BIBLIJA,
arba
ŠVENTASIS RAŠTAS

Šeštas pataisytas
EKUMENINIS LEIDIMAS

SENASIS TESTAMENTAS
Iš hebrajų ir aramėjų kalbų vertė Antanas Rubšys

NAUJASIS TESTAMENTAS
Iš graikų kalbos vertė Česlovas Kavaliauskas

Lietuvos Biblijos draugija
Vilnius, 2021

Lithuanian Bible
Ecumenical edition (DC)
Published by the Lithuanian Bible Society
UBS-2021-075DCTI
Printed in China

REDAKCINĖ KOMISIJA
Petras Kimbrys (spec. redaktorius)
Albertas Latužis
Danielius Oželis

MAKETAVO
2Krogh A/S

IŠLEIDO LIETUVOS BIBLIJOS DRAUGIJA
J. Basanavičiaus g. 16A-117, LT-03224 Vilnius
LBD@biblijosdraugija.lt; www.biblijosdraugija.lt
e-knygynas: www.BiblijaTau.lt
Spausdinta Kinijoje

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-8073-53-9

TURINYS

Šventasis Raštas v

SENASIS TESTAMENTAS

Penkiaknygė
Pradžios knyga *(Pr)* 4
Išėjimo knyga *(Iš)* 59
Kunigų knyga *(Kun)* 105
Skaičių knyga *(Sk)* 139
Pakartoto Įstatymo
knyga *(Įst)* 185

Istorinės knygos
Jozuės knyga *(Joz)* 227
Teisėjų knyga *(Ts)* 253
Rūtos knyga *(Rūt)* 279
Samuelio pirma knyga *(1 Sam)* 283
Samuelio antra knyga *(2 Sam)* 318
Karalių pirma knyga *(1 Kar)* 348
Karalių antra knyga *(2 Kar)* 382
Metraščių pirma knyga *(1 Met)* 415
Metraščių antra knyga *(2 Met)* 446
Ezros knyga *(Ezr)* 483
Nehemijo knyga *(Neh)* 494
Esteros knyga *(Est)* 511

Išminties knygos
Jobo knyga *(Job)* 521
Psalmynas *(Ps)* 556
Patarlių knyga *(Pat)* 651
Mokytojo knyga *(Mok)* 682
Giesmių Giesmės knyga *(Gg)* 691

Pranašų knygos
Izaijo knyga *(Iz)* 699
Jeremijo knyga *(Jer)* 770
Raudų knyga *(Rd)* 840
Ezechielio knyga *(Ez)* 847
Danieliaus knyga *(Dan)* 902
Ozėjo knyga *(Oz)* 920
Joelio knyga *(Jl)* 931
Amoso knyga *(Am)* 936
Abdijo knyga *(Abd)* 945
Jonos knyga *(Jon)* 947
Michėjo knyga *(Mch)* 950
Nahumo knyga *(Nah)* 957
Habakuko knyga *(Hab)* 960
Sofonijo knyga *(Sof)* 964
Agėjo knyga *(Ag)* 968
Zacharijo knyga *(Zch)* 971
Malachijo knyga *(Mal)* 982

Antrojo Kanono knygos
Tobito knyga *(Tob)* 990
Juditos knyga *(Jdt)* 1005
Esteros knyga (graikiškoji)
(Est(g)) 1022
Makabiejų pirma knyga *(1 Mak)* . . 1035
Makabiejų antra knyga *(2 Mak)* . . 1069
Išminties knyga *(Išm)* 1094
Siracido knyga *(Sir)* 1116
Barucho knyga *(Bar)* 1178
Danieliaus knyga
(graikiškieji skyriai) *(Dan(g))* 1187

NAUJASIS TESTAMENTAS

Keturios Evangelijos

Evangelija pagal Matą *(Mt)* 4
Evangelija pagal Morkų *(Mk)* 44
Evangelija pagal Luką *(Lk)* 68
Evangelija pagal Joną *(Jn)* 109

Apaštalų raštai

Apaštalų darbai *(Apd)* 142
Laiškas romiečiams *(Rom)* 179
Pirmas laiškas korintiečiams *(1 Kor)* 195
Antras laiškas korintiečiams *(2 Kor)* 210
Laiškas galatams *(Gal)* 220
Laiškas efeziečiams *(Ef)* 226
Laiškas filipiečiams *(Fil)* 232
Laiškas kolosiečiams *(Kol)* 236
Pirmas laiškas tesalonikiečiams *(1 Tes)* 240
Antras laiškas tesalonikiečiams *(2 Tes)* 244
Pirmas laiškas Timotiejui *(1 Tim)* .. 246
Antras laiškas Timotiejui *(2 Tim)* .. 251
Laiškas Titui *(Tit)* 255
Laiškas Filemonui *(Fm)* 257
Laiškas hebrajams *(Hbr)* 259
Jokūbo laiškas *(Jok)* 272
Petro pirmas laiškas *(1 Pt)* 276
Petro antras laiškas *(2 Pt)* 281
Jono pirmas laiškas *(1 Jn)* 284
Jono antras laiškas *(2 Jn)* 290
Jono trečias laiškas *(3 Jn)* 291
Judo laiškas *(Jud)* 292
Apreiškimas Jonui *(Apr)* 294

PRIEDAI

Matavimo vienetai 317
Kalendorius 318
Laikas 319
Pinigai 319
Chronologija 320
Šventojo Rašto kanonas 324
Jeruzalės miesto planas 326

Skaitmenimis po santrumpų žymimi skyriai ir eilutės. Pvz.: ***Pr 6*** – Pradžios knygos sk. 6; ***1 Sam 23,14*** – Samuelio pirmos knygos sk. 23 eil. 14; ***Ps 69,6–13*** – Psalmyno sk. 69 nuo eil. 6 iki eil. 13; ***Iz 48,14.20*** – Izaijo knygos sk. 48 eil. 14 ir eil. 20; ***Dan 8,17; 10,8*** – Danieliaus knygos sk. 8 eil. 17 ir sk. 10 eil. 8; ***Jn 14–15*** – Evangelija pagal Joną nuo sk. 14 pradžios iki sk. 15 pabaigos; ***Apd 15,36–19,20*** – Apaštalų darbai nuo sk. 15 eil. 36 iki sk. 19 eil. 20.

Abdijo knyga, Laiškas Filemonui, Jono antras laiškas, Jono trečias laiškas ir Judo laiškas suskirstyti tik į eilutes, be skyrių.

Žvaigždutėmis pažymėtos nuorodos į paralelines vietas (prieš žodį) ir paaiškinimai (po žodžio). Didesnės pastraipos arba viso skyriaus paaiškinimo nuoroda taip pat gali būti pažymėta žvaigždute prieš tekstą.

ŠVENTASIS RAŠTAS

Šventasis Raštas (gr. *graphai (hagiai) / hiera grammata*, lot. *sacra scriptura / sancta scriptura*), arba ***Biblija*** (gr. *biblia (hagia)*, lot. *biblia (sacra)*) nuo III a. krikščionių tradicijoje dalijamas į dvi dalis: ***Senąjį Testamentą*** ir ***Naująjį Testamentą***.

Tai knygų rinkinys, I a. po Kr. krikščionių perimtas iš izraelitų kaip istorinio Dievo apreiškimo liudijimas (ST), papildytas įsikūnijusio Dievo Sūnaus apsireiškimo liudijimu (NT) ir suprantamas kaip Dievo žodis, užrašytas Šventosios Dvasios įkvėptų autorių.

Šventajame Rašte atskleista išganymo istorija nuo žmonijos protėvių prarastos palaimos priešistorėje (*Pradžios knyga*) iki atgautos palaimos laikų pabaigoje (*Apreiškimas Jonui*). *Senasis Testamentas* liudija, jog pirmiausia Dievas išsirinko vieną tautą, sudarė su ja Sandorą ir pažadėjo išganymą, o Izraelis, patirdamas Dievo globą, ilgainiui įsisąmonino savo misiją tarp pasaulio tautų ir rengė jas Kristaus bei mesijinės karalystės atėjimui. *Naujajame Testamente* pasakojama, kaip išganymui įvykdyti Dievas atsiunčia savo Sūnų; jis iškyla kaip paskutinis Adomas, naujosios ir galutinės Sandoros tarpininkas. Taip išryškėja viso *Šventojo Rašto* vientisumas, *Senąjį Testamentą* ir *Naująjį Testamentą* susiejantis tarpusavio priklausomybe, ir laipsniška Dievo apreiškimo sklaida nuo pažado (ST) iki jo išsipildymo (NT).

Dievo veikimą žmogaus gyvenime ir žmonijos istorijoje įkvėptieji rašytojai išreiškė žmogiškomis mintimis ir žodžiais. Dievo įkvėpimas kaip antgamtinis reiškinys skatino juos rašyti, apšvietė, suteikė užrašytam žodžiui dieviškąją prasmę ir laidavo jo neklaidingumą.

Būdamas Dievo įkvėptas, tikras ir neklaidingas, *Šventasis Raštas* kartu yra daugiasluoksnis kūrinys. Jame atsispindi autorių individualiõs prigimties bruožai, išsilavinimas, gyvenimo patyrimas ir visuomeninė padėtis, gyvenamojo laikotarpio istorinės, socialinės ir kultūrinės ypatybės. *Šventajame Rašte* galima rasti įvairaus žanro ir stiliaus pavyzdžių: istorinių ir literatūrinių pasakojimų, poezijos kūrinių, filosofijos ir teologijos traktatų, liturginių tekstų, teisės dokumentų, biografijų ir laiškų, prakalbų ir pamokslų, palyginimų ir patarlių rinkinių. Jo knygose užrašytus pasakojimus savitai nuspalvina dvasia ir tradicija besiskiriančios originalo kalbos: rašomoji hebrajų kalba, šnekamoji aramėjų kalba ir bendrinė graikų kalba.

Iš pradžių perdavinėjamo žodinės tradicijos, o paskui užrašinėjamo *Šventojo Rašto* sąranga plėtojosi trylika šimtmečių (XII a. pr. Kr.–I a. po Kr.), kol įgijo dabartinį pavidalą. Iki mūsų laikų neišliko nei originalūs rankraščiai, nei amžininkų nuorašai (seniausi išlikę ST nuorašų fragmentai siekia II a. pr. Kr., NT – II a. po Kr.).

Nuo pat krikščionybės pradžios *Šventuoju Raštu*, verčiamu į tautines kalbas, grindžiamas Dievo žodžio skelbimas liturgijoje, pamoksluose, katekezėje ir kitose sielovados srityse. Pažinti jame glūdinčią tiesą apie žmogaus išganymą padeda šiuolaikinės biblistikos mokslas (*Šventojo Rašto* archeologija, istorija, filologija, tekstologija, egzegezė, teologija).

SENASIS TESTAMENTAS

PENKIAKNYGĖ

Penkiaknygė (gr. *pentateuchos*, lot. *pentateuchus*) krikščionių tradicijoje arba Tora (hebr. *tōrāh* „teisynas") hebrajų tradicijoje – *Šventojo Rašto* pirmų penkių knygų (*Pradžios, Išėjimo, Kunigų, Skaičių* ir *Pakartoto Įstatymo*) rinkinys, pagal paprotį priskiriamas Mozei, tačiau galutinį rašytinį pavidalą įgijęs VI a. pr. Kr.

Šiame rinkinyje nuosekliai atskleidžiamas Dievo Įstatymas ir kartu išrinktosios tautos istorija. Įstatymas neapsiriboja paprastomis teisės nuostatomis, bet gimsta istorijoje ir nuolatos į ją įsiterpia. Jame atsispindi Dievo, pagal savo paveikslą kuriančio ir ugdančio tautą, pedagogika ir galiausiai tos tautos religinė mintis.

PRADŽIOS KNYGA

Pradžios knyga (hebr. *berė'šīt*, gr. ir lot. *genesis*) – Penkiaknygės, arba Toros, pirma knyga, pavadinta pagal pirmą jos žodį.

Tai tarsi įvadas į visą Šventąjį Raštą, pirmiausia pasakojantis (sk. 1–11) apie pasaulio sukūrimą ir žmonijos priešistorę (pirmųjų žmonių gyvenimas Rojuje, nuopuolis, tvanas, Dievo Sandora su Nojumi ir kt.), o paskui (sk. 12–50) ir apie Dievo tautos pradžią bei tapatybės formavimąsi apytikriai 2000–1500 m. pr. Kr. (tikėjimo protėvio Abraomo bei Dievo Sandoros su juo, Izaoko bei Jokūbo ir Juozapo istorijos).

Sukūręs pasaulį ir žmogų, Dievas nesiliauja rūpinęsis kūrinija.

Pirmas pasakojimas apie kūrimą

1 Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir
žemę. 2 O žemė buvo padrika ir
dyka, tamsa gaubė bedugnę, ir dvasia*
iš Dievo dvelkė viršum vandenų.
3 Tuomet Dievas tarė: *„Tebūna
šviesa!“ Ir šviesa pasirodė. 4 Dievas
matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas
atskyrė šviesą nuo tamsos. 5 Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą naktimi.
Atėjo vakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena.
6 Dievas tarė: *„Tebūna skliautas
tarp vandenų ir teatskiria vandenis
nuo vandenų!“ 7 Dievas padarė skliautą ir atskyrė vandenis, buvusius po
skliautu, nuo vandenų, buvusių viršum skliauto. Taip ir įvyko. 8 Dievas pavadino skliautą dangumi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, antroji diena.
9 Dievas tarė: „Tebūna sutelkti vandenys po dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!“ Taip ir įvyko.
10 Dievas pavadino sausumą žeme,
o vandenų telkinį jūromis. Ir Dievas
matė, kad tai gera. 11 Dievas tarė: „Teželdina žemė augmeniją: augalus,
duodančius sėklą, ir visų rūšių vaismedžius, vedančius žemėje vaisius
su sėklomis!“ Taip ir įvyko. 12 Žemė išželdino augaliją: augalus, duodančius
savo sėklą, ir visų rūšių medžius, vedančius vaisius su sėklomis. Ir Dievas
matė, kad tai gera. 13 Atėjo vakaras ir išaušo rytas, trečioji diena.
14 Dievas tarė: „Tebūna šviesuliai
dangaus skliaute dienai nuo nakties
atskirti! Teženklina jie metų laikus,
dienas ir metus, 15 tebūna jie šviesuliai dangaus skliaute žemei apšviesti!“
Taip ir įvyko. 16 Dievas padarė du didžiulius šviesulius – didesnįjį šviesulį
dienai valdyti ir mažesnįjį šviesulį nakčiai valdyti – ir žvaigždes. 17 Dievas sudėjo juos į dangaus skliautą šviesti žemei, 18 valdyti dieną bei naktį ir atskirti
šviesą nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad
tai gera. 19 Atėjo vakaras ir išaušo rytas,
ketvirtoji diena.
20 Dievas tarė: „Teknibžda vandenys gyvūnų daugybe, teskraido paukščiai viršum žemės po dangaus skliautu!“ Taip ir įvyko. 21 Dievas sukūrė
didžiuosius jūros gyvūnus bei kitus
judančius visų rūšių gyvūnus, knibždančius vandenyse, ir visus visų rūšių
sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai
gera. 22 Dievas palaimino juos, tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės!
Pripildykite jūrų vandenis, o paukščiai

1,2 Hebr. taip pat „vėjas“.

1,3 *2 Kor 4,6*

1,6-8 *2 Pt 3,5*

tesidaugina žemėje!“ 23 Atėjo vakaras ir
išaušo rytas, penktoji diena.
24 Dievas tarė: „Tepagimdo žemė
visų rūšių gyvūnų: galvijus, roplius ir
visų rūšių laukinius gyvulius!“ Taip ir
įvyko. 25 Dievas padarė visų rūšių lau-
kinius žemės gyvulius, visų rūšių gal-
vijus ir visų rūšių žemės roplius. Ir Die-
vas matė, kad tai gera.
26 Tuomet Dievas tarė: *„Padarykime
žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašu-
mą; tevaldo jis ir jūros žuvis, ir padan-
gių sparnuočius, ir galvijus, ir visus lau-
kinius žemės gyvulius, ir visus žemėje
šliaužiojančius roplius!“
27 Dievas sukūrė žmogų
pagal savo paveikslą,
pagal savo paveikslą sukūrė jį;
kaip *vyrą ir moterį sukūrė juos.
28 *Dievas palaimino juos, tarda-
mas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės,
pripildykite žemę ir valdykite ją! Vieš-
pataukite ir jūros žuvims, ir padangių
paukščiams, ir visiems žemėje judan-
tiems gyvūnams“.
29 Dievas tarė: „Štai daviau jums vi-
sus visoje žemėje sėklą teikiančius au-
galus ir visus medžius, vedančius vai-
sius su sėklomis; jie bus jums maistas.
30 O visiems laukų gyvuliams, visiems
padangių paukščiams ir visiems žeme
rėpliojantiems gyvūnams, turintiems
gyvybės alsavimą, – maistui visus ža-
liuosius augalus“. Taip ir įvyko. 31 Die-
vas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš
tikrųjų matė, kad buvo labai gera. Atė-
jo vakaras ir išaušo rytas, šeštoji diena.

2 Taip buvo atbaigti dangus ir
žemė bei visa jų galybė. 2 *Ka-
dangi septintą dieną Dievas buvo už-
baigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs,
*septintą dieną jis ilsėjosi po visų dar-
bų, kuriuos buvo atlikęs. 3 *Dievas pa-
laimino septintąją dieną ir padarė ją
šventą, nes tą dieną jis ilsėjosi po visų
kūrimo darbų.
4 Toks yra pasakojimas apie dangų ir
žemę, kaip jie buvo sukurti.

Antras pasakojimas apie kūrimą

Tą dieną, kai VIEŠPATS* Dievas padarė
žemę ir dangų, 5 kai žemės laukuose
dar nebuvo jokių krūmokšnių ir dar
nebuvo išdygusi jokia laukų žolė, nes
VIEŠPATS Dievas dar nebuvo siuntęs
žemėn lietaus ir žmogaus dar nebuvo
dirvai arti, 6 tik versmė trykšdavo iš
žemės ir drėkindavo visą dirvos pavir-
šių, – 7 tuomet VIEŠPATS Dievas padarė
žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į
šnerves gyvybės alsavimą. *Taip žmo-
gus tapo gyva būtybe.
8 VIEŠPATS Dievas užveisė sodą Ede-
ne, rytuose, ir ten įkurdino žmogų,
kurį buvo padaręs. 9 Iš žemės VIEŠPATS
Dievas išaugino įvairių medžių, gražių
akims ir gerų maistui, su *gyvybės me-
džiu sodo viduryje ir gero bei pikto pa-
žinimo medžiu.
10 Upė išsilieja Edene sodui drėkin-
ti. Už sodo ji skiriasi į keturias upes.
11 Pirmosios vardas yra Pišonas. Tai
vingiuojančioji per visą Havilos kraštą,
kuriame yra aukso. 12 (To krašto auksas
yra rinktinis. Ten yra ir bdelio bei la-
zurito.) 13 Antrosios upės vardas yra
Gihonas. Tai vingiuojančioji per visą
Kušo kraštą. 14 Trečiosios upės vardas
yra Tigras. Tai tekančioji į rytus nuo
Asirijos. O ketvirtoji upė yra Eufratas.
15 VIEŠPATS Dievas paėmė žmogų ir
apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirb-
tų ir juo rūpintųsi. 16 Ir įsakė žmogui
VIEŠPATS Dievas, tardamas: „Nuo visų
sodo medžių tau leista valgyti, 17 bet

1,26 *1 Kor 11,7*
1,27 *Mt 19,4; Mk 10,6; Pr 5,1-2*
1,28 *Pr 5,1-2*
2,2 *Hbr 4,4.10*
2,2 *Iš 20,11*
2,3 *Iš 20,11*
2,4 Žr. Iš 3,14–15.
2,7 *1 Kor 15,45*
2,9 *Apr 2,7; 22,2.14*

nuo gero bei pikto pažinimo medžio
tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo
paragausi, turėsi mirti“.
18 VIEŠPATS Dievas tarė: „Nege-
ra žmogui būti vienam. Padarysiu
jam tinkamą bendrininką“. 19 Taigi
VIEŠPATS Dievas padarė iš žemės visus
laukinius gyvulius bei visus padangių
paukščius ir atvedė juos pas žmogų
pamatyti, kaip jis juos pavadins. Ko-
kiu vardu žmogus pavadins kiekvieną
gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas.
20 Žmogus davė vardus visiems galvi-
jams, visiems padangių paukščiams
ir visiems laukiniams žvėrims, tačiau
sau tinkamo bendrininko nerado.
21 Tuomet VIEŠPATS Dievas užmig-
dė žmogų giliu miegu ir, jam miegant,
išėmė vieną šonkaulį, o jo vietą užpil-
dė raumenimis. 22 O iš šonkaulio, kurį
buvo išėmęs iš žmogaus, VIEŠPATS Die-
vas padarė moterį ir atvedė ją pas žmo-
gų. 23 O žmogus ištarė:

„Štai pagaliau kaulas mano kaulų
ir kūnas mano kūno.
Ji bus vadinama žmona,
nes iš savo žmogaus buvo paimta*“.

24 *Todėl vyras paliks tėvą ir moti-
ną, glausis prie žmonos, ir jie taps vie-
nu kūnu.
25 Jiedu buvo nuogi, žmogus ir jo
žmona, tačiau nejautė jokios gėdos.

Nuopuolis ir pikto kilmė

3 *O žaltys buvo sumanesnis už vi-
sus kitus laukinius gyvūnus, ku-
riuos VIEŠPATS Dievas buvo padaręs.
Jis paklausė moterį: „Ar tikrai Dievas
sakė: ‘Nevalgykite nuo jokio medžio
sode!’?“ 2 Moteris atsakė žalčiui: „Sodo
medžių vaisius mes galime valgyti.
3 Tik apie vaisių to medžio, kuris sodo
viduryje, Dievas sakė: ‘Nuo jo neval-
gysite nei jį liesite, kad nemirtumėte!’“
4 Bet žaltys tarė moteriai: „Jūs tikrai
nemirsite! 5 Ne! Dievas gerai žino, kad
atsivers jums akys, kai tik jo užvalgysi-
te, ir būsite kaip Dievas, žinantis, kas
gera ir kas pikta“. 6 Kai moteris pamatė,
kad tas medis geras maistui, kad jis ža-
vus akims ir kad tas medis žada duoti
išminties, ji skynėsi jo vaisių ir valgė,
davė ir savo vyrui, buvusiam su ja, ir šis
valgė. 7 Tuomet abiejų akys atsivėrė, ir
jiedu suprato esą nuogi. Jie susiuvo fig-
medžio lapus ir pasidarė juosmens ap-
rišalus.
8 Išgirdę VIEŠPATĮ Dievą vaikščio-
jantį sode pavakario vėjeliui dvel-
kiant, žmogus ir jo žmona pasislėpė
nuo VIEŠPATIES Dievo veido tarp sodo
medžių. 9 Bet VIEŠPATS Dievas pašau-
kė žmogų ir paklausė: „Kur tu?“ 10 Jis
atsiliepė: „Išgirdau tave vaikščiojantį
sode ir nusigandau, nes buvau nuogas;
todėl pasislėpiau“. 11 [Dievas] jo klausė:
„Kas gi tau pasakė, kad tu nuogas? Gal
valgei vaisių nuo medžio, kurio vaisių
buvau tau įsakęs nevalgyti?“ 12 Žmogus
atsakė: „Moteris, kurią man davei būti
su manimi, davė man vaisių nuo to
medžio, aš ir valgiau“. 13 VIEŠPATS Die-
vas kreipėsi į moterį: „Kodėl taip pa-
darei?“ Moteris atsakė: *„Žaltys mane
apgavo, aš ir valgiau“.
14 VIEŠPATS Dievas tarė žalčiui: „Ka-
dangi tu tai padarei, esi prakeiktas
tarp visų gyvulių ir tarp visų žvėrių.
Ant pilvo šliaužiosi ir dulkes ėsi visas
savo gyvenimo dienas. 15 Aš sukelsiu
*priešiškumą tarp tavęs ir moters, tarp
tavo ainijos ir jos ainijos; ji trupins tau
galvą, o tu kirsi jai į kulną“.
16 O moteriai jis tarė: „Aš padaugin-
siu tavo skausmus per nėštumą; skaus-
me gimdysi vaikus, bet aistringai geisi
savo vyro, o jis valdys tave“.

2,23 Arba: „Ji bus vadinama moterimi, nes iš jos vyro buvo paimta“. Hebr. *'iš* – „vyras“, *'išāh* – „moteris“.

2,24 *Mt 19,5; Mk 10,7-8; 1 Kor 6,16; Ef 5,31*

3,1 *Apr 12,9; 20,2*

3,13 *2 Kor 11,3; 1 Tim 2,14*

3,15 *Apr 12,17*

[17]O žmogui jis tarė: „Kadangi tu
paklausei savo žmonos balso ir valgei
nuo medžio, apie kurį buvau tau įsa-
kęs: 'Nuo jo nevalgysi!' – *tebūna už tai
prakeikta žemė; triūsu maitinsies iš jos
visas savo gyvenimo dienas. [18]Erškė-
čius ir usnis ji tau želdins, maitinsiesi
laukų augalais. [19]Savo veido prakaitu
valgysi duoną, kol sugrįši žemėn, nes
iš jos buvai paimtas. Juk dulkė esi ir į
dulkę sugrįši!“
[20]Žmogus pavadino savo žmoną
Ieva*, nes ji buvo visų gyvųjų motina.
[21]VIEŠPATS Dievas padarė drabužius iš
kailių žmogui bei jo žmonai ir apren-
gė juos.
[22]Tuomet VIEŠPATS Dievas tarė: „Tik
pažiūrėk! Žmogus tapo kaip vienas iš
mūsų, žinantis gera ir pikta. Kad tik jis
kartais neištiestų rankos, nepasiimtų
ir nuo *gyvybės medžio, nevalgytų ir
negyventų amžinai!“ [23]Todėl VIEŠPATS
Dievas išsiuntė jį iš Edeno sodo dirbti
žemės, iš kurios buvo paimtas. [24]Išva-
ręs žmogų, jis pastatė į rytus nuo Ede-
no sodo kerubus ir liepsna švytruojan-
tį kalaviją kelio prie gyvybės medžio
saugoti.

Kainas ir Abelis

4 Vyras pažino savo žmoną Ievą,
ji pastojo ir pagimdė Kainą.
„VIEŠPATIES padedama, gavau ber-
niuką“, – pasakė ji. [2]Po to ji pagimdė
jo brolį Abelį. Abelis tapo aviganiu, o
Kainas žemdirbiu. [3]Laikui bėgant, Kai-
nas aukojo VIEŠPAČIUI žemės derliaus
atnašą, [4]*o Abelis savo ruožtu aukojo
savo kaimenės rinktines pirmienas.
VIEŠPATS maloniai pažvelgė į Abelį ir
jo atnašą, [5]o į Kainą ir jo atnašą nepa-
žvelgė. Todėl Kainas buvo labai piktas
ir prislėgtas. [6]VIEŠPATS užkalbino Kai-
ną: „Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi
toks prislėgtas? [7]Jei gera darai, argi ne-
būsi pripažintas? Bet jei gera nedarai,
prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji
geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti“.
[8]Kainas apsibarė su savo broliu
Abeliu. Kai jie buvo laukuose, *Kainas
pakilo prieš brolį ir užmušė jį. [9]Tuo-
met VIEŠPATS paklausė Kainą: „Kurgi
tavo brolis Abelis?“ – „Nežinau! Argi
aš savo brolio sargas?!“ – atsakė jis.
[10]O VIEŠPATS jam tarė: „Ką tu pada-
rei? *Tavo brolio kraujas šaukiasi ma-
nęs iš žemės! [11]Todėl būk prakeiktas
toli nuo žemės, kuri atvėrė savo burną
priimti tavo brolio kraują iš tavo ran-
kos. [12]Kai dirbsi žemę, ji nebeduos tau
daugiau savo derliaus. Tu būsi bėglys
ir klajūnas žemėje“. [13]Kainas atsakė
VIEŠPAČIUI: „Per daug didelė man baus-
mė, negaliu jos pakelti! [14]Šiandien iš-
varei mane nuo žemės, turiu slėptis
nuo tavo veido ir tapti bėgliu bei kla-
jūnu žemėje; kas tik mane sutiks, galės
užmušti“. [15]Tuomet VIEŠPATS jam tarė:
„Taip nebus! Jei kas užmuštų Kainą, už
Kainą bus atkeršyta septyneriopai“. Ir
VIEŠPATS paženklino Kainą žyme, kad
kas nors, jį užtikęs, neužmuštų. [16]Po
to Kainas paliko VIEŠPATIES Artumą ir
apsigyveno klajoklių krašte į rytus nuo
Edeno.
[17]Kainas pažino savo žmoną, ji pa-
stojo ir pagimdė Henochą. Vėliau jis
pastatė miestą, kurį pavadino He-
nochu, savo sūnaus Henocho vardu.
[18]Henochui gimė Iradas, Iradas buvo
Mehujaelio tėvas, Mehujaelis – Me-
tušaelio tėvas, ir Metušaelis – Lame-
cho tėvas. [19]Lamechas vedė dvi žmo-
nas. Vienos vardas buvo Ada, o kitos
– Cila. [20]Ada pagimdė Jabalą. Jis buvo
protėvis visų gyvenančių palapinėse
ir laikančių kaimenes. [21]Jo brolis buvo

3,17-18 *Hbr 6,8*

3,20 Hebr. *havva* giminінga *haj(-ja)* – „gyvasis(-oji)“.

3,22 *Apr 22,14*

4,4 *Hbr 11,4*

4,8 *Mt 23,35; Lk 11,51; 1 Jn 3,12*

4,10 *Hbr 12,24*

Jubalas. Jis buvo protėvis visų grojan-
čių lyra ir trimitu. 22 Cila savo ruožtu
pagimdė Tubal Kainą, kuris kaldavo
visokius žalvario ir geležies įrankius.
Tubal Kaino sesuo buvo Naama.
23 Lamechas sakė savo žmonoms:
„Ada ir Cila, klausykitės
mano balso;
Lamecho žmonos, išgirskite
mano žodžius:
užmušiau vyrą už žaizdą,
bernioką už įdrėskimą.
24 Jei už Kainą atkeršijama
septyneriopai,
tai už Lamechą septyniasdešimt
kartų septyneriopai“.

Setas ir jo palikuonys

25 Adomas vėl pažino savo žmoną, ji
pagimdė sūnų ir pavadino jį Setu, nes
sakė: „*Dievas parūpino man kitą pali-
kuonį* vietoj Abelio, kadangi Kainas jį
užmušė“. 26 Ir Setui gimė sūnus, kurį
jis pavadino Enošu. Tuo metu žmonės
pradėjo šauktis [Dievo] VIEŠPATIES*
vardu.

Nuo Adomo ligi Nojaus

5 Štai Adomo palikuonių kartų są-
rašas. *Kai Dievas sukūrė žmogų,
jis padarė jį panašų į Dievą, 2 *kaip vyrą
ir moterį sukūrė. Kai jie buvo sukurti,
jis juos palaimino ir davė jiems vardą
žmonės.
3 Adomas buvo šimto trisdešimt
metų, kai jam gimė sūnus, panašus į
jį, pagal jo paveikslą, ir jis pavadino jį
Setu. 4 Po to, kai tapo Seto tėvu, Ado-
mas gyveno aštuonis šimtus metų, ir
jam gimė sūnų bei dukterų. 5 Taigi iš
viso Adomas gyveno devynis šimtus
trisdešimt metų. Po to jis mirė.
6 Setas buvo šimto penkerių metų,
kai jam gimė Enošas. 7 Enošui gimus,
Setas gyveno aštuonis šimtus septyne-
rius metus, ir jam gimė sūnų bei dukte-
rų. 8 Taigi iš viso Setas gyveno devynis
šimtus dvylika metų. Po to jis mirė.
9 Enošas buvo devyniasdešimtme-
tis, kai jam gimė Kenanas. 10 Kenanui
gimus, Enošas gyveno aštuonis šimtus
penkiolika metų, ir jam gimė sūnų bei
dukterų. 11 Taigi iš viso Enošas gyveno
devynis šimtus penkerius metus. Po to
jis mirė.
12 Kenanas buvo septyniasdešimt-
metis, kai jam gimė Mahalalelis. 13 Ma-
halaleliui gimus, Kenanas gyveno aš-
tuonis šimtus keturiasdešimt metų, ir
jam gimė sūnų bei dukterų. 14 Taigi iš
viso Kenanas gyveno devynis šimtus
dešimt metų. Po to jis mirė.
15 Mahalalelis buvo šešiasdešimt
penkerių metų, kai jam gimė Jeredas.
16 Jeredui gimus, Mahalalelis gyveno
aštuonis šimtus trisdešimt metų, ir
jam gimė sūnų bei dukterų. 17 Taigi iš
viso Mahalalelis gyveno aštuonis šim-
tus devyniasdešimt penkerius metus.
Po to jis mirė.
18 Jeredas buvo šimto šešiasdešimt
dvejų metų, kai jam gimė Henochas.
19 Henochui gimus, Jeredas gyveno aš-
tuonis šimtus metų, ir jam gimė sūnų
bei dukterų. 20 Taigi iš viso Jeredas gy-
veno devynis šimtus šešiasdešimt dve-
jus metus. Po to jis mirė.
21 Henochas buvo šešiasde-
šimt penkerių metų, kai jam gimė
Metušelachas*. 22 Metušelachui gi-
mus, Henochas ėjo su Dievu tris šim-
tus metų, ir jam gimė sūnų bei duk-
terų. 23 Taigi iš viso Henochas gyveno
tris šimtus šešiasdešimt penkerius me-
tus. 24 *Henochas ėjo su Dievu. Paskui
jo nebebuvo, nes Dievas jį pasiėmė.
25 Metušelachas buvo šimto aštuo-
niasdešimt septynerių metų, kai jam
gimė Lamechas. 26 Lamechui gimus,

4,26 Žr. Iš 3,14-15.
5,1-2 *Pr 1,27-28*
5,2 *Mt 19,4; Mk 10,6*
5,21 Kitas Metušaelio vardas; žr. Pr 4,18.
5,24 *Hbr 11,5; Jud 14*

Metušelachas gyveno septynis šimtus aštuoniasdešimt dvejus metus, ir jam gimė sūnų bei dukterų. 27 Taigi iš viso Metušelachas gyveno devynis šimtus šešiasdešimt devynerius metus. Po to jis mirė.

28 Lamechas buvo šimto aštuoniasdešimt dvejų metų, kai jam gimė sūnus. 29 Jis pavadino jį Nojumi, tardamas: „Iš tos pačios žemės, kurią VIEŠPATS prakeikė, šis atneš mums atgaivos nuo mūsų darbų ir mūsų rankų triūso“. 30 Nojui gimus, Lamechas gyveno penkis šimtus devyniasdešimt penkerius metus, ir jam gimė sūnų bei dukterų. 31 Taigi iš viso Lamechas gyveno septynis šimtus septyniasdešimt septynerius metus. Po to jis mirė.

32 Nojus buvo penkių šimtų metų, kai jam gimė Semas, Chamas ir Jafetas.

Tvanas

6 Kai žemėje žmonių pradėjo daugėti ir jiems gimė dukterų, 2 dangiškosios būtybės* žiūrėjo į jas, matė, kokios jos gražios ir ėmė iš jų sau žmonomis tas, kurios patiko. 3 Tuomet VIEŠPATS tarė: „Mano Dvasia nepasiliks amžinai žmoguje, nes jis yra ir kūnas. Tetrunka jų dienos šimtą dvidešimt metų“. 4 Tomis dienomis, kaip ir vėliau, kai dangiškosios būtybės* susijungė su žmonių *dukterimis, žemėje pasirodė milžinai. Jie buvo senovės galiūnai, garsūs vyrai.

5 VIEŠPATS matė, koks didelis buvo žmonių *nedorumas žemėje ir kaip kiekvienas užmojis, sumanytas jų širdyse, linko visą laiką tik į pikta. 6 Ir VIEŠPATS gailėjosi sukūręs žmogų žemėje, ir jam gėlė širdį. 7 VIEŠPATS tarė: „Nušluosiu nuo žemės paviršiaus žmones, kuriuos sukūriau, žmones drauge su gyvuliais, ropliais ir padangių paukščiais, nes gailiuosi juos padaręs“. 8 Bet Nojus rado malonę Dievo akyse.

9 Štai Nojaus palikuonys. *Nojus buvo teisus vyras, savo kartoje be dėmės, nes ėjo su Dievu. 10 Nojui gimė trys sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas.

11 Betgi Dievo akyse žemė buvo pagedusi ir pilna smurto. 12 Dievas matė, kad žemė buvo pagedusi, nes visi žmonės buvo sudarkę savo kelius žemėje. 13 Tuomet Dievas tarė Nojui: „Nusprendžiau padaryti galą visiems mirtingiesiems, nes per juos žemė prisipildė smurto; štai sunaikinsiu juos drauge su žeme. 14 Statykis laivą iš gofero medžių, padaryk laive pertvaras ir apglaistyk iš vidaus ir iš lauko derva. 15 Šitokį jį padirbsi: laivo ilgis bus trys šimtai uolekčių, plotis penkiasdešimt uolekčių ir aukštis trisdešimt uolekčių. 16 Padaryk stoglangį ir užbaik laivą viena uolektimi viršum jo. Įtaisyk laivo šone angą ir pastatyk laivą su žemutiniu, antru ir trečiu aukštu. 17 Užliesiu tvano vandenimis žemę po dangumi sunaikinti visiems mirtingiesiems, turintiems gyvybės alsavimą. Visa, kas žemėje, pražus. 18 Bet su tavimi sudarysiu sandorą. Tu, tavo sūnūs, žmona ir sūnų žmonos įlipsite į laivą. 19 O iš visų gyvūnų, visų gyvų būtybių, įlaipink į laivą po du – patiną ir patelę, kad jie išliktų gyvi drauge su tavimi. 20 Iš paukščių pagal jų rūšį, gyvulių pagal jų rūšį, visų žemės roplių pagal jų rūšį, – iš visų po du įlips su tavimi, kad išliktų gyvi. 21 Taip pat apsirūpink įvairiu maistu, tinkamu valgyti, ir pasikrauk, kad būtų maisto atsargų tau ir jiems“.

22 *Nojus tai padarė. Kaip Dievas buvo jam įsakęs, taip jis ir padarė.

7 Tuomet VIEŠPATS tarė Nojui: „Eik į laivą su visa savo šeima, nes iš šios kartos tik tave vieną radau teisų savo akivaizdoje. 2 Pasiimk po septynias

6,2 Pažod. „Dievų sūnūs“.

6,4 Žr. 6,2.

6,4 *Sk 13,33*

6,5-8 *Mt 24,37; Lk 17,26; 1 Pt 3,20*

6,9 *2 Pt 2,5*

6,22 *Hbr 11,7*

poras visų švariųjų gyvulių, patinus ir
pateles, o visų nešvariųjų gyvulių – po
vieną porą, patiną ir patelę, 3 taip pat po
septynias poras padangių paukščių, pa-
tinus ir pateles, kad išliktų jų rūšis gyva
visoje žemėje. 4 Juk už septyneto dienų
siųsiu žemėn lietų keturiasdešimt die-
nų bei keturiasdešimt naktų ir visus gy-
vūnus, kuriuos padariau, nušluosiu nuo
žemės paviršiaus". 5 Nojus taip ir padarė,
kaip Dievas buvo jam įsakęs.

6 Nojus buvo šešių šimtų metų, kai
užėjo tvanas, ir vandenys užliejo žemę.
7 Tuomet Nojus drauge su savo sūnu-
mis, žmona ir sūnų žmonomis *įlipo į
laivą gelbėtis nuo tvano vandenų. 8 Iš
švariųjų gyvulių ir gyvulių, kurie yra
nešvarūs, paukščių ir visų žemės ro-
plių 9 po du, patinas ir patelė, įlipo į
laivą drauge su Nojumi, kaip Dievas
buvo Nojui įsakęs. 10 Po septynių dienų
žemė aptvino vandenimis.

11 Šeši šimtaisiais Nojaus gyvenimo
metais, antro mėnesio septynioliktą
dieną, būtent tą dieną prasiveržė *visi
didžiosios bedugnės šaltiniai ir atsi-
vėrė visos dangaus skliauto užtūros.
12 Lietus pylė ant žemės keturiasdešimt
dienų ir keturiasdešimt naktų. 13 Tą pa-
čią dieną Nojus drauge su savo sūnu-
mis Semu, Chamu ir Jafetu, žmona ir
trim sūnų žmonomis įlipo į laivą, 14 jie
ir visi visų rūšių žvėrys, visi visų rūšių
galvijai, visi visų rūšių žemės ropliai ir
visi visų rūšių paukščiai, visi paukščiai
ir visi sparnuočiai. 15 Poros visų būty-
bių, turinčių gyvybės alsavimą, įlipo į
laivą su Nojumi. 16 Įlipusiųjų buvo po
patiną ir patelę visų gyvų būtybių. Jie
įlipo, kaip Dievas buvo Nojui įsakęs.

Tuomet VIEŠPATS uždarė jį iš lauko.

17 Tvanas žemėje tęsėsi keturias-
dešimt dienų. Vandenų daugėjo, ir jie
taip iškėlė laivą, kad šis pakilo nuo že-
mės. 18 Vandenys žemėje labai patvino,
ir jų padaugėjo, o laivas plūduriavo ant
vandenų. 19 Aukščiau ir aukščiau ant
žemės kilo vandenys, kol visi aukš-
čiausi kalnai visur po dangumi liko ap-
semti. 20 Pritvino vandenų penkiolika
uolekčių aukščiau virš apsemtų kalnų.
21 Ir visos gyvos būtybės, krutėjusios
žemėje, žuvo: paukščiai, galvijai, žvė-
rys, visi gyvūnai, knibždantys žemė-
je, taip pat visi žmonės. 22 Sausumoje
visi, turėję šnervėse gyvybės alsavimą,
mirė. 23 Jis nušlavė nuo žemės visus
gyvūnus – ir žmones, ir gyvulius, ir ro-
plius, ir padangių paukščius. Visi buvo
nušluoti nuo žemės. Tik Nojus buvo
paliktas ir tie, kurie buvo su juo laive.

24 Žemę aptvindę vandenys laikėsi
šimtą penkiasdešimt dienų.

8 Tuomet Dievas atsiminė Nojų
ir visus žvėris, ir visus galvijus,
buvusius su juo laive. Dievas pasiuntė
vėją pūsti virš žemės, ir vandenys at-
slūgo. 2 Bedugnės šaltiniai ir dangaus
skliauto užtūros buvo uždarytos, liūtis
iš dangaus sulaikyta, 3 ir vandenys pa-
mažu traukėsi nuo žemės. Praslinkus
šimtui penkiasdešimt dienų, vandenys
buvo taip nusekę, 4 kad septinto mėne-
sio septynioliktą dieną laivas sustojo
Ararato kalnuose. 5 O vandenys vis la-
biau ir labiau seko iki dešimto mėne-
sio. Dešimto mėnesio pirmą dieną pa-
sirodė kalnų viršūnės.

6 Praslinkus keturiasdešimt dienų,
Nojus atidarė laivo langą, kurį buvo
įtaisęs, 7 ir išleido varną. Jis skraidžio-
jo šen ir ten, laukdamas, kol žemėje
išdžius vandenys. 8 Tuomet jis išlei-
do iš laivo balandį pažiūrėti, ar van-
denys buvo nusekę žemės paviršiuje.
9 Bet balandis negalėjo rasti vietos ko-
joms pailsėti ir sugrįžo pas jį į laivą, nes
vandenys dar tebebuvo ant viso žemės
paviršiaus. Jis ištiesė ranką, paėmė ba-
landį ir įkėlė į savo laivą. 10 Palaukęs
dar septynias dienas, jis vėl išleido iš
laivo balandį. 11 Vakare balandis sugrį-
žo pas jį, ir jo snape buvo nuskintas

7,7 Mt 24,38-39; Lk 17,27
7,11 2 Pt 3,6

alyvmedžio lapas! Dabar Nojus žinojo,
kad vandenys žemėje jau buvo nusekę.
12 Tuomet jis palaukė dar septynias die-
nas ir vėl išleido balandį. Šį kartą tasai
pas jį nebesugrįžo.
13 Šeši šimtai pirmų metų pirmo mė-
nesio pirmą dieną vandenys žemėje pra-
dėjo sekti. Nojus nukėlė laivo dangą, ap-
sižvalgė ir pamatė, kad žemės paviršius
džiūsta. 14 Antro mėnesio dvidešimt sep-
tintą dieną žemė buvo sausa. 15 Tuomet
Dievas tarė Nojui: 16 „Eik iš laivo drauge
su savo žmona, sūnumis ir sūnų žmo-
nomis. 17 Išlaipink kartu visus su tavimi
esančius gyvūnus, visas gyvas būtybes:
paukščius, gyvulius ir visus žemės ro-
plius. Teužplūsta jie žemę, tebūna vai-
singi ir tesidaugina žemėje". 18 Išlipo tat
Nojus drauge su sūnumis ir žmona bei
sūnų žmonomis. 19 Visi gyvuliai, visi ro-
pliai ir visi paukščiai – visa, kas juda že-
mėje – išlipo iš laivo šeimomis.
20 Tuomet Nojus pastatė VIEŠPAČIUI
aukurą ir, parinkęs iš visų švariųjų gy-
vulių ir visų švariųjų paukščių, paau-
kojo ant aukuro deginamąsias atnašas.
21 Užuodęs malonų kvapą, VIEŠPATS
tarė sau: „Niekada daugiau nebepa-
smerksiu žemės už žmonių kaltes, nes
žmogaus širdies polinkiai pikti nuo pat
jaunumės. Niekada daugiau nebenai-
kinsiu visų gyvūnų, kaip esu padaręs.
22 Ligi tik žemė tvers
sėja ir pjūtis,
šaltis ir šiluma,
vasara ir žiema,
diena ir naktis
nesiliaus".

Dievo Sandora su Nojumi

9 Dievas palaimino Nojų bei jo sū-
nus ir tarė jiems: *„Būkite vaisin-
gi ir dauginkitės, pripildykite žemę.
2 Bijos jūsų ir drebės prieš jus visi že-
mės gyvuliai, visi padangių paukščiai –
visa, kas juda žemėje, ir visos jūrų žu-
vys. Į jūsų rankas jie atiduoti. 3 Kas juda
ir yra gyva, bus jums maistui. Duodu
juos visus jums, lygiai kaip daviau jums
žaliuosius augalus. 4 *Tiktai mėsos su
jos gyvybe, su krauju joje, nevalgysite.
5 Taip pat ir už jūsų kraują, jūsų gyvy-
bę, reikalausiu atsiskaityti: iš kiekvie-
no gyvulio to reikalausiu ir iš žmonių
– iš kiekvieno už artimo kraują – reika-
lausiu atsiskaityti už žmogaus gyvybę.
6 *Kas pralieja žmogaus kraują,
to kraują taip pat pralies žmogus,
*nes pagal savo paveikslą
Dievas sukūrė žmogų.
7 O jūs *būkite vaisingi
ir dauginkitės,
pliskite žemėje ir užvaldykite ją!"
8 Tuomet Dievas tarė Nojui ir su
juo buvusiems sūnums: 9 „Štai suda-
rau Sandorą su jumis ir jūsų būsimais
palikuonimis, 10 su visais gyvūnais,
esančiais su jumis, – paukščiais, galvi-
jais ir visais su jumis buvusiais žemės
gyvuliais, kurie tik išlipo iš laivo. 11 Aš
palaikysiu Sandorą su jumis: niekada
daugiau visi mirtingieji gyvūnai nebe-
bus tvano vandenų išnaikinti, niekada
daugiau nebebus tvano žemei nunio-
koti. 12 Ir tai, – pridūrė Dievas, – bus
ženklas, kurį duodu visiems amžiams,
mano Sandoros tarp manęs ir jūsų bei
visų su jumis esančių gyvūnų: 13 savo
lanką padėjau į debesis, ir jis bus žen-
klas Sandoros tarp manęs ir žemės.
14 Kai supūsiu viršum žemės debesis ir
pasirodys debesyje mano lankas, 15 aš
atsiminsiu savo Sandorą tarp manęs
ir jūsų bei visų mirtingųjų gyvūnų, ir
vandenys niekada daugiau nebetaps
tvanu visiems mirtingiesiems sunai-
kinti. 16 Kai lankas bus debesyje, aš pa-
žvelgsiu į jį ir atsiminsiu Sandorą tarp
Dievo ir visų gyvūnų – visų žemėje

9,1 *Pr 1,28*

9,4 *Kun 7,26-27; 17,10-14; 19,26; Įst 12,16.23; 15,23*
9,6 *Iš 20,13*
9,6 *Pr 1,26*
9,7 *Pr 1,28*

esančių mirtingųjų“. [17]Dievas sakė Nojui: „Tai bus ženklas Sandoros tarp manęs ir visų žemėje esančių mirtingųjų“.

[18]Nojaus sūnūs, išlipusieji iš laivo, buvo Semas, Chamas ir Jafetas. Chamas buvo Kanaano tėvas. [19]Tai buvo Nojaus sūnūs, ir iš jų buvo apgyvendinta visa žemė.

[20]Nojus, žemės artojas, pirmas įsiveisė vynuogyną. [21]Jis gėrė vyno, pasigėrė ir gulėjo nuogas palapinėje. [22]Chamas, Kanaano tėvas, pamatė savo tėvo nuogumą ir papasakojo savo dviem broliams lauke. [23]Tuomet Semas ir Jafetas paėmė drabužį, užsidėjo jį ant pečių ir, eidami atbuli, uždengė savo tėvo nuogumą. Kadangi jų veidai buvo nugręžti į kitą pusę, nuogo savo tėvo jie nematė. [24]Išsiblaivęs nuo vyno ir sužinojęs, ką jo jauniausias sūnus buvo jam padaręs, [25]Nojus tarė:

„Tebūna prakeiktas Kanaanas!
Jis bus žemiausias vergas
savo broliams“.
[26]Ir pridūrė:
„Šlovė VIEŠPAČIUI,
Semo Dievui!
Tebūna Kanaanas jiems vergas!
[27]Tepadaro Dievas vietos Jafetui,
teleidžia jam gyventi
Semo palapinėse,
o Kanaanas tebūna jų vergas“.

[28]Po tvano Nojus gyveno tris šimtus penkiasdešimt metų.

[29]Iš viso Nojus gyveno devynis šimtus penkiasdešimt metų. Po to jis mirė.

Tautų sąrašas

10 Štai palikuonys Nojaus sūnų – Semo, Chamo ir Jafeto; vaikai jiems gimė po tvano.

[2]Jafeto palikuonys: Gomeras, Magogas, Madajas, Javanas, Tubalas, Mešechas ir Tyras. [3]Gomero palikuonys: Aškenazas, Rifatas ir Togarma. [4]Javano palikuonys: Eliša, Taršišas, Kitimai ir Rodanimas. [5]Iš jų pasklido salų tautos savo kraštuose su savo kalba pagal kiltis ir tautas.

[6]Chamo palikuonys: Kušas, Egiptas, Putas ir Kanaanas. [7]Kušo palikuonys: Seba, Havila, Sabta, Rama ir Sabtecha. Ramos palikuonys: Šeba ir Dedanas. [8]Kušui gimė Nimrodas, pirmasis galiūnas žemėje. [9]VIEŠPATIES malone jis buvo galingas medžiotojas, todėl sakoma: „Kaip Nimrodas VIEŠPATIES malone galingas medžiotojas“. [10]Jo karalystės pradžia buvo Babelis, Erechas ir Akadas – miestai Šinaro krašte. [11]Iš to krašto jis išėjo į Asiriją, ten pastatė Ninevę, Rehobot Irą, Kelachą [12]bei Reseną tarp Ninevės ir Kelacho. Pastarasis miestas buvo sostinė. [13]Egiptui gimė ludai, anamimai, lehabiečiai, naftoachai, [14]patrosiečiai, kasluhai ir kaftoriečiai. Iš pastarųjų kilo filistinai.

[15]Kanaanui gimė pirmagimis Sidonas ir Hetas, [16]taip pat jebusiečiai, amoritai, girgašai, [17]hivai, arkai, sinai, [18]arvadiečiai, cemarai ir hamatiečiai. Po to kanaaniečių kiltys pasklido. [19]Kanaaniečių žemė nuo Sidono driekėsi Geraro kryptimi iki pat Gazos, o Sodomos, Gomoros, Admos ir Ceboimų kryptimi – iki pat Lešos. [20]Tokie tat Chamo palikuonys pagal jų kiltis ir kalbas, kraštus ir tautas.

[21]Taip pat ir Semui, visų Ebero vaikų protėviui ir vyresniam Jafeto broliui, gimė vaikų. [22]Semo palikuonys: Elamas, Asūras, Arpachšadas, Ludas ir Aramas. [23]Aramo palikuonys: Ucas, Hulas, Geteras ir Mašas. [24]Arpachšadui gimė Šelachas, o Šelachui – Eberas. [25]Eberui gimė du sūnūs: pirmasis buvo vardu Pelegas, nes jo dienomis buvo padalyta žemė*, o jo brolis – Joktanas. [26]Joktanui gimė Almodadas, Šelefas, Hacarmavetas, Jerachas, [27]Hadoramas, Uzalas, Dikla, [28]Obalas, Abimaelis, Šeba, [29]Ofyras, Havila ir Jobabas.

10,25 Hebr. žodžių žaismas: *Peleg* ir *niplega* – „buvo padalyta“.

Tai vis Joktano palikuonys. 30 Jų gyven-
vietės driekėsi nuo Mešos iki pat Sefa-
ro, iki kalnų krašto rytuose. 31 Tokie tat
Semo palikuonys pagal jų kiltis ir kal-
bas, kraštus ir tautas.
32 Tokios tat Nojaus sūnų kiltys pa-
gal jų šeimas ir tautas. Po tvano iš jų
pasklido tautos žemėje.

Babelio bokštas

11 Visa žemė turėjo vieną kalbą ir
tuos pačius žodžius. 2 Atsikėlę iš
rytų žmonės rado slėnį Šinaro krašte
ir ten įsikūrė. 3 Vieni kitiems jie sakė:
„Eime, pasidirbkime plytų ir jas išde-
kime". Vietoj akmens jie naudojo ply-
tas, o vietoj kalkių – bitumą. 4 „Eime,
– sakė jie, – pasistatykime miestą ir
bokštą su dangų siekiančia viršūne ir
pasidarykime sau vardą, kad nebūtu-
me išblaškyti po visą žemės paviršių".
5 O VIEŠPATS nužengė pamatyti mies-
to ir bokšto, kurį mirtingieji buvo pa-
statę. 6 Ir tarė VIEŠPATS: „Žiūrėk! Jie yra
viena tauta ir visi kalba ta pačia kalba.
Tai tik jų sumanymų pradžia! Ką tik už-
simos daryti, nieko nebus jiems negali-
mo! 7 Eime, nuženkime ir sumaišykime
jų kalbą, kad nebesuprastų, ką sako vie-
nas kitam". 8 Taip tat VIEŠPATS išsklaidė
juos iš ten po visą žemės paviršių, ir jie
metė statę miestą. 9 Tada jis buvo pava-
dintas Babeliu*, nes VIEŠPATS ten sumai-
šė visos žemės kalbą ir iš ten išsklaidė
juos po visą žemės paviršių.

Nuo Semo iki Abraomo

10 Štai Semo palikuonys. Semas buvo
šimtametis, kai po dvejų metų po
tvano jam gimė Arpachšadas. 11 Ar-
pachšadui gimus, Semas gyveno pen-
kis šimtus metų ir turėjo kitų sūnų bei
dukterų.
12 Arpachšadas buvo trisdešimt
penkerių metų, kai jam gimė Šelachas.
13 Šelachui gimus, Arpachšadas gyve-
no keturis šimtus trejus metus ir turė-
jo kitų sūnų bei dukterų.
14 Šelachas buvo trisdešimtmetis,
kai jam gimė Eberas. 15 Eberui gimus,
Šelachas gyveno keturis šimtus trejus
metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.
16 Eberas buvo trisdešimt ketverių
metų, kai jam gimė Pelegas. 17 Pelegui
gimus, Eberas gyveno keturis šimtus
trisdešimt metų ir turėjo kitų sūnų bei
dukterų.
18 Pelegas buvo trisdešimtmetis, kai
jam gimė Reuvas. 19 Reuvui gimus, Pe-
legas gyveno du šimtus devynerius
metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.
20 Reuvas buvo trisdešimt dvejų
metų, kai jam gimė Serugas. 21 Serugui
gimus, Reuvas gyveno du šimtus sep-
tynerius metus ir turėjo kitų sūnų bei
dukterų.
22 Serugas buvo trisdešimtmetis, kai
jam gimė Nahoras. 23 Nahorui gimus,
Serugas gyveno du šimtus metų ir tu-
rėjo kitų sūnų bei dukterų.
24 Nahoras buvo dvidešimt devyne-
rių metų, kai jam gimė Terachas. 25 Te-
rachui gimus, Nahoras gyveno šimtą
devyniolika metų ir turėjo kitų sūnų
bei dukterų.
26 Terachas buvo septyniasdešimt-
metis, kai jam gimė Abromas, Nahoras
ir Haranas.

Teracho palikuonys

27 Štai Teracho palikuonys. Terachui
gimė Abromas, Nahoras ir Haranas. O
Haranui gimė Lotas. 28 Haranas mirė
gimtajame krašte – chaldėjų Ūre anks-
čiau už savo tėvą Terachą. 29 Abromas
ir Nahoras vedė. Abromo žmona buvo
Saraja, o Nahoro – Milka, Milkos ir Is-
kos tėvo Harano duktė. 30 Saraja buvo
nevaisinga ir neturėjo vaikų.
31 Terachas pasiėmė sūnų Abromą,
vaikaitį Lotą, Harano sūnų, savo mar-
čią Sarają, Abromo žmoną, ir išėjo su
jais iš chaldėjų Ūro į Kanaano kraštą.

11,9 Hebr. *bāḇel* čia gretinamas su *bālal* – „su-
maišyti".

Atėję į Haraną, jie ten apsigyveno.
32 Terachas gyveno du šimtus penke-
rius metus. Terachas mirė Harane.

Abromo pašaukimas

12 VIEŠPATS tarė Abromui:
*„Eik iš savo gimtojo krašto,
savo tėvo namų,
į kraštą, kurį tau parodysiu.
2 Padarysiu iš tavęs didelę tautą
ir palaiminsiu tave;
išaukštinsiu tavo vardą,
ir tu būsi palaiminimas.
3 Laiminsiu tave laiminančius
ir keiksiu tave keikiančius;
*visos žemės gentys ras
tavyje palaiminimą".
4 Abromas išėjo, kaip VIEŠPATS jam
buvo liepęs, ir Lotas ėjo drauge su juo.
Abromas buvo septyniasdešimt pen-
kerių metų, kai paliko Haraną. 5 Abro-
mas pasiėmė savo žmoną Sarają, bro-
lio sūnų Lotą, visus turtus, kuriuos
buvo sukaupę, ir visus žmones, ku-
riuos buvo Harane įsigiję. Jie leidosi
į Kanaano kraštą ir į Kanaano kraštą
atkeliavo. 6 Tarpais sustodamas, Abro-
mas per Kanaano kraštą keliavo iki pat
Morės ąžuolo vietovės prie Sichemo.
(Tuomet krašte buvo kanaaniečiai.)
7 VIEŠPATS pasirodė Abromui ir tarė:
*„Šį kraštą duosiu tavo palikuonims".
Ten Abromas pastatė jam pasirodžiu-
siam VIEŠPAČIUI aukurą. 8 Iš čia jis pa-
judėjo kalnų link į rytus nuo Betelio
ir pasistatė savo palapinę; į vakarus
nuo jos buvo Betelis, o į rytus – Ajas.
Ir čia pastatė aukurą ir vardu šaukėsi
VIEŠPATIES. 9 Po to Abromas, tarpais
sustodamas, keliavo Negebo link.
10 Krašte kilo badas. Abromas kėlėsi
į Egiptą gyventi kaip ateivis, nes badas
krašte buvo nuožmus. 11 Prieš pat įei-
nant į Egiptą, jis kreipėsi į savo žmoną
Sarają: „Žinau, kokia tu graži moteris.
12 Egiptiečiai, tave pamatę, pamanys:
'Tai jo žmona'. Mane jie užmuš, o tave
paliks gyvą. 13 Tad prašyčiau *sakyti,
jog esi mano sesuo, kad per tave man
būtų gera ir tavo dėka išlikčiau gyvas".
14 Abromui įėjus į Egiptą, egiptiečiai
matė, kad moteris buvo labai graži.
15 Ją pastebėję faraono dvariškiai labai
išgyrė faraonui. Moteris tada buvo pa-
imta į faraono šeimyną. 16 Per ją Abro-
mui gerai sekėsi. Jis įsigijo avių, jaučių,
asilų, vergų ir vergių, asilių ir kupra-
nugarių.
17 Bet už Abromo žmoną Sarają
VIEŠPATS baudė faraoną ir jo šeimy-
ną didelėmis nelaimėmis. 18 Faraonas
pasišaukė Abromą ir sakė jam: „Ką tu
padarei! Kodėl nepasakei, kad ji tavo
žmona? 19 Kodėl sakei: 'Ji mano sesuo'?
Aš paėmiau ją už žmoną. O dabar štai
tavo žmona! Pasiimk ir išeik!"
20 Faraonas davė savo vyrams nuro-
dymų, ką daryti, ir tie išvarė jį drauge
su žmona ir viskuo, ką turėjo.

Lotas atsiskiria

13 Drauge su žmona ir viskuo, ką
turėjo, Abromas iš Egipto nu-
sikėlė į Negebą. Kartu buvo ir Lotas.
2 Dabar Abromas turėjo labai daug gal-
vijų, sidabro ir aukso. 3 Iš Negebo, vie-
nur kitur sustodamas, jis nukeliavo iki
pat Betelio – tos vietos, kur iš pradžių
buvo pasistatęs palapinę tarp Betelio ir
Ajo, 4 tos vietos, kur pirmiau buvo pa-
daręs aukurą. Čia Abromas vardu šau-
kėsi VIEŠPATIES. 5 Lotas, keliavęs kartu
su Abromu, taip pat turėjo avių ir gal-
vijų kaimenių bei palapinių. 6 O kraštas
negalėjo jų abiejų, gyvenančių drauge,
išlaikyti. Jų nuosavybė buvo tokia di-
delė, kad jie nebegalėjo likti kartu. 7 Be
to, kildavo vaidų tarp Abromo ir Loto
galvijų piemenų. Krašte tuomet gyve-
no kanaaniečiai ir perizai.

12,1 *Apd 7,2-3; Hbr 11,8*
12,3 *Gal 3,8*
12,7 *Apd 7,5; Gal 3,16*
12,13 *Pr 20,2; 26,7*

[8]Tada Abromas tarė Lotui: „Pra-
šyčiau, kad nebūtų vaido tarp manęs
ir tavęs ar tarp mano piemenų ir tavo
piemenų, nes esame giminaičiai. [9]Argi
ne visas kraštas prieš tave? Prašyčiau
atsiskirti nuo manęs. Jei tu eisi į kairę,
aš eisiu į dešinę, jei tu eisi į dešinę, aš
eisiu į kairę“. [10]Lotas apsižvalgė aplin-
kui ir pamatė, kad Jordano lyguma iki
pat Coaro buvo gerai drėkinama, kaip
paties *VIEŠPATIES sodas, kaip Egipto
žemė. (Tai buvo prieš VIEŠPAČIUI su-
naikinant Sodomą ir Gomorą.) [11]Lotas
pasirinko visą Jordano lygumą ir nu-
sikėlė rytų link. Jiedu taip ir atsiskyrė
vienas nuo kito. [12]Abromas apsigy-
veno Kanaano krašte, o Lotas įsikūrė
tarp Lygumos miestų ir pasistatė savo
palapines prie Sodomos. [13]O Sodomos
gyventojai buvo nedori ir labai nusidė-
ję VIEŠPAČIUI.

[14]Lotui atsiskyrus, VIEŠPATS tarė
Abromui: „Dabar pakelk akis ir pa-
sižiūrėk iš tos vietos, kurioje stovi, į
šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus,
[15]*nes visą kraštą, kurį matai, amži-
nai atiduosiu tau ir tavo palikuonims.
[16]Padarysiu tavo palikuonis gausius
tarsi žemės dulkės. Jei kas galėtų su-
skaityti žemės dulkes, tai ir tavo pali-
kuonys galėtų būti suskaityti. [17]Pakilk,
pereik išilgai ir skersai kraštą, nes tau jį
atiduosiu“. [18]Abromas išardė savo pa-
lapinę ir nusikėlė gyventi prie Mamrės
ąžuolų, arti Hebrono. Ten jis pastatė
VIEŠPAČIUI aukurą.

Keturi karaliai

14 Šinaro karaliaus Amrafelio,
Elasaro karaliaus Arjocho, Ela-
mo karaliaus Kedorlaomero ir Goimų
karaliaus Tidalo dienomis [2]šie kara-
liai išėjo į karą su Sodomos karaliu-
mi Bera, Gomoros karaliumi Birša,
Admos karaliumi Šinabu, Ceboimų
karaliumi Šemeberu ir Belos (tai yra
Coaro) karaliumi. [3]Pastarieji susirin-
ko Sidimų slėnyje, kur dabar Druskos
jūra*. [4]Dvylika metų jie buvo vergavę
Kedorlaomerui, bet tryliktaisiais me-
tais sukilo. [5]Keturioliktaisiais metais
Kedorlaomeras ir jam artimi karaliai
atžygiavo ir numalšino refajus Aštarot
Karnaimuose, zuzus Hame, emus Šave
Kirjataimuose [6]ir horus Seyro kalnuo-
se iki pat El Parano dykumos pakraš-
čio. [7]Grįždami jie atėjo į En Mišpa-
tą (tai yra Kadešą) ir numalšino visą
amalekiečių kraštą bei amoritus, gy-
venusius Hacecon Tamaroje. [8]Tuomet
Sodomos karalius, Gomoros karalius,
Admos karalius, Ceboimų karalius ir
Belos (tai yra Coaro) karalius išžygia-
vo ir stojo į mūšį Sidimų slėnyje [9]su
Elamo karaliumi Kedorlaomeru, Goi-
mų karaliumi Tidalu, Šinaro karaliumi
Amrafeliu ir Elasaro karaliumi Arjochu
– keturi karaliai prieš penkis. [10]O Sidi-
mų slėnis buvo pilnas bitumo duobių.
Sodomos ir Gomoros karaliai bėgdami
įkrito į jas, o likusieji pabėgo į kalnus.
[11][Nugalėtojai] pagrobė visus Sodomos
ir Gomoros turtus bei visas maisto at-
sargas ir pasitraukė, [12]pagrobdami ir
Sodomoje gyvenusį Abromo brolio
sūnų Lotą su jo turtais.

[13]Bėglys atnešė žinią hebrajui
Abromui, gyvenusiam prie amori-
to Mamrės, Eškolo ir Anero brolio,
ąžuolų. Jie buvo Abromo sąjunginin-
kai. [14]Išgirdęs, kad jo brolio sūnus pa-
grobtas į nelaisvę, Abromas sutelkė
tris šimtus aštuoniolika vyrų – savo
išlaikytinių, gimusių jo šeimynoje – ir
vijosi iki pat Dano. [15]Naktį, paskirstęs
prieš grobikus savo vyrus, jis ir jo tar-
nai juos užpuolė, nugalėjo ir nusivijo
iki Hobos į šiaurę nuo Damasko. [16]Jis
atėmė visus turtus, atėmė taip pat savo
brolio sūnų Lotą ir jo turtus, moteris
bei kitus žmones.

13,10 *Pr 2,10*
13,15 *Apd 7,5; Gal 3,16*

14,3 Tuometinis Negyvosios jūros pavadinimas.

Abromo palaiminimas

17 Kai Abromas sugrįžo nugalėjęs Ke-
dorlaomerą ir su juo buvusius kara-
lius, Sodomos karalius išėjo jo pasi-
tikti į Šavės (tai yra Karaliaus) slėnį.
18 *O Salemo karalius Melchizedekas
atnešė duonos ir vyno. Jis buvo Dievo
Aukščiausiojo kunigas. 19 Jis palaimino
Abromą, tardamas:

„Tepalaimina Abromą
Dievas Aukščiausiasis,
dangaus ir žemės Kūrėjas!
20 Tebūna pašlovintas Dievas
Aukščiausiasis,
kuris tau į rankas atidavė
tavo priešus!“

Abromas jam davė nuo visko dešim-
tinę. 21 Tuomet Sodomos karalius tarė
Abromui: „Duok man žmones, o turtus
pasiimk sau“. 22 Abromas atsakė Sodo-
mos karaliui: „Aš prisiekiau VIEŠPAČIUI,
Dievui Aukščiausiajam, dangaus ir že-
mės Kūrėjui, 23 kad neimsiu nei siūlo
galo, nei apavo dirželio, nei ko nors,
kas tau priklauso, idant nesakytumei:
‘Aš padariau Abromą turtingą’. 24 Te-
būna man tik tai, ką suvalgė su mani-
mi ėjusieji vyrai, ir su manimi ėjusiųjų
vyrų – Anero, Eškolo ir Mamrės – dalis.
Tebūna leista jiems pasiimti savo dalį“.

Sandora su Abromu

15 Po šių įvykių Abromas matė re-
gėjimą, ir pasigirdo VIEŠPATIES
žodis. Jis tarė: „Nebijok, Abromai, aš
tavo skydas. Tavo atpildas bus labai
didelis“.

2 Bet Abromas atsakė: „Viešpatie
DIEVE*, kas man iš tavo dovanų, nes aš
lieku bevaikis ir mano namų įpėdinis
yra damaskietis Eliezeras!“ 3 Abromas
pridūrė: „Palikuonio man nedavei,
todėl vergas, gimęs mano namuose,
bus mano įpėdinis“. 4 Ir štai išgirdo
jis VIEŠPATIES žodį: „Jis nebus tavo pa-
veldėtojas. Tavo paveldėtojas gims iš
tavęs paties“. 5 Išvedęs jį laukan, tęsė:
„Pažvelk į dangų ir suskaičiuok žvaigž-
des, jei gali, jas suskaičiuoti“. Po to
tarė: *„Tokie gausūs bus tavo palikuo-
nys“. 6 *Jis patikėjo VIEŠPAČIU, ir tai jam
VIEŠPATS įskaitė teisumu.

7 Tuomet jis tarė jam: „Aš esu
VIEŠPATS, kuris išvedžiau tave iš chal-
dėjų Ūro, kad duočiau tau šį kraštą
kaip paveldą“. 8 – „Viešpatie DIEVE, –
paklausė jis, – iš ko aš pažinsiu, kad
jį paveldėsiu?“ 9 Jis atsakė: „Parūpink
man treigę telyčią, treigę ožką, treigį
aviną, purplelį ir jauną balandį“. 10 Jis
visus juos parūpino, perkirto pusiau
ir suguldė puses vieną priešais kitą. O
paukščių pusiau neperkirto. 11 Plėšrie-
ji paukščiai leidosi ant skerdienos, bet
Abromas juos nuvaikė.

12 Saulei leidžiantis, Abromą apėmė
didelis miegas ir apgaubė didelė, baisi
tamsa. 13 Tuomet VIEŠPATS tarė Abro-
mui: „Tu turi žinoti, kad *tavo palikuo-
nys bus ateiviai ne savo krašte. Ten jie
bus pavergti ir kentės priespaudą ke-
turis šimtus metų. 14 *Bet tautą, kuriai
jie vergaus, aš teisiu. Po to jie išeis su
dideliu lobiu. 15 Tu nueisi pas savo pro-
tėvius ramybėje ir būsi palaidotas su-
laukęs žilos senatvės. 16 O čia sugrįš jų
ketvirta karta, nes amoritų nedorumo
saikas dar neprisipildė“.

17 Saulei nusileidus ir tamsai įsi-
viešpatavus, rūkstantis žarijų indas ir
liepsnojantis deglas perėjo tarp anų
skerdienos pusių*. 18 Tą dieną VIEŠPATS
sudarė sandorą su Abromu, tardamas:
*„Tavo palikuonims duosiu šį kraštą
nuo Egipto upės ligi didžiosios upės
– Eufrato, – 19 kraštą kainitų, kenazų,

14,18-20 *Hbr 7,1-10*

15,2 Hebr. „Viešpatie Jahve“. Plg. Iš 3,14-15.

15,5 *Rom 4,18; Hbr 11,12*

15,6 *Rom 4,3.23; Gal 3,6; Jok 2,23*

15,13 *Iš 1,1-14; Apd 7,6*

15,14 *Iš 12,40-41; Apd 7,7*

15,17 Taip patvirtinta sandora.

15,18 *Apd 7,5*

kedemiečių, [20] hetitų, perizų, refajų,
[21] amoritų, kanaaniečių, girgašų ir je-
busiečių".

Izmaelio gimimas

16 Abromo žmona Saraja nebuvo pagimdžiusi jam vaikų. Ji tu-
rėjo egiptietę tarnaitę, vardu Hagara.
[2] Saraja kreipėsi į Abromą: „Žiūrėk,
VIEŠPATS sulaikė mane nuo gimdy-
mo. Todėl sueik su mano tarnaite. Gal
nors per ją aš turėsiu sūnų*". Abromas
paklausė Sarajos prašymo. [3] Taigi tada,
kai Abromas buvo išgyvenęs dešimt
metų Kanaano krašte, Abromo žmona
Saraja paėmė savo egiptietę tarnaitę
Hagarą ir davė ją savo vyrui Abromui
kaip žmoną. [4] Jis suėjo su Hagara, ir ji
pastojo. Pamačiusi, kad tapo nėščia, ji
ėmė žiūrėti į savo šeimininkę su panie-
ka. [5] Tuomet Saraja tarė Abromui: „Tu
kaltas dėl man daromos skriaudos! Da-
viau savo tarnaitę tau į glėbį, o ji, pasi-
jutusi nėščia, žiūri į mane su panieka.
Tebūna VIEŠPATS tavo ir mano teisė-
jas!" [6] Abromas atsakė Sarajai: „Tavo
tarnaitė tavo rankose. Daryk su ja, kas
tau tinka". Saraja tat su ja taip šiurkš-
čiai elgėsi, kad ši nuo jos pabėgo.
[7] VIEŠPATIES angelas atrado ją prie
vandens šaltinio dykumoje, prie šal-
tinio pakeliui į Šūrą, [8] ir tarė: „Hagara,
Sarajos verge, iš kur ateini ir kur eini?"
Ji atsakė: „Bėgu nuo savo šeimininkės
Sarajos". [9] VIEŠPATIES angelas tarė jai:
„Grįžk pas savo šeimininkę ir paklusk
jos šiurkščiai rankai, [10] nes, – kalbėjo
toliau jai VIEŠPATIES angelas, –

padarysiu tavo palikuonis
tokius gausius,
kad jie per daugumą bus
nesuskaitomi".

[11] VIEŠPATIES angelas tęsė, sakyda-
mas jai:

„Žiūrėk, tu esi nėščia ir
pagimdysi sūnų;
pavadinsi jį Izmaeliu*,
nes VIEŠPATS išgirdo tavo
sielvarto šauksmus.
[12] Jis bus smarkus žmogus,
ranką pakėlęs prieš visus,
o visi – prieš jį.
Pykdamasis su visa savo
gimine gyvens".

[13] Su ja kalbėjusį VIEŠPATĮ ji taip pa-
vadino: „Tu esi 'Matymo Dievas', –
sakė ji, – nes argi aš iš tikrųjų mačiau
Dievą ir pamačiusi išlikau gyva*?"
[14] Todėl šaltinis buvo pavadintas „Šal-
tiniu Gyvojo, kuris mane mato". Jis yra
tarp Kadešo ir Beredo.
[15] *Hagara pagimdė Abromui sūnų.
Sūnų, kurį jam pagimdė Hagara, Abro-
mas pavadino Izmaeliu. [16] Abromas
buvo aštuoniasdešimt šešerių metų,
kai Hagara jam pagimdė Izmaelį.

Apipjaustymo Sandora

17 Kai Abromas buvo devyniasde-
šimt devynerių metų, VIEŠPATS
pasirodė jam ir tarė: „Aš esu Dievas Vi-
sagalis. Eik mano keliu ir būk be prie-
kaišto. [2] Aš sudarysiu Sandorą tarp
manęs ir tavęs; padarysiu tave be galo
gausingą". [3] Abromas parpuolė kniūbs-
čias, o Dievas toliau kalbėjo: [4] „Štai
mano Sandora su tavimi: tu būsi tautų
daugybės protėvis. [5] Daugiau nebebū-
si vadinamas Abromu, bet tavo vardas
bus Abraomas*, nes *padariau tave tau-
tų daugybės tėvu. [6] Padarysiu tave be
galo vaisingą; iš tavęs padarysiu tautas,
iš tavęs kils karaliai. [7] Palaikysiu Sando-
rą tarp savęs ir tavęs bei tavo palikuo-
nių po tavęs per jų kartas kaip *amžiną

16,2 Tai atitiko huritų įstatymus.

16,11 Hebr. „Dievas išgirdo".

16,13 Buvo tikima, kad Dievą pamatęs žmogus turi mirti.

16,15 *Gal 4,22*

17,5 Hebr. *'aḇerāhām* su intarpu *hā* kildinamas iš *'āḇ hāmōn gōjim* – „tėvas tautų daugybės".

17,5 *Rom 4,17*

17,7 *Lk 1,55*

Sandorą – būti tavo ir tavo palikuonių
po tavęs Dievu. 8 *Tau ir tavo palikuo-
nims po tavęs duosiu kraštą, kuriame
gyveni kaip ateivis, visą Kanaano kraš-
tą kaip amžiną nuosavybę. Aš būsiu jų
Dievas".
9 Dievas kalbėjo Abraomui: „O tu
savo ruožtu laikysiesi mano Sando-
ros, tu ir tavo palikuonys po tavęs per
savo kartas. 10 *Štai Sandora, kurios
laikysies, tarp manęs ir tavęs bei tavo
palikuonių po tavęs: kiekvienas vy-
riškis iš jūsų bus apipjaustytas. 11 Api-
pjaustysite apyvarpio odą, ir tai bus
ženklas Sandoros tarp manęs ir jūsų.
12 Per jūsų kartas kiekvienas vyriškis
iš jūsų, sulaukęs aštuonių dienų, bus
apipjaustytas; taip pat namuose gimęs
vergas ar pirktinis iš pašaliečio, kuris
nėra iš tavo palikuonių. 13 Abu – ver-
gas, gimęs tavo namuose, ir nupirkta-
sis už tavo pinigus – turi būti apipjaus-
tyti. Taip mano Sandora bus jūsų kūne
amžina Sandora. 14 Neapipjaustytas
vyriškis, – kiekvienas, kurio apyvar-
pio oda nėra apipjaustyta, – bus at-
kirstas nuo savo giminės. Jis sulaužė
mano Sandorą".
15 Dievas kalbėjo Abraomui: „O savo
žmonos Sarajos nebevadinsi Saraja,
nes jos vardas bus Sara. 16 Aš palaimin-
siu ją ir, be to, duosiu tau per ją sūnų. Aš
ją laiminsiu; ji duos pradžią tautoms, iš
jos kils karaliai". 17 Abraomas parpuolė
veidu žemėn ir juokėsi, širdyje galvo-
damas: „Argi gali kūdikis gimti šimta-
mečiui seniui? Argi gali Sara, būdama
devyniasdešimtmetė, gimdyti?" 18 Tad
Abraomas Dievui ir sakė: „O kad Iz-
maelis gyvuotų tavo malone!" 19 O Die-
vas tarė: „Vis dėlto Sara pagimdys tau
sūnų, ir tu pavadinsi jį Izaoku. Aš pa-
laikysiu savo Sandorą su juo kaip amži-
ną sandorą jo palikuonims. 20 Ir dėl Iz-
maelio tave išklausiau: štai laiminsiu jį,
padarysiu be galo gausingą. Jis bus dvy-
likos vadų tėvas; padarysiu iš jo didelę
tautą. 21 Bet savo Sandorą aš palaikysiu
su Izaoku, kurį Sara tau pagimdys šiuo
laiku kitais metais". 22 Vos pabaigęs kal-
bėtis, Dievas pakilo nuo Abraomo.
23 Tuomet Abraomas paėmė savo
sūnų Izmaelį ir visus vergus, gimusius
jo namuose bei pirktus jo pinigais, vi-
sus savo namų vyriškius, ir tą pačią
dieną, kaip Dievas jam buvo įsakęs,
apipjaustė jų apyvarpio odą. 24 Abrao-
mas buvo devyniasdešimt devynerių
metų, kai jam buvo apipjaustyta apy-
varpio oda. 25 O jo sūnus Izmaelis buvo
trylikametis, kai jam buvo apipjaus-
tyta apyvarpio oda, 26 Abraomas ir Iz-
maelis buvo apipjaustyti tą pačią die-
ną. 27 Drauge su jais apipjaustyti visi jo
namų vyrai – vergai, gimę namuose, ir
pirktiniai iš pašaliečių.

Abraomo svečiai

18 VIEŠPATS pasirodė prie Mamrės
ąžuolų, Abraomui sėdint pačio-
je dienos kaitroje prie savo palapinės
angos. 2 Jis pakėlė akis ir pamatė neto-
li savęs stovinčius tris vyrus. Pamatęs
juos, jis atbėgo nuo palapinės angos jų
pasitikti ir, nusilenkdamas iki žemės,
3 tarė: „Mano viešpatie, jei susilaukiau
malonės tavo akyse, neaplenk savo
tarno. 4 Tebūna atnešta truputį van-
dens; nusiplaukite kojas ir pailsėkite
po medžiu. 5 Atnešiu kąsnį duonos,
kad galėtumėte pasistiprinti. Po to ga-
lėsite toliau eiti, nes juk užsukote pas
savo tarną". Jie atsakė: „Daryk, kaip
sakai". 6 Abraomas nuskubėjo į palapi-
nę pas Sarą ir paliepė: „Greitai įmaišyk
tris saikus gerų miltų, išminkyk ir iš-
kepk plokštainių". 7 Abraomas nubėgo
prie kaimenės, paėmė veršį, jauną ir
rinktinį, padavė tarnui, ir šis greitai jį
paruošė. 8 Tuomet, paėmęs varškės bei
pieno ir paruoštą veršieną, padėjo visa
prieš juos, o pats patarnavo jiems val-
gant po medžiu.

17,8 *Apd 7,5; Gal 3,16*
17,10 *Apd 7,8; Rom 4,11*

9 „Kurgi tavo žmona Sara?" – pa-
klausė jie. Jis atsakė: „Va ten, palapi-
nėje". 10 Tuomet vienas jų tarė: *„Aš ti-
krai sugrįšiu pas tave šiuo laiku kitais
metais, ir tavo žmona Sara turės sūnų".
Tuo tarpu Sara, stovėdama jam už nu-
garos prie palapinės angos, klausėsi.
11 Abraomas ir Sara buvo senyvo am-
žiaus, pagyvenę. Sara jau buvo liovusis
sirgti mėnesinėmis. 12 Tad Sara juokė-
si, sau sakydama: „Po to, kai nuvytau,
negi patirsiu džiaugsmą? *Mano vyras
toks senas!" 13 VIEŠPATS tarė Abraomui:
„Kodėl Sara juokiasi, sakydama: 'Nejau
aš iš tikrųjų dar gimdysiu, būdama to-
kia sena?' 14 *Argi yra Dievui negalimų
dalykų? Aš sugrįšiu pas tave šiuo laiku
kitais metais, ir Sara turės sūnų". 15 O
Sara gynėsi, sakydama: „Aš nesijuo-
kiau", – nes buvo išsigandusi. Bet jis
atsakė: „Tu tikrai juokeisi".

16 Vyrai pakilo ir žvalgėsi, kaip eiti
Sodomos link. Abraomas lydėdamas
ėjo kartu su jais. 17 VIEŠPATS mąstė:
„Argi aš slėpsiu nuo Abraomo, ką žadu
tuojau daryti, 18 žinodamas, kad Abra-
omas taps didele bei galinga tauta ir
kad visos žemės tautos ras jame palai-
minimą? 19 Juk išrinkau jį, kad galėtų
pamokyti savo vaikus ir savo būsimą
šeimą laikytis VIEŠPATIES kelio, darant
kas teisu ir teisinga, idant VIEŠPATS ga-
lėtų įvykdyti, ką yra pažadėjęs Abrao-
mui". 20 Tuomet VIEŠPATS tarė: „Šauks-
mo prieš Sodomą ir Gomorą taip
padaugėjo, ir jų nuodėmė tokia sunki,
21 kad turėjau nužengti ir pamatyti, ar
jie iš tikro elgiasi, kaip skelbia mane
pasiekęs šauksmas. Taip ar ne – suži-
nosiu".

22 Vyrai pasuko Sodomos link. Tuo
tarpu Abraomas liko stovėti priešais
VIEŠPATĮ. 23 Abraomas priėjo arčiau ir
tarė: „Argi iš tikrųjų kartu su nedo-
rėliu pražudysi teisųjį? 24 Jei mieste
rastųsi penkiasdešimt teisiųjų, nejau
pražudytum tą vietą ir neatleistum
dėl penkiasdešimt mieste esančių tei-
siųjų? 25 Ne tavo būdas daryti tokį da-
lyką – žudyti teisųjį kartu su nedorė-
liu ir padaryti teisųjį lygų nedorėliui!
Tai ne tavo būdas! Argi tas, kuris yra
visos žemės Teisėjas, nesielgs teisin-
gai?" 26 VIEŠPATS atsakė: „Jei rasiu So-
domos mieste penkiasdešimt teisiųjų,
dėl jų pasigailėsiu visos šios vietos".
27 O Abraomas vėl tarė: „Žiūrėk, kaip
drįstu kalbėti VIEŠPAČIUI, būdamas
dulkė ir pelenai. 28 O jeigu trūktų pen-
kių ligi penkiasdešimt teisiųjų? Argi
dėl tų penkių sunaikintum visą mies-
tą?" Jis atsakė: „Nesunaikinsiu, jei ra-
siu ten keturiasdešimt penkis". 29 Bet
jis vėl kalbėjo, sakydamas: „O jei ke-
turiasdešimt?" Jis atsakė: „Dėl ketu-
riasdešimt to nedarysiu". 30 „Tene-
supyksta ant manęs VIEŠPATS, – tarė
jis, – kad aš toliau kalbu. O jei trisde-
šimt?" Jis atsakė: „Nedarysiu, jeigu
rasiu trisdešimt". 31 Jis tarė: „Žiūrėk,
kaip drįstu kalbėti VIEŠPAČIUI. O jei
ten rastųsi dvidešimt?" Jis atsakė: „Ir
dėl dvidešimt nesunaikinsiu". 32 Tuo-
met jis tarė: „Tenesupyksta ant ma-
nęs VIEŠPATS, kad dar kalbėsiu. O jei
dešimt?" „Nesunaikinsiu dėl dešimt",
– atsakė jis.

33 Baigęs kalbėtis su Abraomu,
VIEŠPATS nuėjo savo keliu, o Abraomas
parėjo į savo gyvenvietę.

Sodomos sunaikinimas

19 Anie du angelai atėjo į Sodomą
vakare. Lotas sėdėjo Sodomos
vartuose. Pamatęs juos, Lotas paki-
lo jų pasveikinti ir, nusilenkdamas iki
žemės, 2 tarė: „Mano viešpačiai, prašy-
čiau užsukti į savo tarno namus perna-
kvoti ir nusiplauti kojas. Anksti galėsi-
te keltis ir keliauti toliau savo keliu".
Bet jie atsakė: „Ne. Praleisime naktį
aikštėje".

18,10 *Rom 9,9*
18,12 *1 Pt 3,6*
18,14 *Lk 1,37*

3 O jis taip labai juos kvietė, kad jie pasuko pas jį ir įžengė į jo namus. Tada jis paruošė jiems vaišes, iškepė neraugintos duonos, ir jiedu papietavo. 4 Bet jiems dar neatgulus, miesto vyrai – Sodomos vyrai, jauni ir seni, visi žmonės iki paskutinio – apsupo namus 5 ir šaukė Lotui: „Kur tie vyrai, atėjusieji pas tave šį vakarą? Atvesk juos mums, kad galėtume juos pažinti*“. 6 Lotas išėjo pas juos už durų ir, uždaręs paskui save duris, 7 kalbėjo: „Maldauju, mano broliai, nesielkite nedorai! 8 Žiūrėkite, aš turiu dvi dukteris, kurios dar nėra pažinusios vyro. Leiskite man jas jums atvesti, darykite su jomis, kas jums patinka, tik nedarykite nieko aniems vyrams, nes jie įžengė mano stogo pavėsin“. 9 Bet jie atsakė: „Pasitrauk į šalį! Šis žmogelis, – šaipėsi jie, – atkeliavo čionai kaip ateivis, o jau elgiasi kaip teisėjas! Dabar su tavimi pasielgsime pikčiau negu su jais!“ Tuomet jie apniko su įniršiu Lotą ir prisigrūdo prie durų jų išlaužti. 10 Bet anie vyrai iškišo rankas, įsitraukė Lotą į vidų ir uždarė duris. 11 O žmones, buvusius prie namų durų – jaunus ir senus – jie nuplieskė tokia akinančia šviesa, kad veltui šie stengėsi surasti duris.

12 Tuomet anie vyrai klausė Lotą: „Ką daugiau iš savųjų turi čia? Žentus, sūnus, dukteris ir bet ką iš savųjų – išvesk juos iš šios vietos, 13 nes mes šią vietą tuojau sunaikinsime! Šauksmas prieš Sodomos žmones, pasiekęs VIEŠPATĮ, pasidarė toks garsus, kad VIEŠPATS atsiuntė mus jos sunaikinti“. 14 Lotas išėjo tada ir kalbėjosi su žentais, ketinusiais vesti jo dukteris: „Kelkitės, eikite iš šios vietos, nes VIEŠPATS tuojau sunaikins miestą“. Bet žentams atrodė, kad jis juokauja.

15 Rytui auštant, angelai ragino Lotą, sakydami: „Skubėk, paimk žmoną ir abi čia esančias dukteris, kad nepražūtumėte dėl miesto kaltės“. 16 Bet jis vis delsė. Tad anie *vyrai paėmė jį, jo žmoną ir abi dukteris už rankų – VIEŠPATS buvo jam gailestingas – ir išvedė jį saugiai už miesto. 17 Kai jau buvo išvedę, vienas jų tarė: „Bėgte gelbėkite savo gyvybę, atgal nesižvalgykite ir Lygumoje niekur nesustokite. Gelbėkitės kalnuose, kad nepražūtumėte!“ 18 O Lotas atsakė jam: „O ne, mano viešpatie! 19 Štai tavo tarnas susilaukė malonės tavo akyse, ir tu parodei didelį gerumą, išgelbėdamas man gyvybę! Tačiau gelbėtis, bėgdamas į kalnus, aš nepajėgiu iš baimės, kad užklups mane nelaimė ir aš numirsiu. 20 Prašyčiau žiūrėti, va anas miestas gana arti nubėgti, ir tai tokia maža vieta. Leisk man ten nubėgti – tai tokia maža vieta, ar ne? – ir išliksiu ten gyvas!“ 21 Jis atsakė: „Labai gerai! Suteiksiu tau malonę ir šiuo atveju; miesto, apie kurį kalbi, nesunaikinsiu. 22 Skubėk, gelbėkis ten, nes negaliu nieko daryti, kol tu ten nenueisi“. Todėl anas miestas ir buvo pavadintas Coaru. 23 Saulė buvo pakilusi virš akiračio, kai Lotas atėjo į Coarą.

24 Tuomet *VIEŠPATS liejo ant Sodomos ir Gomoros sierą ir ugnį. 25 Jis sunaikino tuos miestus ir visą Lygumą drauge su visais miestų gyventojais ir žemės augmenija. 26 O *[Loto] žmona, eidama iš paskos, dairėsi atgal ir pavirto druskos stulpu.

27 Anksti rytą Abraomas nuskubėjo į tą vietą, kur buvo stovėjęs prieš VIEŠPATĮ 28 ir, žvelgdamas žemyn Sodomos ir Gomoros bei viso Lygumos krašto link, matė tik kylančius nuo žemės dūmus, tarsi iš krosnies.

29 Taigi, naikindamas Lygumos miestus ir sugriaudamas miestus, kuriuose

19,5 T. y. lytiškai santykiauti.

19,16 *2 Pt 2,7*

19,24-25 *Mt 10,15; 11,23-24; Lk 10,12; 17,29; 2 Pt 2,6; Jud 7*

19,26 *Lk 17,32*

buvo gyvenęs Lotas, Dievas prisiminė
Abraomą ir išgelbėjo Lotą iš tikros pra-
žūties.

Loto dukterys

30 Lotas pakilo iš Coaro ir apsigyveno
kalnuose su dviem dukterimis. Coare
pasilikti bijojo. Tad gyveno su dviem
dukterimis oloje. 31 Pirmagimė tarė
jaunesniajai: „Mūsų tėvas sensta, nėra
kito vyro žemėje sueiti su mumis, kaip
įprasta visame pasaulyje. 32 Eikš, nugir-
dykime tėvą vynu ir gulėsime su juo,
idant turėtume palikuonį iš savo tėvo“.
33 Tą naktį juodvi nugirdė tėvą vynu,
pirmagimė įėjo ir gulėjo su savo tėvu.
Jis nežinojo nei kada ji atgulė, nei kada
atsikėlė. 34 Kitą dieną pirmagimė tarė
jaunesniajai: „Žiūrėk, praėjusią naktį
aš gulėjau su savo tėvu. Nugirdykime jį
vynu ir šią naktį. Tu įeik ir gulėk su juo,
idant turėtume palikuonį iš savo tėvo“.
35 Taigi juodvi nugirdė tėvą ir tą naktį.
Jaunesnioji pakilo ir gulėjo su juo. O jis
nežinojo nei kada ji atgulė, nei kada
atsikėlė. 36 Taip abi Loto dukterys tapo
nėščios iš savo tėvo. 37 Pirmagimė pa-
gimdė sūnų ir pavadino jį Moabu; jis
yra šiandienių moabitų protėvis. 38 Ir
jaunesnioji pagimdė sūnų ir davė Ben
Amio vardą; jis yra šiandienių amoni-
tų protėvis.

Abraomas ir Abimelechas

20 Iš ten Abraomas iškeliavo Ne-
gebo srities link ir įsikūrė tarp
Kadešo ir Šūro. Gyvendamas Gerare
kaip ateivis, 2 Abraomas sakė apie savo
žmoną: *„Ji mano sesuo“. Užtat Geraro
karalius Abimelechas ją parsigabeno
sau. 3 Naktį sapne Dievas atėjo pas Abi-
melechą ir sakė jam: „Tu mirsi dėl mo-
ters, kurią pasiėmei, nes tai ištekėjusi
moteris“. 4 O Abimelechas dar nebuvo
jos palietęs, todėl tarė: „Viešpatie, argi
tu pražudytum nekaltą žmogų? 5 Argi
ne jis pats man sakė: 'Ji mano sesuo'? Ir
ji pati patvirtino: 'Jis mano brolis'. Kai
tai padariau, mano širdis buvo dora ir
rankos nekaltos“. 6 Tuomet sapne Die-
vas atsakė jam: „Taip, aš žinojau, kad
tu tai darai dora širdimi ir nekaltomis
rankomis. Be to, aš pats sulaikiau tave,
kad nenusidėtum, todėl ir neleidau
tau jos paliesti. 7 Dabar sugrąžink vy-
rui žmoną; jis pranašas, todėl tave už-
tars, ir liksi gyvas. Bet jei nesugrąžinsi,
žinok, kad tikrai mirsi; pražūsi pats ir
visa, kas tau priklauso“.
8 Abimelechas atsikėlė anksti rytą,
susišaukė visus tarnus ir papasako-
jo jiems visa, kas buvo įvykę. Žmonės
buvo baimės priblokšti. 9 Tuomet Abi-
melechas pasišaukė Abraomą ir tarė
jam: „Ką tu padarei! Kuo aš tau nusi-
dėjau, kad užtraukei tokią didelę kaltę
man ir mano karalystei? Padarei man
dalykų, kurie neturėtų būti daromi.
10 Ką gi tu galvojai, – klausė Abimele-
chas, – darydamas tokį dalyką?“ 11 „Aš
pamaniau, – atsakė Abraomas, – kad
šioje vietoje visiškai nėra Dievo bai-
mės, ir jie mane užmuš dėl mano žmo-
nos. 12 Be to, ji iš tikrųjų mano sesuo –
mano tėvo, nors ir ne mano motinos
duktė. Ji tapo mano žmona. 13 Kai Die-
vas išvedė mane iš tėvo namų toli kla-
joti, aš jai sakiau: 'Prašyčiau tavęs pa-
daryti man malonę: kad ir į kokią vietą
nueitume, visur apie mane sakyk: jis
mano brolis'“.
14 Abimelechas paėmė avių ir jau-
čių, vergų ir vergių ir davė juos Abra-
omui. Sugrąžino jam ir Sarą, jo žmoną.
15 „Mano kraštas prieš tavo akis, – tarė
Abimelechas, – apsigyvenk, kur tik tau
patiks“. 16 O Sarai sakė: „Žiūrėk! Duo-
du tavo broliui tūkstantį sidabro ga-
balų. Tai bus tau apginti prieš visus,
esančius su tavimi; tu esi visiškai iš-
teisinta“. 17 Tuomet Abraomas užtarė
Dievui, ir Dievas išgydė Abimelechą.
Jis pagydė ir Abimelecho žmoną bei
verges, idant vėl galėtų gimdyti, 18 nes

20,2 *Pr 12,13; 26,7*

dėl Abraomo žmonos Saros VIEŠPATS
buvo padaręs visas Abimelecho namų
moteris visiškai nevaisingas.

Izaoko gimimas

21 VIEŠPATS pasielgė su Sara, kaip
buvo sakęs, ir įvykdė, ką buvo
pažadėjęs. 2 *Sara pastojo ir pagim-
dė Abraomui senatvėje sūnų tuo lai-
ku, kurį Dievas buvo nurodęs. 3 Sūnui,
kurį jam pagimdė Sara, Abraomas davė
Izaoko vardą. 4 *Abraomas apipjaustė
savo sūnų Izaoką aštuntąją dieną, kaip
buvo įsakęs Dievas. 5 Abraomas buvo
šimto metų, kai jam gimė sūnus Izao-
kas. 6 O Sara sakė: „Dievas iškrėtė man
juoką; kas tik apie tai išgirs, juoksis su
manimi“. 7 Ir pridūrė: „Kas gi būtų ga-
lėjęs pasakyti Abraomui, kad Sara žin-
dys vaikus? O vis dėlto pagimdžiau jam
sūnų senatvėje“.
8 Vaikas augo ir buvo nujunkytas. Tą
dieną, kai Izaokas buvo nujunkytas,
Abraomas surengė didelį pokylį.
9 Pamačiusi egiptietės Hagaros
sūnų, kurį ši buvo pagimdžiusi Abrao-
mui, žaidžiantį su jos sūnumi Izaoku,
Sara 10 sakė Abraomui: *„Išvaryk šią
vergę su sūnumi, nes tos vergės sūnus
nesidalys paveldu su mano sūnumi
Izaoku!“ 11 Šis reikalas Abraomą labai
kankino, nes tai lietė jo paties sūnų.
12 Bet Dievas tarė Abraomui: „Nesikan-
kink dėl berniuko ar dėl vergės. Ką tau
sako Sara, daryk, kaip ji sako, nes *per
Izaoką bus tęsiami tavo palikuonys.
13 Bet ir vergės sūnų padarysiu didele
tauta, nes ir jis yra tavo palikuonis“.
14 Abraomas pakilo anksti rytą, pa-
ėmė šiek tiek duonos bei vandenmaišį
ir padavė Hagarai. Užkėlęs juos jai ant
pečių, išsiuntė ją drauge su vaiku. Išė-
jusi ji klajojo Beer Šebos dykumoje.
15 Išsibaigus vandenmaišyje vande-
niui, ji padėjo vaiką po krūmu, 16 paė-
jėjo į šalį ir atsisėdo priešais maždaug
per lanko šūvį, sakydama: „Negaliu
žiūrėti, kaip vaikas miršta“. Sėdėdama
priešais, ji pravirko graudžiomis aša-
romis.
17 Bet Dievas išgirdo berniuko verks-
mą, ir Dievo angelas iš dangaus pa-
šaukė Hagarą, klausdamas: „Hagara,
kas tau? Nebijok, nes Dievas išgirdo
berniuko verksmą iš ten, kur jis yra.
18 Eikš, pakelk berniuką ir paimk jį už
rankos, nes aš iš jo padarysiu dide-
lę tautą“. 19 Tuomet Dievas atvėrė jai
akis, ir ji pamatė vandens šaltinį. Nu-
ėjusi prisėmė vandenmaišį vandens ir
pagirdė berniuką.
20 Dievas buvo su berniuku, jam
augant. Jis gyveno dykumoje ir tapo
įgudusiu lankininku. 21 Parano dyku-
ma buvo jo namai. Jo motina gavo jam
žmoną iš Egipto žemės.
22 Atsitiko taip, kad tuo metu *Abi-
melechas ir jo kariuomenės vadas Pi-
cholas sakė Abraomui: „Dievas yra su
tavimi, kad ir ką tu darytum. 23 Todėl
dabar Dievo vardu prisiek man šioje
vietoje, kad su manimi ar mano pažįs-
tamais ir giminėmis nesielgsi apgau-
lingai, bet su manimi ir su kraštu, ku-
riame gyveni kaip ateivis, elgsiesi taip
palankiai, kaip aš elgiausi su tavimi“.
24 Abraomas atsakė: „Prisiekiu!“
25 Kai Abraomas pareiškė skun-
dą Abimelechui dėl vandens šulinio,
kurį buvo užgrobę Abimelecho tarnai,
26 Abimelechas atsakė: „Nežinau, kas
tai padarė. Iš tikrųjų man nieko apie
tai nepranešei, ir aš iki šios dienos apie
tai nebuvau girdėjęs“. 27 Abraomas pa-
ėmė avių ir jaučių, davė juos Abimele-
chui, ir juodu sudarė sutartį. 28 Tuomet
Abraomas atskyrė iš kaimenės septynis
ėriukus. 29 Abimelechas klausė Abrao-
mą: „Ką reiškia šie septyni atskirtieji

21,2 *Hbr 11,11*
21,4 *Gal 4,29-30*
21,10 *Rom 9,7; Hbr 11,18*
21,12 *Rom 9,7; Hbr 11,18*
21,22 *Pr 26,26*

ėriukai?“ [30]Jis atsakė: „Tu priimsi šiuos
septynis ėriukus iš mano rankų, idant
būtum liudytojas, kad aš iškasiau šį šu-
linį“. [31]Todėl ta vieta buvo pavadinta
Beer Šeba, nes ten jiedu padarė prie-
saiką.
[32]Taigi, sudarę Beer Šeboje sutar-
tį, Abimelechas ir jo kariuomenės va-
das Picholas pakilo ir sugrįžo į filistinų
kraštą. [33]O [Abraomas] pasodino Beer
Šeboje tamariską ir ten vardu šaukėsi
VIEŠPATIES, Dievo Amžinojo. [34]Filisti-
nų krašte Abraomas ilgą laiką gyveno
kaip ateivis.

Abraomo išbandymas

22 *Po šių įvykių Dievas išbandė
Abraomą. Jis tarė jam: „Abrao-
mai!“ Šis atsiliepė: „Aš čia!“ [2]– „Paimk
savo sūnų, – tęsė jis, – savo vienturtį
sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos
kraštą ir paaukok jį kaip deginamąją
auką ten viename kalne, kurį tau nu-
rodysiu“.
[3]Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo
savo asilą, pasiėmė su savimi du tar-
nus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs
malkų deginamajai aukai, jis leidosi
kelionėn į vietą, apie kurią jam buvo
kalbėjęs Dievas. [4]Trečią dieną Abra-
omas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą
vietą. [5]„Pabūkite čia su asilu, – palie-
pė jis tarnams, – berniukas ir aš kop-
sime į ten. Pagarbinsime ir sugrįšime
pas jus“.
[6]Abraomas paėmė malkų degina-
majai aukai ir uždėjo jas savo sūnui
Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi savo pa-
ties rankose. Jiedu tęsė kelionę. [7]Iza-
okas kreipėsi į savo tėvą Abraomą:
„Tėve!“ – „Aš čia, mano sūnau“, – at-
siliepė šis. Jis tarė: „Ugnies ir malkų
yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“
[8]Abraomas atsakė: „Dievas pats parū-
pins avį deginamajai aukai, mano sū-
nau“. Ir jiedu drauge ėjo toliau.
[9]Atėjo jiedu į vietą, apie kurią buvo
kalbėjęs Dievas. Abraomas pastatė ten
aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo
savo sūnų Izaoką ir *paguldė jį ant au-
kure sukrautų malkų. [10]Tuomet Abra-
omas ištiesė ranką ir pakėlė peilį savo
sūnui nužudyti. [11]Bet VIEŠPATIES ange-
las sušuko jam iš dangaus, tardamas:
„Abraomai! Abraomai!“ – „Aš čia!“
– atsiliepė jis. [12]„Nekelk rankos prieš
berniuką, – tęsė, – nieko jam nedaryk!
Dabar žinau, kad tu bijai Dievo, nes ne-
atsisakei atiduoti man savo vienturtį
sūnų“. [13]Pakėlęs akis Abraomas pama-
tė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abra-
omas priėjo, paėmė aviną ir paaukojo
jį kaip deginamąją auką vietoj savo sū-
naus. [14]O tą vietą Abraomas pavadi-
no „VIEŠPATS parūpins“ vardu, kaip ir
nūdien sakoma: „VIEŠPATIES kalne bus
parūpinta“.
[15]VIEŠPATIES angelas pašaukė
Abraomą iš dangaus antrąkart [16]ir
tarė: *„Prisiekiau pačiu savimi, – tai
VIEŠPATIES žodis, – kadangi tu tai pa-
darei, neatsisakei atiduoti savo vien-
turčio sūnaus, [17]*aš tikrai laiminsiu
tave ir padarysiu tavo palikuonis to-
kius gausingus kaip dangaus žvaigž-
dės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys
užims savo priešų vartus, ir [18]*visos
tautos žemėje gaus palaiminimą per
tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus
mano balsui“.
[19]Po to Abraomas sugrįžo pas tar-
nus. Jie pakilo ir drauge nuėjo į Beer
Šebą. Ir Abraomas likosi gyventi Beer
Šeboje.
[20]Atsitiko taip, kad po šių įvykių
Abraomas gavo žinią: „Milka irgi pa-
gimdė vaikų tavo broliui Nahorui:
[21]pirmagimį Ucą, jo brolį Būzą, Ara-
mo tėvą Kemuelį, [22]Kesedą, Hazoją,

22,1-13 *Hbr 11,17-19; Jok 2,21*

22,9 *Jok 2,21*

22,16-17 *Hbr 6,13-14*

22,17 *Hbr 11,12*

22,18 *Apd 3,25*

Pildašą, Idlafą ir Betuelį“. 23 Betueliui
gimė Rebeka. Anuos aštuonis Abra-
omo broliui Nahorui pagimdė Milka.
24 O jo sugulovė, vardu Reuma, irgi pa-
gimdė vaikų: Tebachą, Gahamą, Taha-
šą ir Maaką.

Tikėjimo protėvių kapai

23 Sara gyveno šimtą dvidešimt
septynerius metus. 2 Sara mirė
Kirjat Arbos mieste (tai yra Hebrone),
Kanaano krašte. Abraomas apverkė ir
apraudojo Sarą. 3 Pasitraukdamas nuo
savo mirusiosios, jis kreipėsi į heti-
tus: 4 „Nors *esu svetimšalis ir atei-
vis, gyvenantis tarp jūsų, *parduokite
man vietą kapui pas jus, kad galėčiau
nunešti savo mirusiąją ir palaidoti“.
5 Hetitai atsakė Abraomui: 6 „Viešpa-
tie, klausykis mūsų! Tu esi tarp mūsų
Dievo išrinktasis. Laidok savo mirusią-
ją rinktinėse mūsų kapinėse. Niekas iš
mūsų neatsakys kapo tavo mirusiajai
palaidoti“. 7 Abraomas pakilo, nusi-
lenkė hetitams, krašto gyventojams,
8 ir tarė jiems: „Jeigu sutinkate, kad aš
nuneščiau savo mirusiąją palaidoti, tai
paklausykite manęs ir užtarkite mane
Coharo sūnui Efronui. 9 Teparduoda jis
man Machpelos olą, kuri jam priklau-
so. Ji yra jo lauko pakraštyje. Tepar-
duoda man ją už visą kainą kapavietei
tarp jūsų“. 10 O Efronas sėdėjo tarp he-
titų. Efronas Hetitas atsakė Abraomui,
girdint visiems hetitams – visiems,
ėjusiems pro jo miesto vartus, – tar-
damas: 11 „O ne, mano viešpatie, klau-
sykis manęs! Aš duodu tau tą lauką ir
duodu tau olą, esančią jame. Aš duodu
tau ją savo tautiečių akivaizdoje. Palai-
dok savo mirusiąją“. 12 Tuomet Abrao-
mas nusilenkė krašto gyventojams 13 ir
tarė Efronui, girdint visiems krašto gy-
ventojams: „O, kad tu manęs paklausy-
tum! Aš duosiu tau lauko kainą. Priimk
ją iš manęs, kad galėčiau ten palaidoti
savo mirusiąją“. 14 Efronas atsakė Abra-
omui: 15 „Mano viešpatie, paklausyk
manęs! Žemės laukas vertas keturių
šimtų sidabrinių šekelių – kas tai mu-
dviem, ar ne tiesa? Eik ir laidok savo
mirusiąją“. 16 Abraomas susiderėjo su
Efronu dėl kainos. Tada Abraomas at-
svėrė Efronui sidabrą, kurį buvo išsily-
gęs hetitams girdint, – keturis šimtus
sidabrinių šekelių pagal įprastinius
pirklių svarsčius.
17 Taip Efrono laukas Machpeloje
priešais Mamrę – laukas su ola ir vi-
sais tame lauke buvusiais medžiais –
perėjo 18 Abraomui kaip jo nuosavybė
hetitų akivaizdoje – akivaizdoje visų,
ėjusių pro miesto vartus. 19 Po to Abra-
omas palaidojo savo žmoną Machpe-
los lauko oloje priešais Mamrę (tai yra
Hebroną), Kanaano krašte. 20 Laukas ir
ola iš hetitų perėjo Abraomo nuosavy-
bėn kaip kapavietė.

Izaokas ir Rebeka

24 Abraomas buvo senyvo am-
žiaus ir pagyvenęs. O VIEŠPATS
buvo laiminęs Abraomą visapusiškai.
2 Abraomas tarė savo namų vyriau-
siajam tarnui, buvusiam visų jo turtų
valdytoju: „Padėk savo ranką po mano
šlaunimi*, 3 ir aš prisaikdinsiu tave
VIEŠPAČIU, dangaus Dievu ir žemės
Dievu, kad tu neimsi žmonos mano
sūnui iš kanaaniečių dukterų, tarp
kurių aš gyvenu, 4 bet nuvyksi į mano
paties kraštą, pas mano giminę, ir pa-
rūpinsi žmoną mano sūnui Izaokui“.
5 Tarnas atsakė jam: „O jei moteris ne-
sutiktų sekti mane į šį kraštą? Ar tada
privalau nuvesti tavo sūnų į tą kraš-
tą, iš kurio tu atėjai?“ 6 Abraomas tarė
jam: „Jokiu būdu nevesk ten mano sū-
naus! 7 VIEŠPATS, dangaus Dievas, kuris
paėmė mane iš mano tėvo namų ir iš
mano gimtojo krašto, kuris priesai-

23,4 *Hbr 11,9.13*

23,4 *Apd 7,16*

24,2 Priesaikos sutvirtinimo veiksmas.

ka patvirtino man padarytą pažadą:
'*Tavo palikuonims duosiu šį kraštą',
jis nusiųs angelą pirma tavęs, ir tu gau-
si ten žmoną mano sūnui. 8 O jei mote-
ris nesutiktų sekti tave, tu būsi laisvas
nuo šios priesaikos, bet mano sūnaus
ten nevesk!" 9 Tarnas padėjo savo ran-
ką po savo šeimininko Abraomo šlau-
nimi ir prisiekė jam.

10 Tuomet tarnas paėmė dešimt savo
šeimininko kupranugarių, pasiėmęs iš
šeimininko visokių rinktinių dova-
nų, išvyko ir atkeliavo į Nahoro mies-
tą Aram Naharaimuose. 11 Jis suklupdė
kupranugarius už miesto prie šulinio.
Diena slinko vakarop. Tuo metu pa-
prastai moterys išeidavo semti van-
dens. 12 Jis meldėsi: „VIEŠPATIE, mano
šeimininko Abraomo Dieve, suteik
sėkmę man šiandien ir parodyk ištiki-
mą meilę mano šeimininkui Abraomui.
13 Aš stoviu čia, prie šulinio, o miestie-
čių dukterys antai ateina vandens sem-
tis. 14 Jei mergaitė, kurios paprašysiu:
'Prašyčiau palenkti savo ąsotį ir duo-
ti man atsigerti', atsakytų: 'Gerk, aš ir
tavo kupranugarius pagirdysiu', tebūna
ji ta, kurią tu paskyrei savo tarnui Izao-
kui. Taip aš žinosiu, kad tu parodei išti-
kimą meilę mano šeimininkui".

15 Vos jam baigus tarti šiuos žo-
džius, atėjo Rebeka, Abraomo brolio
Nahoro žmonos Milkos sūnaus Betu-
elio duktė, su ąsočiu ant peties. 16 Mer-
gina buvo labai graži, vyro nepažinta
mergelė. Ji nusileido žemyn prie šuli-
nio, prisipildė ąsotį ir išlipo. 17 Tuomet
tarnas, pribėgęs jos pasitikti, paprašė:
„Prašyčiau man duoti gurkšnelį van-
dens iš savo ąsočio". – 18 „Gerk, mano
viešpatie", – atsakė ji ir, skubiai nulei-
dusi ąsotį ant rankos, davė jam gerti.
19 Jam sočiai atsigėrus, ji tarė: „Pasem-
siu ir tavo kupranugariams, kad ir jie
atsigertų". 20 Skubiai išpylusi ąsotį į
lovį, ji vėl bėgo prie šulinio daugiau
vandens semti, kol prisėmė visiems
kupranugariams. 21 Tuo tarpu anas
vyras stebėjo ją tylomis, norėdamas
žinoti, ar VIEŠPATS padarė jo kelionę
sėkmingą, ar ne.

22 Kupranugariams atsigėrus, anas
vyras paėmė auksinį nosies žiedą,
sveriantį pusšekelį, ir dvi apyrankes,
sveriančias dešimt auksinių šekelių.
23 „Prašyčiau pasakyti, – klausė jis, –
kieno tu duktė? Ar yra vietos tavo tėvo
namuose mums pernakvoti?" 24 Ji at-
sakė: „Aš esu duktė Betuelio, Milkos
sūnaus, kurį ji pagimdė Nahorui". 25 Ir
tęsė: „Mes turime apsčiai šiaudų ir pa-
šaro namuose, taip pat ir vietos nak-
vynei". 26 Anas vyras žemai nusilen-
kė ir pagarbino VIEŠPATĮ, 27 tardamas:
„Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, mano
šeimininko Abraomo Dievas, kuris
niekada nepagailėjo savo gerumo ir iš-
tikimybės mano šeimininkui, nes at-
vedė mane tiesiai į mano šeimininko
brolio namus".

28 Tuomet mergaitė nubėgo ir visa
papasakojo savo motinos šeimynai.
29 Rebeka turėjo brolį, vardu Labaną.
Labanas išskubėjo pas vyrą prie šu-
linio, 30 vos pamatęs nosies žiedą bei
apyrankes ant savo sesers rankų ir iš-
girdęs savo sesers Rebekos žodžius:
„Taip tas vyras man kalbėjo". Atėjęs pas
vyrą, rado jį tebestovintį šalia kupranu-
garių prie šaltinio. 31 „Užeik, VIEŠPATIES
palaimintasis! Kodėl tebestovi lauke,
kai tau prirengiau namus ir vietą ku-
pranugariams?" 32 Vyras užėjo į namus,
ir nuo kupranugarių buvo nuimtos naš-
tos. Kupranugariai buvo pašerti šiau-
dais ir pašaru, o jam ir vyrams, buvu-
siems su juo, atnešta vandens kojoms
nusiplauti. 33 Bet kai jam buvo paduota
valgyti, jis tarė: „Aš nieko nevalgysiu,
kol nepasakysiu, ką turiu pasakyti".
Labanas atsiliepė: „Kalbėk!"

34 „Esu Abraomo tarnas, – pradė-
jo jis. – 35 VIEŠPATS apsčiai palaimino
mano šeimininką, ir jis tapo turtingas.

24,7 *Apd 7,5; Gal 3,16*

Davė jam avių ir galvijų, sidabro ir auk-
so, vergų ir vergių, kupranugarių ir
asilų. 36 Mano šeimininko žmona Sara,
būdama senyvo amžiaus, pagimdė
šeimininkui sūnų, kuriam šis pasky-
rė visa, ką turi. 37 Mano šeimininkas
prisaikdino mane, tardamas: 'Neim-
si žmonos mano sūnui iš dukterų ka-
naaniečių, kurių krašte gyvenu, 38 bet
nuvyksi į mano tėvo namus, pas mano
giminę, ir gausi žmoną mano sūnui'.
39 Aš sakiau savo šeimininkui: 'O jei
moteris nesutiktų sekti paskui mane?'
40 Bet jis man atsakė: 'VIEŠPATS, ku-
rio keliais aš ėjau, pasiųs savo angelą
su tavimi ir padarys tavo kelionę sėk-
mingą. Tu gausi žmoną mano sūnui
iš mano giminės, iš mano tėvo namų.
41 Nuo priesaikos būsi laisvas tik tada,
kai nuvyksi pas mano giminę. Net jei-
gu *jie* ir atsisakytų, *būsi laisvas nuo*
priesaikos'.

42 Atvykęs šiandien prie šaltinio,
meldžiausi: 'VIEŠPATIE, mano šeimi-
ninko Dieve, tebūna tavo valia pada-
ryti mano kelionę sėkmingą! 43 Aš sto-
viu čia, prie vandens šaltinio. Tegul ta
jauna moteris, atėjusi semtis vandens,
kurios aš paprašysiu: ‹Prašyčiau pagir-
dyti mane gurkšniu vandens iš savo
ąsočio› 44 ir kuri man atsakys: ‹Atsi-
gerk tu pats, o aš pasemsiu vandens ir
tavo kupranugariams›, būna ta mote-
ris, kurią VIEŠPATS paskyrė mano šei-
mininko sūnui'.

45 Man dar nebaigus širdyje kalbė-
ti, išėjo Rebeka su ąsočiu ant peties.
Ji nusileido prie šaltinio ir pasisėmė
vandens. Aš jos paprašiau: 'Prašyčiau
man duoti atsigerti'. 46 Ji skubiai nu-
kėlė ąsotį nuo peties ir tarė: 'Gerk! Aš
pagirdysiu ir tavo kupranugarius'. Aš
atsigėriau, o ji pagirdė ir mano kupra-
nugarius. 47 Tuomet jos ir paklausiau:
'Kieno tu duktė?' O ji atsakė: 'Betue-
lio, Nahoro sūnaus, kurį Milka jam pa-
gimdė'. Užkabinau jai ant nosies žiedą
ir užmoviau jai ant rankų apyrankes.
48 Žemai nusilenkiau ir pagarbinau
VIEŠPATĮ, mano šeimininko Abraomo
Dievą, atvedusį mane tiesiu keliu gau-
ti mano šeimininko giminaičio dukterį
jo sūnui. 49 O dabar, jeigu ketinate pa-
rodyti mano šeimininkui ištikimą ge-
rumą, tai sakykite, ir jeigu ne, tai saky-
kite, idant galėčiau pasukti į kairę ar į
dešinę".

50 Tuomet Labanas ir Betuelis at-
sakė: „Reikalas VIEŠPATIES nuspręs-
tas. Mes negalime nieko tau sakyti nei
prieš, nei už. 51 Žiūrėk, Rebeka stovi
prieš tave, pasiimk ją ir keliauk. Tebū-
na ji tavo šeimininko sūnaus žmona,
kaip VIEŠPATS kalbėjo".

52 Išgirdęs šiuos žodžius Abrao-
mo tarnas parpuolė kniūbsčias prieš
VIEŠPATĮ. 53 Po to tarnas ištraukė sida-
bro ir aukso brangenybių bei drabužių
ir įteikė juos Rebekai. *Jis davė taip pat*
brangių dovanų jos broliui ir motinai.

54 Tuomet jis ir jo palydovai valgė ir
gėrė. Jie ten ir pernakvojo. Kai atsikė-
lė ryto metą, jis tarė: „Leiskite mane
atgal pas savo šeimininką". 55 Bet jos
brolis ir motina sakė: „Tepabūna mer-
gaitė su mumis dar valandėlę, bent
dešimt dienų, o paskui tegu keliauja".
– 56 „Neužlaikykite manęs, – prašė jis,
– nes VIEŠPATS padarė mano kelionę
sėkmingą. Leiskite man grįžti pas savo
šeimininką". 57 Jie atsakė: „Pasišauki-
me mergaitę ir paklauskime, ką ji sa-
kys". 58 Pasišaukę Rebeką, jie klausė:
„Ar nori eiti su šiuo vyru?" Ji atsakė:
„Eisiu". 59 Tuomet savo seserį Rebeką
kartu su žindyve jie išleido su Abra-
omo tarnu ir jo vyrais. 60 Laimindami
Rebeką, jie sakė jai:

„Tu, mūsų seserie,
tapk tūkstančiais miriadų!
Tepaima tavo palikuonys
savo priešų vartus".

61 Tuomet Rebeka ir jos tarnaitės
pakilo, sėdo ant kupranugarių ir sekė
paskui vyrą. Tarnas paėmė Rebeką ir
išvyko.

62 O Izaokas buvo ką tik grįžęs iš
Beer Lahai Roijo apylinkės ir apsigy-
venęs Negebe. 63 Vieną dieną vakarop
Izaokas vaikštinėjo laukuose ir, pakė-
lęs akis, pamatė besiartinančius ku-
pranugarius. 64 Ir Rebeka pakėlė akis
ir pamatė Izaoką. Skubiai nulipusi
nuo kupranugario, 65 ji klausė tarno:
„Kas tas vyras, einantis mūsų link, ten
lauke?“ Tarnas tarė: „Tai mano šeimi-
ninkas“. Tuomet ji, paėmusi šydą, ap-
sidengė.
66 Tarnas papasakojo Izaokui visa,
ką buvo atlikęs. 67 Izaokas tuomet nu-
sivedė ją į savo motinos Saros palapi-
nę, vedė Rebeką, ir ji tapo jo žmona.
Izaokas mylėjo ją ir rado paguodos po
savo motinos mirties.

Ketūros palikuonys

25 Abraomas vedė kitą žmoną,
vardu Ketūra. 2 Ji pagimdė jam
Zimraną, Jokšaną, Medaną, Midjaną,
Išbaką ir Šuachą. 3 Jokšanui gimė Šeba
ir Dedanas. Dedano palikuonys buvo
ašūriečiai, letušai ir leumai. 4 Midjano
palikuonys buvo Efa, Eferas, Heno-
chas, Abida ir Eldava. Jie visi buvo Ke-
tūros palikuonys.
5 Visa, ką turėjo, Abraomas paliko
savo sūnui Izaokui. 6 O savo sugulo-
vių vaikams Abraomas davė dovanų
dar prie savo galvos, prieš išsiųsdamas
juos tolyn nuo savo sūnaus Izaoko rytų
link, į Kedemo kraštą.

Abraomo mirtis

7 Abraomas gyveno iš viso šimtą sep-
tyniasdešimt penkerius metus. 8 Jis
atsikvėpė paskutinį kartą, mirdamas
laimingoje senatvėje, sulaukęs ilgo
amžiaus, ir buvo sujungtas su savo
gimine. 9 Jo sūnūs Izaokas ir Izmaelis
palaidojo jį Machpelos oloje, hetito
Coharo sūnaus Efrono lauke, esančia-
me į rytus nuo Mamrės, 10 tame *lau-
ke, kurį Abraomas pirko iš hetitų. Ten
buvo palaidoti Abraomas ir jo žmona
Sara. 11 Po Abraomo mirties Dievas lai-
mino jo sūnų Izaoką. Izaokas apsigy-
veno prie Beer Lahai Roijo vietovės.

Izmaelio palikuonys

12 Štai Abraomo sūnaus Izmaelio, kurį
Abraomui pagimdė Saros vergė, egip-
tietė Hagara, palikuonys. 13 Štai Izma-
elio sūnų vardai pagal jų gimimo eilę:
Izmaelio pirmagimis Nebajotas, Ke-
daras, Adbeelis, Mibsamas, 14 Mišma,
Dūma, Masa, 15 Hadadas, Tema, Jetū-
ras, Nafišas ir Kedma. 16 Tokie tat Iz-
maelio sūnūs ir jų vardai pagal gyven-
vietes ir stovyklas – dvylika vadų pagal
gentis.
17 (Izmaelis gyveno šimtą trisdešimt
septynerius metus. Atsikvėpęs pasku-
tinį kartą ir miręs, jis buvo sujungtas
su savo gimine.)
18 Jie klajojo nuo Havilos prie Šūro,
esančio netoli Egipto, iki pat Ašūro.
Kiekvienas jų statėsi stovyklas šalia
visų savo giminių.

Ezavo ir Jokūbo gimimas

19 Štai Abraomo sūnaus Izaoko šei-
mos istorija. Abraomui gimė Izaokas.
20 Izaokas buvo keturiasdešimtmetis,
kai vedė Rebeką, aramėjo Betuelio iš
Padan Aramo dukterį ir aramėjo Laba-
no seserį. 21 Izaokas maldavo VIEŠPATĮ
dėl savo žmonos, nes ji buvo nevaisin-
ga. VIEŠPATS išklausė maldą, ir jo žmo-
na Rebeka tapo nėščia. 22 Bet kūdikiai
taip grūmėsi vienas su kitu jos įsčiose,
kad ji prasitarė: „Jei taip, tai kam aš dar
gyvenu?“ Tad ji nuėjo VIEŠPATIES pasi-
teirauti. 23 O VIEŠPATS atsakė jai:

„Dvi gentys yra tavo įsčiose,
dvi atskiros tautos kils iš tavęs.
Bet viena tauta bus
stipresnė už kitą;
*vyresnioji tarnaus jaunesniajai“.

25,10 *Pr 23,3-16*

25,23 *Rom 9,12*

24 Atėjus metui gimdyti, paaiškėjo,
kad jos įsčiose buvo dvyniai! 25 Pirma-
sis buvo rusvas, o visas jo kūnas – tarsi
plaukuota skraistė. Užtat jie pavadino
jį Ezavu*. 26 Po to išėjo jo brolis, laiky-
damasis ranka Ezavo kulno. Užtat jie
pavadino jį Jokūbu*. Izaokas buvo še-
šiasdešimtmetis, kai jiedu gimė.
27 Kai berniukai užaugo, Ezavas
buvo įgudęs medžiotojas, laukus
mėgstąs vyras, tuo tarpu Jokūbas – ty-
lus, mėgstąs būti namie prie palapinių.
28 Izaokas mylėjo Ezavą, nes mėgo žvė-
rieną, o Rebeka mylėjo Jokūbą.
29 Kartą Jokūbui verdant sriubą,
Ezavas parėjo iš laukų. Jis buvo labai
išalkęs. 30 Ezavas tarė Jokūbui: „Labai
prašau duoti man pasrėbti to raudo-
no viralo, nes esu baisiai išalkęs!“ (To-
dėl Ezavas buvo vadinamas Edomu*.)
31 „Pirmiau parduok man savo pirma-
gimystę“, – atsakė Jokūbas. 32 Ezavas
tarė: „Esu prie mirties, kam man ta
pirmagimystė?“ 33 Bet Jokūbas užsi-
spyrė: „Pirmiau turi man prisiekti“.
Tada jis prisiekė ir *pardavė savo pir-
magimystę Jokūbui. 34 Tuomet Jokū-
bas davė Ezavui duonos ir lęšių sriu-
bos. Jis pavalgė, atsigėrė, pakilo ir
nuėjo sau. Tiek Ezavui terūpėjo jo pir-
magimystė.

Izaokas keliauja į Gerarą

26 Krašte kilo badas, skirtingas
nuo ankstesnio bado, kilusio
Abraomo dienomis, ir Izaokas išsikė-
lė į Gerarą pas filistinų karalių Abime-
lechą. 2 VIEŠPATS buvo jam pasirodęs
ir sakęs: „Neik į Egiptą. Įsikurk kraš-
te, kurį tau nurodysiu. 3 Gyvenk tame
krašte kaip ateivis. Aš būsiu su tavimi
ir laiminsiu tave. Tau ir tavo palikuo-
nims atiduosiu visus šiuos kraštus,
idant įvykdyčiau *priesaiką, duotą
tavo tėvui Abraomui. 4 Aš padarysiu
tavo palikuonis tokius gausius, kaip
dangaus žvaigždės, atiduosiu visus
šiuos kraštus tavo palikuonims, idant
visos tautos per tavo palikuonis gau-
tų palaiminimą 5 dėl to, kad Abraomas
pakluso mano balsui ir vykdė, ką bu-
vau jam paliepęs: įsakymus, nuostatus
ir įstatymus“.
6 Todėl Izaokas ir apsigyveno Ge-
rare. 7 Kai vietiniai vyrai imdavo tei-
rautis apie jo žmoną, jis sakydavo: *„Ji
mano sesuo“. Mat jis baiminosi saky-
ti: „Mano žmona“, manydamas sau:
„Šie vietiniai vyrai gali mane užmušti
dėl Rebekos, nes ji tokia graži“. 8 Atsi-
tiko taip, kad, jam ten ilgesnį laiką pa-
gyvenus, karalius Abimelechas kartą,
žiūrėdamas pro langą, pamatė jį gla-
monėjant savo žmoną Rebeką. 9 Abi-
melechas pasišaukė Izaoką ir tarė:
„Tikrai ji tavo žmona! Kodėl tat sakei:
'Ji mano sesuo'?“ Izaokas jam atsakė:
„Todėl, kad maniau per ją galįs netek-
ti gyvybės“. 10 O Abimelechas tarė: „Ką
tu padarei! Kas nors iš žmonių galėjo
su tavo žmona sugulti, ir tu būtum už-
traukęs mums kaltę!“ 11 Todėl Abime-
lechas įspėjo visus žmones, tardamas:
„Kas užgautų šį vyrą ar jo žmoną, tas
bus nubaustas mirtimi“.
12 Izaokas tame krašte sėjo javus ir
tais metais susilaukė šimteriopo der-
liaus. VIEŠPATS laimino jį, 13 ir žmogus
praturtėjo. Jam vis labiau ir labiau se-
kėsi. Jis tapo labai turtingas, 14 įsigijo
tiek avių bei galvijų kaimenių ir tokią
gausią šeimyną, kad filistinai jam pa-
vydėjo. 15 Užpildami žemėmis, filisti-
nai buvo užvertę visus šulinius, ku-
riuos iškasė jo tėvo tarnai Abraomo
dienomis. 16 Ir Abimelechas sakė Izao-
kui: „Pasitrauk nuo mūsų, nes pasida-
rei daug stipresnis už mus“.

25,25 Hebr. „plaukuotas“.
25,26 Hebr. „laikantis kulną“, t. y. sukčius.
25,30 Hebr. „raudonas“.
25,33 *Hbr 12,16*
26,3-4 *Pr 22,16-18*
26,7 *Pr 12,13; 20,2*

17 Todėl Izaokas iš ten ir pasitrau-
kė. Pasistatė palapines Geraro slėnyje
ir ten apsigyveno. 18 Izaokas atnaujino
šulinius, iškastus jo tėvo Abraomo die-
nomis – filistinai buvo juos užvertę po
Abraomo mirties – ir davė jiems tuos
pačius vardus, kuriais buvo juos pa-
vadinęs tėvas. 19 Bet kai Izaoko tarnai,
kasdami tame slėnyje, aptiko šaltinio
vandens šulinį, 20 Geraro kerdžiai susi-
ginčijo su Izaoko kerdžiais, sakydami:
„Tas vanduo mūsų!" Todėl jis pavadi-
no tą šulinį Eseko* vardu, kadangi ten
jie su juo ginčijosi. 21 Po to jie iškasė
kitą šulinį. Ir dėl jo susiginčijo, užtat
jį pavadino Sitna*. 22 Jis iš ten išsikėlė
ir išsikasė dar vieną šulinį. Dėl jo jie
nebesiginčijo. Užtat pavadino jį Reho-
botais, sakydamas: „Šį kartą VIEŠPATS
davė mums šiame krašte apsčiai vietos
daugintis".
23 Iš čia jis nukeliavo į Beer Šebą.
24 Tą pačią naktį pasirodė jam VIEŠPATS
ir tarė:

„Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas.
Nebijok, nes aš esu su tavimi!
Laiminsiu tave ir padauginsiu
tavo palikuonis
dėl savo tarno Abraomo".

25 Tenai jis pastatė aukurą ir šaukė-
si VIEŠPATIES. Ten pasistatė ir palapinę,
ten Izaoko tarnai ėmė kasti šulinį.

Sandora su Abimelechu

26 Ir *Abimelechas atėjo pas jį iš Gera-
ro su savo patarėju Achuzatu bei ka-
riuomenės vadu Picholu. 27 Izaokas
paklausė jų: „Ko atėjote pas mane, jei
manęs nekenčiate ir atstūmėte nuo sa-
vęs?" 28 Jie atsakė: „Dabar mes aiškiai
matome, kad VIEŠPATS buvo su tavimi,
todėl siūlome sudaryti sutartį su prie-
saika tarp mūsų abiejų – tarp tavęs ir
mūsų. Sudarykime sandorą, 29 kad tu
nedarytum mums nieko pikta, lygiai
kaip mes tavęs neužgavome, visada
su tavimi tik gerai elgėmės ir leidome
tau iškeliauti taikingai. Nuo dabar būk
VIEŠPATIES palaimintasis!" 30 Jis iškėlė
jiems vaišes, jie valgė ir gėrė. 31 Rytą jie
pakilo anksti ir prisiekė vienas kitam.
Tuomet Izaokas su jais atsisveikino, ir
jie išsiskyrė taikiai. 32 Atsitiko taip, kad
tą pačią dieną Izaoko tarnai atėjo pas jį
su žinia apie jų iškastą šulinį ir pranešė
jam: „Radome vandens!" 33 Jis pavadi-
no jį Šiba. Todėl iki šios dienos ir mies-
to vardas yra Beer Šeba.
34 Ezavas buvo keturiasdešimtme-
tis, kai vedė Beerio Hetito dukterį Ju-
ditą ir Elono Hetito dukterį Basmatą.
35 Jos apkartino Izaoko ir Rebekos gy-
venimą.

Izaokas palaimina Jokūbą

27 Kai Izaokas jau buvo senas, o
jo akys taip aptemusios, kad
nebegalėjo matyti, jis pasišaukė savo
vyresnįjį sūnų ir tarė jam: „Mano sū-
nau!" Šis atsiliepė: „Aš čia". 2 Anas tarė
jam: „Matai, jau pasenau. Nežinau savo
mirties dienos. 3 Taigi imk savo ginklus
– strėlinę ir lanką, išeik į laukus ir su-
medžiok man žvėrienos. 4 Tuomet pa-
ruošk man gardų valgį, kokį aš mėgs-
tu, ir atnešk man pavalgyti, idant prieš
mirdamas palaiminčiau tave savo sie-
los palaiminimu".
5 O Rebeka klausėsi, kai Izaokas
kalbėjosi su sūnumi Ezavu. Jam išė-
jus į laukus medžioti ir parnešti žvė-
rienos, 6 Rebeka tarė sūnui Jokūbui:
„Ką tik nugirdau tavo tėvą sakant tavo
broliui Ezavui: 7 'Parnešk žvėrienos
ir paruošk man gardų valgį pavalgyti,
idant prieš mirdamas tave palaimin-
čiau VIEŠPATIES akivaizdoje'. 8 O dabar,
mano sūnau, paklausyk mano žodžio
ir daryk, ką tau liepiu. 9 Nueik prie kai-
menės ir parnešk iš ten du rinktinius
ožiukus, o aš iš jų paruošiu tavo tėvui
valgį, kokį jis mėgsta. 10 Tu nuneši jį

26,20 Hebr. „ginčas".
26,21 Hebr. „trukdymas".
26,26 *Pr 21,22*

tėvui pavalgyti, idant palaimintų tave
prieš mirdamas“. 11 – „Betgi mano bro-
lis Ezavas yra gauruotas vyras, – atsakė
Jokūbas savo motinai Rebekai, – o aš
juk plikas! 12 Jei mane tėvas apčiupinės,
aš būsiu jo akyse sukčius ir užsitrauk-
siu ant savęs prakeikimą, o ne palaimi-
nimą!“ 13 O motina jam tarė: „Tekrinta
ant manęs tavo prakeikimas, mano sū-
nau. Tik paklausyk mano žodžio, eik ir
parnešk juos man“.

14 Taigi jis nuėjo, paėmė ir parnešė
juos savo motinai, o jo motina paruošė
gardų valgį, kokį jo tėvas mėgo. 15 Tuo-
met Rebeka paėmė namie paliktus ge-
riausius vyresniojo sūnaus Ezavo dra-
bužius ir apvilko jais jaunesnįjį sūnų
Jokūbą. 16 Be to, jo rankas ir pliką kaklo
dalį apdengė ožiukų kailiais. 17 Po to
padavė sūnui Jokūbui į rankas gardų-
jį valgį ir duoną, kurią buvo iškepusi.

18 Jis įėjo pas tėvą ir tarė: „Mano
tėve!“ – „Aš čia, – atsiliepė šis. – Kas
tu, mano sūnau?“ 19 Jokūbas tėvui at-
sakė: „Aš Ezavas, tavo pirmagimis. Pa-
dariau, kaip buvai man liepęs. O da-
bar prašyčiau sėstis ir pavalgyti mano
žvėrienos, idant mane palaimintum
savo sielos palaiminimu“. 20 Bet Izao-
kas paklausė savo sūnų: „Kaipgi, mano
sūnau, taip greitai suradai?“ O jis atsa-
kė: „VIEŠPATS, tavo Dievas, suteikė man
laimę“. 21 Tuomet Izaokas tarė Jokūbui:
„Eikš arčiau, kad galėčiau tave apčiu-
pinėti ir žinoti, ar iš tikrųjų tu mano
sūnus Ezavas, ar ne“. 22 Jokūbas priėjo
prie savo tėvo Izaoko, šis apčiupinėjo jį
ir tarė: „Balsas – kaip Jokūbo, bet ran-
kos – kaip Ezavo“. 23 Taigi neatpažino
jo, nes rankos buvo gauruotos kaip ir
jo brolio Ezavo. Todėl ir palaimino jį.

24 Jis paklausė: „Ar tai tu mano sū-
nus Ezavas?“ Ir kai Jokūbas atsakė:
„Aš“, 25 jis tarė: „Paduok man valgį,
idant pavalgyčiau savo sūnaus žvėrie-
nos ir palaiminčiau tave savo sielos
palaiminimu“. Anas padavė valgį, ir
šis suvalgė, padavė vyną, ir šis išgėrė.
26 Tuomet jo tėvas Izaokas tarė jam:
„Mano sūnau, eikš arčiau ir pabučiuok
mane“. 27 Kai Jokūbas priėjo arčiau ir
pabučiavo jį, šis užuodė jo drabužių
kvapą ir laimino jį, tardamas:

*„Ak, kvapas mano sūnaus
tarsi kvapas laukų,
kuriuos VIEŠPATS palaimino.
28 Teduoda tau Dievas iš
dangaus rasos,
iš žemės derlingumo
ir apsčiai grūdų bei vyno.
29 Tetarnauja tau tautos,
ir tesilenkia tau gentys.
Valdovu būk savo broliams,
tesilenkia tau tavo motinos sūnūs.
*Tebūna prakeiktas,
kas tave keikia,
tebūna palaimintas, kas
tave laimina!“

30 Vos Jokūbui palikus savo tėvą,
kai Izaokas buvo baigęs laiminti Jokū-
bą, parėjo iš medžioklės jo brolis Eza-
vas. 31 Jis taip pat paruošė gardų val-
gį ir atnešė tėvui. „Teatsisėda mano
tėvas, – tarė savo tėvui, – ir tepavalgo
savo sūnaus žvėrienos, idant palai-
mintų mane savo sielos palaiminimu“.
32 Jo tėvas Izaokas paklausė: „O kas tu
būsi?“ – „Tavo pirmagimis sūnus Eza-
vas“, – atsakė šis. 33 Dabar Izaoką ap-
ėmė baisus drebulys. Jis ir vėl klausė:
„Bet kas gi buvo anas, kuris sumedžiojo
žvėrieną ir atnešė man? Be to, aš suval-
giau ją prieš tau ateinant ir palaiminau
jį! Taip, jis bus palaimintas!“ 34 Išgirdęs
tėvo žodžius, Ezavas pratrūko garsiai
ir karčiai kukčioti ir sakė tėvui: „Palai-
mink mane! Taip pat ir mane, tėve!“
35 Bet tėvas atsakė: „Tavo brolis apgau-
lingai atėjo ir pasiėmė tavo palaimini-
mą“. 36 Ezavas pratarė: „Argi veltui jis
buvo pavadintas Jokūbu? Juk jis du kar-
tus apgavo mane! *Pirma atėmė mano

27,27-29 *Hbr 11,20*
27,29 *Pr 12,3*
27,36 *Pr 25,29-34*

pirmagimystę, o dabar, žiūrėk, pasiė-
mė ir mano palaiminimą!“ Jis pridūrė:
„Nejaugi nebeliko man jokio tavo pa-
laiminimo?“ [37] Izaokas atsakė Ezavui:
„Matai, aš jį jau paskyriau tavo valdo-
vu, padariau visus brolius jo tarnais ir
praturtinau jį grūdais ir vynu. Ką tat
begaliu padaryti tau, mano sūnau?“
[38] Ezavas maldavo tėvą: „Nejau tik vie-
ną palaiminimą teturi, tėve? Palaimink
mane, taip pat ir mane, tėve!“ *Ezavas
ėmė garsiai verkti.

[39] Tuomet jo tėvas Izaokas atsakė
jam:

*„Štai tavo buveinė bus toli
nuo žemės derliaus
ir toli nuo rasos iš aukšto dangaus.
[40] *Iš kalavijo gyvensi
ir savo broliui tarnausi.
Bet kai sukilsi,
nusimesi jo jungą nuo sprando“.

[41] Tad Ezavas nekentė Jokūbo už pa-
laiminimą, kuriuo tėvas buvo jį palai-
minęs. Ezavas galvojo: „Artinasi tėvo
gedulo dienos, tuomet aš užmušiu
savo brolį Jokūbą“. [42] Bet vyresniojo
sūnaus Ezavo žodžiai buvo persakyti
Rebekai. Ji pasišaukė jaunesnįjį sūnų
ir pasakė jam: „Žiūrėk, tavo brolis Eza-
vas niršta, norėdamas tave nužudyti.
[43] Todėl dabar, mano sūnau, paklausyk
manęs. Bėk tuojau pat pas mano brolį
Labaną į Haraną. [44] Pasilik pas jį kurį
laiką, kol atauš tavo brolio įtūžis, [45] kol
atslūgs tavo brolio įniršis prieš tave, ir
jis užmirš, ką tu jam padarei. Tuomet
pasiųsiu ką nors tave iš ten parvesti.
Kam gi turėčiau netekti jūsų tą pačią
dieną!“

[46] Tuomet Rebeka kalbėjo Izaokui:
„Apkarto man gyvenimas dėl tų heti-
čių moterų. Jei ir Jokūbas vestų hetitę,
tokią kaip jos, čiabuvę, kas gero man
gyvenime beliktų?“

28 Tada Izaokas pasišaukė Jo-
kūbą, palaimino ir įsakė:
„Neimk žmonos iš kanaaniečių dukte-
rų! [2] Keliauk tuojau pat į Padan Aramą,
į savo motinos tėvo Betuelio namus, ir
ten paimk sau žmoną iš motinos brolio
Labano dukterų. [3] Telaimina tave Die-
vas Visagalis, tepadaro tave vaisingą
ir gausų, idant taptum tautų bendrija.
[4] Tesuteikia tau jis *Abraomo palaimi-
nimą – tau ir tavo palikuonims, idant
paveldėtum kraštą, kuriame dabar gy-
veni kaip ateivis, – kraštą, kurį Dievas
davė Abraomui“. [5] Izaokas išsiuntė Jo-
kūbą, ir šis iškeliavo į Padan Aramą pas
Betuelio Aramėjo sūnų Labaną, Jokū-
bo ir Ezavo motinos Rebekos brolį.

[6] O Ezavas pastebėjo, kad Izaokas
palaimino Jokūbą bei išsiuntė jį į Pa-
dan Aramą ieškoti žmonos, kad, duo-
damas savo palaiminimą, įsakė: „Ne-
imk žmonos iš kanaaniečių dukterų“
[7] ir kad Jokūbas, paklusdamas tėvui ir
motinai, buvo iškeliavęs į Padan Ara-
mą. [8] Ezavas pamatė, kad kanaanietės
moterys labai nepatiko jo tėvui Izao-
kui. [9] Tada Ezavas nuėjo pas Izmaelį ir
prie savo turimų žmonų dar paėmė sau
žmona Abraomo sūnaus Izmaelio duk-
terį Mahalatą, Nebajoto seserį.

Jokūbo sapnas prie Betelio

[10] Jokūbas paliko Beer Šebą ir leidosi
Harano link. [11] Pasiekęs žinomą vie-
tą, jis apsistojo nakvoti, nes saulė jau
buvo nusileidusi. Paėmęs iš tos vietos
akmenį, pasidėjo po galva ir toje vieto-
je atsigulė miegoti. [12] Jis sapnavo. Žiū-
ri, stovi laiptai ant žemės, o jų viršus
siekia dangų, ir *Dievo angelai laipioja
jais aukštyn ir žemyn. [13] Žiūri, VIEŠPATS
stovi prie jo ir sako: „Aš esu VIEŠPATS,
tavo senelio Abraomo ir Izaoko Dievas.
*Žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir

27,38 *Hbr 12,17*
27,39-40 *Hbr 11,20*
27,40 *Pr 36,8; 2 Kar 8,20*

28,4 *Pr 17,4-8*
28,12 *Jn 1,51*
28,13 *Pr 13,14-15*

tavo palikuonims. [14]*Tavo palikuonys
bus tokie gausūs kaip žemės dulkės,
tu išsiplėsi į vakarus ir rytus, į šiaurę ir
pietus. Visos žemės gentys per tave ir
tavo palikuonis ras palaiminimą. [15]Būk
tikras, aš esu su tavimi! Globosiu tave,
kad ir kur eitum, ir sugrąžinsiu tave į
šią žemę. Niekada tavęs nepaliksiu, kol
neįvykdysiu, ką tau pažadėjau“.

[16]Jokūbas pabudo iš miego ir tarė:
„Iš tikrųjų VIEŠPATS yra šioje vietoje,
bet aš to nežinojau!“ [17]Drebulio kre-
čiamas, jis sakė: „Kokia baugi ši vie-
ta! Tai ne kas kita kaip Dievo namai ir
dangaus vartai“.

[18]Atsikėlęs anksti rytą, Jokūbas pa-
ėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs po
galva, pastatė jį kaip paminklą ir už-
pylė ant jo viršaus aliejaus. [19]O tą vietą
pavadino Beteliu*, nors ankstesnis to
miesto vardas buvo Lūzas. [20]Tuomet
Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: „Jei
Dievas pasiliks su manimi, saugoda-
mas mane kelionėje, kurią pradedu,
ir duos man duonos valgyti ir drabu-
žių apsivilkti, [21]idant sugrįžčiau ramy-
bėje vėl į tėvo namus, tai VIEŠPATS bus
mano Dievas, [22]ir šis akmuo, kurį pa-
stačiau kaip paminklą, bus Dievo na-
mai. O iš viso, ką tu man duodi, tikrai
atseikėsiu tau dešimtinę“.

Jokūbas pas Labaną

29 Jokūbas vėl leidosi kelionėn
ir nuėjo į rytiečių kraštą. [2]Ten
laukuose jis pamatė šulinį. Trys avių
kaimenės būriavosi prie šulinio, nes
iš jo buvo girdomos kaimenės. Ant
šulinio angos buvo užristas didžiulis
akmuo. [3]Tik kai būdavo ten suvarytos
visos kaimenės, piemenys nurisdavo
akmenį nuo šulinio angos, pagirdyda-
vo avis ir vėl užrisdavo akmenį į vietą.

[4]Jokūbas prakalbino juos: „Mano
broliai, iš kur jūs?“ Tie atsakė: „Iš Ha-
rano“. [5]– „O gal pažįstate Labaną, Na-
horo sūnų?“ – paklausė. „Taip, pažįs-
tame“, – atsakė jie. [6]Jis jų klausė: „Kaip
jo sveikata?“ – „Gera, jis sveikas, – at-
sakė jie, – štai jo duktė Rachelė ateina
su savo avimis“. [7]Jis tarė: „Žiūrėkite,
diena dar ilga, dar ne laikas ginti gyvu-
lius namo. Pagirdykite avis ir ginkite
jas ganytis“. [8]„Negalime, – atsakė jie,
– kol nesuvarytos visos kaimenės. Tik
tuomet nuritame akmenį nuo šulinio
angos ir pagirdome avis“.

[9]Jokūbui su jais tebesikalbant, atė-
jo Rachelė su savo tėvo avimis. Ji buvo
piemenaitė. [10]Pamatęs Rachelę, savo
motinos brolio Labano dukterį, ir savo
motinos brolio Labano avis, Jokūbas
priėjo, nurito akmenį nuo šulinio an-
gos ir pagirdė savo motinos brolio
Labano kaimenę. [11]Tuomet Jokūbas
pabučiavo Rachelę ir balsu pravirko.
[12]Jokūbas pasisakė Rachelei esąs jos
tėvo giminaitis, Rebekos sūnus. O ji
nubėgo ir pasakė savo tėvui.

[13]Išgirdęs žinią apie sesers sūnų Jo-
kūbą, Labanas atskubėjo jo pasitikti.
Apkabinęs ir išbučiavęs parsivedė jį į
savo namus. Jokūbas papasakojo Laba-
nui visa, kas buvo įvykę, [14]ir Labanas
tarė jam: „Esi iš tikrųjų mano kūnas ir
kraujas*!“

Jokūbas veda Lėją ir Rachelę

Jokūbui išbuvus pas Labaną vieną mė-
nesį, [15]Labanas pasakė Jokūbui: „Negi
dėl to, kad esi mano giminaitis, turė-
tum man už nieką tarnauti? Sakyk,
kokia bus tavo alga?“

[16]Labanas turėjo dvi dukteris. Vy-
resnioji buvo vardu Lėja, o jaunesnioji
– Rachelė. [17]Lėja turėjo švelnias akis, o
Rachelė buvo dailiai nuaugusi ir graži.
[18]Kadangi jau buvo pamilęs Rachelę,
Jokūbas atsakė: „Tarnausiu tau septy-
nerius metus už tavo jaunesniąją duk-
terį“. [19]„Mieliau ją duosiu tau negu

28,14 *Pr 12,3; 22,18*

28,19 Hebr. „Dievo namai“.

29,14 T. y. artimas giminaitis.

kokiam pašaliečiui. Pasilik pas mane“,
– sutiko Labanas. 20 Jokūbas ištarnavo
už Rachelę septynerius metus, bet jie
atrodė jam tarsi keletas dienų – taip labai
ją mylėjo.

21 Tuomet Jokūbas tarė Labanui:
„Duok man mano žmoną, kad galėčiau
su ja gyventi, nes mano laikas baigėsi“.
22 Labanas sukvietė visus vietos žmones
ir iškėlė vestuves. 23 Bet, atėjus vakarui,
paėmė savo dukterį Lėją ir įvedė
ją pas Jokūbą. Jokūbas tat ir suėjo su ja.
24 Savo tarnaitę Zilpą Labanas paskyrė
dukters Lėjos tarnaite. 25 Atėjus rytui,
žiūri, šalia Lėja! Jokūbas tarė Labanui:
„Ką tu padarei? Argi ne už Rachelę tau
tarnavau?! Kodėl tat mane apgavai?“
26 Labanas atsakė: „Mūsų šalyje taip
nedaroma, jaunesnioji už vyro neišleidžiama
prieš pirmagimę. 27 Su šia baik
vestuvių savaitę, ir jei tarnausi man kitus
septynerius metus, duosime tau
ir aną“. 28 Jokūbas taip ir padarė – baigė
vestuvių savaitę. Tuomet Labanas
davė jam savo dukterį Rachelę žmona.
29 Savo tarnaitę Bilhą Labanas paskyrė
dukters Rachelės tarnaite. 30 Jokūbas
tada suėjo ir su Rachele; iš tikrųjų
Rachelę jis mylėjo labiau negu Lėją.
O Labanui atitarnavo dar septynerius
metus.

Jokūbo vaikai

31 Pamatęs, kad Lėja nemylima,
VIEŠPATS padarė ją vaisingą, o Rachelė
tuo tarpu liko nevaisinga. 32 Lėja tapo
nėščia ir pagimdė sūnų, kurį pavadino
Rubenu. Mat ji sakė: „Tai reiškia:
'Dievas pažvelgė į mano kančią. Dabar
mano vyras tikrai mane mylės'“. 33 Ji
vėl pastojo ir pagimdė sūnų, sakydama:
„VIEŠPATS išgirdo, kad aš nemylima,
todėl davė ir šį sūnų“. Užtat ji pavadino
jį Simeonu. 34 Vėl ji tapo nėščia
ir pagimdė sūnų, sakydama: „O dabar
jau mano vyras prisiriš prie manęs,
nes pagimdžiau jam tris sūnus“. Todėl
jis buvo pavadintas Leviu. 35 Dar kartą
ji pastojo ir pagimdė sūnų, sakydama:
„Šį kartą aš pagarbinsiu VIEŠPATĮ“. Todėl
ji pavadino jį Judu. Tuomet ji liovėsi
gimdžiusi.

30 Matydama nepagimdanti
Jokūbui vaikų, Rachelė pavydėjo
seseriai ir sakė Jokūbui: „Duok
man vaikų, antraip aš mirsiu!“ 2 Įpykęs
Jokūbas jai atkirto: „Argi aš galiu
būti Dievas, kuris nedavė tau įsčių vaisiaus?“
3 O ji atsakė: „Žiūrėk, turiu tarnaitę
Bilhą. Sueik su ja, idant ji pagimdytų
ant mano kelių ir per ją turėčiau
vaikų!“ 4 Taigi ji davė jam savo tarnaitę
Bilhą kaip žmoną, ir Jokūbas suėjo su
ja. 5 Bilha pastojo ir pagimdė Jokūbui
sūnų. 6 O Rachelė sakė: „Dievas mane
apgynė, iš tikrųjų išgirdo mano balsą
ir davė man sūnų“. Todėl ji pavadino jį
Danu. 7 Rachelės tarnaitė Bilha vėl pastojo
ir pagimdė Jokūbui antrą sūnų.
8 Tuomet Rachelė ištarė: „Ėjau grumtis
su savo seserimi lemtingose varžybose
ir nugalėjau!“ Užtat ji pavadino jį
Naftaliu.

9 Pamačiusi nebegalinti gimdyti,
Lėja paėmė savo tarnaitę Zilpą ir davė
ją Jokūbui žmona. 10 Tuomet Lėjos
tarnaitė Zilpa pagimdė Jokūbui sūnų.
11 Lėja sakė: „Kokia sėkmė!“ ir pavadino
jį Gadu. 12 Lėjos tarnaitė Zilpa pagimdė
Jokūbui antrą sūnų. 13 Lėja pasakė:
„Kokia aš laiminga! Juk visos moterys
vadins mane laiminga!“ ir pavadino jį
Ašeru.

14 Vieną dieną per kviečiapjūtę, būdamas
laukuose, Rubenas aptiko mandragorų
ir parnešė namo savo motinai
Lėjai. Rachelė tarė Lėjai: „Prašyčiau
duoti man truputį tavo sūnaus mandragorų“.
15 Lėja jai atšovė: „Nejau tau
negana, kad atėmei mano vyrą? Argi
norėtum atimti ir mano sūnaus mandragoras?“
Rachelė atsakė: „Teguli
jis šią naktį su tavimi už tavo sūnaus
mandragoras“. 16 Taigi vakare, Jokūbui
grįžtant iš laukų, Lėja išėjo jo pasitikti
ir paskelbė jam: „Turi pas mane ateiti,

nes aš nusamdžiau tave už sūnaus
mandragoras". Tad tą naktį jis gulėjo
su ja. 17 Dievas išklausė Lėjos, ji pastojo
ir pagimdė Jokūbui penktą sūnų. 18 Lėja
sakė: „Dievas man atlygino už tai, kad
daviau savo vyrui tarnaitę", todėl ir
pavadino jį Isacharu. 19 Vėl tapusi nėš-
čia ir pagimdžiusi Jokūbui šeštą sūnų,
20 Lėja sakė: „Dievas davė man rinkti-
nę dovaną. Šį kartą mano vyras atneš
man dovanų, nes pagimdžiau jam šešis
sūnus". Ir pavadino jį Zabulonu. 21 Po
to ji pagimdė dukterį ir pavadino ją
Dina. 22 Dabar Dievas atsiminė Rache-
lę, išklausė jos ir atvėrė jos įsčias.

23 Ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų,
tardama: „Dievas nuėmė nuo manęs
gėdą!" 24 Ir pavadino jį Juozapu, saky-
dama: „Teprideda man Dievas dar vie-
ną sūnų!"

Jokūbo susitarimas su Labanu

25 Kai Rachelė pagimdė Juozapą, Jokū-
bas kreipėsi į Labaną: „Leisk man eiti
namo, grįžti į savo kraštą. 26 Atiduok
man mano žmonas bei vaikus, už ku-
riuos tau tarnavau, ir leisk man išvyk-
ti. Juk žinai, kiek savo darbu tau pasi-
tarnavau". 27 Bet Labanas jam tarė: „O
kad aš rasčiau malonės tavo akyse! Per
būrimą sužinojau, kad VIEŠPATS laimi-
no mane dėl tavęs. 28 Todėl, – tęsė jis,
– nustatyk, kokią tik nori algą, aš mo-
kėsiu". 29 O Jokūbas atsakė jam: „Pats
žinai, kaip tau tarnavau ir kaip sekėsi
tavo gyvuliams mano globoje. 30 Juk
tas truputis, kurį prieš man ateinant
turėjai, apsčiai padaugėjo, nes VIEŠPATS
laimino tave per viską, ką tik aš dariau.
O dabar kada aš begalėsiu aprūpinti ir
savo paties namus?" 31 Labanas klau-
sė: „Kiek gi turiu tau mokėti?" Jokūbas
atsakė: „Nieko man nemokėk! Jei man
padarysi štai ką, aš vėl ganysiu ir rū-
pinsiuosi tavo kaimene. 32 Apeik šian-
dien visą savo kaimenę, atskirk iš jos
visas taškuotas bei margas avis, visus
tamsios spalvos ėriukus ir margas bei
taškuotas ožkas. Tokia bus mano alga.
33 O vėliau, kai ateisi pats patikrinti
mano algos, tepaliudija tau mano są-
žiningumas už mane: jeigu tarp mano
ožkų bus nemargų bei netaškuotų ar
avių, kurios ne juodos, tebūna jos lai-
komos vogtomis". 34 „Puiku, – atsakė
Labanas, – tebūna, kaip sakai".

35 Tad tą pačią dieną Labanas at-
skyrė ožius, kurie buvo dryžuoti bei
taškuoti, ir visas taškuotas bei mar-
gas ožkas, turinčias baltų lopų, ir visas
juodas avis ir atidavė į savo sūnų ran-
kas. 36 Po to nustatė, kad tarp jo ir Jokū-
bo būtų trijų dienų kelionės atstumas;
tuo tarpu Jokūbas toliau ganė likusią
Labano kaimenę.

37 Tuomet Jokūbas pasirinko švie-
žių tuopos, migdolo bei platano laz-
dų ir išdrožė ant jų baltus dryžius, nu-
lupdamas žievę iki pat lazdų baltumo.
38 Nuluptas lazdas išdėliojo priešais
kaimenes loviuose – vandens girdy-
klose, iš kurių kaimenės ateidavo at-
sigerti. Kadangi gyvuliai kergdavosi,
atėję atsigerti, 39 ožkos kergėsi priešais
lazdas ir vedė dryžuotus, margus bei
taškuotus jaunikliius. 40 O avis Jokūbas
atskyrė ir kaimenės snukius nukreipė
dryžuotų ir visiškai juodų gyvulių La-
bano kaimenėje link. Taip jis auginosi
sau kaimenes ir nemaišė jų su Labano
kaimenėmis. 41 Be to, kai kergdavosi
stipresnieji kaimenės gyvuliai, Jokū-
bas padėdavo lazdas į lovius priešais
gyvulių akis, idant kergtųsi jas maty-
dami, 42 o silpnesniesiems gyvuliams
lazdų nepadėdavo. Taip silpnieji teko
Labanui, o stiprieji – Jokūbui. 43 Taigi
žmogus turtėjo be galo ir įsigijo ne tik
daug kaimenių, bet ir tarnų bei tarnai-
čių, kupranugarių ir asilų.

Jokūbo pabėgimas

31 Jokūbas nugirdo Labano sū-
nus kalbantis: „Jokūbas paėmė
visa, kas priklausė mūsų tėvui, ir su-
sikrovė visą šį turtą iš to, kas turėtų

priklausyti mūsų tėvui". 2 Be to, Jokū-
bas matė, kad ir Labanas nebesielgė
su juo taip palankiai, kaip anksčiau.
3 Tada VIEŠPATS tarė Jokūbui: „Grįžk
į savo tėvų kraštą, į savo gimtinę. Aš
būsiu su tavimi". 4 Taigi Jokūbas iš-
sikvietė Rachelę ir Lėją į laukus, kur
buvo jo kaimenė, 5 ir pasakė joms:
„Matau, kad jūsų tėvas nebesielgia
su manimi taip palankiai, kaip anks-
čiau. Bet mano tėvo Dievas buvo su
manimi. 6 Jūs gerai žinote, kad tarna-
vau jūsų tėvui visomis savo išgalėmis;
7 nors jūsų tėvas dešimt kartų mane
apgavo ir pakeitė man algą, Dievas
neleido jam manęs nuskriausti. 8 Jei
jis sakė: 'Taškuotieji bus tavo alga',
tai visa kaimenė vedė taškuotus, o jei
sakė: 'Dryžuotieji bus tavo alga', tai
visa kaimenė vedė dryžuotus. 9 Tad
Dievas atėmė kaimenes iš jūsų tėvo ir
atidavė jas man.

10 Kartą kaimenių kergimo metu
sapne staiga pakėliau akis ir pama-
čiau, kad ožiai kaimenėje, kai pora-
vosi, buvo dryžuoti, taškuoti ir margi.
11 Tuomet Dievo angelas sapne man
tarė: 'Jokūbai', – o aš atsiliepiau: 'Aš
čia!' 12 Jis tęsė: 'Prašyčiau pakelti akis
ir įsidėmėti, kad visi ožiai kaimenėje,
kai poruojasi, yra dryžuoti, taškuoti ir
margi, nes aš mačiau visa, ką tau darė
Labanas. 13 Aš esu Dievas, kuris pasi-
rodė tau Betelyje, kur tu *patepei pa-
minklinį akmenį ir padarei man įžadą.
Dabar palik tuojau pat šį kraštą ir grįžk
į savo gimtinę'".

14 Tuomet Rachelė ir Lėja, atsakyda-
mos jam, paklausė: „Argi mes dar turi-
me dalį ar paveldą savo tėvo namuose?
15 Argi jis nelaiko mūsų svetimomis?
Juk ne tik mus pardavė, bet ir už mus
gautus pinigus surijo! 16 Tikrai visi tur-
tai, kuriuos Dievas atėmė iš mūsų tėvo,
priklauso mums ir mūsų vaikams. Tad
daryk visa taip, kaip Dievas tau įsakė".

17 Po to Jokūbas užsodino savo vai-
kus ir žmonas ant kupranugarių, 18 su-
varė visus savo gyvulius, pasiėmė visą
savo sukauptą nuosavybę – visus gy-
vulius, įsigytus Padan Arame, – ir lei-
dosi pas savo tėvą į Kanaano kraštą.

19 O Labanas buvo išėjęs avių kirpti.
Rachelė tuo metu pasivogė savo tėvo
šeimos stabus*. 20 Jokūbas nuslėpė
nuo aramėjo Labano, kad ketina bėgti.
21 Taigi jis išbėgo su viskuo, ką turėjo.
Pakilo ir, persikėlęs per Eufratą, pasu-
ko Gileado kalnų link.

Labanas vejasi Jokūbą

22 Trečią dieną Labanui buvo pranešta,
kad Jokūbas pabėgo. 23 Pasiėmęs savo
brolius, jis vijosi jį septynias dienas ir
prisivijo Gileado kalnuose. 24 Bet Die-
vas atėjo pas aramėją Labaną naktį per
sapną ir įspėjo: „Saugokis, negrasink
Jokūbui!"

25 Kai Labanas užklupo Jokūbą, Jo-
kūbo palapinė buvo pastatyta aukštu-
mose. Ir Labanas su broliais pasistatė
savo palapines ten pat, Gileado kalnuo-
se. 26 „Ką tu padarei, – Labanas tarė Jo-
kūbui, – apgavai mane ir tarsi kalaviju
pasigrobei mano dukteris į nelaisvę?!
27 Kodėl taip slapčia išbėgai, apkvaili-
nai mane ir nepasisakei man? Būčiau
išleidęs tave su šventėmis ir daino-
mis, su būgnelių žvangučiais ir arfo-
mis. 28 Tu neleidai išbučiuoti man net
savo sūnų ir dukterų! Pasielgei tikrai
kvailai! 29 Aš turiu galios jums visiems
žalos padaryti, bet tavo tėvo Dievas
vakar naktį man pasakė: 'Saugokis, ne-
grasink Jokūbui!' 30 Na, tiek to, supran-
tu, tu turėjai iškeliauti, nes buvai labai
pasiilgęs tėvo namų, bet kodėl pavogei
mano dievus?" 31 Jokūbas atsakė Laba-
nui: „Todėl, kad bijojau, nes maniau,
jog jėga atimsi iš manęs savo dukteris.
32 Bet tas, pas ką atrasi savo dievus, ne-
išliks gyvas! Mūsų giminių akivaizdoje

31,13 *Pr 28,18-22*

31,19 Arba terafus.

parodyk, kas pas mane tau priklauso,
ir pasiimk!“ Mat Jokūbas nežinojo, kad
Rachelė buvo pasivogusi tuos dievus.
33 Labanas įėjo į Jokūbo palapinę, į
Lėjos palapinę ir dviejų tarnaičių pa-
lapines, bet nerado jų. Jis išėjo iš Lėjos
palapinės ir įėjo į Rachelės palapinę.
34 O Rachelė, paėmusi dievus, sudėjo
juos į kupranugario balną ir ant jų at-
sisėdo. Labanas išieškojo visą palapi-
nę, bet nerado, 35 nes ji savo tėvui sakė:
„Tenepyksta mano viešpats, kad nega-
liu prieš tave atsistoti, nes mane už-
klupo mėnesinės“. Taigi jis ieškojo, bet
savo šeimos dievų nesurado.
36 Dabar Jokūbas įniršo ir pradėjo
bartis ant Labano. Jokūbas sakė La-
banui: „Kuo aš nusikaltau? Kur mano
nuodėmė, kad mane taip įkandin vijai-
si? 37 Nors ir visus mano daiktus išnar-
šei, ką gi iš savo šeimos daiktų suradai?
Padėk čia tai prieš mano ir savo gimi-
nes, idant jie išspręstų mudviejų bylą.
38 Per tuos dvidešimt metų, kai buvau
po tavimi, tavo avys ir ožkos niekada
nepersileido, ir aš nė sykio nesivaiši-
nau tavo kaimenių avinu. 39 Niekada
nenešiau tau žvėrių sudraskytų gyvu-
lių, bet pats pakėliau nuostolį. Tu iš
manęs išieškojai, nesvarbu, ar tai buvo
pagrobta dieną ar naktį. 40 Taip man
būdavo: dieną pribaigdavo kaitra, o
naktį – šaltis, negalėdavau akių sudėti.
41 Per tuos dvidešimt metų, kai buvau
su tavimi, keturiolika metų tarnavau
tau už dvi tavo dukteris, šešerius – už
tavo kaimenę, nes tu dešimt kartų pa-
keitei man algą. 42 Jeigu mano tėvo Die-
vas, Abraomo Dievas ir Izaoko Baimė,
nebūtų buvęs su manimi, tuščiomis
rankomis mane būtumei išleidęs. Die-
vas matė mano sunkią būklę ir mano
rankų triūsą. Užtat praėjusią naktį tave
sudraudė“.

Jokūbo ir Labano sandora

43 Atsakydamas Jokūbui, Labanas tarė:
„Dukterys yra mano dukterys, vaikai
yra mano vaikai, kaimenės yra mano
kaimenės; visa, ką matai, priklauso
man. Betgi ką galiu su jomis ar vaikais,
kuriuos jos pagimdė, šiandien dary-
ti? 44 Tad dabar eikš, sudarykime san-
dorą, tu ir aš; tebūna ji mano ir tavo
liudytoja“. 45 Tuomet Jokūbas paėmė
akmenį ir pastatė jį kaip paminklą. 46 O
savo giminėms Jokūbas sakė: „Parin-
kite akmenų!“ Pririnkę akmenų, jie
padarė iš jų kauburį ir prie to kaubu-
rio laužė duoną. 47 Labanas pavadino jį
Jegar Sahaduta*, o Jokūbas – Galedu*.
48 „Šis kauburys, – tarė Labanas, – nuo
šiandien bus tavo ir mano liudyto-
jas“. Todėl jis buvo pavadintas Galedu,
49 taip pat ir Micpa, nes jis sakė: „Teste-
bi VIEŠPATS mane ir tave, kai mes vie-
nas kito nematysime. 50 Jeigu skriausi
mano dukteris ar vesi dar kitas mote-
ris be mano dukterų, nors ir nebūtų
liudytojo su mumis, atsimink, kad pats
Dievas bus mano ir tavo liudytojas“.
51 Labanas tarė Jokūbui: „Žiūrėk,
štai šis kauburys yra paminklas, kurį
pastačiau tarp tavęs ir savęs. 52 Šis kau-
burys yra liudytojas ir šis paminklas
yra liudytojas, kad nei aš žengsiu to-
liau už šio kauburio ir už šio pamin-
klo prieš tave, nei tu žengsi toliau už
šio kauburio ir už šio paminklo prieš
mane, norėdamas pikta daryti. 53 Tegu
Abraomo Dievas ir Nahoro Dievas, jų
tėvų Dievas, būna mūsų teisėjas“. Jo-
kūbas prisiekė savo tėvo Izaoko Bai-
me. 54 Tuomet Jokūbas paaukojo atna-
šą ant kalno ir pakvietė savo gimines
pavalgyti. Jie kartu valgė ir praleido
naktį kalnuose.

32 Pakilęs anksti rytojaus rytą,
Labanas išbučiavo savo vai-
kaičius bei dukteris ir palaimino. Po
to Labanas leidosi kelionėn namo. 2 Ir
Jokūbas tęsė savo kelionę. Jį pasitiko
Dievo angelai. 3 Juos pamatęs, Jokūbas

31,47 Aram. ir

31,47 Hebr. „liudytojo kauburys“.

tarė: „Tai Dievo stovykla!“ Užtat jis tą
vietą pavadino Mahanaimais.

Jokūbas siunčia pasiuntinius

4 Jokūbas pasiuntė pirma savęs pasiun-
tinius pas savo brolį Ezavą į Seyro kraš-
tą, Edomo laukus 5 ir įsakė jiems, tar-
damas: „Mano viešpačiui Ezavui taip
kalbėsite: 'Taip kalbėjo tavo tarnas Jo-
kūbas. Gyvenau kaip ateivis su Labanu
ir užsibuvau ten iki šiol. 6 Įsigijau gal-
vijų, asilų, avių kaimenių, tarnų ir tar-
naičių. Siunčiu šią žinią savo viešpa-
čiui, idant rasčiau malonę tavo akyse'“.
7 Pasiuntiniai sugrįžo pas Jokūbą,
sakydami: „Nuėjome pas tavo brolį
Ezavą. Jis pats, lydimas keturių šimtų
vyrų, ateina tavęs pasitikti“. 8 Jokūbas
labai nusigando. Nerimaudamas jis
padalijo žmones, buvusius su juo, avių
kaimenes ir galvijų bandas bei kupra-
nugarius į dvi stovyklas, 9 galvodamas:
„Jei Ezavas užpultų ir sunaikintų vieną
stovyklą, tai kita stovykla pabėgs“.
10 Tuomet jis meldėsi: „Mano tėvo
Abraomo Dieve ir mano tėvo Izao-
ko Dieve, VIEŠPATIE, kuris man sakei:
'Grįžk į savo kraštą, į savo gimtinę, ir
aš tau būsiu geras'. 11 Nesu vertas tos
visos ištikimos meilės ir tos visos iš-
tikimybės, kurią parodei savo tarnui,
nes kadaise tik su lazda rankoje per-
bridau šį Jordaną, o dabar esu išaugęs
į dvi stovyklas. 12 Prašyčiau išgelbėti
mane iš mano brolio rankos – Ezavo
rankos, nes aš jo bijau! Antraip, bijau,
jis ateis ir parblokš mane, išžudys mo-
tinas ir vaikus. 13 Betgi tu pats pasakei:
'Aš būsiu tau labai geras ir *padarysiu
tavo palikuonis kaip jūros smiltis, ku-
rių dėl gausumo negalima suskaityti'“.
14 Praleidęs ten tą naktį, jis parin-
ko iš to, ką turėjo po ranka, dovaną
savo broliui Ezavui: 15 du šimtus ožkų
ir dvidešimt ožių, du šimtus avių ir
dvidešimt avinų, 16 trisdešimt žindan-
čių kupranugarių su jaunikliais, ke-
turiasdešimt karvių ir dešimt jaučių,
dvidešimt asilių ir dešimt asilų. 17 Per-
davė juos į savo tarnų rankas, būrį po
būrio, ir tarė tarnams: „Eikite pirma
manęs, bet laikykitės atstumo tarp
būrių“. 18 O ėjusiam priekyje nurodė:
„Kai mano brolis Ezavas sutiks tave ir
paklaus: 'Kieno tu? Kur keliauji? Kieno
visa tai, ką tu varai?' 19 tu atsakysi: 'Jie
priklauso tavo tarnui Jokūbui. Tai do-
vana, kurią jis siunčia savo viešpačiui
Ezavui. Be to, jis ir pats mums iš paskos
ateina'“. 20 Lygiai taip pat jis įsakė ir an-
tram, ir trečiam, ir visiems, variusiems
būrius: „Jūs tą pat sakysite Ezavui, kai
jį sutiksite. 21 Būtinai pridurkite: 'Be to,
pats tavo tarnas Jokūbas ateina paskui
mus'“. Mat jis galvojo: „Jei aš iš anks-
to suminkštinsiu jį dovana ir po to
jam pasirodysiu, galbūt jis man atleis“.
22 Taigi dovanos ėjo pirma jo, tuo tarpu
jis tą naktį pasiliko stovykloje.

Imtynės su angelu

23 Tą pačią naktį jis kėlėsi ir, pasiėmęs
abi savo žmonas drauge su dviem tar-
naitėmis bei vienuolika vaikų, perbri-
do Jaboko brastą. 24 Perkėlęs juos per
upę, jis pergabeno ir visa, ką turėjo.
25 Jokūbas pasiliko vienas. Tuomet
kažkoks vyras grūmėsi su juo iki pat
aušros. 26 Matydamas negalįs jo įveik-
ti, tas vyras taip sudavė jam į šlaunies
įdubą, kad Jokūbo šlaunis, jam be-
sigalynėjant su tuo vyru, išsinarino.
27 Tuomet jis tarė: „Paleisk mane, nes
jau aušta“. Bet Jokūbas atsakė: „Palei-
siu tave tik tada, kai mane palaimin-
si“. 28 O tas paklausė: „Kuo tu vardu?“
– „Jokūbas“, – atsakė šis. 29 Anas tarė:
*„Nuo šiol tavo vardas bus nebe Jokū-
bas, bet Izraelis, nes ėmeisi su Dievu
bei žmonėmis ir nugalėjai“. 30 Tuomet
Jokūbas prašė: „Prašyčiau pasakyti
man savo vardą“. Anas atsakė: „Kam gi

32,13 *Pr 22,17*

32,29 *Pr 35,10*

klausi mano vardo?“ Taip pasakęs, te-
nai jis palaimino jį.
31 Jokūbas pavadino tą vietą Penie-
liu, tardamas: „Juk aš mačiau Dievą
savo akimis, tačiau mano gyvybė buvo
apsaugota“. 32 Saulė tekėjo, kai jis, dėl
išnarintos šlaunies šlubuodamas, pra-
ėjo Penielį. 33 Todėl iki šios dienos iz-
raelitai nevalgo išijo raumens, esan-
čio šlaunies įduboje, nes anas sudavė
Jokūbui į šlaunies įdubą prie išijo rau-
mens.

Jokūbas susitinka su Ezavu

33 Besižvalgydamas Jokūbas pa-
matė ateinant Ezavą, lydimą
keturių šimtų vyrų. Tuomet jis išskirs-
tė Lėjos, Rachelės ir abiejų tarnaičių
vaikus, 2 pastatydamas tarnaites su jų
vaikais priekyje, Lėją su jos vaikais už
jų, o Rachelę su Juozapu paskiausiai.
3 O pats ėjo pirma visų ir nusilenkė ligi
žemės septynis kartus, kol priėjo prie
savo brolio.
4 O Ezavas atbėgo jo pasitikti, apka-
bino, puolė jam ant kaklo ir išbučiavo.
Jiedu apsiverkė. 5 Pakėlęs akis ir pama-
tęs moteris bei vaikus, Ezavas klausė:
„Kas gi tie su tavimi?“ Jokūbas atsakė:
„Tai vaikai, kuriuos Dievas malonėjo
duoti tavo tarnui“. 6 Tada priėjo tarnai-
tės, jos ir jų vaikai, ir žemai nusilenkė,
7 po jų priėjo taip pat Lėja su savo vai-
kais ir žemai nusilenkė, galų gale priė-
jo Juozapas su Rachele ir žemai nusi-
lenkė.
8 O Ezavas vėl klausė: „Ką gi reiškia
tas visas būrys, kurį sutikau?“ Jokū-
bas atsakė: „Kad rasčiau malonę mano
viešpaties akyse“. 9 Ezavas tarė: „Aš tu-
riu pakankamai, mano broli! Tebūna
tavo, ką turi“. 10 Bet Jokūbas tarė: „Ne,
prašau tave! Jei randu malonę tavo
akyse, tai priimk iš mano rankų do-
vaną. Iš tikrųjų man matyti tavo veidą
yra tarsi matyti Dievo veidą; taip malo-
niai mane priėmei. 11 Prašyčiau priimti
mano dovaną, kurią tau atvariau, nes
Dievas man buvo maloningas, ir aš tu-
riu visko apsčiai“. Taip raginamas Eza-
vas priėmė.

Jokūbas atsiskiria nuo Ezavo

12 Tuomet Ezavas tarė: „Leiskimės į
kelionę kartu, aš eisiu greta tavęs“.
13 O Jokūbas atsakė jam: „Kaip mano
viešpats žino, vaikai silpni. Be to, avių
kaimenės bei galvijų bandos turi žin-
duklių, ir kelia man rūpestį. Greičiau
varant, jie išvargtų per vieną dieną,
ir visi gyvuliai nugaištų. 14 Tekeliauja
mano viešpats pirma savo tarno, tuo
tarpu aš keliausiu toliau pamažu pa-
gal žinginę priekyje einančių galvijų ir
pagal žinginę vaikų, kol neateisiu pas
savo viešpatį į Seyrą“.
15 Ezavas tarė: „Leisk man bent pa-
likti su tavimi keletą mano žmonių“.
Bet jis atsakė: „Kam gi? Mano viešpats
man per daug geras“. 16 Taigi Ezavas tą
dieną leidosi kelionėn į Seyrą. 17 O Jo-
kūbas keliavo Sukotų link, ten pasi-
statė namus ir padarė pastoges savo
gyvuliams. Todėl tos vietos vardas yra
Sukotai.
18 Taigi parėjęs iš Padan Aramo, Jo-
kūbas saugiai atkeliavo į Sichemo
miestą Kanaano krašte ir pasistatė
palapines priešais miestą. 19 *Žemės
sklypą, ant kurio buvo pasistatęs pa-
lapinę, jis pirko už šimtą aukso gabalų
iš Sichemo tėvo Hamoro sūnų. 20 Ten
pastatė aukurą ir pavadino jį El Elohe
Izraelis*.

Dinos išprievartavimas

34 Lėjos duktė Dina, kurią ji buvo
pagimdžiusi Jokūbui, nuė-
jo aplankyti kai kurių krašto moterų.
2 Šalies vado Hamoro Hivo sūnus Si-
chemas pamatė ją, pasigrobė ir jėga
privertė su juo gulėti. 3 Jis lipte prilipo
prie Jokūbo dukters Dinos, įsimylėjo

33,19 *Joz 24,32; Jn 4,5*

33,20 Hebr. „Dievas, Izraelio Dievas“.

mergaitę ir stengėsi laimėti jos širdį.
4 Sichemas prašė ir savo tėvo Hamoro:
„Gauk tą mergaitę man žmona“.
5 Jokūbas išgirdo, kad Sichemas iš-
niekino jo dukterį Diną. Bet jo sūnūs
buvo laukuose su galvijais, todėl jis
tylėjo, kol jie sugrįžo. 6 Sichemo tėvas
Hamoras atėjo pas Jokūbą pasikalbėti
7 kaip tik tuo metu, kai jo sūnūs parėjo
iš laukų. Išgirdę, kas buvo atsitikę, vy-
rai buvo pritrenkti ir degė pykčiu, nes
Sichemas, gulėdamas su Jokūbo duk-
terimi, buvo padaręs gėdą Izraeliui. To-
kio dalyko pakęsti negalima!
8 O Hamoras kalbėjo su jais, saky-
damas: „Mano sūnus Sichemas visa
širdimi trokšta jūsų dukters. Duoki-
te ją jam žmona. 9 Giminiuokitės su
mumis: duokite mums savo dukteris,
imkite sau mūsų dukteris! 10 Įsikursi-
te tarp mūsų, ir kraštas bus jums atvi-
ras: gyvenkite, laisvai kilnokitės, įsi-
gykite jame nuosavybę“. 11 Tada pats
Sichemas jos tėvui ir broliams sakė:
„Leiskite man rasti malonę jūsų aky-
se! Aš mokėsiu, ko tik iš manęs pa-
reikalausite. 12 Reikalaukite iš manęs
vedybų kraičio ir dovanų, kokių tik
norite, mokėsiu, ko tik iš manęs rei-
kalausite. Tik duokite man mergaitę
žmona“.

Jokūbo sūnų kerštas

13 Jokūbo sūnūs atsakė Sichemui ir jo
tėvui, kalbėdami klastingai, nes jis
buvo išniekinęs jų seserį Diną. 14 Tad
jie sakė jiems: „Mes tokio dalyko ne-
galime daryti – duoti savo seserį nea-
pipjaustytam vyrui, nes tai užtrauktų
mums gėdą. 15 Tik su tokia sąlyga sutik-
sime su tavimi: jei jūs, apipjaustydami
visus savo vyriškius, tapsite kaip mes.
16 Tada mes duosime jums savo dukte-
ris ir imsime sau jūsų dukteris, kursi-
mės tarp jūsų ir tapsime viena tauta.
17 Bet jeigu mūsų nepaklausysite ir ne-
būsite apipjaustyti, pasiimsime savo
dukterį ir eisime sau“.

18 Jų žodžiai patiko Hamorui ir jo
sūnui Sichemui. 19 Jaunuolis nedel-
sė tai padaryti, nes žavėjosi Jokūbo
dukterimi. Be to, jis buvo labiau ger-
biamas negu bet kas kitas savo tėvo
namuose. 20 Taigi Hamoras ir jo sū-
nus Sichemas nuėjo į miesto vartus
ir kalbėjo savo miesto vyrams, saky-
dami: 21 „Tie žmonės mums draugiški.
Tesikuria jie krašte ir tesikilnoja jame
laisvai, nes krašte yra apsčiai jiems
vietos. Galėsime imti jų dukteris į
žmonas ir duoti jiems savo dukteris.
22 Bet jie sutiks gyventi tarp mūsų ir
tapti viena tauta tik su šia sąlyga: visi
mūsų vyriškiai turi būti apipjaustyti,
kaip kad ir jie yra apipjaustyti. 23 Argi
tuomet nepriklausys mums jų galvi-
jai ir nuosavybė – visi jų gyvuliai? Tik
sutikime su jais, ir jie gyvens su mu-
mis“. 24 Visi stiprūs miesto vyrai suti-
ko su Hamoru ir jo sūnumi Sichemu,
visi vyriškiai buvo apipjaustyti – visi
stiprūs miesto vyrai.
25 Trečią dieną, kai jie dar kentėjo
skausmus, du Jokūbo sūnūs – Sime-
onas ir Levis, Dinos broliai, pasiėmę
kalavijus, nelauktai užpuolė miestą
ir išžudė visus vyriškius. 26 Ir Hamorą
bei jo sūnų Sichemą nudūrė kalaviju,
atsiėmė Diną iš Sichemo namų ir išė-
jo. 27 Tuomet kiti Jokūbo sūnūs, aptikę
nužudytuosius, apiplėšė miestą už tai,
kad jų sesuo buvo išniekinta. 28 Jie pa-
siėmė jų avių kaimenes ir galvijų ban-
das, asilus ir visa, kas buvo mieste ir
laukuose. 29 Visą jų turtą, visus vaikus
ir žmonas – visa, kas tik buvo namuo-
se, jie pasiėmė kaip belaisvius ir grobį.
30 Tada Jokūbas tarė Simeonui ir Le-
viui: „Užkrovėte man bėdą, padaryda-
mi mane bjaurų krašto gyventojams –
kanaaniečiams ir perizams. Skaičiumi
mano vyrų yra tik keletas. Jei jie susi-
būrę užpuls mane, būsiu sunaikin-
tas aš ir mano šeima“. 31 Bet jie atsakė:
„Argi su mūsų seserimi turėtų būti el-
giamasi kaip su kekše?“

Jokūbas grįžta į Betelį

35 Dievas tarė Jokūbui: „Pakilk, eik
į Betelį ir ten apsistok. *Padaryk
ten aukurą Dievui, kuris tau pasiro-
dė, kai tu bėgai nuo savo brolio Ezavo“.
2 Užtat Jokūbas savo šeimai ir visiems
buvusiems su juo įsakė: „Atsikratykite
svetimų dievų, kuriuos turite prie sa-
vęs, nusiplaukite ir apsivilkite šviežiais
drabužiais. 3 Tuomet ateikite, kilsime į
Betelį. Ten aš padarysiu aukurą Dievui,
kuris išklausė mane pavojaus dieną ir
buvo su manimi, kur tik ėjau“. 4 Jie ati-
davė Jokūbui visus svetimus dievus, ku-
riuos turėjo, ir auskarus iš ausų*. Jokū-
bas užkasė juos po ąžuolu prie Sichemo.
5 Kai jie vėl leidosi kelionėn, didžiu-
lė Dievo baimė taip apėmė visus aplin-
kinius miestus, kad jie nesivijo Jokūbo
sūnų. 6 Taigi Jokūbas atkeliavo į Lūzą,
tai yra Betelį, Kanaano krašte, jis ir visi
su juo buvę žmonės. 7 Ten jis pastatė
aukurą ir pavadino tą vietą El Beteliu,
nes ten, jam bėgant nuo savo brolio,
buvo apsireiškęs Dievas.
8 Rebekos žindyvė Debora numirė ir
buvo palaidota po ąžuolu žemiau Be-
telio. Užtat jis buvo pavadintas Verks-
mo ąžuolu.
9 Dievas vėl pasirodė Jokūbui, jam
sugrįžus iš Padan Aramo, ir palaimino
jį. 10 Dievas tarė jam:

*„Tavo vardas yra Jokūbas.
Nebebūsi daugiau
vadinamas Jokūbu,
nes tik Izraelis bus tavo vardas“.
Taip jis pavadino jį Izraeliu.
11 Dievas tarė jam:
*„Aš esu Dievas Visagalis.
Būk vaisingas ir auk!
Tauta, netgi tautų bendrija,
išaugs iš tavęs,
ir iš tavęs kils karaliai.
12 Kraštą, kurį daviau
Abraomui ir Izaokui,
dabar duodu tau.
Ir tavo būsimiems palikuonims
aš duosiu šį kraštą“.

13 Tuomet Dievas pranyko nuo jo
toje vietoje, kur buvo su juo kalbėjęsis.
14 *Toje vietoje, kur buvo su juo kalbė-
jęs, Jokūbas pastatė paminklinį akme-
nį, atnašavo ant jo liejamąją auką ir ap-
liejo jį aliejumi. 15 Vietą, kurioje Dievas
su juo kalbėjosi, Jokūbas pavadino Be-
teliu.
16 Tada jie iškeliavo iš Betelio. Jiems
dar tebesant netoli nuo Efratos, Rache-
lė gimdė, ir jos gimdymas buvo sunkus.
17 Kai gimdymo skausmai tapo nebepa-
keliami, pribuvėja tarė jai: „Nebijok,
nes dabar turėsi kitą sūnų“. 18 Paskuti-
niu atsikvėpimu, nes jau merdėjo, ji pa-
vadino jį Ben Oniu*. Tačiau jo tėvas pa-
vadino jį Benjaminu*. 19 Rachelė numirė
ir buvo palaidota prie kelio į Efratą, tai
yra Betliejų. 20 Ant jos kapo Jokūbas pa-
statė paminklinį akmenį. Tai Rachelės
kapo paminklinis akmuo, esantis ten
iki šios dienos. 21 Izraelis keliavo toliau
ir pasistatė palapinę už Migdal Edero.
22 Izraeliui gyvenant tame krašte, Rube-
nas nuėjo ir sugulė su savo tėvo sugulo-
ve Bilha. Izraelis apie tai išgirdo.
Jokūbo sūnų buvo dvylika. 23 Lėjos
sūnūs: Jokūbo pirmagimis Rubenas,
Simeonas, Levis, Judas, Isacharas ir
Zabulonas. 24 Rachelės sūnūs: Juoza-
pas ir Benjaminas. 25 Rachelės tarnai-
tės Bilhos sūnūs: Danas ir Naftalis.
26 Lėjos tarnaitės Zilpos sūnūs: Gadas
ir Ašeras. Tokie tat buvo Jokūbo sūnūs,
gimę jam Padan Arame.

Izaoko mirtis

27 Jokūbas parėjo namo pas savo tėvą
Izaoką į Mamrę, prie Kirjat Arbos, tai

35,1 *Pr 28,11-17*
35,4 Jie nešioti kaip amuletai.
35,10 *Pr 32,28*
35,11-12 *Pr 17,4-8*
35,14-15 *Pr 28,18-19*
35,18 Hebr. „skausmo sūnus“.
35,18 Hebr. „dešinės sūnus“.

yra Hebrono, *kur Abraomas ir Izao-
kas buvo gyvenę kaip ateiviai. 28 Izao-
kas buvo šimto aštuoniasdešimt metų,
29 kai atsiduso paskutinį kartą. Jis mirė,
ir žiloje senatvėje, turėdamas daug
metų, buvo sujungtas su savo gimine.
Jo sūnūs Ezavas ir Jokūbas palaidojo jį.

Ezavo palikuonys

36 Štai Ezavo, tai yra Edomo, pa-
likuonys. 2 *Ezavas paėmė sau
žmonas iš kanaaniečių: Elono Heti-
to dukterį Adą, Cibeono Hivo sūnaus
Anos dukterį Oholibamą 3 *ir Izmaelio
dukterį bei Nebajoto seserį Basmatą.
4 Ada Ezavui pagimdė Elifazą, Basmata
pagimdė Reuelį, 5 o Oholibama pagim-
dė Jeušą, Jalamą ir Korahą. Tokie tat
yra sūnūs, gimę jam Kanaano krašte.
6 Tuomet Ezavas pasiėmė savo
žmonas, sūnus, dukteris ir visus na-
miškius, galvijus ir visus gyvulius, visą
nuosavybę, kurią buvo įsigijęs Kana-
ane, ir nusikėlė į kraštą, buvusį šiek
tiek toliau nuo jo brolio Jokūbo. 7 Mat
jų nuosavybė buvo tapusi per didelė
jiems kartu gyventi. Kraštas, kuriame
jie buvo ateiviai, negalėjo jų išlaikyti
su tokiomis kaimenėmis. 8 Taigi Ezavas
apsigyveno Seyro aukštumose. Ezavas
yra Edomas.
9 Štai edomitų protėvio Ezavo pali-
kuonys Seyro aukštumose. 10 Štai Eza-
vo sūnų vardai: Ezavo žmonos Ados
sūnus Elifazas, Ezavo žmonos Basma-
tos sūnus Reuelis. 11 Elifazo sūnūs buvo
Temanas, Omaras, Cefojas, Gatamas ir
Kenazas. 12 (Timna buvo Ezavo sūnaus
Elifazo sugulovė; ji pagimdė Elifazui
Amaleką.) Tokie tat buvo Ezavo žmo-
nos Ados sūnūs. 13 Reuelio sūnūs: Na-
hatas, Zerachas, Šama ir Miza. Tokie
tat buvo Ezavo žmonos Basmatos sū-
nūs. 14 Cibeono sūnaus Anos dukters

35,27 *Pr 13,18*
36,2 *Pr 26,34*
36,3 *Pr 28,9*

Oholibamos sūnūs: Jeušas, Jalamas,
Korahas; juos ji pagimdė Ezavui.
15 Štai Ezavo sūnų gentys. Ezavo pir-
magimio Elifazo palikuonys: Temano
gentis, Omaro gentis, Cefojo gentis,
Kenazo gentis, 16 Koraho gentis, Gata-
mo gentis ir Amaleko gentis. Elifazo
gentys Edomo krašte kilusios iš Ados
sūnų. 17 Ezavo sūnaus Reuelio palikuo-
nys: Nahato gentis, Zeracho gentis,
Šamos gentis ir Mizos gentis. Reuelio
gentys Edomo krašte kilusios iš Ezavo
žmonos Basmatos. 18 Ir štai Ezavo žmo-
nos Oholibamos palikuonys: Jeušo
gentis, Jalamo gentis ir Koraho gentis.
Šios gentys kilusios iš Ezavo žmonos
Oholibamos, Anos dukters. 19 Tokie
tat yra Ezavo, tai yra Edomo, sūnūs ir
jų gentys.
20 Štai Seyro Horo sūnūs, čiabuviai
krašto gyventojai: Lotanas, Šobalas,
Cibeonas, Ana, 21 Dišonas, Eceras ir
Dišanas. Tai horų gentys – Seyro sū-
nūs Edomo krašte. 22 Lotano sūnūs
buvo Horis ir Hemamas, o Lotano se-
suo – Timna. 23 Šobalo sūnūs: Alvanas,
Manahatas, Ebalas, Šefojas ir Onamas.
24 Cibeono sūnūs: Aja ir Ana. (Pasta-
rasis yra tas Ana, kuris aptiko karšto
vandens šaltinius dykumoje, ganyda-
mas savo tėvo Cibeono asilus.) 25 Anos
vaikai: Dišonas ir duktė Oholibama.
26 Dišano sūnūs: Hemdanas, Ešbanas,
Itranas ir Keranas. 27 Ecero sūnūs: Bil-
hanas, Zavanas ir Akanas. 28 Dišano
sūnūs: Ūcas ir Aranas. 29 Horų gentys:
Lotano gentis, Šobalo gentis, Cibeo-
no gentis, Anos gentis, 30 Dišono gen-
tis, Ecero gentis ir Dišano gentis. Tokie
tat yra horų vadai, pagal jų kiltis Seyro
krašte.
31 Štai karaliai, valdę Edomo kraš-
te pirma negu bet koks karalius valdė
izraelitus. 32 Beoro sūnus Bela karalia-
vo Edome, ir jo miestas buvo Dinhaba.
33 Bela mirė, ir Zeracho iš Bocros sū-
nus Jobabas vietoj jo tapo karaliumi.
34 Jobabas mirė, ir Hušamas iš temanų

krašto vietoj jo tapo karaliumi. 35 Hu-
šamas mirė, ir Bedado sūnus Hadadas
– tas, kuris nugalėjo midjaniečius Mo-
abo krašte – vietoj jo tapo karaliumi;
jo miesto vardas buvo Avitas. 36 Hada-
das mirė, ir Samla iš Masrekos vietoj jo
tapo karaliumi. 37 Samla mirė, ir Sau-
lius iš Rehobotų ant Upės* kranto vie-
toj jo tapo karaliumi. 38 Saulius mirė, ir
Achboro sūnus Baal Hananas vietoj jo
tapo karaliumi. 39 Achboro sūnus Baal
Hananas mirė, ir Hadaras tapo vietoj
jo karaliumi; jo miesto vardas buvo
Pavas. Jo žmona, Me Zahabo dukters
Matredos duktė, vadinosi Mehetabelė.
40 Štai Ezavo genčių vardai pagal jų
kiltis ir vietovių vardus: Timnos gen-
tis, Alvos gentis, Jeteto gentis, 41 Oho-
libamos gentis, Elos gentis, Pinono
gentis, 42 Kenazo gentis, Temano gen-
tis, Mibcaro gentis, Magdielio gentis
ir Iramo gentis. Tokios tat yra Edomo,
tai yra Edomo tėvo Ezavo, gentys pa-
gal gyvenvietes jų užvaldytame krašte.

Juozapas ir jo broliai

37 Bet Jokūbas įsikūrė krašte, ku-
riame jo tėvas buvo gyvenęs
kaip ateivis – Kanaano krašte. 2 Štai
pasakojimas apie Jokūbo šeimą.
Būdamas septyniolikos metų, Juo-
zapas ganė su broliais avių kaimenę,
padėdamas savo tėvo žmonų Bilhos
ir Zilpos sūnums. Jis tėvui papasakojo
apie jų blogus darbus.
3 Izraelis mylėjo Juozapą labiau už
bet kurį kitą savo vaiką, nes šis buvo
jam gimęs senatvėje. Jis buvo jam pa-
siūdinęs puošnų apdarą su rankovė-
mis. 4 Matydami, kad tėvas jį myli la-
biau už kitus, broliai jo taip nekentė,
kad vengdavo net pasisveikinti.
5 Kartą Juozapas susapnavo sapną
ir papasakojo jį savo broliams. Šie
ėmė dar labiau jo nekęsti. 6 „Paklau-
sykite, kokį sapną sapnavau!“ – sakė
jis jiems. 7 „Mes rišome lauke pėdus.
Staiga mano pėdas atsistojo ir stovėjo,
o jūsų pėdai susirinko aplink ir žemai
nusilenkė mano pėdui!“ 8 Jo broliai at-
sakė: „Bene ketini tapti mūsų karaliu-
mi? Bene iš tikrųjų ketini mus valdy-
ti?“ Dėl kalbų apie sapnus jie ėmė dar
labiau jo nekęsti.
9 Jis sapnavo dar vieną sapną ir pa-
pasakojo jį savo broliams, tardamas:
„Štai sapnavau dar vieną sapną: saulė,
mėnulis ir vienuolika žvaigždžių man
lenkėsi!“ 10 Bet kai papasakojo jį savo
tėvui ir broliams, tėvas apibarė. „Ką gi
reiškia tas tavo sapnas? Ką susapna-
vai? Negi mes – aš pats, tavo motina
ir tavo broliai – turėsime ateiti ir nu-
silenkti tau ligi žemės?“ 11 *Broliai jam
pavydėjo, bet ir tėvas šio įvykio nega-
lėjo užmiršti.

Broliai parduoda Juozapą

12 Kartą, kai broliai buvo nuvarę tėvo
kaimenę ganytis prie Sichemo, 13 Izra-
elis tarė Juozapui: „Tavo broliai, kaip
žinai, gano prie Sichemo. Pasiruošk,
siųsiu tave pas juos“. – „Pasiruošęs!“ –
atsakė šis. 14 Izraelis tada paliepė jam:
„Nueik ir sužinok, kaip laikosi tavo
broliai, kaip sekasi kaimenei, ir par-
nešk man žinių“. Taip jis išsiuntė jį iš
Hebrono slėnio.
Juozapas pasiekė Sichemą, 15 ir vie-
nas vyras susitiko jį, beklajojantį po
laukus. „Ko ieškai?“ – paklausė jo tas
vyras. 16 „Savo brolių ieškau, – atsakė
jis. – Ar negalėtum pasakyti, kur jie
gano kaimenę“. 17 Vyras atsakė: „Jie iš
čia iškeliavo. Girdėjau iš tikro juos sa-
kant: ‘Eikime į Dotaną’“. Tad Juozapas
pasekė savo brolius ir atrado juos Do-
tane. 18 O šie pastebėjo jį iš tolo ir pir-
ma, negu jis prie jų priartėjo, ėmė tar-
tis jį nužudyti. 19 Vieni kitiems jie sakė:
„Va, ateina tas sapnuotojas! 20 Eime,
užmuškime jį ir įmeskime į kokią nors

36,37 T. y. Eufrato.

37,11 *Apd 7,9*

duobę. Sakysime, kad plėšrus žvėris jį
sudraskė. Tuomet pamatysime, kas iš-
eis iš jo sapnų“. [21] Bet Rubenas, tai iš-
girdęs, stengėsi jį išgelbėti iš jų rankų
ir sakė: „Neatimkime jam gyvybės“.
[22] Rubenas kalbėjo jiems: „Nepraliekite
kraujo! Va, įmeskite jį į aną duobę dy-
kumoje, bet patys rankos prieš jį nekel-
kite!“ Jis norėjo jį išgelbėti iš jų rankų
ir sugrąžinti tėvui. [23] Taigi kai Juozapas
atėjo pas brolius, jie atėmė iš jo apda-
rą, puošnųjį apdarą su rankovėmis, ku-
riuo buvo apsivilkęs, [24] o jį patį įmetė
į vandens duobę. Duobė buvo tuščia,
vandens joje nebuvo.
[25] Jie susėdo valgyti. Žvalgydamiesi
pamatė ateinant iš Gileado izmaelitų
karavaną su sakais, balzamu ir kva-
piaisiais syvais apkrautais kupranu-
gariais, keliaujantį į Egiptą. [26] Tuomet
Judas tarė savo broliams: „Kokia mums
nauda, jei nužudome savo brolį ir nu-
slepiame jo kraują? [27] Eime, verčiau
parduokime jį izmaelitams. Nekelkime
rankos prieš jį, nes jis juk mūsų brolis,
mūsų pačių kūnas!“ Broliai jo paklau-
sė. [28] Kai keletas midjaniečių pirklių
ėjo pro šalį, jie ištraukė Juozapą iš duo-
bės ir *pardavė izmaelitams už dvide-
šimt sidabrinių. O tie nusivedė Juoza-
pą į Egiptą.
[29] Vėl atėjęs prie duobės ir pamatęs,
kad Juozapo duobėje nebėra, Rubenas
persiplėšė drabužius. [30] Jis grįžo pas
savo brolius, sakydamas: „Berniukas
dingo! Ką dabar daryti?“ [31] Tuomet jie
paėmė Juozapo puošnųjį apdarą, pa-
pjovė ožiuką ir pamirkė tą apdarą jo
kraujyje. [32] Puošnųjį, ilgomis ranko-
vėmis apdarą nunešdino tėvui, saky-
dami: „Mes radome jį. Prašom pasi-
žiūrėti, ar tai tavo sūnaus apdaras, ar
ne“. [33] Tėvas pažino ir tarė: „Mano sū-
naus apdaras! Plėšrus žvėris jį prarijo!
Juozapas tikrai žvėries sudraskytas!“
[34] Tuomet Jokūbas persiplėšė drabu-
žius, apsijuosė ašutine ir raudojo sū-
naus daug dienų. [35] Visi sūnūs ir dukte-
rys stengėsi jį paguosti, bet jis atsisakė
būti paguostas ir sakė: „Ne! Aš liūdė-
damas žengsiu į Šeolą* pas savo sūnų“.
Taip tėvas jį apraudojo. [36] Tuo tarpu
midjaniečiai buvo jį pardavę Egipte
vienam faraono pareigūnui Potifarui,
sargybos viršininkui.

Judas ir Tamara

38 Atsitiko taip, kad maždaug tuo
pačiu metu Judas pasitraukė
nuo savo brolių ir pasistatė palapinę
arti tokio adulamiečio, vardu Hyra.
[2] Ten jis pamatė vieno kanaaniečio,
vardu Šūva, dukterį, vedė ir su ja gy-
veno. [3] Ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų,
o jis pavadino jį Eru. [4] Ji vėl tapo nėš-
čia, pagimdė sūnų ir pavadino jį Ona-
nu. [5] Po to ji dar kartą pagimdė sūnų ir
pavadino jį Šela. Ji pagimdė jį, būdama
Kezibe.
[6] Savo pirmagimiui sūnui Erui Ju-
das paėmė žmoną, vardu Tamara. [7] Bet
Judo pirmagimis Eras buvo nedoras
VIEŠPATIES akyse. VIEŠPATS atėmė jam
gyvastį. [8] Tuomet Judas tarė Onanui:
„Sueik su savo brolio žmona ir, atlik-
damas jai svainio pareigą, duok savo
broliui palikuonį“. [9] Bet Onanas, žino-
damas, kad palikuonis nebus jo, suei-
damas su brolio žmona, visada išlieda-
vo savo sėklą ant žemės, nes nenorėjo
duoti savo broliui palikuonio. [10] Ką jis
darė, buvo nedora VIEŠPATIES akyse.
VIEŠPATS ir jam atėmė gyvastį. [11] Tuo-
met Judas tarė savo marčiai Tamarai:
„Gyvenk kaip našlė savo tėvo namuo-
se, kol užaugs mano sūnus Šela“, – nes
baiminosi, kad ir šis nenumirtų kaip
jo broliai. Tamara išėjo ir gyveno savo
tėvo namuose.
[12] Praslinkus ilgokam laikui, mirė
Judo žmona, Šūvos duktė. Praėjus ge-
dulo metui, Judas drauge su bičiuliu

37,28 *Apd 7,9*

37,35 Požemis, arba mirusiųjų pasaulis.

adulamiečiu Hyra nukeliavo į Timną
pas savo avių kirpėjus. [13]Kai Tama-
rai buvo pasakyta: „Tavo uošvis eina į
Timną avių kirpti“, [14]ji nusivilko naš-
lės drabužius, apsigaubė šydu ir atsi-
sėdo prie įėjimo į Enaimus, prie kelio
į Timną. Ji matė, kad Šela jau užaugęs,
tačiau ji nebuvo duota jam kaip žmona.
[15]Pamatęs Judas ją palaikė kekše, nes ji
buvo užsidengusi veidą. [16]Pasukęs prie
jos į pakelę, jis tarė: „Nagi eikš, noriu
su tavim sueiti“, nes nežinojo, kad tai
jo marti. O ji užklausė: „O ką man duo-
si, kad sueitumei su manimi?“ [17]Jis at-
sakė: „Ožiuką iš kaimenės atsiųsiu“.
Bet ji atsakė: „Turi man palikti užsta-
tą, kol atsiųsi“. [18]Jis tarė: „Kokį užstatą
tau palikti?“ Ji atsakė: „Savo antspaudo
žiedą, juostą ir lazdą, kurią turi ranko-
je“. Jis padavė juos, suėjo su ja, ir ji tapo
nuo jo nėščia. [19]Tuomet ji pakilo ir nu-
ėjo sau, nusiėmė šydą ir apsivilko naš-
lės drabužius.

[20]Kai Judas pasiuntė ožiuką per
savo bičiulį adulamietį, norėdamas at-
siimti iš tos moters užstatą, šis nega-
lėjo jos surasti. [21]Jis klausinėjo miesto
žmones: „Kurgi ta šventyklos kekšė*,
kuri buvo pakelėje prie Enaimų?“ Bet
jie atsakė: „Ten niekada tokios nebu-
vo“. [22]Tad jis sugrįžo pas Judą ir prane-
šė: „Neradau jos. Be to, vietos žmonės
sako, kad ten niekada tokios nebuvo“.
[23]Judas atsakė: „Tepasilaiko ji juos sau,
antraip žmonės ims iš mūsų juoktis.
Juk pats matai: siunčiau ožiuką, o tu
negalėjai jos surasti“.

[24]Maždaug po trijų mėnesių Judui
buvo pranešta: „Tavo marti Tama-
ra pasielgė kaip kekšė. Be to, per savo
kekšystę ji tapo nėščia“. – „Išveskite ją,
– šaukė Judas, – tebūna ji sudeginta!“
[25]Vedama laukan, ji pasiuntė uošviui
žinią: „Aš nėščia nuo vyro, kuriam pri-
klauso šie daiktai. Prašom patikrinti,
– pridūrė ji, – kieno šie daiktai: ants-
paudo žiedas, juosta ir lazda“. [26]Judas
atpažino juos ir tarė: „Ji teisesnė negu
aš, nes aš jos nedaviau savo sūnui Še-
lai“. Daugiau jis su ja nebesuėjo.

[27]Atėjus gimdymo metui, pasirodė,
kad jos įsčiose buvo dvynukai! [28]Jai
gimdant, vienas kūdikis iškišo ranku-
tę. Pribuvėja ėmė ir užrišo ant ranku-
tės raudoną siūlą, sakydama: „Šis išė-
jo pirmas“. [29]Bet kaip tik tuo metu jis
įtraukė rankutę, ir išėjo jo brolis. Pri-
buvėja ištarė: „Kokią spragą sau pasi-
darei!“ Todėl jis buvo pavadintas Pere-
zu. [30]Po to išėjo jo brolis su raudonu
siūlu ant rankutės. Jis buvo pavadintas
Zerachu.

Juozapas ir Potifaro žmona

39 Kai Juozapas buvo nuvestas į
Egiptą, iš ten atvedusių izma-
elitų jį nupirko Potifaras – egiptietis,
faraono pareigūnas, sargybos viršinin-
kas. [2]Kadangi *VIEŠPATS buvo su Juo-
zapu, jam labai sekėsi. Egiptietis šeimi-
ninkas priskyrė jį prie savo namiškių.
[3]Kai šeimininkas pamatė, kad VIEŠPATS
su juo ir visa, ką tik jis darė, VIEŠPATS
laimino sėkme, [4]Juozapas rado malo-
nę jo akyse ir tapo jo asmeniniu tarnu.
Ilgainiui jis padarė jį savo namų prie-
vaizdu ir patikėjo jam visa, ką turėjo.
[5]Nuo to laiko, kai šeimininkas padarė
jį prievaizdu savo namų ir viso, ką tu-
rėjo, VIEŠPATS laimino egiptiečio na-
mus dėl Juozapo. Iš tikrųjų VIEŠPATIES
palaima lydėjo visa, ką jis turėjo ir na-
mie, ir laukuose. [6]Pavedęs Juozapui
visa, ką turėjo, turėdamas Juozapą prie
savęs, jis pats niekuo nebesirūpino, tik
savo valgiu.

O Juozapas buvo dailiai nuaugęs
ir gražus. [7]Po kiek laiko jo šeiminin-
ko žmona užmetė akį į Juozapą ir tarė
jam: „Sugulk su manimi“. [8]Jis atsisakė.

38,21 Hebr. *qedēšāh* – pašventinta moteris, turė-
davusi lytinių santykių su vyrais pagonių
religijos apvaisinimo apeigose.

39,2 *Apd 7,9*

„Žiūrėk, – tarė jis šeimininko žmonai,
– man esant čia, mano šeimininkas
niekuo nesirūpina namuose. Sudė-
jo man į rankas visa, ką turi. 9 Šiuo-
se namuose jis ne viršesnis už mane,
nėra nieko, kas nebūtų man pavesta,
išskyrus tave, nes tu jo žmona. Kaip-
gi galėčiau taip nedorai pasielgti ir
nusidėti Dievui?“ 10 Nors ji meilinosi
Juozapui diena iš dienos, jis nesuti-
ko su ja sugulti ar bendrauti. 11 Tačiau
vieną dieną, jam atėjus į namus atlikti
savo darbų, viduje nesant kitų namiš-
kių, 12 ji įsikibo į jo drabužį, sakydama:
„Sugulk su manimi!“ Bet jis ištrūko ir
išbėgo laukan, palikdamas savo dra-
bužį jos rankoje. 13 Pamačiusi, kad jis,
palikęs savo drabužį jos rankoje, išbė-
go laukan, 14 susišaukė tarnus ir sakė
jiems: „Tik pasižiūrėkite! Atvedė pas
mus hebrają mums įžeisti! Jis įsibro-
vė pas mane su manimi sugulti, bet
aš šaukiau kiek galėdama. 15 Išgirdęs
mane klykiančią visu balsu, jis paliko
savo drabužį prie manęs, pasitraukė ir
išbėgo laukan“.

16 Drabužį ji pasidėjo prie savęs, kol
parėjo namo šeimininkas. 17 Tuomet
papasakojo jam tą pat, sakydama: „Tas
hebrajas vergas, kurį pas mus atvedei,
įsibrovė manęs įžeisti, 18 bet kai tik aš
pakėliau balsą ir pradėjau šaukti, jis
paliko savo drabužį prie manęs ir išbė-
go laukan“.

19 Išgirdęs savo žmoną sakant: „Taip
ir taip su manimi pasielgė tavo tarnas“,
šeimininkas užsidegė pykčiu. 20 Šeimi-
ninkas suėmė jį ir įmetė į kalėjimą,
kuriame buvo laikomi karaliaus kali-
niai. Bet net tame kalėjime 21 *VIEŠPATS
buvo su Juozapu, parodė jam ištikimą
meilę ir nuteikė kalėjimo viršininką
maloniai su juo elgtis. 22 Kalėjimo vir-
šininkas atidavė į Juozapo rankas vi-
sus tame kalėjime buvusius kalinius. Ir
kas tik ten buvo reikalinga atlikti, per
jį buvo padaryta. 23 Kadangi VIEŠPATS
buvo su juo, kalėjimo viršininkas pats
neprižiūrėjo nieko, kas buvo Juozapui
patikėta. Ką tik jis darė, VIEŠPATS laimi-
no sėkme.

Faraono tarnų sapnai

40 Praėjus kuriam laikui po šių
įvykių, atsitiko taip, kad Egip-
to karaliaus vyninink as ir kepėjas nu-
sikalto savo valdovui, Egipto karaliui.
2 Faraonas užpyko ant dviejų savo pa-
reigūnų – vyriausiojo vyninink o ir
vyriausiojo kepėjo – 3 ir įkalino juodu
sargybos viršininko namuose, tame
pačiame kalėjime, kur buvo kalina-
mas Juozapas. 4 Kalėjimo viršininkas
paskyrė jiems Juozapą, ir šis jiems
patarnavo. Kalėjime jie sėdėjo ilgoką
laiką.

5 Vieną ir tą pačią naktį abu – kalė-
jime sėdį Egipto karaliaus vynininkas
ir kepėjas – susapnavo sapną, kuris
kiekvienam iš jų galėjo būti reikšmin-
gas. 6 Atėjęs pas juos ryto metą, Juo-
zapas pastebėjo, kad jie abu paniurę.
7 Buvusius su juo šeimininko kalėjime
faraono pareigūnus jis pradėjo klau-
sinėti: „Kodėl gi šiandien tokie liūdni
jūsų veidai?“ 8 Šie atsakė: „Sapnavome
sapnus, ir nėra kas mudviem juos iš-
aiškintų“. Juozapas tarė jiems: „Dievas
tikrai gali išaiškinti! Prašau papasakoti
juos man“.

9 Tuomet vyriausiasis vyninin-
kas papasakojo Juozapui savo sapną.
„Mano sapne, – sakė jis Juozapui, –
prieš mane stovėjo vynmedis. 10 Ant
vynmedžio buvo trys šakos. Vos joms
išsprogus, tuoj pasirodė ant jų žiedai,
ir iš kekių prisirpo vynuogės. 11 O aš
rankoje laikiau faraono taurę, nusky-
niau vynuogių, išspaudžiau jas į fara-
ono taurę ir padaviau taurę faraonui“.
12 Juozapas jam tarė: „Štai koks jo aiš-
kinimas. Trys šakos reiškia tris die-
nas. 13 Dar trys dienos, ir faraonas pa-
kels tavo galvą ir sugrąžins tave į savo

39,21 *Apd 7,9*

tarnybą. Tu vėl padavinėsi taurę farao-
nui, kaip kad anksčiau darei, būdamas
jo vynininku. 14 Bet prisimink mane,
kai tau bus gera; prašau padaryti man
tą malonę ir paminėti mane faraonui,
kad mane išlaisvintų iš šios vietos.
15 Mat iš tikrųjų aš buvau apgaule pa-
grobtas iš hebrajų žemės, o ir čia nesu
padaręs nieko, už ką būtų reikėję mane
įmesti į šią duobę“.
16 Pamatęs, kaip palankiai jis aiški-
no, vyriausiasis kepėjas tarė Juozapui:
„Ir aš sapnavau sapną. Žiūriu, trys vy-
telių pintinės man ant galvos. 17 Vir-
šutinėje pintinėje buvo visokiausi ke-
pėjo gaminiai faraonui, bet paukščiai
lesė juos iš pintinės ant mano galvos“.
18 Juozapas atsakė: „Štai koks jo aiški-
nimas. Trys pintinės reiškia tris die-
nas. 19 Dar trys dienos, ir faraonas pa-
kels tavo galvą – nuo tavęs! – pakabins
tave ant stulpo, ir paukščiai les tavo
kūną“.
20 Iš tikrųjų trečią dieną, savo gim-
tadienį, faraonas iškėlė vaišes visiems
savo tarnams ir pakėlė vyriausiojo vy-
nininko galvą bei vyriausiojo kepėjo
galvą savo tarnų akivaizdoje. 21 Jis su-
grąžino vyriausiąjį vynininką į savo
tarnybą, ir šis vėl padavinėjo taurę fa-
raonui. 22 O vyriausiąjį kepėją pakabi-
no ant stulpo, kaip Juozapas ir buvo
jiems aiškinęs. 23 Tačiau vyriausiasis
vynininkas Juozapo neprisiminė, net-
gi pamiršo jį.

Faraono sapno aiškinimas

41 Praėjus dvejiems metams, fa-
raonas sapnavo sapną. Jis matė
save stovintį prie Nilo. 2 Žiūri, iš Nilo
išbrenda septynios karvės, gražios ir
riebios, ir ganosi meldyne. 3 Žiūri, pas-
kui jas išbrido iš Nilo kitos septynios
karvės, bjaurios ir liesos, ir prieina prie
pirmųjų karvių ant Nilo kranto. 4 Bjau-
riosios ir liesosios karvės ėmė ir suėdė
septynias gražiąsias ir riebiąsias kar-
ves. Tuomet faraonas nubudo.
5 Jis užmigo ir sapnavo kitą sapną.
Žiūri, septynios javų varpos, pilnos ir
sveikos, auga ant vieno stiebo. 6 Žiūri,
po jų išaugo septynios tuščios ir rytų
vėjo nualintos varpos. 7 Tuščiosios var-
pos ėmė ir prarijo anas septynias pil-
nąsias ir sveikąsias varpas. Tuomet fa-
raonas nubudo ir suprato, kad tai buvo
sapnas. 8 Rytą jo dvasia buvo apimta
nerimo. Jis įsakė sušaukti visus Egipto
žynius ir išminčius. Faraonas papasa-
kojo jiems savo sapnus, bet nebuvo kas
juos faraonui išaiškintų.
9 Tuomet vyriausiasis vynininkas
tarė faraonui: „Privalau šiandien prisi-
minti savo kaltes. 10 Kartą faraonas su-
pyko ant savo tarnų ir įkalino mane bei
vyriausiąjį kepėją sargybos viršininko
namuose. 11 Mudu – jis ir aš – tą pačią
naktį sapnavome po sapną, kiekvienas
kitokį, turintį reikšmės tik tam, kuris jį
sapnavo. 12 Ten buvo su mumis jaunas
hebrajas, sargybos viršininko tarnas.
Kai papasakojome, jis mums išaiškino
mūsų sapnus kiekvienam pagal jo sap-
ną. 13 Kaip jis mums išaiškino, taip ir
įvyko. Aš buvau sugrąžintas į tarnybą,
o kepėjas pakabintas ant stulpo“.
14 Faraonas įsakė pašaukti Juozapą,
ir jis tuojau pat buvo išvestas iš kalėji-
mo. Nusiskutęs ir pakeitęs drabužius,
jis atėjo pas faraoną. 15 Faraonas tarė
Juozapui: „Sapnavau sapną, ir nėra nė
vieno, kas galėtų jį išaiškinti. Bet girdė-
jau apie tave, kad užtenka tau išgirsti
sapną, ir gali jį išaiškinti“. 16 Juozapas
atsakė faraonui: „Ne aš! Dievas duos
faraonui tikrą atsakymą“.
17 Tada faraonas papasakojo Juoza-
pui: „Sapne aš stovėjau ant Nilo kran-
to. 18 Žiūriu, iš Nilo išbrido septynios
karvės, riebios ir gražios, ir ganėsi mel-
dyne. 19 Po to, žiūriu, paskui jas išbrido
kitos septynios karvės – kaulėtos, labai
bjaurios ir sulysusios. Niekada nebu-
vau matęs tokių bjaurių visame Egipto
krašte! 20 Liesosios ir bjauriosios kar-
vės suėdė pirmąsias septynias karves.

21 Bet ir kai buvo jas suėdusios, niekas
nebūtų galėjęs pasakyti, kad jos buvo
tai padariusios, nes atrodė lygiai taip
prastai kaip pirma. Tada aš nubudau.
22 Vėl užmigau ir sapne mačiau septy-
nias javų varpas, pilnas ir sveikas, au-
gančias ant vieno stiebo. 23 Žiūriu, po
jų išdygo septynios varpos susitrauku-
sios, menkos, rytų vėjo nualintos. 24 Ir
menkosios varpos prarijo sveikąsias!
Papasakojau savo žyniams, bet nė vie-
nas jų nepajėgė išaiškinti".

25 Tuomet Juozapas tarė faraonui:
„Faraono sapnas yra tik vienas. Dievas
apreiškė faraonui, ką jis ruošiasi dary-
ti. 26 Septynios sveikos karvės reiškia
septynerius metus ir septynios svei-
kos varpos reiškia septynerius metus.
Sapnai reiškia tą patį. 27 Septynios lie-
sos ir bjaurios karvės, išbridusios po
jų, reiškia septynerius metus, kaip ir
tuščios bei rytų vėjo nualintos septy-
nios varpos. Tai septyneri bado metai.
28 Taigi tai reiškia tai, ką jau sakiau fa-
raonui: Dievas parodė faraonui, ką jis
ruošiasi daryti. 29 Tikėk manimi, ateis
septyneri didelio pertekliaus metai vi-
same Egipto krašte. 30 Po jų užeis sep-
tyneri bado metai. Visas Egipto žemės
perteklius bus užmirštas, badas nua-
lins kraštą. 31 Po to neliks krašte jokio
pertekliaus ženklo dėl to bado, nes jis
bus be galo sunkus. 32 O tai, kad fara-
onas sapnavo tą patį sapną du sykius,
reiškia, jog reikalas Dievo nuspręstas ir
Dievas nedels jį įvykdyti. 33 Užtat dabar
faraonas teparenka įžvalgų ir išmintin-
gą vyrą ir tepadaro jį viso Egipto krašto
valdytoju. 34 Tesiima faraonas žygių pa-
skirti kraštui prievaizdus ir imti vieną
penktadalį Egipto krašto derliaus sep-
tynerius pertekliaus metus. 35 Tesuren-
ka šių ateinančių gerųjų metų maisto
atsargas, tesukaupia grūdus maistui
miestuose faraono valdžioje ir ten jį te-
laiko. 36 Tai bus maisto atsargos kraštui,
idant nepražūtų kraštas nuo bado, kai
Egiptą ištiks septyneri bado metai".

Juozapas – Egipto valdytojas

37 Faraonas ir visi dvariškiai pritarė jo
žodžiams. 38 Faraonas tarė savo dva-
riškiams: „Argi galėtume rasti kitą pa-
našų į jį – vyrą, taip apdovanotą Die-
vo dvasia?" 39 Faraonas tarė Juozapui:
„Kadangi Dievas tau visa tai nurodė,
nėra kito tokio įžvalgaus ir išmintin-
go kaip tu. 40 *Tu būsi mano namų val-
dytoju, ir visi mano žmonės klausys
tavo įsakymų. Tik sostu aš būsiu už
tave viršesnis. 41 Žiūrėk, – sakė farao-
nas Juozapui, – skiriu tave viso Egip-
to krašto valdytoju". 42 Nusimovęs nuo
rankos savo antspaudo žiedą, faraonas
užmovė jį Juozapui ant rankos, apren-
gė plonos drobės drabužiais ir uždėjo
jam ant kaklo aukso grandinę. 43 Tuo-
met įsodino jį į savo vyriausio parei-
gūno vežimą, ir priekyje jo buvo šau-
kiama: „Klaupkitės!" Taigi faraonas
padarė jį viso Egipto krašto valdytoju.
44 Be to, faraonas Juozapui sakė: „Aš
esu faraonas, tačiau be tavo sutikimo
niekas nepajudins nei rankos, nei ko-
jos visame Egipto krašte". 45 Faraonas
pavadino Juozapą Cafnat Paneahu ir
davė jam žmona Asenatą, Ono kunigo
Potiferos dukterį. Taip Juozapas gavo
valdžią Egipte.

46 Juozapas buvo trisdešimtmetis,
kai pradėjo tarnauti faraonui, Egipto
karaliui. Juozapas paliko faraoną ir ke-
liavo po visą Egipto kraštą. 47 Per sep-
tynerius pertekliaus metus žemė davė
gausų derlių. 48 Jis surinko visą septy-
nerių metų derlių, Egipto krašto perte-
kliaus metų derlių, ir sukaupė jį mies-
tuose, kiekviename mieste padėdamas
derlių iš apylinkės laukų. 49 Juozapas
rinko grūdus tokiais dideliais kiekiais
lyg pajūrio smėlį, kad liovėsi juos net
seikėti, nes nebebuvo įmanoma susei-
kėti.

50 Prieš užeinant bado metams, Juo-
zapas turėjo du sūnus, kuriuos jam

41,40 *Apd 7,10*

pagimdė Asenata, Ono kunigo Potiferos duktė. 51 Pirmagimį Juozapas pavadino Manasu, „nes, – sakė jis, – Dievas padarė, kad visiškai užmirščiau visą savo vargą ir tėvo namus“. 52 O antrąjį pavadino Efraimu, „nes Dievas padarė mane vaisingą mano nelaimių šalyje“.

53 Septyneri pertekliaus metai, džiuginę Egipto kraštą, pasibaigė, 54 ir *septyneri bado metai prasidėjo taip, kaip Juozapas buvo sakęs. Badas užėjo visuose kraštuose, tik visame Egipte buvo maisto. 55 Kai ir visas Egipto kraštas pradėjo badauti, žmonės šaukėsi faraono, prašydami duonos. O faraonas visiems egiptiečiams sakė: „Eikite pas Juozapą. *Ką jis jums sakys, tai ir darykite“. 56 Kadangi badas buvo apėmęs visą kraštą, Juozapas atidarė visus atsargų sandėlius ir dalijo grūdus egiptiečiams, nes badas Egipto krašte buvo nuožmus. 57 Iš tikrųjų visas pasaulis ėjo pas Juozapą į Egiptą pirkti grūdų, nes badas slėgė visą pasaulį.

Juozapo broliai Egipte

42 Sužinojęs, kad Egipte esama grūdų atsargų, Jokūbas tarė savo sūnums: „Ko dairotės vieni į kitus? 2 *Girdėjau, – tęsė jis, – kad Egipte esama grūdų atsargų. Nueikite tenai ir nupirkite mums grūdų, kad išliktume gyvi ir nemirtume“. 3 Tada dešimt Juozapo brolių nuėjo į Egiptą grūdų pirkti. 4 Bet Juozapo brolio Benjamino jis neišsiuntė su broliais, nes bijojo, kad jį gali ištikti nelaimė. 5 Taigi Izraelio sūnūs buvo tarp atėjusiųjų į Egiptą pirkti grūdų, nes badas buvo pasiekęs Kanaano kraštą.

6 Juozapas buvo krašto valdytojas. Jis pardavinėjo grūdus visiems krašto žmonėms. Ir Juozapo broliai atėjo, lenkdamiesi jam ligi pat žemės. 7 Pamatęs savo brolius, Juozapas juos atpažino, bet elgėsi kaip svetimas ir kalbėjo šiurkščiai. „Iš kur atėjote?“ – klausė. Jie atsakė: „Iš Kanaano krašto maisto pirkti“. 8 Nors Juozapas savo brolius ir buvo atpažinęs, jie jo neatpažino. 9 *Prisiminęs sapnus, kuriuos buvo apie juos sapnavęs, Juozapas tarė jiems: „Jūs šnipai. Atėjote apžiūrėti silpnųjų krašto vietų!“ – 10 „O ne, mūsų viešpatie! – sakė jie, – tavo tarnai iš tikrųjų atėjo maisto nusipirkti. 11 Mes visi – to paties vyro sūnūs; mes – dori žmonės. Tavo tarnai niekada nebuvo šnipai“. 12 Bet jis atsakė jiems: „Netiesa! Jūs atėjote apžiūrėti silpnųjų krašto vietų!“ 13 Jie tvirtino: „Mes, tavo tarnai, esame dvylika brolių, sūnūs vieno vyro Kanaano krašte. Tikėk mumis, jauniausias dabar su mūsų tėvu, o vieno nebėra“. 14 Bet Juozapas sakė jiems: „Kaip sakiau, taip ir yra: jūs – šnipai! 15 Štai kaip būsite ištirti: kol neateis čia jūsų jauniausias brolis, prisiekiu faraono gyvybe, neišeisite iš šios vietos! 16 Pasiųskite vieną iš jūsų atvesti jūsų brolio, tuo tarpu kiti bus uždaryti į kalėjimą, kol nebus ištirti jūsų žodžiai, ar tai, ką sakėte, yra tiesa ar ne. Antraip, prisiekiu faraono gyvybe, jūs iš tikrųjų šnipai!“ 17 Paskui jis įkalino juos sargybos namuose trim dienoms.

18 Trečią dieną Juozapas tarė jiems: „Darykite, ką sakau, ir išliksite gyvi, nes aš bijau Dievo. 19 Jei esate dori žmonės, sargybos namuose, kur esate įkalinti, tepasilieka vienas jūsų brolių. O kiti eikite, neškitės namo grūdus savo badaujančioms šeimynoms 20 ir atveskite pas mane savo jauniausią brolį, idant būtų patvirtinti jūsų žodžiai ir jūs nemirtumėte“. Jie sutiko tai padaryti, 21 sakydami vieni kitiems: „Vargas mums! Esame baudžiami už savo brolį. Matėme jo širdies skausmą, kai jis maldavo mus, tačiau nenorėjome

41,54 *Apd 7,11*
41,55 *Jn 2,5*
42,2 *Apd 7,12*
42,9 *Pr 37,5-10*

klausytis. Todėl šis skausmas mus ir
užgriuvo“. [22]Tuomet Rubenas prabilo
ir pasakė jiems: *„Argi neįspėjau jūsų
nedaryti nieko bloga berniukui? Bet
jūs nenorėjote klausyti! Dabar reikia
atsiskaityti už jo kraują“. [23]Jie nežino-
jo, kad Juozapas juos suprato, nes kal-
bėjosi su jais per vertėją. [24]Nusigręžęs
nuo jų, jis verkė. Kai pajėgė vėl su jais
kalbėtis, paėmė iš jų Simeoną ir liepė
surišti jų akyse. [25]Tada Juozapas įsakė
pripildyti jų maišus grūdų, sugrąžin-
ti kiekvieno vyro pinigus į jo maišą ir
aprūpinti maistu kelionei. Taip ir buvo
padaryta.
[26]Užkėlę ant asilų savo grūdus, jie
iš ten iškeliavo. [27]Nakties užeigoje at-
rišęs savo krepšį duoti pašaro asilui,
vienas jų pamatė pačiame viršuje savo
pinigus. [28]„Mano pinigai sugrąžinti, –
šaukė jis savo broliams, – žiūrėkite, jie
mano krepšyje!“ Jiems nusmelkė šir-
dis. Drebėdami, vienas kitą jie klausė:
„Kas tai, ką Dievas mums padarė?“
[29]Parėję į Kanaano kraštą pas savo
tėvą Jokūbą, jie papasakojo jam visa,
kas buvo atsitikę, sakydami: [30]„Ano
krašto valdytojas kalbėjo su mumis
šiurkščiai ir apkaltino mus krašto šni-
pinėjimu. [31]Bet mes jam sakėme: ‘Esa-
me dori žmonės, niekada nešnipinėjo-
me! [32]Mes esame dvylika brolių, sūnūs
savo tėvo. Vieno nebėra, o jauniausia-
sis dabar su mūsų tėvu Kanaano kraš-
te’. [33]Tada ano krašto valdytojas pa-
sakė mums: ‘Štai kaip aš sužinosiu, ar
jūs dori žmonės. Palikite vieną brolį su
manimi, imkitės grūdų savo badaujan-
čioms šeimynoms ir eikite namo. [34]At-
veskite pas mane savo jauniausią brolį,
kad žinočiau, jog esate dori žmonės, o
ne šnipai. Tuomet grąžinsiu jums jūsų
brolį, ir galėsite laisvai keliauti po kraš-
tą’“.
[35]Išpildami maišus, jie kiekvienas
rado maiše savo pinigus! Pamatę savo
pinigų maišelius, jie ir jų tėvas nusi-
gando. [36]Jų tėvas Jokūbas tarė jiems:
„Jūs man vis atimate vaikus: nebėra
Juozapo, nebėra Simeono, norite at-
imti ir Benjaminą. Visa tai turi mane
ištikti!“ [37]Tuomet Rubenas tarė savo
tėvui: „Galėsi užmušti abu mano sū-
nus, jei aš neparvesiu jo atgal pas tave.
Duok jį į mano rankas, ir aš parvesiu jį
atgal pas tave“. [38]Bet jis atsakė: „Mano
sūnus negali eiti su jumis, nes jo bro-
lis miręs ir jis vienas tėra likęs. Jeigu
jūsų kelionėje ištiktų jį nelaimė, jūs
nustumtumėte mano žilą galvą iš šird-
gėlos į Šeolą“.

Antroji kelionė į Egiptą

43 Badas vis labiau slėgė kraštą.
[2]Kai jie suvalgė iš Egipto parsi-
neštus grūdus, tėvas tarė jiems: „Nu-
eikite vėl, nupirkite mums šiek tiek
maisto“. [3]Bet Judas tėvui atsakė: „Tas
vyras griežtai įspėjo mus, sakydamas:
‘Nepasirodykite man be savo brolio!’
[4]Jeigu esi pasiruošęs leisti mūsų brolį
su mumis, mes nueisime ir nupirksime
tau maisto, [5]bet jei neleisi jo, neisime,
nes tas vyras pasakė mums: ‘Nepasiro-
dykite man be savo brolio!’“ [6]Izraelis
klausė: „Kam gi turėjote mane įskau-
dinti, pasakydami tam vyrui, kad turi-
te dar vieną brolį?“ [7]Jie atsakė: „Tas vy-
ras smulkiai mus klausinėjo apie mus
pačius ir mūsų giminę, sakydamas:
‘Ar tebėra gyvas jūsų tėvas? Ar turite
daugiau brolių?’ Turėjome atsakyti į jo
klausimus! Kaip galėjome žinoti, kad
jis pareikalaus: ‘Atveskite čia savo bro-
lį!’?“ [8]Tada Judas ėmė raginti savo tėvą
Izraelį: „Leisk berniuką eiti su manimi!
Leiskimės į kelionę, idant galėtume iš-
likti gyvi ir nemirtume nuo bado – ir
tu, ir mes, ir mūsų mažyliai. [9]Aš pats
būsiu laidas už jį. Gali mane laikyti už
jį atsakingą. Jei neparvesiu jo atgal pas
tave ir nepastatysiu tavo akivaizdoje,
būsiu kaltas tau visą gyvenimą. [10]Iš

42,22 Pr 37,21-22

tikrųjų, jeigu nebūtume nudelsę, da-
bar jau būtume dusyk sugrįžę!“
11 Jų tėvas Izraelis atsakė jiems: „Jei
taip turi būti, tai štai ką dar padarykite.
Įsidėkite į savo maišus geriausių krašto
vaisių ir nuneškite tam vyrui kaip do-
vaną – truputį balzamo ir truputį me-
daus, sakų ir kvapiųjų syvų, riešutų ir
migdolų. 12 Pinigų dvigubai pasiimki-
te. Neškitės atgal pinigus, grąžintus
jūsų maišuose. Galbūt tai buvo apsiri-
kimas. 13 Pasiimkite taip pat savo brolį
ir leiskitės į kelionę pas tą vyrą. 14 Te-
suteikia jums Dievas Visagalis to vyro
malonę, idant jis sugrąžintų aną jūsų
brolį, taip pat ir Benjaminą. O aš, jei
neteksiu savo vaikų, kentėsiu netektį“.
15 Taigi vyrai pasiėmė tą dovaną, dvi-
gubai pinigų, pasiėmė ir Benjaminą.
Tada leidosi kelionėn į Egiptą ir nuėjo
pas Juozapą.
16 Pamatęs su jais Benjaminą, Juo-
zapas savo namų prievaizdui paliepė:
„Nuvesk šiuos vyrus į namus, paskersk
gyvulį ir prirenk vaišes, nes vidudienį
šie vyrai pietaus su manimi“. 17 Prie-
vaizdas padarė, kaip Juozapas jam
buvo liepęs, ir vedė vyrus į Juozapo
namus. 18 Vedami į Juozapo namus,
jie pradėjo nuogąstauti ir galvojo: „Tai
dėl pinigų, aną kartą grąžintų mūsų
maišuose, esame vedami. Tai dings-
tis mus užpulti, pagrobti kaip vergus
ir pasiimti mūsų asilus“. 19 Priėję prie
Juozapo namų prievaizdo, prakalbi-
no jį tarpduryje. 20 „Jums leidus, mūsų
viešpatie, – kalbėjo jie, – mes jau pirma
buvome atėję čia maisto pirkti. 21 Kai
pasiekėme nakties užeigą ir atrišome
savo maišus, ten buvo kiekvieno mūsų
pinigai maišuose – visi mūsų pinigai!
Dabar juos grąžiname savo rankomis.
22 Be to, atsinešėme ir daugiau pinigų
maistui nusipirkti. Nežinome, kas įdė-
jo anuos pinigus į mūsų maišus“. 23 Jis
atsakė: „Būkite ramūs ir nebijokite! Ti-
kriausiai jūsų Dievas ir jūsų tėvo Die-
vas bus įdėjęs lobį į jūsų maišus. O jūsų
pinigus aš gavau“. Ir jis atvedė pas juos
Simeoną.
24 Tuomet prievaizdas įvedė juos į
Juozapo namų vidų. Jis padavė jiems
vandens kojoms nusiplauti, o jų asi-
lams parūpino pašaro. 25 Laukdami
Juozapo pareinant vidudienį, jie išdė-
liojo dovanas, nes buvo nugirdę, kad
čia pietaus.
26 Kai Juozapas parėjo namo, jie įtei-
kė jam dovanas, kurias buvo įnešę į
vidų, ir nusilenkė iki žemės. 27 Pasitei-
ravęs apie jų sveikatą, jis paklausė jų:
„O kaip sekasi jūsų žilagalviui tėvui,
apie kurį kalbėjote? Ar jis dar gyvas?“
28 Jie atsakė: „Tavo tarnui, mūsų tėvui,
sekasi gerai. Jis vis dar gyvas“. Jie nu-
lenkė galvas ir puolė kniūbsti. 29 Tuo-
met jis apsižvalgė ir pamatė savo bro-
lį Benjaminą, savo motinos sūnų, ir
paklausė: „Ar tai jūsų mažasis brolis,
apie kurį kalbėjote?“ Ir tarė jam: „Te-
būna tau malonus Dievas, mano sū-
nau!“ 30 Tai pasakęs, Juozapas pasku-
bomis išėjo, nes buvo susijaudinęs dėl
savo brolio iki ašarų. Jis nuėjo į atskirą
kambarį ir ten išsiverkė. 31 Tuomet, nu-
siprausęs veidą, vėl pasirodė ir valdy-
damasis paliepė: „Paduokite valgius!“
32 Ir jam buvo paduodama atskirai,
ir jiems buvo paduodama atskirai, ir
egiptiečiams, buvusiems pas jį, buvo
paduodama atskirai, nes egiptiečiai
nevalgydavo kartu su hebrajais, ka-
dangi egiptiečiams tai pasibjaurėtina.
33 Susodinti jo nurodymu – pirmagi-
mis pagal savo pirmagimystę ir jau-
niausias pagal savo amžių – vyrai ste-
bėdamiesi žiūrėjo vieni į kitus. 34 Valgis
buvo jiems paduodamas nuo jo stalo,
bet Benjamino dalis buvo penkis kar-
tus didesnė už bet kurio kito. Jie gėrė ir
linksminosi su juo.

Juozapas vėl išbando brolius

44 Tada Juozapas įsakė savo
namų prievaizdui: „Pripildyk
šių vyrų maišus maisto, kiek jie gali

panešti, ir įdėk kiekvieno vyro pinigus
maišo viršuje. [2]Padėk mano taurę, tą
sidabrinę taurę, jauniausio vyro mai-
šo viršuje kartu su jo pinigais už grū-
dus". Jis padarė, ką Juozapas buvo įsa-
kęs. [3]Vos rytui prašvitus, vyrai su savo
asilais buvo išleisti į kelionę. [4]Jie buvo
ką tik pajudėję iš miesto ir truputį pa-
ėję, kai Juozapas tarė savo prievaizdui:
„Tuojau pat vykis tuos vyrus! Pasivijęs
paklausk jų: 'Kodėl atsilyginote piktu
už gera? Kodėl pavogėte mano sidab-
rinę taurę? [5]Argi ne iš jos mano vieš-
pats geria ir argi ne ją paprastai naudo-
ja būrimams? Taip darydami, nedorai
pasielgėte'".
[6]Pasivijęs prievaizdas pakartojo
jiems tuos pačius žodžius. [7]Jie atsakė
jam: „Kaip gali mūsų viešpats sakyti
tokius dalykus? Tavo tarnai taip jokiu
būdu nepasielgtų! [8]Štai net pinigus,
kuriuos atradome savo maišų paviršiu-
je, atgal atnešėme iš Kanaano krašto!
Kam gi mes vogtume sidabrą ar auksą
iš tavo viešpaties namų? [9]Jei pas kurį
iš tavo tarnų taurė bus rasta, jis turės
mirti, o mes, likusieji, tapsime mūsų
viešpaties tarnais". [10]Jis atsakė: „Nors
ir turėtų taip būti, kaip sakote, tik tas,
pas kurį ji bus rasta, taps mano ver-
gu, o kiti, likusieji, eisite sau nekalti".
[11]Tuomet kiekvienas skubiai nukėlė
savo maišą žemėn, ir kiekvienas atrišo
savo maišą. [12]Jis ieškojo, pradėdamas
nuo vyriausiojo ir baigdamas jauniau-
siuoju. Taurė buvo atrasta Benjamino
maiše. [13]Tai matydami, jie persiplėšė
drabužius. Kiekvienas vėl pasikrovė
savo asilą, ir jie sugrįžo į miestą.
[14]Judas ir jo broliai parėjo į Juozapo
namus dar jam tebesant namie. Jie su-
kniubo prieš jį ant žemės. [15]Juozapas
tarė jiems: „Ką manėte taip elgdamie-
si? Nejau nežinojote, kad žmogus kaip
aš imasi būrimo?" [16]O Judas atsakė:
„Ką mums besakyti savo viešpačiui?
Ko begalime maldauti? Kaip begalime
įrodyti savo nekaltumą? Pats Dievas
atidengė savo tarnų nusikaltimą! Štai
tad esame mūsų viešpaties vergai –
mes ir tas, pas kurį buvo rasta taurė".
[17]Bet Juozapas tarė: „To jokiu būdu ne-
padarysiu! Tik tas, pas kurį buvo rasta
taurė, bus mano vergas. O jūs galite eiti
ramybėje pas savo tėvą".
[18]Judas priėjo prie jo ir tarė: „Prašy-
čiau, mano viešpatie, leisti tavo tarnui
kreiptis į tave, ir nesupyk ant savo tar-
no, nes esi lygus faraonui. [19]Mano vieš-
pats klausė savo tarnų, sakydamas: 'Ar
jūs turite tėvą ar brolį?' [20]O mes savo
viešpačiui atsakėme: 'Turime žilagalvį
tėvą ir jauną brolį, jo žilos senatvės vai-
ką. Tikrasis jo brolis mirė; jis likęs vie-
nas iš savo motinos vaikų, užtat tėvas jį
labai myli'. [21]Tuomet tu savo tarnams
pasakei: 'Atveskite jį pas mane, idant
savo akimis galėčiau į jį pasižiūrėti'.
[22]Mes savo viešpačiui sakėme: 'Berniu-
kas negali palikti tėvo, nes jei paliktų, jo
tėvas numirtų'. [23]Tada tu mums, savo
tarnams, pasakei: 'Jei jauniausiasis bro-
lis neateis su jumis, nematysite dau-
giau mano veido'. [24]Sugrįžę pas tavo
tarną, savo tėvą, mes persakėme jam
mūsų viešpaties žodžius. [25]Kai mūsų
tėvas liepė: 'Eikite vėl, nupirkite mums
truputį maisto', [26]mes jam atsakėme:
'Negalime ten eiti! Tik jeigu mūsų jau-
niausiasis brolis eis su mumis, ten lei-
simės. Juk negalėsime matyti to vyro
veido, jei nebus su mumis jauniausio-
jo brolio'. [27]Tada tavo tarnas, mano
tėvas, pasakė mums: 'Jūs žinote, kad
mano žmona pagimdė man du sūnus.
[28]Vienas pradingo, ir aš sakiau: ‹Deja,
jis buvo žvėrių sudraskytas!› Nuo tada
iki šiol jo nebemačiau. [29]Jeigu ir šį nuo
manęs paimtumėte ir jį ištiktų nelaimė,
pasiųstumėte mano žilą galvą iš širdgė-
los žemyn į Šeolą'. [30]Taigi jei aš grįšiu
pas tavo tarną, mano tėvą, ir nebus su
mumis mūsų jauniausiojo – o jo gyvas-
tis susijusi su jo gyvastimi, – [31]vos pa-
matęs, kad nėra jauniausiojo su mumis,
jis numirs. Tavo tarnai pasiųstų tavo

tarno, mūsų tėvo, žilą galvą su širdgė-
la žemyn į Šeolą. 32 Juk tavo tarnas tapo
laidu savo tėvui už jauniausiąjį, saky-
damas: 'Jei aš neparvesiu jo atgal pas
tave, būsiu kaltas savo tėvui visą gy-
venimą'. 33 Todėl dabar prašyčiau leis-
ti tavo tarnui pasilikti mano viešpaties
vergu vietoj jauniausiojo, o jauniausiąjį
leisti grįžti su broliais. 34 Juk kaip aš ga-
liu grįžti pas savo tėvą, jei jauniausio-
jo nėra su manimi? Negalėčiau pakelti,
matydamas savo tėvo kančią".

Juozapas atsiskleidžia broliams

45 *Juozapas nebegalėjo ilgiau
susivaldyti prieš visus savo pa-
tarnautojus. Jis sušuko: „Išeikite iš čia
visi!" Taigi kai Juozapas leidosi bro-
liams atpažinti, su juo nebuvo nė vie-
no kito. 2 Bet jis taip garsiai verkė, kad
egiptiečiai galėjo girdėti, ir šitaip žinia
pasiekė faraono rūmus. 3 „Aš esu Juo-
zapas! – tarė Juozapas savo broliams.
– Ar dar gyvas mano tėvas?" Bet jo
broliai negalėjo jam atsakyti, – taip jie
buvo jo apstulbinti.
4 Tuomet Juozapas tarė savo bro-
liams: „Prašau prieiti arčiau prie ma-
nęs". Jie priėjo arčiau. „Aš jūsų bro-
lis Juozapas, kurį pardavėte į Egiptą,
– tęsė Juozapas. – 5 O dabar nesikan-
kinkite, nepriekaištaukite sau, kad čia
mane pardavėte. Juk iš tikrųjų Dievas
pasiuntė mane pirma jūsų išgelbėti
gyvastį. 6 Jau dveji metai, kai badas kilo
krašte. Bet dar penkerius metus ne-
bus nei ariama, nei derlius nuimamas.
7 Dievas mane pasiuntė pirma jūsų lai-
duoti jums likutį žemėje ir išgelbėti
jūsų gyvybes nepaprastu išvadavimu.
8 Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet
Dievas; jis padarė mane faraono tėvu*,
visų jo namų viešpačiu ir viso Egipto
krašto valdovu. 9 *Tad skubinkitės, ke-
liaukite pas tėvą ir sakykite jam: 'Taip
kalbėjo tavo sūnus Juozapas. Dievas
padarė mane viso Egipto viešpačiu.
Atsikelk pas mane nedelsdamas. 10 Įsi-
kursi Gošeno šalyje ir būsi arti manęs
– ir tu, ir tavo vaikai bei tavo vaikaičiai,
ir tavo kaimenės bei bandos, ir visa,
ką tik turi. 11 Ten aš tavimi pasirūpin-
siu, nes ateina dar penkeri bado metai,
idant tau, tavo šeimynai ir visam, ką
tu turi, nereikėtų kęsti skurdo'. 12 Tai-
gi jūsų akys ir mano brolio Benjamino
akys mato, kad iš tikrųjų mano paties
lūpos jums kalba. 13 Turite papasakoti
tėvui apie mano aukštą vietą Egipte ir
apie visa, ką pamatėte. Bet skubinkitės
ir atveskite čia tėvą". 14 Tai pasakęs, jis
apkabino savo brolį Benjaminą ir ver-
kė. O Benjaminas verkė ant jo peties.
15 Jis išbučiavo visus brolius, kiekvieną
apkabindamas su ašaromis. Tik tada
galėjo su juo broliai kalbėtis.
16 Faraono rūmus pasiekė žinia:
„Juozapo broliai atėjo!" Faraonas ir
jo dvariškiai džiaugėsi. 17 „Sakyk savo
broliams, – tarė faraonas Juozapui.
– 'Taip darykite: apkraukite savo gy-
vulius ir nedelsdami eikite į Kanaano
kraštą. 18 Paimkite savo tėvą ir savo šei-
mynas ir ateikite čia. Aš paskirsiu jums
Egipto krašte geriausią žemę, kur galė-
site turtingai gyventi'. 19 Be to, tau liep-
ta pasakyti: 'Taip darykite: pasiimkite
iš Egipto krašto vežimų savo vaikams
ir žmonoms ir grįždami atvežkite savo
tėvą. 20 Savo daiktų nesigailėkite, nes
kas geriausia visame Egipto krašte,
bus jūsų'".
21 Izraelio sūnūs taip ir padarė. Juo-
zapas davė jiems vežimų, kaip farao-
nas buvo įsakęs, ir aprūpino maistu
kelionei. 22 Kiekvienam davė po naujus
drabužius, o Benjaminui davė tris šim-
tus sidabrinių ir penkerius drabužius.
23 Be to, tėvui pasiuntė dešimt asilų,
apkrautų geriausiais Egipto dirbiniais,
ir dešimt asilių, apkrautų grūdais, duo-
na ir maistu tėvo kelionei. 24 Tada jis

45,1 *Apd 7,13*
45,8 Vizirio titulas senovės Egipte.
45,9-11 *Apd 7,14*

išleido brolius. Jiems iškeliaujant, pri-
minė: „Nesibarkite pakeliui!“
[25] Jie pakilo iš Egipto ir parvyko pas
savo tėvą Jokūbą į Kanaano kraštą.
[26] Kai jie pasakė jam: „Juozapas tebėra
gyvas! Taip, jis yra net viso Egipto val-
dytojas!“ – nutirpo jo širdis. Jis nega-
lėjo patikėti. [27] Bet kai jam atpasakojo
visa, ką Juozapas buvo sakęs, ir jis pa-
matė Juozapo atsiųstus vežimus jam
atvežti, jų tėvo Jokūbo dvasia atgijo.
[28] „Gana! – sakė Izraelis, – mano sūnus
Juozapas tebėra gyvas. Turiu keliauti ir
prieš mirtį jį dar pamatyti“.

Jokūbas išsikelia į Egiptą

46 Izraelis leidosi į kelionę su vis-
kuo, ką turėjo. Pasiekęs Beer
Šebą, jis atnašavo aukas savo tėvo Iza-
oko Dievui. [2] Ten Dievas, kalbėdamas
Izraeliui nakties regėjime, pašaukė jį:
„Jokūbai, Jokūbai!“ Jis atsiliepė: „Aš
čia!“ [3] – „Aš esu Dievas, – tarė jam, –
Dievas tavo tėvo! Nebijok keltis į Egip-
tą, nes ten padarysiu tave didele tauta.
[4] Aš pats keliausiu su tavimi į Egiptą ir
pats tave atgal parvesiu. Paties Juozapo
ranka užmerks tau akis“.
[5] Taigi Jokūbas pakilo iš Beer Šebos.
Izraelio sūnūs sukėlė savo tėvą Jokūbą,
vaikus ir žmonas į vežimus, kuriuos fa-
raonas buvo atsiuntęs jam atvežti. [6] Su
savimi pasiėmė ir gyvulius bei nuosa-
vybę, įsigytą Kanaano krašte, ir *atke-
liavo į Egiptą pats Jokūbas bei visi jo
palikuonys. [7] Jis atsivedė į Egiptą savo
sūnus, dukteris ir sūnų dukteris – vi-
sus savo palikuonis.
[8] Štai vardai izraelitų, Jokūbo ir jo
palikuonių, atėjusių į Egiptą. Jokūbo
pirmagimis Rubenas [9] ir Rubeno vai-
kai: Henochas, Paluvas, Hecronas ir
Karmis. [10] Simeono vaikai: Jemuelis,
Jaminas, Ohadas, Jachinas, Coharas
ir kanaanietės sūnus Saulius. [11] Levio
vaikai: Geršonas, Kehatas ir Meraris.

46,6 *Apd 7,15*

[12] Judo sūnūs: Eras, Onanas, Šela, Pere-
cas ir Zerachas. (Eras ir Onanas numi-
rė Kanaano krašte.) Pereco vaikai buvo
Hecronas ir Hamulas. [13] Isacharo vai-
kai: Tola, Pūva, Jašubas ir Šimronas.
[14] Zabulono vaikai: Seredas, Elonas ir
Jachleelis. [15] Tai Lėjos palikuonys, ku-
riuos ji pagimdė Jokūbui Padan Arame
drauge su dukterimi Dina. Iš viso jo
sūnų ir dukterų buvo trisdešimt trys.
[16] Gado vaikai: Cifonas, Hagis, Šū-
nis, Ecbonas, Eris, Arodis ir Arėlis.
[17] Ašero vaikai: Imna, Išva, Išvis, Berija
ir jų sesuo Seracha. Berijos sūnūs: He-
beras ir Malkielis. [18] Tai palikuonys Zil-
pos, kurią Labanas davė savo dukteriai
Lėjai. Juos, šešiolika asmenų, ji pagim-
dė Jokūbui.
[19] Jokūbo žmonos Rachelės vaikai:
Juozapas ir Benjaminas. [20] *Juozapui
Egipto žemėje buvo gimę Manasas ir
Efraimas. Juos pagimdė jam Asenata,
Ono kunigo Potiferos duktė. [21] Benja-
mino vaikai: Bela, Becheras, Ašbelis,
Gera, Naamanas, Ehis, Rošas, Mupi-
mas, Hupimas ir Ardas. [22] Tai Rachelės
palikuonys, gimę Jokūbui, iš viso – ke-
turiolika asmenų.
[23] Dano sūnus – Hušimas. [24] Nafta-
lio vaikai: Jachceelis, Gūnis, Jezeris ir
Šilemas. [25] Tai palikuonys Bilhos, kurią
Labanas davė savo dukteriai Rachelei.
Juos – iš viso septynis asmenis – ji pa-
gimdė Jokūbui.
[26] Iš viso Jokūbo žmonių, atsikėlu-
sių į Egiptą, gimusių iš jo paties, neį-
skaitant Jokūbo sūnų žmonų, buvo še-
šiasdešimt šeši. [27] Juozapo vaikai, gimę
Egipte, buvo du. O iš viso Jokūbo namų
žmonių, atėjusių į Egiptą, buvo *septy-
niasdešimt.
[28] Jokūbas buvo pasiuntęs Judą pir-
ma savęs pas Juozapą, kad pirma jo
nuvyktų į Gošeną. Jiems atėjus į Go-
šeno žemę, [29] Juozapas įsakė pakinky-

46,20 *Pr 41,50-52*
46,27 *Apd 7,14*

ti vežimą ir nuvyko į Gošeną pasitikti
savo tėvo. Vos pamatęs jį prieš save, jis
puolė jam ant kaklo ir apsikabinęs il-
gai verkė. 30 O Izraelis sakė Juozapui:
„Dabar jau galiu mirti, pats pamatęs,
kad tu dar gyvas". 31 Tada Juozapas
broliams ir tėvo šeimynai tarė: „Nu-
vyksiu ir duosiu žinią faraonui, sa-
kydamas: 'Mano broliai ir mano tėvo
šeimyna, gyvenusi Kanaano krašte,
atvyko pas mane! 32 Tie vyrai yra avi-
ganiai, jie visuomet vertėsi gyvulių
auginimu ir atsivarė savo avis bei gal-
vijus ir visa, ką turi'. 33 Kai faraonas
pasišauks jus ir paklaus: 'Koks jūsų
užsiėmimas?' – 34 jūs turite atsakyti:
'Tavo tarnai nuo pat savo jaunystės
iki šiol vertėsi gyvulių auginimu – ir
mes, ir mūsų protėviai', – kad galėtu-
mėte kurtis Gošeno žemėje, nes visi
aviganiai kelia egiptiečiams pasibjau-
rėjimą".

Jokūbas Gošene

47 Juozapas nuvyko ir pranešė fa-
raonui: „Mano tėvas ir mano
broliai drauge su savo kaimenėmis ir
bandomis bei viskuo, ką turi, atvyko iš
Kanaano krašto; jie dabar Gošeno že-
mėje". 2 Tada jis pristatė faraonui pen-
ketą iš savo brolių, kuriuos buvo parin-
kęs iš jų visų. 3 Faraonas brolių klausė:
„Koks jūsų užsiėmimas?" – „Tavo tar-
nai yra aviganiai, tokie pat, kaip ir
mūsų protėviai", – atsakė jie. 4 „Mes
atėjome, – kalbėjo jie faraonui, – apsi-
gyventi laikinai kaip ateiviai, nes tavo
tarnų kaimenėms dėl didelio bado
Kanaano krašte nebėra ganyklų. Tad
prašome leisti savo tarnams įsikurti
Gošeno žemėje". 5 Tada faraonas tarė
Juozapui: „Tavo tėvas ir broliai atėjo
pas tave. 6 Egipto kraštas tavo žinioje,
apgyvendink tėvą ir brolius geriausio-
je krašto srityje. Tegyvena jie Gošeno
žemėje! O jeigu žinai tarp jų sumanių
vyrų, paskirk juos vadovauti mano pa-
ties kaimenių priežiūrai".

7 Juozapas atvedė savo tėvą Jokū-
bą ir pristatė jį faraonui. Jokūbas pa-
laimino faraoną. 8 Faraonas Jokūbą
paklausė: „Kiek metų tęsiasi tavo gy-
venimas?" 9 Jokūbas atsakė faraonui:
„Žemėje mano kaip ateivio gyvenimas
tęsiasi šimtą trisdešimt metų. Tai ne-
daug, bet nelaimingi buvo tie mano
gyvenimo metai; jie neprilygsta mano
protėvių kaip ateivių gyvenimo žemėje
metų trukmei". 10 Tada Jokūbas palai-
mino faraoną ir išėjo.

11 Juozapas, kaip buvo įsakęs farao-
nas, apgyvendino savo tėvą ir brolius,
duodamas jiems žemės geriausioje
Egipto krašto dalyje – Ramzio srityje.
12 Jis aprūpino maistu savo tėvą, bro-
lius ir tėvo šeimyną – visus iki pačių
mažiausiųjų.

Badas

13 Tačiau nė viename krašte nebuvo
maisto, nes badas buvo labai dide-
lis. Tiek Egipto kraštas, tiek Kanaano
kraštas kentėjo nuo bado. 14 Juozapas
už parduodamus grūdus išrinko visus
pinigus, kurie tik buvo Egipto krašte
ir Kanaano krašte. Pinigus Juozapas
perdavė į faraono rūmus. 15 Kai Egipto
krašto ir Kanaano krašto pinigai išsi-
baigė, visi egiptiečiai ėjo pas Juozapą,
prašydami: „Duok mums duonos, kad
nemirtume tavo akyse, nes išsibaigė
mūsų pinigai!" 16 Juozapas sakė: „At-
veskite savo galvijus, ir aš jums par-
duosiu už galvijus, jeigu išsibaigė jūsų
pinigai". 17 Jie varė Juozapui savo galvi-
jus, o jis davė jiems maisto už arklius,
avių bei galvijų kaimenes ir asilus. Tais
metais jis aprūpino juos maistu už vi-
sus jų gyvulius. 18 Praslinkus tiems
metams, jie atėjo pas jį kitais metais
ir sakė: „Negalime nuslėpti nuo savo
viešpaties, kad mūsų pinigai išsibaigė
ir gyvulių kaimenės priklauso mūsų
viešpačiui. Neliko nieko kito mūsų
viešpaties žinioje, išskyrus mūsų kūną
ir mūsų laukus. 19 Kam gi turėtume

mirti tavo akyse ne tik mes patys, bet ir
mūsų žemė? Paimk mus ir mūsų žemę
už duoną. Drauge su savo žeme būsime
faraono vergai. Tik duok mums sėklos,
kad išliktume gyvi ir nemirtume ir kad
žemė nepavirstų tyrais".
20 Juozapas supirko faraonui visą
Egipto žemę. Visi egiptiečiai pardavė
savo laukus, nes badas juos labai pri-
spaudė. Taip visas kraštas tapo farao-
no nuosavybe. 21 O pačius žmones Juo-
zapas pavertė vergais nuo vieno Egipto
galo iki kito. 22 Tik kunigų žemių jis ne-
supirko, nes kunigams buvo faraono
skirtas davinys, ir jie gyveno iš faraono
duodamo davinio. Todėl jie savo žemės
ir nepardavė.
23 Juozapas pasakė žmonėms: „Ka-
dangi šiandien nupirkau jus ir jūsų že-
mes faraonui, štai jums sėkla laukams
apsėti. 24 Atėjus pjūties metui, turėsi-
te duoti faraonui penktadalį derliaus,
pasilikdami keturias dalis sėklai lau-
kams, maistui sau patiems, savo na-
miškiams ir savo mažyliams maitinti".
25 Jie atsakė: „Tu išgelbėjai mūsų gy-
vastį! Tebūna mums leista rasti malo-
nę savo viešpaties akyse, mes būsime
faraono vergai". 26 Taigi Juozapas pa-
darė tai Egipto žemės įstatymu, iki nū-
dien tebegaliojančiu, kad penktadalis
turi priklausyti faraonui. Tik kunigų
žemės netapo faraono nuosavybe.

Efraimo ir Manaso palaiminimas

27 Jokūbas apsigyveno Egipto žemėje,
Gošeno srityje. Ten jie įsigijo nuosa-
vybės, buvo vaisingi ir labai daugino-
si. 28 Egipto žemėje Jokūbas išgyveno
septyniolika metų. Taigi Jokūbo gyve-
nimo trukmė buvo šimtas keturiasde-
šimt metų.
29 *Artėjant mirčiai, Izraelis pasi-
šaukė savo sūnų Juozapą ir tarė jam:
„Jei randu malonę tavo akyse, padėk
ranką po mano šlaunimi ir pažadėk,
kad elgsiesi su manimi ištikimai mylė-
damas. Prašau nelaidoti manęs Egip-
te. 30 Kai atsigulsiu su savo protėviais,
išnešk mane iš Egipto ir palaidok jų
kape". Jis atsakė: „Padarysiu, kaip sa-
kai". 31 – „Prisiek man!" – reikalavo tė-
vas. Ir Juozapas jam prisiekė. Tada Iz-
raelis palenkė galvą į lovos galvūgalį*.

48 Netrukus Juozapui buvo
pranešta: „Tavo tėvas silps-
ta!" Jis pasiėmė drauge abu savo sū-
nus – Manasą ir Efraimą. 2 Kai Jokūbui
buvo pasakyta: „Žiūrėk, tavo sūnus
Juozapas atėjo pas tave", – jis, sukau-
pęs jėgas, atsisėdo lovoje. 3 *„Dievas
Visagalis, – Jokūbas tarė Juozapui,
– pasirodė man prie Lūzo, Kanaano
krašte, palaimino mane 4 ir pasakė: 'Aš
padarysiu tave vaisingą; padauginsiu
tave ir padarysiu iš tavęs tautų bendri-
ją, o šį kraštą duosiu tavo palikuonims
po tavęs kaip amžiną nuosavybę'. 5 To-
dėl abu tavo sūnūs, gimę Egipto žemė-
je prieš man atsikeliant pas tave į Egip-
tą, yra mano; Efraimas ir Manasas bus
lygiai mano, kaip mano yra Rubenas ir
Simeonas. 6 Bet palikuonys, gimę tau
po jų, bus tavo, o dėl paveldo jie bus
žinomi jų dviejų brolių vardais. 7 Aš
tai darau dėl to, kad, man grįžtant iš
Padano, mano skausmui, tavo motina
*Rachelė mirė Kanaano krašte kelio-
nės metu visai arti Efratos. Aš ją ir pa-
laidojau ten, prie kelio į Efratą, tai yra
Betliejų".
8 Pamatęs Juozapo sūnus, Izraelis
paklausė: „O kas jie?" 9 – „Jie mano
sūnūs, kuriuos man čia davė Die-
vas", – atsakė Juozapas tėvui. O jis
tarė: „Prašyčiau atvesti juos prie ma-
nęs, kad galėčiau palaiminti". 10 Iz-
raelio akys buvo aptemusios nuo se-
natvės, ir jis nebegalėjo matyti. Tad
Juozapas privedė juos arčiau prie jo;

47,29-30 *Pr 49,29-32; 50,6*

47,31 Dėkingumo ženklas.

48,3-4 *Pr 28,13-14*

48,7 *Pr 35,16-19*

jis pabučiavo juos ir apkabino. [11] Izra-
elis tarė Juozapui: „Niekada nesitikė-
jau vėl pamatyti tavo veido, ogi dabar
Dievas man ir tavo vaikus parodė!“
[12] Tuomet Juozapas nukėlė juos nuo
savo tėvo kelių ir nusilenkė iki žemės.
[13] Juozapas paėmė juodu abu – Efrai-
mą dešine ranka Izraelio kairėje ir
Manasą kaire ranka Izraelio dešinėje
– ir atvedė arčiau prie jo. [14] Bet Izraelis
ištiesė dešinę ranką ir uždėjo ant gal-
vos Efraimui, kuris buvo jaunesnis, o
kairę ranką – ant galvos Manasui, su-
kryžiuodamas savo rankas, nors Ma-
nasas ir buvo pirmagimis. [15] Jis palai-
mino Juozapą, tardamas:

„Dievas, kurio keliais ėjo
mano protėviai Abraomas
ir Izaokas,
Dievas, kuris buvo
mano ganytojas nuo mano
gimimo iki šios dienos,
[16] angelas, kuris išgelbėjo mane
iš visų pavojų, telaimina
šiuos jaunuolius!
Tebūna juose įamžintas
mano vardas
ir vardas mano protėvių
Abraomo ir Izaoko!
Teišauga jie į didelę
daugybę žemėje!“

[17] Pamatęs, kad jo tėvas uždėjo deši-
nę ranką Efraimui ant galvos, Juozapas
pamanė, jog tai neteisinga. Tad paėmė
tėvo ranką perkelti nuo Efraimo ant
Manaso galvos. [18] Tėvui Juozapas sakė:
„Ne taip, mano tėve! Kadangi šis yra
pirmagimis, uždėk savo dešinę ranką
jam ant galvos“. [19] Tačiau tėvas nesuti-
ko. „Aš žinau, mano sūnau, aš žinau, –
tarė jis, – jis taip pat taps tauta, jis taip
pat bus didis. Bet jo jaunasis brolis bus
didesnis už jį, ir jo palikuonys taps tau-
tų daugybe“. [20] Ir *jis palaimino juos,
sakydamas: „Per tave Izraelis laimins,
tardamas:

‘Tepadaro Dievas tau
kaip Efraimui ir Manasui!’“

Taip jis padarė Efraimą viršesnį už
Manasą.

[21] Po to Izraelis tarė Juozapui: „Žiū-
rėk, aš mirštu, bet Dievas bus su jumis
ir sugrąžins jus į protėvių kraštą. [22] Da-
bar aš duodu tau viena dalimi daugiau
negu tavo broliams, – dalį, kurią atė-
miau iš amoritų rankos savo kalaviju
ir lanku“.

Jokūbo testamentas

49 Jokūbas pasišaukė sūnus ir tarė
jiems: „Burkitės aplink, kad ga-
lėčiau pasakyti, kas jus ištiks ateities
dienomis. [2] Susirinkite ir klausykitės,
Jokūbo sūnūs, klausykitės savo tėvo
Izraelio.

[3] Tu, Rubenai, esi mano
pirmagimis,
mano jėga ir pirmasis mano
vyriškumo vaisius,
pranašus savo vieta, pranašus galia!
[4] Ūmus kaip vanduo,
tu nebebūsi daugiau pranašus,
nes įlipai į savo tėvo lovą
ir užsitraukei nemalonę.
Jis lipo į mano guolį!
[5] Simeonas ir Levis yra broliai,
jų peiliai – smurto ginklai.
[6] Tenedalyvauja mano
siela jų taryboje,
tenebūna įtraukta mano
garbė į jų bendrystę,
nes kai jie įniršta, žudo vyrus,
ir kai jiems malonu,
luošina jaučius.
[7] Tebūna prakeiktas jų įniršis,
nes jis nuožmus,
ir jų pyktis,
nes jis žiaurus!
Padalysiu juos Jokūbe,
išblaškysiu juos Izraelyje.
[8] Judai, tavo broliai girs tave;
tavo ranka visada ant
priešų sprando;
tavo tėvo sūnūs tau lenksis.

48,20 *Hbr 11,21*

[9] Judas tarsi jaunas liūtas;
nuo grobio pakilai, mano sūnau!
*Jis priglunda, atsigula tarsi liūtas,
tarsi žvėrių karalius;
kas gi galėtų drįsti jį prikelti?
[10] Skeptras nepaliks Judo
nei valdovo lazda,
kolei neateis tas, kuriam
tai priklauso;
tada jam turės paklusti tautos.
[11] Judas riša savo asiliuką
prie vynmedžio,
savo asilės jauniklį prie
rinktinio vynmedžio;
jis skalbia savo apdarą vyne,
savo skraistę – vynuogių sunkoje.
[12] Jo akys tamsesnės už vyną,
o dantys baltesni už pieną.
[13] Zabulonas kursis palei jūrą
ir taps laivų prieglobsčiu,
o jo riba bus prie Sidono.
[14] Isacharas – stiprus asilas,
prigludęs tarp avidžių.
[15] Pamatęs, kaip gera būti sėsliam
ir koks smagus kraštas,
jis palenkė savo petį naštai
ir pasidarė lažo vergu.
[16] Danas valdys savo žmones
kaip vieną Izraelio giminių.
[17] Danas bus pakelės žaltys,
angis prie tako,
taip kertanti į kulną arkliui,
kad raitelis krinta žemėn atbulas.
[18] Ilgiuosi tavo išganymo, VIEŠPATIE!
[19] Gadas bus puolamas užpuolikų
bet duos jiems į kulnus.
[20] Ašero maistas bus gausus,
jis tieks karališkų skanėstų.
[21] Naftalis – į laukus paleista stirna,
gimdanti puikius stirniukus.
[22] Juozapas – vaisinga šaka,
vaisinga šaka prie šaltinio;
jo atžalos perlipa per mūrą.
[23] Lankininkai piktai jį užpuolė;
šovė į jį ir labai kamavo.
[24] Tačiau jo lankas liko įtemptas,
ir jo ginklai buvo tvirti,
padedant Jokūbo Galingojo
[Dievo] rankoms,
dėl Ganytojo, Izraelio Uolos,
[25] tavo tėvo Dievo, kuris padės tau,
Visagalio, kuris laimins tave
palaiminimais aukštojo dangaus,
palaiminimais po žeme
slypinčios bedugnės,
palaiminimais krūtų ir įsčių.
[26] Tavo tėvo palaiminimai tvirtesni
už palaiminimus amžinųjų kalnų,
jie viršija palaiminimus
mano protėvių.
Tepasilieka jie ant Juozapo galvos,
ant kaktos išrinktojo
tarp savo brolių!
[27] Benjaminas – plėšrus vilkas:
rytą jis ryja laimikį,
o vakare dalija grobį".

Jokūbo mirtis

[28] Iš viso buvo dvylika Izraelio giminių,
ir jos tapo tuo, ką tėvas pasakė juos
laimindamas, laimindamas kiekvieną
jiems būdingu palaiminimu.
[29] Tada jis įsakė jiems, tardamas:
„Tuojau būsiu sujungtas su savo gi-
mine. Palaidokite mane su mano pro-
tėviais – oloje, kuri yra Efrono Heti-
to lauke, [30] *oloje, kuri yra lauke prie
Machpelos, priešais Mamrę, Kanaano
krašte, – lauke, kurį Abraomas nupir-
ko iš Efrono Hetito kaip kapo vietą.
[31] *Abraomas ir jo žmona Sara ten pa-
laidoti, *Izaokas ir jo žmona Rebeka
ten palaidoti, ir aš ten palaidojau Lėją.
[32] Laukas ir ola, esanti jame, buvo nu-
pirkti iš hetitų".
[33] Užbaigęs nurodymus sūnums, Jo-
kūbas įkėlė kojas į lovą, *atsiduso pa-
skutinį kartą ir buvo sujungtas su savo
gimine.

49,9 *Sk 24,9; Apr 5,5*

49,30 *Pr 23,3-20*
49,31 *Pr 25,9-10*
49,31 *Pr 35,29*
49,33 *Apd 7,15*

Jokūbo laidotuvės

50 Juozapas puolė prie savo tėvo
veido, bučiavo jį ir verkė. 2 Gy-
dytojams, buvusiems jo tarnyboje,
Juozapas įsakė balzamuoti jo tėvą, ir
gydytojai balzamavo Izraelį. 3 Tam jie
praleido keturiasdešimt dienų, nes
tiek laiko reikia balzamavimui. Ir egip-
tiečiai jo gedėjo septyniasdešimt die-
nų.
4 Pasibaigus gedului, Juozapas krei-
pėsi į faraono dvariškius, sakydamas:
„Jei randu malonę jūsų akyse, prašy-
čiau perduoti faraonui mano prašy-
mą: 5 *'Mano tėvas prisaikdino mane,
tardamas: ‹Aš mirštu, turi mane palai-
doti kape, kurį sau išsikasiau Kanaa-
no krašte!› Todėl prašau leisti man ke-
liauti laidoti savo tėvo. Po to sugrįšiu'".
6 Faraonas atsakė: „Keliauk ir palaidok
savo tėvą taip, kaip jis tave prisaikdino
padaryti".
7 Taigi Juozapas iškeliavo savo tėvo
laidoti. Drauge su juo keliavo visi fara-
ono pareigūnai – jo dvaro seniūnai ir
Egipto krašto didžiūnai, 8 visa Juozapo
šeimyna – jo broliai ir jo tėvo šeimyna.
Tik jų mažyliai, avių kaimenės ir gal-
vijų bandos pasiliko Gošeno žemėje.
9 Ir vežimais, ir raiti keliavo. Susida-
rė labai didelė palyda. 10 Atvykus prie
Goren Haatado, esančio Užjordanėje,
jie surengė ten labai didelį ir iškilmin-
gą apraudojimą, o Juozapas savo tėvo
gedulo laikėsi septynias dienas. 11 Kraš-
to gyventojai kanaaniečiai, matydami
gedulo iškilmes prie Goren Haatado,
sakė: „Tai turi būti skaudus gedulas
egiptiečiams". Todėl ta vieta buvo pa-
vadinta Abel Micraimai. Ji yra Užjor-
danėje.
12 Taigi sūnūs padarė tėvui taip, kaip
jis buvo įsakęs. 13 *Jie nugabeno jį į Ka-
naano kraštą ir palaidojo oloje priešais
Mamrę, Machpelos lauke, kurį kapo
vietai Abraomas nupirko iš Efrono He-
tito. 14 Palaidoję tėvą, Juozapas sugrį-
žo į Egiptą drauge su broliais ir visais
su juo keliavusiais jo tėvo laidoti.
15 Matydami mirusį tėvą, Juozapo
broliai pradėjo baimintis: „Galbūt Juo-
zapas dar griežia ant mūsų dantį ir pa-
norės atkeršyti už visa pikta, kurį mes
jam padarėme?" 16 Jie užkalbino Juoza-
pą, sakydami: „Prieš mirdamas mūsų
tėvas paliepė: 17 'Sakykite Juozapui: ‹Aš
prašau tave atleisti nusikaltimą ir nuo-
dėmę savo broliams, kurie taip nedorai
su tavimi pasielgė›. Taigi dabar prašo-
me atleisti tavo tėvo Dievo tarnų nusi-
kaltimą!'" Jiems taip bekalbant, Juoza-
pas apsiverkė. 18 Tada pradėjo verkti ir
jo broliai; jie parpuolė prieš jį ir sakė:
„Mes tavo vergai!" 19 Bet Juozapas at-
sakė: „Nebijokite! Nejau aš esu Dievo
vietoje? 20 Be to, nors jūs ir sumanėte
man pikta, Dievas pakeitė tai į gera –
išlaikyti daugelį žmonių, kaip šiandien
jis ir daro. 21 Taigi būkite be baimės. Aš
pats aprūpinsiu jus ir jūsų mažylius".
Taip maloniai kalbėdamas, jis juos įti-
kino.
22 Juozapas pasiliko Egipte drauge
su savo tėvo šeimyna. Juozapas sulau-
kė šimto dešimties metų. 23 Jis matė
trečios kartos Efraimo vaikus; ir Ma-
naso sūnaus Machyro vaikai gimė ant
Juozapo kelių.

Juozapo mirtis

24 Po kurio laiko Juozapas tarė savo
broliams: „Aš mirštu, bet Dievas tikrai
aplankys jus ir išves iš šio krašto į kraš-
tą, kurį pažadėjo, prisiekdamas Abra-
omui, Izaokui ir Jokūbui". 25 Tuomet
Juozapas prisaikdino Izraelio sūnus,
tardamas: *„Po Dievo apsilankymo pa-
imkite iš čia mano kaulus".
26 Juozapas mirė, būdamas šimto
dešimt metų; jis buvo balzamuotas ir
paguldytas į karstą Egipte.

50,5 *Pr 47,29-31*
50,13 *Apd 7,16*
50,25 *Iš 13,19; Joz 24,32; Hbr 11,22*

IŠĖJIMO KNYGA

Išėjimo knyga (gr. *exodos*, lot. *exodus*; hebr. *šėmōt* „vardai") – Penkiaknygės, arba Toros, antra knyga.

Knygoje, kuri kartais vadinama Senojo Testamento „Evangelija", iš tiesų skelbiama Dievo „geroji naujiena" – lemtingi įvykiai išrinktosios tautos istorijoje (apytiksliai 1350–1200 m. pr. Kr.): gyvenimas Egipto vergijoje (sk. 1–12), išėjimas iš Egipto ir kelionė iki Sinajaus (sk. 12–18), Sandora su Dievu prie Sinajaus kalno (sk. 19–24), Susitikimo Padangtės įrengimas (sk. 25–40).

Visų šių įvykių centre iškyla Mozė, pašauktas būti Dievo ir tautos tarpininku.

Jokūbo palikuonys Egipte

1 *Štai vardai Izraelio sūnų, atsikėlu-
sių su Jokūbu į Egiptą. Kiekvienas
jų atsikėlė su savo šeimyna: 2 Rubenas,
Simeonas, Levis ir Judas; 3 Isacharas,
Zabulonas ir Benjaminas; 4 Danas ir
Naftalis, Gadas ir Ašeras. 5 Asmenų,
gimusių pačiam Jokūbui, iš viso buvo
septyniasdešimt. Juozapas jau buvo
Egipte.
6 Numirė Juozapas, išmirė ir visi jo
broliai bei visa ana karta. 7 Bet *izrae-
litai buvo vaisingi ir daugiavaikiai. Jie
taip dauginosi, ir jų tiek padaugėjo,
kad buvo pilna visame krašte.
8 *Ilgainiui Egipte iškilo naujas kara-
lius, kuris apie Juozapą nieko nežinojo.
9 „Žiūrėkite, – sakė jis savo žmonėms,
– izraelitų tauta gausesnė ir galingesnė
už mus. 10 Tai negerai! Turime su jais
*pasielgti taip gudriai, kad nebedaugė-
tų. Antraip karo atveju jie gali susidėti
su mūsų priešais, kovoti prieš mus ir
pasitraukti iš krašto". 11 Todėl buvo pa-
skirti prižiūrėtojai engti juos lažo dar-
bais. Jie statė faraonui sandėlių mies-
tus – Pitomą ir Ramzį. 12 Bet juo labiau
jie buvo engiami, juo labiau jų daugėjo,
ir jie taip išplito, kad egiptiečiai pradė-
jo izraelitų bijoti.
13 Todėl egiptiečiai be gailesčio dar
labiau krovė ant izraelitų darbus 14 ir
kartino gyvenimą sunkiu lažu prie
molio, plytų bei įvairių darbų laukuo-
se. Apkraudami juos visokiais darbais,
egiptiečiai buvo negailestingi.
15 Egipto karalius kreipėsi į hebra-
jų pribuvėjas, kurių viena buvo var-
du Šifra, o kita – Pūva, 16 sakydamas:
„Kada tik būsite pribuvėjomis hebrajų
moterims, žiūrėkite į gimdymo kės-
lą: jei gimsta berniukas, užmuškite jį,
bet jei mergaitė, telieka gyva". 17 Ta-
čiau pribuvėjos bijojo Dievo ir ne-
vykdė, ką Egipto karalius buvo joms
įsakęs, palikdavo gyvus ir berniukus.
18 Tuomet Egipto karalius pasišaukė
pribuvėjas ir klausė jų: „Kodėl taip pa-
darėte ir palikote berniukus gyvus?"
19 Pribuvėjos atsakė faraonui: „Todėl,
kad hebrajų moterys ne tokios kaip
egiptietės: jos tvirtos. Jos pagimdo,
pribuvėjai nespėjus ateiti!" 20 Užtat
Dievas buvo geras pribuvėjoms. O
tauta augo ir tapo labai stipri. 21 Ka-
dangi pribuvėjos bijojo Dievo, jis davė
ir joms gausias šeimas.

1,1-4 *Pr 46,8-27*
1,7 *Apd 7,17*
1,8 *Apd 7,18*
1,10 *Apd 7,19*

[22] Tada faraonas įsakė visiems savo žmonėms: *„Meskite į Nilą visus hebrajams gimusius berniukus, o mergaites palikite gyvas“.

Mozės gimimas

2 Vienas vyras iš Levio giminės paėmė sau žmoną vieną iš Levio giminės moterų. [2] Moteris tapo nėščia ir *pagimdė sūnų. Matydama, kad tai gražus kūdikis, tris mėnesius jį slėpė. [3] Nebegalėdama ilgiau jo slėpti, paėmė papiruso pintinę ir apglaistė ją bitumu bei derva. Paguldžiusi į ją kūdikį, padėjo tarp nendrių Nilo pakrantėje. [4] Jo sesuo atsistojo atokiau pažiūrėti, kas atsitiks.

[5] Prie Nilo maudytis nusileido faraono duktė. Tuo tarpu jos palydovės vaikštinėjo Nilo pakrante. Pastebėjusi tarp nendrių pintinę, ji pasiuntė savo palydovę jos atnešti. [6] Atidariusi pintinę, pamatė kūdikį. Žiūri, berniukas verkia! Jai pagailo jo. „Tai turi būti vienas iš hebrajų vaikų“, – tarė ji. [7] Tada kūdikio sesuo kreipėsi į faraono dukterį: „Gal man nueiti ir parūpinti žindyvę iš hebrajų moterų pažindyti vaiką?“ [8] „Puiku, nueik!“ – atsakė faraono duktė. Mergaitė nuėjo ir pašaukė paties kūdikio motiną. [9] Faraono duktė tarė jai: „Imk šį kūdikį ir žindyk jį man. Aš tau atsilyginsiu“. Moteris paėmė kūdikį ir žindė. [10] Kai kūdikis paaugo, atnešė jį faraono dukteriai, o ši *priėmė jį kaip savo sūnų. Ji pavadino jį Moze, paaiškindama: „Aš ištraukiau jį iš vandens“.

Mozė pabėga į Midjaną

[11] *Vieną kartą, *kai Mozė jau buvo suaugęs, jis nuėjo pas savo gimines. Stebėdamas jų lažo darbus, pamatė vieną egiptietį, mušantį hebrają – vieną jo giminių. [12] Apsidairęs aplinkui ir nieko arti nematydamas, jis užmušė egiptietį ir paslėpė smėlyje. [13] Kai vėl nuėjo kitą dieną, žiūri, mušasi du hebrajai! „Kodėl muši savo bičiulį hebrają?“ – paklausė kaltąjį. [14] O šis atkirto: „*Kas gi padarė tave mūsų didžiūnu ir teisėju? Bene nori ir mane užmušti, kaip užmušei egiptietį?“ Mozė nusigando ir pagalvojo: „Aišku, tas dalykas jau žinomas!“ [15] Apie tai išgirdęs faraonas stengėsi nužudyti Mozę.

*Mozė pabėgo nuo faraono. Atkeliavo į Midjano kraštą ir atsisėdo prie vieno šaltinio. [16] Midjano kunigas turėjo septynias dukteris. Jos atėjo pasisemti vandens ir pripildyti lovius tėvo kaimenei pagirdyti. [17] Tuo tarpu atėjo keletas piemenų ir nuvarė jas į šalį. Mozė pakilo, apgynė jas ir pagirdė jų kaimenę. [18] Kai jos sugrįžo pas savo tėvą Reuelį, tėvas paklausė: „Kodėl šiandien taip anksti parskubėjote?“ [19] Jos atsakė: „Vienas egiptietis išgelbėjo mus nuo piemenų rankų. Jis net vandens mums pasėmė ir pagirdė kaimenę!“ [20] „Kur jis? Kodėl palikote tą vyrą? Pakvieskite jį duonos laužyti“. [21] Mozė sutiko gyventi su tuo žmogumi, o jis davė Mozei žmona savo dukterį Ciporą. [22] Ji pagimdė jam sūnų, ir jis pavadino jį Geršomu, nes galvojo: „Aš buvau ateivis, gyvenantis svetimame krašte“.

Degantis krūmas

[23] Po to praslinko daug laiko. Mirė Egipto karalius. Izraelitai dejavo lažo slegiami ir šaukėsi pagalbos. Jų šauksmas iš vergijos pakilo ligi Dievo. [24] Išgirdęs jų dejonę, *Dievas atsiminė savo Sandorą, sudarytą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. [25] Dievas pažvelgė į izraelitus ir atkreipė į juos dėmesį.

1,22 *Apd 7,19*
2,2 *Apd 7,20; Hbr 11,23*
2,10 *Apd 7,21*
2,11-14 *Apd 7,23-28*
2,11 *Hbr 11,24*
2,14 *Apd 7,27*
2,15 *Apd 7,29; Hbr 11,27*
2,24 *Pr 15,13-14*

3 Mozė ganė savo uošvio Jetro*,
Midjano kunigo, kaimenę. Nuva-
ręs kaimenę už dykumos, jis atėjo prie
Horebo – Dievo kalno. 2 *Viešpaties an-
gelas pasirodė jam degančio krūmo
ugnies liepsnoje. Mozė žiūrėjo nuste-
bęs, nes krūmas, nors ir skendėjo lieps-
noje, nesudegė. 3 Mozė tarė sau: „Turiu
eiti pasižiūrėti į šį nuostabų reginį ir pa-
matyti, kodėl tas krūmas nesudega“.

Dievas pašaukia Mozę

4 VIEŠPATS pamatė, kad Mozė pasuko pa-
sižiūrėti. Dievas pašaukė jį iš degančio
krūmo: „Moze, Moze!“ – „Aš čia!“ – atsi-
liepė tas. 5 Tada jis tarė: „Neik arčiau! Nu-
siauk apavą, nes vieta, kurioje stovi, yra
šventa žemė! 6 Aš esu tavo tėvo Dievas, –
toliau kalbėjo jis, – Abraomo Dievas, Iza-
oko Dievas ir Jokūbo Dievas“. Mozė užsi-
dengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą.
7 O VIEŠPATS tęsė: „Aš mačiau savo
tautos kančią Egipte, girdėjau jų skundo
prieš savo engėjus šauksmus. Iš tikrųjų
aš gerai žinau, ką jie kenčia, 8 nužen-
giau išgelbėti juos iš egiptiečių rankų ir
nuvesti iš to krašto į gerą ir erdvų kraš-
tą, į kraštą, tekantį pienu ir medumi, į
šalį kanaaniečių, hetitų, amoritų, pe-
rizų, hivų ir jebusiečių. 9 Taip, izraelitų
šauksmas iš tikrųjų pasiekė mane. Be
to, aš mačiau, kaip juos engia egiptie-
čiai. 10 O dabar eikš! Aš siųsiu tave pas
faraoną, kad išvestum mano tautą – iz-
raelitus iš Egipto“. 11 Bet Mozė atsakė
Dievui: „Kas aš toks, kad galėčiau eiti
pas faraoną ir net išvesčiau izraelitus
iš Egipto?“ 12 O jis tarė: „Aš būsiu su ta-
vimi! Ir tai bus tau ženklas, kad aš tave
siunčiau: kai būsi išvedęs tautą iš Egip-
to, jūs tarnausite Dievui prie šio kalno“.

Dievas apreiškia savo vardą

13 „Betgi, – Mozė sakė Dievui, – kai nu-
eisiu pas izraelitus ir sakysiu jiems:
*‘Jūsų protėvių Dievas atsiuntė mane
pas jus’, o jie manęs klaus: ‘Koks jo var-
das?’ – ką aš jiems pasakysiu?“ 14 Die-
vas tarė Mozei: *„Aš esu, kuris esu“. Ir
tęsė: „Tu taip kalbėsi izraelitams: ‘Aš
Esu atsiuntė mane pas jus’“. 15 Dievas
vėl kalbėjo Mozei: „Taip tu kalbėsi iz-
raelitams: ‘VIEŠPATS*, jūsų protėvių
Dievas – Abraomo Dievas, Izaoko Die-
vas ir Jokūbo Dievas – atsiuntė mane
pas jus’. Tai bus mano vardas per am-
žius, šiuo vardu manęs šauksis visos
kartos.
16 Eik ir sušauk Izraelio seniūnus,
pasakyk jiems: ‘VIEŠPATS, jūsų protė-
vių Dievas – Abraomo Dievas, Izao-
ko Dievas ir Jokūbo Dievas – pasirodė
man ir tarė: ‹Aš tikrai stebėjau jus ir tai,
kas jums daroma Egipte. 17 Aš pažadu
išvesti jus iš Egipto kančios į kraštą
kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų,
hivų ir jebusiečių, į kraštą, tekantį pie-
nu ir medumi›’. 18 Jie paklausys tavo
balso. Tu ir Izraelio seniūnai nueisi-
te pas faraoną ir pranešite: ‘VIEŠPATS,
hebrajų Dievas, apsireiškė mums. Te-
būna leista mums nueiti trijų dienų
kelią į dykumą, idant galėtume atna-
šauti auką VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui’.
19 Bet aš žinau, kad Egipto karalius ne-
leis jums išeiti tol, kol nebus galingos
rankos priverstas. 20 Todėl ištiesiu ran-
ką ir ištiksiu Egiptą visais nuostabiais
darbais, kuriuos jame padarysiu. Tada
jis leis jums išeiti. 21 *Netgi duosiu šiai
tautai tokią malonę egiptiečių akyse,
kad jūs išeisite netuščiomis rankomis.
22 Kiekviena moteris paprašys savo kai-
mynę ar bet kokią moterį, gyvenančią
kaimynės namuose, sidabro bei aukso

3,1 Iš 2,18 Reuelis.
3,2-10 *Apd 7,30-34*
3,13 *Iš 6,2-3*
3,14 *Apr 1,4.8*
3,15 Hebr. JHVH – Jahvė (hebr. *jahveh* – „Jis Yra“), asmeninis Dievo vardas, hebrajų garsiai netariamas ir pakeičiamas vardu *Adonai*, kuris čia rašomas didžiosiomis raidėmis: VIEŠPATS.
3,21-22 *Iš 12,35-36*

brangenybių ir drabužių. Jais apvilksi-
te savo sūnus ir dukteris, apiplėšdami
Egiptą".

Dievas padrąsina Mozę

4 Mozė atsakė, tardamas: „O jeigu
jie netikės manimi ir mano bal-
so neklausys, bet sakys: 'VIEŠPATS tau
nepasirodė!'?" 2 VIEŠPATS paklausė jo:
„Ką laikai savo rankoje?" – „Lazdą", –
atsakė jis. 3 „Mesk žemėn", – paliepė
Dievas. Jis metė ją žemėn, ir ji pavirto
gyvate. Mozė atšoko nuo jos. 4 Tuo-
met VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk ran-
ką ir nutverk jai už uodegos". Jis ištiesė
ranką, nutvėrė, ir ji vėl pavirto lazda jo
rankoje. 5 „Taip įvyks, kad jie patikėtų,
jog tau pasirodė VIEŠPATS, jų protėvių
Dievas – Abraomo Dievas, Izaoko Die-
vas ir Jokūbo Dievas".
6 VIEŠPATS vėl paliepė jam: „Įkišk
ranką į savo užantį". Jis įkišo ranką į
užantį, o kai ištraukė, žiūri – jo ranka
raupsuota, balta tarsi sniegas. 7 „Įkišk
dar sykį ranką į užantį", – vėl paliepė.
Jis dar sykį įkišo ranką į užantį, o kai
ištraukė, žiūri – ji tapusi tokia pat, kaip
ir visas jo kūnas. 8 „Jei jie tavimi netikės
ar nepaisys pirmojo ženklo, tai patikės
antruoju ženklu. 9 Bet jeigu jie nepati-
kėtų nė šiais dviem ženklais ir nepa-
klausytų tavo balso, pasemk iš Nilo
vandens ir išpilk ant sausos žemės.
Vanduo, kurį pasemsi iš Nilo, ant sau-
sos žemės pavirs krauju".
10 Bet Mozė tarė VIEŠPAČIUI: „Ak,
mano Viešpatie, aš niekada nebuvau
iškalbus – nei praeityje, nei dabar, kai
tu prakalbinai savo tarną. Aš lėtas pra-
verti lūpas, ir mano liežuvis neran-
gus". 11 Tada VIEŠPATS paklausė jo: „O
kas duoda burną žmogui? Kas padaro
jį nebylį ar kurčią, regintį ar aklą? Argi
ne aš, VIEŠPATS? 12 O dabar eik! Aš bū-
siu su tavo lūpomis ir pamokysiu, ką
turi sakyti". 13 Tačiau Mozė atsakė: „Ak,
mano Viešpatie, prašau siųsti ką nors
kitą". 14 Tuomet VIEŠPATS supyko ant
Mozės ir tarė: „Ar tu neturi brolio, levi-
to Aarono? Aš žinau, jis iškalbus. Kaip
tik dabar jis ateina tavęs pasitikti. Tave
pamačius, džiaugsis jo širdis. 15 Tu kal-
bėsi jam ir dėsi žodžius į jo lūpas, o aš
būsiu su tavo lūpomis ir su jo lūpomis
ir pamokysiu judu, ką daryti. 16 Iš ti-
krųjų jis žmonėms kalbės už tave: jis
bus tau kaip lūpos, o tu jam būsi kaip
Dievas. 17 Paimk į savo ranką šią lazdą;
ja turėsi daryti ženklus".

Mozė grįžta į Egiptą

18 Mozė sugrįžo pas savo uošvį Jetrą ir
tarė jam: „Prašyčiau leisti man grįž-
ti pas giminę į Egiptą ir pasižiūrėti, ar
jie dar gyvi". Jetras atsakė Mozei: „Eik
ramybėje!" 19 Midjane Mozei VIEŠPATS
tarė: „Grįžk į Egiptą, nes visi žmonės,
ieškoję tavo gyvybės, išmirė". 20 Taigi
Mozė pasiėmė žmoną ir sūnus, užso-
dino ant asilo ir leidosi kelionėn į Egip-
to žemę. Ir Dievo lazdą Mozė pasiėmė.
21 O VIEŠPATS tarė Mozei: „Kai sugrį-
ši į Egiptą, žiūrėk, kad atliktumei fara-
ono akivaizdoje visus nuostabiuosius
darbus, kuriuos sudėjau į tavo rankas.
Bet aš užkietinsiu jo širdį, ir jis neleis
tautai išeiti. 22 Tuomet tu sakysi farao-
nui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Izraelis yra
mano pirmagimis sūnus. 23 Aš tau lie-
piau: leisk mano sūnui išeiti, kad ga-
lėtų mane pagarbinti! Bet tu atsisakei
leisti jam išeiti; tikėk manimi, *aš už-
mušiu tavo pirmagimį sūnų'".
24 Atsitiko taip, kad kelionėje nakvo-
jant vienoje užeigoje, VIEŠPATS pasitiko
Mozę ir bandė jį užmušti. 25 Bet Cipora,
paėmusi titnagą, nupjovė savo sūnaus
apyvarpio odą ir palietė ja Mozės kojas,
tardama: „Tu iš tikrųjų esi man kraujo
sužadėtinis!" 26 O kai [VIEŠPATS] nuo jo
pasitraukė, ji pridūrė: „Kraujo sužadė-
tinis apipjaustymu".
27 VIEŠPATS tarė Aaronui: „Nueik
į dykumą Mozės pasitikti". Aaronas

4,23 *Iš 12,29*

nuėjo, pasitiko Mozę prie Dievo kal-
no ir pabučiavo. 28 Mozė apsakė Aa-
ronui visa, ką VIEŠPATS siųsdamas jį
buvo pasakęs, ir visus jam pavestus
ženklus. 29 Tada Mozė ir Aaronas nuė-
jo ir sušaukė visus izraelitų seniūnus.
30 Aaronas pakartojo visa, ką VIEŠPATS
buvo sakęs Mozei, o Mozė padarė žen-
klus visų žmonių akivaizdoje. 31 Žmo-
nės įsitikino. Išgirdę, kad VIEŠPATS pa-
rodė rūpinimąsi izraelitais ir pamatė
jų kančią, jie parpuolė kniūbsti ir pa-
garbino.

Faraonas užsispiria

5 Po to Mozė ir Aaronas nuėjo pas
faraoną ir tarė jam: „Taip kalbė-
jo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‘Leisk
mano tautai eiti atšvęsti mano iškil-
mę dykumoje’“. 2 Bet faraonas atsa-
kė: „Kas gi tas VIEŠPATS, kad aš tu-
rėčiau jam paklusti ir leisti Izraeliui
eiti? Nei aš pažįstu tą VIEŠPATĮ, nei
leisiu Izraeliui eiti!“ 3 Tuomet jie tarė:
„Mums apsireiškė hebrajų Dievas.
Prašom leisti mums nueiti į dykumą
trijų dienų kelią ir ten atnašauti auką
VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, kad kartais
jis neištiktų mūsų maru ar kalaviju“.
4 Bet Egipto karalius atsakė: „Moze
ir Aaronai, kam gi judu atitraukiate
žmones nuo darbų? Nešdinkitės prie
savo lažo!“ 5 Faraonas tęsė: „Žiūrėki-
te, jie gausesni už krašto gyventojus,
o judu norite atleisti juos nuo lažo!“
6 Tą pačią dieną faraonas įsakė žmo-
nių prievaizdams ir apskaitininkams:
7 „Nebeduokite daugiau žmonėms
šiaudų plytoms dirbti, kaip iki šiol
darėte. Teeina ir tepasirenka šiaudų
patys! 8 Bet reikalaukite iš jų to paties
skaičiaus plytų, kaip kad anksčiau jie
padirbdavo. Skaičiaus nesumažinki-
te, nes jie tinginiai ir rėkauja: ‘Leisk
mums eiti ir atnašauti auką mūsų
Dievui!’ 9 Duokite vyrams daugiau
darbo, tedirba ir tenepaiso melagin-
gų pažadų“.

10 Taigi žmonių prievaizdai ir
apskaitininkai išėjo ir izraelitams pa-
sakė: „Taip kalbėjo faraonas: ‘Nebe-
duosiu jums jokių šiaudų. 11 Patys eiki-
te ir pasirūpinkite šiaudų, kur tik galite
jų rasti. Tačiau darbas jums nė kiek ne-
bus sumažintas’“. 12 Tada žmonės pas-
klido po visą Egipto žemę rinkti šiau-
dų ražienose. 13 O prievaizdai spaudė,
sakydami: „Atlikite savo darbą! Kas-
dien turite padaryti tiek pat, kiek pa-
darydavote gaudami šiaudus“. 14 Izrae-
litų apskaitininkai, faraono prievaizdų
paskirti juos prižiūrėti, buvo nuplakti.
„Kodėl, – klausta jų, – nepadarėte nei
vakar, nei šiandien nustatyto skaičiaus
plytų, kaip kad pirma padarydavote?“
15 Tada izraelitų apskaitininkai nu-
ėjo pas faraoną ir skundėsi, sakyda-
mi: „Kodėl taip elgiesi su savo tarnais?
16 Šiaudų tavo tarnams nebeduoda-
ma, tačiau įsakoma: ‘Dirbkite plytas!’
Žiūrėk, kaip tavo tarnai plakami! Tuo
tarpu kalti tavo paties žmonės“. 17 Jis
atsakė: „Jūs slunkiai, jūs tinginiai! To-
dėl ir sakote: ‘Leisk mums eiti atna-
šauti auką tam VIEŠPAČIUI’. 18 O dabar
nešdinkitės prie darbo! Šiaudų jums
nebebus duodama, bet vis vien turi-
te padirbti tiek pat plytų“. 19 Izraelitų
apskaitininkai pasijuto ištikti bėdos,
kai jiems buvo pasakyta: „Kasdienio
plytų skaičiaus nemažinkite!“ 20 Išei-
dami iš faraono, jie susidūrė su Moze
ir Aaronu, kurie stovėjo ir laukė jų.
21 „VIEŠPATS tepasižiūri į jus ir teteisia!
Užtraukėte mums faraono ir jo parei-
gūnų nemalonę, įdėjote jiems į ranką
kalaviją mums nužudyti“.

Dievas pakartoja pažadą

22 Mozė vėl kreipėsi į VIEŠPATĮ, saky-
damas: „O Viešpatie, kodėl taip blogai
elgiesi su šia tauta? Kam iš viso mane
siuntei? 23 Nuo to laiko, kai nuėjau pas
faraoną kalbėti tavo vardu, jis engia šią
tautą, o tu nedarai nieko savo tautai iš-
gelbėti“.

6 Tuomet VIEŠPATS atsakė Mozei:
„Dabar pamatysi, ką aš darysiu
faraonui. Iš tikrųjų galingos rankos
priverstas jis leis jiems išeiti, galingos
rankos priverstas jis išvarys juos iš
savo krašto".
2 Dievas kalbėjo Mozei ir sakė: *„Aš
esu VIEŠPATS! 3 Aš pasirodžiau Abra-
omui, Izaokui ir Jokūbui kaip Dievas
Visagalis, bet vardu 'VIEŠPATS' jiems
nedaviau savęs pažinti. 4 Aš sudariau
Sandorą su jais – duoti jiems Kanaano
kraštą, kraštą, kuriame jie gyveno kaip
ateiviai. 5 Aš išgirdau dejavimą izraeli-
tų, kuriuos egiptiečiai laiko vergijoje, ir
atsiminiau savo Sandorą. 6 Todėl sakyk
izraelitams: 'Aš esu VIEŠPATS! Išlaisvin-
siu jus iš egiptiečių lažo ir išgelbėsiu iš
jų vergijos. Atpirksiu jus pakelta ran-
ka ir teismo rykštėmis. 7 Pasiimsiu jus
kaip tautą ir būsiu jūsų Dievas. Jūs ži-
nosite, kad aš VIEŠPATS, jūsų Dievas,
kuris išlaisvino iš egiptiečių vergijos.
8 Nuvesiu jus į kraštą, kurį prisiekiau
duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui.
Jį duosiu jums kaip paveldą. Aš esu
VIEŠPATS!'" 9 Taip Mozė kalbėjo izrae-
litams, bet jie nenorėjo Mozės klausy-
ti, nes jų dvasia buvo žiaurios vergijos
palaužta.
10 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: 11 „Nu-
eik ir sakyk Egipto valdovui faraonui,
kad leistų izraelitams išeiti iš jo kraš-
to". 12 Bet Mozė sakė VIEŠPAČIUI: „Žiū-
rėk, izraelitai manęs neklauso, negi fa-
raonas manęs paklausys? Aš juk nesu
iškalbus!" 13 Bet VIEŠPATS kalbėjo Mo-
zei ir Aaronui apie izraelitus ir Egipto
valdovą faraoną, įsakydamas jiems iš-
vesti izraelitus iš Egipto krašto.

Mozės ir Aarono protėviai

14 Štai jų protėvių šeimų galvos. Izra-
elio pirmagimio Rubeno sūnūs: He-
nochas, Paluvas, Hecronas ir Karmis.
Tai Rubeno kiltys. 15 Simeono sūnūs:
Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas,
Coharas ir kanaanietės sūnus Saulius.
Tai Simeono kiltys. 16 *Štai Levio sūnų
vardai, pagal jų kilmės sąrašus: Geršo-
nas, Kehatas ir Meraris. Levis gyveno
šimtą trisdešimt septynerius metus.
17 Geršono sūnūs: Libnis ir Šimėjas, pa-
gal jų kiltis. 18 Kehato sūnūs: Amramas,
Iccharas, Hebronas ir Uzielis. Kehatas
gyveno šimtą trisdešimt trejus metus.
19 Merario sūnūs: Machlis ir Mušis. Tai
levitų kiltys pagal jų kilmės sąrašus.
20 Amramas paėmė sau žmona tėvo
seserį Jochebedą. Ji pagimdė jam Aa-
roną ir Mozę. Amramas gyveno šimtą
septynerius metus. 21 Iccharo sūnūs:
Korachas, Nefegas ir Zichris. 22 Uzie-
lio sūnūs: Mišaelis, Elcafanas ir Sitris.
23 Aaronas paėmė žmona Elišebą, Ami-
nadabo dukterį, Nachšono seserį; ji pa-
gimdė jam Nadabą, Abihuvą, Eleazarą
ir Itamarą. 24 Koracho sūnūs: Asiras,
Elkana ir Abiasafas. Tai korachų kiltys.
25 Aarono sūnus Eleazaras paėmė sau
žmona vieną iš Putielio dukterų, ir ji
pagimdė jam Finehą. Tai levitų protė-
vių šeimų galvos pagal jų kiltis.
26 Tai jiems, Aaronui ir Mozei,
VIEŠPATS pasakė: „Išveskite izraelitus
iš Egipto žemės gretą po gretos". 27 Tai
juodu – tas pats Mozė ir tas pats Aaro-
nas – kalbėjo Egipto valdovui faraonui,
kad leistų išvesti izraelitus iš Egipto.
28 Tą dieną, kai VIEŠPATS kalbėjo Mo-
zei Egipto žemėje, 29 jis pasakė jam: „Aš
esu VIEŠPATS! Pakartok Egipto valdo-
vui faraonui visa, ką tau sakau". 30 Bet
Mozė atsikalbinėjo VIEŠPATIES akivaiz-
doje: „Žiūrėk, aš nesu iškalbus. Negi
faraonas manęs klausys?"
7 VIEŠPATS atsakė Mozei: „Žiū-
rėk, padariau tave tarsi Dievu
faraonui, o tavo brolis Aaronas bus
tavo pranašas. 2 Tu pakartosi visa, ką
tau įsakau, o tavo brolis Aaronas lieps
faraonui leisti izraelitams išeiti iš jo

6,2-3 Iš 3,13-15

6,16-19 Sk 3,17-20; 26,57-58; 1 Met 6,16-19

krašto. 3 Bet aš sukietinsiu faraono
širdį ir *padauginsiu savo ženklus
ir nuostabius darbus Egipto žemė-
je. 4 Kai faraonas tavęs neklausys, aš
uždėsiu savo ranką ant Egipto ir teis-
mo rykštėmis išvesiu savo tautą, iz-
raelitus, iš Egipto žemės gretą po
gretos. 5 Egiptiečiai žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, kai ištiesiu ranką virš Egipto
ir išvesiu iš jo izraelitus". 6 Taip Mozė
su Aaronu ir padarė. Jie padarė, kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs. 7 Mozė buvo aš-
tuoniasdešimtmetis, o Aaronas aštuo-
niasdešimt trejų metų, kai juodu kal-
bėjosi su faraonu.

Lazda pavirsta šliužu

8 VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: 9 „Kai
faraonas, kalbėdamasis su jumis, pa-
reikalaus: 'Padarykite stebuklą', tada
sakyk Aaronui: 'Imk savo lazdą ir mesk
ją žemėn priešais faraoną!' Ji pavirs
šliužu". 10 Taigi Mozė ir Aaronas nuė-
jo pas faraoną ir padarė, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs. Aaronas metė savo lazdą
žemėn priešais faraoną ir jo pareigū-
nus, ir ji pavirto šliužu. 11 Faraonas taip
pat sušaukė išminčius bei burtinin-
kus, ir jie, Egipto kerėtojai, padarė tą
pat savo kerais. 12 Kiekvienas jų metė
žemėn lazdą, ir jos pavirto šliužais, bet
Aarono lazda prarijo jų lazdas. 13 Ta-
čiau faraono širdis buvo užkietėjusi,
ir jis neklausė jų, kaip VIEŠPATS buvo
sakęs.

Vanduo pavirsta krauju

14 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Farao-
no širdis užkietėjusi. Jis atsisako leisti
tautai išeiti. 15 Nueik pas faraoną rytą,
kai jis eis prie vandenų, ir, laikydamas
rankoje lazdą, kuri buvo pavirtusi gy-
vate, atsistok ant Nilo kranto jo pasi-
tikti. 16 Sakyk jam: 'VIEŠPATS, hebrajų
Dievas, atsiuntė mane pas tave pasa-
kyti: ‹Leisk mano tautai eiti, kad ga-
lėtų mane pagarbinti dykumoje›. Bet
tu iki šiol manęs nepaklausei'. 17 Taip
kalba VIEŠPATS: 'Iš to žinosi, kad aš esu
VIEŠPATS! Žiūrėk, lazda, kurią laikau
rankoje, suduosiu į Nilo vandenį, ir *jis
pavirs krauju. 18 Išgaiš žuvys upėje, ims
dvokti pati upė, nebegalės egiptiečiai
gerti vandens iš Nilo'".

19 VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk Aa-
ronui: 'Paimk savo lazdą ir ištiesk ran-
ką viršum Egipto vandenų – viršum jo
upių, kanalų, kūdrų ir visų vandens
telkinių, – kad jie pavirstų krauju. Vi-
same Egipte bus kraujo net mediniuo-
se ir akmeniniuose induose'". 20 Mozė
ir Aaronas darė, kaip VIEŠPATS buvo
įsakęs. Jis pakėlė lazdą ir faraono bei
jo pareigūnų akivaizdoje sudavė į Nilo
vandenį, ir visas vanduo upėje pavir-
to krauju. 21 Išgaišo upėje žuvys. Nilas
taip dvokė, kad egiptiečiai nebegalė-
jo jo vandens gerti; kraujo buvo visur
Egipte. 22 Bet kai Egipto kerėtojai pa-
darė tą pat savo kerais, faraono širdis
liko kieta, ir jis jų nepaklausė, kaip
VIEŠPATS ir buvo sakęs. 23 Faraonas ap-
sisuko ir nuėjo į savo rūmus; net to jis
nepaėmė į širdį. 24 O visi egiptiečiai tu-
rėjo kasti visur prie Nilo, ieškodami
vandens atsigerti, nes Nilo vandens
nebegalėjo gerti.

Varlės

25 Praėjo septynios dienos po to, kai
VIEŠPATS ištiko Nilą. 26 VIEŠPATS tarė
Mozei: „Nueik pas faraoną ir sakyk:
'Taip kalbėjo VIEŠPATS: ‹Leisk mano
tautai eiti manęs pagarbinti. 27 Jei at-
sisakai juos išleisti, žiūrėk, aš plaksiu
visą tavo šalį varlėmis. 28 Nilas knibž-
dės varlėmis, jos atšokuos į tavo rū-
mus, miegamąjį ir lovą, į tavo parei-
gūnų ir pavaldinių namus, krosnis ir
dubenis duonai minkyti. 29 Varlės šo-
kinės ant tavęs, tavo pavaldinių ir pa-
reigūnų›'".

7,3 *Apd 7,36*

7,17 *Apr 16,4*

8 VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
Aaronui: 'Ištiesk ranką su lazda
viršum upių, kanalų ir kūdrų, užleisk
varlėmis Egipto kraštą!'" 2 Aaronas iš-
tiesė ranką viršum Egipto vandenų,
varlės iššoko ir užplūdo visą Egipto
kraštą. 3 Bet kerėtojai savo kerais pa-
darė tą pat, – užleido varlėmis Egipto
kraštą.
4 Tada faraonas, pasišaukęs Mozę ir
Aaroną, tarė: „Prašykite VIEŠPATĮ, kad
atitolintų varles nuo manęs ir mano
valdinių, o aš leisiu tautai eiti atna-
šauti auką VIEŠPAČIUI". 5 Mozė faraono
paprašė: „Malonėk man paskirti laiką,
kada turėčiau už tave, tavo pareigūnus
ir valdinius prašyti, kad varlės būtų
atitolintos nuo tavęs bei tavo rūmų ir
liktųsi tiktai Nilo upėje". 6 Jis atsakė:
„Rytoj!" Mozė tarė: „Tebūna kaip sa-
kai! Kad žinotumei, jog nėra kito kaip
VIEŠPATS, mūsų Dievas, 7 varlės atsi-
trauks nuo tavęs ir tavo rūmų, pareigū-
nų ir valdinių. Jų liks tiktai Nilo upė-
je". 8 Tada Mozė ir Aaronas pasitraukė
nuo faraono. Mozė šaukėsi VIEŠPATIES
dėl varlių, kuriomis jis buvo užlei-
dęs faraoną. 9 O VIEŠPATS padarė, kaip
Mozė prašė. Varlės išdvėsė namuo-
se, kiemuose ir laukuose. 10 Jos buvo
metamos į krūvų krūvas, visas kraš-
tas dvokė. 11 Bet kai faraonas pamatė,
kad jau galima atsikvėpti, jis sukietino
savo širdį ir neklausė jų, kaip VIEŠPATS
ir buvo sakęs.

Uodai

12 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakyk
Aaronui: 'Ištiesk savo lazdą ir suduok
į žemės dulkes, kad jos pavirstų uodais
visame Egipto krašte!'" 13 Jie taip ir pa-
darė. Aaronas ištiesė ranką su lazda
ir sudavė į žemės dulkes. Uodai apni-
ko žmones ir gyvulius. Žemės dulkės
visame Egipto krašte pavirto uodais.
14 Kerėtojai panašiai bandė savo kerais
padaryti uodų, bet neįstengė. O uo-
dai knibždėjo ant žmonių ir gyvulių.
15 Kerėtojai sakė faraonui: „Tai Dievo
pirštas!" Bet faraono širdis buvo už-
kietėjusi, jis nenorėjo jų klausyti, kaip
VIEŠPATS ir buvo sakęs.

Musės

16 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Atsikelk
anksti rytą, pasirodyk faraonui, kai jis
eis prie vandens, ir sakyk: 'Taip kal-
bėjo VIEŠPATS: ‹Leisk mano tautai eiti
manęs pagarbinti. 17 Jei neleisi mano
tautai eiti, tikėk manimi, užleisiu mu-
sių spiečiais tave, tavo pareigūnus bei
valdinius ir tavo rūmus. Egiptiečių na-
mai, net pati žemė, kurioje jie gyvena,
knibždės musių spiečiais. 18 Bet tą die-
ną atskirsiu Gošeno šalį, kur gyvena
mano tauta. Ten musių spiečių nebus,
kad tu žinotumei, jog aš esu VIEŠPATS
šiame krašte. 19 Padarysiu šį skirtumą
tarp savo tautos ir tavo tautos. Rytoj
pasirodys šis *ženklas›'". 20 VIEŠPATS
taip ir padarė. Musių spiečių spiečiai
apniko faraono rūmus ir jo pareigū-
nų namus. Žemė visame Egipto krašte
buvo nuniokota musių.
21 Tada faraonas, pasišaukęs Mozę ir
Aaroną, tarė: „Eikite, atnašaukite savo
Dievui auką šiame krašte". 22 Bet Mozė
atsakė: „Tai daryti nedera, nes, ką mes
aukojame VIEŠPAČIUI, savo Dievui, pa-
sibjaurėtina egiptiečiams. Jeigu mes
aukosime, kas pasibjaurėtina egip-
tiečių akyse, argi jie neužmuš mūsų
akmenimis? 23 Todėl turime nueiti
trijų dienų kelią į dykumą ir atnašau-
ti auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip
jis mums įsako". 24 O faraonas tarė:
„Aš leisiu jums eiti atnašauti auką
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, dykumoje su
sąlyga, kad neisite per toli. Maldauki-
te ir už mane". 25 Mozė atsakė: „Žiū-
rėk, kai tik išeisiu, tuoj pat maldausiu
VIEŠPATĮ, kad musių spiečiai rytoj pa-
sitrauktų nuo faraono, jo pareigūnų ir
valdinių. Tačiau tenesielgia faraonas

8,19 *Lk 11,20*

vėl apgaulingai, neleisdamas tautai eiti
atnašauti aukos savo VIEŠPAČIUI!“
26 Mozė išėjęs meldėsi VIEŠPAČIUI.
27 Ir VIEŠPATS padarė, kaip Mozė prašė.
Jis pašalino musių spiečius nuo farao-
no, jo pareigūnų ir valdinių. Nė vienos
neliko. 28 Bet ir šį kartą faraonas sukie-
tino savo širdį ir neleido tautai eiti.

Galvijų maras

9 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik
pas faraoną ir sakyk: ‘Taip kalbėjo
VIEŠPATS, hebrajų Dievas: ‹Leisk mano
tautai eiti manęs pagarbinti! 2 Jeigu ne-
leisi jiems eiti ir toliau juos stabdysi,
3 tikėk manimi, VIEŠPATIES ranka iš-
tiks baisiu maru tavo galvijus laukuo-
se – arklius, asilus, kupranugarius,
galvijų bandas ir avių kaimenes. 4 Bet
VIEŠPATS padarys skirtumą tarp izraeli-
tų ir egiptiečių galvijų, idant nenugaiš-
tų nė vienas iš tų, kurie priklauso iz-
raelitams›’“. 5 VIEŠPATS nustatė ir laiką,
tardamas: „Rytoj VIEŠPATS tai įvykdys
šiame krašte!“ 6 Kitą dieną VIEŠPATS tai
ir padarė. Visi egiptiečių galvijai išdvė-
sė, bet izraelitų galvijų nė vienas nenu-
gaišo. 7 Faraonas siuntė pažiūrėti ir su-
žinojo, kad nė vienas izraelitų galvijų
nebuvo nugaišęs. Vis tiek faraono šir-
dis liko kieta, ir jis neleido tautai eiti.

Votys

8 Tada VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui:
„Pasisemkite kiekvienas po rieškučias
suodžių iš krosnies. Mozė teberia jas
į orą faraono akivaizdoje. 9 Jos pavirs
dulkelėmis virš Egipto žemės ir sukels
pūliuojančias votis žmonėms ir gyvu-
liams visoje Egipto žemėje“. 10 Taigi
jie paėmė suodžių iš krosnies ir nuėjo
pas faraoną. Mozė išbėrė jas į orą, ir jos
*sukėlė pūliuojančias votis žmonėms
bei gyvuliams. 11 Kerėtojai su Moze var-
žytis neįstengė, nes votys kamavo ke-
rėtojus, kaip ir visus egiptiečius. 12 Bet

9,10 *Apr 16,2*

VIEŠPATS sukietino faraono širdį, ir jis
neklausė jų, kaip VIEŠPATS ir buvo sa-
kęs Mozei.

Kruša

13 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Atsikelk
anksti rytą ir pasirodyk faraonui. Pa-
sakyk jam: ‘Taip kalbėjo VIEŠPATS,
hebrajų Dievas: ‹Leisk mano tautai
eiti manęs pagarbinti! 14 Antraip šį
kartą siųsiu visas savo rykštes prieš
tave patį, tavo pareigūnus ir valdinius,
idant žinotumei, kad nėra kito kaip aš
visoje žemėje. 15 Juk aš būčiau galėjęs
ištiesti ranką ir ištikti tave bei tavo
tautą maru, ir tu būtum buvęs nu-
šluotas nuo žemės paviršiaus. 16 *Vis
dėlto leidau tau gyventi, kad parody-
čiau savo galybę, kad mano vardas
nuskambėtų per visą žemę. 17 Nejau
tu vis dar užkirtinėsi kelią mano tau-
tai ir neleisi jiems eiti? 18 Tikėk ma-
nimi, rytoj šiuo laiku padarysiu, kad
lytų tokia ledų kruša, kokios nėra
buvę Egipte nuo jo įkūrimo iki šios
dienos. 19 Todėl paliepk, kad visi tavo
galvijai ir visa, ką turi laukuose, būtų
suvaryta po saugia pastoge. Žmonės
ir gyvuliai, pasilikę atvirame lauke
be pastogės, žus, kai ant jų ims kristi
ledų kruša›’“. 20 Kai kurie faraono pa-
reigūnai, bijodami VIEŠPATIES žodžio,
skubiai suvarė savo vergus ir galvijus į
saugias pastoges. 21 O kiti, nepaisyda-
mi VIEŠPATIES žodžio, paliko savo ver-
gus ir galvijus atvirame lauke.
22 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Iš-
tiesk ranką dangaus link, ir tekrinta
ledų kruša ant visos Egipto šalies – ant
žmonių, gyvulių ir visos laukų auga-
lijos Egipto žemėje“. 23 Mozė pakėlė
savo lazdą dangaus link, ir VIEŠPATS
pasiuntė perkūniją ir krušą, žemėn
liejosi ugnis. VIEŠPATS bėrė ledų kru-
šą ant Egipto žemės. 24 *Kruša su

9,16 *Rom 9,17*
9,24 *Apr 8,7; 16,21*

nesiliaujančia žaibų ugnimi buvo to-
kia nuožmi, kokios dar niekada ne-
buvo buvę visame Egipto krašte nuo
jo tapimo tauta! 25 Kruša išmušė visa,
kas buvo atvirame lauke per visą Egip-
to kraštą – ir žmones, ir gyvulius. Kru-
ša sunaikino ir visą laukų augaliją bei
sutriuškino laukuose visus medžius.
26 Tik Gošeno srityje, kur gyveno izra-
elitai, ledų krušos nebuvo.

27 Tada faraonas pasišaukė Mozę su
Aaronu ir tarė jiems: „Šį kartą aš kal-
tas. VIEŠPATS teisus, aš ir mano tauta
esame nedori. 28 Maldaukite VIEŠPATĮ!
Gana jau Dievo griausmų ir krušos!
Aš leisiu jums eiti. Nėra reikalo jums
ilgiau pasilikti". 29 Mozė jam atsakė:
„Kai tik išeisiu už miesto, pakelsiu
rankas į VIEŠPATĮ. Perkūnija liausis, ir
ledų kruša nebekris žemėn, kad žino-
tumei, jog žemė priklauso VIEŠPAČIUI.
30 Bet aš žinau, kad tu ir tavo pareigū-
nai VIEŠPATIES Dievo dar nebijote".

31 Linai ir miežiai buvo nuniokoti,
nes miežiai jau buvo išplaukėję, o linai
žydėjo. 32 Bet kviečiai ir speltai* nebu-
vo nuniokoti, nes jie plaukėja vėliau.

33 Palikęs faraoną ir išėjęs iš miesto,
Mozė pakėlė rankas į VIEŠPATĮ. Perkū-
nija ir ledų kruša liovėsi, nė lietus že-
mėn nebepylė. 34 Tačiau pamatęs, kad
lietus, kruša ir perkūnija liovėsi, fara-
onas vėl nusidėjo ir sukietino savo šir-
dį – jis ir jo pareigūnai. 35 Taigi farao-
no širdis sukietėjo, ir izraelitams eiti
jis neleido, kaip VIEŠPATS ir buvo sakęs
per Mozę.

Skėriai

10 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik
pas faraoną. Juk aš sukietinau
jo širdį ir jo pareigūnų širdis, idant pa-
rodyčiau per juos savo ženklus 2 ir tu
galėtumei papasakoti savo vaikams ir
vaikaičiams, kaip aš išjuokiau egiptie-
čius ir kokius ženklus jiems padariau,
idant ir jūs žinotumėte, kad aš esu
VIEŠPATS".

3 Taigi Mozė ir Aaronas nuėjo pas
faraoną ir tarė jam: „Taip kalbėjo
VIEŠPATS, hebrajų Dievas: 'Kaip ilgai
atsisakinėsi nusižeminti prieš mane?
Leisk mano tautai eiti manęs pagar-
binti! 4 Rytoj aš atvesiu skėrius į tavo
kraštą, jeigu atsisakysi leisti mano tau-
tai eiti. 5 Jie taip apguls žemės paviršių,
kad niekas nebegalės nė žemės matyti.
Jie suris visa, kas jums išliko nuo ledų
krušos, suris visus jūsų medžius, vėl
dygstančius laukuose. 6 Be to, jie už-
plūs tavo rūmus ir visų tavo pareigūnų
bei visų egiptiečių namus, ko nei tavo
tėvai, nei tėvų tėvai nematė nuo tos
dienos, kai pasirodė žemėje, iki šian-
dien'". Tai pasakęs, jis apsisuko ir pa-
liko faraoną.

7 Faraono pareigūnai sakė jam:
„Kiek ilgai jis regs mums pinkles?
Leisk tiems žmonėms eiti pagarbin-
ti VIEŠPATĮ, savo Dievą! Nejau dar ne-
matai, kad Egiptas žūsta?" 8 Mozė ir
Aaronas buvo vėl pašaukti pas fara-
oną. Jis tarė jiems: „Eikite, garbinki-
te VIEŠPATĮ, savo Dievą! Bet kas gi iš
jūsų turi eiti?" 9 Mozė atsakė: „Mes ei-
sime su savo jaunuoliais ir seneliais,
sūnumis ir dukterimis, kaimenėmis
ir bandomis, nes turime švęsti iškil-
mę VIEŠPATIES garbei". 10 Bet faraonas
tarė jiems: „VIEŠPATS iš tikrųjų bus su
jumis, jei kada nors leisiu eiti jūsų vai-
kams su jumis! Aišku, jūs ką nors pik-
ta turite galvoje! 11 Ne, niekada! Teeina
vien jūsų vyrai ir tegarbina VIEŠPATĮ,
nes to jūs ir prašote". Ir jie buvo pava-
ryti nuo faraono.

12 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Iš-
tiesk ranką viršum Egipto žemės, kad
ją užpultų skėriai ir surytų visą augali-
ją krašte – visa, kas likę nuo ledų kru-
šos". 13 Mozė pakėlė savo lazdą viršum
Egipto žemės, ir VIEŠPATS sukėlė rytų
vėją per visą dieną ir visą naktį viršum
krašto. Išaušus dienai, rytys jau buvo

9,32 Ypatinga kviečių rūšis.

atnešęs skėrius. [14]*Skėriai užplūdo
visą Egipto kraštą ir apsėdo visą Egip-
to žemę; skėrių spiečius buvo toks tan-
kus, kokio nei anksčiau nebuvo buvę,
nei kada nors vėl bus. [15]Jie taip apsėdo
visą krašto paviršių, kad žemė pajuo-
do. Jie surijo visą laukų augaliją kraš-
te bei visus medžių vaisius, išlikusius
nuo ledų krušos. Visame Egipto kraš-
te nebeliko nieko žaliuojančio – jokių
medžių, jokių augalų laukuose. [16]Fa-
raonas paskubomis pašaukė Mozę
su Aaronu ir tarė jiems: „Nusidėjau
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, ir jums. [17]Pra-
šau atleisti mano nuodėmę ir šį kar-
tą! Maldauk VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad
bent nuo manęs atitolintų šią pragaiš-
tį". [18]Mozė išėjo ir meldėsi VIEŠPAČIUI.
[19]VIEŠPATS pakeitė aną vėją į galingą
vakarį vėją, kuris pakėlė skėrius ir nu-
pūtė juos į Nendrių jūrą*. [20]Nė vieno
skėrio nebeliko visoje Egipto žemėje.
Bet Dievas sukietino faraono širdį, ir
jis neleido eiti izraelitams.

Tamsa

[21]Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Ištiesk
ranką dangaus link, kad Egipto kraštą
apgaubtų tamsa – tamsa, kurią būtų
galima pajusti". [22]Taigi Mozė ištiesė
ranką dangaus link, ir visiška *tamsa
tris dienas gaubė visą Egipto kraštą.
[23]Žmonės negalėjo vieni kitų matyti
ir per tris dienas pasijudinti iš vietos,
bet ten, kur gyveno izraelitai, buvo
šviesu. [24]Faraonas pasišaukė Mozę ir
sakė: „Eikite ir garbinkite VIEŠPATĮ. Tik
jūsų kaimenės ir bandos turi čia pasi-
likti. Net jūsų vaikai gali eiti su jumis".
[25]Bet Mozė tarė: „Tu pats turi parūpin-
ti mums atnašų aukoms ir deginamo-
sioms aukoms atnašauti VIEŠPAČIUI,
mūsų Dievui. [26]Ir mūsų galvijai turi
eiti su mumis. Neliks čia nė nago, nes
iš jų privalome parinkti, kuo pagarbin-
ti VIEŠPATĮ, mūsų Dievą, ir dar nežino-
me, ką panaudoti mūsų VIEŠPAČIUI pa-
garbinti, kol ten nenueisime". [27]Tačiau
VIEŠPATS sukietino faraono širdį, ir jis
nenorėjo jiems leisti eiti. [28]Tada fara-
onas suriko: „Nešdinkis nuo manęs!
Saugokis pamatyti mano veidą, nes tą
dieną, kai pamatysi mano veidą, mir-
si". [29]Mozė atsakė: „Tebūna, kaip sa-
kai! Aš tavo veido niekad daugiau ne-
bematysiu".

Pirmagimių mirtis

11 VIEŠPATS tarė Mozei: „Dar vieną
rykštę siųsiu faraonui ir Egip-
tui. Po to jis išleis jus iš čia. Iš tikrųjų,
leisdamas jums išeiti, jis iš čia jus va-
ryte išvarys! [2]Nurodyk žmonėms, kad
pasiprašytų kiekvienas vyras iš savo
kaimyno ir kiekviena moteris iš savo
kaimynės sidabrinių ir auksinių daik-
tų". [3]VIEŠPATS suteikė žmonėms ma-
lonę egiptiečių akyse. Be to, pats Mozė
buvo įžymus vyras Egipto krašte, fara-
ono pareigūnų ir žmonių akyse.

[4]Mozė tarė: „Taip kalbėjo VIEŠPATS:
'Maždaug apie vidurnaktį aš pereisiu
Egiptą. [5]Egipto krašte mirs visi pir-
magimiai, nuo faraono, sėdinčio savo
soste, pirmagimio ligi vergės, esančios
prie girnų, pirmagimio, ir visi galvi-
jų pirmagimiai. [6]Tada visame Egipte
kils toks didelis klyksmas, kokio nie-
kada nėra nei buvę, nei kada nors bus.
[7]Bet izraelitų nė šuo neurgztelės nei
ant žmogaus, nei ant gyvulio, kad ži-
notumėte, jog VIEŠPATS daro skirtumą
tarp Egipto ir Izraelio. [8]Tada visi tavo
pareigūnai ateis pas mane ir, puldami
kniūbsti prieš mane, sakys: ‹Išeik nuo
mūsų tu ir visa tauta, kuri tave seka!›
Tada aš išeisiu'". Ir, degdamas pykčiu,
Mozė paliko faraoną.

[9]VIEŠPATS tarė Mozei: „Faraonas
jūsų nepaklausys, idant mano nuos-
tabieji darbai būtų gausūs Egipto

10,14-15 *Apr 9,2-3*

10,19 Gr. *Septuagintoje* ir lot. *Vulgatoje* – Raudo-
noji jūra.

10,22 *Ps 105,28; Apr 16,10*

žemėje“. 10 Mozė ir Aaronas padarė vi-
sus šiuos nuostabius darbus faraono
akivaizdoje, bet VIEŠPATS sukietino fa-
raono širdį, todėl jis ir neleido Izraelio
tautai eiti iš jo krašto.

Paschos šventės įsakai

12 *VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaro-
nui Egipto žemėje: 2 „Šis mėnuo
jums žymės mėnesių pradžią; jis bus
jums pirmas metų mėnuo. 3 Sakykite
visai Izraelio bendrijai, kad šio mėne-
sio dešimtą dieną kiekvienas jų tepa-
rūpina savo šeimai avinėlį – vieną avi-
nėlį šeimai. 4 Jei šeima visam avinėliui
per maža, tesideda ji prie artimiausio
kaimyno, kad įsigytų avinėlį, ir tesi-
dalija juo, atsižvelgdama į skaičių as-
menų, kurie turės jį valgyti. 5 Jūsų avi-
nėlis turi būti be trūkumo, vienerių
metų patinėlis; galite jį paimti iš avių
ar iš ožkų. 6 Laikysite jį iki šio mėnesio
keturioliktos dienos, tada jis turi būti
papjautas vakare, dalyvaujant visai su-
sirinkusiai Izraelio bendrijai. 7 Paėmę
jo kraujo, jie paženklins juo abi durų
staktas ir sąramą tų namų, kur jis bus
valgomas. 8 Avinėlis turi būti valgo-
mas tą pačią naktį; jis bus iškeptas ant
ugnies ir valgomas su nerauginta duo-
na bei karčiosiomis žolėmis. 9 Nevalgy-
site iš jo nieko nei žalio, nei virto van-
denyje, bet valgysite keptą ant ugnies
– galvą, kojas ir vidurius. 10 Nepaliksite
iš jo nieko iki ryto; jei kas iš jo liktų iki
ryto, sudeginsite. 11 Jį turėsite valgyti
taip: *susijuosę juosmenį, apsiavę ko-
jas ir su lazda rankoje; valgysite jį pas-
kubomis. Tai VIEŠPATIES Pascha*. 12 Juk
tą pačią naktį aš pereisiu Egipto žemę,
užmušdamas visus Egipto krašto ne tik
žmonių, bet ir gyvulių pirmagimius;
padarysiu teismą visiems Egipto die-
vams – aš, VIEŠPATS! 13 Bet kraujas pa-
ženklins namus, kuriuose jūs esate.
Matydamas kraują, apeisiu jus, ir jokia
rykštė neištiks jūsų, kai niokosiu Egip-
to kraštą.
14 Ši diena bus jums priminimo die-
na: švęsite ją kaip iškilmę VIEŠPAČIUI
per kartų kartas, švęsite ją kaip amži-
ną įsaką. 15 Septynias dienas valgysi-
te neraugintą duoną; jau pirmą dieną
pašalinsite raugą iš savo namų, nes
kas valgys raugintą duoną nuo pirmos
iki septintos dienos, bus atkirstas nuo
Izraelio. 16 Pirmąją dieną švęsite iškil-
mingą sueigą ir septintąją dieną švęsi-
te iškilmingą sueigą. Tomis dienomis
negalima dirbti jokio darbo, išskyrus
paruošimą maisto, kurio kiekvienam
reikia pavalgyti.
17 *Švęskite Neraugintosios duonos
šventę, nes tą dieną išvedžiau jūsų
gretas iš Egipto žemės; švęskite tą die-
ną per kartų kartas kaip amžiną įsa-
ką. 18 Pirmą mėnesį nuo keturioliktos
dienos vakaro iki dvidešimt pirmos
dienos vakaro valgysite neraugintą
duoną. 19 Septynias dienas jokio raugo
neturi būti jūsų namuose, nes kas val-
gys raugintą duoną, ar jis būtų ateivis
ar krašto gyventojas, bus atkirstas nuo
Izraelio bendrijos. 20 Jūs nevalgysite
nieko raugingo; visose gyvenvietėse
valgysite tik neraugintą duoną“.

Paschos paskelbimas

21 Tada Mozė sušaukė visus Izraelio
seniūnus ir tarė jiems: „Eikite, parin-
kite savo šeimoms avinėlius ir papjau-
kite Paschos avinėlį. 22 Paėmę yzopo*
šakelių pluoštą ir pamirkę dubenyje
esančiame kraujyje, apšlakstykite du-
benyje esančiu krauju durų sąramą
ir abi staktas. Nė vienas jūsų teneina

12,1-13 *Kun 23,5; Sk 9,1-5; 28,16; Įst 16,1-2*
12,11 *Lk 12,35*
12,11 Pascha, arba Perėjimas (hebr. *pesah*) – šventė, NT vadinama Velykomis.
12,17-20 *Iš 23,15; 34,18; Kun 23,6-8; Sk 28,17-25; Įst 16,3-8*
12,22 Augalas, kurio šakelė vartota kaip šlakstyklė.

pro savo namų duris iki ryto. 23 Juk
praeis VIEŠPATS, užmušdamas egip-
tiečius! *Pamatęs ant durų sąramos
ir staktų kraują, tas duris VIEŠPATS
apeis ir neleis naikintojui įeiti į jūsų
namus jūsų užmušti. 24 Jūs švęsite
šias apeigas kaip amžiną įsaką jums
ir jūsų vaikams. 25 Ir ateityje, atėję į
kraštą, kurį VIEŠPATS duos, kaip yra
pažadėjęs, švęsite šias apeigas. 26 O
kai jūsų vaikai klaus: 'Ką reiškia šios
apeigos?' – 27 atsakysite: 'Tai Paschos
auka VIEŠPAČIUI, nes jis apėjo Egipte
izraelitų namus, kai užmušė egiptie-
čius ir apsaugojo mūsų namus'". Tada
žmonės nusilenkė ir parpuolė kniūbs-
ti pagarbinti. 28 Izraelitai išsiskirstė ir
padarė, kaip Mozė ir Aaronas buvo
jiems įsakę.

Pirmagimių mirtis

29 Vidurnaktį VIEŠPATS *užmušė visus
Egipto krašto pirmagimius – nuo sos-
te sėdinčio faraono pirmagimio ligi ka-
lėjime esančio kalinio pirmagimio – ir
visus gyvulių pirmagimius. 30 Naktį at-
sikėlė faraonas – jis ir jo pareigūnai, ir
visi egiptiečiai. Egipte buvo girdėti di-
delis klyksmas, nes nebuvo namų, ku-
riuose nebūtų buvę numirėlio. 31 Nak-
tį jis pasišaukė Mozę ir Aaroną ir tarė:
„Tučtuojau palikite mano žemes –
judu ir izraelitai su jumis! Eikite ir gar-
binkite VIEŠPATĮ, kaip sakėte. 32 Vary-
kitės ir savo kaimenes, ir savo bandas,
kaip reikalavote. Nešdinkitės! Ir palai-
minkite mane!"
33 Egiptiečiai skatino žmones kuo
greičiau išeiti iš krašto, sakydami:
„Mes visi išmirsime!" 34 Taigi žmonės
nešėsi ant pečių dar neraugintą tešlą,
minkymo dubenis, įvyniotus apsiaus-
tuose. 35 *Izraelitai buvo padarę, kaip
Mozė jiems buvo liepęs; jie buvo pa-
prašę iš egiptiečių sidabrinių ir auk-
sinių brangenybių bei drabužių. 36 O
VIEŠPATS buvo padaręs, kad žmonės
rastų tiek malonės egiptiečių akyse,
kad šie duotų jiems, ko tik jie prašė.
Taip izraelitai apiplėšė egiptiečius.

Išėjimas iš Egipto

37 Izraelitai iš Ramzio leidosi kelionėn
Sukoto link, maždaug šeši šimtai tūks-
tančių vyrų pėsčiomis, neskaičiuojant
vaikų. 38 Be to, kartu su jais pakilo eiti
padrika minia ir labai daug galvijų –
kaimenių ir bandų. 39 Jie kepėsi ne-
raugintus papločius iš tešlos, kurią ne-
šėsi iš Egipto. Ji buvo nerauginta, nes
jie buvo varomi iš Egipto ir negalėjo
delsti. Maistu kelionei jie nebuvo ap-
sirūpinę.
40 *Izraelitai Egipte buvo išbuvę ke-
turis šimtus trisdešimt metų. 41 Keturi
šimtai trisdešimtųjų metų gale tą pa-
čią dieną visos VIEŠPATIES gretos išėjo
iš Egipto žemės. 42 Tai buvo VIEŠPATIES
budėjimo naktis, kai jis išvedė juos iš
Egipto žemės. Taigi tą pačią naktį visi
izraelitai turi švęsti kaip budėjimą
VIEŠPAČIUI per visas kartas.

Paschos apeigos

43 VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: „Štai
Paschos avinėlio įstatai: nė vienas sve-
timtautis jo nevalgys. 44 Bet kiekvienas
už pinigus pirktas vergas gali juo daly-
tis tada, kai būsi jį apipjaustęs. 45 Įna-
mys ir samdytas tarnas jo nevalgys.
46 Jis turi būti valgomas viename ir
tame pačiame name. Nieko iš jo mė-
sos neišmesite laukan. *Nesulaužysite
nė vieno jo kaulo. 47 Visa Izraelio ben-
drija turi jį švęsti. 48 Jeigu pas tave gy-
venantis ateivis nori VIEŠPAČIUI švęsti
Paschą, visi jo vyriškiai turi būti api-
pjaustyti. Tada bus jam leista švęs-
ti, ir jis pats bus kaip čiabuvis krašte.

12,23 *Hbr 11,28*
12,29 *Iš 4,22-31*
12,35-36 *Iš 3,21-22*
12,40 *Pr 15,13; Gal 3,17*
12,46 *Sk 9,12; Jn 19,36*

Bet joks neapipjaustytas asmuo avi-
nėlio nevalgys. [49]Toks pat įstatymas
bus čiabuviui ir ateiviui, gyvenančiam
tarp jūsų."
[50]Visi izraelitai padarė, kaip Mozė
ir Aaronas buvo jiems liepę. [51]Tą pa-
čią dieną VIEŠPATS išvedė izraelitus iš
Egipto žemės greta po gretos.

Pirmagimių pašventimas

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei:
[2]*„Pašvęsk man visus pirmagi-
mius! Kas tik tarp izraelitų pirmas at-
veria motinos įsčias, žmogaus ar gyvu-
lio vaikas, tas yra mano".
[3]Mozė tarė žmonėms: „Atsiminkite
tą dieną, kai išėjote iš Egipto, iš vergi-
jos namų, nes VIEŠPATS iš ten išvedė jus
savo rankos galia. Rauginta duona ne-
bus valgoma. [4]Šiandien, abibo mėnesį,
jūs išeinate! [5]Kai VIEŠPATS atves tave į
kanaaniečių, hetitų, amoritų, hivų ir
jebusiečių kraštą, kurį duoti prisiekė
jūsų protėviams, kraštą, tekantį pienu
ir medumi, atliksi šį mėnesį tokias ap-
eigas.
[6]Septynias dienas valgysi nerau-
gintą duoną. Septintą dieną bus iškil-
mė VIEŠPAČIUI. [7]Nerauginta duona bus
valgoma septynias dienas; raugintos
duonos neturi turėti ir nieko raugin-
to neturi būti visoje tavo žemėje. [8]Tą
dieną paaiškinsi savo sūnui: 'Tai dėl to,
ką man padarė VIEŠPATS, kai aš išėjau
iš Egipto'.
[9]Tai tarnaus tau kaip ženklas ant
rankos ir kaip priminimas ant kaktos,
kad VIEŠPATIES Įstatymas būtų tavo lū-
pose, nes VIEŠPATS galinga ranka išve-
dė tave iš Egipto. [10]Atliksi šias įsaky-
tas apeigas metai iš metų joms skirtu
laiku.
[11]Kai VIEŠPATS įves tave į kanaanie-
čių kraštą, kaip buvo prisiekęs tau ir
tavo protėviams, ir atiduos jį tau, [12]*tu
atskirsi VIEŠPAČIUI visa, kas pirmąkart
atveria motinos įsčias. Visi jūsų gal-
vijų pirmagimiai patinėliai priklau-
sys VIEŠPAČIUI. [13]Kiekvieną pirmagimį
asiliuką išpirksi avimi; o jeigu neiš-
pirksi, turi jam nusukti sprandą. Kiek-
vieną vyriškį pirmagimį iš savo vaikų
turi išpirkti. [14]Kai ateityje tavo sūnus
klaus: 'Ką tai reiškia?' – tu jam atsaky-
si: 'Galinga ranka VIEŠPATS išvedė mus
iš Egipto, iš vergijos namų. [15]Kai fara-
onas kietaširdiškai užsispyrė neleisti
mums išeiti, VIEŠPATS užmušė Egipto
žemėje visus pirmagimius – ir žmonių
pirmagimius, ir gyvulių pirmagimius.
Todėl aš ir aukoju VIEŠPAČIUI visa, kas
yra vyriškosios lyties ir pirmąkart at-
veria motinos įsčias, todėl aš ir išper-
ku savo pirmagimį sūnų'. [16]Tai tarnaus
tau kaip ženklas ant rankos ir juostelė
ant kaktos, nes galinga ranka VIEŠPATS
mus išvedė iš Egipto".

Nendrių jūros link

[17]Kai faraonas leido žmonėms išeiti,
Dievas nevedė jų filistinų krašto ke-
liu, nors jis ir buvo arčiau, nes Dievas
mąstė: „Jei tautai tektų kariauti, ji pra-
dės gailėtis ir sugrįš į Egiptą". [18]Todėl
Dievas vedė žmones aplinkiniu dyku-
mos keliu Nendrių jūros link. Izraelitai
iš Egipto leidosi kelionėn mūšio greto-
mis. [19]*Mozė pasiėmė kaulus Juozapo,
kuris buvo iškilmingai prisaikdinęs iz-
raelitus, tardamas: „Dievas tikrai ateis
jūsų aplankyti. Tada turite iš čia neštis
mano kaulus". [20]Iškeliavę iš Sukoto,
jie apsistojo Etame, netoli dykumos
pakraščio.
[21]Dieną VIEŠPATS, rodydamas kelią,
ėjo pirma jų debesies stulpu, o naktį –
ugnies stulpu, teikdamas šviesos, kad
jie galėtų keliauti dieną ir naktį. [22]De-
besies stulpas dieną ir ugnies stulpas
naktį nepasitraukė iš savo vietos žmo-
nių priešakyje.

13,2 *Sk 3,13; Lk 2,23*
13,12 *Lk 2,23*
13,19 *Pr 50,25; Joz 24,32*

14 Tada VIEŠPATS tarė Mozei:
[2] „Liepk izraelitams grįžti ir
apsistoti priešais Pi Hahirotus, tarp
Migdolo ir jūros, priešais Baal Cefoną;
įsirenkite stovyklą priešais jį prie jūros.
[3] Faraonas tuomet pamanys apie izraelitus: 'Jie klajoja be tikslo po kraštą.
Dykuma jų nepaleidžia'. [4] Tada aš sukietinsiu faraono širdį, ir jis vysis juos,
idant būčiau pašlovintas per faraoną
ir visą jo kariuomenę. O egiptiečiai
žinos, kad aš esu VIEŠPATS". Taip jie ir
padarė.

[5] Kai Egipto karaliui buvo pranešta, kad žmonės pabėgo, faraonas bei
jo pareigūnai apsigalvojo ir sakė: „Ką
mes padarėme, atleisdami Izraelį nuo
lažo!" [6] Tada faraonas įsakė pakinkyti kovos vežimą ir pasiėmė su savimi
kariuomenės; [7] pasiėmė šešis šimtus
rinktinių kovos vežimų, visus Egipto
kovos vežimus su galiūnais kiekviename. [8] VIEŠPATS sukietino faraono, Egipto karaliaus, širdį, ir jis vijosi izraelitus.
Izraelitai drąsiai žygiavo tolyn, [9] o juos
vijosi egiptiečiai – visi faraono žirgai
ir kovos vežimai, vežimų vežėjai ir kariuomenė. Egiptiečiai užklupo izraelitus, apsistojusius prie jūros – prie Pi
Hahirotų, priešais Baal Cefoną.

Perėjimas per jūrą

[10] Faraonas jau buvo arti, kai izraelitai
žvalgydamiesi pamatė, kad egiptiečiai juos vejasi. Siaubo apimti izraelitai
šaukėsi VIEŠPATIES. [11] Mozei jie skundėsi: „Nejau nebuvo kapams vietos Egipte, kad išvedei mus mirti į dykumą? Ką
gi padarei, išvesdamas mus iš Egipto?
[12] Argi ne tą pat mes sakėme tau Egipte:
'Atstok nuo mūsų! Leisk mums tarnauti egiptiečiams?' Iš tikrųjų būtų buvę
geriau tarnauti egiptiečiams, negu
mirti dykumoje". [13] Bet Mozė sakė
žmonėms: „Nebijokite! Tvirtai laikykitės ir pamatysite išgelbėjimą, kurį
VIEŠPATS jums šiandien suteiks. Egiptiečių, kuriuos dabar matote, daugiau
niekada nebematysite. [14] Pats VIEŠPATS
kovos už jus, o jūs nutilkite".

[15] Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Ko tu
manęs šaukiesi? Sakyk izraelitams,
kad eitų kaip ėję! [16] O tu pakelk savo
lazdą, ištiesk ranką viršum jūros ir
perskirk ją, kad izraelitai galėtų pereiti jūrą sausu dugnu. [17] Tada aš, sakau tau, sukietinsiu egiptiečių širdis, kad jie eitų iš paskos. Ir aš būsiu
pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę, per jo kovos vežimus ir vežėjus. [18] Egiptiečiai žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, kai būsiu pašlovintas per
faraoną, jo kovos vežimus ir kovos
vežimų vežėjus".

[19] Dievo angelas, ėjęs izraelitų gretų
priešakyje, dabar pakilo ir nuėjo už jų;
debesies stulpas pakilo iš jų priekio ir
užėmė vietą už jų. [20] Jis atsirado tarp
egiptiečių stovyklos ir Izraelio stovyklos. Debesis tapo tamsus, todėl naktis
praėjo taip, kad vieni prie kitų negalėjo
prisiartinti per visą naktį.

[21] Tada Mozė ištiesė ranką viršum
jūros. Pučiant stipriam rytų vėjui per
visą naktį, VIEŠPATS nuseklino jūrą
ir pavertė ją sausa žeme. Kai vandenys buvo perskirti, [22] *izraelitai žengė
į jūrą sausuma, vandenims sudarius
sieną jiems iš dešinės ir iš kairės. [23] O
egiptiečiai vydamiesi žygiavo paskui
juos į jūrą visi – faraono žirgai, kovos
vežimai ir vežėjai. [24] Atėjus ryto sargybos metui, VIEŠPATS metė žvilgsnį į
egiptiečių kariuomenę iš ugnies ir debesies stulpo ir sukėlė klaiką egiptiečių
gretose. [25] Jis taip įklampino jų vežimų
ratus, kad tie vos besisuko. Egiptiečiai tarė: „Bėkime nuo izraelitų, nes
VIEŠPATS už juos kovoja su Egiptu".

[26] Tada VIEŠPATS paliepė Mozei: „Ištiesk ranką viršum jūros, kad vandenys
sugrįžtų ant egiptiečių, jų kovos vežimų ir vežėjų!" [27] Mozė ištiesė ranką
viršum jūros. Auštant jūra ėmė grįžti

[14,22] *1 Kor 10,1-2; Hbr 11,29*

į savo įprastą vietą, ir egiptiečiai bėgo
nuo jos. Bet VIEŠPATS nubloškė juos į
jūrą. [28] Vandenys sugrįžo ir paskandino
jūroje kovos vežimus ir vežėjus – visą
faraono kariuomenę, žygiavusią pas-
kui izraelitus. Nė vienas jų neišsigelbė-
jo. [29] O izraelitai perėjo per jūrą sausa
žeme, vandenims sudarius sieną jiems
iš dešinės ir iš kairės.
[30] Taip VIEŠPATS išgelbėjo tą dieną
Izraelį nuo egiptiečių. Izraelis matė
gulinčius negyvus egiptiečius ant jū-
ros kranto. [31] Pamatęs galingą ranką,
kurią VIEŠPATS pakėlė prieš Egiptą,
Izraelis pabūgo VIEŠPATIES ir patikėjo
VIEŠPAČIU ir jo tarnu Moze.

Pergalės giesmė

15 Tada *Mozė ir izraelitai giedojo
VIEŠPAČIUI šią giesmę:
„Aš giedosiu VIEŠPAČIUI,
nes jis šlovingai nugalėjo,
nugramzdino į jūrą žirgą ir vežėją.
[2] *VIEŠPATS mano jėga ir giesmė –
jis mane išgelbėjo!
Aš jį garbinsiu,
jis – mano Dievas!
Aš jį aukštinsiu,
jis – mano tėvo Dievas!
[3] VIEŠPATS yra Galiūnas,
VIEŠPATS jo vardas!
[4] Faraono kovos vežimus
ir kariuomenę
nubloškė į jūrą,
Nendrių jūroje paskandino
jo geriausius vadus!
[5] Bedugnės vandenys juos užliejo,
jie nugrimzdo į gelmes kaip akmuo.
[6] Tavo dešinė, VIEŠPATIE,
nuostabi savo jėga,
tavo dešinė ranka, VIEŠPATIE,
triuškina priešus!
[7] Savo didybės šlove
nugalėjai priešininkus,
išliejai savo įniršį,
kuris surijo juos kaip ugnis
suryja šiaudus.
[8] Tavo nirtulio dvelktelėjimu
susitelkė vandenys,
ir bangos iškilo tarsi pylimas,
bedugnės vandenys sustingo
viduryje jūros.
[9] Priešas sakė: ‘Vysiuosi
ir pasivysiu,
pasidalysiu grobį, pasisotinsiu.
Išsitrauksiu kalaviją,
mano ranka juos sunaikins’.
[10] Bet tu papūtei savo vėju,
ir jūra juos užliejo;
jie nugrimzdo tarsi švinas
į gilų vandenį.
[11] Kas tarp dievų tau
lygus, VIEŠPATIE?
Kas, kaip tu, nuostabus
šventumu?
Baisus darbų šlove,
darantis stebuklus;
[12] kai ištiesei savo dešinę,
žemė juos prarijo.
[13] Savo ištikima meile vedei tautą,
kurią išpirkai,
savo galia juos lydėjai
į savo šventąją buveinę.
[14] Tai girdėdamos drebėjo tautos,
skausmas apėmė Filistijos
gyventojus.
[15] Edomo vadus pagavo išgąstis;
drebulys apėmė Moabo galiūnus;
nutirpo iš baimės visi
Kanaano gyventojai.
[16] Juos apėmė baimė ir siaubas;
tavo rankos galybe jie
nutilo kaip akmuo,
kolei praėjo tavo tauta, VIEŠPATIE,
kolei praėjo tauta, kurią išpirkai.
[17] Tu juos įvedei ir pasodinai
savo paveldo kalne,
toje vietoje, VIEŠPATIE, kurią
padarei savo buveine,
toje šventykloje, VIEŠPATIE,
kurią pastatė tavo rankos.
[18] VIEŠPATS karaliaus per
amžių amžius“.

15,1 *Apr 15,3*
15,2 *Ps 118,14; Iz 12,2*

19 Kai faraono žirgai, kovos vežimai
ir vežėjai įžygiavo į jūrą, VIEŠPATS už-
vertė juos vandenimis, o izraelitai pe-
rėjo per jūros vidurį sausa žeme.
20 Tada pranašė Mirjama, Aaro-
no sesuo, paėmė į ranką būgnelį su
žvangučiais. Visos moterys išėjo pas-
kui ją, rankomis mušdamos būgnelius
su žvangučiais ir šokdamos ratelius.
21 Mirjama užgiedojo:

„Giedokite VIEŠPAČIUI,
nes jis šlovingai nugalėjo,
nugramzdino į jūrą žirgą ir vežėją“.

Kelionė per dykumą

22 Tada Mozė vedė Izraelį tolyn nuo
Nendrių jūros. Jie ėjo gilyn į Šūro dy-
kumą. Tris dienas keliavo dykuma, ne-
rasdami vandens.
23 Atėję į Marą, Maros vandens gerti
negalėjo, nes jis buvo kartus. Todėl ir
vietovė buvo vadinama Mara. 24 Žmo-
nės murmėjo prieš Mozę, klausda-
mi: „Ką gi mes gersime?“ 25 Jis šaukėsi
VIEŠPATIES. VIEŠPATS parodė jam me-
džio gabalą. Kai įmetė jį į vandenį, van-
duo pasidarė saldus.
Tenai VIEŠPATS juos išbandė, duo-
damas jiems nuostatą ir nuospren-
dį. 26 „Jeigu iš tikrųjų klausysite
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, – sakė
jis, – ir darysite, kas dora jo akyse,
paisydami jo įsakymų ir laikydamiesi
visų jo nuostatų, nevarginsiu jūsų jo-
kia liga, kuriomis varginau egiptiečius,
nes esu jus gydantis VIEŠPATS“.
27 Paskui jie atėjo į Elimus, kur buvo
dvylika vandens šaltinių ir septynias-
dešimt palmių. Jie apsistojo ten prie
vandens.

Murmėjimai prieš Dievą

16 Pakilusi iš Elimų, visa izraeli-
tų bendrija atkeliavo į Sino dy-
kumą, kuri yra tarp Elimų ir Sinajaus,
antro mėnesio penkioliktą dieną po
išėjimo iš Egipto žemės. 2 Dykumoje
visa izraelitų bendrija murmėjo prieš
Mozę ir Aaroną. 3 Izraelitai sakė jiems:
„Verčiau būtume mirę nuo VIEŠPATIES
rankos Egipto žemėje, sėdėdami prie
mėsos puodų ir prisivalgę duonos iki
soties! Juk išvedėte į šią dykumą mus,
visą bendriją, badu numarinti!“
4 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Sakau
tau, aš lysiu jums *duona iš dangaus.
Kasdien žmonės teeina ir tepasirenka
tik tiek, kiek pakaktų vienai dienai,
kad išbandyčiau, ar jie laikosi mano
įsakymo, ar ne. 5 Bet šeštą dieną, kai
jie ruoš, ką parsinešę, ras dvigubai
tiek, kiek paprastai prirenka kitomis
dienomis“. 6 Mozė ir Aaronas tarė vi-
siems izraelitams: „Vakare jūs patirsi-
te, kad VIEŠPATS išvedė jus iš Egipto že-
mės, 7 o rytoj rytą matysite VIEŠPATIES
šlovę, nes jis išgirdo jūsų murmėjimą
prieš VIEŠPATĮ. O mudu – kas mes to-
kie, kad turėtumėte prieš mus murmė-
ti? 8 Juk VIEŠPATS, – tęsė Mozė, – vakare
duos jums mėsos valgyti, o rytoj rytą
– duonos iki soties. VIEŠPATS išgirdo
jūsų murmėjimą, kuriuo prieš jį mur-
mėjote. O mudu – kas mes tokie? Jūsų
murmėjimas ne prieš mus, bet prieš
VIEŠPATĮ!“
9 Tada Mozė tarė Aaronui: „Sakyk
visai izraelitų bendrijai: 'Artinkitės prie
VIEŠPATIES, nes jis išgirdo jūsų murmė-
jimą'“. 10 Kai Aaronas kalbėjo visai iz-
raelitų bendrijai, jie dairėsi į dykumą ir
pamatė: debesyje pasirodė VIEŠPATIES
šlovė! 11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 12 „Aš
išgirdau izraelitų murmėjimą. Sakyk
jiems: 'Temstant valgysite mėsos, o ry-
toj rytą turėsite duonos iki soties. Tada
jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas'“.
13 Vakare pasirodė putpelės ir ap-
dengė stovyklą, o rytą visur aplink
stovyklą buvo iškritusi didelė rasa.
14 Rasai nukritus, dykumos pavir-
šiuje gulėjo kažkas smulkaus, pana-
šaus į grūdelius, tokio smulkaus tarsi

16,4 *Jn 6,31*

šerkšnas ant žemės. 15 Tai pamatę, izra-
elitai klausinėjo vieni kitų: „Kas tai?"*,
nes nežinojo, kas tai buvo. Mozė tarė
jiems: *„Tai duona, kurios VIEŠPATS
davė jums valgyti. 16 Štai VIEŠPATIES
įsakymas: 'Prisirinkite jos tiek, kiek
kiekvienam pagal asmenų skaičių
reikia. Kiekvienam asmeniui po vie-
ną omerą. Kiekvienas aprūpina visus
esančius savo palapinėje'". 17 Izraelitai
darė taip, kad vieni prisirinko daug, o
kiti – mažai. 18 Bet kai paseikėjo ome-
ru, *daugiau prisirinkusiems nebuvo
per daug, o mažiau prisirinkusiems
nebuvo per mažai. Visi buvo tiek prisi-
rinkę, kiek kiekvienam reikėjo. 19 Mozė
tarė jiems: „Nė vienas tenepalieka nė
trupučio kitam rytui". 20 Bet jie Mozės
nepaklausė. Kai kurie pasiliko šiek tiek
ir rytojui, bet ji sukirmijo ir dvokė. Ant
jų Mozė supyko. 21 Kas rytą jie rinkda-
vosi jos tiek, kiek kiekvienam reikėda-
vo, nes, saulei įkaitinus, ji ištirpdavo.

22 Šeštą dieną jie prisirinko mais-
to dvigubai – kiekvienam po du ome-
rus. Kai visi bendrijos vadovai atė-
jo pas Mozę ir jam pranešė, 23 jis tarė
jiems: „Štai VIEŠPATIES įsakymas: 'Ry-
toj – iškilminga poilsio diena, *šven-
tas VIEŠPATIES šabas. Kiek turite kepti,
kepkite, kiek turite virti, virkite, o kas
lieka, atsidėkite į šalį ir palaikykite ry-
tojui'". 24 Kas liko, jie atidėjo į šalį ry-
tojui, kaip Mozė buvo liepęs, ir mais-
tas nei dvokė, nei kirmijo. 25 Mozė tarė:
„Valgykite jį šiandien, nes šiandien
VIEŠPATIES šabas. Šiandien ant žemės
jo nerasite. 26 Kitas šešias dienas jo
rinksitės, bet septintą dieną, kuri yra
šabas, ant žemės jo nebus".

27 Vis dėlto septintą dieną kai ku-
rie žmonės išėjo pasirinkti, bet nieko
nerado. 28 Tada VIEŠPATS sakė Mozei:
„Kiek ilgai jūs atsisakinėsite laikytis
mano įsakymų ir pamokymų? 29 Įsidė-
mėkite! VIEŠPATS davė jums šabą, to-
dėl šeštą dieną jis duoda jums maisto
dviem dienoms. Septintą dieną visi tu-
rite būti namie ir niekur neiti". 30 Taigi
septintą dieną žmonės ilsėjosi.

31 *Izraelio namai pavadino tą duo-
ną mana. Ji buvo panaši į koriandro sė-
klą ir balta, o skonis panašus į meduo-
lių skonį. 32 Mozė tarė: „Štai VIEŠPATIES
įsakymas: 'Tebūna vienas jos omeras
laikomas per kartų kartas, idant šios
galėtų pamatyti duoną, kuria aš mai-
tinau jus dykumoje, kai išvedžiau iš
Egipto žemės'". 33 Mozė tarė Aaronui:
*„Paimk indą, supilk į jį omerą manos
ir padėk VIEŠPATIES akivaizdoje, kad
būtų laikoma per kartų kartas". 34 Aa-
ronas vėliau padėjo jį priešais Sando-
rą, kad būtų laikomas, kaip Mozei įsa-
kė VIEŠPATS. 35 *Izraelitai valgė maną
keturiasdešimt metų, kol atėjo į sės-
lų kraštą prie Kanaano krašto ribos.
36 Omeras yra dešimtoji efos dalis.

Vanduo iš uolos

17 *Iš Sino dykumos visa izraelitų
bendrija keliavo sustodami, kaip
VIEŠPATS vedė. Jie apsistojo Refidimuo-
se, bet čia nebuvo vandens žmonėms
atsigerti. 2 Žmonės barėsi ant Mozės
ir sakė: „Duok mums vandens atsi-
gerti!" Mozė atsakė jiems: „Ko mane
barate? Kam gi mėginate VIEŠPATĮ?"
3 Bet čia žmonės troško be vandens ir
murmėjo prieš Mozę, sakydami: „Ne-
jau išvedei iš Egipto troškuliu nužudyti
mus ir mūsų vaikus, ir mūsų galvijus?"
4 Mozė šaukėsi VIEŠPATIES ir sakė: „Ką
turiu daryti su šia tauta? Dar truputį,
ir jie ims mane akmenimis mušti". 5 O
VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik ir atsistok

16,15 Hebr. *man hu'*? tapo žodžiu „mana".
16,15 *1 Kor 10,3*
16,18 *2 Kor 8,15*
16,23 *Iš 20,8-11*
16,31 *Sk 11,7-8*
16,33 *Hbr 9,4*
16,35 *Joz 5,12*
17,1-7 *Sk 20,2-13*

prieš žmones. Pasiimk su savimi keletą
Izraelio seniūnų, laikyk rankoje lazdą,
kuria sudavei į Nilą, ir eik. 6 Sakau tau,
aš stovėsiu ten priešais tave ant uolos
prie Horebo. Suduok į uolą, ir ištekės
iš jos vandens žmonėms atsigerti".
Mozė Izraelio seniūnų akivaizdoje taip
ir padarė. 7 Jis pavadino tą vietą Masa
ir Meriba dėl to, kad izraelitai barėsi
ir mėgino VIEŠPATĮ, sakydami: „Ar yra
VIEŠPATS tarp mūsų, ar ne?"

Mūšis su Amaleku

8 Tada atžygiavo Amalekas ir kovojo su
Izraeliu prie Refidimų. 9 Mozė tarė Jo-
zuei: „Parink mums vyrų, išeik ir ko-
vok su Amaleku. Rytoj aš atsistosiu ant
kalvos su Dievo lazda rankoje". 10 Jozuė
padarė, kaip Mozė jam liepė, ir kovojo
su Amaleku, o Mozė, Aaronas ir Hū-
ras tuo tarpu palypėjo ant kalvos. 11 Kai
Mozė laikydavo iškeltą ranką, Izraelis
imdavo viršų, o kai tik ranką nuleisda-
vo, viršų imdavo Amalekas. 12 Mozės
rankos taip pailso, kad jiedu paėmė
akmenį, padėjo prie Mozės, ir jis ant jo
atsisėdo. Aaronas ir Hūras parėmė jo
iškeltas rankas, vienas – iš vieno šono,
kitas – iš kito. Taip jo rankos liko tvir-
tos iki pat saulėlydžio. 13 Jozuė nugalėjo
Amaleką ir jo tautą kalaviju.

14 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Įra-
šyk tai į knygą kaip priminimą ir, Jo-
zuei girdint, perskaityk: *'Aš visiškai
išnaikinsiu po dangumi Amaleko at-
minimą'". 15 Mozė pastatė ten aukurą ir
praminė jį vardu „VIEŠPATS – mano vė-
liava". 16 Jis tarė: „VIEŠPATS ima į ranką
savo vėliavą. VIEŠPATS kovos su Amale-
ku per kartų kartas".

Jetras pasitinka Mozę

18 Mozės uošvis Jetras, Midjano
kunigas, išgirdo visa, ką Die-
vas buvo padaręs Mozei ir savo tautai
Izraeliui ir kaip VIEŠPATS išvedė Izrae-
lį iš Egipto. 2 Tada Mozės uošvis Jetras
paėmė *Ciporą, Mozės žmoną, kurią
buvo atsiuntęs pas jį, 3 ir *du jos sūnus.
Vienas buvo vardu Geršomas, nes tė-
vas sakė: „Aš buvau ateivis svetimame
krašte", 4 o kitas vardu Eliezeras, nes
tėvas sakė: „Mano tėvo Dievas buvo
man pagalba ir išgelbėjo mane nuo fa-
raono kalavijo". 5 Mozės uošvis Jetras
drauge su Mozės sūnumis ir žmona
atėjo į dykumą prie Dievo kalno, kur
buvo apsistojęs Mozė. 6 Jis davė Mozei
žinią: „Aš, tavo uošvis Jetras, ateinu pas
tave su tavo žmona ir dviem jos sūnu-
mis". 7 Mozė išėjo uošvio pasitikti, že-
mai nusilenkė ir pabučiavo jį. Vienas
kitą pasveikinę, jiedu nuėjo į palapinę.

8 Tada Mozė papasakojo savo uoš-
viui visa, ką VIEŠPATS buvo padaręs
faraonui ir egiptiečiams dėl Izraelio,
apie visus sunkumus, kuriuos jie buvo
patyrę kelionėje, ir kaip VIEŠPATS juos
išgelbėdavo. 9 Jetras džiaugėsi visu tuo
gerumu, kurį parodė VIEŠPATS Izrae-
liui, išvaduodamas iš egiptiečių.

10 Jetras tarė: „Tebūna pašlovintas
VIEŠPATS, kuris išvadavo jus iš egiptie-
čių ir faraono rankos, išgelbėjo savo
tautą nuo Egipto jungo. 11 Dabar aš ži-
nau, kad VIEŠPATS galingesnis už vi-
sus dievus, nes jis išvadavo tautą iš
egiptiečių, kai tie įžūliai su ja elgėsi".
12 Ir Mozės uošvis Jetras atnašavo de-
ginamąją auką bei kitas aukas Dievui.
Atėjo ir Aaronas su visais Izraelio se-
niūnais valgyti aukų valgio VIEŠPATIES
akivaizdoje.

Paskiriami teisėjai

13 Kitą dieną Mozė sėdosi žmonėms tei-
sėjauti. Stovėdami prie jo, žmonės lau-
kė nuo ryto ligi vakaro. 14 Pamatęs visa,
ką jis dėl žmonių daro, Mozės uošvis
tarė: „Ką tu ten žmonėms darai? Ko-
dėl sėdi vienas, ko visi tie žmonės,

17,14 *Įst 25,17-19; 1 Sam 15,2-9*

18,2-3 *Iš 2,21-22*

18,3 *Apd 7,29*

stovėdami aplink tave, laukia nuo ryto
ligi vakaro?“ [15] Mozė atsakė: „Ogi dėl to,
kad žmonės ateina pas mane atsiklaus-
ti Dievo. [16] Kai tik jie susiginčija, ateina
pas mane, o aš išsprendžiu jų reikalą ir
pasakau jiems Dievo nuostatus ir įsta-
tymus“. [17] Mozės uošvis tarė jam: „Kaip
tu darai, nėra gera. [18] Pats pervargsi ir
šiuos žmones nuvarginsi. Ta pareiga
tau per sunki, vienas tu jos negali at-
likti. [19] Dabar paklausyk manęs. Duo-
siu tau patarimą, ir tebūna Dievas su
tavimi! Tu turėtumei būti žmonių at-
stovas pas Dievą ir teikti Dievui jų rei-
kalus. [20] Mokyk juos nuostatų ir įstaty-
mų, rodyk jiems kelią, kuriuo turi eiti,
ir darbus, kuriuos turi atlikti. [21] Be to,
turėtum paieškoti visoje tautoje pajė-
gių vyrų – vyrų, bijančių Dievo, patiki-
mų ir sąžiningų. Paskirk tokius vyrus
kaip pareigūnus tūkstančiams, šim-
tams, penkiasdešimtims ir dešimtims.
[22] Tegu jie nuolat žmonėms teisėjauja;
tepateikia tau tik ypatingus atvejus, o
paprastus patys teissprendžia. Leisda-
mas jiems dalytis našta su tavimi, sau
palengvinsi. [23] Jei taip padarysi – ir Die-
vas tau taip įsako, – pajėgsi ištesėti. O
visi šie žmonės eis namo patenkinti“.

[24] Mozė paklausė savo uošvio ir pa-
darė, kaip jis buvo pataręs. [25] Išsirinko
pajėgių vyrų iš viso Izraelio ir paskyrė
juos žmonių seniūnais – pareigūnais
tūkstančiams, šimtams, penkiasde-
šimtims ir dešimtims. [26] Jie nuolat tei-
sėjavo žmonėms, sunkius atvejus pa-
teikdami Mozei, o lengvesnius patys
išspręsdami. [27] Tada Mozė išleido uoš-
vį, ir jis iškeliavo į savo kraštą.

Prie Sinajaus kalno

19 Trečio mėnesio po išėjimo iš
Egipto pirmą dieną izraelitai
atėjo į Sinajaus dykumą. [2] Iškeliavę iš
Refidimų, jie įžengė į Sinajaus dyku-
mą ir apsistojo dykumoje. Izraelis įsi-
rengė stovyklą priešais kalną, [3] ir Mozė
užkopė pas Dievą. VIEŠPATS pašaukė
Mozę nuo kalno, tardamas: „Taip kal-
bėsi Jokūbo namams ir skelbsi Izrae-
lio vaikams: [4] ‘Jūs matėte, ką padariau
egiptiečiams, kaip nešiau jus ant erelių
sparnų ir pas save atsivedžiau. [5] O da-
bar, jei *paklusite mano balsui ir laiky-
sitės mano Sandoros, jūs būsite mano
nuosavybė, brangesnė už visas kitas
tautas. Iš tikrųjų man priklauso visa
žemė, [6] bet jūs būsite mano *kunigiš-
ka karalystė ir *šventa tauta. Šiuos žo-
džius turi pasakyti izraelitams’“.

[7] Mozė nuėjo, sušaukė visus tautos
seniūnus ir perdavė jiems visus žo-
džius, kuriuos VIEŠPATS buvo liepęs
pasakyti. [8] Žmonės visi kaip vienas
atsakė: „Visa, ką tik VIEŠPATS kalbėjo,
darysime!“ Mozė perdavė VIEŠPAČIUI
žmonių žodžius. [9] Tada VIEŠPATS tarė
Mozei: „Žiūrėk, aš ateisiu pas tave tirš-
tame debesyje, idant žmonės girdėtų
mane su tavimi kalbantis ir visuomet
pasitikėtų tavimi“.

Mozei perdavus VIEŠPAČIUI žmonių
žodžius, [10] VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik
pas žmones ir įspėk, kad būtų šven-
ti šiandien ir rytoj. Paliepk išsiskalbti
drabužius [11] ir parenk juos trečiai die-
nai, nes trečią dieną VIEŠPATS nužengs
ant Sinajaus kalno visų žmonių aki-
vaizdoje. [12] Apie visą kalną nustatyk
žmonėms ribas, tardamas: *‘Būkite
atsargūs! Nekopkite į kalną, nelieskite
jo papėdės. Kas tik prisilies prie kalno,
turės būti nubaustas mirtimi. [13] Tene-
paliečia jų ranka: jie turi būti užmuš-
ti akmenimis ar nušauti strėlėmis. Ar
tai būtų gyvulys ar žmogus, jie negali
išlikti gyvi’. Tik ragui sugaudus ilguo-
ju gaudesiu, jie galės kopti į kalną“.
[14] Mozė nusileido nuo kalno pas žmo-
nes ir įspėjo juos, kad būtų šventi; jie
išsiskalbė savo drabužius. [15] Mozė tarė

19,5 *Įst 4,20; 7,6; 14,2; 26,18; Tit 2,14*
19,6 *Apr 1,6; 5,10*
19,5-6 *1 Pt 2,9*
19,12-13 *Hbr 12,18-20*

žmonėms: „Būkite pasirengę trečiai
dienai. Nesueikite su moterimis“.

Didysis apsireiškimas

16 Trečią dieną, auštant rytui, *trankė-
si perkūnija, švytavo žaibai, ir *tirštas
debesis dengė kalną. Rago gaudesys
buvo toks skardus, kad visi stovyklo-
je buvę žmonės drebėjo. 17 Mozė išve-
dė žmones iš stovyklos Dievo pasitikti.
Jie užėmė savo vietą kalno papėdėje.
18 Dabar visas Sinajaus kalnas buvo
dūmuose, nes Viešpats buvo nužengęs
ant jo ugnyje. Nuo jo kilo dūmai tarsi
iš krosnies, o visas kalnas baisiai dre-
bėjo. 19 Rago gaudesys darėsi vis skar-
desnis. Mozei kalbant, Dievas atsakė
jam perkūno griausmu. 20 Nužengęs
ant Sinajaus kalno, ant kalno viršūnės,
Viešpats pasišaukė Mozę pas save ant
kalno viršūnės. Mozė užkopė. 21 Tada
Viešpats tarė Mozei: „Leiskis žemyn
ir įspėk žmones, kad nesiveržtų pas
Viešpatį jo pamatyti. Antraip daug
kas iš jų pražus. 22 Net kunigai, iš arti
tarnaujantys Viešpačiui, turi save pa-
šventinti, idant Viešpats neatsisuktų
prieš juos“. 23 Mozė atsakė Viešpačiui:
„Žmonėms neleista kopti į Sinajaus
kalną, nes tu pats įspėjai mus, tarda-
mas: ‘Nustatyk ribas aplink kalną ir
padaryk jį šventą’“. 24 Viešpats tarė
jam: „Leiskis žemyn ir vesdamasis Aa-
roną vėl užkopk. Bet neleisk nei kuni-
gams, nei žmonėms peržengti ribos ir
kopti pas Viešpatį, idant jis neatsisuk-
tų prieš juos“. 25 Mozė nusileido pas
žmones ir jiems tai pasakė.

Dešimt Dievo Įsakymų

20 Tada Dievas ištarė visus šiuos
žodžius: 2 „Aš esu Viešpats,
tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš
Egipto žemės, iš vergijos namų.
3 Neturėsi kitų dievų, tiktai mane.

19,16 *Apr 4,5*
19,16-18 *Įst 4,11-12*

4 *Nedirbsi sau drožinio nei jokio
paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukš-
tai danguje, čia, žemėje, ir vandenyse
po žeme. 5 *Nesilenksi jiems ir negar-
binsi jų, nes aš, Viešpats, tavo Dievas,
esu pavydulingas* Dievas, skiriantis
bausmę vaikams už tėvų kaltę iki tre-
čios ir ketvirtos kartos tų, kurie mane
atmeta, 6 bet rodantis ištikimą meilę
iki tūkstantosios kartos tiems, kurie
mane myli ir laikosi mano įsakymų.
7 *Nenaudosi piktam* Viešpaties,
savo Dievo, vardo, nes Viešpats ne-
paliks nenubausto to, kuris naudoja
piktam* jo vardą.
8 *Atmink ir švęsk šabo dieną. 9 *Še-
šias dienas triūsi ir dirbsi visus savo
darbus, 10 bet septintoji diena yra
Viešpaties, tavo Dievo, šabas; nedirb-
si jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus ar
duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo
galvijai, nei ateivis, gyvenantis tavo gy-
venvietėse. 11 *Juk per šešias dienas
Viešpats padarė dangų ir žemę, jūrą ir
visa, kas juose, bet septintąją dieną il-
sėjosi. Todėl Viešpats septintąją dieną
palaimino ir pašventino.
12 *Gerbk savo tėvą ir motiną,
*kad ilgai gyventumei žemėje, kurią
Viešpats, tavo Dievas, tau skiria.
13 *Nežudysi.

20,4-5 *Iš 34,17; Kun 19,4; 26,1; Įst 4,15-18; 27,15*
20,5-6 *Iš 34,6-7; Sk 14,18; Įst 7,9-10*
20,5 T. y. reikalaujantis ypatingo atsidavimo ir ištikimybės.
20,7 *Kun 19,12*
20,7 Arba: „Netarsi be reikalo“.
20,7 Arba: „taria be reikalo“.
20,8 *Iš 16,23-30; 31,12-14*
20,9-10 *Iš 23,12; 31,15; 34,21; 35,2; Kun 23,3*
20,11 *Pr 2,1-3; Iš 31,17*
20,12 *Įst 27,16; Mt 15,4; 19,19; Mk 7,10; 10,19; Lk 18,20; Ef 6,2*
20,12 *Ef 6,3*
20,13 *Pr 9,6; Kun 24,17; Mt 5,21; 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9; Jok 2,11*

14 *Nesvetimausi.
15 *Nevogsi.
16 *Neliudysi melagingai prieš savo
artimą.
17 *Negeisi savo artimo namų; ne-
geisi savo artimo žmonos ar vergo bei
vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas
priklauso tavo artimui“.

Dievo baimė

18 *Matydami perkūnijos griausmus ir
žaibus, rago gaudesį ir kalną dūmuo-
se, visi žmonės buvo baimės apimti,
drebėjo ir stovėjo atokiai. 19 „Tu mums
kalbėk, ir mes klausysime, – sakė jie
Mozei, – tenekalba mums Dievas, kad
nenumirtume!“ 20 Mozė tarė žmo-
nėms: „Nebijokite! Dievas atėjo tik
tam, kad jus išmėgintų ir kad sužadin-
tų jumyse savo baimę, idant nenusidė-
tumėte“. 21 Žmonės liko stovėti atokiai,
tuo tarpu Mozė prisiartino prie tirštojo
debesies, kuriame buvo Dievas.
22 VIEŠPATS sakė Mozei: „Taip saky-
si izraelitams: 'Jūs patys matėte, kad aš
kalbėjausi su jumis iš dangaus. 23 Todėl
nedirbsite kitų dievų iš sidabro, nei
dievų iš aukso nedirbsite. 24 Tik auku-
rą iš žemių man padirbsi ir aukosi ant
jo deginamąsias atnašas bei bendravi-
mo aukas, avis bei jaučius. Aš pas tave
ateisiu ir tave palaiminsiu kiekvienoje
vietoje, kur noriu, kad mano vardas
būtų minimas. 25 O jei statysi man au-
kurą iš akmens, *nedaryk jo iš tašytų
akmenų, nes, panaudodamas kaltą,
juos suterši. 26 Nelipsi prie mano au-
kuro laiptais, idant nebūtų atidengtas
tavo nuogumas.'

Nuostatai dėl vergų

21 Štai nuostatai, kuriuos jiems
perduosi. 2 *Jei nusiperki vergą
hebrają, jis tarnaus šešerius metus,
bet septintaisiais jam bus duota lais-
vė be išsipirkimo. 3 Jei ateina nevedęs,
jis išeis nevedęs; jei ateina vedęs, jo
žmona išeis drauge su juo. 4 Jei jo šei-
mininkas duoda jam žmoną, ir ji pa-
gimdo jam sūnų ir dukterų, žmona ir
jos vaikai priklausys jos šeimininkui,
o jis išeis vienas. 5 Bet jei vergas pasa-
ko: 'Aš myliu savo šeimininką, žmo-
ną ir vaikus, aš nenoriu būti laisvas',
6 šeimininkas nuves jį pas teisėjus*,
pastatys prie durų ar durų staktos,
ir šeimininkas yla perdurs jam ausį*.
Tada jis tarnaus šeimininkui visą gy-
venimą.
7 Jei kas parduos savo dukterį į ver-
ges, ji neišeis laisva, kaip išlaisvina-
mi vyrai vergai. 8 Jei ji nepatiktų savo
šeimininkui, kuris buvo sau ją pasi-
skyręs, šis turi leisti ją išpirkti. Jis ne-
turės teisės ją parduoti pašaliečiams,
nes su ja apgaulingai pasielgė. 9 Jei pa-
skirs ją savo sūnui, tai elgsis su ja kaip
su dukterimi. 10 Jei kas paimtų kitą
žmoną, tai te nesumažina pirmosios
žmonos maisto, drabužių ar vedybi-
nių teisių. 11 O jei tų trijų dalykų jai
nepadarytų, ji išeis laisvėn veltui, be
išsipirkimo.

Smurto veiksmai

12 *Kas mirtinai sumuša žmogų, turi
būti nubaustas mirtimi. 13 Jei ne iš pa-
salų tai padarė, bet Dievui leidus pakėlė
ranką, *paskirsiu vietą, į kurią jis galė-
tų pabėgti. 14 Bet jei kas nors apgalvo-
tai užpultų ir klastingai kitą užmuštų,

20,14 *Kun 20,10; Mt 5,27; 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9; Jok 2,11*
20,15 *Kun 19,11; Mt 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9*
20,16 *Iš 23,1; Mt 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20*
20,17 *Rom 7,7; 13,9*
20,18-19 *Hbr 12,18-19*
20,25 *Įst 27,5-7; Joz 8,31*

21,2-6 *Kun 25,39-46*
21,6 Pažod.: „priešais Dievą“.
21,6 Perdurtas ausies lezgelis – klusnumo įvaizdis.
21,12 *Kun 24,17*
21,13 *Sk 35,10-34; Įst 19,1-13; Joz 20,1-9*

paimsi jį net nuo mano aukuro nubaus-
ti mirtimi.
15 Kas užgauna tėvą ar motiną, bus
nubaustas mirtimi.
16 *Kas pagrobia žmogų – nesvarbu
ar būtų jį pardavęs, ar dar tebelaikytų,
– bus nubaustas mirtimi.
17 *Kas keikia tėvą ir motiną, bus nu-
baustas mirtimi.
18 Jei vyrai susivaidytų ir vienas jų
taip užgautų kitą akmeniu ar kumščiu,
kad užgautasis, nors ir nemirtų, bet
turėtų gultis į lovą, 19 ir jei jis išgytų ir
vaikščiotų, pasiramsčiuodamas lazda,
po lauką, užgavusysis nebus baudžia-
mas. Tačiau jis turės atlyginti už laiko
netektį ir pasirūpinti išgydymu.
20 Jei savininkas primuštų savo ver-
gą ar vergę lazda, ir vergas tuojau pat
mirtų, jis bus nubaustas. 21 Tačiau jei
vergas išliktų dieną ar dvi gyvas, sa-
vininkas neturi būti baudžiamas, nes
vergas yra jo nuosavybė.
22 Jei besimušantys vyrai užgautų
nėščią moterį, ir ją ištiktų persilei-
dimas, bet kitokio sužalojimo nebū-
tų, kaltasis turės mokėti tiek, kiek iš
jo reikalaus moters vyras teisėjų aki-
vaizdoje. 23 Tačiau jei būtų sužalota,
tai atiduosi gyvybę už gyvybę, 24 *akį
už akį, dantį už dantį, ranką už ranką,
koją už koją, 25 nudeginimą už nude-
ginimą, žaizdą už žaizdą, mėlynę už
mėlynę.
26 Jei savininkas suduotų savo ver-
gui ar vergei į akį ir ją išmuštų, jis turės
duoti vergui laisvę už akį. 27 Jei savinin-
kas išmuštų savo vergui ar vergei dan-
tį, jis turės duoti vergui laisvę už dantį.
28 Jei jautis mirtinai subadytų vyrą
ar moterį, tas jautis turėtų būti už-
muštas akmenimis; jo mėsa nebus
valgoma. Jaučio savininkas bus ne-
kaltas. 29 O jei jautis, praeityje suba-
dęs žmones, bet savininko, nors ir
įspėto, neuždarytas, užmuštų vyrą ar
moterį, tai ne tik tas jautis turi būti
užmuštas akmenimis, bet ir jo savi-
ninkas turi būti nubaustas mirtimi.
30 Tačiau jei savininkui būtų leista iš-
sipirkti, jis sumokės tiek, kiek uždėta
jo gyvybei išpirkti. 31 Jei jautis suba-
dytų mažametį – berniuką ar mergai-
tę, su jo savininku bus pasielgta pagal
tą patį nuostatą. 32 Jei jautis subadytų
vergą ar vergę, jaučio savininkas su-
mokės vergo savininkui trisdešimt si-
dabrinių šekelių, o jautis bus užmuš-
tas akmenimis.
33 Jei kas paliktų atvirą duobę ar, iš-
kasęs duobę, jos neuždengtų, ir jautis
ar asilas į ją įpultų, 34 duobės savinin-
kas turės atsilyginti ir sumokės kainą
savininkui, bet pasiims sau nugaišusį
gyvulį.
35 Jei kieno nors jautis sužeistų kai-
myno jautį, ir tas nugaištų, jiedu gy-
vąjį jautį parduos ir jo kainą pasidalys;
nugaišusįjį jautį irgi pasidalys. 36 Bet
jei žinoma, kad tas jautis jau praei-
tyje buvo pratęs badytis, ir savinin-
kas nebuvo jo uždaręs, savininkas tu-
rės atiduoti jautį už jautį, bet pasiims
sau nugaišusį gyvulį. 37 Jei kas pavog-
tų jautį bei avį ir papjautų ar parduo-
tų, vagis turės atiduoti penkis jaučius
už vieną jautį ir keturias avis už vie-
ną avį.

22 Jei vagis, užkluptas besilau-
žiantis į namus, būtų mu-
šamas ir numirtų, nėra kraujo kaltės.
2 Bet jei tai įvyktų saulei patekėjus, yra
kraujo kaltė.
Vagis turės atsilyginti už vagystę,
bet jei neturėtų kuo tai padaryti, bus
parduotas už savo vagystę. 3 Jei pavog-
tas gyvulys – ar tai būtų jautis, ar asi-
las, ar avis – būtų rastas pas jį gyvas,
vagis turės atsilyginti dvigubai.
4 Jei kas paleistų savo galvijus ga-
nytis kito žemėje ir nuganytų lauką
ir vynuogyną, jis turės atsilyginti tuo,

21,16 *Įst 24,7*
21,17 *Kun 20,9; Mt 15,4; Mk 7,10*
21,24 *Kun 24,19-20; Įst 19,21; Mt 5,38*

kas geriausia jo paties lauke ir vynuogyne.

5 Jei kiltų gaisras ir taip persimestų į erškėtynus, kad sunaikintų ar javų gubas, ar nepjautus javus, ar patį lauką, ugnį užkūrusysis turės už viską atlyginti.

6 Jei kas pavestų kaimynui saugoti pinigus ar daiktus, ir jie iš kaimyno namų būtų pavogti, pagautas vagis turės atiduoti dvigubai. 7 O jei vagis nebūtų pagautas, namų šeimininkas turės būti nuvestas Dievui prisiekti, kad pats neištiesė rankos į savo kaimyno nuosavybę.

8 Visais neteisėto pasisavinimo atvejais – ar tai būtų jautis, asilas, avis, drabužis ar bet koks nuostolis, apie kurį vienas teigia: 'Tai mano!' – abu pateiks savo bylą Dievui. Tas, kurį Dievas pripažins kaltu, turės savo kaimynui atlyginti dvigubai.

9 Jei kas pavestų kaimynui saugoti asilą, jautį ar bet kokį kitą gyvulį, ir gyvulys nugaištų ar būtų sužalotas, ar pagrobtas niekam nematant, 10 priesaika VIEŠPATIES akivaizdoje turėtų būti išspręsta tarp jų, kad saugotojas neištiesė rankos į savo kaimyno nuosavybę. Savininkas turės sutikti, o anam nereikės nuostolio atlyginti. 11 Bet jei gyvulys buvo pavogtas iš jo, saugotojas turės atlyginti savininkui. 12 Jei gyvulys buvo žvėrių sudraskytas, teatneša jį kaip įrodymą. Už tai, kas sudraskyta, nereikės atlyginti.

13 Jei kas pasiskolintų gyvulį iš kaimyno, ir tas, savininkui su juo nesant, būtų sužalotas ar nugaištų, jis turės atlyginti. 14 O jei savininkas buvo su juo, atlyginti nereikės. Bet jei buvo pasamdytas, jam priklauso samdinio mokestis už darbą.

Visuomeniniai nuostatai

15 Jei kas suvedžiotų mergelę, kuri nėra susižiedavusi, ir sueitų su ja, turės mokėti už ją nuotakos kainą ir paimti žmona. 16 *Bet jei jos tėvas atsisakytų ją duoti suvedžiotojui, jis vis tiek turės mokėti įprastinę nuotakos kainą, mokamą už mergeles.

17 Nepaliksi gyvos *kerėtojos.

18 Kas sueina su gyvuliu, turi būti nubaustas mirtimi.

19 *Kas aukotų atnašas bet kokiam kitam dievui, o ne vienam VIEŠPAČIUI, bus pasmerktas sunaikinti.

20 *Nevarginsi ir nekamuosi ateivio, nes patys buvote ateiviai Egipto žemėje. 21 *Neskriausite našlės ar našlaičio. 22 Jei juos nuskriaustum, kai tik jie manęs šauksis, aš tikrai išgirsiu jų šauksmą. 23 Degsiu pykčiu ir išžudysiu jus kalaviju. Jūsų žmonos taps našlėmis, o jūsų vaikai – našlaičiais.

24 Kai skolinsi mano žmonėms, savo vargšams, nesielgsi su jais kaip skolintojas, nereikalausi iš jų palūkanų. 25 *Jei paimtumei savo kaimyno apdarą kaip užstatą, turi jį sugrąžinti prieš saulei nusileidžiant, 26 *nes šis apdaras – vienintelė jo antklodė apsikloti. Kuo gi jis užsiklos, eidamas miegoti? Todėl kai jis manęs šauksis, išgirsiu, nes esu gailestingas.

27 Neplūsi Dievo *nei keiksi savo tautos valdovą.

Pirmienos ir pirmagimiai

28 Nenudelsi atnašų iš savo pjūties derliaus ir to, kas išteka iš tavo spaudyklos. Atiduosi man savo pirmagimį sūnų. 29 Darysi tą pat su savo jaučiais ir avimis. Septynias dienas jis pasiliks su savo motina, bet aštuntą dieną turi atiduoti jį man.

22,16-17 *Įst 22,28-29*
22,17 *Įst 18,10-11*
22,19 *Kun 18,23; 20,15-16; Įst 27,21*
22,20 *Įst 17,2-7*
22,21-22 *Iš 23,9; Kun 19,33-34; Įst 24,17-18; 27,19*
22,25 *Kun 25,35-38; Įst 15,7-11; 23,19-20*
22,26-27 *Įst 24,10-13*
22,27 *Apd 23,5*

30 Jūs būsite man pašvęsti žmonės.
Todėl *nevalgysite jokios žvėrių su-
draskytos mėsos. Šunims ją išmesite.

Teisingumas ir dorumas

23 *Nenešiosi melagingų paska-
lų. Neištiesi rankos nedorėliui,
liudydamas už smurtą. 2 Neseksi dau-
gumos pavyzdžiu kaip dingstimi, dary-
damas pikta; nesiremsi dauguma, liu-
dydamas byloje, nepažeisi teisingumo.
3 *Nebūsi byloje šališkas nė vargšui.
4 *Jei užtiktum paklydusį savo prie-
šo jautį ar asilą, parvesi jį jam.
5 Jei pastebėtum pargriuvusį po naš-
ta savo priešininko asilą, nepalik prie-
šininko vieno; turi padėti jam pakelti
asilą.
6 *Savo beturčių bylose nepažeisi
jų teisių. 7 Saugokis ką nors neteisin-
gai apkaltinti, nežudyk nekalto ir doro
žmogaus, nes aš skriaudėjo nepateisin-
siu. 8 Neimsi kyšių, nes kyšiai apakina
pareigūnus ir iškraipo teisiųjų reikalą.
9 *Neskriausi ateivio. Juk jūs gerai
žinote, kaip jaučiasi ateivis, nes patys
buvote ateiviai Egipto žemėje.

Religiniai nuostatai

10 *Šešerius metus sėsi savo žemę ir
imsi jos derlių, 11 bet septintais metais
leisi jai pailsėti ir dirvonuoti. Tesimai-
tina iš jos jūsų beturčiai ir teėda lauki-
niai gyvuliai, kas nuo beturčių atliks.
Taip pasielgsite ir su vynuogynais, ir
su alyvmedžių sodais.
12 *Šešias dienas dirbsi savo darbus,
bet septintą dieną turi ilsėtis, idant
tavo jautis bei asilas turėtų poilsio ir
tavo vergas bei ateivis galėtų atsigau-
ti. 13 Įsimink visa, ką tau pasakiau. Kitų
dievų vardo neminėk, tenepasigirsta
jis iš tavo lūpų.
14 Tris kartus per metus švęsi man
iškilmę. 15 *Švęsi Neraugintosios duo-
nos šventę. Kaip įsakiau, valgysi ne-
raugintą duoną septynias dienas abi-
bo mėnesį paskirtu laiku, nes tada tu
išėjai iš Egipto.
Nė vienas nepasirodys mano aki-
vaizdoje tuščiomis rankomis.
16 *Švęsi Pjūties šventę – pirmie-
nas savo triūso ir lauko pasėlių. *Švę-
si Derliaus nuėmimo šventę metų pa-
baigoje, kai būsi surinkęs iš laukų savo
triūso vaisius. 17 Tris kartus per metus
visi tavo vyriškiai pasirodys Viešpaties
DIEVO akivaizdoje.
18 Neatnašausi mano aukų kraujo su
rauginta duona nei paliksi mano iškil-
mės aukų taukus ligi ryto.
19 *Į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus
atneši rinktinių savo žemės pirmienų.
Nevirsi ožiuko jo motinos piene.

Atpildas už ištikimybę

20 Štai siunčiu aš angelą pirma tavęs
saugoti tave kelyje ir nuvesti į vietą,
kurią parengiau. 21 Būk jam atidus ir
klausyk jo balso. Nemaištauk prieš jį,
nes jis neatleis jūsų nusikaltimo. Jis
turi mano vardą*.
22 Bet jei paklusi jo balsui ir darysi
visa, ką sakau, aš būsiu priešas tavo
priešų ir nedraugas tavo nedraugų.
23 Kai mano angelas, eidamas pir-
ma tavęs, atves tave pas amoritus,
hetitus, perizus, kanaaniečius, hivus

22,30 *Kun 17,15*
23,1-2 *Iš 20,16; Kun 19,11-12; Įst 5,20*
23,3 *Kun 19,15*
23,4-5 *Įst 22,1-4*
23,6-8 *Kun 19,15; Įst 16,19*
23,9 *Iš 22,21; Kun 19,33-34; Įst 24,17-18; 27,19*
23,10-11 *Kun 25,1-7*
23,12 *Iš 20,9-11; 31,15; 34,21; 35,2; Kun 23,3; Įst 5,13-14*
23,15 *Iš 12,14-20; Kun 23,6-8; Sk 28,17-25*
23,16 *Kun 23,15-21; Sk 28,26-31*
23,16 *Kun 23,39-43*
23,19 *Įst 26,2*
23,19 *Iš 34,26; Įst 14,21*
23,19 Pagoniškų apeigų dalis.
23,21 T. y. visą Dievo valdžią.

bei jebusiečius, ir aš juos išnaikinsiu,
24 nesilenksi jų dievams, negarbinsi jų
ir nemėgdžiosi jų apeigų, bet nuversi
juos ir sutrupinsi jų stulpus. 25 Garbin-
site VIEŠPATĮ, savo Dievą. Aš laiminsiu
tavo duoną ir tavo vandenį. Atitrauk-
siu nuo tavęs ligas. 26 Tavo žemėje nė
viena moteris nekentės persileidimo
nei nevaisingumo. Duosiu tau džiaug-
tis per visą gyvenimą. 27 Pasiųsiu savo
baimę pirma tavęs, sugluminsiu visas
tautas, su kuriomis susidursi, ir pri-
versiu tavo priešus nuo tavęs bėgti.
28 Pasiųsiu širšes pirma tavęs hivams,
kanaaniečiams ir hetitams išvaryti.
29 Neišvarysiu jų tau iš akių per viene-
rius metus, kad kraštas netaptų dyky-
ne ir neprivistų tau žalingų laukinių
žvėrių. 30 Pamažu juos varysiu tau iš
akių, kolei tu pagausėsi ir paveldėsi
kraštą. 31 Nustatysiu tavo sienas nuo
Nendrių jūros iki Filistinų jūros* ir
nuo dykumos iki Upės. Į rankas tau
perduosiu krašto gyventojus, o tu juos
išvarysi sau iš akių. 32 Nedarysi su jais
ar jų dievais jokios sandoros. 33 Tavo
krašte jie neliks gyventi, kad nepa-
skatintų tavęs man nusidėti, nes, jei
jų dievus imtum garbinti, tai tau tikrai
būtų spąstai".

Sandoros patvirtinimas

24 Tada Mozei jis tarė: „Užkopki-
te pas VIEŠPATĮ, tu ir Aaronas,
Nadabas bei Abihuvas ir septynias-
dešimt Izraelio seniūnų. Pagarbinki-
te iš tolo. 2 Tik Mozė teprisiartina prie
VIEŠPATIES. Bet kiti žmonės nesiartins
nei kops su juo į kalną".
3 Mozė atėjo ir pakartojo žmonėms
visus VIEŠPATIES žodžius ir įsakus. Visi
žmonės vienu balsu atsakė, tardami:
„Vykdysime visa, ką VIEŠPATS pasakė".
4 Tada Mozė surašė visus VIEŠPATIES
žodžius. Atsikėlęs anksti kitą rytą, jis
pastatė kalno papėdėje aukurą su dvy-
lika akmeninių stulpų dvylikai Izrae-
lio giminių. 5 Jis paskyrė keletą jaunų
vyrų iš Izraelio vaikų atnašauti degi-
namąsias aukas ir aukoti jaučius kaip
bendravimo aukas VIEŠPAČIUI. 6 Pusę
kraujo Mozė pasėmė ir supylė į dube-
nis, o kitą pusę kraujo išliejo ant au-
kuro. 7 Tada, paėmęs Sandoros knygą,
Mozė garsiai ją perskaitė žmonėms. O
žmonės sakė: „Visa, ką VIEŠPATS pa-
sakė, vykdysime ir būsime klusnūs".
8 *Mozė paėmė kraujo ir pašlakstė juo
žmones, tardamas: „*Tai kraujas San-
doros, kurią VIEŠPATS sudarė su jumis
pagal visus šiuos žodžius".
9 Tada Mozė ir Aaronas, Nadabas ir
Abihuvas ir septyniasdešimt Izraelio
seniūnų užkopė į kalną 10 ir matė Iz-
raelio Dievą. Po jo kojomis buvo tarsi
safyro asla, tarsi pats dangaus skaidru-
mas. 11 Dievas nepakėlė rankos prieš Iz-
raelio tautos vadus; po Dievo regėjimo
jie galėjo valgyti ir gerti.
12 VIEŠPATS tarė Mozei: „Užkopk pas
mane į kalną ir ten lauk. Tau duosiu
akmens plokštes su Įstatymu ir įsaky-
mais, kuriuos surašiau jiems pamoky-
ti". 13 Taigi Mozė ir jo palydovas Jozuė
pakilo kopti. Mozė užkopė ant Dievo
kalno. 14 Seniūnams jis buvo pasakęs:
„Laukite mūsų čia, kol sugrįšime. Žiū-
rėkite, turite prie savęs Aaroną ir Hūrą.
Jei kam iškiltų koks reikalas, į juos te-
sikreipia".
15 Tada Mozė užkopė ant kalno, ir
debesis uždengė kalną. 16 VIEŠPATIES
šlovė apgaubė Sinajaus kalną, ir de-
besis jį dengė šešias dienas. Septin-
tą dieną jis pašaukė Mozę iš debesies.
17 VIEŠPATIES šlovės pavidalas izraelitų
akims atrodė tarsi ryjanti ugnis kalno
viršūnėje. 18 Mozė įėjo į debesį ir užko-
pė ant kalno. *Ant kalno Mozė išbuvo

23,31 Dab. Viduržemio jūra.

24,8 *Hbr 9,19-20*
24,8 *Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20; 1 Kor 11,25; Hbr 10,29*
24,18 *Įst 9,9*

keturiasdešimt dienų ir keturiasde-
šimt naktų.

Rinkliava Padangtei statyti

25 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: [2] „Pa-
liepk izraelitams atidėti man
atnašų. Priimsite man atnašą iš visų,
kurių širdis skatina tai padaryti.
[3] Aūkos, kurias man iš jų priimsite, yra
tokios: auksas, sidabras ir varis, [4] mė-
lynõs, violetinės ir tamsiai raudonos
spalvos siūlai, plona drobė ir ožkų
vilnos, [5] išdirbti avikailiai, tehašimo*
oda ir akacijos mediena, [6] aliejus ži-
bintams, balzamas patepimų aliejui ir
kvapiajam smilkalui, [7] lazurito akme-
nys bei brangakmeniai efodui bei krū-
tinės dėklui. [8] Tepadaro jie man šven-
tyklą, idant galėčiau gyventi tarp jų.
[9] Tiksliai, kaip tau rodau – pagal Pa-
dangtės ir viso jos apstatymo pavyzdį,
– taip turite ją padaryti.

Sandoros Skrynia

[10] Tebūna padaryta iš akacijos medžio
skrynia pustrečios uolekties ilgio, pu-
santros uolekties pločio ir pusantros
uolekties aukščio. [11] Aptrauksi ją grynu
auksu – paauksuosi iš vidaus ir iš lau-
ko – ir aplinkui uždėsi ant jos aukso
apvadą. [12] Nuliesi jai keturis aukso žie-
dus ir pritaisysi prie keturių kojų: du
žiedus viename šone ir du žiedus ki-
tame šone. [13] Padarysi iš akacijos me-
džio karteles ir jas paauksuosi. [14] Kar-
teles įversi į žiedus skrynios šonuose
skryniai nešti. [15] Kartelės liks nuolatos
skrynios žieduose; jos nebus iš jų iš-
traukiamos. [16] Į skrynią padėsi Sando-
ros plokštes, kurias tau duosiu.

[17] Tada iš gryno aukso padarysi
*malonės sostą pustrečios uolekties il-
gio ir pusantros uolekties pločio. [18] Nu-
kalsi iš aukso du kerubus; padirbsi juos
iš kalstyto aukso prie abiejų malonės
sosto galų. [19] Padirbk vieną kerubą vie-
name gale ir kitą kerubą kitame gale;
padirbsi kerubus, sujungtus su malo-
nės sostu prie abiejų jo galų. [20] Keru-
bai turės išskleistus sparnus ir savo
sparnais dengs malonės sostą. Jiedu
bus vienas priešais kitą, bet jų veidai
bus atgręžti į malonės sostą. [21] Malo-
nės sostą uždėsi ant skrynios viršaus;
į skrynią įdėsi Sandoros plokštes, ku-
rias tau duosiu. [22] Ten aš susitiksiu su
tavimi ir nuo malonės sosto viršaus
– tarp dviejų kerubų, esančių viršum
Sandoros Skrynios – pasakysiu tau
visa, ką per tave noriu įsakyti izraeli-
tams.

Atnašų stalas

[23] Padarysi iš akacijos medžio stalą
dviejų uolekčių ilgio, vienos uolekties
pločio ir pusantros uolekties aukš-
čio. [24] Aptrauksi jį grynu auksu ir vir-
šų aplenksi aukso apvadu. [25] Padarysi
aplink jį plaštakos platumo briauną, o
aplink briauną – aukso apvadą. [26] Nu-
liesi jam keturis aukso žiedus ir pritai-
sysi ant keturių kampų prie keturių
kojų. [27] Žiedai, laikantys karteles stalui
nešti, bus prie pat briaunos. [28] Karteles
padirbsi iš akacijos medžio ir aptrauk-
si jas auksu. Jomis bus nešamas stalas.
[29] Stalo lėkštes ir indus smilkalams,
dubenis ir ąsočius liejamosioms atna-
šoms padirbsi iš gryno aukso. [30] *Ant
stalo nuolat mano akivaizdoje laikysi
padėtinę duoną.

Septynšakė žvakidė

[31] Padarysi iš gryno aukso žvakidę.
Žvakidės stovas ir kotas turės būti nu-
kalti; taurelės, galvutės ir vainiklapiai
turės būti iš vieno gabalo su žvakide.
[32] Šešios šakos turės eiti iš jos šonų:
trys šakos – iš vieno šono ir trys ša-
kos – iš kito. [33] Trys migdolo žiedo pa-
vidalo taurelės, kiekviena su galvute ir

25,5 Spėjama, kad tai jūrų gyvūnas.

25,17 *Rom 3,25*

25,30 *Kun 24,5-8*

vainiklapiais, ant vienos šakos, ir trys
migdolo žiedo pavidalo taurelės, kie-
kviena su galvute ir vainiklapiais, ant
kitos šakos. Tokios bus visos šešios iš
žvakidės išeinančios šakos. 34 Ant žva-
kidės koto bus keturios migdolo žiedo
pavidalo taurelės, kiekviena su savo
galvute ir vainiklapiais. 35 Galvutė iš
to paties gabalo bus po pirmąja šakų
pora, galvutė iš to paties gabalo bus po
antrąja šakų pora ir galvutė iš to paties
gabalo bus po trečiąja šakų pora. Tai-
gi bus po galvutę visoms šešioms ša-
koms, išeinančioms iš žvakidės. 36 Gal-
vutės ir jų šakos bus iš to paties gabalo,
visos nukaltos iš gryno aukso. 37 Pada-
rysi jai septynis žibintus. Žibintai turi
būti ant jos padėti taip, kad apšvies-
tų vietą žvakidės priekyje. 38 Žnyplės
ir padėklai turi būti iš gryno aukso.
39 Žvakidė ir jos reikmenys turi būti
padirbti iš vieno talento gryno aukso.
40 *Žiūrėk, kad juos padarytum pagal
pavyzdį, parodytą tau ant kalno.

Audeklai

26 Pačią Padangtę padarysi iš de-
šimties dangų plonos suktinių
siūlų drobės su mėlynos, violetinės
bei tamsiai raudonos spalvos siūlais
joje meistriškai išsiuvinėtais keru-
bais. 2 Kiekvienos dangos ilgis bus
dvidešimt aštuonios uolektys, o plo-
tis – keturios uolektys. Visos dangos
bus vienodo dydžio. 3 Penkios dan-
gos bus susegtos viena su kita; kitos
penkios dangos irgi bus susegtos vie-
na su kita. 4 Pritaisysi mėlynų verpa-
lų kilpas ant vieno junginio galinės
dangos pakraščio; tą pat padarysi ir
ant kito junginio galinės dangos pa-
kraščio. 5 Penkiasdešimt kilpų pritai-
sysi prie vienos dangos ir penkiasde-
šimt kilpų – ant pakraščio dangos,
esančios kitame junginyje. Kilpos
turi būti viena priešais kitą. 6 Padirb-
si penkiasdešimt aukso sagčių ir su-
segsi dangas vieną su kita taip, kad
pasidarytų Padangtė.
7 Tada iš ožkos vilnos padarysi dan-
gas ir Palapinei viršum Padangtės; pa-
daryk vienuolika tokių dangų. 8 Kie-
kvienos dangos ilgis bus trisdešimt
uolekčių, o plotis – keturios uolek-
tys. Visos vienuolika dangų bus vie-
nodo dydžio. 9 Susegsi atskirai į viena
penkias dangas ir atskirai šešias dan-
gas. Šeštąją dangą sulenksi dvilinką
Palapinės priekyje. 10 Pritaisysi pen-
kiasdešimt kilpų ant galinės dangos
pakraščio viename junginyje ir pen-
kiasdešimt kilpų ant galinės dangos
pakraščio kitame junginyje.
11 Padirbsi iš vario penkiasdešimt
sagčių, įtvirtinsi sagtis į kilpas ir visa
taip sukabinsi, kad Palapinė būtų pa-
statyta. 12 O dalis, atliekanti nuo Pala-
pinės dangų, – ana dvilinkoji danga
– uždengs Padangtės galą. 13 Panašiai
Palapinės dañgos turės vienos uolek-
ties pridėtinį ilgį prie abiejų kiekvie-
nos dangos galų ir kabės nuleistos ligi
žemės viename bei kitame Padangtės
šone jai uždengti. 14 O pačiai Palapinei
padarysi priedangą iš raudonai dažytų
avikailių ir virš jos – priedangą iš teha-
šimo odos.

Medžio sienos

15 Padirbsi lentas iš akacijos medžio
Padangtės sienoms pastatyti. 16 Kiek-
vienõs lentõs ilgis turi būti dešimt uo-
lekčių, o plotis – pusantros uolekties.
17 Kiekviena lenta šonuose turės po dvi
iškyšas lentoms sukabinti. Taip turės
būti padirbtos visos Padangtės lentos.
18 Padangtei padirbsi dvidešimt lentų
pietinei sienai, pietų šonui; 19 nuliesi
keturiasdešimt sidabro pastovų pa-
dėti po dvidešimčia lentų: po du pa-
stovus – po pirmosios lentos dviem
iškyšomis ir po du pastovus – po kiek-
vienos kitos lentos dviem iškyšomis.
20 Ir Padangtės antrajai sienai – šiaurės

25,40 *Apd 7,44; Hbr 8,5*

šonui – padirbsi dvidešimt lentų 21 su
keturiasdešimt sidabro pastovų: po
du pastovus po pirmąja lenta ir po du
pastovus po kiekviena kita lenta. 22 Pa-
dangtės užpakalinei sienai – vakarų
šonui – padirbsi šešias lentas 23 ir Pa-
dangtės užpakalinės sienos kampams
– dvi lentas. 24 Šios dvi žemai bus palai-
dos, bet viršuje sujungtos ties pirmąja
sąvarža. Abi jos turės būti taip padary-
tos; jos sudarys abu kampus. 25 Taigi iš
viso bus aštuonios lentos su sidabro
pastovais – šešiolika pastovų: po du
pastovus po pirmąja lenta ir po du pa-
stovus po kitomis lentomis.
26 Padarysi iš akacijos medžio sker-
sinius: penkis vienai Padangtės lentų
sienai, 27 penkis kitai Padangtės lentų
sienai ir penkis Padangtės užpakalinės
sienos – vakarų šono – lentoms. 28 Vi-
durinis skersinis eis lentų sienos vidu-
riu nuo vieno galo iki kito. 29 Lentas pa-
auksuosi ir nuliesi ant jų aukso žiedus
skersiniams laikyti. Ir skersinius pa-
auksuosi. 30 Pastatysi Padangtę pagal
ant kalno tau parodytą pavyzdį.

Uždangos

31 Padarysi uždangą iš plonos sukti-
nių siūlų drobės su mėlynais, viole-
tiniais bei tamsiai raudonais siūlais
meistriškai joje išsiuvinėtais keru-
bais. 32 Pakabinsi ją ant keturių auksu
aptrauktų akacijos medžio stulpų su
aukso kabliais, stovinčių ant keturių
sidabro pastovų. 33 *Uždangą paka-
binsi žemiau sagčių ir ten, už uždan-
gos, į vidų įneši Sandoros Skrynią.
Uždanga atskirs šventąją vietą nuo
šventų švenčiausiosios vietos. 34 Už-
kelsi malonės sostą ant Sandoros
Skrynios šventų švenčiausiojoje vie-
toje. 35 Pastatysi stalą šiapus uždan-
gos, o žvakidę – pietiniame Padang-
tės šone priešais stalą; stalą pastatysi
šiauriniame šone.
36 Padarysi užuolaidą Palapinės an-
gai iš plonos suktinių siūlų drobės,
išsiuvinėtos mėlynų, violetinių bei
tamsiai raudonų siūlų raštais. 37 Užuo-
laidai padarysi penkis akacijos me-
džio stulpus ir aptrauksi juos auksu.
Jų kabliai turi būti iš aukso, o pastovus
jiems nuliesi iš vario.

Deginamųjų aukų aukuras

27 Padarysi iš akacijos medžio au-
kurą penkių uolekčių ilgio, pen-
kių uolekčių pločio – aukuras bus ke-
turkampis – ir trijų uolekčių aukščio.
2 Ant jo keturių kampų turi būti pa-
dirbti ragai taip, kad išeitų tiesiog iš pa-
ties aukuro. Aptrauk jį variu. 3 Padirbsi
jam puodus pelenams supilti, grandi-
klius, dubenis, šakutes ir keptuves. Vi-
sus jo reikmenis padarysi iš vario. 4 Pa-
dirbsi jam taip pat vario pinučius ir ant
pinučių pritaisysi keturis vario žiedus
prie visų keturių kampų. 5 Pritvirtinsi
pinučius žemiau, po aukuro briauna,
kad jie nusidriektų žemyn iki pusės au-
kuro. 6 Padarysi aukurui kartis – akaci-
jos medžio kartis – ir aptrauksi variu.
7 Kartys turi būti perkištos per žiedus,
kad aukurą nešant, kartys būtų abipus
jo. 8 Padarysi jį tuščią, iš lentų. Kaip tau
buvo parodyta ant kalno, taip jis turi
būti ir padarytas.

Kiemas

9 Įrengsi Padangtės kiemą. Pietinėje
pusėje – pietų pakraštyje – Padangtė
turės šimto uolekčių plonos suktinių
siūlų drobės uždangas 10 su dvidešimt
vario stulpų ir pastovų. Bet stulpų
kabliai ir jų sankabos turi būti iš si-
dabro. 11 Panašiai ir išilgai šiaurės pa-
kraščio turi būti šimto uolekčių ilgio
uždangos su dvidešimt stulpų ir dvi-
dešimt pastovų iš vario, o stulpų ka-
bliai ir jų sankabos iš sidabro. 12 Vaka-
riniame kiemo pakraštyje turės būti
penkiasdešimt uolekčių uždangos su
dešimčia stulpų ir dešimčia pastovų.

26,33 *Hbr 6,19; 9,3-5*

13 Kiemo plotis priekyje, iš rytų pusės,
bus penkiasdešimt uolekčių. 14 Viena-
me pakraštyje turės būti penkiolikos
uolekčių uždangos su trim stulpais
ir trim pastovais. 15 Ir kitame pakraš-
tyje bus penkiolikos uolekčių uždan-
gos su trim stulpais ir trim pastovais.
16 O kiemo vartams turės būti dvide-
šimties uolekčių ilgio užuolaida iš
plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvi-
nėtos mėlynų, violetinių bei tamsiai
raudonų siūlų raštais. Ji turės keturis
stulpus su keturiais pastovais. 17 Visi
stulpai kieme bus su sankabomis ir
kabliais iš sidabro, o pastovus turės
iš vario. 18 Kiemo ilgis bus šimtas uo-
lekčių, plotis – penkiasdešimt ir aukš-
tis – penkios uolektys. Tam turi būti
panaudota plona suktinių siūlų dro-
bė, o pastovai turi būti iš vario. 19 Visi
Padangtės reikmenys visoms jos ap-
eigoms, lygiai kaip ir visi jos kuole-
liai ir visi kiemo kuoleliai, turės būti
iš vario.

Aliejus žibintams

20 Be to, idant nuolat degtų žibintas,
tu įsakysi izraelitams tai šviesai at-
nešti gryno iš alyvų išspausto aliejaus.
21 Susitikimo Palapinėje vietą šiapus
uždangos, esančios priešais Sandoros
plokštes, Aaronas ir jo sūnūs prižiūrės
nuo vakaro iki ryto VIEŠPATIES akivaiz-
doje. Tai bus amžinas įsakas visoms iz-
raelitų kartoms.

Kunigų drabužiai

28 Pasišauk iš izraelitų savo bro-
lį Aaroną drauge su jo sūnu-
mis tarnauti man kunigais – Aaroną
ir Aarono sūnus Nadabą bei Abihuvą,
Eleazarą ir Itamarą. 2 Pasiūdinsi savo
broliui Aaronui šventus drabužius,
kad būtų oriai puošnūs. 3 Todėl nu-
rodyk visiems, turintiems įgūdžių,
kuriems esu suteikęs išmonę, kad jie
pasiūtų Aaronui drabužius, kuriais
apsivilkęs jis bus pašventintas tarnau-
ti man kunigu. 4 O drabužiai, kuriuos
pasiūdinsi, yra šie: krūtinės dėklas,
efodas, skraistė, tunika su kutais, tur-
banas ir juosta. Siuvant šiuos šventus
drabužius tavo broliui Aaronui ir jo sū-
nums, kad jie tarnautų man kunigais,
5 turi būti panaudota auksas, mėlyni,
violetiniai bei tamsiai raudonos spal-
vos siūlai ir plona drobė.

Efodas ir krūtinės dėklas

6 Efodą padarysi iš aukso ir plonos
suktinių siūlų drobės, meistriškai iš-
siuvinėtos mėlynais, violetiniais bei
tamsiai raudonais siūlais. 7 Jis turės
dvejas petnešas, prisiūtas prie efodo
abiejų galų. 8 Meistriškai išausta juos-
ta, esanti ant efodo, bus to paties dar-
bo ir tokių pat medžiagų – iš aukso ir
plonos suktinių siūlų drobės, puoš-
tos mėlynais, violetiniais bei tamsiai
raudonais siūlais. 9 Paimsi du lazu-
rito akmenis ir išraižysi juose Izrae-
lio sūnų vardus: 10 šešis vardus – vie-
name akmenyje ir šešis kitus vardus
– kitame akmenyje pagal jų gimimo
eilę. 11 Kaip brangakmenių gludinto-
jas išraižo antspaudo žiedus, taip tu
išraižysi anuose dviejuose akmeny-
se Izraelio sūnų vardus. 12 Įrėminęs
juos aukso rėmeliais, pritvirtinsi abu
akmenis prie efodo petnešų kaip at-
minimo akmenis Izraelio sūnums.
Aaronas nešios jų vardus atminimui
ant savo abiejų pečių VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. 13 Padirbsi aukso gėles 14 ir
dvi grandinėles iš gryno aukso, nuvy-
tas kaip virvelės. Prie gėlių pritvirtinsi
nuvytąsias grandinėles.

15 Padarysi ir nuosprendžio dėklą
ant krūtinės, išsiuvinėtą kaip ir efo-
das. Turi padaryti jį iš aukso ir plonos
suktinių siūlų drobės, puoštos mėly-
nais, violetiniais bei tamsiai raudo-
nais siūlais. 16 Krūtinės dėklas turi būti
keturkampis ir dvilinkas, sprindžio il-
gio ir sprindžio pločio. 17 Apdaigstysi
jį keturiomis brangakmenių eilėmis.

Pirmoje eilėje bus sardas, topazas ir
smaragdas, 18 antroje eilėje – granatas,
safyras ir ametistas, 19 trečioje eilėje
– hiacintas, agatas ir krištolas, 20 ke-
tvirtoje eilėje bus berilas, lazuritas ir
jaspis. Įtvaruose jie turi būti įreminti
auksu. 21 Akmenų skaičius atitiks dvy-
likos Izraelio sūnų vardus; jie bus tar-
si antspaudo žiedai su kiekviename
išraižytu vienos iš dvylikos giminių
vardu.

22 Padirbsi krūtinės dėklui grandi-
nėles iš gryno aukso, suvytas tarsi vir-
velės. 23 Padirbsi krūtinės dėklui ir du
žiedus iš aukso, pritvirtinsi juos viršu-
je prie abiejų krūtinės dėklo kampų.
24 Dvi aukso virveles įversi į tuos du
žiedus prie dėklo ant krūtinės kam-
pų, 25 o kitus du virvelių galus pririši
priekyje prie dviejų įtvarų, pritvirtintų
prie efodo petnešų. 26 Padirbsi iš aukso
kitus du žiedus ir pritvirtinsi juos apa-
čioje prie dviejų krūtinės dėklo kampų
ant užpakalinės pusės prie pat efodo.
27 Tada padirbsi iš aukso dar du žiedus
ir pritvirtinsi juos žemai efodo petne-
šų priekyje, prie jo siūlės virš meis-
triškai išaustos efodo juostos. 28 Mėly-
na virvelė taip sujungs krūtinės dėklo
žiedus su efodo žiedais, kad krūtinės
dėklas gulėtų tiesiog ant meistriškai
išaustos efodo juostos ir negalėtų at-
siskirti nuo efodo. 29 Eidamas į šventą-
ją vietą, Aaronas nešios Izraelio sūnų
vardus nuosprendžio dėkle ant krūti-
nės viršum savo širdies kaip nuolatinį
atminimą VIEŠPATIES akivaizdoje. 30 Į šį
nuosprendžio dėklą ant krūtinės įdėsi
Urimus ir Tumimus, kad ir jie būtų
prie Aarono širdies, kada tik jis eis
VIEŠPATIES akivaizdon. Taigi Aaronas
nuolat nešios izraelitų nuosprendį prie
savo širdies VIEŠPATIES akivaizdoje.

28,30 *Sk 27,21; Ezr 2,63; Neh 7,65*

28,30 Hebr. „Šviesos ir Tobulybės"; jais izraelitų kunigas galėdavo skelbti nuosprendį Dievo vardu.

Kiti drabužiai

31 Efodo skraistę padarysi vien iš mė-
lynos medžiagos. 32 Jos viduryje bus
skylė galvai, aplink šią skylę bus aus-
ta atsiūlė, kaip paprastai būna šarvų
liemenėje, idant nesuplyštų. 33 Ant
jos žemutinio apvado padarysi gu-
mulus tarsi granatmedžio obuolius iš
mėlynų, violetinių ir tamsiai raudo-
nų siūlų aplink visą žemutinį apvadą;
aplink visą apvadą tarp gumulų bus
aukso varpeliai: 34 pirma – aukso var-
pelis, po jo – granatmedžio obuolys,
ir taip pakaitomis aplink visą žemu-
tinį skraistės apvadą. 35 Eidamas tar-
nybą Aaronas ją vilkės, kad girdėtųsi
jos skambesys, kai jis įeina į šventy-
klą VIEŠPATIES akivaizdon ir kai išeina,
idant nenumirtų.

36 Padarysi iš gryno aukso gėlę ir
išraižysi joje, kaip išraižoma antspau-
do žiede, 'Pašvęsta VIEŠPAČIUI'. 37 Pri-
riši ją prie turbano mėlyna virvele
taip, kad ji būtų turbano priekyje. 38 Ji
bus Aaronui ant kaktos, ir Aaronas
prisiims sau bet kokią kaltę, kilusią
izraelitams atnašaujant ir pašventi-
nant savo šventąsias dovanas. Ji turi
būti nuolat jam ant kaktos, idant iz-
raelitai gautų malonę VIEŠPATIES aki-
vaizdoje.

39 Pasiūsi kutuotą tuniką iš plo-
nos drobės, padarysi turbaną iš plo-
nos drobės, juostą išsiuvinėsi raštais.
40 Panašiai ir Aarono sūnums pada-
rysi tunikas ir juostas, ir kepures; pa-
darysi tai jų oriam puošnumui. 41 Ap-
vilksi jais savo brolį Aaroną drauge su
jo sūnumis. Patepsi juos, pripildysi jų
rankas*, pašventinsi juos man tarnau-
ti kunigais.

42 Jų nuogam kūnui nuo juosmens
ligi šlaunų pridengti pasiūsi linines
apatines kelnaites. 43 Aaronas ir jo sū-
nūs turės jomis vilkėti, eidami į Susi-
tikimo Palapinę ar artindamiesi prie

28,41 T. y. įteiksi jiems tarnybos reikmenis.

aukuro tarnauti šventojoje vietoje, kad neužsitrauktų kaltės ir nenumirtų. Tas įsakas bus amžinas jam ir jo palikuonims po jo.

Kunigų pašventimas

29 Pašventindamas juos tarnauti man kunigais, turėsi atlikti su jais tokias apeigas. Paimsi iš bandos jautuką ir du avinus be trūkumų, 2 taip pat neraugintos duonos, nerauginto su įmaišytu aliejumi plokštainių ir neraugintų aliejumi apteptų tešlainių; juos kepsi iš geriausių kviečių miltų. 3 Sudėsi į pintinę ir atnašausi juos pintinėje. Atnašausi ir jautuką su dviem avinais. 4 Aaroną ir jo sūnus atvesi prie Susitikimo Palapinės įėjimo ir nuplausi juos vandeniu. 5 Tada paimsi drabužius ir aprengsi Aaroną tunika, efodo skraiste, efodu bei nuosprendžio dėklu ant krūtinės ir apjuosi jį meistriškai išausta efodo juosta. 6 Uždėsi jam ant galvos turbaną ir pritvirtinsi ant jo šventąjį ženklą. 7 Pasiimsi patepimo aliejaus, išpilsi jam ant galvos ir jį patepsi. 8 Po to liepsi prieiti jo sūnums, apvilksi juos tunikomis, 9 apjuosi juostomis ir uždėsi jiems kepures. Kunigo tarnyba bus jų amžinas įsakas. Tada įvesdinsi į kunigų tarnybą Aaroną ir jo sūnus.

Kunigų pašventimo aukos

10 Dabar nuvesi jautuką priešais Susitikimo Palapinę. Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas jautukui ant galvos, 11 o tu papjausi jį Viešpaties akivaizdoje prie įėjimo į Susitikimo Palapinę, 12 paimsi jautuko kraujo ir patepsi pirštu aukuro ragus, o kitą kraują išliesi aukuro papėdėje. 13 Paimsi visus taukus, dengiančius vidurius, kepenų lezgį, abu inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir paversi juos dūmais ant aukuro. 14 O jautuko mėsą, jo odą ir atmatas sudeginsi ugnyje už stovyklos, nes tai yra auka už nuodėmę.

15 Tada paimsi vieną iš avinų. Aaronas ir jo sūnūs teuždeda rankas jam ant galvos. 16 Papjauk aviną, paimk jo kraujo ir pašlakstyk juo visus aukuro šonus. 17 Po to sukaposi aviną į dalis, apiplausi jo vidurius bei kojas ir, pridėjęs juos prie kitų dalių ir galvos, 18 paversi dūmais ant aukuro. Tai ugninė atnaša Viešpačiui, *malonaus kvapo auka; ugninė auka Viešpačiui.

19 Paimsi ir antrą aviną. Aaronas ir jo sūnūs teuždeda rankas jam ant galvos. 20 Papjauk aviną, paimk jo kraujo, patepk juo Aarono dešiniosios ausies lezgelį bei jo sūnų dešiniųjų ausų lezgelius ir jų dešiniųjų rankų nykščius bei jų dešiniųjų kojų didžiuosius pirštus, o likusiu krauju apšlakstyk visus aukuro šonus. 21 Po to paimsi kraujo, esančio ant aukuro, bei patepimo aliejaus, pašlakstysi Aaroną ir jo drabužius, taip pat jo sūnus ir sūnų drabužius. Tada jis ir jo drabužiai bus šventi, bus šventi ir jo sūnūs bei sūnų drabužiai.

22 Paimsi iš šio avino riebiąsias dalis – riebiąją uodegą, vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir dešinę mentę, nes tai įvesdinimo į kunigų tarnybą avinas. 23 Pridėk vieną kepalą duonos, vieną plokštainį, keptą su aliejumi, ir vieną tešlainį iš neraugintos duonos pintinės, stovinčios Viešpaties akivaizdoje. 24 Padėk visa tai Aaronui bei jo sūnums ant delnų ir atnašauk jas kaip siūbuojamąją atnašą Viešpaties akivaizdoje. 25 Tada paimsi jas iš jų rankų ir paversi dūmais ant aukuro viršum ugninės atnašos kaip malonaus kvapo auką Viešpačiui. Tai ugninė auka Viešpačiui.

26 Tada paimsi Aarono įvesdinimo į kunigo tarnybą avino krūtinę ir atnašausi ją kaip siūbuojamąją atnašą Viešpaties akivaizdoje. Tai bus tavo dalis. 27 Pašventinsi įvesdinimo į

29,18 *Ef 5,2; Fil 4,18*

kunigo tarnybą avino – to, kuris buvo
Aarono, ir to, kuris buvo jo sūnų – krū-
tinę, atnašautą kaip siūbuojamąją at-
našą, ir mentę, atnašautą kaip dovanos
atnašą. 28 Amžinu įsaku tai bus Aarono
ir jo sūnų dalis, kurią jie turės gauti iš
izraelitų. Mat tai – atnašos; jos bus iz-
raelitų atnaša – atnaša Viešpačiui iš jų
bendravimo aukos.

29 Šventieji Aarono drabužiai po jo
pereis sūnums, nes jais apsirengę jie bus
patepami ir įvesdinami į kunigo tarny-
bą. 30 Tas sūnus, kuris taps kunigu vietoj
jo ir eis tarnauti į šventyklą Susitikimo
Palapinėje, vilkės jais septynias dienas.

31 Paimsi įvesdinimo į kunigo tar-
nybą aviną ir išvirsi jo mėsą šventojoje
vietoje. 32 Aaronas ir jo sūnūs prie įėji-
mo į Susitikimo Palapinę valgys avino
mėsą ir pintinėje esančią duoną. 33 Tik
jie valgys maistą, kuriuo yra atliktas
permaldavimas, juos įvesdinant į ku-
nigų tarnybą ir pašventinant. Niekas
kitas jo nevalgys, nes jis yra šventas.
34 Jei liktų iš įvesdinimo į kunigų tar-
nybą mėsos ar duonos ligi ryto, sude-
ginsi liekanas ugnyje. Jos neturi būti
valgomos, nes yra šventos.

35 Pasielgsi su Aaronu ir jo sūnumis
taip, kaip įsakiau. Per septynias die-
nas įvesdinsi juos į kunigų tarnybą.
36 Kasdien atnašausi jautį kaip permal-
davimo auką už nuodėmę. Atnašausi
auką už nuodėmę ir už aukurą, kai jį
apvalysi; patepsi jį, kad pašventintum.
37 Septynias dienas tęsi permaldavimą
už aukurą, kad jį pašventintum, ir au-
kuras bus ypač šventas. Kas tik prie jo
prisiliestų, taps pašventintas.

38 Štai ką atnašausi ant aukuro: nuo-
latos po du mitulius avinėlius kasdien.
39 Vieną avinėlį atnašausi rytą, o kitą
avinėlį – temstant. 40 Su pirmuoju avi-
nėliu atnašausi vieną dešimtadalį sai-
ko geriausių miltų, maišytų su vienu
ketvirčiu hino aliejaus iš grūstų alyvų,
ir vieną ketvirtį hino vyno liejama-
jai atnašai. 41 O kitą avinėlį atnašausi
temstant; atnašausi jį kaip ir rytą su
miltų atnaša bei liejamąja atnaša, ugni-
ne atnaša kaip malonaus kvapo auka
Viešpačiui. 42 Tai bus nuolatinė degi-
namoji auka per jūsų kartas Viešpaties
akivaizdoje prie įėjimo į Susitikimo
Palapinę, kur aš pasitiksiu tave ir kal-
bėsiuosi su tavimi. 43 Ten, prie aukuro,
kuris bus pašvęstas mano šlove, aš pa-
sitiksiu izraelitus. 44 Pašventinsiu Susi-
tikimo Palapinę ir aukurą, pašventinsiu
Aaroną ir jo sūnus tarnauti man kuni-
gais. 45 Gyvensiu tarp izraelitų ir bū-
siu jų Dievas. 46 Ir jie žinos, kad aš esu
Viešpats, jų Dievas, kuris išvedė juos iš
Egipto žemės, kad galėtų tarp jų gyven-
ti. Aš esu Viešpats, jų Dievas.

Smilkalų aukuras

30 Padarysi aukurą smilkalams at-
našauti; padarysi jį iš akacijos
medžio. 2 Jis bus vienos uolekties ilgio ir
vienos uolekties pločio – keturkampis,
o aukščio turės dvi uolektis; iš to paties
gabalo bus jo ragai. 3 Aptrauksi aukurą
grynu auksu – viršų, visus šonus bei
ragus – ir aplenksi aukso apvadu. 4 Že-
miau apvado abiejuose aukuro šonuo-
se pritaisysi du aukso žiedus kartelėms
aukurui nešti. 5 Karteles padirbsi iš aka-
cijos medžio ir paauksuosi. 6 Aukurą pa-
statysi priešais uždangą, esančią viršum
Sandoros Skrynios, priešais malonės
sostą, esantį viršum Sandoros plokščių,
toje vietoje, kur su tavimi susitiksiu.
7 Aaronas atnašaus ant jo kvapųjį smil-
kalą; atnašaus jį kas rytą, tvarkydamas
žibintus. 8 Ir temstant, uždegęs žibin-
tus, Aaronas atnašaus jį kaip nuolatinę
smilkalų atnašą Viešpaties akivaizdoje
per visas jūsų kartas. 9 Ant jo neatna-
šaukite kitokių smilkalų nei deginamo-
sios aukos, nei valgio atnašų; neliekite
ant jo nei liejamųjų atnašų. 10 Kartą per
metus Aaronas atliks permaldavimo
apeigas ant jo ragų. Per jūsų kartas jis
atliks permaldavimo apeigas už auku-
rą kartą per metus permaldavimo už

nuodėmę aukos krauju. Šis aukuras
ypač šventas VIEŠPAČIUI“.

Šventyklos mokestis

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 12 „Kai sura-
šinėsi izraelitus, kiekvienas, įrašomas į
sąrašą, turės mokėti VIEŠPAČIUI išpirki-
mo mokestį už savo gyvastį, kad būtų
išvengta bet kokios rykštės tarp sura-
šomųjų. 13 Štai ką kiekvienas, įrašytas
į sąrašus, turės mokėti: *pusę šekelio
pagal šventyklos šekelį, o šekelis turi
dvidešimt gėrų. Šis pusės šekelio mo-
kestis – atnaša VIEŠPAČIUI. 14 Kiekvie-
nas, kuris įrašomas į sąrašą, dvide-
šimtmetis ar vyresnis, duos VIEŠPATIES
atnašą. 15 Turtingas neduos daugiau,
o vargšas neduos mažiau negu pusę
šekelio, kai atnešite šią VIEŠPATIES at-
našą išpirkti savo gyvasčiui. 16 Paimsi
šiuos permaldavimo pinigus iš izraeli-
tų ir paskirsi juos Susitikimo Palapinės
reikalams. Izraelitams VIEŠPATIES aki-
vaizdoje tai bus priminimas išpirkimo,
duoto už jūsų gyvastį“.

Vario praustuvas

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 18 *„Padarysi
vario praustuvą su vario pastovu apsi-
plovimams. Pastatysi jį tarp Susitikimo
Palapinės ir aukuro; pripilsi jį vandens.
19 Juo Aaronas ir jo sūnūs nusiplaus
rankas ir kojas. 20 Eidami į Susitiki-
mo Palapinę ar artindamiesi tarnauti
prie aukuro, atnašaudami ugninę auką
VIEŠPAČIUI, jie turi nusiplauti vande-
niu, kad nenumirtų. 21 Jie nusiplaus
rankas ir kojas, kad nenumirtų. Tai bus
amžinas įsakas jiems – ir jam, ir jo pali-
kuonims per kartas“.

Patepimo aliejus

22 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 23 „Paimk
brangiausių kvepalų: penkių šim-
tų šekelių vertės skystos miros, pusę
tiek, tai yra dviejų šimtų penkias-
dešimt šekelių vertės kvapiojo cina-
mono, dviejų šimtų penkiasdešimt
šekelių vertės kvapiosios nendrės,
24 penkių šimtų šekelių (pagal šven-
tyklos šekelį) vertės kasijos ir vieną
hiną alyvmedžio aliejaus. 25 Iš jų paga-
minsi šventąjį aliejų patepimui, tarsi
jis būtų kvepalų gamintojo sumaišy-
tas. Jis bus šventas patepimo aliejus.
26 Patepsi juo Susitikimo Palapinę ir
Sandoros Skrynią, 27 stalą ir visus in-
dus, žvakidę ir jos reikmenis, aukurą
smilkalams, 28 deginamųjų aukų au-
kurą su visais reikmenimis ir praus-
tuvą su pastovu. 29 Pašventinsi juos,
idant būtų ypač šventi. Kas tik prie jų
prisilies, taps pašventintas. 30 Patepsi
Aaroną ir jo sūnus, pašventinsi juos,
kad jie galėtų man tarnauti kaip kuni-
gai. 31 Izraelitams kalbėsi, sakydamas:
'Tai bus mano šventas patepimo alie-
jus per visas jūsų kartas. 32 Jis neturi
būti naudojamas paprastam kūno pa-
tepimui; jūs negaminsite kito mišinio
tokios sudėties kaip jis. Jis yra šven-
tas, ir jūs turite laikyti jį šventu. 33 Kas
tik pagamintų į jį panašų ar pateptų
juo pašalietį, bus pašalintas iš tau-
tos'“.

Smilkalas

34 VIEŠPATS tarė Mozei: „Paimk kvapių-
jų balzamų – natofo, onychų ir galba-
no, – šių kvapiųjų balzamų kartu su
grynais smilkalais po lygią dalį 35 ir
pagamink iš jų smilkalą, meistriškai
sumaišytą mišinį, pasūdytą, gryną ir
šventą. 36 Šiek tiek jo sugrūsi į miltelius
ir dalį padėsi priešais Sandoros plokš-
tes Susitikimo Palapinėje, kurioje aš
susitiksiu su tavimi. Jis bus jums ypač
šventas. 37 Darydami smilkalą pagal
šio mišinio sudėtį, nedarysite jo sau;
laikysite jį šventu VIEŠPAČIUI. 38 Kas tik
darys nors truputį tokio pat sau pauos-
tyti, bus pašalintas iš tautos“.

30,13 *Iš 38,25-26; Mt 17,24*
30,18 *Iš 38,8*
30,22-38 *Iš 37,29*

Meistrų parinkimas

31 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: [2]„Štai
vardu pašaukiau Hūro sūnaus
Ūrio sūnų Becalelį iš Judo giminės,
[3]pripildžiau jį dieviškos dvasios – iš-
minties, proto pažinimo ir sugebėjimo
[4]gaminti dirbinius iš aukso, sidabro
bei vario, [5]gludinti ir įtverti branga-
kmenius, drožinėti iš medžio, išma-
nyti bet kokį amatą. [6]Be to, prie jo pri-
skyriau Ahisamacho sūnų Oholiabą iš
Dano giminės ir į kiekvieno išmanan-
čio širdį įdėjau išmintį, kad jie galėtų
padaryti visa, ką tau įsakiau: [7]Susiti-
kimo Palapinę, Sandoros Skrynią ir jos
dangtį, visą Palapinės apstatymą, [8]sta-
lą ir jo reikmenis, gryno aukso žvakidę
ir visus jos reikmenis, aukurą smilkalų
atnašoms, [9]deginamosios aukos auku-
rą su reikmenimis, praustuvą ir jo pa-
stovą, [10]puošniuosius drabužius – Aa-
rono šventuosius drabužius ir jo sūnų
drabužius kunigiškajai tarnybai, [11]pa-
tepimo aliejų ir kvapųjį smilkalą šven-
tajai vietai. Visa tai jie padarys, kaip
tau įsakiau".

Šabo poilsio įsakai

[12]VIEŠPATS kalbėjo Mozei: [13]„Tu turi
pasakyti izraelitams: 'Stenkitės lai-
kytis mano šabų, nes tai ženklas tarp
manęs ir jūsų per visas jūsų kartas,
duotas tam, kad žinotumėte, jog aš,
VIEŠPATS, jus pašventinu. [14]Todėl tu-
rite laikytis šabo, nes jis jums yra
šventa diena. Kas jį išniekintų, bus
nubaustas mirtimi. Kas jo metu bet
ką dirbtų, bus atkirstas nuo tautos.
[15]*Šešias dienas bus dirbama, bet
septintoji diena yra visiško poilsio
šabas – šventa diena VIEŠPAČIUI. Kas
šabo dieną dirbtų bet kokį darbą, bus
nubaustas mirtimi. [16]Todėl izraelitai
laikysis šabo, švęsdami šabą per vi-
sas savo kartas kaip amžiną Sandorą.
[17]*Amžinai jis bus ženklas tarp ma-
nęs ir izraelitų, nes per šešias dienas
VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, o sep-
tintąją dieną atsikvėpė ir ilsėjosi'".
[18]Baigęs kalbėtis su Moze ant Sina-
jaus kalno, VIEŠPATS padavė jam San-
doros plokštes – akmens plokštes, ra-
šytas paties Dievo pirštu.

Aukso veršis

32 Matydami, kad Mozė uždel-
sė nusileisti nuo kalno, žmo-
nės susirinko prie Aarono ir sakė jam:
*„Eikš, padirbk mums dievą, kuris
mus vestų. Juk mes nežinome, kas nu-
tiko Mozei – tam vyrui, kuris išvedė
mus iš Egipto žemės". [2]Aaronas tarė
jiems: „Nuimkite aukso auskarus, ku-
riuos nešioja įkabintus į ausis jūsų
žmonos, sūnūs bei dukterys, ir atneš-
kite juos man". [3]Visi žmonės nusiėmė
aukso auskarus, kabojusius ausyse, ir
atnešė juos Aaronui. [4]Jis, paėmęs iš jų
rankų auksą, jį *išlydė ir išskobė ver-
šį. Tada jie sušuko: „Izraeli, štai tavo
Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto že-
mės!" [5]Tai pamatęs, Aaronas pastatė
priešais jį aukurą ir paskelbė: „Rytoj
bus VIEŠPATIES šventė". [6]Kitą dieną
žmonės pakilo anksti, aukojo degina-
mąsias atnašas, atnašavo bendravimo
aukas, *sėdosi valgyti ir gerti, po to kė-
lėsi ūžauti.
[7]VIEŠPATS tarė Mozei: „Skubėk tuo-
jau pat žemyn! Tavo tauta, kurią išve-
dei iš Egipto žemės, nedorai pasielgė.
[8]Jie suskubo pasukti iš kelio, kuriuo
eiti buvau jiems įsakęs, nusiliedino
veršį ir aukoja jam, sakydami: 'Izrae-
li, štai tavo Dievas, kuris išvedė tave
iš Egipto žemės!'" [9]VIEŠPATS kalbėjo
Mozei: „Matau, kad ši tauta yra kie-
tasprandė. [10]Todėl dabar palik mane

31,15 *Iš 20,8-11; 23,12; 34,21; 35,2; Kun 23,3; Įst 5,12-14*

31,17 *Iš 20,11*

32,1 *Apd 7,40*

32,4 *Apd 7,41*

32,6 *1 Kor 10,7*

vieną, kad mano įniršis jiems įsilieps-
notų ir juos sunaikinčiau, o iš tavęs pa-
daryčiau didelę tautą“.
11 *Bet Mozė maldavo VIEŠPATĮ, savo
Dievą, ir sakė: „O VIEŠPATIE, kam gi
dega tavo įniršis prieš tautą, kurią iš-
vedei iš Egipto žemės didžia galia ir
galinga ranka? 12 Kam gi egiptiečiai tu-
rėtų sakyti: ‘Pikto siekdamas, jis išvedė
juos tik išžudyti kalnuose ir išnaikinti
nuo žemės paviršiaus’? Nusigręžk nuo
savo degančio įniršio, pasigailėk ir ne-
siųsk nelaimės savo tautai. 13 Atsimink
Abraomą, Izaoką ir Izraelį, savo tar-
nus, kaip tu prisiekei jiems pačiu sa-
vimi, sakydamas: *‘Padauginsiu jūsų
palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir
*visą šį kraštą, kurį pažadėjau, duo-
siu jūsų palikuonims, ir jie paveldės jį
amžinai’“. 14 VIEŠPATS pasigailėjo ir ne-
siuntė nelaimės, kuria buvo grasinęs
savo tautai.
15 Tada Mozė apsisuko ir leidosi nuo
kalno, nešdamasis rankose dvi San-
doros plokštes – plokštes, prirašytas
abiejose pusėse; vienoje ir kitoje pusė-
je jos buvo prirašytos. 16 Plokštės buvo
Dievo darbas, o raštas – Dievo raštas,
įrėžtas plokštėse. 17 Išgirdęs žmonių
šauksmus, Jozuė tarė Mozei: „Karo
šauksmas stovykloje!“ 18 Bet šis atsakė:
„Tai ne pergalės šauksmas,
tai ne pralaimėjimo klyksmas.
Girdžiu tik ūžaujančių balsus...“
19 Prisiartinęs prie stovyklos ir pa-
matęs veršį bei šokius, Mozė įniršo.
Jis metė plokštes iš rankų ir sudaužė
kalno papėdėje. 20 Paėmęs jų padarytą
veršį, įmetė į ugnį. Sutrynęs į dulkes,
išbėrė į vandenį ir pagirdė juo izraeli-
tus.
21 Mozė tarė Aaronui: „Ką tau ši tau-
ta padarė, kad užtraukei jiems tokią
sunkią nuodėmę?“ 22 Aaronas atsakė:
„Neniršk, mano viešpatie! Tu žinai,
kad ši tauta linkusi į pikta. 23 Jie man
sakė: ‘Padirbk mums dievą, kuris mus
vestų, nes mes nežinome, kas nuti-
ko Mozei – vyrui, kuris išvedė mus iš
Egipto žemės’. 24 Tada aš jiems sakiau:
‘Kas iš jūsų turi aukso, tenusiima!’ Jie
davė man, aš įmečiau jį į ugnį, ir išėjo
šis veršis!“
25 Mozė, pamatęs, kad žmonės elgė-
si palaidai – Aaronas buvo leidęs jiems
palaidai elgtis savo priešų pajuokai, –
26 atsistojo stovyklos vartuose ir tarė:
„Kas už VIEŠPATĮ, teateina pas mane!“
Visi levitai susibūrė aplink jį. 27 Jis tarė
jiems: „Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izrae-
lio Dievas: ‘Prisijuoskite kalaviją prie
šono, visi iki vieno! Eikite nuo vartų
prie vartų, išilgai ir skersai stovyklos,
ir žudykite savo brolį, kaimyną ir gimi-
naitį’“. 28 Levitai padarė, kaip Mozė įsa-
kė, ir tą dieną krito apie tris tūkstan-
čius žmonių. 29 Mozė tarė: „Šiandien
jūs pašventėte save VIEŠPATIES tarny-
bai, nes buvote kiekvienas prieš savo
sūnų ar brolį, šiandien gavote sau pa-
laiminimą“.
30 O kitą dieną Mozė tarė žmonėms:
„Nusidėjote sunkia nuodėme. Bet da-
bar aš užkopsiu pas VIEŠPATĮ. Galbūt
pajėgsiu atlyginti už jūsų nuodėmę“.
31 Taigi Mozė sugrįžo pas VIEŠPATĮ ir
tarė: „Deja! Ši tauta nusidėjo sunkia
nuodėme. Pasidarė sau dievą iš aukso!
32 O dabar, jei tu tik atleistum jų nuo-
dėmę... Bet jei ne, *ištrink mane iš kny-
gos, kurią parašei!“ 33 Tačiau VIEŠPATS
tarė Mozei: „Tą, kuris nusidėjo man,
tik tą ištrinsiu iš savo knygos. 34 Dabar
eik, vesk tautą į tą vietą, apie kurią tau
kalbėjau. Tikėk manimi, mano angelas
ves tave. Bet kai ateis bausmės diena,
nubausiu juos už jų nuodėmę“.
35 Tada VIEŠPATS pasiuntė tautai
rykštę už tai, kad privertė Aaroną pa-
dirbti jiems veršį.

32,11-14 *Sk 14,13-19*
32,13 *Pr 22,16-17*
32,13 *Pr 17,8*
32,32 *Ps 69,28; Apr 3,5*

Viešpats įsako iškeliauti

33 VIEŠPATS kalbėjo Mozei: „Eik,
palik šią vietą, tu ir tauta, ku-
rią išvedei iš Egipto žemės, ir keliauk
į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjau
*Abraomui, *Izaokui ir *Jokūbui, tar-
damas: 'Tavo palikuonims jį duosiu'.
2 Siųsiu pirma tavęs angelą ir išvary-
siu kanaaniečius, amoritus, hetitus,
perizus, hivus ir jebusiečius. 3 Keliauk
į kraštą, tekantį pienu ir medumi. Bet
aš pats nekeliausiu su jūsų gretomis,
kad nesunaikinčiau jūsų, nes esate kie-
tasprandė tauta".
4 Išgirdę šiuos aštrius žodžius,
žmonės apsivilko gedulo drabužiais.
Niekas nesipuošė papuošalais. 5 Mat
VIEŠPATS buvo pasakęs Mozei: „Sakyk
izraelitams: 'Jūs esate kietasprandė
tauta. Jei eičiau su jūsų gretomis nors
vieną akimirką, sunaikinčiau jus. Tad
dabar nusiimk savo papuošalus; aš
dar nuspręsiu, ką turiu su tavimi dary-
ti'". 6 Todėl izraelitai, keliaudami tolyn
nuo Horebo, nebesipuošė savo papuo-
šalais.

Susitikimo Palapinė

7 Mozė imdavo Palapinę ir pastatyda-
vo ją už stovyklos, toli nuo stovyklos.
Ji buvo vadinama Susitikimo Palapine.
Norėdamas pasitarti su VIEŠPAČIU, ei-
davo į Susitikimo Palapinę, buvusią už
stovyklos. 8 Kai tik Mozė eidavo į Susi-
tikimo Palapinę, visi žmonės pakilda-
vo ir stovėdavo, kiekvienas prie savo
palapinės angos, ir lydėdavo akimis
Mozę, kol jis įeidavo į Palapinę. 9 Mozei
įėjus į Palapinę, nusileisdavo debesies
stulpas ir sustodavo prie Palapinės įė-
jimo, o VIEŠPATS kalbėdavosi su Moze.
10 Kai žmonės pamatydavo debesies
stulpą prie Palapinės įėjimo, visi pakil-
davo ir puldavo kniūbsti, kiekvienas
prie savo palapinės angos. 11 VIEŠPATS
kalbėdavosi su Moze veidas į veidą,
kaip žmogus kalbasi su savo bičiuliu.
Po to jis sugrįždavo į stovyklą, bet jo
jaunas padėjėjas Jozuė, Nūno sūnus,
nepajudėdavo iš Palapinės.
12 Mozė tarė VIEŠPAČIUI: „Štai tu
man liepei: 'Vesk į priekį šią tautą',
bet nepasakei, ką pasiųsi su manimi.
Be to, tu sakei: 'Aš pažįstu tave var-
du, tu iš tikrųjų radai malonę mano
akyse'. 13 Jei aš tikrai radau malonę
tavo akyse, prašyčiau parodyti man
savo kelią, kad galėčiau pažinti tave
ir nuolat rasti malonę tavo akyse. Juk
štai šie žmonės yra tavo tauta". 14 Jis
atsakė: „Palengvindamas tau naštą,
aš pats eisiu su tavimi". 15 O Mozė jam
atsakė: „Jei tu pats neitum kartu, ne-
versk mūsų keltis iš šios vietos. 16 Juk
kaip kitaip būtų žinoma, kad radome
malonę tavo akyse – aš ir tavo tauta,
– jeigu neitum kartu su mumis? Argi
ne tuo mes – tavo tauta ir aš – būsi-
me paženklinti tarp visų tautų, esan-
čių žemėje?"
17 Ir VIEŠPATS tarė Mozei: „Padarysiu
ir tai, ko prašai, nes tu iš tikrųjų radai
malonę mano akyse, ir tave aš pažįstu
vardu". 18 Tada Mozė tarė: „Prašyčiau
parodyti man savo šlovę". 19 O jis at-
sakė: „Aš padarysiu, kad praeis prieš
tavo akis visas mano gerumas ir ištar-
siu prieš tave vardą 'VIEŠPATS'; *aš ma-
loningas tiems, kuriems esu malonin-
gas, ir pasigailiu tų, kurių pasigailiu.
20 Bet, – tarė jis, – mano veido negali
pamatyti, nes žmogus negali pama-
tyti mane ir likti gyvas". 21 Ir VIEŠPATS
tęsė: „Žiūrėk, netoli manęs yra vieta.
Atsistok ant uolos. 22 Praeinant mano
šlovei, nukelsiu tave į uolos plyšį ir už-
dengsiu ranka, kol praeisiu. 23 Tuomet
nukelsiu ranką, ir tu pamatysi mano
nugarą. Bet mano veido niekas nega-
li matyti".

33,1 *Pr 12,7*
33,1 *Pr 26,3*
33,1 *Pr 28,13*
33,19 *Rom 9,15*

Sandoros plokščių atnaujinimas

34 VIEŠPATS tarė Mozei: „Nusita-
šyk iš akmens dvi plokštes, to-
kias kaip pirmąsias. Aš įrašysiu plokš-
tėse žodžius, buvusius ant pirmųjų
plokščių, kurias tu sudaužei. 2 Pasirenk
rytojaus rytui, o ryto metą užkopk į Si-
najaus kalną ir atsistok ten kalno vir-
šūnėje prie manęs. 3 Tenekopia niekas
kitas su tavimi, tenesirodo niekas kitas
niekur ant kalno; net tenebūna paleisti
ganytis ties kalnu avys ir galvijai". 4 Tad
Mozė atsiskėlė iš akmens dvi plokš-
tes, tokias kaip pirmąsias, ir, atsikėlęs
anksti rytą, pakilo kopti į Sinajaus kal-
ną, nešinas dviem akmens plokštėmis,
kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs. 5 Nu-
žengęs debesyje, VIEŠPATS buvo ten su
juo ir ištarė savo vardą „VIEŠPATS". 6 Ir
VIEŠPATS praėjo pro jį, tardamas:

*„VIEŠPATS, VIEŠPATS, esu gailestin-
gas ir maloningas Dievas, lėtas pykti,
gausus gerumo ir ištikimybės, 7 lydin-
tis gerumu lig tūkstantosios kartos, at-
leidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuo-
dėmę, tačiau nepaliekantis kaltųjų be
bausmės, bet baudžiantis už tėvų kaltę
vaikus ir vaikų vaikus lig trečios ir ke-
tvirtos kartos".

8 Mozė tuojau pat nusilenkė ligi že-
mės ir pagarbino. 9 Jis tarė: „Jei radau
malonę tavo akyse, prašyčiau, Viešpa-
tie, eiti su mumis, nors ši tauta ir yra
kietasprandė. Atleisk mūsų kaltę ir
mūsų nuodėmę, priimk mus kaip savo
paveldą".

10 [VIEŠPATS] atsakė: „Štai aš sudarau
Sandorą. Visai tavo tautai regint, pada-
rysiu tokius nuostabius darbus, kokių
nėra buvę padaryta visoje žemėje ir jo-
kioje tautoje. Visi žmonės, tarp kurių
gyveni, pamatys VIEŠPATIES darbus,
nes tai, ką tau darysiu, yra baimę ke-
liantis dalykas.

11 Tad gerai įsidėmėk, ką šiandien
tau įsakau. Tikėk manimi, išvarysiu
tavo akivaizdoje amoritus, kanaanie-
čius, hetitus, perizus, hivus ir jebu-
siečius. 12 Todėl saugokis ir nesudaryk
sandoros su gyventojais krašto, į kurį
eini, idant jie netaptų jums žabango-
mis. 13 *Nugriaukite jų aukurus, su-
daužykite jų paminklinius akmenis,
iškirskite jų šventuosius stulpus. 14 Ne-
garbinsite kito dievo, nes VIEŠPATS,
vardu Pavydulingasis, yra pavydulin-
gas Dievas. 15 Nesudaryk sandoros su
krašto gyventojais, kad, jiems ištvir-
kaujant su savo dievais ir aukojant savo
atnašas, vienas jų nepasikviestų tavęs
ir tu nevalgytum jų aukų. 16 O jei imsi
žmonas savo sūnums iš jų dukterų, iš-
tvirkaudamos su savo dievais jų dukte-
rys privers ir tavo sūnus ištvirkauti su
jų dievais.

17 *Nedirbsi sau jokių liedinamų die-
vų.

18 *Švęsi Neraugintosios duonos
šventę. Septynias dienas, kaip tau įsa-
kiau, valgysi neraugintą duoną abibo
mėnesį paskirtu metu, nes abibo mė-
nesį tu išėjai iš Egipto.

19 *Kas tik pirmąkart atveria įsčias,
man priklauso: visi tavo galvijų patinai
– ar tai būtų karvės, ar avies pirmagi-
miai. 20 *Asilo pirmagimis turi būti iš-
pirktas avimi. O jei jo neišperki, turi
nusukti jam sprandą. Pirmagimį savo
sūnų turėsi išpirkti.

Nė vienas nepasirodys mano aki-
vaizdoje tuščiomis rankomis.

21 *Šešias dienas dirbsi, bet septin-
tą dieną turi ilsėtis. Net arimo ir pjū-
ties metu turi ilsėtis. 22 *Švęsi Savai-
čių šventę, kviečiapjūtės pirmienas,

34,6-7 *Iš 20,5-6; Sk 14,18; Įst 5,9-10; 7,9-10*

34,13 *Įst 16,21*

34,17 *Iš 20,4; Kun 19,4; Įst 5,8; 27,15*

34,18 *Iš 12,14-20; Kun 23,6-8; Sk 28,16-25*

34,19 *Iš 13,2*

34,20 *Iš 13,13*

34,21 *Iš 20,9-10; 23,12; 31,15; 35,2; Kun 23,3; Įst 5,13-14*

34,22 *Kun 23,15-21; Sk 28,26-31*

ir, metams baigiantis, *Derliaus nuė-
mimo šventę. 23 Tris kartus per metus
visi tavo vyriškiai pasirodys VIEŠPATIES
Dievo, Izraelio Dievo, akivaizdoje.
24 Kadangi aš iškeldinsiu tautas prieš
tau ateinant ir išplėsiu tavo ribas, nie-
kas negeis tavo krašto, tau einant pasi-
rodyti VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaiz-
doje tris kartus per metus.
25 *Neatnašausi mano aukos kraujo
su kuo nors raugintu, nepaliksi Pas-
chos aukos iki rytojaus.
26 *Rinktines savo žemės pirmienas
atneši į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus.
*Nevirsi ožiuko jo motinos piene“.
27 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Už-
rašyk šiuos žodžius, nes pagal šiuos
žodžius aš sudariau Sandorą su tavi-
mi ir su Izraeliu“. 28 Jis išbuvo ten su
VIEŠPAČIU keturiasdešimt dienų ir ke-
turiasdešimt naktų, nevalgydamas nė
duonos, negerdamas nė vandens. Jis
užrašė ant plokščių Sandoros žodžius
– Dešimt Įsakymų.

Mozė nusileidžia nuo kalno

29 *Mozė nusileido nuo Sinajaus kal-
no. Nusileidęs nuo kalno su dviem
Sandoros plokštėmis rankoje, Mozė
nežinojo, kad jo veido oda švytėjo dėl
to, kad buvo kalbėjęsis su Dievu. 30 Pa-
matę švytinčią jo veido odą, Aaronas ir
visi izraelitai bijojo prie jo prisiartinti.
31 Bet Mozei juos pašaukus, Aaronas ir
visi bendrijos vadovai priėjo. Mozė su
jais kalbėjosi. 32 Tada prisiartino visi
izraelitai, ir jis perdavė jiems visa, ką
VIEŠPATS buvo jam kalbėjęs ant Sina-
jaus kalno. 33 Baigęs su jais kalbėtis,
Mozė užsidengė veidą gobtuvu. 34 Bet
eidamas pas VIEŠPATĮ kalbėtis su juo,
Mozė nusiimdavo gobtuvą, kolei būda-
vo pas VIEŠPATĮ. O kai išeidavo ir saky-
davo izraelitams, kas jam buvo įsakyta,
35 izraelitai matydavo, kad jo veido oda
švyti. Tada Mozė vėl užsidengdavo vei-
dą gobtuvu, kol vėl eidavo kalbėtis su
VIEŠPAČIU.

Šabo taisyklės

35 Mozė surinko visą izraelitų
bendriją ir sakė jiems: „Štai ką
VIEŠPATS įsakė jums daryti:
2 *‘Šešias dienas bus dirbama, o sep-
tintoji diena bus jums visiško poilsio
šabas, šventas VIEŠPAČIUI. Kas jo metu
dirbtų bet kokį darbą, turi būti nu-
baustas mirtimi. 3 Šabo dieną niekur
savo gyvenvietėse nekursite ugnies’“.

Aukos šventajai Padangtei

4 Mozė sakė visai izraelitų bendrijai:
„Štai ką VIEŠPATS įsakė: 5 ‘Padarykite
tarp savųjų rinkliavą VIEŠPAČIUI. Kie-
kvienas, dosnios širdies skatinamas,
teatneša VIEŠPAČIUI auką: aukso, si-
dabro ir vario, 6 mėlynos, violetinės
bei tamsiai raudonos spalvos siūlų ir
plonos drobės, ožkos vilnos, 7 išdirbtų
avikailių ir akacijos medienos, 8 alie-
jaus šviesai, kvepalų patepimo alie-
jui ir kvapiajam smilkalui, 9 lazurito
akmenų bei brangakmenių efodui ir
krūtinės dėklui.
10 Kas tik iš jūsų yra nagingas, teat-
eina ir tepadaro visa, ką VIEŠPATS įsa-
kė: Padangtę, 11 jos Palapinę su apdan-
galu, sagtimis, lentomis, skersiniais,
stulpais ir pastovais, 12 skrynią su kar-
telėmis, malonės sostą ir uždangą per-
tvarai, 13 stalą su kartelėmis bei visais
reikmenimis ir padėtine duona, 14 žva-
kidę apšvietimui su jos reikmenimis
bei žibintais ir aliejų šviesai, 15 aukurą
smilkalams su kartelėmis, patepimo
aliejų bei kvapųjį smilkalą ir užuo-
laidą prie įėjimo – įėjimo į Palapinę,

34,22 *Kun 23,39-43*
34,25 *Iš 12,10*
34,26 *Įst 26,2*
34,26 *Įst 24,21*
34,29-35 *2 Kor 3,7-16*

35,2 *Iš 20,8-11; 23,12; 31,15; 34,21; Kun 23,3; Įst 5,12-14*

[16]deginamųjų aukų aukurą su vari-
niais pinučiais, kartelėmis bei visais
reikmenimis, praustuvą su pastovu,
[17]kiemo uždangas, stulpus bei pasto-
vus ir užuolaidą kiemo vartams; [18]Pa-
dangtės kuolelius ir kiemo kuolelius
su virvėmis, [19]drabužius, dėvimus tar-
naujant šventykloje, šventuosius dra-
bužius Aaronui ir drabužius jo sūnums
kunigiškajai tarnybai'".
[20]Tada izraelitų bendrija pasitrau-
kė nuo Mozės, [21]o atėjo visi tie, kurių
širdis buvo dosni ir kuriuos skatino jų
dvasia, atnešdami Viešpačiui auką Su-
sitikimo Palapinės statybai, visai jos
tarnybai ir šventiesiems drabužiams.
[22]Vyrai ir moterys – visi, kurie buvo
dosnios širdies – atnešė ir sagų, ir aus-
karų, ir žiedų, ir karolių, visokių auk-
sinių daiktų. Kiekvienas, kas tik ga-
lėjo, atnešė Viešpačiui aukso atnašą.
[23]O visi tie, kurie turėjo ar mėlynų, ar
violetinių, ar tamsiai raudonų siūlų, ar
plonos drobės, ar ožkos vilnos, ar iš-
dirbtų avikailių, ar švelnios odos, atne-
šė jų. [24]Kiekvienas, kas tik galėjo duo-
ti sidabro ar vario atnašą, davė ją kaip
Viešpaties atnašą; kiekvienas, kas tik
turėjo akacijos medžio, tinkamo staty-
bai, atnešė jo. [25]Visos nagingos mote-
rys verpė rankomis ir atnešė, ką buvo
suverpusios – mėlynų, violetinių bei
tamsiai raudonų siūlų ir plonų lininių
siūlų; [26]o moterys, nagingai verpian-
čios ožkos vilną, širdies skatinamos,
verpė ožkos vilną. [27]Giminių galvos at-
nešė lazurito akmenų ir brangakmenių
efodui ir krūtinės dėklui, [28]kvepalų ir
aliejaus apšvietimui, patepimo aliejui
bei kvapiajam smilkalui. [29]Taigi vyrai
ir moterys, kuriuos širdis paskatino
ką nors atnešti Viešpaties per Mozę
įsakytiems darbams atlikti, atnešė tai
Viešpačiui kaip savanorišką auką.

Šventyklos meistrai

[30]Tada Mozė tarė izraelitams: „Štai
Viešpats vardu pašaukė Hūro sūnaus
Ūrio sūnų Becalelį iš Judo giminės,
[31]pripildė jį dieviškos dvasios – išmin-
ties, proto, pažinimo ir sugebėjimo
[32]gaminti dirbinius iš aukso, sidabro
bei vario, [33]gludinti ir įtverti branga-
kmenius, drožinėti iš medžio, išmany-
ti bet kokį dailės amatą. [34]Jis suteikė
jiedviem – jam ir Oholiabui, Ahisama-
cho sūnui iš Dano giminės – gebėjimą
ir kitus pamokyti. [35]Juodu jis pripil-
dė išminties atlikti darbą ir meistro,
ir apmatų sumanytojo, ir siuvinėtojo
mėlynais, violetiniais, tamsiai rau-
donais siūlais ir plonais lininiais siū-
lais, ir audėjo – bet kokio amatininko
ir meistro.

36 Todėl Becalelis ir Oholiabas
bei visi nagingi vyrai, ku-
riems Viešpats davė išmonės ir išmin-
ties atlikti visus darbus statant šventy-
klą, imsis darbo ir padarys visa, kaip
Viešpats įsakė".
[2]Tada Mozė pašaukė Becalelį ir
Oholiabą bei visus vyrus, kuriuos
Viešpats buvo pripildęs išminties, vi-
sus, kurių širdis skatino juos eiti ir im-
tis darbo. [3]Jie perėmė iš Mozės visas
savanoriškas aukas, izraelitų atneš-
tas šventyklos statybai. Bet žmonės ir
toliau kas rytą nešė Mozei savanoriš-
kas aukas. [4]Todėl visi meistrai, užsi-
ėmę įvairiais šventyklos darbais, pa-
liko savo darbą, atėjo [5]ir sakė Mozei:
„Žmonės atneša kur kas daugiau negu
reikia darbui, kurį mums Viešpats įsa-
kė atlikti". [6]Tad Mozė davė įsakymą
paskelbti stovykloje: „Niekas – nei vy-
ras, nei moteris – tegu nebesistengia
aukoti ką nors daugiau šventyklai!"
Taip žmonės buvo sulaikyti nuo neši-
mo, [7]nes jau buvo daugiau, negu gana
darbui padaryti.

Padangtės statyba

[8]Tada nagingiausi darbininkai padarė
dešimties dangų Padangtę iš plonos
suktinių siūlų drobės su mėlynais, vio-
letiniais bei tamsiai raudonais siūlais

meistriškai išsiuvinėtais kerubais.
9 Kiekvienõs dangõs ilgis buvo dvide-
šimt aštuonios uolektys, o plotis – ke-
turios uolektys. Vìsos dangos buvo
vienodo dydžio.
10 Penkias dangas jie susegė vieną
su kita; kitàs penkias dangas irgi su-
segė vieną su kita. 11 Pritaisė mėlynų
siūlų kilpas ant vieno junginio gali-
nės dangos pakraščio; tą pat padarė
ir ant kito junginio galinės dangos
pakraščio. 12 Penkiasdešimt kilpų pri-
taisė prie vienos dangos ir penkias-
dešimt kilpų – ant pakraščio dangos,
esančios kitame junginyje. Kilpos
buvo viena priešais kitą. 13 Padirbo
penkiasdešimt aukso sagčių ir suse-
gė dangas vieną su kita taip, kad išėjo
Padangtė.
14 Jie padirbo ir dangas iš ožkos vil-
nos Palapinei viršum Padangtės. Tų
dangų padirbo vienuolika. 15 Kiekvie-
nos dangos ilgis buvo trisdešimt uo-
lekčių, o plotis – keturios uolektys.
Visos vienuolika dangų buvo vienodo
dydžio. 16 Penkias dangas susegė ats-
kirai į viena, ir šešias dangas atskirai
į viena. 17 Pritaisė penkiasdešimt kilpų
ant galinės dangos pakraščio viename
junginyje ir penkiasdešimt kilpų ant
galinės dangos pakraščio kitame jun-
ginyje. 18 Padirbo iš vario penkiasde-
šimt sagčių dangoms sukabinti, kad
būtų galima Palapinę pastatyti. 19 Iš iš-
dirbtų avikailių padarė Palapinei prie-
dangą, o virš jos – priedangą iš tehaši-
mo odos.

Medžio sienos

20 Tada jie padirbo akacijos medžio
lentų Padangtės sienoms pastatyti.
21 Kiekvienos lentos ilgis buvo dešimt
uolekčių, o plotis – pusantros. 22 Kie-
kviena lenta šonuose turėjo po dvi
vieną su kita suderintas iškyšas len-
toms sukabinti. Tą pat jie padarė su
visomis Padangtės lentomis. 23 Pri-
dirbo Padangtei lentų: dvidešimt len-
tų – pietinei sienai, pietų šonui; 24 iš
sidabro nuliejo keturiasdešimt pasto-
vų padėti po dvidešimčia lentų: po du
pastovus – po pirmosios lentos dviem
iškyšomis ir po du pastovus – po kie-
kvienos kitos lentos dviem iškyšomis.
25 Padangtės šiaurinei sienai – šiaurės
šonui – padirbo dvidešimt lentų 26 su
keturiasdešimt sidabro pastovų: po
du pastovus – po pirmąja lenta ir po
du pastovus – po kiekviena kita len-
ta. 27 O Padangtės užpakalinei sienai
– vakarų šonui – padirbo šešias len-
tas. 28 Padangtės užpakaliniams kam-
pams padirbo po dvi lentas. 29 Žemai
jos buvo palaidos, bet viršuje sujung-
tos ties pirmąja sąvarža. Taip jas pada-
rė abiejuose kampuose. 30 Taigi iš viso
buvo aštuonios lentos su sidabro pa-
stovais – šešiolika pastovų, kiekvienai
lentai po du pastovus.
31 Jie padirbo skersinius iš akaci-
jos medžio: penkis – vienai Padangtės
lentų sienai, 32 penkis – kitai Padang-
tės lentų sienai ir penkis – Padangtės
užpakalinės sienos – vakarų šono –
lentoms. 33 Padarė taip, kad vidurinis
skersinis eitų lentų sienos viduriu nuo
vieno galo iki kito. 34 Lentas ir skersi-
nius paauksavo, o žiedus skersiniams
laikyti padarė iš aukso.

Uždangos

35 Jie padarė uždangą iš plonos sukti-
nių siūlų drobės su mėlynais, viole-
tiniais bei tamsiai raudonos spalvos
siūlais meistriškai išsiuvinėtais keru-
bais. 36 Jai pakabinti padirbo keturis
stulpus iš akacijos medžio ir juos pa-
auksavo. Stulpų kabliai buvo iš aukso,
o pastovus stulpams nuliejo iš sidabro.
37 Palapinės angai padarė užuolaidą iš
plonos suktinių siūlų drobės su mėly-
nais, violetiniais bei tamsiai raudonais
siūlais išsiuvinėtais raštais 38 ir penkis
stulpus su kabliais. Jų viršūnes ir apva-
dus aptraukė auksu, bet penki pastovai
buvo iš vario.

Sandoros Skrynia

37 Becalelis padirbo akacijos me-
džio skrynią. Ji buvo pustrečios
uolekties ilgio, pusantros uolekties
pločio ir pusantros uolekties aukščio.
2 Ją aptraukė grynu auksu iš vidaus ir
iš lauko, aplenkė aukso apvadu. 3 Ke-
turioms jos kojoms nuliejo keturis žie-
dus: po du žiedus – vienam šonui ir po
du žiedus – kitam šonui. 4 Padirbo aka-
cijos medžio karteles, jas paauksavo,
5 ir skryniai nešti perkišo per žiedus,
esančius ant skrynios šonų. 6 Padarė
malonės sostą iš gryno aukso pustre-
čios uolekties ilgio ir pusantros uolek-
ties pločio. 7 Iš kalstyto aukso padarė
du kerubus ir pritaisė juos prie abiejų
malonės sosto galų: 8 vieną kerubą –
prie vieno galo ir kitą kerubą – prie kito
galo; kerubus pritaisė taip, kad jie buvo
lyg iš vieno gabalo su malonės sosto
galais. 9 Kerubai laikė išskleistus į vir-
šų sparnus ir dengė jais malonės sostą.
Stovėjo jiedu vienas priešais kitą, bet
jų veidai buvo atgręžti į malonės sostą.

Atnašų stalas

10 Jis padirbo iš akacijos medžio stalą
dviejų uolekčių ilgio, vienos uolekties
pločio ir pusantros uolekties aukščio.
11 Aptraukė jį grynu auksu ir viršų ap-
lenkė aukso apvadu. 12 Padarė aplink
jį plaštakos platumo briauną, o aplink
briauną – aukso apvadą. 13 Nuliejo jam
keturis aukso žiedus ir pritaisė ant ke-
turių kampų prie keturių kojų. 14 Žie-
dai, laikantys karteles stalui nešti,
buvo prie pat briaunos. 15 Karteles sta-
lui nešti jis padirbo iš akacijos medžio
ir aptraukė jas auksu. 16 Reikmenis,
kurie turėjo būti ant stalo – lėkštes ir
indus smilkalams, dubenis ir ąsočius
liejamosioms atnašoms – jis padarė iš
gryno aukso.

Septynšakė žvakidė

17 Jis padirbo iš gryno aukso žvakidę.
Žvakidės stovas ir kotas buvo nukalti;
taurelės, galvutės ir vainiklapiai buvo
iš vieno gabalo su žvakide. 18 Šešios ša-
kos ėjo iš jos šonų: trys šakos – iš vieno
šono ir trys šakos – iš kito. 19 Trys mig-
dolo žiedo pavidalo taurelės, kiekviena
su galvute ir vainiklapiais ant vienos
šakos, ir trys migdolo žiedo pavidalo
taurelės, kiekviena su galvute ir vaini-
klapiais, ant kitos šakos. Tokios buvo
visos šešios iš žvakidės išeinančios
šakos. 20 Ant žvakidės koto buvo ketu-
rios migdolo žiedo pavidalo taurelės,
kiekviena su savo galvute ir vainikla-
piais. 21 Galvutė iš to paties gabalo buvo
po pirmąja šakų pora, galvutė iš to pa-
ties gabalo buvo po antrąja šakų pora ir
galvutė iš to paties gabalo – po trečiąja
šakų pora. 22 Galvutės ir jų šakos buvo iš
to paties gabalo, visos nukaltos iš gryno
aukso. 23 Jis padirbo jai septynis žibin-
tus ir žnyples, ir padėklus iš gryno auk-
so. 24 Žvakidę ir jos reikmenis jis padarė
iš vieno talento gryno aukso.

Smilkalų aukuras

25 Aukurą smilkalams jis padarė iš aka-
cijos medžio. Jis buvo vienos uolekties
ilgio ir vienos uolekties pločio – ketur-
kampis, o aukščio turėjo dvi uolektis;
iš to paties gabalo buvo jo ragai. 26 Ap-
traukė aukurą grynu auksu – viršų, vi-
sus šonus bei ragus ir aplenkė aukso
apvadu. 27 Žemiau apvado abiejuose
aukuro šonuose pritaisė du auksinius
žiedus kartelėms aukurui nešti. 28 Kar-
teles padirbo iš akacijos medžio ir pa-
auksavo.

29 *Taip pat jis pagamino šventą-
jį patepimo aliejų ir kvapųjį smilkalą,
tarsi jie būtų kvepalų gamintojo miši-
niai.

Deginamųjų aukų aukuras

38 Iš akacijos medžio padarė ir
aukurą deginamajai aukai. Jis
buvo penkių uolekčių ilgio ir penkių

37,29 Iš 30,22-38

uolekčių pločio – keturkampis, o aukščio turėjo tris uolektis. 2 Ant jo keturių kampų padirbo keturis ragus, išeinančius iš paties aukuro. 3 O visus aukuro reikmenis – puodus pelenams, grandiklius, dubenis, šakutes ir keptuves padirbo iš vario. 4 Padirbo aukurui vario pinučius po jo briauna, nutįsusius žemyn nuo briaunos iki pusės aukuro. 5 Nuliejo keturis žiedus prie keturių varinių pinučių kampų kartims laikyti. 6 Kartis padirbo iš akacijos medžio ir aptraukė variu. 7 Jam nešti perkišo kartis per žiedus aukuro šonuose. Aukurą padirbo tuščią iš lentų.

Vario praustuvas

8 *Jis padarė vario praustuvą su vario pastovu iš veidrodžių tų moterų, kurios tarnavo prie įėjimo į Susitikimo Palapinę.

Kiemas

9 Jis įrengė kiemą. Pietų pakraščio – į pietų pusę – kiemo uždangos buvo plonõs suktinių siūlų dróbės, šimto uolekčių ilgio; 10 jų dvidešimt stulpų su dvidešimčia pastovų buvo iš vario, bet stulpų kabliai ir sankabos buvo iš sidabro. 11 Šiaurės pakraščio uždangos buvo šimto uolekčių ilgio; dvidešimt stulpų ir dvidešimt pastovų buvo iš vario, bet stulpų kabliai ir sankabos – iš sidabro. 12 Vakarų pakraščio užuolaidos buvo penkiasdešimt uolekčių ilgio su dešimčia stulpų ir dešimčia pastovų; stulpų kabliai ir sankabos buvo iš sidabro. 13 Rytų pakraštyje kiemo ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių. 14 Viename vartų šone uždanga buvo penkiolikos uolekčių su trim stulpais ir trim pastovais. 15 Lygiai taip ir kitame šone; abiejų kiemo vartų šonų užuolaidos buvo penkiolikos uolekčių su trim stulpais ir trim pastovais.

16 Vìsos kiemo uždangos buvo iš plonos suktinių siūlų drobės. 17 Stulpų pastovai buvo iš vario, bet stulpų kabliai bei jų sankabos – iš sidabro, o stulpų viršūnės buvo pasidabruotos. Visi kiemo stulpai buvo padengti sidabru. 18 Kiemo vartų užuolaida buvo iš plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvinėtos mėlynais, violetiniais ir tamsiai raudonais siūlais. Ji buvo dvidešimt uolekčių ilgio; jos aukštis, arba plotis, buvo penkios uolektys, toks kaip ir kiemo dangų. 19 Keturi stulpai ir jų keturi pastovai buvo iš vario, o kabliai – iš sidabro. Stulpų viršūnės buvo pasidabruotos, o sankabos – iš sidabro. 20 Palapinės ir kiemo kuoleliai buvo iš vario.

Sunaudoti metalai

21 Štai Padangtės, Sandoros Padangtės, apyskaita, kurią, Mozei įsakius ir Aarono sūnui kunigui Itamarui vadovaujant, padarė levitai. 22 O Becalelis, Hūro sūnaus Ūrio sūnus iš Judo giminės, buvo padaręs visa, ką Mozei VIEŠPATS buvo įsakęs padaryti, 23 drauge su Ahisamacho sūnumi Oholiabu iš Dano giminės, meistru, dailininku ir turinčiu įgūdžių siuvinėti ploną drobę mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonos spalvos siūlais.

24 Aukso, sunaudoto visos šventyklos statybos darbams – auksas suaukotas kaip atnašos, – buvo dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai trisdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį. 25 *Sidabro, surinkto per bendrijos surašymą, buvo šimtas talentų ir tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai pagal šventyklos šekelį, po 26 vieną beką nuo galvos (tai yra po *pusšekelį pagal šventyklos šekelį) kiekvieno, įrašyto į sąrašą ir turinčio dvidešimt metų arba vyresnio, iš viso šešių šimtų trijų tūkstančių penkių

38,8 *Iš 30,18*

38,25-26 *Iš 30,11-16*

38,26 *Mt 17,24*

šimtų ir penkiasdešimt vyrų. 27 Šim-
tinė sidabro talentų buvo sunaudota
šventyklos pastovams ir uždangos pa-
stovams nuliedinti – šimtas pastovų iš
šimtinės talentų, po talentą kiekvie-
nam pastovui. 28 Iš tūkstančio septy-
nių šimtų septyniasdešimt penkių
šekelių jis padirbo kablius stulpams,
aptraukė jų viršūnes ir padarė jiems
sankabas. 29 Vario buvo suaukota sep-
tyniasdešimt talentų ir du tūkstančiai
keturi šimtai šekelių. 30 Iš jo jis padir-
bo pastovus Susitikimo Palapinės du-
rims, vario aukurą su vario pinučiais ir
visus aukuro reikmenis, 31 visus pasto-
vus kiemui ir pastovus kiemo vartams,
visus kuolelius Padangtei ir visus kuo-
lelius kiemui.

Vyriausiojo kunigo drabužiai

39 Iš mėlynų, violetinių ir tamsiai
raudonų siūlų jie išaudė pui-
kius apdarus šventyklos tarnybai. Jie
pagamino šventuosius drabužius Aa-
ronui, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsa-
kęs.

Efodas ir krūtinės dėklas

2 Efodą padarė iš aukso ir plonos suk-
tinių siūlų drobės, puoštos mėlynais,
violetiniais bei tamsiai raudonais siū-
lais. 3 Išploję auksą į lakštus, sukarpė į
siūlus ir jais išsiuvinėjo meniškus raš-
tus drauge su mėlynais, violetiniais
bei tamsiai raudonais siūlais plonoje
suktinių siūlų drobėje. 4 Padarė efodui
dvejas petnešas, prisiūtas prie abiejų
jo galų. 5 Išsiuvinėtoji juosta buvo iš tų
pačių medžiagų ir to paties meistrišku-
mo kaip ir efodas. Ji buvo padaryta iš
plonos suktinių siūlų drobės, puoštos
auksu ir mėlynais, violetiniais bei tam-
siai raudonais siūlais, kaip VIEŠPATS
buvo Mozei įsakęs.
6 Lazurito akmenys buvo paruoš-
ti, įrėminti aukso rėmeliais ir juose
išraižyti Izraelio sūnų vardai, kaip iš-
raižomas antspaudo žiedas. 7 Juos pri-
tvirtino prie efodo petnešų, kad būtų
Izraelio sūnums atminimo akmenys,
kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.
8 Kaip ir efodą iš plonos suktinių
siūlų drobės padarė krūtinės dėklą,
meistriškai išsiuvinėtą auksu ir mėly-
nais, violetiniais bei tamsiai raudonais
siūlais. 9 Jis buvo keturkampis. Krūti-
nės dėklą padarė dvilinką, sprindžio
ilgio ir sprindžio pločio. 10 Apdaigstė
jį keturiomis brangakmenių eilėmis.
Pirmoje eilėje buvo sardas, topazas ir
smaragdas, 11 antroje eilėje – granatas,
safyras ir ametistas, 12 trečioje eilėje –
hiacintas, agatas ir krištolas, 13 ketvir-
toje eilėje – berilas, lazuritas ir jaspis.
Brangakmeniai buvo įrėminti aukso
rėmeliais. 14 Akmenų skaičius atitiko
dvylikos Izraelio sūnų vardus; jie buvo
tarsi antspaudo žiedai su kiekviename
išraižytu vienos iš dvylikos giminių
vardu. 15 Krūtinės dėklui padirbo gran-
dinėles iš gryno aukso, suvytas tar-
si virvelės; 16 jam padirbo iš aukso du
įtvarus ir du auksinius žiedus. Žiedus
pritvirtino ant abiejų krūtinės dėklo
kampų 17 ir įvėrė aukso virveles į šiuos
du žiedus krūtinės dėklo kampuose.
18 Abiejų virvelių galus pritvirtino prie
dviejų įtvarų, pririšdami juos prieky-
je prie efodo petnešų. 19 Tada padirbo
iš aukso kitus du žiedus ir pritvirti-
no juos apačioje prie dviejų krūtinės
dėklo kampų ant užpakalinės pusės
prie pat efodo. 20 Padirbo dar du žie-
dus iš aukso ir pritvirtino juos žemai
efodo petnešų priekyje, prie jo siūlės
virš meistriškai išaustos efodo juostos.
21 Tada, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mo-
zei, jie sujungė mėlyna virvele krūti-
nės dėklo žiedus su efodo žiedais, kad
jis gulėtų ant meistriškai išaustos efo-
do juostos ir neatsiskirtų nuo efodo.

Kiti drabužiai

22 Efodo skraistę išaudė vien iš mėlynų
siūlų. 23 Skylė galvai skraistės vidury-
je buvo kaip skylė šarvų liemenėje su

atsiūlėjimu aplink skylę, idant nesu-
plyštų. 24 Ant žemutinio skraistės ap-
vado padirbo granatmedžio obuolius
iš plonos suktinių siūlų drobės, puoš-
tos mėlynais, violetiniais bei tamsiai
raudonais siūlais. 25 Padirbo taip pat
varpelius iš gryno aukso ir pritvirtino
tarp granatmedžio obuolių ant žemu-
tinio skraistės apvado, visus aplinkui
tarp granatmedžio obuolių. 26 Pakai-
tomis varpelis ir granatmedžio obuo-
lys, varpelis ir granatmedžio obuolys,
ir taip aplink visą žemutinį apvadą
skraistės, skirtos vilkėti atliekant tar-
nybą, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.
27 Aaronui ir jo sūnums pagamino
tunikas iš plonos drobės, 28 turbaną iš
plonos drobės, kepures iš plonos dro-
bės, lininius apatinius drabužius iš
plonos suktinių siūlų drobės 29 ir plo-
nos suktinių siūlų drobės juostą puoš-
niai išsiuvinėjo mėlynais, violetiniais
bei tamsiai raudonais siūlais, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.
30 Padirbo iš gryno aukso gėlę – pa-
šventimo ženklą – ir, kaip išraižomas
antspaudo žiedas, išraižė joje įrašą
„Pašvęsta VIEŠPAČIUI“. 31 Gėlei prie tur-
bano pritvirtinti užrišo mėlyną virve-
lę, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Darbų užbaigimas

32 Taip buvo užbaigti visi Susitikimo
Palapinės Padangtės darbai. Izraelitai
visa padarė, kaip VIEŠPATS buvo Mozei
įsakęs.
33 Tada jie atnešė Padangtę su Pala-
pine ir visais reikmenimis pas Mozę:
kablius, lentas, skersinius, stulpus bei
pastovus, 34 raudonai dažytų avikailių
dangas, tehašimo odos dangas ir per-
tvaros uždangą, 35 Sandoros Skrynią su
kartelėmis ir malonės sostu, 36 stalą su
visais reikmenimis ir padėtine duona,
37 gryno aukso žvakidę su žibintais bei
visais reikmenimis ir aliejų apšvieti-
mui, 38 aukso aukurą, patepimo aliejų
bei kvapųjį smilkalą ir užuolaidą Pa-
lapinės įėjimui, 39 vario aukurą ir vario
pinučius, karteles bei visus reikmenis,
praustuvą su pastovu, 40 kiemo dan-
gas, stulpus bei pastovus, užuolaidą
kiemo vartams su virvėmis ir kuole-
liais, visa, kas reikalinga Padangtės
tarnybai Susitikimo Palapinėje, 41 pui-
kius apdarus šventyklos tarnybai bei
šventuosius drabužius kunigui Aaro-
nui ir drabužius jo sūnums kunigų tar-
nybai eiti. 42 Kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
Mozei, taip izraelitai buvo atlikę visus
darbus. 43 Pamatęs, kad visa jie buvo
padarę, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs,
Mozė palaimino juos.

Padangtės pašventinimas

40 VIEŠPATS tarė Mozei: 2 „Pirmo
mėnesio pirmą dieną pasta-
tysi Susitikimo Palapinės Padangtę.
3 Padėsi į ją Sandoros Skrynią ir atskir-
si uždanga. 4 Įneši stalą ir jį padengsi.
Tada įneši žvakidę ir uždegsi jos žibin-
tus. 5 Aukso aukurą smilkalams pasta-
tysi priešais Sandoros Skrynią ir pa-
kabinsi Padangtės duryse užuolaidą.
6 Deginamųjų aukų aukurą pastatysi
Susitikimo Palapinėje priešais įėjimą
į Padangtę, 7 praustuvą padėsi tarp Su-
sitikimo Palapinės ir aukuro, pripilsi į
jį vandens. 8 Iš visų pusių įrengsi kie-
mą ir pakabinsi užuolaidą ant kiemo
vartų.
9 Tada paimsi patepimo aliejaus ir
patepsi Padangtę ir visa, kas joje; pa-
šventinsi ją drauge su visu apstatymu,
kad būtų šventa. 10 Šventindamas de-
ginamųjų aukų aukurą su visais jo rei-
kmenimis, patepsi ir jį, kad būtų ypač
šventas. 11 Patepsi ir praustuvą drauge
su pastovu ir pašventinsi jį.
12 Tada atvesi Aaroną ir jo sūnus prie
Susitikimo Palapinės durų ir, apiplo-
vęs vandeniu, 13 apvilksi Aaroną šven-
tuoju apdaru ir patepsi, šventindamas
jį, kad jis man tarnautų kaip kunigas.
14 Atvesi ir jo sūnus, apvilksi juos tuni-
komis 15 ir patepsi juos, kaip patepei jų

tėvą, kad jie tarnautų man kaip kuni-
gai. Šis patepimas suteiks jiems amži-
ną kunigystę per visas kartų kartas".
16 Taip Mozė ir padarė. Kaip VIEŠPATS
jam buvo įsakęs, taip jis ir padarė.
17 Taigi antrų metų pirmo mėnesio
pirmą dieną buvo pastatyta Padang-
tė. 18 Mozė pastatė Padangtę. Jis pa-
dėjo pastovus, sustatė lentas, uždė-
jo skersinius ir iškėlė stulpus; 19 po to
išskleidė Palapinę viršum Padangtės,
uždėdamas virš jos Palapinės dangą,
kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 20 Jis
paėmė liudijimą ir įdėjo jį į Skrynią,
pritaisė prie Skrynios karteles, užkėlė
ant Skrynios viršaus malonės sostą 21 ir
įnešė Skrynią į Padangtę. Tada pakabi-
no uždangą ir uždengė Sandoros Skry-
nią, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.
22 Stalą padėjo Susitikimo Palapinėje,
prie Padangtės šiaurės pakraščio šia-
pus uždangos, 23 ir išdėliojo ant jo pa-
dėklus duonos, kad ji būtų VIEŠPATIES
akivaizdoje, kaip VIEŠPATS buvo Mo-
zei įsakęs. 24 Žvakidę padėjo Susitiki-
mo Palapinėje priešais stalą prie Pa-
dangtės pietų pakraščio 25 ir uždegė
žibintus VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 26 Aukso
aukurą padėjo Susitikimo Palapinėje
priešais uždangą 27 ir atnašavo ant jo
kvapųjį smilkalą, kaip VIEŠPATS buvo
Mozei įsakęs. 28 Jis pakabino ir užuo-
laidą ant įėjimo į Padangtę. 29 Auku-
rą deginamosioms aukoms jis pastatė
Susitikimo Palapinėje prie įėjimo į Pa-
dangtę ir atnašavo ant jo deginamąsias
aukas bei javų atnašas, kaip VIEŠPATS
buvo Mozei įsakęs. 30 Tarp Susitikimo
Palapinės ir aukuro padėjo praustuvą
ir pripildė vandens, 31 kuriuo ir Mozė,
ir Aaronas, ir jo sūnūs nusiplovė ran-
kas ir kojas. 32 Kada tik eidavo į Susiti-
kimo Palapinę ir artindavosi prie au-
kuro, jie apsiplaudavo, kaip VIEŠPATS
buvo Mozei įsakęs. 33 Aplink Padangtę
bei aukurą jis įrengė kiemą ir užkabino
užuolaidą ant kiemo vartų. Taip Mozė
užbaigė darbą.

Dievo Artumas Padangtėje

34 Tada debesis uždengė Susitikimo
Palapinę, ir *VIEŠPATIES šlovė pripildė
Padangtę. 35 Mozė negalėjo įeiti į Susi-
tikimo Palapinę, nes ją gaubė debesis ir
pripildė VIEŠPATIES šlovė. 36 Kai tik de-
besis pakildavo nuo Padangtės, izraeli-
tai leisdavosi į kelionę. 37 Bet jeigu de-
besis nepakildavo, jie tol nesileisdavo
į kelionę, kol jis nepakildavo. 38 Dieną
virš Padangtės buvo matyti VIEŠPATIES
debesis, o naktį viso Izraelio namų aki-
vaizdoje kiekvienoje jų kelionės susto-
jimo vietoje ten būdavo ugnis.

40,34 *1 Kar 8,10-11; Iz 6,4; Ez 43,4-5; Apr 15,8*

KUNIGŲ KNYGA

Kunigų knyga (gr. *leutikon*, lot. *leviticus*; hebr. *vajjigra* „jis pašaukė") – Penkiaknygės, arba Toros, trečia knyga.

Šioje daugiasluoksnėje knygoje, apimančioje didžiumą judėjams svarbių nuostatų bei įsakymų, atspindėtos Dievo garbinimo apeigos nuo Mozės laikų iki Babilonijos tremties (XIII–VI a. pr. Kr.): aukojimai (sk. 1–7), kunigų šventimai (sk. 8–10), apeiginio švarumo nuostatai (sk. 11–16), šventumo teisynas (sk. 17–26), atnašų išpirkimas (sk. 27).

Gilindamasis į apeigų ir nuostatų prasmę, Izraelis ieško darnos tarp švenčiamos dievogarbos ir išpažįstamo tikėjimo.

Deginamoji auka

1 VIEŠPATS pasišaukė Mozę ir kalbė-
jo jam iš Susitikimo Palapinės, tar-
damas: 2 „Kalbėk izraelitams ir sakyk
jiems. Kai kas nors iš jūsų nori atves-
ti VIEŠPAČIUI gyvulio atnašą, atveskite
atnašą iš jaučių bandos ar iš avių bei
ožkų kaimenės.
3 Jei atnaša yra deginamoji auka iš
jaučių bandos, jis atves sveiką jautį prie
Susitikimo Palapinės įėjimo, kad būtų
priimtas jo vardu VIEŠPATIES akivaizdo-
je. 4 Ten jis uždės ranką ant galvos de-
ginamajai aukai, kad ji būtų priimta jo
labui kaip permaldavimas už jį. 5 Jautis
bus papjautas VIEŠPATIES akivaizdoje,
o Aaronas ir jo sūnūs atnašaus kraują,
išliedami jį ant visų šonų aukuro, esan-
čio prie Susitikimo Palapinės įėjimo.
6 Tada deginamoji auka bus nulupta ir
sukapota į dalis. 7 Kunigo Aarono sū-
nūs užkurs ant aukuro ugnį ir prikraus
į ugnį malkų. 8 Po to Aarono sūnūs, ku-
nigai, išdėlios sukapotas dalis drauge
su galva ir taukais ant ugnies ir malkų,
esančių ant aukuro. 9 O viduriai ir kojos
bus apiplauti vandeniu. Tada kunigas
pavers dūmais visą atnašą ant aukuro
kaip ugninę atnašą – malonaus kvapo
auką VIEŠPAČIUI.
10 Jei atnaša deginamajai aukai yra iš
smulkių gyvulių – avių ar ožkų kaime-
nės, jis atves sveiką aviną ar ožį. 11 Šis
bus papjautas prie šiaurinio aukuro
krašto VIEŠPATIES akivaizdoje. Tada
Aarono sūnūs, kunigai, išlies jo kraują
ant visų aukuro šonų. 12 Sukapotas da-
lis kunigas išdėlios drauge su galva ir
taukais viršum degančių malkų ant au-
kuro. 13 O viduriai ir kojos bus apiplau-
tos vandeniu. Tada kunigas atnašaus
visa, paversdamas dūmais ant aukuro.
Tai deginamoji auka – malonaus kvapo
ugninė atnaša VIEŠPAČIUI.
14 Jei atnaša VIEŠPAČIUI yra degina-
moji auka iš paukščių, jis parinks ją iš
purplelių ar balandžių. 15 Kunigas at-
neš jį prie aukuro, nusuks galvą ir ant
aukuro pavers dūmais. O kraujas bus
išlietas ant aukuro šonų. 16 Jis atskirs
gurklį su viskuo kas jame ir numes į
pelenams skirtą vietą rytinėje aukuro
pusėje. 17 Tada, perplėšęs paukštį per
vidurį ir pusių neatskirdamas, kuni-
gas pavers jį dūmais ant aukuro vir-
šum malkų ant ugnies. Tai deginamoji
auka – malonaus kvapo ugninė atnaša
VIEŠPAČIUI.

Javų aukos

2 Kai kas nors duoda javų atna-
šą VIEŠPAČIUI, jo atnaša turi būti
geriausi miltai. Jis užpils ant jų alie-
jaus, apibarstys smilkalais 2 ir atneš

Aarono sūnums, kunigams. Kunigas,
paėmęs iš jos saują geriausių miltų ir
aliejaus, drauge su visais smilkalais
pavers šią priminimo atnašą dūmais
ant aukuro, malonaus kvapo ugninę
auką VIEŠPAČIUI. 3 O kas lieka nuo javų
atnašos, bus Aaronui ir jo sūnums;
tai švenčiausia dalis ugninių atnašų
VIEŠPAČIUI.
4 Kai duosi javų atnašą, iškeptą
krosnyje, ji turi būti iš geriausių miltų:
nerauginti papločiai, įmaišyti alieju-
mi, arba neraugintos aliejumi aptep-
tos bandelės. 5 Jei tavo javų atnaša kep-
ta keptuvėje, ji bus iš geriausių miltų,
išminkyta su aliejumi ir nerauginta.
6 Padalyk ją į gabalus ir apipilk alieju-
mi. Tai javų atnaša. 7 Jei tavo javų atna-
ša yra atnaša puode, ji bus paruošta iš
geriausių miltų aliejuje.
8 Kai atneši VIEŠPAČIUI javų atnašą,
paruoštą vienu iš šių būdų, ji bus pa-
duota kunigui, ir šis padės ją ant au-
kuro. 9 Kunigas paims iš javų atnašos
priminimo dalį ir pavers ją dūmais ant
aukuro kaip malonaus kvapo ugninę
atnašą VIEŠPAČIUI. 10 O kas lieka nuo
javų atnašos, bus Aaronui ir jo sū-
nums; tai švenčiausia dalis ugninių at-
našų VIEŠPAČIUI.
11 Visos javų atnašos, kurias duodi
VIEŠPAČIUI, turi būti neraugintos, nes
nei raugo, nei medaus nepaversi dū-
mais kaip ugninės aukos VIEŠPAČIUI.
12 Jas galite atnešti VIEŠPAČIUI kaip pir-
mienų atnašas, tačiau ant aukuro jos
nebus dedamos, kad duotų malonų
kvapą. 13 Visas javų atnašų aukas pasū-
dysi druska. Tenestinga tavo javų atna-
šoms tavo Sandoros su Dievu druskos.
Su visomis savo atnašomis turi atna-
šauti druskos.
14 Jei neši VIEŠPAČIUI derliaus pir-
mienų javų atnašą, atneši savo derliaus
pirmienų šviežias ugnyje pagruzdintas
varpas, kruopas iš šviežių grūdų kaip
pirmienų javų atnašą. 15 Užpilsi ant jos
aliejaus ir apibarstysi smilkalais. Tai
javų atnaša. 16 O kunigas pavers dūmais
jos priminimo dalį – dalį šviežių grūdų
su aliejumi ir drauge su smilkalais. Tai
ugninė atnaša VIEŠPAČIUI.

Bendravimo aukos

3 Jei kieno atnaša yra bendravimo
auka, ir jis atnašauja gyvulį iš jau-
čių bandos, tùri atnašauti VIEŠPATIES
akivaizdoje sveiką patiną ar sveiką pa-
telę. 2 Jis uždės ranką savo atnašai ant
galvos ir papjaus gyvulį prie Susitiki-
mo Palapinės įėjimo, o Aarono sūnūs,
kunigai, išlies kraują ant aukuro šonų.
3 Tada iš bendravimo aukos jis atna-
šaus kaip ugninę atnašą VIEŠPAČIUI
vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir
ant vidurių esančius taukus, 4 abu-
du inkstus su taukais, kurie yra ant jų
prie paslėpsnių, ir kepenų lezgį, kurį
išims drauge su inkstais. 5 Tada Aaro-
no sūnūs pavers tai dūmais ant auku-
ro drauge su deginamąja auka viršum
malkų ant ugnies kaip malonaus kva-
po ugninę atnašą VIEŠPAČIUI.
6 Jei jo atnaša yra bendravimo auka
VIEŠPAČIUI iš avių kaimenės, jis turi at-
našauti sveiką patiną ar sveiką patelę.
7 Jei jis duoda avį kaip savo atnašą, at-
ves ją VIEŠPATIES akivaizdon 8 ir uždės
ranką atnašai ant galvos. Ji bus papjau-
ta priešais Susitikimo Palapinę, o Aa-
rono sūnūs išlies jos kraują ant visų
aukuro šonų. 9 Iš bendravimo aukos
jis kaip ugninę auką VIEŠPAČIUI atna-
šaus jos taukus: visą riebiąją uodegą,
kuri turi būti atkirsta prie pat stuburo,
vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir
taukus, kurie yra ant vidurių, 10 abudu
inkstus su taukais, kurie yra ant jų prie
paslėpsnių, ir kepenų lezgį, kurį išims
drauge su inkstais. 11 Tada kunigas pa-
vers visa tai dūmais ant aukuro kaip
ugninę maisto atnašą VIEŠPAČIUI.
12 Jei jo atnaša yra ožka, atves ją
VIEŠPATIES akivaizdon 13 ir uždės ranką
jai ant galvos. Ji bus papjauta priešais
Susitikimo Palapinę, o Aarono sūnūs

išlies jos kraują ant visų aukuro šonų.
14 Iš jos jis atnašaus kaip ugninę atna-
šą VIEŠPAČIUI vidurius dengiančią rie-
biąją plėvę ir visus taukus, kurie yra
ant vidurių, 15 abudu inkstus drauge su
taukais, kurie yra ant jų prie paslėps-
nių, ir kepenų lezgį, kurį išims drau-
ge su inkstais. 16 Tada kunigas visa tai
pavers dūmais ant aukuro kaip ugninę
maisto atnašą maloniam kvapui.
Visi taukai priklauso VIEŠPAČIUI.
17 Tai amžinas įsakas visoms jūsų kar-
toms, kad ir kur jūs gyventumėte: ne-
valgysite jokių taukų nei jokio kraujo".

Aukos už kunigo nuodėmę

4 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
2 „Sakyk izraelitams: kai žmogus
nusideda netyčiomis bet kuriam iš
VIEŠPATIES įsakymų, darydamas tai,
kas uždrausta,
3 jei pateptasis kunigas nusideda
taip, kad kaltė krinta ant tautos, už
nuodėmę, kuria nusidėjo, jis turi atna-
šauti sveiką jautį iš bandos kaip auką
už nuodėmę VIEŠPAČIUI. 4 Jis atves jau-
tį prie Susitikimo Palapinės durų prie-
šais VIEŠPATĮ ir uždės ranką jaučiui ant
galvos. Jautis bus papjautas VIEŠPATIES
akivaizdoje. 5 Tada pateptasis kunigas
pasems jaučio kraujo ir atneš į Susitiki-
mo Palapinę. 6 Padažęs pirštą kraujyje,
kunigas pašlakstys juo septynis kartus
VIEŠPATIES akivaizdoje šventyklos už-
dangos link. 7 Kunigas krauju pavilgys
ragus kvapiojo smilkalo aukuro, esan-
čio VIEŠPATIES akivaizdoje Susitikimo
Palapinėje, o likusį jaučio kraują išlies
prie papėdės deginamųjų aukų auku-
ro, kuris yra prie Susitikimo Palapinės
įėjimo. 8 Išims visus aukos už nuodėmę
jaučio taukus: vidurius dengiančią rie-
biąją plėvę ir visus taukus, kurie yra ant
vidurių, 9 abudu inkstus drauge su tau-
kais, kurie yra ant jų prie paslėpsnių, ir
kepenų lezgį, kurį išims kartu su inks-
tais, 10 kaip buvo išimta iš bendravimo
aukos jaučio. Kunigas pavers juos dū-
mais ant deginamųjų aukų aukuro. 11 O
jaučio odą ir visą mėsą drauge su galva,
kojomis, viduriais ir išmatomis – 12 vi-
sas jaučio liekanas – jis išneš į švarią
vietą už stovyklos, kur išpilami pele-
nai, ir sudegins ant laužo. Toje vietoje,
kur išpilami pelenai, viskas bus sude-
ginta.

Aukos už Izraelio bendruomenės nuodėmę

13 Jei visa Izraelio bendruomenė ne-
tyčia suklysta ir, bendrijai to nė ne-
jaučiant, padaro ką nors, kas pagal
VIEŠPATIES įsakymus neturėtų būti da-
roma, ir užsitraukia kaltę, 14 tai nuodė-
mei, kuria jie užsitraukė kaltę, paaiš-
kėjus, bendrija atnašaus jautį iš bandos
kaip auką už nuodėmę ir atves jį prie-
šais Susitikimo Palapinę. 15 Bendrijos
seniūnai uždės rankas jaučiui ant gal-
vos VIEŠPATIES akivaizdoje, ir jautis bus
papjautas priešais VIEŠPATĮ. 16 Patepta-
sis kunigas atneš jaučio kraujo į Susiti-
kimo Palapinę. 17 Padažęs pirštą krau-
jyje, kunigas pašlakstys juo VIEŠPATIES
akivaizdoje septynis kartus uždangos
link. 18 Tada krauju pavilgys ragus au-
kuro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje
Susitikimo Palapinėje, o likusį kraują
išlies prie papėdės deginamųjų aukų
aukuro, kuris yra prie Susitikimo Pala-
pinės įėjimo. 19 Visi jo taukai bus išim-
ti ir paversti dūmais ant aukuro. 20 Su
šiuo jaučiu pasielgs kaip su aukos už
nuodėmę jaučiu; tą pat su juo padarys.
Taigi kunigas atliks už juos permalda-
vimą, ir jiems bus atleista. 21 O patį jau-
tį jis išgabens už stovyklos ir sudegins
kaip pirmąjį jautį. Tai bendrijos auka
už nuodėmę.

Aukos už bendruomenės vadų nuodėmę

22 Kai netyčia nusideda valdovas, dary-
damas ką nors iš tų dalykų, kurie pa-
gal VIEŠPATIES, jo Dievo, įsakymus ne-
turėtų būti daromi, ir pasijunta kaltas,

23 arba jo padarytoji nuodėmė jam pri-
menama, jis atves sveiką ožį kaip savo
atnašą. 24 Uždės ranką ožiui ant gal-
vos, ir ožys bus papjautas toje vietoje,
kur pjaunamos deginamosios aukos
VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai auka už
nuodėmę. 25 Tada kunigas paims savo
pirštu aukos už nuodėmę kraujo ir pa-
vilgys juo deginamųjų aukų aukuro ra-
gus, o likusį kraują išlies prie degina-
mųjų aukų aukuro papėdės. 26 Visi jo
taukai bus paversti dūmais ant auku-
ro, kaip daroma su bendravimo aukos
taukais. Taip kunigas atliks permalda-
vimą valdovo labui už nuodėmę, ir ji
bus atleista.

Aukos už paprasto žmogaus nuodėmę

27 *Jei kas iš paprastų žmonių netyčio-
mis nusideda, darydamas ką nors iš tų
dalykų, kurie pagal VIEŠPATIES įsaky-
mus neturėtų būti daromi, ir pasijunta
kaltas, 28 ar jo padarytoji nuodėmė jam
primenama vėliau, tai jis atves sveiką
ožką kaip savo atnašą už nuodėmę,
kurią yra padaręs. 29 Jis uždės ranką
ant galvos aukai už nuodėmę, ir auka
už nuodėmę bus papjauta deginamų-
jų aukų vietoje. 30 Tada kunigas paims
savo pirštu jos kraujo ir pavilgys juo
deginamųjų aukų aukuro ragus, o li-
kusį kraują išlies prie aukuro papėdės.
31 Visi jos taukai bus išimti, kaip iš ben-
dravimo aukos, ir kunigas pavers juos
dūmais ant aukuro, kad būtų malonus
kvapas VIEŠPAČIUI. Taip kunigas atliks
permaldavimą jo labui, ir jam bus at-
leista.

32 O jei atnaša, kurią jis atveda kaip
auką už nuodėmę, yra avis, jis turi at-
vesti avelę be trūkumų. 33 Jis uždės
ranką ant galvos aukai už nuodėmę,
ir ji bus papjauta toje vietoje, kur pjau-
namos deginamosios aukos. 34 Tada
kunigas paims savo pirštu jos kraujo ir
pavilgys juo deginamųjų aukų aukuro
ragus, o likusį kraują išlies prie auku-
ro papėdės. 35 Visi jos taukai bus išim-
ti kaip ir iš bendravimo aukos avies, ir
kunigas pavers juos dūmais ant auku-
ro virš ugninių atnašų VIEŠPAČIUI. Taip
kunigas paaukos permaldavimo auką
jo labui už nuodėmę, kurią anas pada-
rė, ir jam bus atleista.

Ypatingi atnašų už nuodėmę atvejai

5 Jei žmogus nusideda, būdamas
prisaikdintas būti liudytoju, ir
nors gali paliudyti, nes matė ar iš kitur
sužinojo apie dalyką, bet atsisako kal-
bėti ir užsitraukia kaltę,

2 arba paliesdamas ką nors nešva-
raus, nors to ir nesuvokdamas, – ar tai
būtų lavonas nešvaraus žvėries, ar ne-
švaraus galvijo, ar nešvaraus roplio –
jis tampa nešvarus ir užsitraukia kaltę,

3 arba paliesdamas, nors to ir nesu-
vokdamas, žmogaus nešvarumą, bet
kokį nešvarumą, dėl kurio tampa ne-
švarus, bet vėliau suvokia savo kaltę,

4 arba kai žmogus neapgalvotai išta-
ria lūpomis priesaiką geram ar blogam
tikslui, kaip kad žmonės pratę prisie-
kinėti neapgalvotai, ir vėliau suvokia
savo kaltę dėl tokios priesaikos,

5 kai jis suvokia savo kaltę bet ku-
riuo šių atvejų, išpažins nuodėmę, ku-
ria nusidėjo. 6 Atves VIEŠPAČIUI kaip
bausmę už nuodėmę, kuria nusidėjo,
patelę iš avių kaimenės – avį ar ožką –
kaip auką už nuodėmę. Kunigas atliks
permaldavimą jo labui už jo nuodėmę.

7 Bet jei jis neišgali atnašauti avies,
tai atnašaus kaip bausmę už nuodė-
mę, kuria nusidėjo, du purplelius ar
du balandžius, vieną – aukai už nuo-
dėmę, o kitą – deginamajai aukai.
8 Nuneš juos pas kunigą, o jis aukos
pirma tą, kuris yra auka už nuodė-
mę, nusukdamas jam galvą prie kaklo,
bet nenukirsdamas galvos. 9 Aukos už
nuodėmę krauju pašlakstys aukuro
šoną, o likęs kraujas bus išlietas prie

4,27–31 *Sk 15,27-28*

aukuro papėdės. Tai auka už nuodė-
mę. [10] O antrą paruoš deginamajai
aukai, kaip paprastai daroma. Taip
kunigas atliks permaldavimą jo labui
už nuodėmę, kuria jis nusidėjo, ir jam
bus atleista.
[11] Bet jei jis neišgali atnašauti dviejų
purplelių ar dviejų balandžių, tai atna-
šaus už nuodėmę, kuria nusidėjo, de-
šimtadalį efos geriausių miltų aukai už
nuodėmę. Nei aliejaus į juos nemai-
šys, nei smilkalų ant jų nebarstys, nes
tai auka už nuodėmę. [12] Atneš juos pas
kunigą, o kunigas pasems jų saują kaip
priminimo auką ir pavers juos dūmais
ant aukuro drauge su ugninėmis atna-
šomis VIEŠPAČIUI. Tai auka už nuodė-
mę. [13] Taip kunigas atliks permalda-
vimą jo labui už bet kurią nuodėmę,
kuria nusidėjo, ir jam bus atleista. Kaip
ir javų atnaša, likusi miltų dalis pri-
klausys kunigui“.

Atlyginimo aukos

[14] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[15] „Kai žmogus nusižengia ir nusideda
netyčiomis, pasiimdamas iš VIEŠPAČIUI
pašvęstų atnašų, jis atves VIEŠPAČIUI
kaip atnašą už kaltę iš kaimenės svei-
ką aviną, kurio vertę nustatys sidabro
šekeliais pagal šventyklos šekelį. Tai
kaltės atnaša. [16] Atlygins ir už tai, kuo
nusidėjo šventyklai, pridėdamas prie
jos penktadalį viršaus ir paduodamas
kunigui. Kunigas atliks permaldavimą
jo labui su kaltės atnašos avinu, ir jam
bus atleista.
[17] Kai žmogus, pats to nežinodamas,
nusideda bet kuriam iš VIEŠPATIES įsa-
kymų, darydamas tai, kas uždrausta,
jis užsitraukia kaltę ir turi priimti už
ją bausmę. [18] Jis atves pas kunigą iš kai-
menės sveiką aviną pagal tavo nustaty-
tą vertę kaip atnašą už kaltę. Kunigas
atliks permaldavimą jo labui už klaidą,
kurią jis netyčiomis padarė, ir jam bus
atleista. [19] Tokia yra kaltės atnaša; tas
žmogus tikrai buvo kaltas VIEŠPAČIUI“.

[20] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[21] „Kai žmogus nusideda ir nusižengia
VIEŠPAČIUI, pasielgdamas apgaulingai
su artimu užstato ar skolos laidavimo
reikalu, arba vagyste, arba artimo ap-
gavyste, [22] arba, radęs pamestą daiktą,
melu išsigina, arba kreivai prisiekia
dėl ko nors iš daugelio dalykų, kaip
kad žmonės paprastai padaro, ir nusi-
deda, – [23] kai žmogus taip nusideda ir,
suvokęs savo kaltę, sugrąžina, ką buvo
įsigijęs vagyste ar apgavyste, ar jam pa-
tikėtą užstatą, ar daiktą, kurį buvo ra-
dęs, [24] ar bet kokį kitą daiktą, dėl ku-
rio buvo kreivai prisiekęs, jis atlygins
už patį daiktą ir pridės viršaus penk-
tą dalį. Taip atsilygins savininkui, kai
suvoks savo kaltę. [25] Tada jis atves pas
kunigą kaip kaltės atnašą VIEŠPAČIUI iš
kaimenės sveiką aviną pagal tavo nu-
statytą vertę. [26] Kunigas atliks permal-
davimą jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje,
ir jam bus atleista visa, kuo jis buvo už-
sitraukęs kaltę“.

Kasdienė deginamoji auka

6 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: [2] „Duok Aaronui ir jo sūnums
nurodymus. Štai deginamosios aukos
apeigos. Pati deginamoji auka turi pa-
silikti ant aukuro žaizdro visą naktį ligi
ryto, o ant aukuro turi būti kurstoma
ugnis. [3] Užsimovęs apatines kelnaites
iš drobės, kunigas apsivilks drobiniu
apdaru, susems pelenus, kuriais ugnis
pavertė ant aukuro deginamąją auką,
ir supils juos šalia aukuro. [4] Tada nu-
sivilks savo apdarą ir, apsivilkęs kitais
drabužiais, išneš pelenus už stovyklos
į švarią vietą. [5] Ugnis ant aukuro turi
būti nuolat kurstoma; ji neturi užges-
ti. Kas rytą kunigas uždės ant jos mal-
kų, išdėlios ant jos deginamąją auką ir
pavers dūmais bendravimo aukos tau-
kus. [6] Ugnis ant aukuro turi būti nuolat
kurstoma; ji neturi užgesti.

6,1-7 *Sk 5,5-8*

Kasdienė javų atnaša

7 Štai javų atnašõs ãpeigos. Aarono sū-
nūs atnašaus ją VIEŠPATIES akivaizdo-
je priešais aukurą. 8 Vienas jų paims iš
jos saują geriausių miltų bei aliejų iš
javų atnašos drauge su visais ant at-
našos esančiais smilkalais ir pavers
jos priminimo dalį dūmais ant aukuro
kaip malonaus kvapo auką VIEŠPAČIUI.
9 O kas iš jos lieka, suvalgys Aaronas
ir jo sūnūs. Ji turi būti valgoma kaip
nerauginti papločiai šventoje vieto-
je; ją reikia valgyti Susitikimo Palapi-
nės kieme. 10 Ji neturi būti kepama su
raugu. Aš daviau ją kaip jų dalį iš savo
ugninių atnašų. Ji ypač šventa, kaip ir
atnaša už nuodėmę ar kaltės atnaša.
11 Tik vyrai iš Aarono palikuonių ją val-
gys kaip savo teisėtą dalį iš VIEŠPATIES
ugninių atnašų per visas kartas. Kas
tik jas paliestų, taps pašvęstas".
12 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 13 „Štai atnaša, kurią Aaronas ir
jo sūnūs turi atnašauti VIEŠPAČIUI savo
patepimo dieną: dešimtadalis efos ge-
riausių miltų kaip nuolatinė javų at-
naša, pusė rytą ir pusė vakare. 14 Ji bus
paruošta keptuvėje su aliejumi. Atneši
ją gerai aliejuje išmirkytą – keptas javų
atnašos riekes – ir atnašausi kaip ma-
lonų kvapą VIEŠPAČIUI. 15 Taip ją paruoš
ir kunigas, pateptas iš Aarono sūnų
būti jo įpėdiniu. Tai amžinas įstatas:
atnaša priklauso VIEŠPAČIUI, ji visa turi
būti paversta dūmais. 16 Kiekviena ku-
nigo javų atnaša turi būti visa sudegin-
ta; ji neturi būti valgoma".

Atnašos už nuodėmę

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
18 „Taip sakyk Aaronui ir jo sūnums.
Štai aukõs už nuodėmę ãpeigos. Auka
už nuodėmę bus papjauta VIEŠPATIES
akivaizdoje toje vietoje, kur pjaunama
atnaša deginamajai aukai. 19 Tas kuni-
gas, kuris atnašauja ją kaip atnašą už
nuodėmę, turi ją valgyti. Ji bus valgo-
ma šventoje vietoje, Susitikimo Palapi-
nės kieme. 20 Kas tik paliestų jos mėsą,
taps pašvęstas, o jeigu ant drabužių
užtikštų jos kraujo, aptaškytąją dalį
turi išplauti šventoje vietoje. 21 Molio
indas, kuriame ji buvo virta, turi būti
sudaužytas, o jeigu ji virta vario inde,
jis turi būti iššveistas ir išskalautas
vandeniu. 22 Tik vyrai iš kunigų gimi-
nės ją valgys, nes ji ypač šventa. 23 Bet
aukõs už nuodėmę mėsa, kurios krau-
jo buvo atnešta į Susitikimo Palapinę
permaldavimui šventoje vietoje, nebus
valgoma. Ji turi būti sudeginta ugnyje.

Atlyginimo atnašos už kaltę

7 Štai kaltės atnašõs ãpeigos. Ši at-
naša ypač šventa; 2 ji bus papjauta
toje vietoje, kur pjaunama deginamo-
sios aukos atnaša. Jos kraujas bus iš-
lietas ant aukuro šonų. 3 Visi jos taukai
turi būti atnašauti: riebioji uodega, vi-
durius dengianti riebioji plėvė, 4 abudu
inkstai su jų taukais prie paslėpsnių ir
kepenų lezgis, kuris turi būti išimtas
drauge su inkstais. 5 Kunigas pavers
juos ant aukuro dūmais kaip ugninę
atnašą VIEŠPAČIUI. Tai kaltės atnaša.
6 Ją valgys tik vyrai iš kunigų giminės.
Bus valgoma šventoje vietoje, nes ši at-
naša ypač šventa.
7 Atnaša už kaltę panaši į auką už
nuodėmę. Tie patys nurodymai galio-
ja abiems. Ji turi priklausyti kunigui,
kuris atlieka ja permaldavimą. 8 Pana-
šiai kunigas, kuris atnašauja už ką nors
deginamąją auką, pasiims kailį degina-
mosios aukos, kurią atnašavo. 9 Be to,
kiekviena javų atnaša, kepta krosnyje,
ir kiekviena, paruošta puode ar keptu-
vėje, priklausys ją atnašaujančiam ku-
nigui. 10 Tuo tarpu kiekviena kita javų
atnaša, įmaišyta su aliejumi ar sausa,
lygiai priklausys visiems Aarono sū-
nums.

Bendravimo atnašos

11 Štai bendravimo aukõs, kuri atnašau-
jama VIEŠPAČIUI, ãpeigos. 12 Jei kas ją

aukoja dėkodamas, tai drauge su ben-
dravimo auka turės atnašauti ir alie-
jumi įmaišytų neraugintų papločių,
aliejumi apteptų neraugintų bandelių
bei aliejuje išminkytų geriausių miltų
papločių. 13 Šias atnašas, pridėjęs rau-
gintos duonos papločių, jis turės atna-
šauti su dėkojimui skirta bendravimo
auka. 14 Iš jų jis turės atnašauti po vieną
paplotį kaip savo auką VIEŠPAČIUI. Tai
priklausys kunigui, išliejančiam padė-
kos atnašos kraują. 15 O jo bendravimo
aukõs, skirtõs dėkojimui, mėsa turės
būti valgoma tą pačią dieną, kai ji au-
kojama. Nieko iš jos neturi būti palikta
ligi ryto.

16 Jei auka, kurią jis atnašauja, yra
įžado ar geros valios auka, ji turi būti
valgoma tą dieną, kai aukojama, tačiau
jos liekanos gali būti valgomos ir ryto-
jaus dieną. 17 Bet trečią dieną aukõs
mėsos liekanos turės būti sudegintos.
18 Todėl, jei trečią dieną būtų valgomos
bendravimo aukõs mėsos liekanos,
auka nei bus maloni Dievui, nei bus
įskaityta tam, kuris ją aukojo. Tokia
mėsa turi būti laikoma atmatomis, ir
kas ją valgys, užsitrauks kaltę.

19 Mėsa, palietusi ką nors nešva-
raus, nebus valgoma; ji turi būti sude-
ginta ugnyje. O kitą mėsą gali valgyti
tik tas, kas švarus. 20 Kas, būdamas
nešvarus, valgytų mėsos iš VIEŠPAČIUI
skirtos bendravimo aukos, bus paša-
lintas iš savo giminės. 21 Jei žmogus pa-
liestų bet kokį nešvarų dalyką – žmo-
gišką nešvarumą ar nešvarų gyvulį, ar
bet kokį nešvarų bjaurų kūrinį – ir val-
gytų mėsos iš VIEŠPAČIUI skirtos ben-
dravimo aukos, jis bus pašalintas iš
savo giminės“.

Nurodymai apie taukus ir kraują

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
23 „Kalbėk izraelitams ir sakyk: neval-
gysite jokių taukų nei jaučio, nei avies,
nei ožkos. 24 Nors nudvėsusio ar žvė-
rių sudraskyto gyvulio taukai ir gali
būti kam nors panaudoti, jūs patys
jų nevalgysite. 25 Jei kas nors valgytų
taukų gyvulio, iš kurio gali būti atna-
šauta ugninė VIEŠPAČIUI skirta auka,
tas asmuo bus pašalintas iš savo gimi-
nės. 26 *Nevalgysite jokio kraujo – ar
tai būtų paukščio, ar gyvulio kraujas
– niekur savo gyvenvietėse. 27 Kas val-
gytų bet kokį kraują, bus pašalintas iš
savo giminės“.

28 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 29 „Kalbėk izraelitams ir sakyk:
atnašą, skirtą VIEŠPAČIUI iš bendra-
vimo aukos, turės atnešti VIEŠPAČIUI
žmogus, kuris atnašauja bendravi-
mo auką. 30 Savo rankomis jis atneš
VIEŠPAČIUI skirtą ugninę atnašą. Jis
pats atneš taukus su krūtine, kad krū-
tinė būtų pakylėta kaip siūbuojamoji
atnaša VIEŠPATIES akivaizdoje. 31 Ku-
nigas taukus pavers dūmais ant au-
kuro, o krūtinė bus Aarono ir jo sūnų
dalis. 32 Ir dešiniąją mentę nuo savo
bendravimo aukų atiduosite kunigui
kaip dovaną. 33 Tas, kuris iš Aarono
sūnų atnašauja bendravimo aukos
kraują ir taukus, gaus dešiniąją men-
tę kaip savo dalį. 34 Juk aš paėmiau
siūbuojamosios atnašos krūtinę ir
dovanõs atnašõs mentę iš izraelitų, iš
jų bendravimo aukų ir atidaviau juos
kunigui Aaronui ir jo sūnums kaip
amžiną izraelitų duoklę. 35 Tai bus
kunigiškoji* dalis iš VIEŠPAČIUI skir-
tų ugninių atnašų, duota Aaronui ir
jo sūnums, kai jie buvo įvesdinti tar-
nauti VIEŠPAČIUI kaip kunigai. 36 Kad
ji būtų jiems duodama kaip amžina
izraelitų duoklė per visas jų kartas,
VIEŠPATS įsakė tą dieną, kai patepė
juos kunigais“.

37 Tõkios yra deginamosios aukõs,
javų atnašõs, aukõs už nuodėmę, at-
našõs už kaltę, pašventinimo atnašõs
ir bendravimo aukõs ãpeigos, kurias

7,26-27 *Pr 9,4; Kun 17,10-14; 19,26; Įst 12,16.23; 15,23*
7,35 Pažodžiui „pateptoji“.

VIEŠPATS paskelbė Mozei ant Sinajaus kalno, kai įsakė izraelitams nešti savo atnašas VIEŠPAČIUI Sinajaus dykumoje.

Kunigų šventimų apeigos

8 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2 „Paimk Aaroną drauge su jo sūnumis, drabužius, patepimo aliejų, jautį aukai už nuodėmę, du avinus bei pintinę su nerauginta duona 3 ir surink visą bendriją prie Susitikimo Palapinės įėjimo“. 4 Mozė padarė, kaip VIEŠPATS jam įsakė. Kai visa bendrija buvo surinkta prie įėjimo į Susitikimo Palapinę, 5 Mozė kreipėsi į bendriją: „Štai ką VIEŠPATS įsakė padaryti“.

6 Tada Mozė, paliepęs Aaronui ir jo sūnums prieiti, apiplovė juos vandeniu. 7 Po to apvilko tunika, apjuosė juosta, apsiautė skraiste ir uždėjo efodą, suverždamas jį meistriškai išausta efodo juosta ir taip pritvirtindamas efodą prie Aarono. 8 Uždėjo jam krūtinės dėklą, o į krūtinės dėklą įdėjo Urimus ir Tumimus. 9 Užmovė jam ant galvos turbaną ir prie turbano priekyje prisegė aukso papuošalą – šventąjį ženklą, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

10 Tada Mozė, paėmęs patepimo aliejaus, patepė ir pašventino Padangtę ir visa, kas jos viduje. 11 Pašlakstė juo aukurą septynis kartus ir pašventindamas patepė aukurą, visus reikmenis bei praustuvą su pastovu. 12 Užpylė Aaronui ant galvos patepimo aliejaus jam pašventinti. 13 Paliepęs atvesti Aarono sūnus, Mozė apvilko juos tunikomis, apjuosė juostomis ir užmovė jiems kepures, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Šventimų aukos

14 Kai jam buvo atvestas jautis aukai už nuodėmę, Aaronas ir jo sūnūs kiekvienas uždėjo ranką atnašos už nuodėmę jaučiui ant galvos, 15 ir jautis buvo papjautas. Mozė paėmė kraujo ir pirštu pavilgė kiekvieną aukuro ragą, taip apvalydamas aukurą. Tada kraują išliejo prie aukuro papėdės. Taip pašventino jį, atlikdamas už jį permaldavimą. 16 Mozė paėmė visus vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su jų taukais ir ant aukuro pavertė juos dūmais. 17 Bet patį jautį, jo odą, mėsą ir išmatas jis sudegino ant laužo už stovyklos, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

18 Tada jis paliepė atvesti aviną deginamajai aukai. Aaronas bei jo sūnūs uždėjo rankas avinui ant galvos, 19 ir avinas buvo papjautas. Mozė apšlakstė krauju visus aukuro šonus. 20 Avinas buvo sukapotas, ir galvą, dalis bei taukus Mozė ant aukuro pavertė dūmais. 21 Apiplovęs vidurius ir kojas vandeniu, Mozė pavertė dūmais ant aukuro visą aviną. Tai buvo deginamoji auka, malonaus kvapo ugninė atnaša VIEŠPAČIUI, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

22 Tada jis paliepė atvesti antrąjį aviną, šventimų aviną. Aaronas bei jo sūnūs uždėjo rankas avinui ant galvos, 23 ir jis buvo papjautas. Mozė paėmė jo kraujo ir pavilgė juo Aarono dešiniosios ausies lezgelį, dešiniosios rankos nykštį ir dešiniosios kojos nykštį. 24 Kai Aarono sūnūs buvo atvesti, Mozė pavilgė krauju jų dešiniosios ausies lezgelį, dešiniosios rankos nykštį ir dešiniosios kojos nykštį, o likusį kraują iššlakstė ant visų aukuro šonų. 25 Jis paėmė taukus – riebiąją uodegą, visus vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su jų taukais – ir dešiniąją mentę. 26 Iš neraugintos duonos pintinės, buvusios VIEŠPATIES akivaizdoje, jis paėmė vieną neraugintos duonos paplotį, vieną duonos su aliejumi paplotį bei vieną bandelę ir padėjo juos ant taukų bei dešiniosios mentės. 27 Juos visus sudėjo Aaronui ir jo sūnums ant delnų, liepdamas pakylėti kaip siūbuojamąją atnašą VIEŠPATIES

akivaizdoje. 28 Tada Mozė paėmė juos
iš jų rankų ir pavertė dūmais ant auku-
ro kartu su deginamąja auka. Tai buvo
šventimų malonaus kvapo auka, ugni-
nė atnaša VIEŠPAČIUI. 29 Mozė paėmė
krūtinę ir pakylėjo ją kaip siūbuoja-
mąją atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Ji
buvo šventimų avino Mozės dalis, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 30 Tada
Mozė, paėmęs patepimo aliejaus ir
kraujo, esančių ant aukuro, pašlakstė
jais Aaroną bei jo drabužius, taip pat jo
sūnus bei jų drabužius. Taip jis pašven-
tino Aaroną ir jo drabužius, taip pat jo
sūnus ir jų drabužius.

31 Galop Mozė tarė Aaronui ir jo sū-
nums: „Virkite mėsą prie įėjimo į Su-
sitikimo Palapinę ir valgykite ją ten su
duona, kuri yra šventimų atnašų pinti-
nėje, kaip buvo man įsakyta: 'Aaronas
ir jo sūnūs ją valgys'. 32 Mėsos ir duo-
nos liekanas turite sunaikinti ugnyje.
33 Be to, jūs neatsitrauksite nuo Susi-
tikimo Palapinės įėjimo septynias die-
nas, kol jūsų šventimų dienos nebus
užbaigtos, nes jūsų šventimai truks
septynias dienas. 34 Tai, kas šiandien
buvo padaryta, VIEŠPATS įsakė daryti
dėl permaldavimo jūsų labui. 35 Jūs tu-
rite pasilikti prie Susitikimo Palapinės
įėjimo dieną ir naktį per septynias die-
nas, laikydamiesi VIEŠPATIES nurody-
mų, antraip mirsite, nes taip man buvo
įsakyta". 36 Aaronas ir jo sūnūs padarė
visa, ką VIEŠPATS buvo įsakęs per Mozę.

Aarono ir jo sūnų auka

9 Aštuntą dieną Mozė pasišaukė Aa-
roną bei jo sūnus ir Izraelio seniū-
nus. 2 Aaronui jis tarė: „Paimk jautuką
aukai už nuodėmę ir aviną degina-
majai aukai, abu sveikus, ir atnašauk
juos VIEŠPATIES akivaizdoje. 3 Kalbėk
izraelitams, tardamas: 'Paimkite ožį
aukai už nuodėmę, veršį ir ėriuką,
sveikus mitulius deginamajai aukai,
4 jautį ir aviną bendravimo aukai pa-
aukoti VIEŠPATIES akivaizdoje ir alieju-
mi įmaišytą javų atnašą, nes šiandien
jums pasirodys VIEŠPATS'". 5 Visa, ką
Mozė buvo įsakęs, jie sugabeno prie-
šais Susitikimo Palapinę. Visa bendri-
ja susirinko ir stovėjo VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. 6 Mozė tarė: „Štai ką VIEŠPATS
įsakė padaryti, kad jums pasirodytų
VIEŠPATIES šlovė". 7 *Tada Mozė palie-
pė Aaronui: „Prieik prie aukuro ir pa-
aukok savo auką už nuodėmę ir degi-
namąją auką, atlik permaldavimą už
save ir už žmones, paaukok žmonių
atnašas ir atlik permaldavimą už juos,
kaip VIEŠPATS įsakė".

8 Aaronas priėjo prie aukuro ir pa-
pjovė jautuką, kuris buvo jo paties
auka už nuodėmę. 9 Aarono sūnūs pa-
davė jam kraujo, o jis, padažęs pirštą
kraujyje, pavilgė juo aukuro ragus. Li-
kusį kraują išliejo prie aukuro papė-
dės. 10 Bet taukus, inkstus ir atnašos už
nuodėmę kepenų lezgį jis pavertė dū-
mais ant aukuro, kaip VIEŠPATS buvo
Mozei įsakęs, 11 o mėsą ir kailį sudegi-
no ant laužo už stovyklos.

12 Tada jis papjovė deginamąją auką.
Aarono sūnūs atnešė jam kraujo, ir jis
išslakstė jį ant aukuro šonų. 13 Degina-
mąją auką jie atnešė jam sukapotą į da-
lis su aukos galva, ir jis pavertė tai dū-
mais ant aukuro. 14 Apiplovęs vidurius
ir kojas, jis pavertė ir juos dūmais drau-
ge su deginamąja auka ant aukuro.

15 Po to jis aukojo žmonių atnašą.
Paėmęs ožį, kuris buvo žmonių auka
už nuodėmę, papjovė jį ir paaukojo
kaip atnašą už nuodėmę lygiai kaip
pirmąją. 16 Jis atnašavo deginamąją
auką, aukodamas ją pagal nuostatus.
17 Jis atnašavo javų atnašą ir paėmęs jų
saują pavertė juos dūmais ant aukuro,
neskaitant rytmečio deginamosios au-
kos.

18 Jis papjovė jautį ir aviną *kaip
žmonių bendravimo auką. Aarono

9,7 *Hbr 7,27*
9,18 *Kun 3,1-11*

sūnūs atnešė jam kraujo, kurį jis iš-
šlakstė ant visų aukuro šonų, 19 jau-
čio ir avino taukus – riebiąją uode-
gą, vidurius dengiančius taukus, abu
inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir
kepenų lezgius. 20 Šias riebias dalis
jie išdėliojo viršum krūtinių, ir tau-
kai buvo paversti dūmais ant aukuro.
21 Krūtines ir dešiniąją mentę Aaro-
nas pakylėjo kaip siūbuojamąją atna-
šą VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip Mozė
buvo įsakęs.

Viešpaties Artumo apreiškimas

22 *Aaronas pakėlė rankas žmonių link
ir palaimino juos. Paaukojęs auką už
nuodėmę, deginamąją auką ir bendra-
vimo auką, jis nulipo žemyn. 23 Tada
Mozė ir Aaronas įėjo į Susitikimo Pa-
lapinę. Išėję jie palaimino žmones,
ir VIEŠPATIES šlovė pasirodė visiems
žmonėms. 24 Iš VIEŠPATIES Artumo išė-
jo ugnis ir sudegino deginamąją auką
bei taukus ant aukuro. Tai matydami,
visi žmonės šaukė iš džiaugsmo ir puo-
lė veidu žemėn.

Nadabo ir Abihuvo nuodėmė

10 O Aarono sūnūs Nadabas ir
Abihuvas pasiėmė savo smil-
kytuvus, įsidėjo žarijų, užbarstė ant
jų smilkalų ir atnašavo VIEŠPATIES aki-
vaizdoje nešventintą ugnį, kokios jis
nebuvo jiems įsakęs. 2 Ugnis išsiveržė
iš VIEŠPATIES Artumo, prarijo juos, ir jie
numirė VIEŠPATIES akivaizdoje. 3 Tada
Mozė tarė Aaronui: „Apie tai kalbėjo
VIEŠPATS, pasakydamas:

‘Per esančius arti prie manęs
apreikšiu savo šventumą
ir visų žmonių akivaizdoje
būsiu pašlovintas’“.

Bet Aaronas tylėjo. 4 Mozė pasišau-
kė Mišaelį ir Elcafaną, Aarono dėdės
Uzielio sūnus, ir tarė jiems: „Prieiki-
te ir nuneškite savo giminaičius nuo
šventyklos priekio kur nors už stovy-
klos“. 5 Jiedu priėjo ir išnešė juos, ap-
sirengusius tunikomis, už stovyklos,
kaip Mozė jiems buvo įsakęs. 6 O Aaro-
nui ir jo sūnums Eleazarui bei Itamarui
tarė: „Netaršykite sau plaukų*, neplė-
šykite savo drabužių, kad kartais ne-
numirtumėte ir neužtrauktumėte rūs-
tybės visai bendrijai. Jūsų giminės, visi
Izraelio namai, apraudos VIEŠPATIES
siųstą ugnį. 7 Nepasitraukite nuo Su-
sitikimo Palapinės įėjimo, kad nenu-
mirtumėte, nes VIEŠPATIES patepimo
aliejus yra ant jūsų“. Jie pasielgė, kaip
Mozė buvo jiems įsakęs.

Nurodymai dėl kunigų elgesio

8 VIEŠPATS kalbėjo Aaronui, tardamas:
9 „Negerkite vyno ar svaigiųjų gėri-
mų nei tu, nei tavo sūnūs, kai jums
reikia eiti į Susitikimo Palapinę, kad
nenumirtumėte. Tai amžinas įstatas
visoms jūsų kartoms, 10 nes jūs turite
daryti skirtumą tarp to, kas šventa, ir
to, kas prasta, tarp to, kas švaru, ir to,
kas nešvaru; 11 jūs turite mokyti izraeli-
tus visų įstatų, kuriuos jiems paskelbė
VIEŠPATS per Mozę“.
12 *Mozė kalbėjo Aaronui ir jo li-
kusiems sūnums Eleazarui bei Ita-
marui: „Paimkite javų atnašą, paliktą
nuo VIEŠPAČIUI skirtų ugninių atnašų,
ir suvalgykite ją neraugintą prie au-
kuro, nes ji ypač šventa. 13 Valgysite ją
šventoje vietoje, nes tai tavo duoklė
ir tavo sūnų duoklė iš ugninių atna-
šų VIEŠPAČIUI, nes taip man įsakyta.
14 *Bet krūtinę, siūbuojamąją atnašą, ir
mentę, dovanos atnašą, tu ir tavo sū-
nūs bei dukterys su tavimi galite val-
gyti bet kur švarioje vietoje, nes jie pa-
skirti kaip duoklė tau ir tavo vaikams
iš izraelitų bendravimo aukų. 15 Drauge
su ugninės atnašos taukais jie atneš ir

9,22 *Sk 6,22-26*

10,6 T. y. susilaikykite nuo gedulo ženklų.

10,12-13 *Kun 6,14-18*

10,14-15 *Kun 7,30-34*

mentę, dovanos atnašą, ir krūtinę, siū-
buojamąją atnašą, pakylėti kaip siū-
buojamąją atnašą VIEŠPATIES akivaiz-
doje. Jie priklausys kaip duoklė tau ir
tavo vaikams amžinai, kaip VIEŠPATS
įsakė".
16 Tada Mozė pakartotinai pasitei-
ravo apie aukos už nuodėmę ožį, o jis
jau buvo sudegintas! Jis supyko ant
Eleazaro ir Itamaro, likusių Aarono
sūnų, ir tarė: 17 *„Kodėl nesuvalgėte
atnašos už nuodėmę šventoje vieto-
je? Juk ji ypač šventa, ir Dievas ją davė
jums, kad nuvalytumėte bendrijos kal-
tę, atliktumėte permaldavimą jų labui
VIEŠPATIES akivaizdoje! 18 Jos kraujo
nebuvo atnešta į šventyklos vidų. Jūs
turėjote suvalgyti ją tik šventykloje,
kaip aš įsakiau". 19 O Aaronas kalbėjo
Mozei: „Štai jie atnešė šiandien savo
auką už nuodėmę ir deginamąją auką
VIEŠPATIES akivaizdon, ir tokie dalykai
ištiko mane! Jei šiandien būčiau valgęs
auką už nuodėmę, nejau tai būtų buvę
malonu VIEŠPAČIUI?" 20 Mozė, tai gir-
dėdamas, sutiko.

Švarūs ir nešvarūs keturkojai

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui, tardamas: 2 „Taip kalbėkite
izraelitams:
'Iš visų keturkojų žemėje šiuos gy-
vulius galite valgyti. 3 Kiekvieną gyvu-
lį, kuris yra skeltanagis ir atrajoja, ga-
lite valgyti. 4 Tačiau iš tų, kurie arba
tik atrajoja, arba tik yra skeltanagiai,
nevalgysite šių: kupranugario, nes jis,
nors ir atrajoja, bet skeltų nagų neturi
ir yra jums nešvarus, 5 urvinio opšraus,
nes jis, nors ir atrajoja, bet skeltų nagų
neturi ir jis jums nešvarus, 6 kiškio, nes
jis, nors ir atrajoja, bet skeltų nagų ne-
turi, 7 kiaulės, nes ji, nors ir yra skelta-
nagė, bet neatrajoja ir yra jums nešvari.
8 Nei jų mėsos valgysite, nei jų dvėseną
liesite; jie jums nešvarūs.

Vandens gyvūnai

9 Štai ką galite valgyti iš visų vandens
gyvūnų. Kas vandenyse – jūroje ar upė-
je – turi pelekus ir žvynus, tokius galite
valgyti. 10 Bet kas neturi pelekų ir žvy-
nų jūroje ar upėje – iš visų rėpliojančių
gyvūnų vandenyje ir iš visų kitų gyvū-
nų, esančių vandenyje, – tokius laiky-
site pasibjaurėtinais. 11 Laikysite juos
pasibjaurėtinais, nevalgysite jų mėsos,
bjaurėsitės jų dvėsena. 12 Visa, kas ne-
turi vandenyje pelekų ir žvynų, jums
pasibjaurėtina.

Nešvarūs paukščiai

13 Iš paukščių* laikysite pasibjaurėti-
nais – jie nebus valgomi, nes pasibjau-
rėtini – šiuos: erelį, avėdrą, jūrų erelį,
14 sakalą, įvairių rūšių grifus, 15 visų rū-
šių varnas, 16 strutį, pelėdą, žuvėdrą,
įvairių rūšių vanagus, 17 apuoką, kor-
moraną, ūbaujančią pelėdą, 18 baltąją
pelėdą, pelikaną, palšąjį grifą, 19 gan-
drą, įvairių rūšių garnius, kukutį ir
šikšnosparnį.

Skraidantys vabzdžiai

20 Visi sparnuotieji vabzdžiai, vaikš-
čiojantys keturiomis kojomis, bus
jums pasibjaurėtini. 21 Bet iš sparnuo-
tųjų vabzdžių, vaikščiojančių keturio-
mis kojomis, galite valgyti tuos, kurie
turi nariuotas kojas ir gali jomis šoki-
nėti žemėje. 22 Iš jų galite valgyti įvai-
rių rūšių skėrius, įvairių rūšių rijūnus
skėrius, įvairių rūšių svirplius ir įvairių
rūšių žiogus. 23 Bet visi kiti sparnuoti,
keturias kojas turintys vabzdžiai bus
jums pasibjaurėtini.

Nešvariųjų gyvūnų palietimas

24 Štai kokiais atvejais jūs užsitrauksi-
te nešvarumą. Kas paliestų bet kurio
jų dvėseną, bus nešvarus iki vakaro,
25 o kas neštų bet kurio jų dvėsenos
dalį, turės išsiplauti drabužius ir bus

10,17 *Kun 6,17-23*

11,13 Kai kurie jų vardai spėjami.

nešvarus iki vakaro. 26 Gyvuliai, ku-
rie turi nagas, bet nėra skeltanagiai
ar neatrajoja, jums yra nešvarūs. Kas
paliestų kurį nors iš jų, bus nešvarus.
27 Taip pat ir keturkojai gyvuliai, rė-
pliojantys letenomis, jums yra nešva-
rūs. Kas paliestų bet kurio jų dvėseną,
bus nešvarus iki vakaro, 28 o kas neštų
jų dvėsenos, išsiplaus drabužius ir bus
nešvarus iki vakaro. Jie jums nešvarūs.
29 Iš gyvūnų*, knibždančių žemėje,
nešvarūs jums bus šie: kurmis, pelė,
įvairių rūšių stambieji driežai, 30 geko-
nas, sausumos krokodilas, žaliasis
driežas, smėlynų driežas ir chamele-
onas. 31 Šie jums nešvarūs tarp knibž-
dančių gyvūnų. Kas paliestų kurį jų
padvėsusį, bus nešvarus iki vakaro.
32 Ir ant ko kuris nors jų padvėsęs nu-
kristų, tas taps nešvarus – ar tai būtų
medinis daiktas, ar drabužis, ar kailis,
ar ašutinė, ar bet koks daiktas, naudo-
jamas bet kokiam tikslui. Jis turi būti
pamerktas į vandenį ir liks nešvarus iki
vakaro. Tada jis taps švarus. 33 Jei kas
nors jų įkristų į indą iš molio, viskas jo
viduje bus nešvaru, ir indą sudaužysi-
te. 34 Bet koks maistas, kurį būtų gali-
ma valgyti, bus nešvarus, jei vanduo iš
tokio indo ant jo užtikštų; bet koks gė-
rimas, kurio būtų galima atsigerti, bus
nešvarus, jei jis buvo tokiame inde.
35 Viskas, ant ko bet kokia dvėsenos
dalis užkristų, bus nešvaru. Krosnis
ar viryklė turės būti sudaužyta į šipu-
lius. Jos yra nešvarios ir bus jums ne-
švarios. 36 O šaltinis ar talpykla, turin-
tys vandens, bus švarūs, bet kas palies
dvėseną šaltinyje ar talpykloje, taps
nešvarus. 37 Jei tokia dvėsena užkristų
ant grūdų sėklos, laikomos sėjai, ji bus
švari, 38 bet jei ant sėklos būtų užpilta
vandens ir tokia dvėsena užkristų ant
jo, ji bus jums nešvari.
39 Jei nugaišo gyvulys, kurio mėsą
galite valgyti, kas prisiliestų prie gai-
šenos, bus nešvarus iki vakaro. 40 Kas
užvalgytų gaišenos, turės išsiplauti
drabužius ir bus nešvarus iki vakaro; ir
kas neštų gaišeną, turės išsiplauti dra-
bužius ir bus nešvarus iki vakaro.
41 Visi gyvūnai, knibždantys žemė-
je, kelia pasibjaurėjimą. Jie nebus val-
gomi. 42 Kas tik šliaužia pilvu ir kas rė-
plioja visomis keturiomis ar kas tik turi
daug kojų, jokių žemėje knibždančių
gyvūnų nevalgysite, nes jie pasibjaurė-
tini. 43 Neužsitraukite sau pasibjaurėji-
mo jokiu knibždančiu gyvūnu, nesusi-
terškite jais savęs ir netapkite per juos
nešvarūs, 44 nes aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas. Todėl pašvęskite save ir būkite
šventi. Nesuterškite savęs jokiu knibž-
dančiu gyvūnu, kuris rėplioja žeme!
45 Kadangi aš esu VIEŠPATS, kuris išve-
džiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau
jūsų Dievas, jūs *būsite šventi, nes aš
esu šventas!
46 Tokie tat nuostatai dėl gyvulių,
paukščių ir visų gyvūnų, plaukiojan-
čių vandenyse, bei visų gyvūnų, knibž-
dančių žemėje, 47 kad darytumėte skir-
tumą tarp nešvariųjų ir švariųjų, tarp
gyvūnų, kuriuos galima valgyti, ir gy-
vūnų, kurių negalima valgyti'".

Moters apvalymas po gimdymo

12 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Kalbėk izraelitams ir sa-
kyk: 'Kai moteris pastoja ir pagimdo
berniuką, ji bus nešvari septynias die-
nas. Ji bus nešvari, kaip būna nešvari
mėnesinių metu. 3 *Aštuntąją dieną
berniuko apyvarpio oda bus apipjaus-
tyta. 4 O moteris pasiliks dar trisdešimt
tris dienas savo apsivalymo kraujyje.
Nieko, kas šventa, ji nelies nei į šven-
tyklą eis, kolei nepasibaigs jos apsiva-
lymo dienos. 5 Jei pagimdo mergaitę, ji
bus nešvari dvi savaites, kaip būna ne-
švari mėnesinių metu, ir pasiliks dar

11,29 Kai kurie jų vardai spėjami.

11,45 *Kun 19,2; 1 Pt 1,16*

12,3 *Pr 17,12; Lk 2,21*

šešiasdešimt šešias dienas savo apsi-
valymo kraujyje.
6 Pasibaigus jos apsivalymo die-
noms – ar tai būtų už sūnų, ar už
dukterį, – ji atneš kunigui prie įėjimo
į Susitikimo Palapinę mitulį ėriuką
deginamajai aukai ir balandį ar pur-
plelį aukai už nuodėmę. 7 Jis atnašaus
VIEŠPATIES akivaizdoje ir atliks per-
maldavimą jos labui. Tada ji bus švari
po savo kraujavimo. Tokios tat yra ap-
eigos pagimdžiusiai kūdikį – berniuką
ar mergaitę. 8 O jei ji neturi iš ko atna-
šauti avį, teatnašauja *du purplelius
ar du balandžius, vieną – deginamajai
aukai, o kitą – aukai už nuodėmę. Ku-
nigas atliks permaldavimą jos labui, ir
ji bus švari'".

Nurodymai dėl odos ligų

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui:
2 „Kai žmogui kūno odoje atsiranda
patinimas ar išbėrimas, ar dėmė, be-
sivystanti į raupsų ligą kūno odoje, jis
turi būti atvestas pas kunigą Aaroną ar
pas vieną jo sūnų kunigų. 3 Kunigas ap-
žiūrės ligą kūno odoje: jei plaukai ligos
apimtoje vietoje pabalę ir ligos apimtoji
vieta atrodo įdubusi, palyginti su kūno
oda, tai – raupsai. Tai nustatęs, kunigas
pripažins, kad tas žmogus apeigoms
nešvarus. 4 O jei dėmė kūno odoje bal-
ta, neatrodo įdubusi, palyginti su oda,
ir plaukai ant jos nepabalę, kunigas
uždarys ligonį septynioms dienoms.
5 Septintą dieną kunigas apžiūrės jį ir,
jei ligos apimtoji vieta išlaikė savo spal-
vą ir neišsiplėtė odoje, uždarys jį dar
septynioms dienoms. 6 Septintą dieną
kunigas vėl jį apžiūrės ir, jei ligos ap-
imtoji vieta sumažėjusi ir neišsiplėtusi
odoje, pripažins, kad žmogus švarus.
Tai tik išbėrimas. Žmogus išsiplaus
drabužius ir bus švarus. 7 Bet jei po to,
kai pasirodė kunigui ir buvo pripažin-
tas esąs švarus, išbėrimas plėstųsi, jis
turi vėl pasirodyti kunigui. 8 Kunigas
apžiūrės jį ir, jei išbėrimas odoje išsi-
plėtęs, pripažins, kad žmogus nešva-
rus. Išbėrimas yra raupsai.
9 Gavęs raupsų ligą, žmogus turi
būti atvestas pas kunigą. 10 Kunigas
apžiūrės jį, ir jei odoje bus rastas bal-
tas patinimas su pabalusiais plaukais,
o patinime – gyvos mėsos opa, 11 tai jo
kūno odoje įsisenėjusi raupsų liga. Ku-
nigas pripažins, kad jis nešvarus, bet jo
neuždarys, nes aišku, kad jis nešvarus.
12 Bet jei išbertų visą ligonio odą nuo
galvos iki kojų, kiek tik kunigo akys
gali užmatyti, 13 kunigas apžiūrės jį ir,
jei išbertas visas kūnas, pripažins ligo-
nį švarų. Jis švarus, nes visas pasidarė
baltas. 14 Bet jei kada nors pasirodytų
gyva mėsa, jis bus nešvarus. 15 Kunigas
apžiūrės gyvą mėsą ir pripažins jį esant
nešvarų. Gyva mėsa nešvari, nes ji yra
raupsai. 16 Bet jei gyva mėsa vėl tampa
balta, jis ateis pas kunigą. 17 Kunigas
apžiūrės jį ir, jei oda yra tapusi balta,
pripažins ligonį esant švarų. Jis švarus.
18 Kai žmogaus kūno odoje iškyla bei
išgyja pūlinys 19 ir pūlinio vietoje atsi-
randa baltas patinimas ar rausvai balta
dėmė, jis turi pasirodyti kunigui. 20 Ku-
nigas apžiūrės ir, jei ji atrodo įdubusi,
palyginti su likusia oda, o plaukai ant
jos pabalę, pripažins jį esant nešvarų.
Tai raupsų liga, iškilusi pūlinio vieto-
je. 21 Bet jei kunigas apžiūrėjęs nusta-
to, kad plaukai ant dėmės nepabalę
ir ji neįdubusi, palyginti su kita oda,
bet darosi mažesnė, kunigas uždarys
jį septynioms dienoms. 22 O jei ji odo-
je plečiasi, kunigas pripažins jį esant
nešvarų. Tai liga. 23 Bet jei dėmė lieka
toje pačioje vietoje ir nesiplečia, ji yra
pūlinio randas. Kunigas pripažins, kad
žmogus švarus.
24 Arba, ugniai nudeginus žmo-
gaus kūno odą ir gyvai mėsai nudegi-
mo opoje tapus rausvai baltai ar bal-
tai, 25 kunigas apžiūrės ją. Jei plaukai

12,8 *Lk 2,24*

nudegimo opoje pabalę ir opa atrodo
įdubusi, palyginti su kita oda, tai raup-
sų liga. Raupsai išsivystė nudegimo
opoje, ir kunigas pripažins, kad žmo-
gus nešvarus. Tai raupsų liga. 26 Bet jei
kunigas, apžiūrėjęs opą, nustato, kad
plaukai nėra pabalę ir ji neįdubusi,
palyginti su kita oda, bet sumažėjusi,
kunigas uždarys žmogų septynioms
dienoms. 27 Septintą dieną kunigas ap-
žiūrės jį ir, jei opa bus išsiplėtusi odoje,
pripažins jį esant nešvarų. Tai raupsų
liga. 28 Bet jei opa bus likusi savo vieto-
je ir neišsiplėtusi odoje, o sumažėjusi,
tai sutinimas nuo nudegimo. Kunigas
pripažins jį esant švarų, nes tai nude-
gimo randas.

29 Jei vyrui ar moteriai atsirastų
žaizda ant galvos ar ant smakro, 30 ku-
nigas apžiūrės ligą. Jei žaizda atrodo
įdubusi, palyginti su kita oda, ir plau-
kai pageltę ir suplonėję, kunigas pri-
pažins jį esant nešvarų. Tai dedervinė,
galvos ar smakro raupsų liga. 31 O kai
kunigas, apžiūrėjęs dedervinės žaiz-
das, nustato, kad jos neatrodo įdubu-
sios, palyginti su sveika oda, tačiau
jose nėra juodų plaukų, kunigas už-
darys žmogų su dedervinės žaizdo-
mis septynioms dienoms. 32 Septin-
tą dieną kunigas apžiūrės ligą. Jei jis
nustato, kad dedervinė neišsiplėtusi,
joje nėra geltonų plaukų ir, palyginti
su kita oda, dedervinės žaizdos neį-
dubusios, 33 žmogus nusiskus, neskus-
damas dedervinės žaizdų. O asmenį,
sergantį dedervine, kunigas uždarys
dar septynioms dienoms. 34 Septintą
dieną kunigas apžiūrės dedervinę. Jei
dedervinė neišsiplėtė odoje ir žaizdo-
toji oda, palyginti su kita oda, neatro-
do įdubusi, kunigas pripažins jį esant
švarų. Žmogus išsiplaus drabužius ir
bus švarus. 35 Tačiau jeigu dedervinė
plėstųsi po to, kai žmogus buvo pri-
pažintas švarus, 36 kunigas apžiūrės
jį. Jeigu dedervinė išsiplėtusi, kunigui
nėra reikalo tikrinti ar plaukai pagel-
tę – žmogus nešvarus. 37 Bet jeigu, jo
akimis žiūrint, dedervinė sustabdyta
ir žaizdų vietoje ataugę juodi plaukai,
dedervinė išgydyta. Kunigas pripažins
žmogų esant švarų.

38 Jei vyrui ar moteriai ant kūno
odos pasirodytų spuogai, balti spuo-
gai, 39 kunigas turi juos apžiūrėti. Jei
spuogai ant kūno odos balsvi, tai tik
odos išbėrimas. Ligonis švarus.

40 Kai žmogui nuslenka nuo galvos
plaukai, jis yra plikagalvis, bet švarus.
41 Taip pat jei plaukai jam nuslenka nuo
viršugalvio, jis turi pliką viršugalvį, bet
yra švarus. 42 Bet jei ant pliko pakaušio
ar pliko viršugalvio pasirodo rausvai
baltos spalvos pūlinys, tai raupsų liga,
besivystanti ant pliko pakaušio ar pli-
ko viršugalvio. 43 Kunigas apžiūrės jį;
jei patinimas ant pliko pakaušio ar pli-
ko viršugalvio yra rausvai baltas, kaip
atrodo raupsų liga kūno odoje, 44 tas
žmogus serga raupsais ir yra nešvarus.
Kunigas pripažins jį esant nešvarų, nes
liga yra ant jo galvos.

Nuostatai raupsais sergantiems

45 Kiekvieno raupsų liga sergančio
drabužiai turi būti suplyšę ir galvos
plaukai sutaršyti. Jis turės prisidengti
burną ir šaukti: 'Nešvarus, nešvarus!'
46 Visą laiką, kol bus raupsuotas, jis
bus nešvarus. Būdamas nešvarus, jis
turi gyventi atskirai; jo gyvenvietė turi
būti už stovyklos.

47 Kai raupsų liga pasirodo drabu-
žyje, vilnoniame ar marškoniame
drabužyje, 48 lininiuose ar vilnoniuo-
se apmatuose ar atauduose, odoje ar
odiniuose daiktuose, 49 jei pats drabu-
žis ar jo apmatai, ar ataudai, ar oda, ar
odinis daiktas nuo ligos darosi žals-
vas ar rausvas, liga yra raupsai ir turi
būti parodyta kunigui. 50 Apžiūrėjęs
kunigas padės užkrėstą daiktą atski-
rai septynioms dienoms. 51 Septintą
dieną apžiūrės ligą: jei liga išsiplėtusi
drabužyje, apmatuose ar atauduose,

ar odoje, kad ir kam oda būtų naudo-
jama, tai raupsų liga. Drabužis nešva-
rus. 52 Drabužį – vilnonius ar lininius
apmatus ar ataudus – ar bet kokį odinį
daiktą, kuriame rasta liga, jis sudegins,
nes tai besiplečianti raupsų liga ir turi
būti sudeginta ugnyje.

53 Bet jei kunigas nustato, kad liga
drabužyje, apmatuose ar atauduose,
ar bet kokiame odiniame daikte neiš-
siplėtė, 54 jis palieps daiktą, kuriame
reiškiasi liga, išplauti ir padės jį atskirai
dar septynioms dienoms. 55 Po išplovi-
mo kunigas apžiūrės daiktą, kuriame
reiškiasi liga. Jei ligos dėmė nepakei-
tė spalvos, nors liga ir neišsiplėtusi,
jis nešvarus. Turi jį sudeginti ugnyje,
nesvarbu ar ligos dėmė yra vidaus, ar
lauko pusėje.

56 Bet jei apžiūrėjęs kunigas nusta-
to, kad ligos dėmė po išplovimo iš-
nykusi, tą vietą jis iškirps iš drabužio
ar odos, ar apmatų, ar ataudų. 57 Jei ji
vėl pasirodo drabužyje, apmatuose ar
atauduose, ar kokiame nors daikte iš
odos, tą daiktą, kuriame vėl reiškiasi
liga, sunaikinsi ugnyje. 58 Bet drabužis,
apmatai ar ataudai, ar daiktas iš odos,
iš kurio liga po plovimo yra dingu-
si, turi būti antrąkart išplautas ir bus
švarus.

59 Tokie tat nuostatai dėl raupsų li-
gos vilnoniame ar marškoniame dra-
bužyje, apmatuose ar atauduose, ar
bet kokiame odiniame daikte, kai rei-
kia juos pripažinti, ar jie švarūs, ar ne-
švarūs".

Apvalymas nuo užkrečiamų odos ligų

14 Viešpats kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Štai apeigos, kurias turi
atlikti raupsuotasis, kai jis pripažįsta-
mas esąs švarus.

*Jis turi būti atvestas pas kunigą. 3 O
kunigas turi išeiti už stovyklos ribų. Jei
apžiūrėjęs kunigas nustato, kad raup-
suotasis pagijęs, 4 kunigas įsakys, kad
du gyvi švarūs paukščiai, kedro me-
džio, tamsiai raudonų siūlų ir yzopo
būtų atnešta tam, kuris turi būti pri-
pažintas švarus. 5 Kunigas palieps pa-
pjauti vieną iš paukščių viršum moli-
nio indo, pripildyto šaltinio vandens.
6 Paims gyvąjį paukštį drauge su ke-
dro medžiu, tamsiai raudonos spal-
vos siūlais ir yzopu, pamirkys juos
kraujyje paukščio, papjauto viršum
šaltinio vandens, 7 ir pašlakstys krau-
ju septynis kartus žmogų, kuris apva-
lomas nuo raupsų ligos. Tada kunigas
pripažins jį esant švarų ir paleis gyvą-
jį paukštį skristi į laukus. 8 O žmogus,
kuris turi būti pripažintas švarus, išsi-
plaus drabužius, nusiskus visus plau-
kus, išsimaudys vandenyje ir bus šva-
rus. Po to jis gali eiti į stovyklą, bet
septynias dienas turės gyventi už savo
palapinės. 9 Septintą dieną nusiskus
visus galvos, barzdos, antakių plau-
kus; jis turi nusiskusti visus plaukus.
Tada išsiplaus drabužius, išsimaudys
vandenyje ir bus švarus.

10 Aštuntą dieną jis turi paimti du
sveikus ėriukus, vieną sveiką mitulę
avį, o javų atnašai – tris dešimtada-
lius efos geriausių miltų ir vieną logą
aliejaus. 11 Apvalymo apeigas atliekan-
tis kunigas pastatys žmogų, kuris turi
būti apvalytas, drauge su jo atnašomis
Viešpaties akivaizdoje prie Susitikimo
Palapinės įėjimo. 12 Kunigas paims vie-
ną iš ėriukų ir paaukos jį kaip atnašą
už nuodėmę drauge su logu aliejaus,
pakylėdamas juos Viešpaties akivaiz-
doje kaip siūbuojamąją atnašą. 13 Ėriu-
ką jis papjaus toje vietoje, kur šventoje
vietoje pjaunama auka už nuodėmę ir
deginamoji auka, nes atnaša už kal-
tę, kaip ir auka už nuodėmę, priklau-
so kunigui ir yra ypač šventa. 14 Tada
kunigas paims kaltės atnašos krau-
jo ir pavilgys juo žmogaus, kuris turi
būti apvalytas, dešinės ausies lezgelį,

14,2 *Mt 8,4; Mk 1,44; Lk 5,14; 17,14*

dešinės rankos nykštį ir dešinės kojos
nykštį. 15 Kunigas turi paimti logą alie-
jaus, užsipilti jo ant kairės rankos del-
no, 16 pavilgyti dešinės rankos pirštą
aliejuje ant kairės rankos delno ir pa-
šlakstyti keletu lašų aliejaus savo pirš-
tu septynis kartus VIEŠPATIES akivaiz-
doje. 17 Keletą lašų ant jo delno likusio
aliejaus kunigas užteps žmogui, kuris
turi būti apvalytas, ant dešinės ausies
lezgelio, dešinės rankos nykščio ir de-
šinės kojos nykščio viršum kraujo at-
našos už kaltę. 18 O likusį aliejų, esan-
tį ant delno, kunigas išpils ant galvos
žmogui, kuris turi būti apvalytas. Tada
kunigas atliks permaldavimą jo labui
VIEŠPATIES akivaizdoje: 19 kunigas pa-
aukos auką už nuodėmę ir atliks per-
maldavimą labui to žmogaus, kuris
turi būti apvalytas. Po to bus papjauta
deginamoji auka; 20 ant aukuro kuni-
gas paaukos deginamąją auką ir javų
atnašą. Taip kunigas atliks permalda-
vimą jo labui. Tada žmogus bus švarus.

Vargšų apvalymo atnašos

21 Bet jei žmogus yra vargšas ir tiek ne-
išgali, tepaima vieną ėriuką siūbuoja-
majai atnašai už kaltę, kad galėtų atlik-
ti permaldavimą jo labui, dešimtadalį
efos geriausių su aliejumi maišytų mil-
tų javų atnašai ir logą aliejaus, 22 taip
pat du purplelius arba du balandžius,
kiek išgali: vieną – aukai už nuodėmę,
kitą – deginamajai aukai. 23 Aštuntą
dieną jis atneš juos kunigui, kad būtų
apvalytas VIEŠPATIES akivaizdoje prie
įėjimo į Susitikimo Palapinę. 24 O ku-
nigas paims kaltės atnašos ėriuką bei
aliejaus logą ir pakylės juos kaip siū-
buojamąją atnašą VIEŠPATIES akivaiz-
doje. 25 Kunigas papjaus kaltės atnašos
ėriuką, paims truputį kaltės atnašos
kraujo ir pavilgys juo žmogaus, kuris
turi būti apvalytas, dešiniosios ausies
lezgelį, dešiniosios rankos nykštį ir de-
šiniosios kojos nykštį. 26 Kunigas už-
pils truputį aliejaus ant savo kairiosios
rankos delno, 27 o dešiniosios rankos
pirštu pašlakstys keletu lašų aliejaus,
esančio ant jo kairiosios rankos delno,
septynis kartus VIEŠPATIES akivaizdo-
je. 28 Keletu lašų aliejaus, esančio ant
jo delno, kunigas pateps žmogui, ku-
ris turi būti apvalytas, dešiniosios au-
sies lezgelį, dešiniosios rankos nykštį
ir dešiniosios kojos nykštį toje vieto-
je, kur buvo užteptas atnašos už kaltę
kraujas. 29 Likusiu ant delno aliejumi
kunigas pateps galvą žmogaus, kuris
turi būti apvalytas, atlikdamas per-
maldavimą jo labui VIEŠPATIES akivaiz-
doje. 30 Tada jis atnašaus vieną iš pur-
plelių ar balandžių – ką žmogus išgali,
31 vieną – aukai už nuodėmę, o kitą –
deginamajai aukai drauge su javų at-
naša, ir atliks permaldavimą jo labui
VIEŠPATIES akivaizdoje. 32 Tokios tat
yra apeigos raupsuotajam, kuris neiš-
gali atnašų savo pripažinimui, kad yra
švarus".

Raupsų liga namuose

33 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui,
tardamas:
34 „Kai įžengsite į Kanaano žemę,
kurią duodu jums nuosavybėn, ir jei
aš sukelčiau raupsų ligą viename iš
namų jūsų nuosavybės krašte, 35 namų
savininkas nueis pas kunigą ir praneš,
tardamas: 'Man atrodo, kad kažin ko-
kia liga yra mano namuose'. 36 Prieš
eidamas ligos apžiūrėti, kunigas turi
liepti namus ištuštinti, kad niekas, kas
yra namuose, netaptų nešvarus. Po to
kunigas eis namų apžiūrėti. 37 Jis turi
apžiūrėti ligą. Jei liga reiškiasi namų
sienose žalsvos ar rausvos spalvos įdu-
bimais, gilesniais už sienos paviršių,
38 kunigas turi išeiti pro namų duris ir
uždaryti namus septynioms dienoms.
39 Septintą dieną kunigas turi sugrįžti.
Jei nustato, kad liga namų sienose iš-
siplėtusi, 40 kunigas turi paliepti, kad
akmenys, kuriuose reiškiasi liga, būtų
išlupti ir išnešti už miesto į nešvarią

vietą. [41] Namai iš vidaus turi būti
kruopščiai išgrandyti, o nuluptas tin-
kas išmestas už miesto į nešvarią vietą.
[42] Tada turi būti atnešti kiti akmenys ir
įdėti į anų akmenų vietą, paimta naujo
tinko, ir namai ištinkuoti.

[43] Jei liga vėl ima plėstis namuose po
to, kai akmenys buvo išlupti ir namai
išgrandyti bei iš naujo ištinkuoti, [44] ku-
nigas turi ateiti ir juos apžiūrėti. Jei
liga namuose išsiplėtusi – raupsų liga
plečiasi namuose, – jie yra nešvarūs.
[45] Namai turi būti nugriauti, jų akme-
nys, rąstai ir visas namų tinkas išnešti į
nešvarią vietą už miesto. [46] Kas tik įeitų
į namus, kai jie uždaryti, bus nešvarus
iki vakaro; [47] kas tik miegotų tokiuose
namuose, turi išsiplauti drabužius; ir
kas tik valgytų tokiuose namuose, turi
išsiplauti drabužius.

[48] Bet jei kunigas ateina ir nustato,
kad liga namuose neišsiplėtusi po to,
kai namai buvo ištinkuoti, tai pripa-
žins, kad namai švarūs, nes liga prany-
kusi. [49] Namams apvalyti jis turi paimti
du paukščius drauge su kedro medžiu,
tamsiai raudonos spalvos siūlų bei
yzopo [50] ir papjauti vieną paukštį vir-
šum molinio indo, pripildyto šaltinio
vandens. [51] Paims kedro medį, yzo-
pą bei tamsiai raudonos spalvos siūlų
drauge su gyvuoju paukščiu, pamirkys
papjautojo paukščio kraujyje bei van-
denyje ir pašlakstys namus septynis
kartus. [52] Taip jis apvalys namus paukš-
čio krauju, šaltinio vandeniu, gyvuoju
paukščiu, kedro medžiu, yzopu ir tam-
siai raudonos spalvos siūlais. [53] O gyvą-
jį paukštį paleis skristi už miesto į lau-
kus. Taip jis turi atlikti permaldavimą
už namus, ir jie taps švarūs“.

[54] Tokie tat yra nuostatai kiekvienai
raupsų ligai, dedervinėms, [55] drabužių
ir namų raupsams, [56] patinimui ar iš-
bėrimui, ar dėmėms [57] nustatyti, kada
jie nešvarūs ir kada švarūs.

Tokie tat yra nuostatai dėl raupsų
ligų.

Vyrų apeiginis nešvarumas

15 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui, tardamas: [2] „Kalbėkite izra-
elitams ir sakykite jiems.

‘Kai vyras patiria sėklos išsiliejimą
iš savo kūno, sėklos išsiliejimas daro jį
apeigoms nešvarų. [3] Toks yra jo sėklos
išsiliejimo nešvarumas, kad – nesvar-
bu, ar nesulaiko sėklos išsiliejimo, ar
sulaiko sėklos išsiliejimą – vis vien tai
nešvarumas. [4] Kiekvienas guolis, ku-
riame atsigultų sėklos išsiliejimu ser-
gantis, tampa nešvarus. [5] O kas palies-
tų jo guolį, turės išsiskalbti drabužius,
išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus
ligi vakaro. [6] Kas atsisėstų ant daikto,
ant kurio buvo sėdėjęs sergantis sė-
klos išsiliejimu, turės išsiskalbti dra-
bužius, išsimaudyti vandenyje ir bus
nešvarus ligi vakaro. [7] Kas paliestų
sergančio sėklos išsiliejimu kūną, tu-
rės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti
vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro.
[8] Jei sėklos išsiliejimu sergantis spjau-
tų ant švaraus žmogaus, pastarasis tu-
rės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti
vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro.
[9] Bet koks balnas, ant kurio joja sėklos
išsiliejimu sergantis, bus nešvarus.
[10] Kas paliestų bet kokį daiktą, buvusį
po juo, bus nešvarus ligi vakaro, o kas
tokius daiktus neštų, turės išsiskalb-
ti drabužius, išsimaudyti vandenyje
ir bus nešvarus ligi vakaro. [11] Visi, ku-
riuos paliestų sėklos išsiliejimu ser-
gantis, nepaskalavęs vandenyje savo
rankų, turės išsiskalbti drabužius, iš-
simaudyti vandenyje ir bus nešvarūs
ligi vakaro. [12] Indas iš molio, kurį pa-
liestų sėklos išsiliejimu sergantis, turi
būti sudaužytas, o indas iš medžio turi
būti išskalautas vandeniu.

[13] Kai sėklos išsiliejimu sergantis pa-
gyja nuo sėklos išsiliejimo, jis turi pa-
laukti septynias dienas pripažinimo,
kad yra švarus, išsiskalbti drabužius,
išsimaudyti vandenyje ir tada taps
švarus. [14] O aštuntą dieną, pasiėmęs

du purplelius ar du balandžius, nu-
eis VIEŠPATIES akivaizdon prie įėjimo
į Susitikimo Palapinę ir paduos juos
kunigui. 15 Kunigas paruoš juos, vieną
– aukai už nuodėmę, o kitą – degina-
majai aukai, ir atliks permaldavimą
VIEŠPATIES akivaizdoje jo labui dėl sėk-
los išsiliejimo.
16 Kai vyras patiria paprastą sėklos
išsiliejimą, visas išsimaudys vande-
nyje ir bus nešvarus ligi vakaro. 17 Bet
koks audinys ar oda, ant kurių užkris-
tų sėkla, turi būti išskalbti vandenyje,
o vyras bus nešvarus ligi vakaro. 18 Jei
vyras guli su moterimi ir patiria sėklos
išsiliejimą, jiedu abu turi išsimaudyti
vandenyje ir liks nešvarūs ligi vakaro.

Moterų apeiginis nešvarumas

19 Kai moteris patiria kraujoplūdį, ku-
ris yra įprastinis išsiliejimas iš jos
kūno, nešvari ji bus septynias dienas.
O kas ją palies, bus nešvarus ligi vaka-
ro. 20 Visa, ant ko ji gultųsi būdama ne-
švari per mėnesines, taps nešvaru; ir
visa, ant ko ji atsisėstų, taps nešvaru.
21 Kas prisiliestų prie jos guolio, turės
išsiskalbti drabužius, išsimaudyti van-
denyje ir bus nešvarus ligi vakaro. 22 O
kas prisiliestų prie daikto, ant kurio ji
sėdėjo, turės išsiskalbti drabužius, išsi-
maudyti vandenyje ir bus nešvarus ligi
vakaro. 23 Ar tai būtų guolis, ar koks ki-
tas daiktas, ant kurio ji sėdėjo, – prisi-
liesdamas prie jo, žmogus taps nešva-
rus ligi vakaro. 24 Jei vyras sugultų su
ja, jos mėnesinių nešvarumas bus jam
perduotas, ir jis bus nešvarus septy-
nias dienas. Kiekvienas guolis, ant ku-
rio jis atsiguls, taps nešvarus.
25 Jei moteris patiria kraujoplūdį ilgą
laiką ne dėl savo mėnesinių nešvaru-
mo ar jei išsiliejimas tęsiasi ilgiau negu
jos mėnesinių nešvarumas, ji bus ne-
švari, kaip ir sirgdama mėnesinėmis.
26 Kiekvienas guolis, ant kurio ji gultųsi
savo nešvarumo dienomis, bus jai kaip
ir guolis per jos mėnesines. Kiekvienas
daiktas, ant kurio ji sėdėtų, bus nešva-
rus kaip ir per mėnesines. 27 O kas pa-
liestų tuos daiktus, bus nešvarus, tu-
rės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti
vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro.
28 Iš savo kraujoplūdžio išgijusi, ji turi
palaukti septynias dienas. Tada bus
švari. 29 O aštuntą dieną ji pasiims du
purplelius ar du balandžius ir nuneš
juos kunigui prie įėjimo į Susitikimo
Palapinę. 30 Kunigas paruoš juos, vie-
ną – aukai už nuodėmę, o kitą – degi-
namajai aukai, ir atliks permaldavimą
VIEŠPATIES akivaizdoje jos labui už ne-
švarų kraujoplūdį.
31 Taip atskirsite izraelitus nuo jų
apeiginio nešvarumo, kad jie nemirtų
būdami nešvarūs, išniekindami tarp jų
esančią mano Padangtę.
32 Tokie tat yra nuostatai tiems, ku-
rie patiria išsiliejimą: tam, kuris patiria
sėklos išsiliejimą ir tampa nešvarus,
33 ir tai, kuri negaluoja mėnesinėmis,
kiekvienam – vyrui ir moteriai – turin-
čiam išsiliejimą, ir vyrui, kuris sugula
su apeigoms nešvaria moterimi!“

Permaldavimo diena

16 Praėjus dviem dienoms po Aa-
rono sūnų mirties, kai jiedu įsi-
brovė VIEŠPATIES akivaizdon ir numirė,
VIEŠPATS kalbėjo Mozei. 2 VIEŠPATS tarė
Mozei:
„Sakyk savo broliui Aaronui, kad
jis neitų kada užsimanęs į šventyklą
*už uždangos priešais malonės sostą,
esantį ant Skrynios, idant nenumir-
tų, nes aš pasirodysiu debesyje vir-
šum malonės sosto. 3 *Štai kaip Aaro-
nas turi eiti į šventyklą – su jaučio iš
bandos auka už nuodėmę ir su avino
deginamąja auka. 4 Jis užsivilks šven-
tąją lino tuniką, jo kūną dengs lino
kelnaitės, jis susijuos lino diržu ir už-
sidės lino turbaną. Kadangi tai šventi

16,2 *Hbr 6,19*
16,3 *Hbr 9,7*

drabužiai, apsirengs jais po to, kai išsi-
maudys vandenyje. 5 O iš izraelitų ben-
drijos jis paims du ožius aukai už nuo-
dėmę ir vieną aviną deginamajai aukai.
6 Aaronas atnašaus savo paties jautį
kaip auką už nuodėmę ir atliks permal-
davimą už save ir savo namus. 7 Paėmęs
abu ožius ir pastatęs juos prie įėjimo į
Susitikimo Palapinę VIEŠPATIES aki-
vaizdoje, 8 Aaronas trauks burtus, kad
patirtų, katras iš ožių yra VIEŠPAČIUI ir
katras – Azazeliui. 9 Ožį, burtu paskirtą
VIEŠPAČIUI, Aaronas atves ir atnašaus
kaip auką už nuodėmę, 10 o ožys, burtu
paskirtas Azazeliui, bus paliktas gyvas
stovėti VIEŠPATIES akivaizdoje, kad per
jį būtų atliktas permaldavimas ir Aza-
zelis išvarytas į dykumą*.
11 Aaronas atnašaus savo jautį kaip
auką už nuodėmę, atlikdamas per-
maldavimą už save ir savo namus. Jis
papjaus jautį kaip auką už nuodėmę.
12 Paims nuo aukuro VIEŠPATIES aki-
vaizdoje smilkytuvą, kupiną žarijų,
rieškučias sutrintų kvapių smilkalų
ir nusineš už uždangos. 13 Smilkalus
užbers ant ugnies VIEŠPATIES akivaiz-
doje, kad smilkalų debesis uždengtų
malonės sostą, esantį ant Sandoros
Skrynios, antraip jis mirs. 14 Paims tru-
putį jaučio kraujo ir pirštu pašlakstys
malonės sosto rytinį šoną, o priešais
malonės sostą pirštu pašlakstys kraują
septynis kartus.
15 Tada *jis papjaus žmonių aukõs už
nuodėmę ožį, nusineš jo kraujo už už-
dangos ir darys su jo krauju, kaip darė
su jaučio krauju, šlakstydamas ma-
lonės sostą ir priešais malonės sostą.
16 Taip jis atliks permaldavimą už šven-
tyklą, už izraelitų apeiginį nešvarumą
ir už jų nusikaltimus bei visas nuodė-
mes. Tą pat padarys ir už Susitikimo
Palapinę, stovinčią tarp jų, viduryje jų
nešvarumų. 17 Nė vieno žmogaus ne-
turi būti Susitikimo Palapinėje, kai jis
įeina atlikti permaldavimo šventyklo-
je už save, savo namus ir visą Izraelio
bendriją. 18 Tada jis nueis prie auku-
ro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje, ir
atliks permaldavimą. Paėmęs truputį
jaučio kraujo ir ožio kraujo, pateps vi-
sus aukuro ragus. 19 Savo pirštu patep-
damas krauju septynis kartus, apvalys
jį nuo visų izraelitų apeiginių nešvaru-
mų ir pašventins.

Atpirkimo ožys

20 Kai bus atlikęs permaldavimą už
šventyklą, Susitikimo Palapinę ir au-
kurą, jis atves gyvąjį ožį. 21 Tada Aa-
ronas uždės gyvajam ožiui ant galvos
abi rankas, išpažins virš jo visas izrae-
litų kaltes ir visus jų nusižengimus, vi-
sas jų nuodėmes sudėdamas ožiui ant
galvos. O ožį per tam tikslui paskirtą
žmogų išsiųs į dykumą. 22 Taip ožys iš-
neš ant savęs visas jų kaltes į tyrus.
Kai ožys bus paleistas dykumoje,
23 *Aaronas įeis į Susitikimo Palapi-
nę, nusivilks lino drabužius, kuriuos
apsivilko įeidamas į šventyklą, ir ten
juos paliks. 24 Jis nuplaus savo kūną
vandeniu šventoje vietoje ir apsivilks
savo drabužius. Tada išeis ir atnašaus
savo deginamąją auką ir žmonių degi-
namąją auką, atlikdamas permaldavi-
mą už save ir už žmones. 25 Aukõs už
nuodėmę taukus pavers dūmais ant
aukuro. 26 Žmogus, kuris paleidžia ožį
Azazeliui, išsiskalbs drabužius ir nu-
siplaus kūną vandeniu. Tada jis gali
pareiti į stovyklą. 27 Atnašõs už nuodė-
mę jautis ir atnašõs už nuodėmę ožys,
kurių kraujo buvo atnešta permalda-
vimui šventykloje atlikti, bus išnešti
*už stovyklos. Jų oda, mėsa ir išmatos
bus sudegintos ugnyje. 28 Žmogus, ku-
ris juos degina, išsiskalbs drabužius ir

16,10 Kanaaniečių ir hebrajų įsitikinimu, piktoji dvasia Azazelis gyvenusi dykumoje.
16,15 *Hbr 9,12*
16,23 *Ez 44,19*
16,27 *Hbr 13,11*

nusiplaus kūną vandeniu. Tada jis gali
sugrįžti į stovyklą.
29 *Štai jums amžinas įstatymas.
Septinto mėnesio dešimtą dieną jūs
marinsite save*, ir nei čiabuvis, nei
ateivis, gyvenantis tarp jūsų, nesiims
jokio darbo. 30 Tą dieną bus atliekamas
permaldavimas jūsų labui, kad būtu-
mėte apvalyti. Jūs tapsite švarūs nuo
visų savo nuodėmių VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. 31 Tai bus jums visiško šabo
poilsis, ir jūs turite marintis; tai amži-
nas įstatymas. 32 Kunigas, kuris buvo
pateptas ir pašventintas būti kunigu
vietoj savo tėvo, atliks permaldavimą.
Vilkėdamas lino drabužiais, šventuo-
ju apdaru, 33 jis atliks permaldavimą
už šventyklą, atliks permaldavimą už
Susitikimo Palapinę ir aukurą, atliks
permaldavimą už kunigus ir visus ben-
drijos žmones. 34 Štai jums amžinas
įstatymas: atlikti permaldavimą izrae-
litų labui už visas jų nuodėmes kartą
per metus".

Ir Mozė padarė, kaip VIEŠPATS buvo
jam įsakęs.

Kraujo šventumas

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Kalbėk Aaronui, jo sū-
nums ir visai Izraelio tautai ir sakyk
jiems: 'VIEŠPATS davė tokį įsakymą.
3 Jei kas nors iš Izraelio namų pjau-
tų jautį ar avį, ar ožką stovykloje ar už
stovyklos, 4 neatvesdamas prie Susiti-
kimo Palapinės įėjimo atnašauti jų kaip
dovanos VIEŠPAČIUI priešais VIEŠPATIES
Padangtę, tas žmogus bus kaltas krau-
jo kalte. Žmogus išliejo kraują, užtat jis
bus pašalintas iš savo tautos. 5 Tai dėl
to, kad izraelitai, užuot atnašavę savo
aukas laukuose, kaip kad jie aukoja, at-
vestų aukas VIEŠPAČIUI pas kunigą prie
Susitikimo Palapinės įėjimo ir paauko-
tų kaip bendravimo aukas VIEŠPAČIUI.
6 Kunigas išlies kraują ant VIEŠPATIES
aukuro prie įėjimo į Susitikimo Pala-
pinę ir pavers taukus dūmais kaip ma-
lonaus kvapo auką VIEŠPAČIUI, 7 kad
izraelitai nebeatnašautų savo aukų
satyrams, kuriuos garbindami jie kek-
šauja. Tai bus jiems ir jų palikuonims
amžinas įstatymas.
8 Be to, pasakyk jiems: jei kas nors iš
Izraelio namų ar iš ateivių, gyvenančių
tarp jūsų, atnašautų deginamąją atna-
šą ar kruviną auką, 9 neatvedęs gyvulio
prie Susitikimo Palapinės įėjimo paau-
koti VIEŠPAČIUI, tas žmogus bus paša-
lintas iš savo tautos.
10 *Jei kas nors iš Izraelio namų ar iš
ateivių, gyvenančių tarp jūsų, valgytų
bet kokį kraują, aš atgręšiu savo veidą
į kraują valgantį žmogų ir pašalinsiu tą
žmogų iš jo tautos, 11 nes gyvūno gyvy-
bė yra kraujyje. Daviau jums kraują, kad
ant aukuro atliktumėte permaldavimą
už savo gyvybę; *kraujas atlieka per-
maldavimą, nes jis yra gyvybė. 12 Todėl
aš sakiau izraelitams: nė vienas iš jūsų
nevalgys kraujo, net nė vienas iš atei-
vių, gyvenančių tarp jūsų, nevalgys
kraujo. 13 Jei kas iš izraelitų ar iš ateivių,
gyvenančių tarp jūsų, sumedžiotų gy-
vulį ar paukštį, kurį leista valgyti, turi
išlieti jo kraują ir užkasti jį į žemę.
14 Juk kiekvienam gyvūnui gyvastis
– kraujas – yra jo gyvybė. Todėl aš sa-
kiau izraelitams: nevalgysite kraujo jo-
kio gyvūno, nes kiekvieno gyvūno gy-
vybė yra jo kraujas; kas valgytų kraują,
bus pašalintas. 15 Kiekvienas žmogus,
izraelitas ar ateivis, kuris valgytų, kas
nugaišo ar buvo žvėries sudraskyta,
turės išsiskalbti drabužius, apsiplauti
vandeniu ir bus nešvarus ligi vakaro.
Tada jis taps švarus. 16 Bet jeigu jis ne-
išsiskalbia ir neapsiplauna vandeniu,
turės pakelti savo kaltės padarinius'".

16,29-34 *Kun 23,26-32; Sk 29,7-11*

16,29 T. y. pasninkausite, visiškai susilaikydami nuo maisto.

17,10 *Pr 9,4; Kun 7,26-27; 19,26; Įst 12,16.23; 15,23*

17,11 *Hbr 9,22*

Lyties šventumas

18 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Kalbėk izraelitams ir sa-
kyk jiems: 'Aš esu VIEŠPATS, jūsų Die-
vas. 3 Nesielgsite, kaip elgiamasi Egipto
žemėje, kur gyvenote, ir nesielgsite,
kaip elgiamasi Kanaano krašte, į kurį
jus vedu. Jūs negyvensite pagal jų įs-
tatus. 4 Vykdysite tik mano įsakus ir
ištikimai laikysitės mano įstatų; aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 5 Laikysitės
mano įstatų ir įsakų; *žmogus, steng-
damasis juos vykdyti, yra gyvas; aš esu
VIEŠPATS.

6 Nė vienas jūsų nesueis su artima
giminaite atidengti nuogumo; aš esu
VIEŠPATS. 7 Savo tėvo nuogumo – tai
yra savo motinos nuogumo – neati-
dengsi; ji tavo motina, jos nuogumo
neatidengsi. 8 *Neatidengsi savo tėvo
žmonos nuogumo; tai tavo tėvo nuo-
gumas. 9 *Neatidengsi nuogumo savo
sesers, tavo tėvo dukters ar tavo moti-
nos dukters, ar ji būtų gimusi šeimoje,
ar kitur. 10 Neatidengsi nuogumo savo
sūnaus dukters ar savo dukters duk-
ters, nes jų nuogumas yra tavo paties
nuogumas. 11 Neatidengsi nuogumo
savo pamotės dukters, gimusios iš tavo
tėvo, nes ji tavo sesuo. 12 *Neatidengsi
nuogumo savo tėvo sesers, nes ji tavo
tėvo artima giminaitė. 13 Neatidengsi
nuogumo savo motinos sesers, nes ji
tavo motinos artima giminaitė. 14 Nea-
tidengsi savo dėdės nuogumo, tai yra
nesueisi su jo žmona; nes ji tavo dė-
dienė. 15 *Neatidengsi nuogumo savo
marčios, nes ji tavo sūnaus žmona; ne-
atidengsi jos nuogumo. 16 *Neatidengsi
nuogumo savo brolio žmonos, nes tai
tavo brolio nuogumas. 17 *Neatidengsi
nuogumo moters ir jos dukters; neimsi
žmona jos sūnaus dukters ar jos duk-
ters dukters ir neatidengsi jos nuogu-
mo, nes jos tavo artimos giminaitės.
Tai būtų ištvirkavimas. 18 Neimsi savo
žmonos sesers antrine žmona, neati-
dengsi jos nuogumo, kol jos sesuo te-
bėra gyva.

19 *Nesueisi su moterimi atidengti
jos nuogumo mėnesinių nešvarumo
metu. 20 *Neturėsi lytinių santykių su
savo artimo žmona ir savęs ja nesuter-
ši. 21 *Neleisi, kad kas nors iš tavo pa-
likuonių būtų paaukotas Molechui*,
ir neišniekinsi savo Dievo vardo; aš
esu VIEŠPATS! 22 *Nesugulsi su vyriškiu
tarsi su moterimi; tai pasibjaurėtina.
23 *Neturėsi lytinių santykių su jokiu
gyvuliu ir nesuterši savęs gyvuliu; nei
jokia moteris leisis gyvuliui turėti su ja
lytinių santykių; tai begėdiškas iškry-
pimas.

24 Nepasidarykite nešvarūs nė vie-
nu šių papročių, nes tokiais papro-
čiais susiteršusios tautos, kurias išva-
rau jūsų akyse. 25 Taip buvo suterštas
kraštas, todėl nubaudžiau jį už jo kal-
tę, ir pats kraštas išvėmė savo gyven-
tojus. 26 Jūs turite laikytis mano įstatų
ir mano įsakų, ir jūs – nei pilietis, nei
ateivis – negalite daryti šių pasibjaurė-
tinų dalykų, 27 (nes prieš jus gyvenusie-
ji krašto gyventojai darė visus šiuos pa-
sibjaurėtinus dalykus, ir kraštas buvo
suterštas), 28 antraip kraštas išvems jus
už suteršimą, kaip jis išvėmė prieš jus
buvusią tautą. 29 Kas padaro vieną šių
pasibjaurėtinų dalykų, bus pašalintas

18,5 *Neh 9,29; Ez 18,9; 20,11-13; Lk 10,28; Rom 10,5; Gal 3,12*
18,8 *Kun 20,11; Įst 23,1; 27,20*
18,9 *Kun 20,17; Įst 27,22*
18,12-14 *Kun 20,19-20*
18,15 *Kun 20,12*
18,16 *Kun 20,21*
18,17 *Kun 20,14; Įst 27,23*
18,19 *Kun 20,18*
18,20 *Kun 20,10*
18,21 *Kun 20,1-5*
18,21 Kanaaniečiai šiam savo dievui aukodavo kūdikius.
18,22 *Kun 20,13*
18,23 *Iš 22,19; Kun 20,15-16; Įst 27,21*

iš savo tautos. 30 Todėl laikykitės mano įpareigojimo nedaryti nė vieno iš šių pasibjaurėtinų dalykų, kaip darė prieš jus buvusieji, ir savęs jais nesuterškite; aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

Įvairios elgesio taisyklės

19 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2 „Kalbėk visai izraelitų bendrijai ir sakyk jiems: *'Būkite šventi, nes aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas, esu šventas. 3 *Kiekvienas gerbs savo motiną ir tėvą, *švęs mano šabus; aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 4 *Nesikreipkite į stabus ir *nedirbkite sau liedinamų dievų; aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

5 Kai atnašaujate bendravimo auką VIEŠPAČIUI, atnašaukite taip, kad ji būtų maloni jūsų labui. 6 Ji bus suvalgoma tą pačią dieną, kai paaukojate, arba rytojaus dieną; o kas liko ligi trečios dienos, turi būti sudeginta ugnyje. 7 Jeigu ji iš viso būtų valgoma trečią dieną, ji bus pasibjaurėtina. Ji nebus maloni. 8 Kas ją valgo, užsitraukia kaltę, nes išniekina tai, kas VIEŠPAČIUI šventa. Toks žmogus bus pašalintas iš savo tautos.

9 *Kai pjaunate savo krašto derlių, nepjausi iki pat savo lauko pakraščių nei rinksi likusias derliaus varpas. 10 Savo vynuogyno plikai nenuskinsi ir savo vynuogyne nukritusių vynuogių nerankiosi, paliksi jas vargšui ir ateiviui; aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

11 *Nevogsite, *nesielgsite apgaulingai ir vieni kitiems nemeluosite. 12 *Neprisieksite apgaulingai mano vardu, išniekindami savo Dievo vardą; aš esu VIEŠPATS.

13 *Neengsi savo artimo, neapiplėši. Neužlaikysi darbininko atlygio ligi ryto. 14 Neužgausi nebylio, *nepadėsi kliūties neregiui. Bijosi savo Dievo; aš esu VIEŠPATS.

15 *Nesielgsi neteisingai, darydamas sprendimą; nebūsi šališkas vargšui ir nenusileisi didžiūnui, bet teisi savo artimą teisingai. 16 Nevaikštinėsi skleisdamas šmeižtus tarp savo giminių; savo artimo gyvasties nestatysi į pavojų; aš esu VIEŠPATS.

17 Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui. *Nors tektų savo artimą ir pabarti, neužsitrauk per jį nuodėmės. 18 Nekeršysi ir nebūsi nusistatęs prieš tautiečius, bet *mylėsi savo artimą kaip save patį; aš esu VIEŠPATS.

19 *Laikysitės mano įstatų. Nekergsi savo galvijų su kita rūšimi; nesėsi savo dirvoje dviejų sėklų rūšių; nenešiosi drabužio, pasiūto iš dvejopo audeklo.

20 Jei kuris nors vyras turėtų lytinių santykių su moterimi, kuri yra vergė, pažadėta kitam vyrui, bet neišpirkta ar dar negavusi laisvės, reikalas turės būti ištirtas. Mirtimi jiedu nebus nubausti, nes ji dar nebuvo išlaisvinta. 21 Bet jis turi atvesti prie įėjimo į Susitikimo Palapinę atnašos už kaltę aviną kaip savo auką už kaltę VIEŠPAČIUI. 22 Kunigas atliks permaldavimą atnašos už kaltę avinu VIEŠPATIES akivaizdoje jo labui už nuodėmę, kuria jis nusidėjo. Ir nuodėmė, kuria jis nusidėjo, bus jam atleista.

23 Kai ateisite į kraštą ir pasodinsite ten įvairių vaismedžių, iš pradžių

19,2 *Kun 11,44-45; 1 Pt 1,16*
19,3 *Iš 20,12; Įst 5,16*
19,3 *Iš 20,8; Įst 5,12*
19,4 *Kun 26,1*
19,4 *Iš 20,23; 34,17; Įst 17,2-5*
19,9-10 *Kun 23,22; Įst 24,19-22*
19,11 *Iš 20,15; Įst 5,19*
19,11 *Iš 20,16; Įst 5,20*
19,12 *Iš 20,7; Įst 5,11; Mt 5,33*
19,13 *Įst 24,14-15*
19,14 *Įst 27,18*
19,15 *Iš 23,6-8; Įst 16,19*
19,17 *Mt 18,15*
19,18 *Mt 5,43; 19,19; 22,39; Mk 12,31; Lk 10,27; Rom 13,9; Gal 5,14; Jok 2,8*
19,19 *Įst 22,9-11*

laikysite jų vaisius esant tarsi neapi-
pjaustytus. Trejus metus jie bus jums
tarsi neapipjaustyti ir negali būti val-
gomi. 24 Ketvirtaisiais metais visi jų
vaisiai bus pašvęsti VIEŠPAČIUI kaip
padėkos atnaša. 25 Tik penktaisiais
metais jų vaisius galite valgyti; taip
jų derlius bus jums gausesnis; aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas.
26 *Nevalgykite nieko su krauju.
*Neužsiimkite būrimu ar kerėjimu.
27 *Nekirpsite plaukų ant savo smilki-
nių, netaršysite savo barzdos*. 28 Savo
kūno nežeisite įsipjovimais mirusiųjų
labui, savo odos netatuiruosite jokiais
ženklais; aš esu VIEŠPATS.
29 *Neišniekink savo dukters ir ne-
padaryk jos kekše, kad kraštas neį-
pultų į kekšystę ir neprisipildytų ne-
dorumo. 30 *Laikykitės mano šabų
ir gerbkite mano šventyklą; aš esu
VIEŠPATS.
31 Nesikreipkite į *dvasias ir kerė-
tojus; jų patarimo neieškokite, kad
nebūtumėte suteršti; aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas.
32 Atsistosi prieš žilagalvį, pagerbsi
seną žmogų ir bijosi savo Dievo; aš esu
VIEŠPATS.
33 *Jei gyventų su jumis jūsų kraš-
te ateivis, jo neskriausi. 34 Ateivis, gy-
venantis su jumis, bus jums tarp jūsų
kaip vietinis; mylėsi jį kaip save patį,
nes jūs buvote ateiviai Egipto žemėje;
aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.
35 *Nesielgsite nesąžiningai, matuo-
dami dydį, svorį ir kiekį. 36 Turėsite tei-
singas svarstykles, teisingus svarsčius,
teisingą efą ir teisingą hiną; aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau
jus iš Egipto žemės. 37 Laikysitės visų
mano įstatų bei visų mano įsakų ir juos
vykdysite; aš esu VIEŠPATS'".

Bausmės už įvairias nuodėmes

20 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Sakysi izraelitams:
'Jei kas iš izraelitų ar Izraelyje gy-
venančių ateivių aukotų kurį nors iš
savo vaikų Molechui, jis bus nubaus-
tas mirtimi. Krašto žmonės turi už-
mušti jį akmenimis. 3 Aš pats atgręšiu
savo veidą į tą žmogų ir pašalinsiu jį
iš tautos, nes, aukodamas savo vaiką
Molechui, jis suteršė mano šventy-
klą ir išniekino mano vardą. 4 Net jei
krašto žmonės žiūrėtų pro pirštus į tą
žmogų, kai jis aukoja savo vaiką Mo-
lechui, ir nenubaustų jo mirtimi, 5 aš
pats atgręšiu savo veidą į tą žmogų ir
į jo giminę, pašalinsiu iš tautos jį ir
visus, kurie seka jį, ištvirkaudami su
Molechu.
6 Jei kas kreiptųsi į dvasias ir kerė-
tojus, ištvirkaudamas su jais, aš atgrę-
šiu į jį savo veidą ir pašalinsiu iš tau-
tos. 7 Taigi pašventinkite save ir būkite
šventi, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Die-
vas. 8 Laikykitės mano įstatų ir vykdy-
kite juos. Aš, VIEŠPATS, jus pašventinu.
9 *Kas keiktų savo tėvą ar motiną, bus
nubaustas mirtimi; kadangi keikė savo
tėvą ar motiną, jis užsitraukė kraujo
kaltę.
10 *Jei vyras svetimauja su ištekė-
jusia moterimi, nusikalsdamas sve-
timavimu su artimo žmona, abu –
svetimautojas ir svetimautoja – bus
nubausti mirtimi. 11 *Jei vyras sugul-
tų su savo tėvo žmona, jis atidengė
savo tėvo nuogumą. Abu bus nubausti

19,26 *Pr 9,4; Kun 7,26-27; 17,10-14; Įst 12,16.23; 15,23*
19,26 *Įst 18,10*
19,27-28 *Kun 21,5; Įst 14,1*
19,27 Žr. Kun 10, 6.
19,29 *Įst 23,17*
19,30 *Kun 26,2*
19,31 *Įst 18,11; 1 Sam 28,3; 2 Kar 23,4; Iz 8,19*
19,33-34 *Iš 22,21; Įst 24,17-18; 27,19*
19,35-36 *Įst 25,13-16; Pat 20,10; Ez 45,10*
20,9 *Iš 21,17; Mt 15,4; Mk 7,10*
20,10 *Iš 20,14; Kun 18,20; Įst 5,18*
20,11 *Kun 18,8; Įst 23,1; 27,20*

mirtimi; jie užsitraukė kraujo kaltę.
12 *Jei vyras sugultų su savo marčia,
abu bus nubausti mirtimi. Jiedu nusi-
kalto kraujomaiša ir užsitraukė kraujo
kaltę. 13 *Jei vyras sugultų su vyriškiu
tarsi su moterimi, jiedu abu nusikalto
bjauriu iškrypimu ir užsitraukė krau-
jo kaltę. 14 *Jei vyras vestų moterį ir jos
motiną, nusikalstų kraujomaiša. Jie –
jis ir jos – turi būti sudeginti ugnyje,
idant nebūtų tarp jūsų kraujomaišos.
15 *Jei vyras turi lytinių santykių su
gyvuliu, jis turi būti sudegintas, o gy-
vulį užmušite. 16 Jei moteris eina prie
gyvulio turėti su juo lytinių santykių,
užmuši tą moterį ir tą gyvulį; jie turi
būti nubausti mirtimi, nes užsitraukė
kraujo kaltę.

17 *Jei vyras vestų savo seserį – duk-
terį savo tėvo ar dukterį savo motinos,
– pamatytų jos nuogumą ir ji pamaty-
tų jo nuogumą; tai būtų begėdiškas da-
lykas. Jiedu bus viešai pašalinti iš savo
tautos. Jis atidengė savo sesers nuogu-
mą ir užsitraukė kaltę. 18 *Jei vyras su-
gultų su moterimi per jos mėnesines ir
atidengtų jos nuogumą, jis atidengtų
jos kraujo šaltinį, o ji atidengtų savo
kraujo šaltinį. Abudu turi būti paša-
linti iš tautos. 19 *Neatidengsi nuogu-
mo savo motinos sesers ar savo tėvo
sesers, nes tai būtų kraujomaiša. Jiedu
užsitrauks kaltę. 20 Jei vyras sugultų su
savo dėdės žmona, jis atidengtų savo
dėdės nuogumą. Jiedu užsitrauks kal-
tę ir mirs bevaikiai. 21 *Jei vyras vestų
savo brolio žmoną, bjauriai pasielgtų,
nes atidengs savo brolio nuogumą. Jie-
du mirs bevaikiai.

22 Laikysitės visų mano įstatų bei visų
mano įsakų ir vykdysite juos, kad neiš-
vemtų jūsų žemė, į kurią vedu jus įsikur-
ti gyventi. 23 Neseksite papročiais tautos,
kurią išvarau nuo jūsų kelio. Kadangi jie
visus anuos dalykus darė, aš jais bjaurė-
jausi. 24 Bet jums sakiau: Jūs paveldėsite
jų žemę, aš ją duosiu jums kaip nuosavy-
bę – kraštą, tekantį pienu ir medumi. Aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas; atskyriau jus
nuo visų tautų. 25 Todėl jūs darysite skir-
tumą tarp švaraus ir nešvaraus gyvulio,
tarp nešvaraus ir švaraus paukščio; jūs
nesuteršite savęs gyvuliu ar paukščiu,
ar gyvūnais, knibždančiais žemėje, ku-
riuos jums prisakiau laikyti nešvariais.
26 Man būsite šventi, nes aš, VIEŠPATS,
esu šventas ir atskyriau jus nuo kitų tau-
tų, kad būtumėte mano.

27 Vyras ar moteris, iššaukiantys
dvasias ar užsiimantys kerėjimu, bus
nubausti mirtimi. Jie turi būti užmuš-
ti akmenimis; jų kraujo kaltė kris ant
jų pačių'".

Kunigystės šventumas

21 VIEŠPATS tarė Mozei: „Kalbėk
kunigams, Aarono sūnums, ir
sakyk jiems:

'Nė vienas tenesusiteršia numirėliu*
iš savo giminių, 2 išskyrus artimiausius
giminaičius – motiną, tėvą, sūnų, duk-
terį ir brolį. 3 Leista jam susiteršti ir
seseria, kuri tebėra mergelė ir jam ar-
tima, nes dar nėra ištekėjusi. 4 Bet jis
nesiterš artimaisiais, su kuriais susi-
giminiavo per vedybas; jais jis nesiterš.

5 *Jie plikai neskus savo viršugalvio,
neapkirps žandenų ir nedarys savo
kūne jokių įpjovimų. 6 Savo Dievui jie
bus šventi ir Dievo vardo neišniekins,
nes jie ugnyje aukoja VIEŠPAČIUI atna-
šas, savo Dievo maistą. Todėl jie turi
būti šventi.

20,12 *Kun 18,15*
20,13 *Kun 18,22*
20,14 *Kun 18,17; Įst 27,23*
20,15-16 *Iš 22,19; Kun 18,23; Įst 27,21*
20,17 *Kun 18,9; Įst 27,22*
20,18 *Kun 18,19*
20,19-20 *Kun 18,12-14*
20,21 *Kun 18,16*

21,1 Mirusiojo lytėjimas per gedulo apeigas daro žmogų nešvarų apeigoms.
21,5 *Kun 19,27-28; Įst 14,1*

7 Žmona jie neims moters, suterštos
kekšyste, ar moters, kuri buvo vyro at-
leista. Jie šventi savo Dievui. 8 Elgsiesi
su jais kaip su šventais, nes jie atna-
šauja maistą tavo Dievo; jie bus ir tau
šventi, nes aš, juos pašventęs VIEŠPATS,
esu šventas. 9 Jei kunigo duktė suterštų
save kekšyste, ji išniekintų ir savo tėvą.
Ji turi būti sudeginta ugnyje.
10 Kunigas, tarp savo brolių vyriau-
sias, ant kurio galvos išlietas patepi-
mo aliejus ir kuris pašventintas vilkėti
šventuosius drabužius, netaršys savo
plaukų, neplėšys savo drabužių. 11 Jis
neprieis prie jokio numirėlio; nesiterš
nė savo tėvu ar motina. 12 Neišeis nė iš
šventyklos, kad nesuterštų savo Die-
vo šventyklos, nes, pateptas aliejumi
jis pašvęstas savo Dievui – man; aš esu
VIEŠPATS. 13 Žmona jis gali imti tik mo-
terį, kuri yra mergelė. 14 Našlės ar vyro
atleistos moters, ar kekšyste suterštos
kekšės jis negali imti žmona. Jis turi
imti žmona mergelę iš savo giminės,
15 kad nesuterštų savo palikuonių savo
giminėje, nes aš, VIEŠPATS, jį pašventi-
nu'".
16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 17 „Kalbėk Aaronui ir sakyk: 'Joks
nesveikas vyras iš tavo palikuonių per
visas jų kartas netiks atnašauti savo
Dievui maistą. 18 Iš viso nė vienas ne-
sveikas nebus tinkamas: joks aklas
ar raišas vyras, joks vyras sužalotu
veidu ar per ilga galūne, 19 joks vyras
nulaužta koja ar nulaužta ranka, 20 ar
kuprotas, ar neūžauga, ar su nesveika
akimi, ar aptekęs niežais, ar nušašęs,
ar sutraiškytomis sėklidėmis. 21 Joks
kunigo Aarono palikuonis, būdamas
nesveikas, nebus tinkamas atnašauti
VIEŠPATIES ugninių aukų. Turėdamas
trūkumą, jis nesiartins atnašauti savo
Dievo maisto. 22 Savo Dievo maistą –
ypač šventą ir šventąją dalį – jis gali
valgyti. 23 Bet kadangi turi trūkumą,
už uždangos neis ir prie aukuro ne-
siartins, kad nesuterštų mano šventų
vietų, nes aš, VIEŠPATS, jas pašventi-
nu'".
24 Taip kalbėjo Mozė Aaronui, jo sū-
nums ir visiems izraelitams.

Aukų šventumas

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Pamokyk Aaroną ir jo
sūnus, kad būtų rūpestingi su šven-
tomis izraelitų aukomis, kurias man
pašvenčia, idant neišniekintų mano
švento vardo. Aš esu VIEŠPATS. 3 Sakyk
jiems: 'Per visas jūsų kartas, jei kuris
nors iš jūsų palikuonių, būdamas ne-
švarus, prisiartintų prie šventųjų aukų,
kurias izraelitai pašvenčia VIEŠPAČIUI,
tas žmogus bus pašalintas nuo mano
Artumo. Aš esu VIEŠPATS. 4 Niekas iš
Aarono palikuonių, sergantis raupsų
liga ar sėklos išsiliejimu, negali valgyti
šventųjų aukų, kol netampa švarus. Be
to, jei kas paliestų ką nors nešvaraus,
tapusio nešvariu per numirėlį ar žmo-
gų, turėjusį sėklos išsiliejimą, 5 ir jei
kas paliestų kokį nors ropojantį gyvū-
ną ir taip taptų nešvarus, ar kokį nors
žmogų, nuo kurio palietimo taptų ne-
švarus – kad ir koks būtų jo nešvaru-
mas, – 6 toks asmuo bus nešvarus ligi
vakaro ir šventųjų aukų, nenuplovęs
savo kūno vandeniu, nevalgys. 7 Saulei
nusileidus, jis bus švarus. Tada galės
valgyti šventųjų aukų, nes tai jo mais-
tas. 8 Jis nevalgys nugaišusio ar žvėries
sudraskyto gyvulio mėsos, kad per ją
netaptų nešvarus. Aš esu VIEŠPATS.
9 Jie turi laikytis mano įpareigojimų,
kad neužsitrauktų kaltės ir nenumir-
tų šventykloje už jos išniekinimą. Aš,
VIEŠPATS, juos pašventinu.
10 Joks pašalietis nevalgys šventųjų
aukų; joks kunigo įnamis ar samdinys
nevalgys šventųjų aukų. 11 Bet vergas,
kuris yra pirkta kunigo nuosavybė, gali
jas valgyti; ir gimusieji jo namuose gali
valgyti jo maistą. 12 Jei kunigo duktė iš-
tekėtų už pašaliečio, ji nevalgys šven-
tųjų aukų atnašos. 13 Bet jei kunigo

duktė taptų našle ar būtų vyro atleista ir neturėtų palikuonių, ir sugrįžtų į tėvo namus, ji gali jas valgyti kaip savo jaunystėje. Joks pašalietis jų nevalgys.

[14]Jei kas suvalgytų šventąją auką per neapsižiūrėjimą, jis turės atsilyginti kunigui už šventąją auką, pridėdamas penktadalį jos vertės. [15]Kunigai turi prižiūrėti, kad izraelitai neišniekintų šventųjų aukų, kurias atnašauja VIEŠPAČIUI, [16]ir, valgydami savo šventąsias aukas, neužsitrauktų kaltės, kuri reikalauja atnašos už kaltę, nes aš, VIEŠPATS, juos pašventinu'".

Netinkamos atnašos

[17]VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: [18]„Kalbėk Aaronui, jo sūnums bei visiems izraelitams ir sakyk jiems: 'Kai žmogus iš Izraelio namų ar iš ateivių, gyvenančių Izraelyje, aukoja atnašą – ar tai būtų įžado, ar geros valios atnaša, – aukojamą VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką, [19]kad ji būtų tinkama jūsų labui, turi būti sveikas patinėlis iš galvijų ar avių, ar ožkų kaimenės. [20]*Nesveikos atnašos neaukosite, nes ji nebus tinkama jūsų labui.

[21]Kai žmogus, vykdydamas įžadą, ar kaip savanorišką atnašą atnašauja bendravimo auką VIEŠPAČIUI iš galvijų bandos ar avių kaimenės, kad ji būtų maloni, gyvulys turi būti tobulas; jis neturės jokių trūkumų. [22]Aklo ar sužaloto, suluošinto ar turinčio pūlinį, aptekusio niežais ar nušašusio – tokio gyvulio VIEŠPAČIUI neatnašausite, nė vieno jų nedėsite ant aukuro kaip ugninės atnašos VIEŠPAČIUI. [23]Jautį ar avį, turinčius per ilgas ar per trumpas galūnes, galite atnašauti kaip geros valios auką, tačiau jie nebus malonūs įžadui įvykdyti. [24]Neatnašausite VIEŠPAČIUI jokio gyvulio, kurio sėklidės sužeistos ar sutraiškytos, ar perplėštos, ar išpjautos. Tokio papročio savo krašte neturėsite [25]nei tokių gyvulių iš svetimtaučio rankos nepriimsite aukoti kaip maistą savo Dievui, nes jie sužaloti, nesveiki. Jūsų labui jie nebus tinkami'".

[26]VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: [27]„Gimus veršiukui, ėriukui ar ožiukui, jie pasiliks septynias dienas prie savo motinos. Tik nuo aštuntos dienos jie bus malonūs VIEŠPAČIUI kaip ugninė atnaša. [28]Taip pat nepjausite iš galvijų bandos ar avių kaimenės gyvulio su jo jaunikliu tą pačią dieną. [29]Kai aukojate padėkos atnašą VIEŠPAČIUI, aukosite ją taip, kad ji būtų tinkama jūsų labui. [30]Ji bus suvalgyta tą pačią dieną; nieko iš jos nepaliksite ligi kitos dienos ryto. Aš esu VIEŠPATS.

[31]Taip laikysitės mano įsakymų ir vykdysite juos. Aš esu VIEŠPATS. [32]Mano švento vardo neišniekinkite, kad būčiau šventas tarp izraelitų. Aš esu VIEŠPATS. Aš jus pašventinu – [33]aš, kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu VIEŠPATS".

Šabo diena

23 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: [2]„Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems: 'Štai VIEŠPATIES iškilmės, švenčių dienos, kurias paskelbsite kaip šventąsias sueigas, mano nustatytas iškilmes.

[3]*Šešias dienas bus dirbama, o septinta diena yra visiško poilsio šabas – šventoji sueiga. Nedirbsite jokio darbo; tai šabas VIEŠPAČIUI visose jūsų gyvenvietėse.

Paschos ir Neraugintosios duonos iškilmės

[4]Štai VIEŠPATIES nustatytos iškilmės, šventosios sueigos, kurias švęsite joms paskirtu metu. [5]*Pirmo mėnesio keturioliktą dieną, temstant, bus

22,20 Įst 17,1

23,3 Iš 20,8-10; 23,12; 31,15; 34,21; 35,2; Įst 5,12-14

23,5 Iš 12,1-13; Įst 16,1-2

Paschos atnaša VIEŠPAČIUI, [6] o to paties
mėnesio penkioliktą dieną – *Nerau-
gintosios duonos šventė VIEŠPAČIUI.
Septynias dienas valgysite neraugintą
duoną. [7] Pirmąją dieną turėsite šven-
tą sueigą ir nedirbsite savo tarnybos
darbo. [8] Septynias dienas atnašausite
VIEŠPATIES ugnines atnašas; septintą-
ją dieną bus šventa sueiga; nedirbsite
savo tarnybos darbų'".

Pirmienų pėdo šventė

[9] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[10] „Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems:
'Kai ateisite į kraštą, kurį jums duo-
du, ir nuimsite jo derlių, atnešite jūsų
pjūties pirmienų pėdą kunigui. [11] Jis
pasiūbuos pėdą VIEŠPATIES akivaizdo-
je, kad būtumėte jam mieli. Dieną po
šabo kunigas jį pasiūbuos. [12] Tą dieną,
kai pasiūbuojate pėdą, atnašausite
VIEŠPAČIUI sveiką mitulį avinėlį kaip
deginamąją auką. [13] O javų atnaša prie
jo bus du dešimtadaliai efos geriausių
miltų su įmaišytu aliejumi – malo-
naus kvapo ugninė atnaša VIEŠPAČIUI;
jos liejamoji atnaša bus vynas – vie-
nas ketvirtis hino. [14] Iki tos dienos, kol
nebūsite atnešę savo Dievo atnašos,
nevalgysite nei duonos, nei pagruz-
dintų ar šviežių grūdų. Tai amžinas
įstatas jūsų kartoms visose jūsų gy-
venvietėse'.

Sekminės

[15] *O nuo dienos po šabo, nuo die-
nos, kurią atnešėte savo siūbuoja-
mosios atnašos pėdą, atskaičiuokite
septynetą savaičių. Jos turi būti pil-
nos: [16] turite skaičiuoti ligi dienos
po septintojo šabo – penkiasdešimt
dienų. Tada atnešite VIEŠPAČIUI nau-
jo derliaus javų atnašą. [17] Atnešite iš
savo gyvenviečių kaip siūbuojamąją
atnašą du duonos kepalus, kiekvieną
iš dviejų dešimtadalių efos. Jie turi
būti iš geriausių miltų, kepti su raugu
kaip pirmienos VIEŠPAČIUI. [18] Drauge
su duona atnašausi septynis sveikus
mitulius avinėlius, vieną jautį iš ban-
dos ir du avinus. Jie bus deginamoji
auka VIEŠPAČIUI drauge su javų atna-
ša ir liejamosiomis atnašomis, malo-
naus kvapo ugninė atnaša VIEŠPAČIUI.
[19] Paaukosite taip pat vieną ožį aukai
už nuodėmę bei du mitulius avinėlius
kaip bendravimo auką. [20] Kunigas pa-
kylės juos – tuos du avinėlius – drau-
ge su pirmienų duona kaip siūbuoja-
mąją atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje.
Jie bus šventi VIEŠPAČIUI ir priklausys
kunigui. [21] Tą pačią dieną paskelbsi-
te iškilmę, švęsite sueigą ir nedirbsi-
te savo tarnybos darbo. Tai amžinas
įstatas visose jūsų gyvenvietėse vi-
soms jūsų kartoms.
[22] *Kai pjaunate savo krašto derlių,
nepjausi iki pat savo lauko pakraščių
ir nerinksi savo derliaus lauke likusių
varpų. Paliksi jas vargšui ir ateiviui; aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas".

Naujųjų metų diena

[23] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[24] „Taip kalbėk izraelitams: 'Septinto
mėnesio pirmą dieną švęsite visiško
poilsio dieną šventa sueiga, pažymėta
rago skardėjimu. [25] Nedirbsite savo tar-
nybos darbo, aukosite VIEŠPATIES ugni-
nę atnašą'".

Permaldavimo diena

[26] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[27] „Bet šio mėnesio dešimta diena yra
*Permaldavimo diena. Ji bus jums
šventa sueiga; pasninkausite ir auko-
site VIEŠPATIES ugninę atnašą. [28] Tą
dieną nedirbsite jokio darbo, nes tai
Permaldavimo diena, kurią atliekamas
permaldavimas jūsų labui VIEŠPATIES,

23,6-8 *Iš 12,14-20; 23,15; 34,18; Įst 16,3-8*
23,15-21 *Iš 23,16; 34,22; Įst 16,9-12*
23,22 *Kun 19,9-10; Įst 24,19-22*
23,27-32 *Kun 16,29-34*

jūsų Dievo, akivaizdoje. 29 Iš tikrųjų,
kas tą dieną nepasninkautų, bus paša-
lintas iš savo tautos. 30 O kas tą dieną
dirbtų kokį darbą, tą aš ištrinsiu iš tau-
tos. 31 Nedirbkite jokio darbo; tai amži-
nas įstatas visoms jūsų kartoms visose
jūsų gyvenvietėse. 32 Ji bus jums visiško
poilsio šabas, ir jūs turite pasninkauti.
Mėnesio devintos dienos vakare, nuo
vakaro ligi vakaro, švęsite šį jūsų šabą".

Palapinių iškilmės

33 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 34 „Taip kalbėk izraelitams: 'Šio
septinto mėnesio penkioliktą dieną
VIEŠPAČIUI skirtos *Palapinių iškilmės,
kurios tęsis septynias dienas. 35 Pirmo-
ji diena bus šventoji sueiga; nedirbsi-
te savo tarnybos darbo. 36 Septynias
dienas aukosite VIEŠPAČIUI ugnines
atnašas. Aštuntą dieną švęsite šventą
sueigą ir aukosite VIEŠPAČIUI ugnines
atnašas. Tai iškilmingas susirinkimas;
nedirbsite savo tarnybos darbo.

37 Štai VIEŠPATIES nustatytos iškil-
mės, kurias švęsite kaip šventųjų su-
eigų metą aukoti VIEŠPAČIUI ugnines
atnašas – deginamąsias aukas ir javų
atnašas, aukas ir liejamąsias atnašas,
kiekvieną jai nustatytą dieną, 38 ne-
skaitant VIEŠPATIES šabų, neskaitant
jūsų dovanų, neskaitant visų jūsų
įžado aukų ir neskaitant visų jūsų
geros valios atnašų, kurias duodate
VIEŠPAČIUI.

39 Bet septinto mėnesio penkiolik-
tą dieną, kai būsite nuėmę visą kraš-
to derlių, *švęsite VIEŠPATIES iškilmes,
kurios tęsis septynias dienas. Pirmoji
ir aštuntoji diena bus visiško poilsio
dienos. 40 Pirmąją dieną paimsite ha-
daro medžio vaisių, palmės šakų, la-
puočių šakelių bei paupio gluosnių ir
linksminsitės VIEŠPATIES, jūsų Dievo,
akivaizdoje septynias dienas. 41 Švę-
site ją septintą mėnesį kasmet kaip
VIEŠPATIES iškilmes septynias dienas,
švęsite ją septintą mėnesį kaip amži-
ną įstatą per visas jūsų kartas. 42 Sep-
tynias dienas gyvensite palapinėse;
visi izraelitai turės gyventi palapinė-
se, 43 idant jūsų kartos patirtų, kad aš,
vesdamas izraelitus iš Egipto žemės,
apgyvendinau juos palapinėse. Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

44 Taip Mozė paskelbė izraelitams
VIEŠPATIES nustatytas iškilmes.

Šventyklos žibintų priežiūra

24 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Paliepk izraelitams at-
nešti tau gryno grūstų alyvų aliejaus
žvakidei, kad žibintai būtų žibinami
nuolat. 3 Aaronas pastatys ją Susitiki-
mo Palapinėje, šiapus Sandoros už-
dangos, kad žibėtų nuolat nuo vakaro
ligi ryto VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai bus
amžinas įstatas jūsų kartoms. 4 Pagal jį
bus nuolat tvarkomi žibintai ant žva-
kidės iš gryno [aukso] VIEŠPATIES aki-
vaizdoje.

Padėtinė duona

5 *Paimsi geriausių miltų ir iškepsi iš
jų dvylika kepalų – kiekvieną iš dviejų
dešimtadalių efos. 6 Sudėsi juos dviem
eilėmis, po šešis kiekvienoje eilėje,
ant stalo iš gryno [aukso] VIEŠPATIES
akivaizdoje. 7 Kiekvieną eilę pabars-
tysi grynais smilkalais, kad jie būtų
aiški atnaša duonai kaip ugninei at-
našai VIEŠPAČIUI. 8 Nuolat, kiekvieną
šabo dieną Aaronas sudės kepalus iš
naujo VIEŠPATIES akivaizdoje kaip Iz-
raelio tautos įsipareigojimą – amžiną
Sandorą. 9 Duona *priklausys Aaronui
ir jo palikuonims; suvalgys ją švento-
je vietoje, nes ji jam ypač šventa, am-
žinas atlygis, dalis iš ugninių atnašų
VIEŠPAČIUI".

23,34–36 *Įst 16,13-15*
23,39–43 *Iš 23,16; 34,22*

24,5–6 *Iš 25,30*
24,9 *Mt 12,4; Mk 2,26; Lk 6,4*

Bausmė už piktžodžiavimą

10 Tarp izraelitų buvo vyras, kurio motina – izraelitė, o tėvas – egiptietis. Kartą stovykloje kilo muštynės tarp izraelitės sūnaus ir vieno izraelito. 11 Kadangi izraelitės sūnus viešai piktžodžiavo [Dievo] Vardui ir keikėsi, žmonės atvedė jį pas Mozę. (Jo motina buvo Dibrio duktė iš Dano giminės, vardu Šelomita.) 12 Jis buvo uždarytas į kalėjimą, kol nebus duotas VIEŠPATIES nuosprendis.

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 14 „Išvesk už stovyklos piktžodžiautoją, teuždeda rankas jam ant galvos visi girdėjusieji ir teužmuša jį visa bendrija akmenimis. 15 O izraelitams kalbėk ir pasakyk: 'Kas keiktų Dievą, turės atsakyti už savo nuodėmę. 16 Kas piktžodžiautų VIEŠPATIES vardui, bus nubaustas mirtimi. Visa bendrija užmuš piktžodžiautoją akmenimis. Ateivis ar krašto gyventojas, piktžodžiaujantis [Dievo] Vardui, turi būti užmuštas'.

17 *Kas užmuštų žmogų, bus nubaustas mirtimi.

18 Kas užmuštų gyvulį, turės atlyginti nuostolį: gyvybe už gyvybę.

19 Kas sužalotų artimą, tam bus padaryta, kaip jis padarė: 20 galūnė už galūnę, *akis už akį, dantis už dantį. Kokią žaizdą jis padarė artimui, tokia ir jam bus padaryta. 21 Kas užmuštų gyvulį, turės atlyginti nuostolį, bet kas užmuštų žmogų, turės būti nubaustas mirtimi. 22 *Vieną ir tą patį įstatymą turėsite ateiviui ir izraelitui, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas".

23 Taip kalbėjo Mozė izraelitams. Tad jie išvedė piktžodžiautoją už stovyklos ir užmušė akmenimis. Izraelitai padarė taip, kaip Dievas buvo Mozei įsakęs.

24,17 *Iš 21,12*

24,20 *Iš 21,23-25; Įst 19,21; Mt 5,38*

24,22 *Sk 15,16*

Šabo metai

25 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei ant Sinajaus kalno, tardamas: 2 „Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems: 'Kai ateisite į kraštą, kurį jums duodu, tas kraštas turės švęsti šabą VIEŠPAČIUI. 3 Šešerius metus sėsi savo lauką ir šešerius metus genėsi savo vynuogyną ir nuiminėsi derlių, 4 bet septintaisiais metais turės būti žemei visiško poilsio šabas – šabas VIEŠPAČIUI: savo lauko nesėsi ir savo vynuogyno negenėsi. 5 Tada nepjausi jokių savaime išaugusių javų, nenuiminėsi vynuogių nuo neapgenėto vynmedžio; septintieji bus žemei visiško poilsio metai. 6 Tačiau ką žemė išaugina per savo šabą, jūs galite valgyti – tu, tavo vergai ir vergės, tavo samdiniai ir įnamiai. 7 Ir tavo galvijams bei laukiniams krašto gyvuliams pašaras bus tai, ką žemė savaime išaugina.

Jubiliejaus metai

8 Atskaičiuosi septynis septynetus, septyniskart septynerius metus taip, kad septynerių metų septynetai sudarytų keturiasdešimt devynerius metus. 9 Tada, septinto mėnesio dešimtą dieną, skardžiai pūsi ragą; Permaldavimo dieną jūsų rago gaudesys teaidi visame jūsų krašte. 10 Švęsite penkiasdešimtuosius metus ir paskelbsite laisvę krašte visiems jo gyventojams. Tai bus jums jubiliejaus* metai; sugrįšite kiekvienas jūsų prie savo nuosavybės ir kiekvienas į savo šeimą. 11 Tie penkiasdešimtieji bus jums jubiliejaus metai: nesėsite, nepjausite jokių savaime išaugusių javų, nenurinksite vynuogių nuo neapgenėtų vynmedžių, 12 nes tai jubiliejaus metai. Jums bus jie šventi; galite valgyti tik tai, ką išaugina pati dirva.

25,1-7 *Iš 23,10-11*

25,10 Žodis „jubiliejus" kilęs iš hebr. *jōḇēl* – „avino (ragas)"; metų šventimas prasidėdavo rago pūtimu.

13 Taigi šiais jubiliejaus metais su-
grįšite kiekvienas jūsų į savo nuosavy-
bę. 14 Parduodami nuosavybę artimui
ar pirkdami ką iš artimo, nedarykite
vienas kitam skriaudos. 15 Pirkdamas
iš savo artimo, mokėsi tik už metus
nuo praėjusio jubiliejaus; parduoda-
mas tau artimas prašys iš tavęs tik už
likusius derliaus metus. 16 Juo daugiau
tokių metų, juo didesnę kainą mokėsi;
juo mažiau tokių metų, juo mažesnė
kaina, nes iš tikrųjų jis parduoda tau
tik derlių skaičių. 17 Nedarykite vienas
kitam skriaudos; bijosi savo Dievo, nes
aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas.
18 Laikykitės mano įstatų ir vykdyki-
te mano įsakus, kad galėtumėte krašte
saugiai gyventi. 19 Žemė duos savo vai-
sių, būsite sotūs ir gyvensite be rūpes-
čio. 20 O jeigu klaustumėte: ‹Ką valgysi-
me septintaisiais metais, jei nesėsime
ir nenuimsime derliaus?› – 21 aš su-
teiksiu jums tokią palaimą šeštaisiais
metais, kad jie duos derliaus trejiems
metams. 22 Sėjos metu aštuntaisiais
metais valgysite iš senojo derliaus. Net
iki devintųjų metų iš senojo derliaus
valgysite, kol bus nuimtas derlius.

Nuosavybės atpirkimas

23 Žemė nebus parduodama visam lai-
kui, nes žemė yra mano, o jūs esate
ateiviai, tapę mano įnamiais. 24 Todėl
krašte, kurį valdote, turite leisti at-
pirkti žemę.
25 Jei kas nors iš tavo giminių patek-
tų į skurdą ir parduotų savo nuosavy-
bės dalį, tai jo artimiausias giminaitis
turi ateiti ir atpirkti, ką giminaitis buvo
pardavęs. 26 O jei žmogus neturėtų ar-
timiausio giminaičio žemei atpirkti,
bet vėliau pats prasigyventų ir turėtų
iš ko tai padaryti, 27 jis turi apskaičiuo-
ti metus nuo jos pardavimo, sugrąžinti
skirtumą žmogui, kuriam ji buvo par-
duota, ir susigrąžinti savo nuosavybę.
28 Tačiau jei jis neturi iš ko ją atgauti,
kas buvo parduota, tas liks pirkėjo ran-
kose iki jubiliejaus metų. Jubiliejaus
metais nuosavybė turi būti perduota,
ir jis sugrįš į savo nuosavybę.
29 Jei kas nors parduotų namus
mieste su mūro sienomis, jie gali būti
atpirkti, kol nepasibaigę metai nuo jų
pardavimo; atpirkimo teisė galios vie-
nerius metus. 30 Jei jie nebūtų atpirk-
ti iki vienerių metų pabaigos, namai
mieste su mūro sienomis visam laikui
priklausys pirkėjui ir jo palikuonims
ir jubiliejaus metais nebus perduoti.
31 Bet namai kaimuose, kurių nesupa
mūro sienos, bus laikomi kaip atviri
laukai. Jie gali būti atpirkti; jie turi būti
perduoti jubiliejaus metais.
32 Levitų miestuose levitai amžinai
turės atpirkimo teisę namų, esančių jų
miestuose. 33 Kiekvieni levitų namai jų
miestuose, buvę parduoti ir neatpirk-
ti, bus perduoti savininkui jubiliejaus
metais, nes namai levitų miestuose yra
jų paveldima nuosavybė tarp izraelitų.
34 Bet dirvos aplink jų miestus negali
būti parduodamos, nes jos yra jų am-
žina nuosavybė.

Paskolos vargšams

35 *Jei kas nors iš tavo giminių patektų į
skurdą ir taptų tavo išlaikytiniu, turėsi
jį paremti. Tegyvena jis su tavimi kaip
ateivis ar įnamis. 36 Iš anksto nereika-
lauk iš jo palūkanų už paskolą ir ne-
išnaudok, bet bijok savo Dievo. Leisk
jam gyventi tavo namuose kaip broliui.
37 *Neskolinsi jam pinigų už palūkanas,
neimsi iš jo brangiau už maistą. 38 Aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išve-
džiau jus iš Egipto žemės duoti jums
Kanaano žemę ir būti jūsų Dievas.

Vergų išlaisvinimas

39 *Jei kas nors iš tavo išlaikytinių
taip nuskurstų, kad parsiduotų tau,

25,35 *Įst 15,7-8*
25,37 *Iš 22,25; Įst 23,19-20*
25,39-46 *Iš 21,2-6; Įst 15,12-18*

nepadaryk jo savo vergu. [40]Tebūna jis
pas tave kaip samdinys ar įnamis. Jis
dirbs pas tave tik iki jubiliejaus metų.
[41]Tada paliks tave – jis ir jo vaikai –
ir sugrįš į savo šeimą, ir atgaus savo
protėvių nuosavybę, [42]nes jie – mano
tarnai, kuriuos aš išvedžiau iš Egip-
to žemės. Jie nebus parduodami, kaip
parduodami vergai. [43]Nesielgsi su juo
šiurkščiai, bet bijosi savo Dievo. [44]Ver-
gą ar vergę gali laikyti tik jei pirksi ver-
gus iš kaimyninių tautų. [45]Galite nu-
sipirkti jų ir iš ateivių, gyvenančių su
jumis, bei jų palikuonių, gimusių ir už-
augusių jūsų krašte. Tokie vergai bus
jūsų nuosavybė. [46]Galite juos palikti
savo vaikams kaip paveldimą nuosavy-
bę, padarydami juos amžinais vergais.
Su jais galite elgtis kaip su vergais. Bet
su savo tautiečiais izraelitais nė vienas
nesielgs šiurkščiai.

[47]Jei ateivis ar įnamis, gyvenantis su
tavimi, praturtėtų, o kuris nors iš tavo
tautiečių, būdamas skurde, taptų jo iš-
laikytiniu ir parsiduotų gyvenančiam
su tavimi ateiviui ar ateivio šeimos pa-
likuoniui, [48]jis net po to, kai bus par-
sidavęs, turės atpirkimo teisę. Jį gali
atpirkti bet kuris iš jo brolių, [49]arba
jo dėdė ar dėdės sūnus, arba bet kuris
artimas giminaitis iš jo kilties, o jei jis
praturtėtų, gali pats save atpirkti. [50]Su
savo pirkėju apskaičiuos metų skaičių
nuo tų metų, kai jis ateiviui parsidavė,
iki jubiliejaus metų. Pirkimo kaina bus
padalyta iš metų skaičiaus; laikas, kurį
jis praleido pas savininką, bus įkaino-
tas pagal samdinio laiką. [51]Juo daugiau
bus metų iki jubiliejaus, juo didesnę
pirkimo kainą jis turės grąžinti kaip
atpirkimą; [52]o juo mažiau metų bus
likę iki jubiliejaus, juo daugiau jis turės
savo sąskaitoje; už savo atpirkimą jis
mokės pagal apskaičiuotą metų skai-
čių. [53]Ateivis elgsis su juo kaip su me-
tams pasamdytu tarnu, ir su juo tavo
akyse šiurkščiai nesielgs. [54]O jeigu ne-
būtų atpirktas nė vienu iš šių būdų,
jubiliejaus metais jis ir jo vaikai bus
išlaisvinti, [55]nes izraelitai yra mano
tarnai, kuriuos išvedžiau iš Egipto że-
mės. Aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas.

Atlygis už klusnumą

26 Nedirbsite sau *stabų. Nesista-
tysite statulų ar šventųjų stul-
pų, nesistatysite savo krašte akmenų
su *išraižytais [stabais], kad juos gar-
bintumėte, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas. [2]Švęskite mano šabus ir laiky-
kite pagarboje mano šventyklą: aš esu
VIEŠPATS.

[3]*Jei elgsitės pagal mano įstatus,
laikysitės mano įsakymų ir ištikimai
vykdysite juos, [4]laiku duosiu jums lie-
taus, kad žemė išaugintų savo derlių ir
laukų medžiai atneštų vaisių. [5]Javus
kulsite ligi vynuogių rinkimo meto, o
vynuogių rinkimas pasivys sėją. Valgy-
site savo duonos iki soties ir savo kraš-
te galėsite saugiai gyventi. [6]Sukursiu
krašte ramybę, gulsitės miegoti, ir ne-
bus kas jus gąsdintų; leisiu kraštui at-
sikvėpti nuo plėšriųjų žvėrių. Per jūsų
kraštą nežygiuos kalavijas. [7]Savo prie-
šus priversite bėgti, ir jie kris nuo jūsų
kalavijo. [8]Jūsiškių penketas privers
bėgti šimtą, o jūsiškių šimtinė – de-
šimt tūkstančių. Jūsų priešai kris nuo
jūsų kalavijo. [9]Žvelgsiu į jus maloniai,
padarysiu jus vaisingus ir padaugin-
siu; palaikysiu su jumis savo Sando-
rą. [10]Jūs dar tebevalgysite seniai nu-
imtą praėjusių metų derlių ir turėsite
išmesti senąjį, kad padarytumėte vie-
tos naujajam. [11]Tarp jūsų turėsiu savo
Padangtę ir jūsų neatmesiu. [12]*Visa-
da būsiu arti jūsų; aš būsiu jūsų Die-
vas, o jūs būsite mano tauta. [13]Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau
jus iš Egipto žemės, kad jiems daugiau

26,1 *Kun 19,4*
26,1 *Iš 20,4; Įst 5,8; 16,21-22; 27,1*
26,3-5 *Įst 11,13-15*
26,12 *2 Kor 6,16*

nevergautumėte, sulaužiau jūsų jungą
ir padariau, kad eitumėte iškelta galva.

Bausmė už neklusnumą

[14]Bet jei manęs neklausysite ir visų
šių mano įsakymų nevykdysite, [15]jei
mano įstatus taip atmesite ir mano
įsakus taip paniekinsite, kad nevykdy-
site visų mano įsakymų ir sulaužysite
mano Sandorą, [16]tai aš savo ruožtu ši-
taip su jumis pasielgsiu: ūmai ištiksiu
jus baisiu siaubu – džiova ir karštlige,
kurios aptraukia akis ir silpnina gyvas-
tį. Veltui sėsite sėklą, nes jūsų priešai
suris derlių. [17]Atsigręšiu veidu į jus,
būsite priešų parblokšti, ir jus pavergs
žmonės, kurie jūsų nekenčia. Jūs bėg-
site, nors niekas jūsų ir nesivytų. [18]Ir
jei, to nepaisydami, manęs neklausy-
site, padidinsiu bausmę už jūsų nuo-
dėmes septyneriopai [19]ir palaušiu jūsų
išdidžią jėgą. Geležimi paversiu dan-
gaus skliautą viršum jūsų, variu jūsų
žemę. [20]Niekais nueis jūsų pastangos,
nes žemė neduos derliaus, medžiai
laukuose neteiks vaisių.

[21]Taigi jei jūs vis dar spirsitės prieš
mane ir manęs neklausysite, aš ir to-
liau jus septyneriopai varginsiu už
jūsų nuodėmes. [22]Paleisiu laukinius
žvėris ant jūsų; jie grobs jūsų vaikus,
naikins jūsų gyvulius ir mažins jūsų
skaičių tol, kol jūsų keliai taps tušti.

[23]Jei, nepaisydami šių bausmių, ne-
sugrįšite pas mane, bet vis dar spirsi-
tės, [24]spirsiuos ir aš toliau prieš jus:
smogsiu jums septyneriopai už jūsų
nuodėmes. [25]Pasiųsiu prieš jus kalavi-
ją atkeršyti už sulaužytą Sandorą. Nors
subėgtumėte į savo miestus, pasiųsiu
jums marą, ir jūs būsite atiduoti į prie-
šų rankas. [26]Kai atimsiu iš jūsų duonos
išteklius, dešimčiai moterų užteks vie-
nintelės krosnies duonai kepti. Atsver-
tą duoną jums išdalys; nors ir valgysi-
te, sotūs nebūsite.

[27]Jei, to nepaisydami, manęs ne-
klausysite, bet vis spirsitės prieš
mane, [28]spirsiuos ir aš ant jūsų įpy-
kęs: nubausiu savo ruožtu jus septy-
neriopai už jūsų nuodėmes. [29]Valgy-
site kūnus savo sūnų, valgysite kūnus
savo dukterų*. [30]Sunaikinsiu jūsų
aukštumų alkus ir nugriausiu jūsų
smilkalų aukurus; suversiu jūsų la-
vonus ant jūsų stabų lavonų. Atme-
siu jus. [31]Jūsų miestus paversiu griu-
vėsiais, jūsų šventyklas išgriausiu ir
maloniu jūsų kvapu nesimėgausiu.
[32]Kraštą taip nusiaubsiu, kad jūsų
priešai, atėję kurtis, matydami jį, bus
apstulbinti. [33]Išblaškysiu jus po tau-
tas ir išsitrauksiu prieš jus kalaviją.
Jūsų kraštas bus nuniokotas, ir jūsų
miestai pavirs griuvėsiais.

[34]Kraštas, gulėdamas nuniokotas ir
jums esant priešų šalyje, atgaus šabo
poilsį. Tada žemė pailsės ir džiaugsis
savo šabais. [35]Per visą laiką, kol jis gu-
lės nuniokotas, kraštas švęs poilsį, ku-
rio nešventė per jūsų šabų metus, kai
jūs jame gyvenote. [36]O kas iš jūsų iš-
liks, tų širdį pripildysiu bailumo prie-
šų kraštuose. Net vėjo nešamo lapo
šlamesys vers juos bėgti. Jie kris, bėg-
dami tarsi nuo kalavijo, nors niekas
jų ir nesivys. [37]Niekam nesivejant, jie
kniubs vieni ant kitų tarsi nuo kalavijo.
Stoti į kovą su priešais jėgų neturėsite!
[38]Žūsite svetimose tautose, jūsų priešų
kraštas suris jus. [39]O kas iš jūsų išliks,
už savo kaltes bus prislėgti priešų kraš-
te, bus prislėgti ir už savo protėvių kal-
tes. [40]Tad jie išpažins savo kaltę ir savo
protėvių kaltę, kad nusižengė man iš-
davyste, maža to, nesiliovė spirtis prieš
mane. [41]Kai aš savo ruožtu eisiu prieš
juos ir išvarysiu į priešų kraštą, jų ne-
apipjaustyta širdis* pagaliau pati nusi-
žemins, ir jie atliks bausmę už savo kal-
tę. [42]Tada aš atsiminsiu savo Sandorą
su *Jokūbu, atsiminsiu savo Sandorą

26,29 Žr. Įst 28,53; Jer 19,9. 26,41b Žr. Jer 4,4.
26,41 Žr. Jer 4,4.
26,42 *Pr 28,13-14*

su *Izaoku, atsiminsiu savo Sandorą
su *Abraomu, atsiminsiu ir kraštą. 43 Jų
paliktas kraštas, gulėdamas nunioko-
tas, atgaus šabo poilsį, jiems atliekant
bausmę už savo kaltę, nes jie išdrįso at-
mesti mano įsakus ir paniekino mano
įstatus. 44 Tačiau, nepaisant viso to, net
kai jie bus priešų šalyje, jų neatmesiu ir
nepaniekinsiu, kad juos visiškai sunai-
kinčiau, sulaužydamas su jais sudarytą
Sandorą, nes aš esu VIEŠPATS, jų Dievas.
45 Bet aš atsiminsiu jų labui Sandorą su
jų protėviais, kuriuos išvedžiau iš Egip-
to žemės tautų akyse, kad būčiau jų
Dievas; aš esu VIEŠPATS'".

46 Tokie tat yra įstatai, įsakai ir nuro-
dymai, kuriais VIEŠPATS susaistė save ir
izraelitus per Mozę ant Sinajaus kalno.

Įžado atnašų išpirkimas

27 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tar-
damas: 2 „Kalbėk izraelitams
ir sakyk jiems: 'Jei kas padaro ypatin-
gą įžadą VIEŠPAČIUI paaukoti tolygią
vertę už žmogų ir nori įvykdyti savo
įžadą, 3 vyras tarp dvidešimt ir šešias-
dešimt metų bus įvertintas penkias-
dešimt sidabrinių šekelių pagal šven-
tyklos šekelį. 4 Jei tai būtų moteris, jos
tolygi vertė yra trisdešimt šekelių. 5 Jei
amžius būtų nuo penkerių ligi dvide-
šimt metų, tolygi vertė yra dvidešimt
šekelių už berniuką ir dešimt šekelių
už mergaitę. 6 Jei amžius būtų nuo vie-
no mėnesio ligi penkerių metų, tolygi
vertė už berniuką yra penki sidabriniai
šekeliai, o už mergaitę – trys sidabri-
niai šekeliai. 7 Jei tas asmuo yra šešias-
dešimtmetis ar vyresnis, tolygi vertė
už vyriškį bus penkiolika šekelių, o
už moteriškę – dešimt šekelių. 8 Bet jei
kas neišgali tolygios vertės sumokėti,
jie bus nuvesti pas kunigą, ir kunigas
nustatys. Kunigas nustatys pagal tai, ką
kiekvienas, darantis įžadą, išgali.

9 Jei atnaša, pažadėta VIEŠPAČIUI,
yra gyvulys, kuris turi būti paauko-
tas, kiekvienas toks gyvulys, pažadė-
tas VIEŠPAČIUI, bus laikomas šventu.
10 Jis negali būti iškeistas ar pakeistas,
nei geresnis į menkesnį, nei menkes-
nis į geresnį; jei gyvulys būtų pakeistas
kitu, tuomet abu – pažadėtasis gyvulys
ir jo pakaitalas – taps šventi. 11 Jei atna-
ša, pažadėta VIEŠPAČIUI, yra nešvarus
gyvulys, kurio negalima paaukoti kaip
atnašą VIEŠPAČIUI, gyvulys bus nuves-
tas pas kunigą. 12 Kunigas nustatys gy-
vulio vertę pagal jo geras ir blogas sa-
vybes. Kokią kainą kunigas nustatys,
tokia ir bus. 13 Bet jei aukotojas norės
gyvulį išpirkti, jis turi pridėti vieną
penktadalį prie nustatytosios kainos.

14 Jei kas pašvenčia savo namus
VIEŠPAČIUI, kunigas nustatys namų
vertę pagal jų geras ir blogas savybes.
Kokią kainą kunigas nustatys, tokia ir
bus. 15 O jei žmogus, pašventęs namus
VIEŠPAČIUI, norės juos išpirkti, turės
pridėti vieną penktadalį prie nustaty-
tos vertės, ir namai vėl jam priklausys.

16 Jei kas pašvenčia VIEŠPAČIUI savo
paveldėtos žemės lauką, jo vertė bus
nustatyta pagal kiekį sėklos, reikalin-
gos jam apsėti: penkiasdešimt sida-
brinių šekelių už vieną homerą miežių
sėklos. 17 O jei kas pašvenčia lauką jubi-
liejaus metų pradžioje, jo vertė lieka ta
pati, 18 bet jei laukas pašvenčiamas po
jubiliejaus metų, kunigas apskaičiuos
jo vertę pagal skaičių metų, likusių ligi
jubiliejaus metų, ir jo kaina bus suma-
žinta. 19 O jei žmogus, pašventęs lauką
VIEŠPAČIUI, norės jį išpirkti, turės būti
pridėtas vienas penktadalis prie jo nu-
statytos sumos, ir laukas pereis jam.
20 Bet jei laukas nebūtų išpirktas arba
būtų parduotas kam kitam, tai jo nie-
kada nebebus galima išpirkti. 21 Atėjus
jubiliejaus metams, laukas taps laisvas.
Jis bus šventas VIEŠPAČIUI kaip įžado
laukas; jis taps kunigo nuosavybe. 22 Jei
žmogus pašvenčia VIEŠPAČIUI lauką,

26,42 *Pr 26,3-4*
26,42 *Pr 17,7-8*

kuris buvo pirktas ir nepriklauso prie
paveldėtos žemės nuosavybės, [23]ku-
nigas apskaičiuos jo kainą pagal metų
skaičių ligi jubiliejaus metų. Nustaty-
toji kaina turi būti sumokėta tą pačią
dieną kaip šventa dovana VIEŠPAČIUI.
[24]Jubiliejaus metais žemė sugrįš tam,
iš kurio buvo nupirkta, kurio nuosavy-
bė yra ta žemė. [25]Visi vertės apskaičia-
vimai turi būti atlikti pagal šventyklos
šekelį; dvidešimt gėrų sudaro šekelį.

Negalimos išpirkti atnašos

[26]Tačiau gyvulių pirmagimis – kadangi
pirmagimis yra VIEŠPATIES, todėl nie-
kas negali pašvęsti jo, ar tai būtų jautis,
ar avis – priklauso VIEŠPAČIUI. [27]Jei pir-
magimis yra iš nešvariųjų gyvulių, jis
turi būti išpirktas pagal įkainotą vertę,
pridedant vieną penktadalį. O jei nėra
išperkamas, jis bus parduotas už nu-
statytą kainą.
[28]Jokia žmogaus nuosavybė, ku-
rią jis įžadu besąlygiškai pašvenčia
VIEŠPAČIUI – ar tai būtų žmogus, ar
gyvulys, ar paveldėtos nuosavybės
laukas, – negali būti nei parduota,
nei išpirkta. *Kas įžadu besąlygiškai
pašvęsta, tas ypač šventa VIEŠPAČIUI.
[29]Joks žmogus, besąlygiškai įžadu pa-
švęstas VIEŠPAČIUI, negali būti išpirk-
tas, bet turi būti užmuštas.
[30]*Visos žemės dešimtinės, ar tai
būtų javai iš dirvos, ar medžių vai-
siai, priklauso VIEŠPAČIUI. Jos šventos
VIEŠPAČIUI. [31]Jei kas norėtų išpirkti
kurią nors iš savo dešimtinių, turi pri-
dėti prie jos vieną penktadalį. [32]Visos
dešimtinės jaučių bandos ir avių kai-
menės, kas dešimtas iš visų galvijų,
praeinančių pro piemens lazdą, bus
pašvęstas VIEŠPAČIUI. [33]Teneparenka
nei gero, nei menko, tenepakeičia kitu.
Jei kas pakeistų kitu, ir vienas, ir kitas
gyvulys bus laikomi pašvęstais ir nega-
lės būti išpirkti'".
[34]Tokie tat yra įsakymai izraeli-
tams, kuriuos VIEŠPATS davė Mozei ant
Sinajaus kalno.

27,28 *Sk 18,14*
27,30–33 *Sk 18,21; Įst 14,22-29*

SKAIČIŲ KNYGA

Skaičių knyga (gr. *arithmoi*, lot. *numeri*; hebr. *bamidebār* „dykumoje") – Penkiaknygės, arba Toros, ketvirta knyga.

Knyga prasideda Izraelio giminių išskaičiavimu, o toliau tęsiamas pasakojimas apie keturis dešimtmečius trukusias Mozės vedamos tautos klajones (XIII a. pr. Kr. antra pusė): pasirengimas Sinajaus kalno prieigose (sk. 1–10), kelionė per dykumą į Moabo lygumas (sk. 10–25), užkariautų žemių dalybos (sk. 26–36).

Tik išmirus ištisai silpnadvasei kartai, izraelitai galutinai subręsta ir pasirengia galynėtis su Pažado Žemėje jų laukiančiais sunkumais.

Žmonių surašymas

1 *Antrųjų metų po išėjimo iš Egip-
to žemės antro mėnesio pirmą die-
ną VIEŠPATS kalbėjo Mozei Susitikimo
Palapinėje, Sinajaus dykumoje, tarda-
mas: [2] „Surašykite visą izraelitų ben-
driją pagal kiltis ir protėvių namus,
įrašydami visus vyrus vardais. [3] Tu ir
Aaronas surašysite pagal jų gretas vi-
sus dvidešimt metų ir vyresnius Iz-
raelio vyrus, tinkamus karinei tarny-
bai. [4] Gausite iš kiekvienos giminės po
žmogų, jo protėvių namų galvą, jums
padėti. [5] Vardai vyrų, kurie jums pa-
dės, yra šie: iš Rubeno – Šedeūro sū-
nus Elicūras, [6] iš Simeono – Cūrišadajo
sūnus Šelumielis, [7] iš Judo – Amina-
dabo sūnus Nachšonas, [8] iš Isacharo
– Cuaro sūnus Netanelis, [9] iš Zabulono
– Helono sūnus Eliabas; [10] tarp Juoza-
po sūnų: iš Efraimo – Amihudo sūnus
Elišama, iš Manaso – Pedacūro sūnus
Gamelielis, [11] iš Benjamino – Gideonio
sūnus Abidanas, [12] iš Dano – Amišada-
jo sūnus Ahiezeras, [13] iš Ašero – Ochra-
no sūnus Pagielis, [14] iš Gado – Deuelio
sūnus Eljasafas, [15] iš Naftalio – Enano
sūnus Ahyra". [16] Jie buvo bendrijos iš-
rinkti savo protėvių giminių vadai; jie
buvo Izraelio tūkstančių galvos. [17] Tad
Mozė ir Aaronas pasiėmė tuos išvar-
dytus vyrus [18] ir antro mėnesio pirmą
dieną surinko visą bendriją. Tada iz-
raelitai buvo surašyti pagal savo pro-
tėvių namų kiltis, įrašant dvidešimt
metų ir vyresnius vyrus vardais. [19] Kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, taip jis ir
surašė juos Sinajaus dykumoje.

Dvylika giminių

[20] Izraelio pirmagimio Rubeno pali-
kuonių, pagal jų kilčių kilmę ir protė-
vių namus – visų vyrų nuo dvidešimt
metų ir vyresnių, tinkamų karinei tar-
nybai, įrašytų vardais į sąrašą, [21] – su-
rašytų iš Rubeno giminės, buvo ke-
turiasdešimt šeši tūkstančiai penki
šimtai.

[22] Simeono palikuonių, pagal jų kil-
čių kilmę ir protėvių namus – visų vyrų
nuo dvidešimt metų ir vyresnių, tinka-
mų karinei tarnybai, įrašytų vardais į
sąrašą, [23] – surašytų iš Simeono gimi-
nės, buvo penkiasdešimt devyni tūks-
tančiai trys šimtai.

[24] Gado palikuonių, pagal jų kilčių
kilmę ir protėvių namus įrašytų į są-
rašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
[25] – surašytų iš Gado giminės, buvo
keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši
šimtai penkiasdešimt.

1,1-46 *Sk 26,1-51*

26 Judo palikuonių, pagal jų kilčių
kilmę ir protėvių namus įrašytų į są-
rašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
27 – surašytų iš Judo giminės, buvo sep-
tyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši
šimtai.

28 Isacharo palikuonių, pagal jų kil-
čių kilmę ir protėvių namus įrašytų į
sąrašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
29 – surašytų iš Isacharo giminės, buvo
penkiasdešimt keturi tūkstančiai ke-
turi šimtai.

30 Zabulono palikuonių, pagal jų
kilčių kilmę ir protėvių namus įrašy-
tų į sąrašą vardais nuo dvidešimt metų
ir vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
31 – surašytų iš Zabulono giminės, buvo
penkiasdešimt septyni tūkstančiai ke-
turi šimtai.

32 Tarp Juozapo palikuonių – Efrai-
mo palikuonių, pagal jų kilčių kilmę ir
protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais
nuo dvidešimt metų ir vyresnių, tinka-
mų karinei tarnybai, – 33 surašytų iš
Efraimo giminės, buvo keturiasdešimt
tūkstančių penki šimtai.

34 Manaso palikuonių, pagal jų kil-
čių kilmę ir protėvių namus įrašytų į
sąrašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
35 – surašytų iš Manaso giminės, buvo
trisdešimt du tūkstančiai ir du šimtai.

36 Benjamino palikuonių, pagal jų
kilčių kilmę ir protėvių namus įrašy-
tų į sąrašą vardais nuo dvidešimt metų
ir vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
37 – surašytų iš Benjamino giminės,
buvo trisdešimt penki tūkstančiai ke-
turi šimtai.

38 Dano palikuonių, pagal jų kilčių
kilmę ir protėvių namus įrašytų į są-
rašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
39 – surašytų iš Dano giminės, buvo
šešiasdešimt du tūkstančiai ir septy-
ni šimtai.

40 Ašero palikuonių, pagal jų kil-
čių kilmę ir protėvių namus įrašytų į
sąrašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
41 – surašytų iš Ašero giminės, buvo ke-
turiasdešimt vienas tūkstantis ir penki
šimtai.

42 Naftalio palikuonių, pagal jų kil-
čių kilmę ir protėvių namus įrašytų į
sąrašą vardais nuo dvidešimt metų ir
vyresnių, tinkamų karinei tarnybai,
43 – surašytų iš Naftalio giminės, buvo
penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi
šimtai.

44 Tiek tat surašė Mozė ir Aaronas
drauge su Izraelio vadais, kurių buvo
dvylika, po vieną iš kiekvienų protė-
vių namų. 45 Taigi visų izraelitų, įrašy-
tų pagal protėvių namus nuo dvide-
šimt metų ir vyresnių, tinkamų karinei
tarnybai, 46 iš viso buvo šeši šimtai trys
tūkstančiai penki šimtai penkiasde-
šimt. 47 Tačiau levitai kartu su kitais ne-
buvo surašyti pagal jų protėvių giminę*.

48 VIEŠPATS buvo Mozei kalbėjęs, tar-
damas: 49 „Kartu su kitomis nesurašysi
tik Levio giminės, jų surašymo kartu
su kitomis giminėmis nedarysi. 50 Le-
vitus įpareigosi rūpintis Sandoros Pa-
dangte, visais reikmenimis ir viskuo,
kas jai priklauso. Jie turi nešti Padang-
tę ir visus jos reikmenis; ją turės prižiū-
rėti ir aplink ją palapines statytis. 51 Kai
Padangtė turės leistis į kelionę, levitai
ją nuardys; o kai Padangtė turės būti
pastatyta, levitai ją statys. Kas iš pa-
šaliečių prie jos artintųsi, bus nubaus-
tas mirtimi. 52 Kiti izraelitai statysis
palapines gretomis, kiekvienas savo
dalinyje prie savo ženklo. 53 Bet levi-
tai statysis palapines aplink Sandoros
Padangtę, kad [Dievo] rūstybė neištik-
tų izraelitų bendrijos. Levitai eis San-
doros Padangtės sargybą“. 54 Visa tai
izraelitai įvykdė, kaip VIEŠPATS buvo
Mozei įsakęs.

1,47 Žr. Sk 3,14-16.39.

Giminių išdėstymas stovykloje

2 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui, tardamas: 2 „Izraelitai staty-
sis palapines kiekvienas savo daliny-
je, prie savo protėvių namų ženklo. Jie
statysis palapines aplinkui Susitikimo
Palapinę, atstu nuo jos. 3 Rytų pusė-
je, į saulėtekio pusę, bus Judo stovy-
klos ženklas ir greta prie gretos. Judo
žmonių vadas bus Aminadabo sūnus
Nachšonas. 4 Jo vyrų, pasak surašymo,
buvo septyniasdešimt keturi tūkstan-
čiai šeši šimtai.
5 Šalia jo statysis palapines Isacha-
ro giminė. Isacharo žmonių vadas bus
Cuaro sūnus Netanelis. 6 Jo vyrų, pasak
surašymo, buvo penkiasdešimt keturi
tūkstančiai keturi šimtai.
7 Toliau – Zabulono giminė. Zabu-
lono žmonių vadas bus Helono sū-
nus Eliabas. 8 Jo vyrų, pasak surašymo,
buvo penkiasdešimt septyni tūkstan-
čiai keturi šimtai.
9 Iš viso įrašyta į sąrašą Judo stovy-
kloje pagal jų gretas šimtas aštuonias-
dešimt šeši tūkstančiai keturi šimtai.
Jie pakils į kelionę pirmieji.
10 Pietų pusėje bus Rubeno stovy-
klos ženklas ir greta prie gretos. Rube-
no giminės vadas bus Šedeūro sūnus
Elicūras. 11 Jo vyrų, pasak surašymo,
buvo keturiasdešimt šeši tūkstančiai
penki šimtai.
12 Šalia jo statysis palapines Simeo-
no giminė. Simeono žmonių vadas bus
Cūrišadajo sūnus Šelumielis. 13 Jo vyrų,
pasak surašymo, buvo penkiasdešimt
devyni tūkstančiai trys šimtai.
14 Toliau – Gado giminė. Gado gimi-
nės vadas bus Reuelio sūnus Eljasafas.
15 Jo vyrų, pasak surašymo, buvo ketu-
riasdešimt penki tūkstančiai šeši šim-
tai penkiasdešimt.
16 Iš viso įrašyta į sąrašą Rubeno sto-
vykloje pagal jų gretas šimtas penkias-
dešimt vienas tūkstantis keturi šimtai
penkiasdešimt. Jie pakils į kelionę an-
trieji.
17 Tada Susitikimo Palapinė drauge
su levitų stovykla pakils į kelionę vidu-
ryje tarp kitų stovyklų. Kaip jie gyveno
palapinėse, taip ir keliaus, kiekvienas
savo vietoje, prie savo ženklo.
18 Vakarų pusėje bus Efraimo stovy-
klos ženklas ir greta prie gretos. Efrai-
mo žmonių vadas bus Amihudo sūnus
Elišama. 19 Jo vyrų, pasak surašymo,
buvo keturiasdešimt tūkstančių pen-
ki šimtai.
20 Šalia jo statysis palapines Mana-
so giminė. Manaso žmonių vadas bus
Pedacūro sūnus Gamelielis. 21 Jo vyrų,
pasak surašymo, buvo trisdešimt du
tūkstančiai du šimtai.
22 Toliau – Benjamino giminė. Ben-
jamino giminės vadas bus Gideonio
sūnus Abidanas. 23 Jo vyrų, pasak sura-
šymo, buvo trisdešimt penki tūkstan-
čiai ir keturi šimtai.
24 Iš viso įrašyta į sąrašą Efraimo
stovykloje pagal jų gretas šimtas aš-
tuoni tūkstančiai ir vienas šimtas. Jie
pakils į kelionę tretieji.
25 Šiaurės pusėje bus Dano stovykla,
greta prie gretos. Dano žmonių vadas
bus Amišadajo sūnus Ahiezeras. 26 Jo
vyrų, pasak surašymo, buvo šešiasde-
šimt du tūkstančiai septyni šimtai.
27 Šalia jo statysis palapines Ašero
giminė. Ašero žmonių vadas bus Och-
rano sūnus Pagielis. 28 Jo vyrų, pasak
surašymo, buvo keturiasdešimt vienas
tūkstantis penki šimtai.
29 Toliau – Naftalio giminė. Naftalio
žmonių vadas bus Enano sūnus Ahy-
ra. 30 Jo vyrų, pasak surašymo, buvo
penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi
šimtai.
31 Iš viso įrašyta į sąrašą Dano sto-
vykloje šimtas penkiasdešimt septyni
tūkstančiai šeši šimtai. Jie pakils į ke-
lionę paskutiniai, greta po gretos.“
32 Tiek surašyta izraelitų pagal jų
protėvių namus. Iš viso įrašyta pagal jų
gretas stovyklose šeši šimtai trys tūks-
tančiai penki šimtai penkiasdešimt.

33 Tačiau levitai nebuvo įrašyti į sąrašą tarp kitų izraelitų, kaip VIEŠPATS ir buvo Mozei įsakęs.

34 Izraelitai visa darė, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. Statydamiesi palapines ir keliaudami, jie buvo su savo gretomis, kiekvienas pagal savo kiltį ir protėvių namus.

Levio giminė

3 Štai Aarono ir Mozės palikuonys tuo metu, kai VIEŠPATS kalbėjosi su Moze ant Sinajaus kalno: 2 *Aarono sūnus pirmagimis Nadabas ir Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras. 3 Tokie tat yra vardai Aarono sūnų, pateptų būti kunigais, kuriuos jis pašventino eiti kunigo tarnybą. 4 Bet *Nadabas ir Abihuvas mirė VIEŠPATIES akivaizdoje Sinajaus dykumoje, atnašaudami nešventintą ugnį VIEŠPATIES akivaizdoje. Vaikų jiedu neturėjo. Taigi Eleazaras ir Itamaras ėjo kunigo tarnybą per visą savo tėvo Aarono gyvenimą.

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 6 „Atvesk Levio giminę arčiau ir pristatyk juos padėti kunigui Aaronui. 7 Tarnaudami prie Padangtės, jie atliks pareigas už jį ir visą bendriją priešais Susitikimo Palapinę, tarnaudami prie Padangtės. 8 Tarnaudami prie Padangtės, jie turės prižiūrėti visus Susitikimo Palapinės reikmenis ir atlikti izraelitų pareigas. 9 Pavesi levitus Aaronui ir jo palikuonims; jie iš izraelitų besąlygiškai jam pavesti. 10 O Aaroną ir jo palikuonis paskirsi eiti kunigystės pareigas. Kiekvienas pašalietis, drįstantis brautis, bus nubaustas mirtimi".

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 12 „Štai iš izraelitų vietoj motinų įsčias atvėrusių pirmagimių aš paimu levitus. Levitai bus mano, 13 *nes man priklauso visi pirmagimiai. Kai išmarinau visus pirmagimius Egipto žemėje, padariau sau šventus Izraelyje visus pirmagimius – ir žmonių, ir gyvulių pirmagimius. Jie yra mano. Aš esu VIEŠPATS".

Levitų surašymas

14 VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, tardamas: 15 „Padaryk levitų sąrašą pagal protėvių namus ir kiltis. Įrašyk į sąrašą visus vyrus vieno mėnesio ir vyresnius". 16 Mozė padarė jų sąrašą, kaip jam buvo liepta pagal VIEŠPATIES žodį.

17 Levio sūnų vardai: Geršonas, Kehatas ir Meraris. 18 Štai Geršono sūnų vardai pagal jų kiltis: Libnis ir Šimėjas. 19 Kehato sūnūs pagal jų kiltis: Amramas, Iccharas, Hebronas ir Uzielis. 20 Merario sūnūs pagal jų kiltis: Machlis ir Mušis. Tokios tat buvo levitų kiltys pagal jų protėvių namus.

21 Geršonui priklausė libnių kiltis ir šimių kiltis. Tokios tat buvo geršonų kiltys. 22 Iš viso įrašyta į sąrašą, įskaitant visus vyrus vieno mėnesio ir vyresnius, septyni tūkstančiai penki šimtai. 23 Geršonų kiltys turėjo statytis palapines į vakarus už Padangtės. 24 Jų protėvių namų galva buvo Laelio sūnus Eljasafas. 25 Susitikimo Palapinėje Geršono žmonėms buvo pavesta rūpintis viskuo, kas priklausė Padangtės tarnybai, Palapine ir jos priedanga, užuolaida ant Susitikimo Palapinės įėjimo, 26 kiemo dangomis, užuolaida ant įėjimo į kiemą, supantį Padangtę bei aukurą, ir dangų virvėmis.

27 Kehatui priklausė amramų kiltis, iccharų kiltis, hebronų kiltis ir uzielitų kiltis. Tokios tat buvo kehatų kiltys. 28 Skaičiuojant visus vyrus vieno mėnesio ir vyresnius, jų buvo aštuoni tūkstančiai trys šimtai, esančių šventyklos tarnyboje. 29 Kehatų kiltys turėjo statytis palapines į pietus nuo Padangtės. 30 Kehatų kilčių protėvių namų galva buvo Uzielio sūnus

3,2 *Sk 26,60*

3,4 *Kun 10,1-2; Sk 26,61*

3,13 *Iš 13,2*

Elicafanas. 31 Jiems buvo pavesta rūpintis viskuo, kas susiję su Skrynia, stalu, žvakide, aukurais bei šventyklos reikmenimis, kurie naudojami apeigose, ir užuolaida. 32 Vyriausioji levitų galva buvo Aarono sūnus Eleazaras. Jam pavesta prižiūrėti tarnaujančiuosius šventykloje.

33 Merariui priklausė machlių kiltis ir mušių kiltis. Tokios tat buvo merarių kiltys. 34 Įrašytų į jų sąrašą, įskaitant visus vyrus vieno mėnesio ir vyresnius, buvo šeši tūkstančiai du šimtai. 35 Merarių kilčių protėvių namų galva buvo Abihailo sūnus Cūrielis. Jie turėjo statytis palapines į šiaurę nuo Padangtės. 36 Merario sūnums buvo pavesta rūpintis viskuo, kas susiję su Padangtės lentomis, kartimis, stulpais, pastovais ir visais reikmenimis, 37 taip pat kiemą supančiais stulpais drauge su pastovais, kuoleliais ir virvėmis.

38 Į rytus nuo Padangtės, tai yra Susitikimo Palapinės priekyje, į saulėtekio pusę, buvo pastatytos Mozės ir Aarono bei jo sūnų palapinės. Jie atlikinėjo šventyklos tarnybą kaip pareigą izraelitų labui. Kiekvienas pašalietis, išdrįsęs įsibrauti, turėjo būti nubaustas mirtimi. 39 Visų į sąrašą įtrauktų levitų, kuriuos Mozė ir Aaronas, vykdydami VIEŠPATIES įsakymą, įtraukė pagal jų kiltis, visų vyrų vieno mėnesio ir vyresnių buvo dvidešimt du tūkstančiai.

Levitų išskyrimas

40 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Įtrauk į sąrašą visus pirmagimius izraelitų vyrus, vieno mėnesio ir vyresnius, ir suskaityk jų vardus. 41 Tada paimsi man levitus, – aš esu VIEŠPATS – vietoj visų izraelitų pirmagimių, taip pat levitų galvijus vietoj visų izraelitų galvijų pirmagimių“. 42 Tad Mozė įtraukė į sąrašą visus izraelitų pirmagimius, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs. 43 Visų į sąrašą įtrauktų pirmagimių vyrų, vieno mėnesio ir vyresnių, pagal jų vardų skaičių buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys.

44 Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 45 „Paimk levitus vietoj visų izraelitų pirmagimių ir levitų galvijus vietoj jų galvijų. Levitai priklausys man. Aš esu VIEŠPATS. 46 O už du šimtus septyniasdešimt tris izraelitų pirmagimius, viršijančius levitų skaičių, kaip išpirkimo kainą 47 už kiekvieną paimsi penkis šekelius pagal šventyklos šekelį, skaičiuodamas dvidešimt gėrų viename šekelyje. 48 Atiduok Aaronui ir jo sūnums pinigus, kuriais buvo išpirkti viršijantys skaičių“. 49 Tad Mozė paėmė išpirkimo pinigus iš tų, kurie viršijo levitų išpirktuosius; 50 jis iš izraelitų paėmė pirmagimių pinigus – vieną tūkstantį tris šimtus šešiasdešimt šekelių, skaičiuojant pagal šventyklos šekelį. 51 Tada Mozė padavė išpirkimo pinigus Aaronui ir jo sūnums pagal VIEŠPATIES žodį, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Kehato kilčių pareigos

4 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2 „Surašykite Kehato žmones atskirai nuo kitų levitų pagal jų protėvių namus ir kiltis, 3 nuo trisdešimt metų ir vyresnius ligi penkiasdešimt metų, kurie privalo eiti tarnybą, atlikdami darbus Susitikimo Palapinėje. 4 Kehato žmonių tarnyba susijusi su Susitikimo Palapine ir švenčiausiais daiktais.

5 Perkeliant stovyklą, Aaronas ir jo sūnūs įeis, nuims skiriančiąją uždangą ir apdengs ja Sandoros Skrynią. 6 Ant jos užklos apdangalą iš tehašimo odos, užties skaisčiai mėlyną audinį ir sukiš kartis. 7 Ant padėtinės duonos stalo užties mėlyną skarą; sudės ant jo lėkštes, smilkalų indus, liejamųjų atnašų dubenis ir ąsočius; ant jo bus ir įprastinė duona. 8 Tada jie užties ant jų tamsiai raudonos spalvos audinį, apdengs jį apdangalu iš tehašimo odos ir sukiš kartis. 9 Paėmę mėlyną audinį, apdengs žvakidę su

žibintais, žnyplėmis, padėklais ir visais
aliejaus indais, kurie jai skirti; 10 įvynio-
ję ją drauge su visais reikmenimis į te-
hašimo odos apdangalą, užkels ant neš-
tuvų. 11 Aukso aukurą apdengs mėlynu
audiniu, užklos apdangalu iš tehašimo
odos ir sukiš kartis. 12 Paėmę visus šven-
tyklos tarnyboje naudojamus reikme-
nis, suvynios į mėlyną audinį, apdengs
tehašimo odos apdangalu ir padės ant
neštuvų. 13 Nuvalę pelenus nuo aukuro,
apdengs jį violetiniu audiniu. 14 Ant jo
sudės visus aukuro reikmenis, naudoja-
mus tarnyboje: keptuves, šakes, kaušus
ir dubenis – visus aukuro reikmenis;
apdengs jį tehašimo odos apdangalu ir
sukiš kartis. 15 Tik Aaronui ir jo sūnums
pabaigus vynioti šventyklą bei visus
reikmenis ir stovyklai leidžiantis į ke-
lionę, teateis Kehato žmonės jų gaben-
ti, kad neprisiliestų prie šventųjų daiktų
ir nenumirtų. Tokie tat yra Susitikimo
Palapinės daiktai, kuriuos turi gabenti
Kehato žmonės.

16 Kunigo Aarono sūnui Eleazarui
bus pavesta rūpintis aliejumi žibin-
tams, kvapiuoju smilkalu, įprastine
javų atnaša ir patepimo aliejumi – prie-
žiūra visos Padangtės ir visko, kas joje,
šventykla ir jos reikmenimis".

17 Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aaronui, tardamas: 18 „Neleiskite, kad
kehatų kilčių šeima būtų išnaikinta
tarp levitų. 19 Štai kaip turite elgtis, kad
jie išliktų gyvi ir nenumirtų, artinda-
miesi prie švenčiausių daiktų: Aaronas
ir jo sūnūs turi įeiti ir paskirti kiekvie-
nam jo pareigą ir naštą. 20 Patys Keha-
to žmonės, kad nenumirtų, negali eiti į
vidų pasižiūrėti į šventuosius daiktus
nė akimirkos".

Geršono kilčių pareigos

21 Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tar-
damas: 22 „Taip pat surašyk Geršono
žmones pagal jų protėvių namus ir kil-
tis. 23 Įtrauksi į sąrašą visus nuo trisde-
šimt metų ir vyresnius ligi penkiasde-
šimt metų, kurie privalo eiti tarnybą,
atlikdami Susitikimo Palapinės tar-
nybą. 24 Geršono kilčių tarnyba apima
darbą ir naštų gabenimą. 25 Jie neš Pa-
dangtės dangas, Susitikimo Palapinę
su uždanga ir tehašimo odos priedan-
gą, esančią ant jos, Susitikimo Palapi-
nės įėjimo užuolaidą, 26 kiemo dangas,
kiemo aplink Padangtę ir aukurą var-
tų užuolaidą, virves ir visus reikmenis
kiemo tarnybai. Jie atliks visa, ką rei-
kia čia padaryti. 27 Visos Geršono žmo-
nių pareigos – visas naštų gabenimas ir
visa jų tarnyba – bus atliekamos Aaro-
nui ir jo sūnums įsakius. Jiems pavesi
rūpintis naštų gabenimu. 28 Tokia yra
geršonų kilčių tarnyba Susitikimo Pa-
lapinei. Jie atliks savo pareigas kunigo
Aarono sūnaus Itamaro prižiūrimi.

Merario kilčių pareigos

29 Merario žmones įtrauksi į sąrašą pa-
gal jų kiltis ir protėvių namus 30 nuo
trisdešimt metų ir vyresnius ligi pen-
kiasdešimt metų, kurie privalo eiti tar-
nybą, atlikdami Susitikimo Palapinės
darbus. 31 Jiems pavesta gabenti šiuos
Susitikimo Palapinės reikmenis: Pa-
dangtės lentas, skersinius, stulpus ir
pastovus; 32 kiemą supančius stulpus
su jų pastovais, kuolais bei virvėmis
ir visus reikmenis jų tarnybai. Sura-
šykite vardus gabenančių naštas, už
kurias kiekvienas atsakingas. 33 Tokia
tat yra Merario kilčių tarnyba; visa jų
tarnyba susijusi su Susitikimo Palapi-
ne, kunigo Aarono sūnaus Itamaro pri-
žiūrima".

Levitų surašymas

34 Taigi Mozė ir Aaronas bei bendrijos
galvos įtraukė į sąrašą Kehato žmo-
nes pagal jų kiltis ir protėvių namus
35 nuo trisdešimt metų ir vyresnius
ligi penkiasdešimt metų, kurie pri-
valėjo eiti tarnybą, susijusią su Susi-
tikimo Palapine. 36 Įtrauktųjų į sąra-
šą buvo du tūkstančiai septyni šimtai

penkiasdešimt. [37] Tiek buvo sąraše
įrašytų iš kehatų kilčių, ėjusių tarny-
bą Susitikimo Palapinėje. Mozė ir Aa-
ronas įtraukė juos į sąrašą, vykdydami
Mozei duotą VIEŠPATIES įsakymą.

[38] Įtrauktųjų į sąrašą Geršono žmo-
nių pagal jų kiltis ir protėvių namus
[39] nuo trisdešimt metų ir vyresnių ligi
penkiasdešimt metų, privalėjusių eiti
tarnybą, susijusią su Susitikimo Pa-
lapine, [40] sąraše įrašytų pagal jų kiltis
ir protėvių namus, buvo du tūkstan-
čiai šeši šimtai trisdešimt. [41] Tiek buvo
įtrauktųjų į sąrašą Geršono žmonių,
ėjusių tarnybą Susitikimo Palapinėje.
Mozė ir Aaronas įtraukė juos į sąrašą,
vykdydami VIEŠPATIES įsakymą.

[42] Įtrauktųjų į sąrašą iš Merario kil-
čių pagal jų kiltis ir protėvių namus
[43] nuo trisdešimt metų ir vyresnių ligi
penkiasdešimt metų, privalėjusių eiti
tarnybą Susitikimo Palapinėje, [44] są-
raše įrašytų pagal jų kiltis, buvo trys
tūkstančiai du šimtai. [45] Tiek buvo įra-
šytųjų į sąrašą iš Merario kilčių, ku-
riuos Mozė ir Aaronas įrašė į sąrašą,
vykdydami Mozei duotą VIEŠPATIES
įsakymą.

[46] Visų į sąrašą įtrauktųjų, kuriuos
Mozė ir Aaronas bei Izraelio galvos su-
rašė pagal jų kiltis ir protėvių namus
[47] nuo trisdešimt metų ir vyresnius
ligi penkiasdešimt metų, privalėju-
sius atlikti tarnybos ir gabenimo dar-
bus, susijusius su Susitikimo Palapine,
[48] įrašytų į sąrašą buvo aštuoni tūks-
tančiai penki šimtai aštuoniasdešimt.
[49] VIEŠPATIES įsakymu per Mozę buvo
padarytas jų surašymas, ir kiekvienam
nurodyta, kokį darbą turi atlikti ir ko-
kią naštą gabenti. Taip jie buvo surašy-
ti į sąrašą, kaip VIEŠPATS įsakė Mozei.

Stovyklos ir žmonių švara

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: [2] „Įsakyk izraelitams išvaryti
iš stovyklos kiekvieną raupsuotąjį ar
kenčiantį sėklos išsiliejimą ir kiekvie-
ną, tapusį nešvarų dėl prisilietimo prie
numirėlio. [3] Išvarykite tiek vyrus, tiek
moteris. Išvarykite juos už stovyklos,
kad neišniekintų stovyklos tų, tarp ku-
rių aš gyvenu“. [4] Izraelitai taip ir pada-
rė, išvarydami juos už stovyklos. Kaip
VIEŠPATS buvo Mozei kalbėjęs, taip iz-
raelitai ir padarė.

[5] *VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: [6] „Kalbėk izraelitams: kai vyras ar
moteris kuo nors nusikalsta artimui,
užgaudamas VIEŠPATĮ, tas žmogus
užsitraukia kaltę. [7] Jie turės išpažinti
savo padarytą nuodėmę. Tas žmogus
sugrąžins nuskriaustajam visą sumą,
pridėdamas viršaus vieną penktadalį.
[8] Jei nuskriaustasis neturėtų artimiau-
sio giminaičio, kuriam būtų galima at-
silyginti už skriaudą, atlyginimas už
skriaudą eis VIEŠPATIES kunigui, išsky-
rus permaldavimo aviną, kuriuo ku-
nigas atlieka permaldavimą už kaltąjį.
[9] Panašiai kiekviena dovana iš šven-
tųjų aukų, kurias izraelitai atneša ku-
nigui, jam ir priklausys. [10] Žmogaus
šventosios aukos priklauso jam pa-
čiam, o ką žmogus duoda kunigui, pri-
klauso kunigui“.

[11] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[12] „Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems:
jei kieno nors žmona nueina klaidin-
gu keliu ir tampa neištikima, [13] jei ki-
tas vyras turėjo lytinių santykių su ja,
nežinant jos vyrui, tačiau ji lieka nesu-
sekta, nors ir susiteršusi, o liudytojų
prieš ją nėra, nes svetimaujant nebuvo
pagauta, [14] bet jį apimtų pavyduliavimo
dvasia ir imtų pavyduliauti savo žmo-
nai, kuri save suteršė, arba jei jį apimtų
pavyduliavimo dvasia ir imtų pavydu-
liauti savo žmonai, nors ji ir nėra savęs
suteršusi, [15] tai toks vyras atves savo
žmoną pas kunigą. Jis atneš kaip atna-
šą už ją vieną dešimtadalį efos miežių
miltų. Nepils ant jų aliejaus, nebers ant
jų smilkalų, nes tai pavyduliavimo javų

5,5-8 *Kun 6,1-7*

atnaša – priminimo javų atnaša, kuri
primena kaltę.
[16] Tada kunigas atves ją į priekį ir pa-
statys VIEŠPATIES akivaizdoje. [17] Kuni-
gas įpils švento vandens į molinį indą
ir, paėmęs nuo Padangtės aslos truputį
tį dulkių, subers į vandenį. [18] Pastatęs
moterį VIEŠPATIES akivaizdoje, kunigas
sutaršys moters plaukus ir paduos jai
į rankas priminimo javų atnašą, kuri
yra pavyduliavimo javų atnaša. O savo
paties rankoje kunigas laikys kartybės
vandenį, nešantį prakeikimą. [19] Tada
kunigas ją prisaikdins, tardamas: 'Jei
joks svetimas vyras su tavimi negu-
lėjo, jei tu nenuklydai į susiteršimą,
būdama savo vyro žmona, būk apsau-
gota nuo šio kartybės vandens, nešan-
čio prakeikimą. [20] Bet jei tu nuklydai,
būdama savo vyro žmona, jei suter-
šei save, ir kitas žmogus, o ne tavo vy-
ras, turėjo lytinių santykių su tavimi,
– [21] teprisaikdina kunigas moterį pra-
keikimo priesaika ir tesako moteriai:
– tepadaro tave VIEŠPATS prakeikimo
ir priesaikos pavyzdžiu žmonėms, kai
VIEŠPATS padarys, kad sunyktų tavo
šlaunys ir išsipūstų tavo pilvas. [22] Tad
tepatenka šis vanduo, nešantis prakei-
kimą, į tavo vidurius ir tepadaro, kad
tavo pilvas išsipūstų ir šlaunys sunyk-
tų!' O moteris sakys: 'Amen! Amen!'*
[23] Tada kunigas surašys šiuos pra-
keikimus ritinyje ir nuplaus juos kar-
tybės vandeniu. [24] Pagirdys moterį
kartybės vandeniu, nešančiu prakeiki-
mą, kad prakeikimą nešantis vanduo
patektų į ją ir sukeltų kartų skausmą.
[25] Kunigas paims javų atnašą, pasiū-
buos javų atnašą VIEŠPATIES akivaizdo-
je ir nuneš ją ant aukuro. [26] Pasėmęs iš
javų atnašos javų saują kaip priminimo
auką, kunigas pavers juos dūmais. Ga-
lop moterį pagirdys vandeniu. [27] Po to,
kai bus pagirdęs vandeniu, jei ji iš tik-
ro save suteršusi ir buvusi neištikima
savo vyrui, prakeikimą nešantis van-
duo pereis per ją ir sukels kartų skaus-
mą; jos pilvas išsipūs, ir jos šlaunys
sunyks. Moteris taps prakeikimu tarp
savųjų. [28] Bet jei moteris nėra savęs su-
teršusi ir yra nekalta, ji bus atspari ir
galės gimdyti vaikus.
[29] Tokios tat yra apeigos pavydu-
liavimo atvejais, kai moteris, būdama
savo vyro žmona, nuklysta ir save su-
teršia [30] arba kai pavyduliavimo dva-
sia apima vyrą, ir jis ima pavyduliauti
savo žmonai. Tada moteris bus pasta-
tyta VIEŠPATIES akivaizdoje, ir kunigas
pritaikys jai visas šias apeigas. [31] Vyras
bus laisvas nuo kaltės, bet moteris už-
sitrauks kaltę".

Nuostatai nazyrams

6 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[2] „Kalbėk izraelitams, sakydamas:
kai kas nors, vyras ar moteris, padaro
ypatingą įžadą – nazyro įžadą – pasi-
švęsti VIEŠPAČIUI, [3] *toks žmogus turi
susilaikyti nuo vyno ir kitų svaiga-
lų, susilaikyti nuo acto iš vyno ar bet
kokių kitų svaigalų, negerti jokios vy-
nuogių sunkos ir nevalgyti nei šviežių,
nei džiovintų vynuogių. [4] Visą laiką,
kol yra nazyras, jis nevalgys nieko, kas
gaunama iš vynmedžio, nevalgys net
sėklų bei žievelių.
[5] Per visas nazyrato įžado dienas
skustuvas nepalies jo galvos; kol ne-
pasibaigs laikas, kuriam jis įžadu pa-
sišventė VIEŠPAČIUI, jis bus pašvęstas,
augins ilgus plaukus ir pins į kasas.
[6] Per visas dienas, kuriomis pasi-
šventė VIEŠPAČIUI, jis neįžengs į vietą,
kur yra numirėlis. [7] Net jeigu numirtų
jo tėvas ar motina, brolis ar sesuo, jis
negali savęs suteršti, nes jo pasišventi-
mas yra jam ant galvos. [8] Visą laiką, kol
jis yra nazyras, jis pašvęstas VIEŠPAČIUI.

5,22 Hebr. „tikrai, iš tikrųjų"; vartojamas reiš-
kiant pritarimą pareiškimui, prakeikimui,
palaiminimui ir kt.

6,3 *Lk 1,15*

9 Jeigu kas nors labai staiga šalia jo
numirtų, suteršdamas pašvęstą gal-
vą, jis nusiskus galvą tą dieną, kai taps
švarus; septintą dieną jis nusiskus gal-
vą. 10 Aštuntą dieną jis atneš du pur-
plelius ar du jaunus balandžius kuni-
gui prie įėjimo į Susitikimo Palapinę.
11 Kunigas paaukos vieną kaip auką už
nuodėmę, o kitą – kaip deginamąją
auką ir atliks permaldavimą už jį, nes
jis užsitraukė kaltę per numirėlį. Tą
pačią dieną jis vėl pašvęs savo galvą,
12 vėl paskirs VIEŠPAČIUI nazyrato die-
nas ir atves metinį avinėlį kaip atnašą
už nuodėmę. Ankstesnis laikas nebus
įskaitytas, nes pašvęstoji galva buvo
suteršta.

13 *Tokios yra nazyro apeigos: tą
dieną, kai jo pašventimo laikas baigia-
si, jis turi būti atvestas prie Susitikimo
Palapinės įėjimo. 14 Kaip savo dovaną
VIEŠPAČIUI jis atves vieną sveiką mitulę
avį kaip deginamąją auką, vieną svei-
ką mitulę avį kaip auką už nuodėmę,
vieną sveiką aviną kaip bendravimo
auką, 15 atneš pintinę neraugintos duo-
nos kepalų iš geriausių miltų, įmaišytų
aliejumi, neraugintų, aliejumi apteptų
plokštainių drauge su javų ir liejamo-
siomis atnašomis. 16 Visa kunigas atna-
šaus VIEŠPATIES akivaizdoje, paaukos
jo auką už nuodėmę bei deginamąją
auką, 17 atnašaus aviną kaip bendravi-
mo auką VIEŠPAČIUI drauge su nerau-
gintos duonos pintine; kunigas taip
pat paaukos javų bei liejamąją atnašą.
18 Tada nazyras nusiskus pašvęstą gal-
vą prie įėjimo į Susitikimo Palapinę ir,
nunešęs plaukus nuo pašvęstos galvos,
padės juos ant ugnies po bendravimo
auka.

19 Tada, kai jis bus nusiskutęs savo
pašvęstą galvą, kunigas paims išvirtą
avino mentę, vieną neraugintą kepa-
lą iš pintinės, vieną neraugintą plokš-
tainį ir padės juos nazyrui ant delnų.

6,13-21 *Apd 21,23-24*

20 Paskui kunigas pakylės juos kaip
siūbuojamąją atnašą VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. Jie bus kunigui šventa da-
lis drauge su siūbuojamosios atnašos
krūtine ir dovanos atnašos mente. Po
to nazyras gali gerti vyną.

21 Tokios tat yra įžadą darančio na-
zyro pareigos. Jo atnaša VIEŠPAČIUI
turi būti pagal nazyrato įžadą, neskai-
tant to, ką dar jis išgali duoti. Pagal tai,
kokį įžadą jis bus padaręs, taip jis turi
ir elgtis, vykdydamas savo pašventimo
nuostatus“.

Kunigiškasis palaiminimas

22 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
23 „Kalbėk Aaronui ir jo sūnums ir sa-
kyk jiems: ‘Taip laiminsite izraelitus.
Sakykite jiems:
24 VIEŠPATS telaimina ir
tesaugo tave!
25 VIEŠPATS tenušviečia
tave savo veidu
ir tebūna tau maloningas!
26 VIEŠPATS tepažvelgia
į tave maloniai
ir tesuteikia tau ramybę!’
27 Taip jie tars mano vardą izraeli-
tams, ir aš juos palaiminsiu“.

Vadų atnašos

7 Tą dieną, kai Mozė baigė statyti
Padangtę, patepė ir pašventė ją su
visu jos apstatymu, patepė ir pašventė
aukurą su visais jo reikmenimis, 2 at-
našas įteikė Izraelio vadai, būtent gal-
vos jų protėvių namų, giminių vadai ir
vadovavusieji surašytiesiems. 3 Atna-
šos, kurias jie atgabeno VIEŠPATIES aki-
vaizdon, buvo šeši dengti vežimai ir
dvylika jaučių – po vežimą nuo dviejų
vadų ir po jautį nuo kiekvieno. Jos buvo
įteiktos prie Padangtės.

4 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: 5 „Pri-
imk jas iš jų Susitikimo Palapinės
tarnybai ir atiduok levitams pagal
jų tarnybą“. 6 Mozė priėmė vežimus
bei jaučius ir perdavė levitams. 7 Du

vežimus ir keturis jaučius davė Geršo-
no žmonėms pagal jų tarnybą, 8 o ketu-
ris vežimus ir aštuonis jaučius – Mera-
rio žmonėms pagal jų tarnybą, kunigo
Aarono sūnaus Itamaro priežiūrimą.
9 O Kehato žmonėms nedavė jokio ve-
žimo, nes jiems buvo pavesta rūpintis
šventaisiais daiktais, kurie turėjo būti
nešami ant pečių.

10 Vadai davė atnašas ir aukurui pa-
švęsti tą dieną, kai jis buvo pateptas.
Vadams prie aukuro įteikiant savo at-
našas, 11 VIEŠPATS tarė Mozei: „Teduoda
jie savo atnašas aukurui pašvęsti kas-
dien po vieną“.

12 Pirmą dieną savo atnašą įteikė
Aminadabo sūnus Nachšonas iš Judo
giminės. 13 Jo atnaša buvo sidabro du-
buo, sveriantis šimtą trisdešimt šeke-
lių, sidabro taurė, sverianti septynias-
dešimt šekelių pagal šventyklos šekelį,
– abu pilni geriausių miltų, įmaišytų
aliejumi, javų atnašai, 14 aukso lėkštė,
sverianti dešimt šekelių, pilna smilka-
lų, 15 jautukas, avinas ir mitulis avinė-
lis deginamajai aukai, 16 ožys aukai už
nuodėmę 17 ir du jaučiai, penki avinai,
penki ožiai bei penki mituliai avinėliai
bendravimo aukai. Tokia buvo Amina-
dabo sūnaus Nachšono atnaša.

18 Antrą dieną atnašą įteikė Isacha-
ro vadas Netanelio sūnus Cuaras. Jis
įteikė kaip savo atnašą sidabro dube-
nį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių,
19 sidabro taurę, sveriančią septynias-
dešimt šekelių pagal šventyklos šekelį,
– abu pilnus geriausių miltų, įmaišytų
aliejumi, javų atnašai, 20 aukso lėkštę,
sveriančią dešimt šekelių, pilną smil-
kalų, 21 jautuką, aviną ir mitulį avinėlį
kaip deginamąją auką, 22 ožį kaip auką
už nuodėmę 23 ir du jaučius, penkis
avinus, penkis ožius bei penkis mitu-
lius avinėlius kaip bendravimo auką.
Tokia buvo Netanelio sūnaus Cuaro
atnaša.

24 Trečią dieną – Zabulono gimi-
nės vadas Helono sūnus Eliabas. 25 Jo
atnaša buvo sidabro dubuo, sverian-
tis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro
taurė, sverianti septyniasdešimt šeke-
lių pagal šventyklos šekelį, – abu pil-
ni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi,
javų atnašai, 26 aukso lėkštė, sverianti
dešimt šekelių, pilna smilkalų, 27 jau-
tukas, avinas ir mitulis avinėlis degi-
namajai aukai, 28 ožys aukai už nuodė-
mę 29 ir du jaučiai, penki avinai, penki
ožiai bei penki mituliai avinėliai ben-
dravimo aukai. Tokia buvo Helono sū-
naus Eliabo atnaša.

30 Ketvirtą dieną – Rubeno giminės
vadas Šedeūro sūnus Elicūras. 31 Jo at-
naša buvo sidabro dubuo, sveriantis
šimtą trisdešimt šekelių, sidabro tau-
rė, sverianti septyniasdešimt šeke-
lių pagal šventyklos šekelį, – abu pil-
ni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi,
javų atnašai, 32 aukso lėkštė, sverianti
dešimt šekelių, pilna smilkalų, 33 jau-
tukas, avinas ir mitulis avinėlis degi-
namajai aukai, 34 ožys aukai už nuodė-
mę 35 ir du jaučiai, penki avinai, penki
ožiai bei penki mituliai avinėliai ben-
dravimo aukai. Tokia buvo Šedeūro sū-
naus Elicūro atnaša.

36 Penktą dieną – Simeono giminės
vadas Cūrišadajo sūnus Šelumielis.
37 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sve-
riantis šimtą trisdešimt šekelių, sida-
bro taurė, sverianti septyniasdešimt
šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu
pilni geriausių miltų, įmaišytų alieju-
mi, javų atnašai, 38 aukso lėkštė, sve-
rianti dešimt šekelių, pilna smilkalų,
39 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis
deginamajai aukai, 40 ožys aukai už
nuodėmę 41 ir du jaučiai, penki avinai,
penki ožiai bei penki mituliai avinėliai
bendravimo aukai. Tokia buvo Cūriša-
dajo sūnaus Šelumielio atnaša.

42 Šeštą dieną – Gado giminės vadas
Deuelio sūnus Eljasafas. 43 Jo atnaša
buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą
trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sve-
rianti septyniasdešimt šekelių pagal

šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 44 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 45 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 46 ožys aukai už nuodėmę 47 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tokia buvo Deuelio sūnaus Eljasafo atnaša.

48 Septintą dieną – Efraimo giminės vadas Amihudo sūnus Elišama. 49 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 50 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 51 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 52 ožys aukai už nuodėmę 53 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tokia buvo Amihudo sūnaus Elišamos atnaša.

54 Aštuntą dieną – Manaso giminės vadas Pedacūro sūnus Gamelielis. 55 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 56 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 57 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 58 ožys aukai už nuodėmę 59 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tokia buvo Pedacūro sūnaus Gamelielio atnaša.

60 Devintą dieną – Benjamino giminės vadas Gideonio sūnus Abidanas. 61 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 62 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 63 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 64 ožys aukai už nuodėmę 65 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tokia buvo Gideonio sūnaus Abidano atnaša.

66 Dešimtą dieną – Dano giminės vadas Amišadajo sūnus Ahiezeras. 67 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 68 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 69 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 70 ožys aukai už nuodėmę 71 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tokia buvo Amišadajo sūnaus Ahiezero atnaša.

72 Vienuoliktą dieną – Ašero žmonių vadas Ochrano sūnus Pagielis. 73 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 74 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 75 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 76 ožys aukai už nuodėmę 77 ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai.

78 Dvyliktą dieną – Naftalio žmonių vadas Enano sūnus Ahyra. 79 Jo atnaša buvo sidabro dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabro taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, – abu pilni geriausių miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai, 80 aukso lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų, 81 jautukas, avinas ir mitulis avinėlis deginamajai aukai, 82 ožys aukai už nuodėmę 83 ir du

jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei
penki mituliai avinėliai bendravimo
aukai. Tokia buvo Enano sūnaus Ahy-
ros atnaša.
84 Tokia tat buvo pašventimo atna-
ša aukurui iš Izraelio vadų tą dieną,
kai jis buvo pateptas: dvylika sidabro
dubenų, dvylika sidabro taurių, 85 kie-
kvienas dubuo, sveriantis šimtą trisde-
šimt šekelių, o kiekviena taurė – septy-
niasdešimt, iš viso sidabro indų buvo
du tūkstančiai keturi šimtai šekelių pa-
gal šventyklos šekelį; 86 dvylika aukso
lėkščių, pilnų smilkalų, kiekviena sve-
rianti dešimt šekelių pagal šventyklos
šekelį, iš viso aukso lėkščių buvo šim-
tas dvidešimt šekelių; 87 iš viso galvijų
deginamajai aukai buvo dvylika jaučių,
dvylika avinų, dvylika mitulių avinėlių
drauge su jų javų atnaša ir dvylika ožių
aukai už nuodėmę; 88 iš viso bendravi-
mo aukai galvijų buvo: dvidešimt ke-
turi jaučiai, šešiasdešimt avinų, šešias-
dešimt ožių ir šešiasdešimt mitulių
avinėlių. Tokia buvo pašventimo atna-
ša aukurui po to, kai jis buvo pateptas.
89 Kada tik Mozė įeidavo į Susitiki-
mo Palapinę kalbėtis su VIEŠPAČIU, jis
girdėdavo jam kalbant balsą nuo ma-
lonės sosto, kuris buvo ant Sandoros
Skrynios tarp dviejų kerubų. Taip jis
kalbėdavo jam.

Aukso žvakidė

8 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Kalbėk Aaronui ir sakyk
jam: 'Kai dėsi žibintus, teapšviečia sep-
tynetas žibintų vietą žvakidės prieky-
je'". 3 Aaronas taip ir padarė. Jis įdėjo
žibintus, kad apšviestų vietą žvakidės
priekyje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsa-
kęs. 4 O žvakidė buvo šitaip padirbta: ji
buvo kalstyto aukso dirbinys, nukal-
ta nuo pat koto ligi vainiklapio pagal
pavyzdį, kurį VIEŠPATS parodė Mozei.
Taip jis padirbo žvakidę.

Levitų pašventimas

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
6 „Paimk levitus iš izraelitų ir apvalyk
juos. 7 Štai ką turėsi daryti, kad juos
apvalytum. Apšlakstyk juos apvalymo
vandeniu, tepereina visą savo kūną
skustuvu, teišsiskalbia drabužius ir
teapvalo save. 8 Tada jie tepaima jau-
tuką ir geriausių miltų, įmaišytų alie-
jumi, javų atnašai, o tu paimsi kitą
jautuką aukai už nuodėmę. 9 Atvesi
levitus priešais Susitikimo Palapinę ir
sušauksi visą izraelitų bendriją. 10 Tau
atvedus levitus priešais VIEŠPATĮ, izra-
elitai uždės savo rankas ant levitų, 11 o
Aaronas paaukos levitus kaip siūbuo-
jamąją atnašą nuo izraelitų, kad jie at-
liktų VIEŠPATIES tarnybą. 12 Dabar levi-
tai uždės rankas jaučiams ant galvos,
ir jis paaukos vieną kaip auką už nuo-
dėmę, o kitą – kaip deginamąją auką
permaldavimui už levitus. 13 Atvedęs
levitus priešais Aaroną ir jo sūnus, pa-
aukosi juos kaip siūbuojamąją atnašą
VIEŠPAČIUI.
14 Taip atskirsi levitus nuo kitų izra-
elitų, kad jie būtų mano. 15 Paskui levi-
tai gali įeiti atlikti tarnybą Susitikimo
Palapinėje. Tu juos apvalei ir paauko-
jai kaip siūbuojamąją atnašą, 16 nes jie
iš izraelitų pašvęsti man besąlygiškai.
Aš juos pasiėmiau vietoj visų, kurie
atveria įsčias, visų izraelitų pirmagi-
mių, 17 *nes visi izraelitų pirmagimiai
– žmonių ir gyvulių pirmagimiai – yra
mano. Aš juos pašventčiau sau nuo
tos dienos, kurią ištikau pirmagimius
Egipto žemėje. 18 Aš pasiėmiau levi-
tus vietoj visų izraelitų pirmagimių.
19 Be to, aš daviau levitus iš izraelitų
kaip dovaną Aaronui ir jo sūnums, kad
tarnautų už izraelitus prie Susitikimo
Palapinės ir atliktų permaldavimą už
izraelitus, idant neištiktų izraelitų ko-
kia rykštė už ėjimą per arti prie šven-
tyklos".

8,1-4 *Iš 25,31-40; 37,17-24*

8,17 *Iš 13,2.*

[20] Mozė ir Aaronas bei visa izraelitų
bendrija taip ir pasielgė su levitais. Iz-
raelitai elgėsi su levitais, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs. [21] Levitai apsivalė nuo
nuodėmės ir išsiskalbė drabužius.
Tada Aaronas paaukojo juos kaip siū-
buojamąją atnašą VIEŠPATIES akivaiz-
doje; Aaronas už juos atliko permalda-
vimą jiems apvalyti. [22] Po to levitai įėjo
į Susitikimo Palapinę eiti savo tarny-
bos Aarono ir jo sūnų prižiūrimi. Kaip
VIEŠPATS buvo Mozei dėl levitų įsakęs,
taip jie ir padarė.

[23] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[24] „Štai levitų nuostatai: nuo dvidešimt
penkerių metų ir vyresni jie pradės at-
likinėti pareigas Susitikimo Palapinės
tarnyboje; [25] sulaukę penkiasdešimt
metų, pasitrauks iš tarnybos pareigų ir
daugiau nebetarnaus. [26] Jie gali padėti
savo broliams Susitikimo Palapinėje
eiti pareigas, bet tarnybos nebeatliks.
Taip elgsiesi su levitais, skirstydamas
jiems pareigas“.

Pascha

9 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus
dykumoje antrųjų metų pirmą
mėnesį po jų išėjimo iš Egipto, tarda-
mas: [2] „Teatnašauja izraelitai Paschą
nustatytu laiku. [3] Šio mėnesio keturio-
liktą dieną temstant atnašausite ją nu-
statytu laiku, atnašausite ją pagal visus
įstatus ir apeigas“. [4] Tad Mozė paliepė
izraelitams atnašauti Paschą, [5] ir jie
atnašavo pirmo mėnesio keturioliktą
dieną temstant Sinajaus dykumoje. Iz-
raelitai visa padarė, kaip VIEŠPATS buvo
Mozei įsakęs.

[6] Atsitiko taip, kad buvo žmonių,
kurie tapo nešvarūs dėl prisilietimo
prie numirėlio ir negalėjo tą dieną at-
našauti Paschos. Tą pačią dieną jie at-
skubėjo pas Mozę ir Aaroną [7] ir sakė
jiems: „Nors ir esame nešvarūs dėl
prisilietimo prie numirėlio, kodėl gi
mums turi būti neleidžiama aukoti nu-
statytu laiku VIEŠPATIES atnašą drauge
su kitais izraelitais?“ [8] Mozė atsakė
jiems: „Palaukite, leiskite man išgirsti,
ką VIEŠPATS įsakys“.

[9] VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[10] „Kalbėk izraelitams, sakydamas: ‘Jei
kas nors iš jūsų ar iš jūsų palikuonių
taptų nešvarus, paliesdamas numirė-
lį, ar būtų tolimoje kelionėje, vis dėlto
galės atnašauti Paschą VIEŠPAČIUI. [11] Jie
atnašaus ją antro mėnesio keturiolik-
tą dieną, temstant; jie valgys avinėlį su
nerauginta duona ir karčiosiomis žo-
lėmis. [12] Nieko iš jo nepaliks ligi ryto,
*nesulaužys jokio kaulo. Jie atnašaus
jį pagal Paschos apeigas. [13] Bet jei kas
nors, būdamas švarus ir ne kelionėje,
susilaikytų atnašauti Paschą, jis bus
atskirtas nuo tautos, nes neatnaša-
vo VIEŠPAČIUI aukos nustatytu laiku.
Tas žmogus turės pakelti savo nuo-
dėmės padarinius. [14] Jei ateivis, gyve-
nantis tarp jūsų, norėtų atnašauti Pas-
chą VIEŠPAČIUI, jis tai turi daryti pagal
Paschos nuostatus ir apeigas. Abiem –
ateiviui ir krašto piliečiui – apeigos bus
tos pačios’“.

Debesis viršum Padangtės

[15] Tą dieną, kai buvo pastatyta Padang-
tė, debesis apdengė Padangtę, Sando-
ros Palapinę. O nuo vakaro ligi ryto
jis buvo viršum Padangtės tarsi ugnis.
[16] Taip būdavo nuolat: dieną ją dengda-
vo debesis, o naktį pasidarydavo tarsi
ugnis. [17] Kai tik debesis pakildavo nuo
Padangtės, izraelitai leisdavosi kelio-
nėn ir toje vietoje, kur debesis susto-
davo, įsirengdavo stovyklą.

[18] VIEŠPAČIUI įsakius, izraelitai iške-
liaudavo ir, VIEŠPAČIUI įsakius, įsireng-
davo stovyklą. Kol debesis laikydavosi
viršum Padangtės, tol jie pasilikdavo
stovykloje. [19] Net jeigu debesis pasi-
likdavo viršum Padangtės daug dienų,

9,1-5 *Iš 12,1-13*

9,12 *Iš 12,46; Jn 19,36*

izraelitai paklusdavo VIEŠPAČIUI ir nekeliaudavo. [20] Tačiau kartais debesis pasilikdavo viršum Padangtės tik keletą dienų. VIEŠPATIES įsakymu jie statydavosi palapines ir VIEŠPATIES įsakymu iškeliaudavo. [21] Kartais debesis pasilikdavo tik nuo vakaro ligi ryto; kai debesis pakildavo ryto metą, jie leisdavosi kelionėn. Dieną ar naktį, kai tik debesis pakildavo, jie iškeliaudavo. [22] Ar porą dienų, ar mėnesį, ar ilgesnį laiką debesis lūkuriuodavo viršum Padangtės, izraelitai pasilikdavo stovykloje ir neiškeliaudavo, bet kai tik jis pakildavo, jie leisdavosi į kelionę. [23] VIEŠPAČIUI įsakius, jie įsirengdavo stovyklą ir, VIEŠPAČIUI įsakius, leisdavosi į kelionę. Jie laikėsi VIEŠPATIES įsakymo, paklusdami VIEŠPAČIUI per Mozę.

Sidabro trimitai

10 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: [2] „Pasidirbk du trimitus; padirbsi juos iš kalstyto sidabro. Panaudosi juos bendrijai sušaukti ir stovyklų gretoms kelionei parengti. [3] Sugaudus abiem trimitams, visa bendrija rinksis pas tave prie Susitikimo Palapinės įėjimo. [4] Sugaudus tik vienam, pas tave rinksis vadai – Izraelio giminių galvos. [5] Kai pirmąkart sutrimituosite pavojų, pakils į kelionę stovyklų gretos rytų pusėje; [6] kai antrąkart sutrimituosite pavojų, pakils į kelionę stovyklų gretos pietų pusėje. Pavojus turi būti skelbiamas, kai tik jie turi leistis į kelionę. [7] O kai turi būti sušaukta bendrija, trimituosite, bet pavojaus neskelbsite. [8] Aarono sūnūs, kunigai, pūs trimitus. Tai bus amžinas įstatas visoms jūsų kartoms. [9] Kai žygiuosite į karą savo krašte su jus engiančiu priešu, trimitais skelbsite pavojų, kad būtumėte prisiminti VIEŠPATIES, jūsų Dievo, ir išgelbėti nuo priešų. [10] Taip pat ir džiugesio dienomis – jūsų nustatytomis šventėmis, jaunaties dienomis – pūsite trimitus prie savo deginamųjų atnašų ir bendravimo aukų. Jie primins jus VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas“.

Iškeliavimas iš Sinajaus

[11] Antrųjų metų antro mėnesio dvidešimtą dieną debesis pakilo nuo Sandoros Padangtės, [12] ir izraelitai, tarpais sustodami, leidosi į kelionę iš Sinajaus dykumos. Debesis sustojo Parano dykumoje.

[13] Pirmąkart jie leidosi į kelionę, vykdydami VIEŠPATIES įsakymą, duotą per Mozę. [14] Judo stovykla su savo ženklu greta po gretos pajudėjo pirmoji. Aminadabo sūnus Nachšonas vedė jos gretas. [15] Cuaro sūnus Netanelis vedė Isacharo giminės gretas; [16] o Helono sūnus Eliabas – Zabulono giminės gretas.

[17] Išardžius Padangtę, į kelionę leidosi Geršono ir Merario žmonės, Padangtės nešėjai. [18] Po to pajudėjo Rubeno stovykla su savo ženklu greta po gretos. Šedeūro sūnus Elicūras vedė jos gretas. [19] Cūrišadajo sūnus Šelumielis vedė Simeono giminės gretas, [20] o Reuelio sūnus Eljasafas – Gado giminės gretas.

[21] Tada leidosi į kelionę Kehato žmonės, šventųjų daiktų nešėjai. Dar jiems neatkeliavus, Padangtė vėl buvo pastatyta. [22] Po to pajudėjo Efraimo stovykla su savo ženklu greta po gretos. Amihudo sūnus Elišama vedė jos gretas. [23] Pedacūro sūnus Gamelielis vedė Manaso giminės gretas, [24] o Gideonio sūnus Abidanas – Benjamino giminės gretas.

[25] Galop kaip visų stovyklų užnugaris pajudėjo su savo ženklu greta po gretos Dano stovykla. Amišadajo sūnus Ahiezeras vedė jos gretas. [26] Ochrano sūnus Pagielis vedė Ašero giminės gretas, [27] o Enano sūnus Ahyra – Naftalio giminės gretas.

[28] Tokia buvo izraelitų žygio tvarka greta po gretos, kai jie leidosi į kelionę.

29 Mozė tarė Hobabui, savo uošvio
Reuelio Midjaniečio sūnui: „Keliau-
jame ton vieton, apie kurią VIEŠPATS
yra pasakęs: ‘Duosiu ją jums’. Eikš su
mumis! Mes būsime tau dosnūs, nes
VIEŠPATS pažadėjo būti dosnus Izrae-
liui“. 30 Bet šis atsakė: „Ne, aš neisiu.
Verčiau grįšiu į gimtąjį kraštą pas savo
gimines“. 31 Mozė tarė: „Prašau mūsų
nepalikti, nes tu žinai, kur dykumoje
turėtume įsirengti stovyklą. Būsi mūsų
akys! 32 Be to, jeigu eisi su mumis, ką
gero VIEŠPATS mums daro, tą pat mes
tau darysime“.

33 Tad jie nužygiavo nuo VIEŠPATIES
kalno trejeto dienų kelią. Sandoros
Skrynia keliavo jų priekyje per tą treje-
to dienų kelionę, ieškodama vietos su-
stoti poilsio. 34 Jiems iškeliavus, dieną
VIEŠPATIES debesis buvo viršum jų.

35 Kai tik Sandoros Skrynia būdavo
pakeliama kelionei, Mozė sakydavo:

*„Pakilk, VIEŠPATIE!
Tebūna išsklaidyti tavo priešai,
tebėga nuo tavo veido tie,
kurie tavęs neapkenčia!“

36 O kai tik ji būdavo padedama po-
ilsio, jis sakydavo:

„Sugrįžk, VIEŠPATIE,
prie nesuskaitomų Izraelio
tūkstančių!“

11 Atsitiko taip, kad žmonės
pradėjo karčiai murmėti prieš
VIEŠPATĮ dėl savo nelaimių. VIEŠPATS
tai išgirdo ir užsidegė pykčiu. Tada
VIEŠPATIES ugnis suliepsnojo prieš
juos, sunaikindama stovyklos pakraš-
čius. 2 Žmonės šaukėsi Mozės. Mozė
meldėsi VIEŠPAČIUI, ir ugnis užgeso.
3 Ta vieta buvo pavadinta Tabera, nes
ten VIEŠPATIES ugnis buvo užsidegusi
prieš juos.

4 Tarp jų buvę valkatos buvo apimti
godaus alkio. Ir izraelitai vėl ėmė verk-
ti ir kalbėti: „Kas duos mums mėsos
pavalgyti? 5 Atsimename žuvis, kurias
Egipte dykai valgydavome, agurkus,
melionus, porus, svogūnus ir česna-
kus. 6 Mūsų stemplės susitraukė! Vi-
siškai nieko nėra! Vien maną temato
mūsų akys“.

7 *Mana buvo panaši į koriandro
sėklą, ir jos spalva buvo tarsi bdelio
sakų. 8 Žmonės vaikščiodavo po apy-
linkę, rinkdavo ją, maldavo girnomis
ar trindavo grūstuve, virdavo puode
ir darydavo plokštainius. Jos skonis
buvo panašus į plokštainių su alieju-
mi. 9 *Naktį, krintant rasai, su ja iškris-
davo ir mana.

10 Mozė girdėjo žmones verkiant,
šeimą po šeimos, visus prie savo pa-
lapinių angos. VIEŠPATS užsidegė pyk-
čiu, o Mozė kamavosi. 11 „Kodėl taip
blogai elgiesi su savo tarnu? – klausė
Mozė VIEŠPATĮ. – Kodėl neradau malo-
nės tavo akyse, kad užkrovei ant ma-
nęs visų šių žmonių naštą? 12 Argi aš
pradėjau visą šią tautą? Nejau aš juos
pagimdžiau, kad turėtum man sakyti:
‘Nešk juos ant rankų, kaip kad žindyvė
nešioja nenujunkytą kūdikį’, – į kraštą,
kurį prisiekdamas pažadėjai jų protė-
viams? 13 Iš kurgi imsiu mėsos visiems
šiems žmonėms? Juk jie pas mane
eina, verkia ir sako: ‘Duok mums mė-
sos pavalgyti!’ 14 Aš vienas nepajėgiu
nešti visų šių žmonių, nes jie man per
sunkūs. 15 Jei tu taip su manimi elgsiesi,
verčiau užmušk mane; maldauju – jei
radau malonę tavo akyse, – kad dau-
giau nebematyčiau savo nelaimės“.

Septyniasdešimt seniūnų

16 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Parink
man septyniasdešimt Izraelio seniū-
nų – vyrų, kuriuos laikai žmonių se-
niūnais ir apskaitininkais, – ir atvesk
juos prie Susitikimo Palapinės. Teuži-
ma jie ten savo vietą drauge su tavimi.
17 Aš nužengsiu ir su tavimi kalbėsiuosi,

10,35 *Ps 68,1*

11,7-8 *Iš 16,31*

11,9 *Iš 16,13-15*

paimsiu tave gaubiančios dvasios ir su-
teiksiu jos jiems. Jie neš žmonių naštą
su tavimi, kad tau nebereikėtų visą vie-
nam nešti. 18 O žmonėms sakyk: ‘Pa-
šventinkite save rytojui ir turėsite mėsos
valgyti, nes verkšlenote, VIEŠPAČIUI gir-
dint, sakydami: ‹Kas duos mums mėsos
pavalgyti? Egipte tikrai mums buvo ge-
riau!› Todėl VIEŠPATS duos jums mėsos
valgyti. 19 Valgysite ne tik vieną ar dvi, ar
penkias, ar dešimt, ar dvidešimt dienų,
20 bet visą mėnesį, kol nebenorėsite nė
pauostyti ir kol jums neįgris, nes atme-
tėte VIEŠPATĮ, esantį tarp jūsų, ir verkš-
lenote prieš jį, sakydami: ‹Ak, kam mes
išėjome iš Egipto!›’“ 21 Bet Mozė tarė:
„Tauta, kuri yra su manimi, turi šešis
šimtus tūkstančių pėsčių vyrų, o tu sa-
kai: ‘Aš duosiu jiems pakankamai mė-
sos valgyti visą mėnesį’. 22 Argi yra tiek
avių kaimenių ir galvijų bandų jiems pa-
skersti? Argi yra jūroje tiek žuvų jiems
pagauti?“ 23 VIEŠPATS Mozei atsakė: „Ne-
jau VIEŠPATIES ranka tokia trumpa? Tu
tuojau pamatysi, ar mano žodis įvyks,
ar ne“.

Seniūnų dvasia

24 Tad Mozė išėjo ir perdavė žmonėms
VIEŠPATIES žodžius. Jis parinko septy-
niasdešimt seniūnų iš žmonių ir pasta-
tė juos prie Padangtės. 25 Tada VIEŠPATS
nužengė debesyje, kalbėjosi su juo, pa-
ėmė dalį jį gaubusios dvasios ir suteikė
jos septyniasdešimčiai seniūnų. Dva-
siai ant jų nusileidus ilsėtis, jie ėmė
pranašauti. Bet vėliau jie daugiau ne-
bepranašavo.
26 Du vyrai, vienas vardu Eldadas,
kitas vardu Medadas, buvo pasilikę
stovykloje, tačiau dvasia nusileido ant
jų ilsėtis. Jie buvo tarp įrašytųjų į sąra-
šą, bet nebuvo nuėję prie Padangtės,
užtat pranašavo stovykloje. 27 Kai vie-
nas vaikinas, atbėgęs pas Mozę, pra-
nešė: „Eldadas ir Medadas pranašau-
ja stovykloje“, 28 Nūno sūnus Jozuė,
Mozės padėjėjas ir vienas jo rinktinių
vyrų, tarė: „Mano viešpatie Moze, už-
drausk jiems!“ 29 Bet Mozė atsakė jam:
„Ar tu dėl manęs pavydi? Tebūna visi
VIEŠPATIES žmonės pranašai, tesuteikia
VIEŠPATS savo dvasios visiems!“ 30 Tuo-
met Mozė ir Izraelio seniūnai sugrįžo į
stovyklą.

Putpelės

31 Tuo tarpu pakilo VIEŠPATIES siųs-
tas vėjas, atpūtė nuo jūros putpelių ir
nubloškė jas šalia stovyklos, maždaug
dienos kelionės nuotoliu vienoje pu-
sėje ir dienos kelionės nuotoliu kitoje
pusėje, visur aplinkui stovyklą, maž-
daug poros uolekčių sluoksniu ant
žemės. 32 Žmonės buvo ant kojų visą
tą dieną bei naktį ir rytojaus dieną,
rinkdami putpeles. Net tas, kuris ma-
žiausiai surinko, turėjo dešimt home-
rų. Tada jie išskleidė jas visur aplink
stovyklą. 33 Bet mėsai tebesant jiems
tarp dantų, net dar jos nesukramčius,
įsiliepsnojo VIEŠPATIES pyktis ant žmo-
nių, ir VIEŠPATS ištiko juos labai skau-
džia rykšte. 34 Užtat ta vieta buvo pa-
vadinta Kibrot Taava, nes ten buvo
palaidoti žmonės, pasidavę godumui.
35 Nuo Kibrot Taavos žmonės nuke-
liavo į Hacerotus.

Priekaištavimai Mozei

12 Jiems esant Hacerotuose, Mir-
jama ir Aaronas kalbėjo prieš
Mozę dėl jo kušitės žmonos, kurią
buvo vedęs, nes jis iš tikrųjų buvo ve-
dęs kušitę. 2 Jie sakė: „Argi VIEŠPATS
tik per Mozę kalbėjo? Argi jis nekal-
bėjo ir per mus?“ VIEŠPATS tai išgirdo.
3 O Mozė buvo labai kuklus žmogus,
kuklesnis už bet ką kitą visoje žemė-
je. 4 Ūmai VIEŠPATS pašaukė Mozę, Aa-
roną ir Mirjamą: „Ateikite visi trys prie
Susitikimo Palapinės“. Jiems atėjus,
5 VIEŠPATS nužengė debesies stulpe,
sustojo prie Padangtės įėjimo ir sušu-
ko: „Aaronai ir Mirjama!“ O kai jiedu
prisiartino, 6 jis tarė:

„Prašau klausytis mano žodžių!
Jei tarp jūsų būtų pranašas,
aš apsireikščiau jam regėjime,
aš kalbėčiau jam sapne.
7 Bet ne toks yra mano tarnas Mozė:
*jam patikėti visi mano namai.
8 Su juo aš kalbu tiesiogiai,
aiškiai, ne mįslėmis.
Jis mato patį VIEŠPATĮ.
Tad kodėl nebijote kalbėti
prieš mano tarną Mozę?“
9 Vis dar pykčio ant jų apimtas,
VIEŠPATS nuėjo.

Mirjamos raupsai

10 Debesiui nuo Padangtės pasitraukus,
Mirjama stovėjo balta kaip sniegas –
raupsuota*. Aaronas atsisuko į Mirja-
mą ir pamatė, kad ji susirgusi raupsais.
11 Jis tarė Mozei: „Ak, mano viešpatie,
prašyčiau nebausti mūsų už nuodėmę,
kurią taip kvailai padarėme! 12 Neleisk
jai tapti tarsi negyvu gemalu, išeinan-
čiu iš motinos įsčių pusiau sunaikintu
kūnu“. 13 Mozė šaukėsi VIEŠPATIES, tar-
damas: „O, Dieve, maldauju, išgydyk
ją!“ 14 Bet VIEŠPATS atsakė Mozei: „Jei
jos tėvas būtų spjovęs jai į veidą, argi
ji nebūtų turėjusi gėdytis septynetą
dienų? *Tebūna ji uždaryta už stovy-
klos septynetą dienų. Tik tada ji galės
būti sugrąžinta atgal“. 15 Taigi Mirjama
buvo uždaryta už stovyklos septynias
dienas. Žmonės nesileido į kelionę,
kol Mirjama nebuvo sugrąžinta atgal.
16 Paskui žmonės iškeliavo iš Hacerotų
ir pasistatė stovyklą Parano dykumoje.

Žvalgai siunčiami į Kanaaną

13 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Siųsk vyrus išžvalgyti
Kanaano kraštą, kurį aš duodu izraeli-
tams. Pasiųsk po vieną vyrą iš kiekvie-
no jų protėvių giminės; kiekvienas jų
turi būti giminės vadas.“ 3 VIEŠPATIES
įsakymu Mozė išsiuntė juos iš Parano
dykumos. Visi jie buvo vadovaujan-
tys vyrai tarp izraelitų. 4 Štai jų var-
dai: iš Rubeno giminės – Zakūro sūnus
Šamūva, 5 iš Simeono giminės – Horio
sūnus Šafatas, 6 iš Judo giminės – Jefu-
nės sūnus Kalebas, 7 iš Isacharo gimi-
nės – Juozapo sūnus Igalas, 8 iš Efrai-
mo giminės – Nūno sūnus Ozėjas, 9 iš
Benjamino giminės – Rafuvo sūnus
Paltis, 10 iš Zabulono giminės – Sodžio
sūnus Gadielis, 11 iš Juozapo giminės,
tai yra Manaso giminės, – Susio sūnus
Gadis, 12 iš Dano giminės – Gemalio sū-
nus Amielis, 13 iš Ašero giminės – My-
kolo sūnus Setūras, 14 iš Naftalio gimi-
nės – Vofsio sūnus Nachbis, 15 iš Gado
giminės – Machio sūnus Geuelis. 16 Tie
buvo vardai vyrų, kuriuos Mozė siuntė
išžvalgyti krašto. O Nūno sūnų Ozėją
Mozė pavadino Jozue.
17 Siųsdamas juos išžvalgyti Kanaa-
no krašto, Mozė tarė: „Kilkite aukštyn
į Negebą ir užkopkite į krašto aukštu-
mas. 18 Apžiūrėkite kraštą, į ką jis pa-
našus. Ar jame gyvenantys žmonės
stiprūs, ar silpni, ar jų mažai, ar daug?
19 Ar kraštas, kuriame jie gyvena, ge-
ras, ar blogas? Ar miestai, kuriuose jie
gyvena, neturi sienų, ar yra įtvirtinti?
20 Ar žemė derlinga, ar skurdi, ar yra
joje medžių, ar ne? Būkite drąsūs ir
parneškite šį tą iš krašto vaisių“. Tuo-
met buvo ankstyvųjų vynuogių metas.
21 Jie iškeliavo ir išžvalgė kraštą nuo
Cino dykumos ligi Rehobo prie Lebo
Hamato. 22 Jie pakilo į Negebą ir nuėjo
į Hebroną, kur gyveno anakiečiai Ahi-
manas, Šešajas ir Talmajas. (Hebronas
buvo įkurtas septyneriais metais anks-
čiau negu Coanas Egipte.) 23 Pasiekę
Eškolo slėnį, nusikirto ten vynmedžio
šaką su viena vynuogių keke, kurią ant
karties nešė du vyrai. Jie nešėsi ir gra-
natmedžio obuolių bei figų. 24 Ta vie-
ta buvo pavadinta Eškolo slėniu pagal
kekę, kurią izraelitai ten nusikirto.

12,7 *Hbr 3,2.5*
12,10 Žr. Kun 13,3-6.
12,14 *Sk 5,2-3*

Žvalgai grįžta iš Kanaano

25 Praslinkus keturiasdešimt dienų, jie
sugrįžo iš krašto žvalgybos. 26 Atėję tie-
siai pas Mozę ir Aaroną bei visą izraeli-
tų bendriją į Kadešą Parano dykumoje,
jie papasakojo jiems bei visai bendrijai
ir parodė jiems krašto vaisius. 27 Jie pa-
pasakojo Mozei: „Mes nuėjome į kraš-
tą, į kurį mus siuntei. Tikrai jis pienu ir
medumi teka. Štai jo vaisiai. 28 Tačiau
žmonės, gyvenantys krašte, yra stiprūs,
miestai įtvirtinti ir didžiuliai. Be to,
mes matėme ten ir Anako palikuonis.
29 Amalekiečiai gyvena Negebo krašte;
hetitai, jebusiečiai ir amoritai gyvena
krašto aukštumose, o kanaaniečiai gy-
vena prie jūros ir palei Jordaną“.
30 Kalebas nutildė žmones, murmė-
jusius prieš Mozę, ir tarė: „Keliaukime
tučtuojau ir užimkime jį, nes tikrai ga-
lime juos nugalėti“. 31 Tada vyrai, kurie
buvo ėję su juo, sakė: „Mes nepajėg-
sime tų žmonių pulti, nes jie už mus
stipresni“. 32 Taigi jie primelavo izrae-
litams apie kraštą, kurį buvo išžvalgę,
sakydami: „Kraštas, kurį perėjome ir
išžvalgėme, yra kraštas, kuris suryja
savo gyventojus. Visi žmonės, kuriuos
ten matėme, yra aukštaūgiai. 33 Tenai
matėme tikrų *milžinų (anakiečiai kilę
iš milžinų), o mes jautėmės kaip žiogai.
Taip mes jiems ir atrodėme“.

Izraelitų maištas

14 Visa bendrija ėmė aimanuoti
nesavais balsais; žmonės nesi-
liovė verkę visą tą naktį. 2 Visi izraelitai
murmėjo prieš Mozę ir Aaroną. „Ver-
čiau būtume mirę Egipto žemėje! –
sakė visa bendrija. – Arba verčiau mir-
tume šioje dykumoje! 3 Kodėl VIEŠPATS
veda mus į tą kraštą žūti nuo kalavijo?
Mūsų žmonos ir mažyliai taps grobiu!
Argi nebūtų mums geriau eiti atgal į
Egiptą?“ 4 Jie sakė vieni kitiems: „Pa-
siskirkime vadą ir grįžkime į Egiptą“.

13,33 *Pr 6,4*

5 Tuomet Mozė ir Aaronas puolė
kniūbsti prieš visą susirinkusią izrae-
litų bendriją. 6 O Nūno sūnus Jozuė ir
Jefunės sūnus Kalebas, buvę tarp žval-
giusiųjų kraštą, persiplėšė drabužius
7 ir kreipėsi į izraelitų bendriją: „Kraš-
tas, kurį mes perėjome ir išžvalgėme,
yra nepaprastai gera šalis. 8 Jei VIEŠPATS
bus mums malonus, jis mus nuves į tą
kraštą ir duos mums žemę, tekančią
pienu ir medumi. 9 Tik *nemaištauki-
te prieš VIEŠPATĮ! Nebijokite to krašto
žmonių, nes jie mums yra tik duona*!
Jų apsauga paliko juos, o VIEŠPATS
yra su mumis. Nebijokite jų!“ 10 Visai
bendrijai ėmus grasinti užmušti juos
akmenimis, VIEŠPATIES šlovė pasirodė
visiems izraelitams prie Susitikimo Pa-
lapinės.

Mozė meldžiasi už tautą

11 VIEŠPATS Mozei tarė: „Kiek ilgai ši
tauta niekins mane? Kiek ilgai, nepai-
sydama visų ženklų, kuriuos jiems pa-
dariau, atsisakinės pasitikėti manimi?
12 Ištiksiu juos maru ir išsižadėsiu jų.
Padarysiu iš tavęs tautą gausesnę ir ga-
lingesnę negu jie“.
13 *Bet Mozė tarė VIEŠPAČIUI: „Kai
egiptiečiai, iš kurių išvedei šią tautą savo
galybe, apie tai išgirs, 14 jie papasakos
šio krašto gyventojams. Jie girdėjo, kad
tu, VIEŠPATIE, esi šioje tautoje, nes tu,
VIEŠPATIE, esi regimas veidu į veidą, kai
tavo debesis ilsisi viršum jų, kai tu eini
pirma jų debesies stulpe dieną ir ugnies
stulpe naktį. 15 Jei išžudytum visus šiuos
žmones iki vieno, tautos, girdėjusios
apie tave, sakytų: 16 'Dėl to, kad nepajė-
gė nuvesti šios tautos į kraštą, kurį buvo
prisiekęs jiems duoti, VIEŠPATS išžudė
juos dykumoje'. 17 Todėl maldauju – te-
būna mano Viešpaties galybė tokia di-
dinga, kaip pareiškei, tardamas:

14,9 *Hbr 3,16*
14,9 T. y. juos galima lengvai praryti.
14,13-19 *Iš 32,11-14*

18 *‘VIEŠPATS yra lėtas pykti,
gausus gerumo,
atleidžiantis kaltę ir nusižengimą,
tačiau nepaliekantis
kaltųjų be bausmės
ir baudžiantis vaikus už tėvų kaltę
ligi trečios ir ketvirtos kartos’.
19 Atleisk, maldauju, šios tautos kal-
tę dėl savo ištikimos meilės didybės,
kaip atleidai šiai tautai nuo Egipto iki
čia“.
20 Tada VIEŠPATS tarė: „Aš atlei-
džiu, kaip tu prašai. 21 *Kaip aš gyvas
ir kaip visa žemė pilna VIEŠPATIES
šlovės, 22 nė vienas tų žmonių, ku-
rie matė mano šlovę ir ženklus, pa-
darytus Egipte bei dykumoje, ir vis
dėlto mane bandė šiuos dešimt kar-
tų ir neklausė mano balso, 23 nema-
tys krašto, kurį aš prisiekiau duoti jų
protėviams. Nė vienas tų, kurie mane
paniekino, jo nematys. 24 Bet savo tar-
ną Kalebą, kadangi jis buvo įkvėptas
kitokios dvasios ir liko man ištiki-
mas, aš įvesiu į kraštą, į kurį jis buvo
nuėjęs, ir jo *palikuonys jį paveldės.
25 Dabar amalekiečiai ir kanaaniečiai
gyvena slėniuose. Tad pakilkite rytoj
ir leiskitės į kelionę per dykumą Nen-
drių jūros keliu“.
26 VIEŠPATS dar kalbėjo Mozei ir
Aaronui, tardamas: 27 „Kiek ilgai ši
nedora bendrija murmės prieš mane?
Aš atkreipiau dėmesį į izraelitų mur-
mėjimus prieš mane. 28 Sakyk jiems:
‘Kaip aš gyvas, – sako VIEŠPATS, – pa-
darysiu jums, ką girdėjau jus sakant.
29 *Jūsų lavonai supus šioje dykumo-
je. Iš visų jūsų, kurie buvote įskaityti
surašyme, nuo dvidešimt metų ir vy-
resnių, murmėjusių prieš mane, 30 nė
vienas neįžengs į kraštą, kuriame pri-
siekiau jus apgyvendinti, išskyrus Je-
funės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jo-
zuę. 31 Tačiau jūsų mažylius, kurie,
jūs sakėte, bus pagrobti, aš nuvesiu;
jie pažins kraštą, kurį jūs paniekino-
te. 32 O jūsų lavonai supus šioje dy-
kumoje. 33 Jūsų vaikai klajos *po dy-
kumą keturiasdešimt metų ir kentės
dėl jūsų neištikimumo, kol jūs visi ligi
vieno neatgulsite negyvi dykumoje.
34 Keturiasdešimt dienų praleidote
žvalgydami kraštą, keturiasdešimt
metų kentėsite už savo kaltę: metus
už kiekvieną dieną. Taip jūs pažinsite
mano apmaudą’. 35 Aš, VIEŠPATS, kal-
bu! Tikrai taip padarysiu visai šiai ne-
dorai bendrijai, susimokiusiai prieš
mane. Šioje dykumoje visi ligi vieno
ras galą, čia jie išmirs“.
36 Taigi vyrai, kuriuos Mozė buvo
pasiuntęs išžvalgyti krašto ir kurie,
meluodami apie kraštą, padarė, kad
visa bendrija murmėtų prieš jį, 37 tie
vyrai, kurie paskleidė melus apie kraš-
tą, mirė nuo maro VIEŠPATIES akivaiz-
doje. 38 Tik Nūno sūnus Jozuė ir Jefu-
nės sūnus Kalebas išliko gyvi iš tų,
kurie ėjo išžvalgyti krašto.

Bandymas įsiveržti į Kanaaną

39 Kai Mozė pakartojo šiuos žodžius vi-
siems izraelitams, žmonės buvo šird-
gėlos apimti. 40 Atsikėlę anksti rytą,
jie leidosi krašto kalnagūbrių link,
sakydami: „Mes čia! Esame pasirengę
eiti į vietą, apie kurią VIEŠPATS kalbė-
jo, nes iš tikrųjų nusidėjome“. 41 Bet
Mozė sakė: „Kodėl norite vėl nusi-
žengti VIEŠPATIES įsakymui? Žygis ne-
bus sėkmingas. 42 Neikite, nes VIEŠPATS
ne su jumis. Jei eisite, būsite priešų su-
mušti. 43 Juk amalekiečiai ir kanaanie-
čiai pastos ten jums kelią, ir krisite
nuo kalavijo. Kadangi nusigręžėte nuo
VIEŠPATIES, VIEŠPATS nebus su jumis“.
44 Bet jie, pasitikėdami savimi, žygia-
vo į krašto aukštumų gūbrius, nors

14,18 *Iš 20,5-6; 34,6-7; Įst 5,9-10; 7,9-10*
14,21-23 *Hbr 3,18*
14,24 *Joz 14,9-12*
14,29 *Hbr 3,17*
14,33 *Apd 7,36*

VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ir Mozė
nebuvo pasijudinę iš stovyklos. 45 Kal-
nų aukštumose gyvenę amalekiečiai ir
kanaaniečiai nusileido iš aukštumų ir
sumušė juos, vydamiesi net ligi Hor-
mos.

Papildomi nuostatai dėl aukų

15 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tar-
damas: 2 „Kalbėk izraelitams
ir sakyk: 'Kai įžengsite į kraštą, kurį
jums duodu gyventi, 3 ir duosite ugni-
nę atnašą VIEŠPAČIUI iš jaučių bandos
ar avių kaimenės, deginamąją ar ki-
tokią auką, vykdydami įžadą ar kaip
geros valios atnašą, ar per jūsų nusta-
tytas šventes, norėdami pateikti ma-
lonų kvapą VIEŠPAČIUI, 4 duodantis
tokią atnašą VIEŠPAČIUI turės duoti ir
javų atnašą – vieną dešimtadalį efos
geriausių miltų, įmaišytų ketvirtada-
liu hino aliejaus. 5 Be to, su deginamą-
ja ar kitokia auka atnašausi ketvirta-
dalį hino vyno kaip liejamąją atnašą
su kiekviena avimi. 6 Su avinu atna-
šausi javų atnašą: du dešimtadalius
efos geriausių miltų, įmaišytų treč-
daliu hino aliejaus, 7 ir trečdalį hino
vyno kaip malonaus kvapo liejamąją
atnašą VIEŠPAČIUI. 8 Jei atnašautum
jautį kaip deginamąją auką ar kaip ki-
tokią auką, vykdydamas įžadą ar kaip
bendravimo auką VIEŠPAČIUI, 9 duosi
su jaučiu javų atnašą – tris dešimta-
dalius efos geriausių *miltų*, įmaišytų
puse hino aliejaus, 10 taip pat duosi
kaip liejamąją atnašą pusę hino vyno,
malonaus kvapo ugnines atnašas
VIEŠPAČIUI.

11 Taip bus daroma su kiekvienu
jaučiu, avinu, avinėliu ar ožiu. 12 Koks
skaičius šių atnašų, toks turi būti ir
skaičius javų bei liejamųjų atnašų.

13 Kiekvienas namiškis izraelitas,
aukodamas ugnines malonaus kvapo
atnašas VIEŠPAČIUI, aukos jas taip. 14 Jei
ateivis, gyvenantis su jumis ar jūsų
palikuonimis norėtų paaukoti malo-
naus kvapo ugninę atnašą VIEŠPAČIUI,
kaip jūs darote, taip ir jis tedaro. 15 Vi-
sai bendruomenei bus vienas įstatas,
jums ir apsigyvenusiam ateiviui, amži-
nas įstatas per jūsų kartas. VIEŠPATIES
akivaizdoje jūs ir ateivis būsite vieno-
di. 16 *Jūs ir ateivis, gyvenantis su ju-
mis, turės tas pačias apeigas ir tą patį
įstatą'".

17 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 18 „Kalbėk izraelitams ir sakyk:
'Įėję į kraštą, į kurį jus vedu, 19 kada tik
valgysite krašto duoną, atidėkite at-
našą VIEŠPAČIUI. 20 Iš pirmienų tešlos
duosite kepalą kaip atnašą, atidėsite
jį kaip atnašą, kaip atidedate atnašą
nuo klojimo aslos. 21 Per visas kartas
duosite VIEŠPAČIUI dalį savo pirmienų
tešlos'".

Atnašos už nuodėmę

22 „Jei netyčiomis neįvykdysite kurio
nors iš įsakymų, VIEŠPATIES paskelbtų
per Mozę, 23 viso to, ką VIEŠPATS įsa-
kė jums per Mozę nuo tos dienos, kai
VIEŠPATS davė įsakymą, ir vėliau per
visas jūsų kartas, 24 jei tai būtų pada-
ryta netyčiomis per bendrijos neapsi-
žiūrėjimą, visa bendrija atnašaus jau-
tuką deginamajai aukai dėl malonaus
kvapo VIEŠPAČIUI drauge su javų atna-
ša bei jos liejamąja atnaša pagal įsaką
ir ožį aukai už nuodėmę. 25 Kunigas
atliks permaldavimą už visą izraelitų
bendriją, ir jiems bus atleista, nes tai
buvo neapsižiūrėjimas, ir už savo klai-
dą jie atnašavo auką – ugninę atna-
šą VIEŠPAČIUI bei atnašą už nuodėmę
VIEŠPATIES akivaizdoje. 26 Ne tik izrae-
litų bendrijai, bet ir ateiviams tarp jūsų
bus atleista, nes neapsižiūrėjimo kaltė
palietė visus žmones.

27 *Jei pavienis žmogus nusidėtų
per neapsižiūrėjimą, jis atnašaus vie-
nerių metų ožką aukai už nuodėmę.

15,16 *Kun 24,22*

15,27-28 *Kun 4,27-31*

28 Kunigas atliks permaldavimą
VIEŠPATIES akivaizdoje už padariusįjį
klaidą, nes jis padarė ją per neapsi-
žiūrėjimą. Atlikus už jį permaldavi-
mą, jam bus atleista. 29 Tiek vietiniam
izraelitui, tiek tarp jų gyvenančiam
ateiviui turėsite tas pačias apeigas bet
kam iš jų, nusidėjusiam per neapsi-
žiūrėjimą.
30 Bet jei kas nors, elgdamasis sa-
vavališkai, vietinis ar ateivis, užgau-
tų VIEŠPATĮ, toks žmogus bus pašalin-
tas iš tautos. 31 Dėl to, kad paniekino
VIEŠPATIES žodį ir sulaužė jo įsakymą,
toks žmogus turi būti pašalintas. Kal-
tinti jis gali tik pats save".

Bausmė už šabo laužymą

32 Būdami dykumoje, izraelitai užtiko
žmogų, renkantį malkas šabo dieną.
33 Užtikusieji renkantį malkas atve-
dė pas Mozę, Aaroną ir visą bendriją.
34 Jis buvo uždarytas į kalėjimą, nes
nebuvo aišku, ką su juo reikėtų daryti.
35 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: „Tas žmo-
gus turi būti nubaustas mirtimi. Visa
bendrija turi užmušti jį akmenimis už
stovyklos". 36 Visa bendrija išvedė jį už
stovyklos ir užmušė akmenimis, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Kutai prie drabužių

37 VIEŠPATS tarė Mozei: 38 „Kalbėk iz-
raelitams ir liepk *pasidaryti kutus
drabužių kampuose per visas kartas.
Teprisiriša mėlyną virvelę prie kuto
kiekviename kampe. 39 Jūs turėsite
kutą, kad, žvelgdami į jį, atsimintumė-
te visus mano įsakymus ir vykdytu-
mėte juos, nenuklysdami paskui savo
širdies ir akių užgaidas. 40 Taigi jūs at-
siminsite ir vykdysite visus mano įsa-
kymus, būsite šventi savo Dievui. 41 Aš
esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išve-
džiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų
Dievas. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas!"

15,38 *Įst 22,12*

Maištas prieš Mozę

16 Levio sūnaus Kehato sūnaus Ic-
charo sūnus *Korachas drauge
su Eliabo sūnumis Datanu ir Abiramu
bei Peleto sūnumi Onu, Rubeno pali-
kuonimis, pasiėmė 2 du šimtus pen-
kiasdešimt izraelitų – bendrijos vadų,
tarybos narių, žymių vyrų – ir sukilo
prieš Mozę. 3 Jie susibūrė prieš Mozę
ir Aaroną, sakydami: „Per toli nuėjo-
te! Juk visa bendrija, visi iki vieno yra
šventi, ir VIEŠPATS yra tarp jų. Tad ko-
dėl keliate save aukščiau už VIEŠPATIES
bendriją?" 4 Tai išgirdęs, Mozė puolė
kniūbsčias. 5 Jis kalbėjo Korachui ir vi-
sai jo draugei: „Rytoj rytą VIEŠPATS *pa-
rodys, kas jam priklauso, kas yra šven-
tas ir kam bus leista prie jo artintis! Ką
jis bus išsirinkęs, tam jis ir leis prie sa-
vęs artintis. 6 Štai ką jūs turite daryti.
Tu, Korachai, ir visa tavo draugė paim-
kite smilkytuvus, 7 įdėkite rytoj į juos
ugnies ir užberkite smilkalų VIEŠPATIES
akivaizdoje. Vyras, kurį VIEŠPATS bus
išsirinkęs, bus šventas. Levitai, jūs per
toli nuėjote!" 8 Tada Mozė tarė Kora-
chui: „Jūs, levitai, klausykitės manęs!
9 Argi jums per maža, kad Izraelio Die-
vas išskyrė jus iš Izraelio bendrijos,
leisdamas jums artintis prie savęs, at-
likti tarnybą VIEŠPATIES Padangtėje ir
būti pasiruošusiems padėti bendrijai
ir jai tarnauti? 10 Argi dėl to, kad jis lei-
do tau ir visiems tavo broliams levi-
tams su tavimi artintis prie savęs, jūs
reikalaujate ir kunigystės? 11 Iš tikrųjų
prieš VIEŠPATĮ tu ir tavo draugė susibū-
rėte! O Aaronas, kas jis toks, kad prieš
jį murmate?"
12 Mozė pasiuntė pašaukti Eliabo sū-
nus Dataną ir Abiramą, bet jie atsakė:
„Mes neisime! 13 Argi neužtenka, kad
išvedei mus iš krašto, tekančio pienu
ir medumi, užmušti dykumoje, bet
dar nori ir mus valdyti? 14 Aišku kaip

16,1 *Jud 11*
16,5 *2 Tim 2,19*

dieną, kad tu neatvedei mūsų į kraš-
tą, tekantį pienu ir medumi, ir nedavei
mums laukų ir vynuogynų paveldo.
Nejau norėtum šiems vyrams akis iš-
lupti? Mes neisime!“
[15] Mozė labai supyko ir tarė
VIEŠPAČIUI: „Nežiūrėk į jų atnašą. Jo-
kio asilo iš jų nepaėmiau, nė vieno ne-
nuskriaudžiau“. [16] O Korachui Mozė
tarė: „Rytoj tu ir visa tavo draugė bū-
kite VIEŠPATIES akivaizdoje – ir tu, ir
jie, ir Aaronas. [17] Paimkite kiekvienas
savo smilkytuvą, įberkite į jį smilkalų,
ir kiekvienas teatnašauja savo smilky-
tuvą VIEŠPATIES akivaizdoje, du šimtus
penkiasdešimt smilkytuvų, ir tu, ir Aa-
ronas, kiekvienas su savo smilkytuvu“.
[18] Taigi visi vyrai pasiėmė savo smilky-
tuvus, įdėjo į juos ugnies, užbėrė smil-
kalų ir atsistojo prie Susitikimo Palapi-
nės įėjimo drauge su Moze ir Aaronu.
[19] Kai Korachas surinko priešais juos
prie Susitikimo Palapinės įėjimo visą
bendriją, tada VIEŠPATIES šlovė pasiro-
dė visai bendrijai.
[20] Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
Aaronui, tardamas: [21] „Pasitraukite
nuo šios bendrijos, kad galėčiau viena
akimirka juos sunaikinti“. [22] Parpuolę
kniūbsti, jie tarė: „O Dieve, visos žmo-
nijos alsavimo šaltini! Argi vienam
žmogui nusidėjus, tu ant visos bendri-
jos pyksi?“
[23] O VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tar-
damas: [24] „Kalbėk bendrijai ir sakyk:
‘Pasitraukite nuo Koracho, Datano ir
Abiramo buveinių’“. [25] Mozė pakilo ir
nuėjo pas Dataną ir Abiramą; Izraelio
seniūnai sekė paskui jį. [26] Jis kreipėsi į
bendriją, tardamas: „*Eikite šalin nuo
palapinių šių nedorų vyrų, nelieskite
nieko, kas jiems priklauso, kad nebū-
tumėte sunaikinti už visas jų nuodė-
mes“. [27] Jie pasitraukė nuo Koracho,
Datano ir Abiramo buveinių. O Data-
nas ir Abiramas buvo išėję ir stovė-
jo prie savo palapinių įėjimo drauge
su savo žmonomis, vaikais ir mažy-
liais. [28] Mozė tarė: „Šitaip jūs sužino-
site, kad VIEŠPATS mane siuntė atlikti
visus šiuos darbus. Tai nebuvo mano
sumanymas. [29] Jei šie vyrai mirs, kaip
miršta žmonės, jei jų likimas bus kaip
visų žmonių, tai VIEŠPATS nebus ma-
nęs siuntęs. [30] Bet jei VIEŠPATS pada-
rys ką nors negirdėta, jei žemė pravers
savo burną ir praris juos su viskuo, kas
jiems priklauso, ir jie gyvi nužengs į
Šeolą, jūs žinosite, kad šie vyrai ne-
klausė VIEŠPATIES“.
[31] Vos jam ištarus šiuos žodžius,
žemė prasivėrė po jų kojomis. [32] Žemė
pravėrė savo burną ir prarijo juos drau-
ge su šeimomis – visa, kas priklausė
Korachui, ir jų nuosavybę. [33] Su viskuo,
kas jiems priklausė, jie nugrimzdo gyvi
į Šeolą. Žemė apdengė juos, ir jie pra-
žuvo iš bendrijos. [34] Visi izraelitai, sto-
vėję aplink, jiems klykiant, išbėgiojo,
nes manė: „Žemė praris ir mus!“

Koracho bausmė

[35] VIEŠPATIES ugnis prasiveržė ir sunai-
kino anuos du šimtus penkiasdešimt
vyrų, atnašavusių smilkalus.

17 Tada VIEŠPATS kalbėjo Mo-
zei, tardamas: [2] „Paliepk ku-
nigo Aarono sūnui Eleazarui išrinkti
smilkytuvus iš žarijų ir išžarstyk ugnį
toli į visas puses. [3] Juk šių nusidėjėlių
smilkytuvai tapo šventi jų mirties kai-
na. Tebūna jie perkalti į skardą aukurui
apdengti, nes, panaudoti VIEŠPAČIUI
atnašauti, jie tapo šventi. Tebūna jie iz-
raelitams įspėjimo ženklas“. [4] Kunigas
Eleazaras surinko atnašos metu su-
degusius vario smilkytuvus ir perkalė
juos į skardą aukurui apdengti, [5] kaip
VIEŠPATS buvo paliepęs per Mozę. Tai
turėjo būti priminimas izraelitams,
kad joks pašalietis, kuris nėra iš Aaro-
no palikuonių, nesiartintų atnašauti
smilkalų VIEŠPATIES akivaizdoje ir ne-
nukentėtų kaip Korachas ir jo draugė.

16,26 *2 Tim 2,19*

6 Tačiau rytojaus dieną visa izra-
elitų bendrija murmėjo prieš Mozę
ir Aaroną, sakydami: „Jūs užmušėte
VIEŠPATIES žmones“. 7 Bendrijai susibū-
rus prieš juos, Mozė ir Aaronas pasu-
ko Susitikimo Palapinės link. Žiūri, ją
dengia debesis, ir pasirodo VIEŠPATIES
šlovė. 8 Kai Mozė ir *Aaronas priė-
jo prie Susitikimo Palapinės priekio,
9 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
10 „Pasitraukite iš šios bendrijos, kad
galėčiau juos tuojau pat sunaikinti“.
Jiedu parpuolė kniūbsti. 11 Mozė tarė
Aaronui: „Paimk savo smilkytuvą, įdėk
į jį ugnies nuo aukuro, užberk smilka-
lų, skubėk pas bendriją ir atlik už juos
permaldavimą. VIEŠPATIES pyktis atėjo,
maras jau siaučia“. 12 Aaronas paėmė
smilkytuvą, kaip Mozė buvo jam palie-
pęs, ir nubėgo į susibūrusiųjų vidurį,
kur jau siautė maras. Užbėręs smilka-
lų, jis atliko permaldavimą už žmones
13 ir atsistojo tarp gyvųjų ir mirusiųjų.
Maras buvo sutramdytas. 14 Numirusių
maru buvo keturiolika tūkstančių sep-
tyni šimtai, neskaitant tų, kurie mirė
su Korachu. 15 Kai maras buvo sutram-
dytas, Aaronas sugrįžo pas Mozę prie
Susitikimo Palapinės įėjimo.

Aarono lazda

16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
17 „Kalbėk izraelitams ir gauk iš jų dvy-
lika lazdų, iš visų jų protėvių namų
vadų po vieną kiekvieniems protėvių
namams. Įrašyk kiekvieno vyro vardą
ant jo lazdos. 18 Aarono vardą įrašyk
ant Levio lazdos, nes ir Levio protė-
vių namų galva turės lazdą. 19 Padėsi
jas Susitikimo Palapinėje priešais San-
doros Įsakymus, kur aš susitinku su
tavimi. 20 Lazda vyro, kurį išsirinkau,
išskleis pumpurus. Taip sustabdysiu
izraelitų murmėjimus, su kuriais jie
nuolat kyla prieš jus“. 21 Mozė tai per-
sakė izraelitams. Jų vadai davė jam po
lazdą kiekvienam protėvių namų va-
dui, iš viso dvylika lazdų. Tarp jų buvo
ir Aarono lazda. 22 Mozė padėjo lazdas
priešais VIEŠPATĮ Sandoros Įsakymų
palapinėje.

23 Rytojaus dieną įėjęs į Sandoros
Įsakymų palapinę, Mozė žiūri: Levio
namų Aarono lazda išsprogusi, ne tik
išskleidusi pumpurus, bet ir pražydusi,
net su prinokusiais migdolais. 24 Tada
Mozė išnešė visas lazdas iš VIEŠPATIES
akivaizdos visiems izraelitams. Jie ap-
žiūrėjo, ir visi vyrai pasiėmė savo laz-
das. 25 O VIEŠPATS tarė Mozei: „Aaro-
no lazdą vėl padėk priešais Sandoros
Įsakymus, kad būtų laikoma kaip pa-
moka maištininkams, kad jie liautųsi
murmėję prieš mane ir nenumirtų“.
26 Taip Mozė ir padarė. Kaip VIEŠPATS
įsakė Mozei, taip jis ir padarė.

27 O izraelitai sakė Mozei: „Žiūrėk,
mes žūstame! Mes žuvę, visi mes žuvę!
28 Kas tik drįsta prieiti prie VIEŠPATIES
Padangtės, miršta. Argi turėsime visi
žūti?“

Kunigų ir levitų pareigos

18 VIEŠPATS tarė Aaronui: „Tu ir
tavo sūnūs drauge su savo pro-
tėvių namais būsite atsakingi už bet
kokią kaltę, susijusią su šventykla, o
atsakomybė už kaltes, susijusias su
kunigyste, kris ant tavęs ir tavo sūnų.
2 Tad priimsi savo brolius iš Levio –
savo protėvių – giminės, kad būtų su
tavimi ir tau tarnautų, o tu ir tavo sū-
nūs tarnausite Sandoros Įsakymų Pa-
lapinės priekyje. 3 Jie tetarnauja jums ir
tesirūpina visa Palapine, tačiau tenesi-
artina nei prie šventyklos reikmenų,
nei prie aukuro, kad jūs ir jie nenumir-
tumėte. 4 Jie pajungti tau, kad atliktų
darbus Susitikimo Palapinėje, eitų visą
Palapinės tarnybą. Bet joks pašalietis
tenesibrauna į jūsų tarpą. 5 Tik jūs at-
liksite darbus, susijusius su šventykla
ir aukuru, kad rūstybė niekada dau-
giau nebeištiktų izraelitų.

17,8-10 *Hbr 9,4*

6 Štai aš paimu tavo brolius levitus
iš izraelitų tarpo. Jie yra dovana jums,
pašvęsti Viešpačiui eiti Susitikimo Pa-
lapinės tarnybą. 7 Tuo tarpu tu ir tavo
sūnūs su tavimi stropiai eis visas au-
kuro ir vietos už uždangos kunigiškas
pareigas. Aš duodu jūsų kunigystės
tarnybą kaip dovaną. Bet koks pašalie-
tis, kuris braunasi, turi būti nubaustas
mirtimi".

Kunigų dalis

8 Viešpats kalbėjo Aaronui: „Štai aš
tau pavedžiau visas man duodamas
atnašas, visas šventas izraelitų do-
vanas. Amžinu įstatu daviau jas tau
ir tavo sūnums kaip kunigiškąją dalį.
9 Turėsi teisę į dalį ypač šventų aukų
– ugninių atnašų: kiekviena atnaša,
kurią jie man teikia kaip švenčiau-
sią atnašą, ar tai būtų javų atnaša,
ar auka už nuodėmę, ar atnaša už
kaltę, priklausys tau ir tavo sūnums.
10 Valgysi jas kaip ypač šventas atna-
šas; vien vyrai jas valgys, tau jos bus
šventos. 11 Tau priklausys ir tai, kas
atidedama į šalį iš visų izraelitų siū-
buojamųjų atnašų aukų. Amžinu įsta-
tu tai daviau tau, tavo sūnums ir tavo
dukterims. Kas tik švarus tavo na-
muose, gali jas valgyti. 12 Kas geriau-
sia iš šviežio aliejaus, kas geriausia iš
naujo vyno ir javų – geriausią derlių,
kurį jie atnašauja Viešpačiui, daviau
tau. 13 Visos krašto pirmienos, kurias
jie atneša Viešpačiui, bus tavo. Kas
tik švarus tavo namuose, gali jas val-
gyti. 14 *Visa, kas yra Izraelyje įžadu
pašvęsta [Viešpačiui], bus tavo. 15 Kas
pirmas atveria įsčias tarp visų gyvū-
nų – ar žmonių, ar gyvulių, – kas at-
našaujama Viešpačiui, bus tavo. Ta-
čiau privalai leisti išpirkti žmonių
pirmagimį; leisi išpirkti ir nešvaraus
gyvulio pirmagimį. 16 Vienam mėne-
siui praslinkus, nustatysi jų išpirki-
mo kainą: penkis sidabrinius šekelius
pagal šventyklos šekelį, tai yra dvide-
šimt gėrų. 17 Bet karvės pirmagimis ar
avies pirmagimis, ar ožkos pirmagi-
mis negali būti išpirktas. Jie pašvęs-
ti. Jų kraują turi išlieti ant aukuro, o
jų taukus paversi dūmais kaip malo-
naus kvapo ugninę atnašą Viešpačiui,
18 o jų mėsa priklausys tau, lygiai kaip
tavo yra siūbuojamosios atnašos krū-
tinė ir dešinioji koja. 19 Visas šventą-
sias atnašas, kurias izraelitai atideda
Viešpačiui, daviau tau ir tavo sūnums,
ir tavo dukterims, esantiems su tavi-
mi, kaip amžiną duoklę. Tai amžina
druskos sandora* Viešpaties akivaiz-
doje tau ir tavo palikuonims".

Dešimtinės duoklė levitams

20 Tada Viešpats tarė Aaronui: „Netu-
rėsi žemės paveldo jų krašte, tarp jų
neturėsi dalies. Aš būsiu tavo dalis ir
paveldas Izraelyje.

21 Levitams daviau *visas dešimti-
nes Izraelyje kaip dalį už tarnybą,
kurią jie atlieka, tarnybą Susitikimo
Palapinėje. 22 Taigi izraelitai daugiau
nebesiartins prie Susitikimo Palapi-
nės, kad neužsitrauktų kaltės ir nenu-
mirtų. 23 Tik levitai vykdys Susitikimo
Palapinės tarnybą ir bus atsakingi už
savo pačių kaltes*. Tai bus amžinas
įstatas izraelitams per visas kartas.
Bet tarp izraelitų jie neturės žemės pa-
veldo, 24 nes kaip dalį levitams daviau
izraelitų dešimtinę, kurią jie atideda
kaip atnašą Viešpačiui. Užtat apie juos
ir pasakiau: 'Jie neturės žemės paveldo
Izraelyje'".

Levitų dešimtinė

25 Tada Viešpats kalbėjo Mozei: 26 „Kal-
bėk levitams ir sakyk: 'Kai paimate iš
izraelitų dešimtinę, mano duotą jums

18,14 *Kun 27,28*

18,19 Žr. Kun 2,13.

18,21 *Kun 27,30-33; Įst 14,22-29*

18,23 T. y. jei tos tarnybos tinkamai neatliks.

kaip dalį, turite atidėti iš jos atnašą
VIEŠPAČIUI – dešimtinę nuo dešimti-
nės. [27] Ji bus įskaityta jums kaip dova-
na, kaip švieži javai nuo klojimo aslos
ar naujas vynas iš vyninės. [28] Taigi ir
jūs atidėsite atnašą VIEŠPAČIUI iš visų
dešimtinių, kurias paimate iš izraelitų;
iš jų duosite VIEŠPATIES atnašą kunigui
Aaronui. [29] Atidėsite visas atnašas, ku-
rios priklauso VIEŠPAČIUI, nuo visko,
kas jums dovanota. Iš jų visų atidėsite,
kas geriausia – šventąją dalį'. [30] Be to,
pasakyk jiems: 'Kai būsite atidėję ge-
riausią dešimtinės dalį, likusi dešim-
tinė levitams bus kaip klojimo aslos
ar vyninės derlius. [31] Tu ir tavo namai
galite jį valgyti bet kokioje vietoje, nes
tai atlygis už jūsų tarnybą Susitikimo
Palapinėje. [32] Todėl kaltės neužsitrauk-
site, jei atnašavote iš jų, kas geriausia.
Neišniekinkite izraelitų šventųjų do-
vanų, kad nenumirtumėte'".

Žalos telyčios pelenai

19 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaro-
nui, tardamas: [2] „Štai VIEŠPATIES
duoti įstatai apeigoms. Paliepk izra-
elitams atvesti žalą telyčią, sveiką ir
be trūkumų, dar nebuvusią po jungu.
[3] Perduosite ją kunigui Eleazarui. Ji bus
išvesta už stovyklos ir jo akivaizdoje
papjauta. [4] Padažęs pirštą jos kraujyje,
kunigas Eleazaras pašlakstys juo sep-
tynis kartus Susitikimo Palapinės prie-
kio link. [5] Tada, jam matant, telyčia bus
sudeginta – oda, mėsa, kraujas drauge
su atmatomis. [6] Kunigas paims kedro
malkų, yzopo, tamsiai raudonos spal-
vos siūlų ir įmes juos į ugnį, kurioje
dega telyčia. [7] Po to kunigas išsiskalbs
drabužius ir apsiplaus vandeniu. Tada
jis gali grįžti į stovyklą, bet bus nešva-
rus iki vakaro. [8] Panašiai ir tas, kuris
sudegino telyčią, išsiskalbs drabužius
vandenyje ir apsiplaus kūną vandeniu.
Jis bus nešvarus iki vakaro. [9] *Tada kas
nors, kas yra švarus, susems telyčios
pelenus ir supils juos švarioje vietoje
už stovyklos. Jie bus laikomi vandeniui
izraelitų bendrijai apvalyti. Tai auka
už nuodėmę. [10] Tas, kuris susemia te-
lyčios pelenus, išsiskalbs drabužius ir
bus nešvarus iki vakaro.

Tai amžinas įstatas ir izraelitams, ir
tarp jų gyvenantiems ateiviams".

Pelenų panaudojimas

[11] „Kas paliečia bet kokio žmogaus la-
voną, bus nešvarus septynias dienas.
[12] Jis apsivalys vandeniu trečią dieną
bei septintą dieną ir bus švarus. Bet
jei neapsivalo trečią dieną ir septintą
dieną, jis netaps švarus. [13] Kas paliečia
lavoną, numirėlio kūną, ir neapsivalo,
išniekina VIEŠPATIES Padangtę. Toks
žmogus bus pašalintas iš Izraelio. Ka-
dangi nebuvo apšlakstytas apvalymo
vandeniu, jis yra nešvarus; jo nešvaru-
mas pasilieka ant jo.

[14] Štai apeigos, kai kas nors numirš-
ta palapinėje: visi, kurie įeina į pala-
pinę, ir visi, kurie yra palapinėje, bus
nešvarūs septynias dienas. [15] Panašiai
ir kiekvienas atviras ar neuždengtas
antvožu indas bus nešvarus. [16] Kas
atvirame lauke prisiliestų prie žmo-
gaus, nužudyto kalaviju ar mirusio
sava mirtimi, ar prie žmogaus kaulų,
ar kapo, bus nešvarus septynias die-
nas. [17] Nešvariajam žmogui turi būti
paimta sudegintos apvalymo atnašos
pelenų ir įpilta tekančio vandens į
indą; [18] tuomet švarus asmuo paims
yzopą, pamirkys vandenyje ir pašlaks-
tys palapinę, visą apstatymą, ten esan-
čius žmones ir kiekvieną prisilietusįjį
prie kaulų, nužudyto žmogaus lavono
ar prie kapo. [19] Švarusis pašlakstys ne-
švarųjį trečią dieną ir septintą dieną.
Taip apvalytas, septintą dieną jis išsi-
skalbs drabužius, apsiplaus vandeniu
ir vakare bus vėl švarus. [20] Jei kas nors,
tapęs nešvarus, neapsivalo, bus atskir-
tas nuo bendrijos, nes jis išniekino

19,9 *Hbr 9,13*

VIEŠPATIES šventyklą. Kadangi apvalymo vandeniu nebuvo apšlakstytas, jis yra nešvarus.

21 Tai bus jiems amžinas įstatas. Be to, kas pašlakstė apvalymo vandeniu, išsiskalbs drabužius, o kas paliečia apvalymo vandenį, bus nešvarus iki vakaro. 22 Ką tik nešvarusis paliečia, taps nešvarus, ir kas jį paliečia, bus nešvarus iki vakaro".

Stovykla Kadeše

20 Pirmą mėnesį izraelitai – visa bendrija – atėjo į Cino dykumą. Žmonės apsistojo Kadeše. Ten numirė ir buvo palaidota Mirjama.

2 *Bendrija neturėjo vandens. Todėl jie susibūrė prieš Mozę ir Aaroną. 3 Žmonės ginčijosi su Moze, sakydami: „Verčiau būtume žuvę, kai mūsų giminės žuvo VIEŠPATIES akivaizdoje! 4 Kodėl atvedėte VIEŠPATIES bendriją į šią dykumą mums ir mūsų galvijams numirti? 5 Kodėl išvedėte mus iš Egipto, kad atvestumėte į šią baisią vietą, kur nėra nei grūdų, nei figų, nei vynmedžių, nei granatmedžių? Nėra net vandens atsigerti!"

6 Paėjėję nuo bendrijos prie įėjimo į Susitikimo Palapinę, Mozė ir Aaronas parpuolė kniūbsti. Jiems pasirodė VIEŠPATIES šlovė. 7 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 8 „Paimk lazdą, surink bendriją tu ir tavo brolis Aaronas, ir, jiems matant, įsakykite uolai duoti vandens. Taip jūs duosite jiems vandens iš uolos ir pagirdysite bendriją bei galvijus".

9 Mozė paėmė lazdą, buvusią VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip jis buvo jam įsakęs. 10 Mozė ir Aaronas surinko bendriją ties uola ir tarė jiems: „Klausykitės, jūs maištininkai! Ar išgausime jums vandens iš šios uolos?" 11 Tada Mozė pakėlė ranką ir sudavė du kartus lazda į uolą. Pasipylė vandens srautas, atsigėrė bendrija ir jų galvijai. 12 Bet VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: „Kadangi netikėjote, kad aš galiu patvirtinti savo šventumą izraelitų akyse, judu neįvesite šios bendrijos į kraštą, kurį jiems daviau". 13 Tai buvo vanduo Meribos, kur izraelitai barėsi su VIEŠPAČIU, ir per kurį VIEŠPATS patvirtino savo šventumą.

Edomas nepraleidžia

14 Mozė išsiuntė iš Kadešo pasiuntinius pas Edomo karalių: „Taip sako tavo brolis Izraelis: 'Tu žinai apie visas nelaimes, kurios mus ištiko. 15 Mūsų protėviai nuėjo į Egiptą, mes gyvenome Egipte ilgą laiką, ir egiptiečiai engė mus bei mūsų protėvius. 16 Mes šaukėmės VIEŠPATIES, jis išgirdo mūsų balsą, pasiuntė angelą ir išvedė mus iš Egipto. Štai dabar mes Kadeše, mieste prie tavo žemės pakraščio. 17 Prašom leisti mums pereiti per tavo kraštą. Mes neisime per laukus ar vynuogynus ir negersime vandens iš šulinių. Mes eisime Karaliaus vieškeliu*, nesukdami nei į dešinę, nei į kairę, kol nepereisime per tavo žemę'".

18 Bet Edomas atsakė: „Neisi per čia! Jei bandysi, prieš tave žygiuosiu su kalaviju". – 19 „Mes laikysimės vieškelio, – sakė izraelitai, – jei gertume tavo vandens mes ir mūsų galvijai, už jį atsilyginsime. Tai tik mažmožis. Mes prašome tik leisti pereiti pėsčiomis". 20 Bet jis atsakė: „Neisi!" Ir Edomas išėjo prieš juos su didele ir gerai ginkluota kariuomene. 21 Edomui atsisakius leisti izraelitams pereiti per savo žemę, Izraelis pasitraukė.

Aarono mirtis

22 Pakilę iš Kadešo, izraelitai atkeliavo prie Horo kalno. 23 Prie Horo kalno, ant Edomo krašto ribos, VIEŠPATS tarė

20,2-13 *Iš 17,1-7*

20,17 Svarbus kelias iš šiaurės į pietus aukštuma palei Negyvąją jūrą.

Mozei ir Aaronui: 24 „Jau laikas Aaro-
nui eiti pas savo protėvius. Jis neįžengs
į kraštą, kurį daviau izraelitams, nes
judu abu maištavote prieš mane prie
Meribos vandens. 25 Tad paimk Aa-
roną ir jo sūnų Eleazarą, užvesk juos
ant Horo kalno, 26 nuvilk nuo Aarono
drabužius ir apvilk jais jo sūnų Eleaza-
rą. Ten Aaronas bus paimtas pas savo
protėvius, ten jis mirs“. 27 Mozė pada-
rė, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs. Jie
užkopė visos bendrijos akyse ant Horo
kalno. 28 Mozė *nuvilko Aaronui dra-
bužius ir apvilko jais jo sūnų Eleazarą.
*Aaronas mirė ten, ant kalno viršūnės,
o Mozė ir Eleazaras nusileido nuo kal-
no. 29 Visa bendrija, matydama, kad
Aaronas miręs, visi Izraelio namai rau-
dojo Aarono trisdešimt dienų.

Pergalė prieš Aradą

21 Išgirdęs, *kad Izraelis ateina per
Atarimus, Negebe gyvenęs ka-
naanietis Arado karalius išėjo kovo-
ti su Izraeliu ir paėmė kai kuriuos jų į
nelaisvę. 2 Tada Izraelis padarė šį įža-
dą VIEŠPAČIUI: „Jei atiduosi šią tautą į
mūsų rankas, mes visiškai sunaikinsi-
me jų miestus“. 3 VIEŠPATS išklausė Iz-
raelio maldą ir atidavė kanaaniečius.
Izraelitai visiškai sunaikino juos ir jų
miestus. Todėl ta vieta buvo pavadin-
ta Horma.

Vario žaltys

4 Nuo Horo kalno jie leidosi į kelionę
Nendrių jūros keliu, norėdami *ap-
eiti Edomo kraštą. Bet pakeliui žmo-
nės neteko kantrybės. 5 *Jie kalbėjo
prieš Dievą ir Mozę: „Kodėl išvedei
mus iš Egipto numirti dykumoje? Juk
čia nėra nei maisto, nei vandens: mes
bjaurimės tuo niekam tikusiu maistu“.
6 Tada VIEŠPATS pasiuntė žmonėms
ugningus žalčius. Jie gėlė žmones, ir
nuo to daug izraelitų mirė. 7 Žmonės
ėjo pas Mozę ir sakė: „Nusidėjome, nes
kalbėjome prieš VIEŠPATĮ ir prieš tave.
Užtark VIEŠPAČIUI, kad atimtų nuo
mūsų žalčius“. Mozė meldėsi už žmo-
nes. 8 VIEŠPATS tarė Mozei: „Pasidirbk
ugningą žaltį ir pridėk jį prie stulpo.
Kiekvienas, kuris yra įgeltas, pažvelgs
į jį ir išliks gyvas“. 9 *Mozė tada padirbo
vario žaltį ir pridėjo jį prie stulpo. Kai
tik žaltys ką nors įgeldavo, tas žmogus
pažvelgdavo į vario žaltį ir likdavo gy-
vas.

Izraelitai apeina Moabą

10 Izraelitai keliavo toliau ir pasista-
tė stovyklą prie Obotų. 11 Iškeliavę iš
Obotų, jie pasistatė stovyklą prie Ije
Abarimų, dykumoje į rytus nuo Mo-
abo. 12 Pakilę iš ten, jie statėsi palapines
Zeredo tarpeklyje. 13 Iš ten nukeliavo ir
pasistatė stovyklą anapus Arnono, tai
yra dykumoje, kuri driekiasi nuo amo-
ritų žemės, nes Arnonas yra riba tarp
Moabo ir amoritų. 14 Todėl ir sakoma
VIEŠPATIES Karų knygoje*:

„Vahebas Sufoje ir
tarpekliai, Arnonas
15 ir tarpeklių šlaitai,
besidriekiantys Aro buveinės link
ir besišliejantys palei Moabo ribą“.

16 Iš ten jie keliavo Beero link, tai yra
prie to šulinio, apie kurį VIEŠPATS kal-
bėjo Mozei: „Sušauk žmones, duosiu
aš jiems vandens“.

17 Izraelitai giedojo giesmę:
„Prasiveržk, šuliny! –
giedokite jam! –
18 Šulinys, kurį iškasė vadai,
kurį išrausė tautos didžiūnai
skeptru, savo lazdomis“.

20,28 *Iš 29,29*
20,28 *Sk 33,38; Įst 10,6*
21,1 *Sk 33,40*
21,4 *Įst 2,1*
21,5-6 *1 Kor 10,9*
21,9 *2 Kar 18,4; Jn 3,14*
21,14 Mūsų laikų nepasiekęs izraelitų giesmių ir dainų rinkinys.

Iš Midbaro jie nukeliavo į Mataną,
[19] iš Matanos į Nahalielį, iš Nahalielio
į Bamotus, [20] o iš Bamotų į slėnį, kuris
yra Moabo šalyje prie Pisgos viršūnės,
žvelgiančios žemyn į Ješimoną.

Pergalė prieš Sihoną

[21] Tada Izraelis išsiuntė pasiuntinius
pas amoritų karalių Sihoną, tardamas:
[22] „Leisk man pereiti per tavo kraštą.
Mes nepasuksime į laukus ar vynuogynus ir negersime vandens iš tavo
šulinių. Eisime Karaliaus vieškeliu, kol
pereisime tavo žemę". [23] Sihonas nesutiko leisti Izraeliui pereiti per savo
žemę, bet, subūręs visas savo pajėgas,
išėjo į dykumą prieš Izraelį ir, atžygiavęs į Jahacą, kovojo su Izraeliu. [24] Izrae-
lis sumušė jį aštriu kalaviju ir užėmė jo
kraštą nuo Arnono iki Jaboko – iki pat
Amono krašto, nes Amono riba buvo
įtvirtinta. [25] Izraelis paėmė visus tuos
miestus. Izraelis apsigyveno visuose
amoritų miestuose, Hešbone ir visose
jam pavaldžiose gyvenvietėse.

[26] O Hešbonas buvo sostinė amoritų karaliaus Sihono, kuris buvo kariavęs su ankstesniu Moabo karaliumi ir
paėmęs visą jo kraštą iki pat Arnono.
[27] Todėl dainiai sako:

„Ateikite į Hešboną, tebūna
jis atstatytas;
tebūna Sihono sostinė
tvirtai atkurta.
[28] *Juk ugnis išėjo iš Hešbono,
liepsna iš Sihono miesto.
Ji sunaikino Moabo Arą
ir prarijo Arnono aukštumas.
[29] Vargas tau, Moabai!
Esi žuvusi, Kemošo tauta!
Jis leido jo sūnums tapti bėgliais,
jo dukterims būti
paimtoms į nelaisvę
pas amoritų karalių Sihoną.
[30] Žuvo jų palikuonys
nuo Hešbono iki Dibono;
niokojome, kol ugnis
pasiekė Medebą".

[31] Taip Izraelis apsigyveno amoritų
krašte. [32] Tada Mozė išsiuntė išžvalgyti
Jazero. Užėmę jo gyvenvietes, jie išvarė
ten gyvenusius amoritus.

Pergalė prieš Ogą

[33] Tada jie pasuko ir nuėjo keliu į Bašaną.
Bašano karalius Ogas, jis ir visi jo žmonės, išėjo į mūšį su izraelitais prie Edrėjo. [34] Bet VIEŠPATS tarė Mozei: „Nebijok
jo, nes aš duodu tau į rankas jį, visą jo
tautą ir visą jo kraštą. Padarysi jam, ką
padarei Sihonui, Hešbone gyvenusiam
amoritų karaliui". [35] Jie užmušė jį, jo sū-
nus ir visus žmones – visus iki vieno, o
kraštą paėmė savo nuosavybėn.

22 Tada izraelitai leidosi į kelionę ir pasistatė stovyklą Moabo lygumose, Užjordanėje, priešais
Jerichą.

Moabo karaliaus klasta

[2] Ciporo sūnus Balakas matė visa, ką
Izraelis padarė amoritams. [3] Moabas
nerimo iš baimės dėl tos tautos, nes
izraelitai buvo labai gausūs. Moabas
drebėjo, bijodamas izraelitų. [4] Moabas
sakė Midjano seniūnams: „Juk ši gauja
nuės švariai visa, kas aplink mus, kaip
kad jautis nuėda lauko žolę".

Ciporo sūnus Balakas tuo metu
buvo Moabo karalius. [5] Jis išsiuntė pasiuntinius pas *Beoro sūnų Bileamą į
Petorą, kuris yra giminaičių krašte prie
Upės, pakviesti jį, tardamas: „Štai išėjo
iš Egipto tauta, ji apdengė visą žemę ir
įsikūrė šalia manęs! [6] Maldauju, ateik
ir prakeik tą tautą, nes ji stipresnė už
mane. Galbūt aš pajėgsiu ją nugalėti ir
išvaryti iš šio krašto, nes žinau, kad ką
tu palaimini, tas tikrai palaimintas, o
ką prakeiki, tas tikrai prakeiktas".

[7] Tad Moabo seniūnai ir Midjano seniūnai išvyko su užmokesčiu rankose

21,28-29 *Jer 48,45-46*

22,5 *2 Pt 2,15-16; Jud 11*

už būrimą. Atvykę pas Bileamą, perda-
vė jam Balako žodžius. 8 Šis tarė jiems:
„Pasilikite čia šią naktį, duosiu atsaky-
mą, kaip VIEŠPATS man palieps“. Moabo
didžiūnai apsistojo pas Bileamą. 9 Atėjęs
pas Bileamą, Dievas tarė: „Kas tie vyrai,
kurie apsistojo pas tave?“ 10 Bileamas at-
sakė Dievui: „Moabo karalius Balakas,
Ciporo sūnus, atsiuntė man tokį žodį:
11 ‘Štai atėjo iš Egipto tauta ir apden-
gė visą žemę. Tad ateik ir prakeik juos.
Galbūt aš pajėgsiu ją nugalėti ir išvary-
ti’“. 12 Dievas tarė Bileamui: „Neisi su jais,
tos tautos neprakeiksi, nes ji palaimin-
ta“. 13 Atsikėlęs kitą rytą, Bileamas pasa-
kė Balako didžiūnams: „Grįžkite į savo
kraštą, nes VIEŠPATS atsisakė leisti man
eiti su jumis“. 14 Moabo didžiūnai iške-
liavo ir, sugrįžę pas Balaką, pasakė jam:
„Bileamas atsisakė eiti su mumis“.

15 Balakas vėl pasiuntė didžiūnus,
daugiau ir garbingesnius negu pirmie-
ji. 16 Atvykę pas Bileamą, jie tarė: „Taip
kalbėjo Ciporo sūnus Balakas: ‘Prašy-
čiau neatsisakyti pas mane ateiti. 17 Aš
tave didžiai pagerbsiu, ką tik sakysi, tą
darysiu. Ateik, maldauju, prakeik tą tau-
tą’“. 18 Bet Bileamas atsakė Balako parei-
gūnams: „Nors Balakas atiduotų man
sidabro ir aukso pilnus namus, negalė-
čiau padaryti nieko – nei mažo, nei di-
delio dalyko, – kas priešinga VIEŠPATIES,
mano Dievo, įsakymui. 19 Prašyčiau ir jus
pasilikti čia per naktį, kad galėčiau suži-
noti, ką daugiau VIEŠPATS man pasakys“.
20 Tą naktį Dievas atėjo pas Bileamą ir
tarė jam: „Jei tie vyrai atėjo tavęs pasi-
šaukti, kelkis ir eik su jais, bet daryk tik
tai, ką sakysiu daryti“. 21 Ryto metą Bile-
amas atsikėlė ir, pasibalnojęs savo asilą,
iškeliavo su Moabo didžiūnais.

Kalbanti asilė

22 Bet jo kelionė sukėlė Dievo pyktį,
ir VIEŠPATIES angelas atsistojo ant ke-
lio jam sutrukdyti. O jis, dviejų tarnų
lydimas, jojo ant asilės. 23 Pamačiusi
ant kelio stovintį angelą su ištrauk-
tu iš makšties kalaviju rankoje, asilė
pasuko iš kelio ir nuėjo į laukus. Bi-
leamas turėjo ją mušti, kad ji grįžtų į
kelią. 24 Tada VIEŠPATIES angelas at-
sistojo skersai siauro tako tarp vy-
nuogynų su sienomis iš abiejų pusių.
25 Pamačiusi VIEŠPATIES angelą, asilė
šliejosi prie sienos ir nudrėskė į sieną
Bileamui koją. O šis vėl ją mušė. 26 Tada
VIEŠPATIES angelas paėjėjo pirmyn ir
atsistojo tokioje siauroje vietoje, kur
nebebuvo įmanoma pasukti nei į deši-
nę, nei į kairę. 27 Pamačiusi VIEŠPATIES
angelą, asilė susmuko po Bileamu.
Bileamas įniršo ir mušė asilę lazda.
28 Tada VIEŠPATS atvėrė asilės burną, ir
ji tarė Bileamui: „Ką tau padariau, kad
mane mušei tuos tris kartus?“ 29 Bilea-
mas atsakė asilei: „Kad tu mane pajuo-
kei! O kad turėčiau rankoje kalaviją!
Tuojau pat tave užmuščiau!“ 30 Tačiau
asilė tarė Bileamui: „Bet ar aš nesu tavo
asilė, ant kurios jodinėjai visą savo gy-
venimą ligi šios dienos? Argi esu taip
pasielgusi su tavimi kada nors anks-
čiau?“ – „Ne“, – atsakė jis.

31 Tada VIEŠPATS atvėrė Bileamui
akis. Ir jis pamatė VIEŠPATIES angelą,
stovintį ant kelio su ištrauktu iš makš-
ties kalaviju rankoje. Jis nusilenkė ir
parpuolė kniūbsčias. 32 VIEŠPATIES an-
gelas tarė jam: „Kodėl mušei savo asilę
tuos tris kartus? Štai aš atėjau sutruk-
dyti, nes tavo kelionė man nepatinka.
33 Asilė, mane matydama, metėsi į šalį
nuo manęs tuos tris kartus. Jei ji nebū-
tų metusis į šalį, tave būčiau užmušęs,
o ją gyvą palikęs“. 34 Tada Bileamas tarė
VIEŠPATIES angelui: „Nusidėjau, nes
nežinojau, kad stovėjai ant kelio man
pasipriešinti. Todėl dabar, jei tau tai
nepatinka, grįšiu namo“. 35 VIEŠPATIES
angelas tarė Bileamui: „Eik su tais vy-
rais. Bet kalbėk tik tai, ką sakysiu kal-
bėti“. Bileamas tada keliavo toliau su
Balako didžiūnais.

36 Išgirdęs, kad atvyko Bileamas, Ba-
lakas išėjo jo pasitikti prie Ir Moabo,

esančio prie Arnono ribos, pačiame
šalies pakraštyje. 37 Balakas tarė Bilea-
mui: „Argi nesiunčiau pasiuntinių ta-
vęs pakviesti? Kodėl tada neatėjai pas
mane? Argi iš tikrųjų nepajėgsiu tavęs
pagerbti?“ 38 Bileamas atsakė Balakui:
„Štai atėjau pas tave, bet ar tikrai turiu
galios ką nors kalbėti? Aš galiu tarti tik
žodį, kurį Dievas įdeda man į lūpas“.
39 Tada Bileamas keliavo drauge su
Balaku ir atvyko į Kirjat Hucotus. 40 Čia
Balakas, paaukojęs jaučių ir avių, pa-
tiekė jų Bileamui ir su juo buvusiems
didžiūnams.

Pirmas pranašavimas

41 Kitą dieną Balakas paėmė Bileamą ir
užvedė jį ant Bamot Baalo. Iš ten jis ga-
lėjo matyti dalį tautos.

23 Bileamas tarė Balakui: „Pa-
statyk man čia septynis au-
kurus ir parūpink septynis jaučius
bei septynis avinus“. 2 Balakas padarė,
kaip Bileamas buvo paliepęs. Balakas ir
Bileamas paaukojo ant kiekvieno au-
kuro po jautį ir aviną. 3 Tada Bileamas
tarė Balakui: „Stovėk čia, prie savo de-
ginamosios aukos, kol aš grįšiu. Gal
ateis VIEŠPATS manęs pasitikti. Ką jis
man apreikš, tau pasakysiu“. Ir jis pa-
lypėjo ant plikos kalvos.
4 Dievas pasitiko Bileamą. „Paren-
giau anuos septynis aukurus ir paau-
kojau ant kiekvieno aukuro po jau-
tį ir aviną“, – pasakė jam Bileamas.
5 VIEŠPATS, įdėjęs žodį Bileamui į lūpas,
tarė: „Grįžk pas Balaką ir taip jam kal-
bėk“. 6 Jis sugrįžo pas Balaką ir žiūri:
tas tebestovi prie savo deginamosios
aukos drauge su visais Moabo didžiū-
nais. 7 Tada Bileamas ėmė pranašauti,
sakydamas:

„Balakas atvedė mane iš Aramo,
Moabo karalius iš Rytų kalnų:
‘Ateik, prakeik man Jokūbą;
ateik, pasmerk Izraelį!’
8 Kaip aš galiu prakeikti,
ko Dievas neprakeikė?
Kaip aš galiu pasmerkti tuos,
kurių VIEŠPATS nepasmerkė?
9 Net nuo uolų viršūnės
aš juos matau,
nuo kalvų juos stebiu.
Štai tauta, atskirai gyvenanti,
ji atokiai laikosi nuo kitų tautų!
10 Kas gali suskaityti Jokūbo dulkes
ir žinoti vėjo nešamų Izraelio
dulkelių skaičių?
Tebūna man leista mirti
teisiųjų mirtimi,
tebūna, kad mano galas
būtų panašus į jo!“

11 Tada Balakas tarė Bileamui: „Ką
tu padarei? Aš atvedžiau tave prakeik-
ti mano priešus, o tu juos laiminte pa-
laiminai!“ – 12 „Argi ne tai, ką VIEŠPATS
deda man į burną, aš turiu ištikimai
pakartoti?“

Antras pranašavimas

13 Balakas tarė: „Prašyčiau eiti su mani-
mi į kitą vietą, iš kur galėsi juos matyti.
Matysi tik dalį, visų jų nematysi. Tada iš
ten juos prakeik“. 14 Tada užvedė jį į Cofi-
mo lauką ant Pisgos viršūnės ir, pastatęs
septynis aukurus, paaukojo ant kiekvie-
no aukuro po jautį ir aviną. 15 Bileamas
tarė Balakui: „Stovėk čia prie savo de-
ginamosios aukos, kol aš ten sutiksiu
VIEŠPATĮ“. 16 VIEŠPATS sutiko Bileamą ir,
įdėjęs žodį jam į lūpas, tarė: „Grįžk pas
Balaką ir taip jam kalbėk“. 17 Bileamas
sugrįžo pas jį ir žiūri: jis tebestovi prie
savo deginamosios aukos drauge su Mo-
abo didžiūnais. „Ką pasakė VIEŠPATS?“ –
paklausė Balakas. 18 Tada Bileamas ėmė
pranašauti, sakydamas:

„Atsistok, Balakai, ir klausykis;
palenk ausį mano liudijimui,
Ciporo sūnau.
19 Dievas nėra žmogus,
kad meluotų,
ar mirtingasis, kad keistų
savo mintį.
Tai argi jis neįvykdys,
ką pažadėjo?

Argi jis nepadarys, ką pasakė?
[20] Žiūrėk, aš gavau įsakymą
palaiminti:
kai jis palaimina,
aš negaliu to pakeisti.
[21] Negresia pavojus Jokūbui,
nematyti nelaimės Izraelyje.
VIEŠPATS, jų Dievas, yra su jais;
su jais jų Karaliaus pergalė.
[22] Dievas, vedantis juos iš Egipto,
jiems tarsi laukinio
jaučio ragų galia.
[23] Žiūrėk! Tikrai nėra
kerų prieš Jokūbą,
nėra burtų prieš Izraelį.
Nūnai bus sakoma apie
Jokūbą ir Izraelį:
'Žiūrėk, ką padarė Dievas!'
[24] Tai tauta, besikelianti tarsi liūtė,
pašokanti tarsi liūtas!
Ji negula, kol nesuėda grobio
ir neišgeria užmuštųjų kraujo".
[25] „Jei negali jų prakeikti, – Balakas
tarė Bileamui, – tai bent nelaimink!"
[26] Bet Bileamas atsakė Balakui: „Argi aš
tau nesakiau: 'Ką VIEŠPATS sako, tai aš
turiu sakyti'?"

Trečias pranašavimas

[27] Tada Balakas tarė Bileamui: „Prašom
eiti, nuvesiu tave į kitą vietą. Galbūt
Dievui patiks, kad prakeiktumei juos
iš ten". [28] Balakas užvedė Bileamą ant
Peoro viršūnės, žvelgiančios žemyn
į Ješimoną. [29] Bileamas tarė Balakui:
„Pastatyk čia septynis aukurus ir pa-
rūpink septynis jaučius ir septynis avi-
nus". [30] Balakas padarė, kaip Bileamas
buvo paliepęs, ir paaukojo ant kiekvie-
no aukuro po jautį ir aviną.

24 O Bileamas, matydamas, kad
VIEŠPAČIUI malonu laimin-
ti Izraelį, nebėjo kaip anksčiau ieško-
ti ženklų, bet atgręžė veidą dykumos
link. [2] Pakėlęs akis, Bileamas matė Iz-
raelį, gyvenantį stovykloje giminė prie
giminės. Tada, Dievo dvasios apimtas,
[3] jis ėmė pranašauti, sakydamas:

„Beoro sūnaus Bileamo žodis,
žodis žmogaus, turinčio
teisingą akį,*
[4] žodis girdinčio Dievo žodžius,
matančio regėjimą iš Visagalio,
parpuolusio kniūbsčio, bet
atmerktomis akimis.
[5] Kokios puikios tavo
palapinės, Jokūbai,
tavo buveinės, Izraeli!
[6] Tarsi toli besitęsiantys
palmių miškeliai,
tarsi sodai prie upės,
tarsi VIEŠPATIES pasodintas alavijas,
tarsi kedrai prie vandens!
[7] Vanduo liesis iš jo kibirų,
sėklą jis sės drėgnuose laukuose;
jo karalius bus iškilesnis už Agagą,
bus išaukštinta jo karalystė.
[8] Dievas, vedantis jį iš Egipto,
jam tarsi laukinio jaučio ragų galia.
Jis suris sau priešingas tautas,
sutrupindamas jų kaulus,
perverdamas juos savo strėlėmis.
[9] Pritūpęs jis *guli tarsi liūtas
ir liūtė.
Kas išdrįs jį prikelti?
*Palaimintas, kas tave laimina,
prakeiktas, kas tave keikia".
[10] Tada Balakas, įniršęs ant Bilea-
mo, suplojo delnais ir tarė Bileamui:
„Aš pasišaukiau tave prakeikti mano
priešų, o tu juos palaiminai jau tris
kartus. [11] Pradink iš čia! Eik namo!
Sakiau gausiai tau atlyginsiąs, ta-
čiau VIEŠPATS neleido tau jokio atly-
gio duoti". [12] Bileamas atsakė Bala-
kui: „Argi neįspėjau tavo pasiuntinių,
siųstų pas mane: [13] 'Nors Balakas man
duotų ir namus, pilnus sidabro bei
aukso, negalėčiau savo ruožtu, eida-
mas prieš VIEŠPATIES žodį, padaryti
nei gero, nei blogo. Ką VIEŠPATS sako,
tai turiu pakartoti'?"

24,3 Arba: „kuriam atvertos akys".
24,9 *Pr 49,9*
24,9 *Pr 12,3*

Ketvirtas pranašavimas

[14] „O dabar, kai aš grįžtu pas savo tau-
tą, leisk man įspėti tave, ką ši tau-
ta padarys tavo tautai ateinančiomis
dienomis“. [15] Tada jis ėmė pranašauti,
sakydamas:

„Žodis Beoro sūnaus Bileamo,
žodis žmogaus, turinčio
teisingą akį,*
[16] žodis, girdinčio Dievo žodžius,
gaunančio žinojimą iš
Aukščiausiojo,
matančio regėjimą iš Visagalio,
parpuolusio kniūbsčio, bet
atmerktomis akimis.
[17] Matau jį, bet ne dabartyje,
stebiu, bet ne iš arti:
žvaigždė patekės iš Jokūbo,
skeptras pakils iš Izraelio,
kuris nualins Moabo pasienio sritis
ir visų Seto vaikų žemę.
[18] Edomas taps pavaldus,
Seyras – jo priešų nuosavybė,
o Izraelis bus pergalingas.
[19] Iš Jokūbo kils valdovas
ir sunaikins išlikusius Ire“.

[20] Išvydęs Amaleką, ėmė pranašau-
ti, sakydamas:

„Amalekas – tautų pirmasis,
bet jo likimas – amžina pražūtis“.

[21] Išvydęs kainitus, ėmė pranašauti,
sakydamas:

„Nors tavo buveinė ir saugi,
o tavo lizdas sukrautas uoloje,
[22] Kainas bus sunaikintas,
kai Ašūras paims tave į nelaisvę“.

[23] Vėl jis ėmė pranašauti, sakyda-
mas:

„Deja! Kas liks gyvas, kai
šitai padarys Dievas?
[24] Atplauks laivai iš Kitimų
ir pavergs Ašūrą ir Eberą.
Jis irgi žus amžinai“.*

[25] Tada Bileamas pakilo ir sugrįžo į
savo vietą. Ir Balakas nuėjo savo keliu.

24,15 Arba: „kuriam atvertos akys“.
24,24 Hebr. tekstas neaiškus.

Izraelis prie Peoro

25 Izraeliui gyvenant Šitimuose,
žmonės pradėjo žeminti save,
kekšaudami su Moabo moterimis.
[2] O jos kviesdavosi žmones prie aukų
savo dievui. Žmonės dalydavosi val-
giu ir garbindavo tą dievą. [3] Izraeliui
prijunkus prie Peoro Baalo, VIEŠPATS
įniršo ant Izraelio. [4] VIEŠPATS tarė Mo-
zei: „Paimk visus tautos vadus ir viešai
pasmeik juos ant baslio VIEŠPATIES aki-
vaizdoje, kad VIEŠPATIES pykčio įniršis
būtų nugręžtas nuo Izraelio“. [5] Mozė
tarė Izraelio teisėjams: „Kiekvienas
jūsų turi užmušti visus tuos savo žmo-
nes, kurie prijunko prie Peoro Baalo“.
[6] Kaip tik tuo metu vienas izraelitas
atėjo ir atsivedė į savo šeimą midjanie-
tę moterį, matant Mozei ir visai izraeli-
tų bendrijai, beverkiančiai prie įėjimo
į Susitikimo Palapinę. [7] Tai pamatęs,
kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus
Finehas atsikėlė ir nuėjo nuo bendri-
jos. Pasiėmęs į ranką ietį, [8] jis nusekė
izraelitą į palapinę ir perdūrė per pil-
vą abu – izraelitą ir moterį. Tad maras
tarp izraelitų buvo sutramdytas. [9] O vis
dėlto maru mirė dvidešimt keturi tūks-
tančiai.
[10] Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei,
tardamas: [11] „Kunigo Aarono sūnaus
Eleazaro sūnus Finehas nukreipė
mano pyktį nuo izraelitų, parodyda-
mas tokį atsidavimą man, kad aš savo
įšėlimu nebesunaikinau izraelitų.
[12] Todėl pasakyk: ‘Aš suteikiu jam drau-
gystės Sandorą. [13] Ji bus jam ir jo pali-
kuonims po jo amžinos kunigystės
sandora, nes jis, atlikdamas permal-
davimą už izraelitus, elgėsi atsiduoda-
mas savo Dievui’“.
[14] Užmuštasis izraelitas, užmuštas
drauge su midjaniete, buvo Saluvo sū-
nus Zimris, Simeono giminei priklau-
sančių protėvių namų galva, [15] o už-
muštoji midjanietė – Cūro, kuris buvo
vienos kilties, tai yra vienų protėvių
namų Midjane galva, duktė Kozbė.

16 VIEŠPATS tarė Mozei: 17 „Neduok
midjaniečiams ramybės ir nugalėk
juos, 18 nes jie nedavė jums ramybės
apgaule, kuria apgavo jus per Peorą ir
per Midjano vado dukterį Kozbę, savo
seserį. Ji buvo užmušta tą dieną, kai
dėl Peoro jus ištiko maras“.

Antras surašymas

19 Po maro 1 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir
26 kunigo Aarono sūnui Eleaza-
rui: 2 * „Surašykite visą izrae-
litų bendriją nuo dvidešimt metų ir vy-
resnius pagal jų protėvių namus, visus
tinkamus karinei tarnybai Izraelyje“.
3 Mozė ir kunigas Eleazaras taip paaiš-
kino jiems Moabo lygumose prie Jorda-
no, priešais Jerichą, tardami: 4 „[surašy-
sime žmones] nuo dvidešimt metų ir
vyresnius“, kaip VIEŠPATS buvo Mozei
įsakęs.

Štai izraelitai, išėję iš Egipto žemės:
5 Izraelio pirmagimis Rubenas. Ru-
beno palikuonys: iš Henocho – heno-
chų kiltis, iš Paluvo – paluvų kiltis, 6 iš
Hecrono – hecronų kiltis, iš Karmio
– karmių kiltis. 7 Tokios tat yra ru-
benų kiltys. Įtrauktųjų į sąrašą buvo
keturiasdešimt trys tūkstančiai sep-
tyni šimtai trisdešimt. 8 Paluvo pali-
kuonis – Eliabas. 9 Eliabo palikuonys:
Nemuelis, Datanas ir Abiramas. Tai
tie patys sueigoje išrinkti Datanas ir
Abiramas, kurie sukilo prieš Mozę ir
Aaroną kartu su Korachu, maištauda-
mi prieš VIEŠPATĮ. 10 Tada žemė, pra-
vėrusi savo burną, prarijo juos drau-
ge su Korachu, kai toji draugė žuvo, ir
ugnis sunaikino du šimtus penkias-
dešimt vyrų. Jie buvo įspėjimo žen-
klas. 11 Tačiau Koracho palikuonys
neišmirė.

12 Simeono palikuonys pagal jų kil-
tis: iš Nemuelio – nemuelitų kiltis, iš
Jamino – jaminų kiltis, iš Jachino – ja-
chinų kiltis, 13 iš Zeracho – zerachų kil-
tis, iš Sauliaus – saūlių kiltis. 14 Tokios
tat yra simeonų kiltys, iš viso dvide-
šimt du tūkstančiai du šimtai.

15 Gado palikuonys pagal jų kiltis:
iš Cefono – cefonų kiltis, iš Hagio
– hagių kiltis, iš Šūnio – šūnių kil-
tis, 16 iš Oznio – oznių kiltis, iš Erio
– erių kiltis, 17 iš Arodo – arodų kil-
tis, iš Arelio – arelitų kiltis. 18 Tokios
tat yra Gado kiltys. Įtrauktųjų į sąra-
šą buvo keturiasdešimt tūkstančių
penki šimtai.

19 Judo sūnūs: Eras ir Onanas; Eras
ir Onanas numirė Kanaano krašte.
20 Judo palikuonys pagal jų kiltis: iš Še-
los – šelų kiltis, iš Pereco – perecų kil-
tis, iš Zeracho – zerachų kiltis. 21 Pereco
palikuonys: iš Hecrono – hecronų kil-
tis, iš Hamulo – hamulų kiltis. 22 Tokios
tat yra Judo kiltys. Įtrauktųjų į sąrašą
buvo septyniasdešimt šeši tūkstančiai
penki šimtai.

23 Isacharo palikuonys pagal jų kil-
tis: iš Tolos – tolų kiltis, iš Pūvos –
pūvų kiltis, 24 iš Jašubo – jašubų kiltis,
iš Šimrono – šimronų kiltis. 25 Tokios
tat yra Isacharo kiltys. Įtrauktųjų į są-
rašą buvo šešiasdešimt keturi tūkstan-
čiai trys šimtai.

26 Zabulono palikuonys pagal jų kil-
tis: iš Seredo – seredų kiltis, iš Elono –
elonų kiltis, iš Jachleelio – jachleelitų
kiltis. 27 Tokios tat yra zabulonų kiltys.
Įtrauktųjų į sąrašą buvo šešiasdešimt
tūkstančių penki šimtai.

28 Juozapo palikuonys pagal jų kiltis:
Manasas ir Efraimas. 29 Manaso pali-
kuonys: iš Machyro – machyrų kiltis.
Machyras buvo Gileado tėvas, o iš Gi-
leado kilo gileadiečių kiltys. 30 Gileado
palikuonys: iš Jezero – jezerų kiltis, iš
Heleko – helekų kiltis, 31 iš Asrielio –
asrielitų kiltis, iš Šechemo – šechemų
kiltis, 32 iš Šemidos – šemidų kiltis, iš
Hefero – heferų kiltis. 33 Hefero sūnus
Celofhadas sūnų neturėjo, tik dukte-
ris. Dukterų vardai: Machla, Noja,
Hogla, Milka ir Tirca. 34 Tokios tat yra

26,1-51 *Sk 1,1-46*

Manaso kiltys. Įtrauktųjų į sąrašą buvo
penkiasdešimt du tūkstančiai septyni
šimtai.
35 Štai Efraimo palikuonys pagal jų
kiltis: iš Šutelacho – šutelachų kiltis, iš
Bechero – becherų kiltis, iš Tahano –
tahanų kiltis. 36 Šutelacho palikuonys:
iš Erano – eranų kiltis. 37 Tokios tat yra
Efraimo kiltys. Įtrauktųjų į sąrašą buvo
trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai.
Tokie tat yra Juozapo palikuonys pagal
jų kiltis.
38 Benjamino palikuonys pagal jų
kiltis: iš Belos – belų kiltis, iš Ašbelio
– ašbelitų kiltis, iš Ahiramo – ahiramų
kiltis, 39 iš Šefufamo – šefufamų kiltis,
iš Hufamo – hufamų kiltis. 40 Belos sū-
nūs: Ardas ir Naamanas. Iš Ardo – ardų
kiltis, iš Naamano – naamanų kiltis.
41 Tokie tat yra Benjamino palikuonys
pagal jų kiltis. Įtrauktųjų į sąrašą buvo
keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši
šimtai.
42 Štai Dano palikuonys pagal jų kil-
tis: iš Šuhamo – šuhamų kiltis. Tokie
tat yra Dano palikuonys pagal jų kiltis.
43 Iš visų Šuhamo kilčių įtrauktųjų į są-
rašą buvo šešiasdešimt keturi tūkstan-
čiai keturi šimtai.
44 Ašero palikuonys pagal jų kiltis:
iš Imnos – imnų kiltis, iš Išvio – išvių
kiltis, iš Berijos – berijų kiltis. 45 Berijos
palikuonys: iš Hebero – heberų kiltis,
iš Malkielio – malkielitų kiltis. 46 Ašero
dukters vardas buvo Seracha. 47 Tokios
tat yra Ašero kiltys. Įtrauktųjų į sąrašą
buvo penkiasdešimt trys tūkstančiai
keturi šimtai.
48 Naftalio palikuonys pagal jų kiltis:
iš Jachceelio – jachceelitų kiltis, iš Gū-
nio – gūnių kiltis, 49 iš Jecero – jecerų
kiltis, iš Šilemo – šilemų kiltis. 50 To-
kios tat yra Naftalio kiltys, kiltis po kil-
ties. Įtrauktųjų į sąrašą buvo keturias-
dešimt penki tūkstančiai keturi šimtai.
51 Įtrauktųjų į sąrašą izraelitų buvo
šeši šimtai ir vienas tūkstantis septyni
šimtai trisdešimt.
52 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 53 „Tai jiems pagal vardų skaičių
kraštas bus padalytas kaip paveldas.
54 Didelei kilčiai – didelis paveldas,
mažai kilčiai – mažas paveldas. Kie-
kvienai giminei paveldas bus duotas
pagal įtrauktųjų į sąrašą skaičių. 55 Be
to, kraštas turi būti padalytas metant
burtus; jie gaus paveldą pagal savo
protėvių giminių skaičių. 56 Jų pavel-
das bus paskirstytas burtais ir didelei,
ir mažai [giminei]“.

Levitų surašymas

57 Levitai, įtraukti į sąrašą pagal jų kil-
tis: iš Geršono kilo geršonų kiltis, iš Ke-
hato – kehatų kiltis, iš Merario – me-
rarių kiltis. 58 Štai Levio kiltys: libnių
kiltis, hebronų kiltis, machlių kiltis,
mušių kiltis, korachų kiltis. Kehatui
gimė Amramas. 59 Amramo žmona
buvo Jochebeda, Levio duktė, gimu-
si Leviui Egipte. Ji pagimdė Amramui
Aaroną, Mozę ir jų seserį Mirjamą.
60 *Aaronui gimė Nadabas, Abihuvas,
Eleazaras ir Itamaras. 61 *Tačiau Na-
dabas ir Abihuvas mirė, atnašaudami
nešventą ugnį VIEŠPATIES akivaizdoje.
62 Įtrauktųjų į sąrašą buvo dvidešimt
trys tūkstančiai, įskaitant visus vie-
no mėnesio ir vyresnius vyriškius. Jie
nebuvo įtraukti į sąrašą tarp izraelitų,
nes jiems nebuvo paskirtos dalies tarp
izraelitų.
63 Taigi tokie buvo Mozės ir kunigo
Eleazaro įrašytieji į sąrašą, surašant
izraelitus Moabo lygumose prie Jorda-
no, priešais Jerichą. 64 Tarp jų nebuvo
nė vieno iš tų, kuriuos Mozė ir Aaro-
nas buvo įtraukę į sąrašą, surašydami
izraelitus Sinajaus dykumoje, 65 nes
VIEŠPATS apie juos buvo pasakęs: *„Jie
mirs dykumoje!“ Nė vienas jų neišliko,

26,52-56 *Sk 34,13; Joz 14,1-2*
26,60 *Sk 3,2*
26,61 *Kun 10,1-2; Sk 3,4*
26,65 *Sk 14,26-35*

išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno
sūnų Jozuę.

Celofhado dukterų paveldas

27 Tada išėjo į priekį Celofhado
dukterys. Celofhadas buvo Ma-
naso sūnaus Machyro sūnaus Gilea-
do sūnaus Hefero sūnus; jis priklau-
sė vienai iš Juozapo sūnaus Manaso
kilčių. Dukterų vardai buvo Machla,
Noja, Hogla, Milka ir Tirca. 2 Jos atsi-
stojo priešais Mozę, kunigą Eleazarą,
vadus bei visą bendriją prie įėjimo į
Susitikimo Palapinę ir pasakė: 3 „Mūsų
tėvas mirė dykumoje. Jis nebuvo tarp
susibūrusiųjų prieš VIEŠPATĮ Koracho
draugėje, bet numirė už savo paties
nuodėmę. O sūnų jis nepaliko. 4 Kodėl
mūsų tėvo vardas turėtų dingti iš jo kil-
ties dėl to, kad jis neturi sūnaus? Duo-
kite mums nuosavybę tarp mūsų tėvo
brolių".
5 Mozė pateikė jų atvejį VIEŠPAČIUI.
6 VIEŠPATS kalbėjo jam, tardamas:
7 *„Celofhado dukterys teisingai kal-
ba. Tu tikrai turi duoti joms paveldimą
nuosavybę tarp jų tėvo brolių. Pervesk
joms jų tėvo paveldą. 8 Be to, izraeli-
tams kalbėk ir sakyk: 'Jei miršta vyras,
neturėdamas sūnaus, jo paveldą per-
vesite jo dukteriai. 9 Jei jis neturi duk-
ters, atiduosite jo paveldą broliams.
10 Jei jis neturi brolių, atiduosite jo pa-
veldą jo tėvo broliams. 11 O jei jo tėvas
neturi brolių, atiduosite jo paveldą ar-
timiausiam jo kilties giminaičiui, ir jis
paveldės jį. Tai bus izraelitams įstatas
ir įsakas, kaip VIEŠPATS įsakė Mozei'".

Jozuė Mozės įpėdinis

12 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
„Užkopk į šį Abarimų virtinės kalną
ir pamatyk kraštą, kurį duodu izraeli-
tams. 13 Kai būsi jį pamatęs, ir tu būsi
paimtas pas savo giminę, kaip buvo
paimtas tavo brolis, 14 nes judu prieši-
notės mano žodžiui Cino dykumoje,
kai bendrija maištavo. Judu nepatvir-
tinote mano šventumo jų akyse prie
vandens". (Tai Meribat Kadešo van-
duo Cino dykumoje.) 15 Mozė kalbė-
jo VIEŠPAČIUI, tardamas: 16 „Tepaskiria
VIEŠPATS, kiekvieno žmogaus dvasios
Dievas, bendrijai vesti žmogų, 17 kuris
eitų jų priekyje, išeitų ir nueitų, išves-
tų ir įvestų juos, kad VIEŠPATIES ben-
drija nebūtų *kaip avys be piemens".
18 VIEŠPATS atsakė Mozei: „Paimk Nūno
sūnų *Jozuę, dvasios vyrą, ir uždėk ant
jo savo ranką. 19 Pastatyk jį priešais ku-
nigą Eleazarą bei visą bendriją ir įgaliok
jį visų akyse. 20 Suteik jam savo prakil-
numo, kad paklustų visa izraelitų ben-
drija. 21 Jis remsis kunigu Eleazaru, ku-
ris *Urimais ieškos nuosprendžio jo
labui VIEŠPATIES akivaizdoje. Jo įsaky-
mu jie išeis ir jo įsakymu įeis, jis ir drau-
ge su juo visi izraelitai – visa bendrija".
22 Mozė darė, kaip VIEŠPATS jam įsa-
kė. Paėmęs Jozuę, liepė jam stotis prie-
šais kunigą Eleazarą ir visą bendriją.
23 Tada uždėjo ant jo rankas ir *įgalio-
jo jį, kaip VIEŠPATS buvo per Mozę kal-
bėjęs.

Nuolatinės aukos

28 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tar-
damas: 2 „Įsakyk izraelitams ir
sakyk jiems: 'Mano atnašą – maistą
malonaus kvapo ugninėms atnašoms
– rūpinkitės atnašauti nustatytu laiku'.
3 Sakysi jiems: 'Štai ugninė auka, ku-
rią turite aukoti VIEŠPAČIUI: kasdien du
sveikus metinius avinėlius kaip nuola-
tinę deginamąją auką. 4 Vieną avinėlį
atnašausite rytą, o kitą avinėlį – va-
kare, 5 kiekvieną su dešimtadaliu efos
geriausių miltų javų atnašai, įmaišytų

27,7 *Sk 36,2*
27,12-14 *Įst 3,23-27; 32,48-52*
27,17 *1 Kar 22,17; Ez 34,5; Mt 9,36; Mk 6,34*
27,18 *Iš 24,13*
27,21 *Iš 28,30; 1 Sam 14,41; 28,6*
27,23 *Įst 31,23*

su ketvirtadaliu hino grūstų alyvų alie-
jaus. 6 Tai nuolatinė deginamoji auka,
prie Sinajaus kalno nustatyta malo-
naus kvapo ugninei atnašai VIEŠPAČIUI.
7 Jo liejamoji auka bus ketvirtis hino
kiekvienam avinėliui; stipraus gėrimo
liejamąją atnašą VIEŠPAČIUI išliesite
šventykloje. 8 O kitą avinėlį atnašau-
site vakare su tokia pat javų atnaša ir
tokia pat liejamąja atnaša, kaip rytą;
atnašausite ją kaip ugninę atnašą dėl
malonaus kvapo VIEŠPAČIUI.
9 *Šabo dieną aukosite du sveikus
metinius avinėlius ir du dešimtada-
lius efos geriausių miltų javų atnašai,
įmaišytų aliejumi, ir jos liejamąją at-
našą. 10 Tokia yra kiekvieno šabo de-
ginamoji auka, neskaitant nuolatinės
deginamosios aukos ir jos liejamosios
atnašos.
11 Kiekvieną jaunatį atnašausite de-
ginamąją auką VIEŠPAČIUI: du jautu-
kus, vieną aviną ir septynis sveikus
mitulius avinėlius, 12 tris dešimtada-
lius efos geriausių miltų, įmaišytų
aliejumi, javų atnašai prie kiekvieno
jaučio, du dešimtadalius geriausių
miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai
prie avino 13 ir dešimtadalį geriausių
miltų, įmaišytų aliejumi, javų atnašai
prie kiekvieno avinėlio – deginamąją
auką, malonaus kvapo ugninę atnašą
VIEŠPAČIUI. 14 O jų liejamosios atnašos
bus pusė hino vyno prie jaučio, treč-
dalis hino prie avino ir ketvirtadalis
hino prie avinėlio. Tokia yra mėnesinė
deginamoji auka per visas metų jauna-
tis. 15 Be to, bus paaukotas ir ožys kaip
auka už nuodėmę VIEŠPAČIUI, neskai-
tant nuolatinės deginamosios aukos ir
jos liejamosios atnašos.
16 *Pirmo mėnesio keturioliktą die-
ną bus Pascha VIEŠPAČIUI, 17 o to mė-
nesio *penkioliktą dieną – iškilmės.
Septynias dienas bus valgoma nerau-
ginta duona. 18 Pirmąją dieną bus šven-
ta sueiga: nedirbsite jokio savo tarny-
bos darbo. 19 Atnašausite ugninę auką
– deginamąją auką VIEŠPAČIUI: du jau-
tukus, vieną aviną ir septynis metinius
avinėlius. Žiūrėk, kad jie būtų sveiki.
20 Jų javų atnaša bus geriausių miltų,
įmaišytų aliejumi: tris dešimtadalius
efos atnašausite su jaučiu ir du dešim-
tadalius su avinu, 21 o su kiekvienu iš
septynių avinėlių atnašausite dešim-
tadalį. 22 Be to, vieną ožį atnašausite už
nuodėmę atlikti permaldavimui jūsų
labui. 23 Atnašausite tai, neskaitant
ryto deginamosios aukos, kuri pri-
klauso nuolatinei deginamajai aukai.
24 Atnašausite tą pat kasdien septynias
dienas – maistą ugninės atnašos dėl
malonaus kvapo VIEŠPAČIUI. Tai bus
atnašaujama, neskaitant nuolatinės
deginamosios aukos ir jos liejamosios
atnašos. 25 O septintą dieną turėsite
šventą sueigą: nedirbsite jokio savo
tarnybos darbo.
26 *Pirmienų dieną, kai atnašausite
šviežių javų atnašą VIEŠPAČIUI per Sa-
vaičių šventę, bus jums šventa sueiga:
nedirbsite jokio savo tarnybos darbo.
27 Atnašausite deginamąją malonaus
kvapo auką VIEŠPAČIUI: du jautukus,
vieną aviną, septynis metinius avinė-
lius. 28 Jų javų atnaša bus iš geriausių
miltų, įmaišytų aliejumi: trys dešim-
tadaliai efos su kiekvienu jaučiu, du
dešimtadaliai su avinu 29 ir dešimtada-
lis prie kiekvieno iš septynių avinėlių,
30 be to, ožys atlikti permaldavimą jūsų
labui. 31 Atnašausite juos – žiūrėk, kad
būtų sveiki – ir jų liejamąją atnašą, ne-
skaitant nuolatinės deginamosios au-
kos su jos liejamąja auka.

29 Septinto mėnesio pirmą die-
ną turėsite šventą sueigą:
nedirbsite jokio savo tarnybos darbo.
Ji turi jums būti rago gausmo diena.

28,9-10 *Mt 12,5*
28,16 *Iš 12,1-13; Įst 16,1-2*
28,17-25 *Iš 12,14-20; 23,15; 34,18; Įst 16,3-8*
28,26-31 *Iš 23,16; 34,22; Įst 16,9-12*

2 Atnašausite deginamąją auką dėl ma-
lonaus kvapo VIEŠPAČIUI: jautuką, avi-
ną, septynis sveikus mitulius avinė-
lius. 3 Jų javų atnaša bus geriausi miltai,
įmaišyti aliejumi: trys dešimtadaliai
efos prie jaučio, du dešimtadaliai prie
avino 4 ir dešimtadalis prie kiekvieno
septynių avinėlių. 5 Be to, ožys bus at-
našaujamas už nuodėmę atlikti per-
maldavimui jūsų labui. 6 Tai turi būti
atnašaujama, neskaitant jaunaties de-
ginamosios aukos ir jos javų atnašos,
nuolatinės deginamosios aukos ir jos
atnašos, kiekviena jų su savo liejamąja
atnaša pagal įsaką kaip malonaus kva-
po ugninė atnaša VIEŠPAČIUI.
7 *Šio septinto mėnesio dešimtą
dieną turėsite šventą sueigą ir pasnin-
kausite. Nedirbsite jokio darbo. 8 At-
našausite VIEŠPAČIUI malonaus kvapo
deginamąją auką: jautuką, aviną, sep-
tynis mitulius avinėlius. Jie turi būti
sveiki. 9 Jų javų atnaša bus geriausi
miltai, įmaišyti aliejumi: trys dešim-
tadaliai efos prie jaučio, du dešimta-
daliai prie avino, 10 ir vienas dešimta-
dalis prie kiekvieno septynių avinėlių.
11 Be to, ožys bus atnašaujamas už nuo-
dėmę, neskaitant permaldavimo už
nuodėmę atnašos ir nuolatinės degi-
namosios aukos, jos javų atnašos ir
liejamosios atnašos.
12 *Septinto mėnesio penkiolik-
tą dieną jums bus šventa sueiga: ne-
dirbsite jokio savo tarnybos darbo.
Septynias dienas švęsite iškilmes
VIEŠPAČIUI. 13 Atnašausite deginamąją
auką dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI:
trylika jautukų, du avinus, keturioli-
ka mitulių avinėlių. Jie turi būti svei-
ki. 14 Prie jų javų atnaša bus geriausi
miltai, įmaišyti aliejumi: trys dešim-
tadaliai efos prie kiekvieno iš trylikos
jaučių, du dešimtadaliai prie kiekvie-
no iš dviejų avinų 15 ir dešimtadalis
prie kiekvieno iš keturiolikos avinė-
lių. 16 Be to, ožys bus atnašaujamas už
nuodėmę, neskaitant nuolatinės de-
ginamosios aukos, jos javų atnašos ir
liejamosios atnašos.
17 Antrą dieną – dvylika jautukų, du
avinus, keturiolika sveikų mitulių avi-
nėlių 18 su javų atnaša ir liejamosiomis
atnašomis prie jaučių, avinų ir avinė-
lių, kaip įsakyta pagal jų skaičių, 19 be
to, ožys bus atnašaujamas už nuodė-
mę, neskaitant nuolatinės deginamo-
sios aukos, jos javų atnašos ir jų lieja-
mųjų atnašų.
20 Trečią dieną – vienuolika jaučių,
du avinus, keturiolika sveikų mitulių
avinėlių 21 su javų atnaša ir liejamosio-
mis atnašomis prie jaučių, prie avinų
ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų
skaičių. 22 Be to, ožys bus atnašauja-
mas už nuodėmę, neskaitant degina-
mosios aukos, jos javų atnašos ir lieja-
mosios atnašos.
23 Ketvirtą dieną – dešimt jaučių,
du avinus, keturiolika sveikų mitulių
avinėlių 24 su javų atnaša ir liejamosio-
mis atnašomis prie jaučių, prie avinų
ir avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skai-
čių. 25 Be to, ožys bus atnašaujamas už
nuodėmę, neskaitant nuolatinės degi-
namosios aukos, jos javų atnašos ir lie-
jamosios atnašos.
26 Penktą dieną – devynis jaučius,
du avinus, keturiolika sveikų mitulių
avinėlių 27 su javų atnaša ir liejamo-
siomis atnašomis prie jaučių, avinų
ir avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skai-
čių. 28 Be to, ožys bus atnašaujamas už
nuodėmę, neskaitant nuolatinės degi-
namosios aukos, jos javų atnašos ir lie-
jamosios atnašos.
29 Šeštą dieną – aštuonis jaučius,
du avinus, keturiolika sveikų mitulių
avinėlių 30 su javų atnaša ir liejamosio-
mis atnašomis prie jaučių, prie avinų
ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų
skaičių. 31 Be to, ožys bus atnašaujamas
už nuodėmę, neskaitant nuolatinės

29,7-11 *Kun 16,29-34*
29,12-38 *Iš 23,16; 34,22; Įst 16,13-15*

deginamosios aukos, jos javų atnašos
ir liejamosios atnašos.
32 Septintą dieną – septynis jaučius,
du avinus, keturiolika sveikų mitulių
avinėlių 33 su javų atnaša ir liejamosio-
mis atnašomis prie jaučių, prie avinų
ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų
skaičių. 34 Be to, ožys bus atnašauja-
mas už nuodėmę, neskaitant nuolati-
nės deginamosios aukos, jos javų atna-
šos ir liejamosios atnašos.
35 Aštuntą dieną jums bus iškil-
minga sueiga; nedirbsite jokio tarny-
bos darbo. 36 Atnašausite deginamąją
auką, malonaus kvapo atnašą, sude-
ginamą VIEŠPAČIUI: jautį, aviną, sep-
tynis sveikus metinius avinėlius 37 su
javų atnaša ir liejamosiomis atnašomis
prie jaučio, prie avino ir prie avinėlių,
kaip įsakyta pagal jų skaičių. 38 Be to,
ožys bus atnašaujamas už nuodėmę,
neskaitant nuolatinės deginamosios
aukos, jos javų atnašos ir liejamosios
atnašos.
39 Visa tai atnašausite VIEŠPAČIUI
savo iškilmingose šventėse, neskaitant
jūsų įžado ir geros valios aukų, ar tai
būtų deginamosios aukos, ar javų, lie-
jamosios bei bendravimo aukos'".

30 Mozė persakė visa izraeli-
tams, kaip VIEŠPATS buvo
Mozei įsakęs.

Įstatai dėl įžadų

2 *Tada Mozė kalbėjo izraelitų giminių
galvoms, tardamas: „Štai ką VIEŠPATS
įsakė: 3 'Kai žmogus padaro įžadą
VIEŠPAČIUI ar priesaika įsipareigoja
įvykdyti pažadą, savo žodžio nelaužys.
Jis įvykdys visa, kas išėjo iš jo lūpų.
4 Kai moteris padaro įžadą
VIEŠPAČIUI ar įsipareigoja pažadu, bū-
dama jaunutė dar savo tėvo namuo-
se, 5 ir jos tėvas nugirsta apie jos įžadą
ar pažadą, kuriuo ji įsipareigojo, bet
nieko jai nesako, visi jos įžadai ir bet
koks pažadas, kuriuo ji įsipareigojo,
galioja. 6 Bet jei tėvas pareiškia nepri-
tarimą tą dieną, kai apie tai išgirdo,
joks jos įžadas ir joks pažadas, ku-
riuo ji įsipareigojo, negalios. VIEŠPATS
jai atleis, nes jos tėvas buvo pareiškęs
nepritarimą.
7 Jei ji ištekėtų, galiojant jos įžadams
ar bet kokiam neapgalvotam žodžiui,
kuriuo ji įsipareigojo, 8 ir jos vyras apie
tai nugirstų, bet nieko jai nesakytų tą
dieną, kai apie tai išgirdo, jos įžadai
galioja ir visi jos pažadai, kuriais ji
įsipareigojo, galioja. 9 Bet jei tą dieną,
kai jos vyras apie tai išgirdo, pareiš-
kia nepritarimą, kartu jis panaikins
jos įžadą, kuriuo ji buvo saistoma, ar
neapgalvotą pažadą, kuriuo ji buvo
įsipareigojusi. 10 Tačiau našlės ar išsi-
skyrusios moters kiekvienas įžadas,
kuriuo ji yra įsipareigojusi, bus galio-
jantis.
11 Jei moteris padarytų įžadą, būda-
ma savo vyro namuose, ar įsipareigo-
tų prisiekdama pažadu, 12 ir jos vyras,
apie tai išgirdęs, nieko jai nesakytų ir
nepritarimo nepareikštų, visi jos įža-
dai galios ir bet koks pažadas, kuriuo ji
įsipareigojo, galios. 13 Bet jei vyras pa-
naikina juos tą dieną, kai apie juos su-
žino, visi iš jos lūpų išėję įžadai ar pa-
daryti pažadai negalios. Jos vyras juos
panaikino; VIEŠPATS jai atleis. 14 Bet
kokį jos įžadą ar bet kokią priesaiką su-
sitramdyti vyras gali patvirtinti ar pa-
naikinti. 15 Bet jei jos vyras dieną kitą
jai nieko nesako, jis patvirtina visus jos
įžadus ar pažadus, kuriais ji yra įsipar-
eigojusi: jis patvirtino juos, nes nesakė
jai nieko tą dieną, kai apie tai sužino-
jo. 16 O jei panaikins juos po tos dienos,
kurią apie juos sužinojo, jis užsitrauks
kaltę'".
17 Tokie tat yra įstatai, kuriuos
VIEŠPATS įsakė per Mozę, dėl vyro ir
žmonos, dėl tėvo ir dukters, kuri tebė-
ra jaunutė ir tebegyvena tėvo namuo-
se.

30,2 *Įst 23,21-23; Mt 5,33*

Pergalė prieš midjaniečius

31 Viešpats kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Atkeršyk midjaniečiams
už izraelitus; po to tu būsi paimtas
pas savo giminę“. 3 Todėl Mozė kalbė-
jo žmonėms: „Tebūna iš jūsų išrinkti
ir apginkluoti vyrai žygiui, težygiuoja
jie prieš midjaniečius išlieti Viešpaties
keršto Midjane. 4 Pasiųskite į žygį po
tūkstantį vyrų iš kiekvienos Izraelio
giminės“. 5 Taigi iš Izraelio tūkstančių
buvo pašaukti į karo tarnybą po tūks-
tantį iš kiekvienos giminės – dvylika
tūkstančių, ginkluotų mūšiui. 6 Mozė
išsiuntė juos į žygį po tūkstantį iš
kiekvienos giminės drauge su kuni-
go Eleazaro sūnumi Finehu, kuris ne-
šėsi šventyklos reikmenis ir trimitus
pavojaus ženklui duoti. 7 Jie išžygiavo
į mūšį prieš Midjaną, kaip Viešpats
buvo Mozei įsakęs, ir išžudė visus vy-
rus. 8 Be užmuštųjų mūšyje, jie nužu-
dė ir Midjano karalius: Evį, Rekemą,
Cūrą, Hūrą ir Rebą – penkis Midjano
karalius. Jie užmušė kalaviju ir Beoro
sūnų Bileamą. 9 Midjano moteris drau-
ge su jų mažyliais izraelitai paėmė į ne-
laisvę. Jie pasiėmė kaip grobį ir visus jų
galvijus, kaimenes bei visą turtą. 10 Vi-
sus miestus, kur jie buvo įsikūrę, ir jų
stovyklas jie sudegino. 11 Tada, pasiė-
mę visą karo grobį ir laimikį – žmones
ir gyvulius, 12 jie atgabeno belaisvius,
karo grobį ir laimikį pas Mozę, kunigą
Eleazarą ir izraelitų bendriją į stovyklą
Moabo lygumose prie Jordano netoli
Jericho.

13 Mozė, kunigas Eleazaras ir visi
bendrijos vadai išėjo jų pasitikti už
stovyklos. 14 Mozė įniršo ant kariuo-
menės vadų, tūkstantininkų ir šimti-
ninkų, sugrįžusių iš karo žygio. 15 „Pa-
likote gyvas visas šias moteris? – tarė
jis jiems. – 16 Juk šios moterys, Bileamo
patariamos, paskatino izraelitus taip
nusižengti Viešpačiui *Peoro reikalu,
kad Viešpaties bendriją ištiko maras.
17 Užtat dabar nužudykite visus mažus
berniukus, nužudykite ir visas mote-
ris, pažinusias vyrą, 18 o jaunas mer-
gaites, nepažinusias vyro, pasilikite
sau gyvas. 19 Be to, turite išbūti septy-
nias dienas už stovyklos, o kas iš jūsų
užmušė žmogų ar palietė lavoną, tu-
rite apsivalyti trečią ir septintą dieną.
20 Turite apvalyti ir kiekvieną drabužį,
kiekvieną odinį daiktą, kas tik išaus-
ta iš ožkos vilnų, ir kiekvieną medinį
daiktą“.

21 Kunigas Eleazaras sugrįžusiems iš
mūšio kareiviams tarė: „Toks yra ap-
eiginis įstatas, kurį Viešpats davė per
Mozę. 22 Auksas, sidabras, varis, gele-
žis, alavas ir švinas – 23 visa, kas gali at-
sispirti ugniai – turi būti apvalyta ugni-
mi ir bus apvalyta. Nepaisant to, jie turi
būti apvalyti ir apvalymo vandeniu. O
kas negali atsispirti ugniai, turi būti nu-
plauta vandeniu. 24 Išsiskalbsite savo
drabužius septintą dieną ir būsite šva-
rūs. Po to galėsite įeiti į stovyklą“.

25 Viešpats kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 26 „Tu, kunigas Eleazaras ir ben-
drijos protėvių namų galvos surašyki-
te paimtą grobį – ir žmones, ir galvijus.
27 Tada grobį padalykite lygiai į dvi da-
lis: kareiviams, žygiavusiems į mūšį, ir
visai bendrijai. 28 Iš žygiavusių į mūšį
kareivių dalies atidėk kaip duoklę
Viešpačiui po vieną iš kiekvieno pen-
keto šimtų žmonių, jaučių, asilų, avių
ar ožkų. 29 Paimk tai iš jų pusės ir ati-
duok kunigui Eleazarui kaip atnašą
Viešpačiui. 30 O iš izraelitų pusės paim-
si po vieną iš kiekvieno penkiasdešimt
žmonių, jaučių, asilų, avių ar ožkų –
visų gyvulių – ir atiduosi juos levitams,
atliekantiems tarnybą Viešpaties Pa-
dangtėje“.

31 Mozė ir Eleazaras padarė, kaip
Viešpats buvo Mozei įsakęs. 32 Grobio
kiekis, neskaitant kareivių pasigrobto
karo laimikio, iš viso buvo šeši šim-
tai septyniasdešimt penki tūkstančiai

31,16 *Sk 25,1-9*

avių, 33 septyniasdešimt du tūkstančiai
jaučių, 34 šešiasdešimt vienas tūkstan-
tis asilų, 35 trisdešimt du tūkstančiai
žmonių, būtent moterų, kurios dar
nebuvo pažinusios vyro.
36 Taigi pusė – dalis, tekusi ėjusiems
į karo žygį – buvo trys šimtai trisde-
šimt septyni tūkstančiai avių ir ožkų,
37 o VIEŠPATIES avių ir ožkų duoklė –
šeši šimtai septyniasdešimt penkios.
38 Jaučių buvo trisdešimt šeši tūkstan-
čiai, iš jų septyniasdešimt du – duo-
klė VIEŠPAČIUI. 39 Asilų buvo trisdešimt
tūkstančių penki šimtai, iš jų šešias-
dešimt vienas – duoklė VIEŠPAČIUI.
40 Žmonių buvo šešiolika tūkstančių,
iš jų trisdešimt du – duoklė VIEŠPAČIUI.
41 Mozė duoklę – atnašą VIEŠPAČIUI
– atidavė kunigui Eleazarui, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.
42 O izraelitų pusė – Mozės atidėtoji
nuo ėjusių į karo žygį vyrų, – 43 ta ben-
drijos pusė buvo trys šimtai trisdešimt
septyni tūkstančiai avių ir ožkų, 44 tris-
dešimt šeši tūkstančiai jaučių, 45 tris-
dešimt tūkstančių penki šimtai asilų
46 ir šešiolika tūkstančių žmonių. 47 Iš
izraelitų pusės Mozė paėmė po vieną
iš kiekvieno penkiasdešimt žmonių
bei gyvulių ir atidavė juos levitams,
atliekantiems tarnybą VIEŠPATIES Pa-
dangtėje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei
įsakęs.
48 Tada atėjo pas Mozę vadai, vedę
kariuomenės tūkstančius, tūkstanti-
ninkai ir šimtininkai. 49 „Mes, tavo tar-
nai, – tarė jie Mozei, – suskaičiavome
mums pavestus kareivius, nė vieno iš
mūsiškių netrūksta. 50 Todėl atnešėme
VIEŠPATIES atnašą, ką kiekvienas mūsų
aptiko – auksinius daiktus, antranko-
vius ir apyrankes, antspaudų žiedus,
auskarus ir karolius, – kad būtų atlik-
tas permaldavimas už mus VIEŠPATIES
akivaizdoje“. 51 Mozė ir kunigas
Eleazaras priėmė iš jų auksą ir viso-
kius dirbinius. 52 Viso jų paaukoto at-
našos aukso buvo šešiolika tūkstančių
septyni šimtai penkiasdešimt šekelių.
53 O žygyje dalyvavusieji kareiviai karo
laimikį pasilaikė sau. 54 Mozė ir kuni-
gas Eleazaras priėmė auksą iš pareigū-
nų, [vedusių] tūkstančius ir šimtus, ir
įnešė jį į Susitikimo Palapinę kaip pri-
minimo auką izraelitų labui VIEŠPATIES
akivaizdoje.

Gado ir Rubeno prašymas

32 Rubeno giminės žmonės ir
Gado giminės žmonės turėjo la-
bai dideles galvijų bandas. Pamatę, kad
Jazero kraštas bei Gileado kraštas tin-
kami galvijams, 2 Gado ir Rubeno žmo-
nės atėjo pas Mozę, kunigą Eleazarą ir
bendrijos vadus, sakydami: 3 „Ataro-
tai, Dibonas, Jazeras, Nimra, Hešbo-
nas, Elealė, Sebamas, Nebojas ir Beo-
nas – 4 žemė, kurią VIEŠPATS užkariavo
Izraelio bendrijai – yra galvijų kraštas.
O jūsų tarnai turi galvijų. 5 Jei radome
malonę tavo akyse, – tęsė jie, – tebū-
na šis kraštas duotas mums, tavo tar-
nams, kaip nuosavybė. Neversk mūsų
keltis per Jordaną“.
6 Mozė atsakė Gado ir Rubeno žmo-
nėms: „Argi jūsų broliai eis į karą, o
jūs čia sėdėsite? 7 Kodėl norite pakirsti
izraelitų ryžtą eiti į kraštą, kurį jiems
VIEŠPATS yra davęs? 8 *Jūsų tėvai tai pa-
darė, kai iš Kadeš Barnėjos siunčiau
juos krašto išžvalgyti. 9 Nukeliavę iki
Eškolo slėnio ir pamatę tą kraštą, jie
pakirto izraelitų ryžtą eiti į kraštą, kurį
VIEŠPATS buvo jiems davęs. 10 *Tą dieną
pyktis apėmė VIEŠPATĮ, ir jis prisiekė,
tardamas: 11 ‘Nė vienas iš žmonių, ku-
rie išėjo iš Egipto, nuo dvidešimt metų
ir vyresnių, nematys krašto, kurį pri-
siekiau duoti Abraomui, Izaokui ir Jo-
kūbui, nes jie ištikimai manęs nesekė;
12 nė vienas, išskyrus kenizą Jefunės
sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuę, nes
jiedu ištikimai sekė VIEŠPATĮ’. 13 Pyktis

32,8-9 *Sk 13,17-33*
32,10-13 *Sk 14,26-35*

ant Izraelio apėmė VIEŠPATĮ, ir jis ve-
džiojo juos po dykumą keturiasdešimt
metų, kol pradingo visa karta, padariu-
si pikta VIEŠPATIES akyse. 14 Vadinasi,
dabar jūs, nusidėjėlių išperos, pakei-
tėte savo tėvus, didindami VIEŠPATIES
pykčio ant Izraelio įniršį! 15 Jei jūs atsi-
sakote jį sekti, jis vėl paliks juos dyku-
moje; jūs sunaikinsite šią visą tautą".
16 O jie, priėję arčiau, tarė: „Pasta-
tysime čia aptvarus savo kaimenėms
ir miestus mūsų mažyliams, 17 bet pa-
tys imsimės ginklų, žygiuodami pir-
ma izraelitų, kol nuvesime juos į vietą.
Tuo tarpu mūsų mažyliai gali pasilikti
įtvirtintuose miestuose, apsaugoti nuo
vietos gyventojų. 18 Negrįšime į savo
namus, kol visi izraelitai nebus užė-
mę savo paveldo. 19 Dalies su jais kitoje
pusėje, Užjordanėje, neturėsime, nes
savo paveldą jau turime rytinėje Jorda-
no pusėje".
20 Mozė jiems atsakė: „Jei darote,
kaip sakote, jei imatės ginklų, žygiuo-
dami į karą kaip VIEŠPATIES priekinė
sauga, 21 ir visi, tinkami karinei tarny-
bai, pereinate Jordaną VIEŠPAČIUI reika-
laujant, kolei jis nenuvarys sau iš kelio
priešų 22 ir kolei kraštas netaps paval-
dus VIEŠPATIES akivaizdoje, galite su-
grįžti ir būsite nenusikaltę VIEŠPAČIUI
ir Izraeliui. O šis kraštas bus jūsų nuo-
savybė VIEŠPATIES akivaizdoje. 23 Bet jei
taip nedarysite, tikėkite manimi, būsi-
te nusidėję VIEŠPAČIUI. Galite būti tikri,
kad jūsų nuodėmė jus pasivys. 24 Tad
statykite miestus savo mažyliams ir ap-
tvarus savo kaimenėms, bet vykdykite,
ką esate pažadėję".
25 Tada Gado ir Rubeno žmonės
tarė Mozei: „Tavo tarnai elgsis kaip
tu, mūsų viešpats, įsakai. 26 Mūsų ma-
žyliai, mūsų žmonos, mūsų kaimenės
ir visi kiti mūsų galvijai pasiliks Gile-
ado miestuose, 27 tuo tarpu tavo tar-
nai, kiekvienas apsiginklavęs kariauti,
persikels ir kovos už VIEŠPATĮ, kaip tu,
mūsų viešpatie, įsakai".
28 *Mozė davė dėl jų įsakymą kuni-
gui Eleazarui, Nūno sūnui Jozuei ir iz-
raelitų protėvių namų galvoms. 29 Mozė
tarė jiems: „Jei Gado ir Rubeno žmonės,
visi apsiginklavę kariauti VIEŠPATIES
akivaizdoje, persikels su jumis per Jor-
daną ir kraštas pasidarys jums paval-
dus, atiduosite jiems Gileado kraštą
kaip nuosavybę. 30 Bet jei ginkluoti jie
nepersikels su jumis, jie turės nuosavy-
bę tarp jūsų Kanaano krašte". 31 Gado ir
Rubeno žmonės atsakė: „Ką VIEŠPATS
yra pasakęs apie tavo tarnus, tą mes ir
darysime. 32 Mes kelsimės apsiginklavę
VIEŠPATIES akivaizdoje į Kanaano kraš-
tą, bet mūsų paveldo nuosavybė bus
šioje Jordano pusėje".
33 Mozė davė jiems – Gado ir Rubeno
giminei bei pusei Juozapo sūnaus Ma-
naso giminės – amoritų karaliaus Si-
hono karalystę ir Bašano karaliaus Ogo
karalystę, kraštą bei miestus su aplin-
kinių miestų valdomis. 34 Gado žmo-
nės atstatė Diboną, Atarotus, Aroerą,
35 Atrot Šofaną, Jazerą, Jogbohą, 36 Bet
Nimrą ir Bet Haraną, įtvirtino miestus
ir aptvarus avims. 37 O Rubeno žmonės
atstatė Hešboną, Elealę, Kirjataimus,
38 Neboją, Baal Meoną, pakeisdami kai
kurių vardus, ir Sibmą. Atstatytiems
miestams jie davė savo pačių vardus.
39 Manaso sūnaus Machyro palikuonys
patraukė į Gileadą ir, išvarę ten gyvenu-
sius amoritus, užėmė jį. 40 Mozė atida-
vė Gileadą Manaso sūnui Machyrui, ir
šis ten įsikūrė. 41 O Manaso sūnus Jay-
ras patraukė, užėmė jų kaimus ir pa-
vadino juos Havot Jayru. 42 Nobachas
kovojo prieš Kenatą, užėmė jį bei jo kai-
mus ir pavadino Nobachu – savo vardu.

Nuo Egipto ligi Sinajaus kalno

33 Štai izraelitų sustojimo vietos,
per kurias, vedami Mozės ir Aa-
rono, jie išėjo greta po gretos iš Egip-
to žemės. 2 VIEŠPAČIUI įsakius, Mozė

32,28-32 *Joz 1,12-15*

surašė vietas, per kurias jie ėjo, susto-
jimo vietą po sustojimo vietos. Štai jų
sustojimo vietos pagal vietoves, per
kurias jie ėjo.
3 Jie iškeliavo iš Ramzio
pirmo mėnesio
penkioliktą dieną.
Dieną po Paschos izraelitai išėjo
drąsiai, visam Egiptui matant.
4 Egiptiečiai tuo tarpu laidojo
VIEŠPATIES ištiktus savo
pirmagimius.
VIEŠPATS net jų dievus nuteisė!
5 Izraelitai iškeliavo iš Ramzio ir pa-
sistatė stovyklą prie Sukoto. 6 Iškeliavę
iš Sukoto, pasistatė stovyklą prie Eta-
mo, kuris yra dykumos pakraštyje. 7 Iš-
keliavę iš Etamo, pasuko atgal į Pi Ha-
hirotą, priešais Baal Cefoną ir pasistatė
stovyklą priešais Migdolą. 8 Iškeliavę iš
Hahiroto, perėjo per jūrą į dykumą,
tris dienas keliavo per Etamo dykumą
ir pasistatė stovyklą prie Maros. 9 Iške-
liavę iš Maros, atėjo į Elimus. Elimuose
buvo dvylika vandens šaltinių ir sep-
tyniasdešimt palmių. Ten jie pasistatė
stovyklą. 10 Iškeliavę iš Elimų, pasistatė
stovyklą prie Nendrių jūros. 11 Iškeliavę
nuo Nendrių jūros, sustojo Sino dyku-
moje. 12 Iškeliavę iš Sino dykumos, pa-
sistatė stovyklą prie Dofkos. 13 Iškelia-
vę iš Dofkos, pasistatė stovyklą Aluše.
14 Iškeliavę iš Alušo, pasistatė stovyklą
prie Refidimų. Ten vandens žmonėms
gerti nebuvo. 15 Iškeliavę iš Refidimų,
pasistatė stovyklą Sinajaus dykumoje.

Nuo Sinajaus kalno ligi Kadešo

16 Iškeliavę iš Sinajaus dykumos, jie
pasistatė stovyklą prie Kibrot Taavos.
17 Iškeliavę iš Kibrot Taavos, pasistatė
stovyklą prie Hacerotų. 18 Iškeliavę iš
Hacerotų, pasistatė stovyklą prie Ri-
tmos. 19 Iškeliavę iš Ritmos, pasistatė
stovyklą prie Rimon Pereco. 20 Iškelia-
vę iš Rimon Pereco, pasistatė stovyklą
prie Libnos. 21 Iškeliavę iš Libnos, pasi-
statė stovyklą prie Risos. 22 Iškeliavę iš
Risos, pasistatė stovyklą prie Kehela-
tos. 23 Iškeliavę iš Kehelatos, pasistatė
stovyklą prie Šefero kalno. 24 Iškeliavę
nuo Šefero kalno, pasistatė stovyklą
prie Harados. 25 Iškeliavę iš Harados,
pasistatė stovyklą prie Makhelotų.
26 Iškeliavę iš Makhelotų, pasistatė
stovyklą prie Tahato. 27 Iškeliavę iš Ta-
hato, pasistatė palapines prie Teracho.
28 Iškeliavę iš Teracho, pasistatė stovy-
klą prie Mitkos. 29 Iškeliavę iš Mitkos,
pasistatė stovyklą prie Hašmonos.
30 Iškeliavę iš Hašmonos, pasistatė sto-
vyklą prie Moserotų. 31 Iškeliavę iš Mo-
serotų, pasistatė stovyklą prie Bene Ja-
akano. 32 Iškeliavę iš Bene Jaakano,
pasistatė stovyklą prie Hor Gidgado.
33 Iškeliavę iš Hor Gidgado, pasistatė
stovyklą prie Jotbatos. 34 Iškeliavę iš
Jotbatos, pasistatė stovyklą prie Abro-
nos. 35 Iškeliavę iš Abronos, pasistatė
stovyklą prie Ecjon Gebero. 36 Iškelia-
vę iš Ecjon Gebero, pasistatė stovyklą
Cino dykumoje, tai yra Kadeše.

Nuo Kadešo ligi Moabo lygumų

37 Iškeliavę iš Kadešo, pasistatė stovy-
klą prie Horo kalno, ties pat Edomo
krašto riba. 38 VIEŠPAČIUI įsakius, ku-
nigas *Aaronas užkopė ant Horo kal-
no ir ten mirė penkto mėnesio pirmą
dieną keturiasdešimt metų po izraeli-
tų išėjimo iš Egipto žemės. 39 Aaronas
buvo šimto dvidešimt metų, kai mirė
ant Horo kalno.
40 *Kanaanietis Arado karalius, gy-
venantis Negebe, Kanaano krašte, su-
žinojo apie izraelitų atėjimą.
41 Iškeliavę nuo Horo kalno, jie pasi-
statė stovyklą prie Calmonos. 42 Iške-
liavę iš Calmonos, pasistatė stovyklą
prie Punono. 43 Iškeliavę iš Punono,
pasistatė stovyklą prie Obotų. 44 Iške-
liavę iš Obotų, pasistatė stovyklą prie
Ije Abarimų Moabo žemėje. 45 Iškeliavę

33,38 *Sk 20,22-28; Įst 10,6*
33,40 *Sk 21,1*

iš Ijimų, pasistatė stovyklą prie Dibon
Gado. 46 Iškeliavę iš Dibon Gado, pasi-
statė stovyklą prie Almon Diblataimos.
47 Iškeliavę iš Almon Diblataimos, pa-
sistatė stovyklą Abarimų kalnuose,
priešais Nebojo kalną. 48 Iškeliavę nuo
Abarimų kalnų, pasistatė stovyklą Mo-
abo lygumose palei Jordaną prie Jeri-
cho. 49 Jie statėsi stovyklą Moabo lygu-
mose palei Jordaną nuo Bet Ješimotų
ligi pat Abel Šitimų.

Kanaano užkariavimas

50 Moabo lygumose palei Jordaną prie
Jericho VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 51 „Kalbėk izraelitams ir sakyk:
'Kai persikelsite per Jordaną į Kanaa-
no kraštą, 52 išvarysite visus krašto gy-
ventojus, sunaikinsite visas jų statulas,
sunaikinsite visus liedintus atvaizdus,
išgriausite visas jų šventas vietas aukš-
tumose. 53 Užimsite kraštą ir jame įsi-
kursite, nes aš jums daviau tą kraštą
paveldėti. 54 *Padalysite kraštą burtų
keliu savo kiltims, – dideliam duosite
didesnį paveldą, o mažesniam – ma-
žesnį; paveldas priklausys tam asme-
niui, kuriam lems burtai; gausite dalis
pagal savo protėvių gimines.

55 Bet jei neišvarysite krašto gyven-
tojų, tie, kuriems leisite pasilikti, bus
spygliai jūsų akyse ir dygliai jūsų šo-
nuose. Jie kamuos jus krašte, kuriame
gyvenate. 56 Atsitiks taip, kad pasielg-
siu su jumis, kaip buvau užsimojęs su
jais pasielgti'".

Žemės paveldo ribos Kanaane

34 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tarda-
mas: 2 „Duok izraelitams šį įsa-
kymą. Sakyk jiems: 'Kai būsite įėję į Ka-
naano kraštą – tai žemė, kuri teks jums
kaip paveldas, visas Kanaano kraštas,
– 3 jūsų pietinė dalis drieksis nuo Cino
dykumos palei Edomo pakraštį. Taigi
jūsų pietinė riba rytuose prasidės prie
Druskos jūros* galo. 4 Tuomet jūsų riba
pasuks į pietus nuo Akrabimų perėjos,
eis per Ciną, nusidrieks į pietus nuo
Kadeš Barnėjos, pasiekdama Hacar
Adarą, ir nueis į Acmoną. 5 Nuo Acmo-
no riba pasisuks Egipto upės link ir
baigsis prie Jūros*.

6 Vakarų siena jums bus Didžioji
jūra* ir jos krantai. Tai bus jūsų vaka-
rinė riba.

7 O štai jūsų šiaurinė riba. Nuo Di-
džiosios jūros nubrėžkite liniją ligi
Horo kalno; 8 nuo Horo kalno nubrėž-
kite liniją ligi Lebo Hamato. Riba tepa-
siekia Cedadą. 9 Tada riba nusidrieks
iki Zifrono ir baigsis prie Hacar Enano.
Tai bus jūsų šiaurinė riba.

10 Pažymėsite savo rytinę ribą nuo
Hacar Enano ligi Šefamo. 11 Nuo Šefa-
mo riba nusileis į Riblą rytiniame Aino
pakraštyje; iš ten vėl nusileis ir atsi-
muš į rytinį Kinereto jūros šlaitą; 12 iš
čia riba nusileis Jordano link ir baigsis
prie Druskos jūros. Tai bus jūsų kraš-
tas, nustatytas tomis ribomis'".

13 *Mozė nurodė izraelitams, tarda-
mas: „Tai kraštas, kurį jūs gausite bur-
tų keliu kaip savo paveldą. VIEŠPATS
įsakė, kad jis būtų duotas devynioms
giminėms ir pusei giminės; 14 mat Ru-
beno giminė pagal jos protėvių namus
ir Gado giminė pagal jų protėvių na-
mus jau yra pasiėmusios savo pavel-
dą, taip pat ir pusė Manaso giminės.
15 Anos dvi giminės ir ana pusė giminės
jau pasiėmė savo paveldą Užjordanėje
priešais Jerichą, rytų pakraštyje".

16 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
17 „Štai vardai vyrų, kurie padalys jums
kraštą paveldui: kunigas Eleazaras ir
Nūno sūnus Jozuė. 18 Be to, paimsite
po vieną vadą iš kiekvienos giminės

33,54 *Sk 26,54-56*

34,3 Dab. Negyvoji jūra.
34,5 Dab. Viduržemio jūra.
34,6 Dab. Viduržemio jūra.
34,13 *Sk 26,52-56*
34,13-15 *Joz 14,1-5*

kraštui kaip paveldui padalyti. [19]Štai
vyrų vardai: iš Judo giminės – Jefunės
sūnus Kalebas, [20]iš Simeono giminės
– Amihudo sūnus Samuelis, [21]iš Benja-
mino giminės – Kislono sūnus Elidadas,
[22]iš Dano giminės – vadas Joglio sūnus
Bukis, [23]iš Juozapo sūnų, iš Manaso gi-
minės – vadas Efodo sūnus Hanielis,
[24]iš Efraimo giminės – vadas Šiftano
sūnus Kemuelis, [25]iš Zabulono giminės
– vadas Parnacho sūnus Elicafanas, [26]iš
Isacharo giminės – vadas Azano sūnus
Paltielis, [27]iš Ašero giminės – vadas Še-
lomio sūnus Ahihudas, [28]iš Naftalio gi-
minės – vadas Amihudo sūnus Pedahe-
lis". [29]Tokie tat buvo žmonės, kuriems
VIEŠPATS įsakė padalyti paveldą izraeli-
tams Kanaano krašte.

Miestai levitams

35 *VIEŠPATS kalbėjo Mozei Mo-
abo lygumose prie Jordano
netoli Jericho, tardamas: [2]„Įsakyk iz-
raelitams duoti iš jiems paskirto nuo-
savybės paveldo miestus levitams
gyventi; duoti levitams ir ganyklų ap-
linkui jų miestus. [3]Miestai bus jiems
gyventi, o miestų ganyklos bus jų gy-
vuliams – galvijams ir visiems kitiems
gyvuliams. [4]Miestų ganyklos, kurias
duosite levitams, tęsis nuo miesto
sienos per tūkstantį uolekčių aplin-
kui. [5]Atmatuosite du tūkstančius uo-
lekčių už miesto palei rytinį pakraštį,
du tūkstančius uolekčių palei pietinį,
du tūkstančius uolekčių palei vaka-
rinį ir du tūkstančius uolekčių palei
šiaurinį, miestą palikdami viduryje.
Tai priklausys jiems kaip ganyklos jų
miestams.

[6]Tarp miestų, kuriuos paskirsite
levitams, turės būti šeši prieglaudos
miestai, į kuriuos leisite pabėgti žudi-
kui. Be šių, duosite dar keturiasdešimt
du. [7]Taigi skaičius miestų, kuriuos tu-
rite duoti levitams, bus keturiasde-
šimt aštuoni su ganyklomis. [8]Skirdami
miestus iš izraelitų nuosavybės, imki-
te iš didesnių giminių daugiau, o iš
mažesnių giminių – mažiau. Kiekvie-
na duos levitams iš savo miestų pagal
gautą paveldą".

Prieglaudos miestai

[9]*VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
[10]„Kalbėk izraelitams ir sakyk: 'Kai
būsite perėję per Jordaną į Kanaa-
no kraštą, [11]atrinkite miestus – prie-
glaudos miestus, kad žudikas, nety-
čiomis užmušęs žmogų, galėtų ten
pabėgti. [12]Tie miestai bus prieglauda
nuo keršytojo už kraują, kad žudikas
nemirtų, kol nebus teistas bendrijos
akivaizdoje. [13]Miestai, kuriuos pa-
skirsite prieglaudos miestais, turi būti
šeši: [14]prieglaudos miestais paskirsite
tris Užjordanėje ir tris Kanaano kraš-
te. [15]Tie šeši miestai bus prieglauda ne
tik izraelitams, bet ir ateiviams, kurie
nuolat ar laikinai tarp jų gyvena, kad
bet kas, netyčia užmušęs žmogų, galė-
tų ten pabėgti'".

Nuostatai dėl žmogžudystės

[16]„Bet jei kas nors taip smogia kitam
geležiniu daiktu, kad tas žmogus mirš-
ta, jis yra žmogžudys. Žmogžudys turi
būti nubaustas mirtimi. [17]Arba jei kas
nors smogia kitam akmeniniu įrankiu,
galinčiu būti mirties priežastimi, ir
tas žmogus miršta, jis yra žmogžudys.
Žmogžudys turi būti nubaustas mirti-
mi. [18]Arba jei kas nors smogia kitam
mediniu ginklu, galinčiu būti mirties
priežastimi, ir tas žmogus miršta, jis
yra žmogžudys. Žmogžudys turi būti
nubaustas mirtimi. [19]Jį sutikęs keršy-
tojas už kraują nubaus žmogžudį mir-
timi. [20]Panašiai, jei kas užgauna kitą iš
pykčio ar patykojęs sviedžia ką nors į
kitą, ir šį ištinka mirtis, [21]ar, būdamas
nesantaikoje, smogia kitam ranka, ir šį

35,1-8 *Joz 21,1-42*

35,9-28 *Joz 20,1-9*

ištinka mirtis, užgavėjas turi būti nu-
baustas mirtimi. Jis yra žmogžudys.
Jį sutikęs keršytojas už kraują nubaus
mirtimi.
[22] Bet jei kas kitą pastumia staiga,
nebūdamas nesantaikoje, ar netyko-
damas sviedžia kokį daiktą, [23] ar, mes-
damas akmenį, galintį būti mirties
priežastimi, netyčiomis pataiko į žmo-
gų, ir šį ištinka mirtis, nors jis nebuvo
jo priešas ir nenorėjo jo užgauti, [24] ben-
drija turės išspręsti bylą tarp žudiko ir
keršytojo už kraują pagal šiuos įsakus.
[25] Bendrija turi išgelbėti žudiką iš ker-
šytojo už kraują rankų ir sugrąžinti į
prieglaudos miestą, į kurį šis buvo pa-
bėgęs. Žudikas turi jame gyventi iki
vyriausiojo kunigo, patepto aliejumi,
mirties. [26] Bet jei žudikas išeitų savo
noru bet kada iš prieglaudos miesto,
į kurį buvo pabėgęs, [27] o keršytojas už
kraują, atradęs jį už prieglaudos miesto
ribų, užmuštų, jam nebūtų kraujo kal-
tės. [28] Žudikas turi išbūti prieglaudos
mieste ligi vyriausiojo kunigo mirties.
Tik po vyriausiojo kunigo mirties žu-
dikas gali grįžti namo.
[29] Tokie tat bus įstatai ir įsakai per
visas jūsų kartas ir visose jūsų gyven-
vietėse.
[30] *Jei kas užmuša žmogų, gali būti
nubaustas mirtimi tik liudytojų pa-
rodymu. Vieno liudytojo parodymo
neužtenka nubausti žmogų mirtimi.
[31] Be to, neimsite išpirkimo už gyvybę
žmogžudžio, nuteisto mirties baus-
me. Žmogžudys turi būti nubaustas
mirtimi. [32] Neimsite išpirkimo nei už
nubėgusįjį į prieglaudos miestą, duo-
dantį galimybę bėgliui sugrįžti gyventi
kur nors krašte prieš vyriausiojo kuni-
go mirtį. [33] Nesuterškite krašto, kuria-
me gyvenate. Kadangi kraujo pralie-
jimas suteršia kraštą, permaldavimą
už kraštą dėl jame pralieto kraujo ga-
lima atlikti tik krauju to, kuris praliejo
kraują. [34] Neišniekinkite krašto, kuria-
me gyvenate, kur ir aš pats esu, nes aš,
VIEŠPATS, esu tarp izraelitų“.

Dukterų paveldas

36 Tada kilties, kilusios iš Manaso
sūnaus Machyro sūnaus Gile-
ado, vienos iš Juozapo giminės kilčių,
protėvių šeimų galvos išėjo į priekį ir
kreipėsi į Mozę ir vadus bei izraelitų
protėvių šeimų galvas. [2] Jie sakė: „Tau,
mūsų viešpatie, *VIEŠPATS įsakė pada-
lyti kraštą kaip izraelitų paveldą burtų
keliu. Mūsų viešpačiui buvo VIEŠPATIES
įsakyta atiduoti mūsų brolio Celofha-
do paveldą jo dukterims. [3] Bet jei jos
nuteka į kitą izraelitų giminę, jų pa-
veldas bus paimtas iš mūsų protėvių
ir pridėtas prie paveldo giminės, į ku-
rią jos nuteka. Taigi jis bus atimtas iš
paveldo dalies, kuri mums priklauso.
[4] Atėjus izraelitų jubiliejaus metams,
jų paveldas bus pridėtas prie paveldo
giminės, į kurią jos bus nutekėjusios.
Taigi jų paveldas bus atimtas iš mūsų
protėvių giminės paveldo“.
[5] Tada Mozė įsakė izraelitams pa-
gal VIEŠPATIES žodį, tardamas: „Teisin-
gai kalba Juozapo giminės palikuonys.
[6] Štai ką VIEŠPATS įsako dėl Celofhado
dukterų: ‘Teteka jos už to, kas joms pa-
tinka, bet su sąlyga, kad nutekės į savo
tėvo giminės kiltis. [7] Joks izraelitų pa-
veldas nebus perkeltas iš vienos gimi-
nės į kitą, nes visi izraelitai turi išlaikyti
savo protėvių giminių paveldą. [8] Todėl
kiekviena duktė su paveldu bet kurioje
izraelitų giminėje turi tekėti už vyro iš
savo tėvo giminės kilties, kad izraelitai
neprarastų savo protėvių paveldo. [9] Tai-
gi joks paveldas nebus perkeltas iš vie-
nos giminės į kitą, nes kiekviena izrae-
litų giminė turi išlaikyti savo paveldą’“.
[10] Celofhado dukterys padarė, kaip
VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. [11] Celofha-
do dukterys Machla, Tirca, Hogla,

35,30 *Įst 17,6; 19,15*

36,2 *Sk 27,7*

Milka ir Noja ištekėjo už savo tėvo brolių sūnų. 12 Jos ištekėjo į Juozapo sūnaus Manaso palikuonių kiltis, ir jų paveldas pasiliko jų tėvo kilties giminėje.

13 Tokie tat yra įsakymai ir įsakai, kuriuos VIEŠPATS davė izraelitams per Mozę Moabo lygumose prie Jordano netoli Jericho.

PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

Pakartoto Įstatymo knyga (gr. *deuteronomion*, lot. *deuteronomium*; hebr. *debarīm „žodžiai"*) – Penkiaknygės, arba Toros, penkta knyga.

Ji pradedama dviem įžanginėmis prakalbomis (sk. 1–11), tęsiama ant Sinajaus kalno paskelbto Įstatymo pakartojimu, papildymu bei aiškinimu (sk. 12–28), kurį pabrėžia paraginimai (sk. 29–30), ir baigiama ankstesnių Penkiaknygės dalių suvestine (sk. 31–34).

Pamokslo intonacijomis nuspalvintas pasakojimas skamba kaip Mozės testamentas ir priešmirtinis atsisveikinimas su izraelitais prieš įžengiant jiems į Pažado Žemę – Kanaaną.

Mozės kalba

1 Štai žodžiai, kuriais Mozė kreipėsi
į visą Izraelį dykumoje Užjordanė-
je – Araboje priešais Sufą, tarp Parano
ir Tofelio, Labano, Hacerotų ir Di Za-
habo. [2] Nuo Horebo iki Kadeš Barnėjos
per Seyro kalnus yra vienuolika die-
nų kelio. [3] Keturiasdešimtų metų vie-
nuolikto mėnesio pirmą dieną Mozė
kalbėjo izraelitams, kaip VIEŠPATS jam
buvo įsakęs kalbėti. [4] Tai buvo po to,
kai jis buvo nugalėjęs *amoritų kara-
lių Sihoną, valdžiusį Hešbone, ir *Ba-
šano karalių Ogą, valdžiusį Aštarote ir
Edrėjyje. [5] Užjordanėje, Moabo krašte,
jis ėmėsi aiškinti šį Įstatymą. Jis sakė:
[6] „VIEŠPATS, mūsų Dievas, kalbė-
jo mums prie Horebo, tardamas: 'Jau
gana ilgai išbuvote prie šio kalno.
[7] Leiskitės vėl į kelionę ir eikite į amo-
ritų ir visų jų kaimynų aukštumų kraš-
tą Araboje, kalnuose, Šefeloje, Negebe
ir pajūryje, į kanaaniečių kraštą ir Li-
baną iki pat Didžiosios upės, Eufrato
upės. [8] Žiūrėkit! Tą kraštą atidaviau
jums. Įženkite ir užimkite kraštą, kurį
VIEŠPATS prisiekė duoti jūsų protė-
viams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui,
jiems ir jų palikuonims po jų'.

[1,4] *Sk 21,21-30*
[1,4] *Sk 21,31-35*

Seniūnų paskyrimas

[9] Tada jums sakiau: 'Vienas aš neį-
stengiu jūsų panešti. [10] VIEŠPATS taip
jus padaugino, kad esate gausūs kaip
žvaigždės dangaus skliaute. [11] Tepa-
daugina jus VIEŠPATS, mūsų protėvių
Dievas, tūkstantį kartų ir telaimina
jus, kaip yra jums pažadėjęs! [12] Bet
kaip aš vienui vienas galiu nešti jūsų
bėdas, jūsų naštą ir jūsų vaidus? [13] Iš-
rinkite išmintingus, sumanius bei pa-
tyrusius vyrus iš kiekvienos giminės,
ir paskirsiu juos jums seniūnais'. [14] Jūs
man atsakėte: 'Ką siūlai padaryti, ge-
rai sumanyta'. [15] Tad paėmiau ir pada-
riau jūsų giminių galvas, išmintingus
ir patyrusius vyrus, jūsų vadais –
tūkstantininkais, šimtininkais, pen-
kiasdešimtininkais, dešimtininkais ir
apskaitininkais jūsų giminėms. [16] Be
to, įsakiau jūsų teisėjams: 'Išklausy-
kite savųjų skundus ir teisumu abudu
teiskite – vieną ir kitą, nesvarbu ar jis
būtų izraelitas, ar ateivis. [17] Teisdami
negalite būti šališki: išklausykite var-
guolį lygiai taip, kaip ir didžiūną. Ne-
sibaiminkite dėl žmonių, nes teismas
yra Dievo. O jei koks reikalas būtų
jums per sunkus, perduokite man,
ir aš jį išspręsiu'. [18] Tad taip anuomet
nurodžiau jums visa, ką privalote da-
ryti.

Dvylika žvalgų

19 Tada, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas,
buvo mums įsakęs, mes leidomės į ke-
lionę nuo Horebo ir keliavome per visą
tą plačią ir siaubingą dykumą, kaip pa-
tys matėte, keliu į amoritų aukštumų
kraštą. Atėjus į Kadešą, 20 sakiau jums:
‘Atėjote prie amoritų aukštumų kraš-
to, kurį VIEŠPATS, mūsų Dievas, duoda
mums. 21 Žiūrėk, VIEŠPATS, tavo Die-
vas, atidavė tau šį kraštą. Eik ir užimk
jį, kaip VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas,
yra tau pažadėjęs. Nebijok ir neprarask
drąsos!’
22 Tada atėjote jūs visi pas mane ir
sakėte: ‘Pirma pasiųskime vyrus, kad
išžvalgytų tą kraštą ir parneštų mums
žodį apie kelią, kuriuo turėtume eiti,
ir apie miestus, kuriuos pasieksime’.
23 Sutikau su jūsų pasiūlymu ir parin-
kau iš jūsų dvylika – po vieną iš kie-
kvienos giminės. 24 Jie leidosi į kelionę
ir nukeliavo į aukštumų kraštą. Pasiekę
Eškolo slėnį, jie išžvalgė jį 25 ir, paėmę
šį tą iš krašto derliaus, parnešė mums.
Jie parnešė mums ir žinią, sakydami:
‘Kraštas, kurį VIEŠPATS, mūsų Dievas,
duoda mums, yra geras’.
26 Tačiau eiti jūs atsisakėte. Jūs
*maištavote prieš VIEŠPATIES, savo
Dievo, įsakymą. 27 Savo palapinėse
murmėdami sakėte: ‘VIEŠPATS mūsų
nekenčia, išvedė mus iš Egipto žemės,
kad atiduotų į amoritų rankas ir su-
naikintų. 28 Į kokią vietą mes einame?
Mūsų broliai atėmė mums drąsą, saky-
dami: žmonės ten stipresni ir aukštes-
ni negu mes, o miestai – didžiuliai ir su
sienomis ligi padangių! Be to, ten net
anakiečių palikuonių matėme!’ 29 Aš
sakiau jums: ‘Nenusigąskite ir nebijo-
kite jų. 30 VIEŠPATS, jūsų Dievas, eina
pirma jūsų, jis pats kovos už jus, kaip
matėte jį darant dėl jūsų Egipte 31 ir
*dykumoje. Ten matei, kaip VIEŠPATS,
tavo Dievas, nešė tave, kaip žmogus
neša savo sūnų, visą kelią, kurį kelia-
vote, kol atėjote iki šios vietos. 32 Ta-
čiau, viso to nepaisydami, *jūs netiki-
te VIEŠPAČIU, savo Dievu, 33 kuris eina
jūsų kelionėje pirma jūsų išžvalgyti
jums vietos, kur statyti palapines, nak-
tį ugnyje ir dieną debesyje rodydamas
kelią, kuriuo turite eiti’.

Viešpaties bausmė

34 Išgirdęs jūsų garsų šauksmą,
VIEŠPATS supyko ir *prisiekė: 35 ‘Nė
vienas iš šių žmonių, nė vienas iš šios
nedoros kartos nepamatys gerojo
krašto, kurį prisiekiau duoti jūsų pro-
tėviams, 36 nė vienas, išskyrus Jefunės
sūnų Kalebą. Jis matys jį, jam ir jo pali-
kuonims duosiu kraštą, į kurį jis įkėlė
koją, nes jis liko besąlygiškai ištikimas
VIEŠPAČIUI’. 37 Per jus VIEŠPATS supyko
net ant manęs, tardamas: ‘Nė tu į ten
neįžengsi. 38 Nūno sūnus Jozuė, tavo
padėjėjas, ten įžengs. Padrąsink jį, nes
jis turės duoti Izraeliui jo paveldą. 39 Be
to, jūsų mažyliai, apie kuriuos sakėte,
kad bus pagrobti, jūsų vaikai, kurie nū-
dien dar nežino skirtumo tarp gera ir
pikta, ten įžengs. Jiems atiduosiu jį, jie
jį paveldės. 40 O jūs apsigręžkite ir ke-
liaukite į dykumą Nendrių jūros keliu’.

Bandymas įsiveržti į Kanaaną

41 Atsakydami man tarėte: ‘Mes kal-
ti VIEŠPAČIUI! Esame pasirengę eiti ir
taip kovoti, kaip VIEŠPATS, mūsų Die-
vas, mums įsakė’. Taigi visi apsijuosėte
ginklais ir manėte, kad bus lengva kilti
į aukštumų kraštą. 42 Bet VIEŠPATS man
tarė: ‘Įspėk juos! Neikite ir nekovokite,
kad nebūtumėte savo priešų sutriuš-
kinti, nes aš nesu su jumis’. 43 Nors aš
jums ir kalbėjau, jūs manęs neklausėte.
Jūs maištavote prieš VIEŠPATIES įsaky-
mą ir įžūliai pasitikėdami keliavote į

1,26 Įst 9,23; Hbr 3,16
1,31 Apd 13,18
1,32 Hbr 3,19
1,34–35 Hbr 3,18

aukštumų kraštą. [44] Tada amoritai, gy-
venę tame aukštumų krašte, išėjo prieš
jus ir kaip bitės vijosi jus. Jie nugalėjo
jus prie Hormos Seyre. [45] Kai sugrįžo-
te ir verkėte VIEŠPATIES akivaizdoje,
VIEŠPATS nei klausėsi jūsų balso, nei
kreipė į jus dėmesį. [46] Užtat turėjote iš-
būti Kadeše tokį ilgą laiką.

Nuo Kadešo ligi Arnono

2 Apsigręžę ir leidęsi į kelionę Nen-
drių jūros keliu, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs, ilgą laiką *ėjome palei Se-
yro kalnus. [2] Galop VIEŠPATS tarė man:
[3] 'Gana jums eiti palei šį aukštumų
kraštą. Sukite dabar į šiaurę. [4] Duok
žmonėms tokį įsakymą: turėsite perei-
ti per kraštą savo giminių, *Ezavo pa-
likuonių, gyvenančių Seyre. Nors jie
jūsų ir bijos, būkite atsargūs, [5] nekovo-
kite su jais, nes iš jų žemės neduosiu
jums nė vienos pėdos. Seyro kalną ati-
daviau Ezavui kaip paveldą. [6] Už pini-
gus pirksite iš jų maisto pavalgyti; už
pinigus pirksite iš jų net vandens atsi-
gerti. [7] Iš tikrųjų VIEŠPATS laimino tave
visame, ką tik darei; jis žino apie tavo
kelionę per šią plačią dykumą. Per tuos
keturiasdešimt metų VIEŠPATS, tavo
Dievas, buvo su tavimi, ir nieko tau
netrūko'.
[8] Tad ėjome tolyn nuo savo giminių,
Ezavo palikuonių, gyvenančių Seyre,
sukome nuo kelio per Arabą, Elatą ir
Ecjon Geberą. Mums pasukus eiti Mo-
abo dykumos kryptimi, [9] VIEŠPATS man
tarė: 'Neužpulk *Moabo, nekovok su
juo, nes iš jo žemės neduosiu tau pa-
veldo. Arą atidaviau Loto palikuonims
kaip paveldą'.
[10] (Emai, galinga ir gausi tauta, aukš-
ti kaip anakiečiai, seniau ten gyveno.
[11] Panašiai kaip anakiečiai, jie papras-
tai buvo laikomi refajais, nors moabi-
tai juos vadina emais. [12] Be to, Seyre
seniau buvo gyvenę horai, bet Ezavo
palikuonys juos išvarė, sunaikino ir
apsigyveno jų vietoje, kaip Izraelis pa-
darė krašte, kurį VIEŠPATS jiems davė
kaip paveldą.)
[13] 'Pasiruoškite pereiti Zeredo
upokšnį'.
Taigi mes perėjome Zeredo upokš-
nį. [14] Laiko tarpas, kurį praleidome ke-
lionėje nuo Kadeš Barnėjos iki perėjo-
me Zeredo upokšnį, buvo trisdešimt
aštuoneri metai. *Tuo tarpu visa karta
karių išmirė stovykloje, kaip VIEŠPATS
buvo dėl jų prisiekęs. [15] Iš tikrųjų pa-
ties VIEŠPATIES ranka buvo nukreipta
rauti juos iš stovyklos ir rovė, kol visi
pradingo.
[16] Vos išmirus visiems kariams,
[17] VIEŠPATS man kalbėjo, tardamas:
[18] 'Šiandien pereisi Moabo sieną prie
Aro. [19] Kai prieisi *Amono pasienį, ne-
pulk jų ir nekovok, nes neduosiu tau
Amono krašto kaip paveldo. Atidaviau
jį kaip paveldą Loto palikuonims'.
[20] (Šis taip pat paprastai laikomas
refajų kraštu. Seniau jame gyveno refa-
jai, nors amonitai juos vadina zamzu-
mais, – [21] stipri ir gausi tauta, tokio pat
ūgio kaip anakiečiai. Bet VIEŠPATS nu-
šlavė juos nuo kelio amonitams, šie iš-
varė juos ir apsigyveno jų vietoje. [22] Tą
pat jis padarė ir Ezavo palikuonims,
gyvenantiems Seyre, taip nušluoda-
mas horus jiems nuo kelio, kad jie galė-
jo užimti jų kraštą ir gyventi jų vietoje
ligi pat šios dienos. [23] O avus, gyvenu-
sius kaimuose Gazos kaimynystėje, su-
naikino iš Kaftoro atsikėlę kaftoriečiai,
apsigyvenę jų vietoje.)
[24] 'Pirmyn! Pereikite Arnono slėnį!
Žiūrėk, atidaviau tau į rankas amori-
tą Hešbono karalių Sihoną ir jo kraštą.
Imk ir užvaldyk paveldą, leiskis į mūšį
su juo! [25] Šią dieną pradedu judinti

2,1 *Sk 21,4*
2,4 *Pr 36,8*
2,9 *Pr 19,37*
2,14 *Sk 14,28-35*
2,19 *Pr 19,38*

visas tautas po dangumi jūsų siaubu
ir baime; jos, jūsų vardą girdėdamos,
drebės ir per jus kęs sielvartą'.

Užkariaujamas Hešbonas

26 Tad pasiunčiau iš Kedemotų dyku-
mos pasiuntinius pas Hešbono ka-
ralių Sihoną su šitokiu taikos pasiū-
lymu: 27 'Leisk man pereiti per tavo
kraštą vieškeliu. Aš eisiu tik vieškeliu,
nesukdamas nei į dešinę, nei į kairę.
28 Maisto pavalgyti man parduosi už
pinigus, vandens atsigerti man parū-
pinsi už pinigus. Tik leisk man pereiti
pėsčiomis, 29 kaip Ezavo palikuonys,
gyvenantys Seyre, ir moabitai, gyve-
nantys Are, man padarė, kol galėsiu
persikelti per Jordaną į kraštą, kurį
VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums duo-
da'. 30 Tačiau Hešbono karalius Siho-
nas nenorėjo leisti mums pereiti, nes
VIEŠPATS, tavo Dievas, buvo sukieti-
nęs jo dvasią ir padaręs jo širdį atka-
klią, kad atiduotų jį tau į rankas, ką jis
jau ir yra padaręs.
31 VIEŠPATS tarė man: 'Žiūrėk, aš
atiduodu tau Sihoną ir jo kraštą. Da-
bar pradėk užiminėti jo kraštą savo
paveldui'. 32 Užtat, kai išėjo prieš mus
Sihonas, jis ir visi jo kariai į mūšį prie
Jahcos, 33 VIEŠPATS, mūsų Dievas, atida-
vė jį mums. Nugalėjome jį drauge su jo
sūnumis ir visais kariais. 34 Tuo metu,
paėmę visus jo miestus, kiekviename
mieste paskyrėme sunaikinti vyrus,
moteris ir vaikus, nepalikdami nė vie-
no gyvo. 35 Tik galvijus pasigrobėme ir
grobį iš paimtųjų miestų pasiėmėme.
36 Nuo Aroero, esančio ant Arnono slė-
nio šlaito, įskaitant miestą, esantį pa-
čiame slėnyje, iki pat Gileado nebuvo
miesto, kurio mūrai būtų buvę mums
per aukšti. VIEŠPATS, mūsų Dievas,
mums visa atidavė! 37 Tačiau į amoni-
tų kraštą nesiveržei, vengdamas viso
Jaboko slėnio aukštupio ir aukštumų
krašto miestų, kaip VIEŠPATS, mūsų
Dievas, buvo įsakęs.

Užkariaujamas Bašanas

3 Mums pasukus eiti vieškeliu Baša-
no link, Bašano karalius Ogas, jis ir
visi jo žmonės, išėjo į mūšį prieš mus
prie Edrėjo. 2 VIEŠPATS man tarė: 'Ne-
bijok jo, nes atidaviau jį tau į rankas
drauge su žmonėmis ir kraštu. Pasielk
su juo, kaip pasielgei su amoritų kara-
liumi Sihonu, viešpatavusiu Hešbone'.
3 Taigi VIEŠPATS atidavė į mūsų rankas
ir Bašano karalių Ogą drauge su visais
žmonėmis. Mes jį nugalėjome, nepa-
likdami nė vieno gyvo. 4 Tuo metu už-
ėmėme visus miestus – neliko nė vieno
miesto, kurio nebūtume užėmę, – še-
šiasdešimt miestų, visą Argobo sritį –
Ogo karalystę Bašane. 5 Tie visi mies-
tai buvo tvirtovės su aukštais mūrais,
dvigubais vartais ir velkėmis, neskai-
tant didelio skaičiaus miestų be mūrų.
6 Juos paskyrėme sunaikinti, kaip bu-
vome pasielgę su Hešbono karaliumi
Sihonu, sunaikindami kiekviename
mieste vyrus, moteris ir vaikus. 7 Bet
galvijus ir miestų grobį pasilikome sau
kaip karo grobį.
8 Taigi tuo metu mes paėmėme iš
tų dviejų amoritų karalių Užjordanės
žemę nuo Arnono slėnio iki Hermono
kalno – 9 sidoniečiai Hermoną vadina
Sirjonu, o amoritai – Senyru, – 10 visus
plokščiakalnio miestus, visą Gileadą ir
visą Bašaną iki pat Salchos ir Edrėjo,
Ogo karalystės miestų Bašane. 11 (Vien
karalius Ogas buvo išlikęs gyvas iš re-
fajų. Nūnai jo lova, geležinė lova, tebė-
ra Amono Raboje. Matuojant įprasta
uolektimi, ji yra devynių uolekčių ilgio
ir keturių uolekčių pločio.)

Užkariautų kraštų padalijimas

12 Iš krašto, kurį tuo metu paėmėme
kaip paveldą, Rubeno ir Gado žmo-
nėms paskyriau žemę į šiaurę nuo Aro-
ero, palei Arnono slėnį, ir pusę Gileado
aukštumų krašto su jo miestais. 13 O li-
kusią Gileado dalį ir visą Bašaną, Ogo
karalystę, paskyriau Manaso giminės

pusei. (Visa Argobo sritis su visu Ba-
šanu kadaise buvo vadinama refajų
kraštu. [14] Manaso sūnus Jayras gavo
visą Argobo sritį, tai yra Bašaną, iki pat
gešūriečių bei maakų ribos ir pavadino
ją savo paties vardu – Havot Jayru, kaip
ji tebevadinama ir dabar.) [15] Machyrui
paskyriau Gileadą. [16] Rubeno ir Gado
žmonėms paskyriau žemę nuo Gilea-
do iki Arnono slėnio – riba eis slėnio
viduriu – ir iki Jaboko upės, kuri yra
Amono riba, [17] taip pat Arabą su Jorda-
nu ir jo krantais nuo Kinereto iki Ara-
bos jūros, Druskos jūros, su Pisgos kal-
no papėdėmis rytų pusėje.
[18] *Tuo metu įsakiau jums, tarda-
mas: 'Nors VIEŠPATS, jūsų Dievas, ir
davė jums paveldėti šį kraštą, visos
jūsų ginkluotos gretos turės persikelti
kaip priekinė izraelitų – jūsų giminių
– sauga. [19] Vien jūsų žmonos, vaikai ir
galvijai – aš žinau, kad turite daug gal-
vijų – bus palikti miestuose, kuriuos
jums paskyriau, [20] kolei VIEŠPATS ne-
suteiks ramybės jūsų giminėms, kaip ir
jums, kolei ir jie nebus paveldėję kraš-
to, kurį VIEŠPATS jiems duoda Užjorda-
nėje. Tada galėsite kiekvienas sugrįžti
į nuosavybę, kurią kiekvienam pasky-
riau'. [21] Tuo metu ir Jozuei įsakiau, tar-
damas: 'Savo akimis matei visa, ką
padarė VIEŠPATS, jūsų Dievas, tiems
dviem karaliams. Taip Dievas padarys
visoms karalystėms, kurias ten anapus
pereisi. [22] Nebijok jų, nes jis – VIEŠPATS,
jūsų Dievas – kovoja už jus'.
[23] *Tuo metu aš maldavau VIEŠPATĮ,
tardamas: [24] 'O Viešpatie DIEVE! Tu lei-
dai savo tarnui pamatyti tik pirmuo-
sius savo didybės ir galingos rankos
darbus! Joks dievas danguje ar žemėje
negali prilygti tau darbais ir galingais
veiksmais! [25] Leisk man, maldauju,
pereiti Užjordanę ir pamatyti puikų-
jį kraštą, tą puikųjį aukštumų kraš-
tą ir Libaną'. [26] Bet VIEŠPATS dėl jūsų
buvo ant manęs supykęs ir neišklau-
sė. VIEŠPATS tarė man: 'Gana! Niekada
daugiau man apie tai nekalbėk! [27] Už-
kopk ant Pisgos viršūnės ir pakelk akis
į vakarus, šiaurę, pietus ir rytus. Gerai
pasižvalgyk, nes per Jordaną tu neper-
eisi. [28] Duok Jozuei nurodymus, padrą-
sink jį ir pastiprink, nes jis turės perei-
ti, vesdamas šią tautą, ir padalyti jiems
kraštą, į kurį tu gali tik pasižiūrėti'.
[29] Tuomet mes buvome apsistoję
slėnyje priešais Bet Peorą.

Raginimas paklusti

4 Tad dabar, Izraeli, klausyk įstatų ir
įsakų, kurių aš jus mokau laikytis,
kad išliktumėte gyvi įžengti ir pavel-
dėti kraštą, kurį VIEŠPATS, jūsų protė-
vių Dievas, jums duoda. [2] *Nepridėkite
nieko prie to, ką įsakau jums, ir neat-
imkite nieko, bet laikykitės VIEŠPATIES,
jūsų Dievo, įsakymų, kuriuos jums nu-
statau. [3] *Jūs matėte savo akimis, ką
VIEŠPATS padarė prie Peoro. VIEŠPATS,
tavo Dievas, sunaikino iš tavo tarpo
kiekvieną, sekusį Peoro Baalą, [4] tuo
tarpu jūs, kurie ištikimai laikėtės
VIEŠPATIES, savo Dievo, šiandien esate
visi gyvi.
[5] Žiūrėkite, kaip man VIEŠPATS yra
įsakęs, mokau dabar jus laikytis įsta-
tų ir įsakų krašte, į kurį esate pasiren-
gę įžengti ir jį paveldėti. [6] Laikykitės
jų ir vykdykite juos, nes tai parodys
tautoms jūsų išmintį ir protingumą.
Girdėdami apie visus šiuos įstatus, jie
sakys: 'Iš tikrųjų išmintingi ir protingi
yra žmonės šios didelės tautos!' [7] Ko-
kia kita didelė tauta turi taip arti savęs
esantį dievą, kaip yra VIEŠPATS, mūsų
Dievas, kai tik mes jo šaukiamės? [8] Ir
kokia kita didelė tauta turi įstatus ir
įsakus, tokius teisius, kaip šis Įstaty-
mas, kurį jums duodu?

3,18-20 *Joz 1,12-15*
3,23-27 *Sk 27,12-14; Įst 32,48-52*
4,2 *Apr 22,18-19*
4,3 *Sk 25,1-9*

Apreiškimas prie Horebo

[9] Tačiau būk atidus ir nuoširdžiai sau-
gokis, kad neužmirštum dalykų, ku-
riuos matei savo akimis, ir kad neleis-
tum jiems išslysti iš savo širdies per
visas gyvenimo dienas. Mokyk jų savo
vaikus ir vaikų vaikus. [10] Tą dieną prie
Horebo tu stovėjai VIEŠPATIES, savo
Dievo, akivaizdoje, kai VIEŠPATS man
tarė: 'Surink pas mane žmones, kad
paskelbčiau jiems savo žodžius, idant
jie išmoktų manęs bijoti visas savo gy-
venimo dienas žemėje ir mokytų savo
vaikus'. [11] *Jūs atėjote ir stovėjote prie
kalno papėdės. Kalnas liepsnojo ugni-
mi iki pat dangaus; jį gaubė tirštas tam-
sus debesis. [12] Tada VIEŠPATS kalbėjo
jums iš ugnies. Girdėjote jo žodžių gar-
są, bet pavidalo nematėte, buvo vien
balsas. [13] Jis paskelbė jums savo San-
dorą, kurios įsakė laikytis, tai yra De-
šimt Įsakymų, ir *užrašė juos ant dvie-
jų akmens plokščių. [14] Ir man tuo metu
jis *įsakė išmokyti jus įstatų ir įsakų
laikytis krašte, į kurį esate pasirengę
įžengti ir jį paveldėti.

Stabų garbinimo pavojus

[15] Kadangi jūs nematėte jokio pavida-
lo, kai VIEŠPATS kalbėjo iš ugnies prie
Horebo, būkite atidūs ir nuoširdžiai
saugokitės, [16] kad nesielgtumėte ne-
dorai, *dirbdamiesi sau bet kokios iš-
vaizdos stabą, ar į vyrą, ar į moterį
panašų, [17] *ar panašų į bet kokį gyvulį
žemėje, ar į bet kokį paukštį, skraidan-
tį padangėse, [18] ar į bet kokį gyvūną,
šliaužiojantį žeme, ar į bet kokią žuvį,
plaukiojančią vandenyse po žeme, [19] ar
kad kartais, pakėlęs akis į dangų ir ste-
bėdamas saulę, mėnulį, žvaigždes bei
dangaus galybę, nebūtum sugundy-
tas juos garbinti ir jiems tarnauti. Juos
VIEŠPATS, tavo Dievas, davė visoms
tautoms, esančioms visur po dangu-
mi. [20] Bet jūs VIEŠPATS paėmė ir išvedė
iš Egipto, tos geležies lydyklos, *kad
būtumėte jo brangiausia tauta, kokia
šiandien ir esate.
[21] *VIEŠPATS supyko ant manęs dėl
jūsų ir prisiekė, kad aš nepereisiu per
Jordaną ir neįžengsiu į tą puikųjį kraš-
tą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda
tau kaip paveldą. [22] Aš, neperėjęs Jor-
dano, turiu mirti šiame krašte, bet jūs
pereisite ir paveldėsite tą puikųjį kraš-
tą. [23] Todėl būkite atidūs ir neužmirški-
te Sandoros, kurią VIEŠPATS, jūsų Die-
vas, yra su jumis sudaręs, nesidirbkite
sau bet kokios išvaizdos stabo, kaip
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra uždraudęs,
[24] nes *VIEŠPATS, tavo Dievas, yra degi-
nanti ugnis, pavydulingas Dievas.

Dievas ištikimas Sandorai

[25] Kai būsite pagimdę vaikus bei vai-
kų vaikus ir būsite seniai įsikūrę tame
krašte, jei tada nedorai elgsitės, pasi-
dirbdami sau bet kokios išvaizdos sta-
bą, darydami tai, kas pikta VIEŠPATIES,
jūsų Dievo, akyse, ir jį pykdydami,
[26] šią dieną aš šaukiu dangų ir žemę
liudyti, kad jūs veikiai dingsite iš kraš-
to, kurį, perėję Jordaną, paveldėsite.
Jame ilgai negyvensite, nes būsite vi-
siškai išnaikinti. [27] *VIEŠPATS išblaškys
jus tautose, liks iš jūsų tik saujelė tau-
tose, pas kurias VIEŠPATS jus išvarys.
[28] Tarnausite ten žmonių rankomis pa-
dirbtiems dievams, medžio ir akmens
dirbiniams, kurie nemato, negirdi, ne-
valgo, neužuodžia.
[29] Tačiau *ieškosi ten VIEŠPATIES,
savo Dievo, ir rasi jį, jei ieškosi visa

4,11-12 Iš 19,16-18; Hbr 12,18-19
4,13 Iš 31,18
4,14 Iš 21,1
4,16 Iš 20,4; Kun 26,1; Įst 5,8; 27,15
4,17-18 Rom 1,23
4,20 Iš 19,5; Įst 7,6; 14,2; 26,18; Tit 2,14; 1 Pt 2,9
4,21 Sk 20,12
4,24 Hbr 12,29
4,27-28 Įst 28,36
4,29 Jer 29,13

širdimi ir visa siela. [30] Su nerimu, kai ateityje visa tai bus tave ištikę, sugrįši pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir jo klausysi. [31] Kadangi VIEŠPATS, tavo Dievas, yra gailestingas Dievas, jis tavęs nepaliks ir nesunaikins, neužmirš Sandoros, kurią jis prisiekė tavo protėviams.

Dievo gerumo įrodymai

[32] Dabar prašyčiau pasiklausti apie praeities amžius, seniai prieš tave praėjusius, nuo tos dienos, kai Dievas sukūrė žmones žemėje, pasiteirauti nuo vieno dangaus krašto iki kito, ar įvyko kada nors toks didingas įvykis, kaip šis, ar kada nors kas nors panašaus buvo girdėta? [33] Ar girdėjo kokia nors tauta balsą Dievo, kalbančio iš ugnies, kaip kad tu girdėjai, ir ar yra išlikusi gyva? [34] Ar koks nors dievas kada nors bandė eiti ir pasiimti sau tautą iš kitos tautos rykštėmis, ženklais ir stebuklais, karu, galingai pakelta ranka ir siaubą keliančiais darbais, kaip kad VIEŠPATS, jūsų Dievas, padarė tau matant dėl jūsų Egipte? [35] Tau tai buvo parodyta, kad žinotumei, jog VIEŠPATS yra Dievas ir *šalia jo nėra kito. [36] Tau pamokyti jis leido tau išgirsti savo balsą iš dangaus. Žemėje jis leido tau pamatyti savo didžią ugnį, kai iš tos ugnies girdėjai jo žodžius. [37] Kadangi mylėjo tavo protėvius, po jų jis išrinko jų palikuonis. Jis pats vedė tave iš Egipto savo didžia galia, [38] kad nuvarytų tau nuo kelio už tave didesnes ir galingesnes tautas ir įvestų tave į jų kraštą, duodamas jį tau kaip paveldą, kaip šiandien ir yra. [39] Tad žinok šiandien ir dėkis į širdį, kad VIEŠPATS yra Dievas ir aukštai, danguje, ir čia, žemėje, nėra kito. [40] Laikykis jo įstatų ir įsakymų, kuriuos duodu tau šiandien tavo labui ir tavo palikuonims po tavęs, idant ilgai gyventumei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau visam laikui“.

Prieglobsčio miestai

[41] *Tada Mozė Užjordanėje atskyrė tris miestus, [42] į kuriuos galėtų pabėgti žmogžudys, kuris netyčia užmuštų kitą žmogų, niekada nebuvusį su juo nesantaikoje; jis galėtų pabėgti į šiuos miestus ir likti gyvas: [43] Becerą dykumoje ant plokščiakalnio, priklausantį Rubeno žmonėms, Ramot Gileadą, priklausantį Gado žmonėms, ir Golaną Bašane, priklausantį Manaso žmonėms.

Sandoros įvadas

[44] Štai Įstatymas, kurį Mozė pateikė izraelitams. [45] Štai įstatai ir įsakai, kuriuos po to, kai jie išėjo iš Egipto, Mozė paskelbė izraelitams [46] Užjordanėje, slėnyje priešais Bet Peorą, krašte amoritų karaliaus Sihono, viešpatavusio Hešbone, kurį Mozė ir izraelitai, išėję iš Egipto, nugalėjo. [47] Jie buvo užėmę jo kraštą ir Bašano karaliaus Ogo kraštą, dviejų amoritų karalių žemes Užjordanėje [48] nuo Aroero, kuris yra ant Arnono slėnio šlaito, iki pat Siono kalno, tai yra Hermono, [49] drauge su visa Araba rytinėje Jordano pusėje iki pat Arabos jūros Pisgos šlaitų papėdėje.

Dešimt Įsakymų

5 Mozė sušaukė visą Izraelį ir tarė: „Klausykis, Izraeli, įstatų ir įsakų, kuriuos skelbiu jums šiandien! Mokykitės ir ištikimai jų laikykitės!

[2] VIEŠPATS, mūsų Dievas, sudarė Sandorą su mumis prie Horebo. [3] Ne su mūsų protėviais sudarė VIEŠPATS šią Sandorą, bet su mumis, su kiekvienu mūsų, kurie čia šiandien esame. [4] Veidu į veidą VIEŠPATS kalbėjosi su jumis prie kalno iš ugnies. [5] Aš stovėjau tuo metu tarp VIEŠPATIES ir jūsų, kad perduočiau jums VIEŠPATIES žodžius, nes jūs bijojote ugnies ir nekopėte į kalną. Jis sakė:

4,35 *Mk 12,32*

4,41-43 *Joz 20,8-9*

6 'Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris
išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš ver-
gijos namų. 7 Neturėsi kitų dievų, tik-
tai mane.
8 *Nedirbsi sau drožinio nei jokio
paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukš-
tai danguje, čia žemėje ir vandenyse
po žeme. 9 *Nesilenksi jiems ir negar-
binsi jų, nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas,
esu pavydulingas Dievas, skiriantis
bausmę už tėvų kaltę vaikams iki tre-
čios ir ketvirtos kartos tų, kurie mane
atmeta, 10 bet rodantis ištikimą meilę
iki tūkstantosios kartos tiems, kurie
mane myli ir laikosi mano įsakymų.
11 *Nenaudosi piktam* VIEŠPATIES,
savo Dievo, vardo, nes VIEŠPATS ne-
paliks nenubausto to, kuris naudoja
piktam* jo vardą.
12 *Laikysiesi šabo ir švęsi jį, kaip
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau yra įsakęs.
13 *Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus
savo darbus, 14 bet septintoji diena
yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas: ne-
dirbsi jokio darbo nei tu, nei tavo sū-
nus ar duktė, nei tavo vergas ar ver-
gė, nei tavo jautis ar asilas, nei tavo
galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gy-
venvietėse, idant tavo vergas ir vergė
galėtų ilsėtis kaip tu. 15 Atsimink, kad
tu esi buvęs vergas Egipto žemėje,
kad išvedė tave iš ten VIEŠPATS, tavo
Dievas, galingai pakelta ranka. To-
dėl VIEŠPATS, tavo Dievas, ir įsakė tau
švęsti šabo dieną.
16 *Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau įsakęs,
kad ilgai gyventumei ir tau sektųsi že-
mėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
skiria.
17 *Nežudysi.
18 *Nesvetimausi.
19 *Nevogsi.
20 *Neliudysi melagingai prieš savo
artimą.
21 *Negeisi savo artimo žmonos.
Netrokši savo artimo namų ar lau-
ko, ar vergo bei vergės, ar jaučio bei
asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo ar-
timui'.
22 *Šiuos žodžius – šiuos ir nie-
ko daugiau – VIEŠPATS galingu balsu
tarė visai jūsų bendrijai prie kalno iš
ugnies ir iš tamsaus debesies. Jis už-
rašė juos ant dviejų akmens plokščių
ir davė jas man. 23 Girdėdami tą balsą
iš tamsumos, kalnui skendint ugnyje,
jūs atėjote pas mane, – visi jūsų gimi-
nių vadai ir visi jūsų seniūnai, – 24 ir
sakėte: 'Štai VIEŠPATS, mūsų Dievas,
ką tik mums parodė savo šlovę ir didy-
bę, ir mes girdėjome jo balsą iš ugnies.
Šiandien patyrėme, kad žmogus gali
išlikti gyvas, nors jam yra kalbėjęs
Dievas. 25 Tad kodėl turėtume dabar
mirti? Juk suris mus ši baisi ugnis!
Mes turėsime mirti, jei ilgiau klausy-
simės VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balso.
26 Juk koks mirtingasis kada nors gir-
dėjo gyvojo Dievo balsą iš ugnies, kaip
kad mes girdėjome, ir išliko gyvas?
27 Verčiau tu prieik arčiau ir išgirsk
visa, ką VIEŠPATS, mūsų Dievas, sakys.
Tada pasakyk mums visa, ką VIEŠPATS,
mūsų Dievas, bus tau sakęs, o mes
klausysimės ir vykdysime'.

5,8-9 *Kun 26,1; Įst 4,15-18; 27,15*

5,9-10 *Iš 34,6-7; Sk 14,18; Įst 7,9-10*

5,11 *Kun 19,12*

5,11 Arba: „Netarsi be reikalo".

5,11 Arba: „taria be reikalo".

5,12 *Iš 16,23-30; 31,12-14*

5,13-14 *Iš 23,12; 31,15; 34,21; 35,2; Kun 23,3*

5,16 *Įst 27,16; Mt 15,4; 19,19; Mk 7,10; 10,19; Lk 18,20; Ef 6,2*

5,17 *Pr 9,6; Kun 24,17; Mt 5,21; 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9; Jok 2,11*

5,18 *Kun 20,10; Mt 5,27; 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9; Jok 2,11*

5,19 *Kun 19,11; Mt 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20; Rom 13,9*

5,20 *Iš 23,1; Mt 19,18; Mk 10,19; Lk 18,20*

5,21 *Rom 7,7; 13,9*

5,22-27 *Hbr 12,18-19*

28 VIEŠPATS girdėjo jūsų žodžius, kai
jūs man kalbėjote, ir tarė man: 'Girdė-
jau šių žmonių tau pasakytus žodžius.
Visa, ką jie pasakė, gerai pasakyta. 29 O
kad jie visada turėtų tokią širdį manęs
bijoti ir laikytis visų mano įsakymų!
Tada jiems ir jų vaikams sektųsi am-
žinai! 30 Eik ir sakyk jiems: ‹Grįžkite į
savo palapines›. 31 Bet pats pasilik čia
su manimi, tau paskelbsiu visus įsa-
kymus – įstatus ir įsakus, – kad tu iš-
mokytum juos tai vykdyti krašte, kurį
duodu jiems paveldėti'.

32 Todėl stenkitės elgtis, kaip
VIEŠPATS yra jums įsakęs. Nenukryp-
kite nei į dešinę, nei į kairę. 33 Tiksliai
sekite visą kelią, kurį VIEŠPATS, jūsų
Dievas, jums įsakė, kad klestėtumėte
ir jums sektųsi, kad ilgai gyventumėte
krašte, kurį paveldėsite.

6 Štai tas įsakymas, tie įstatai ir
įsakai, kurių VIEŠPATS, jūsų Die-
vas, įsakė man jus mokyti, kad vykdy-
tumėte juos krašte, kurio einate pa-
veldėti, 2 idant tu, tavo vaikai ir vaikų
vaikai pagarbiai bijotų VIEŠPATIES, savo
Dievo, visas dienas ir laikytųsi visų jo
įstatų ir įsakymų, kuriuos tau įsakau,
ir ilgai išsilaikytumei. 3 Klausykis, Izra-
eli, laikykis jų ištikimai, kad tau gerai
sektųsi ir didžiai dagintumeisi kraš-
te, tekančiame pienu ir medumi, kaip
VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, yra tau
pažadėjęs.

Didysis įsakymas

4 *Klausykis, Izraeli! VIEŠPATS yra mūsų
Dievas, vien tik VIEŠPATS. 5 *Mylėsi
Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa
siela* ir visomis jėgomis.

6 *Paimk į širdį šiuos žodžius, ku-
riuos tau šiandien įsakau. 7 Įdiek juos
savo vaikams. Kartok juos, kai esi na-
mie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai ke-
liesi. 8 Prisirišk juos kaip ženklą ant
rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant
kaktos. 9 Užsirašyk juos ant durų stak-
tos savo namuose ir ant vartų.

10 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus
įvedęs tave į kraštą, kurį jis prisiekė
duoti tavo protėviams *Abraomui,
*Izaokui ir *Jokūbui, kraštą su turtin-
gais ir dideliais miestais, kurių tu ne-
statei, 11 su namais, pilnais visokiausių
gėrybių, kurių tu nekrovei, su iškirs-
tomis vandens talpyklomis, kurių tu
nekirtai, su vynuogynais bei alyvme-
džių miškeliais, kurių tu nesodinai;
kai būsi sočiai pavalgęs, 12 rūpinkis
neužmiršti VIEŠPATIES, išvedusio tave
iš Egipto žemės, iš vergijos namų.
13 *Bijosi tik VIEŠPATIES, savo Dievo,
jam tarnausi ir tik jo vardu prisieksi.
14 Neisite paskui kitus dievus, paskui
savo kaimynystės tautų dievus, 15 nes
VIEŠPATS, tavo Dievas, esantis su tavi-
mi, yra pavydulingas Dievas, kad ne-
užsidegtų ant tavęs įniršis VIEŠPATIES,
tavo Dievo, ir nenušluotų tavęs nuo
žemės paviršiaus.

16 *Negundykite VIEŠPATIES, savo
Dievo, *kaip gundėte prie Masos.
17 Stenkitės ištikimai laikytis VIEŠPATIES,
jūsų Dievo, duotų įsakymų, taisy-
klių ir įstatų. 18 Daryk, kas teisu ir gera
VIEŠPATIES akyse, idant tau sektųsi, kad
įžengtumei ir paveldėtumei puikųjį
kraštą, kurį VIEŠPATS tavo protėviams
prisiekė duoti, 19 nuvydamas tau nuo
kelio visus tavo priešus, kaip VIEŠPATS
yra tau pažadėjęs.

20 Kai tavo vaikai ateityje klaus, tar-
dami: 'Ką reiškia tos taisyklės, tie įsa-
kai ir įstatai, kuriuos VIEŠPATS, mūsų

6,4 *Mk 12,29*
6,5 *Mt 22,37; Mk 12,30; Lk 10,27*
6,5 Arba: „visa gyvybe, esybe, gyvenimu".
6,6-9 *Įst 11,18-20*
6,10 *Pr 12,7*
6,10 *Pr 26,3*
6,10 *Pr 28,13*
6,13 *Mt 4,10; Lk 4,8*
6,16 *Mt 4,7; Lk 4,12*
6,16 *Iš 17,1-7*

Dievas, jums įsakė?' – 21 savo vaikams atsakysi: 'Mes buvome faraono vergai Egipte, bet VIEŠPATS galinga ranka išvedė iš Egipto. 22 Mūsų akyse VIEŠPATS padarė ženklų ir nuostabių bei baisių darbų prieš faraoną ir jo dvarą Egipte. 23 Iš ten mus išvedė, idant įvestų ir duotų mums kraštą, priesaika pažadėtą mūsų protėviams. 24 Tada VIEŠPATS mums įsakė vykdyti visus šiuos įstatus, bijoti VIEŠPATIES amžinam mūsų labui, idant išliktume gyvi, kaip šiandien ir yra. 25 Jei stengsimės ištikimai vykdyti visą šį įsakymą VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akivaizdoje, kaip jis mums yra įsakęs, būsime teisūs'.

Pagonių sunaikinimas

7 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave įvedęs į kraštą, kurio paveldėti eini, ir bus išvaręs daug tautų – hetitus, girgašus, amoritus, kanaaniečius, perizus, hivus ir jebusiečius, *septynias tautas, daug galingesnes už tave, – 2 kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tau juos atidavęs, ir tu juos nugalėsi, turėsi juos skirti sunaikinti. Nesudaryk su jais sandoros ir nepasigailėk jų. 3 Nesimaišyk su jais vedybomis, atiduodamas savo dukteris jų sūnums ar imdamas jų dukteris savo sūnums, 4 nes tai nugręš tavo vaikus nuo manęs tarnauti kitiems dievams. Tuomet VIEŠPATIES įniršis suliepsnos ant tavęs, ir jis nedelsdamas tave sunaikins.

5 *Jūs turite su jais šitaip pasielgti: sugriaukite jų aukurus, sudaužykite jų šventuosius akmenis, iškirskite jų stulpus ir sudeginkite jų stabus ugnyje, 6 *nes tu esi VIEŠPAČIUI, savo Dievui, pašvęsta tauta. VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinko tave iš visų žemės tautų būti jo branginama tauta.

7 Ne dėl to, kad būtumėte buvę gausesni už bet kokią kitą tautą, VIEŠPATS pamilo jus ir išsirinko, nes jūs buvote skaičiumi mažiausi iš visų tautų. 8 VIEŠPATS mylėjo jus ir laikėsi priesaikos, kurią buvo davęs tavo protėviams, VIEŠPATS išvedė jus galinga ranka ir atpirko tave iš vergijos namų, iš faraono, Egipto karaliaus, rankos. 9 Todėl žinok, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, yra Dievas – *ištikimas Dievas, kuris ištikimai laikosi Sandoros su jį mylinčiais ir vykdančiais jo įsakymus ligi tūkstantosios kartos, 10 bet nedelsia atlyginti sunaikinimu to, kuris jį atmeta. Su tokiu jis nedelsia ir tuojau pat jam atlygina. 11 Tad laikykis uoliai įsakymo – įstatų ir įsakų, kuriuos šiandien įsakau tau vykdyti.

Klusnumas teiks palaimą

12 *Jei laikysitės šių įsakų, ištikimai juos vykdydami, VIEŠPATS, tavo Dievas, ištikimai laikysis su tavimi sudarytos Sandoros, kurią prisiekė tavo protėviams. 13 Mylės tave, laimins tave ir padaugins tave. Laimins tavo įsčių vaisių ir tavo žemės derlių, tavo grūdus, naują vyną ir aliejų, tavo galvijų prieauglį ir avių jauniklius krašte, kurį tavo protėviams prisiekė tau duoti. 14 Tu būsi palaimintas labiau negu visos kitos tautos: nebus nei bevaisio, nei bevaisės tarp jūsų ar tarp jūsų galvijų. 15 VIEŠPATS atitolins nuo tavęs visas ligas. Jokiomis piktomis Egipto negaliomis, apie kurias tu žinai, jis tavęs nevargins, bet kirs jomis visiems, kurie tavęs nekenčia. 16 Nerodydamas gailesčio, sunaikinsi visas tautas, kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, tau atiduoda. Kitiems dievams netarnausi, nes tau tai būtų žabangos.

17 Jei sakytumei širdyje: 'Anos tautos gausesnės už mane, kaip aš galiu jas išvaryti?' – 18 nebijok jų! Tik atsimink, ką VIEŠPATS, tavo Dievas, padarė faraonui ir visam Egiptui, 19 tas didžiąsias

---

7,1 *Apd 13,19*
7,5 *Įst 12,3*
7,6 *Iš 19,5; Įst 4,20; 14,2; 26,18; Tit 2,14; 1 Pt 2,9*
7,9-10 *Iš 20,5-6; 34,6-7; Sk 14,18; Įst 5,9-10*
7,12-16 *Įst 11,13-17*

rykštes, kurias matei savo akimis, ženklus bei nuostabius darbus ir galingai
pakeltą ranką, kuria VIEŠPATS, tavo
Dievas, tave išvedė. VIEŠPATS, tavo Dievas, padarys tą pat ir visoms tautoms,
kurių baiminiesi. [20] Be to, VIEŠPATS,
tavo Dievas, siųs jiems marą, kolei
net išlikusieji ir bėgliai bus sunaikinti.
[21] Tenebūna tau jų baisu, nes VIEŠPATS,
tavo Dievas, esantis su tavimi, yra didis ir baisus Dievas. [22] VIEŠPATS, tavo
Dievas, išvarys tas tautas pamažu. Jų
pribaigti iš karto tu negali, kad kartais nepadaugėtų laukinių žvėrių tavo
nelaimei. [23] Bet VIEŠPATS, tavo Dievas,
juos tau atiduos ir glumins klaiku, kol
jie bus išnaikinti. [24] Jų karaliùs jis įduos
tau į rankas, išdildysi jų vardus po dangumi; niekas nepajėgs tau priešintis,
kol juos sunaikinsi. [25] Sumesi į ugnį
jų stabus. Negeisi ant jų esančio sidabro ar aukso ir neimsi, kad nebūtumei
jo įviliotas į žabangas, nes tai bjaurus
dalykas VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. [26] Nenešk jokio bjauraus daikto į savo namus, nes ir tu, kaip jis, būsi atiduotas
sunaikinti. Turi juo šlykštėtis ir bjaurėtis, nes tai atiduota sunaikinti.

Dievas rūpinasi savo tauta

8 Viso šio įsakymo, kurį šiandien tau duodu, turite ištikimai laikytis, kad klestėtumėte ir daugėtumėte
bei pajėgtumėte įžengti ir paveldėti
kraštą, kurį VIEŠPATS priesaika pažadėjo jūsų protėviams. [2] Atsimink tą ilgą
kelią, kuriuo tave vedė VIEŠPATS, tavo
Dievas, per tuos keturiasdešimt metų
dykumoje, idant padarytų tave nuolankų, bandydamas sužinoti, kas tavo
širdyje, ar tu laikysiesi jo įsakymų, ar
ne. [3] Jis darė tave nuolankų, leisdamas
tau paalkti, paskui maitindamas tave
mana, kurios nei jūs, nei jūsų protėviai nežinojote, idant tave pamokytų,
kad *žmogus gyvas ne vien duona, bet
gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš
VIEŠPATIES lūpų. [4] Per tuos keturiasdešimt metų drabužiai ant tavo nugaros
nesusinešiojo ir tavo kojos nesutino.
[5] Tad žinok savo širdyje, kad VIEŠPATS,
tavo Dievas, baudžia tave, kaip žmogus baudžia savo sūnų. [6] Todėl laikykis
VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, eidamas jo keliais ir pagarbiai bijodamas jo,
[7] nes VIEŠPATS, tavo Dievas, veda tave į
puikų kraštą – kraštą upelių, šaltinių ir
vandens, trykštančio slėniuose ir kalvose; [8] kraštą kviečių ir miežių, vynmedžių, figmedžių ir granatmedžių,
kraštą alyvmedžių ir medaus, [9] kraštą,
kur galėsi valgyti duonos nestokodamas, kur jums nieko netrūks, kraštą su
rūdingomis uolomis, iš kurio kalvų galėsi išgauti vario. [10] Kai būsi ligi soties
privalgęs, šlovink VIEŠPATĮ, savo Dievą,
už puikųjį kraštą, kurį jis tau yra davęs.
[11] *Žiūrėk, kad neužmirštum
VIEŠPATIES, savo Dievo, ir laikykis jo
įsakymų, įsakų ir įstatų, kuriuos aš tau
šiandien įsakau. [12] Kai būsi sočiai pavalgęs, pasistatęs gerus namus ir juose
gyvensi, [13] kai tavo galvijų bandų ir avių
kaimenių bus padaugėję, tavo sidabro
ir aukso pagausėję, ir visa, kas tau priklauso, bus suklestėję, [14] saugokis, kad
tavo širdis neišpuiktų ir neužmirštų VIEŠPATIES, savo Dievo, išvedusio
tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų,
[15] vedusio per plačią ir baisią dykumą
su jos ugningais žalčiais ir skorpionais, per išdegusią ir be jokio vandens
žemę, davusio tau vandens iš titnago
uolos [16] ir maitinusio tave mana, tavo
protėviams nežinomu maistu, idant
padarytų tave nuolankų ir išbandytų
tik tavo ateities labui. [17] Nesakyk sau
širdyje: 'Mano paties galybe ir mano
paties rankų jėgomis sukrauti šie turtai'. [18] Atsimink, kad VIEŠPATS, tavo
Dievas, yra tas, kuris tau duoda galybę būti turtingam, idant patvirtintų

8,3 *Mt 4,4; Lk 4,4*

8,11-16 *Oz 13,5-6*

savo Sandorą, kurią prisiekė tavo pro-
téviams, kaip jis šiandien ir daro. [19] Bet
jei tu, užmiršęs VIEŠPATĮ, savo Dievą,
eisi paskui kitus dievus jiems tarnauti
ir jų garbinti, šiandien įspėju jus, kad
tikrai pražūsite. [20] Jūs žūsite kaip tau-
tos, kurias VIEŠPATS naikina jūsų aki-
vaizdoje, nes neklausėte VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso.

Ne dėl Izraelio teisumo

9 Klausykis, Izraeli! Šiandien tu
pereini Jordaną, kad įžengtum ir
paveldėtum tautas, gausesnes ir ga-
lingesnes už save, didelius miestus,
įtvirtintus mūrais iki padangių, [2] sti-
prią ir aukštaūgę tautą, Anako pali-
kuonis, kuriuos pažįsti. Girdėjai, kas
apie juos sakoma: 'Kas gali priešintis
anakiečiams?' [3] Tad žinok šiandien,
kad VIEŠPATS, tavo Dievas, praeina pir-
ma tavęs kaip naikinanti ugnis; jis juos
nugalės. Jis paklupdys juos tavo aki-
vaizdoje, idant galėtumei juos pavel-
dėti ir greitai sunaikinti, kaip VIEŠPATS
yra tau pažadėjęs.
[4] Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus nu-
vijęs juos tau nuo kelio, nesakyk sau
širdyje: 'Dėl mano teisumo VIEŠPATS at-
vedė mane paveldėti šio krašto', nes iš
tikrųjų dėl tų tautų nedorumo VIEŠPATS
išvaro juos tavo akivaizdoje. [5] Ne dėl
savo teisumo ar savo širdies sąžinin-
gumo įžengi paveldėti jų krašto, bet
dėl jų nedorumo VIEŠPATS išvaro juos
tavo akivaizdoje, idant įvykdytų paža-
dą, kurį davė prisiekdamas tavo protė-
viams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui.
[6] Tad žinok, kad VIEŠPATS, tavo Dievas,
duoda tau šį kraštą paveldėti ne dėl tavo
teisumo, nes esi kietasprandė tauta.

Aukso veršis

[7] Atsimink ir neužmiršk, kaip supykdei
VIEŠPATĮ, savo Dievą, dykumoje. Nuo
tos dienos, kai išėjai iš Egipto žemės,
iki atėjote į šią vietą, maištavote prieš
VIEŠPATĮ.
[8] Net prie Horebo supykdėte
VIEŠPATĮ, ir VIEŠPATS taip įniršo, jog
buvo pasirengęs jus sunaikinti. [9] Už-
kopęs ant kalno paimti akmens plokš-
čių, plokščių Sandoros, kurią VIEŠPATS
sudarė su jumis, *išbuvau ant kalno
keturiasdešimt dienų ir keturiasde-
šimt naktų, nevalgydamas duonos ir
negerdamas vandens. [10] VIEŠPATS davė
man dvi akmens plokštes, rašytas
Dievo pirštu, su tais pačiais žodžiais,
kuriuos buvo pasakęs jums iš ugnies
prie kalno sueigos dieną. [11] Praėjus ke-
turiasdešimt dienų ir keturiasdešimt
naktų, VIEŠPATS davė man dvi akmens
plokštes – Sandoros plokštes. [12] Tada
VIEŠPATS tarė man: 'Skubėk, tuojau
pat leiskis iš čia žemyn, nes tavo žmo-
nės, kuriuos išvedei iš Egipto, nedorai
elgiasi. Jie veikiai suskubo pasukti iš
kelio, kuriuo eiti buvau jiems įsakęs,
ir pasidarė sau nuliedintą stabą'. [13] Be
to, VIEŠPATS pridūrė: 'Dabar matau,
kad ši tauta tikrai yra kietasprandė
tauta. [14] Tad palik dabar mane vieną,
kad galėčiau juos sunaikinti, ištrin-
damas jų vardą po dangumi. Iš tavęs
padarysiu galingesnę ir gausesnę už
juos tautą'.
[15] Apsisukau ir leidausi žemyn nuo
kalno. Kalnas liepsnojo ugnyje. Abiem
rankomis laikiau dvi Sandoros plokš-
tes. [16] Tada pamačiau, kad jūs iš tikrų-
jų nusidėjote VIEŠPAČIUI, savo Die-
vui, nusiliedindami veršio atvaizdą.
Jūs buvote veikiai suskubę pasukti iš
kelio, kuriuo eiti VIEŠPATS buvo jums
įsakęs. [17] Paėmęs abi plokštes, svie-
džiau jas abiem rankomis nuo savęs ir
sudaužiau jūsų akyse. [18] Tada gulėjau
kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ keturiasde-
šimt dienų ir keturiasdešimt naktų,
kaip anksčiau, nevalgydamas duonos
ir negerdamas vandens, dėl sunkios
jūsų nuodėmės, kuria buvote nusidė-
ję, darydami, kas nedora VIEŠPATIES

9,9 *Iš 24,18*

akyse, ir jį pykdydami. [19] *Man buvo
baisu dėl VIEŠPATIES degančio pykčio
jums, skatinusio jį sunaikinti jus. Bet
VIEŠPATS išklausė manęs ir šį kartą.
[20] Be to, VIEŠPATS buvo taip supykęs
ant Aarono, kad buvo pasirengęs jį su-
naikinti, bet aš užtariau ir jį tuo metu.
[21] Tada, paėmęs jūsų nuodėmės darbą
– tą veršį, sudeginau jį ugnyje, sutru-
pinau į šipulius ir sutrynęs į smulkiau-
sias dulkes išbarsčiau dulkes į upelį,
tekantį nuo kalno.

[22] Ir prie *Taberos, ir prie *Masos, ir
prie *Kibrot Taavos pykdėte VIEŠPATĮ.
[23] O kai *VIEŠPATS siuntė jus iš Kadeš
Barnėjos, sakydamas: *'Keliaukite ir
paveldėkite kraštą, kurį esu jums da-
vęs', *jūs maištavote prieš VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymą, nepasitikėdami
juo ir nepaklusdami jam. [24] Jūs esate
maištavę prieš VIEŠPATĮ nuo tos die-
nos, kai jis jus pažino.

[25] Todėl anas keturiasdešimt die-
nų ir keturiasdešimt naktų aš gulė-
jau kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ; gulėjau
kniūbsčias, nes VIEŠPATS ketino jus
sunaikinti. [26] Meldžiausi VIEŠPAČIUI ir
sakiau: 'Viešpatie DIEVE, nesunaikink
savo tautos, kurią atpirkai savo didybe
ir išvedei iš Egipto galinga ranka. [27] Pri-
simink savo tarnus – Abraomą, Izaoką
ir Jokūbą ir nepaisyk, kad ši tauta yra
kietasprandė, nedora ir nuodėminga.
[28] Antraip žmonės krašte, iš kurio mus
išvedei, sakys: ‹Dėl to, kad VIEŠPATS
buvo bejėgis įvesti juos į pažadėtą kraš-
tą, ir dėl to, kad jų nekentė, jis išvedė
juos, kad išmirtų dykumoje›. [29] Juk jie
galų gale yra tavo tauta, kurią išvedei
savo didinga jėga ir pakelta ranka'.

9,19 *Hbr 12,21*
9,22 *Sk 11,3*
9,22 *Iš 17,7*
9,22 *Sk 11,34*
9,23 *Sk 13,25–14,38*
9,23 *Įst 1,21*
9,23 *Sk 13,31; Įst 1,26; Hbr 3,16*

Naujos Įstatymo plokštės

10 Tada VIEŠPATS tarė man: 'Nusi-
tašyk iš akmens dvi plokštes,
tokias kaip pirmąsias, ir užkopk pas
mane ant kalno; padirbk ir medžio
skrynią. [2] Aš įrašysiu ant plokščių žo-
džius, buvusius ant pirmųjų plokš-
čių, kurias sudaužei, ir tu įdėsi jas į
skrynią'. [3] Padirbau skrynią iš akaci-
jos medžio, nusitašiau dvi akmens
plokštes, tokias kaip pirmąsias, ir už-
kopiau ant kalno su dviem plokštėmis
rankose. [4] Tada jis parašė ant plokščių,
kaip anksčiau buvo parašęs, tuos pa-
čius žodžius – Dešimt Įsakymų, ku-
riuos VIEŠPATS buvo paskelbęs jums iš
ugnies ant kalno sueigos dieną, ir pa-
davė jas man. [5] Apsisukęs nusileidau
nuo kalno ir įdėjau plokštes į skrynią,
kurią buvau padirbęs. Ir ten jos tebėra,
kaip VIEŠPATS man įsakė.

[6] Izraelitai keliavo iš Beeroto Bene
Jaakano į Moserą. Ten *mirė Aaro-
nas, ten buvo ir palaidotas; jo sūnus
Eleazaras tapo kunigu vietoj jo. [7] Iš čia
jie keliavo į Gudgodą, o iš Gudgodos į
Jotbatą – kraštą su tekančiais upeliais.
[8] Tuo metu VIEŠPATS *atskyrė Levio
giminę VIEŠPATIES Sandoros Skryniai
nešti, būti VIEŠPATIES akivaizdoje bei
jam tarnauti ir laiminti jo vardu, kaip
šiandien ir daroma. [9] Todėl Levis ne-
turi dalies ar paveldo su savo broliais.
Pats VIEŠPATS yra jo paveldas, kaip
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra apie juos
kalbėjęs.

[10] *Išbuvau ant kalno keturiasde-
šimt dienų ir keturiasdešimt naktų.
Dar kartą VIEŠPATS išklausė mane ir su-
tiko tavęs nesunaikinti. [11] VIEŠPATS tarė
man: 'Stokis! Leiskis kelionėn prieky-
je žmonių, kad jie įžengtų ir paveldėtų
kraštą, kurį jų protėviams prisiekiau
jiems duoti'.

10,6 *Sk 20,28; 33,38*
10,8 *Sk 3,5-8*
10,10 *Iš 34,28*

Viešpaties didybė

12 O dabar, Izraeli, ko gi reikalauja iš ta-
vęs VIEŠPATS, tavo Dievas? Vien pa-
garbiai bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo,
eiti visais jo keliais, mylėti jį, tarnau-
ti VIEŠPAČIUI, savo Dievui, visa savo
širdimi ir visa siela 13 ir laikytis visų
VIEŠPATIES, tavo Dievo, įsakymų bei įs-
tatų, kuriuos įsakau tau šiandien tavo
paties labui. 14 Žiūrėk! VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui, priklauso dangus bei dangaus
aukštybės,* žemė ir visa, kas joje, 15 ta-
čiau tik tavo protėvius VIEŠPATS pamilo
ir išrinko jus, jų palikuonis, iš visų tau-
tų, kaip šiandien ir yra. 16 Tad apipjaus-
tykite savo surambėjusias širdis ir ne-
bebūkite daugiau kietasprandžiai. 17 Juk
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra *dievų Dievas
ir viešpačių Viešpats – didingas, galin-
gas ir baisus Dievas, *nesantis šališkas ir
neimantis kyšio, 18 ginantis našlaičio ir
našlės bylą, mylintis ateivį, parūpinan-
tis jiems maisto ir drabužių. 19 Tad ir jūs
mylėsite ateivį, nes patys buvote ateiviai
Egipto žemėje. 20 Bijósi VIEŠPATIES, savo
Dievo, tik jį garbinsi, jam atsiduosi ir jo
vardu prisieksi. 21 Jis tavo gyrius. Jis tavo
Dievas, padaręs šiuos nuostabius ir bai-
sius darbus, kuriuos matei savo akimis.
22 Tavo protėvių buvo *septyniasdešimt,
kai jie nuėjo į Egiptą, o dabar VIEŠPATS,
tavo Dievas, yra *padaręs tave tokį gau-
sų kaip dangaus žvaigždes.

Nuostabieji Viešpaties darbai

11 Tad mylėk VIEŠPATĮ, savo Dievą,
ir visada laikykis įpareigojimo
– jo įstatų, įsakų ir įsakymų. 2 Atsi-
minkite šiandien, kad ne jūsų vaikai,
kurie nei patyrė, nei matė VIEŠPATIES,
jūsų Dievo, pamokos, bet jūs patys
turite pripažinti jo didybę, galingai
pakeltą ranką, 3 *ženklus ir darbus,
padarytus Egipte faraonui, Egipto ka-
raliui, ir visai jo žemei: 4 ką jis padarė
egiptiečių kariuomenei, žirgams ir ve-
žimams, kai jie vijosi iš paskos, *užlie-
damas juos Nendrių jūros vandenimis
ir visiškai sunaikindamas, 5 ką jis pa-
darė jums dykumoje, kol atėjote į šią
vietą, 6 *ir ką padarė Datanui ir Abira-
mui, Rubeno sūnaus Eliabo sūnums,
kai viso Izraelio akyse žemė pravėrė
savo burną ir prarijo juos drauge su
šeimomis, palapinėmis bei visa kuo,
kas gyva tarp jų, 7 nes jūs savo akimis
matėte visus šiuos nuostabius dar-
bus.

8 Tad laikykitės visų įsakymų, ku-
riuos šiandien jums duodu, kad bū-
tumėte stiprūs, įžengtumėte ir pa-
veldėtumėte kraštą, kurį keliaujate
paveldėti, 9 kad ilgai gyventumėte
krašte, kurį VIEŠPATS prisiekė duo-
ti jūsų protėviams ir jų palikuonims,
krašte, tekančiame pienu ir medumi.

Lietaus dovana

10 Kraštas, kurį keliaujate paveldėti,
ne toks, kaip Egipto žemė, iš kurios
atėjote. Ten javai, kuriuos sėjai, turėjo
būti laistomi tavo paties triūsu tartum
darže. 11 O kraštas, kurį keliaujate pa-
veldėti, yra kalvų ir slėnių šalis, lais-
toma iš dangaus lietumi. 12 Tai šalis,
kuria VIEŠPATS, tavo Dievas, pasirū-
pina, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, pri-
žiūri visada – nuo metų pradžios ligi
metų galo.

13 *Tad jei tikrai paklusite jo įsaky-
mams, kuriuos jums duodu šiandien,
mylėdami VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir tar-
naudami jam visa širdimi ir visa sie-
la, 14 tai jis laiku duos tavo žemei lie-
taus – ir ankstyvuosius, ir vėlyvuosius

10,14 Pažod.: „dangus ir dangų dangus“.
10,17 *1 Tim 6,15; Apr 17,14; 19,16*
10,17 *Apd 10,34; Rom 2,11; Gal 2,6; Ef 6,9*
10,22 *Pr 46,27*
10,22 *Pr 15,5; 22,17*

11,3 *Iš 7,8–12,13*
11,4 *Iš 14,28*
11,6 *Sk 16,31-32*
11,13-17 *Kun 26,3-5; Įst 7,12-16; 28,1-14*

lietus*; tada jūs nuimsite savo derlių:
grūdų, vyno ir aliejaus; [15]jis duos žo-
lės laukuose jūsų galvijams, ir jūs būsi-
te pavalgę iki soties. [16]Bet saugokitės,
kad jūsų širdis nesusiviliotų tarnauti
kitiems dievams ir juos garbinti, [17]nes
tuomet VIEŠPATS įniršš ant jūsų ir užda-
rys dangaus skliautą, kad nebelytų lie-
tus ir žemė nebeduotų derliaus. Tada
jūs veikiai pražūsite puikiajame krašte,
kurį VIEŠPATS jums duoda.

Atlyginimas už ištikimybę

[18]*Įsidėkite šiuos mano žodžius į savo
širdis ir sielas, prisiriškite kaip žen-
klą prie rankos ir prisitvirtinkite kaip
žymę ant kaktos. [19]Mokykite jų savo
vaikus, kalbėdami apie juos, kai esi
namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai
keliesi. [20]Užrašyk juos ant savo namų
durų staktos ir ant savo vartų, [21]kad
jūsų ir jūsų vaikų dienos būtų padau-
gintos krašte, kurį VIEŠPATS prisiekė
jūsų protėviams duoti, kolei dangaus
skliautas yra viršum žemės.

[22]Tad jei jūs ištikimai laikysitės viso
šio įsakymo, kurį jums duodu, mylėda-
mi VIEŠPATĮ, savo Dievą, eidami visais
jo keliais ir laikydamiesi jo, [23]VIEŠPATS
išvarys visas šias tautas pirma jūsų,
ir paveldėsite už save didesnes ir ga-
lingesnes tautas. [24]*Kiekviena vieta,
į kurią įkelsite koją, jums priklausys;
jūsų žemė drieksis nuo dykumos ligi
Libano ir nuo Eufrato upės ligi Vakarų
jūros. [25]Niekas nepajėgs jums priešin-
tis: jūsų baimę ir siaubą VIEŠPATS, jūsų
Dievas, sukels visame krašte, į kurį
įkelsite koją, kaip jis pažadėjo.

Palaiminimas ar prakeikimas

[26]Žiūrėkite! Šiandien padedu prieš
jus palaiminimą ir prakeikimą. [27]Pa-
laiminimą, jei paklusite VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymams, kuriuos šian-
dien jums duodu, [28]ir prakeikimą,
jei nepaklusite VIEŠPATIES, savo Die-
vo, įsakymams, bet trauksitės iš ke-
lio, kurį šiandien jums duodu, eidami
paskui kitus dievus, kurių nepažino-
jote.

[29]Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus
tave įvedęs į kraštą, į kurį tu įžengi jo
paveldėti, *ištarsi palaiminimą ant Ga-
rizimo kalno ir prakeikimą ant Ebalo
kalno. [30]Kaip žinai, jie yra Užjordanė-
je, už vakarų kelio, esančio krašte ka-
naaniečių, gyvenančių Araboje prie-
šais Gilgalą, prie Morės ąžuolų.

[31]Juk pereisite Jordaną, kad įženg-
tumėte paveldėti krašto, kurį VIEŠPATS,
jūsų Dievas, duoda jums, ir kai jį pavel-
dėsite, ir kai jame gyvensite, [32]turite
ištikimai laikytis visų įstatų ir įsakų,
kuriuos išdėsčiau jums šiandien.

Viena šventovė

12 Štai įstatai ir įsakai; turite iš-
tikimai jų laikytis krašte, kurį
VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, yra da-
vęs tau paveldėti, kol tik būsite gyvi
žemėje.

[2]Sugriaukite iš pamatų visus al-
kus, kur tautos, kurias jūs išvarote,
ant kalvų ir po kiekvienu lapuočiu
medžiu garbino savo dievus. [3]*Iš-
ardykite jų aukurus, sudaužykite
šventuosius akmenis, sudeginki-
te stulpus, iškirskite jų dievų sta-
bus, išdildykite jų vardą iš tokių vie-
tų. [4]Taip, kaip jie, VIEŠPATIES, savo
Dievo, negarbinsite. [5]Jūs žvelgsite
į vietą, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas,
išrinks iš visų jūsų giminių kaip bu-
veinę savo vardui įkurdinti. Jūs eisi-
te ten, [6]nešdami savo deginamąsias
atnašas ir aukas, savo dešimtines ir
asmeniškas aukas, savo įžadų aukas

11,14 T. y. spalio – lapkričio ir kovo – balandžio mėnesiais.

11,18-20 *Įst 6,6-9*

11,24-25 *Joz 1,3-5*

11,29 *Įst 27,11-14; Joz 8,33-35*

12,3 *Įst 7,5*

ir geros valios atnašas ir savo galvijų
bandų bei avių kaimenių pirmienas.
[7] Ten VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaiz-
doje, valgysite drauge su savo šeimo-
mis, džiaugdamiesi visais atliktais
darbais, kuriais VIEŠPATS, jūsų Die-
vas, bus jus palaiminęs.

[8] Nesielgsite, kaip mes elgiamės čia
šiandien, kiekvienas mūsų daryda-
mas, kas jam atrodo gera, [9] nes dar ne-
sate atėję į ramybės vietą – į paveldą,
kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums duo-
da. [10] Kai būsite perėję Jordaną ir apsi-
gyvenę krašte, kurį VIEŠPATS, jūsų Die-
vas, skiria jums, ir kai jis bus suteikęs
jums ramybę nuo jūsų aplinkinių prie-
šų, kad galėtumėte saugiai gyventi,
[11] nešite visa, ką jums įsakau, į tą vie-
tą, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas, išrinks
kaip buveinę savo vardui: deginamą-
sias atnašas ir kitas aukas, dešimti-
nes ir dovanas, visas rinktines įžadų
aukas, kurias pažadate VIEŠPAČIUI.
[12] VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje
džiaugsitės drauge su savo sūnumis
ir dukterimis, vergais bei vergėmis ir
levitais, gyvenančiais jūsų miestuose,
nes jie patys neturi, kaip jūs, dalies ar
paveldo.

[13] Žiūrėk, kad neatnašautum degi-
namųjų aukų, kur tik tavo akims pa-
tinka. [14] Tik toje vietoje, kurią VIEŠPATS
išrinks vienoje iš tavo giminių, ten at-
našausi deginamąsias aukas ir ten at-
liksi visa, ką tau įsakau.

[15] Tačiau, kur tik nori, gali skers-
ti ir valgyti mėsą bet kurioje iš savo
gyvenviečių pagal palaiminimą, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau davęs. Ir
nešvarūs, ir švarūs gali ją valgyti, kaip
gazelės ar stirnos mėsą. [16] *Bet kraujo
nevalgysite; jį išliesite ant žemės kaip
vandenį. [17] Nevalgysi savo gyvenvie-
tėse nei savo grūdų, vyno ir aliejaus
dešimtinių, nei savo galvijų bandos
ir avių kaimenės pirmienų, nei įžadų
aukų, kurias pažadi, geros valios atna-
šų ir asmeniškų aukų. [18] Jas turi valgy-
ti VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje,
toje vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Die-
vas, išsirinks, drauge su sūnumis ir
dukterimis, vergais ir vergėmis bei le-
vitais, gyvenančiais tavo gyvenvietėse,
džiaugdamiesi VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje visais savo rankų laimėji-
mais. [19] Žiūrėk, kad neužmirštum levi-
to, kol tik gyvensi savo krašte.

[20] Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus iš-
plėtęs tavo žemę, kaip yra tau pažadė-
jęs, ir tu sakysi: 'Valgysiu mėsos', nes
jausi norą valgyti mėsos, galėsi valgyti
mėsos, kada tik nori. [21] Jei vieta, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinks savo
vardui įkurdinti, bus tau per toli, ir tu
pjausi, kaip tau esu įsakęs, galviją iš
bandos ar avį iš kaimenės, kuriuos tau
VIEŠPATS yra davęs, kada tik norėsi, ga-
lėsi valgyti mėsą. [22] Iš tikrųjų kaip ga-
zelė ar stirna yra valgoma, taip galite
valgyti ir ją. Ir nešvarūs, ir švarūs gali
ją valgyti, kaip gazelės ar stirnos mėsą.
[23] *Bet pasisaugok, kad nevalgytum
kraujo, nes kraujas yra gyvybė; gyvy-
bės su mėsa nevalgysi. [24] Jo nevalgysi-
te, išpilsite jį ant žemės kaip vandenį.
[25] Susilaikykite nuo jo, kad tau ir tavo
vaikams po tavęs būtų gera, nes darai,
kas teisu VIEŠPATIES akyse.

[26] Bet tau privalomas šventąsias at-
našas ir įžadų aukas nuneši į vietą, ku-
rią VIEŠPATS išrinks. [27] Atnašausi savo
deginamąsias aukas, mėsą ir kraują,
ant VIEŠPATIES, savo Dievo, aukuro;
kitų tavo aukų kraujas iš tikrųjų bus
išlietas prie VIEŠPATIES, tavo Dievo, au-
kuro, bet mėsą gali valgyti.

[28] Rūpinkis paklusti visiems šiems
žodžiams, kuriuos tau įsakau šian-
dien, idant gerai sektųsi tau ir tavo
vaikams po tavęs amžinai, nes darysi,
kas gera ir teisu VIEŠPATIES, savo Die-
vo, akyse.

12,16 *Pr 9,4; Kun 7,26-27; 17,10-14; 19,26; Įst 15,23*

12,23-24 *Kun 17,10-14*

Pagonių apeigos

29 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus pa-
kirtęs prieš tave tautas, kurias eini iš-
varyti, kai būsi jas išvaręs ir gyvensi
jų krašte, 30 saugokis, kad nebūtumei
suviliotas sekti jas po to, kai jos buvo
sunaikintos tavo akivaizdoje! Nesi-
teirauk apie jų dievus, sakydamas:
'Kaip garbino tos tautos savo dievus? Ir
aš noriu sekti tomis apeigomis'. 31 Taip
VIEŠPATIES, savo Dievo, negarbink, nes
visa, kas pasibjaurėtina, ko VIEŠPATS
nekenčia, jie darė savo dievams. Net
savo sūnus ir dukteris jie degino ugny-
je, atnašaudami savo dievams!

13 Žiūrėk, kad uoliai vykdytu-
mėte visa, ką jums įsakau.
*Nieko prie to nepridėsi ir nieko ne-
atimsi.

Bausmės už stabmeldystę

2 Jei pasirodytų tarp jūsų pranašas ar
sapnuotojas, duotų tau kokį ženklą ar
padarytų stebuklą 3 ir sakytų: 'Sekime
kitus dievus, – kurių jūs nebuvote pa-
žinę, – ir jiems tarnaukime', nors tau
paskelbtasis ženklas ar stebuklas ir
įvyktų, 4 neklausyk to pranašo ar sa-
pnuotojo žodžių, nes VIEŠPATS, jūsų
Dievas, bando jus, kad sužinotų, ar jūs
iš tikrųjų mylite VIEŠPATĮ, savo Dievą,
visa savo širdimi ir siela. 5 VIEŠPATĮ,
savo Dievą, seksite, tik jo bijosite, tik
jo įsakymų laikysitės, tik jo balsui pa-
klusite, tik jam vienam tarnausite ir
tik prie jo ištikimai glausitės. 6 Bet
anas pranašas ar sapnuotojas bus nu-
baustas mirtimi, nes skelbė išdavystę
VIEŠPATIES, jūsų Dievo, išvedusio tave
iš Egipto žemės ir atpirkusio tave iš
vergijos namų, skelbė norėdamas nu-
vesti tave nuo kelio, kuriuo eiti tau įsa-
kė VIEŠPATS, tavo Dievas. Taip tu paša-
linsi pikta iš jūsų.
7 Jei tave gundytų kas nors, net jei
tai būtų tavo brolis ar tavo motinos sū-
nus, net jei tai būtų tavo paties sūnus
ar duktė, ar žmona, kurią myli, ar ar-
timiausias bičiulis, sakydamas: 'Eime
ir garbinkime kitus dievus', kurių nei
tu, nei tavo protėviai nesate pažinoję,
8 kurį nors iš aplinkinių tautų dievų, ar
tai būtų arti, ar toli nuo jūsų, bet kur –
nuo vieno žemės galo ligi kito, – 9 nesu-
tik su tokiu ir neklausyk jo. Jam nei gai-
lesčio, nei užuojautos neparodyk ir jo
kaltės nenuslėpk. 10 Užmuškite jį. Te-
būna tavo ranka pirmoji pakelta prieš
jį, baudžiant jį mirtimi, o po tavęs ir
visų kitų žmonių rankos. 11 Užmušk jį
akmenimis, nes jis stengiasi nuvilioti
tave nuo VIEŠPATIES, tavo Dievo, kuris
išvedė tave iš Egipto žemės, iš vergijos
namų. 12 Tada visas Izraelis išgirs ir bi-
jos; daugiau tokia nedorybė nebus da-
roma tarp jūsų.
13 Jei kuriame iš miestų, VIEŠPATIES,
tavo Dievo, duotų tau gyventi, išgirsi,
14 kad atsirado nedorėlių, kurie suve-
džiojo miesto gyventojus, sakydami:
'Eime ir garbinkime kitus dievus',
kurių jūs nepažinojote, 15 tu nuodu-
gniai išsiteirausi, ištirsi, išklausinė-
si. Jei tiesa, kad toks pasibjaurėtinas
dalykas buvo jūsų padarytas, 16 tu iš-
žudysi to miesto gyventojus kalaviju,
visiškai sunaikinsi miestą ir visa, kas
jame; net galvijus išžudysi kalaviju.
17 Sukrauk visą grobį miesto aikštėje
ir sudegink ugnyje miestą ir visą jo
grobį kaip pilnutinę deginamąją auką
VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Jis liks amži-
na griuvėsių krūva; niekada jis netu-
ri būti atstatytas. 18 Teneprilimpa prie
tavo rankų niekas, kas skirta sunai-
kinti, idant VIEŠPATS, nusigręžęs nuo
degančio įniršio, pasigailėtų tavęs
ir pasigailėjęs padaugintų tave, kaip
prisiekė tavo protėviams 19 su sąlyga,
kad klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso, vykdydamas visus jo įsakymus,
kuriuos aš tau duodu šiandien, dary-
damas tai, kas teisu VIEŠPATIES, tavo
Dievo, akyse.

13,1 *Įst 4,2; Apr 22,18-19*

14 *Jūs esate VIEŠPATIES, savo
Dievo, vaikai. Neraižykite sa-
vęs ir neskuskite sau plaukų viršum
kaktos dėl mirusiojo, [2]nes esi tauta,
pašvęsta VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Tave
VIEŠPATS *išsirinko iš visų kitų tautų
žemėje būti jo tauta.

Švarūs ir nešvarūs gyvūnai

[3]Nevalgysi, kas pasibjaurėtina. [4]Štai
gyvuliai, kuriuos galite valgyti: jautis,
avis, ožka, [5]stirna, gazelė, danielius,
laukinė ožka, kalnų ožys, antilopė ir
kalnų avis. [6]Iš gyvulių galite valgyti
kiekvieną gyvulį, kuris turi nagą, skel-
tą į dvi dalis, ir atrajoja. [7]Tačiau iš tų,
kurie atrajoja ar yra skeltanagiai, ne-
valgysite kupranugario, kiškio ir opš-
raus, nes jie, nors ir atrajoja, bet skel-
tų nagų neturi. Jie jums nešvarūs. [8]Ir
kiaulė jums nešvarus gyvulys, nes ji,
nors ir turi skeltus nagus, bet neatra-
joja. Nei šių gyvulių mėsos valgysite,
nei jų dvėsenos liesite.

[9]Iš visų vandens gyvūnų galite val-
gyti tuos, kurie turi pelekus ir žvynus;
tokius galite valgyti. [10]Kas pelekų ir
žvynų neturi, to negalite valgyti. Tie
gyvūnai jums nešvarūs.

[11]Galite valgyti visus švarius paukš-
čius. [12]Bet yra tokių, kurių nevalgysite*:
erelis, avėdra, jūrų erelis, [13]lingė, grifas,
įvairių rūšių sakalai, [14]visos varnų rū-
šys, [15]strutis, pelėda, žuvėdra, įvairių
rūšių vanagai, [16]apuokas, ūbaujan-
ti pelėda, baltoji pelėda, [17]pelikanas,
palšasis grifas, kormoranas, [18]gandras,
įvairių rūšių garniai, kukutis ir šikš-
nosparnis. [19]Visi sparnuotieji vabz-
džiai jums nešvarūs, jie nebus valgomi.
[20]Galite valgyti visus švarius sparnuo-
tus gyvūnus.

[21]Kas nugaišęs, to nevalgysite. Gai-
šeną valgyti gali duoti ateiviui, gyve-
nančiam tavo mieste, ar parduoti sve-
timšaliui, nes tu esi tauta, pašvęsta
VIEŠPAČIUI, savo Dievui.

*Nevirsi ožiuko jo motinos piene.

Dešimtinės duoklė

[22]Kasmet atskirsi *dešimtą dalį viso
savo pasėlių derliaus, užderėjusio dir-
voje. [23]Valgysi dešimtinę savo grūdų,
vyno bei aliejaus ir savo bandų bei kai-
menių pirmagimius VIEŠPATIES, savo
Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią
jis išsirinks kaip savo vardo buveinę,
kad išmoktumei visad pagarbiai bi-
joti VIEŠPATIES, savo Dievo. [24]Bet jei,
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, tave gausiai
palaiminus, nuotoliui esant tokiam
dideliam, kad tu dešimtinės nepajė-
gi nugabenti, nes vieta, kurią VIEŠPATS
išsirinks savo vardui įkurdinti, per toli
nuo tavęs, [25]gali dešimtinę pakeisti į
pinigus. Su pinigais rankoje saugiai
nueik į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo Die-
vas, bus išsirinkęs. [26]Panaudosi pini-
gus nupirkti, ką norėsi – jaučių, avių,
vyno, stipraus gėrimo ir ko tik trokši.
Ten, VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdo-
je, valgysi tu ir tavo namiškiai drauge
džiaugdamiesi. [27]Ir levito, gyvenančio
tavo mieste, nepalik tuščiomis, nes jis
neturi nei dalies, nei paveldo kaip tu.

[28]Kas treti metai atneši visą tų metų
savo derliaus dešimtinę ir atiduosi ją į
miesto svirną. [29]Levitas, kadangi jis
neturi nei dalies, nei paveldo su tavi-
mi, taip pat ateivis, našlaitis ir našlė,
esantys tavo mieste, galės ateiti ir pa-
valgyti iki soties, idant VIEŠPATS, tavo
Dievas, laimintų tave ir kiekvieną tavo
darbą, prie kurio pridedi ranką.

Šabo metai

15 Kas septinti metai švęsi skolų
atleidimą. [2]Šitokia yra atleidi-
mo esmė: kiekvienas skolintojas atleis

14,1 *Kun 19,28; 21,5*
14,2 *Iš 19,5-6; Įst 4,20; 7,6; 26,18; Tit 2,14; 1 Pt 2,9*
14,12 Kai kurių paukščių vardai spėjami.
14,21 *Iš 23,19; 34,26*
14,22-29 *Kun 27,30-33; Sk 18,21*

skolą, kurią buvo paskolinęs savo artimui, – nebereikalaus jos iš savo artimo ar giminaičio, nes buvo paskelbtas VIEŠPATIES atleidimas. [3] Iš svetimtaučio gali jos reikalauti, bet turi atleisti visa, ką tau skolingas tavo giminaitis.

[4] Tarp jūsų neturi būti elgetų, nes VIEŠPATS tikrai laimins tave krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti kaip nuosavybę, [5] jei tik paklausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, uoliai vykdydamas visą įsakymą, kurį tau skelbiu šiandien. [6] Kai VIEŠPATS bus tave palaiminęs, kaip jis pažadėjo, tu skolinsi daugeliui tautų, bet nesiskolinsi, tu valdysi daug tautų, bet jos tavęs nevaldys.

[7] *Tačiau jei būtų tarp jūsų elgeta, vienas giminaičių, bet kuriame tavo miestų tame krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, nebūk kietaširdis ar šykštus beturčiui artimui. [8] Verčiau ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik jis stokoja. [9] Saugokis, kad nepuoselėtum širdyje klastingos minties, sakydamas: 'Septintieji metai, skolų atleidimo metai, artinasi', ir, rūsčiai į savo nuskurdusį artimą pasižiūrėjęs, nieko jam neduotum. Prieš tave jis šauksis VIEŠPATIES, ir tu užsitrauksi kaltę. [10] Tad duok jam dosniai ir neapgailestauk širdimi, tai darydamas, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, už tai laimins visus tavo darbus ir visus tavo siekius. [11] Kadangi krašte *beturčių niekada netrūks, įsakau tau: 'Ištiesk ranką vargšui ir beturčiui artimui savo krašte'.

Izraelitų vergai

[12] *Jei tavo bendruomenės narys, hebrajas ar hebrajė, parsiduoda tau, jis turi tarnauti šešerius metus, bet septintaisiais metais privalai jį paleisti laisvą. [13] Paleisdamas vergą laisvą, neišsiųsk jo tuščiomis rankomis. [14] Aprūpink jį dosniai iš savo avių kaimenės, iš kluono, iš vynuogių spaudyklos, duodamas iš dosnumo, kuriuo VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tave palaiminęs. [15] Atsimink, kad buvai vergas Egipto žemėje, ir VIEŠPATS, tavo Dievas, tave atpirko. Užtat aš ir duodu tau šiandien šį įsakymą. [16] Bet jei jis tau sakytų: 'Aš neisiu iš tavo namų', dėl to, kad myli tave ir tavo šeimyną, nes jam gera pas tave, [17] tai, paėmęs ylą, perdursi jo ausies lezgelį, priglaustą prie durų, ir jis amžinai bus tavo vergas. Panašiai pasielgsi ir su savo verge.

[18] Nesijausk nuskriaustas, kai paleidi jį laisvą, nes tarnyba, kurią jis tau yra atlikęs per tuos šešerius metus, verta dvigubos samdinių algos. Be to, VIEŠPATS, tavo Dievas, laimins visa, ką darai.

Pirmagimiai

[19] *Visus pirmagimius iš savo galvijų bandos ar avių kaimenės pašvęsi VIEŠPAČIUI, savo Dievui; savo pirmagimiu jaučiu nedirbsi, avių kaimenės pirmagimio nekirpsi. [20] Suvalgysite jį – tu drauge su savo šeimyna – VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje kasmet toje vietoje, kurią VIEŠPATS išsirinks. [21] Bet jei jis turėtų trūkumą, kokį nors didelį trūkumą, būtų raišas ar aklas, jo VIEŠPAČIUI, savo Dievui, neaukosite. [22] Galite jį valgyti savo gyvenvietėse, nešvarūs ir švarūs gali jį valgyti, kaip valgoma gazelė ir stirna. [23] Tik *jo kraujo negali valgyti, bet išliesi jį kaip vandenį ant žemės.

Švenčių iškilmės

16 Švęsk abibo mėnesį, atnašaudamas *Paschos auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nes abibo mėnesį, naktį, VIEŠPATS, tavo Dievas,

---

15,7-8 *Kun 25,35*
15,11 *Mt 26,11; Mk 14,7; Jn 12,8*
15,12-18 *Kun 25,39-46*
15,19 *Iš 13,12*
15,23 *Pr 9,4; Kun 7,26-27; 17,10-14; 19,26; Įst 12,16.23*
16,1-8 *Iš 12,1-20; Kun 23,5-8; Sk 28,16-25*

išvedė tave iš Egipto. 2 Atnašausi Pas-
chą VIEŠPAČIUI, savo Dievui, iš galvijų
bandos ir avių kaimenės toje vieto-
je, kurią VIEŠPATS išrinks kaip buvei-
nę savo vardui. 3 Nieko raugintо su
ja nevalgysi. Septynias dienas valgy-
si nerauugintą duoną – vargo duoną,
idant atsimintumei per visas gyveni-
mo dienas savo išėjimą iš Egipto že-
mės, nes iš Egipto žemės išėjai labai
skubėdamas. 4 Per septynias dienas
joks raugas tenesirodo visoje tavo že-
mėje; tenebūna palikta ligi ryto nieko
iš mėsos, kurią aukojai pirmosios die-
nos vakarą.
5 Paschos negali atnašauti nė viena-
me iš savo miestų, kuriuos VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda. 6 Tik toje vie-
toje, kurią jis išrinks kaip buveinę savo
vardui, tik ten atnašausi Paschą vaka-
re, saulei leidžiantis, būtent tuo metu,
kai išėjai iš Egipto. 7 Virsi ir valgysi toje
vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas,
išrinks; kitą rytą gali leistis kelionėn
atgal į savo palapines. 8 Šešias dienas
valgęs neraugintą duoną, septintą die-
ną švęsi iškilmingą sueigą VIEŠPAČIUI,
savo Dievui. Tą dieną nedirbsi jokio
darbo.
9 *Atskaitysi septynias savaites, pra-
dėdamas skaičiuoti nuo to laiko, kai
pjautuvas pirmąkart paliečia nepjau-
tus javus. 10 Tada tu švęsi Savaičių iš-
kilmes, VIEŠPATIES, savo Dievo, garbei
atnašaudamas geros valios atnašą pa-
gal derlių, kuriuo VIEŠPATS, tavo Die-
vas, bus tave palaiminęs. 11 Džiūgausi
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje tu
ir tavo sūnūs bei dukterys, tavo ver-
gai ir vergės, levitai, gyvenantys tavo
miestuose, bei ateiviai, našlaičiai ir
našlės, esantys su tavimi toje vietoje,
kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinks
kaip buveinę savo vardui. 12 Atsimink,
kad buvai vergas Egipte, ir ištikimai
laikykis šių įstatų.

16,9-12 *Kun 23,15-21; Sk 28,26-31*

13 Suvalęs klojimo ir vynuogių spau-
dyklos derlių, septynias dienas *švęsi
Palapinių šventę. 14 Džiūgausi šventės
dienomis tu ir tavo sūnūs bei dukterys,
tavo vergai bei vergės ir levitai, ateiviai,
našlaičiai bei našlės, gyvenantys tavo
miestuose. 15 Septynias dienas švęsi
šias iškilmes VIEŠPATIES, savo Dievo,
garbei toje vietoje, kurią VIEŠPATS iš-
rinks. Kadangi VIEŠPATS, tavo Dievas,
laimins visą tavo derlių ir visus tavo
laimėjimus, tu tikrai džiūgausi.
16 Tris kartus per metus – Nerau-
gintosios duonos šventėje, Savaičių
šventėje ir Palapinių šventėje – visi
tavo vyriškiai pasirodys VIEŠPATIES,
tavo Dievo, akivaizdoje toje vietoje,
kurią VIEŠPATS išrinks. Tenepasirodo
niekas VIEŠPATIES akivaizdoje tuščio-
mis rankomis. 17 Kiekvienas atnašaus,
kiek išgali, pagal VIEŠPATIES, savo Die-
vo, palaiminimą, kurį jis bus tau su-
teikęs.

Teisėjai

18 Paskirsi teisėjus ir apskaitininkus
visur giminėse, visose savo gyvenvie-
tėse, kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, tau
duoda. Jie teis žmones teisingu teis-
mu. 19 *Neiškraipyk teisingumo, nero-
dyk šališkumo, neimk kyšio, nes kyšis
aptemdo išmintingųjų akis ir iškraipo
teisiųjų bylą. 20 Tik to, kas teisu, tei-
singai tesieksi, idant tarptumei ir pa-
veldėtumei kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo
Dievas, tau duoda.

Draudimai ir nurodymai

21 *Nestatysi sau jokio šventojo stulpo
– medžio šalia aukuro, kurį padirbsi
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, 22 *nei šven-
tojo akmens; jų VIEŠPATS, tavo Dievas,
nekenčia.

16,13-15 *Kun 23,33-36; 39-43; Sk 29,12-38*

16,19 *Iš 23,6-8; Kun 19,15*

16,21 *Iš 34,13*

16,22 *Kun 26,1*

17 Neaukosi VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, nesveiko jaučio ar ne-
sveikos avies – su bet kokiu trūkumu, –
nes tai pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui.
[2] Jei pas tave, vienoje gyvenviečių,
kurias tau duoda VIEŠPATS, būtų ras-
ta vyras ar moteris, kurie daro pikta
VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse ir nusi-
žengia jo Sandorai, [3] eidami *tarnauti
kitiems dievams ir garbindami juos, ar
tai būtų saulė, ar mėnulis, ar kuri nors
iš dangaus galybių, – ką aš esu uždrau-
dęs, [4] ir jei apie tai tau būtų pranešta
ar tu pats sužinotumei, turi reikalą rū-
pestingai ištirti. Jei tiesa, kad toks pasi-
bjaurėtinas dalykas yra įvykęs Izraely-
je, [5] išvesi už savo miesto vartų vyrą ar
moterį, padariusius tokį nedorą daly-
ką, ir užmušite tą vyrą ar moterį akme-
nimis. [6] *Žmogus gali būti nubaustas
mirtimi tik dviejų ar trijų liudytojų liu-
dijimu; niekas neturi būti nubaustas
mirtimi, prieš jį liudijant tik vienam
liudytojui. [7] Vykdant mirties bausmę,
liudytojų rankos tebūna pakeltos pir-
mos prieš jį, o po to turi prisidėti visi
žmonės. Taip *pašalinsi pikta iš jūsų.

Teisėjai iš Levio giminės

[8] Jei išspręsti bylą tau per sunku, ar tai
būtų ginčas dėl žmogžudystės, ar įsta-
tyminės teisės, ar dėl asmens užpuoli-
mo – bet kokia ginčą kelianti byla tavo
vartuose, – skubėk nueiti į vietą, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks. [9] Atėjęs
pasitarsi su kunigais iš Levio giminės
ir teisėju, kuris tomis dienomis yra at-
sakingas. Jie tau paskelbs bylos nuos-
prendį. [10] Vykdyk tiksliai nuospren-
dį, paskelbtą iš vietos, kurią VIEŠPATS
išrinks, ištikimai laikydamasis visko,
ką jie tau nurodė. [11] Turi elgtis pagal
visus duotus nurodymus ir paskelbtą
nuosprendį; nenukrypk nuo paskelbto
nuosprendžio nei į dešinę, nei į kairę.
[12] Jei kas įžūliai savimi pasitikėdamas
drįstų nepaklusti kunigui, paskirtam
ten tarnauti VIEŠPAČIUI, tavo Dievui,
ar teisėjui, tas žmogus mirs. Taip paša-
linsi pikta iš Izraelio. [13] Visi žmonės, tai
girdėdami, bijos ir savimi pasitikėdami
įžūliai daugiau nebesielgs.

Karalius

[14] Kai būsi atėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS,
tavo Dievas, duoda tau, ir paveldėjęs jį
bei įsikūręs jame, nuspręsi: *'Pasiskir-
siu sau karalių, kaip kad visur daro
aplinkinės tautos', [15] iš tikrųjų gali
pasiskirti karaliumi tą, kurį VIEŠPATS,
tavo Dievas, išrinks. Tik žiūrėk, kad
karaliumi pasiskirtum vieną iš savo
giminaičių; kokio nors svetimtaučio
– žmogaus, kuris nėra tavo giminaitis
– karaliumi negali pasiskirti. [16] Tačiau
*jis nelaikys daug arklių ir nesiųs savo
žmonių į Egiptą daugiau arklių įsigy-
ti, nes VIEŠPATS yra jums pasakęs: 'Tuo
keliu niekada atgal negrįžkite'. [17] *Jis
neims nei ves vis daugiau ir daugiau
žmonų, kad jo širdis nenutoltų; *nei
kaups sidabro ir aukso daugiau, negu
reikia. [18] Įsodintas į savo karalystės
sostą, jis turės įsakyti, kad šio įstaty-
mo nuorašas būtų jam padarytas ant
ritinio Levio giminės kunigų akivaiz-
doje. [19] Tepasilieka jis su juo, teskaito
jį visas savo gyvenimo dienas, idant,
ištikimai laikydamasis šio įstatymo
žodžių ir šių įstatų, išmoktų pagarbiai
bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo. [20] Tene-
išpuiksta jo širdis prieš kitus brolius,
tenenukrypsta nei į dešinę, nei į kairę,
idant jis ir jo palikuonys ilgai karaliau-
tų Izraelyje.

17,3 *Iš 22,20*
17,6 *Sk 35,30; Įst 19,15; Mt 18,16; 2 Kor 13,1; 1 Tim 5,19; Hbr 10,28*
17,7 *1 Kor 5,13*
17,14 *1 Sam 8,5*
17,16 *1 Kar 10,28; 2 Met 1,16; 9,28*
17,17 *1 Kar 11,1-8*
17,17 *1 Kar 10,14-22.27; 2 Met 1,15; 9,27*

Kunigai

18 Visa Levio kunigų giminė ne-
turės dalies ar paveldo Izraely-
je. Jie gyvens tik iš VIEŠPATIES ugninių
atnašų kaip jų dalies, 2 *bet neturės jo-
kios dalies tarp savo broliškų giminių.
VIEŠPATS yra jų paveldas, kaip jis jiems
pažadėjo.
3 Kunigai turės teisę iš žmonių, at-
našaujančių jautį ar avį, gauti men-
tę, abu žandikaulius ir skrandį. 4 Savo
grūdų, vyno bei aliejaus pirmienas ir
pirmąsias savo avių vilnas duosi jam,
5 nes VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinko
Levį – jį ir jo sūnus – būti ir tarnauti
VIEŠPATIES vardu visam laikui.
6 Jei levitas norėtų eiti iš bet kurios
tavo gyvenvietės Izraelyje, kad ir kur
jis gyventų, į vietą, kurią VIEŠPATS iš-
rinks, jis gali tai padaryti, kada jam pa-
tinka. 7 Ten jis gali tarnauti VIEŠPATIES,
savo Dievo, vardu, kaip ir visi jo bro-
liai levitai, ten esantys ir tarnaujantys
VIEŠPATIES akivaizdoje. 8 Jie gaus tokias
pat dalis valgyti kaip kiti, nepaisant jų
asmeniškų dovanų ar palikimo.

Pranašai

9 Kai būsi įėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau duoda, nesimokysi
pamėgdžioti tų tautų bjaurių darbų.
10 Tenebūna rasta tarp jūsų nė vieno,
kuris aukoja sudegindamas savo sūnų
ar dukterį arba užsiima būrimu, arba
yra *žynys, ar *burtininkas, ar raga-
nius, 11 ar *kerėtojas, arba tariasi su vai-
duokliais bei dvasiomis, arba teiraujasi
mirusiųjų. 12 Juk kas tik tokius dalykus
daro, tas pasibjaurėtinas VIEŠPAČIUI; už
tokius bjaurius darbus VIEŠPATS paša-
lina tautas tau iš kelio. 13 *Tad tu turi
būti nuoširdžiai ištikimas VIEŠPAČIUI,
savo Dievui. 14 Nors tos tautos, kurias
tu eini išvaryti, iš tikrųjų klauso žy-
nių ir užsiimančiųjų būrimu, VIEŠPATS,
tavo Dievas, tau to daryti neleis.
15 *VIEŠPATS, tavo Dievas, išugdys
tau pranašą kaip mane iš tavo giminių.
Jo turėsite klausyti. 16 VIEŠPATIES, savo
Dievo, prašei sueigos dieną prie Ho-
rebo, sakydamas: 'Neleisk man ilgiau
klausytis VIEŠPATIES, mano Dievo, bal-
so ar vėl kada regėti šią baisią ugnį, kad
nenumirčiau'. 17 Tada VIEŠPATS man at-
sakė: 'Taip kalbėdami, jie gerai daro.
18 Išugdysiu jiems pranašą kaip tave iš
jų giminių ir įdėsiu savo žodžius į pra-
našo lūpas. Jis pasakys jiems visa, ką
būsiu jam įsakęs. 19 *Jei kas nors ne-
klausys žodžių, kuriuos pranašas kal-
bės mano vardu, aš pats pašauksiu jį
už tai atsakyti. 20 O pranašas, drįstan-
tis tarti mano vardu pranašavimą, ku-
rio aš jam neįsakiau tarti, ar kalbantis
kitų dievų vardu, turi mirti'. 21 Galbūt
tu klausi: 'Kaip galima žinoti, kad tas
pranašavimas nėra VIEŠPATIES ištar-
tas?' 22 Jeigu pranašas kalba VIEŠPATIES
vardu, bet pranašavimas neišsipil-
do ar nepasitvirtina, to pranašavimo
VIEŠPATS nėra ištaręs. Pranašas bus
kalbėjęs, įžūliai savimi pasitikėdamas,
todėl dėl jo nenuogąstauk.

Prieglobsčio miestai

19 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus
sunaikinęs tautas, kurių kraštą
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, ir tu
būsi jį paveldėjęs bei įsikūręs jų mies-
tuose ir namuose, 2 *tu atskirsi tris
miestus krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Die-
vas, tau duoda paveldėti. 3 Apskaičiuosi
nuotolius ir padalysi į tris sritis kraštą,
kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau
kaip paveldą, idant kiekvienas žmogžu-
dys galėtų į vieną iš jų pabėgti.

18,2 *Sk 18,20*
18,10 *Kun 19,26*
18,10 *Iš 22,18*
18,11 *Kun 19,31*
18,13 *Mt 5,48*
18,15 *Apd 3,22; 7,37*
18,19 *Apd 3,23*
19,2-13 *Joz 20,1-9*

4 Štai kokiu atveju žmogžudys gali ten pabėgti ir savo gyvybę išgelbėti: kai netyčiomis yra užmušęs savo artimą, kuriam niekada nėra buvęs priešas. 5 Tarkime, nueina kas nors su artimu į mišką malkų pasikirsti, ir jam, pakėlus kirvį medžiui kirsti, kirvis nuslysta nuo koto ir mirtinai užgauna artimą. Toks žmogus gali bėgti į vieną iš tų miestų ir išgelbėti savo gyvybę.

6 Jei nuotolis būtų per didelis, keršytojas už kraują, vydamasis pykčio įkarštyje, galėtų pasivyti žmogžudį ir jį užmušti, nors mirties bausmės jis nebuvo užsitraukęs, nes niekada nebuvo buvęs savo artimo priešu. 7 Todėl aš tau ir įsakau atskirti tris miestus.

8 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus išplėtęs tavo žemę, kaip yra prisiekęs tavo protėviams, kai atiduos tau visą kraštą, kurį tavo protėviams pažadėjo jums duoti, 9 jei ištikimai laikysies viso šio įsakymo, kurį tau šiandien duodu, mylėdamas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir visada eidamas jo keliais, pridėsi dar tris miestus prie anų trijų. 10 Taip nebus pralietas nekalto žmogaus kraujas, užtraukdamas tau kraujo kaltę krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą.

11 Tačiau jei kas nors, būdamas nesantaikoje su artimu, patykojęs užpultų jį ir, atėmęs jo gyvybę, pabėgtų į vieną šių miestų, 12 žmogžudžio miesto seniūnai parsigabens jį iš ten ir perduos keršytojui už kraują nubausti mirties bausme. 13 Nerodysi jam jokio gailesčio, bet pašalinsi nekalto kraujo kaltę iš Izraelio, idant tu klestėtumei.

Ežiaženklių perkėlimas

14 *Nepajudinsi savo artimo ežiaženklio, pastatyto pirmųjų kartų ant tavo paveldo, skirto krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti.

19,14 *Įst 27,17*

Liudytojai

15 *Vieno liudytojo nepakanka nuteisti žmogų už bet kokį nusikaltimą ar bet kokią skriaudą. Kad ir koks būtų nusižengimas, kaltinimas gali būti įrodytas tik dviejų ar trijų liudytojų liudijimu. 16 Jei nedoras liudytojas stoja prieš žmogų ir apkaltina jį neištikimybe įstatymui, 17 abi šalys turės pasirodyti prieš VIEŠPATĮ akivaizdoje kunigų ir teisėjų, turinčių tomis dienomis atsakomybę. 18 Teisėjai tada reikalą nuodugniai ištirs. Jei liudytojas yra neteisingas, melagingai liudijęs prieš savo artimą, 19 turite su juo taip pasielgti, kaip jis buvo norėjęs elgtis su artimu. Taip pašalinsi pikta iš jūsų. 20 Kiti, apie tai išgirdę, bijos, ir toks nusikaltimas niekada daugiau nebebus daromas tarp jūsų. 21 Nerodysi jokio gailesčio: gyvybė už gyvybę, *dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją!

Drąsa mūšyje

20 Kai, eidamas į karo žygį prieš savo priešus, pamatysi žirgus ir vežimus, didesnę kariuomenę negu tavo, nebijok jų, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, yra su tavimi. 2 Prieš prasidedant mūšiui kunigas išeis į priekį ir pasakys kariams kalbą. 3 Jis sakys: 'Klausykis, Izraeli! Šiandien jūs einate į mūšį su savo priešais. Nebūkite nusiminę! Nebijokite jų, nedrebėkite ir nepasiduokite siaubui, 4 nes pats VIEŠPATS, jūsų Dievas, žygiuoja su jumis į mūšį kovoti už jus prieš jūsų priešus ir suteikti jums pergalę'. 5 Tada apskaitininkai kreipsis į kareivius, sakydami: 'Ar yra kas nors, kas pasistatė naujus namus, bet dar nešventė įkurtuvių? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje, ir kitas nešvęstų jo įkurtuvių. 6 Ar yra

19,15 *Sk 35,30; Įst 17,6; Mt 18,16; Jn 8,17; 2 Kor 13,1; 1 Tim 5, 19; Hbr 10,28*

19,21 *Iš 21,23-25; Kun 24,19-20; Mt 5,38*

kas nors, kas įsiveisė vynuogyną, bet
dar nesidžiaugė jo vaisiais? Teeina jis
namo, kad kartais nežūtų mūšyje, ir ki-
tas nesidžiaugtų jo vaisiais. 7 Ar yra kas
nors, kas susižadėjo su moterimi, bet
dar nėra jos vedęs? Teeina jis namo,
kad kartais nežūtų mūšyje, ir kitas
jos nevestų'. 8 Apskaitininkai, toliau
kalbėdami kariams, sakys: 'Ar yra kas
nors išsigandęs ir nusiminęs? Teeina
jis namo, kad per jį brolių drąsa neiš-
blėstų'. 9 Apskaitininkams baigus kal-
bėti kariams, kariuomenės didžiūnai
ims vadovauti gretoms.

Priešų miestai

10 Prisiartinęs prie miesto jo pulti, pa-
siūlyk jam taikos sąlygas. 11 Jeigu jis
tavo taikos sąlygas priima ir pasiduo-
da, visi jame esantys žmonės turės tau
eiti lažą. 12 O jeigu jis tau taikiai ne-
pasiduoda, bet kariauja, tu jį apgulsi.
13 VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, atidavus jį
tau į rankas, išžudysi jame visus vy-
rus kalaviju. 14 Tačiau kaip grobį gali
pasiimti moteris, vaikus, galvijus bei
visa kita, kas mieste, visą karo gro-
bį, ir maitintis iš savo priešų paimto
karo grobio, kurį VIEŠPATS, tavo Die-
vas, bus tau davęs. 15 Taip elgsiesi su
visais miestais, kurie labai toli nuo ta-
vęs, su tais miestais, kurie nepriklau-
so arti esančioms tautoms. 16 Tačiau
tų tautų miestuose, kuriuos VIEŠPATS,
tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą,
nepaliksi gyvo nė vieno, kas kvėpuoja.
17 Sunaikinsi juos – hetitus ir amoritus,
kanaaniečius ir perizus, hivus ir jebu-
siečius, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, yra
tau įsakęs, 18 kad jie neišmokytų tavęs
visų tų pasibjaurėtinų dalykų, kuriuos
daro savo dievams, ir nenusidėtumėte
VIEŠPAČIUI, savo Dievui.

19 Kai būsi apgulęs miestą ilgą lai-
ką, kariausi prieš jį, norėdamas paim-
ti, nesunaikink jo medžių, pakeldamas
prieš juos kirvį. Jų vaisius gali valgy-
ti, bet neturi jų kirsti. Argi laukų me-
džiai yra žmonės, kad ir jie turėtų būti
įtraukti į tavo apgulą? 20 Tik medžius,
kuriuos žinai nesant vaismedžius, gali
naikinti ir kirsti su tavimi kariaujančio
miesto apgulos pylimų statybai, kol
miestas kris.

Atgaila už nežinomą žudiką

21 Jei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo
Dievas, duoda tau paveldėti,
būtų rastas užmuštas žmogus, gulin-
tis atvirame lauke, ir nebūtų žinoma,
kas jį užmušė, 2 tavo seniūnai ir teisė-
jai nuėję išmatuos atstumą tarp mies-
tų, esančių arti lavono. 3 Tada arčiau-
siai lavono esančio miesto seniūnai
paims iš bandos telyčią, kuri dar nėra
buvusi pajungta darbui ir jungo nieka-
da netraukė. 4 To miesto seniūnai nu-
ves telyčią į slėnį su nuolat tekančiu
upeliu, prie vietos, kuri nėra suarta ar
apsėta, ir ten, slėnyje, nusuks telyčiai
sprandą. 5 Ateis kunigai, Levio sūnūs,
nes VIEŠPATS, tavo Dievas, juos išrin-
ko jam tarnauti ir laiminti VIEŠPATIES
vardu. Jų žodžiu bus išspręsti visi gin-
čai ir visi užpuoliai. 6 Tada visi arčiau-
siai lavono esančio miesto seniūnai,
nusiplovę rankas virš telyčios, kuriai
slėnyje buvo nusuktas sprandas, 7 pa-
reikš: 'Mūsų rankos šio kraujo nepra-
liejo nei mūsų akys tai matė. 8 Atleisk,
VIEŠPATIE, savo tautai Izraeliui, kurį
atpirkai. Tenepasilieka nekalto kraujo
kaltė Izraelyje, tavo tautoje!' Ir kraujo
kaltė bus jiems atleista. 9 Taip tu paša-
linsi nekalto kraujo kaltę iš jūsų, nes
darysi, kas teisu VIEŠPATIES akyse.

Vedybos su belaisve

10 Kai eisi kariauti su savo priešais, ir
VIEŠPATS, tavo Dievas, atiduos juos tau į
rankas, o tu paimsi juos į nelaisvę, 11 tar-
kime, jog pamatysi tarp belaisvių gražią
moterį, kurios geistum ir norėtum ją
imti sau žmona. 12 Parsivesi ją į namus,
ji pasikirps plaukus, apsikarpys nagus
13 ir nusivilks belaisvės apdarą. Ji praleis

visą mėnesį tavo namuose, apraudoda-
ma savo tėvą ir motiną. Tada gali sueiti
su ja ir būti jos vyru, o ji bus tavo žmona.
[14]Tačiau jeigu vėliau nebūsi ja patenkin-
tas, turėsi duoti jai laisvę. Už pinigus jos
parduoti negalėsi. Neturi elgtis su ja kaip
su verge, nes ją išnaudojai.

Pirmagimių teisės

[15]Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną
mylimą ir kitą nemėgstamą, ir jos abi
– mylimoji ir nemėgstamoji – pagim-
dytų jam sūnus, bet pirmagimis būtų
nemėgstamosios sūnus, [16]tą dieną,
kai dalys savo nuosavybę sūnums, jis
negalės laikyti savo pirmagimiu my-
limosios žmonos sūnaus vietoj ne-
mėgstamosios žmonos sūnaus, kuris
yra pirmagimis. [17]Jis turi pripažinti pir-
magimiu sūnų tos, kurios nemėgsta, ir
duoti jam dvigubą dalį visko, ką turi,
nes jis yra pirmasis jo vyriškumo vai-
sius, ir pirmagimio teisė priklauso jam.

Nepataisomas sūnus

[18]Jei žmogus turėtų neklaužadą ir
maištingą sūnų, neklausantį tėvo ir
motinos balso, nepaklūstantį jiems,
nors jie ir baustų jį, [19]jo tėvas ir mo-
tina pačiups jį ir nuves pas miesto se-
niūnus prie tos vietovės vartų. [20]Jie
pareikš miesto seniūnams: 'Šis mūsų
sūnus yra neklaužada ir maištingas.
Mūsų jis neklauso. Jis yra besotis ir
girtuoklis'. [21]Tada visi miesto vyrai už-
muš jį akmenimis. Taip pašalinsi pikta
iš jūsų; visas Izraelis, apie tai girdėda-
mas, bijos.

Nusikaltėlio kūnas

[22]Jei žmogus bus padaręs nusikalti-
mą, vertą mirties bausmės, ir, bausmę
įvykdžius, pakabinsi jo lavoną ant me-
džio, [23]kūnas neturi likti ant medžio
visą naktį. Palaidosi jį tą pačią dieną,
nes tas, *kuris kabo ant medžio, yra
Dievo prakeiktas. Tu neturi teršti že-
mės, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, duo-
da tau paveldėti.

Įvairūs priesakai

22 *Pamatęs klaidžiojantį savo ar-
timo jautį ar avį, nepraeik pro
šalį; turi nuvesti juos atgal pas savo ar-
timą. [2]Jei tas artimas negyvena arti ta-
vęs ar tu nežinai, kas yra gyvulio savi-
ninkas, parsivesi jį į namus. Jis bus pas
tave, kol savininkas atsišauks; tada su-
grąžinsi jam. [3]Taip pat elgsiesi su ar-
timo asilu; taip pat elgsiesi su artimo
drabužiu; taip pat elgsiesi su kiekvienu
kitu daiktu, kurį tavo artimas pames-
tų, o tu rastum. Negali praeiti pro šalį
nepagelbėjęs.

[4]Matydamas parkritusį ant kelio
savo artimo asilą ar jautį, nepraeisi pro
šalį, bet turi jam padėti parkritusį pa-
kelti ant kojų.

[5]Moteris nevilkės vyriško apdaro
nei vyras rengsis moteriškais drabu-
žiais, nes, kas taip daro, kelia pasibjau-
rėjimą VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.

[6]Jei, einant keliu, pasitaikytų užtik-
ti paukščio lizdą bet kur medyje ar ant
žemės su jaunikliais ar kiaušiniais, su
tupinčia motina ant jauniklių ar kiau-
šinių, motinos drauge su jaunikliais
nepaimsi. [7]Leisk motinai nuskristi ir
pasiimk tik jauniklius, idant tau gerai
sektųsi ir ilgai gyventumei.

[8]Statydamas naujus namus, pa-
dirbsi savo stogui turėklus, idant ne-
užsitrauktumei kraujo kaltės ant savo
namų, jei kas nuo jo žemėn nupultų.

[9]*Neapsėsi savo vynuogyno dviem
skirtingomis sėklomis. Jei taip da-
rytum, visas jo derlius – sėkla, kurią
pasėjai, ir vynuogyno derlius – negali
būti naudojami.

[10]Nearsi poron įkinkytais jaučiu ir
asilu.

21,23 *Gal 3,13*

22,1-4 *Iš 23,4-5*
22,9-11 *Kun 19,19*

[11] Nesirengsi drabužiais, pasiūtais iš drauge suaustų vilnų ir linų.

[12] *Pasidarysi kutus keturiuose kampuose apsiausto, kuriuo apsisiausti.

Geras žmonos vardas

[13] Tarkime, vyras veda žmoną ir, suėjęs su ja, ima jos neapkęsti, [14] prasimano kaltinimų ir šmeiždamas sako: 'Vedžiau šią moterį, bet, suėjęs su ja, neradau įrodymo, kad ji būtų mergelė'. [15] Tokiu atveju merginos tėvas ir motina pateiks merginos mergystės ženklus seniūnams miesto vartuose. [16] Merginos tėvas pareikš seniūnams: 'Aš daviau savo dukterį žmona šiam vyrui, bet jis neapkenčia jos. [17] Prasimanė net kaltinimų, sakydamas: ‹Neradau įrodymo, kad tavo duktė būtų mergelė›. Betgi štai mano dukters mergystės ženklai'. Tada jiedu išskleis drabužį miesto seniūnų akivaizdoje. [18] To miesto seniūnai paims tą vyrą ir nuplaks. [19] Be to, jie nubaus jį šimto sidabrinių šekelių bauda ir atiduos juos merginos tėvui, nes vyras apšmeižė mergelę Izraelyje. O ji pasiliks jo žmona; jis niekada neturės teisės su ja išsiskirti.

[20] Tačiau jei šis kaltinimas yra tiesa, jei buvo rasta, kad mergina nebuvo mergelė, [21] mergina bus atvesta prie jos tėvo namų durų, ir miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes ji padarė gėdingą dalyką Izraelyje, sanguliaudama savo tėvo namuose. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų.

Svetimavimas ir sanguliavimas

[22] Jei vyras pagautas gulintis su kito žmona, jiedu abu – vyras ir moteris, su kuria jis sugulė – turi mirti. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio.

[23] Jei mieste vyras užklumpa merginą, kuri yra susižadėjusi, ir sueina su ja, [24] išvesi juodu abu už miesto vartų ir užmuši akmenimis: merginą už tai, kad mieste nesišaukė pagalbos, o vyrą už tai, kad išprievartavo savo artimo žmoną. Taip pašalinsi pikta iš jūsų.

[25] Bet jei laukuose vyras užklumpa merginą, kuri yra susižadėjusi, užpuola ir sugula su ja, tik su ja sugulęs vyras turi mirti, [26] o merginai nieko nedarysi. Mergina neužsitraukė mirties bausmės, nes tai panašu į atvejį, kai žmogus užpuola ir nužudo artimą. [27] Kadangi užklupo ją laukuose, susižadėjusioji mergina šaukėsi pagalbos, bet nebuvo kas ją išgelbėtų.

[28] *Jei vyras užklumpa merginą, kuri nėra susižadėjusi, užpuola bei sugula su ja, ir jiedu pagaunami, [29] su ja sugulęs vyras duos merginos tėvui penkiasdešimt sidabrinių šekelių, o ji taps jo žmona. Kadangi išprievartavo, jis niekada neturės teisės su ja išsiskirti.

23 *Joks vyras neves savo tėvo žmonos, neišniekins savo tėvo lovos.

Dalyvavimas bendrijos pamaldose

[2] Nė vienas, kurio sėklidės sutraiškytos ar varpa nupjauta, nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą.

[3] *Gimusieji iš neteisėto lytinio santykiavimo nebus priimti į VIEŠPATIES sueigą. Net iki dešimtos kartos nė vienas jų palikuonių nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą.

[4] Joks amonitas ar moabitas nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą. Net iki dešimtos kartos nė vienas jų palikuonių nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą [5] dėl to, kad nepasitiko jūsų su duona ir vandeniu kelionėje iš Egipto, ir dėl to, kad *samdė prieš tave Beoro sūnų

22,12 *Sk 15,37-41*

22,28-29 *Iš 22,16-17*

23,1 *Kun 18,8; 20,11; Įst 27,20*

23,3-5 *Neh 13,1-2*

23,5 *Sk 22,1-6*

Bileamą iš Peoro Mesopotamijoje tave
prakeikti, [6]bet VIEŠPATS, tavo Dievas,
atsisakė Bileamo klausyti; VIEŠPATS,
tavo Dievas, *pavertė tą prakeikimą
palaiminimu, nes VIEŠPATS, tavo Die-
vas, mylėjo tave. [7]Niekada nesirūpin-
si jų gerove ar labu, kol tik būsi gyvas.
[8]Nesibjaurėsi edomitais, nes jie tavo
giminės. Nesibjaurėsi egiptiečiais, nes
buvai ateivis jų žemėje. [9]Jiems gimę
trečios kartos vaikai gali būti priimti į
VIEŠPATIES sueigą.

Švara stovykloje

[10]Kai žygyje prieš savo priešus įsirengi
stovyklą, susilaikyk nuo visko, kas ne-
padoru. [11]Jei kas nors iš jūsų taps ne-
švarus nakčia dėl sėklos išsiliejimo, jis
turi išeiti iš stovyklos. [12]Artėjant vaka-
rui, jis apsiplaus vandeniu ir, saulei lei-
džiantis, gali pareiti į stovyklą.
[13]Už stovyklos turėsi nurodytą vie-
tą, kur galėsi eiti laukan. [14]Prie savo
aprangos turėsi ir kastuvėlį. Nusi-
lengvinęs už stovyklos, iškasi duobę
ir pridengsi savo išmatas. [15]Kadangi
VIEŠPATS, tavo Dievas, vaikščioja tavo
stovykloje, gelbėdamas tave ir įduo-
damas tau priešus, tavo stovykla turi
būti šventa. Tenemato jis nieko nepa-
doraus tarp jūsų ir tenenusigręžia nuo
tavęs.

Įvairūs priesakai

[16]Vergo, išsigelbėjusio pas tave nuo sa-
vininko, neatiduosi jo savininkui. [17]Jis
gyvens su tavimi bet kurioje vietoje,
kurią išsirinks tarp jūsų kuriame nors
mieste, kur tik jam patiks. Tu neturi jo
skriausti.
[18]*Jokia Izraelio duktė nebus šven-
tyklos kekšė; joks Izraelio sūnus nebus
šventyklos kekšininkas. [19]Neneši kek-
šės užmokesčio ar kekšininko atlygio
į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus kaip
aukos už įžadą, nes jiedu abu pasibjau-
rėtini VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.
[20]*Neimsi palūkanų už paskolas
savo tautiečiui, palūkanų už pinigus,
palūkanų už maistą ar už bet ką kita,
kas paskolinta. [21]Gali reikalauti palū-
kanų už paskolas iš svetimtaučio, bet
už paskolas savo tautiečiui neturi rei-
kalauti palūkanų, idant VIEŠPATS, tavo
Dievas, laimintų visus tavo siekius
krašte, kurio paveldėti ateini.
[22]*Kai padarai įžadą VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, nedelsk jį įvykdyti, nes
VIEŠPATS, tavo Dievas, tikrai iš tavęs
jo pareikalaus, ir tu užsitrauksi kal-
tę. [23]Bet, susilaikydamas nuo įža-
dų, kaltės neužsitrauksi. [24]Kas išėjo
iš tavo lūpų, turi ištikimai padaryti,
kaip laisvai esi savo lūpomis pažadėjęs
VIEŠPAČIUI, savo Dievui. [25]Kai įžengsi
į kaimyno vynuogyną, gali valgyti vy-
nuogių iki soties, bet į savo indą nie-
ko nesidėsi. [26]Kai įeini į savo kaimyno
nepjautų javų lauką, *gali ranka skintis
varpų, bet pjautuvu savo kaimyno javų
nesipjausi.

Skyrybos

24 Tarkime, vyras paima žmoną ir
sueina su ja. Bet ji nesusilaukia
malonės jo akyse, nes jis atskleidžia
kokį nors jos nepadorumą, *parašo
skyrybų raštą, paduoda jai į rankas ir
išsiunčia iš savo namų. [2]O ji, palikusi jo
namus, tampa kito vyro žmona. [3]Tar-
kime, ir antrasis vyras jos nepaken-
čia, parašo skyrybų raštą ir išsiunčia iš
savo namų, arba antrasis ją vedęs vyras
miršta. [4]Pirmasis vyras, kuris buvo ją
išsiuntęs, negali jos vėl imti sau žmo-
na po to, kai ji yra buvusi netinkama,
nes tai būtų pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI,
ir tu užtrauktumei kaltę kraštui, kurį

23,6 *Sk 23,7–24,9*
23,18 *Kun 19,29*
23,20-21 *Iš 22,25; Kun 25,36-37; Įst 15,7-11*
23,22 *Sk 30,1-16; Mt 5,33*
23,26 *Mk 2,23*
24,1 *Mt 5,31; 19,7; Mk 10,4*

VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip
nuosavybę.
5 Kol vyras neseniai vedęs, nei jis į
kariuomenę eis, nei jam bus pavestos
kokios pareigos. Atleistas vieneriems
metams, jis liks namie ir džiugins
žmoną, kurią yra vedęs.

Įvairūs priesakai

6 Niekas neturi imti užstatu rankinių
girnų ar viršutinės girnapusės, nes tai
būtų gyvybės ėmimas užstatu.
7 *Jei rastųsi žmogus, kuris pagrobė
kitą izraelitą, padarydamas vergu ar
parduodamas izraelitą, pagrobėjas turi
mirti. Taip pašalinsi pikta iš jūsų tarpo.
8 *Raupsų ligõs atvejais labai rūpes-
tingai daryk visa, ką nurodys kunigai
iš Levio giminės. Darykite taip, kaip
aš jiems esu įsakęs. 9 *Atsimink, ką
VIEŠPATS, tavo Dievas, padarė Mirjamai
kelionėje, kai išėjote iš Egipto.
10 *Kai duodi savo artimui bet kokią
paskolą, neisi į jo namus paimti užsta-
to. 11 Lauke palauksi, kol žmogus, ku-
riam duodi paskolą, išneš tau užstatą.
12 O jei tas žmogus nuskurdęs, nemie-
gosi su jo apdaru, duotu tau užstatu.
13 Turi sugrąžinti jam užstatą saulei lei-
džiantis, kad tavo artimas, galėdamas
miegoti su savo apdaru, laimintų tave.
Tai bus tavo geras darbas VIEŠPATIES,
tavo Dievo, akivaizdoje.
14 *Nesulaikysi nuskurdusiam ir
neturtingam darbininkui algos, ar jis
būtų kitas izraelitas, ar ateivis, gyve-
nantis krašte vienoje iš tavo gyvenvie-
čių. 15 Mokėsi jam algą prieš saulėlydį,
nes jis nuskurdęs ir jo pragyvenimas
nuo jos priklauso. Antraip jis šauksis
VIEŠPATIES prieš tave, ir tu užsitrauk-
tum kaltę.
16 *Tėvai nebus baudžiami mirtimi
už savo vaikus nei vaikai bus baudžia-
mi už tėvus. Tik už savo paties nusi-
kaltimą žmogus gali būti nubaustas
mirtimi.
17 *Nepažeisi ateivio ar našlaičio tei-
sių; neimsi iš našlės drabužio užstatu.
18 Atsimink, kad buvai vergas Egipte, ir
VIEŠPATS, tavo Dievas, iš ten tave atpir-
ko. Todėl aš ir įsakau tau tai daryti.
19 *Kai, pjaudamas javus savo lauke,
užmiršti pėdą lauke, negrįši jo paim-
ti. Jis bus ateiviui, našlaičiui ir našlei,
idant VIEŠPATS, tavo Dievas, laimin-
tų visus tavo siekius. 20 Kai nupurtai
alyvmedžius, neisi antrąkart per jų
šakas. Tai bus ateiviui, našlaičiui ir
našlei.
21 Kai nurenki vynuoges savo vy-
nuogyne, nerinksi, kas yra likę. Tai
bus ateiviui, našlaičiui ir našlei. 22 At-
simink, kad buvai ateivis Egipto žemė-
je; todėl aš įsakau tau tai daryti.

25 Tarkime, du vyrai susigin-
čija ir eina į teismą. Teisėjai
padaro nuosprendį, pareikšdami vie-
ną esant teisų, o kitą kaltą. 2 Jei kaltasis
yra užsitarnavęs būti nuplaktas, teisė-
jas palieps jį paguldyti ir nuplakti tei-
siojo akivaizdoje, kertant tiek kirčių,
kiek jis užsitarnavo. 3 *Keturiasdešimt
kirčių galima jam duoti, bet ne dau-
giau; antraip, davus daugiau kirčių,
tavo artimas bus pažemintas tavo aky-
se.
4 *Jaučiui, kuliančiam javus, antsnu-
kio neuždėsi.

Svainio vedybos

5 *Kai broliai gyvena drauge ir vie-
nas jų miršta, nepalikdamas sūnaus,

24,7 *Iš 21,16*
24,8 *Kun 13,1–14,54*
24,9 *Sk 12,10*
24,10-13 *Iš 22,26-27*
24,14-15 *Kun 19,13*
24,16 *2 Kar 14,6; 2 Met 25,4; Ez 18,20*
24,17-18 *Iš 23,9; Kun 19,33-34; Įst 27,19*
24,19-21 *Kun 19,9-10; 23,22*
25,3 *2 Kor 11,24*
25,4 *1 Kor 9,9; 1 Tim 5,18*
25,5-6 *Mt 22,24; Mk 12,19; Lk 20,28*

mirusiojo žmona neištekės šalia šeimos už svetimo vyro. Jos vyro brolis sueis su ja; jis paims ją sau žmona ir atliks jai svainio pareigą. [6] O pirmagimis, kurį ji pagimdys, paveldės mirusiojo brolio vardą, kad jo vardas nebūtų ištrintas iš Izraelio. [7] *Tačiau jei tas vyras nenorės vesti savo brolio našlės, jo brolio našlė ateis pas seniūnus vartuose ir tars: 'Mano vyro brolis atsisako įamžinti savo brolio vardą Izraelyje. Jis neatlieka man svainio pareigos'. [8] Tada miesto seniūnai pasišauks jį ir įspės. Jei jis užsispiria, sakydamas: 'Nenoriu jos vesti', [9] jo brolio žmona prieis prie jo seniūnų akivaizdoje, numaus jam nuo kojos sandalą ir, spjovusi jam į veidą, tars: 'Šitaip elgiamasi su vyru, kuris nestato savo broliui namų'. [10] Visur Izraelyje jo šeima bus žinoma kaip 'namai to, kuriam buvo numautas sandalas'.

Įvairūs priesakai

[11] Jei susimuštų du vyrai ir vieno jų žmona įsikištų gelbėti savo vyro nuo priešininko rankos, ištiesdama ranką ir griebdama jam už gėdos, [12] nukirsi jai ranką. Nerodyk jokio gailesčio.

[13] *Nelaikysi savo maiše dviejų skirtingų svarsčių – didesnių ir mažesnių. [14] Nelaikysi savo namuose dviejų skirtingų saikų – didesnių ir mažesnių. [15] Turėsi tik pilną ir teisingą svarstį, turėsi tik pilną ir teisingą saiką, kad ilgai gyventumei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. [16] Tais, kurie tokius dalykus daro, nesąžiningai elgdamiesi, bjaurisi VIEŠPATS, tavo Dievas.

[17] *Atsimink, ką tau darė Amalekas, kai keliavai iš Egipto, [18] kaip jis užpuldinėjo tave pakeliui, kai buvai išalkęs, ir, nebijodamas Dievo, žudė visus atsilikusius. [19] Todėl, kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus davęs tau poilsį nuo visų tavo priešų visame krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą, ištrinsi Amaleko atminimą po dangumi. Neužmiršk!

Padėka už pjūtį

26 Kai būsi įžengęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą, ir užėmęs įsikursi jame, [2] *paimsi pirmienas iš įvairių žemės vaisių, nuimtų pjūties metu iš krašto, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, ir, sudėjęs juos į pintinę, eisi į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks savo vardui kaip buveinę, [3] nueisi pas kunigą, turintį valdžią tomis dienomis, ir tarsi jam: 'Šiandien aš pareiškiu VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kad įžengiau į kraštą, kurį VIEŠPATS mūsų protėviams prisiekė duoti mums'. [4] Kunigui paėmus iš tavo rankos pintinę ir padėjus ją priešais VIEŠPATIES, tavo Dievo, aukurą, [5] tu pareikši VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje: 'Mano protėvis buvo klajoklis aramėjas, kuris nuėjo į Egiptą su maža šeimyna, gyveno ten kaip ateivis ir išaugo į didžią tautą, stiprią ir gausingą. [6] Egiptiečiai elgėsi su mumis žiauriai ir engė mus, užkraudami mums eiti sunkų lažą. [7] Mes šaukėmės VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo; VIEŠPATS išgirdo mūsų balsą ir pažvelgė į mūsų kančią, vargus ir priespaudą. [8] VIEŠPATS išvedė mus iš Egipto galingu kumščiu ir pakelta ranka, siaubą keliančia galybe, ženklais ir nuostabiais darbais. [9] Jis įvedė mus į šią vietą ir davė mums šį kraštą – kraštą, tekantį pienu ir medumi. [10] Todėl dabar aukoju pirmienas dirvų, kurias tu, VIEŠPATIE, esi man davęs'. Paliksi pintinę VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje ir sukniubsi prieš VIEŠPATĮ, savo Dievą. [11] Tada džiaugsiesi, drauge su levitu ir ateiviu,

25,7-10 *Rūt 4,7-8*

25,13-16 *Kun 19,35-36*

25,17-19 *Iš 17,8-14; 1 Sam 15,2-9*

26,2 *Iš 23,19*

gyvenančiu su tavimi, visu geru, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, yra davęs tau ir
tavo namams.

Malda atnašaujant dešimtinę

12 *Kai trečiaisiais metais, kurie yra
dešimtinės metai, būsi visiškai atidė-
jęs į šalį visą savo derliaus dešimtinę
ir atidavęs ją levitui, ateiviui, našlai-
čiui ir našlei, kad jie galėtų pavalgy-
ti iki soties tavo gyvenvietėse, 13 tarsi
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje:
'Paėmiau iš namų, kas šventa, ir ati-
daviau levitui, ateiviui, našlaičiui ir
našlei pagal visą įsakymą, kurį esi
man davęs. Nė vieno tavo įsakymų nei
peržengiau, nei užmiršau: 14 neval-
giau nieko iš dešimtinės liūdėdamas;
nepaėmiau jos iš namų, būdamas ne-
švarus; nepaaukojau nieko iš jos mi-
rusiesiems. Klausiaũ VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso, vykdydamas visa, ką esi
man įsakęs. 15 Pažvelk žemyn iš savo
šventosios buveinės, iš dangaus, ir pa-
laimink savo tautą Izraelį bei žemę,
kurią esi mums davęs, kaip prisiekei
mūsų protėviams, – kraštą, tekantį
pienu ir medumi'.

Sandora

16 VIEŠPATS, tavo Dievas, įsako tau šią
dieną vykdyti šiuos įstatus ir įsakus,
ištikimai vykdyti visa širdimi ir visa
siela. 17 Šiandien tu patvirtinai, kad
VIEŠPATS yra tavo Dievas, kad eisi jo
keliaĩs, laikysiesi jo įstatų, įsakymų
bei įsakų ir klausysi jo balso. 18 Šian-
dien ir VIEŠPATS patvirtino, kaip yra
tau pažadėjęs, kad tu esi jo brangina-
ma *tauta, kuri laikysis visų jo įsaky-
mų, 19 kad viršum visų savo sukurtų
tautų jis išaukštins tave gyriumi, gar-
su bei garbe ir kad tu būsi šventa tau-
ta VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip jis yra
tau pažadėjęs".

26,12 *Įst 14,28-29*
26,18 *Iš 19,5; Įst 4,20; 7,6; 14,2; Tit 2,14; 1 Pt 2,9*

Apeigos

27 Tada Mozė drauge su Izraelio se-
niūnais įsakė žmonėms, tarda-
mas: „Laikykitės visų įsakymų, kuriuos
šiandien jums duodu. 2 *Tą dieną, kai
būsite perėję per Jordaną į kraštą, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, susta-
tysi didelius akmenis, aptinkuosi juos
3 ir užrašysi ant jų visus šio Įstatymo
žodžius. Kai būsite perėję, kad įžengtu-
mėte į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Die-
vas, tau duoda, kraštą, tekantį pienu
ir medumi, kaip VIEŠPATS, tavo protė-
vių Dievas, tau pažadėjo, 4 – taigi, kai
būsite perėję per Jordaną, sustatysite
tuos akmenis, kaip šiandien jums įsa-
kau, ant Ebalo kalno ir aptinkuosi juos.
5 *Ten pastatysi ir aukurą VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, aukurą iš akmenų. Neta-
šyk jų geležiniu įrankiu. 6 Iš netašytų
akmenų turì pastatyti VIEŠPATIES, savo
Dievo, aukurą. Tada atnašauk ant jo de-
ginamąsias aukas VIEŠPAČIUI, savo Die-
vui, 7 aukok bendravimo aukas ir val-
gyk jas ten, džiaugdamasis VIEŠPATIES,
savo Dievo, akivaizdoje. 8 O visus šio
Įstatymo žodžius labai aiškiai parašysi
ant anų akmenų".

9 Mozė drauge su levitais kunigais
kalbėjo visam Izraeliui, tardamas: „Ty-
lėk ir klausykis, Izraeli! Šią dieną tapai
VIEŠPATIES, savo Dievo, tauta. 10 Todėl
klausyk VIEŠPATIES, savo Dievo, balso
ir laikykis jo įsakymų ir įstatų, kuriuos
tau šiandien duodu".

11 Tą pačią dieną Mozė davė žmo-
nėms šį įsakymą: 12 „Kai būsite perėję
per Jordaną, šios giminės – Simeonas,
Levis, Judas, Isacharas, Juozapas ir
Benjaminas – *stos ant Garizimo kalno
ištarti tautai palaiminimo. 13 O prakei-
kimui ištarti stos ant Ebalo kalno šios
giminės: Rubenas, Gadas, Ašeras, Za-
bulonas, Danas ir Naftalis.

27,2-8 *Joz 8,30-32*
27,5-6 *Iš 20,25*
27,12 *Įst 11,29; Joz 8,33-35*

Dvylika prakeikimų

[14] Tada levitai garsiai paskelbs visiems
izraelitams:
[15] 'Prakeiktas žmogus, kuris meistro
rankų darbu *daro stabą ar lieja atvaiz-
dą, pasibjaurėtiną VIEŠPAČIUI, ir slapta
jį stato!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'
[16] 'Prakeiktas, kas *užgauna savo
tėvą ir motiną!' O visi žmonės atsakys:
'Amen!'
[17] 'Prakeiktas, kas *perkelia savo
kaimyno ežiaženklį!' O visi žmonės at-
sakys: 'Amen!'
[18] 'Prakeiktas, kas *suklaidina aklą
žmogų kelyje!' O visi žmonės atsakys:
'Amen!'
[19] 'Prakeiktas, kas *pažeidžia atei-
vio, našlaičio ir našlės teises!' O visi at-
sakys: 'Amen!'
[20] 'Prakeiktas, kas *sugula su savo
tėvo žmona, nes jis nukelia savo tėvo
antklodę!' O visi žmonės atsakys:
'Amen!'
[21] 'Prakeiktas, kas *sueina su bet ko-
kiu gyvuliu!' O visi žmonės atsakys:
'Amen!'
[22] 'Prakeiktas, kas *sugula su savo
seserimi, savo tėvo dukterimi ar savo
motinos dukterimi!' O visi žmonės at-
sakys: 'Amen!'
[23] 'Prakeiktas, kas *sugula su savo
uošve!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'
[24] 'Prakeiktas, kas slapta užmuša
savo artimą!' O visi žmonės atsakys:
'Amen!'
[25] 'Prakeiktas, kas apsiima už kyšį
pralieti nekaltą kraują!' O visi žmonės
atsakys: 'Amen!'
[26] 'Prakeiktas, kas *nesilaikys šio
Įstatymo žodžių ir nevykdys!' O visi
žmonės atsakys: 'Amen!'

Palaiminimai

28 *Bet jei ištikimai klausysi
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso,
uoliai vykdydamas visus jo įsakymus,
kuriuos šiandien tau duodu, VIEŠPATS,
tavo Dievas, išaukštins tave virš visų
žemės tautų. [2] Jei klausysi VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso, tave pasieks ir užlies
visi šie palaiminimai:
[3] Palaimintas būsi mieste, palaimin-
tas būsi kaime!
[4] Palaimintas bus tavo įsčių, tavo že-
mės ir tavo gyvulių vaisius, bandõs ir
kaimenės prieauglis.
[5] Palaiminta bus tavo pintinė ir tavo
duoninė!
[6] Palaimintas būsi pareidamas, pa-
laimintas būsi išeidamas!

Pergalė ir gerovė

[7] Priešus, puolančius tave, VIEŠPATS su-
triuškins tavo akyse. Tave jie puls vie-
nu keliu, bet nuo tavęs bėgs septyniais
keliaĩs. [8] VIEŠPATS įsakys palaimai būti
su tavimi tavo klėtyse ir visur, kur tik
ką imsiesi daryti; jis laimins tave kraš-
te, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duo-
da. [9] VIEŠPATS padarys tave savo šventa
tauta, kaip yra tau prisiekęs, jei laiky-
siesi VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų
ir eisi jo keliais. [10] Matys visos žemės
tautos, kad esi vadinamas VIEŠPATIES
vardu, ir bijos tavęs. [11] VIEŠPATS aprū-
pins tave gausia gerove, įsčių vaisiumi,
gyvulių prieaugliu ir žemės derliumi
krašte, kurį VIEŠPATS tavo protėviams
prisiekė tau duoti. [12] VIEŠPATS atida-
rys tau savo turtingą iždą, dangų, kad
laiku parūpintų lietaus tavo kraštui,
ir laimins visus tavo rankų darbus.
Tu skolinsi daugeliui tautų, bet pats

27,15 *Iš 20,4; 34,17; Kun 19,4; 26,1; Įst 4,15-18; 5,8*
27,16 *Iš 20,12; Įst 5,16*
27,17 *Įst 19,14*
27,18 *Kun 19,14*
27,19 *Iš 22,21; 23,9; Kun 19,33-34; Įst 24,17-18*
27,20 *Kun 18,8; 20,11; Įst 23,1*
27,21 *Iš 22,19; Kun 18,23; 20,15*
27,22 *Kun 18,9; 20,17*
27,23 *Kun 18,17; 20,14*
27,26 *Gal 3,10*
28,1-14 *Įst 11,13-17*

nesiskolinsi. 13 VIEŠPATS padarys tave
galva, o ne uodega, tu visuomet būsi
viršuje ir niekada apačioje, jei tik klau-
sysi ir ištikimai laikysiesi VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymų, kuriuos tau šian-
dien duodu. 14 Nenukrypk nei į dešinę,
nei į kairę nė nuo vieno įsakymų, ku-
riuos jums šiandien duodu, apie kitus
dievus ir tarnavimą jiems.

Prakeikimai

15 Bet jei neklausysi VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso ir ištikimai nevykdysi visų
jo įsakymų ir įstatų, kuriuos tau šian-
dien duodu, tave pasieks ir užlies visi
šie prakeikimai:

16 Prakeiktas būsi mieste, prakeiktas
būsi kaime!

17 Prakeikta bus tavo pintinė ir tavo
duoninė!

18 Prakeiktas bus tavo įsčius, tavo
žemės derlius ir tavo gyvulių vaisius,
bandos ir kaimenės prieauglis.

19 Prakeiktas būsi pareidamas, pra-
keiktas būsi išeidamas!

Liga ir pralaimėjimas

20 Jei tik bandysi tai daryti, VIEŠPATS
taip užleis tave nelaimėmis, sąmyšiais
ir nesėkmėmis, kad būsi veikiai sunai-
kintas už savo nedorus darbus, nes pa-
likai mane. 21 VIEŠPATS spaus tave maru,
kolei nepadarys tau galo krašte, kurio
paveldėti įžengi. 22 VIEŠPATS ištiks tave
džiova, karštlige, uždegimu, kaitra ir
sausra, kūlėmis ir miltlige; sekios tai
tave įkandin, kolei nežūsi. 23 Dangaus
skliautas virš tavo galvos bus varis, o
žemė po kojomis – geležis. 24 VIEŠPATS
permainys tavo krašto lietų į dulkes,
tik smiltys tekris ant tavęs iš dangaus
skliauto, kolei nebūsi sunaikintas.

25 VIEŠPATS privers tave bėgti nuo
savo priešų; išžygiuosi prieš juos vie-
nu keliu, bet bėgsi nuo jų septyniais
keliais. Tapsi pasibaisėjimu visoms že-
mės karalystėms. 26 Jūsų lavonai bus
maistas padangių paukščiams ir že-
mės žvėrims. Nebus kas juos nubai-
dytų. 27 VIEŠPATS ištiks tave Egipto pū-
liniais, augliais, dedervine ir niežais,
nuo kurių neišsigydysi. 28 VIEŠPATS iš-
tiks tave beprotybe, aklumu ir išgąs-
čiu. 29 Net vidudienį eisi apgraibomis
kaip aklas tamsoje, bet kelio nerasi.
Nuolat būsi engiamas ir plėšiamas,
nebus kam tau pagelbėti. 30 Jei susiža-
dėsi su moterimi, kitas vyras su ja su-
guls; jei pasistatysi namus, juose negy-
vensi; jei įsiveisi vynuogyną, jo vaisiais
nesidžiaugsi. 31 Tavo jautis tau matant
bus papjautas, bet tu jo nevalgysi; tavo
asilas tau matant bus pavogtas, bet ne-
bus tau sugrąžintas; tavo avys bus ati-
duotos tavo priešams, ir nebus kas tau
pagelbėtų. 32 Tavo sūnūs ir dukterys
tau matant bus atiduodami svetimai
tautai; pražiūrėsi akis visą dieną jų ieš-
kodamas, bet būsi bejėgis ką nors pa-
daryti. 33 Tavo žemės ir viso tavo triūso
derlių valgys tauta, kurios nepažįsti;
būsi engiamas ir slegiamas be persto-
jo, 34 kolei reginiai tavo akyse išves tave
iš proto. 35 VIEŠPATS ištiks tave kẽliuose
ir šlaunyse, nuo kojų padų ligi viršu-
galvio, piktybiniais pūliniais, nuo ku-
rių negalėsi būti išgydytas.

Tremtis

36 VIEŠPATS išvarys tave ir karalių, kurį
sau pasiskirsi, pas tautą, kurios nei tu,
nei tavo protėviai nepažinojote; tenai
tarnausi svetimiems dievams, pada-
rytiems iš medžio ir akmens. 37 Tap-
si siaubo reginiu, patarle ir priežo-
džiu visoms tautoms, pas kurias tave
VIEŠPATS nuves.

Bevaisis triūsas

38 Nors daug sėklos nunėši į savo lauką,
derliaus mažai tenuimsi, nes skėriai jį
suris. 39 Nors įsiveĩsi vynuogynus ir juos
įdirbsi, vynuogių nenurinksi ir vyno
negersi, nes kirmėlės jas nuės. 40 Nors
turėsi alyvmedžių visoje savo žemė-
je, aliejumi neišsitepsi, nes tavo alyvos

nukris neprinokusios. 41 Nors pagimdy-
si sūnų ir dukterų, su tavimi jie nepa-
siliks, nes turės išeiti į nelaisvę. 42 Visi
tavo medžiai ir tavo žemės derlius bus
vabzdžių grobis. 43 Ateivis, gyvenantis
su tavimi, kils vis aukščiau ir aukščiau
už tave, o tu tuo tarpu slinksi vis žemiau
ir žemiau. 44 Jis tau skolins, o tu jam ne-
skolinsi; jis bus galva, o tu – uodega.

45 Visi šie prakeikimai ištiks tave,
vydamiesi įkandin ir priblokšdami,
kolei būsi sunaikintas, nes neklausei
VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir nesilai-
kei įsakymų bei įstatų, kuriuos jis tau
yra davęs. 46 Amžinai jie bus ženklas
ir stebinantis reiškinys tau ir tavo pa-
likuonims.

47 Kadangi nenorėjai tarnauti
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, su džiaugsmu
ir dėkinga širdimi už visokeriopą per-
teklių, 48 tarnausi alkanas ir ištroškęs,
nuogas ir nieko neturintis, savo prie-
šams, kuriuos VIEŠPATS tau siųs. Ant
sprando tau dės jis geležinį jungą, ko-
lei sunaikins tave.

Būsimas karas ir tremtis

49 VIEŠPATS atves prieš tave tautą iš toli,
nuo žemės pakraščių, skrendančią kaip
erelis, tautą, kurios kalbos tu nesupran-
ti, 50 žiaurią tautą, nerodančią pagarbos
senam ar gailesčio jaunam. 51 Ji ris tavo
galvijų prieauglį ir tavo žemės derlių,
kolei nebūsi sunaikintas, nepalikdama
tau nei grūdų, nei vyno, nei aliejaus,
nei prieauglio tavo bandoje ar kaime-
nėje, kolei nepražudys tavęs. 52 Ji ap-
guls tave visuose tavo miestuose, kolei
aukštieji įtvirtinimo mūrai, kuriais pa-
sitiki, bus išgriauti visame tavo krašte.
Ji apguls tave visuose tavo miestuose
visame krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Die-
vas, yra tau davęs. 53 Beviltiškai skurs-
damas dėl priešo apgulos, valgysi savo
įsčių vaisių – kūną savo sūnų ir duk-
terų, kuriuos VIEŠPATS, tavo Dievas,
yra tau davęs. 54 Net švelniausias ir le-
piausias iš jūsų vyrų pavydės savo pa-
ties broliui, mylimai žmonai ir kitiems
vaikams 55 bet kokio gabalo savo vaikų
mėsos, kurią pats valgys, kai nebus likę
nieko kito, beviltiškai skurstant visiems
tavo miestams dėl priešo apgulos. 56 Net
švelniausia ir lepiausia iš jūsų moterų,
tokia švelni ir tokia lepi, kad nėra pra-
tusi kojos padu paliesti žemę, pavydės
savo mylimam vyrui, sūnui bei dukte-
riai 57 net nuovalų, kurios išeina gim-
dant, ir pagimdyto kūdikio, nes *pati
juos valgys slapta, kai nebus likę nieko
kito, beviltiškai skurstant visiems tavo
miestams dėl priešo apgulos.

58 Jei nesilaikysi ištikimai visų šio
Įstatymo žodžių, užrašytų šioje kny-
goje, jei pagarbiai nebijosi šlovingo ir
nuostabaus VIEŠPATIES, savo Dievo,
vardo, 59 VIEŠPATS ištiks ir tave, ir tavo
palikuonis sunkiomis ir ilgalaikėmis
rykštėmis, skaudžiomis ir ilgalaikėmis
ligomis. 60 Jis ištiks tave visomis Egip-
to ligomis, kurių tu taip bijojai, ir jos
tavęs nepaleis. 61 Ir įvairiomis kitomis
ligomis bei rykštėmis, nors jos nėra
minimos šioje knygoje, VIEŠPATS ištiks
tave, kolei nebūsi sunaikintas. 62 Bus
jūsų palikta nedaug, nors kadaise bu-
vote tokie gausūs kaip žvaigždės dan-
guje, nes neklausei VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso. 63 Kaip VIEŠPATS kadai-
se džiaugėsi, darydamas jums gera ir
daugindamas jus, taip dabar jis džiaug-
sis, siųsdamas jums pražūtį ir naikin-
damas jus. Jūs būsite išrauti iš žemės,
kurią dabar eini paveldėti.

64 VIEŠPATS išblaškys tave tauto-
se nuo vieno žemės galo ligi kito; te-
nai tarnausi svetimiems dievams iš
akmens ir medžio, kurių nei tu, nei
tavo protėviai nepažinojote. 65 Tačiau
net tose tautose nerasi ramybės; ne-
bus tenai vietos tavo kojų padams.
Tenai VIEŠPATS duos tau sugrubusią
širdį, pražiūrėtas akis ir vilties neteku-
sią dvasią. 66 Tavo gyvastį nuolat slėgs

28,57 *2 Kar 6,28-29; Rd 4,10*

nežinia, patirsi baimę naktį ir dieną,
nebūdamas tikras, kad išliksi. 67 Ryto
metą sakysi: 'Ak, kad jau būtų vaka-
ras!', o vakare sakysi: 'Ak, kad jau būtų
rytas!' iš baimės, kurią jaus tavo širdis,
ir dėl to, ką matys tavo akys. 68 VIEŠPATS
pasiųs tave laivais atgal į Egiptą keliu,
apie kurį tau sakiau, jog niekada jo ne-
bematysi. Tenai norėsite parsiduoti
savo priešams vergais ir vergėmis, bet
nebus kas pirktų".

69 Štai žodžiai Sandoros, kurią
VIEŠPATS įsakė Mozei sudaryti su izra-
elitais Moabo krašte, pridėti prie San-
doros, kurią buvo sudaręs su jais prie
Horebo.

Dievo gerumas

29 Mozė sušaukė visą Izraelį ir tarė:
„Jūs matėte visa, ką VIEŠPATS
padarė jūsų akyse Egipto žemėje farao-
nui, visiems jo dvariškiams ir visam jo
kraštui, 2 didžiulius bandymus, kuriuos
savo akimis matėte, ir anuos nuosta-
bius ženklus bei nepaprastus darbus.
3 Tačiau iki pat šios dienos VIEŠPATS
jums dar nėra davęs širdies įsiminti,
akių matyti, ausų girdėti.

4 'Keturiasdešimt metų vedžiau jus
per dykumą. Drabužiai ant jūsų nu-
garos nesusidėvėjo ir apavas ant jūsų
kojų nenusinešiojo. 5 Nevalgėte duo-
nos, negėrėte vyno ar stipraus gėrimo,
idant žinotumėte, kad aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas!'

6 Atėjus į šią vietą, *Hešbono kara-
lius Sihonas ir *Bašano karalius Ogas
išėjo prieš mus kariauti, bet mes juos
nugalėjome. 7 Mes užėmėme jų kraš-
tą ir *atidavėme jį kaip paveldą Rube-
no žmonėms, Gado žmonėms ir pusei
Manaso giminės. 8 Todėl laikykitės išti-
kimai visų šios Sandoros žodžių, idant
jums sektųsi visa, ką tik darote.

Sandora saisto visą Izraelį

9 Šiandien visi stovite čia, VIEŠPATIES,
savo Dievo, akivaizdoje, giminių vadai,
seniūnai ir apskaitininkai, visi Izraelio
vyrai, 10 vaikai ir žmonos, net ateiviai,
esantys su tavimi tavo stovykloje, nuo
kertančių malkas iki nešančių van-
denį, 11 kad įeitumei į VIEŠPATIES, savo
Dievo, Sandorą su priesaika, kurią
VIEŠPATS, tavo Dievas, šiandien suda-
ro su tavimi, 12 idant šiandien padary-
tų tave savo tauta ir būtų tavo Dievas,
kaip jis tau pažadėjo ir kaip prisiekė
tavo protėviams – Abraomui, Izaokui
ir Jokūbui. 13 Ne vien jūsų labui darau
šią Sandorą ir tariu šią priesaiką, 14 ne
vien labui šiandien čia stovinčių su
mumis VIEŠPATIES, mūsų Dievo, aki-
vaizdoje, bet ir labui šiandien nesan-
čių čia tarp mūsų.

Įspėjimas dėl stabmeldystės

15 Gerai žinote, kaip gyvenome Egipto
žemėje ir kaip perėjome per įvairias
kitas tautas. 16 Esate matę jų bjaurius
dalykus ir pas juos esančius stabus iš
medžio ir akmens, iš sidabro ir auk-
so. 17 Galbūt tarp jūsų yra koks vyras ar
moteris, ar kokia kiltis, ar kokia gimi-
nė, kurių širdis net šiandien gręžiasi
nuo VIEŠPATIES, mūsų Dievo, eiti ir gar-
binti anų tautų dievus. Galbūt [jumy-
se] yra *šaknis, želdinanti nuodingas
piktžoles ir metėles. 18 Jei toks žmogus,
išklausęs šios priesaikos žodžių, laiky-
tų save esant atsparų ir širdyje girtųsi:
'Esu saugus, nors ir seku savo širdies
norus', jis užtrauktų nelaimę ir drė-
gnai dirvai, ir sausai žemei. 19 VIEŠPATS
jam niekuomet neatleis, nes VIEŠPATIES
įniršis ir pavydulingumas suliepsnos
prieš jį. Visi prakeikimai, užrašyti šio-
je knygoje, nužengs ant jo, ir VIEŠPATS
ištrins jo vardą po dangumi.

20 VIEŠPATS išskirs juos iš visų Iz-
raelio giminių nelaimei pagal visus

29,6 *Sk 21,21-30*
29,6 *Sk 21,31-35*
29,7 *Sk 32,33*
29,17 *Hbr 12,15*

Sandoros prakeikimus, užrašytus šio-
je Įstatymo knygoje. [21] Stebėsis vėles-
nės kartos – po jūsų gimę vaikai bei
svetimtaučiai, atėję iš tolimo krašto, ir
matys šio krašto nelaimes ir ligas, ku-
riomis VIEŠPATS bus jį ištikęs. [22] Visa jo
žemė išdeginta siera ir druska, neapsė-
ta, niekas neauga, nedygsta jokia žolė,
sunaikinta kaip *Sodoma ir Gomora,
Adma ir Ceboimai, kuriuos VIEŠPATS
sunaikino savo pykčio įniršyje. [23] Ste-
bėsis visos tautos: 'Kodėl VIEŠPATS taip
padarė šiam kraštui? Dėl ko toks baisus
įniršis?' [24] Jiems bus atsakyta: 'Kadangi
jie paliko VIEŠPATIES, savo protėvių Die-
vo, Sandorą, kurią jis sudarė su jais, kai
išvedė juos iš Egipto žemės, [25] ir nuėjo
tarnauti svetimiems dievams, ir garbi-
no juos, – dievus, kurių nebuvo iki tol
pažinę, dievus, kurių jis nebuvo jiems
paskyręs. [26] Todėl tat užsidegė ant to
krašto VIEŠPATIES įniršis, ištikdamas
jį visais prakeikimais, užrašytais šioje
knygoje. [27] VIEŠPATS išrovė juos iš jų že-
mės savo degančiu įniršiu ir baisiu pyk-
čiu, nubloškė juos į kitą kraštą, kur jie ir
dabar tebėra'.

[28] Tai, kas paslėpta, priklauso
VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, bet tai, kas
apreikšta, amžinai yra mums ir mūsų
vaikams, kad laikytumės visų šio Įsta-
tymo žodžių.

Dievo gailestingumas

30 Kai visi šie žodžiai – palaimi-
nimai ir prakeikimai, kuriuos
tau susakiau, bus įvykę, jei paimsi juos
į širdį, būdamas bet kokiose tautose, į
kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave
nubloškęs, [2] jei sugrįši pas VIEŠPATĮ,
savo Dievą, ir tu bei tavo vaikai klau-
sysite jo balso visa širdimi ir visa siela,
kaip aš įsakau tau šiandien, [3] VIEŠPATS,
tavo Dievas, sugrąžins tave iš tremties
ir, pasigailėdamas tavęs, vėl surinks
tave iš visų tautų, kuriose VIEŠPATS,
tavo Dievas, bus tave išsklaidęs. [4] Nors
būtumei nublokštas į tolimiausią pa-
saulio kampą, iš ten VIEŠPATS, tavo
Dievas, surinks tave, iš ten atgal jis tave
parves. [5] VIEŠPATS, tavo Dievas, parves
tave atgal į kraštą, kurį paveldėjo tavo
protėviai, ir tu jį paveldėsi; jis padarys
tave sėkmingesnį, gausesnį už protė-
vius.

[6] Be to, VIEŠPATS, tavo Dievas, api-
pjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių
širdis, kad mylėtumei VIEŠPATĮ, savo
Dievą, visa širdimi ir visa siela ir išlik-
tumei gyvas. [7] O visais anais prakeiki-
mais VIEŠPATS, tavo Dievas, ištiks tavo
priešus ir tuos, kurie tavęs neapkenčia
ir tave persekiojo. [8] Tada tu vėl klausy-
si VIEŠPATIES balso, vykdydamas visus
jo įsakymus, kuriuos šiandien tau duo-
du. [9] VIEŠPATS, tavo Dievas, tave apsčiai
praturtins kiekvienu tavo rankų dar-
bu, gyvulių prieaugliu ir žemės derliu-
mi. Tave praturtindamas, VIEŠPATS vėl
džiaugsis, kaip džiaugėsi, praturtinda-
mas tavo protėvius, [10] nes, jau sugrįžęs
pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi ir
visa siela, tu klausysi VIEŠPATIES, savo
Dievo, balso, vykdydamas jo įsaky-
mus ir įstatus, surašytus šioje Įstaty-
mo knygoje.

[11] Tikrai šis įsakymas, kurį šiandien
tau duodu, nėra tau nei per sunkus,
nei per tolimas. [12] *Jis nėra danguje,
kad turėtumei sakyti: 'Kas iš mūsų gali
užkopti į dangų jo parnešti ir perduo-
ti, kad galėtume jo laikytis?' [13] Jis nėra
nei anapus jūros, kad turėtumei sakyti:
'Kas iš mūsų gali persikelti anapus jū-
ros jo parnešti ir perduoti, kad galėtu-
me jo laikytis?' [14] Ne! Tas žodis tau la-
bai arti, jis tavo lūpose ir tavo širdyje,
kad jį vykdytumei.

Du keliai

[15] Žiūrėk! Šiandien padėjau prieš tave
gyvenimą ir gerovę, mirtį ir pražūtį.

29,22 *Pr 19,24-25*

30,12-14 *Rom 10,6-8*

[16]Jei laikysiesi VIEŠPATIES, savo Dievo,
įsakymų, kuriuos šiandien tau duo-
du, mylėsi VIEŠPATĮ, savo Dievą, eisi
jo keliais, laikysiesi jo įsakymų, įsta-
tų ir įsakų, klestėsi ir tapsi gausus, o
VIEŠPATS, tavo Dievas, laimins tave
krašte, kurio eini paveldėti. [17]Tačiau
jei tavo širdis nusigręš, jei neklausysi
ir būsi išvestas iš kelio garbinti sveti-
mų dievų ir jiems tarnauti, [18]šiandien
tau persakau, kad tikrai žūsite. Ilgai
neišliksite žemėje, kurios, pereidami
Jordaną, einate paveldėti. [19]Šiandien
šaukiu dangų ir žemę liudyti prieš
tave: padėjau prieš tave gyvenimą ir
mirtį, palaiminimus ir prakeikimus.
Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo pali-
kuonys būtumėte gyvi, [20]mylėdami
VIEŠPATĮ, savo Dievą, jo balso klausy-
dami ir jam atsiduodami. Tai reiškia
tau gyvenimą – ilgą gyvenimą žemė-
je, kurią VIEŠPATS prisiekė duoti tavo
protėviams – *Abraomui, *Izaokui ir
*Jokūbui“.

Jozuė – Mozės įpėdinis

31 Mozė nuėjo ir kalbėjo visus
šiuos žodžius visam Izraeliui.
[2]Jis sakė: „Šiandien man jau šimtas
dvidešimt metų. Nebegaliu be vargo
kilnotis iš vietos į vietą. Be to, VIEŠPATS
man yra pasakęs: *‘Per šį Jordaną tu
nepereisi’. [3]Pats VIEŠPATS, tavo Dievas,
pereis pirma tavęs. Jis pats nušluos vi-
sas anas tautas tau nuo kelio, kad ga-
lėtumei užimti jų vietą. Pirma tavęs
pereis ir Jozuė, kaip VIEŠPATS pažadėjo.
[4]VIEŠPATS pasielgs su jomis, kaip pa-
sielgė su *amoritų karaliais Sihonu ir
Ogu bei jų kraštu, kai juos sunaikino.
[5]VIEŠPATS atiduos jas jums, o jūs pa-
sielgsite su jomis, kaip esu jums įsakęs.
[6]Būkite stiprūs ir ryžtingi! Nebijokite
jų ir neišsigąskite, nes pats VIEŠPATS,
tavo Dievas, eina su tavimi; jis nepaliks
tavęs vieno ir nepasitrauks nuo tavęs“.
[7]Tada Mozė pasišaukė Jozuę ir viso
Izraelio akyse tarė jam: „Būk stiprus ir
ryžtingas, nes eisi su šia tauta į kraštą,
kurį jiems duoti VIEŠPATS yra prisiekęs
jų tėvams. Tu turėsi jiems jį padalyti.
[8]Pats VIEŠPATS eina pirma tavęs. *Jis
bus su tavimi, nepaliks tavęs vieno ir
neapleis. Nebijok ir neišsigąsk!“

Įstatymo skaitymas

[9]Tada Mozė surašė šį Įstatymą ir pati-
kėjo jį Levio sūnums kunigams, kurie
nešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, ir
visiems Izraelio seniūnams. [10]Mozė
įsakė jiems, tardamas: *„Kas septin-
ti metai paskirtu laiku, atleidimo me-
tais, *Palapinių iškilmėje [11]visam Izra-
eliui atėjus pasirodyti VIEŠPATIES, savo
Dievo, akivaizdoje į tą vietą, kurią jis
išsirinks, skaitysi šį Įstatymą garsiai
visam Izraeliui. [12]Surink žmones – vy-
rus, moteris, vaikus ir ateivius, gyve-
nančius tavo miestuose, kad išgirstų ir
išmoktų VIEŠPATIES, jūsų Dievo, pagar-
biai bijoti ir ištikimai laikytis kiekvie-
no šio Įstatymo žodžio. [13]Jų vaikai, ku-
rie dar jo nežino, irgi išgirs ir mokysis
bijoti VIEŠPATIES, jūsų Dievo, kolei jūs
gyvensite krašte, kurio paveldėti kelia-
tės per Jordaną“.

Dievas įsako Mozei

[14]VIEŠPATS tarė Mozei: „Štai artina-
si tavo mirties diena. Pasišauk Jozuę
ir ateikite abu į Susitikimo Palapinę,
idant jį įpareigočiau“. Mozė ir Jozuė
nuėjo ir atsistojo Susitikimo Palapinė-
je, [15]o VIEŠPATS pasirodė Palapinėje de-
besies stulpe. Debesies stulpas stovėjo
prie Palapinės įėjimo.

30,20 *Pr 12,7*
30,20 *Pr 26,3*
30,20 *Pr 28,13*
31,2 *Sk 20,12*
31,4 *Sk 21,21-35*
31,8 *Joz 1,5; Hbr 13,5*
31,10 *Įst 15,1*
31,10 *Įst 16,13-15*

[16]VIEŠPATS tarė Mozei: „Netrukus tu
užmigsi su savo protėviais. Tada ši tauta
nueis ir ištvirkaus su svetimais dievais
krašte, į kurį eina ir, laužydama mano
su ja sudarytą Sandorą, paliks mane.
[17]Mano įniršis užsidegs tą dieną ant
jų, paliksiu juos ir paslėpsiu savo veidą
nuo jų. Jie bus lengvai sunaikinami, iš-
tiks juos daug baisių nelaimių. Tą die-
ną jie sakys: 'Argi ne dėl to, kad mūsų
Dievo nėra su mumis, ištiko mus šios
nelaimės?' [18]Tą dieną tikrai paslėp-
siu savo veidą dėl visų nedorybių, ku-
rias jie padarė, kreipdamiesi į svetimus
dievus. [19]Todėl dabar užsirašykite šią
giesmę, mokykite jos izraelitus, dėda-
mi ją jiems į lūpas, idant ši giesmė būtų
mano liudijimas prieš izraelitus. [20]Juk
kai aš juos įvesiu į žemę, tekančią pienu
ir medumi, kurią pažadėjau prisiekda-
mas jų protėviams, kai turės ko valgyti
iki soties ir tuks, jie kreipsis į svetimus
dievus, niekindami mane ir laužydami
mano Sandorą. [21]Kai juos ištiks daug
baisių nelaimių, ši giesmė bus liudiji-
mas prieš juos, nes ji niekad nepradings
iš jų palikuonių lūpų. Juk aš žinau, ką jie
linkę daryti net dabar, prieš man juos
įvedant į kraštą, kurį prisiekdamas pa-
žadėjau". [22]Tą pačią dieną Mozė užsira-
šė šią giesmę ir mokė jos izraelitus.

[23]Tada VIEŠPATS *įpareigojo Nūno
sūnų Jozuę ir tarė: *„Būk stiprus ir ryž-
tingas, nes tu įvesi izraelitus į kraštą,
kurį aš jiems pažadėjau. Aš būsiu su
tavimi".

[24]Baigęs rašyti visus šio Įstatymo
žodžius knygoje, [25]Mozė įsakė levi-
tams, nešusiems VIEŠPATIES Sando-
ros Skrynią, tardamas: [26]„Imkite šią
Įstatymo knygą ir padėkite ją šalia
VIEŠPATIES, savo Dievo, Sandoros Skry-
nios. Tebūna ji ten kaip liudytojas prieš
tave. [27]Gerai žinau, koks esi maištingas
ir kietasprandis. Net dabar, man dar
gyvam tarp jūsų tebesant, maištavote
prieš VIEŠPATĮ. O kas bus man mirus!
[28]Surinkite prie manęs visus savo gi-
minių seniūnus ir apskaitininkus, kad
jiems klausantis perskaityčiau šiuos
žodžius ir pašaukčiau dangų ir žemę
prieš juos liudyti. [29]Gerai žinau, kad
jūs, man mirus, iš tikrųjų nedorai elg-
sitės, nukrypsite nuo kelio, kuriuo eiti
esu jums įsakęs. Ištiks jus nelaimė atei-
tyje, nes darote, kas nedora VIEŠPATIES
akyse, pykdote jį savo darbais".

Mozės giesmė

[30]Tada Mozė ištarė šios giesmės žo-
džius, visai Izraelio bendrijai girdint,
iki pat galo:

32 „Klausykitės, dangūs,
leiskite man kalbėti,
tegirdi žemė mano lūpų žodžius!
[2]Tekrinta mano mokymas
kaip lietus,
telaša mano kalba kaip rasa,
tarsi švelnus lietus ant
gležnos vejos,
tarsi rasos lašeliai ant žolės.
[3]Juk VIEŠPATIES vardą skelbiu:
duokite garbę mūsų Dievui!
[4]Tai Uola! Jo darbai tobuli,
visi jo keliai iš tikrųjų teisingi.
Ištikimas Dievas, be apgaulės,
teisus ir patikimas!
[5]Tačiau neverti jo vaikai,
ta sukta, nedora karta,
pasielgė su juo apgaulingai.
[6]Nejau taip atsilygini VIEŠPAČIUI,
paika ir neišmintinga tauta?
Argi ne jis tavo tėvas,
kuris tave sukūrė,
padarė ir įkurdino?
[7]Prisimink senovės dienas,
apsvarstyk praeities amžių metus;
klausk savo tėvo, jis tau paaiškins,
savo senolių, jie tau pasakys.
[8]*Kai Aukščiausiasis skyrė
tautoms jų paveldą,

31,23 *Sk 27,23*
31,23 *Joz 1,6*
32,8 *Apd 17,26*

kai dalijo Adomo palikuonis,
jis nustatė tautų ribas pagal
Dievo* sūnų skaičių,
9 bet VIEŠPATIES dalis yra jo tauta,
Jokūbas yra jo paveldas.
10 Jis rado jį dykumoje –
tyruose vaitojančios dykumos.
Priglobė jį, rūpinosi,
saugojo kaip savo akies vyzdį.
11 Kaip erelis drąsina
savo jauniklius,
plazdendamas virš lizdo,
taip jis išskleidė savo
sparnus ir, paėmęs jį,
nešė pirmyn ant savo sparnų.
12 Vienas VIEŠPATS jį tevedė,
nebuvo su juo jokio svetimo dievo.
13 Jis atvedė jį ant krašto
aukštumų
ir maitino laukų derliumi,
duodamas čiulpti medaus iš uolų
ir alyvmedžių aliejaus iš
akmenuotos žemės,
14 varškės iš bandų, pieno
iš kaimenių
su taukais ėriukų ir avinų,
Bašano jaučių ir ožių,
drauge su geriausiais kviečiais;
putojantis vynuogių kraujas
buvo tavo gėrimas.
15 Ješurūnas* nutuko ir spardėsi.
Nutukai, tapai apkūnus
ir išpurtęs! –
Jis paliko Dievą, kuris jį padarė,
ir tyčiojosi iš savo
išganančios Uolos.
16 Jie pykdė jį svetimais dievais,
erzino bjauriais dalykais.
17 *Jie atnašavo auką demonams,
kurie nėra Dievas,
dievams, kurių niekada
nebuvo pažinoję,
naujiems, neseniai atėjusiems,
kurių jūsų protėviai niekada
nebuvo bijoję.
18 Nepaisei Uolos, kuri
tave pradėjo,
užmiršai Dievą, kuris tave pagimdė.
19 VIEŠPATS tai matė ir
buvo įpykdytas,
jis atmetė savo sūnus ir dukteris.
20 Jis tarė:
'Paslėpsiu nuo jų savo veidą,
žiūrėsiu, koks bus jų galas,
nes tai nedora karta,
neištikimi vaikai.
21 Jie mane *įerzino tuo,
kas nėra Dievas,
įpykdė savo stabais.
*Aš erzinsiu juos tuo,
kas nėra tauta,
pykdysiu juos kvaila tauta.
22 Taip, mano įniršis sukėlė ugnį,
ji degs iki pat Šeolo gelmių,
ris žemę bei jos derlių
ir padegs kalnų pamatus.
23 Krausiu jiems nelaimes
ant nelaimių,
svaidysiu į juos visas savo strėles.
24 Alins badas, niokos karštligė
ir nuožmus maras.
Paleisiu tarp jų žvėris su iltimis
ir nuodingus dulkių šliužus.
25 Lauke kalavijas,
o viduje siaubas naikins
jaunuolį ir jaunuolę,
žinduklį ir seną žilagalvį.
26 Maniau juos visiškai sunaikinti
ir ištrinti žmonėse jų atminimą,
27 bet bijojau priešo patyčių,
nes jų priešininkai gali nesuprasti
ir šaukti: ‹Mūsų ranka nugalėjo!
Visa tai ne VIEŠPATS padarė!›
28 Juk tai tauta, stokojanti proto,
neturinti supratimo.
29 Jei išmintingi būtų,
apie tai pagalvotų
ir suprastų, koks bus jų galas.

32,8 Kt. rankr.: „Izraelio“.
32,15 Hebr. „mylimasis“ – malonybinis Izraelio vardas.
32,17 *1 Kor 10,20*
32,21 *1 Kor 10,22*
32,21 *Rom 10,19*

[30] Kaip būtų galėjęs vienas
vytis tūkstantį
ar du priversti bėgti
dešimt tūkstančių,
jeigu Uola nebūtų jų įdavusi,
VIEŠPATS nebūtų jų atidavęs?'
[31] Iš tikro jų uola neprilygsta
mūsų Uolai;
net patys mūsų priešai tai liudija.
[32] Ak! Jų vynmedis kyla iš
Sodomos vynmedžio,
iš Gomoros vynuogynų;
jų vynuogės nuodingos,
o kekės karčios.
[33] Jų vynas – slibinų nuodai,
nuožmūs gyvačių apdavai.
[34] Argi tai ne pas mane paslėpta,
užantspauduota mano iždus?
[35] *Man priklauso kerštas;
atlyginsiu tą dieną, kai
jų koja paslys.
Jų nelaimės diena arti,
atskuba jų pražūtis.
[36] *VIEŠPATS tikrai apgins
savo tautą,
pasigailės savo tarnų,
kai matys nusilpus jų galybę,
nelikus nei vergo, nei laisvo.
[37] Tada jis tars:
'Kur jų dievai – uola,
kurioje jie ieškojo prieglaudos?
[38] Kur dievai, valgę jų atnašų taukus
ir gėrę jų liejamųjų aukų vyną?
Tepakyla ir tepadeda jums!
Tebūna jums prieglauda!
[39] Dabar įsidėmėkite, kad
aš, aš vienas esu tas,
ir nėra kito Dievo be manęs.
Aš daliju mirtį ir gyvastį,
sužeidžiu ir išgydau;
niekas nepajėgia išsigelbėti
iš mano rankos.
[40] Taip, aš keliu ranką į
dangų ir prisiekiu,
kaip esu amžinai gyvas:

[32,35] *Rom 12,19; Hbr 10,30*
[32,36] *Ps 135,14*

[41] kai išgaląsiu savo
tviskantį kalaviją,
ir mano ranka ims vykdyti
teisingumą,
atkeršysiu savo priešams,
atlyginsiu tiems, kurie
manęs nekenčia.
[42] Nugirdysiu krauju savo strėles,
o mano kalavijas mis mėsa,
krauju užmuštųjų ir belaisvių,
ilgaplaukių priešo vadų'.
[43] *Džiūgaukite, tautos,
dėl jo tautõs,
nes *jis atkeršys už savo
tarnų kraują,
išlies kerštą savo priešams,
atlygins tiems, kurie jo nekenčia,
ir nuvalys savo tautos žemę".
[44] Mozė atėjo drauge su Nūno sū-
numi Jozue ir, žmonėms girdint, išta-
rė visus šios giesmės žodžius. [45] Baigęs
sakyti visus šiuos žodžius visam Izrae-
liui, [46] Mozė tarė: „Dėkitės į širdį visus
žodžius, kuriuos šiandien duodu kaip
liudijimą prieš jus. Liepkite savo vai-
kams ištikimai laikytis visų šio Įstaty-
mo žodžių, [47] nes tai ne tušti žodžiai,
bet pati jūsų gyvastis. Per juos ilgai gy-
vensite žemėje, kurios paveldėti perei-
nate per Jordaną".

Mozė pamato Kanaaną

[48] *Tą pačią dieną VIEŠPATS kalbėjo
Mozei: [49] „Užkopk į šį Abarimų virti-
nės Nebojo kalną, esantį Moabo krašte
priešais Jerichą, ir pasižiūrėk į Kanaa-
no kraštą, kurį duodu izraelitams kaip
paveldą. [50] Ant kalno, į kurį kopsi, mir-
si ir tenai būsi sujungtas su savo gimi-
ne, kaip kad tavo brolis Aaronas mirė
ant Horo kalno ir buvo sujungtas su
savo gimine, [51] dėl to, kad judu nebuvo-
te man ištikimi tarp izraelitų prie Me-
ribat Kadešo vandenų Cino dykumoje,

[32,43] *Rom 15,10*
[32,43] *Apr 19,2*
[32,48-52] *Sk 27,12-14; Įst 3,23-27*

nepalaikėte mano šventumo izraelitų
tautoje. [52] Kraštą iš tolo pamatysi, ta-
čiau neįžengsi į jį; į tą kraštą, kurį duo-
du izraelitams, neįžengsi“.

Mozė palaimina Izraelį

33 Štai palaiminimas, kuriuo Die-
vo vyras Mozė prieš mirdamas
palaimino izraelitus. [2] Jis tarė:
„VIEŠPATS atėjo nuo Sinajaus,
užtekėjo jiems nuo Seyro; jis
pasirodė nuo Parano kalno,
dėl jų atkeliavo nuo
Rebibot Kadešo,
žaibams tvyksint iš jo dešinės.
[3] Iš tikrųjų *jis myli savo tautą!*
Tavo šventieji visi tavo rankoje;
žygiavo jie paskui tave,
sekdami tavo nurodymais.
[4] Kai Mozė įpareigojo
mus Įstatymu,
kaip paveldu Jokūbo bendrijai,
[5] tada [Viešpats] tapo
karaliumi Ješurūne,
tautõs galvoms į draugę
surinkus Izraelio gimines.
[6] Teišlieka gyvas Rubenas
ir teneišmiršta,
nors skaičiumi jis yra mažas“.
[7] Apie Judą jis sakė:
„VIEŠPATIE, išgirsk Judo balsą
ir parvesk jį pas savo tautą.
Sustiprink jo rankas
ir padėk jam susidūrus su priešais“.
[8] O *apie Levį sakė:
„Tebūna tavo Tumimai ir Urimai
ištikimajam vyrui,
išmėgintam prie *Masos,
su kuriuo grūmeisi prie
*Meribos vandenų.
[9] Apie savo tėvą ir motiną jis sakė:
‘Nepažįstu jų!’
Į savo gimines nekreipė dėmesio,
savo vaikus atsisakė pažinti,
nes laikėsi tik tavo žodžio
ir nenutolo nuo tavo Sandoros.
[10] Jokūbą jie moko tavo įsakų
ir Izraelį tavo Įstatymo;
smilkalus jie deda tavo akivaizdoje
ir deginamąsias aukas
ant tavo aukuro.
[11] Laimink, VIEŠPATIE, jo nuosavybę
ir maloniai priimk jo
rankų tarnybą.
Taip smok į strėnas jo priešams,
nekenčiantiems jo,
kad jie daugiau nebeatsikeltų“.
[12] Apie Benjaminą jis sakė:
„VIEŠPATIES numylėtinis
saugiai ilsisi;
Aukščiausiasis globoja jį visą dieną,
mylimasis ilsisi ant jo pečių“.
[13] O apie Juozapą sakė:
„Tebūna VIEŠPATIES
palaimintas jo kraštas
rinktine rasos dovana iš dangaus
ir iš bedugnės, glūdinčios po žeme,
[14] geriausiais saulės vaisiais
ir geriausiais mėnesių vaisiais,
[15] geriausiu senųjų kalnų derliumi
ir amžinųjų kalvų dosnumu,
[16] geriausiomis žemės dovanomis
bei jos pilnatve
ir malone Apsireiškusiojo krūme.
Teapvainikuoja visa tai
Juozapo galvą,
viršugalvį pašvęstojo tarp brolių.
[17] Kaip pirmagimis jautis
savo didybėje,
jis turi ragus tarsi laukinio jaučio;
subado jais tautas
iki pat žemės pakraščių.
Tokie tat yra Efraimo miriadai,
tokie tat yra Manaso tūkstančiai“.
[18] Apie Zabuloną jis sakė:
„Džiaukis, Zabulonai,
savo kelionėse,
o tu, Isacharai, savo palapinėse!
[19] Į kalną jie kviečia tautas,
ten atnašauja teisias aukas,
nes jie ragauja jūrų pertekliaus
ir smėlyje slypinčių gėrybių“.

33,8 *Iš 28,30*
33,8 *Iš 17,7*
33,8 *Iš 17,7; Sk 20,13*

[20] O apie Gadą sakė:
„Tebūna palaimintas,
kuris plečia Gadą!
Gadas guli kaip liūtas,
nuplėšia aukai ranką ir galvą.
[21] Pirmienas sau pasirinko,
nes ten buvo vadui paskirta dalis;
jis atėjo tautos priekyje,
įvykdė VIEŠPATIES teisumą
ir jo įsakus Izraeliui".
[22] Apie Daną jis sakė:
„Danas yra liūtukas,
puolantis iš Bašano".
[23] O apie Naftalį sakė:
„O, Naftali, esi sotus palaimos
ir kupinas VIEŠPATIES palaiminimo;
paveldėk jūrą ir pietus!"
[24] Apie Ašerą jis sakė:
„Tebūna Ašeras laimingiausias
tarp sūnų;
tebūna jis brolių mėgstamas,
temirko aliejuje savo kojas!
[25] Tebūna tavo durų velkės
iš geležies ir vario;
būk saugus visàs savo dienas!"
[26] „O, Ješurūnai, nėra kito
tokio, kaip Dievas,
atskriejantis dangumi tau padėti
savo didybėje virš debesų!
[27] Dievas – prieglobstis nuo seno,
žemėje jo ámžinos rankos.
Nuvarė priešą tau nuo kelio ir tarė:
'Sunaikink!'
[28] Užtat Izraelis saugiai gyvena,
rami Jokūbo buveinė
grūdų ir vyno krašte,
po rasa lynojančiu dangumi.
[29] Laimingas tu, Izraeli!
Kas panašus į tave –
tautą, išgelbėtą VIEŠPATIES,
tave globojančio skydo,
tavo pergalingojo kalavijo!
Tavo priešai gūždamiesi
ateis pas tave,
o tu trypsi jų viršūnes".

Mozės mirtis

34 Tada Mozė užkopė iš Moabo
lygumų į Nebojo kalną, Pisgos
viršūnę, esančią priešais Jerichą, ir
VIEŠPATS parodė jam visą kraštą: Gilea-
dą iki pat Dano, [2] visą Naftalį, Efraimo
ir Manaso kraštą, visą Judo kraštą iki
pat Vakarų jūros, [3] Negebą ir Lygumą,
Jericho, Palmių miesto, slėnį iki pat Co-
aro. [4] VIEŠPATS sakė jam: „Tai kraštas,
kurį prisiekiau *Abraomui, *Izaokui ir
*Jokūbui, tardamas: 'Aš duosiu jį tavo
palikuonims'. Leidau tau jį pamatyti
savo akimis, bet tu ten nenueisi".
[5] Taigi VIEŠPATIES tarnas Mozė
numirė ten, Moabo krašte, pagal
VIEŠPATIES žodį. [6] Jis buvo palaidotas
slėnyje, Moabo krašte, priešais Bet
Peorą, bet jo kapo vietos niekas ne-
žino iki šios dienos. [7] Mozė mirė, tu-
rėdamas šimtą dvidešimt metų; akys
dar nebuvo jam aptemusios, jėgos dar
nebuvo išsekusios. [8] Izraelitai raudo-
jo Mozės Moabo lygumose trisdešimt
dienų.
Mozės gedulo metas pasibaigė.
[9] Nūno sūnus Jozuė buvo kupinas iš-
minties dvasios, nes Mozė buvo už-
dėjęs ant jo savo rankas, o izraelitai jo
klausė, kaip Mozė buvo įsakęs.
[10] Niekada nuo tol Izraelyje nebeki-
lo toks pranašas, kaip Mozė, su kuriuo
*VIEŠPATS susitiko tiesiogiai. [11] Nie-
kas jam neprilygo ženklais ir nuosta-
biais darbais, kuriuos atlikti VIEŠPATS
jį siuntė Egipto žemėn prieš faraoną,
visus dvariškius bei visą žemę, [12] ir ga-
linga ranka bei visiems pagarbią baimę
keliančiais darbais, atliktais viso Izrae-
lio akyse.

34,4 *Pr 12,7*
34,4 *Pr 26,3*
34,4 *Pr 28,13*
34,10 *Iš 33,11*

ISTORINĖS KNYGOS

Istorinėmis knygomis (gr. *historika biblia*, lot. *libri historici*) krikščionių tradicijoje vadinama dvylika ST knygų.

Pirmoji šių knygų grupė – *Jozuės* ir *Teisėjų knygos, Samuelio pirma, Samuelio antra, Karalių pirma* ir *Karalių antra knygos* (vėliau prie jų prijungta ir *Rūtos knyga*) – apima nuoseklų pasakojimą; istoriniai įvykiai čia pasakojami Pakartoto Įstatymo knygos (gr. *deuteronomion*, lot. *deuteronomium*) teologijos požiūriu ir stiliumi, todėl jas priimta vadinti **Deuteronomisto** knygomis.

Kita grupė – *Metraščių pirma* ir *Metraščių antra knygos, Ezros* ir *Nehemijo knygos* – vadinama **Metraštininko** knygomis pagal pirmųjų iš jų pavadinimą.

Pasakojimo pobūdžiu prie Istorinių knygų pritampa ir *Esteros knyga*.

Šiose knygose išrinktosios tautos istorija atskleidžiama ypatingu požiūriu – parodant, kaip Dievo planas pildosi žmonių gyvenime.

JOZUĖS KNYGA

Jozuės knyga (hebr. *jehōšua'*, gr. *iēsous*, lot. *josue/iosue (bennun/nave)*) pasakoja, kaip Mozės įpėdinio Jozuės vedama išrinktoji tauta įžengia į Pažado Žemę (apie 1230–1200 m. pr. Kr.).

Perėję Jordaną ir paėmę Jerichą, izraelitai užkariauja Kanaaną (sk. 1–12), kraštas padalijamas dvylikai giminių (sk. 13–21), o žygyje dalyvavę Užjordanės gyventojai grįžta namo (sk. 22–24). Pasakojimas baigiamas Jozuės mirtimi.

Dievas įvykdo savo pažadą, išrinktoji tauta apsigyvena krašte, kurį gavo kaip paveldą.

Dievo žodis Jozuei

1 VIEŠPATIES tarnui Mozei mirus,
VIEŠPATS kalbėjo Mozės patarnau-
tojui Nūno sūnui Jozuei, sakydamas:
2 „Mano tarnas Mozė mirė. Tuoj pat
pasiruošk pereiti Jordaną – tu ir visi šie
žmonės – į kraštą, kurį duodu jiems,
izraelitams! 3 *Kiekvieną vietą, į ku-
rią tik įkelsite koją, atiduodu jums,
kaip Mozei pažadėjau. 4 Jūsų žemė bus
nuo dykumos bei Libano iki didžio-
sios upės, Eufrato upės – visas hetitų
kraštas – ir iki pat Didžiosios jūros,
kur leidžiasi saulė. 5 Niekas nepajėgs
tau pasipriešinti per visą tavo gyveni-
mą. Kaip buvau su Moze, taip būsiu ir
su tavimi. *Neapvilsiu tavęs ir nepa-
liksiu! 6 *Būk stiprus ir ryžtingas, nes
tu padalysi šiems žmonėms kraštą,
kurį jiems duoti esu prisiekęs jų pro-
tėviams. 7 Tik būk stiprus ir labai ryž-
tingas, ištikimai elgdamasis pagal visą
Įstatymą, kurį mano tarnas Mozė tau
davė. Nenutolk nuo jo nei į dešinę, nei
į kairę, idant tau sektųsi, kad ir kur ei-
tumei! 8 Neleisi šiai Įstatymo knygai
pasitraukti tau nuo lūpų, bet kartosi ją
dieną naktį, kad ištikimai laikytumeisi
visko, kas joje parašyta. Tik tada pada-
rysi savo kelią sėkmingą, tik tada tau
seksis. 9 Argi tau neįsakiau: ‘Būk sti-
prus ir ryžtingas’? Taigi nesibaimink ir
nenuogąstauk, nes VIEŠPATS, tavo Die-
vas, su tavimi, kad ir kur eitumei!“
10 Tada Jozuė įsakė žmonių apskai-
tininkams: 11 „Pereikite per stovyklą
ir liepkite žmonėms: ‘Apsirūpinkite
maisto atsargomis, nes po trijų dienų
pereisite Jordaną, kad įžengtumėte pa-
veldėti krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Die-
vas, duoda jums kaip nuosavybę’“.

Užjordanės giminių pagalba

12 *O Rubeno ir Gado giminių žmo-
nėms bei pusės Manaso giminės žmo-
nėms Jozuė kalbėjo: 13 „Atsiminkite,
ką VIEŠPATIES tarnas Mozė jums įsa-
kė, sakydamas: ‘VIEŠPATS, jūsų Dievas,
suteikia jums poilsio vietą ir duoda
šią žemę’. 14 Jūsų žmonos bei vaikai ir
galvijai pasiliks krašte, kurį Mozė davė
jums Užjordanėje. Bet visi jūsų kariai
turi pereiti upę ginkluoti savo giminai-
čių priekyje ir turi jiems padėti, 15 kol
VIEŠPATS, jūsų Dievas, nebus suteikęs
jūsų giminaičiams poilsio vietos, kokią
jūs jau turite, ir kol jie nebus paveldėję
krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra

1,3-5 *Įst 11,24-25*
1,5 *Hbr 13,5*
1,6 *Įst 31,6.7.23*
1,12-15 *Sk 32,28-32; Įst 3,18-20; Joz 22,1-6*

jiems paskyręs. Tada galėsite sugrįžti į
savo kraštą ir jį paveldėti, kraštą, kurį
VIEŠPATIES tarnas Mozė paskyrė jums į
rytus nuo Jordano“.
16 „Visa, ką mums įsakai, padarysi-
me, – atsakė jie Jozuei, – kur tik mus
siųsi, ten eisime. 17 Klausysime tavęs,
kaip klausėme Mozės. Tik VIEŠPATS,
tavo Dievas, tebūna su tavimi, kaip
buvo su Moze! 18 Jei kas maištautų
prieš tavo įsakymą ar neklausytų tavo
žodžių, kad ir ką jam įsakytum, bus
nubaustas mirtimi. Tik būk stiprus ir
ryžtingas!“

Rahaba ir žvalgai

2 Tada Nūno sūnus Jozuė išsiun-
tė iš Šitimų slaptomis du žvalgus,
tardamas: „Eikite ir išžvalgykite kraš-
tą, ypač Jerichą“. Atėję į Jerichą, jiedu
nuėjo į namus paleistuvės, vardu *Ra-
haba, ir ten apsinakvojo. 2 Jericho ka-
raliui buvo pasakyta: „Žiūrėk, šiąnakt
čia atėjo keletas izraelitų krašto žval-
gyti!“ 3 Tada Jericho karalius paliepė
įsakyti Rahabai: „Išvaryk vyrus, atė-
jusius pas tave ir įžengusius į tavo na-
mus, nes jie atėjo tik krašto išžvalgyti“.
4 Moteris buvo tuos du vyrus priėmusi
ir paslėpusi. „Taip, – tarė ji, – tie vyrai
užėjo pas mane, bet iš kur jie, aš neži-
nojau! 5 Temstant, atėjus laikui užda-
ryti vartus, tie vyrai išėjo. Kur jie nu-
ėjo, nežinau. Skubėkite vytis, nes dar
galite juos pasivyti!“ 6 O ji buvo juos
užvedusi ant stogo ir paslėpusi po li-
nais, kuriuos buvo ten išklojusi. 7 Taigi
karaliaus vyrai vijosi juos Jordano ke-
liu Jordano brastų link. Vos jiems išėjus
vytis, vartai buvo uždaryti.
8 Žvalgai dar nebuvo užmigę, kai ji
užlipo pas juos ant stogo. 9 Ji sakė vy-
rams: „Žinau, kad VIEŠPATS yra šį kraš-
tą jums atidavęs, nes dėl jūsų mus yra
apėmęs išgąstis. Visi krašto gyventojai
dėl jūsų dreba! 10 Žinoma, mes girdėjo-
me, kaip *VIEŠPATS nusekino Nendrių
jūros vandenį, kai ėjote iš Egipto, ir *ką
jūs padarėte Užjordanėje tiems dviem
amoritų karaliams – Sihonui ir Ogui,
kuriuos visiškai sunaikinote. 11 Kai apie
tai išgirdome, apmirė mūsų širdys. Dėl
jūsų visi netekome žado, nes VIEŠPATS,
jūsų Dievas, iš tikrųjų yra Dievas aukš-
tai danguje ir čia, žemėje. 12 Tad prašy-
čiau prisiekti VIEŠPAČIU, kad maloniai
elgsitės su mano tėvo namais, nes aš
su jumis maloniai pasielgiau. Duokite
man tikrą ženklą, 13 kad paliksite gyvus
mano tėvą ir motiną, brolius ir seseris
bei visus gimines ir išgelbėsite mūsų
gyvastį nuo mirties“. 14 „Mūsų gyvybė
už jūsų gyvybę! – atsakė jai vyrai. – Jei
tu mūsų reikalo neišduosi, mes elgsi-
mės su tavimi maloniai ir ištikimai, kai
VIEŠPATS atiduos mums kraštą“.
15 Tada ji nuleido juos ant žemės vir-
ve pro langą, nes jos namai buvo prie
išorinio miesto sienos mūro; ji gyveno
pačiame sienos mūre. 16 Ji tarė jiems:
„Eikite aukštumų link, kad kartais ne-
užkluptų tie, kurie jus vejasi. Slapsty-
kitės tenai trejetą dienų, kol sugrįš tie,
kurie jus vejasi. Po to galėsite eiti savo
keliu“. 17 O vyrai ją įspėjo: „Mes būsime
atleisti nuo priesaikos, kuria mus pri-
saikdinai, 18 nebent, mums įsiveržus
į kraštą, pririštum šią tamsiai raudo-
nos spalvos virvelę prie lango, pro kurį
mus nuleidai ant žemės, ir surinktum
pas save į namus tėvą ir motiną, bro-
lius ir visą tėvo šeimą. 19 O kas išeitų
pro tavo namų duris į gatvę, jis pats
bus atsakingas už savo mirtį; mes bū-
sime nekalti. Bet jeigu ranka būtų pa-
kelta prieš ką nors, esantį tavo namuo-
se, mes būtume atsakingi už jo mirtį.
20 O jei išduotum mūsų reikalą, mes
būtume laisvi nuo priesaikos, kuria
mus prisaikdinai“. 21 – „Tebūna, kaip
sakote!“ – atsakė ji ir atsisveikino su

2,1 *Hbr 11,31; Jok 2,25*

2,10 *Iš 14,21*

2,10 *Sk 21,21-35*

jais. Jiems nuėjus, ji pririšo prie lango
tamsiai raudonos spalvos virvelę.
[22]Jie nuėjo tiesiai į aukštumas ir ten
išbuvo tris dienas, kol sugrįžo tie, ku-
rie juos buvo vijęsi. O besivijusieji, iš-
ieškoję visą kelią, nerado jų. [23]Tada
tie du vyrai vėl nusileido nuo aukštu-
mų. Perėję upę, atėjo pas Nūno sūnų
Jozuę ir papasakojo visa, kas jiems
buvo nutikę. [24]Jozuei jie sakė: „Iš ti-
krųjų VIEŠPATS yra atidavęs visą kraštą
į mūsų rankas. Be to, visi krašto gyven-
tojai dreba iš baimės prieš mus“.

Perėjimas per Jordaną

3 Kitą rytą anksti Jozuė ir visi izrae-
litai pakilo iš Šitimų ir nužygiavo
prie Jordano. Tuojau pat jie nepersi-
kėlė, bet apsistojo. [2]Praėjus trim die-
noms, apskaitininkai perėjo per stovy-
klą, [3]duodami žmonėms įsakymą: „Kai
tik pamatysite levitų kunigų nešamą
VIEŠPATIES, savo Dievo, Sandoros Skry-
nią, pakilkite iš savo vietų. Sekite pas-
kui ją, [4]kad žinotumėte kelią, kuriuo
turite žygiuoti, nes šiuo keliu anks-
čiau nesate ėję. Tačiau tebūna tarpas
– maždaug dviejų tūkstančių uolekčių
nuotolis – tarp jūsų ir Skrynios. Arčiau
prie jos neikite“.
[5]Jozuė sakė žmonėms: „Pašven-
tinkite save, nes rytoj VIEŠPATS darys
tarp jūsų nuostabius darbus“. [6]O ku-
nigams Jozuė paliepė: „Paimkite San-
doros Skrynią ir pereikite į priekį pir-
ma žmonių“. Tad jie paėmė Sandoros
Skrynią ir nuėjo į priekį pirma žmonių.
[7]VIEŠPATS tarė Jozuei: „Šiandien pir-
mą kartą išaukštinsiu tave viso Izraelio
akyse, idant jie žinotų, kad būsiu su ta-
vimi, kaip buvau su Moze. [8]O tu savo
ruožtu kunigams, nešantiems Sando-
ros Skrynią, įsakysi: ‘Atėję prie Jordano
vandenų pakrantės, stovėsite Jordano
upėje’“.
[9]Tada Jozuė tarė izraelitams: „Atei-
kite arčiau ir klausykitės VIEŠPATIES,
savo Dievo, žodžių. [10]Iš to, – tęsė Jozuė,
– pažinsite, kad gyvasis Dievas yra tarp
jūsų ir kad jis tikrai nuvarys jums nuo
kelio kanaaniečius, hetitus, hivus, pe-
rizus, girgašus, amoritus ir jebusiečius!
[11]Žiūrėkite, visos žemės Viešpaties
Sandoros Skrynia pereis pirma jūsų per
Jordaną. [12]Dabar išrinkite dvylika vyrų
iš Izraelio giminių, po vieną vyrą iš kie-
kvienos giminės. [13]Kai kojos kunigų,
nešančių VIEŠPATIES, visos žemės Vieš-
paties, Skrynią, sustos Jordano vande-
nyse, Jordano vandenys paliaus tekėję.
Vandenys, tekantys iš aukštupio, su-
stos kaip tvirtas pylimas“.
[14]Kai žmonės iš stovyklos iškeliavo
eiti per Jordaną, kunigai, nešdami San-
doros Skrynią, ėjo pirma žmonių. [15]Pa-
prastai Jordano upė per visą pjūtį lieja-
si per krantus. Vos tik Skrynios nešėjai
pasiekė Jordaną ir Skrynią nešusiųjų
kunigų kojos palietė vandenį pakran-
tėje, [16]vandenys, tekantys nuo aukš-
tupio, sustojo, susitelkdami į tvirtą
pylimą iki pat Adamo – miesto netoli
Cartano, o vandenys, tekantys į žemu-
pį Arabos jūros, Druskos jūros*, link,
visiškai nuseko. Žmonės perėjo Jorda-
ną priešais Jerichą. [17]Izraelitams perei-
nant upę sausa žeme, kunigai, nešusie-
ji VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, stovėjo
ant sausos žemės pačioje Jordano va-
goje, kol visa tauta perėjo per Jordaną.

Dvylikos akmenų paminklas

4 Visai tautai perėjus per Jordaną,
VIEŠPATS tarė Jozuei: [2]„Išrink iš
žmonių dvylika vyrų, po vieną iš kie-
kvienos giminės, [3]ir paliepk jiems: ‘Pa-
imkite iš tos vietos Jordano vagoje, ant
kurios stovėjo kunigų kojos, dvylika
akmenų. Neškitės juos ir padėkite toje
vietoje, kur šiąnakt nakvosite’“.
[4]Jozuė pasišaukė iš izraelitų dvy-
lika vyrų, kuriuos buvo paskyręs, po
vieną iš kiekvienos giminės. [5]Jiems
Jozuė tarė: „Prieikite prie VIEŠPATIES,

3,16 Dab. Negyvoji jūra.

savo Dievo, Skrynios Jordano vagos
viduryje ir užsikelkite kiekvienas ant
peties po akmenį pagal izraelitų gimi-
nių skaičių. [6] Tai bus jūsų ženklas. Kai
jūsų vaikai ateityje klaus: 'Ką reiškia tie
akmenys?' – [7] jūs papasakosite jiems:
'Jordano vandenys sustojo priešais
VIEŠPATIES Sandoros Skrynią. Jai per-
einant Jordaną, sustojo Jordano van-
denys'. Taigi šie akmenys bus amžinas
paminklas izraelitams".

[8] Izraelitai padarė taip, kaip Jozuė
įsakė. Paėmę dvylika akmenų iš Jorda-
no vagos pagal izraelitų giminių skai-
čių, kaip VIEŠPATS buvo Jozuei palie-
pęs, jie nešėsi juos ligi nakvynės vietos
ir ten sukrovė.

[9] Jozuė įsakė sudėti ir kitus dvylika
akmenų Jordano vagos viduryje – toje
vietoje, kur buvo stovėjusios Sandoros
Skrynią nešusių kunigų kojos. Tenai
jie tebėra iki šios dienos.

[10] Kunigai, nešusieji Skrynią, išsto-
vėjo Jordano vagoje, kol buvo įvykdy-
ta visa, ką VIEŠPATS buvo įsakęs Jozu-
ei perduoti žmonėms ir Mozė buvo
įsakęs Jozuei. Žmonės skubiai perė-
jo upę. [11] Kai visi žmonės buvo perėję,
VIEŠPATIES Skrynia ir kunigai užėmė
savo vietą žmonių priekyje. [12] Rubeno
ir Gado giminių žmonės ir pusė Ma-
naso giminės žmonių perėjo upę gin-
kluoti pirma izraelitų, kaip Mozė buvo
jiems liepęs. [13] Apie keturiasdešimt
tūkstančių kovai apsiginklavusių ka-
rių perėjo upę priešais VIEŠPATĮ į Jeri-
cho lygumas.

[14] Tą dieną VIEŠPATS išaukštino Jo-
zuę viso Izraelio akyse. Jie gerbė jį
per visą jo gyvenimą, kaip buvo gerbę
Mozę.

[15] VIEŠPATS tarė Jozuei: [16] „Įsa-
kyk kunigams, nešantiems Sando-
ros Skrynią, išbristi iš Jordano". [17] Jo-
zuė įsakė kunigams: „Išbriskite iš
Jordano". [18] Kunigams, nešusiems
VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, išbri-
dus iš Jordano vagos ir jų kojoms pa-
siekus sausumą, Jordano vandenys
sugrįžo į savo vietą, tekėdami kaip
anksčiau visa vaga.

[19] Žmonės išbrido iš Jordano pir-
mo mėnesio dešimtą dieną ir apsi-
stojo prie Gilgalo*, rytiniame Jericho
pakraštyje. [20] Anuos dvylika akmenų,
paimtų iš Jordano, Jozuė sukrovė Gil-
gale. [21] Jis kalbėjo izraelitams: „Kai jūsų
vaikai ateityje tėvų klaus: 'Ką reiškia
šie akmenys?' – [22] paaiškinsite savo
vaikams: 'Izraelitai čia perėjo Jorda-
ną sausuma!' [23] VIEŠPATS, jūsų Dievas,
nusausino jums Jordano vandenis, kol
perėjote per upę, kaip kad VIEŠPATS,
jūsų Dievas, pasielgė su Nendrių jūra,
kurią nusausino mums, kol perėjome,
[24] idant visos žemės tautos žinotų, kad
VIEŠPATIES ranka galinga, o jūs visuo-
met bijotumėte VIEŠPATIES, savo Die-
vo".

Apeigos prie Gilgalo

5 Visiems amoritų karaliams vaka-
rinėje Jordano pusėje ir visiems
kanaaniečių karaliams prie Jūros, iš-
girdusiems, kaip VIEŠPATS izraelitams
pereiti buvo nusausinęs Jordano van-
denis, apmirė širdys, ir jie nustojo drą-
sos priešintis izraelitams.

[2] Tuo metu VIEŠPATS kalbėjo Jozu-
ei: „Pasidaryk peilių iš titnago ir dar
kartą apipjaustyk izraelitus". [3] Jozuė
pasidarė titnaginių peilių ir apipjaus-
tė izraelitus prie Gibeat ha Araloto.
[4] O priežastis, dėl kurios Jozuė juos
apipjaustė, buvo ši. Visi iš Egipto išė-
jusieji žmonės, visi karinės tarnybos
amžiaus vyrai, buvo išmirę kelionėje
per dykumą po išėjimo iš Egipto. [5] Ži-
noma, visi išėjusieji iš Egipto buvo
apipjaustyti, o visi gimusieji kelio-
nėje per dykumą po išėjimo iš Egip-
to nebuvo apipjaustyti. [6] *Iš tikrųjų
izraelitai buvo klajoję keturiasdešimt

4,19 Spėjama, kad tai Mefdžaras.

5,6 *Sk 14,28-35*

metų dykumoje, kol visa tauta – ka-
rinės tarnybos amžiaus vyrai, išė-
jusieji iš Egipto – išmirė dėl to, kad
neklausė VIEŠPATIES balso. VIEŠPATS
prisiekė neleisiąs jiems niekada pa-
matyti krašto, kurį jų protėviams
buvo prisiekęs atiduoti mums, kraš-
tą, tekantį pienu ir medumi. 7 Taigi jų
vaikus, kuriuos jis užaugino vietoj jų,
Jozuė apipjaustė, nes jie buvo neapi-
pjaustyti. Kelionėje jie nebuvo buvę
apipjaustyti.

8 Kai visõs tautõs apipjaustymas
buvo atliktas, jie pasiliko ilsėtis stovy-
kloje, kolei pagijo. 9 VIEŠPATS tarė Jozu-
ei: „Šiandien nuritinau nuo jūsų Egipto
gėdą“. Todėl ta vieta iki šios dienos va-
dinama Gilgalu.

Pascha Kanaane

10 Būdami stovykloje prie Gilgalo Je-
richo lygumose, izraelitai *atnašavo
Paschą mėnesio keturioliktos dienos
vakarą. 11 Rytojaus dieną po Paschos
aukõs, būtent tą dieną, jie valgė iš kraš-
to derliaus neraugintus plokštainius ir
pagruzdintus grūdus. 12 Tą pačią dieną,
kai valgė iš krašto derliaus, izraelitai
*manos daugiau nebegavo. Jie valgė tų
metų Kanaano krašto derlių.

13 Atsitiko taip, kad Jozuė, būda-
mas netoli Jericho, pakėlė akis ir pa-
matė priešais save stovintį vyrą su iš-
trauktu iš makšties kalaviju rankoje.
Jozuė priėjo prie jo ir tarė: „Ar tu iš
mūsiškių, ar iš priešų?“ 14 Šis atsakė:
„Nei vienas, nei kitas. Esu VIEŠPATIES
kariuomenės galva. Dabar aš atėjau!“
Jozuė parpuolė kniūbsčias ir, išreikš-
damas pagarbą, tarė: „Ką mano vieš-
pats įsako savo tarnui?“ 15 VIEŠPATIES
kariuomenės galva atsakė Jozuei:
„Nusiauk kojų apavą, nes vieta, ku-
rioje stovi, šventa“. Jozuė taip ir pa-
darė.

5,10 *Iš 12,1-13*
5,12 *Iš 16,35*

Jericho užėmimas

6 Jericho vartai buvo uždaryti ir
saugomi nuo izraelitų. Niekas ne-
galėjo išeiti ar įeiti. 2 VIEŠPATS tarė Jo-
zuei: „Žiūrėk, atiduosiu į tavo rankas
Jerichą, jo karalių ir užgrūdintus vyrus.
3 Težygiuoja aplink miestą visi jūsų ka-
riai, apeidami aplink miestą vieną kar-
tą. Taip darykite šešias dienas. 4 Sep-
tyni kunigai, eidami pirma Skrynios,
tesineša septynis avino rago trimitus.
O septintą dieną, kunigams pučiant
ragus, apeisite aplink miestą septynis
kartus. 5 Pasigirdus ilgam rago garsui,
kai tik išgirsite tą rago balsą, visi žmo-
nės sušuks galingu šauksmu. Tada
miesto sienų mūrai staiga nugrius,
žmonės veršis pirmyn, kiekvienas iš
savo vietos“.

6 Nūno sūnus Jozuė pasišaukė ku-
nigus ir paliepė jiems: „Imkite Sando-
ros Skrynią! Septyni kunigai, eidami
pirma VIEŠPATIES Skrynios, tesineša
septynis avino rago trimitus“. 7 O žmo-
nėms jis tarė: „Pajudėkite! Žygiuokite
aplink miestą! Priekinė sauga težy-
giuoja pirma VIEŠPATIES Skrynios!“

8 Jozuei baigus duoti žmonėms nu-
rodymus, septyni kunigai, septyniais
avino rago trimitais nešini, pajudėjo
pirma VIEŠPATIES, pūsdami avino ra-
gus, o VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ke-
liavo jiems iš paskos. 9 Priekinė sauga
žygiavo pirma ragus pučiančių kunigų,
o užpakalinė sauga ėjo paskui Skry-
nią, ragams visą laiką gaudžiant. 10 Bet
žmonėms Jozuė buvo davęs tokį įsa-
kymą: „Nešūkaukite! Tenesigirdi jūsų
nė balso, netarkite nė žodžio iki tos
dienos, kol nepasakysiu: ‘Sušukite!’
Tada jūs šauksite“. 11 Taip jis pasiuntė
VIEŠPATIES Skrynią apeiti aplink mies-
tą. Ji apėjo vieną kartą. Po to jie sugrįžo
į stovyklą ir pernakvojo.

12 Kitą rytą Jozuė atsikėlė anksti.
Kunigai paėmė VIEŠPATIES Skrynią.
13 Septyni kunigai, septyniais avino
rago trimitais nešini, pajudėjo pirma

VIEŠPATIES Skrynios, pūsdami visą lai-
ką avino ragus. Priekinė sauga žygiavo
pirma jų, o užpakalinė sauga ėjo pas-
kui VIEŠPATIES Skrynią, ragams visą
laiką gaudžiant. [14] Antrą dieną jie apė-
jo aplink miestą vieną kartą. Po to su-
grįžo į stovyklą. Taip jie darė šešias
dienas.
[15] Septintą dieną jie atsikėlė auštant
ir apėjo aplink miestą tokia pat tvar-
ka septynis kartus. [16] Septintą kartą
kunigams pučiant ragus, Jozuė įsakė
žmonėms: „Sušukite! VIEŠPATS atida-
vė jums miestą! [17] Miestas ir visa, kas
jame, bus skirta VIEŠPAČIUI sunaikin-
ti. Tik ištvirkėlė Rahaba ir visi jos na-
muose telieka gyvi, nes ji slėpė mūsų
siųstus pasiuntinius. [18] Nelieskite su-
naikinti skirtų daiktų, kad patys nebū-
tumėte skirti sunaikinti. Paimdami bet
ką iš to, kas skirta sunaikinti, padary-
site Izraelio stovyklą sunaikinti skirtu
daiktu, užtrauksite jai nelaimę. [19] Vi-
sas sidabras ir auksas, daiktai iš vario
ir geležies yra šventi VIEŠPAČIUI. Jie bus
padėti į VIEŠPATIES iždą“.
[20] Taigi žmonės sušuko ragams su-
gaudus. Vos išgirdę ragų gausmą, žmo-
nės sušuko galingu šauksmu, ir *sie-
na nugriuvo. Žmonės veržėsi į miestą,
kiekvienas tiesiai iš savo vietos, ir už-
ėmė jį. [21] Tada jie skyrė kalaviju sunai-
kinti visa, kas buvo mieste: vyrus ir
moteris, jaunus ir senus, jaučius ir avis
bei asilus.
[22] O dviem vyrams, išžvalgiusiems
kraštą, Jozuė liepė: „Nueikite į ištvir-
kėlės namus, išveskite iš jų moterį ir
visus gimines, kaip esate jai prisiekę“.
[23] Tad jaunieji žvalgai nuėjo ir išvedė
Rahabą drauge su jos tėvu, motina,
broliais ir visais giminėmis. Jie išvedė
visą jos giminę ir apgyvendino šalia Iz-
raelio stovyklos.
[24] Miestą ir visa, kas jame, jie sude-
gino. Tik sidabrą ir auksą bei daiktus
iš vario ir geležies padėjo į VIEŠPATIES
Namų iždą. [25] *Tik ištvirkėlę Rahabą ir
jos tėvo šeimą bei visus gimines Jozuė
paliko gyvus. Jos šeima ligi šiol tebegy-
vena Izraelyje, nes ji slėpė Jozuės siųs-
tus pasiuntinius Jericho išžvalgyti.
[26] Ta proga Jozuė ištarė priesaiką:
„Tebūna *prakeiktas VIEŠPATIES
akivaizdoje žmogus,
kuris bandytų atstatyti
Jericho miestą!
Savo pirmagimio kaina jis
padės jo pamatus
ir savo jauniausiojo sūnaus
kaina pastatys vartus“.
[27] VIEŠPATS buvo su Jozue, ir jo gar-
sas pasklido po visą kraštą.

Achano nuodėmė

7 Bet izraelitai sulaužė įsakymą dėl
sunaikinti skirtų daiktų. Zeracho
sūnaus Zabdžio sūnaus Karmio sū-
nus Achanas iš Judo giminės pasiėmė
kai ką iš sunaikinti skirtų daiktų. Užtat
VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant izraelitų.
[2] Jozuė pasiuntė keletą vyrų iš Je-
richo į Ają netoli Bet Aveno, į rytus
nuo Betelio. Jis tarė jiems: „Keliauki-
te į aukštumas ir išžvalgykite kraštą“.
Vyrai iškeliavo į aukštumas ir išžval-
gė Ają. [3] Jie grįžo pas Jozuę ir pranešė:
„Nėra reikalo visiems žmonėms ke-
liauti į aukštumas. Tenukeliauja du ar
trys tūkstančiai vyrų ir teužpuola Ają.
Priešų ten nedaug, visų žmonių nevar-
gink kelione“. [4] Taigi nuėjo ten apie
tris tūkstančius žmonių, bet Ajo vyrai
privertė juos bėgti. [5] Ajo vyrai trisde-
šimt šešis iš jų užmušė, vydamiesi nuo
vartų iki pat Šebarimų ir paguldydami
šlaite. Žmonėms širdys ištirpo ir visa
drąsa išgaravo.
[6] Tada Jozuė persiplėšė drabužius.
Jis ir Izraelio seniūnai gulėjo kniūbs-
ti žemėje, apsibarstę dulkėmis galvas,

6,20 *Hbr 11,30*

6,25 *Hbr 11,31*

6,26 *1 Kar 16,34*

ligi vakaro priešais VIEŠPATIES Skrynią. 7 „Ak, Viešpatie DIEVE! – meldėsi Jozuė. – Kodėl iš viso turėjai vesti šią tautą per Jordaną? Atiduoti mus amoritams į rankas? Sunaikinti? O kad mes verčiau būtume pasitenkinę, apsigyvendami Užjordanėje! 8 O, Viešpatie, ką galiu sakyti po to, kai Izraelis parodė nugarą priešams! 9 Išgirs apie tai kanaaniečiai ir kiti krašto gyventojai, apsups mus ir nušluos mūsų vardą nuo žemės. Ką tu darysi tuomet savo didžiam vardui?“

10 VIEŠPATS atsakė Jozuei: „Stokis! Ko guli žemėje kniūbsčias? 11 Izraelis nusidėjo! Sulaužė Sandorą, kurią jiems daviau! Jie pasiėmė iš daiktų, skirtų sunaikinti, ir apsivogė, ir apsimelavo, ir įsidėjo juos tarp savo daiktų. 12 Užtat izraelitai nepajėgs priešintis, bet atsuks nugaras savo priešams, nes patys yra tapę daiktu, skirtu sunaikinti. Aš nebebūsiu daugiau su jumis, jei nesunaikinsite pas jus esančių sunaikinti skirtų daiktų. 13 Eik apvalyti žmonių! Įsakyk jiems: ‘Apsivalykite rytdienai, nes taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Tu, Izraeli, turi sunaikinti skirtų daiktų! Nepajėgsi priešintis priešams, kol nepašalinsi iš savo tarpo sunaikinti skirtų daiktų’. 14 Taigi rytoj rytą būsite pašaukti giminėmis. Giminė, kurią VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį kiltimis; kiltis, kurią VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį šeimomis; šeima, kurią VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį pavieniui vyras po vyro. 15 Žmogus, nurodytas kaip pasiėmęs sunaikinti skirtų daiktų, turi būti sudegintas – jis ir visa, kas jam priklauso, – nes sulaužė VIEŠPATIES Sandorą ir padarė Izraelyje gėdingą nusikaltimą“.

16 Kitą rytą anksti Jozuė pašaukė Izraelį giminėmis. Buvo nurodyta Judo giminė. 17 Jis liepė išeiti į priekį Judo giminės kiltims. Buvo nurodyta Zeracho kiltis. Jis liepė išeiti į priekį Zeracho kilties šeimoms. Buvo nurodyta Zabdžio šeima. 18 Jozuė liepė išeiti į priekį jo šeimai, vyrui po vyro. Galop buvo nurodytas Zeracho sūnaus Zabdžio sūnaus Karmio sūnus Achanas iš Judo giminės. 19 Tada Jozuė tarė Achanui: „Mano sūnau, garbink VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, ir šlovink jį! Pasakyk man, ką padarei. Nieko neslėpk“. 20 Achanas atsakė Jozuei: „Taip, nusidėjau VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. Štai ką padariau. 21 Pamatęs tarp grobio gražią skraistę iš Šinaro, du šimtus šekelių sidabro ir penkiasdešimt šekelių sveriantį aukso luitą, užsigeidžiau juos turėti ir pasiėmiau. Dabar jie užkasti žemėje mano palapinėje su sidabru po skraiste“.

22 Jozuės siunčiami pasiuntiniai nuskubėjo į Achano palapinę. Tikrai visa buvo užkasta palapinėje su sidabru po skraiste. 23 Paėmę iš palapinės, jie atnešė juos pas Jozuę bei visus izraelitus ir padėjo VIEŠPATIES akivaizdoje. 24 Tada Jozuė ir visas Izraelis su juo paėmė Zeracho sūnų Achaną, sidabrą, skraistę ir auksą, jo sūnus ir dukteris, jaučius, asilus ir avis, palapinę bei visa, ką jis turėjo, ir nuvedė į Achoro slėnį. 25 „Kokią nelaimę mums užtraukei! – tarė Jozuė. – Šiandien VIEŠPATS užtraukia nelaimę tau!“

Ir visas Izraelis užmušė jį akmenimis. Jie sudegino juos, metė į juos akmenis. 26 Ant jo sukrovė didelę akmenų krūvą, kuri tebėra iki šios dienos. Tada atsileido VIEŠPATIES pyktis.

Todėl toji vieta iki šios dienos vadinama Achoro slėniu.

Ajo užėmimas

8 Tada VIEŠPATS tarė Jozuei: „Nebijok ir nenuogąstauk! Pasiimk visus karius ir vėl keliauk į Ają. Žiūrėk, atiduosiu tau į rankas Ajo karalių, jo žmones ir miestą bei visą kraštą. 2 Su Ajo miestu ir jo karaliumi turi pasielgti taip, kaip pasielgei su Jerichu ir jo karaliumi. Tačiau grobį ir galvijus galite

pasidalyti kaip karo laimikį. Surenk
pasalas miesto užnugaryje“.
3 Taigi Jozuė ir visi kariai pasiruošė
žygiuoti prieš Ają. Išrinkęs trisdešimt
tūkstančių vyrų, narsių karių, jis iš-
siuntė juos pirma nakčia. 4 „Dėmesio!
Jūs būsite pasala miesto užnugaryje –
davė jiems įsakymą. – Nenutolkite per
daug nuo miesto ir būkite pasirengę.
5 Su manimi esantys žmonės ir aš ar-
tinsimės prie miesto. Kai jie išeis prie-
šintis, kaip pirmąkart padarė, mes bėg-
sime nuo jų. 6 Jie vysis mus iš paskos,
kol nuviliosime juos nuo miesto, nes
manys: ‘Bėga nuo mūsų kaip anąkart!’
Mums nuo jų bėgant, 7 jūs pakilsite iš
pasalų ir paimsite miestą. VIEŠPATS,
jūsų Dievas, atiduos jums jį į rankas.
8 Paėmę miestą, padekite jį. Daryki-
te, kaip VIEŠPATS yra įsakęs. Dėmesio!
Aš jums įsakiau!“ 9 Tada Jozuė išsiun-
tė juos. Jie nuėjo į pasalos vietą ir išsi-
dėstė tarp Betelio ir Ajo, į vakarus nuo
Ajo, o Jozuė praleido tą naktį su liku-
siais žmonėmis.
10 Anksti rytą Jozuė apžiūrėjo žmo-
nes. Po to jis išžygiavo žmonių prie-
kyje Ajo link drauge su Izraelio se-
niūnais. 11 Visi su juo buvę kariai ėjo
kartu ir, priėję miestą, įsirengė sto-
vyklą į šiaurę nuo Ajo. Tarp jų ir Ajo
buvo siaura dauba. 12 Jis buvo pasiė-
męs apie penkis tūkstančius vyrų ir
išdėstęs juos kaip pasalą tarp Betelio
ir Ajo į vakarus nuo miesto. 13 Taigi
pagrindinė stovykla išsidėstė į šiau-
rę nuo miesto, o užpakalinė sauga – į
vakarus nuo miesto. Jozuė tą naktį
praleido slėnyje. 14 Tai pastebėjęs Ajo
karalius – jis ir visi jo žmonės, mies-
to gyventojai – nuskubėjo anksti rytą
prie šlaito priešais Arabą pradėti mū-
šio su Izraeliu, bet nežinojo, kad už
miesto buvo parengta pasala. 15 O Jo-
zuė ir visas Izraelis dėjosi esą sumuš-
ti ir leidosi bėgti dykumos link. 16 Visi
miesto žmonės buvo pašaukti jų vytis.
Vydamiesi Jozuę, jie nutolo nuo mies-
to. 17 Nei Ajo mieste, nei Betelyje neli-
ko žmogaus, neišėjusio vytis Izraelio.
Jie paliko miestą be jokios gynybos ir
vijosi Izraelį.
18 Tada VIEŠPATS tarė Jozuei: „Ištiesk
ietį, kurią laikai rankoje, Ajo link, nes
aš atiduosiu jį tau į rankas“. Jozuė ištie-
sė ietį, kurią laikė rankoje, miesto link.
19 Vos jam ištiesus ranką, pasalų vyrai
skubiai pakilo iš savo vietų ir puolė
pirmyn. Jie įžengė į miestą, paėmė jį
ir nedelsdami padegė. 20 Kai Ajo vyrai
pažvelgė atgal, miesto dūmai jau kilo
ligi padangių! Jiems stigo jėgų net kur
nors pabėgti, kai dykumos link bėgę
žmonės atsisuko jų pulti. 21 Jozuė ir vi-
sas Izraelis, matydami miestą pasalos
vyrų paimtą ir iš miesto kylančius dū-
mus, atsisuko ir puolė Ajo vyrus. 22 O
kiti izraelitai išžygiavo prieš juos iš
miesto. Taigi jie buvo izraelitų apsupti
iš abiejų šonų ir išžudyti; nė vienas jų
neišliko, nė vienas nepabėgo, 23 išsky-
rus Ajo karalių, kurį jie paėmė gyvą ir
atvedė pas Jozuę.
24 Baigę žudyti visus Ajo gyventojus,
nusivijusius juos į laukus ir dykumą,
kai šie visi iki paskutinio vyro buvo
kritę nuo kalavijo, visi izraelitai sugrį-
žo į Ają ir išžudė ten likusius gyvento-
jus. 25 Tą dieną kritusių vyrų ir moterų,
visų Ajo miesto gyventojų, buvo dvyli-
ka tūkstančių.
26 Jozuė tol nenuleido rankos, ku-
rioje laikė ietį, kol visi sunaikinimui
skirti Ajo gyventojai nebuvo sunaikin-
ti. 27 Tik galvijus ir to miesto grobį iz-
raelitai pasiėmė kaip karo laimikį, kaip
VIEŠPATS buvo sakęs Jozuei.
28 Tada Jozuė sudegino Ajo miestą
ir pavertė jį amžinu piliakalniu; vieta
tebėra nuniokota iki pat šios dienos.
29 O Ajo karalių jis paliko pakartą ant
medžio ligi vakaro. Saulei leidžiantis,
Jozuė įsakė nuleisti jo lavoną nuo me-
džio ir numesti prie miesto vartų. Ant
jo buvo sukrauta didžiulė akmenų krū-
va, kuri tebėra ten iki šios dienos.

Aukuras ant Ebalo kalno

30 *Tuomet Jozuė pastatė ant Ebalo
kalno VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, au-
kurą, 31 kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė
buvo įsakęs izraelitams ir kaip parašy-
ta Mozės Įstatymo knygoje: *„Aukurą
netašytų akmenų, nepaliestų geleži-
niu įrankiu“, – ir atnašavo ant jo degi-
namąsias aukas bei aukojo bendravi-
mo aukas. 32 Ten, izraelitų akivaizdoje,
Jozuė užrašė ant akmenų nuorašą Įsta-
tymo, kurį Mozė buvo surašęs izraeli-
tams.

33 *Visas Izraelis – ateiviai ir vie-
tiniai – drauge su savo seniūnais,
apskaitininkais ir teisėjais stovėjo abi-
pus Skrynios priešais kunigus iš Levio
giminės, nešusius VIEŠPATIES Sando-
ros Skrynią. Pusė jų stovėjo atsigręžę į
Garizimo kalną, pusė – į Ebalo kalną,
kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo ka-
daise įsakęs, Izraelio tautai palaiminti.
34 Tada Jozuė perskaitė visus Įstatymo
žodžius – palaiminimus ir prakeikimus
– taip, kaip parašyta Įstatymo knygoje.
35 Nebuvo nė vieno žodžio iš visų, Mo-
zės įsakytų, kurio Jozuė nebūtų per-
skaitęs visos Izraelio bendrijos aki-
vaizdoje, įskaitant moteris, vaikus ir
tarp jų gyvenančius ateivius.

Sąjunga prieš Izraelį

9 Kai ši žinia pasiekė karalius į vaka-
rus nuo Jordano, aukštumų srityje,
Šefeloje ir palei visą Didžiosios jūros
krantą Libano link, hetitų, amoritų,
kanaaniečių, perizų, hivų ir jebusiečių
kraštą, 2 šie sudarė sąjungą kovoti su
Jozue ir Izraeliu.

3 O Gibeono gyventojai, išgirdę, kaip
Jozuė pasielgė su Jerichu ir Ajo miestu,
4 savo ruožtu ėmėsi suktybės. Jie leido-
si į kelionę, persirengę pasiuntiniais:
užkrovė savo asilams senus maišus ir
senus, suplyšusius bei sulopytus vyn-
maišius, 5 apsiavė senais bei sulopy-
tais sandalais ir apsirengė nudėvėtais
drabužiais. O visa kelionei pasiimta
duona buvo sudžiūvusi ir apipelijusi.
6 Atėję į Gilgalo stovyklą pas Jozuę, jie
tarė jam ir izraelitams: „Iš tolimo kraš-
to atėjome, siūlome jums sudaryti su
mumis sandorą“. 7 Bet izraelitai atsakė
hivams: *„Gal jūs gyvenate tarp mūsų?
Kaip mes galime sudaryti su jumis san-
dorą?“ 8 Jozuei jie paaiškino: „Mes tavo
tarnai“. O Jozuė klausė jų: „Kas jūs per
vieni? Iš kur ateinate?“ – 9 „Tavo tar-
nai atėjo iš labai tolimo krašto, vedami
VIEŠPATIES, tavo Dievo, garso, – atsakė
jie, – nes apie jį mes daug girdėjome:
visa, ką jis padarė Egipte, 10 *ir visa, ką
padarė dviem amoritų karaliams – Už-
jordanėje Hešbono karaliui Sihonui ir
Aštarote Bašano karaliui Ogui. 11 Todėl
mūsų seniūnai ir visi krašto gyventojai
liepė mums: ‘Pasiimkite kelionei mais-
to, eikite jų pasitikti ir sakykite: ‹Esa-
me jūsų tarnai. Būkite žmonės, suda-
rykite su mumis sandorą›’. 12 Duona,
kurią pasiėmėme iš namų kaip maistą
kelionei, buvo dar karšta, kai leidomės
pas jus, o dabar ji jau sudžiūvusi ir api-
pelijusi. 13 Mūsų vynmaišiai buvo nau-
ji, kai juos prisipylėme, o dabar jie jau
suplyšę. Ir mūsų drabužiai bei sanda-
lai nusidėvėjo per tokią ilgą kelionę“.
14 Vyrai patikėjo jų žodžiais apie mais-
tą ir drabužius, bet VIEŠPATIES žodžio
neatsiklausė. 15 Jozuė sudarė su jais
taiką, laiduodamas jiems gyvastį san-
dora, kurią bendrijos vadai patvirtino
priesaika.

16 Praėjus trim dienoms po sando-
ros, sudarytos su jais, izraelitai su-
žinojo, kad tai buvo jų kaimynai ir
gyveno jų žemėje. 17 Tad izraelitai lei-
dosi į kelionę ir trečią dieną pasiekė
jų miestus. Gibeoniečių miestai buvo

8,30-32 *Įst 27,2-8*
8,31 *Iš 20,25*
8,33-35 *Įst 11,29; 27,11-14*

9,7 *Iš 23,32; 34,12; Įst 7,2*
9,10 *Sk 21,21-35*

Gibeonas, Kefyra, Beerotai ir Kirjat
Jearimai. 18 Bet izraelitai neužpuolė
jų, nes bendrijos vadai buvo prisiekę
VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu. Todėl visa
bendrija pradėjo murmėti prieš vadus,
19 bet vadai bendrijai atsakė: „Prisie-
kėme jiems VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu,
užtat užgauti jų negalime. 20 Bet štai
ką su jais darysime: paliksime gyvus,
kad nekiltų ant mūsų jokio pykčio dėl
priesaikos, kuria prisiekėme“. 21 Vadai
sakė izraelitams: „Telieka jie gyvi ir te-
tampa kertančiais malkas ir nešančiais
vandenį visai bendrijai!“ Taigi taip dėl
jų nusprendė vadai.

22 Jozuė pasišaukė juos ir taip kalbėjo:
„Kodėl mus apgavote, sakydami: ‘Mes
gyvename toli nuo jūsų’ – o iš tikrų-
jų gyvenate tarp mūsų? 23 Užtat būkite
prakeikti! Visą laiką būsite vergai, mal-
kų kirtėjai ir vandens nešėjai mano Die-
vo Namams“. 24 Jozuei jie atsakė: „Matai,
tavo tarnai buvo girdėję, kad VIEŠPATS,
tavo Dievas, pažadėjo savo tarnui Mozei
duoti jums visą kraštą ir dėl jūsų sunai-
kinti visus krašto gyventojus. Dėl jūsų
mes ir buvome apimti didelės baimės
dėl savo gyvasties, užtat taip ir padarė-
me. 25 Kaip matai, dabar esame tavo ran-
kose. Kas gera ir teisu tavo akyse daryti
su mumis, tai ir daryk!“

26 Taip jis su jais ir pasielgė. Išgel-
bėjo nuo izraelitų, neišžudė. 27 Bet tą
dieną Jozuė padarė juos malkų kir-
tėjais ir vandens nešėjais bendrijai ir
VIEŠPATIES aukurui toje vietoje, kurią
VIEŠPATS išsirinktų. Taip jie ir liko ligi
šios dienos.

Gibeono apgula

10 Sužinojęs, kad Jozuė paėmė Ają
bei skyrė jį sunaikinti ir pasiel-
gė su Aju bei jo karaliumi, kaip buvo
pasielgęs su Jerichu bei jo karaliumi, ir,
be to, kad Gibeono gyventojai sudarė
taiką su Izraeliu ir gyvena tarp jų, 2 Je-
ruzalės karalius Adoni Cedekas baisiai
išsigando. Mat Gibeonas, vienas kara-
liškųjų miestų, buvo didelis miestas, iš
tikrųjų didesnis už Ają, o visi jo vyrai
buvo galiūnai. 3 Tad Jeruzalės karalius
Adoni Cedekas pasiuntė Hebrono ka-
raliui Hohamui, Jarmuto karaliui Pira-
mui, Lachišo karaliui Jafijai ir Eglono
karaliui Debyrui tokį pranešimą:
4 „Ateikite pas mane ir padėkite man
nugalėti Gibeoną, nes jis sudarė taiką
su Jozue ir izraelitais“.

5 Penki amoritų karaliai – Jeruza-
lės karalius, Hebrono karalius, Jarmu-
to karalius, Lachišo karalius ir Eglono
karalius – sutelkė savo pajėgas ir atvy-
ko kiekvienas su savo kariuomene. Jie
apgulė Gibeoną ir kariavo su juo.

6 O gibeoniečiai pasiuntė Jozuei į
stovyklą prie Gilgalo pranešimą: „Ne-
apleisk savo tarnų! Atskubėk pas mus
ir išgelbėk! Padėk mums, nes visi aukš-
tumų srities amoritų karaliai susibūrė
prieš mus!“ 7 Tad Jozuė – jis ir visos jo
ginkluotosios pajėgos, visi galiūnai –
iškeliavo iš Gilgalo.

8 VIEŠPATS tarė Jozuei: „Nebijok, nes
atiduosiu juos tau į rankas. Nė vienas
jų nepajėgs tau pasipriešinti!“ 9 Žygia-
vęs visą naktį iš Gilgalo, Jozuė užklu-
po juos netikėtai. 10 VIEŠPATS apstulbi-
no juos išgąsčiu Izraelio akivaizdoje.
Izraelitai sutriuškino juos prie Gibe-
ono ir vijosi Bet Horono šlaito keliu,
niokodami iki pat Azekos ir Makedos.
11 Jiems bėgant nuo Izraelio žemyn Bet
Horono šlaitu, VIEŠPATS svaidė ant jų
iš dangaus didžiulius akmenis iki pat
Azekos, ir jie žuvo. Daugiau žuvo nuo
krušos, negu izraelitai užmušė kala-
viju.

12 Tą dieną, kai VIEŠPATS atidavė
amoritus izraelitams, Jozuė kreipėsi į
VIEŠPATĮ. Visų izraelitų akivaizdoje jis
tarė:

„Sustok, saule, virš Gibeono
ir tu, mėnuli, virš Ajalono slėnio!“
13 Saulė sustojo,
ir mėnulis stovėjo,
kol tauta atkeršijo savo priešams.

Argi tai neužrašyta *Jašaro knygoje*?
Saulė sustojo viduryje dangaus skliau-
to ir neskubėjo leistis bemaž visą dieną.
14 Nei prieš tai, nei po to nebuvo tokios
dienos, kaip ši, VIEŠPAČIUI paklausius
žmogaus balso! Tikrai VIEŠPATS kovojo
už Izraelį!
15 Tada Jozuė drauge su visu Izraeliu
sugrįžo į stovyklą prie Gilgalo.

Karaliai Makedos oloje

16 Tuo tarpu anie penki karaliai pabėgo
ir pasislėpė oloje prie Makedos. 17 Jo-
zuei buvo pranešta: „Pastebėti tie pen-
ki karaliai, pasislėpę oloje prie Make-
dos". 18 Jozuė paliepė: „Užriskite olos
angą keletu didelių akmenų ir pasta-
tykite vyrus jų saugoti. 19 Patys ten ne-
stovėkite. Lipkite priešams ant kulnų
ir pulkite juos iš užnugario. Neleiski-
te jiems pasitraukti į savo miestus, nes
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra juos atidavęs
jums į rankas".
20 Galop, kai Jozuė ir izraelitai buvo
sudavę jiems mirtiną smūgį, ir jie buvo
sudoroti, išskyrus į savo miestus pasi-
traukusius bėglius, 21 visa kariuomenė
sugrįžo pas Jozuę į stovyklą prie Make-
dos. Niekas nebedrįso murmėti prieš
izraelitus!
22 Dabar Jozuė paliepė: „Atidaryki-
te olos angą ir atveskite pas mane tuos
penkis karalius". 23 Tai padarę, jie atve-
dė pas jį iš olos penkis karalius – Jeru-
zalės karalių, Hebrono karalių, Jarmu-
to karalių, Lachišo karalių ir Eglono
karalių. 24 Atvedus pas Jozuę tuos ka-
ralius, Jozuė sušaukė visus izraelitus
ir vadams galiūnų, kurie buvo ėję su
juo, tarė: „Prieikite ir minkite kojomis
šiems karaliams ant sprandų". Jie pri-
ėjo ir mynė kojomis jiems ant spran-
dų. 25 O Jozuė tarė jiems: „Nebijokite
ir nenuogąstaukite! Būkite stiprūs ir
ryžtingi, nes VIEŠPATS taip padarys vi-
siems jūsų priešams, su kuriais kovo-
jate!" 26 Po to Jozuė įsakė juos užmuš-
ti ir pakabinti ant penkių medžių. Jie
kabojo ant medžių ligi vakaro. 27 Sau-
lei leidžiantis, Jozuė įsakė nuimti juos
nuo medžių ir sumesti į olą, kurioje jie
slėpėsi. Olos anga buvo užversta di-
džiuliais akmenimis, kurie išliko ten
iki šios dienos.

Pietų Kanaano užkariavimas

28 Tuo pačiu metu Jozuė paėmė Ma-
kedą, ištiko ją ir jos karalių kalaviju.
Miestą ir visus žmones jis skyrė sunai-
kinti, nė vieno nepaliko gyvo. Su Ma-
kedos karaliumi jis pasielgė taip, kaip
buvo pasielgęs su Jericho karaliumi.
29 Iš Makedos Jozuė patraukė su visu
Izraeliu į Libną ir kovojo su Libna. 30 Ir
ją bei jos karalių VIEŠPATS atidavė Izra-
eliui į rankas. Miestą ir visus žmones
Jozuė ištiko kalaviju, nė vieno nepali-
ko gyvo. Su Libnos karaliumi jis pasiel-
gė taip, kaip buvo pasielgęs su Jericho
karaliumi.
31 Iš Libnos Jozuė patraukė su visu
Izraeliu į Lachišą, apgulė ir puolė.
32 VIEŠPATS atidavė Lachišą Izraeliui į
rankas. Miestą jis paėmė kitą dieną ir
ištiko jį bei visus žmones kalaviju, kaip
buvo padaręs Libnoje.
33 Tada Gezero karalius Horamas
atėjo į pagalbą Lachišui, bet Jozuė nu-
galėjo jį ir jo pajėgas ir nepaliko nė vie-
no gyvo.
34 Iš Lachišo Jozuė patraukė su visu
Izraeliu į Egloną. Jie surengė miesto
apgulą, puolė 35 ir, paėmę tą pačią die-
ną, ištiko jį kalaviju. O visus žmones tą
pačią dieną skyrė sunaikinti, kaip buvo
padaręs Lachišui.
36 Iš Eglono Jozuė nukeliavo su visu
Izraeliu į Hebroną ir puolė jį. 37 Paėmę
miestą, ištiko jį kalaviju – karalių, visus
jam pavaldžius miestus ir visus žmo-
nes. Nepaliko nė vieno gyvo. Kaip buvo
padaręs Eglonui, taip skyrė sunaikinti
ir Hebroną bei visus jo žmones.

10,13 *2 Sam 1,18*

10,13 Senovės Izraelio epas.

38 Tada Jozuė ir visas Izraelis pasu-
ko Debyro link ir puolė jį. 39 Paėmė jį, jo
karalių ir visus pavaldžius miestus, iš-
tiko kalaviju ir skyrė sunaikinti visus jo
žmones. Nepaliko nė vieno gyvo. Kaip
buvo padarę Hebronui ir Libnai bei jos
karaliui, taip padarė ir Debyrui bei jo
karaliui.

40 Taip Jozuė nugalėjo visą kraštą:
aukštumų sritį, Negebą, Šefelą ir šlaitus
su visais jų karaliais. Jis nepaliko nė vie-
no gyvo, bet skyrė sunaikinti visa, kas
alsuoja, kaip VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
buvo įsakęs. 41 Jozuė nugalėjo juos nuo
Kadeš Barnėjos ligi Gazos, visą Goše-
no kraštą ligi pat Gibeono. 42 Visus tuos
karalius ir jų kraštą Jozuė paėmė vienu
kartu, nes VIEŠPATS, Izraelio Dievas, ko-
vojo už Izraelį. 43 Tada Jozuė sugrįžo su
visu Izraeliu į stovyklą prie Gilgalo.

Šiaurės Kanaano užkariavimas

11 Apie tai sužinojęs, Hacoro ka-
ralius Jabinas davė žinią Ma-
dono karaliui Jobabui, Šimrono ka-
raliui, Achšafo karaliui 2 ir kitiems
karaliams šiaurėje, aukštumų srityje,
Araboje į pietus nuo Kinaroto, lygu-
mos srityje ir Doro srityje vakaruose,
3 kanaaniečiams rytuose ir vakaruose,
amoritams, hetitams, perizams bei je-
busiečiams aukštumų srityje ir hivams
Hermono papėdėje, Micpos krašte.
4 Jie išėjo į mūšį su didele kariuomene,
lydimi visų savo pajėgų, tokių gausių,
kaip smiltys pajūryje, su daugybe žirgų
ir kovos vežimų. 5 Visi šie karaliai su-
jungė savo pajėgas, nužygiavo prie Me-
romo vandenų ir čia pasistatė stovyklą
kovoti su Izraeliu.

6 O VIEŠPATS tarė Jozuei: „Nebijok!
Rytoj šiuo laiku aš paguldysiu juos vi-
sus užmuštus Izraelio akivaizdoje. Tu
turi suluošinti jų žirgus ir sudeginti jų
kovos vežimus“. 7 Jozuė užklupo juos
staiga su visa savo kariuomene prie
Meromo vandenų ir puolė. 8 VIEŠPATS
atidavė juos Izraeliui į rankas. Izraeli-
tai nugalėjo juos ir vijosi iki pat Didžio-
jo Sidono ir Misrefot Maimų, o rytų
link – iki pat Micpės slėnio. Jie tol puo-
lė juos, kol nė vieno neliko gyvo. 9 Jo-
zuė pasielgė su jais, kaip VIEŠPATS buvo
jam įsakęs: jų žirgus suluošino ir kovos
vežimus sudegino.

10 Tada Jozuė pasuko ir užėmė Ha-
corą, o jo karalių nužudė kalaviju.
Hacoras anksčiau buvo visų anų ka-
ralysčių galva. 11 Jie skyrė sunaikinti ir
išžudė kalaviju visus jo žmones. Nebu-
vo palikta nieko, kas alsuoja, o pats Ha-
coras sudegintas. 12 Jozuė paėmė visus
anuos karališkuosius miestus ir jų ka-
ralius. Skirdamas sunaikinti jis nužudė
juos kalaviju, kaip Dievo tarnas Mozė
buvo įsakęs. 13 Tačiau Izraelis nesunai-
kino nė vieno iš miestų, pastatytų ant
supiltų kalvų, išskyrus Hacorą, kurį Jo-
zuė sudegino. 14 Visą šių miestų grobį,
įskaitant galvijus, izraelitai pasiėmė
kaip karo laimikį. Tik visus gyventojus
jie žudė kalaviju, kol visiškai išnaiki-
no, nepalikdami nė vieno gyvo. 15 Kaip
VIEŠPATS buvo įsakęs savo tarnui Mo-
zei, taip Mozė įsakė Jozuei, taip Jozuė ir
pasielgė. Jis nepaliko nieko nepadary-
ta, ką VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Užkariavimo suvestinė

16 Jozuė užėmė visą tą kraštą: Judo
aukštumas, Negebą, visą Gošeno sri-
tį, Šefelą, Arabą, Izraelio aukštumas
ir pajūrio lygumą 17 nuo Halako kalno,
kuris dunkso virš Seyro srities, iki pat
Baal Gado Libano slėnyje, Hermono
kalno papėdėje. Visus jų karalius jis
sugaudė ir išžudė. 18 Ilgą laiką Jozuė
kariavo su visais anais karaliais. 19 Ne-
buvo miesto, sudariusio taiką su izrae-
litais, išskyrus hivus – Gibeono gyven-
tojus. Jie visi paimti mūšiuose, 20 nes
VIEŠPATS buvo nutaręs taip užkietinti
jų širdis, kad, išeidami kovoti su Izrae-
liu, jie būtų skirti *sunaikinti ir, neradę

11,20 Įst 7,16

pasigailėjimo, išnaikinti, kaip VIEŠPATS
buvo Mozei įsakęs.
21 Tuo pačiu metu Jozuė įsiveržė
į aukštumų sritis ir ten išnaiki-
no anakiečius* iš Hebrono, Debyro,
Anabo, iš visų Judo ir Izraelio aukštu-
mų. Jozuė skyrė sunaikinti juos ir jų
miestus. 22 Izraelitų krašte anakiečių
nebeliko; tik Gazoje, Gate ir Ašdode jų
užsiliko.
23 Taigi Jozuė užėmė visą kraštą,
kaip VIEŠPATS buvo sakęs Mozei. Tada
Jozuė atidavė jį Izraeliui kaip paveldą
pagal jų giminių padalas. Karas krašto
nebevargino.

Nugalėtųjų karalių sąrašas

12 *Štai krašto karaliai, kuriuos izra-
elitai nugalėjo ir užėmė jų žemes.
Į rytus nuo Jordano, nuo Arnono
slėnio iki Hermono kalno, įskaitant
rytinę Arabos dalį – 2 amoritų kara-
lius Sihonas, gyvenęs Hešbone ir val-
dęs Gileado dalį nuo Aroero Arnono
slėnio pakraštyje ir paties slėnio iki
Jaboko slėnio bei Amono krašto ribos
3 ir rytinę Arabą iki Kinereto jūros*,
o pietų link, per Bet Ješimotus Pisgos
šlaitų papėdėje rytiniame šone, že-
myn iki Arabos jūros, tai yra Druskos
jūros. 4 Taip pat Bašano karalius Ogas,
vienas paskutinių refajų, gyvenęs Aš-
tarote ir Edrėjyje 5 ir valdęs Hermono
kalną, Salchą, visą Bašaną iki gešūrie-
čių bei maakų ribos ir pusę Gileado iki
Hešbono karaliaus Sihono ribos. 6 Juos
nugalėjo VIEŠPATIES tarnas Mozė ir iz-
raelitai; VIEŠPATIES tarnas Mozė *ati-
davė jų kraštą kaip paveldą Rubeno ir
Gado giminių bei pusės Manaso gimi-
nės žmonėms.

11,21 Kanaano gyventojai iki izraelitų atėjimo, garsėję aukštu ūgiu ir jėga.

12,1-5 *Sk 21,21-35; Įst 2,26–3,11*

12,3 NT Tiberiados, arba Genezareto, ežeras, arba Galilėjos jūra.

12,6 *Sk 32,33; Įst 3,12*

7 Štai krašto karaliai, kuriuos Jozuė
ir izraelitai nugalėjo vakarinėje Jorda-
no pusėje – nuo Baal Gado Libano slė-
nyje iki Halako kalno, dunksančio virš
Seyro srities. (Izraelio giminėms kaip
paveldą pagal jų padalas 8 aukštumų
srityje, Šefeloje, Araboje, šlaituose, dy-
kumoje ir Negebe Jozuė atidavė žemę
hetitų, amoritų, kanaaniečių, perizų,
hivų ir jebusiečių). Jų buvo: 9 Jericho
karalius – vienas, Ajo (netoli Betelio)
karalius – vienas, 10 Jeruzalės karalius
– vienas, Hebrono karalius – vienas,
11 Jarmuto karalius – vienas, Lachišo
karalius – vienas, 12 Eglono karalius –
vienas, Gezero karalius – vienas, 13 De-
byro karalius – vienas, Gedero karalius
– vienas, 14 Hormos karalius – vienas,
Arado karalius – vienas, 15 Libnos ka-
ralius – vienas, Adulamo karalius –
vienas, 16 Makedos karalius – vienas,
Betelio karalius – vienas, 17 Tapua-
cho karalius – vienas, Hefero karalius
– vienas, 18 Afeko karalius – vienas,
Lašarono karalius – vienas, 19 Mado-
no karalius – vienas, Hacoro karalius
– vienas, 20 Šimron Merono karalius
– vienas, Achšafo karalius – vienas,
21 Taanacho karalius – vienas, Megido
karalius – vienas, 22 Kedešo karalius –
vienas, Jokneamo Karmelyje karalius
– vienas, 23 Doro Nafat Dore karalius –
vienas, Goimų Galilėjoje karalius – vie-
nas, 24 Tircos karalius – vienas.
Iš viso – trisdešimt vienas karalius.

Įsakymas padalyti kraštą

13 Jozuė paseno ir sulaukė senyvo
amžiaus. VIEŠPATS tarė jam: „Pa-
senai ir sulaukei senyvo amžiaus, bet
dar yra likę labai daug žemės, kuri turi
būti paveldėta. 2 Štai žemė, kuri dar
nepaveldėta: visos filistinų ir gešūrie-
čių sritys, 3 žemė nuo Šihoro į rytus
nuo Egipto iki ribos Ekrono šiaurė-
je, laikoma kanaaniečių žeme, nors ji
valdoma penkių filistinų valdovų, bū-
tent Gazos, Ašdodo, Aškelono, Gato ir

Ekrono, taip pat avių sritys [4]pietuose,
be to, visas kanaaniečių kraštas nuo
sidoniečių Mearos iki Afeko prie amo-
ritų ribos, [5]gebaliečių kraštas su visu
Libanu nuo Baal Gado Hermono kal-
no papėdėje iki Lebo Hamato rytuose
[6]su visais aukštumų gyventojais nuo
Libano iki Misrefot Maimų, būtent su
visais sidoniečiais. Aš pats tas tautas
išvarysiu prieš izraelitams ateinant,
tau reikės tik *padalyti jų žemes Izra-
eliui burtų keliu, kaip esu tau įsakęs.
[7]Dabar padalyk šią žemę kaip paveldą
devynioms giminėms ir pusei Manašo
giminės".

Užjordanė

[8]*Rubeno ir Gado giminės su kita Ma-
naso giminės puse jau buvo gavę pa-
veldą, kurį Mozė davė jiems Užjorda-
nėje, rytų pusėje. Dievo tarnas Mozė
jiems davė paveldą: [9]Aroerą ant Arno-
no slėnio kranto ir miestą pačiame slė-
nyje, visą plokščiakalnį nuo Medebos
iki pat Dibono, [10]visus miestus amo-
ritų karaliaus Sihono, viešpatavusio
Hešbone, iki pat Amono ribos, [11]be to,
Gileadą ir visas gešūriečių bei maakų
žemes, visą Hermono kalną ir visą Ba-
šaną iki pat Salchos – [12]visą karalystę
Ogo, valdžiusio Bašaną iš Aštaroto ir
Edrėjo. (Jis buvo paskutinis išlikęs refa-
jas). Mozė nugalėjo juos ir išvarė. [13]Bet
gešūriečių ir maakų izraelitai neišvarė;
Gešūras ir Maakatas išliko Izraelyje iki
šios dienos.

[14]*Tik Levio giminei Mozė ne-
davė paveldo, nes ugninės atnašos
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, yra jų pa-
veldas, kaip [VIEŠPATS] yra sakęs*.

[15]Mozė davė paveldą Rubeno gimi-
nei pagal jos kiltis. [16]Jų žemė buvo nuo
Aroero ant Arnono slėnio kranto bei
miesto pačiame slėnyje iki Medebos
– visas plokščiakalnis [17]su Hešbonu ir
visais jam pavaldžiais plokščiakalnio
miestais: Dibonu, Bamot Baalu, Bet
Baal Meonu, [18]Jahacu, Kedemotais,
Mefaatu, [19]Kirjataimais, Sibma, Ceret
Šaharu ant kalvos slėnyje, [20]Bet Peoru
ant Pisgos šlaitų ir Bet Ješimotais, [21]tai-
gi visus miestus, esančius plokščiakal-
nyje ir visą karalystę amoritų karaliaus
Sihono, viešpatavusio Hešbone. (Mozė
nugalėjo jį ir Midjano vadus – Evį, Re-
kemą, Cūrą, Hūrą ir Rebą, Sihono di-
džiūnus, įsikūrusius krašte. [22]Beoro
sūnų žynį Bileamą izraelitai nužudė
kalaviju drauge su kitais.) [23]Rubeno gi-
minės riba buvo Jordanas ir jo krantai.
Tie miestai ir jiems pavaldžios gyven-
vietės buvo Rubeno žmonių paveldas
pagal jų kiltis.

[24]Mozė davė paveldą ir Gado gimi-
nei pagal jos kiltis. [25]Jų žemė buvo Ja-
zeras, visi Gileado miestai, pusė Amo-
no krašto iki Aroero priešais Rabą
[26]nuo Hešbono iki Ramat Micpės bei
Betonimų ir nuo Mahanaimų iki Deby-
ro žemės, [27]o Slėnyje – Bet Haramas,
Bet Nimra, Sukotai ir Cafonas, likusio-
ji Hešbono karaliaus Sihono karalystės
dalis – Jordanas ir jo krantai iki pat že-
mutinio Kinereto jūros pakraščio rytų
pusėje anapus Jordano. [28]Tie miestai
ir jiems pavaldžios gyvenvietės buvo
Gado giminės paveldas pagal jos kiltis.

[29]Mozė davė paveldą ir pusei Ma-
naso giminės. Jis buvo paskirstytas
pagal jos kiltis. [30]Jų žemė apėmė Ma-
hanaimus, visą Bašaną – visą Bašano
karaliaus Ogo karalystę – ir visas Jay-
ro gyvenvietes Bašane, šešiasdešimt
miestų. [31]Pusė Gileado, įskaitant Aš-
tarotą ir Edrėją – karališkuosius Ogo
miestus Bašane, – priklauso Manaso
sūnaus Machyro palikuonims, pusei
Machyro palikuonių pagal jų kiltis.

[32]Taigi tokios yra paveldo dalys,
kurias Mozė padalijo, būdamas Mo-
abo lygumose, Užjordanėje į rytus nuo

13,6 *Sk 33,54*
13,8 *Sk 32,33; Įst 3,12*
13,14 *Įst 18,1*
13,14 Žr. Kun 2,3 ir kt.

Jericho. [33] *Tačiau Levio giminei Mozė
paveldo nedavė; pats VIEŠPATS, Izraelio
Dievas, yra jų paveldas, kaip [VIEŠPATS]
yra sakęs.

Kanaanas

14 O štai izraelitų paveldo dalys
Kanaano krašte, kurį jiems pa-
dalijo kunigas Eleazaras, Nūno sūnus
Jozuė ir izraelitų giminių protėvių šei-
mų galvos. [2] *Paveldas jiems atiteko
burtų keliu, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs
per Mozę duoti devynioms su puse li-
kusių giminių. [3] Mat *Mozė jau buvo
davęs paveldo dalis dviem su puse gi-
minių anapus Jordano; tarp jų esan-
tiems levitams paveldo dalies jis ne-
davė. [4] Iš tikrųjų Juozapo palikuonys
sudarė dvi gimines – Manasą ir Efrai-
mą, o levitams nebuvo jokios dalies
krašte, išskyrus miestus jiems gyventi
ir ganyklas jų galvijams ir kaimenėms.
[5] Kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, taip
izraelitai ir darė, dalydami kraštą.
[6] Kai Judo giminės žmonės atėjo pas
Jozuę prie Gilgalo, Jefunės sūnus ke-
nazas Kalebas tarė jam: *„Tu žinai, ką
VIEŠPATS kalbėjo Dievo tarnui Mozei
apie tave ir mane prie Kadeš Barnėjos.
[7] *Aš buvau keturiasdešimtmetis, kai
VIEŠPATIES tarnas Mozė siuntė mane
iš Kadeš Barnėjos išžvalgyti krašto ir
daviau jam sąžiningą ataskaitą. [8] Bet
mano bendrininkai, ėję su manimi,
prislėgė žmonių širdis. O aš likau iš-
tikimas VIEŠPAČIUI, savo Dievui. [9] Tą
dieną Mozė pažadėjo, prisiekdamas:
*'Ta žemė, kurią tavo kojos mindžio-
jo, bus tikrai tavo ir tavo vaikų amži-
nas paveldas, nes tu buvai ištikimas
VIEŠPAČIUI, mano Dievui'. [10] Kaip ma-
tai, VIEŠPATS išlaikė mane gyvą, kaip
buvo pažadėjęs. Jau keturiasdešimt
penkeri metai praėjo nuo to laiko, kai
VIEŠPATS, Izraeliui keliaujant per dy-
kumą, kalbėjo apie tai Mozei. Šiandien
man jau aštuoniasdešimt penkeri me-
tai! [11] Esu toks pat stiprus, kaip tą die-
ną, kai Mozė mane siuntė. Kokios tuo-
met buvo mano jėgos, tokios ir dabar:
ir mūšyje, ir išeinant iš namų, ir parei-
nant į namus. [12] Tad duok man tą aukš-
tumų sritį, apie kurią kalbėjo VIEŠPATS
tą dieną, nes pats tą dieną girdėjai, kad
ten yra anakiečiai ir galingi įtvirtinti
miestai. Jei tik VIEŠPATS bus su mani-
mi, išvarysiu juos, kaip VIEŠPATS yra
sakęs".
[13] Tad Jozuė palaimino jį ir atidavė
Hebroną Jefunės sūnui Kalebui kaip
paveldą. [14] Taip Hebronas tapo Jefu-
nės sūnaus kenazo Kalebo paveldas
iki šios dienos, nes jis buvo ištikimas
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. [15] Hebrono
vardas pirmiau buvo Kirjat Arba. Tasai
Arba buvo iškiliausias vyras tarp ana-
kiečių.
Po karo kraštas buvo ramus.

Judo giminės paveldas

15 Paveldo dalis, burtų keliu atite-
kusi Judo giminės žmonėms pa-
gal jų kiltis, tęsėsi labai toli į pietus iki
pat Edomo ribos – Cino dykumos. [2] Jų
pietinė riba prasideda prie Druskos jū-
ros pakraščio, nuo jos liežuvio, iškišto
pietų link. [3] Iš ten ji eina į pietus nuo
Akrabimų šlaito, pereina į Ciną ir, pa-
kilusi į pietus nuo Kadeš Barnėjos, per-
eina į Hecroną, pakyla į Adarą ir suka
į Karką. [4] Iš ten riba, apėjusi Acmoną
ir eidama Egipto upės vaga, pasiekia
Jūrą. Tai pietinė riba.
[5] Rytinė riba – Druskos jūra iki Jor-
dano žiočių. Šiaurės pusėje riba pra-
sideda nuo Jūros įlankos prie Jordano
žiočių. [6] Riba kyla į Bet Hoglą ir eina
į šiaurę nuo Bet Arabos. Iš ten riba
pakyla prie Rubeno sūnaus Bohano

13,33 *Sk 18,20; Įst 18,2*
14,2 *Sk 26,52-56; 34,13*
14,3 *Sk 32,33; 34,14-15; Įst 3,12-17*
14,6 *Sk 14,30*
14,7 *Sk 13,1-30*
14,9 *Sk 14,24*

akmens. [7] O iš Achoro slėnio riba kyla
į Debyrą ir suka šiaurėn Gilgalo link,
priešais Adumimų šlaitą pietinėje
slėnio pusėje. Iš ten riba, apėjusi En
Šemešo vandenis, pasiekia En Rogelį,
[8] Ben Hinomo slėniu kyla palei pieti-
nį jebusiečių, tai yra Jeruzalės, šlaitą.
Tada riba kyla į viršūnę kalvos vakari-
niame Ben Hinomo slėnio pakraštyje,
prie šiaurinio Refajų slėnio galo. [9] Nuo
tos kalvos viršūnės riba nuvingiuoja
prie Neftoacho vandenų šaltinio, o iš
ten eina prie Efrono kalno miestų. Po
to riba atvingiuoja prie Baalos, tai yra
Kirjat Jearimų. [10] Nuo Baalos riba suka
į vakarus Seyro kalno link, eina palei
Jearimo kalno, tai yra Kesalono šlaito,
šiaurinį šoną, nusileidžia į Bet Šeme-
šą ir eina į Timną. [11] Tada riba leidžiasi
kalvos šlaito link į šiaurę nuo Ekrono,
suka į Šikaroną ir praėjusi palei Baa-
los kalną leidžiasi į Jabneelį. Šiaurinė
riba baigiasi prie Jūros. [12] O vakarinė
riba yra Didžiosios jūros pakrantė.
Tokios yra Judo giminės ribos pagal
jos kiltis.

[13] *VIEŠPATIES įsakymu, Jozuė davė
Jefunės sūnui Kalebui dalį tarp Judo
giminės – Kirjat Arbą, tai yra Hebro-
ną. (Arba buvo Anako tėvas.) [14] Ka-
lebas išvarė iš ten tris Anako sūnus:
Šešają, Ahimaną ir Talmają – Anako
palikuonis. [15] Iš čia jis išžygiavo prieš
Debyro gyventojus. Debyras seniau
buvo vadinamas Kirjat Seferu. [16] Kale-
bas paskelbė: „Kas puls ir užims Kirjat
Seferą, tam duosiu savo dukterį Ach-
są žmona“. [17] Kalebo brolio Kenazo sū-
nus Otnielis jį užėmė, ir Kalebas davė
jam savo dukterį Achsą žmona. [18] Par-
ėjusi pas vyrą, ji ragino prašyti jos tėvo
ariamos žemės. O jai nulipus nuo asilo,
Kalebas paklausė: „Ko tu nori?“ [19] Ji at-
sakė: „Duok man dovaną! Kadangi ati-
davei mane į Negebo kraštą, duok man
ir vandens šaltinių!“ Tad Kalebas davė,
ko ji prašė: aukštutinius ir žemutinius
vandens šaltinius.

[20] Štai Judo giminės žmonių pavel-
das pagal jų kiltis. [21] Miestai, priklau-
santys Judo giminės žmonėms prie
Edomo ribos Negebe, buvo Kabceelis,
Ederas, Jagūras, [22] Kina, Dimona, Ada-
da, [23] Kedešas, Hacoras, Itnanas, [24] Zi-
fas, Telemas, Bealotai, [25] Hacor Hada-
ta, Kerijot Hecronas, tai yra Hacoras,
[26] Amamas, Šema, Molada, [27] Hacar
Gada, Hešmonas, Bet Peletas, [28] Hacar
Šualas, Beer Šeba, Biziotija, [29] Baala,
Ijimai, Ecemas, [30] Eltoladas, Kesilas,
Horma, [31] Ciklagas, Madmana, Sansa-
na, [32] Lebaotai, Šilhimai, Ainas ir En
Rimonas. Iš viso – dvidešimt devyni
miestai su jiems pavaldžiomis gyven-
vietėmis.

[33] Miestai Šefeloje: Eštaolas, Cora,
Ašna, [34] Zanoachas, En Ganimai, Ta-
puachas, Enamas, [35] Jarmutas, Adu-
lamas, Sochojas, Azeka, [36] Šaaraimai,
Aditaimai, Gedera ir Gederotaimai –
keturiolika miestų su jiems pavaldžio-
mis gyvenvietėmis.

[37] Cenanas, Hadaša, Migdal Gadas,
[38] Dilanas, Micpė, Jokteelis, [39] Lachi-
šas, Bockatas, Eglonas, [40] Kabonas,
Lachmasas, Kitlišas, [41] Gederotai, Bet
Dagonas, Naama ir Makeda – šešiolika
miestų su jiems pavaldžiomis gyven-
vietėmis.

[42] Libna, Eteras, Ašanas, [43] Iftachas,
Ašna, Necibas, [44] Keila, Achzibas ir
Mareša – devyni miestai su jiems pa-
valdžiomis gyvenvietėmis.

[45] Ekronas ir jam pavaldūs miestai
bei gyvenvietės; [46] nuo Ekrono į vaka-
rus visi miestai Ašdodo apylinkėje su
jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis –
[47] Ašdodas ir jam pavaldūs miestai bei
gyvenvietės, Gaza ir jai pavaldūs mies-
tai bei gyvenvietės iki pat Egipto slėnio
ir Didžiosios jūros pakrantės.

[48] Miestai aukštumų srityje: Šamy-
ras, Jatyras, Sochojas, [49] Dana, Kirjat
Sana, tai yra Debyras, [50] Anabas,

15,13-14 *Ts 1,20*

Eštemoja, Animai, [51] Gošenas, Holonas
ir Gilojas – vienuolika miestų su jiems
pavaldžiomis gyvenvietėmis.
[52] Arabas, Dūma, Ešanas, [53] Janu-
mas, Bet Tapuachas, [54] Humta, Kirjat
Arba, tai yra Hebronas, ir Cioras – de-
šimt miestų su jiems pavaldžiomis gy-
venvietėmis.
[55] Maonas, Karmelis, Zifas, Juta,
[56] Jezreelis, Jorkoamas, Zanoachas,
[57] Kainas, Gibėja ir Timna – dešimt
miestų su jiems pavaldžiomis gyven-
vietėmis.
[58] Halhulas, Bet Cūras, Gedoras,
[59] Maaratas, Bet Anotas ir Eltekonas –
šeši miestai su jiems pavaldžiomis gy-
venvietėmis.
[60] Kirjat Baalas, tai yra Kirjat Jeari-
mai, ir Raba – du miestai su jiems pa-
valdžiomis gyvenvietėmis.
[61] Miestai dykumoje*: Bet Araba,
Midinas, Sechacha. [62] Nibšanas, Ir
Melachas ir En Gedis – šeši miestai su
jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.
[63] *Tačiau Judo žmonės nepajėgė
išvaryti jebusiečių – Jeruzalės gyven-
tojų. Užtat jie tebegyvena su Judo gi-
minės žmonėmis Jeruzalėje iki šios
dienos.

Efraimo ir Manaso paveldas

16 Paveldo dalis, burtų keliu atite-
kusi Juozapo giminės žmonėms,
tęsėsi nuo Jordano prie Jericho į rytus
nuo Jericho vandenų iki dykumos. Nuo
Jericho riba kyla per aukštumų sritį Be-
telio link. [2] Eidama nuo Betelio į Lūzą, ji
pereina archų žemę prie Atarotų, [3] lei-
džiasi žemyn vakarų link į jafletų žemę
iki pat Žemutinio Bet Horono ribos, po
to į Gezerą ir baigiasi prie Jūros.
[4] Juozapo giminės žmonės – Mana-
sas ir Efraimas – gavo savo paveldą.
[5] Efraimo žmonių žemė pagal jų kil-
tis buvo tokia. Jų paveldo riba ėjo nuo
Atrot Adaro rytuose iki pat Aukštuti-
nio Bet Horono, [6] o nuo čia siekė Jūrą.
Šiaurėje riba vingiuoja nuo Michmeta-
to į rytus už Taanat Šilojo ir, praėju-
si ją, eina į rytus nuo Janoacho. [7] Nuo
Janoacho riba leidžiasi į Atarotus bei
Naaratą ir, paliesdama Jerichą, baigia-
si prie Jordano. [8] Nuo Tapuacho riba
eina vakarų link į Kanos slėnį ir bai-
giasi prie Jūros. Toks buvo Efraimo gi-
minės žmonių paveldas pagal jų kiltis,
[9] įskaitant miestus, kurie buvo priskir-
ti Efraimo giminės žmonėms Manaso
giminės žemėje, visus tuos miestus
su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.
[10] Bet *kanaaniečių, gyvenusių Geze-
re, jie nepajėgė išvaryti. Taigi kanaa-
niečiai pasiliko tarp Efraimo giminės
žmonių ligi šios dienos, bet turi eiti
lažą.

17 O štai paveldo dalis, burtų
keliu atitekusi Manaso kaip
Juozapo pirmagimio giminei. Kadangi
Manaso pirmagimis ir Gileado tėvas
Machyras buvo narsus galiūnas, jam
paveldu paskirtas Gileadas ir Bašanas.
[2] Ir kitiems Manaso giminės žmonėms
buvo paskirtos paveldo dalys pagal jų
kiltis – Abiezero, Heleko, Asrielio, Še-
chemo, Hefero ir Šemidos palikuo-
nims. Tai Juozapo sūnaus Manaso vy-
riškieji palikuonys.
[3] O Manaso sūnaus Machyro sūnaus
Gileado sūnaus Hefero sūnus Celofha-
das neturėjo sūnų, tik dukteris. Duk-
terų vardai buvo Machla, Noja, Hogla,
Milka ir Tirca. [4] Jos atėjo pas kunigą
Eleazarą, Nūno sūnų Jozuę ir vadus
pasakyti: *„VIEŠPATS įsakė Mozei duo-
ti mums paveldą tarp mūsų vyriškų gi-
minaičių“. Tad VIEŠPATIES įsakymu jis
davė joms paveldą tarp jų tėvo gimi-
naičių. [5] Vadinasi, Manasui atiteko de-
šimt dalių, be Gileado ir Bašano kraš-
to Užjordanėje, [6] nes Manaso dukterys

15,61 T. y. tarpeklyje prie Negyvosios jūros.
15,63 *Ts 1,21; 2 Sam 5,6; 1 Met 11,4*
16,10 *Ts 1,29*
17,4 *Sk 27,1-7*

gavo paveldą su jo sūnumis. Gileado
kraštas buvo atiduotas kaip paveldas
kitiems Manaso giminės žmonėms.
7 Manaso riba ėjo nuo Ašero į
Michmetatą, netoli Sichemo. Iš ten
riba ėjo dešinėn En Tapuacho gyven-
tojų link. 8 (Tapuacho sritis priklausė
Manasui, bet Tapuachas ant Manaso
ribos priklausė Efraimo žmonėms.)
9 Toliau riba ėjo, leisdamasi į Kanos slė-
nį. Miestai į pietus nuo slėnio priklau-
sė Efraimui kaip jo valdos tarp Mana-
so miestų. Manaso riba ėjo į šiaurę nuo
slėnio ir baigėsi prie Jūros. 10 Vadinasi,
žemė pietų pusėje priklausė Efraimui,
šiaurės pusėje – Manasui, o Jūra buvo
riba. Ši žemė šiaurėje ribojasi su Aše-
ru, o rytuose su Isacharu. 11 Isacharo ir
Ašero žemėje Manasas turėjo Bet Šea-
ną ir jam pavaldžias gyvenvietes, Iblea-
mą ir jam pavaldžias gyvenvietes, Doro
gyventojus ir jam pavaldžias gyvenvie-
tes, En Doro gyventojus ir jam paval-
džias gyvenvietes, Taanacho gyven-
tojus ir jam pavaldžias gyvenvietes bei
Megido gyventojus ir jam pavaldžias
gyvenvietes. (Tretysis Doras yra Nafe-
tas.) 12 *Bet Manaso žmonės šių mies-
tų paveldėti neįstengė, ir kanaaniečiai
liko tame krašte toliau gyventi. 13 Tapę
stiprūs, izraelitai privertė kanaanie-
čius eiti lažą, bet visiškai jų neišvarė.
14 Juozapo giminės žmonės skun-
dėsi Jozuei, sakydami: „Kodėl mums
davei tik vieną burtų metimą ir vie-
ną dalį kaip paveldą, nors ir matai,
kad esame gausi tauta, kurią VIEŠPATS
visą laiką laimino?“ – 15 „Jei esate gau-
si tauta, – atsakė jiems Jozuė, – eikite į
miškingąsias aukštumas ir išsikirskite
sau sritį perizų ir refajų žemėje, jeigu
matote, kad Efraimo aukštumos jums
per ankštos“. 16 Bet Juozapo giminės
žmonės tikino: „Mūsų aukštumų že-
mės mums neužtenka! Be to, visi ka-
naaniečiai, gyvenantys lygumoje, tiek
Bet Šeane ir jam pavaldžiose gyven-
vietėse, tiek Jezreelio slėnyje, turi ge-
ležinius kovos vežimus!“ 17 Todėl Jozuė
pareiškė Juozapo namams – Efraimui
ir Manasui: „Esate iš tikrųjų gausi tau-
ta, turinti didelę jėgą. Jums vienos da-
lies tikrai negana. 18 Aukštumų sritis
bus jūsų. Tiesa, ten dabar miškai, bet
išsikirsite ir visą paveldėsite. Jūs ir ka-
naaniečius išvarysite, nors jie turi ge-
ležinius kovos vežimus ir yra stiprūs“.

Kitų giminių paveldas

18 Visa izraelitų bendrija susirinko
Šilojyje ir pasistatė ten Susitiki-
mo Palapinę. Dabar visas kraštas buvo
jų rankose.
2 Bet buvo likusios septynios izrae-
litų giminės, dar nepaveldėjusios savo
dalies. 3 Todėl Jozuė tarė izraelitams:
„Kiek ilgai delsite įžengti ir paveldė-
ti kraštą, kurį VIEŠPATS, jūsų protėvių
Dievas, yra jums atidavęs? 4 Pasitel-
kite po tris vyrus iš kiekvienos gimi-
nės. Pasiųsiu juos pereiti visą kraštą
ir sužymėti jį pagal paveldą. Po to jie
sugrįš pas mane. 5 Paveldą padalys į
septynias dalis. Judo giminė pasiliks
savo žemėje pietuose, o Juozapo na-
mai liks jų žemėje šiaurėje. 6 Kai būsite
baigę skirstyti kraštą į septynias dalis,
suskirstymą atneškite man. Tada me-
siu burtą čia, VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
akivaizdoje. 7 Levitai neturi dalies tarp
jūsų, nes VIEŠPATIES kunigystė yra jų
dalis. O Gadas ir Rubenas bei pusė Ma-
naso giminės yra gavę paveldo dalį ry-
tuose, Užjordanėje. VIEŠPATIES tarnas
Mozė jiems ją paskyrė“.
8 Vyrai leidosi į kelionę. Išeinan-
tiems sužymėti krašto Jozuė įsakė: „Ei-
kite, pereikite visą kraštą ir sužymėki-
te. Tada sugrįžkite pas mane. Aš mesiu
jums burtą VIEŠPATIES akivaizdoje čia,
Šilojyje“. 9 Tad vyrai išėjo, perėjo kraš-
tą ir sudalijo jį knygoje miestą po mies-
to į septynias dalis. Po to sugrįžo pas
Jozuę į stovyklą prie Šilojo. 10 O Jozuė

17,12-13 Ts 1,27-28

metė burtą VIEŠPATIES akivaizdoje Ši-
lojyje. Čia Jozuė padalijo kraštą izrae-
litams pagal jų padalas.
11 Pirmoji dalis burtų keliu atiteko
Benjamino giminės žmonėms pagal
jų kiltis. Žemė, atitekusi jiems burtų
keliu, buvo tarp Judo giminės ir Juo-
zapo giminės palikuonių. 12 Šiaurėje
riba prasidėjo prie Jordano. Iš čia riba
kilsteli į šiaurinį Jericho šlaitą, pakyla
vakarų link į aukštumų kraštą ir išei-
na į Bet Aveno dykumą. 13 Iš ten riba
suka į pietus nuo Lūzo – į Lūzo šlaitą,
tai yra Betelį, o paskui leidžiasi žemyn
į Atrot Adarą prie kalno į pietus nuo
Žemutinio Bet Horono. 14 Dabar riba
suka ir įvingiuoja į vakarinį šoną: riba
nuo kalno pietinėje Bet Horono pusėje
eina į pietus, kol baigiasi prie Kirjat Ba-
alo, tai yra Kirjat Jearimų, Judo giminės
žmonių miesto. Tai vakarinis pakraš-
tys. 15 Pietinis pakraštys prasideda prie
Kirjat Jearimų. Iš čia riba eina į Efroną,
Neftoacho vandenų šaltinį, 16 paskui
leidžiasi į kalno papėdę priešais Ben
Hinomo slėnį prie pietinio Refajų slė-
nio galo, paskui eina žemyn Hinomo
slėniu palei pietinį Jebuso pakraštį iki
En Rogelio. 17 Tada, pasisukusi šiaurės
link, ji pasiekia En Šemešą, o iš čia nu-
eina į Gelilotus priešais Adumimų per-
ėją ir nusileidžia prie Rubeno sūnaus
Bohano akmens. 18 Paėjusi į šiaurę iki
Arabos kranto, nusileidžia į Arabą. 19 Iš
čia riba eina šiauriau nuo Bet Hoglos
ir baigiasi prie Druskos jūros šiaurinės
įlankos, prie Jordano žiočių. Tai pieti-
nė riba. 20 Galop Jordanas sudaro ribą
jų rytiniame pakraštyje. Tai Benjamino
giminės paveldas jo kiltims su visomis
ribomis.
21 O miestai, priklausę Benjamino
giminei pagal jos kiltis, buvo Jerichas,
Bet Hogla, Emek Kecicas, 22 Bet Araba,
Cemaraimai, Betelis, 23 Avimai, Para,
Ofra, 24 Kefar Amona, Ofnis ir Geba –
dvylika miestų ir jiems pavaldžios gy-
venvietės, 25 taip pat Gibeonas, Rama,
Beerotai, 26 Micpė, Kefyra, Moca, 27 Re-
kemas, Irpeelis, Tarala, 28 Cela, Elefas,
Jebusas, tai yra Jeruzalė, Gibėja ir Kirjat
Jearimai – keturiolika miestų ir jiems
pavaldžios gyvenvietės. Tai Benjamino
giminės paveldas pagal jos kiltis.

19 Antroji dalis burtų keliu ati-
teko Simeonui. Simeono
giminės žmonių paveldas pagal jų kil-
tis buvo viduryje Judo giminės pavel-
do. 2 *Jų paveldas apėmė Beer Šebą,
Šemą, Moladą, 3 Hacar Šualą, Balą,
Ecemą, 4 Eltoladą, Betulą, Hormą, 5 Ci-
klagą, Bet Markabotus, Hacar Susą,
6 Bet Lebaotus ir Šaruheną – trylika
miestų ir jiems pavaldžias gyvenvie-
tes; 7 Ainą, En Rimoną, Eterą ir Ašaną
– keturis miestus ir jiems pavaldžias
gyvenvietes 8 drauge su visomis gy-
venvietėmis šių miestų apylinkėse iki
pat Baalat Beero ir Ramato pietuose.
Tai Simeono giminės paveldas pagal
jos kiltis. 9 Simeono giminės paveldas
buvo Judo žemės dalis; kadangi Judo
giminės dalis buvo per didelė, Simeo-
no giminės žmonės gavo dalį jų dalyje.
10 Trečioji dalis burtų keliu atiteko
Zabulono giminės žmonėms pagal jų
kiltis. Paveldo riba siekė iki pat Sarido.
11 Iš čia riba kyla vakarų link į Maralą,
siekdama Dabešetą ir liesdama slėnį,
esantį šalia Jokneamo. 12 Iš Sarido ji
eina į kitą pusę – į rytus, kur teka saulė,
pro Kislot Taboro žemę, o iš ten nueina
į Daberatą ir po to pakyla į Jafiją. 13 Iš čia
ji vėl suka į rytus – saulėtekio link, į Gat
Heferą bei Et Kaciną ir, eidama Rimo-
no kryptimi, daro vingį į Nėją. 14 Tada ji
daro posūkį – tai riba šiaurėje – į Hana-
toną ir baigiasi prie Iftach Elio slėnio.
15 Taigi su Katatu, Nahalalu, Šimronu,
Idala ir Betliejumi – dvylika miestų su
jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.
16 Tai Zabulono giminės žmonių pavel-
das pagal jų kiltis, tie miestai ir jiems
pavaldžios gyvenvietės.

19,2-8 *1 Met 4,28-33*

[17]Ketvirtoji dalis burtų keliu atite-
ko Isacharui – Isacharo giminės žmo-
nėms pagal jų kiltis. [18]Jų žemė apėmė
Jezreelį, Kesulotus, Šunemą, [19]Hafa-
raimus, Šioną, Anaharatą, [20]Rabitą,
Kišjoną, Ebecą, [21]Remetą, En Ganimus,
En Hadą ir Bet Pacecą. [22]Riba prieina
prie Taboro, Šahacimų bei Bet Šeme-
šo ir baigiasi prie Jordano – šešiolika
miestų su jiems pavaldžiomis gyven-
vietėmis. [23]Tai Isacharo giminės žmo-
nių paveldas pagal jų kiltis, tie miestai
ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

[24]Penktoji dalis burtų keliu atiteko
Ašero giminės žmonėms pagal jų kiltis.
[25]Jų žemė apėmė Helkatą, Halį, Bete-
ną, Achšafą, [26]Alamelechą, Amadą ir
Mišalą. Vakarų pusėje riba liečia Kar-
melį ir Šihor Libnatą. [27]Po to ji suka į
rytus, eina į Bet Dagoną, atsimuša į Za-
buloną ir eina Iftach Elio slėniu šiau-
rės link į Bet Emeką ir Nejelį. Nuo čia
ji eina toliau šiaurėn į Kabulą, [28]Ebro-
ną, Rehobą, Hamoną, Kaną iki pat Di-
džiojo Sidono. [29]Tada riba suka Ramos
link, pasiekdama įtvirtintą Tyro mies-
tą, užlinksta į Hosą ir ateina iki pat Jū-
ros prie Mahalebo, Achzibo, [30]Umos,
Afeko ir Rehobo – dvidešimt du mies-
tai su jiems pavaldžiomis gyvenvie-
tėmis. [31]Tai Ašero giminės žmonių
paveldas pagal jų kiltis, tie miestai ir
jiems pavaldžios gyvenvietės.

[32]Šeštoji dalis burtų keliu atiteko
Naftalio giminei – Naftalio giminės
žmonėms pagal jų kiltis. [33]Riba ėjo
nuo Helefo, nuo Caananimo ąžuolo,
Adami Nekebo bei Jabneelio iki pat La-
kumo ir baigėsi prie Jordano. [34]Vakarų
pakraštyje riba suka į Aznot Taborą ir
iš ten eina į Hukoką, liesdama pietuo-
se Zabuloną, vakaruose Ašerą ir rytuo-
se Jordaną. [35]O įtvirtinti miestai buvo
Cidimai, Ceras, Hamatas, Rakatas,
Kineretas, [36]Adama, Rama, Hacoras,
[37]Kedešas, Edrėjas, En Hacoras, [38]Iro-
nas, Migdal Elis, Horemas, Bet Anatas
ir Bet Šemešas – devyniolika miestų
su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.
[39]Tai Naftalio giminės žmonių pavel-
das pagal jų kiltis, tie miestai ir jiems
pavaldžios gyvenvietės.

[40]Septintoji dalis burtų keliu atite-
ko Dano giminės žmonėms pagal jų
kiltis. [41]Jų paveldo žemė apėmė Corą,
Eštaolą, Ir Šemešą, [42]Šaalabiną, Aja-
loną, Itlą, [43]Eloną, Timną, Ekroną,
[44]Eltekę, Gibetoną, Baalatą, [45]Jehudą,
Bene Beraką, Gat Rimoną, [46]Me Jar-
koną ir Rakoną ties riba priešais Jafą.
[47]*Tačiau Dano giminės žmonių žemė
išslydo jiems iš rankų. Todėl Dano
giminės žmonės pakilo ir užpuolė
Lešemą. Užėmę jį ir išnaikinę kalavi-
ju gyventojus, paveldėjo jį ir pavadinę
Lešemą savo protėvio Dano vardu įsi-
kūrė jame. [48]Tai Dano giminės žmo-
nių paveldas pagal jų kiltis, tie miestai
ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Miestai

[49]Baigę dalyti tas krašto žemes kaip
paveldą, izraelitai nuo savęs davė pa-
veldą Nūno sūnui Jozuei. [50]VIEŠPATIES
įsakymu jie davė jam miestą, kurio
jis prašė, – Timnat Serachą Efraimo
aukštumose. Jis atstatė miestą ir įsikū-
rė jame.

[51]Tokios yra paveldo dalys, kurias
kunigas Eleazaras, Nūno sūnus Jozuė
ir izraelitų giminių protėvių namų gal-
vos VIEŠPATIES akivaizdoje prie Susiti-
kimo Palapinės įėjimo Šilojyje padalijo
burtų keliu. Taip jie baigė dalyti kraštą.

20 Tada VIEŠPATS tarė Jozuei:
[2]„Sakyk izraelitams: ‘Pa-
sirinkite *prieglaudos miestus, apie
kuriuos esu jums kalbėjęs per Mozę,
[3]kad žudikas, užmušęs žmogų per
neapsižiūrėjimą ir netyčiomis, ga-
lėtų ten pabėgti. Jie bus prieglauda
nuo keršytojo už kraują. [4]Žudikas tu-
rės bėgti į vieną šių miestų ir sustojęs

19,47 *Ts 18,27-29*

20,2-9 *Sk 35,6-32; Įst 4,41-43; 19,1-13*

prie miesto vartų pateikti savo bylą to miesto seniūnams. Tada jie turės įleisti bėglį į miestą ir duoti jam vietos pas juos gyventi. [5] Nors keršytojas už kraują ir atsivytų jį, žudiko jie jam neišduos, nes jis netyčiomis užmušė savo artimą, su kuriuo niekada nėra buvęs priešas. [6] Žudikas turės gyventi tame mieste bendrijos akivaizdoje iki teismo ir pasilikti iki tuometinio vyriausiojo kunigo mirties. Po to žudikas gali grįžti į savo namus mieste, iš kurio buvo pabėgęs'".

[7] Taigi jie parinko Kedešą Galilėjoje, Naftalio aukštumų dalyje, Sichemą Efraimo aukštumų dalyje ir Kirjat Arbą, tai yra Hebroną, Judo aukštumų dalyje. [8] O Užjordanėje, į rytus nuo Jericho, jie parinko dykumoje ant plokščiakalnio Becerą iš Rubeno giminės, Ramot Gileadą iš Gado giminės ir Bašane Golaną iš Manaso giminės. [9] Tie miestai buvo parinkti visiems izraelitams ir tarp jų gyvenantiems ateiviams, kad bet kas, netyčia užmušęs žmogų, galėtų ten pabėgti, idant nemirtų nuo keršytojo už kraują rankos, kol nebus teistas bendrijos akivaizdoje.

21 Levitų protėvių šeimų galvos atėjo pas kunigą Eleazarą, Nūno sūnų Jozuę ir kitų izraelitų giminių protėvių šeimų galvas [2] į Šiloją Kanaano krašte ir taip jiems kalbėjo: *„VIEŠPATS įsakė per Mozę, kad būtų mums duoti miestai gyventi su ganyklomis mūsų galvijams". [3] Tad izraelitai, paklusdami VIEŠPATIES įsakymui, davė levitams iš savo paveldo šiuos miestus ir jų ganyklas.

[4] Pirmas burtų metimas teko Kehato žmonių kiltims. Kunigo Aarono palikuonims burtų keliu atiteko trylika miestų iš Judo, Simeono ir Benjamino giminių. [5] O likusioms Kehato žmonių kiltims burtų keliu atiteko dešimt miestų iš Efraimo giminės kilčių, Dano giminės ir pusės Manaso giminės.

[6] Geršono žmonėms burtų keliu atiteko trylika miestų iš Isacharo giminės kilčių, Ašero ir Naftalio giminių bei pusės Manaso giminės Bašane.

[7] Merario žmonėms pagal jų kiltis atiteko dvylika miestų iš Rubeno, Gado ir Zabulono giminių.

[8] Šiuos miestus ir jų ganyklas izraelitai davė levitams burtų keliu, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs per Mozę.

[9] Iš Judo ir Simeono giminių buvo duoti toliau išvardyti miestai. [10] Jie atiteko Aarono palikuonims – vienai levitams priklausančiai Kehato žmonių kilčiai, nes jiems buvo tekęs pirmas burtų metimas. [11] Jiems buvo duota Judo aukštumų srityje Kirjat Arba, tai yra Hebronas, drauge su gretimomis ganyklomis; Arba buvo Anoko tėvas. [12] Tačiau miesto laukai ir jam pavaldžios gyvenvietės jau buvo atiduotos Jefunės sūnui Kalebui kaip jo nuosavybė.

[13] Kunigo Aarono palikuonims jie davė Hebroną – prieglaudos miestą žudikams – su ganyklomis, Libną su ganyklomis, [14] Jatyrą su ganyklomis, Eštemoją su ganyklomis, [15] Holoną su ganyklomis, Debyrą su ganyklomis, [16] Ainą su ganyklomis, Jutą su ganyklomis ir Bet Šemešą su ganyklomis – devynis miestus iš šių dviejų giminių, [17] o iš Benjamino giminės – Gibeoną su ganyklomis, Gebą su ganyklomis, [18] Anatotą su ganyklomis ir Almoną su ganyklomis, keturis miestus. [19] Kunigo Aarono palikuonių miestų su ganyklomis iš viso buvo trylika.

[20] O kitoms Kehato žmonių kiltims – likusiems levitams, kilusiems iš Kehato – burtų keliu atiduoti miestai iš Efraimo giminės. [21] Jiems atiteko Sichemas, prieglaudos miestas žudikams, su ganyklomis Efraimo aukštumų srityje, Gezeras su ganyklomis, [22] Kibcaimai su ganyklomis ir Bet

21,2 *Sk 35,1-8*

Horonas su ganyklomis – keturi mies-
tai. [23] Iš Dano giminės – Eltekė su ga-
nyklomis, Gibetonas su ganyklomis,
[24] Ajalonas su ganyklomis ir Gat Rimo-
nas su ganyklomis, keturi miestai. [25] Iš
pusės Manaso giminės – Taanachas su
ganyklomis ir Gat Rimonas, du mies-
tai. [26] Kitoms Kehato žmonių kiltims
duotų miestų su ganyklomis iš viso
buvo dešimt.

[27] Geršono žmonėms iš levitų kilčių
buvo duota: iš pusės Manaso giminės
– Golanas, prieglaudos miestas žu-
dikams, su ganyklomis ir Beeštera su
ganyklomis, du miestai; [28] iš Isacha-
ro giminės – Kišjonas su ganyklomis,
Daberatas su ganyklomis, [29] Jarmutas
su ganyklomis ir En Ganimai su gany-
klomis, keturi miestai; [30] iš Ašero gimi-
nės – Mišalas su ganyklomis, Abdonas
su ganyklomis, [31] Helkatas su ganyklo-
mis ir Rehobas su ganyklomis, keturi
miestai; [32] iš Naftalio giminės – Kede-
šas Galilėjoje, prieglaudos miestas žu-
dikams, su ganyklomis, Hamot Doras
su ganyklomis ir Kartanas, trys mies-
tai. [33] Miestų su ganyklomis, atitekusių
Geršono žmonėms pagal jų kiltis, iš
viso buvo trylika.

[34] Likusiems levitams – Merario kil-
tims – buvo duota: iš Zabulono giminės
– Jokneamas su ganyklomis, Karta su
ganyklomis, [35] Dimna su ganyklomis ir
Nahalalas su ganyklomis, keturi mies-
tai; [36] iš Rubeno giminės – Beceras su
ganyklomis, Jahca su ganyklomis, [37] Ke-
demotai su ganyklomis ir Mefaatas su
ganyklomis, keturi miestai; [38] iš Gado
giminės – Ramot Gileadas, prieglaudos
miestas žudikams, su ganyklomis, Ma-
hanaimai su ganyklomis, [39] Hešbonas
su ganyklomis ir Jazeras su ganyklo-
mis, keturi miestai. [40] Miestų su gany-
klomis, burtų keliu atitekusių Merario
žmonėms pagal jų kiltis, tai yra liku-
siems levitams, iš viso buvo dvylika.

[41] Levitų miestų su ganyklomis izra-
elitų žemėje iš viso buvo keturiasde-
šimt aštuoni. [42] Kiekvienas šių miestų
apėmė patį miestą ir gretimas gany-
klas. Tokie pat buvo visi šie miestai.

[43] Taip VIEŠPATS davė Izraeliui visą
kraštą, kurį duoti buvo prisiekęs jų
protėviams. Paveldėję kraštą, jie įsi-
kūrė jame. [44] O VIEŠPATS davė jiems
ramybę iš visų pusių, kaip buvo pri-
siekęs jų protėviams. Nė vienas prie-
šas nepajėgė jiems pasipriešinti, nes
visus priešus VIEŠPATS buvo atidavęs
jiems į rankas. [45] Nė vienas iš gerųjų
pažadų, kuriuos VIEŠPATS buvo davęs
Izraelio namams, neliko tuščias. Visa
buvo įvykdyta.

Užjordanės giminės grįžta

22 Tada Jozuė pasišaukė Rubeno
ir Gado giminių ir pusės Mana-
so giminės žmones [2] *ir tarė jiems: „Jūs
laikėtės visko, ką VIEŠPATIES tarnas
Mozė jums įsakė, ir klausėte visko, ką
aš jums įsakiau. [3] Jūs nepalikote savo
giminių per tą ilgą laiką, bet ligi šios
dienos ištikimai laikėtės VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymo. [4] Dabar, kai
VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra suteikęs,
kaip buvo pažadėjęs, ramybę jūsų gi-
minėms, apsigręžkite ir eikite į savo
palapines, į savo nuosavybės kraštą,
kurį VIEŠPATIES tarnas Mozė davė jums
Užjordanėje. [5] Tik labai stenkitės laiky-
tis įsakymo ir Įstatymo, kurį VIEŠPATIES
tarnas Mozė davė jums anapus Jorda-
no: mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą, eiti vi-
sais jo keliais, laikytis jo įsakymų, nesi-
traukti nuo jo ir tarnauti jam visa savo
širdimi ir visa savo siela“. [6] Tada Jozuė
palaimino juos, atsisveikino, ir jie lei-
dosi kelionėn į savo palapines.

[7] (Mozė buvo davęs pusei Manaso
giminės žemę Bašane, o kitai pusei –
tarp kitų giminių žemę į vakarus nuo
Jordano.)

Be to, Jozuė, siųsdamas juos į pala-
pines ir laimindamas, [8] sakė: „Grįžtate

22,2 *Sk 32,20-32; Joz 1,12-15*

į palapines labai turtingi – su labai
daug galvijų, sidabro, aukso, vario bei
geležies ir daugybe drabužių. Dalykitės
priešų grobiu su savo giminaičiais“.
9 Taigi Rubeno ir Gado giminių
žmonės bei pusės Manaso giminės
žmonės paliko izraelitus prie Šilojo Kanaano
krašte ir keliavo į Gileado kraštą
– savo nuosavybę, kurią buvo įsigiję
VIEŠPATIES įsakymu, duotu per Mozę.

Aukuras prie Jordano

10 Rubeno ir Gado giminių žmonės bei
pusės Manaso giminės žmonės, atėję į
Jordano sritį Kanaano krašte, pastatė
ten prie Jordano aukurą – į akis krintantį
aukurą!
11 Žinia pasiekė izraelitus:
„Žiūrėkite! Rubeno ir Gado giminių
žmonės bei pusės Manaso giminės
žmonės pastatė aukurą priešais Kanaano
kraštą, Jordano srityje, anapus izraelitų“.
12 Kai Izraelio žmonės apie tai
išgirdo, visa izraelitų bendrija susirinko
į Šiloją eiti į karą su jais.
13 Bet pirma
izraelitai pasiuntė Eleazaro sūnų Finehasą
pas Rubeno ir Gado giminių žmones
bei pusės Manaso giminės žmones
Gileado krašte,
14 lydimą dešimties
vadų, po vieną vadą iš kiekvienų Izraelio
giminių protėvių namų. Kiekvienas
jų buvo savo protėvių namų galva ir Izraelio
karinių gretų vadas.
15 Atėję pas
Rubeno ir Gado giminių žmones bei
pusės Manaso giminės žmones, jie tarė
jiems:
16 „Taip kalba visa VIEŠPATIES
bendrija: *‘Ką reiškia ši išdavystė, kurią
padarėte Izraelio Dievui? Šiandien
atsimetėte nuo VIEŠPATIES ir pakėlėte
prieš jį maištą, statydamiesi aukurą!
17 *Nejau Peoro nuodėmė, atnešusi
marą VIEŠPATIES bendrijai, toks mažas
dalykas? Juk nuo jos mes ligi šios dienos
dar nesame apsivalę,
18 o jūs norite
atsimesti nuo VIEŠPATIES! Jūs maištaujate
prieš VIEŠPATĮ šiandien, o rytoj
jis supyks ant visos Izraelio bendrijos.
19 Tačiau jei kraštas, kuriame įsikūrėte,
yra nešvarus*, tai pereikite į kraštą, kuriame
įsikūręs VIEŠPATS – ten, kur dabar
stovi VIEŠPATIES Padangtė, ir kurkitės
tarp mūsų. Bet prieš VIEŠPATĮ ar
mus nemaištaukite, statydamiesi kitą
aukurą vietoj VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
aukuro.
20 *Zeracho sūnui Achanui nusikaltus
sunaikinti skirtų daiktų įstatymui,
argi visõs Izraelio bendrijos neištiko
pyktis? Juk ne vien Achanas žuvo
dėl savo kaltės!’“
21 Tada Rubeno ir Gado giminių
žmonės bei pusės Manaso giminės
žmonės atsakė Izraelio karinių gretų
galvoms:
22 „Dievas, VIEŠPATS Dievas!
Dievas, VIEŠPATS Dievas! Jis žino, težino
ir Izraelis! Jei tai būtų maištas ar
išdavystė VIEŠPAČIUI, šią dieną nerodykite
mums gailesčio!
23 Jei būtume statę
aukurą atsimesti nuo VIEŠPATIES, jei
būtume tai darę atnašauti ant jo deginamosioms
aukoms ar javų atnašoms,
ar bendravimo aukoms, tereikalauja
pats VIEŠPATS ataskaitos!
24 Ne! Mes tai
darėme tik apimti rūpesčio, kad ateityje
jūsų vaikai nesakytų mūsų vaikams:
‘Ką jūs turite bendra su VIEŠPAČIU, Izraelio
Dievu?
25 Juk VIEŠPATS tikrai padarė
Jordaną riba tarp mūsų ir jūsų,
o Rubeno ir Gado giminių žmonės!
VIEŠPATYJE dalies jūs neturite!’ Vadinasi,
jūsų vaikai užkirstų kelią mūsų vaikams
garbinti VIEŠPATĮ.
26 Todėl mes
nutarėme parūpinti sau liudijimą, statydami
aukurą – ne deginamosioms
aukoms ar atnašoms,
27 bet liudyti
mums ir jums, ir būsimoms kartoms,
kad turime teisę tarnauti VIEŠPAČIUI
jo Artume savo deginamosiomis aukomis,
atnašomis bei bendravimo aukomis,
idant jūsų vaikai niekada nesakytų
mūsų vaikams: ‘VIEŠPATYJE dalies

22,16 *Įst 12,6*
22,17 *Sk 25,1-9*

22,19 T. y. jei nėra Sandoros Dievo šventyklos – Susitikimo Palapinės.
22,20 *Joz 7,1-26*

VIEŠPATĮ ir tarnauti kitiems dievams!
17 Juk pats VIEŠPATS, mūsų Dievas, iš-
vedė mus ir mūsų protėvius iš Egipto
žemės, iš vergijos namų, padarė mums
matant anuos nuostabius ženklus! Jis
saugojo mus visą laiką ir kelionėje, ir
nuo visų tautų, per kurias perėjome.
18 Mūsų labui VIEŠPATS išvarė visas tau-
tas – amoritus, gyvenusius krašte. To-
dėl ir mes tarnausime VIEŠPAČIUI, nes
jis yra mūsų Dievas".
19 Bet Jozuė žmonėms atsakė: „Gal-
būt jūs nepajėgsite tarnauti VIEŠPAČIUI,
nes jis yra šventas Dievas. Juk jis – pa-
vydulingas Dievas, tad nepakęs jūsų
nusikaltimų ir nuodėmių. 20 Jei pa-
liksite VIEŠPATĮ ir tarnausite kitiems
dievams, jis nusigręš ir elgsis su jumis
griežtai. Padarys jums galą, nepaisy-
damas viso jums padaryto gero". 21 O
žmonės atsakė Jozuei: „Ne! Mes no-
rime tarnauti VIEŠPAČIUI!" 22 Tada Jo-
zuė tarė žmonėms: „Esate liudytojai
patys sau, kad pasirinkote tarnauti
VIEŠPAČIUI". O jie tarė: „Taip, esame
liudytojai!" – 23 „Tad atsikratykite sve-
timų dievų, esančių tarp jūsų, – tarė Jo-
zuė, – ir palenkite savo širdis į VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą". 24 Žmonės sakė Jozuei:
„VIEŠPAČIUI, savo Dievui, tarnausime ir
jo balso klausysime".
25 Taigi tą dieną Sicheme Jozuė su-
darė sandorą su žmonėmis ir davė
jiems įstatus ir įsakus. 26 Visus tuos
žodžius Jozuė surašė Dievo Įstatymo
knygoje. Paėmęs didelį akmenį, pa-
statė jį po ąžuolu, esančiu šventoje
VIEŠPATIES vietoje. 27 O visiems žmo-
nėms Jozuė paaiškino: „Žiūrėkite, šis
akmuo liudys prieš mus, nes jis gir-
dėjo visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS
mums pasakė; jis liudys prieš jus, jei
nesielgsite ištikimai su savo Dievu".
28 Tada Jozuė leido žmonėms eiti į
savo paveldą.

Jozuės mirtis

29 Po šių įvykių VIEŠPATIES tarnas Nūno
sūnus Jozuė mirė, turėdamas šimtą de-
šimt metų. 30 *Jis buvo palaidotas savo
paveldo žemėje prie Timnat Seracho
Efraimo aukštumose į šiaurę nuo Ga-
ašo kalno.
31 Izraelis tarnavo VIEŠPAČIUI per
visą Jozuės gyvenimą ir gyvenimą se-
niūnų, gyvenusių ilgiau už Jozuę bei
patyrusių visa, ką VIEŠPATS buvo pada-
ręs Izraeliui.
32 *Juozapo kaulai, izraelitų parneš-
ti iš Egipto, buvo palaidoti Sicheme,
*toje dalyje lauko, kurį Jokūbas buvo
nupirkęs iš Sichemo tėvo Hamoro vai-
kų už šimtą sidabro kesitų. Jis buvo ta-
pęs Juozapo palikuonių paveldu.
33 Aarono sūnus Eleazaras mirė. Jis
buvo palaidotas jo sūnaus Finehaso
mieste – Gibėjoje, kuris buvo jam duo-
tas Efraimo aukštumose.

24,30 *Joz 19,49-50*
24,32 *Pr 50,24-25; Iš 13,19*
24,32 *Pr 33,19; Jn 4,5; Apd 7,16*

TEISĖJŲ KNYGA

Teisėjų knyga (hebr. *šofetīm*, gr. *kritai*, lot. *judicum/iudicum*) apima Izraelio istorijos laikotarpį nuo Jozuės mirties iki pirmųjų karalių (XII–XI a. pr. Kr.).

Pirmiausia pasakojama apie įsikūrimą Kanaane (sk. 1–2), paskui – apie žymiuosius Izraelio teisėjus (sk. 2–16) ir galiausiai – apie Dano ir Benjamino gimines teisėjų laikais (sk. 17–21).

Svarbiausią vietą knygoje užima pasakojimai apie dvylika teisėjų. Šeši iš jų – Otnielis (3,7–11), Ehudas (3,12–30), Debora su Baraku (4–5), Gideonas su Abimelechu (6,1–9,57), Iftachas (10,6–12,7) ir Samsonas (13,1–16,31) – vadinami **didžiaisiais teisėjais**, o kiti šeši – Šamgaras (3,31), Tola (10,1–2), Jayras (10,3–5), Ibcanas (12,8–10), Elonas (12,11–12) ir Abdonas (12,13–15) – **mažaisiais teisėjais.**

Tapę sėsliais žemdirbiais, izraelitai linksta garbinti gamtos dievus, silpsta ir pakrinka. Bet tada jiems į pagalbą Dievas siunčia teisėjus – įkvėptus didvyrius, pašauktus ne tiek teisti, kiek ginti tautiečius.

Pagonių likučiai Kanaane

1 Kartą, mirus Jozuei, izraelitai teiravosi VIEŠPATIES, klausdami: „Kas
pirmas iš mūsų turi žygiuoti prieš ka-
naaniečius ir su jais kovoti?“ [2] VIEŠPATS
atsakė: „Težygiuoja Judas. Atiduodu
kraštą į jo rankas“. [3] Judas kreipėsi į
brolišką Simeono giminę: „Eikš su ma-
nimi į burtų keliu man tekusią žemę
ir kovokime su kanaaniečiais. Po to aš
žygiuosiu su tavimi į burtų keliu tau
tekusią žemę“. Ir Simeonas žygiavo
su juo.
[4] Judo giminės žmonėms pradėjus
žygį, VIEŠPATS atidavė kanaaniečius ir
perizus jiems į rankas, ir jie nugalėjo
prie Bezeko dešimt tūkstančių vyrų!
[5] Prie Bezeko jie susidūrė su Adoni Be-
zeku, kovojo ir nugalėjo kanaaniečius
bei perizus. [6] Adoni Bezekas pabėgo iš
mūšio, bet jie vijosi ir paėmę į nelaisvę
nukirto jam rankų nykščius ir didžiuo-
sius kojų pirštus. [7] Adoni Bezekas sakė:
„Septyniasdešimt karalių nukirstais
rankų nykščiais ir didžiaisiais kojų
pirštais rankiodavo liekanas po mano
stalu. Kaip aš padariau, taip ir man
Dievas atmokėjo!“ Jis buvo nuvestas į
Jeruzalę ir ten mirė.
[8] Judo giminės žmonės kovojo su
Jeruzale ir paėmė ją. Išžudė ją kalavi-
ju ir atidavė miestą liepsnoms. [9] Paskui
Judo žmonės leidosi kovoti su kana-
aniečiais, gyvenusiais aukštumų sri-
tyje, Negebe ir Šefeloje. [10] Judas išėjo
į žygį prieš kanaaniečius, gyvenusius
Hebrone – Hebrono vardas anksčiau
buvo Kirjat Arba – ir nugalėjo Šešają,
Ahimaną ir Talmają.
[11] Iš ten jie žygiavo prieš Debyro
gyventojus; Debyro vardas anksčiau
buvo Kirjat Seferas. [12] Tuomet Kalebas
paskelbė: „Duosiu savo dukterį Achsą
žmona tam, kuris užpuls ir paims Kir-
jat Seferą“. [13] Kalebo jaunesnio brolio
Kenazo sūnus Otnielis paėmė jį: Kale-
bas davė jam žmona savo dukterį Ach-
są. [14] Parėjusi pas vyrą, ji ragino prašyti
jos tėvą ariamos žemės. Jai nulipus nuo
asilo, Kalebas paklausė: „Ko tau?“ [15] Ji
atsakė: „Duok man dovaną! Kadangi
pasodinai mane į Negebo žemę, duok

man ir vandens šaltinių“. Kalebas davė
jai aukštutinius ir žemutinius vandens
telkinius.
16 Kainito Hobabo, Mozės uošvio,
palikuonys nuėjo su Judo žmonėmis
iš Palmių miesto į Judo dykumą prie
Arado Negebe. Bet vėliau jie nuėjo ir
įsikūrė tarp amalekiečių. 17 O Judas ėjo
toliau su broliška Simeono gimine ir
nugalėjo Cefate gyvenusius kanaanie-
čius. Paskyrę miestą sunaikinti, pava-
dino jį Horma. 18 Judas užėmė Gazą ir
jos žemę, Aškeloną ir jo žemę bei Ekro-
ną ir jo žemę. 19 VIEŠPATS buvo su Judu,
kuris paveldėjo aukštumas, bet nega-
lėjo išvaryti lygumos gyventojų, nes
jie turėjo geležinių vežimų. 20 *Hebro-
nas buvo atiduotas Kalebui, kaip Mozė
buvo liepęs. Kalebas iš ten išvarė tris
Anako sūnus.
21 *Bet Benjamino giminės žmonės
neišvarė jebusiečių – Jeruzalės gyven-
tojų. Tad jebusiečiai tebegyvena Jeru-
zalėje su Benjamino žmonėmis ligi šios
dienos.
22 Ir Juozapo namai savo ruožtu pa-
kilo į žygį prieš Betelį. VIEŠPATS buvo su
jais. 23 Juozapo namai išsiuntė žvalgus
į Betelį; miesto vardas anksčiau buvo
Lūzas. 24 Sutikę išeinantį iš miesto
vyrą, žvalgai tarė jam: „Parodyk įėjimą
į miestą, ir mes būsime tau malonin-
gi“. 25 Jam parodžius įėjimą į miestą, jie
ištiko miestą kalaviju, o tą vyrą ir visą
jo šeimą paleido. 26 Jis iškeliavo į heti-
tų kraštą, įkūrė miestą ir pavadino jį
Lūzu. Taip jis vadinamas ligi šios die-
nos.
27 *Manasas neišvarė gyventojų nei
iš Bet Šeano ir jam pavaldžių gyven-
viečių, nei iš Taanacho ir jam paval-
džių gyvenviečių, nei iš Doro ir jam pa-
valdžių gyvenviečių, nei iš Ibleamo ir
jam pavaldžių gyvenviečių, nei iš Me-
gido ir jam pavaldžių gyvenviečių. Ka-
naaniečiai ir toliau gyveno toje srityje.
28 Izraeliui paėmus viršų, jie privertė
kanaaniečius eiti lažą, bet išvaryti jų
neišvarė.
29 *Nė Efraimas neišvarė Gezere gy-
venančių kanaaniečių. Kanaaniečiai
gyveno tarp jų Gezere.
30 Zabulonas neišvarė nei Kitrono
gyventojų, nei Nahalolo gyventojų.
Kanaaniečiai gyveno tarp jų, bet buvo
priversti eiti lažą.
31 Ašeras neišvarė gyventojų iš Ako-
jo nei iš Sidono, nei iš Achzibo, nei iš
Helbos, nei iš Afiko, nei iš Rehobo.
32 Ašero žmonės gyveno tarp krašto
gyventojų kanaaniečių, nes jų neišva-
rė.
33 Naftalis neišvarė nei Bet Šemešo
gyventojų, nei Bet Anato gyventojų,
bet įsikūrė tarp krašto gyventojų kana-
aniečių. Tačiau Bet Šemešo ir Bet Ana-
to gyventojai turėjo eiti lažą.
34 Amoritai nustūmė Dano gimi-
nės žmones į aukštumų sritį ir neleido
jiems nusileisti į lygumą. 35 Amoritai ir
toliau gyveno Har Herese, Ajalone ir
Šaalbimuose. Bet Juozapo namų ran-
ka juos suvaldė, ir jie buvo priversti
eiti lažą.
36 Amoritų riba prasideda prie Akra-
bimų perėjos – nuo Selos ir tolyn.

Įspėjimas ir bausmė

2 VIEŠPATIES angelas atėjo iš Gilgalo į
Bochimus ir tarė: „Aš išvedžiau jus
iš Egipto ir įvedžiau į kraštą, kurį bu-
vau prisiekęs duoti jūsų protėviams.
Sakiau: ‘Niekada nepanaikinsiu savo
Sandoros su jumis. 2 O *jūs savo ruožtu
nedarysite sandoros su šio krašto gy-
ventojais, jų aukurus nugriausite’. Bet
jūs nepaklausėte mano balso. Pasižiū-
rėkite, ką padarėte! 3 Todėl dabar ir sa-
kau: nenuvarysiu jų jums nuo kelio, jie

1,20 *Joz 15,13-14*
1,21 *Joz 15,63; 2 Sam 5,6; 1 Met 11,4*
1,27-28 *Joz 17,11-13*
1,29 *Joz 16,10*
2,2 *Iš 34,12-13; Įst 7,2-5*

taps jums priešais, o jų dievai bus jums
žabangos". 4 VIEŠPATIES angelui išta-
rus šiuos žodžius visiems izraelitams,
žmonės ėmė raudoti ir verkti. 5 Užtat
tą vietą jie pavadino Bochimais ir at-
našavo ten VIEŠPAČIUI aukas.

6 Jozuei paleidus žmones, visi izra-
elitai ėjo į savo paveldą užimti krašto.
7 Žmonės garbino VIEŠPATĮ per visą Jo-
zuės gyvenimą ir per visą gyvenimą
seniūnų, pergyvenusių Jozuę ir ma-
čiusių visus nuostabius VIEŠPATIES
darbus, kuriuos jis darė Izraelio la-
bui. 8 VIEŠPATIES tarnas Nūno sūnus
Jozuė mirė, turėdamas šimtą dešimt
metų, 9 ir buvo palaidotas savo *pa-
veldo žemėje prie Timnat Hereso, Ef-
raimo aukštumose į šiaurę nuo Gaa-
šo kalno. 10 Be to, visa toji karta buvo
surinkta pas jų protėvius, o po jos jau
buvo išaugusi visai kita, nepatyrusi
nei VIEŠPATIES, nei jo darbų, kuriuos jis
buvo padaręs Izraeliui.

11 Tada izraelitai darė, kas nedo-
ra VIEŠPATIES akyse, ir garbino Baa-
lus. 12 Jie paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių
Dievą, išvedusį juos iš Egipto žemės,
sekė kitus dievus iš aplinkinių tautų
dievų ir, jiems lenkdamiesi, supykdė
VIEŠPATĮ. 13 Jie paliko VIEŠPATĮ ir garbino
Baalą bei Astartes! 14 VIEŠPATS užsidegė
pykčiu ant Izraelio ir atidavė juos plė-
šikams. Jis visur atidavė juos priešams
į rankas, ir jie nebegalėjo daugiau savo
priešams pasipriešinti. 15 VIEŠPATIES
ranka buvo prieš juos, jų nelaimei, vi-
suose jų žygiuose, kaip VIEŠPATS buvo
juos įspėjęs, kaip VIEŠPATS buvo jiems
pasakęs. Jie buvo baisiai engiami!

16 Tada VIEŠPATS pažadino jiems tei-
sėjus. Jie išgelbėjo juos iš plėšikų ran-
kų. 17 Bet jie net savo teisėjų neklausė,
nes kekšavo su kitais dievais ir garbi-
no juos. Nedelsdami jie nusisuko nuo
kelio, kuriuo jų protėviai, klausydami
VIEŠPATIES įsakymų, buvo ėję. Jie ne-
sekė jų pavyzdžiu! 18 Pažadinęs jiems
teisėją, VIEŠPATS būdavo su teisėju ir
gelbėdavo juos iš priešų rankų per visą
teisėjo gyvenimą, nes gailėdavosi jų,
aimanuojančių dėl engėjų ir niokoto-
jų. 19 Bet, teisėjui mirus, jie atkrisdavo
ir elgdavosi blogiau už savo protėvius,
eidami paskui kitus dievus, garbinda-
mi juos ir lenkdamiesi jiems. Nedorų
darbų jie neatsisakė, iš atkaklaus ke-
lio nesisuko! 20 Todėl VIEŠPATS užside-
gė pykčiu ant Izraelio ir tarė: „Kadangi
ši tauta sulaužė mano Sandorą, ku-
rią įsakiau jų protėviams, ir neklausė
mano balso, 21 nebevarysiu jiems nuo
kelio nė vienos iš tautų, kurias Jozuė
mirdamas paliko". 22 Norėdamas iš-
bandyti jomis Izraelį ir pamatyti, ar jie
eis ištikimai VIEŠPATIES keliais, ar neis,
kaip kartais buvo darę jų protėviai,
23 VIEŠPATS paliko tas tautas, užuot jas
iš karto išvaręs, ir Jozuei į rankas jų ne-
atidavė.

Otnielis

3 Štai tautos, kurias VIEŠPATS paliko,
kad išbandytų jomis Izraelį – visus
tuos, kurie nebuvo išgyvenę jokio karo
Kanaane 2 (idant patirtų karą būsimos
izraelitų kartos – vien tos, kurios anks-
tesnių karų nebuvo patyrusios): 3 penki
filistinų valdovai, visi kanaaniečiai si-
doniečiai ir hivai, gyvenę Libano kal-
nuose nuo Baal Hermono iki pat Lebo
Hamato. 4 Jos buvo priemonė išban-
dyti Izraeliui ir sužinoti, ar jie paklus
VIEŠPATIES įsakymams, kuriuos jis davė
jų protėviams per Mozę. 5 Taigi izrae-
litai įsikūrė tarp kanaaniečių, hetitų,
amoritų, perizų, hivų ir jebusiečių. 6 Jie
vedė jų dukteris ir leido savo dukteris
už jų sūnų. Ir jų dievus jie garbino!

7 Izraelitai darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse, užmiršdami VIEŠPATĮ, savo Die-
vą, ir garbindami Baalus ir Ašeras.
8 Todėl VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant
Izraelio ir atidavė juos į Aram Naharai-
mų karaliaus Kušan Rišataimo rankas.

2,9 Joz 19,49-50

Izraelitai buvo pavaldūs Kušan Riša-
taimui aštuonerius metus. 9 Bet izra-
elitai šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS
pažadino izraelitams, išvaduoti gel-
bėtoją – Otnielį, Kalebo jaunesniojo
brolio Kenazo sūnų. 10 Ant jo nužengė
VIEŠPATIES dvasia. Jis tapo Izraelio tei-
sėju ir išėjo į karo žygį. VIEŠPATS atida-
vė Aramo karalių Kušan Rišataimą jam
į rankas. Jam nugalėjus Kušan Rišatai-
mą, 11 kraštas keturiasdešimt metų tu-
rėjo ramybę.

Ehudas

Kenazo sūnui Otnieliui mirus, 12 izra-
elitai vėl darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse. Kadangi jie darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, VIEŠPATS sustiprino
Izraelio priešą Moabo karalių Egloną.
13 Kartu su amonitais ir amalekiečiais
jis išėjo į žygį ir nugalėjęs Izraelį užėmė
Palmių miestą. 14 Moabo karalius Eglo-
nas valdė izraelitus aštuoniolika metų.
15 Bet izraelitai šaukėsi VIEŠPATIES,
ir VIEŠPATS pažadino jiems gelbėtoją
– Ehudą, Geros sūnų, benjaminą, kai-
riarankį vyrą. Atsitiko taip, kad izraeli-
tai siuntė per jį duoklę Moabo karaliui
Eglonui. 16 Ehudas pasidirbo dviašme-
nį uolekties ilgio durklą ir pasirišo jį
po drabužiais prie dešinės šlaunies.
17 Jis atnešė duoklę Moabo karaliui
Eglonui. O Eglonas buvo labai apkū-
nus vyras. 18 Baigęs atiduoti duoklę,
Ehudas paleido duoklę nešusius žmo-
nes eiti savo keliu, 19 o pats sugrįžo
nuo Pesilimų prie Gilgalo ir tarė: „Tu-
riu tau šį tą slapta pasakyti, karaliau“.
Pastarasis paliepė: „Išeikite!“, – ir visi
jam tarnavusieji išėjo. 20 Ehudas prie-
jo prie jo, sėdinčio atskirai savo vėsia-
me kambaryje ant stogo, ir tarė: „Tu-
riu tau žodį iš Dievo“. Jis pakilo nuo
savo sosto. 21 Tada Ehudas ištiesė kairę
ranką ir, paėmęs durklą nuo savo de-
šinės šlaunies, suvarė Eglonui į pilvą.
22 Durklas įsmego į taukus, net ranke-
na sulindo paskui ašmenis, nes durklo
iš pilvo jis netraukė; išėjo nešvarumai.
23 Ehudas išėjo per prieangį, pirma už-
daręs ir užrakinęs kambario ant stogo
duris. 24 Jam išėjus, sugrįžo dvariškiai.
Pamatę kambario ant stogo duris už-
rakintas, jie pamanė: „Turbūt jis nusi-
lengvina vėsiajame kambaryje“. 25 Tad
jie laukė, kol nebežinojo, ką daryti. Jam
kambario ant stogo durų vis neatida-
rant, jie paėmė raktą ir atidarė jas. Žiū-
ri, jų valdovas guli asloje negyvas!
26 Tuo tarpu, jiems begaištant, Ehu-
das pabėgo, pasiekė Pesilimus ir lei-
dosi į Seyrą. 27 Čia atsiradęs, paliepė
pūsti ragą Efraimo aukštumose. Jo ve-
dami izraelitai pakilo į žygį iš aukštu-
mų! 28 „Sekite paskui mane, – sakė jis
jiems, – nes VIEŠPATS atidavė jūsų prie-
šus moabitus jums į rankas“. Taigi jie
leidosi žemyn paskui jį, paėmė Jordano
brastas į Moabą ir neleido niekam per-
eiti. 29 Tuo metu jie užmušė apie de-
šimt tūkstančių moabitų; visi jie buvo
tvirti ir drąsūs vyrai, tačiau nė vienas
neištrūko! 30 Tą dieną Moabas suklupo
po Izraelio ranka, ir kraštas turėjo ra-
mybę aštuoniasdešimt metų.

Šamgaras

31 Po Ehudo atėjo Anatos sūnus Šamga-
ras. Jaučių varovo lazda jis užmušė še-
šis šimtus filistinų ir išgelbėjo Izraelį.

Debora ir Barakas

4 Ehudui mirus, izraelitai vėl darė,
kas nedora VIEŠPATIES akyse. 2 Už-
tat VIEŠPATS atidavė juos į rankas Ka-
naano karaliui Jabinui, karaliavusiam
Hacore. Sisera, gyvenęs Harošet ha
Goimuose, buvo jo kariuomenės va-
das. 3 Izraelitai šaukėsi VIEŠPATIES, kad
išsigelbėtų. Mat Sisera turėjo devynis
šimtus geležinių kovos vežimų ir dvi-
dešimt metų buvo nuožmiai engęs iz-
raelitus.
4 Lapidoto žmona Debora buvo pra-
našė. Tuo metu ji buvo Izraelio teisė-
ja. 5 Ji sėdėdavo po Deboros palme tarp

Ramos ir Betelio Efraimo aukštumose.
Izraelitai eidavo pas ją į teismą. 6 Ji pa-
sišaukė Abinoamo sūnų Baraką iš Ke-
dešo Naftalyje ir tarė jam: „VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, įsako tau: ‘Eik, pasiimk
iš Naftalio ir Zabulono dešimt tūks-
tančių vyrų ir žygiuok į Taboro kalną.
7 Aš išvesiu Jabino kariuomenės vadą
Siserą su jo kovos vežimais bei kariau-
na tavęs pasitikti prie Kišono upės ir
atiduosiu jį tau į rankas’“. 8 Bet Barakas
sakė jai: „Jei tu eisi su manimi, eisiu,
bet jei neisi, neisiu“. – 9 „Gerai! Eisiu
su tavimi, – atsakė ji, – tačiau žinok,
kad kelias, kuriuo eini, nenuves tavęs
į garbę, nes VIEŠPATS atiduos Siserą į
moters rankas“. Taigi Debora pakilo
ir nuėjo su Baraku į Kedešą. 10 Barakas
sutelkė į Kedešą Zabuloną ir Nafta-
lį. Paskui jį žygiavo dešimt tūkstančių
vyrų, ir Debora ėjo su juo.
11 Heberas Kainitas buvo atsiskyręs
nuo kitų kainitų, Mozės uošvio Ho-
babo palikuonių, ir pasistatęs palapi-
nę prie Becaanaimų ąžuolo, netoli Ke-
dešo.
12 Siserai buvo pranešta, kad Abi-
noamo sūnus Barakas nužygiavo į Ta-
boro kalną. 13 Sisera sutelkė visus savo
vežimus – devynis šimtus geležinių
kovos vežimų – ir visas turimas pa-
jėgas iš Harošet ha Goimų prie Kišo-
no upės. 14 Tada Debora tarė Barakui:
„Pirmyn į žygį! Štai diena, kai VIEŠPATS
atiduos Siserą tau į rankas! Iš tikrųjų
VIEŠPATS žygiuoja pirma tavęs!“ Bara-
kas su dešimt tūkstančių vyrų pasi-
leido nuo Taboro kalno, 15 o VIEŠPATS
Barako siaubu apstulbino Siserą, visus
jo kovos vežimus ir visą kariuomenę.
Iššokęs iš savo kovos vežimo, Sisera
pabėgo pėsčias. 16 Tuo tarpu Barakas
vijosi jo kovos vežimus ir kariuomenę
iki pat Harošet ha Goimų. Visa Siseros
kariuomenė krito nuo kalavijo. Nė vie-
nas neišliko.
17 O Sisera pabėgo pėsčias į Hebero
Kainito žmonos Jaelės palapinę, nes
tarp Hacoro karaliaus Jabino ir Hebero
Kainito kilties buvo taika. 18 Jaelė, išė-
jusi Siseros pasitikti, tarė jam: „Užeik,
viešpatie, užeik pas mane! Nebijok!“
Taigi jis įėjo pas ją į palapinę, ir ji už-
klojo jį kilimu. 19 „Prašyčiau duoti man
vandens atsigerti, nes esu ištroškęs“,
– tarė jai. Atidariusi pienmaišį, ji davė
jam atsigerti ir vėl užklojo. 20 Jis tarė jai:
„Stovėk prie palapinės įėjimo. Jei kas
ateitų ir klaustų: ‘Ar čia yra kas nors?’
– sakyk: ‘Nieko nėra!’“ 21 Bet Hebero
žmona Jaelė pasiėmė palapinės kuo-
lelį, pagriebusi į ranką plaktuką, tyliai
prislinko prie jo ir įkalė kuolelį jam per
smilkinį ligi pat aslos. O jis gulėjo įmi-
gęs iš nuovargio. Taip jis ir numirė.
22 Kaip tik tuo metu, vydamasis Si-
serą, pasirodė Barakas. Jaelė, išėjusi
pasitikti, tarė jam: „Eik šen, parodysiu
tau vyrą, kurio ieškai“. Jis įėjo su ja į
vidų. Žiūri, Sisera guli negyvas su pa-
lapinės kuoleliu smilkinyje.
23 Taigi tą dieną Dievas paklupdė
Hacoro karalių Jabiną izraelitų akivaiz-
doje. 24 Po to izraelitų ranka vis labiau
ir labiau slėgė Kanaano karalių Jabiną,
kol sunaikino.

Deboros giesmė

5 Tą dieną Debora ir Abinoamo sū-
nus Barakas giedojo:
2 „Kai Izraelyje paliekami
nekirpti plaukai,*
kai žmonės noriai pasiaukoja,
šlovinkite VIEŠPATĮ!
3 Klausykitės, karaliai,
išgirskite, galiūnai!
Aš giedosiu –
giedosiu VIEŠPAČIUI,
aš giedosiu giesmę VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui.
4 VIEŠPATIE, kai ėjai iš Seyro,
žygiavai iš Edomo krašto,
žemė drebėjo, iš dangaus pylė,
iš debesų pylė kaip iš kibiro!

5,2 T. y. pasišvenčiama Dievui.

[5] *Kalnai drebėjo prieš
Sinajaus VIEŠPATĮ,
prieš VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą.
[6] Anatos sūnaus Šamgaro dienomis,
Jaelės dienomis išnyko karavanai,
o keleiviai
laikėsi aplinkinių takų.
[7] Išgelbėjimas pranyko,
nebuvo jo Izraelyje,
kol nepakilai tu, o Debora,
kol nepakilai Izraelyje, o motina!
[8] Kai jie rinkosi naujus dievus,
vyko karas jų vartuose.
Nei skydo, nei ieties
nebuvo matyti
tarp keturiasdešimt
tūkstančių Izraelyje!
[9] Mano širdis – su Izraelio vadais,
noriai pasišvenčiančiais tautai.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!
[10] Pasakokite apie tai
jūs, jojantys ant rusvų asilių,
jūs, sėdintys ant balno gūnios,
ir jūs, einantys keliu pėsčiomis.
[11] Giedokite apie juos
kanklininkų dainomis
prie girdyklų,
pasakodami apie teisius
VIEŠPATIES darbus,
jo teisius darbus,
išgelbėjusius Izraelį.
Tada žemyn prie vartų atžygiavo
VIEŠPATIES tauta!
[12] Pabusk, pabusk, Debora!
Pabusk, pabusk, pradėk giesmę!
Drąsos! Pakilk, Barakai,
veskis savo belaisvius,
Abinoamo sūnau!
[13] Tada atžygiavo kilmingųjų likutis;
VIEŠPATIES tauta
atžygiavo už jį prieš galiūnus.
[14] Jie leidosi į slėnį iš Efraimo,
sekdami tave, Benjaminai,
ir tavuosius;
iš Machyro atžygiavo vadai,
iš Zabulono – vado lazdos nešėjai.
[15] Isacharo didžiūnai
atėjo su Debora;
Isacharo vyrai buvo
ištikimi Barakui,
verždue į slėnį įkandin jo.
Rubeno kiltyse tęsėsi
ilgi širdies svarstymai.
[16] Kodėl delsei tarp avidžių,
klausydamasis švilpiniavimo
kaimenėms?
Rubeno kiltyse tęsėsi
ilgi širdies svarstymai.
[17] Gileadas delsė Užjordanėje;
o Danas – kodėl jis likosi prie laivų?
Ašeras sėdėjo pajūryje,
kurdamasis prie įlankų.
[18] O Zabulonas yra tauta,
metusi iššūkį mirčiai,
taip pat Naftalis ant
lygumos aukštumų.
[19] Atėjo karaliai ir kovojo;
tada Kanaano karaliai kovojo
prie Taanacho, palei
Megido vandenis;
jokio sidabro grobio jie nepaėmė.
[20] Žvaigždės iš dangaus kovojo,
nuo savo takų jos kovojo su Sisera!
[21] Kišono srautas juos nunešė,
įniršęs srautas, Kišono srautas.
Ženk, mano siela, drąsiai!
[22] Tada sutrinksėjo kanopos,
šuoliuojant žaibu jo žirgams.
[23] 'Prakeikite Merozą! – tarė
VIEŠPATIES angelas,
– visu kartumu prakeikite
jo gyventojus,
nes jie neatėjo VIEŠPAČIUI į pagalbą,
VIEŠPAČIUI padėti prieš galiūnus'.
[24] Tebūna pagirta tarp moterų Jaelė,
Hebero Kainito žmona,
tebūna ji pagirta tarp
moterų palapinėse!
[25] Jis prašė jos vandens,
o ji davė jam pieno,
prabangioje taurėje padavė
rauginto pieno.
[26] Kaire ranka pagriebusi
palapinės kuolelį,

5,5 *IŠ 19,18*

o dešine – darbininko plaktuką,
ji kirto Siserai smūgį,
sutraiškė jam galvą,
sutriuškino ir persmeigė
jam smilkinį.
27 Jis sukniubo ir krito,
sukniubo prie jos kojų.
Kur sukniubo, ten ir krito negyvas.
28 Siseros motina žvalgėsi pro langą,
verkšlendama už pinučių:
'Kodėl jo vežimas taip
ilgai neatvažiuoja?
Kodėl taip vėluojasi jo
ratų bildesys?'
29 Išmintingiausios
didžiūnės jai atsako,
ir ji pati sau atsako:
30 'Tikriausiai jie plėšia
ir dalijasi grobį:
po merginą ar dvi
kiekvienam vyrui,
dažytų medžiagų grobį Siserai,
išsiuvinėtų medžiagų grobį,
porą išsiuvinėtų skarų
kaip grobį kiekvienam kaklui'.
31 Taip tepražūva visi tavo
priešai, VIEŠPATIE!
Bet tespindi tavo bičiuliai
tarsi savo galybėje tekanti saulė!"
Keturiasdešimt metų kraštas turėjo
ramybę.

Gideono pašaukimas

6 Izraelitai darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, ir VIEŠPATS ati-
davė juos septyneriems metams į
Midjano rankas. 2 Midjano ranka Izra-
eliui buvo sunki. Izraelitai kalnų olo-
se pasidarė tvirtovių ir slėptuvių nuo
Midjano. 3 Mat izraelitams pasėjus sė-
klą, midjaniečiai, amalekiečiai bei kiti
Rytų gyventojai pakildavo prieš juos.
4 Jie statydavosi stovyklas prieš izrae-
litus ir nuniokodavo krašto derlių iki
pat Gazos apylinkių, nepalikdami Iz-
raelyje jokio maisto: nei avies, nei jau-
čio, nei asilo. 5 Mat jie atkeliaudavo su
bandomis ir net palapinėmis tarsi gau-
sūs skėrių spiečiai; suskaityti juos ar
jų kupranugarius nebuvo įmanoma.
Atėję jie nuniokodavo kraštą. 6 Tad per
Midjaną Izraelis buvo labai dideliame
skurde, ir izraelitai šaukėsi VIEŠPATIES.
7 Izraelitams šaukiantis VIEŠPATIES
dėl midjaniečių, 8 VIEŠPATS atsiuntė iz-
raelitams pranašą. Jis tarė jiems: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš
išvedžiau jus iš Egipto ir išlaisvinau iš
vergijos namų. 9 Išgelbėjau jus iš egip-
tiečių rankų ir iš visų jūsų engėjų ran-
kų; išvariau juos jūsų labui ir daviau
jums jų kraštą. 10 Sakiau jums: ‹Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas. Negarbinsite
dievų amoritų, kurių krašte gyvenate›.
Bet jūs mano balso nepaklausėte!'"
11 VIEŠPATIES angelas atėjo ir atsisėdo
po ąžuolu prie Ofros, priklausančios
Jehoašui Abiezerui. Tuo metu jo sūnus
Gideonas bloškė kviečius vyno sp
dykloje, slėpdamasis nuo midjanie
12 VIEŠPATIES angelas pasirodė jam
tarė: „VIEŠPATS su tavimi, narsusis
liūne!" 13 Gideonas atsakė: „Prašau
leisti, mano viešpatie, bet jei VIEŠP
su mumis, tai kodėl mus visa tai ištil
Kurgi visi jo nuostabūs darbai, apie
riuos mums pasakojo protėviai, sa
dami: 'Iš tikrųjų VIEŠPATS išvedė n
iš Egipto'? Juk dabar mus VIEŠPATS
metė ir atidavė Midjanui į ranka
14 VIEŠPATS atsigręžė į jį ir tarė: „Eik
savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš Midja
rankos! Žinok, aš tave siunčiu!" 15 Gi
onas atsakė: „Prašau atleisti, ma
viešpatie, bet kaip aš galiu išgelb
Izraelį? Žiūrėk, mano kiltis menki
sia Manase, o aš jauniausias savo tė
namuose". 16 VIEŠPATS tarė jam: „Bet
būsiu su tavimi! Tu nugalėsi Midja
tarsi tai būtų tik vienas vyras". 17 Ta
jis tarė: „Tad jei radau malonę tavo a
se, duok man ženklą, kad kalbi su n
nimi. 18 Prašyčiau iš čia nenueiti,
nesugrįšiu pas tave ir, atnešęs savo
našą, nepadėsiu jos prieš tave". O jis
sakė: „Palauksiu, kol sugrįši".

19 Tada Gideonas įėjo į vidų, sutaisė
ožiuką ir padarė iš efos miltų nerau-
gintų plokštainių. Įdėjęs mėsą į pintinę
ir supylęs sriubą į puodą, atnešė visa
jam po ąžuolu. Juos patiekiant, 20 Die-
vo angelas tarė jam: „Paimk mėsą ir ne-
raugintus plokštainius, padėk juos ant
anos uolos ir išpilk sriubą". Gideonas
taip ir padarė. 21 Tada VIEŠPATIES ange-
las ištiesė lazdą, kurią laikė rankoje, ir
jos galu palietė mėsą bei neraugintus
plokštainius. Ugnis staiga iššoko iš uo-
los ir sudegino mėsą bei neraugintus
plokštainius. Tuo tarpu VIEŠPATIES an-
gelas pradingo. 22 Dabar Gideonas aiš-
kiai suprato, kad tai buvo VIEŠPATIES
angelas. Gideonas tarė: „Aiman, Vieš-
patie DIEVE! Juk aš mačiau savo akimis
VIEŠPATIES angelą!" 23 Bet VIEŠPATS tarė
jam: „Ramybė tau! Nebijok, tu nemir-
si". 24 Tada Gideonas pastatė ten auku-
rą VIEŠPAČIUI ir pavadino jį „VIEŠPATS
yra ramybė". Jis tebestovi iki šios die-
nos abiezerų Ofroje.

25 Tą naktį VIEŠPATS paliepė jam:
„Paimk savo tėvo jautį, tą antrąjį sep-
tynmetį jautį, nugriauk tavo tėvui pri-
klausantį Baalo aukurą ir nukirsk šalia
aukuro stovintį šventąjį stulpą. 26 Tada
pastatyk deramą aukurą VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, ant šios prieglobsčio olos
viršaus, paimk tą antrąjį jautį ir atna-
šauk jį kaip deginamąją auką, panau-
dodamas malkas iš šventojo stulpo,
kurį būsi nukirtęs". 27 Gideonas pasiė-
mė iš savo tarnų dešimt vyrų ir pada-
rė, kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs. Bi-
jodamas tai daryti dieną dėl savo tėvo
šeimynos ir miesto žmonių, jis padarė
tai nakčia.

28 Miesto žmonės pakilo anksti rytą
ir žiūri: Baalo aukuras nugriautas,
šventasis stulpas šalia jo nukirstas ir
antrasis jautis paaukotas ant naujai
pastatyto aukuro. 29 „Kas tai padarė?",
– klausė jie vienas kito. Pasiteiravę ir
ištyrę, sužinojo, kad tai padarė Jehoa-
šo sūnus Gideonas. 30 Miesto žmo-
nės tarė Jehoašui: „Išvesk savo sūnų,
nes jis turi mirti! Juk jis nugriovė Ba-
alo aukurą ir nukirto šalia jo šventąjį
stulpą!" 31 Bet Jehoašas visiems, ratu jį
apstojusiems, atsakė: „Argi jūs turite
kelti bylą už Baalą? Nejau jūs turite
apginti jo bylą? Kas už jį kelia bylą,
bus nubaustas mirtimi dar prieš rytą!
Jeigu jis dievas, tegu pats kelia bylą,
nes buvo nugriautas jo aukuras!"
32 Todėl tą dieną Gideonas buvo pava-
dintas Jerubaalu dėl žodžių: „Tegu Ba-
alas kelia bylą prieš jį!", nes nugriovė
jo aukurą.

33 Visas Midjanas, Amalekas ir Rytų
gyventojai susibūrė ir, perėję Jordaną,
pasistatė stovyklą Jezreelio lygumoje.
34 Bet VIEŠPATIES dvasia apėmė Gideo-
ną, jis pūtė ragą, ir abiezerai susitelkė
jį sekti. 35 Jis išsiuntė pasiuntinius į visą
Manasą, ir jie susitelkė jį sekti. Tada jis
siuntė pasiuntinius ir į Ašerą, Zabulo-
ną bei Naftalį, ir jie atėjo jų pasitikti.

36 Gideonas kreipėsi į Dievą: „Jei iš
tikrųjų ketini išgelbėti Izraelį mano
ranka, kaip esi pasakęs, tai 37 žiūrėk:
aš padedu nukirptą vilną klojime ant
aslos. Jei rasa bus tik ant vilnų, o visa
žemė aplinkui liks sausa, žinosiu, kad
tu išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip
esi pasakęs". 38 Taip ir įvyko. Pakilęs
anksti kitą rytą, jis išgręžė vilnas ir
išspaudė iš vilnų tiek rasos, kad galė-
jo pripilti puoduką vandens. 39 Tada
Gideonas tarė Dievui: „Teneužsidega
tavo pyktis ant manęs, jei dar sykį kal-
bėsiu. Prašau leisti man dar vieną sykį
bandyti su vilnomis: tebūna sausos tik
vilnos, o visur ant žemės tebūna rasa".
40 Tą naktį Dievas taip ir padarė. Vien
vilnos buvo sausos, o visur ant žemės
buvo rasa.

Pergalė prieš Midjaną

7 Kitą dieną anksti Jerubaalas, tai yra
Gideonas, ir visi su juo buvę kariai
iškeliavo ir pasistatė stovyklą prie
En Harodo. O Midjano stovykla buvo

lygumoje į šiaurę nuo jo, prie Morės
kalvos.
2 VIEŠPATS tarė Gideonui: „Tu turi
per daug karių, kad atiduočiau jiems į
rankas Midjaną. Juk Izraelis tik girtųsi
man, manydamas: 'Mano paties ranka
mane išgelbėjo'. 3 Tad dabar prašau pa-
skelbti vyrams: *'Kas dreba iš baimės,
tegrįžta namo'". Gideonas taip juos ir
atsijojo. Dvidešimt du tūkstančiai iš
karių sugrįžo, o dešimt tūkstančių pa-
siliko.
4 „Vis dar per daug karių, – VIEŠPATS
tarė Gideonui, – nuvesk juos žemyn
prie vandens, ten aš juos tau atsijo-
siu. Kai sakysiu: 'Šis eis su tavimi',
– jis eis su tavimi, o kai sakysiu: 'Šis
neis su tavimi', – jis neis su tavimi".
5 Jam atvedus karius žemyn prie van-
dens, VIEŠPATS tarė Gideonui: „Visus,
lakančius vandenį liežuviu, kaip šuo
laka, pastatyk skyrium, ir visus, kurie
atsiklaupia gerti, pastatyk skyrium".
6 Skaičius tų, kurie „lakė" vandenį iš
rankos, buvo trys šimtai; visi kiti kariai
vandens atsigerti atsiklaupė. 7 Tada
VIEŠPATS tarė Gideonui: „Su trimis šim-
tais vyrų, kurie 'lakė', išgelbėsiu jus ir
atiduosiu Midjaną tau į rankas. Teeina
namo visi kiti kariai". 8 Taigi lakusieji
pasiėmė maisto atsargų bei ragus, ku-
riuos kiti kariai turėjo pasiėmę; liku-
sius Izraelio vyrus jis pasiuntė į palapi-
nes, pasilikdamas tik tuos tris šimtus
vyrų. Midjano stovykla buvo žemiau
lygumoje.
9 Tą pačią naktį VIEŠPATS tarė jam:
„Kelkis ir pulk stovyklą, nes atidaviau
ją tau į rankas. 10 Bet jei bijai pulti, nu-
sileisk į stovyklą su savo ginklane-
šiu Pura 11 ir pasiklausyk, ką jie kalba.
Po to turėsi drąsos užpulti stovyklą".
Tad jis nusileido su savo ginklanešiu
Pura prie stovyklos sargybų. 12 Midja-
niečiai, amalekiečiai ir Rytų žmonės
buvo pasklidę lygumoje tarsi skėrių
spiečiai su nesuskaitomais kupranu-
gariais, gausingais kaip smiltys pajū-
ryje. 13 Gideonas ten atsidūrė kaip tik
tuo metu, kai vienas vyras pasakojo
sapną savo bičiuliui. „Klausyk, – sakė
jis, – kokį sapną sapnavau. Žiūriu, mie-
žinės duonos kepalas rieda į Midjano
stovyklą. Atriedėjęs prie mūsų palapi-
nės, taip smogė į ją, kad ši pargriuvo.
Palapinė apsivertė dugnu aukštyn ir
sugriuvo!" 14 Bičiulis atsiliepė: „Tai ne
kas kita kaip Jehoašo sūnaus, Izraelio
vyro, Gideono kalavijas! Jam į rankas
Dievas yra atidavęs Midjaną ir visą jo
kariuomenę".
15 Išgirdęs sapno pasakojimą ir aiški-
nimą, Gideonas parpuolė kniūbsčias.
Sugrįžęs į Izraelio stovyklą, jis šaukė:
„Eime! VIEŠPATS yra atidavęs Midjano
kariuomenę jums į rankas!" 16 Jis pada-
lijo tuos tris šimtus vyrų į tris būrius,
įdavė kiekvienam į rankas po ragą ir
po tuščią puodą su deglu kiekviena-
me puode. 17 „Stebėkite mane, – sakė
jis, – ir darykite kaip aš. Man priėjus
prie stovyklos, darykite, ką aš darysiu.
18 Man ir visiems esantiems su mani-
mi papūtus ragus, jūs taip pat pūskite
ragus visoje stovykloje ir šaukite: 'Už
VIEŠPATĮ ir Gideoną!'"
19 Gideonas ir su juo buvusi šimtinė
atėjo prie stovyklos saugų vidurinės
sargybos pradžioje kaip tik po to, kai
buvo pastatyti sargybiniai. Jie pradė-
jo pūsti ragus ir daužyti puodus ran-
kose. 20 Visi trys būriai pūtė ragus ir
daužė puodus. Laikydami kairėje ran-
koje deglus, o dešinėje pučiamus ra-
gus, jie šaukė: „Kalavijas už VIEŠPATĮ ir
Gideoną!" 21 Jie liko stovėti savo vieto-
se aplink stovyklą, o visoje stovyklo-
je tuo tarpu kilo sąmyšis. Jie šaukė ir
bėgo. 22 Pradėjus pūsti tris šimtus ragų,
VIEŠPATS atsuko kiekvieno vyro kalavi-
ją prieš jo bičiulį visoje stovykloje. Visa
kariuomenė nubėgo iki pat Bet Šitos ir
Cereros link, iki pat Abel Meholos prie
Tabato. 23 Dabar buvo pašaukti prie

7,3 *Įst 20,8*

ginklų Izraelio vyrai iš Naftalio, Aše-
ro bei viso Manaso, ir jie vijosi midja-
niečius.
24 Tada Gideonas siuntė pasiunti-
nius ir į Efraimo aukštumas su įsaky-
mu: „Nusileiskite pirma midjaniečių
ir užimkite prieigas prie vandens pa-
lei visą Jordaną iki pat Bet Baros“. Taigi
visi Efraimo vyrai buvo pašaukti prie
ginklų ir užėmė prieigas prie vandens
palei visą Jordaną iki pat Bet Baros.
25 Jie paėmė į nelaisvę du Midjano di-
džiūnus – Orebą ir Zeebą. Orebą jie už-
mušė prie Orebo uolos, o Zeebą – prie
Zeebo vyno spaudyklos, vydamiesi
midjaniečius. Orebo ir Zeebo galvas jie
parnešė į Užjordanę Gideonui.
8 Efraimo vyrai tarė jam: „Ko-
dėl taip padarei ir nepašaukei
mūsų, eidamas į žygį prieš midjanie-
čius?“ Jie karčiai jam priekaištavo. 2 O
jis atsakė: „Galų gale ką aš pasiekiau,
palyginti su jumis? Argi Efraimo vy-
nuogių parankos ne geresnės už Abie-
zero vynuogių derlių? 3 Į jūsų rankas
Dievas atidavė Midjano didžiūnus –
Orebą ir Zeebą. O ką aš galėjau pada-
ryti, palyginti su jumis?“ Jam taip kal-
bant, jų pyktis ant jo atslūgo.

Gideonas Užjordanėje

4 Gideonas pasiekė Jordaną ir perėjo
jį. Jis ir trys šimtai vyrų su juo buvo iš-
vargę ir alkani, bet vis dar vijosi. 5 Tada
jis kreipėsi į Sukotų žmones: „Prašau
duoti keletą kepalų duonos vyrams,
einantiems su manimi, nes jie labai
alkani; aš vejuosi Midjano karalius –
Zebachą ir Calmuną“. 6 Bet Sukotų di-
džiūnai tarė: „Ar Zebachas ir Calmuna
jau tavo rankose, kad mes turėtume
duoti duonos tavo kariuomenei?“ –
7 „Bet atsiminkite, – atkirto Gideonas,
– kai VIEŠPATS atiduos man į rankas Ze-
bachą ir Calmuną, aš kulsiu jūsų kūnus
dykumos erškėčiais ir usnimis“. 8 Iš ten
jis nuėjo į Penuelį ir paprašė jų to pa-
ties, ir Penuelio žmonės jam atsakė
kaip Sukotų žmonės. 9 Taigi jis ir Penu-
elio žmonėms pagrasino: „Kai sugrįšiu
su pergale, nuversiu šį bokštą“.
10 Tuo laiku Zebachas ir Calmuna
buvo Karkore su savo kariuomene –
apie penkiolika tūkstančių vyrų. Tai
buvo visi, išlikę iš visos Rytų žmonių
kariuomenės, nes buvo žuvę šimtas
dvidešimt tūkstančių kalaviją nešio-
jusių vyrų. 11 Tad Gideonas nužygiavo
karavanų keliu į rytus nuo Nobacho
bei Jogbohos ir užklupo tą kariuome-
nę, nes ji nebuvo budri. 12 Zebachas ir
Calmuna pabėgo. Gideonas vijosi ir
paėmė į nelaisvę du Midjano karalius
– Zebachą ir Calmuną, o visa kariuo-
menė buvo paklaikusi.
13 Grįždamas iš mūšio prie Hereso
perėjos Jehoašo sūnus Gideonas 14 pa-
sigavo vaikiną, vieną iš Sukotų gyven-
tojų, ir iškvotė jį. Pastarasis sudarė
Sukotų didžiūnų ir seniūnų – septy-
niasdešimt septynių žmonių sąrašą.
15 Tada jis atėjo pas Sukotų gyvento-
jus ir tarė: „Štai Zebachas ir Calmuna,
dėl kurių jūs iš manęs tyčiojotės, sa-
kydami: ‘Ar Zebachas ir Calmuna jau
tavo rankose, kad mes turėtume duoti
duonos tavo bejėgiams kareiviams?’“
16 Tad paėmė jis miesto seniūnus ir,
atsinešęs dykumos erškėčių bei us-
nių, nubaudė jais Sukotų gyventojus.
17 Jis nuvertė ir Penuelio bokštą, išžudė
miesto gyventojus.
18 Tada kreipėsi į Zebachą ir Cal-
muną: „Kaip atrodė tie vyrai, kuriuos
nužudėte prie Taboro?“ – „Visi jie at-
rodė kaip tu, – atsakė jie, – panašūs į
karaliaus sūnus“. – 19 „Tai buvo mano
broliai, – pareiškė jis, – mano motinos
sūnūs. Kaip gyvas VIEŠPATS, jeigu bū-
tumėte palikę juos gyvus, neužmuš-
čiau jūsų“. 20 Jis paliepė savo pirma-
gimiui sūnui Jeterui: „Eik ir užmušk
juos!“ Bet vaikinas kardo iš makšties
netraukė, nes buvo bailus. Mat buvo
dar vaikas. 21 Tada Zebachas ir Calmu-
na tarė: „Ateik ir pats užmušk mus, nes

koks vyras, tokia ir jo jėga". Gideonas
pakilo, užmušė Zebachą bei Calmuną
ir pasiėmė pusmėnulius, puošusius jų
kupranugarių kaklus.

22 Tada Izraelio vyrai kreipėsi į Gide-
oną: „Valdyk mus tu, taip pat tavo sū-
nus ir tavo vaikaitis, nes išgelbėjai mus
iš Midjano rankos". 23 Gideonas atsakė
jiems: „Nei aš jus valdysiu, nei mano
sūnus jus valdys! VIEŠPATS jus valdys!"
24 Gideonas tarė: „Leiskite man kreip-
tis į jus su vienu prašymu: duokite man
kiekvienas iš savo grobio po auskarą".
Mat priešai nešiojo aukso auskarus,
nes buvo izmaelitai. 25 „Mielu noru!"
– atsakė jie. Taigi jie išskleidė drabu-
žį ir kiekvienas metė ant jo po auska-
rą, gautą kaip grobį. 26 Aukso auskarų,
kurių jis buvo prašęs, buvo tūkstantis
septyni šimtai aukso šekelių, neskai-
tant pusmėnulių, karulių ir purpuri-
nių apdarų, kuriais vilkėjo Midjano
karaliai, neskaitant nei puošnių apy-
kaklių, buvusių ant jų kupranugarių
kaklų. 27 Gideonas pasidarė iš jų efodą
ir pasidėjo savo mieste Ofroje. Visas Iz-
raelis kekšavo ten su juo*, ir jis tapo ža-
bangomis Gideonui ir jo namams.

28 Taip Midjanas tapo pavaldus izra-
elitams ir savo galvų daugiau nebekė-
lė. Tad Gideono dienomis kraštas ke-
turiasdešimt metų turėjo ramybę.

Abimelechas

29 Jehoašo sūnus Jerubaalas parėjo gy-
venti į savo namus. 30 Jis turėjo sep-
tyniasdešimt sūnų – savo paties pali-
kuonių, nes turėjo daug žmonų. 31 Jo
sugulovė Sicheme taip pat pagimdė
jam sūnų, ir jis pavadino jį Abimele-
chu. 32 Jehoašo sūnus Gideonas mirė
žiloje senatvėje ir buvo palaidotas savo
tėvo Jehoašo kape abiezerų Ofroje.

33 Vos Gideonui mirus, izraelitai at-
krito ir kekšavo su Baalais, padaryda-
mi Baal Beritą savo dievu. 34 Izraelitai
nebeatsiminė VIEŠPATIES, savo Dievo,
kuris buvo juos išgelbėjęs iš visų ap-
linkinių priešų rankos, 35 ir nerodė iš-
tikimybės Jerubaalo, tai yra Gideono,
namams už visa gera, ką jis buvo pada-
ręs Izraeliui.

9 Jerubaalo sūnus Abimelechas
nuėjo pas savo motinos brolius
į Sichemą ir kalbino juos bei visą moti-
nos šeimos kiltį: 2 „Kelkite šį klausimą,
girdint visiems Sichemo didžiūnams:
kas jums geriau: būti septyniasdešim-
ties vyrų valdomiems – visų Jeruba-
alo sūnų – ar būti valdomiems vieno
vyro? Taip pat turite atsiminti, kad aš
esu jūsų kūnas ir kraujas". 3 Jo motinos
broliai visa tai kartojo jo labui visiems
Sichemo didžiūnams ir palenkė jų šir-
dis į Abimelecho pusę. Jie įtikėjo: „jis
mūsų brolis". 4 Taigi jie davė jam sep-
tyniasdešimt sidabro šekelių iš Baal
Berito šventyklos, o Abimelechas už
juos pasisamdė pasileidusių ir nieko
nebijančių valkatų savo palydovais.
5 Nuėjęs į savo tėvo namus Ofroje, jis
nužudė Jerubaalo sūnus, savo bro-
lius – septyniasdešimt vyrų – ant vie-
no akmens. Bet jauniausias Jerubaalo
sūnus Jotamas išliko gyvas, nes spėjo
pasislėpti. 6 Tada visi Sichemo didžiū-
nai ir visas Bet Milojas susirinko prie
stulpo po ąžuolu Sicheme ir paskelbė
Abimelechą karaliumi.

7 O Jotamas, kai jam apie tai buvo
pranešta, nuėjo ir, atsistojęs ant Gari-
zimo kalno viršūnės, šaukė jiems skar-
džiu balsu: „Klausykitės manęs, Siche-
mo didžiūnai! Tesiklauso jūsų Dievas!

8 Kartą medžiai suėjo
patepti sau karalių.
Alyvmedžiui jie tarė:
'Būk mūsų karalius!'
9 Alyvmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs
riebų aliejų,
kuriuo dievai ir žmonės
pagerbiami,
ir eiti virš medžių linguoti?'

8,27 T. y. garbino jį kaip stabą.

[10] Tada medžiai tarė figmedžiui:
'Ateik ir būk mūsų karalius!'
[11] Bet figmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs
saldumą
bei skanius vaisius
ir eiti virš medžių linguoti?'
[12] Tada medžiai tarė vynmedžiui:
'Ateik ir būk mūsų karalius!'
[13] Bet vynmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs vyną,
kuris pradžiugina dievus
ir mirtinguosius,
ir eiti virš medžių linguoti?'
[14] Tada visi medžiai tarė erškėčiui:
'Ateik ir būk mūsų karalius!'
[15] O erškėtis medžiams atsakė:
'Jei garbingai elgiatės,
patepdami mane savo karaliumi,
tai ateikite ir raskite prieglobstį
mano ūksmėje!
Bet jei ne, teišeina ugnis iš erškėčio
ir tesuryja Libano kedrus!'
[16] Taigi ar garbingai ir ištikimai el-
gėtės, padarydami Abimelechą kara-
liumi? Argi deramai pasielgėte su Je-
rubaalu ir jo namais? Argi atsilyginote
jam pagal nuopelnus? [17] Juk mano tė-
vas kovojo už jus, statydamas į pavojų
savo gyvybę, ir išgelbėjo jus iš Midjano
rankos! [18] O jūs šiandien sukilote prieš
mano tėvo namus, nužudėte jo sū-
nus – septyniasdešimt vyrų ant vieno
akmens ir padarėte jo tarnaitės sūnų
Abimelechą Sichemo gyventojų kara-
liumi vien dėl to, kad jis jūsų giminai-
tis. [19] Jei šią dieną garbingai ir ištikimai
pasielgėte su Jerubaalu ir jo namais,
džiaukitės su Abimelechu, ir jis tesi-
džiaugia su jumis. [20] Bet jei ne, teišeina
ugnis iš Abimelecho ir tesuryja Siche-
mo didžiūnus ir Bet Miloją; teišeina
ugnis iš Sichemo didžiūnų ir Bet Milo-
jo ir tesuryja Abimelechą".

[21] Tai pasakęs, Jotamas leidosi į ko-
jas. Jis nubėgo į Beerą ir ten gyveno,
nes bijojo savo brolio Abimelecho.
[22] Abimelechas karaliavo Izraelyje tre-
jus metus. [23] Tada Dievas pasiuntė ne-
santaikos dvasią tarp Abimelecho ir
Sichemo didžiūnų. Sichemo didžiūnai
klastingai elgėsi su Abimelechu. [24] Tai
įvyko, kad būtų atkeršyta už smurtą,
padarytą septyniasdešimčiai Jeruba-
alo sūnų, ir kad jų kraujas kristų ant
jų brolio Abimelecho, kuris buvo juos
nužudęs, ir ant Sichemo didžiūnų, pa-
dėjusių jam brolius užmušti.

[25] Sichemo didžiūnai kalnų viršūnė-
se rengė jam pasalas. Jų vyrai apiplėši-
nėjo visus, einančius tuo keliu. Žinia
apie tai pasiekė Abimelechą.

[26] Praeidamas į Sichemą užsuko
Ebedo sūnus Gaalas su savo bičiu-
liais. Jais Sichemo didžiūnai pasitikė-
jo. [27] Jie ėjo į laukus, rinko vynuoges
jų vynuogynuose, traiškė jas ir links-
minosi. Paskui, nuėję į savo dievo
šventyklą, valgė bei gėrė ir keikė Abi-
melechą. [28] „Kas tas Abimelechas, –
kalbėjo Ebedo sūnus Gaalas, – ir kas
mes, Sichemo žmonės, kad turėtume
jam tarnauti? Argi Jerubaalo sūnus ir
jo pareigūnas Zebulas kadaise netar-
navo Sichemo tėvo Hamoro vyrams?
Tad kodėl turėtume jam tarnauti? [29] O
kad tie žmonės būtų man pavaldūs! Aš
tuoj pat išjočiau Abimelechą! Sakyčiau
Abimelechui: 'Sutelk savo kariuomenę
ir ateik!'"

[30] Išgirdęs Ebedo sūnaus Gaalo žo-
džius, miesto valdovas Zebulas įniršo.
[31] Jis išsiuntė pasiuntinius į Arumą pas
Abimelechą pasakyti: „Žiūrėk, Ebedo
sūnus Gaalas ir jo bičiuliai atėjo į Si-
chemą ir kelia mieste prieš tave sąmy-
šį. [32] Todėl ateik nakčia, tu ir kariuo-
menė, esanti su tavimi, ir pasislėpk
laukuose. [33] Kitą rytą anksti, saulei te-
kant, pakilk ir pulk miestą. O kai jis ir
jo vyrai išeis prieš tave, daryk su jais,
ką gali tavo ranka".

[34] Taigi Abimelechas ir jo kariuo-
menė atvyko nakčia ir keturiais bū-
riais surengė Sichemui pasalą. [35] Ebe-
do sūnui Gaalui išėjus ir atsistojus prie

miesto vartų, Abimelechas ir jo pajė-
gos pakilo iš pasalų. 36 Pamatęs juos,
Gaalas tarė Zebului: „Žiūrėk, žmonės
leidžiasi nuo kalnų viršūnių!“ O Ze-
bulas atsakė: „Šešėliai kalnuose tau
atrodo kaip vyrai“. 37 Gaalas vėl pra-
bilo ir tarė: „Žiūrėk, žmonės leidžiasi
nuo Tabur Erezo, o kitas būrys ateina
nuo Elon Meonenimų“. 38 Tada Zebu-
las tarė: „Na, kurgi dabar tavo snukis,
kuriuo kalbėjai: ‘Kas tas Abimelechas,
kad turėtume jam tarnauti?’ Argi tai
ne kariuomenė, iš kurios šaipeisi? Tad
išeik dabar ir kovok su ja!“ 39 Taigi Ga-
alas išėjo Sichemo didžiūnų priekyje
ir kovojo su Abimelechu. 40 Bet buvo
priverstas bėgti, ir Abimelechas vijosi
jį iki pat vartų. Daugelis krito užmušti.
41 Abimelechas sugrįžo į Arumą, o Ze-
bulas išvijo Gaalą ir jo bičiulius, nebe-
leido jiems gyventi Sicheme.

42 Kitą dieną žmonės išėjo į laukus.
Apie tai buvo pranešta Abimelechui.
43 Paėmęs savo kariuomenę ir padali-
jęs į tris būrius, jis surengė laukuose
pasalas. Pamatęs iš miesto išeinan-
čius žmones, jis staiga užpuolė juos
ir išžudė. 44 Abimelechas ir su juo bu-
vęs būrys leidosi pirmyn ir atsistojo
prie miesto vartų, o kiti du būriai šoko
ant žmonių, buvusių laukuose, ir išžu-
dė juos. 45 Abimelechas kovojo prieš
miestą visą tą dieną. Miestą paėmė ir
jame esančius žmones išžudė. Po to
sugriovė miestą iš pamatų ir apsėjo jį
druska*.

46 Sužinoję apie tai Migdal Sichemo
didžiūnai suėjo į El Berito šventyklos
tvirtovę. 47 Abimelechui buvo praneš-
ta, kad ten susirinko visi Migdal Si-
chemo didžiūnai. 48 Abimelechas su
savo kariais pakilo į Calmono kalną.
Paėmęs kirvį į rankas, Abimelechas
nukirto medžio šaką ir užsikėlė ją ant
peties. Tada tarė savo kariams: „Ką
mane matėte darant, tą skubiai ir jūs
darykite!“ 49 Taigi visi kariai nusikirto
po šaką ir, nužygiavę paskui Abimele-
chą, sukrovė jas prie tvirtovės. Tada jie
padegė tvirtovę virš buvusiųjų viduje.
Taip žuvo visi Migdal Sichemo žmonės
– apie tūkstantį vyrų ir moterų.

50 Abimelechas nužygiavo į Tebecą,
pasistatė stovyklą prie Tebeco ir paė-
mė jį. 51 Miesto viduje buvo įtvirtintas
bokštas. Į jį subėgo visi miesto vyrai ir
moterys bei didžiūnai ir užsidarė. Jie
sulipo ant bokšto stogo. 52 Priėjęs prie
bokšto, Abimelechas puolė jį. Noréda-
mas padegti, jis prisiartino prie durų.
53 Bet viena moteris metė viršutinį gir-
nų akmenį ant Abimelecho ir perskėlė
jam kaukolę. 54 Šis tučtuojau pasišau-
kė ginklanešį ir tarė jam: „Išsitrauk iš
makšties kalaviją ir užmušk mane, kad
žmonės apie mane nesakytų: ‘Moteris
jį užmušė!’“ Vaikinas perdūrė jį kalavi-
ju, ir jis numirė. 55 Pamatę, kad Abime-
lechas miręs, visi izraelitai išsivaikš-
čiojo į savo namus.

56 Taip Dievas atlygino Abimelechui
už jo nusikaltimą, kurį buvo padaręs
tėvui, nužudydamas septyniasdešimt
savo brolių. 57 Dievas panašiai atlygino
ir Sichemo žmonėms už visus jų nedo-
rus darbus. Taigi ant jų krito Jerubaalo
Jotamo prakeikimas.

Tola ir Jayras

10 Po Abimelecho gelbėti Izrae-
lio pakilo Isacharo vyras Tola,
Dodojo sūnaus Pūvos sūnus. Jis gyve-
no prie Šamyro, Efraimo aukštumose.
2 Išbuvęs dvidešimt trejus metus Izrae-
lyje teisėju, jis mirė ir buvo palaidotas
Šamyre.

3 Po jo atėjo Jayras Gileadietis ir dvi-
dešimt dvejus metus išbuvo teisėju
Izraelyje. 4 Jis turėjo trisdešimt sūnų,
kurie jodinėjo ant trisdešimties asi-
lų ir turėjo trisdešimt miestų Gileado
krašte, iki šios dienos vadinamų Havot
Jayru. 5 Jayras mirė ir buvo palaidotas
Kamone.

9,45 Sunaikinimo įvaizdis. Žr. Sof 2,9.

Amonitų priespauda

6 Tarnaudami Baalams ir Astartėms –
Aramo dievams, Sidono dievams, Mo-
abo dievams, Amono dievams ir filis-
tinų dievams, izraelitai vėl darė, kas
nedora VIEŠPATIES akyse, o VIEŠPATĮ
paliko ir jam daugiau nebetarnavo.
7 VIEŠPATS supyko ant Izraelio ir ati-
davė juos į filistinų ir amonitų rankas.
8 Nuo to laiko aštuoniolika metų šie
naikino ir engė visus izraelitus, gyve-
nusius amoritų Gileado krašte. 9 Amo-
nitai perėjo net Jordaną ir kovojo su
Judu, Benjaminu ir Efraimo namais.
Taigi Izraelis labai kentėjo.
10 Izraelitai šaukėsi VIEŠPATIES, saky-
dami: „Esame tau nusikaltę, nes pali-
kome savo Dievą ir garbinome Baalus!“
11 VIEŠPATS tarė izraelitams: „Argi neiš-
gelbėjau jūsų nuo egiptiečių, amoritų,
amonitų ir filistinų? 12 Ir sidoniečiai, ir
amalekiečiai, ir meunai jus engė, jūs
šaukėtės manęs, ir aš išgelbėjau jus iš
jų rankų. 13 Tačiau palikote mane ir gar-
binote kitus dievus. Ne! Daugiau jūsų
nebegelbėsiu! 14 Eikite ir šaukitės die-
vų, kuriuos pasirinkote! Teišgelbsti jie
jus iš priespaudos!“ 15 O izraelitai mal-
davo VIEŠPATĮ: „Nusidėjome! Daryk su
mumis, kas tau patinka. Tik prašome
išgelbėti mus šią dieną!“ 16 Jie pašalino
iš savo tarpo svetimus dievus ir tarna-
vo VIEŠPAČIUI. O jam buvo gaila žiūrėti
į Izraelio vargus.

Iftachas

17 Amonitai buvo pašaukti prie ginklų
ir įsirengė stovyklą Gileade. Izraelitai
taip pat susibūrė ir įsirengė stovyklą
prie Micpos. 18 Gileado kariuomenės
didžiūnai sakė vieni kitiems: „Kas pra-
dės kovą prieš amonitus? Jis bus visų
Gileado gyventojų galva!“

11 Iftachas Gileadietis, vienos
gatvės merginos sūnus, buvo
narsus galiūnas. Iftacho tėvas buvo
Gileadas. 2 O Gileado žmona pagimdė
jam sūnų. Užaugę Gileado žmonos sū-
nūs išvarė Iftachą. Jie sakė jam: „Mūsų
tėvo namuose tu nieko nepaveldėsi,
nes esi pašalietės moters sūnus“. 3 Tad
Iftachas pabėgo nuo savo brolių ir ap-
sigyveno Tobo krašte. Prie Iftacho su-
sitelkė patamsių gaivalai ir eidavo su
juo užpuldinėti.
4 Praėjus šiek tiek laiko, amonitai
išėjo į karą su Izraeliu. 5 Amonitams
užpuolus Izraelį, Gileado seniūnai
nuvyko į Tobo kraštą Iftacho par-
sivesti. 6 „Eime, – sakė jie Iftachui,
– būk mūsų vadas, idant galėtume
kovoti su amonitais“. 7 Bet Iftachas at-
sakė Gileado seniūnams: „Argi ne pa-
tys mane atmetėte ir išvarėte iš tėvo
namų? Tad kaip galite pas mane ateiti
dabar, kai esate bėdoje?“ 8 Gileado se-
niūnai sakė Iftachui: „Todėl dabar ir
kreipiamės į tave, idant eitum su mu-
mis, kovotum su amonitais ir būtum
mūsų – visų Gileado gyventojų – gal-
va“. – 9 „Puiku! Jei vedatės mane kovo-
ti su amonitais, ir VIEŠPATS man juos
įduos, – tarė Gileado seniūnams Ifta-
chas, – būsiu jūsų galva“. 10 O Gileado
seniūnai atsakė: „Pats VIEŠPATS tebū-
na mūsų liudytojas: tikrai darysime,
kaip tu pasakei!“
11 Tad Iftachas ėjo su Gileado seniū-
nais, ir žmonės padarė jį savo galva ir
vadu. Micpoje Iftachas pakartojo visus
šiuos žodžius VIEŠPATIES akivaizdoje.
12 Tada Iftachas išsiuntė pasiunti-
nius pas amonitų karalių, tardamas:
„Ką tau padariau, kad išėjai į karą
prieš mano kraštą?“ 13 Iftacho pasiun-
tiniams Amono karalius atsakė: „Dėl
to, kad Izraelis, eidamas iš Egipto, atė-
mė mano kraštą nuo Arnono iki Jabo-
ko ir iki pat Jordano. Dabar grąžink jį
geruoju“. 14 Dar kartą Iftachas išsiun-
tė pasiuntinius pas Amono karalių,
15 tardamas: „Taip kalba Iftachas. Iz-
raelis neatėmė nei Moabo krašto, nei
Amono krašto. 16 Išėjęs iš Egipto, Izra-
elis keliavo per dykumą iki Nendrių
jūros ir atėjo į Kadešą. 17 Tada Izraelis

*siuntė pasiuntinius pas Edomo kara-
lių, tardamas: 'Prašyčiau leisti perei-
ti per tavo kraštą', – bet Edomo kara-
lius nenorėjo klausyti. Jis siuntė juos ir
pas Moabo karalių, bet ir šis atsisakė.
Taip Izraelis pasiliko Kadeše. [18] Tada
jie *keliavo per dykumą, aplenkdami
Edomo kraštą bei Moabo kraštą, ėjo
palei rytinę Moabo krašto ribą, kol įsi-
rengė stovyklą kitoje Arnono pusėje. Į
Moabo žemę jie niekada neįžengė, nes
Arnonas buvo Moabo riba. [19] *Tada Iz-
raelis siuntė pasiuntinius pas amoritų
karalių Sihoną – Hešbono karalių. Iz-
raelis sakė jam: 'Prašyčiau leisti per-
eiti per tavo kraštą iki mano žemės'.
[20] Bet Sihonas Izraeliu nepasitikėjo
ir neleido pereiti per savo žemę. Su-
telkęs visą savo kariuomenę, jis pasi-
statė stovyklą prie Jahcos ir kovojo su
Izraeliu. [21] O VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
atidavė Sihoną bei visą jo kariuomenę
į rankas Izraeliui, ir jie nugalėjo. Taip
Izraelis paveldėjo visą tenai gyvenu-
sių amoritų kraštą. [22] Jie paveldėjo visą
amoritų žemę nuo Arnono ligi Jaboko
ir nuo dykumos ligi Jordano. [23] Taigi
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, išvarė amo-
ritus prieš ateinant jo tautai Izraeliui.
Nejau tu nori mus išvaryti? [24] Argi ne
tau priklauso, ką tavo dievas Kemošas
tau duoda paveldėti? Argi ne mums
priklauso visa, ką VIEŠPATS, mūsų Die-
vas, yra davęs mums paveldėti? [25] Be
to, ar esi kuo nors geresnis už *Mo-
abo karalių, Ciporo sūnų Balaką? Ar jis
kada nors vaidijosi su Izraeliu? Ar jis
kada nors ėjo į karą su jais? [26] Izraeliui
gyvenant Hešbone bei jam pavaldžio-
se gyvenvietėse, Aroere bei jam paval-
džiose gyvenvietėse ir visuose mies-
tuose netoli Arnono tris šimtus metų,
kodėl neišlaisvinai jų per tą laiką? [27] Aš
tau nenusidėjau, bet tu, kariaudamas
prieš mane, darai man didelę skriau-
dą. VIEŠPATS, kuris teisia, tesprendžia
izraelitų ir amonitų bylą!" [28] Bet amo-
nitų karalius į Iftacho siųstus žodžius
nekreipė dėmesio.

[29] VIEŠPATIES dvasia apėmė Iftachą.
Jis žygiavo per Gileadą ir Manasą ir pa-
siekė Micpe Gileadą. Nuo Micpe Gilea-
do jis sėlino prie Amono. [30] Iftachas pa-
darė įžadą VIEŠPAČIUI: „Jei įduosi man į
rankas Amoną, – sakė jis, – [31] kas išeis
pro mano namų duris manęs pasitikti,
man grįžtant su pergale prieš Amoną,
tas priklausys VIEŠPAČIUI. Aš atnašau-
siu tai kaip deginamąją auką".

[32] Tada Iftachas įžygiavo į amonitų
žemę su jais kovoti. VIEŠPATS juos įdavė
jam į rankas. [33] Visiškai juos sutriuški-
no – nuo Aroero iki Minito apylinkių,
– dvidešimt miestų iki pat Abel Kera-
mimų. Taip Amonas tapo pavaldus iz-
raelitams.

[34] Sugrįžęs į savo namus Micpoje,
Iftachas žiūri: jo pasitikti išeina duk-
tė, šokdama ir mušdama būgnelį su
žvangučiais! Ji buvo jo vienturtė; iš-
skyrus ją, neturėjo kito – nei sūnaus,
nei dukters. [35] Pamatęs ją, jis persiplė-
šė drabužius ir tarė: „Ak, mano dukra!
Pribloškei mane! Kokią baisią nelai-
mę užtraukei man! Juk *atvėriau bur-
ną VIEŠPAČIUI ir negaliu savo įžado at-
šaukti". [36] „Mano tėve, – tarė ji, – jei
atvėrei burną VIEŠPAČIUI, daryk su ma-
nimi, kaip esi pažadėjęs, nes VIEŠPATS
apgynė tave nuo tavo priešų amonitų".
[37] Be to, ji tarė savo tėvui: „Suteik man
šią malonę: skirk du mėnesius, idant
galėčiau nueiti į kalnus ir klajoti, ap-
raudodama su draugėmis savo mer-
gystę". – [38] „Eik", – tarė jis. Iftachas
išleido ją dviem mėnesiams. Ji išėjo ir
su draugėmis apraudojo savo mergys-
tę kalnuose. [39] Po dviejų mėnesių su-
grįžo pas savo tėvą, ir jis pasielgė su ja

11,17 *Sk 20,14-21*
11,18 *Sk 21,4*
11,19-22 *Sk 21,21-24*
11,25 *Sk 22,1-6*
11,35 *Sk 30,2*

pagal įžadą, kurį buvo padaręs. Vyro ji
nebuvo pažinusi. Tada Izraelyje atsira-
do [40] izraelitų moterų paprotys kasmet
išeiti į kalnus ir keturias dienas giedoti
raudas už Iftacho Gileadiečio dukterį.

12 Efraimo vyrai buvo pašaukti
prie ginklų ir perėjo Jordaną
prie Cafono. Jie sakė Iftachui: „Kodėl tu
žygiavai kovoti su amonitais, bet mūsų
nepašaukei eiti su tavimi? Sudeginsi-
me tave ir tavo namus!" [2] Iftachas atsa-
kė jiems: „Aš ir mano žmonės turėjome
aštrų ginčą su mus nuožmiai engusiais
amonitais. Bet kai jus šaukiau, jūs ne-
gelbėjote manęs iš jų rankų. [3] Pamatęs,
kad negelbėjate, aš stačiau savo gyvybę
į pavojų ir išėjau į žygį prieš amonitus.
VIEŠPATS atidavė juos man į rankas. Tad
kodėl šiandien atkeliavote pas mane?
Kovoti su manimi?" [4] Iftachas pašau-
kė visus Gileado vyrus ir kovojo su Ef-
raimu. Gileado vyrai nugalėjo Efraimą,
nes šie buvo sakę: „Gileado žmonės,
jūs esate tik bėgliai iš Efraimo; būti
Manase tolygu būti Efraime". [5] Gileado
žmonės užėmė Jordano brastas į Efrai-
mą. Kai tik bėglys iš Efraimo sakydavo:
„Leiskite man pereiti", – Gileado žmo-
nės atsakydavo jam: „Ar tu iš Efraimo?"
– ir jei šis sakydavo: „Ne", [6] jie liepdavo
jam: „Tad tark 'šibolet'*", – o jis ištar-
davo: „sibolet*", – nes negalėdavo tei-
singai ištarti. Todėl jie tuojau stverda-
vo jį ir užmušdavo čia pat prie Jordano
brastų. Tuo metu krito keturiasdešimt
du tūkstančiai Efraimo žmonių.

[7] Iftachas buvo Izraelio teisėjas še-
šerius metus. Tada Iftachas Gileadietis
mirė ir buvo palaidotas viename iš Gi-
leado miestų.

Ibcanas

[8] Po jo Izraelio teisėjas buvo Ibcanas iš
Betliejaus. [9] Jis turėjo trisdešimt sūnų.
Trisdešimt dukterų išleido už vyrų iš
kitų kilčių, o sūnums davė trisdešimt
merginų iš kitų kilčių. Jis teisė Izrae-
lį septynerius metus. [10] Tada Ibcanas
mirė ir buvo palaidotas Betliejuje.

Elonas

[11] Po jo Izraelio teisėjas buvo Elonas Za-
bulonas. Jis teisė Izraelį dešimt metų.
[12] Tada Elonas Zabulonas mirė ir buvo
palaidotas Ajalone, Zabulono žemėje.

Abdonas

[13] Po to Izraelio teisėjas buvo Hilelio
Piratono sūnus Abdonas. [14] Jis turėjo
keturiasdešimt sūnų ir trisdešimt vai-
kaičių, jojančių ant septyniasdešimt
pabalnotų asilų. Jis teisė Izraelį aštuo-
nerius metus. [15] Tada Hilelio Piratono
sūnus Abdonas mirė ir buvo palaido-
tas Piratone, Efraimo žemėje, amale-
kiečių aukštumose.

Samsonas

13 Izraelitai vėl darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, ir VIEŠPATS ati-
davė juos keturiasdešimčiai metų į fi-
listinų rankas.

[2] Tuomet Dano žmonių giminėje
buvo toks vyras iš Coros, vardu Mano-
achas. Jo žmona buvo bevaisė ir nebu-
vo pagimdžiusi vaikų. [3] VIEŠPATIES an-
gelas pasirodė moteriai ir tarė: „Tikėk
manimi! Nors esi bevaisė ir nesi pa-
gimdžiusi vaikų, tu pastosi ir pagim-
dysi sūnų. [4] Todėl dabar prisižiūrėk!
Negerk nei vyno ar svaigaus gėrimo,
nei valgyk ko nors nešvaraus, [5] nes, ti-
kėk manimi, pastosi ir pagimdysi sūnų.
Skustuvas nepalies jo galvos, nes ber-
niukas bus *nazyras Dievui nuo pat gi-
mimo. Jis pradės laisvinti Izraelį iš fi-
listinų rankų".

[6] *Moteris atėjo pas vyrą ir papa-
sakojo: „Dievo vyras buvo atėjęs pas
mane. Jo išvaizda buvo tarsi išvaizda

12,6 Hebr. „javų varpa".
12,6 Hebr. „potvynis".

13,5 *Sk 6,1-5*
13,6 *Ts 21,25*

Dievo angelo, kelianti nepaprastą bai-
mę. Aš nekláusiau, iš kur jis atėjo, o jis
savo vardo man nepasisakė. 7 Jis man
tarė: 'Tikėk manimi, tu pastosi ir pa-
gimdysi sūnų. Negerk nei vyno, nei
kito svaigaus gėrimo ir nevalgyk nie-
ko, kas nešvaru, nes berniukas bus na-
zyras Dievui nuo gimimo ligi savo mir-
ties dienos'".
8 Manoachas maldavo VIEŠPATĮ. „O
mano Viešpatie! – sakė jis. – Prašau
leisti Dievo vyrui, kurį tu siuntei, vėl
pas mus ateiti ir pamokyti, ką turime
daryti su berniuku, kuris gims". 9 Die-
vas išklausė Manoacho, ir Dievo ange-
las vėl atėjo pas moterį. Ji sėdėjo lauke,
bet jos vyro Manoacho nebuvo su ja.
10 Tad moteris skubiai nubėgo pasakyti
savo vyrui. Ji tarė jam: „Tikėk manimi!
Tas vyras, kuris buvo atėjęs pas mane
aną dieną, vėl pasirodė". 11 Manoachas
skubiai pakilo, sekdamas paskui žmo-
ną, nuėjo pas vyrą ir tarė: „Ar tai tu
tas vyras, kalbėjęs su šia moterimi?" –
„Taip!" – atsakė jis. 12 Tada Manoachas
paklausė: „Tavo žodžiams išsipildžius,
koks turės būti berniuko gyvenimo
būdas? Ką jis turi daryti?" 13 VIEŠPATIES
angelas tarė Manoachui: „Tekreipia
moteris dėmesį į visa, ką jai sakiau.
14 Tenevalgo nieko, kas kyla iš vynuo-
gių. Tenegeria nei vyno, nei stipraus
gėrimo, tenevalgo nieko, kas nešvaru.
Ji turi laikytis visko, ką esu jai įsakęs".
15 Manoachas tarė VIEŠPATIES ange-
lui: „Prašyčiau leisti mums tave užlai-
kyti ir paruošti ožiuką". – 16 „Jei užlai-
kysi mane, – atsakė VIEŠPATIES angelas,
– jūsų maisto nevalgysiu. Bet jei nori
paruošti deginamąją auką, atnašauk
ją VIEŠPAČIUI". (Mat Manoachas neži-
nojo, kad tai buvo VIEŠPATIES angelas.)
17 Tada Manoachas tarė VIEŠPATIES an-
gelui: „Kuo tu vardu? Tavo žodžiams
išsipildžius, norėtume tave pagarbin-
ti!" 18 Bet VIEŠPATIES angelas atsakė:
„Kam klausi mano vardo? Jis slėpinin-
gas!"
19 Manoachas paėmė ožiuką su
javų atnaša ir paaukojo jį ant uolos
VIEŠPAČIUI, darančiam nuostabius
darbus. 20 Liepsnoms šoktelėjus nuo
aukuro dangaus link, VIEŠPATIES ange-
las, Manoacho ir jo žmonos stebimas,
pakilo aukuro liepsnose. Jiedu puolė
kniūbsti ant žemės.
21 VIEŠPATIES angelas Manoachui
ir jo žmonai daugiau nebepasirodė.
Tada Manoachas suprato, kad tai buvo
VIEŠPATIES angelas. 22 Manoachas ir
tarė savo žmonai: „Mes tikrai mirsime,
nes matėme Dievą!" 23 Bet žmona atsa-
kė: „Jei VIEŠPATS būtų norėjęs mus už-
mušti, nebūtų priėmęs iš mūsų rankų
deginamosios aukos ir javų atnašos!
Jis nebūtų mums parodęs, ką matėme,
ir nebūtų mums paskelbęs, ką girdėjo-
me!"
24 Moteris pagimdė sūnų ir pavadi-
no jį Samsonu. Berniukas užaugo, ir
VIEŠPATS jį laimino. 25 VIEŠPATIES dva-
sia pirmąsyk apėmė jį Dano stovykloje
tarp Coros ir Eštaolo.

Samsono vedybos

14 Kartą Samsonas nuėjo į Tim-
ną. Būdamas Timnoje, pamatė
mergaitę tarp filistinų moterų. 2 Su-
grįžęs pasakė savo tėvui ir motinai:
„Timnoje tarp filistinų moterų pama-
čiau mergaitę. Prašyčiau gauti ją man
žmona". 3 Tėvas ir motina jam sakė:
„Argi nėra mergaitės tarp tavo paties
giminių ar visoje mūsų tautoje, kad
turėtum imti sau žmoną iš tų neapi-
pjaustytų filistinų!" Bet Samsonas at-
sakė tėvui: „Gauk man ją, nes ji man
patinka". 4 Jo tėvas ir motina nesuvo-
kė, kad tai atėjo iš VIEŠPATIES. Jis ieš-
kojo dingsties prieš filistinus. Tuomet
filistinai valdė Izraelį.
5 Samsonas ėjo į Timną su savo
tėvu ir motina. Prie Timnos vynuo-
gynų staiga jį užpuolė jaunas liūtas.
6 VIEŠPATIES dvasia apėmė jį, ir jis per-
plėšė liūtą plikomis rankomis tarytum

ožiuką. Bet nei tėvui, nei motinai ne-
pasisakė, ką buvo padaręs. 7 Po to nu-
ėjo ir pasikalbėjo su ta moterimi. Sam-
sonas buvo ja patenkintas. 8 Praėjus
šiek tiek laiko, grįždamas jos paimti,
jis pasuko iš kelio pasižiūrėti į liūto lie-
kanas. Žiūri: liūto griaučiuose – bičių
spiečius ir medus. 9 Prisigrandęs pil-
nas saujas, jis žingsniavo toliau valgy-
damas. Atėjęs pas tėvą ir motiną, davė
jiems, ir jie valgė. Bet jiems nepasisa-
kė, kad buvo prigrandęs medaus iš liū-
to griaučių.
10 Jo tėvas nuėjo pas moterį, o Sam-
sonas iškėlė vestuvių vaišes, kaip
jaunikiams įprasta. 11 Pamatę jį, žmo-
nės paskyrė jam trisdešimt palydovų.
12 Samsonas tarė jiems: „Tebūna man
leista užduoti jums mįslę. Jei įminsite
ją per septynias vestuvių vaišių die-
nas ir išaiškinsite, duosiu jums tris-
dešimt lino tunikų ir trisdešimt šven-
tiškų drabužių. 13 Bet jei negalėsite
įminti, jūs turėsite man duoti trisde-
šimt lino tunikų ir trisdešimt šventiš-
kų drabužių“. – „Užmink mįslę, – at-
siliepė jie, – mes klausomės!“ 14 Taigi
jis tarė:

„Iš ėdančiojo išėjo šis tas pavalgyti.
Iš stipriojo išėjo šis tas saldaus“.

Net po trejeto dienų jie negalėjo
mįslės įminti.
15 Ketvirtą dieną jie tarė Samsono
žmonai: „Išgauk iš savo vyro mįslės
įminimą. Antraip sudeginsime tave
ir tavo tėvo namus. Argi mus čia pa-
sikvietei skurdžiais padaryti?“ 16 Tad
Samsono žmona verkė, sakydama
jam: „Tu tikrai manęs nekenti! Tu ma-
nęs nemyli! Užminei mįslę mano žmo-
nėms, bet įminimo man nepasakei!“
Jis atsakė jai: „Juk nepasakiau nei savo
tėvui, nei motinai. Tad kodėl turėčiau
pasakyti tau?“ 17 Bet ji verkšleno jam
ant peties visas septynias jų vestuvių
vaišių dienas. Galop septintą dieną jis
pasakė, nes ji jau labai įkyrėjo. Tada
ji persakė mįslės įminimą savo žmo-
nėms. 18 Miesto vyrai septintą dieną
prieš saulėlydį tarė:

„Kas saldesnis už medų?
Kas stipresnis už liūtą?“

O jis atsakė:

„Jei nebūtumėte arę mano telyčia,
nebūtumėte mano mįslės įminę“.

19 Tada jį apėmė VIEŠPATIES dvasia,
ir jis nuėjo į Aškeloną. Užmušęs tris-
dešimt miesto vyrų, nuvilko juos ir jų
šventiškus drabužius atidavė įminu-
siems mįslę. Be galo įniršęs, jis sugrįžo
į tėvo namus. 20 O Samsono nuotaka
buvo atiduota jo palydovui, buvusiam
jo pajauniu.

Samsono kerštas

15 Praėjus šiek tiek laiko, kviečia-
pjūtės metu, Samsonas nešinas
ožiuku nuėjo savo žmonos aplankyti.
Jis sakė: „Aš noriu įeiti į savo žmonos
kambarį“. Bet jos tėvas nenorėjo įleisti.
2 „Aš buvau tikras, kad tu jos iš tikrų-
jų neapkenti, – sakė jos tėvas, – todėl
atidaviau ją tavo vestuvių pajauniui.
Argi jos jaunesnioji sesuo ne gražesnė
už ją? Prašau ją imti vietoj anos“. 3 Bet
Samsonas atrėžė: „Šį kartą filistinai
negalės manęs kaltinti už žalą, kurią
jiems padarysiu“.
4 Samsonas nuėjo ir prisigaudė tris
šimtus lapių. Paėmęs deglų, jis surišo
lapių uodegas poromis ir prie kiekvie-
nos poros pritvirtino po deglą. 5 Užde-
gęs deglus, paleido lapes į nepjautus
filistinų javus ir padegė gubas, dar ne-
pjautus javus, vynuogynus bei alyvme-
džių sodus.
6 Filistinai klausė: „Kas tai padarė?“
Jiems buvo pasakyta: „Timniečio žen-
tas Samsonas, nes uošvis yra paėmęs
Samsono žmoną ir atidavęs jo pajau-
niui“. Tad filistinai atėjo ir sudegino ją
bei jos tėvą. 7 Samsonas tarė jiems: „Jei
taip elgiatės, aš nenurimsiu, kol jums
neatkeršysiu“. 8 Jis negailestingai ištiko
juos baisiomis skerdynėmis. Paskui pa-
sitraukė ir gyveno Etamo uolos plyšyje.

[9] Filistinai atėjo ir, pasistatę stovyklą Judo žemėje, pasklido po Lehį.
[10] Judo vyrai klausė: „Kodėl atėjote prieš mus?“ – „Atėjome surišti Samsono, – atsakė jie, – padaryti jam taip, kaip jis mums padarė“. [11] Tada trys tūkstančiai Judo vyrų nuėjo prie Etamo uolos plyšio ir tarė Samsonui: „Argi nežinai, kad filistinai mus valdo? Kodėl taip padarei?“ Jis atsakė: „Kaip jie man darė, taip ir aš jiems dariau“. – [12] „Mes atėjome, – sakė jie, – tavęs surišti ir atiduoti į rankas filistinams“. Samsonas atsakė: „Prisiekite, kad patys manęs neužpulsite“. – [13] „Ne, mes tik surišime tave ir atiduosime jiems į rankas. Tavęs mes neužmušime“. Taigi jie surišo jį dviem naujomis virvėmis ir nuleido nuo uolos.

[14] Jam pasiekus Lehį ir šūkaujantiems filistinams atskubant jo pasitikti, jį apėmė VIEŠPATIES dvasia, virvės ant rankų tapo lyg sudegusios linų sruogos, ir raiščiai nutirpo. [15] Aptikęs šviežią asilo žandikaulį, jis pasilenkė ir pasiėmė jį. Juo jis užmušė tūkstantį vyrų.

[16] Tada Samsonas tarė:
„Asilo žandikauliu –
krūva ant krūvos!
Asilo žandikauliu
užmušiau tūkstantį vyrų!“

[17] Baigęs kalbėti, jis metė šalin žandikaulį. Ta vieta buvo pavadinta Ramat Lehiu.

[18] Būdamas labai ištroškęs, jis šaukėsi VIEŠPATIES, tardamas: „Tu pats suteikei savo tarno rankai šią didžią pergalę. Nejau dabar turiu mirti iš troškulio ir patekti į neapipjaustytųjų rankas?“ [19] Dievas atvėrė Lehyje esančią ertmę, ir iš jos ištryško vanduo. Jis atsigėrė, atgavo jėgas ir atgijo. Tas vanduo buvo pavadintas En Kore*, ir tebėra Lehyje iki šios dienos.

15,19 Hebr. „Šaukiančiojo šaltinis“.

16 Kartą Samsonas nuėjo į Gazą. Pamatęs gatvės moterį, užėjo pas ją. [2] Gazos žmonėms buvo pasakyta: „Samsonas atėjo!“ Jie apsupo jį ir tykojo visą naktį prie miesto vartų. Visą naktį laukė, šnabždėdami vieni kitiems: „Išaušus rytui, jį užmušime!“ [3] Bet Samsonas miegojo tik ligi vidurnakčio. Atsikėlęs vidurnaktį, čiupo miesto vartų duris bei abu vartų stulpus ir išrovė su visa velke. Užsimetęs ant pečių, jis nunešė juos į kalvos viršūnę prie Hebrono!

Samsonas ir Delila

[4] Paskui Soreko slėnyje jis įsimylėjo moterį, vardu Delila. [5] Filistinų didžiūnai atvyko pas ją ir tarė: „Suviliok jį ir sužinok, kodėl jis toks stiprus ir kaip galėtume jį įveikti, kad sugebėtume surišti ir padaryti bejėgį! Kiekvienas duosime tau po vienuolika šimtų sidabro šekelių“. [6] Tad Delila kalbėjo Samsonui: „Prašau pasakyti, kodėl tu toks stiprus? Ir kaip tu galėtumei būti surištas ir padarytas bejėgiu?“ [7] Samsonas jai atsakė: „Jeigu būčiau surištas septyniomis šviežiomis sausgyslėmis, kurios nebuvo sudžiovintos, tapčiau toks silpnas, kaip ir paprastas žmogus“. [8] Filistinų didžiūnai atnešė jai šviežių nedžiovintų sausgyslių, ir ji jomis surišo jį. [9] Pasalai tykojant jos kambaryje, ji sušuko: „Samsonai, filistinai atėjo tavęs!“ Bet jis sutraukė tas sausgysles, tarsi suardydamas ugnies paliestą pakulų sruogą. Jo jėgos paslaptis liko nežinoma.

[10] Tada Delila tarė Samsonui: „Tu pasityčiojai iš manęs! Tu pamelavai! Prašau dabar pasakyti, kaip būtų galima tave surišti?“ [11] Jis tarė: „Jeigu būčiau surištas naujomis virvėmis, kurios dar niekada nebuvo naudotos, tapčiau toks silpnas, kaip ir paprastas žmogus“. [12] Tad Delila paėmė naujas virves ir, jomis surišusi jį, sušuko: „Samsonai, filistinai jau čia!“

Pasalos vyrai tykojo kambaryje. Bet
jis nutraukė virves nuo savo rankų
tarsi siūlus.
13 Tada Delila tarė Samsonui: „Tu
ligi šiol iš manęs tyčiojaisi ir vis mela-
vai! Pasakyk pagaliau, kaip būtų gali-
ma tave surišti?“ Jis atsakė: „Jeigu įaus-
tumei septynias mano galvos garbanas
į apmatus ir suveržtum staklių muštu-
vu, aš tapčiau toks silpnas, kaip ir pa-
prastas žmogus“. 14 Tad, jam miegant,
Delila paėmė septynias jo galvos gar-
banas, įaudė į apmatus ir suveržė sta-
klių muštuvu. Po to ji sušuko: „Samso-
nai, filistinai jau čia!“ Bet jis, pabudęs
iš miego, ištraukė iš staklių muštuvą ir
apmatus.
15 Tada ji tarė jam: „Kaip tu gali sa-
kyti: 'Aš myliu tave', – jei tavo širdis ne
su manimi? Tu pasityčiojai iš manęs
jau tris kartus ir nepasakei, kodėl tu
toks stiprus“. 16 Diena po dienos ji ujo
jį žodžiais ir taip jam įgriso, kad jis jau-
tėsi mirtinai nuvargintas 17 ir patikėjo
jai savo paslaptį. Jis tarė: „Skustuvas
niekada nepalietė mano galvos, nes aš
esu nazyras VIEŠPAČIUI nuo savo moti-
nos įsčių. Jei mano galva būtų nuskus-
ta, mano jėga mane paliktų. Aš tapčiau
silpnas ir būčiau kaip paprastas žmo-
gus“.
18 Pajutusi, kad jis patikėjo visą savo
paslaptį, Delila išsiuntė pašaukti filis-
tinų didžiūnų su žinia: „Ateikite dar
kartą, nes jis patikėjo man visą savo
paslaptį“. Filistinų didžiūnai atsku-
bėjo pas ją su pinigais rankose. 19 O
Delila, užmigdžiusi jį ant savo kelių,
pasišaukė vyrą ir liepė nukirpti jam
septynias plaukų garbanas. Taip ji pa-
darė jį silpną ir bejėgį; jėga nuo jo pa-
sitraukė. 20 Ji sušuko: „Samsonai, filis-
tinai atėjo tavęs!“ Jis pabudo iš miego,
galvodamas: „Ištrūksiu kaip kitais kar-
tais ir nusikratysiu!“ Bet nežinojo, kad
VIEŠPATS buvo nuo jo pasitraukęs. 21 Fi-
listinai jį nutvėrė ir išbadė akis. Nuva-
rę į Gazą, apkalė jį vario grandinėmis
ir pristatė kalėjime sukti girnas. 22 Tuo
tarpu nukirptieji plaukai pradėjo at-
augti.

Samsono mirtis

23 Filistinų didžiūnai susirinko atna-
šauti didelės aukos savo dievui Dago-
nui ir pasidžiaugti. Jie giedojo:
„Mūsų dievas įdavė mums į rankas
mūsų priešą Samsoną!“
24 Ir žmonės, matydami jį, giesmė-
mis liaupsino savo dievą:
„Mūsų dievas įdavė mums
į rankas priešą,
niokojusį mūsų kraštą,
užmušusį daugelį mūsiškių“.
25 Pagauti pakilios dvasios, jie sakė:
„Pašaukite Samsoną! Tepalinksmi-
na mus!“ Jie pašaukė Samsoną iš ka-
lėjimo, ir šis vaidino jų akivaizdoje
juokdarį. Paskui pastatė jį tarp stul-
pų. 26 Vaikinui, vedusiam jį už ran-
kos, Samsonas tarė: „Pavedėk mane
ten, kur stulpai, ant kurių stovi na-
mai, idant galėčiau atsišlieti į juos“.
27 Namai buvo pilni vyrų ir moterų.
Ten buvo visi filistinų didžiūnai, o
ant stogo stovėjo apie tris tūkstančius
vyrų ir moterų, žiūrėjusių, kaip Sam-
sonas linksmino. 28 Samsonas šaukė-
si VIEŠPATIES ir tarė: „Viešpatie DIEVE!
Prašau atsiminti mane! Prašau duo-
ti man jėgų šį paskutinį kartą, Dieve,
kad vienu keršto smūgiu atmokėčiau
filistinams už abi savo akis“. 29 Apka-
binęs abu vidurinius stulpus, ant ku-
rių stovėjo namai, vieną – dešine ran-
ka, o kitą – kaire, Samsonas įsirėžė
visu svoriu. 30 Tada Samsonas sušu-
ko: „Leisk man mirti su filistinais!“ –
ir patraukė iš visų jėgų. Namai griuvo
ant didžiūnų ir visų ten buvusių žmo-
nių. Tad jis užmušė daugiau mirdamas
negu buvo užmušęs gyvendamas.
31 Atėję broliai ir visa tėvo šeima pa-
siėmė jį. Parnešę palaidojo jo tėvo Ma-
noacho kape tarp Coros ir Eštaolo. Iz-
raelio teisėjas jis buvo dvidešimt metų.

Mikajo namų šventykla

17 Efraimo aukštumose gyveno
žmogus, vardu Mikajas. 2 Savo
motinai jis tarė: „Anuos tūkstantį šim-
tą sidabro šekelių užkeikei, kai jie buvo
iš tavęs paimti, ir net man girdint už-
keikimą pakartojai. Tai va, tas sidabras
pas mane. Aš jį paėmiau“. – „Telaimi-
na VIEŠPATS mano sūnų!“ – ištarė moti-
na. 3 Jam sugrąžinus motinai tūkstantį
šimtą sidabro šekelių, motina tarė:
„Dabar aš skiriu tą sidabrą VIEŠPAČIUI.
Perduodu jį savo sūnui, kad padarytų
iš jo statulą. Taigi atiduodu jį tau“.
4 Kai jis sugrąžino pinigus savo mo-
tinai, motina paėmė du šimtus sidabro
šekelių ir padavė sidabrakaliui. Jis pa-
darė iš jų statulą, kuri buvo laikoma
Mikajo namuose.
5 Taigi tas vyras Michėjas* turė-
jo Dievo namus. Jis padirbo efodą bei
terafimus ir pašventė vieną savo sūnų
būti jo kunigu. 6 Tomis dienomis Izra-
elyje karaliaus nebuvo. Visi žmonės
darė, kas jiems atrodė dora.
7 Ten gyveno jaunuolis iš Judo Be-
tliejaus, iš Judo kilties. Jis buvo levi-
tas ir gyveno ten kaip ateivis. 8 Tas
vyras buvo palikęs Betliejaus miestą
Judo žemėje, norėdamas įsikurti, kur
tik rastų vietos. Praeidamas jis užėjo į
Michėjo namus Efraimo aukštumose.
9 Michėjas paklausė jo: „Iš kur ateini?“
– „Esu levitas iš Judo Betliejaus, – at-
sakė šis, – ir einu gyventi ten, kur ga-
lėsiu rasti vietos“. 10 Michėjas tarė jam:
„Pasilik čia, pas mane, būk mano tėvas
ir kunigas, o aš tau duosiu kasmet de-
šimt sidabro šekelių, reikalingus dra-
bužius ir pragyvenimą“. 11 Levitas su-
tiko pasilikti pas tą žmogų ir buvo jam
tarsi vienas jo sūnų. 12 Michėjas įvedė
levitą į kunigo tarnybą, jaunuolis tapo
jo kunigu ir pasiliko Michėjo šven-
tykloje. 13 „Dabar aš žinau, – kalbėjo
sau Michėjas, – kad VIEŠPATS padarys
mane turtingą, nes levitas yra tapęs
mano kunigu“.

17,5 Kita Mikajo vardo forma.

Dano giminė persikelia

18 Anomis dienomis Izraelyje ne-
buvo karaliaus. Taigi anomis
dienomis Dano giminės žmonės ieš-
kojo sau žemės, kur galėtų įsikurti,
nes iki tol nebuvo jiems tekęs paveldas
tarp Izraelio giminių. 2 Tad Dano gimi-
nės žmonės pasiuntė penketą narsių
vyrų iš savo Coros ir Eštaolo kilčių iš-
žvalgyti krašto ir ištirti. „Eikite, – sakė
jiems, – ir ištirkite kraštą“. Nuėję per
Efraimo aukštumas iki pat Michėjo
namų, jie ten apsistojo nakvynei. 3 Bū-
dami Michėjo namuose, jie atpažino
jaunojo levito balsą. Jie užėjo pas jį ir
klausė: „Kas tave čia atvedė? Ką veiki
šioje vietoje? Kodėl čia būni?“ 4 Jis at-
sakė jiems: „Michėjas man tą ir tą pa-
darė, pasamdė mane, ir aš tapau jo ku-
nigu“. 5 Tada jie tarė jam: „Prašytume
pasiteirauti Dievo, kad sužinotume,
ar kelionė, kurion išsirengėme, bus
mums sėkminga“. – 6 „Eikite ramybėje!
– atsakė kunigas, – VIEŠPATS maloniai
žvelgia į kelionę, kurion išsirengėte“.
7 Anie penki vyrai tęsė kelionę. Atė-
ję į Laišą, pamatė ten saugiai pagal si-
doniečių paprotį gyvenančius žmo-
nes, ramius ir neįtarius, nieko žemėje
nestokojančius ir turtingus. Be to, jie
buvo toli nuo sidoniečių ir neturėjo
ryšių su jokia kita tauta. 8 Sugrįžę pas
gimines į Corą ir Eštaolą, jie buvo klau-
sinėjami: „Kaip jums sekėsi?“ 9 Jie atsa-
kė: „Eime! Užpulkime juos! Juk matė-
me tą kraštą! Tikėkite, jis labai puikus.
Argi jūs nieko nedarysite? Nedelski-
te, įsiveržkite ir paveldėkite tą kraštą!
10 Nuėję užtiksite neįtarius žmones.
Kraštas erdvus, Dievas iš tikrųjų atida-
vė jį jums į rankas! Jame nestinga nie-
ko, kas gera žemėje“.
11 Iš ten, iš Dano giminės, Coros ir
Eštaolo kilties, leidosi į kelionę šeši
šimtai karo žygiui apsiginklavusių

vyrų. 12 Jie nuvyko ir pasistatė stovy-
klą prie Kirjat Jearimų Judo žemėje. Ta
vieta ir vadinama iki šios dienos „Dano
stovykla“. Ji yra į vakarus nuo Kirjat Je-
arimų. 13 Iš ten jie perėjo Efraimo aukš-
tumas ir atėjo prie Michėjo namų.
14 Tada anie penki vyrai, kurie buvo
nuėję išžvalgyti krašto, tai yra Laišo,
tarė savo giminėms: „Ar žinote, kad
šiuose namuose yra efodas, terafimai
ir liedinta metalo statula? Žinokite,
ką turite padaryti!“ 15 Taigi jie pasuko
namų link ir, atėję prie jaunojo levito
buveinės Michėjo namuose, pasveiki-
no jį. 16 Šešiems šimtams Dano giminės
vyrų, apsiginklavusių karo žygiui, sto-
vint prie vartų, 17 anie penki vyrai, ėję
išžvalgyti krašto, įžengė į vidų ir paė-
mė liedintą pasidabruotą statulą, efo-
dą ir terafimus. O kunigas stovėjo prie
vartų su šešiais šimtais karo žygiui ap-
siginklavusių vyrų. 18 Aniems vyrams
įėjus į Michėjo namus ir paėmus lie-
dintą pasidabruotą statulą, efodą ir
terafimus, kunigas tarė jiems: „Ką jūs
darote?“ 19 O tie jam sakė: „Tylėk! Už-
čiaupk ranka burną, eik su mumis ir
būk mums tėvas ir kunigas. Argi tau
geriau būti kunigu vieno žmogaus na-
muose, negu būti giminės ir kilties ku-
nigu Izraelyje?“ 20 Kunigas apsidžiau-
gė. Paėmęs efodą, terafimus ir liedintą
pasidabruotą statulą, jis išėjo drauge
su tais žmonėmis.
21 Jie vėl leidosi kelionėn, pasiuntę į
priekį vaikus, galvijus ir mantą. 22 Nu-
ėjus tolokai nuo Michėjo namų, buvo
sušaukti vyrai iš Michėjo kaimynystėje
esančių namų. Pasiviję Dano žmones,
23 jie piktai šaukė iš paskos Dano žmo-
nėms, o tie atsisukę Michėjo klausė:
„Kas atsitiko, kad ateini su tokiu bū-
riu?“ – 24 „Paėmėte mano dievus, ku-
riuos pasidirbau, ir mano kunigą, ir
nuėjote! – atsakė jis. – Kas man beliko?
Kaip dar galite manęs klausti: ‘Kas at-
sitiko?’“ 25 Bet Dano žmonės tarė jam:
„Liaukis rėkavęs mums iš paskos, an-
traip karštuoliai vyrai jus puls, tu ne-
teksi gyvasties, neteks gyvasties ir tavo
šeima“. 26 Dano žmonės ėjo toliau savo
keliu. Matydamas, kad jie stipresni,
Michėjas apsisuko ir sugrįžo į namus.
27 Pasiėmę, ką Michėjas buvo pa-
sidirbęs ir jam priklausantį kunigą,
Dano žmonės atėjo į Laišą pas ramius
ir neįtarius žmones, išžudė juos kala-
viju ir sudegino miestą. 28 Nebuvo kas
ateitų gelbėti, nes jie gyveno toli nuo
Sidono ir neturėjo ryšių su jokia kita
tauta. Tai buvo slėnis, priklausęs Bet
Rehobui. Jie atstatė miestą ir įsikūrė
jame. 29 Miestą pavadino Danu pagal
savo protėvį Daną, gimusį Izraeliui. O
anksčiau miesto vardas buvo Laišas.
30 Tada Dano giminės žmonės pasista-
tė sau stabą. Mozės sūnaus Geršomo
sūnus Jehonatanas ir jo sūnūs tarnavo
kaip kunigai Dano giminei iki pat tos
dienos, kai kraštas išėjo į tremtį. 31 Tai-
gi jie laikė savu Michėjo padirbtą sta-
bą, kol Dievo Namai buvo Šilojyje.

Gibėjos nusikaltimas

19 Tuo metu, kai Izraelyje nebuvo
karaliaus, vienas levitas, gyve-
nęs tolimoje Efraimo aukštumų daly-
je, paėmė sugulovę iš Judo Betliejaus.
2 Kartą sugulovė ant jo supyko ir, pali-
kusi jį, sugrįžo į tėvo namus Judo Be-
tliejuje. Ten ji užsibuvo keturis mėne-
sius. 3 Vyras tada leidosi į kelionę pas
ją drauge su palydovu ir pora asilų,
norėdamas su ja švelniai pasikalbėti ir
įtikinti sugrįžti. Ji nusivedė jį į tėvo na-
mus. Pamatęs jį, merginos tėvas pasiti-
ko su džiaugsmu.
4 Jo uošvis, merginos tėvas, ragi-
no pabūti. Jis pasiliko trejetą dienų.
Jie vaišinosi ir gėrė; ten jis ir nakvojo.
5 Ketvirtą dieną jie atsikėlė anksti rytą,
ir jis rengėsi išvykti, bet merginos tė-
vas tarė: „Pasistiprink duonos kąsniu.
Tada galėsi leistis į kelionę“. 6 Taigi juo-
du susėdo vaišintis ir gerti. Merginos
tėvas vyrui sakė: „Prašau būti mano

svečiu. Pernakvok ir pasidžiauk!“
7 Vyrui pakilus vykti, uošvis nesiliovė
jo kalbinti, kol jis vėl neapsinakvojo.
8 Penktą dieną jis atsikėlė anksti rytą
leistis į kelionę, o merginos tėvas sakė:
„Prašau pasistiprinti!“ Jiedu užsisėdėjo
vaišindamiesi ligi popietės. 9 Galop vy-
rui pakilus keliauti drauge su sugulove
ir palydovu, jo uošvis, merginos tėvas,
sakė: „Žiūrėk, jau temsta. Prašau per-
nakvoti. Žiūrėk, diena jau baigiasi. Pra-
leisk čia naktį ir pasidžiauk. Rytoj atsi-
kelsite anksti rytą ir keliausite namo“.
10 Bet vyras nakvoti atsisakė. Jis iš-
vyko ir nukeliavo netoli Jebuso, tai yra
Jeruzalės. Turėjo du apkrautus asi-
lus; su juo buvo ir sugulovė. 11 Kadan-
gi buvo netoli Jeruzalės, ir diena ėjo
vakarop, palydovas šeimininkui tarė:
„Užsukime į šį jebusiečių miestą ir per-
nakvokime“. 12 Bet šeimininkas atsakė:
„Nesuksime į miestą svetimtaučių, ku-
rie nėra izraelitai, bet eisime į Gibėją.
13 Eikš, – kreipėsi jis į savo palydovą, –
bandykime pasiekti vieną šių vietų ir
praleisti naktį arba Gibėjoje, arba Ra-
moje“. 14 Taigi jie ėjo toliau savo keliu, o
saulė nusileido jiems atėjus netoli Gi-
bėjos Benjamino žemėje. 15 Jie pasuko
ten eiti ir praleisti naktį Gibėjoje. Įėję
atsisėdo miesto aikštėje, bet nebuvo,
kas priimtų juos į namus pernakvoti.
16 Žiūri, vakare vienas senas vy-
ras grįžta iš darbo laukuose. Šis vyras
buvo iš Efraimo aukštumų, bet gyveno
Gibėjoje. Vietos gyventojai buvo Ben-
jamino giminės žmonės. 17 Pakėlęs akis
ir pamatęs miesto aikštėje pakeleivį,
senasis vyras teiravosi: „Kur eini ir iš
kur ateini?“ 18 Tas jam atsakė: „Keliau-
jame iš Judo žemės Betliejaus į kitą Ef-
raimo aukštumų galą. Aš ten gyvenu.
Keliavau į Judo žemės Betliejų, o dabar
esu pakeliui į namus. Nėra kas priimtų
mane po savo stogu. 19 Mes, tavo tar-
nai, turime šiaudų ir pašaro savo asi-
lams, duonos ir vyno sau, tavo tarnai-
tei ir palydovui, esančiam su mumis.
Netrūksta mums nieko“. – 20 „Ramybė
tau! – tarė senasis vyras. – Visa, ko rei-
kia, rasi pas mane. Tik nenakvok jokiu
būdu aikštėje“. 21 Jis nusivedė jį į savo
namus ir pašėrė asilus. Nusiplovę ko-
jas, jie valgė ir gėrė.
22 Įsismaginus jų širdims, žiūri,
miesto vyrai, šlykštūs niekšai, apsupo
namus ir ėmė belstis į duris. Senajam
vyrui, namų šeimininkui, jie šaukė:
„Išvesk tą vyrą, kuris įžengė į tavo na-
mus, kad galėtume jį pažinti!*“ 23 O vy-
ras, namų šeimininkas, išėjo pas juos ir
tarė: „Ne, mano broliai, nesielkite taip
nedorai! Tas vyras – mano svečias,
tad nedarykite jam šlykštaus smurto.
24 Žiūrėkite, štai mano duktė ir jo su-
gulovė. Leiskite jas man jums atvesti.
Turėkite malonumo su jomis, darykite
joms, kas tik jums patinka, bet neda-
rykite šlykštaus smurto šiam vyrui“.
25 Bet tie vyrai nenorėjo nė girdėti jo
žodžių. Tad vyras stvėrė savo sugulovę
ir išvarė pas juos. O jie prievartavo ją,
elgdamiesi su ja ištvirkėliškai visą nak-
tį iki pat ryto. Auštant ją paleido. 26 Ry-
tui prašvitus, moteris sugrįžo. Pargriu-
vusi prie durų to žmogaus namų, kur
buvo jos vyras, ji gulėjo ten, kol išaušo
diena.
27 Atsikėlęs rytą, jos vyras atidarė
namų duris ir išėjo rengtis į kelionę.
Žiūri, jo sugulovė guli prie namų durų,
rankas ištiesusi ant slenksčio. 28 „Kel-
kis, – tarė jai, – metas keliauti!“ Bet ji
neatsakė. Užkėlęs ją ant asilo, vyras
leidosi į kelionę namų link. 29 Pasie-
kęs namus, jis susirado peilį ir, paėmęs
sugulovę, supjaustė ją, sąnarys po są-
nario, į dvylika dalių ir išsiuntinėjo jas
po visą Izraelio žemę. 30 Tai matydami,
visi sakė: „Tokio dalyko nebuvo nei pa-
daryta, nei matyta nuo tos dienos, kai
izraelitai išėjo iš Egipto žemės, iki šios
dienos! Apsvarstykite! Pasitarkite ir
nutarkite!“

19,22 T. y. turėti lytinių santykių.

Karas su Benjaminu

20 Tada visi izraelitai – nuo Dano
iki Beer Šebos ir iš Gileado že-
mės – išėjo į žygį, ir visa bendrija kaip
vienas vyras susirinko VIEŠPATIES aki-
vaizdoje prie Micpos. [2]Visõs tautõs,
visų Izraelio giminių vadai atsisto-
jo Dievo tautos sueigoje tarp keturių
šimtų tūkstančių ginkluotų pėsčių
karių. [3](Benjamino giminẽs žmonės
išgirdo, kad izraelitai susirinko į Mic-
pą.) Izraelitai kalbėjo: „Sakykite, kaip
tas šlykštus smurtas įvyko?“ [4]Levitas,
nužudytosios moters vyras, atsakė:
„Mano sugulovė ir aš atėjome į Gibėją
Benjamino žemėje pernakvoti. [5]Gibė-
jos vyrai užpuolė mane. Jie naktį atėjo
manęs pulti ir apsupo namus. Jie norė-
jo mane užmušti, o mano sugulovę tol
prievartavo, kol ji numirė. [6]Tada paė-
miau sugulovę, supjausčiau į gabalus
ir išsiuntinėjau po visą Izraelio žemę,
nes jie padarė Izraelyje šlykštų smur-
tą. [7]Žiūrėkite, jūs visi izraelitai! Ap-
svarstykite reikalą ir nuspręskite tuo-
jau pat!“
[8]Visi žmonės pakilo kaip vienas
ir pareiškė: „Nė vienas mūsų negrįš
į savo palapinę, nė vienas mūsų neis
į savo namus. [9]O Gibėjai štai ką mes
padarysime: burtų keliu [10]paimsi-
me iš visų Izraelio giminių po dešimt
vyrų kiekvienam šimtui, po šimtą kie-
kvienam tūkstančiui ir po tūkstantį
kiekvienai dešimčiai tūkstančių neš-
ti reikmenis kariams, žygiuojantiems
atmokėti tikrą atlygį Benjamino Gibė-
jai už Izraelyje padarytą šlykštų smur-
tą“. [11]Taigi visi Izraelio vyrai be išim-
ties susibūrė prieš tą miestą.
[12]Izraelio giminės išsiuntinėjo vy-
rus po visą Benjamino giminę praneš-
ti: „Koks nusikaltimas įvyko pas jus?
[13]Išduokite anuos Gibėjos niekšus,
kad nubaustume juos mirtimi ir pa-
šalintume blogį iš Izraelio“. Bet Benja-
mino giminẽs žmonės nenorėjo klau-
syti savo brolių izraelitų balso. [14]Iš
visų miestų Benjamino giminẽs žmo-
nės suėjo į Gibėją stoti į mūšį su izra-
elitais. [15]Tą dieną Benjamino giminẽs
žmonės sutelkė iš savo miestų, ne-
skaitant Gibėjos gyventojų, dvidešimt
šešis tūkstančius kalavijais ginkluo-
tų vyrų. [16]Tarp šių karių buvo septyni
šimtai rinktinių vyrų, kurie buvo kai-
riarankiai. Kiekvienas jų galėjo sviesti
svaidykle akmenį į plauką ir pataikyti.
[17]Tuo tarpu izraelitai, be Benjamino,
sutelkė keturis šimtus tūkstančių ka-
lavijais ginkluotų, mūšiui pasirengu-
sių vyrų.
[18]Nuvykę į Betelį, izraelitai teiravo-
si Dievo: „Kas iš mūsų pirmi eis į mūšį
prieš Benjamino giminės žmones?“
VIEŠPATS atsakė: „Judas eis pirmas“.
[19]Tada izraelitai, kitą rytą pakilę, pasi-
statė stovyklą prie Gibėjos.
[20]Izraelitai išėjo į mūšį su Benjami-
nu. Į kovos rikiuotę prieš juos Izraelio
vyrai sustojo prie Gibėjos. [21]Bet Benja-
mino giminẽs žmonės, išėję iš Gibėjos,
paguldė tą dieną dvidešimt du tūks-
tančius Izraelio vyrų. [22]Kariuomenė –
Izraelio vyrai – įsidrąsinusi, vėl susto-
jo į kovos rikiuotę toje pačioje vietoje,
kur buvo sustoję kovos rikiuotėn pir-
mąją dieną. [23]Mat izraelitai buvo ėję ir
verkę VIEŠPATIES akivaizdoje ligi vaka-
ro. Jie buvo VIEŠPATIES teiravęsi, klaus-
dami: „Ar turime vėl rikiuotis mūšiui
su savo broliais, Benjamino vyrais?“
O VIEŠPATS buvo atsakęs: „Žygiuokite
prieš juos!“
[24]Tad izraelitai puolė Benjamino
giminės vyrus antrą dieną. [25]Benja-
mino giminẽs vyrai, išėję iš Gibėjos
antrą dieną, paklojo dar aštuoniolika
tūkstančių kalavijais ginkluotų izraeli-
tų vyrų. [26]Tada visi izraelitai, visa ka-
riuomenė, sugrįžo į Betelį ir sėdėdami
VIEŠPATIES akivaizdoje verkė. Tą visą
dieną jie pasninkavo. Paskui atnašavo
deginamąsias aukas ir bendravimo au-
kas VIEŠPATIES akivaizdoje. [27]Izraelitai
klausė VIEŠPATIES (nes tomis dienomis

ten buvo Dievo Sandoros Skrynia, 28 ir
Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Fine-
hasas tarnavo jo akivaizdoje), sakyda-
mi: „Ar turime rikiuotis dar kartą mū-
šiui su savo brolio Benjamino vyrais,
ar turime liautis?“ VIEŠPATS atsakė:
„Eikite, nes rytoj juos atiduosiu jums
į rankas“.

29 Tada Izraelis aplink Gibėją išstatė
pasalas. 30 Ir trečią dieną izraelitai iš-
ėjo prieš Benjamino giminės vyrus ir
kaip anksčiau sustojo į kovos rikiuo-
tę prie Gibėjos. 31 Benjamino giminės
vyrams ėmus priešintis kariuomenei,
jie traukėsi nuo miesto keliais, kurių
vienas eina į Betelį, o kitas į Gibėją. Iš
pradžių, kaip pirmą ir antrą kartą, jie
nukovė atvirame lauke apie trisdešimt
Izraelio vyrų. 32 Benjamino giminės
vyrai jau sakė: „Jie priversti bėgti kaip
anąkart!“ Bet izraelitai kalbėjo: „Trau-
kimės ir atitraukime juos nuo miesto
kelių link!“ 33 Pagrindiniam izraelitų
būriui pasitraukus ir vėl stojus kovos
rikiuotėn prie Baal Tamaros, Izrae-
lio pasala skubiai pakilo iš vietos prie
Maarė Gebos. 34 Dešimt tūkstančių
rinktinių vyrų iš viso Izraelio žygiavo
prieš Gibėją. Vyko nuožmi kova. Benja-
mino giminės vyrai dar nenuvokė, kad
artėja jų pražūtis.

35 VIEŠPATS nugalėjo Benjaminą, sto-
jusį prieš Izraelį. Tą dieną izraelitai nu-
kovė dvidešimt penkis tūkstančius ir
šimtą kalavijais ginkluotų Benjamino
vyrų. 36 Tada Benjamino giminės vyrai
pamatė, kad jie nugalėti.

Izraelio vyrai užleido vietovę Ben-
jaminui, nes pasitikėjo pasala, kuri
buvo surengta prieš Gibėją. 37 Pasalos
vyrai, skubiai pakilę, įsiveržė į Gibėją
ir pasklisdami ištiko visą miestą ka-
laviju. 38 Pagrindinio Izraelio būrio ir
pasalos vyrų buvo sutarta: kai jie pa-
leis į padangę milžinišką dūmų stulpą,
39 pagrindinis Izraelio būrys turės at-
sigręžti ir priešintis. Benjaminas buvo
pradėjęs mūšį ir jau užmušęs apie tris-
dešimt Izraelio vyrų. Tad jie manė: „Iš
tikrųjų privertėme juos bėgti kaip ir
pirmajame mūšyje!“ 40 Bet pradėjus iš
miesto kilti debesiui – dūmų stulpui,
Benjamino vyrai atsisuko atgal. Žiūri,
visas miestas kyla dūmais į padangę!
41 Dabar pagrindinis Izraelio būrys at-
sigręžė priešintis, o Benjamino vyrus
apėmė siaubas, nes jie matė, kad atė-
jo jų pražūtis. 42 Todėl jie traukėsi nuo
izraelitų keliu dykumos link, bet kau-
tynės juos vijosi. Tuo tarpu išėjusieji
iš miesto žudė juos iš užnugario. 43 Jie
apsupo Benjamino vyrus, vijosi ir try-
pė nuo Menuhos iki pat vienos vietos į
rytus nuo Gebos.

44 Tą dieną krito aštuoniolika tūks-
tančių Benjamino vyrų. Visi jie buvo
narsūs vyrai. 45 Jie apsisuko ir bėgo
Rimono uolos link, bet izraelitai nu-
skynė kitus penkis tūkstančius kelyje
ir vydamiesi įkandin iki pat Gidomo
užmušė dar du tūkstančius. 46 Taigi
tą dieną iš Benjamino krito dvidešimt
penki tūkstančiai kalavijais ginkluotų
vyrų. Visi jie buvo narsūs vyrai. 47 Bet
šeši šimtai apsisukę nubėgo į Rimono
uolą ir gyveno prie Rimono uolos ke-
turis mėnesius. 48 Tuo tarpu izraelitai
atsigręžė prieš išlikusius Benjamino
giminės žmones ir ištiko juos kalavi-
ju – miestus, žmones, gyvulius ir visa,
kas buvo išlikę. Be to, jie padegė visus
užtiktus miestus.

Žmonos Benjamino giminės vyrams

21 Izraelio vyrai buvo davę priesai-
ką Micpoje: „Nė vienas iš mūsų
neleis savo dukters už Benjamino gi-
minės vyro“. 2 Žmonės suėjo į Betelį ir
ten sėdėdami VIEŠPATIES akivaizdoje
iki vakaro aimanavo ir verkė. 3 Jie sakė:
„O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, kodėl taip
atsitiko, kad šiandien turėtų trūkti Iz-
raelyje vienos giminės?“ 4 Kitą dieną
žmonės pakilo anksti, pastatė aukurą
ir atnašavo deginamąsias aukas ir ben-
dravimo aukas. 5 Tada izraelitai klausė:

„Ar yra kas nors iš visų Izraelio gimi-
nių, kas neatėjo į VIEŠPATIES sueigą?“
Mat buvo duota iškilminga priesaika
dėl neatėjusių pas VIEŠPATĮ Micpoje:
„Tie turės būti nubausti mirtimi“. 6 Iz-
raelitai gailėjosi savo brolio Benjami-
no ir kalbėjo: „Šiandien viena giminė
buvo atkirsta nuo Izraelio! 7 Kaip mes
parūpinsim žmonų išlikusiems? Juk
esame prisiekę VIEŠPAČIUI neduoti
jiems žmonų iš savo dukterų!“
8 Jie teiravosi: „Ar yra kas nors iš Iz-
raelio giminių, kas neatėjo pas VIEŠPATĮ
į Micpą?“ Žiūri, nė vienas vyras iš Jabeš
Gileado neatėjęs į stovyklą, į sueigą.
9 Mat patikrinus iš eilės visus žmones
pasirodė, kad nėra nė vieno iš Jabeš Gi-
leado gyventojų. 10 Tad bendrija pasiun-
tė ten dvylika tūkstančių karių ir įsakė:
„Eikite ir ištikite kalaviju Jabeš Gileado
gyventojus, įskaitant moteris ir vaikus.
11 Darykite taip: skirkite sunaikinti* vi-
sus vyriškius ir visas moteris, gulėju-
sias su vyru“. 12 Jie rado tarp Jabeš Gi-
leado gyventojų keturis šimtus jaunų
mergelių, negulėjusių su vyru, ir atvedė
jas į stovyklą prie Šilojo Kanaano krašte.
13 Visa bendrija davė žinią Benjami-
no giminės vyrams prie Rimono uolos
ir paskelbė jiems taiką. 14 Tuomet Ben-
jaminas sugrįžo. Jie davė jiems moterų,
kurias buvo palikę gyvas iš Jabeš Gile-
ado moterų. Bet visiems jų neužteko.
15 Žmonės gailėjosi Benjamino, nes
VIEŠPATS Izraelio giminėse buvo pada-
ręs spragą. 16 Tada bendrijos seniūnai
klausė: „Kaip mes parūpinsime žmo-
nų likusiems, nes Benjamino giminės
moterys išžudytos?“ 17 Jie sakė: „Ben-
jamino likutis turi turėti palikuonių,
idant nebūtų išnaikinta viena Izraelio
giminė. 18 Tačiau iš savo dukterų žmo-
nų jiems duoti negalime“. Mat izraeli-
tai buvo prisiekę: „Tebūna prakeiktas,
kas duotų žmoną Benjaminui!“ 19 Jie
tarė: „Žiūrėkite, Šilojyje vyksta meti-
nė VIEŠPATIES iškilmė. Tas miestas yra
į šiaurę nuo Betelio, į rytus nuo vieš-
kelio, kuris eina iš Betelio į Sichemą,
pietuose nuo Lebonos“. 20 O Benjami-
no vyrams jie davė tokius nurodymus:
„Eikite ir patykokite vynuogynuose!
21 Kai tik pamatysite Šilojo merginas,
ateinančias šokti ratelių, išlįskite iš vy-
nuogynų. Tepasigauna kiekvienas jūsų
sau žmoną iš Šilojo merginų ir teskuba
į Benjamino žemę. 22 Jeigu jų tėvai ar
broliai ateitų pas mus skųstis, sakysi-
me jiems: ‘Būkite kilniaširdžiai jiems
dėl mūsų! Mes negalėjome parūpinti
nė vienam iš jų žmonos dėl to karo, o
jūs būtumėte užsitraukę kaltę, patys
jiems žmonas duodami’“.
23 Benjamino vyrai taip ir padarė.
Pagal savo skaičių jie pasiėmė žmonas
iš merginų, kurias pagavo šokančias
ratelius. Po to jie sugrįžo į savo pavel-
dą, atstatė savo miestus ir gyveno juo-
se. 24 Ir izraelitai tuo metu iš ten išsi-
skirstė giminėmis ir kiltimis. Visi išėjo
iš ten į savo paveldus.
25 *Tomis dienomis nebuvo Izrae-
lyje karaliaus. Kiekvienas taip elgėsi,
kaip jam patiko.

21,11 Žr. Sk 21,3.

21,25 Ts 17,6

RŪTOS KNYGA

Rūtos knyga (hebr. *rūt*, gr. *routh*, lot. *ruth*) pavadinta pagrindinės veikėjos vardu.

Teisėjų laikų (XII–XI a. pr. Kr.) istorija knygoje plėtojama nuosekliai: izraelitė Noomė su šeima išsikelia į Moabą (1,1–5), po vyro ir sūnų mirties Noomė kartu su marčia moabite Rūta grįžta į Judo žemę (1,6–22), Rūta renka varpas Boazo lauke (sk. 2), Boazas ir Rūta susitinka klojime (sk. 3), Boazas veda Rūtą (4,1–12), Rūta pagimdo sūnų (4,13–17) ir tampa Dovydo prosenele (4,18–22).

Jaukumu ir idile dvelkiantis pasakojimas liudija, jog net kruvinų sankirčių tarp izraelitų ir svetimšalių laikais išrinktoji tauta galėdavo būti svetinga kitataučiams, ieškantiems užuovėjos pas Izraelio Dievą.

Rūta atvyksta į Betliejų

1 Teisėjų valdymo laikais kraštą ištiko badas. Vienas žmogus iš Judo
Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis
išsikėlė į Moabo lygumas, norėdamas
pergyventi badą. 2 Žmogus buvo vardu
Elimelechas, jo žmona – Noomė, o sūnūs – Machlonas ir Kiljonas. Jie buvo
efratai iš Judo Betliejaus, bet nukeliavo į Moabo lygumas ir ten apsigyveno.
3 Noomės vyras Elimelechas pasimirė,
ir ji liko viena su dviem sūnumis. 4 Jie
vedė moabites. Viena jų vadinosi Orpa,
o kita Rūta. Ten jie išgyveno apie dešimt metų. 5 Po to ir juodu abudu pasimirė – Machlonas ir Kiljonas, o Noomė
liko visai viena, be sūnų ir be vyro.

6 Tada ji susirengė kartu su marčiomis grįžti iš Moabo lygumų, nes Moabo
lygumose buvo girdėjusi, kad VIEŠPATS
aplankė savo tautą, norėdamas duoti
jiems duonos. 7 Lydima dviejų marčių,
ji paliko vietą, kurioje gyveno, ir leidosi
atgal į Judo šalį.

8 Noomė kreipėsi į abi savo marčias: „Eikite atgal, grįžkite namo, kiekviena į savo motinos namus! Teparodo VIEŠPATS jums tokį pat gerumą,
kokį judvi parodėte mirusiesiems ir
man! 9 Tepadeda VIEŠPATS kiekvienai
jūsų atrasti šeimos židinį vyro namuose!“ Atsisveikindama ji pabučiavo jas.
O jos, balsiai raudodamos, verkė 10 ir
sakė: „Ne! Su tavimi mes grįšime pas
tavo tautą!“

11 Noomė atsakė: „Grįžkite atgal,
mano dukterys! Kodėl turėtumėte eiti
su manimi? Argi aš turiu savo įsčiose
kitų sūnų, kurie galėtų tapti jūsų vyrais? 12 Grįžkite atgal, mano dukterys,
eikite savo keliu, nes aš per sena ištekėti. Net jeigu sakyčiau: 'Turiu vilties!'
– turėčiau vyrą šią naktį ir pagimdyčiau sūnų, 13 argi jūs lauktumėte, kol jie
užaugs? Nejaugi turėtumėte pasmerkti
save dėl jų ir likti netekėjusios? O ne,
mano dukterys! Mano dalia kartesnė
negu jūsų, nes VIEŠPATIES ranka pakilo
prieš mane“. Vėl ėmė jos verkti ir raudoti.

14 Orpa atsisveikindama pabučiavo
anytą, o Rūta liko prisirišusi prie jos.
15 Noomė tarė: „Matai, tavo svainė sugrįžo į savo tautą ir prie savo dievų.
Grįžk ir tu, sek savo svainę!“ 16 Bet Rūta
atsakė: „Neversk manęs palikti tave ir
pasitraukti, nes

kur eisi tu, ten eisiu ir aš,
kur būsi tu, ten būsiu ir aš!
Tavo tauta bus mano tauta,

o tavo Dievas – mano Dievas!
17 Kur mirsi tu, ten mirsiu ir aš
ir būsiu ten palaidota.
Man nelemtį VIEŠPATS tesiunčia
ir dar teprideda, jeigu kas
kita, o ne mirtis
mudvi išskirtų!"
18 Matydama, kad Rūta tvirtai pa-
siryžusi eiti kartu, Noomė liovėsi ją
perkalbinėti. 19 Jos abi atėjo kartu į Be-
tliejų. Atėjus į Betliejų, visas miestas
sujudo dėl jų, o moterys kalbėjo: „Argi
tai Noomė?" 20 Ji atsakinėjo joms:
„Nevadinkite manęs Noome*,
vadinkite mane Mara*,
nes Visagalis karčiai
pasielgė su manimi.
21 Išėjau turtinga, bet
VIEŠPATS mane parvedė atgal
tuščiomis rankomis.
Kaipgi galite vadinti mane Noome,
jeigu VIEŠPATS nukamavo mane,
jeigu Visagalis davė man nelaimę?"
22 Taip sugrįžo Noomė su savo mar-
čia Rūta Moabite iš Moabo lygumų.
Jiedvi atėjo į Betliejų miežiapjūtės pra-
džioje.

Rūta Boazo lauke

2 Noomė turėjo iš vyro pusės gimi-
naitį. Jis buvo turtingas žmogus iš
Elimelecho šeimos ir vadinosi Boazas.
2 Kartą Rūta Moabitė kreipėsi į Noo-
mę: „Leisk man eiti ir *pasirinkti var-
pų paskui pjovėjus lauke žmogaus, ku-
rio akyse rasiu malonę". – „Eik, mano
dukterie", – atsakė ši.
3 Rūta išėjo ir rankiojo varpas paskui
pjovėjus. Pasitaikė, kad tas lauko skly-
pas priklausė Boazui, kuris buvo kilęs
iš Elimelecho šeimos. 4 Ir pats Boazas
atėjo iš Betliejaus. Jis pasveikino pjo-
vėjus: „VIEŠPATS tebūna su jumis!" –
„VIEŠPATS telaimina tave!" – atsakė šie.

1,20 Hebr. „mieloji", „malonioji".

1,20 Hebr. „apkartusi".

2,2 *Kun 19,9-10; Įst 24,19*

5 Boazas paklausė tarną, prižiūrėjusį
pjovėjus: „Kieno ši mergina?" 6 Tar-
nas, pjovėjų prižiūrėtojas, paaiškino:
„Tai mergina moabitė – ta, kuri sugrį-
žo kartu su Noome iš Moabo lygumų.
7 Ji prašė: 'Leisk man pasirankioti tarp
pėdų paskui pjovėjus'. Ji atėjo ir buvo
ant kojų nuo ryto ligi dabar be perstojo,
nesustodama net trumpam poilsiui!"
8 Boazas kreipėsi į Rūtą: „Ar girdi,
mano dukterie? Į kitą lauką rankio-
ti neik, iš čia nesitrauk, bet laikykis
prie mano tarnaičių. Turėk prieš akis
tą lauką, kuriame pjauna, ir eik pas-
kui jas. Argi 9 neįsakiau savo tarnams,
kad tavęs nevargintų? Kai ištrokši, eik
prie ąsočio ir gerk iš to, ką tarnai bus
pasėmę". 10 Ji puolė kniūbsčia ir tarė:
„Kodėl randu malonę tavo akyse, kad
taip mane pagerbi? Juk aš svetimša-
lė!" 11 Boazas paaiškino jai: „Aš gerai ži-
nau visa, ką esi padariusi savo anytai
po vyro mirties: tu palikai savo tėvą ir
motiną, gimtąjį kraštą ir šeimą, atėjai
pas tautą, kurios anksčiau nepažino-
jai. 12 Teatlygina gausiai tau VIEŠPATS
už tavo poelgį. Tebūna visas tavo atly-
gis iš VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, po ku-
rio sparnu atėjai prisiglausti". 13 Ji atsa-
kė: „Esi geraširdiškas man, šeimininke!
Paguodei mane ir maloniai kalbėjaisi
su savo tarnaite, nors aš nesu lygi nė
vienai tavo tarnaičių".
14 Atėjus valgymo metui, Boazas
kreipėsi į ją: „Eikš čionai, sėskis prie
valgio, padažyk savo kąsnį vyne!" Ji
atsisėdo šalia pjovėjų. Boazas padavė
jai gruzdintų grūdų, ji pavalgė iki so-
ties, ir dar šiek tiek liko. 15 Pakilus vėl
rinkti varpų, Boazas paliepė savo dar-
bininkams: „Nedrauskite jai rinkti ir
tarp pėdų, netrukdykite! 16 Netgi patys
ištraukite varpą kitą iš gubų ir numes-
kite ant ražienos. Tepasirenka! Nesi-
barkite ant jos!"
17 Ji rinko tame lauke iki vakaro.
Tada išsikūlė, ką buvo surinkusi, ir su-
sidarė maždaug efa miežių. 18 Nešina

jais, parėjo į miestą ir parodė anytai,
kiek buvo surinkusi. Išėmusi atidavė
maistą, kurio buvo likę nuo jos sočių
pietų. [19] Anyta paklausė: „Kur rinkai
šiandien? Kur darbavaisi? Tebūna pa-
laimintas tas, kuris buvo tau gerašir diš-
kas!“ Ji papasakojo anytai, pas ką buvo
dirbusi, ir sakė: „Tas žmogus, pas kurį
šiandien darbavausi, vadinasi Boazas“.
[20] Noomė tarė marčiai: „Telaimina
jį Viešpats, kurio malonė nepaliko nei
gyvųjų, nei mirusiųjų! Mat tas žmogus,
– paaiškino Noomė, – yra mūsų gimi-
naitis, vienas mūsų atpirkėjų*“. [21] Tada
Moabitė anytai pasakė: „Jis man net
įsakė: ‘Laikykis prie mano darbininkų,
kol jie baigs nuiminėti visą derlių!’“
[22] Noomė tarė savo marčiai Rūtai: „Ge-
rai, mano dukterie, nes būdama kartu
su jo tarnais nebūsi užgauliojama kita-
me lauke“.
[23] Rūta laikėsi prie Boazo tarnų iki
baigėsi miežių ir kviečių pjūtis. Po to ji
pasiliko prie anytos.

Boazas ir Rūta klojime

3 Jos anyta Noomė kalbėjo: „Mano
dukterie, argi neturėčiau paieško-
ti židinio, kuriame būtumei laiminga?
[2] Žiūrėk, argi Boazas, su kurio tarnai-
tėmis buvai, nėra mūsų giminaitis?
Štai šį vakarą jis vėtys miežius klojime.
[3] Nusimaudyk, išsikvėpink, apsirenk
geriausiu apdaru ir nueik prie klojimo.
Bet stenkis likti nepastebėta, kol jis
baigs valgyti ir gerti. [4] Jam gulantis, įsi-
dėmėk vietą, kur miegos. Tada prieik,
atklok jo kojas ir atsigulk, o jis tau pa-
sakys, ką daryti“. [5] Ji atsakė: „Visa, ką
sakai, padarysiu!“
[6] Nusileidusi prie klojimo, ji padarė
visa, kaip anyta buvo paliepusi. [7] Boa-
zas pavalgė, išgėrė, buvo smagiai nusi-
teikęs ir nuėjo gulti už miežių krūvos.
Tada ji prisiartino, atklojo jo kojas ir at-
sigulė. [8] Apie vidurnaktį žmogus paju-
to drebulį, pradėjo grabinėtis aplinkui
ir žiūri: prie jo kojų guli moteris! [9] Jis
paklausė: „Kas tu?“ „Aš tavo tarnai-
tė Rūta, – atsakė ji, – uždenk drabužiu
savo tarnaitę, nes esi atpirkėjas!“ [10] O jis
tarė: „Būk Viešpaties palaiminta, mano
dukterie! Antrasis tavo ištikimybės
darbas viršija pirmąjį, nes tu nebėgio-
jai paskui jaunesnius vyrus, ar jie būtų
vargšai, ar turtingi. [11] Tad dabar, mano
dukterie, nesibaimink! Visa, ką sakai,
padarysiu, nes visa miesto taryba žino,
kad esi kilni moteris. [12] Bet nors aš iš ti-
krųjų esu atpirkėjas, dar yra ir kitas at-
pirkėjas, *artimesnis giminaitis negu
aš. [13] Pasilik šią naktį čia, o ryto metą,
jeigu jis norės atlikti atpirkėjo pareigą,
gerai! Tebūna jis atpirkėjas. Bet jeigu
nenorės tavęs atpirkti, tuomet – kaip
Viešpats gyvas! – aš atliksiu atpirkėjo
pareigą. Prigulk iki ryto“.
[14] Taip ji prigulė prie jo kojų iki ryto,
bet atsikėlė anksčiau, negu žmonės
gali pažinti vienas kitą. Boazas sakė:
„Tenebūna žinoma, kad ši moteris
buvo atėjusi į klojimą“. [15] Jis sakė jai:
„Duok šen skarą, kuria esi apsigaubusi,
palaikyk ją!“ Ji tvirtai laikė skarą, o jis
atseikėjo šešis saikus miežių ir užkėlė
jai ant pečių. Tada ji sugrįžo į miestą.
[16] Atėjus pas anytą, ši klausė: „Kaip
tau sekasi, mano dukterie?“ Ji papasa-
kojo visa, ką dėl jos buvo padaręs Boa-
zas. [17] Po to pridūrė: „Davė jis man šešis
saikus miežių, sakydamas: ‘Tau nede-
ra sugrįžti pas anytą tuščiomis ranko-
mis!’“ [18] Noomė atsakė: „Palauk, mano
dukterie, dar sužinosi, kaip susiklostys
reikalas, nes tas žmogus nieku būdu
nenurims, kol šiandien pat neužbaigs
reikalo“.

Rūta – Boazo žmona

4 Tuo tarpu Boazas nuėjo prie vartų
ir ten atsisėdo. Kaip tik tuo metu
pro šalį ėjo tas atpirkėjas, apie kurį

2,20 Žr. Kun 25,25-28.

3,12 *Rūt 2,20*

Boazas buvo kalbėjęs. Boazas kreipėsi
į jį: „Užsuk čionai, bičiuli, ir prisėsk!“
Jis užsuko ir prisėdo. 2 Boazas pasirin-
ko dešimt vyrų iš miesto seniūnų ir pa-
prašė: „Prisėskite čia!“ Ir tie susėdo.
3 Jis kreipėsi į atpirkėją: „Noomė,
nūnai grįžusi iš Moabo lygumų, nori
parduoti žemės sklypą, kuris priklau-
sė mūsų giminaičiui Elimelechui. 4 Pa-
galvojau, kad svarbu apie tai pranešti
tau ir pareikšti: ‘Įsigyk jį čia sėdinčiųjų
ir mano tautos seniūnų akivaizdoje. Jei
nori atpirkti, atpirk, o jei nenorėtum
atpirkti, pasakyk man, kad žinočiau,
nes be mudviejų nėra kam atpirkti’“. –
„Aš noriu jį atpirkti“, – atsakė tas. 5 Bet
Boazas kalbėjo toliau: „Tą dieną, kai
įsigysi lauką iš Noomės rankų, taip pat
privalai įsigyti ir Rūtą Moabitę, miru-
siojo žmoną, kad įamžintum mirusiojo
vardą jo pavelde“. 6 Tas atpirkėjas tarė:
„Tokiu atveju aš negaliu atpirkti žemės
dėl savęs, nes pakenkčiau savo paties
paveldui. Perimk mano atpirkimo par-
eigą, nes aš negaliu atpirkti“.
7 *Anksčiau Izraelyje gyvavo toks
paprotys dėl atpirkimo ir mainų: pa-
tvirtindamas sandorį, žmogus nusiau-
davo sandalą ir atiduodavo kaimynui.
Taip Izraelyje būdavo tvirtinamas san-
doris prie liudytojų. 8 Tad anas atpir-
kėjas ir pareiškė Boazui: „Įsigyk pats
sau!“ – ir nusiavė sandalą.
9 O Boazas pareiškė seniūnams ir
visiems žmonėms: „Šiandien esate liu-
dytojai, kad aš įsigijau iš Noomės ran-
kų visa, kas priklausė Elimelechui, ir
visa, kas priklausė Kiljonui ir Machlo-
nui. 10 Kartu aš įsigyju Machlono naš-
lę Rūtą Moabitę kaip žmoną, kad būtų

4,7-8 *Įst 25,9*

*įamžintas mirusiojo vardas jo pavel-
de, kad nebūtų išdildytas mirusiojo
vardas tarp jo brolių ir jo tėviškės var-
tuose. Jūs esate šiandien liudytojai!“
11 Visi vartuose buvę žmonės ir se-
niūnai atsakė: „Mes esame liudytojai!
Tegu VIEŠPATS padaro moterį, ateinan-
čią į tavo namus, *panašią į Rachelę ir
Lėją, kurios kartu kūrė Izraelio namus.
Klestėk Efratoje ir įamžink savo vardą
Betliejuje! 12 Tegu per palikuonis, tau
VIEŠPATIES duotus iš šios jaunos mo-
ters, tavo namai būna *panašūs į na-
mus Pereco, kurį Tamara pagimdė Ju-
dui!“
13 Taigi Boazas vedė Rūtą, ir ji tapo
jo žmona. Taip jis pradėjo su ja vedy-
binį gyvenimą. VIEŠPATS leido jai tapti
nėščiai, ir ji pagimdė sūnų. 14 Tada mo-
terys sakė Noomei: „Tebūna pašlovin-
tas VIEŠPATS, kuris šią dieną nepaliko
tavęs be atpirkėjo! Tebūna amžinas jo
vardas Izraelyje! 15 Tebūna jis tau pa-
guoda ir parama senatvėje, nes jį pa-
gimdė tavo marti, kuri tave myli ir yra
geresnė negu septyni sūnūs!“
16 Noomė paėmė kūdikį, pasisodino
ant kelių* ir tapo jo augintoja. 17 Kaimy-
nės davė jam vardą, sakydamos: „Noo-
mei gimė sūnus!“ Jos pavadino jį Jobe-
du. Jis buvo Dovydo tėvo Jesės tėvas.
18 Štai Pereco palikuonys: Perecui
gimė Hecronas, 19 Hecronui – Ramas,
Ramui – Aminadabas. 20 Aminada-
bui – Nachšonas, Nachšonui – Salma,
21 Salmai – Boazas, Boazui – Jobedas,
22 Jobedui – Jesė, o Jesei gimė Dovydas.

4,10 *Įst 25,5-6*
4,11 *Pr 29,31*
4,12 *Pr 38,27-30*
4,16 T. y. pareiškė esanti teisinė kūdikio motina.

SAMUELIO PIRMA KNYGA

Samuelio pirma knyga (gr. *samouēl A*, lot. *samuelis/samu(h)el I*) ir ***Samuelio antra knyga*** hebrajų tradicijoje anksčiau sudarė vieną ***Samuelio knygą*** (hebr. *šemū'ēl*); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, pavadintas ***Karalysčių pirma knyga*** (gr. *basileiōn A*, lot. *regnorum I*) ir ***Karalysčių antra knyga***, o lotyniškojoje *Vulgatoje* – ***Karalių pirma knyga*** (lot. *regum I*) ir ***Karalių antra knyga***; XV–XVI a. šį paprotį perėmė hebrajų *Biblija*.

Knyga apima Izraelio istorijos įvykius nuo teisėjų laikų pabaigos iki pirmojo karaliaus Sauliaus mirties (1075–1010 m. pr. Kr.): teisėjo Samuelio istorija (sk. 1–7), Sauliaus tapimas karaliumi (sk. 8–12), Sauliaus karai (sk. 13–15), Dovydo iškilimo pradžia (sk. 16–31).

Įvykių, susijusių su karaliaus valdžios atsiradimu Izraelyje, centre – pranašas ir teisėjas Samuelis, tarsi naujasis Mozė, tarpininkaująs tarp Dievo ir išrinktosios tautos šiuo lemtingu istorijos laikotarpiu.

Samuelio gimimas

1 Ramataim Cofime gyveno toks vy-
ras zufietis iš Efraimo aukštumų,
vardu Elkana, efrato Cūfo sūnaus To-
huvo sūnaus Elihuvo sūnaus Jeroha-
mo sūnus. 2 Jis turėjo dvi žmonas.
Vienos vardas buvo Ona, o kitos – Pe-
nina. 3 Tas vyras kasmet eidavo iš savo
miesto į Šiloją pagarbinti ir atnašauti
aukų Galybių VIEŠPAČIUI. Ten du Elio
sūnūs – Hofnis ir Finehasas – buvo
VIEŠPATIES kunigai.
4 Vieną tokią dieną Elkana atnaša-
vo auką. Jis duodavo dalis savo žmo-
nai Peninai ir jos sūnums bei dukte-
rims, 5 bet Onai duodavo dvigubą dalį,
nes Oną mylėjo, nors VIEŠPATS ir buvo
padaręs ją bevaisę. 6 Be to, jos varžo-
vė, norėdama įskaudinti, tyčiodavosi,
kad VIEŠPATS buvo padaręs ją bevaisę.
7 Taip būdavo kasmet: kai tik ji nuei-
davo į VIEŠPATIES Namus, ši taip iš jos
tyčiodavosi, kad ji verkdavo ir neval-
gydavo. 8 Jos vyras Elkana klausdavo:
„Ona, ko verki? Kodėl nevalgai? Kodėl
tu tokia liūdna? Argi aš nesu tau ver-
tesnis už dešimt sūnų?"
9 Jiems pavalgius ir atsigėrus Šilojy-
je, Ona pakilo*. Tuo metu kunigas Elis
sėdėjo krėsle prie įėjimo į VIEŠPATIES
šventyklą. 10 Pilna kartėlio ji, graudžiai
verkdama, meldėsi VIEŠPAČIUI. 11 Dary-
dama įžadą, ji sakė:
„O, Galybių VIEŠPATIE,
jei tu pažvelgsi į savo
tarnaitės kančią,
jei atsiminsi mane, neužmirši
savo tarnaitės,
jei suteiksi savo tarnaitei palikuonį,
atiduosiu jį tau kaip nazyrą
visoms jo gyvenimo dienoms;
nei vyno, nei svaigių
gėrimų jis negers,
ir *skustuvas jo galvos nepalies".
12 Jai ilgai meldžiantis VIEŠPAČIUI, Elis
stebėjo jos lūpas. 13 Ona meldėsi širdimi.
Judėjo tik lūpos, bet balso nebuvo gir-
dėti. Elis pamanė, kad ji girta. 14 Jis tarė
jai: „Kiek ilgai girta svirduliuosi? Išsi-
pagiriok nuo vyno!" 15 Bet Ona atsakė:

1,9 Gr. *Septuagintoje* įterpta: „ir atsistojo prieš Viešpatį".

1,11 *Sk 6,5*

„Ne, mano viešpatie! Aš labai nelai-
minga moteris. Nesu gėrusi nei vyno,
nei kito svaigaus gėrimo. Liejau savo
širdį VIEŠPAČIUI. [16] Nepalaikyk savo tar-
naitės niekam tikusia moterimi; visą tą
laiką kalbėjau iš savo didelio skausmo ir
kančios". – [17] „Tad eik ramybėje, – tarė
Elis, – tesuteikia tau Izraelio Dievas, ko
iš jo prašei". [18] O ji atsakė: „Teranda tavo
tarnaitė malonę tavo akyse". Po to mo-
teris nuėjo savo keliu, su savo vyru pa-
valgė ir atsigėrė, ir jos veidas daugiau
nebebuvo prislėgtas. [19] Kitą rytą, anksti
pakilę, jie pagarbino VIEŠPATĮ ir leidosi
kelionėn į savo namus Ramoje. Elkana
pažino savo žmoną, ir VIEŠPATS ją atsi-
minė. [20] Ona tapo nėščia ir atėjus metui
pagimdė sūnų. Ji pavadino jį Samueliu,
nes sakė: „Aš VIEŠPATIES jo prašiau".

[21] Vyras Elkana ir visa šeima ėjo atna-
šauti VIEŠPAČIUI metinės aukos ir įvyk-
dyti įžado. [22] Bet Ona nėjo. Vyrui ji sakė:
„Kai tik berniukas bus nujunkytas, aš jį
nuvesiu. Tada jis atsistos VIEŠPATIES aki-
vaizdoje ir pasiliks ten visam gyveni-
mui". [23] Jos vyras Elkana tarė jai: „Daryk,
kas tau atrodo geriausia. Būk namie,
kol jį nujunkysi. Tik VIEŠPATS teįvykdo
savo žodį!" Tad moteris pasiliko namie
ir žindė savo sūnų, kol nenujunkė. [24] Kai
nujunkė, pasiėmė jį drauge su treigiu
jaučiu, efa miltų bei vynmaišiu vyno ir,
nors buvo dar labai jaunas, atvedė jį į
VIEŠPATIES Namus Šilojyje. [25] Atnašavę
jautį, jie nuvedė berniuką pas Elį. [26] „Pra-
šyčiau atleisti, mano viešpatie! Kaip tu
gyvas, mano viešpatie, aš esu ta moteris,
kuri čia, tavo akivaizdoje, stovėjo, mels-
damasi VIEŠPAČIUI. [27] Dėl šito berniuko
aš meldžiausi. VIEŠPATS suteikė, ko pra-
šiau. [28] Todėl aš savo ruožtu atiduodu* jį
VIEŠPAČIUI. Visą gyvenimą jis priklausys
VIEŠPAČIUI".

Ir jie ten žemai nusilenkė
VIEŠPAČIUI*.

1,28 Arba: „skolinu".

1,28 Arba: „Ir ji ten paliko jį VIEŠPAČIUI".

Onos giesmė

2 *Ona meldėsi, sakydama:
„Mano širdis džiūgauja VIEŠPATYJE,
mano jėga* mano Dievo
išaukštinta.
Mano lūpos juokiasi iš priešų;
džiaugiuosi savo pergale.
[2] Nėra kito Šventojo kaip VIEŠPATS,
tikrai nėra kito šalia tavęs;
nėra Uolos kaip mūsų Dievas.
[3] Liaukitės išdidžiai kalbėję,
teneišeina iš jūsų lūpų įžūlus žodis.
Juk VIEŠPATS yra visa
žinantis Dievas, –
jis nulemia veiksmus.
[4] Galiūnų lankai sulaužomi,
o silpnieji apsijuosia jėga.
[5] Kadaise buvę sotūs turi
tarnauti už duoną,
o alkanieji daugiau nebealksta.
Bevaisė pagimdė septynetą,
o daugelio vaikų motina
yra vieniša.
[6] VIEŠPATS dalija mirtį ir
duoda gyvastį,
nuveda į Šeolą ir prikelia.
[7] VIEŠPATS suvargina ir praturtina;
jis nužemina ir išaukština.
[8] Jis ištraukia vargšą iš dulkių,
pakelia skurdžių iš šiukšlyno,
pasodina jį su didžiūnais,
suteikia jam garbingą
paveldo sostą.
Mat VIEŠPAČIUI priklauso
žemės stulpai,
ant jų jis padėjo pasaulį.
[9] Žingsnius savo ištikimųjų
jis saugo,
o nedorėliai žus tamsybėje,
juk žmogus savo jėga nenugalės.
[10] VIEŠPATIES priešai bus
sutriuškinti;
Aukščiausiasis sugriaudės danguje.
VIEŠPATS teis žemės pakraščius,

2,1-10 *Lk 1,46-55*

2,1 Pažod.: „mano ragas"; galvą keliančio raguo-
čio įvaizdis.

suteiks jėgą savo karaliui
ir pergalę savo Pateptajam".
11 Tada Elkana sugrįžo namo į
Ramą, o berniukas pasiliko tarnauti
VIEŠPAČIUI kunigo Elio prižiūrimas.

Elio sūnūs

12 Elio sūnūs buvo niekšai. Jie nepai-
sė nei VIEŠPATIES, 13 nei kunigų parei-
gų žmonėms. Kam nors atnašaujant
auką, mėsai dar tebeverdant, ateida-
vo kunigo tarnas su trišake rankoje
14 ir pasmeigdavo ją katile ar katiliuke,
ar skardoje, ar puode. Visa, ką šakė iš-
keldavo, kunigas pasiimdavo sau. Taip
jie elgdavosi Šilojyje su visais ateinan-
čiais izraelitais. 15 Be to, prieš sudegi-
nant taukus, kunigo tarnas ateidavo ir
liepdavo atnašaujančiam auką: „Duok
mėsos kunigo kepsniui, nes iš tavęs
jis virtos mėsos nepriims, tik šviežią".
16 O jeigu tas žmogus sakydavo: „Leisk
pirma taukus paversti dūmais, tuomet
imk, ką nori", – jis atsakydavo: „Ne!
Turi duoti tuojau pat; jei neduosi, pats
pasiimsiu". 17 Taigi tų jaunų vyrų nuo-
dėmė VIEŠPAČIUI buvo labai didelė, nes
jie išniekino atnašas VIEŠPAČIUI.
18 Tuo tarpu Samuelis, apjuostas li-
niniu efodu, tarnavo VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. 19 Jo motina pasiūdavo jam
mažutę skraistę ir kasmet, ateidama
su vyru atnašauti metinės aukos, ją at-
sinešdavo. 20 O Elis palaimindavo El-
kaną ir jo žmoną, sakydamas: „Tesu-
teikia tau VIEŠPATS palikuonių iš šios
moters mainais už tą, kurį ji atidavė
VIEŠPAČIUI". Po to jie sugrįždavo namo.
21 VIEŠPATS aplankė Oną; ji pastojo ir
pagimdė tris sūnus ir dvi dukteris.
Tuo tarpu jaunasis Samuelis augo
VIEŠPATIES Artume.
22 Bet Elis jau buvo labai senas. Gir-
dėdamas visa, ką jo sūnūs darė visam
Izraeliui ir kaip jie sueidavo su mote-
rimis, tarnaujančiomis prie įėjimo į
Susitikimo Palapinę, 23 jis sakydavo
jiems: „Kodėl darote tokius dalykus?
Juk iš visų žmonių girdžiu apie nedo-
rus jūsų darbus! 24 Mano sūnūs, liauki-
tės tai darę! Nėra gera tai, ką aš girdžiu
Dievo tautą pasakojant. 25 Jei žmogus
nusideda žmogui, kas nors gali užtar-
ti nusidėjėlį VIEŠPAČIUI, bet jei žmogus
nusideda VIEŠPAČIUI, kas begali jį už-
tarti?" Bet jie tėvo balso klausyti neno-
rėjo, nes VIEŠPATS norėjo juos nubausti
mirtimi.
26 Tuo tarpu berniukas Samuelis
augo amžiumi ir malone pas Dievą ir
žmones.
27 Dievo žmogus atėjo pas Elį ir
tarė jam: „Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš
apsireiškiau Egipte tavo protėvio na-
mams, kai jie buvo faraono namų ver-
gai. 28 *Aš išrinkau jį iš visų Izraelio
giminių būti mano kunigu – žengti
prie mano aukuro, atnašauti smilka-
lus ir vilkėti efodą mano akivaizdoje;
*aš paskyriau tavo tėvo namams vi-
sas izraelitų ugnines atnašas. 29 Tad
kodėl godžiomis akimis žiūri į aukas
ir atnašas, kurias esu įsakęs? Kodėl
savo sūnus labiau gerbi negu mane,
leisdamas jiems tukti iš mano tautos
– Izraelio kiekvienos pirmienų atna-
šos?' 30 Todėl toks yra VIEŠPATIES, Iz-
raelio Dievo, žodis: 'Aš tikrai sakiau,
kad tavo namai ir tavo protėvio namai
turėtų man tarnauti amžinai', – bet
dabar VIEŠPATS pareiškia: 'Tetampa
man tai tolima! Aš gerbsiu tuos, kurie
mane garbina, bet mane niekinantys
bus paniekinti. 31 Tikėk manimi, atei-
na metas. Atkirsiu tavo palikuonis ir
tavo protėvio namų palikuonis. Nė
vienas tavo namuose nesulauks žilos
senatvės. 32 Tuomet kentėdamas go-
džiomis akimis žiūrėsi į visą gerovę,
kuri bus suteikta Izraeliui, bet tavo
namuose nė vienas niekada nesu-
lauks žilos senatvės. 33 Ne visus taviš-
kius nuo savo aukuro atkirsiu. Bet kad

2,28 *Iš 28,1-4*
2,28 *Kun 7,35-36*

išverktum akis ir liūdėtum širdimi,
visi kiti tavo namų palikuonys mirs,
kaip miršta vyrai nuo kalavijo. 34 Liki-
mas tavo dviejų sūnų – Hofnio ir Fine-
haso – bus tau ženklas. Tą pačią dieną
jie abu mirs. 35 O aš pažadinsiu sau iš-
tikimą kunigą, kuris elgsis pagal mano
širdį ir mintį. Sukursiu jam tvirtus na-
mus; jis eis tarnybą Pateptojo akivaiz-
doje amžinai. 36 Kas tik bus išlikęs iš
tavo namų, ateis ir puls kniūbsčias
dėl sidabro pinigo ar duonos kepalo,
tardamas: ‹Maldauju paskirti mane į
vieną iš kunigiškų vietų, kad turėčiau
duonos kąsnį›'".

Samuelio pašaukimas

3 Berniukas Samuelis tarnavo
VIEŠPAČIUI Elio prižiūrimas. Tomis
dienomis Dievo žodis buvo retas ir re-
gėjimas nedažnas*.
2 Vieną dieną Elis miegojo įpras-
toje vietoje. Jo akys jau buvo taip ap-
temusios, kad jis vos galėjo matyti.
3 VIEŠPATIES žibintas dar nebuvo už-
gesęs, o Samuelis miegojo VIEŠPATIES
šventykloje, kur buvo Dievo Skrynia.
4 Tada VIEŠPATS pašaukė Samuelį: „Sa-
mueli! Samueli!" – „Aš čia!", – atsiliepė
jis, 5 nubėgo pas Elį ir tarė: „Aš čia, jei
mane šaukei". Bet šis atsakė: „Nešau-
kiau tavęs. Eik atgal, gulkis miegoti".
Tad jis sugrįžo ir atsigulė. 6 VIEŠPATS
vėl pašaukė: „Samueli!" Samuelis at-
sikėlė, nuėjo pas Elį ir tarė: „Aš čia, jei
mane šaukei". Bet šis atsakė: „Nešau-
kiau tavęs, mano sūnau. Eik atgal, gul-
kis miegoti".
7 Samuelis dar nebuvo VIEŠPATIES
pažinęs, ir VIEŠPATIES žodis dar nebu-
vo jam apreikštas.
8 VIEŠPATS vėl pašaukė Samuelį –
trečią kartą. Jis atsikėlė, nuėjo pas Elį
ir tarė: „Aš čia, jei mane šaukei". Da-
bar Elis suprato, kad berniuką šau-
kė VIEŠPATS. 9 Todėl Elis tarė Samu-
eliui: „Eik atgal, gulkis miegoti. Jei
būtum vėl pašauktas, sakyk: 'Kalbėk,
VIEŠPATIE, tavo tarnas klauso'". Taigi
Samuelis sugrįžo į savo vietą ir atsigu-
lė miegoti.
10 VIEŠPATS atėjo ir ten stovėdamas
pašaukė kaip pirma: „Samueli! Samue-
li!" Samuelis atsakė: „Kalbėk, tavo tar-
nas klauso". 11 VIEŠPATS tarė Samueliui:
„Žiūrėk, aš padarysiu Izraelyje tokį
dalyką, nuo kurio, apie tai išgirdus,
kiekvienam spengs abiejose ausyse.
12 Tą dieną įvykdysiu Eliui visa, ką esu
grasinęs jo namams, nuo pradžios iki
galo. 13 Paskelbiau jam, kad jo namus
pasmerksiu visam laikui už šią kaltę:
jis žinojo, kad jo sūnūs elgėsi šven-
tvagiškai, bet jų nesudraudė. 14 Todėl
prisiekiu Elio namams, kad Elio namų
kaltė niekada nebus išpirkta auka ar
atnaša".
15 Samuelis gulėjo ten iki ryto.
Tuomet jis atidarė VIEŠPATIES Namų
duris. Apie regėjimą Eliui pasakyti
bijojo. 16 Bet Elis pasišaukė Samuelį
ir tarė: „Samueli, mano sūnau!" – „Aš
čia!" – atsiliepė jis. 17 Elis klausė: „Ką
jis tau pasakė? Prašau neslėpti nuo
manęs. Tegu Dievas tau taip pada-
ro ir dar prideda, jei nuslėptum nuo
manęs nors vieną žodį iš to, ką jis tau
pasakė". 18 Tad Samuelis pasakė jam
visa, nieko nenuslėpdamas. O jis at-
sakė: „Tai VIEŠPATS! Tedaro, kas gera
jo akyse!"
19 Samueliui augant, VIEŠPATS buvo
su juo, nepalikdamas neįvykdyto nė
vieno savo žodžio. 20 Visas Izraelis
nuo Dano iki Beer Šebos sužinojo, kad
Samuelis buvo ištikimas VIEŠPATIES
pranašas. 21 VIEŠPATS ir toliau pasi-
rodydavo Šilojyje; VIEŠPATS apreiškė
save Samueliui Šilojyje VIEŠPATIES žo-
džiu.

4 Samuelio žodžiai pasklido po
visą Izraelį. Elis labai suseno, o
jo sūnūs vis nedoriau elgėsi VIEŠPATIES
akivaizdoje.

3,1 T. y. Dievas retai apsireikšdavo.

Filistinai pagrobia Skrynią

Tomis dienomis filistinai susibūrė ka-
riauti su Izraeliu, o Izraelis išžygiavo į
mūšį su jais. Jie pasistatė stovyklą prie
Eben Ezero, o filistinai pasistatė sto-
vyklą prie Afeko. [2] Filistinai sustojo
kovos rikiuotėn priešais Izraelį. Nuož-
miame mūšyje filistinai nugalėjo Izrae-
lį. Mūšio lauke jie užmušė apie keturis
tūkstančius vyrų. [3] Sugrįžus kariuo-
menei į stovyklą, Izraelio seniūnai
klausė: „Kodėl VIEŠPATS paguldė mus
šiandien prieš filistinus? Atsineškime
čia VIEŠPATIES Sandoros Skrynią iš Ši-
lojo, kad jis būtų tarp mūsų ir gelbėtų
mus iš priešų rankos“. [4] Kariuomenė
pasiuntė į Šiloją vyrus ir parsinešė iš
ten Galybių VIEŠPATIES, *sėdinčio ant
kerubų, Sandoros Skrynią. Aniedu
Elio sūnūs – Hofnis ir Finehasas – irgi
buvo prie Dievo Sandoros Skrynios.

[5] VIEŠPATIES Sandoros Skryniai
atkeliavus į stovyklą, visas Izraelis
sušuko tokiu skardžiu riksmu, kad
net žemė sudrebėjo. [6] Išgirdę riks-
mą, filistinai klausė: „Ką reiškia šis
skardus šauksmas hebrajų stovyklo-
je?“ Sužinoję, kad VIEŠPATIES Skry-
nia stovykloje, [7] filistinai išsigando
ir sakė: „Dievai atėjo į stovyklą!“ Jie
šaukė: „Vargas mums, nes nieko pa-
našaus nėra buvę nei vakar, nei užva-
kar! [8] Vargas mums! Kas gali išgelbėti
mus iš šių galingų dievų rankos? Juk
tai dievai, kurie ištiko egiptiečius vi-
sokiomis nelaimėmis dykumoje! [9] Bet
išdrįskite ir būkite vyrai, filistinai!
Antraip tapsite hebrajų vergais, kaip
jie buvo jūsų vergai. Būkite vyrai ir
kovokite!“ [10] Filistinai kovojo. Izraelis
buvo nugalėtas, jie visi pabėgo į savo
namus. Pralaimėjimas buvo labai di-
delis; krito trisdešimt tūkstančių Izra-
elio pėstininkų. [11] Dievo Skrynia buvo
pagrobta; abu Elio sūnūs – Hofnis ir
Finehasas – žuvo.

Elio mirtis

[12] Vienas vyras iš Benjamino giminės, pa-
bėgęs iš kovos rikiuotės, tą pačią dieną
pasiekė Šiloją. Jo drabužiai buvo suplė-
šyti, galva aptaškyta purvu. [13] Atėjęs žiū-
ri: Elis sėdi krėsle prie kelio laukdamas,
jo širdis drebėjo dėl Dievo Skrynios. Vy-
rui įėjus į miestą ir paskelbus žinią, vi-
sas miestas pradėjo šaukti. [14] Išgirdęs
riksmą, Elis teiravosi: „Ką reiškia tas są-
myšis?“ Tada atskubėjo anas vyras ir
pranešė. [15] Elis turėjo devyniasdešimt aš-
tuonerius metus, jo akys buvo taip nusil-
pusios, kad jis nebegalėjo matyti. [16] Vyras
tarė Eliui: „Aš ką tik atėjau iš mūšio. Aš
šiandien pabėgau iš mūšio lauko“. Elis
klausė: „O kas atsitiko, mano sūnau?“
[17] Žinios nešėjas atsakė: „Izraelis bėgo
nuo filistinų. Iš tikrųjų kariuomenę išti-
ko baisios skerdynės. Be to, abu tavo sū-
nūs – Hofnis ir Finehasas – žuvo, o Die-
vo Skrynia pagrobta!“ [18] Jam paminėjus
Dievo Skrynią, Elis virto aukštielnin-
kas iš savo krėslo šalia vartų, nusilau-
žė sprandą ir numirė, nes buvo senas ir
sunkus žmogus. Jis buvo išbuvęs teisėju
Izraelyje keturiasdešimt metų.

[19] Jo marti, Finehaso žmona, buvo
nėščia ir turėjo netrukus gimdyti. Iš-
girdusi žinią, kad Dievo Skrynia pa-
imta į nelaisvę, kad jos uošvis ir vyras
mirę, ji buvo apimta gimdymo skaus-
mų, prigludo prie žemės ir pagimdė.
[20] Jai mirštant, padedančios moterys
kalbėjo: „Nebijok, nes pagimdei sūnų“.
Bet ji neatsakė ir nekreipė dėmesio.
[21] Vaiką ji pavadino Ikabodu, sakyda-
ma: „Šlovė pasitraukė iš Izraelio!“ –
dėl to, kad Dievo Skrynia buvo pagrob-
ta ir dėl savo uošvio bei vyro mirties.
[22] „Šlovė pasitraukė iš Izraelio, – sakė ji,
– nes Dievo Skrynia pagrobta“.

Skrynia vargina filistinus

5 Pagrobtą Dievo Skrynią filistinai
nugabeno iš Eben Ezero į Ašdo-
dą. [2] Tada filistinai paėmė Dievo Skry-
nią, įnešė į Dagono šventyklą ir pastatė

4,4 Iš 25,22

šalia Dagono. 3 Atsikėlę anksti kitą rytą
ašdodiečiai rado Dagoną gulintį kniūbs-
čią žemėje priešais Viešpaties Skrynią.
Pakėlę Dagoną, pastatė vėl į vietą. 4 Bet
jiems atsikėlus anksti kitą rytą, Dago-
nas buvo pargriuvęs kniūbsčias priešais
Viešpaties Skrynią. Dagono galva ir abi
rankos nukirstos ir gulėjo ant slenksčio.
Vien Dagono liemuo buvo likęs. 5 Todėl
net iki šios dienos Dagono kunigai ir visi,
einantys į Dagono šventyklą, neužmina
Dagono slenksčio Ašdode.

6 Viešpaties ranka buvo sunki ašdo-
diečiams. Jis niokojo juos – Ašdodą ir jo
žemes, – ištikdamas skauduliais. 7 Ma-
tydami tokią padėtį, Ašdodo gyvento-
jai kalbėjo: „Izraelio Dievo Skrynios
negalime laikyti pas save, nes jo ranka
sunki mums ir mūsų dievui Dagonui“.
8 Tad sušaukę pas save visus filistinų
didžiūnus, jie teiravosi: „Ką turime da-
ryti su Izraelio Dievo Skrynia?“ Šie at-
sakė: „Tebūna Izraelio Dievo Skrynia
perkelta į Gatą“. Taigi Izraelio Dievo
Skrynia buvo nugabenta į Gatą. 9 Bet
perkėlus ją į Gatą, pakilo prieš mies-
tą Viešpaties ranka, sukeldama baisų
siaubą. Jis taip skaudžiai palietė miesto
gyventojus, jaunus ir senus, kad juos iš-
tiko skauduliai. 10 Tada jie išsiuntė Izra-
elio Dievo Skrynią į Ekroną. Bet Dievo
Skryniai pasiekus Ekroną, ekroniečiai
šaukė: „Pas mus perkėlė Izraelio Dievo
Skrynią mums ir mūsų giminei išžudy-
ti!“ 11 Todėl, sušaukę pas save visus filis-
tinų didžiūnus, jie sakė: „Neškite iš čia
Izraelio Dievo Skrynią! Tegrįžta ji į savo
vietą, kad neišžudytų mūsų ir mūsų gi-
minės!“ Visą miestą buvo apėmusi mir-
tina baimė. Viešpaties ranka ten buvo
labai sunki. 12 Vyrai, išvengę mirties,
buvo ištikti skaudulių. Miesto dejonės
kilo iki pat dangaus.

Skrynia sugrąžinama

6 Viešpaties Skrynia išbuvo filis-
tinų žemėje septynis mėnesius.
2 Tada filistinai sušaukė savo kunigus
bei būrėjus ir klausė: „Ką turime da-
ryti su Viešpaties Skrynia? Pasakykite
mums, kaip turėtume ją pasiųsti atgal
į jos vietą“. 3 Jie tarė: „Jei norite siųsti
atgal Izraelio Dievo Skrynią, nesiųski-
te jos vienos. Turite būtinai jam atsi-
lyginti atnaša už kaltę. Tuomet būsite
išgydyti. Kai būsite išsipirkę, kodėl jo
ranka neturėtų atsitraukti nuo jūsų?“
4 Jie klausė: „Kokia ta kaltės atnaša,
kuria turime jam atsilyginti?“ Jie at-
sakė: „Penki aukso skauduliai ir pen-
kios aukso pelės pagal filistinų di-
džiūnų skaičių, nes ta pati bėda ištiko
visus jus ir jūsų didžiūnus. 5 Turite
padirbti savo skaudulių atvaizdus ir
pelių, kurios niokoja kraštą, atvaiz-
dus ir pagarbinti Izraelio Dievą. Gal-
būt jis atitrauks savo ranką nuo jūsų,
nuo jūsų dievų ir nuo jūsų krašto?
6 Kodėl turėtumėte užkietinti savo
širdis, kaip savo širdis užkietino egip-
tiečiai ir faraonas? Argi netiesa, kad,
jam pasityčiojus iš jų, jis turėjo leisti
izraelitams išeiti, ir tie išėjo? 7 Tad im-
kitės darbo, padirbkite naują vežimą
ir paimkite dvi melžiamas karves, dar
niekada nekinkytas į jungą. Karves
pakinkykite į vežimą, bet uždarykite
iš paskos sekančius jų veršius. 8 Pa-
ėmę Viešpaties Skrynią, įkelkite ją į
vežimą. Šalia jos dėžėje padėkite auk-
sinius atvaizdus, kuriuos grąžinate
kaip kaltės atnašą. Pavarykite ją, tegu
ji eina savo keliu. 9 Bet žiūrėkite! Jei ji
kils į Bet Šemešą – keliu į savo žemę,
tai jis bus mus užgavęs ta baisia nelai-
me. O jei ne, tai žinosime, kad ne jo
ranka bus mus ištikusi. Tik atsitikti-
nai būsime buvę užgauti“.

10 Vyrai taip ir padarė. Paėmę dvi
melžiamas karves, įkinkė jas į vežimą,
o jų veršius uždarė namie. 11 Jie įkėlė į
vežimą Viešpaties Skrynią ir dėžę su
aukso pelėmis ir savo skaudulių at-
vaizdais. 12 Karvės ėjo tiesiai į priekį
Bet Šemešo link, ėjo vis tuo pačiu keliu
baubdamos, nesukdamos nei į dešinę,

nei į kairę. O filistinų didžiūnai ėjo pas-
kui jas iki pat Bet Šemešo ribos.
[13] Bet Šemešo žmonės slėnyje pjovė
kviečius. Pakėlę akis, jie pamatė Skry-
nią. Matydami ją, jie džiūgavo. [14] Ve-
žimas įvažiavo į Jozuės iš Bet Šemešo
lauką ir ten sustojo. Sukapoję vežimą,
jie atnašavo karves VIEŠPAČIUI kaip
deginamąją auką. Ten buvo didelis
akmuo. [15] Nukėlę VIEŠPATIES Skrynią
ir šalia jos buvusią dėžę, kurioje buvo
auksiniai daiktai, levitai sudėjo visa
ant didžiojo akmens. Po to Bet Šemešo
žmonės tą dieną atnašavo VIEŠPAČIUI
deginamąsias aukas ir kitokias aukų
atnašas. [16] Tai stebėję penki filisti-
nų didžiūnai tą pačią dieną sugrįžo į
Ekroną.
[17] Štai aukso skauduliai, kuriuos fi-
listinai atidavė VIEŠPAČIUI kaip atna-
šą už kaltę: vieną už Ašdodą, vieną
už Gazą, vieną už Aškeloną, vieną už
Gatą, vieną už Ekroną. [18] Ir aukso pelių
– pagal skaičių visų penkiems filisti-
nų didžiūnams priklausančių miestų,
įtvirtintų miestų ir atvirų gyvenviečių
skaičių. Didysis akmuo, ant kurio buvo
padėta VIEŠPATIES Skrynia, iki šios die-
nos tebėra Jozuės iš Bet Šemešo lauke.
[19] Nedžiūgavo VIEŠPATIES ištikti Bet
Šemešo žmonės, pasitikę VIEŠPATIES
Skrynią. VIEŠPATS užmušė septynias-
dešimt iš jų. Žmonės raudojo, nes
VIEŠPATS buvo ištikęs juos baisia ne-
laime. [20] Bet Šemešo vyrai klausė:
„Kas gali stoti tarnauti VIEŠPAČIUI,
šiam šventajam Dievui? Pas ką jis eis iš
mūsų?“ [21] Jie išsiuntė pasiuntinius pas
Kirjat Jearimų gyventojus pranešti: „Fi-
listinai sugrąžino VIEŠPATIES Skrynią.
Ateikite ir pasiimkite ją“.
7 *Kirjat Jearimų žmonės atėjo,
paėmė VIEŠPATIES Skrynią ir nu-
nešė į Abinadabo namus ant kalvos. Jo
sūnų Eleazarą jie pašventino rūpintis
VIEŠPATIES Skrynia.

Samuelis – teisėjas

[2] Praslinko daug laiko – dvidešimt
metų – nuo tos dienos, kai Skrynia
buvo įkurdinta Kirjat Jearimuose. Visi
Izraelio namai ilgėjosi VIEŠPATIES. [3] Sa-
muelis tarė visiems Izraelio namams:
„Jei grįžtate pas VIEŠPATĮ visa savo šir-
dimi, pašalinkite iš savo tarpo sveti-
mus dievus bei Astartes, atiduokite
širdį VIEŠPAČIUI ir tik jam vienam tar-
naukite. Tada jis išgelbės jus iš filistinų
rankų“. [4] Tad izraelitai pašalino Baalus
bei Astartes ir tarnavo tik VIEŠPAČIUI.
[5] Tada Samuelis tarė: „Surinkite visą
Izraelį į Micpą. Aš maldausiu VIEŠPATĮ
jūsų labui“. [6] Jie susirinko Micpoje, sė-
mėsi vandens ir liejo ant žemės prie-
šais VIEŠPATĮ. Tą dieną jie pasninkavo ir
išpažino: „Esame nusidėję VIEŠPAČIUI“.
O Samuelis elgėsi Micpoje kaip izraeli-
tų teisėjas.
[7] Išgirdę, kad izraelitai susirinko
Micpoje, filistinų didžiūnai išžygia-
vo prieš Izraelį. O tai išgirdę izraelitai
drebėjo iš baimės. [8] Izraelitai malda-
vo Samuelį: „Nepalik mūsų, nenustok
šauktis VIEŠPATIES, mūsų Dievo, kad iš-
gelbėtų mus iš filistinų rankų“. [9] Samu-
elis ėmė žinduklį ėriuką ir atnašavo jį
VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką. Izra-
elio labui Samuelis šaukėsi VIEŠPATIES,
ir VIEŠPATS jį išklausė. [10] Atsitiko taip,
kad Samueliui atnašaujant degina-
mąją auką, filistinai pradėjo mūšį su
Izraeliu. Bet VIEŠPATS tą dieną baisiai
sugriaudėjo prieš filistinus. Jis sukė-
lė tarp jų tokį sąmyšį, kad izraelitai
juos nugalėjo. [11] Izraelio vyrai išėjo iš
Micpos ir vijosi filistinus, niokodami
juos iki pat anapus Bet Karo.
[12] Samuelis paėmė akmenį ir pa-
statęs tarp Micpos ir Šeno pavadino jį
Eben Ezeru*. Jis sakė: „Iki šiol VIEŠPATS
mums padėjo“. [13] Filistinai buvo pris-
lėgti ir daugiau nebesiveržė į Izrae-
lio žemę. VIEŠPATIES ranka buvo prieš

7,1 *2 Sam 6,2-4; 1 Met 13,5-7*

7,12 Hebr. „Pagalbos akmuo“.

filistinus per visas Samuelio dienas.
[14] Miestai, kuriuos filistinai buvo atėmę iš Izraelio, nuo Ekrono iki Gato, buvo sugrąžinti Izraeliui. Izraelis atgavo iš filistinų visas savo žemes. Be to, buvo taika tarp Izraelio ir amoritų.

[15] Samuelis buvo Izraelio teisėjas visą savo gyvenimą. [16] Kasmet jis apeidavo Betelio, Gilgalo ir Micpos sritį ir būdavo Izraelio teisėjas visose tose vietose. Po to sugrįždavo į Ramą, nes ten buvo jo namai. Ir ten jis būdavo Izraelio teisėjas; ten jis pastatė aukurą VIEŠPAČIUI.

Žmonės prašo karaliaus

8 Savo žiloje senatvėje Samuelis Izraelio teisėjais paskyrė savo sūnus.
[2] Jo pirmagimio sūnaus vardas buvo Joelis, o antrojo – Abija. Jiedu buvo teisėjai Beer Šeboje. [3] Sūnūs nėjo jo keliais, bet palinko į godumą. Imdami kyšius, jie iškraipydavo teisingumą.

[4] Todėl susibūrę visi Izraelio seniūnai atėjo pas Samuelį į Ramą [5] ir tarė:
„Žiūrėk, tu pasenai, o tavo sūnūs neina tavo keliais. Todėl *paskirk mums karalių, kad mus valdytų, kaip yra visose tautose“. [6] Samueliui nepatiko, kad jie sakė: „Duok mums karalių, kad mus valdytų“. Užtat Samuelis kreipėsi malda į VIEŠPATĮ, [7] ir VIEŠPATS atsakė Samueliui: „Paklausyk žmonių balso ir visko, ką jie tau sako, nes ne tave jie atmetė. Mane jie atmetė, kad nebūčiau jų karalius. [8] Kaip darė man nuo tos dienos, kai išvedžiau juos iš Egipto, iki šios dienos, palikdami mane ir tarnaudami kitiems dievams, taip jie daro ir tau. [9] Tad dabar klausyk jų balso! Tačiau turi juos rimtai įspėti ir pasakyti apie teises karaliaus, kuris juos valdys“.

[10] Samuelis perdavė visus VIEŠPATIES žodžius žmonėms, kurie buvo prašę iš jo karaliaus. [11] Jis tarė: „Tokios bus teisės karaliaus, kuris jus valdys. Jis ims jūsų sūnus ir skirs juos į savo vežimus – ar savo raiteliais, ar bėgti palydovais pirma jo vežimo. [12] Jis skirs iš jų tūkstantininkus ir penkiasdešimtininkus, arba jie turės arti jo laukus, nuiminėti jo derlių, dirbti jam karo reikmenis ir vežimų padargus.
[13] Jis ims jūsų dukteris kvepalų dirbėjomis, virėjomis ir kepėjomis. [14] Jis paims geriausius jūsų laukus, vynuogynus, alyvmedžių sodus ir atiduos savo dvariškiams. [15] Jis paims dešimtadalį jūsų grūdų bei vynuogių derliaus ir atiduos savo pareigūnams ir dvariškiams. [16] Jis paims jūsų vergus bei verges, geriausius jūsų galvijus bei asilus ir paskirs juos prie savo darbų. [17] Jis paims dešimtadalį jūsų kaimenių, ir jūs tapsite jo vergais. [18] Ateis diena, kai skųsitės savo karaliumi, kurį būsite išsirinkę. Bet tą dieną VIEŠPATS jūsų neišklausys“.

[19] Žmonės atsisakė klausyti Samuelio balso. Jie sakė: „Ne! Mums turi būti karalius, [20] kad ir mes galėtume būti kaip kitos tautos. Tevaldo mus karalius, tegu mus veda, tekovoja mūsų kovas“. [21] Išklausęs visus žmonių žodžius, Samuelis pakartojo juos į VIEŠPATIES ausis. [22] VIEŠPATS tarė Samueliui: „Klausyk jų balso ir paskirk karalių, kad juos valdytų“. Tada Samuelis tarė Izraelio vyrams: „Eikite kiekvienas į savo miestą“.

Sauliaus patepimas

9 Tarp Benjamino vyrų buvo vyras, vardu Kišas, Afiacho sūnaus Bechorato sūnaus Ceroro sūnaus Abielio sūnus, benjaminas, pasiturintis žmogus. [2] Jis turėjo sūnų, šaunų jauną vyrą, vardu Saulius. Tarp izraelitų nebuvo šaunesnio vyro už jį; visa galva jis buvo aukštesnis už kitus vyrus.

[3] Kartą pasiklydo Sauliaus tėvo Kišo asilės. Tada tėvas tarė savo sūnui Sauliui: „Pasiimk vieną iš tarnų ir eik ieškoti asilių“. [4] Perėjo Efraimo

---

8,5 Įst 17,14

aukštumas, perėjo Šališos sritį, bet nesurado. *Jie perėjo ir Šaalimų sritį, bet* nė ten jų nebuvo. Galop perėjo ir visą Benjamino žemę, bet vis tiek nerado.

5 Pasiekus Cūfo sritį, Saulius kalbėjo su juo einančiam tarnui: „Eikš, grįžkime namo, kad mano tėvas, metęs rūpintis asilėmis, nepradėtų rūpintis mumis“. 6 Bet tarnas atsakė: „Klausyk! Šiame mieste yra Dievo žmogus. Tas žmogus labai gerbiamas. Ką tik jis pasako, tai visuomet ir įvyksta. Užeikime ten. Galbūt jis parodys mums kelią, kuriuo turėtume eiti“. – 7 „Žiūrėk, – tarė Saulius tarnui, – jei užeisime, tai ką galėtume tam žmogui nunešti? Duona mūsų maišeliuose išsibaigusi, nėra jokios dovanos, kurią galėtume nunešti. Ką mes turime?“ 8 Tarnas atsakė Sauliui: „Va, aš kaip tik turiu sidabro šekelio ketvirtį. Galiu duoti jį Dievo žmogui, kad jis mums nurodytų kelią“. 9 Seniau Izraelyje, kas tik eidavo teirautis Dievo, sakydavo: „Eikit šen, eikime pas regėtoją“, – nes kas dabar vadinama pranašu, seniau vadinta regėtoju. 10 Saulius tarė tarnui: „Gerai sakai! Eime!“ Tad jiedu leidosi į miestą, kuriame gyveno Dievo žmogus.

11 Kopdami šlaitu į miestą, jiedu sutiko keletą merginų, išeinančių vandens semtis, ir pasiteiravo: „Ar regėtojas čia?“ 12 „Taip, – atsakė jos, – kaip tik čia jis ir yra. Paskubėk, nes jis ką tik atėjo į miestą dėl to, kad žmonės šiandien atnašauja auką aukštumos alke. 13 Įžengę į miestą, rasite jį dar neišėjusį į aukštumos alką valgyti. Žmonės nevalgys, kol jis neateis. Tik po to, kai jis palaimins auką, pakviestieji svečiai pradės valgyti. Eikite nedelsdami ir tuojau pat rasite“. 14 Tad jie nuėjo į miestą. Įžengdami į miestą, jie pamatė priešais iš miesto ateinantį Samuelį pakeliui į aukštumos alką.

15 Vieną dieną prieš Sauliui ateinant VIEŠPATS buvo Samueliui pasakęs: 16 „Rytoj šiuo laiku aš atsiųsiu pas tave vyrą iš Benjamino žemės, ir tu patepsi jį mano tautos Izraelio valdovu. Jis išgelbės mano tautą iš filistinų rankos, nes aš mačiau savo tautos kančią, jų dejavimas mane pasiekė“. 17 Kai tik Samuelis pamatė Saulių, VIEŠPATS tarė jam: „Žiūrėk, štai vyras, apie kurį tau sakiau: 'Jis valdys mano tautą'“. 18 Saulius priėjo prie Samuelio vartuose ir tarė: „Prašyčiau pasakyti, kur regėtojo namai?“ 19 Samuelis atsakė jam: „Aš esu regėtojas. Kopk pirma manęs į aukštumos alką, nes šiandien turi kartu su manimi valgyti. O rytą, prieš tave išleisdamas, pasakysiu visa, kas tau guli ant širdies. 20 Dėl asilių, pasiklydusių prieš tris dienas, nebesirūpink, nes jos jau surastos. Į ką gi nukreiptas visas Izraelio troškimas? Argi ne į tave ir tavo protėvių namus?“ 21 Saulius atsakė: „Aš tik benjaminas iš vienos mažiausių Izraelio giminių, ir mano kiltis menkiausia tarp Benjamino giminės kilčių! Tad kodėl sakai man tokius dalykus?“

22 Tada Samuelis paėmė Saulių bei jo tarną ir nuvedęs į menę pasodino juos pirmoje vietoje tarp pakviestųjų, kurių buvo apie trisdešimt. 23 O virėjui Samuelis tarė: „Duok jam tą dalį, kurią padaviau, aną, kurią liepiau atidėti į šalį“. 24 Virėjas paėmė šlaunį bei visa, kas ant jos, ir padėjo Sauliui. O Samuelis tarė: „Žiūrėk, kas atidėta į šalį, padėta tau. Valgyk, nes tai laikyta tau iki paskirto laiko, kad valgytumei su svečiais“. Tą dieną Saulius valgė su Samueliu.

25 Jiems nusileidus nuo aukštumos alko į miestą, Sauliui buvo paklotas guolis ant namų stogo, ir jis atsigulė miegoti. 26 Auštant Samuelis pašaukė Saulių, miegantį ant stogo, tardamas: „Kelkis, palydėsiu tave į kelionę“. Saulius atsikėlė ir juodu abu, *Samuelis ir* jis, drauge išėjo laukan.

27 Jiems artinantis prie miesto pakraščio, Samuelis tarė Sauliui: „Liepk

tarnui paėjėti pirma mūsų, o kai jis bus
paėjėjęs, stabtelk valandėlę, kad galė-
čiau tau perduoti žodį iš Dievo".

10 Paėmęs indelį aliejaus, Sa-
muelis išliejo jį Sauliui ant
galvos ir, pabučiavęs jį, tarė: „Argi
VIEŠPATS nepatepė tavęs savo tautos
Izraelio valdovu? Tu turėsi valdyti
VIEŠPATIES tautą ir gelbėti ją iš visų
priešų rankų. Ženklas, kad VIEŠPATS
patepė tave savo paveldo valdovu,
yra toks. 2 Šiandien nuo manęs išėjęs
Benjamino žemėje netoli Rachelės
kapo prie Celcacho sutiksi du vyrus,
ir jie tau sakys: 'Asilės, kurių buvai
išėjęs ieškoti, surastos. Dabar tavo
tėvas liovėsi rūpintis dėl jų, bet rū-
pinasi dėl tavęs ir sako: ‹Ką man da-
ryti su sūnumi?›' 3 Iš ten eisi toliau,
kol pasieksi Taboro ąžuolą. Tave ten
pasitiks trys vyrai, einantys pas Dievą
į Betelį. Vienas jų nešinas trim ožiu-
kais, kitas nešinas trim duonos ke-
palais, o trečias nešinas vynmaišiu
vyno. 4 Pasveikinę tave, jie pasiūlys
tau du kepalus duonos, ir juos turi
iš jų priimti. 5 Po to turi nueiti į Gi-
beat Elohimą, kur yra filistinų įgula.
Įžengdamas į miestą, susitiksi su bū-
riu pranašų. Jie leisis nuo aukštumų
alko, lydimi lyros, būgnelio su žvan-
gučiais, fleitos bei arfos, ir pranašaus
dvasios pagavoje. 6 Tuomet tave pa-
gaus VIEŠPATIES dvasia, tu būsi kartu
su jais dvasios pakilime ir tapsi kito-
kiu žmogumi. 7 Kai tik visi šie ženklai
bus įvykę, daryk, ką laikai reikalinga,
nes VIEŠPATS bus su tavimi. 8 Po to tu
turi anksčiau už mane nueiti į Gilga-
lą. Tikėk manimi, aš ateisiu pas tave
atnašauti deginamųjų aukų ir aukoti
bendravimo aukų. Tu turi laukti sep-
tynias dienas, kol ateisiu pas tave ir
nurodysiu, ką turi toliau daryti".

9 Sauliui apsigręžus eiti nuo Samue-
lio, Dievas davė jam kitą širdį. Tą pačią
dieną įvyko visi anie ženklai. 10 Jiems
einant iš ten į Gibėją, štai pasitinka jį
pranašų būrys. Dievo dvasia jį pagavo,
ir jis dvasios pakilime pranašavo kar-
tu su jais. 11 O visi, kurie buvo pirma jį
pažinę, matydami jį dvasios pagavoje
su pranašais pranašaujantį, vieni kitų
klausė: „Kas atsitiko Kišo sūnui? Nejau
ir Saulius yra tarp pranašų?" 12 O kažin
koks vietinis pridėjo: „O kas jų tėvas?"
Tad žodžiai: *„Nejau ir Saulius yra tarp
pranašų?" virto patarle. 13 Praėjus pra-
našiškam dvasios pakilimui, jis nuėjo į
aukštumos alką.

14 Sauliaus dėdė klausė jo ir tarno:
„Kur buvote nuėję?" – „Asilių ieškoti,
– atsakė jis. – Matydami, kad neranda-
me jų, nuėjome pas Samuelį". – 15 „Pa-
sakyk man, – liepė Sauliaus dėdė, – ką
tau pasakė Samuelis!" 16 Saulius atsakė
dėdei: „Mums jis tik pasakė, kad asilės
jau atsiradusios". Tačiau nepasakė nie-
ko, ką Samuelis buvo sakęs apie kara-
liavimą.

Saulius išrenkamas karaliumi

17 Sušaukęs žmones pas VIEŠPATĮ į
Micpą, 18 Samuelis tarė jiems: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš
išvedžiau Izraelį iš Egipto ir išgelbė-
jau jus iš egiptiečių rankos bei ran-
kos visų jus engusių karalysčių'. 19 Bet
šiandien jūs atmetėte savo Dievą – tą,
kuris gelbsti jus iš nelaimių ir sun-
kumų, ir pasakėte: 'Ne! Paskirk kara-
lių mums valdyti'. Tad dabar stokite
VIEŠPATIES akivaizdon savo giminė-
mis ir kiltimis".

20 Samuelis liepė prieiti kiekvie-
nai Izraelio giminei, ir burtas krito
Benjamino giminei. 21 Tada Samue-
lis paliepė Benjamino giminei prieiti
kiltimis, ir burtas krito Matrio žmo-
nių kilčiai. Galop jis paliepė Matrio
kilčiai prieiti vyras po vyro, ir bur-
tas krito Kišo sūnui Sauliui. Bet kai
jo ieškojo, negalėjo rasti. 22 Tad jie vėl
teiravosi VIEŠPATIES: „Ar tas žmogus

10,12 *1 Sam 19,23-24*

čia?“ O VIEŠPATS atsakė: „Taip! Jis sle-
piasi tarp daiktų“. [23] Nubėgę atsivedė
jį iš ten. Užėmęs savo vietą tarp žmo-
nių, jis stovėjo galva aukštesnis už
visus žmones. [24] Samuelis tarė žmo-
nėms: „Ar matote, ką VIEŠPATS išrin-
ko? Kito, kaip jis, nėra visoje tautoje“.
O visi žmonės sveikino jį, šaukdami:
„Tegyvuoja karalius!“

[25] Samuelis paaiškino žmonėms ka-
raliaus valdžios teises ir pareigas, su-
rašė jas į knygą ir padėjo VIEŠPATIES
akivaizdoje. Tai padaręs, Samuelis
išsiuntė žmones atgal į namus. [26] Ir
Saulius, lydimas dorų stipruolių, ku-
rių širdį buvo palietęs Dievas, sugrį-
žo į savo namus Gibėjoje. [27] Bet kele-
tas niekšų sakė: „Kaip gali šis vaikinas
mus išgelbėti?“ Jie niekino jį ir do-
vanõs jam neatnešė. Bet jis dėjosi to
nepastebįs*.

11 Nahašas Amonitas atžygiavo
ir apgulė Jabeš Gileadą. Jabe-
šo vyrai tarė Nahašui: „Sudaryk su mu-
mis sandorą, ir mes tau tarnausime“.
[2] Bet Nahašas Amonitas atsakė: „Tik
šitaip sudarysiu su jumis sandorą, bū-
tent: išlupdamas kiekvienam jūsų de-
šinę akį! Šitaip užtrauksiu gėdą visam
Izraeliui!“ [3] Jabešo seniūnai sakė jam:
„Duok mums septynias dienas atsi-
kvėpti, kad galėtume pasiųsti pasiunti-
nius į visą Izraelį. Jei neatsiras, kas mus
gelbėtų, mes tau pasiduosime“. [4] Atėję
į Sauliaus Gibėją, pasiuntiniai perdavė
šiuos žodžius žmonėms. Visi žmonės
aimanavo.

[5] Kaip tik tuo metu, varydamas jau-
čius, iš laukų sugrįžo Saulius. „Kodėl
žmonės verkia?“ – klausė Saulius. Jie
pakartojo jam žinią apie Jabešo gy-
ventojus. [6] Klausantis šių žodžių, Sau-
lių pagavo VIEŠPATIES dvasia, ir jis la-
bai įniršo. [7] Paėmęs jungo jaučius, jis
sukapojo juos į gabalus ir išsiuntinė-
jo per pasiuntinius po visą Izraelio
žemę su įspėjimu: „Taip bus padary-
ta su jaučiais kiekvieno, kuris tik ne-
ateis sekti paskui Saulių ir Samuelį!“
VIEŠPATIES baimė apėmė žmones, ir
jie atėjo visi kaip vienas. [8] Jam sutel-
kus juos prie Bezeko, izraelitų buvo
trys šimtai tūkstančių, o iš Judo tris-
dešimt tūkstančių. [9] Atėjusiems pa-
siuntiniams buvo pasakyta: „Taip jūs
kalbėsite Jabeš Gileado vyrams: ‘Ry-
toj, saulei pradėjus kaitinti, būsite iš-
gelbėti’“. Pasiuntiniai sugrįžę prane-
šė tai Jabeš Gileado gyventojams. Šie
apsidžiaugė. [10] Tada Jabešo gyventojai
tarė amonitams: „Rytoj pasiduosime
jums, galėsite daryti su mumis, kas tik
jums patiks“.

[11] Kitą dieną Saulius išdėstė kariuo-
menę trim būriais. Rytmečio sargybos
metu jie įsiveržė į stovyklą ir tol kirto
amonitus, kol įkaito diena. Išlikę gyvi
buvo taip išblaškyti, kad niekur neliko
dviejų vienoje vietoje.

[12] Žmonės kalbėjo Samueliui: „Kas
drįso sakyti: ‘Nejau Saulius bus mūsų
karalius?!’ Paduokite juos mums, mes
juos nubausime mirtimi“. [13] Bet Sau-
lius atsakė: „Šiandien nė vienas ne-
bus nubaustas mirtimi, nes šiandien
VIEŠPATS suteikė Izraeliui išgelbėjimą“.

[14] Samuelis tarė žmonėms: „Eiki-
te šen! Eime į Gilgalą ir ten įsteikime
karaliaus valdžią“. [15] Tada visi žmo-
nės nuėjo į Gilgalą ir ten, Gilgale,
VIEŠPATIES akivaizdoje paskelbė Saulių
karaliumi. Ten jie atnašavo VIEŠPATIES
akivaizdoje bendravimo aukas; ten
Saulius ir visi izraelitai šventė su di-
džiu džiaugsmu.

10,27 Kumrane rastame *Samuelio knygos* hebr. rankr. įterpta: „Amonitų karalius Nahašas buvo nuožmiai engęs Gado ir Rubeno giminių žmones. Jis kiekvienam jų išlupdavo dešinę akį ir neleisdavo turėti gelbėtojo. Nebuvo likę nė vieno iš izraelitų Užjordanėje, kurio dešinės akies amonitų karalius Nahašas nebūtų išlupęs. Bet septyni tūkstančiai vyrų buvo pabėgę nuo amonitų ir suėję į Jabeš Gileadą. Maždaug po mėnesio...“

Samuelis atsisveikina

12 Tada Samuelis kreipėsi į visą
Izraelį: „Tikėkite manimi,
klausiaũ jūsų balso, kai tik ko nors iš
manęs prašėte, ir paskyriau karalių
jums valdyti. [2] Žiūrėkite, karalius da-
bar jus ves. O aš pasenau ir pražilau,
turiu sūnus tarp jūsų. Aš buvau jūsų
vadas nuo savo jaunystės iki šios die-
nos. [3] Štai aš! VIEŠPATIES akivaizdoje ir
jo pateptojo akivaizdoje liudykite prieš
mane! Kieno jautį esu paėmęs? Ir kie-
no asilą? Ką esu apgavęs ar apiplėšęs?
Iš kieno rankos esu paėmęs kyšį, kad
nematyčiau jo kaltės? Liudykite prieš
mane, o aš jums atsilyginsiu“. [4] Jie at-
sakė: „Tu mūsų nei apgavai, nei api-
plėšei, ir nieko nepaėmei iš kieno nors
rankos“. [5] Tada jis tarė jiems: „Taigi
VIEŠPATS šiandien yra jums liudytojas,
ir jo pateptasis yra liudytojas, kad ne-
radote nieko mano rankoje“. Ir jie suti-
ko: „Jis liudytojas!“
[6] Tęsdamas Samuelis sakė žmo-
nėms: „Liudytojas yra VIEŠPATS, kuris
*paskyrė Mozę bei Aaroną ir išvedė
jūsų protėvius iš Egipto žemės. [7] Todėl
dabar stokitės, aš eisiu į teismą su ju-
mis VIEŠPATIES akivaizdoje ir atpasako-
siu jums visus VIEŠPATIES gerumo dar-
bus, padarytus jums ir jūsų protėviams.
[8] Kai Jokūbas nuėjo į Egiptą ir egiptie-
čiai juos engė, *jūsų protėviai šaukėsi
VIEŠPATIES; VIEŠPATS pasiuntė Mozę ir
Aaroną, kurie išvedė juos iš Egipto ir ap-
gyvendino šioje vietoje. [9] Bet jie užmir-
šo VIEŠPATĮ, savo Dievą. Užtat jis įdavė
juos į rankas *Siserai, Hacoro karaliaus
Jabino kariuomenės vadui, į rankas *fi-
listinams ir į rankas *Moabo karaliui.
Jie kariavo su jais. [10] *Tada jie šaukda-
vosi VIEŠPATIES, tardami: ‘Nusidėjome,
nes palikome VIEŠPATĮ ir garbinome Ba-
alus ir Astartes. Bet dabar išgelbėk mus
iš priešų rankų, ir mes tau tarnausime!’
[11] Užtat VIEŠPATS siuntė *Jerubaalą ir Be-
daną, ir *Iftachą, ir *Samuelį; jis gelbėjo
jus nuo apsupusių priešų, ir jūs saugiai
gyvenote. [12] Bet matydami, kad amoni-
tų karalius Nahašas atžygiuoja prieš jus,
sakėte man: *‘Ne! Karalius mus turi val-
dyti!’ – nors VIEŠPATS, jūsų Dievas, buvo
jūsų karalius.
[13] Puiku, VIEŠPATS paskyrė jums ka-
ralių! Žiūrėkit, štai karalius, kurį išsi-
rinkote, kurio prašėte.
[14] Jei bijosite VIEŠPATIES, tarnausite
jam, klausysite jo balso ir nemaištau-
site prieš VIEŠPATIES įsakymą, jei jūs ir
jus valdantis karalius seksite VIEŠPATĮ,
savo Dievą, bus puiku! [15] Bet jei neklau-
sysite VIEŠPATIES balso ir maištausite
prieš VIEŠPATIES įsakymą, VIEŠPATIES
ranka bus prieš jus ir prieš jūsų kara-
lių. [16] Dabar būkite pasiruošę pamatyti
nuostabų dalyką, kurį VIEŠPATS pada-
rys jūsų akyse. [17] Argi ne kviečiapjūtė
šiandien? Aš šauksiuosi VIEŠPATIES,
kad siųstų perkūnijos ir lietaus. Tuo-
met jūs suprasite ir matysite, kokį ne-
dorą dalyką darėte VIEŠPATIES akyse,
prašydami sau karaliaus“. [18] Samuelis
šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS tą die-
ną atsiuntė perkūnijos ir lietaus. O visi
žmonės didžiai bijojo VIEŠPATIES ir Sa-
muelio.
[19] Visi žmonės sakė Samueliui: „Už-
tark savo tarnus VIEŠPAČIUI, mūsų Die-
vui, kad nenumirtume, nes prie visų
savo nuodėmių pridėjome dar ir tą ne-
dorą dalyką: reikalavome karaliaus“.
[20] Samuelis tarė žmonėms: „Nebijoki-
te! Iš tikrųjų visus tuos nedorus daly-
kus esate padarę, tačiau nesigręžkite

12,6 *Iš 6,26*
12,8 *Iš 2,23*
12,9 *Ts 4,2*
12,9 *Ts 13,1*
12,9 *Ts 3,12*
12,10 *Ts 10,10-15*
12,11 *Ts 7,1*
12,11 *Ts 11,29*
12,11 *1 Sam 3,20*
12,12 *1 Sam 8,19*

nuo VIEŠPATIES, savo Dievo, bet tar-
naukite VIEŠPAČIUI visa širdimi. 21 Ne-
sigręžkite sekti beverčių daiktų, nene-
šančių naudos ir negalinčių išgelbėti,
nes jie beverčiai. 22 Savo didžio var-
do dėlei neatmes VIEŠPATS savo tau-
tos, nes VIEŠPAČIUI patiko padaryti jus
sau tauta. 23 Be to, gink Dieve, nusidėti
VIEŠPAČIUI ir liautis melstis už jus. Aš
ir toliau mokysiu jus gero ir doro kelio.
24 O jūs turite garbinti VIEŠPATĮ ir jam
ištikimai visa širdimi tarnauti, nes ma-
tėte, kokių didžių dalykų jis yra jums
padaręs. 25 Bet jei užsispirsite ir toliau
nedorai elgtis, ir jūs, ir jūsų karalius
pražūsite“.

Sukilimas prieš filistinus

13 Saulius buvo ... metų, kai tapo
karaliumi ir karaliavo Izraelyje
... dvejus* metus.
2 Saulius išsirinko iš Izraelio tris
tūkstančius vyrų. Du tūkstančiai buvo
su Sauliumi Michmaše ir Betelio aukš-
tumose, o vienas tūkstantis buvo su
Jehonatanu Benjamino Gibėjoje. Li-
kusius vyrus jis paleido namo į pala-
pines. 3 Jehonatanas nugalėjo Gibė-
joje buvusią filistinų įgulą; filistinai
apie tai sužinojo. Saulius paliepė pūsti
ragus visame krašte, tardamas: „Teiš-
girsta hebrajai!“ 4 Visas Izraelis išgirdo:
„Saulius nugalėjo filistinų įgulą! Izra-
elis užsitraukė filistinų neapykantą!“
Žmonės buvo pašaukti telktis pas Sau-
lių į Gilgalą.
5 Filistinai savo ruožtu kovai su Iz-
raeliu sutelkė trisdešimt tūkstančių
vežimų ir šešis tūkstančius raitelių, o
karių tiek daug, kiek pajūryje smilčių.
Jie atžygiavo ir pasistatė stovyklą prie
Michmašo į rytus nuo Bet Aveno. 6 Iz-
raelio vyrai pamatė atsidūrę pavojuje,
nes kariuomenės padėtis buvo sunki,
ir žmonės išsislapstė olose, urvuose,
tarp uolų, kapuose ir vandens talpyk-
lose. 7 Kiti hebrajai perėjo Jordaną į
Gado ir Gileado žemę. Saulius vis dar
buvo Gilgale, ir likusieji žmonės susi-
telkė prie jo kupini baimės.
8 Jis laukė septynias dienas – iki
*laiko, kurį buvo nustatęs Samue-
lis. Bet Samuelis neatėjo, ir žmonės
pradėjo slapta trauktis nuo Sauliaus.
9 Tad Saulius paliepė: „Paruoškite
deginamąją auką ir bendravimo au-
kas“, – ir atnašavo deginamąją auką.
10 Vos jam baigus atnašauti degina-
mąją auką, atėjo Samuelis. Saulius iš-
ėjo jo pasitikti ir pasveikinti. 11 „Ką tu
darei?“ – klausė Samuelis. Saulius at-
sakė: „Matydamas, kad žmonės slap-
ta traukiasi nuo manęs, o tu neatėjai
skirtu laiku, ir filistinai jau susitelkę
Michmaše, 12 tariau sau: ‘Štai filistinai
tuojau atžygiuos prieš mane į Gilgalą,
o aš dar neieškojau VIEŠPATIES malo-
nės’. Taigi iš nerimo ir atnašavau de-
ginamąją auką“. 13 Samuelis tarė Sau-
liui: „Pasielgei kvailai, nesilaikydamas
VIEŠPATIES, tavo Dievo, tau duoto įsa-
kymo! VIEŠPATS būtų patvirtinęs tavo
karaliavimą Izraelyje visam laikui,
14 bet dabar tavo karaliavimas neiš-
liks. VIEŠPATS susiieškojo *vyrą pagal
savo širdį, VIEŠPATS paskyrė jį būti savo
tautos valdovu, nes tu nevykdei, ką
VIEŠPATS buvo tau įsakęs“. 15 Samuelis
pakilo ir nuėjo iš Gilgalo savo keliu. Bet
likusieji žmonės, žygiuodami nuo Gil-
galo Benjamino Gibėjos link, nuėjo su
Sauliumi prisidėti prie kariuomenės. 1
Saulius apžiūrėjo pasilikusius žmo-
nes – apie šešis šimtus vyrų. 16 Saulius,
jo sūnus Jehonatanas ir su jais pasili-
kę kariai apsistojo Benjamino Geboje*,
o filistinai turėjo stovyklą Michmaše.
17 Tada iš filistinų stovyklos išėjo trys
būriai kareivių krašto niokoti. Vienas

13,1 Hebr. rankr. daugtaškių vietoje metai ne-
nurodyti.

13,8 *1 Sam 10,8*

13,14 *Apd 13,22*

13,16 Kitas Gibėjos vardas.

būrys pasuko Ofros keliu į Šualo sritį,
18 kitas – Bet Horono kryptimi, o tre-
čias pasuko kalno, dunksančio virš
Ceboimų slėnio dykumos pusėje, link.
19 Visame Izraelio krašte nebuvo
galima rasti kalvio, nes filistinai buvo
uždraudę kalvystę: „Antraip hebra-
jai pasidirbs sau kalavijų ar iečių!“
20 Taigi visi izraelitai turėdavo eiti
pas filistinus galąsti noragų, kaup-
tuvų, kirvių ar pjautuvų. 21 Mokestis
už galandymą buvo du trečdaliai še-
kelio už noragą, kauptuvą bei trišakę
ir trečdalis šekelio už kirvio galandy-
mą bei akstino jaučiams varyti ištie-
sinimą. 22 Todėl mūšio dieną nebuvo
galima rasti nei kalavijo, nei ieties
rankose karių, buvusių su Sauliumi ir
Jehonatanu. Juos turėjo tik Saulius ir
Jehonatanas.

Jehonatano žygdarbis

23 Filistinų įgula buvo įžygiavusi į
Michmašo perėją.

14 Vieną dieną Sauliaus sūnus
Jehonatanas tarė savo jau-
nam ginklanešiui: „Eikš, paėjėkime iki
filistinų įgulos kitoje pusėje“. Bet savo
tėvui apie tai nepasakė. 2 Saulius buvo
apsistojęs Gibėjos pakraštyje po gra-
natmedžiu prie Migrono. Su juo buvo
apie šeši šimtai vyrų 3 drauge su efo-
dą nešiojančiu Ahitubo sūnumi Ahi-
ja, Ikabodo broliu, VIEŠPATIES kunigo
Šilojyje Elio sūnaus Finehaso sūnumi.
Žmonės nežinojo, kad Jehonatanas
buvo išėjęs. 4 Perėjoje, per kurią Jeho-
natanas bandė eiti iki filistinų įgulos,
buvo stati uola vienoje pusėje ir stati
uola kitoje pusėje, viena vadinama Bo-
cecu, kita – Sene. 5 Viena stačioji uola
buvo šiaurėje priešais Michmašą, o
kita – pietuose priešais Gebą.
6 Jehonatanas tarė savo jaunam gink-
lanešiui: „Eikš, paėjėkime iki tų nea-
pipjaustytųjų įgulos. Galbūt VIEŠPATS
padės mums, nes VIEŠPAČIUI nesun-
ku išgelbėti nei per daugelį, nei per
keletą*“. 7 Ginklanešys atsiliepė: „Da-
ryk visa, kas tavo širdyje. Aš su tavimi!
Mano širdis – kaip tavo širdis!“ 8 Jeho-
natanas tarė: „Žiūrėk, mudu pereisime
pas tuos vyrus ir pasirodysime jiems.
9 Jei jie mums sakys: ‘Palaukite, kol pas
jus ateisime!’ – mudu liksime stovėti
savo vietoje, prie jų nelipsime. 10 Bet jei
jie sakys: ‘Palypėkite pas mus!’ – tuomet
mudu palypėsime, nes VIEŠPATS atiduo-
da juos mums į rankas. Tai mums bus
ženklas“. 11 Tada jiedu pasirodė priešais
filistinų įgulą. Filistinai sakė: „Žiūrėk, ir
hebrajai lenda iš urvų, kuriuose buvo
pasislėpę“. 12 Įgulos vyrai šūktelėjo Je-
honatanui ir jo ginklanešiui, sakyda-
mi: „Palypėkite pas mus, kad galėtume
jums kai ką parodyti!“ Jehonatanas tarė
savo ginklanešiui: „Lipk paskui mane,
nes VIEŠPATS atidavė juos Izraeliui į
rankas“. 13 Jehonatanas kopė rankomis
ir kojomis, o jo ginklanešys – įkandin.
Filistinai krito prieš Jehonataną, o jo
ginklanešys, lipdamas paskui jį, juos
pribaiginėjo. 14 Šiame pirmame žygy-
je Jehonatanas ir jo ginklanešys pusės
jungo* plote užmušė apie dvidešimt
vyrų. 15 Baisus siaubas sujudino karei-
vius stovykloje ir lauke; sargyba ir net
išėjusieji niokoti krašto buvo siaubo
apimti. Pati žemė drebėjo, ir visus apė-
mė nepaprastas siaubas.
16 Sauliaus žvalgai Benjamino Gibė-
joje matė, kad priešo stovykla sklaido-
si į visas puses. 17 Kariams, buvusiems
su juo, Saulius įsakė: „Patikrinkite ir
pažiūrėkite, kas iš mūsų yra išėjęs“. Jie
patikrino ir pamatė, kad trūksta Jeho-
natano ir jo ginklanešio. 18 Saulius tarė
Ahijai: „Atnešk čia Dievo Skrynią“, nes
Dievo Skrynia tuomet būdavo su izrae-
litais. 19 Sauliui kalbantis su kunigu, są-
myšis filistinų stovykloje vis didėjo ir
didėjo. Tad jis tarė kunigui: „Sustok*“.

14,6 Žr. Ts 7,7.
14,14 Plotas, apariamas jaučių kinkinio per dieną.
14,19 T. y. „nebeklausk Viešpaties“.

20 Tada Saulius ir su juo buvę kariai
susitelkė ir nuskubėjo į mūšį. Jie rado
filistinus didžiai sumišusius, kertan-
čius kalavijais vieni kitus. 21 Ir hebrajai,
pirma buvę filistinų pusėje bei atėję su
jais į stovyklą, prisidėjo prie izraelitų,
buvusių su Sauliumi ir Jehonatanu.
22 Panašiai ir visi izraelitai, slapstęsi
Efraimo aukštumose, išgirdę, kad fi-
listinai bėga, vijosi juos įkandin kovo-
dami. 23 Taigi tą dieną VIEŠPATS suteikė
Izraeliui pergalę.

Mūšis tęsėsi anapus Bet Aveno. Visa
kariuomenė buvo su Sauliumi – de-
šimt tūkstančių vyrų. Mūšis išsiplėtė
Efraimo aukštumose.

24 Saulius tą dieną padarė didelę
klaidą. Jis buvo prisaikdinęs karius,
sakydamas: „Tebūna prakeiktas vyras,
kuris valgytų maisto iki vakaro, kol ne-
būsiu atkeršijęs savo priešams!“ Taigi
nė vienas iš karių neragavo maisto.

25 Kariai užtiko korį su medumi;
medaus ten buvo ir ant žemės. 26 Už-
tikę korį su medumi, kariai matė, kad
varva medus, bet nė vienas jų rankos
prie burnos nekėlė, nes bijojo priesai-
kos. 27 O Jehonatanas nebuvo girdėjęs,
kaip jo tėvas prisaikdino karius. Jis iš-
tiesė rankoje laikomą lazdą, padažė
galą į medaus korį ir pakėlė ranką prie
burnos. Jam nušvito akys. 28 Tuomet
vienas iš karių tarė: „Tavo tėvas griež-
tai prisaikdino karius, sakydamas: ‘Te-
būna prakeiktas vyras, kurs valgytų ką
nors šiandien!’ Todėl kariai yra nusil-
pę“. 29 Jehonatanas kalbėjo: „Mano tė-
vas nuvargino kraštą! Prašau pažiūrėti,
kaip nušvito man akys, kai paragavau
truputėlį medaus. 30 Iš tiesų, jei kariai
šiandien būtų laisvai valgę paimto iš
priešų grobio, pergalė prieš filistinus
būtų buvusi kur kas didesnė!“

31 Sumušę filistinus tą dieną nuo
Michmašo iki Ajalono, kariai buvo vi-
siškai nusilpę. 32 Tad kariai puolė prie
grobio ir, pastvėrę avių, jaučių bei ver-
šių, pjovė juos ant žemės. Kariai valgė
kruviną mėsą. 33 Sauliui buvo pranešta:
„Žiūrėk, kariai nusideda VIEŠPAČIUI,
*valgydami kruviną mėsą!“ – „Jūs nesi-
laikėte tikėjimo! – tarė jis. – Atritinkite
čia didelį akmenį“. 34 Ir Saulius įsakė:
„Pasisukinėkite tarp karių ir pasakyki-
te jiems: ‘Teatveda visi jaučius ar avis
pas mane, teskerdžia juos čia ir teval-
go. Bet nenusidėkite VIEŠPAČIUI, valgy-
dami kruviną mėsą’“.

Tad visi kariai atsivedė jaučius
tą naktį ir ten juos pjovė. 35 O Sau-
lius pastatė VIEŠPAČIUI aukurą. Tai
buvo pirmas aukuras, kurį jis pastatė
VIEŠPAČIUI.

36 Tada Saulius tarė: „Leiskimės vy-
tis filistinus nakčia, plėškime juos iki
aušros, nepalikime nė vieno gyvo!“
Jie atsakė: „Daryk visa, kas tau atrodo
gera“. Bet kunigas sakė: „Kreipkimės į
Dievą“. 37 Tad Saulius teiravosi Dievo:
„Ar man reikia leistis filistinų vytis?
Ar įduosi juos į rankas Izraeliui?“ Bet
jis tą dieną neatsakė. 38 Tada Saulius
tarė: „Ateikite čia, visi žmonių vadai!
Turime ištirti ir nustatyti, kaip šian-
dien buvo padaryta nuodėmė. 39 Kaip
gyvas VIEŠPATS, kuris duoda perga-
lę Izraeliui, net jei tai būtų per mano
sūnų Jehonataną, jis tikrai turės mir-
ti!“ Bet nė vienas iš karių neatsiliepė.
40 Jis tarė visam Izraeliui: „Atsistokite
vienoje pusėje, o mano sūnus Jeho-
natanas atsistos kitoje pusėje“. Kariai
Sauliui atsakė: „Daryk, kas tau atrodo
gera“. – 41 „O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve,
– tarė Saulius, – kodėl šiandien neat-
sakei savo tarnui? Jei kaltas esu aš ar
mano sūnus Jehonatanas, o VIEŠPATIE,
Izraelio Dieve, atsakyk *Urimais. Bet
jei ši kaltė yra tavo tautoje Izraelyje, at-
sakyk Tumimais“. Burtais buvo nuro-
dyti Jehonatanas ir Saulius. 42 Tuomet
Saulius paliepė: „Meskite burtus man

14,33 *Pr 9,4; Kun 7,26-27; 17,10-14; 19,26; Įst 12,16.23; 15,23*
14,41 *Sk 27,21; 1 Sam 28,6*

ir mano sūnui Jehonatanui". Nurody-
tas buvo Jehonatanas.
[43] „Sakyk, ką padarei?" – Saulius
klausė Jehonataną. Jehonatanas atsa-
kė: „Tik paragavau truputį medaus nuo
galo lazdos, kurią laikiau rankoje. Štai
aš, pasiruošęs mirti". [44] Saulius tarė:
„Tedaro Dievas taip ir dar teprideda:
tu tikrai turi mirti, Jehonatanai!" [45] Bet
kariai tarė Sauliui: „Nejau turi mirti Je-
honatanas – tas, kuris atnešė šią didžią
pergalę Izraeliui? Jokiu būdu! Kaip gy-
vas VIEŠPATS, nė vienas plaukas nuo
jo galvos nenukris ant žemės! Juk jis
veikė šiandien kartu su pačiu Dievu".
Taip kareiviai išgelbėjo Jehonataną, ir
jis nemirė. [46] Saulius liovėsi vijęsis filis-
tinus; filistinai grįžo į savo žemę.

Sauliaus šeima

[47] Įtvirtinęs savo karaliavimą Izraelyje,
Saulius kovojo su priešais iš visų pusių:
Moabu, amonitais, Edomu, Cobos ka-
raliais ir filistinais. Kur tik jis pasisuk-
davo, nugalėdavo. [48] Jis buvo perga-
lingas, nugalėjo Amaleką ir išgelbėjo
Izraelį nuo niokotojų rankų.
[49] Sauliaus sūnūs buvo Jehonatanas,
Išvis ir Malkišūva. O jo dviejų dukterų
vardai šie: pirmagimės – Meraba, jau-
nesniosios – Mikalė. [50] Sauliaus žmo-
nos, Ahimaaco dukters, vardas buvo
Ahinoama. O kariuomenės vado, Sau-
liaus dėdės Nero sūnaus vardas buvo
Abneras. [51] Kišas buvo Sauliaus tėvas,
o Abnero tėvas Neras buvo Abielio sū-
nus.
[52] Per visas Sauliaus dienas karas su
filistinais buvo nuožmus. Kai tik Sau-
lius pastebėdavo stiprų ir drąsų vyrą,
paimdavo jį į savo tarnybą.

Karas su amalekiečiais

15 Samuelis tarė Sauliui: *„Mane
VIEŠPATS siuntė patepti tave
savo tautos Izraelio karaliumi. Todėl
dabar klausykis VIEŠPATIES žodžių!
[2] *Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: 'Aš
bausiu Amaleką už tai, ką jis padarė
Izraeliui, jam einant iš Egipto, užpuo-
lęs jį kelyje. [3] Dabar eik, pulk jį ir skirk
sunaikinti visa, kas jam priklauso. Ne-
sigailėk nė vieno, užmušk vyrus ir mo-
teris, vaikus ir kūdikius, jaučius ir avis,
kupranugarius ir asilus'".
[4] Saulius pašaukė karius ir prie Te-
laimų padarė jų apžiūrą: du šimtai
tūkstančių pėstininkų ir dešimt tūks-
tančių karių iš Judo. [5] Tada Saulius
nužygiavo prie pat Amaleko miesto
ir slėnyje surengė pasalą. [6] Kainitams
Saulius tarė: „Eikite šen! Pasitraukite!
Tučtuojau pasišalinkite nuo amalekie-
čių, kad nesunaikinčiau jūsų drauge su
jais, nes jūs rodėte gerumą visiems iz-
raelitams, kai jie išėjo iš Egipto". Kai-
nitams pasitraukus nuo amalekiečių,
[7] Saulius sutriuškino amalekiečius nuo
Havilos iki pat Šūro į rytus nuo Egipto.
[8] Amaleko karalių Agagą paėmė gyvą
į nelaisvę, bet visus žmones skyrė su-
naikinti kalaviju. [9] Saulius ir kariai pa-
sigailėjo Agago, geriausių avių, galvi-
jų, peniukšlių ir avinėlių bei viso, kas
buvo vertinga. Jie nenorėjo skirti jų su-
naikinti; sunaikinti jie skyrė tik tai, kas
buvo menka ir niekam netiko.
[10] Tada VIEŠPATIES žodis pasiekė Sa-
muelį: [11] „Gailiuosi padaręs Saulių ka-
raliumi, nes jis nusigręžė nuo manęs
ir neįvykdė mano įsakymų". Samuelis
sielojosi ir maldavo VIEŠPATĮ visą naktį.
[12] Atsikėlęs anksti rytą, Samuelis išėjo
susitikti su Sauliumi. Samueliui buvo
pasakyta: „Saulius buvo nuėjęs į Kar-
melį. Savo garbei jis ten pasistatė pa-
minklą. Po to leidosi kelionėn ir nuė-
jo į Gilgalą". [13] Kai Samuelis atėjo pas
Saulių, Saulius tarė jam: „Telaimina
tave VIEŠPATS! Aš įvykdžiau VIEŠPATIES
įsakymą". – [14] „Bet ką reiškia tas avių
bliovimas ir jaučių baubimas mano

15,1 *1 Sam 10,1*

15,2 *Iš 17,8-14; Įst 25,17-19*

ausyse?" – klausė Samuelis. 15 Saulius
atsakė: „Jie buvo parvesti iš amalekie-
čių, nes kariai pasigailėjo geriausių
avių ir galvijų, kad šie būtų paaukoti
VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. Likusius mes
skyrėme sunaikinti". 16 Samuelis tarė
Sauliui: „Liaukis! Aš tau pasakysiu, ką
VIEŠPATS kalbėjo man praėjusią naktį".
Šis atsakė: „Kalbėk!"
17 Samuelis tarė: „Savo akyse gali
atrodyti menkas, bet argi nesi Izrae-
lio giminių galva? VIEŠPATS tave pate-
pė Izraelio karaliumi. 18 VIEŠPATS tave
pasiuntė į žygį, tardamas: 'Eik ir skirk
sunaikinti tuos nusidėjėlius amale-
kiečius! Kovok, kol jie bus sunaikin-
ti'. 19 Tad kodėl nepaklausei VIEŠPATIES
balso? Kodėl puolei prie grobio ir da-
rei, kas nedora VIEŠPATIES akyse?"
20 Saulius atsakė Samueliui: „Vis dėlto
aš paklausiau VIEŠPATIES balso! Atli-
kau žygį, į kurį VIEŠPATS mane siuntė,
parvedžiau Amaleko karalių Agagą ir
skyriau amalekiečius sunaikinti. 21 Bet
iš grobio kariai paėmė avių ir jaučių,
geriausia iš to, kas turėjo būti skirta
sunaikinti – paaukoti VIEŠPAČIUI, tavo
Dievui, Gilgale".
22 Į tai Samuelis atsakė:
„Argi tiek pat džiugina VIEŠPATĮ
deginamosios aukos ir
kruvinos aukos,
kiek klusnumas VIEŠPATIES balsui?
Tikrai klusnumas geriau
už kruviną auką,
ir atsidavimas – už avinų taukus.
23 Juk neklusnumas – ne mažesnė
nuodėmė už būrimą,
o pasikliovimas savimi – tarsi
stabmeldystės blogis.
Už tai, kad atmetei VIEŠPATIES žodį,
jis atmetė tave nuo karaliavimo".
24 „Nusidėjau, – tarė Saulius Samu-
eliui, – nes, bijodamas karių ir klausy-
damas jų balso, nusižengiau VIEŠPATIES
įsakymui ir tavo žodžiams. 25 Todėl
dabar prašau atleisti mano nuodė-
mę ir grįžti su manimi, kad pagar-
binčiau VIEŠPATĮ". 26 Samuelis atsakė
Sauliui: „Negrįšiu su tavimi, nes tu at-
metei VIEŠPATIES žodį, o VIEŠPATS at-
metė tave nuo karaliavimo Izraelyje".
27 Samueliui nusigręžus eiti, Saulius
pagriebė jo skraistės skverną, ir jis at-
plyšo. 28 O Samuelis tarė jam: „Šiandien
VIEŠPATS atplėšė nuo tavęs Izraelio ka-
ralystę ir atidavė tavo artimui, kuris
geresnis už tave. 29 Be to, Izraelio Šlo-
vė neapgauna ir nekeičia savo minties,
nes jis nėra mirtingas, kad jam reikėtų
keisti savo mintį". 30 Bet Saulius mal-
davo: „Nusidėjau, bet dabar pagerbk
mane prieš mano tautos seniūnus ir
prieš Izraelį, grįžk su manimi, kad pa-
garbinčiau VIEŠPATĮ, tavo Dievą!" 31 Sa-
muelis sugrįžo su Sauliumi, ir Saulius
puolė kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ.
32 Tada Samuelis paliepė: „Atveski-
te pas mane Amaleko karalių Agagą".
Agagas atėjo pas jį svyruodamas. Aga-
gas tarė: „Ak, arti karti mirtis!" 33 O Sa-
muelis tarė:
„Kaip tavo kalavijas darė
moteris bevaikes,
taip tavo motina bus
bevaikė tarp moterų".
Samuelis sukapojo Agagą į gabalus
Gilgale VIEŠPATIES akivaizdoje.
34 Tada Samuelis nuėjo į Ramą, o
Saulius – į savo namus Sauliaus Gi-
bėjoje. 35 Samuelis nebematė daugiau
Sauliaus iki savo mirties dienos, tačiau
sielojosi dėl Sauliaus, kadangi VIEŠPATS
gailėjosi padaręs jį Izraelio karaliumi.

Dovydo patepimas

16 VIEŠPATS tarė Samueliui: „Kiek
ilgai sielosiesi dėl Sauliaus? Aš
atmečiau jį nuo karaliavimo Izraelyje.
Pripildyk savo ragą aliejaus ir leiskis į
kelionę! Siunčiu tave pas Jesę Betliejie-
tį, nes radau sau karalių tarp jo sūnų".
– 2 „Kaip aš eisiu? – klausė Samue-
lis. – Jei Saulius išgirs, užmuš mane".
VIEŠPATS tarė: „Veskis su savimi tely-
čią ir sakyk: 'Atėjau atnašauti kruvinos

aukos Viešpačiui'. 3 Pakviesk Jesę į aukos šventę, ir aš pats parodysiu tau, ką turėsi daryti. Patepsi tą, kurį nurodysiu". 4 Samuelis darė, ką Viešpats įsakė. Jam atėjus į Betliejų, miesto seniūnai atėjo, drebėdami iš baimės, jo pasitikti ir teiravosi: „Ar tavo atėjimas taikingas?" 5 Jis atsakė: „Taikingas. Atėjau atnašauti kruvinos aukos Viešpačiui. Pašventinkite save ir dalyvaukite su manimi aukos šventėje". Pašventinęs Jesę ir jo sūnus, jis pakvietė juos į aukos šventę.

6 Jiems atvykus, jis pamatė Eliabą ir pamanė: „Tikriausiai Viešpaties pateptasis stovi prieš Viešpatį". 7 Bet Viešpats tarė Samueliui: „Nežiūrėk į jo išvaizdą ir stuomens aukštį, nes aš jį atmečiau. Juk Dievas ne taip mato, kaip žmogus; žmogus mato, kas akimis matoma, o Viešpats žiūri į širdį". 8 Tada Jesė, pašaukęs Abinadabą, liepė jam praeiti pro Samuelį, bet jis tarė: „Nė to neišsirinko Viešpats". 9 Tada Jesė liepė Šamai praeiti pro Samuelį, bet jis tarė: „Nė to neišsirinko Viešpats". 10 Taip Jesė liepė septyniems savo sūnums praeiti pro Samuelį, bet Samuelis Jesei sakė: „Nė vieno iš jų neišsirinko Viešpats".

11 Samuelis paklausė Jesės: „Ar tai visi tavo vaikinai?" – „Dar liko jauniausias. Matai, jis gano avis!" – atsakė. Samuelis tarė Jesei: „Pasiųsk ką nors jį atvesti, nes mes nesėsime valgyti, kol jis čia neateis". 12 Jesė pasiuntė, ir jis buvo atvestas. Jis buvo raudonskruostis, žvalių akių ir gražios išvaizdos. „Stok, – tarė Viešpats, – ir patepk, nes tai jis!" 13 Paėmęs ragą aliejaus, Samuelis patepė jį brolių akivaizdoje. Nuo tos dienos Viešpaties dvasia galingai užvaldė Dovydą. O Samuelis leidosi į kelionę ir parėjo į Ramą.

Dovydas Sauliaus tarnyboje

14 Viešpaties dvasia buvo palikusi Saulių, ir pikta dvasia iš Viešpaties pradėjo jį kankinti. 15 Sauliaus dvariškiai kalbėjo jam: „Žiūrėk, tave kankina pikta dvasia iš Dievo. 16 Prašome mūsų viešpatį paliepti, ir tau tarnaujantys dvariškiai paieškos žmogaus, mokančio groti lyra. Kai tik apims tave pikta dvasia iš Dievo, jis grotų, ir tu geriau jaustumeis". 17 Saulius tarė savo dvariškiams: „Raskite man žmogų, mokantį gerai groti, ir atveskite pas mane!" 18 Tada atsiliepė vienas iš jaunų dvariškių. „Aš pastebėjau, – sakė jis, – kad Jesė Betliejietis turi sūnų, mokantį groti. Jis šaunus vyras ir karys, protingos kalbos ir orios išvaizdos. Be to, su juo yra Viešpats". 19 Todėl Saulius išsiuntė pasiuntinius pas Jesę prašyti: „Atsiųsk man savo sūnų Dovydą – tą, kuris gano avis". 20 Jesė paėmė asilą, užkrovė ant jo duonos, pilną vynmaišį vyno bei ožiuką ir pasiuntė juos Sauliui per savo sūnų Dovydą. 21 Taigi Dovydas atėjo pas Saulių ir pradėjo jam tarnauti. Saulius jį labai pamilo, ir jis tapo jo ginklanešiu. 22 Tada Saulius pasiuntė Jesei žodį: „Prašau leisti Dovydui pasilikti mano tarnyboje, nes jis rado malonę mano akyse". 23 Kai tik pikta dvasia iš Dievo apimdavo Saulių, Dovydas imdavo į rankas lyrą ir grodavo. Sauliui būdavo lengviau, ir jis imdavo geriau jaustis, o piktoji dvasia nuo jo atsitraukdavo.

Dovydas ir Galijotas

17 Filistinai sutelkė savo pajėgas mūšiui. Susibūrę prie Sochojo Judo žemėje, jie pasistatė stovyklą tarp Sochojo ir Azekos prie Efes Damimų. 2 O Saulius ir Izraelio vyrai susitelkė ir pasistatė stovyklą Elos slėnyje. Jie sustojo į kovos gretas prieš filistinus. 3 Filistinai buvo sustoję ant kalvos vienoje pusėje, Izraelis stovėjo ant kalvos kitoje pusėje, o tarp jų buvo slėnis.

4 Iš filistinų gretų išėjo kovotojas, vardu Galijotas iš Gato, šešių uolekčių su sprindžiu aukščio vyras. 5 Ant galvos jis turėjo vario šalmą ir vilkėjo

žvynuotą krūtinės šarvą – vario šar-
vą, sveriantį penkis tūkstančius šeke-
lių. [6] Ant kojų turėjo vario antblauz-
džius, o ant nugaros kabojo vario
ietis. [7] Ieties kotas buvo tarsi audėjo
riestuvas; ieties antgalis svėrė šešis
šimtus geležies šekelių. Pirma jo ėjo
skydnešys.

[8] Sustojęs prieš Izraelio gretas, Ga-
lijotas šaukė joms, tardamas: „Kodėl
turėtumėte stoti į kovą? Argi aš ne fi-
listinas, o jūs argi ne Sauliaus tarnai?
Išsirinkite iš savo tarpo vyrą, testoja
jis prieš mane. [9] Jei jis mane nugalės ir
užmuš, mes tapsime jūsų vergais, bet
jei aš nugalėsiu ir jį užmušiu, jūs bū-
site mūsų vergai ir mums tarnausite.
[10] Šiandien aš metu iššūkį Izraelio gre-
toms! – tęsė filistinas. – Duokite man
vyrą dvikovai". [11] Išgirdę šiuos filistino
žodžius, Saulius ir visas Izraelis buvo
priblokšti ir baimės apimti.

[12] Dovydas buvo vieno Judo žemės
efrato iš Betliejaus, vardu Jesė, sūnus.
Šis turėjo aštuonis sūnus. Sauliaus die-
nomis tas žmogus jau buvo senas ir pa-
gyvenęs. [13] Trys Jesės vyresnieji sūnūs
buvo išėję su Sauliumi į karą. Štai jo tri-
jų išėjusių į karą sūnų vardai: pirmagi-
mis – Eliabas, antrasis – Abinadabas ir
trečiasis – Šama; [14] Dovydas buvo jau-
niausias. Trys vyresnieji buvo išėję su
Sauliumi, [15] o Dovydas nueidavo nuo
Sauliaus ir vėl sugrįždavo prie Betlie-
jaus ganyti tėvo avių. [16] Tuo tarpu filis-
tinas keturiasdešimt dienų, rytą ir va-
karą, išeidavo į priekį.

[17] Jesė tarė savo sūnui Dovydui: „Pa-
imk efą šių pagruzdintų grūdų bei
šiuos dešimt kepalų duonos savo bro-
liams ir nubėk su jais pas brolius į sto-
vyklą. [18] Nunešk šiuos dešimt sūrių jų
tūkstantininkui. Pažiūrėk, kaip seka-
si tavo broliams, ir parnešk iš jų kokį
nors ženklą".

[19] Saulius ir jie, ir visi Izraelio vyrai
Elos slėnyje buvo pasirengę kariau-
ti su filistinais. [20] Kitą rytą Dovydas
atsikėlė anksti, palikęs avis pas sar-
gą, paėmė maistą ir leidosi į kelionę,
kaip jam buvo paliepęs Jesė. Jis pasie-
kė stovyklos užkardą tuo metu, kai ka-
riai stojo į kovos gretas, šaukdami ko-
vos šūkį. [21] Izraelis ir filistinai sustojo
į mūšio gretas, gretos priešais gretas.
[22] Palikęs daiktus prižiūrėti ryšulių
sargui, Dovydas bėgo gretų link. Atbė-
gęs pasveikino savo brolius. [23] Jam be-
sikalbant su jais, kovotojas filistinas
iš Gato, vardu Galijotas, išėjo į priekį
iš filistinų gretų ir kalbėjo tais pačiais
žodžiais kaip anksčiau. Ir Dovydas jį
girdėjo.

[24] Pamatę tą vyrą, Izraelio vyrai
bėgo nuo jo siaubo apimti. [25] Vieni ki-
tiems Izraelio vyrai sakė: „Ar matote tą
išeinantį iš gretų vyrą? Jis išeina mesti
iššūkį Izraeliui! Vyrą, kuris jį užmuš-
tų, karalius padarys turtingą, duos jam
savo dukterį žmona ir atleis nuo mo-
kesčių jo tėvo namus Izraelyje". [26] Do-
vydas paklausė arti jo stovėjusių vyrų:
„Kaip bus atlyginta vyrui, kuris pagul-
dytų tą filistiną ir pašalintų gėdą nuo
Izraelio? Kas tas neapipjaustytas filis-
tinas, drįstantis mesti iššūkį gyvojo
Dievo gretoms?" [27] Kariai atsakė jam
tais pačiais žodžiais: „Taip bus atlygin-
ta vyrui, kuris jį užmuštų".

[28] Vyriausias brolis Eliabas išgirdo jį
kalbantis su vyrais. Eliabą apėmė pyk-
tis ant Dovydo. Jis tarė: „Ko čia atėjai?
Kam palikai anas keletą avių dyku-
moje? Pažįstu tavo įžūlumą ir nedorą
širdį; juk tu atėjai tik mūšio pamaty-
ti!" [29] Bet Dovydas atsakė: „Ką aš pa-
dariau? Aš tik paklausiau!" [30] Ir, pasi-
traukęs nuo jo prie kito, jis paklausė to
paties, o kariai davė jam tą patį atsaky-
mą kaip anksčiau.

[31] Klausimai, kuriuos uždavinė-
jo Dovydas, buvo nugirsti ir pakartoti
Sauliui. Jis pasiuntė jį pašaukti. [32] Do-
vydas tarė Sauliui: „Tenenustoja nė
vienas dėl jo drąsos! Tavo tarnas eis
ir kovos su tuo filistinu". [33] Bet Saulius

atsakė Dovydui: „Tu negali eiti prieš
tą filistiną ir kovoti su juo, nes esi tik
vaikas, o jis yra karys nuo pat savo jau-
nystės!“
34 O Dovydas atsakė Sauliui:
„Tavo tarnas ganydavo savo tėvo avis;
kai tik ateidavo liūtas ar meška ir neš-
davosi avį iš kaimenės,
35 vydavausi iš
paskos ir kovodavau, gelbėdamas iš jo
nasrų. O jei atsigręždavo prieš mane,
griebdavau už nasrų, parblokšdavau
ir užmušdavau.
36 Tavo tarnas yra už-
mušęs ir liūtą, ir mešką. Anas neapi-
pjaustytas filistinas bus kaip vienas
iš jų, nes jis metė iššūkį gyvojo Dievo
gretoms.
37 VIEŠPATS, – tęsė Dovydas, –
kuris išgelbėjo mane nuo liūto ir meš-
kos, išgelbės ir nuo to filistino“. Tada
Saulius tarė Dovydui: „Eik! VIEŠPATS su
tavimi!“

38 Saulius aprengė Dovydą savo
drabužiais, uždėjo jam ant galvos va-
rio šalmą ir apvilko krūtinės šarvu.
39 Dovydas virš drabužių prisijuosė jo
kalaviją. Jis bandė eiti, bet veltui, nes
nebuvo prie jų įpratęs. Dovydas tarė
Sauliui: „Negaliu su jais paeiti, nes
nesu pratęs“. Tad jis nusivilko,
40 pa-
siėmė savo lazdą, pasirinko iš upės
vagos penkis gludžius akmenis, įsidė-
jo į piemens maišelio kišenę ir, laiky-
damas rankoje svaidyklę, ėjo filistino
link.

41 Tuo tarpu filistinas artinosi prie
Dovydo su savo skydnešiu, einančiu
pirma jo.
42 Apsižvalgęs ir pamatęs
Dovydą, filistinas žiūrėjo į jį su panie-
ka, nes jis buvo tik raudonskruostis
ir gražios išvaizdos vaikas.
43 Filisti-
nas tarė Dovydui: „Argi aš šuva, kad
su lazda ateini prieš mane?“ Filistinas
keikė Dovydą savo dievais.
44 „Eikš
šen, – sakė filistinas Dovydui, – kad
galėčiau tavo kūną atiduoti padangių
paukščiams ir laukų žvėrims“.
45 Bet
Dovydas atsakė filistinui: „Tu ateini
prieš mane su kalaviju, ietimi ir dur-
klu, o aš – vardu Galybių VIEŠPATIES,
Izraelio gretų Dievo, kuriam tu metei
iššūkį.
46 Šiandien VIEŠPATS įduos tave
man į rankas. Aš tave užmušiu ir nu-
kirsiu tau galvą, o filistinų stovyklos
lavonus atiduosiu padangių paukš-
čiams ir laukų žvėrims. Visa žemė ži-
nos, kad yra Dievas Izraelyje.
47 Visa
ši bendrija žinos, kad VIEŠPATS gali iš-
gelbėti be kalavijo ir ieties, nes mūšis
yra VIEŠPATIES, ir jis atiduos jus mums
į rankas!“

48 Filistinui vėl pajudėjus Dovydo
link, Dovydas skubiai pabėgėjo gretų
link filistino pasitikti.
49 Įkišęs ranką į
maišelį, Dovydas išsiėmė vieną akme-
nį, sviedė jį svaidykle ir pataikė filisti-
nui į kaktą. Akmuo įsmigo jam į kaktą,
ir jis pargriuvo veidu žemėn.

50 Taip Dovydas nugalėjo filistiną
svaidykle ir akmeniu, parbloškė jį ir
užmušė. Rankoje kalavijo Dovydas ne-
turėjo.
51 Tada Dovydas pribėgo, atsi-
stojo šalia ir ištraukęs iš makštų jo ka-
laviją užmušė. Nukirto juo galvą.

Pamatę, kad jų kovotojas nebegy-
vas, filistinai ėmė bėgti.
52 Izraelio ir
Judo vyrai pakilo su kovos šūkiu ir taip
vijosi filistinus iki pat Gato ir Ekrono
vartų, kad mirtinai sužeisti filistinai
krito ant kelio nuo Šaaraimų iki Gato
ir Ekrono.
53 Paliovę vytis filistinus, iz-
raelitai sugrįžo ir apiplėšė jų stovyklą.
Paėmęs filistino galvą, Dovydas nune-
šė ją į Jeruzalę, o jo ginklus pasidėjo
savo palapinėje.

54 Pamatęs Dovydą einantį kovoti
su filistinu, Saulius klausė savo ka-
riuomenės vadą Abnerą: „Kieno sū-
nus tas vaikinas, Abnerai?“
55 „Kaip
gyvas, karaliau, nežinau“, – atsakė
Abneras.
56 Karalius paliepė jam: „Su-
žinok, kieno sūnus tas jaunuolis“.
57 Taigi, kai Dovydas, užmušęs filis-
tiną, pargrįžo, Abneras ėmė ir įvedė
jį, laikantį filistino galvą rankoje, pas
Saulių.
58 Saulius paklausė jo: „Kieno
tu sūnus, jaunuoli?“ Dovydas atsakė:
„Aš tavo tarno Jesės Betliejiečio sū-
nus“.

Sauliaus pavydas

18 Dovydui kalbantis su Sauliumi,
Jehonatano širdis prisirišo prie
Dovydo širdies. Pamilo Jehonatanas jį
kaip save patį. 2 Saulius paėmė jį į savo
tarnybą tą dieną ir nenorėjo leisti jam
grįžti į tėvo namus. 3 O Jehonatanas su-
darė sandorą su Dovydu, nes pamilo jį
kaip save patį. 4 Jehonatanas nusiėmė
skraistę ir drabužius, kuriuos dėvėjo,
ir atidavė juos Dovydui drauge su savo
kalaviju, lanku ir diržu. 5 Dovydas eida-
vo į žygius, kur tik Saulius jį siųsdavo,
ir jam sekėsi. Užtat Saulius padarė jį
kariuomenės vadu. Tai patiko visiems
kariams, net dvariškiams.

6 Jiems grįžtant, kai Dovydas, užmu-
šęs filistiną, grįžo namo, iš visų Izraelio
miestų išėjo moterys, dainuodamos ir
šokdamos, lydimos būgnelių su žvan-
gučiais, džiaugsmo dainų ir tarškynių,
karaliaus Sauliaus pasitikti. 7 *Džiū-
gaudamos moterys dainavo ir sakė:

„Saulius užmušė tūkstančius,
o Dovydas – dešimtis tūkstančių!“

8 Saulius labai įpyko, nes tie žodžiai
jam nepatiko. Jis tarė: „Jos davė Do-
vydui dešimtis tūkstančių, o man tik
tūkstančius. Tik karaliavimo jam ir
trūksta!“ 9 Nuo tos dienos Saulius žiū-
rėjo į Dovydą pavydo akimis.

10 Kitą dieną pikta dvasia iš Dievo
apėmė Saulių, ir jis pradėjo siausti na-
muose. Dovydas grojo lyra, kaip kas-
dien darydavo, tuo tarpu Saulius laikė
rankoje ietį. 11 Saulius sviedė ietį, saky-
damas sau: „Prismeigsiu Dovydą prie
sienos“. Bet Dovydas du sykius nuo jo
išsigelbėjo.

12 Saulius bijojo Dovydo, nes su juo
buvo VIEŠPATS, o nuo Sauliaus jis buvo
pasitraukęs. 13 Todėl Saulius pašali-
no Dovydą iš savo aplinkos ir pasky-
rė tūkstantininku; Dovydas išeidavo ir
sugrįždavo, vesdamas karius, 14 ir visi
žygiai buvo sėkmingi, nes su juo buvo
VIEŠPATS. 15 Matydamas, kad jam labai
sekasi, Saulius kentė nuolatinę baimę.
16 Bet visas Izraelis ir Judas mylėjo Do-
vydą, nes jis, vesdamas juos į žygius,
kartu eidavo ir kartu grįždavo.

Dovydo vedybos

17 Saulius tarė Dovydui: „Štai mano
vyresnioji duktė Meraba. Duosiu ją
tau žmona. Tik būk mano kovotojas
ir kovok VIEŠPATIES kovas“. Mat Sau-
lius galvojo: „Pats prieš jį rankos ne-
kelsiu. Tepakelia ranką prieš jį filisti-
nai!“ 18 Dovydas atsakė Sauliui: „Kas
aš, kas mano giminės ir kas mano tėvo
namai Izraelyje, kad tapčiau karaliaus
žentu?“ 19 Bet atėjus laikui, kai Sau-
liaus duktė Meraba turėjo būti duota
Dovydui, ji buvo atiduota kaip žmona
Adrieliui Meholiečiui.

20 Sauliaus duktė Mikalė buvo pa-
milusi Dovydą. Kai apie tai buvo pa-
sakyta Sauliui, jis buvo patenkintas.
21 Saulius sakė sau: „Duosiu ją jam! Ji
gali būti jam žabangos, kad filistinai
pakeltų prieš jį ranką“. Todėl Saulius
tarė Dovydui: „Mano žentu net dabar
gali tapti per mano antrąją“. 22 Savo
dvariškiams Saulius įsakė: „Šnabždė-
kite Dovydui į ausį, sakydami: ‘Žiūrėk,
karalius tavimi žavisi, o visi jo dvariš-
kiai tave myli. Tad kodėl tau netapti
karaliaus žentu?’“ 23 Sauliaus dvariš-
kiai kartojo šiuos žodžius Dovydui
į ausis. Bet Dovydas sakė: „Argi ma-
note, kad tapti karaliaus žentu leng-
vas dalykas? Esu tik neturtingas ir
menkas žmogus“. 24 Sauliui dvariš-
kiai pranešė: „Dovydas šitaip kalbė-
jo“. – 25 „Dovydui sakykite taip, – tarė
Saulius. – ‘Karalius nereikalauja jokios
dovanos už nuotaką, išskyrus šimtą fi-
listinų apyvarpio odų, idant karaliaus
priešams būtų atkeršyta’“. Saulius ti-
kėjosi nužudyti Dovydą filistinų ran-
komis. 26 Dvariškiams pakartojus Do-
vydui šiuos žodžius, Dovydas buvo
patenkintas galimybe tapti karaliaus

18,7 *1 Sam 21,11; 29,5*

žentu. Prieš baigiantis nustatytam laikui, 27 Dovydas drauge su savo vyrais išsiruošė į žygį ir užpuolęs užmušė du šimtus filistinų. Dovydas parnešė jų apyvarpio odas ir suskaitė visą skaičių karaliui, kad galėtų tapti karaliaus žentu. Saulius davė jam savo dukterį Mikalę žmona. 28 Bet Saulius matė ir suprato, kad VIEŠPATS buvo su Dovydu. Net Sauliaus duktė Mikalė jį mylėjo. 29 Todėl Saulius Dovydo dar labiau bijojo ir buvo jo priešas visą savo gyvenimą.

30 Filistinų didžiūnai atžygiuodavo į mūšį. Kai tik jie atžygiuodavo, Dovydui sekdavosi labiau negu visiems kitiems Sauliaus pareigūnams. Jo vardas tapo labai garsus.

Saulius persekioja Dovydą

19 Saulius kalbėjo savo sūnui Jehonatanui ir visiems dvariškiams apie Dovydo užmušimą. O Sauliaus sūnus Jehonatanas buvo labai pamėgęs Dovydą. 2 Tad Jehonatanas pasakė Dovydui: „Mano tėvas Saulius žūtbūt nori tave užmušti. Prašau rytoj rytą būti atsargų. Dink iš akių ir nesirodyk! 3 O aš išėjęs stovėsiu šalia tėvo lauke, kur ir tu būsi, ir kalbėsiu apie tave. Jei ką nors sužinosiu, pasakysiu tau“. 4 Savo tėvui Sauliui apie Dovydą Jehonatanas kalbėjo gerai. Sakė jam: „Karalius neturėtų nusidėti savo tarnui Dovydui, nes jis nėra tau nusidėjęs. Priešingai, jo žygiai buvo tau labai naudingi. 5 Jis statė savo gyvybę į pavojų ir užmušė filistiną, o VIEŠPATS per jį suteikė didelę pergalę visam Izraeliui. Pats matei ir džiaugeisi. Tad kodėl, užmušdamas Dovydą be priežasties, turėtumei užsitraukti kaltę, praliedamas nekalto žmogaus kraują?“ 6 Saulius paklausė Jehonatano balso ir prisiekė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, jis nebus užmuštas!“ 7 Jehonatanas pasišaukė Dovydą ir visa tai jam pasakė. Tada Jehonatanas nuvedė Dovydą pas Saulių, ir jis tarnavo kaip pirma.

8 Vėl kilus karui, Dovydas išžygiavo kovoti su filistinais. Jis taip smarkiai juos puolė, kad jie bėgo nuo jo. 9 Todėl pikta dvasia iš VIEŠPATIES apėmė Saulių. Tuo metu jis sėdėjo savo namuose su ietimi rankoje, o Dovydas grojo lyra. 10 Saulius bandė prismeigti ietimi Dovydą prie sienos, bet Dovydas išvengė Sauliaus smūgio, ir ietis įsmigo į sieną. Dovydas ištrūko ir tą naktį išsigelbėjo.

11 *Saulius siuntė pasiuntinius prie Dovydo namų tykoti jo ir ryto metą užmušti. Tačiau Dovydo žmona Mikalė tarė jam: „Jei šiąnakt savo gyvasties negelbėsi, rytoj būsi užmuštas“. 12 Mikalė nuleido Dovydą žemyn pro langą. Jis išsigelbėjo ir pabėgo. 13 Tada Mikalė, paėmusi namų stabą, paguldė jį lovoje, padėjo prie galvos ožkų vilnos pagalvę ir apklojo drabužiais. 14 Kai Saulius atsiuntė pasiuntinius Dovydo suimti, ji sakė: „Jis serga“. 15 Tačiau Saulius išsiuntė pasiuntinius atgal, kad jie patys pamatytų Dovydą. „Atneškite jį pas mane lovoje, – įsakė jis, – aš jį užmušiu!“ 16 Įėję pasiuntiniai lovoje rado namų stabą su pagalve iš ožkų vilnos prie galvos. 17 Saulius tarė Mikalei: „Kodėl mane taip apgavai? Tu padėjai mano priešui pabėgti!“ „Todėl, – atsakė Mikalė, – kad jis sakė: ‘Padėk man pabėgti, antraip tave užmušiu’“.

18 Dovydas pabėgo ir išsigelbėjo. Atėjęs pas Samuelį į Ramą, jis papasakojo visa, ką Saulius buvo jam padaręs. Jis ir Samuelis nuėjo ir apsistojo prie Najotų. 19 Sauliui buvo pranešta: „Dovydas yra prie Najotų Ramoje“. 20 Tada Saulius išsiuntė pasiuntinius Dovydo suimti. Pamačius būrį pranašų, kalbančių dvasios pagavoje ir su Samueliu, stovinčiu tarp jų kaip vadu, Sauliaus pasiuntinius apėmė Dievo dvasia, ir jie kalbėjo dvasios pagavoje. 21 Kai Sauliui buvo apie tai pranešta, Saulius išsiuntė kitus pasiuntinius, bet ir jie

19,11 *Ps 59 Antraštė*

kalbėjo dvasios pagavoje. Saulius siun-
tė vėl – trečią kartą – pasiuntinius, bet
ir jie kalbėjo dvasios pagavoje. [22] Tada
jis pats nuėjo į Ramą. Atėjęs prie di-
džiosios talpyklos, esančios Sechuve,
jis klausė: „Kur Samuelis ir Dovydas?"
Jam buvo pasakyta, kad jie prie Najo-
tų Ramoje. [23] Jis ėjo ten, Najotų Ramo-
je link, ir jį apėmė Dievo dvasia. Eida-
mas jis kalbėjo dvasios pagavoje, kol
pasiekė Najotus Ramoje. [24] Nusivilkęs
drabužius, ir jis kalbėjo dvasios paga-
voje Samuelio akivaizdoje. Jis gulėjo
nuogas visą tą dieną ir naktį. Todėl ir
sakoma: *„Argi ir Saulius yra tarp pra-
našų?"

20 Dovydas pabėgo iš Najotų
Ramoje. Nuėjęs pas Jehona-
taną, tarė: „Ką aš padariau? Koks mano
nusikaltimas? Kuo nusikaltau tavo tė-
vui, kad jis tyko mano gyvybės?" [2] Šis
atsakė: „Jokiu būdu! Tu nemirsi! Tikėk
manimi, mano tėvas nedaro nieko –
nei svarbaus, nei nesvarbaus, – man to
nepatikėdamas. Kodėl turėtų tai nuo
manęs slėpti? Taip negali būti!" [3] Atsa-
kydamas Dovydas prisiekė: „Tavo tė-
vas puikiai žino, kad aš radau malonę
tavo akyse. Jis sako sau: 'Jehonatanas
neturi apie tai žinoti, kad neliūdėtų'.
Iš tikrųjų kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip
gyvas tu, tik žingsnis skiria mane nuo
mirties!"

[4] Tada Jehonatanas tarė Dovydui:
„Ką tik sakysi, aš dėl tavęs padarysiu".
– [5] „Žiūrėk, rytoj *jaunatis, – sakė Do-
vydas Jehonatanui, – ir aš iš tikrųjų
turėčiau pietauti su karaliumi. Bet tu
leisk man išvykti, idant galėčiau iki
trečios dienos vakaro pasislėpti kaime.
[6] Jei tavo tėvas manęs pasigestų, sa-
kyk: 'Dovydas labai prašė manęs, kad
leisčiau jam trumpam nuvykti į savo
miestą Betliejų, nes ten visa jo šeimy-
na atnašauja metinę auką'. [7] Jei jis sa-
kytų: 'Puiku!' – tavo tarnas saugus, bet
jei įširstų, gali būti tikras, kad yra nu-
sprendęs daryti pikta. [8] Elkis ištikimai
su savo tarnu, nes esi įvedęs savo tar-
ną į VIEŠPATIES sandorą su savimi. O jei
esu kaltas, užmušk mane pats, bet at-
gal pas savo tėvą eiti manęs neversk".
– [9] „Jokiu būdu taip nekalbėk! – atsakė
Jehonatanas. – Jei sužinosiu, kad mano
tėvas yra nusprendęs daryti tau pikta,
tikrai tau pasakysiu!" [10] Dovydas klau-
sė Jehonataną: „Kas man pasakys, jei
tavo tėvas šiurkščiai tau atsakytų?" –
[11] „Eikš, – tarė Jehonatanas Dovydui, –
eime į lauką!"

Jiems atėjus į lauką, [12] Jehonatanas
tarė Dovydui: „Prisiekiu VIEŠPAČIU, Iz-
raelio Dievu! Aš atsargiai išklausinėsiu
savo tėvą šiuo laiku rytoj ar poryt, ir,
tikėk manimi, jei jis Dovydui palankus,
tuojau pat duosiu tau žinią ir pranešiu.
[13] Bet jei mano tėvas ketintų pikta tau
daryti, taip VIEŠPATS tepadaro Jeho-
natanui ir dar teprideda, jeigu apie tai
tau nepraneščiau ir tavęs nepalydė-
čiau, kad galėtumei saugiai išsigelbėti.
Tebūna VIEŠPATS su tavimi, kaip būda-
vo su mano tėvu! [14] Man gyvam esant,
elkis su manimi su ištikima VIEŠPATIES
meile, o man mirus, [15] *nenugręžk savo
ištikimos meilės nuo mano namų nie-
kada, net po to, kai VIEŠPATS bus išnai-
kinęs visus Dovydo priešus žemėje".
[16] Taip Jehonatanas sudarė sandorą su
Dovydo namais: „Tepašaukia VIEŠPATS
atsiskaityti Dovydo priešus!" [17] Iš mei-
lės Dovydui Jehonatanas vėl prisaikdi-
no jį, nes mylėjo jį kaip patį save.

[18] Jehonatanas tarė Dovydui: „Rytoj
jaunatis. Tavęs bus pasigesta, nes tavo
vieta prie stalo bus tuščia. [19] Poryt sku-
biai nueik į tą vietą, kur anksčiau slė-
peisi, ir būk ten prie Ezelio akmens.
[20] Aš paleisiu tris strėles į jo šoną, tarsi
šaudamas į taikinį, [21] ir paliepsiu ber-
niukui: 'Nueik ir surask strėles!' Jei

19,24 *1 Sam 10,11-12*
20,5 *Sk 28,11*
20,15 *2 Sam 9,1*

berniukui sakysiu: 'Žiūrėk, strėlės šia-
pus tavęs, surink jas!' – tai ateik, nes
tau bus saugu ir nebus jokio pavojaus,
kaip gyvas VIEŠPATS! 22 Bet jei jaunuo-
liui sakysiu: 'Ei, strėlės toliau už tavęs!'
– tai eik sau, nes pats VIEŠPATS tave iš-
siunčia. 23 O dėl pažado, kurį davėme
vienas kitam, tebūna VIEŠPATS liudy-
tojas man ir tau amžinai".

24 Dovydas pasislėpė tame lauke.
Atėjus jaunačiai, karalius sėdosi daly-
tis šventės valgiu. 25 Karaliui užėmus
įprastą vietą krėsle prie sienos, Jeho-
natanas stovėjo, Abneras atsisėdo ša-
lia Sauliaus, o Dovydo vieta liko tuščia.

26 Tačiau Saulius tą dieną nieko ne-
kalbėjo. „Kas nors jam atsitiko, – pa-
galvojo sau, – jis turbūt nešvarus ir dar
neapsivalęs". 27 Bet kitą dieną po jau-
naties – antrą dieną – Dovydo vieta vėl
buvo tuščia. Saulius tarė savo sūnui Je-
honatanui: „Kodėl Jesės sūnus neatėjo
į šventę nei vakar, nei šiandien?" 28 Je-
honatanas atsakė Sauliui: „Dovydas
labai prašė manęs leisti jam eiti į Bet-
liejų. 29 Jis sakė: 'Prašau leisti man eiti,
nes mes turėsime šeimos šventės auką
mieste, ir mano brolis mane į ją pa-
kvietė. Taigi jeigu randu malonę tavo
akyse, leisk man išsprukti ir aplankyti
savo gimines'. Todėl jis ir neatėjo prie
karaliaus stalo".

30 Saulius įtūžo ant Jehonatano.
„Esi suktos ir maištingos moters sū-
nus! – šaukė jis. – Argi aš nežinau, kad
tu palaikai Jesės sūnaus pusę savo gė-
dai ir savo motinos nuogumo gėdai?
31 Juk kol žemėje gyvas Jesės sūnus, nei
tu, nei tavo karaliavimas nebus sau-
gus. Tad pašauk dabar jį ir atvesk pas
mane, nes jis pasmerktas mirti!" 32 Je-
honatanas klausė savo tėvą Saulių:
„Kodėl jis turėtų būti nubaustas mirti?
Ką yra padaręs?" 33 Bet Saulius metė į jį
ietį, norėdamas nudurti. Jehonatanas
suprato, kad jo tėvas buvo nusprendęs
nužudyti Dovydą. 34 Pykčio įkarštyje
Jehonatanas pakilo nuo stalo ir antrąją
šventės dieną nieko nevalgė, nes sielo-
josi dėl Dovydo, kurį jo tėvas buvo taip
paniekinęs.

35 Kitą rytą Jehonatanas, lydimas
jauno berniuko, nuėjo į tą lauką susi-
tikti su Dovydu. 36 Jis tarė berniukui:
„Bėk ir surask strėles, kurias leidžiu".
Berniukui bėgant, jis paleido strėlę to-
liau negu buvo berniukas. 37 Berniukui
pasiekus vietą, kur buvo nukritusi Je-
honatano strėlė, Jehonatanas sušuko
berniukui: „Ei, žiūrėk, strėlė toliau!"
38 Jehonatanas vėl pašaukė berniuką:
„Paskubėk! Greičiau ir nestoviniuok!"
Taigi Jehonatano berniukas surinko
strėles ir parnešė savo šeimininkui.
39 Berniukas nieko neįtarė. Tik Jeho-
natanas ir Dovydas žinojo apie susi-
tarimą. 40 Jehonatanas padavė savo
ginklus berniukui, liepdamas: „Eik ir
parnešk juos į miestą". 41 Berniukui vos
nuėjus, Dovydas pakilo iš savo slapta-
vietės prie akmens. Jis puolė kniūbs-
čias ant žemės ir tris kartus žemai
nusilenkė. Pasibučiavę jiedu drauge
verkė. Dovydas verkė ilgiau.

42 Tada Jehonatanas tarė Dovydui:
„Eik ramybėje, nes mudu abu esame
prisiekę VIEŠPATIES vardu, tardami:
'Tebūna VIEŠPATS su manimi ir tavimi,
su mano palikuonimis ir tavo palikuo-
nimis amžinai'".

Dovydas Nobe

21 Tada Dovydas nuėjo savo keliu,
o Jehonatanas sugrįžo į mies-
tą. 2 *Dovydas atėjo į Nobą pas kunigą
Ahimelechą. Išsigandęs Ahimelechas
išėjo Dovydo pasitikti. „Kodėl tu atei-
ni vienas? – tarė jis. – Kodėl nėra nieko
kito su tavimi?" – klausė. 3 Dovydas at-
sakė kunigui Ahimelechui: „Mane ka-
ralius pasiuntė su reikalu ir įsakė: 'Te-
nežino joks žmogus nieko apie reikalą,
kuriuo tave siunčiu ar apie tau duo-
tą įsakymą'. Užtat ir nurodžiau savo

21,2-6 *Mt 12,3-4; Mk 2,25-26; Lk 6,3*

vyrams susitikti tokioje ir tokioje vie-
toje. 4 O dabar – ką turi po ranka? Duok
man penketą kepalų duonos arba ką
gali rasti". 5 Kunigas atsakė Dovydui:
„Paprastos duonos neturiu po ran-
ka, tik pašventintos. Galite jos valgy-
ti, jei vyrai yra susilaikę nuo moterų".
6 Dovydas, atsakydamas kunigui, tarė:
„Laiduoju, kad moterys buvo atskir-
tos nuo mūsų, kaip ir praeityje. Kada
tik leisdavausi į žygį, net į paprastą
kelionę, visų mano vyrų indai būdavo
pašventinti*. Juo labiau šiandien, kai
mūsų kelionė pašventinama ginklais!"
7 Tad kunigas davė jam pašventintos
duonos, nes kitos duonos nebuvo, tik-
tai padėtinė *duona, kuri buvo paim-
ta iš Viešpaties akivaizdos ir tuo pačiu
laiku pakeista šilta duona.

8 Tą dieną ten buvo vienas iš Sau-
liaus pareigūnų, užlaikytas Viešpaties
akivaizdoje, vardu Doegas Edomitas.
Jis buvo Sauliaus vyriausiasis sker-
džius.

9 Tada Dovydas tarė Ahimelechui:
„Ar nėra čia pas tave kokios ieties ar
kalavijo? Nepasiėmiau nei savo ka-
lavijo, nei jokių ginklų, nes karaliaus
reikalas vertė labai skubėti". 10 „Žiū-
rėk, – atsakė kunigas, – ten, už efodo,
į drabužį įvyniotas *kalavijas Galijoto
– filistino, kurį užmušei Elos slėnyje.
Jei nori jį imti, imk, nes kito, išskyrus
jį, čia nėra". Dovydas atsakė: „Kito to-
kio nėra! Duok jį man!"

11 Dovydas leidosi į kelionę ir tą die-
ną pabėgo nuo Sauliaus. Jis atbėgo pas
Gato karalių Achišą. 12 Achišo dvariš-
kiai sakė jam: „Na! Ar tai ne Dovydas,
krašto karalius? Argi jis nėra tas, *apie
kurį jie dainuoja, šokdami ratelius:

'Saulius užmušė tūkstančius,
o Dovydas – dešimtis tūkstančių'?"

13 Tuos žodžius Dovydas paėmė į
širdį ir *Gato karaliaus Achišo labai
bijojo. 14 Užtat kada tik būdavo tarp jų,
*apsimesdavo bepročiu ir jiems ban-
dant jį sutramdyti elgdavosi kaip pa-
mišėlis: kleizodavo ženklus ant miesto
vartų ir varvindavo seiles sau į barzdą.
Galop Achišas tarė savo dvariškiams:
„Jūs matote, kad tas vyras pamišęs!
Tad kodėl reikėjo jį pas mane atvesti?
15 Nejau man trūksta pamišėlių, kad at-
vedėte šį vyruką prieš mane maivytis?
Argi turėtų toks įeiti į mano namus?"

22 Dovydas iš ten išėjo ir *pa-
bėgo į Adulamo olą. Išgirdę
apie tai jo broliai ir visi tėvo namai su-
ėjo ten pas jį. 2 Kas tik buvo nuskurdęs
ar prasiskolinęs, ar apkartintos širdies,
dėjosi prie jo. Jis tapo jų vadu. Su juo
buvo apie keturis šimtus vyrų.

3 Iš ten Dovydas nuėjo į Moabo Mic-
pę. Moabo karaliui jis tarė: „Prašyčiau
leisti mano tėvui ir motinai ateiti pas
tave, kol sužinosiu, ką Dievas nori man
daryti". 4 Jis paliko juos pas Moabo ka-
ralių, ir jie gyveno pas jį visą laiką, kol
Dovydas buvo savo tvirtovėje. 5 Tačiau
pranašas Gadas tarė Dovydui: „Nesė-
dėk tvirtovėje! Tuojau pat eik į Judo
žemę!" Taigi Dovydas paliko tvirtovę
ir nuėjo į Hereto mišką.

6 Saulius išgirdo, kad Dovydas ir su
juo buvę vyrai aptikti. Tuomet Saulius
sėdėjo Gibėjoje po tamarisku ant kal-
vos su ietimi rankoje, apsuptas visų
savo dvariškių. 7 Aplink stovintiems
dvariškiams Saulius tarė: „Klausyki-
te, benjaminai! Ar Jesės sūnus duos
kiekvienam iš jūsų laukų ir vynuogy-
nų? Ar padarys jus visus tūkstanti-
ninkais ir šimtininkais? 8 Ar tai dėl to
prieš mane susimokėte? Juk niekas
man nepasako, kad mano sūnus susi-
dėjo su Jesės sūnumi, nė vienas iš jūsų

21,6 T. y. susilaikę nuo lytinių santykių.

21,7 *Kun 24,5-9*

21,10 *1 Sam 17,51*

21,12 *1 Sam 18,7; 29,5*

21,13 *Ps 56 Antraštė*

21,14 *Ps 34 Antraštė*

22,1 *Ps 57 Antraštė; Ps 142 Antraštė*

nesirūpina manimi ir nepasako, kad
mano sūnus sukurstė mano tarną ty-
koti manęs iš pasalų, kaip šiandien jis
ir daro“. 9 *Doegas Edomitas, stovėjęs
tarp Sauliaus dvariškių, atsiliepdamas
tarė: „Aš mačiau Jesės sūnų, atėjusį į
Nobą pas Ahitubo sūnų Ahimelechą.
10 Jo labui jis teiravosi VIEŠPATIES, ap-
rūpino jį maistu ir atidavė filistino Ga-
lijoto kalaviją“.
11 Karalius pasiuntė pašaukti Ahitu-
bo sūnų Ahimelechą ir visus kunigus,
priklausiusius jo tėvo namams Nobe.
Jie visi atėjo pas karalių. 12 Tada kara-
lius tarė: „Klausykis atidžiai, Ahitubo
sūnau!“ – „Aš čia, mano viešpatie!“ –
atsiliepė šis. 13 Saulius klausė jo: „Kodėl
prieš mane susimokėte, tu ir Jesės sū-
nus? Tu davei jam duonos bei kalaviją
ir teiravaisi Dievo jo labui, kad jis prieš
mane sukiltų ir tykotų manęs iš pasa-
lų, kaip šiandien jis ir daro!“
14 Atsakydamas karaliui, Ahimele-
chas tarė: „Kuris iš visų tavo dvariškių
yra toks ištikimas kaip Dovydas? Jis
karaliaus žentas, tavo asmens sargy-
bos vadas ir gerbiamas tavo namuose.
15 Ar pirmąkart aš teiravausi Dievo jo
labui? Jokiu būdu ne! Tegu karalius ne-
prikiša kaltės savo tarnui ar kam nors
iš mano tėvo namų, nes tavo tarnas
nieko – nei mažai, nei daug – apie tai
nežinojo“. 16 Bet karalius tarė: „Ahime-
lechai, tu mirsi! Tu ir visi tavo namai!“
17 Ir karalius įsakė aplink jį stovinčiai
asmens sargybai: „Pulkite! Užmuški-
te VIEŠPATIES kunigus, nes ir jų rankos
su Dovydu! Jie žinojo, kad jis bėglys,
bet man nepranešė“. Bet karaliaus
tarnai nenorėjo pakelti rankos prieš
VIEŠPATIES kunigus. 18 Tuomet karalius
tarė Doegui: „Tu, Doegai, išdrįsk! Pulk
kunigus!“ Doegas Edomitas paėjėjo
pirmyn ir pats puolė kunigus. Tą die-
ną jis užmušė aštuoniasdešimt penkis
vyrus, nešiojusius lininį efodą. 19 Nobą
– kunigų miestą – jis ištiko kalaviju; vy-
rus ir moteris, vaikus ir kūdikius, jau-
čius, asilus ir avis – visa jis ištiko ka-
laviju.
20 Bet vienas Ahitubo sūnaus Ahi-
melecho sūnus, vardu Abjataras, iš-
sigelbėjo ir nubėgo pas Dovydą. 21 Kai
Abjataras pranešė Dovydui, kad Sau-
lius išžudė VIEŠPATIES kunigus, 22 Do-
vydas tarė Abjatarui: „Tą dieną ten
buvo Doegas Edomitas; aš žinojau, jog
jis tikrai išduos Sauliui. Laikau save
kaltu už visų gyvybę tavo tėvo namuo-
se. 23 Gyvenk su manimi ir nebijok, nes
kas ieškotų tavo gyvasties, turės ieško-
ti ir mano gyvasties. Su manimi būsi
saugus“.

Dovydas Keiloje ir Horešoje

23 Dovydui buvo pranešta: „Žiū-
rėk, filistinai puola Keilą ir
plėšia klojimus“. 2 Dovydas kláusė
VIEŠPATIES, teiraudamasis: „Ar turiu
eiti ir pulti tuos filistinus?“ VIEŠPATS
atsakė Dovydui: „Eik filistinų pulti ir
išgelbėk Keilą“. 3 Bet Dovydo vyrai sakė
jam: „Žiūrėk, mes bijome net čia, Judo
žemėje! O kas bus tada, kai nueisime į
Keilą kovoti su filistinais?“ 4 Tada Do-
vydas vėl teiravosi VIEŠPATIES. VIEŠPATS
jam atsakė: „Taip! Tuojau pat žygiuok
į Keilą, nes aš įduosiu filistinus tau į
rankas“. 5 Dovydas ir jo vyrai nuėjo į
Keilą ir kovojo su filistinais. Jis išsivarė
jų galvijus ir laimėjo prieš juos didelę
pergalę. Taip Dovydas išgelbėjo Keilos
gyventojus.
6 Atbėgęs pas Dovydą į Keilą, Ahi-
melecho sūnus Abjataras atėjo su efo-
du rankoje.
7 Sauliui buvo pranešta, kad Do-
vydas yra atėjęs į Keilą. „Dievas įdavė
man jį į rankas, – sakė sau Saulius, –
nes įeidamas į miestą su vartais ir vel-
kėmis, jis užsidarė narve“. 8 Saulius pa-
šaukė visas karines pajėgas prie ginklų
– žygiuoti į Keilą ir apsupti Dovydą ir jo
vyrus. 9 Sužinojęs, kad Saulius rengia

22,9-10 *Ps 52 Antraštė*

jam pikta, Dovydas paliepė kunigui
Abjatarui: „Atnešk efodą!“ [10] Tuomet
Dovydas tarė: „O, VIEŠPATIE, Izraelio
Dieve, tavo tarnas išgirdo, kad Saulius
rengiasi ateiti į Keilą ir dėl manęs su-
naikinti miestą. [11] Ar Saulius ateis, kaip
tavo tarnas yra girdėjęs? O, VIEŠPATIE,
Izraelio Dieve, maldauju tave, pasa-
kyk savo tarnui“. – „Ateis,“ – atsakė
VIEŠPATS. [12] Tuomet Dovydas klau-
sė: „Ar Keilos didžiūnai išduos mane
ir mano vyrus Sauliui?“ – „Išduos,“
– atsakė VIEŠPATS. [13] Tada Dovydas ir
jo vyrai, kurių buvo apie šešis šimtus,
tuojau paliko Keilą ir klajojo iš vienos
vietos į kitą. Kai Sauliui buvo pranešta,
kad Dovydas pabėgo iš Keilos, jis nu-
traukė žygį.

[14] Dovydas gyveno Judo dykumos
tvirtovėse; gyveno Zifo dykumos aukš-
tumose. Saulius nuolat jo ieškojo, bet
Dievas neįdavė Dovydo jam į rankas.

[15] Būdamas Horešoje, Zifo dykumo-
je, Dovydas sužinojo, kad Saulius išė-
jęs tykoti jo gyvybės. [16] Kartą Sauliaus
sūnus Jehonatanas atėjo į Horešą pas
Dovydą ir pastiprino jo ranką Dievo
vardu. [17] Sakė jam: „Nebijok, nes mano
tėvo Sauliaus ranka niekada tavęs ne-
palies. Tu būsi Izraelio karalius, o aš
būsiu antras po tavęs. Net mano tėvas
Saulius žino, kad taip yra“. [18] Tada jiedu
*sudarė sandorą VIEŠPATIES akivaizdo-
je. Dovydas pasiliko Horešoje, o Jeho-
natanas sugrįžo į namus.

Zifo gyventojų klasta

[19] Keletas *Zifo gyventojų atėjo pas
Saulių į Gibėją ir tarė: „Dovydas slaps-
tosi tarp mūsų Horešos tvirtovėse prie
Hachilos kalvos į pietus nuo Ješimono.
[20] Tad, karaliau, kada tik panorėsi atei-
ti, ateik! Mes savo ruožtu įduosime jį
karaliui į rankas“. [21] Saulius atsakė:
„Būkite VIEŠPATIES palaiminti už man
parodytą užuojautą! [22] Prašau grįžti ir
dar kartą ištirti. Tiksliai sužinokite,
kur yra jo lankoma lindynė ir kas jį ten
matė, nes man pranešta, kad jis labai
klastingas. [23] Apžiūrėkite ir sužinokite
visas lindynes, kuriose jis yra slapstę-
sis, ir sugrįžkite pas mane, kai būsite
tikri. Tada aš eisiu su jumis ir, jei jis yra
toje srityje, suieškosiu jį tarp visų Judo
kilčių“. [24] Jie tuojau iškeliavo į Zifą pir-
ma Sauliaus.

Dovydas ir jo vyrai buvo Maono dy-
kumoje, Araboje, į pietus nuo Ješimo-
no. [25] Sauliui ir vyrams atėjus jo ieško-
ti, apie tai buvo pranešta Dovydui. Jis
nusileido prie uolos Maono dykumo-
je. Tai išgirdęs, Saulius vijosi Dovydą į
Maono dykumą. [26] Saulius skynėsi sau
kelią vienu kalno šlaitu, o Dovydas ir jo
vyrai buvo kitoje kalno pusėje. Dovydui
skubant pabėgti nuo Sauliaus, o Sauliui
ir jo vyrams stengiantis apsupti Dovydą
bei jo vyrus ir juos sugauti, [27] pas Saulių
atėjo pasiuntinys ir tarė: „Skubėk į žygį,
nes filistinai užpuolė kraštą!“ [28] Tad
Saulius liovėsi vytis Dovydą ir nužygia-
vo prieš filistinus. Užtat ta vieta ir buvo
pavadinta Pabėgimo uola.

Dovydas pasigaili Sauliaus

24 Iš ten Dovydas užkopė į En Gedį
ir apsistojo jo kalnų tvirtovėse.
[2] Kai nuvijęs filistinus Saulius sugrįžo,
jam buvo pranešta: „Žiūrėk, Dovydas
yra En Gedžio dykumoje“. [3] Tada Sau-
lius, pasiėmęs iš viso Izraelio tris tūks-
tančius rinktinių vyrų, išėjo ieško-
ti *Dovydo bei jo vyrų Laukinių ožkų
uolų kryptimi. [4] Jis atėjo prie avidžių
šalia kelio. Ten buvo ola, ir Saulius įėjo
į ją nusilengvinti. O Dovydas ir jo vyrai
sėdėjo olos gale.

[5] Dovydo vyrai tarė jam: „Žiūrėk, štai
diena, apie kurią VIEŠPATS tau kalbėjo:
'Aš įduosiu tavo priešą tau į rankas.
Gali pasielgti su juo, kaip tau patinka'“.

23,18 *1 Sam 18,3*
23,19 *Ps 54 Antraštė*
24,3 *Ps 57 Antraštė; Ps 142 Antraštė*

Dovydas prislinko ir vogčiomis atpjo-
vė Sauliaus skraistės skverną. 6 Bet po
to Dovydui gėlė širdis, kam jis nupjo-
vė Sauliaus skraistės skverną. 7 „Tegu
VIEŠPATS mane apsaugo, – sakė jis savo
vyrams, – kad aš drįsau padaryti tokį
dalyką savo viešpačiui – VIEŠPATIES pa-
teptajam, pakeldamas ranką prieš jį.
Juk jis – VIEŠPATIES pateptasis!“ 8 Tais
žodžiais Dovydas smarkiai sudraudė
savo vyrus ir Sauliaus užpulti jiems
neleido.

Saulius paliko olą ir nuėjo savo ke-
liu. 9 Po to ir Dovydas pakilo ir išėjęs iš
olos pašaukė Saulių: „Mano valdove,
karaliau!“ Sauliui atsigręžus pasižiū-
rėti, Dovydas su didžia pagarba žemai
nusilenkė. 10 Sauliui Dovydas tarė: „Ko-
dėl klausai žodžių žmonių, kurie sako:
‘Žiūrėk, Dovydas nori tau pikta pada-
ryti’? 11 Savo akimis gali dabar matyti,
kad VIEŠPATS šiandien oloje buvo įda-
vęs tave man į rankas. Nors jie ir ragi-
no tave užmušti, aš tavęs pasigailėjau.
Tariau sau: ‘Rankos prieš savo valdovą
nepakelsiu, nes jis VIEŠPATIES patepta-
sis’. 12 Žiūrėk, mano tėve, gerai pasižiū-
rėk į savo skraistės skverną mano ran-
koje, nes pjaudamas skverną nuo tavo
skraistės aš tavęs neužmušiau! Tad gali
tikrai žinoti ir matyti, kad mano ran-
kose nėra nieko pikta ir maištinga. Aš
nesu tau nusidėjęs, nors tu mane ir
vejiesi, norėdamas užmušti. 13 Tebūna
VIEŠPATS mūsų teisėjas! Tegu jis pats
tau atkeršija už mane, bet mano ranka
nebus pakelta prieš tave! 14 Kaip sako
sena patarlė: ‘Nedori darbai ateina iš
nedorėlių!’ Mano ranka nebus pakelta
prieš tave. 15 Prieš ką stojo Izraelio ka-
ralius? Ką jis vejasi? Nustipusį šunį ar
vienišą blusą? 16 Tad tebūna VIEŠPATS
teisėjas, tegu teisia mane ir tave! Tegu
jis įsidėmi, tegu mano bylą apgina ir
tegu mane prieš tave pateisina!“

17 Dovydui baigus sakyti Sauliui vi-
sus tuos dalykus, Saulius tarė: „Ar tai
tavo balsas, mano sūnau Dovydai?“
Ir Saulius balsu pravirko. 18 „Ne aš,
bet tu teisus, – tarė jis Dovydui, – nes
man atmokėjai gerumu, o aš tau mo-
kėjau piktumu. 19 Taip, tu ką tik paro-
dei, kaip kilniai elgeisi su manimi, nes
VIEŠPAČIUI įdavus mane tau į rankas tu
manęs neužmušei. 20 Kai žmogus už-
klumpa savo priešą, argi jis leidžia jam
eiti sveikam savo keliu? Tegu VIEŠPATS
atlygina tau gerumu už tai, ką tu man
šiandien padarei. 21 Dabar, tikėk ma-
nimi, aš žinau, kad tu tikrai tapsi ka-
raliumi ir kad karaliavimas Izraelyje
pereis į tavo rankas. 22 Tad prisiek man
VIEŠPAČIU, kad po manęs nesunaikinsi
mano palikuonių ir neištrinsi iš mano
tėvo namų mano vardo“. 23 Dovydas
prisiekė Sauliui.

Tada Saulius sugrįžo į namus, o Do-
vydas ir jo vyrai užkopė į kalnų tvirto-
vę.

Dovydas ir Abigailė

25 Samuelis mirė, ir visas Izraelis
susirinko jo apraudoti. Jis buvo
palaidotas savo namuose prie Ramos.

Tada Dovydas nuėjo į Parano dyku-
mą.

2 Maone gyveno žmogus, kurio
nuosavybė buvo Karmelyje. Tas žmo-
gus buvo labai turtingas. Jis turėjo tris
tūkstančius avių ir tūkstantį ožkų.
Tuo metu jis kirpo avis Karmelyje.
3 Žmogaus vardas buvo Nabalas, o jo
žmonos vardas – Abigailė. Moteris
buvo protinga ir graži, bet vyras buvo
šiurkštus žmogus ir nedorėlis. Jis buvo
iš Kalebo kilties. 4 Būdamas dykumo-
je, Dovydas išgirdo, kad Nabalas kerpa
savo avis. 5 Dovydas pasiuntė dešimt
vaikinų. Vaikinams Dovydas nurodė:
„Pakilkite į Karmelį. Nuėję pas Naba-
lą, pasveikinkite jį mano vardu. 6 Saky-
kite taip: ‘Ilgiausių metų! Ramybė tau,
tavo namams ir viskam, ką turi! 7 Gir-
džiu, kad dabar kerpi avis. Kaip žinai,
tavo piemenys buvo su mumis, mes jų
neskriaudėme, ir jie nieko nepasigedo

per visą laiką, kol buvo Karmelyje.
8 Prašom paklausti savo vaikinų, ir jie
tau pasakys. Todėl teranda mano vai-
kinai malonę tavo akyse, nes atėjome
šiuo ypatingu metu. Prašyčiau duoti,
ką tik turi po ranka, savo tarnams ir
savo sūnui Dovydui'".

9 Dovydo vaikinai nuėję pakarto-
jo visus tuos žodžius Nabalui Dovydo
vardu. Jiems nutilus, 10 Nabalas Dovy-
do tarnams atsakė: „Kas tas Dovydas?
Kas tas Jesės sūnus? Dabar daug vergų,
kurie bėga nuo savo šeimininkų. 11 Ne-
jau imsiu duoną, vandenį bei mėsą,
kurią paskerdžiau savo kirpėjams, ir
duosiu nežinia iš kur atėjusiems vy-
rams?" 12 Dovydo vaikinai grįžo nueitu
keliu. Sugrįžę jam visa tai papasakojo.
13 Dovydas tarė savo vyrams: „Visi pri-
sisekite kalavijus!" Kiekvienas jų prisi-
segė kalaviją, ir pats Dovydas prisisegė
kalaviją. Apie keturis šimtus vyrų lei-
dosi eiti su Dovydu, o du šimtai pasili-
ko prie daiktų.

14 Nabalo žmonai Abigailei vienas iš
Nabalo vaikinų pasakė: „Žiūrėk, Dovy-
das atsiuntė iš dykumos pasiuntinius
pasveikinti mūsų šeimininką, o jis juos
labai įžeidė. 15 Tačiau tie vyrai buvo
mums labai geri, neskriaudė mūsų, ir
mes nieko nepasigedome per visą lai-
ką, kol klajojome su jais, būdami gam-
tos prieglobstyje. 16 Siena mums jie
buvo ir naktį, ir dieną – visą laiką, kai
buvome su jais, ganydami avis. 17 Tad
žinok tai ir pagalvok, ką turėtumei da-
ryti, nes nelaimė tikrai gresia mūsų
šeimininkui ir visiems jo namams. Jis
toks niekšingas žmogus, kad niekas
negali su juo susikalbėti".

18 Abigailė skubiai paėmė du šimtus
kepalų duonos, du vynmaišius vyno,
penkias jau iškeptas avis, penkis sai-
kus pagruzdintų grūdų, šimtą kekių
razinų ir du šimtus plokštainių iš figų.
Sukrovusi ant asilų, 19 ji tarė savo vai-
kinams: „Eikite pirma manęs. Aš sek-
siu iš paskos". Bet savo vyrui Nabalui
ji nieko nesakė. 20 Atsitiko taip, kad jai
jojant ant asilo ir leidžiantis žemyn
kalno tarpekliu Dovydas ir jo vyrai lei-
dosi žemyn jos link. Ji susitiko su jais.
21 Dovydas buvo ką tik pasakęs: „Iš tik-
rųjų be reikalo taip saugojau to žmo-
gaus nuosavybę dykumoje, kad niekas
nepražuvo iš to, kas jam priklausė, nes
dabar jis man atsilygino piktu už gerą!
22 Tegu Dievas tai padaro ir dar tepride-
da Dovydo priešams, jei dar prieš rytui
išauštant aš palikčiau gyvą bent vieną
vyriškį iš tų, kurie jam priklauso".

23 Pamačiusi Dovydą, Abigailė skubiai
nulipo nuo asilo ir puldama kniūbs-
čia prieš Dovydą nusilenkė iki žemės.
24 Parpuolusi prie jo kojų, ji maldavo:
„Tekrinta tik ant manęs, mano viešpa-
tie, ši kaltė! Prašau leisti tavo tarnai-
tei kalbėti ir išklausyti tavo tarnaitės
žodžių. 25 Prašau, mano viešpatie, ne-
kreipti dėmesio į Nabalą – tą niekšin-
gą žmogų, nes koks jo vardas, toks jis
ir yra! Jo vardas reiškia 'kvailys', ir jis
yra kvailas. O aš, tavo tarnaitė, nema-
čiau savo viešpaties vaikinų, kuriuos
tu siuntei.

26 Tad dabar, mano viešpatie, kaip
gyvas VIEŠPATS ir kaip tu gyvas, ka-
dangi VIEŠPATS sulaikė tave nuo krau-
jo kaltės ir nuo keršto tavo paties ran-
ka, tegu tavo priešai ir ieškantys pikta
mano viešpačiui tampa kaip Nabalas.
27 O dabar ši dovana, kurią tavo tarnai-
tė atnešė savo viešpačiui, tegu būna
duota vaikinams, sekantiems mano
viešpatį. 28 Prašau atleisti tavo tarnai-
tės nusižengimą, nes VIEŠPATS tikrai
suteiks mano viešpačiui išliekančius
namus dėl to, kad mano viešpats ko-
voja VIEŠPATIES kovas, ir jokio pikto
neturi būti rasta tavyje per visą tavo
gyvenimą. 29 Jei pakiltų žmogus ta-
vęs persekioti ir tavo gyvybės ieško-
ti, mano viešpaties gyvybė bus įrišta
į gyvųjų ryšulėlį VIEŠPATIES, tavo Die-
vo, globoje, bet gyvybę tavo priešų jis
nusvies tarsi svaidykle. 30 Kai VIEŠPATS

bus įvykdęs mano viešpačiui visa gera, ką yra pažadėjęs, ir bus paskyręs tave Izraelio valdovu, 31 mano viešpaties širdis bus laisva nuo sielojimosi ir graužimosi už be reikalo išlietą kraują ar savo ranka įvykdytą kerštą. O kai VIEŠPATS bus suteikęs mano viešpačiui sėkmę, atsimink savo tarnaitę".

32 Dovydas tarė Abigailei: „Tebūna palaimintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsiuntęs tave šiandien manęs pasitikti! 33 Tebūna pagirta tavo sveika nuožiūra, ir palaiminta būk tu, sulaikiusi mane šiandien nuo kraujo kaltės ir keršijimo savo paties ranka! 34 Juk kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, sulaikęs mane daryti tau pikta, jei nebūtumei skubėjusi ir atėjusi manęs pasitikti, tikrai dar prieš rytui auštant nė vieno vyriškio nebūtų išlikę Nabalui". 35 Tada Dovydas priėmė iš jos rankų, ką ji buvo atnešusi, ir tarė jai: „Eik ramybėje į savo namus! Tikėk manimi, aš paklausiau tavo balso ir įvykdžiau tavo prašymą".

36 Abigailė parėjo namo pas Nabalą. Žiūri, jis kelia vaišes, tarsi karaliaus puotą, savo namuose. Nabalas buvo linksmai nusiteikęs. Jis buvo visiškai girtas. Iki ryto ji jam ničnieko nesakė. 37 Kitą rytą, kai vynas buvo iš Nabalo išgaravęs, žmona papasakojo jam visa, kas buvo įvykę. Širdis jam apmirė krūtinėje, ir jis tarsi suakmenėjo. 38 Praslinkus maždaug dešimt dienų, VIEŠPATS ištiko Nabalą, ir jis numirė. 39 Išgirdęs, kad Nabalas mirė, Dovydas tarė: „Tebūna palaimintas VIEŠPATS, kuris atlygino Nabalui už man padarytą įžeidimą ir savo tarną sulaikė nuo pikto! VIEŠPATS grąžino Nabalo nedorus darbus jam pačiam ant galvos". Tada Dovydas išsiuntė pas Abigailę pasiuntinius prašyti jos rankos, imti ją žmona. 40 Atėję pas Abigailę į Karmelį, Dovydo tarnai tarė jai: „Dovydas pasiuntė mus pas tave paimti tave jam žmona". 41 Ji pakilo ir nusilenkusi veidu ligi žemės tarė: „Laikykite savo tarnaitę verge plauti mano viešpaties tarnų kojas". 42 Abigailė skubiai atsikėlė, sėdusi ant asilo, išjojo drauge su savo penkiomis tarnaitėmis paskui Dovydo pasiuntinius ir tapo jo žmona.

43 Dovydas buvo paėmęs žmona Ahinoamą iš Jezreelio. Tad abi jos tapo jo žmonomis. 44 Saulius savo dukterį Mikalę – Dovydo žmoną – buvo atidavęs žmona Laišo sūnui Palčiui iš Galimų.

Dovydas vėl pasigaili Sauliaus

26 *Zifo žmonės atėjo pas Saulių į Gibėją ir sakė: „Dovydas slapstosi Hachilos kalvoje priešais Ješimoną". 2 Saulius tuojau pat nužygiavo į Zifo dykumą drauge su trim tūkstančiais rinktinių Izraelio vyrų ieškoti Dovydo Zifo tyruose. 3 Stovyklą Saulius įsirengė prie kelio ant Hachilos kalvos priešais Ješimoną. O Dovydas tuo metu laikėsi dykumoje. Pastebėjęs, kad Saulius atžygiavo į dykumą jo ieškoti, 4 Dovydas pasiuntė žvalgus ir sužinojo, kad Saulius tikrai atvykęs. 5 Tada pats Dovydas nuėjo į vietą, kur buvo Sauliaus stovykla. Dovydas išžvalgė vietą, kur miegojo Saulius drauge su Nero sūnumi Abneru, savo kariuomenės vadu. Saulius miegojo užkardos viduje, o kariai buvo išsidėstę aplink jį.

6 Dovydas kreipėsi į hetitą Ahimelechą ir Cerujos sūnų Abišajį, Joabo brolį, tardamas: „Kas nusileis su manimi į Sauliaus stovyklą?" Abišajas atsakė: „Aš leisiuosi su tavimi". 7 Dovydas ir Abišajas atėjo prie karių nakčia ir žiūri: Saulius kietai miega užkardos viduje, jo ietis įsmeigta į žemę prie jo galvos, o Abneras ir kariai miega aplink jį. 8 „Šiandien VIEŠPATS įdavė tau į rankas tavo priešą! – tarė Abišajas Dovydui. – Leisk man vienu ieties smūgiu

26,1 *Ps 54 Antraštė*

prismeigti jį prie žemės. Dusyk smog-
ti man nereikės". 9 Bet Dovydas atsakė
Abišajui: „Neužmušk jo, nes kas gali
pakelti ranką prieš VIEŠPATIES patep-
tąjį ir būti be kaltės?" 10 Dovydas tęsė:
„Kaip VIEŠPATS gyvas, pats VIEŠPATS iš-
tiks jį arba kai ateis jo diena mirti, arba
kai nužygiuos į mūšį ir žus. 11 Tesaugo
mane VIEŠPATS, kad aš nepakelčiau
rankos prieš VIEŠPATIES pateptąjį. Tad
paimk ietį, esančią jam prie galvos, bei
vandens ąsotį, ir eikime sau". 12 Taigi
Dovydas pasiėmė ietį bei vandens ąso-
tį, buvusius Sauliui prie galvos, ir jie-
du pasitraukė. Nė vienas to nematė ir
nepajuto, nė vienas nepabudo, nes visi
miegojo. Kietas miegas iš VIEŠPATIES
buvo juos apėmęs.

13 Perėjęs į kitą šlaitą, Dovydas atsi-
stojo ant tolimos kalvos viršūnės. Tarp
jų buvo didelis nuotolis. 14 Dovydas
pašaukė karius ir Nero sūnų Abnerą,
tardamas: „Abnerai! Ar neatsiliepsi?"
Atsiliepdamas Abneras sušuko: „Kas
tu esi, kad rėkauji karaliui?" 15 Dovydas
tarė Abnerui: „Tu vyras ar ne? Kito,
kaip tu, nėra Izraelyje! Tad kodėl ne-
budėjai prie savo viešpaties karaliaus?
Juk vienas iš karių atėjo karaliaus, tavo
viešpaties, užmušti! 16 Ką padarei, nėra
gera! Kaip gyvas VIEŠPATS, esate ver-
ti mirties bausmės, nes nebudėjote
prie savo viešpaties – prie VIEŠPATIES
pateptojo. Apsižvalgyk! Kur karaliaus
ietis ar vandens ąsotis, buvęs jam prie
galvos?"

17 Pažinęs Dovydo balsą, Saulius
klausė: „Ar tai tavo balsas, mano sū-
nau Dovydai?" – „Tai mano balsas,
o karaliau, mano viešpatie", – atsa-
kė Dovydas 18 ir pridūrė: „Kodėl mano
viešpats persekioja savo tarną? Ką aš
padariau? Kuo nusikaltau? 19 Prašau
viešpatį karalių paklausyti savo tarno
žodžių. Jei pats VIEŠPATS sukurstė tave
prieš mane, tegu jis priima atnašos
kvapą. Bet jei tai žmonės, tebūna jie
VIEŠPATIES prakeikti, nes taip toli mane
išvarė, kad šiandien aš negaliu turė-
ti savo dalies VIEŠPATIES pavelde, tar-
si man sakytų: 'Eik ir tarnauk kitiems
dievams'. 20 Tad tegu nekrinta mano
kraujas ant žemės, toli nuo VIEŠPATIES
Artumo, nes Izraelio karalius išėjo ieš-
koti vienos blusos, tarsi medžioti ku-
rapkos kalvose".

21 O Saulius atsakė: „Nusidėjau! Su-
grįžk, mano sūnau Dovydai; daugiau
niekada tau pikta nedarysiu, žinoda-
mas, kad šiandien tu branginai mano
gyvastį. Taip, aš elgiausi kvailai ir da-
riau didelę klaidą". 22 Atsakydamas
Dovydas tarė: „Štai ietis, o karaliau!
Atsiųsk vaikiną jos paimti. 23 VIEŠPATS
atlygina kiekvienam, kuris yra teisus ir
ištikimas. Šiandien VIEŠPATS įdavė tave
man į rankas, bet aš nepakėliau ran-
kos prieš VIEŠPATIES pateptąjį. 24 Žiū-
rėk, kaip šiandien tavo gyvastis buvo
brangi mano akyse, taip brangi tebūna
mano gyvastis VIEŠPATIES akyse ir teiš-
gelbsti jis mane iš visų pavojų". 25 Sau-
lius tarė Dovydui: „Būk palaimintas,
mano sūnau Dovydai! Tu daug pasiek-
si, tau visada seksis!"

Tada Dovydas nuėjo savo keliu, o
Saulius sugrįžo namo.

Dovydas pas filistinus

27 „Vieną dieną, – širdyje sau sakė
Dovydas, – aš tikrai žūsiu nuo
Sauliaus rankos. Nieko geresnio man
nelieka, kaip gelbėtis filistinų kraš-
te. Tada Saulius nustos manęs ieško-
ti visoje Izraelio žemėje, ir aš išsigel-
bėsiu iš jo rankų". 2 Dovydas leidosi į
kelionę drauge su šešiais šimtais savo
vyrų ir perėjo pas Maocho sūnų Gato
karalių Achišą. 3 Dovydas ir jo vyrai
gyveno pas Achišą Gate, kiekvienas
su savo šeima, o Dovydas – su savo
dviem žmonomis: Ahinoama Jezree-
liete ir Nabalo našle Abigaile iš Kar-
melio. 4 Kai Sauliui buvo pranešta, kad
Dovydas pabėgo į Gatą, jis daugiau jo
nebeieškojo.

5 Dovydas kreipėsi į Achišą: „Jei ra-
dau malonę tavo akyse, tegu būna man
duota vieta gyventi viename iš mieste-
lių. Kam gi turėtų tavo tarnas gyventi
su tavimi karališkajame mieste?“ 6 Tą
dieną Achišas jam davė Ciklagą. Užtat
Ciklagas ir priklauso Judo karaliams iki
šios dienos. 7 Filistinų žemėje Dovydas
išgyveno vienerius metus ir keturis
mėnesius.

8 Dovydas ir jo vyrai eidavo ir užpul-
davo gešūriečius, girzus ir amalekiečius
– tautas, gyvenusias krašte nuo Telamo
iki pat Šūro ir Egipto žemės. 9 Užpuolęs
kokią nors vietovę, Dovydas nepalikda-
vo gyvo nei vyro, nei moters, pasigrob-
davo kaimenes ir bandas, asilus, kupra-
nugarius bei drabužius ir sugrįždavo
pas Achišą. 10 Kai Achišas klausdavo:
„Kur šiandien darei žygį?“ – Dovydas
atsakydavo: „Prieš jerachmeelitų kilties
Negebą“ – arba: „Prieš kainitų Negebą“.
11 Dovydas nepalikdavo gyvo nei vyro,
nei moters parvesti į Gatą, nes sakė sau:
„Jie galėtų mus išduoti ir pasakyti: 'Do-
vydas tai ir tai padarė'“. Taip Dovydas
darė, ir toks buvo jo paprotys visą laiką,
kol gyveno filistinų žemėje. 12 Achišas
Dovydu pasitikėjo. „Jo tauta Izraelis ti-
krai jo nekenčia, – sakė sau, – jis amži-
nai bus man pavaldus“.

Saulius ir En Doro žynė

28 Atsitiko taip, kad tomis dieno-
mis filistinai sutelkė pajėgas
mūšiui su Izraeliu. Achišas tarė Dovy-
dui: „Dabar, savaime suprantama, tu
ir tavo vyrai turite žygiuoti su mano
pajėgomis“. – 2 „Puiku! Tu greitai pa-
matysi, ką tavo tarnas gali padaryti“,
– atsakė Dovydas Achišui. Tada Achi-
šas tarė Dovydui: „Labai gerai! Paskir-
siu tave savo asmens sargybiniu visam
gyvenimui“.

3 O *Samuelis jau buvo miręs. Visas
Izraelis buvo jį apraudojęs ir palaido-
jęs Ramoje, jo paties mieste. Saulius
buvo išvaręs iš krašto *vėlių iššaukėjus
ir žynius.

4 Filistinai susitelkė ir atžygiavę prie
Šunemo įsirengė stovyklą. Saulius su-
rinko visą Izraelį. Jie įsirengė stovyklą
prie Gilbojos. 5 Pamatęs filistinų sto-
vyklą, Saulius išsigando. Širdis jam
drebėjo iš išgąsčio. 6 Saulius teiravosi
VIEŠPATIES, bet VIEŠPATS jam neatsakė
nei per sapnus, nei per *Urimus, nei
per pranašus. 7 Tuomet Saulius tarė
savo dvariškiams: „Suraskite man mo-
terį, iššaukiančią vėles, pas kurią galė-
čiau nueiti ir pasiteirauti“. Dvariškiai
jam pasakė, kad En Dore yra moteris,
galinti iššaukti vėles.

8 Saulius persirengė, apsivilko kitus
drabužius ir leidosi į kelionę su dviem
vyrais. Jie atėjo pas tą moterį nakčia.
Saulius tarė jai: „Prašyčiau išburti man
per vėlę. Iššauk man tą, kurį pasaky-
siu“. 9 Moteris atsakė: „Be abejo, tu ži-
nai, ką Saulius padarė ir kaip jis išnai-
kino iš krašto vėlių iššaukėjus ir žynius.
Tad kodėl statai žabangas, kad mane
gyvą užmuštum?“ 10 Bet Saulius jai pri-
siekė VIEŠPAČIU: „Kaip gyvas VIEŠPATS,
dėl to tu nebūsi kalta“. 11 Tada moteris
paklausė: „O ką turiu iššaukti?“ Jis at-
sakė: „Iššauk Samuelį“. 12 Pamačiusi Sa-
muelį, moteris sušuko visu balsu. Sau-
liui moteris tarė: „Kodėl mane apgavai?
Tu esi Saulius!“ – 13 „Nebijok, – tarė
Saulius, – ką tu matai?“ Moteris atsakė
Sauliui: „Matau dvasią, kylančią iš že-
mės“. 14 Jis klausė ją: „Kokia jos išvaiz-
da?“ – „Išeina senas vyras, – atsakė ji,
– jis apsigaubęs skraiste“. Tada Saulius
pažino, kad tai Samuelis. Žemai nusi-
lenkdamas, jis puolė kniūbsčias.

15 Samuelis tarė Sauliui: „Kodėl su-
drumstei man ramybę, mane iššauk-
damas?“ – „Man gresia didelis pa-
vojus, – atsakė Saulius, – filistinai

28,3 *1 Sam 25,1*

28,3 *Kun 20,27; Įst 18,10-11*

28,6 *Sk 27,21*

kariauja prieš mane, o Dievas pasitraukė nuo manęs. Jis nebeatsako man nei per pranašus, nei per sapnus. Užtat ir iššaukiau tave, kad pasakytum, ką turėčiau daryti". [16] Samuelis atsakė: „Kodėl klausi manęs? Juk VIEŠPATS pasitraukė nuo tavęs ir tapo tavo priešu! [17] VIEŠPATS padarė tau, kaip jis kalbėjo per mane. *VIEŠPATS išplėšė karalystę iš tavo rankos ir atidavė tavo artimui – Dovydui! [18] *Kadangi nepaklausei VIEŠPATIES balso ir neįvykdei jo degančio pykčio ant Amaleko, VIEŠPATS ir padarė tau tai šiandien. [19] Be to, VIEŠPATS įduos Izraelį drauge su tavimi į rankas filistinams. Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite su manimi. VIEŠPATS įduos ir Izraelio stovyklą filistinams į rankas".

[20] Apimtas siaubo nuo Samuelio žodžių, Saulius tuojau pat sukniubo žemėje. Jam stigo ir jėgų, nes nebuvo nieko valgęs visą dieną ir naktį. [21] Moteris priėjo prie Sauliaus ir, matydama, kad jis siaubo apimtas, tarė: „Žiūrėk, tavo tarnaitė klausė tavo balso. Aš stačiau į pavojų savo gyvybę ir įvykdžiau tavo nurodymus. [22] Dabar prašyčiau, kad ir tu paklausytum savo tarnaitės balso. Leisk man padėti prieš tave riekę duonos. Valgyk, kad turėtumei jėgų eiti savo keliu". [23] Jis atsisakė, tardamas: „Nevalgysiu". Bet dvariškiams ir moteriai prisispyrus raginant, jis paklausė. Jis pakilo nuo žemės ir atsisėdo ant lovos. [24] Moteris turėjo namuose penimą veršiuką. Skubiai jį papjovė. Paėmusi miltų, užminkė ir iškepė neraugintų plokštainių. [25] Ji padėjo visa tai Sauliui bei jo dvariškiams, ir jie pavalgė. Tą pačią naktį jie pakilo ir išėjo.

Filistinai atmeta Dovydą

29 Filistinai telkė visas savo pajėgas prie Afeko, o izraelitai buvo pasistatę stovyklą palei šaltinį prie Jezreelio. [2] Filistinų didžiūnai atžygiavo, kiekvienas eidamas su savo šimtinės ar tūkstančio gretomis. Dovydas ir jo vyrai atžygiavo eisenos gale, eidami su Achišu. [3] Filistinų vadai klausė: „Ką čia veikia tie hebrajai?" Achišas paaiškino filistinų vadams: „Na, tai Dovydas, Izraelio karaliaus Sauliaus tarnas. Jis buvo pas mane metus su viršum, ir aš negaliu jam nieko prikišti nuo to laiko, kai jis pabėgo nuo Sauliaus, iki šios dienos". [4] Filistinų vadai pyko ant jo. „Siųsk tą vyrą atgal, – sakė jam filistinų vadai, – tegrįžta į vietą, kurią esi jam paskyręs. Į mūšį jis su mumis nežygiuos, antraip mūšyje gali tapti mums priešu. Juk kaip kitaip galėtų šis vyrukas atgauti savo valdovo malonę? Ar ne šių vyrų galvomis? [5] *Argi tai ne Dovydas, apie kurį jie šokdami dainuoja:

'Saulius užmušė tūkstančius,
o Dovydas – dešimtis tūkstančių?'"

[6] Tada Achišas, pasišaukęs Dovydą, tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, tu doras vyras, ir man atrodo tinkama, kad žygiuotumei į mūšį ir iš mūšio su manimi, nes neradau tavyje nieko pikta nuo tavo atėjimo pas mane iki šios dienos. Nepaisant to, kiti didžiūnai tavęs nepriima. [7] Tad grįžk atgal ramybėje. Nedaryk nieko, kas būtų pikta filistinų didžiūnų akyse".

[8] Bet Dovydas tarė Achišui: „Ką aš padariau? Ką radai savo tarne nuo dienos, kurią pasirodžiau prieš tave, iki šios dienos, kad negaliu eiti ir kovoti su viešpaties karaliaus priešais?" [9] Atsakydamas Dovydui, Achišas tarė: „Žinau, kad mano akyse esi toks tinkamas, kaip Dievo angelas. Bet, nepaisant to, filistinų vadai pasakė: 'Į mūšį su mumis jis nežygiuos!' [10] Tad atsikelk anksti rytą, tu ir su tavimi atėjusieji tavo valdovo tarnai, ir žygiuok į vietą, kurią tau paskyriau. Neimk į širdį niekingų pastabų, nes buvai tinkamas mano

28,17 *1 Sam 15,28*
28,18 *1 Sam 15,3-9*

29,5 *1 Sam 18,7; 21,11*

tarnyboje! Leiskitės į kelionę anksti rytą, išvykite kai tik prašvis". 11 Tad anksti rytą Dovydas leidosi į kelionę, su savo vyrais grįždamas į filistinų žemę. O filistinai nužygiavo į Jezreelį.

Dovydas nugali amalekiečius

30 Kai trečią dieną Dovydas ir jo vyrai pasiekė Ciklagą, amalekiečiai buvo įsiveržę į Negebą ir Ciklagą. Jie buvo užpuolę Ciklagą ir sudeginę. 2 Jo moteris ir visus, kas buvo jame, žemos kilmės ir kilmingus, jie buvo paėmę į nelaisvę. Nenužudė jų nė vieno, bet pasigrobė ir nuėjo savo keliu. 3 Atėję į miestą, Dovydas ir jo vyrai rado jį sudegintą, o jų žmonas, sūnus ir dukteris išvestas į nelaisvę. 4 Dovydas ir su juo buvę kariai aimanavo ir tol verkė, kol jiems pristigo jėgų verkti. 5 *Ir abi Dovydo žmonos – Ahinoama iš Jezreelio ir Nabalo našlė Abigailė – buvo išvestos į nelaisvę. 6 Dovydui iškilo didelis pavojus, nes kariai grasino užmušti jį akmenimis. Visi kariai buvo įniršę dėl savo sūnų ir dukterų. Bet Dovydas ieškojo jėgų pas VIEŠPATĮ, savo Dievą.

7 Dovydas tarė Ahimelecho sūnui kunigui *Abjatarui: „Atnešk man efodą!" Abjataras atnešė Dovydui efodą. 8 Dovydas teiravosi VIEŠPATIES, klausdamas: „Ar turiu vytis tuos užpuolikus? Ar pasivysiu juos?" Jis atsakė jam: „Vykis, nes tikrai juos pasivysi ir tikrai išgelbėsi!" 9 Tad Dovydas leidosi vytis – jis ir šeši šimtai vyrų, kurie buvo su juo. Jie atėjo į Besoro slėnį, kur paliko pavargusiuosius. 10 Dovydas vijosi toliau – jis ir keturi šimtai vyrų. Du šimtai pasiliko, nes dėl nuovargio nebepajėgė pereiti Besoro slėnio.

11 Laukuose aptikę egiptietį, jie atvedė jį pas Dovydą. Jie davė jam valgyti duonos ir atsigerti vandens; 12 davė ir figų plokštainio gabalą bei dvi kekes razinų. Užvalgęs šis atgavo jėgas. Jis nebuvo nei duonos valgęs, nei vandens gėręs tris dienas ir tris naktis. 13 Tada Dovydas jo paklausė: „Kieno tu? Iš kur esi?" – „Aš esu egiptietis, vieno amalekiečio vergas, – atsakė jis, – mano šeimininkas paliko mane, nes prieš tris dienas aš susirgau. 14 Mes užpuolėme keretų Negebą, Judo Negebą bei Kalebo Negebą ir sudeginome Ciklagą". 15 Dovydas tarė jam: „Ar nuvesi mane pas tą užpuolikų gaują?" Jis atsakė: „Prisiek Dievu, kad manęs neužmuši ar šeimininkui neišduosi, ir nuvesiu tave pas tą užpuolikų gaują".

16 Kai jis nuvedė Dovydą, žiūri: plačiai pasklidę žemėje, jie valgo, geria ir šoka, šventiškai nusiteikę, džiaugdamiesi dideliu grobiu, kurį buvo paėmę iš filistinų krašto ir iš Judo krašto. 17 Dovydas kovėsi su jais nuo sutemų iki kitos dienos vakaro. Nė vienas jų neišsigelbėjo, tiktai keturi šimtai vaikinų, sėdę ant kupranugarių, pabėgo. 18 Dovydas išgelbėjo visa, ką amalekiečiai buvo paėmę. Dovydas išgelbėjo ir abi savo žmonas. 19 Nieko iš jų nepasigedo – mažo ar didelio, sūnų ar dukterų, grobio ar ko kito, kas buvo pagrobta; visa Dovydas atgavo. 20 Be to, Dovydas paėmė visas bandas bei kaimenes, ir, varydami jas pirma jo, žmonės šaukė: „Tai Dovydo grobis!"

21 Dovydui pasiekus anuos du šimtus vyrų, dėl nuovargio nebegalėjusių sekti Dovydo ir paliktų prie Besoro slėnio, jie išėjo pasitikti Dovydo ir su juo esančių karių. Priėjęs prie jų, Dovydas pasisveikino. 22 Tačiau nedori ir niekam tikę vyrai, kurie buvo žygiavę su Dovydu, tarė: „Kadangi jie nėjo su mumis, neduosime jiems nieko iš atimto grobio. Tegu pasiima kiekvienas savo žmoną ir vaikus. Tegu sau eina!" 23 Tačiau Dovydas atsiliepė: „Taip neturite daryti, mano broliai, su tuo, ką VIEŠPATS mums suteikė. Jis mus apsaugojo ir mums į rankas įdavė mus

30,5 *1 Sam 25,42-43*
30,7 *1 Sam 22,20-23*

užpuolusią gaują. 24 Kas galėtų šiuo rei-
kalu su jumis sutikti? Dalis saugančio
daiktus bus tokia pat, kaip dalis einan-
čio į mūšį. Jie visi lygiai dalysis“. 25 Tai-
gi nuo tos dienos iki šiol toks yra įsta-
tas ir įsakas Izraelyje.

26 Pasiekęs Ciklagą, Dovydas pasiun-
tė dalį grobio savo bičiuliams, Judo se-
niūnams, tardamas: „Tai dovana jums
iš paimto grobio iš Viešpaties priešų“.
27 To grobio jis pasiuntė seniūnams
į Betelį, Negebo Ramotą ir Jatyrą, 28 į
Aroerą, Sifmotą ir Eštemoją, 29 Rakalą,
jerachmeelitų kilties miestus ir kainitų
kilties miestus, 30 į Hormą, Bor Ašaną
ir Atachą 31 bei Hebroną – į visas vietas,
kur buvo klajoję Dovydas ir jo vyrai.

Sauliaus mirtis

31 Filistinai stojo į mūšį su Izrae-
liu, o Izraelio vyrai bėgo nuo fi-
listinų. Daug jų krito mirtinai sužeisti
ant Gilbojos kalno. 2 Filistinai pasivijo
Saulių ir jo sūnus. Sauliaus sūnus – Je-
honataną, Abinadabą ir Malkišūvą – fi-
listinai nukovė. 3 Mūšis siautėjo aplink
Saulių. Keletas lankininkų pataikė į jį
ir sunkiai sužeidė. 4 Tuomet Saulius
tarė savo ginklanešiui: „Išsitrauk iš
makštų kalaviją ir nudurk mane, kad
neapipjaustytieji nenudurtų manęs ir
neišjuoktų“. Bet ginklanešys tai dary-
ti atsisakė, nes buvo siaubo apimtas.
Tad Saulius pačiupo savo paties kala-
viją ir krito ant jo. 5 Ir ginklanešys, ma-
tydamas Saulių mirusį, krito ant savo
kalavijo ir mirė su juo. 6 Taigi tą pačią
dieną drauge mirė Saulius, jo trys sū-
nūs ir ginklanešys. 7 Pamatę, kad Izrae-
lio vyrai pabėgo iš mūšio, o Saulius bei
jo sūnūs mirę, kitoje slėnio pusėje ir
Užjordanėje buvę Izraelio vyrai paliko
savo miestus ir bėgo. O filistinai atėjo
ir juos užėmė.

8 Kitą dieną filistinai, atėję žuvusių-
jų apiplėšti, rado Saulių ir jo tris sūnus,
kritusius ant Gilbojos kalno. 9 Jie nu-
kirto jam galvą, paėmė ginklus ir siun-
tė pasiuntinius per visą filistinų kraštą
nunešti gerą žinią savo stabų šventy-
kloms ir žmonėms. 10 Jo ginklai buvo
padėti į Astartės šventyklą, o kūnas
pakabintas ant Bet Šeano sienos. 11 Bet
kai Jabeš Gileado gyventojai išgirdo, ką
filistinai buvo padarę Sauliui, 12 visi jų
ištikimi vyrai leidosi į kelionę ir žygia-
vę visą naktį nuėmė Sauliaus kūną ir
jo sūnų kūnus nuo Bet Šeano sienos.
Parnešę į Jabešą, ten juos sudegino.
13 Tuomet paėmė jų kaulus ir palaido-
jo po tamarisku Jabeše. Jie pasninkavo
septynias dienas.

SAMUELIO ANTRA KNYGA

Samuelio antra knyga (gr. *samouēl B*, lot. *samuelis/samu(h)el II*) kartu su *Samuelio pirma knyga* hebrajų tradicijoje anksčiau sudarė vieną *Samuelio knygą* (hebr. *šemū'ēl*); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, pavadintas *Karalysčių pirma knyga* ir *Karalysčių antra knyga* (gr. *basileiōn B*, lot. *regnorum II*), o lotyniškojoje *Vulgatoje* – *Karalių pirma knyga* ir *Karalių antra knyga* (lot. *regum II*); XV–XVI a. šį paprotį perėmė hebrajų *Biblija*.

Knygoje pasakojama apie Izraelio istorijos įvykius po Sauliaus mirties (1010–975 m. pr. Kr.): Dovydas tampa Judo, o paskui ir Izraelio karaliumi (sk. 1–5), Dievas patvirtina Dovydo dinastiją (sk. 6–7), Dovydas kariauja (sk. 8–10), Dovydas pasiima į žmonas Batšebą (sk. 11–12), Dovydo šeima nesutaria (sk. 13–20), ateina Dovydo senatvė (sk. 21–24).

Dovydas šioje knygoje iškyla kaip idealus karalius, nors ir pasielgiąs neteisingai, bet visada pasirengęs išpažinti savo nuodėmes ir prašyti Dievą atleidimo.

Sauliaus ir Jehonatano apraudojimas

1 Po Sauliaus mirties – Dovydas jau
buvo sugrįžęs nugalėjęs Amaleką
– Dovydas praleido dvi dienas Ciklage.
2 Trečią dieną iš Sauliaus stovyklos
staiga atėjo vyras suplėšytais drabužiais
ir dulkėmis ant galvos. Priėjęs
prie Dovydo, žemai nusilenkdamas,
parpuolė ant žemės. 3 „Iš kur ateini?"
– klausė Dovydas. Jis atsakė: „Ką tik
pabėgau iš Izraelio stovyklos". 4 „Kas
atsitiko? – klausė Dovydas. – Sakyk!"
5 Jis atsakė: „Kariai bėgo iš mūšio lauko,
bet taip pat daug karių krito ir
žuvo. Žuvo ir Saulius bei jo sūnus Jehonatanas".
6 Tada Dovydas paklausė
atnešusį žinią vaikiną: „Iš kur žinai,
kad Saulius ir jo sūnus Jehonatanas
žuvo?" Žinią atnešęs vaikinas tarė:
*„Pasitaikė, kad aš buvau ant Gilbojos
kalno. Žiūriu, Saulius parkritęs ant
savo ieties, o prie jo artinasi kovos vežimai
ir raitininkai. 7 Pažvelgęs atgal,
jis pamatė mane ir pašaukė. 'Aš čia!'
– atsakiau. 8 Jis manęs paklausė: 'Kas
tu?' 'Amalekietis', – atsakiau. 9 Tada
jis tarė man: 'Ateik, stokis ant manęs
ir pribaik mane, nes aš kankinuosi ir
esu vos gyvas'. 10 Taigi aš stojausi ant
jo ir pribaigiau, nes žinojau, kad jis
niekada daugiau nebepakils iš vietos,
kur buvo parkritęs. Tada nuėmiau karūną
jam nuo galvos bei antrankovį
nuo rankos ir atnešiau čia savo viešpačiui".

11 Dovydas ėmė ir persiplėšė drabužius.
Tą pat padarė visi su juo buvę vyrai.
12 Jie raudojo ir verkė, pasninkaudami
ligi vakaro dėl Sauliaus ir dėl jo
sūnaus, ir dėl VIEŠPATIES kariuomenės,
ir dėl Izraelio namų, nes šie buvo kritę
nuo kalavijo. 13 Vaikinui, atnešusiam
žinią, Dovydas tarė: „Iš kur tu?" Jis atsakė:
„Aš ateivio sūnus, amalekietis".
14 „Kaip išdrįsai, – tarė jam Dovydas,
– pakelti ranką ir užmušti VIEŠPATIES
pateptąjį?" 15 Tada, pasišaukęs vieną
savo vyrų, Dovydas tarė jam: „Ateik ir
užmušk jį!" Tas smogė, ir jis numirė.

1,6-10 *1 Sam 31,1-6; 1 Met 10,1-6*

[16] O Dovydas sakė: „Tekrinta tavo kraujas ant tavo galvos, nes savo paties lūpomis paliudijai prieš save: 'Aš užmušiau VIEŠPATIES pateptąjį'".
[17] Dovydas užvedė šią raudą dėl Sauliaus ir jo sūnaus Jehonatano. [18] Jis įsakė, kad Judo žmonės būtų mokomi Lanko giesmės; ji užrašyta *Jašaro knygoje*.
[19] „Deja! Izraeli, tavo šlovė
guli nužudyta
tavo aukštumose!
Kaip krito galiūnai!
[20] Nepasakokite apie tai Gate,
neskelbkite to Aškelono gatvėse,
kad filistinų dukterys nesidžiaugtų,
kad neapipjaustytųjų
dukterys nedžiūgautų.
[21] O Gilbojos kalnai!
Tenebūna jums nei
rasos, nei lietaus,
nei derlingų laukų!
Juk ten buvo numestas
galiūnų skydas,
skydas Sauliaus, nepateptas
aliejumi.
[22] Nuo užmuštųjų kraujo,
nuo rubuilių galiūnų
Jehonatano strėlė niekada negrįžo,
Sauliaus kalavijas niekada
nebuvo veltui ištrauktas.
[23] Saulius ir Jehonatanas,
mylimi ir šaunūs!
Nei gyvendami, nei mirdami,
niekada jie nebuvo perskirti!
Jie buvo spartesni už erelius,
stipresni už liūtus.
[24] O Izraelio dukterys,
verkite Sauliaus,
aprengusio jus brangiu purpuru,
išpuošusio auksu jūsų apdarą!
[25] Kaip krito galiūnai
mūšio sūkuryje!
Jehonatanas guli nužudytas
tavo aukštumose.
[26] Sielvartauju dėl tavęs,
mano broli Jehonatanai!
Be galo brangus tu man buvai,
nuostabi man buvo tavo meilė,
viršijanti moters meilę.
[27] Kaip krito galiūnai
ir pražuvo karo ginklai!"

Dovydas – Judo karalius

2 Praėjus šiek tiek laiko, Dovydas
teiravosi VIEŠPATIES, klausdamas:
„Ar turiu eiti į kurį nors Judo miestą?"
VIEŠPATS atsakė jam: „Eik!" – „Į kurį
turiu eiti?" – toliau klausė Dovydas.
Jis atsakė: „Į Hebroną". [2] Tada Dovy-
das nuėjo ten drauge su *dviem savo
žmonomis – Ahinoama iš Jezreelio
ir Nabalo iš Karmelio našle Abigaile.
[3] Dovydas pasiėmė ir su juo buvusius
vyrus, kiekvieną su šeima. Jie apsigy-
veno miestuose prie Hebrono. [4] Tada
atėję Judo žmonės ten patepė Dovydą
Judo karaliumi.
Dovydą pasiekė žinia, *kad Jabeš Gi-
leado žmonės palaidojo Saulių. [5] Do-
vydas išsiuntė pas juos pasiuntinius
ir tarė jiems: „Būkite VIEŠPATIES pa-
laiminti, nes parodėte ištikimą meilę
savo valdovui Sauliui ir palaidojote jį!
[6] Dabar teparodo jums VIEŠPATS tikrą
ištikimą meilę! Ir aš dosniai jums atly-
ginsiu, kad tai padarėte. [7] Todėl tebūna
stiprios jūsų rankos ir būkite narsūs!
Jūsų valdovas Saulius žuvo, bet Judo
namai jau patepė mane savo karaliu-
mi".

Išbošetas – Izraelio karalius

[8] Tačiau Sauliaus kariuomenės vadas
Nero sūnus Abneras paėmė Sauliaus
sūnų Išbošetą* ir nugabeno jį į Maha-
naimus. [9] Paskui jis padarė jį Gileado,
ašūriečių, Jezreelio, Efraimo, Benjami-
no ir viso Izraelio karaliumi. [10] Sauliaus

1,18 *Joz 10,13*
1,18 Žr. Joz 10,13.

2,2 *1 Sam 25,42-43*
2,4 *1 Sam 31,11-13*
2,8 1 Met 8,23 – Ešbaalas.

sūnus Išbošetas turėjo keturiasdešimt
metų, kai tapo Izraelio karaliumi, ir
karaliavo dvejus metus. Bet Judo na-
mai palaikė Dovydą. 11 Būdamas Judo
karaliumi, Dovydas iš viso Hebrone
praleido septynerius metus ir šešis
mėnesius.

Brolžudiški karai

12 Kartą Nero sūnaus Abnero ir Sau-
liaus sūnaus Išbošeto kariai atžygia-
vo iš Mahanaimų į Gibeoną. 13 Cerujos
sūnus Joabas ir Dovydo kariai taip pat
atžygiavo ir susitiko su jais prie Gibe-
ono tvenkinio. Vienas būrys buvo vie-
name tvenkinio krante, kitas – kitame.
14 Abneras tarė Joabui: „Prašau leisti
vaikinams stoti į dvikovą ir pažaisti
mūsų akivaizdoje". „Testoja!" – atsa-
kė Joabas. 15 Jie pakilo stoti į dvikovą,
pašaukti po lygiai – dvylika iš Benja-
mino bei Sauliaus sūnaus Išbošeto ir
dvylika iš Dovydo karių. 16 Kiekvie-
nas griebė savo priešininką už galvos
ir smeigė kalaviju priešininkui į šoną.
Taip jie visi parkrito. Todėl ta vieta Gi-
beone buvo pavadinta Kalavijo ašme-
nų lauku.
17 Tą dieną įvyko labai nuožmus
mūšis. Dovydo kariai sumušė Abnerą
ir Izraelio vyrus. 18 Ten buvo visi trys
Cerujos sūnūs – Joabas, Abišajas ir
Asaelis. Asaelis buvo greitakojis tarsi
laukų stirna. 19 Užtat Asaelis lėkė pas-
kui Abnerą ir vydamasis jį nesuko nei
į dešinę, nei į kairę. 20 Žvilgterėjęs at-
gal, Abneras sušuko: „Ar tai tu, Asae-
li?" – „Taip, tai aš!" – atsakė. 21 Abne-
ras tarė jam: „Pasuk į dešinę ar kairę,
pasigauk vieną vaikinų ir paimk iš jo
grobio". Bet Asaelis nenorėjo nuo jo
pasitraukti. 22 Abneras vėl prašė Asae-
lį: „Nustok mane vytis! Kodėl turėčiau
tave paguldyti ant žemės? Kaipgi galė-
siu tuomet pasirodyti tavo broliui Joa-
bui?" 23 Bet tas atsisakė liautis jį vytis.
Tada Abneras taip smogė jam į pilvą ie-
ties drūtgaliu, kad ietis išlindo pro nu-
garą. Jis parkrito ir toje vietoje numirė.
Atėję prie vietos, kur jis buvo parkritęs
ir numiręs, visi sustodavo. 24 Bet Joabas
ir Abišajas toliau vijosi Abnerą. Saulei
leidžiantis, jie pasiekė Gibeat Amą,
esančią priešais Giachą prie kelio į Gi-
beono tyrus.
25 Benjamino giminės žmonės su-
sitelkė už Abnero, sudarydami vieną
būrį, ir pasiruošė gintis ant kalvos vir-
šūnės. 26 Tada Abneras pašaukė Joabą:
„Argi amžinai turi siausti kalavijas?
Nejau tu nežinai, kad galas bus kartus!
Kiek ilgai dar delsi įsakyti kariams nu-
stoti vytis savo brolius?" 27 Joabas at-
sakė: „Kaip gyvas Dievas, jeigu nebū-
tumei prakalbėjęs, kariai būtų liovęsi
vytis savo brolius tik kitą rytą". 28 Joa-
bas papūtė ragą, ir visi kariai sustojo,
liovėsi vytis Izraelį ir daugiau nebeko-
vojo.
29 Abneras ir jo vyrai žygiavo visą
tą naktį per Arabą, perėjo Jordaną ir,
keliavę visą priešpietį, atėjo į Maha-
naimus. 30 O Joabas, nustojęs vytis
Abnerą, surinko visus savo karius. Be
Asaelio, iš Dovydo kareivių dar trūko
devyniolikos vyrų. 31 Bet Dovydo kariai
buvo užmušę iš benjaminų tris šimtus
šešiasdešimt Abnero vyrų. 32 Asaelis
buvo nuneštas į Betliejų ir palaidotas
tėvo kape. Joabas ir jo vyrai žygiavo
visą naktį. Diena jiems prašvito Heb-
rone.

3 Karas tarp Sauliaus namų ir Do-
vydo namų tęsėsi ilgai. Dovydas
ilgainiui darėsi vis galingesnis, tuo tar-
pu Sauliaus namai vis silpnėjo.
2 Hebrone Dovydui gimė šie sūnūs:
pirmagimis – Amnonas iš Ahinoa-
mos Jezreelietės, 3 antras – Kilabas iš
Abigailės, Nabalo iš Karmelio našlės,
trečias – Abšalomas, Gešūro kara-
liaus Talmajo dukters Maakos sūnus,
4 ketvirtas – Hagitos sūnus Adonijas,
penktas – Abitalės sūnus Šefatija 5 ir
šeštas – Itramas iš Dovydo žmonos
Eglos. Jie Dovydui gimė Hebrone.

Abneras Dovydo pusėje

[6]Per karą tarp Sauliaus namų ir Do-
vydo namų Abneras įsigalėjo Sauliaus
namuose. [7]Saulius buvo turėjęs sugu-
lovę – Ajos dukterį, vardu Ricpą. Išbo-
šetas tarė Abnerui: „Kodėl tu ėjai pas
mano tėvo sugulovę?“ [8]Abneras labai
įširdo dėl Išbošeto žodžių. Jis tarė: „Ar
aš šuns galva Judui? Tarnauju ištiki-
mai tavo tėvo Sauliaus namams, jo
broliams bei bičiuliams, neišdaviau
tavęs Dovydui į rankas, o tu meti man
kaltę dėl tos moters! [9]Tepadaro Dievas
Abnerui irteprideda, jei neįvykdysiu
Dovydui, ką VIEŠPATS yra jam prisie-
kęs, – [10]*perkelti karalystę iš Sauliaus
namų ir pastatyti Dovydo sostą Izrae-
liui ir Judui nuo Dano ligi Beer Šebos“.
[11]Bijodamas Abnero, Išbošetas dau-
giau nieko negalėjo jam sakyti.
[12]Abneras tuojau pat išsiuntė pa-
siuntinius į Hebroną pas Dovydą, tar-
damas: „Kam priklauso kraštas? Su-
daryk su manimi sandorą. Štai mano
ranka bus su tavimi ir atves pas tave
visą Izraelį“. – [13]„Gerai, – atsakė Dovy-
das, – aš sudarysiu sandorą su tavimi.
Bet reikalauju iš tavęs vieno dalyko:
niekada nepasirodysi mano akivaiz-
doje, nebent ateidamas pas mane at-
vestumei Sauliaus dukterį Mikalę“.
[14]Dovydas išsiuntė pasiuntinius ir
pas Sauliaus sūnų Išbošetą, tardamas:
„Atiduok man mano žmoną Mikalę, už
kurią *aš sumokėjau nuotakos kainą –
šimtą filistinų apyvarpio odų“. [15]Išbo-
šetas pasiuntė paimti ją nuo jos vyro
Laišo sūnaus Paltielio. [16]Jos vyras ėjo
su ja ir sekdamas paskui verkė iki pat
Bahurimų. Tada Abneras įsakė jam:
„Grįžk namo!“ Ir jis nuėjo atgal.
[17]Abneras buvo siuntęs žodį Izra-
elio seniūnams, tardamas: „Visą lai-
ką norėjote, kad Dovydas būtų jūsų
karalius. [18]Dabar tai įvykdykite, nes
VIEŠPATS yra Dovydui pažadėjęs: ‘Per
savo tarną Dovydą aš išgelbėsiu savo
tautą Izraelį iš filistinų rankų ir visų
priešų’“. [19]Abneras kalbėjo tiesiai ir
su benjaminais. Tada Abneras nuėjo
į Hebroną pasakyti Dovydui, kas gera
viso Izraelio akyse ir kas gera visų Ben-
jamino namų akyse.
[20]Atėjus Abnerui su dvidešimčia
vyrų pas Dovydą į Hebroną, Dovydas
iškėlė Abnerui ir jo vyrams vaišes.
[21]Abneras Dovydui tarė: „Aš eisiu ir
subursiu pas savo valdovą karalių visą
Izraelį. Su tavimi jie sudarys sandorą,
kad galėtumei visa valdyti, kaip trokš-
ta tavo širdis“. Dovydas išleido Abne-
rą, ir jis išėjo susitaikęs.

Abnero mirtis

[22]Kaip tik tuo metu Dovydo kariai ir
Joabas sugrįžo iš žygio ir parnešė daug
grobio. Bet Abnero pas Dovydą Heb-
rone nebebuvo, nes Dovydas jį išlei-
do, ir jis išėjo susitaikęs. [23]Joabui ir
visam jo būriui atvykus, jam buvo pra-
nešta: „Nero sūnus Abneras atėjo pas
karalių. Jis paleido jį, ir šis išėjo susi-
taikęs“. [24]Joabas nuėjo pas karalių ir
tarė: „Ką tu padarei? Abneras atėjo pas
tave. Kam jį paleidai? Jis jau paspru-
ko! [25]Nejau nežinai, kad Nero sūnus
Abneras atėjo tik tavęs apgauti, stebė-
ti, kada ateini ir kada išeini, ir sužinoti
visa, ką darai?“
[26]Palikęs Dovydą, Joabas išsiuntė
pasiuntinius vytis Abnero, ir jie parve-
dė jį atgal nuo Siros vandens talpyklos.
Bet Dovydas to nežinojo. [27]Abnerui
sugrįžus į Hebroną, Joabas pasivedė
jį į šalį miesto vartuose vienu du pasi-
kalbėti. Ten jis smeigė jam į pilvą. Taip
Abneras mirė už pralietą Joabo brolio
Asaelio kraują.
[28]Apie tai išgirdęs, Dovydas tarė:
„Aš ir mano karalystė amžinai nekal-
ti VIEŠPAČIUI dėl Nero sūnaus Abne-
ro kraujo. [29]Tekrinta kaltė ant Joabo
galvos ir visų jo tėvo namų! Niekada

3,10 *1 Sam 15,28*
3,14 *1 Sam 18,27*

tenebūna Joabo namai be kenčiančio
sėklos išsiliejimą, be sergančio raup-
sais, be laikančio verpstę*, be žuvusio
nuo kalavijo, be stokojančio duonos!“
30 Joabas ir jo brolis Abišajas nužudė
Abnerą už tai, kad jis buvo užmušęs jų
brolį Asaelį Gibeone.
31 Tada Dovydas tarė Joabui ir vi-
siems su juo buvusiems žmonėms:
„Persiplėškite drabužius, apsijuoskite
ašutinėmis ir raudokite Abnero“. Kara-
lius ėjo paskui karstą. 32 Abneras buvo
palaidotas Hebrone. Karalius verkė
balsu prie Abnero kapo, verkė ir visi
žmonės. 33 Karalius užvedė raudą dėl
Abnero, sakydamas:

„Argi turėjo Abneras mirti,
kaip miršta storžievis?
34 Tavo rankos nebuvo surištos,
tavo kojos nebuvo supančiotos.
Tu kritai, kaip krinta
nedorėlių nužudytas“.

Visi žmonės jo dar labiau verkė.
35 Tada visi žmonės jau dieną ėjo ra-
ginti Dovydą valgyti, bet Dovydas pri-
siekė, tardamas: „Tai tepadaro man
Dievas ir dar teprideda, jeigu ragaučiau
duonos ar ko nors prieš nusileidžiant
saulei!“ 36 Visi žmonės tai pastebėjo ir
pritarė. Visa, ką darė karalius, patiko
visiems žmonėms. 37 Taigi visi žmonės
ir visas Izraelis suprato, kad karalius
neprisidėjo prie Nero sūnaus Abnero
nužudymo. 38 Karalius tarė savo tar-
nams: „Nejau nežinote, kad šiandien
Izraelyje krito didžiūnas ir garbingas
vyras? 39 Dabar aš bejėgis, nors ir pa-
teptas karaliumi. Tie vyrai, Cerujos sū-
nūs, man per aršūs. Teatmoka VIEŠPATS
darančiam pikta pagal jo nedorumą!“

Išbošeto mirtis

4 Išgirdęs, kad Abneras mirė Heb-
rone, Sauliaus sūnus Išbošetas
nuleido rankas. Visas Izraelis susirū-
pino. 2 Sauliaus sūnus turėjo du būrių
vadus. Vieno vardas buvo Baana, kito
– Rechabas. Jiedu buvo sūnūs Rimono
– benjamino iš Beerotų, nes Beerotai
buvo laikomi Benjamino dalimi. 3 Bee-
rotų žmonės pabėgo į Gitaimus ir kaip
ateiviai tebegyvena ten iki šios dienos.
4 *Sauliaus sūnus Jehonatanas turė-
jo sūnų sužalotomis kojomis. Jis buvo
penkerių metų, kai žinia apie Saulių ir
Jehonataną pasiekė Jezreelį. Auklė, pa-
siėmusi jį, bėgo. Atsitiko taip, kad jai
skubant bėgti jis parkrito ir tapo raišas.
Jo vardas buvo Mefi Bošetas.
5 Beerotiečio sūnūs Rechabas ir Ba-
ana leidosi į kelionę ir pasiekė Išboše-
to namus pačiame dienos įkarštyje, kai
jis buvo atgulęs pokaičio. 6 Jiedu įėjo į
vidų, tarsi norėdami paimti kviečių,
ir smogė jam į pilvą. Taigi Rechabas ir
jo brolis Baana atsėlino, 7 įėjo į namus,
smogė jam, miegančiam lovoje savo
miegamajame, užmušę nukirto galvą.
Pasiėmę galvą, jiedu keliavo per Ara-
bą visą naktį. 8 Atnešę Išbošeto galvą
į Hebroną pas Dovydą, tarė karaliui:
„Štai galva Išbošeto, sūnaus tavo prie-
šo Sauliaus, ieškojusio tavo gyvybės.
Šiandien VIEŠPATS Sauliui ir jo pali-
kuoniui įvykdė kerštą už mano viešpa-
tį karalių“.
9 Dovydas atsakė Rimono Beerotie-
čio sūnums Rechabui ir Baanai: „Kaip
gyvas VIEŠPATS, kuris išgelbėjo mane iš
visų negandų! 10 *Vyrą, kuris man pra-
nešė: ‘Štai Saulius negyvas’ – ir manė
atnešąs man gerą žinią, sulaikiau ir už-
mušiau Ciklage. Toks buvo atlygis, kurį
daviau jam už jo žinią! 11 Juo labiau, kad
nedori vyrai užmušė teisų žmogų lo-
voje jo paties namuose! Argi dabar ne-
reikalausiu jo kraujo iš jūsų rankos ir
nepašalinsiu jūsų nuo žemės?“ 12 Do-
vydas įsakė savo kariams, ir tie juos
užmušė. Nukirtę rankas ir kojas, paka-
bino jų kūnus prie tvenkinio Hebrone.

3,29 T. y. sumoteriškėjusio vyro.

4,4 2 Sam 9,3
4,10 2 Sam 1,1-16

O Išbošeto galvą jie nunešė ir palaidojo
Abnero kape Hebrone.

Dovydas – viso Izraelio karalius

5 Visos Izraelio giminės atėjo į Heb-
roną pas Dovydą ir tarė: „Mes –
tavo kūnas ir kraujas. 2 Jau anksčiau,
Sauliui esant mūsų karaliumi, tu išves-
davai į žygį ir parvesdavai iš žygio Iz-
raelį. Tau VIEŠPATS tarė: 'Tu būsi mano
tautos Izraelio ganytojas, tu būsi Izra-
elio karalius'". 3 Visi Izraelio seniūnai
atėjo į Hebroną pas karalių. Karalius
Dovydas sudarė su jais sandorą Hebro-
ne VIEŠPATIES akivaizdoje, ir jie patepė
Dovydą Izraelio karaliumi. 4 Dovydui
buvo trisdešimt metų, kai tapo kara-
liumi, ir *karaliavo jis keturiasdešimt
metų. 5 Hebrone jis valdė Judą septy-
nerius metus ir šešis mėnesius, o Jeru-
zalėje karaliavo visam Izraeliui ir Judui
trisdešimt trejus metus.

6 Karalius ir jo vyrai nužygiavo į Je-
ruzalę prieš *jebusiečius, tos vietovės
gyventojus. Jie sakė Dovydui: „Niekad
čia neįžengsi! Net *akli ir raiši privers
tave pasitraukti*", – manydami: „Dovy-
das negali čia įžengti". 7 Nepaisant to,
Dovydas paėmė Siono tvirtovę; dabar
tai Dovydo miestas. 8 Tą dieną Dovy-
das buvo pasakęs: „Kas nori nugalėti
jebusiečius, telipa pro vandens šulinį
pulti raišųjų ir aklųjų – tų, kurių Dovy-
das nekenčia". Užtat ir sakoma: „Aklas
ir raišas neįžengs į Namus*". 9 Dovy-
das paėmė tvirtovę ir pavadino ją Do-
vydo miestu. Miesto dalį nuo Milojo iki
rūmų Dovydas įtvirtino. 10 Dovydas da-
rėsi vis galingesnis ir galingesnis, nes
su juo buvo Galybių VIEŠPATS.

11 Tyro karalius Hiramas atsiuntė
pas Dovydą pasiuntinius drauge su ke-
dro rąstais, dailidėmis ir mūrininkais.
Jie pastatė Dovydui rūmus. 12 Tada
Dovydas suprato, kad VIEŠPATS buvo
patvirtinęs jį Izraelio karaliumi ir iš-
aukštinęs jo karalystę dėl savo tautos
Izraelio.

13 Atėjęs iš Hebrono, Jeruzalėje Do-
vydas paėmė daugiau sugulovių ir
žmonų. Dovydui gimė daugiau sūnų ir
dukterų. 14 Štai vardai gimusių jam Je-
ruzalėje: Šamūva, Šobabas, Natanas,
Saliamonas, 15 Ibharas, Elišūva, Nefe-
gas, Jafija, 16 Elišama, Eljada ir Elifele-
tas.

17 Išgirdę, kad Dovydas pateptas Iz-
raelio karaliumi, visi filistinai leido-
si į žygį Dovydo ieškoti. Bet Dovydas,
apie tai sužinojęs, nuėjo į tvirtovę.
18 O filistinai buvo atžygiavę ir paskli-
dę Refajų slėnyje. 19 Dovydas teiravosi
VIEŠPATIES: „Ar eiti man prieš filisti-
nus? Ar atiduosi juos man į rankas?"
VIEŠPATS Dovydui atsakė: „Eik, nes aš
tikrai atiduosiu filistinus tau į rankas".
20 Dovydas nužygiavo į Baal Peracimus
ir ten juos nugalėjo. Jis sakė: „VIEŠPATS
prasiveržė tarp mano priešų pirma
manęs tarsi staigus potvynis". Užtat ta
vieta vadinama Baal Peracimais. 21 Fi-
listinai paliko ten savo stabus, o Dovy-
das ir jo vyrai juos nusinešė.

22 Filistinai dar kartą atžygiavo ir
pasklido Refajų slėnyje. 23 Dovydas tei-
ravosi VIEŠPATIES, ir jis atsakė: „Neik
iš priekio, bet apeik užnugarin ir už-
klupk juos priešais balzamo medžius.
24 Kai išgirsi žygio šlamesį balzamo
medžių viršūnėse, pradėk puolimą,
nes VIEŠPATS eis pirma tavęs filistinų
kariuomenės pulti". 25 Dovydas padarė,
kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs, ir sumu-
šė filistinus nuo Gebos ligi pat Gezero.

Sandoros Skrynia Jeruzalėje

6 Dovydas vėl surinko visus rink-
tinius Izraelio vyrus – trisdešimt
tūkstančių. 2 Tada Dovydas ir visi su
juo buvę žmonės leidosi kelionėn į
Baale Jehudą pargabenti iš ten Die-
vo Skrynios, kuri vadinama Galybių

5,4-5 *1 Kar 2,11; 1 Met 3,4; 29,27*
5,6 *Joz 15,63; Ts 1,21*
5,8 T. y. šventyklą.

VIEŠPATIES, *sėdinčio soste virš keru-
bų, vardu. 3 Jie užkėlė Dievo Skrynią
ant naujo vežimo ir vežė iš *Abinadabo
namų, esančių ant kalvos. Abinadabo
sūnūs Uza ir Achjojas varė naująjį ve-
žimą 4 su Dievo Skrynia. Achjojas ėjo
pirma Skrynios. 5 Dovydas ir visi Izrae-
lio namai šoko VIEŠPATIES akivaizdoje,
lydimi giesmių ir skambių instrumen-
tų: lyrų, arfų, būgnelių su žvangučiais,
tarškynių ir cimbolų.

6 Atėjus prie Nachono klojimo, Uza
ištiesė ranką į Dievo Skrynią, norėda-
mas ją prilaikyti, nes jaučiai suklupo.
7 VIEŠPATS supyko ant Uzos. Dievas par-
bloškė jį ten dėl to, kad jis palietė ranka
Skrynią, ir jis numirė ten šalia Skrynios.
8 Dovydas sielojosi dėl to, kad VIEŠPATS
buvo taip užsiplieskęs ant Uzos. Už-
tat ta vieta vadinama Perec Uza iki
šios dienos. 9 Tą dieną Dovydas paju-
to VIEŠPATIES baimę ir sakė: „Kaip ga-
liu leisti VIEŠPATIES Skryniai ateiti pas
mane?“ 10 Dovydas nebenorėjo gabenti
VIEŠPATIES Skrynios pas save į Dovydo
miestą ir nugabeno ją į Obed Edomo
Gatiečio namus. 11 VIEŠPATIES Skrynia
išbuvo Obed Edomo Gatiečio namuo-
se tris mėnesius, ir *VIEŠPATS laimino
Obed Edomą ir visą jo šeimyną.

12 Karaliui Dovydui buvo pranešta:
„VIEŠPATS laimino Obed Edomo šeimy-
ną ir visa, kas jam priklauso, dėl Dievo
Skrynios“. Tada Dovydas nuėjo ir par-
gabeno Dievo Skrynią iš Obed Edomo
namų į Dovydo miestą su didele iškil-
me. 13 VIEŠPATIES Skrynią nešantiems
pažengus šešis žingsnius, jis paauko-
davo jautį ir nupenėtą veršį. 14 Dovydas
šoko iš visų jėgų VIEŠPATIES akivaizdo-
je; Dovydas buvo apsijuosęs lininiu
efodu. 15 Taip Dovydas ir visi Izraelio
namai gabeno VIEŠPATIES Skrynią, ly-
dėdami šauksmais ir rago gaudesiu.

16 Skryniai įžengiant į Dovydo mies-
tą, Sauliaus duktė Mikalė, žiūrėdama
pro langą, pamatė karalių Dovydą šo-
kinėjant ir šokant VIEŠPATIES akivaiz-
doje. Už tai ji paniekino jį savo širdyje.
17 VIEŠPATIES Skrynia buvo įnešta ir
padėta į vietą palapinėje, kurią Dovy-
das buvo jai pastatęs. Dovydas atnaša-
vo deginamąsias aukas ir bendravimo
aukas VIEŠPATIES akivaizdoje. 18 Baigęs
atnašauti deginamąsias aukas ir ben-
dravimo aukas, Dovydas palaimino
žmones Galybių VIEŠPATIES vardu. 19 Jis
dalijo maistą žmonėms, visai Izraelio
daugybei, ir vyrams, ir moterims – kie-
kvienam po kepalą duonos, po gabalą
mėsos ir po razinų plokštainį. *Po to
visi sugrįžo į namus.

20 Ir Dovydas sugrįžo savo šeimynos
palaiminti. Sauliaus duktė Mikalė, išė-
jusi jo pasitikti, tarė: „Na ir šauniai šian-
dien pasirodė Izraelio karalius, apsinuo-
gindamas savo dvariškių vergių akyse,
kaip begėdiškai apsinuogina koks pras-
čiokas!“ 21 Dovydas atsakė Mikalei: „Tai
buvo akivaizdoje VIEŠPATIES, kuris iš-
rinko mane vietoj tavo tėvo bei visos jo
šeimos ir paskyrė Izraelio, VIEŠPATIES
tautos, valdovu! Aš šoksiu VIEŠPATIES
akivaizdoje, 22 darysiu save dar niekin-
gesnį ir būsiu menkas savo akyse, bet
tarp vergių, apie kurias tu kalbi, būsiu
garbingas“. 23 Užtat Sauliaus duktė Mi-
kalė liko bevaikė iki savo mirties dienos.

Natano pranašavimas Dovydui

7 Įsikūręs savo rūmuose, VIEŠPAČIUI
suteikus jam ramybę iš visų pusių
nuo priešų, 2 karalius kalbėjo pranašui
Natanui: „Tik tu pažiūrėk, aš gyvenu
kedro namuose, o Dievo Skrynia pasi-
lieka palapinėje!“ 3 Natanas tarė kara-
liui: „Eik ir daryk visa, kas tavo širdyje,
nes VIEŠPATS su tavimi“.

4 Bet tą pačią naktį Nataną pasie-
kė VIEŠPATIES žodis: 5 „Eik ir sakyk

6,2 *Iš 25,22*

6,3 *1 Sam 7,1-2*

6,11 *1 Met 26,4-5*

6,19-20 *1 Met 16,43*

mano tarnui Dovydui: 6 ‘Taip kalbėjo
VIEŠPATS. Argi tu man pastatysi na-
mus gyventi? Juk nuo tos dienos, kai
išvedžiau Izraelio tautą iš Egipto, iki
šiandien aš negyvenau namuose, bet
keliavau palapinėje ir padangtėje.
7 Kilnodamasis, kur tik ėjo izraelitai,
argi aš kada priekaištavau kokiam Iz-
raelio giminių vadui, kurį buvau pa-
skyręs rūpintis mano Izraelio tauta,
tardamas: ‹Kodėl nepastatėte man ke-
dro namų?›
8 Be to, taip sakysi mano tarnui Do-
vydui: ‹Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
Aš paėmiau tave iš ganyklų, nuo avių
kaimenės, būti mano tautos Izraelio
valdovu; 9 buvau su tavimi, kur tik tu
ėjai, ir sunaikinau visus tavo priešus
ant tavo kelio. Be to, aš padarysiu tavo
vardą tokį garsų, koks garsus yra var-
das didžiūnų žemėje. 10 O savo tautai
Izraeliui paskirsiu vietą ir tvirtai įkur-
dinsiu, kad saugiai gyventų ir daugiau
nebebūtų varginami. Nedori žmo-
nės nebeengs jų daugiau kaip kadaise
11 nuo to laiko, kai savo tautai Izraeliui
paskyriau teisėjus. Aš duosiu tau ra-
mybę nuo visų tavo priešų.
VIEŠPATS pareiškia tau, kad jis,
VIEŠPATS, padarys tau namus. 12 Kai
pasibaigs tavo dienos ir tu atsigulsi
su savo protėviais, aš iškelsiu po tavęs
palikuonį, kilusį iš tavęs, ir padarysiu
tvirtą jo karalystę. 13 Jis pastatys namus
mano vardui, o aš padarysiu jo karališ-
ką sostą amžiną. 14 *Aš būsiu jam tė-
vas, o jis bus man sūnus. Jei jis nedorai
pasielgs, bausiu jį žmonių lazdomis ir
žmonių smūgiais. 15 Bet savo ištikimos
meilės neatimsiu, kaip atėmiau iš Sau-
liaus, kurį pašalinau, kad padaryčiau
tau vietos. 16 Tavo namai ir tavo kara-
lystė bus amžinai tvirti mano akivaiz-
doje; tavo sostas bus amžinai tvirtas›’“.
17 Natanas perdavė Dovydui visus
tuos žodžius ir visą tą regėjimą.

7,14 *2 Kor 6,18; Hbr 1,5*

Dovydo malda

18 Tada Dovydas nuėjo, atsisėdo
VIEŠPATIES akivaizdoje ir tarė: „Kas aš,
Viešpatie DIEVE, ir kas mano namai,
kad tu mane taip toli nuvedei? 19 Bet
ir tai per maža tavo akyse, Viešpatie
DIEVE, nes tu kalbėjai apie savo tarno
namus dar ir tolimoje ateityje. Tai pa-
mokymas žmonijai, Viešpatie DIEVE!
20 Ką daugiau begali Dovydas tau pasa-
kyti? Juk tu, Viešpatie DIEVE, savo tar-
ną pažįsti! 21 Savo žodžio dėlei ir savo
širdies polėkiu tu padarei šį nepapras-
tą dalyką ir savo tarnui jį apreiškei.
22 Iš tikrųjų esi didis, VIEŠPATIE Dieve!
Nėra nė vieno kaip tu, nėra kito Dievo,
išskyrus tave, kaip mes visuomet esa-
me girdėję. 23 Kokia kita tauta yra to-
kia, kaip tavo tauta, kaip Izraelis? Argi
yra žemėje kita tauta, kurios Dievas
atėjo atpirkti kaip tautos ir pasidaryti
sau vardą, darydamas jiems didžius ir
nuostabius darbus, nuvarydamas tau-
tas ir jų dievus savo tautai nuo kelio?
24 Tu padarei savo tautą Izraelį amžinai
ypatinga tauta, ir tu, VIEŠPATIE, tapai jų
Dievas.
25 Tad dabar, VIEŠPATIE Dieve, vyk-
dyk per amžius žodį, kurį apreiškei
apie savo tarną bei jo namus, ir pa-
daryk, kaip pažadėjai. 26 Tebūna am-
žinai šlovinamas tavo vardas, sakant:
‘Galybių VIEŠPATS yra Izraelio Die-
vas!’ Tebūna tavo tarno Dovydo na-
mai tvirti tavo akivaizdoje! 27 Kadangi
tu, Galybių VIEŠPATIE, Izraelio Dieve,
apreiškei savo tarnui, tardamas: ‘Aš
pastatysiu tau namus’, – tavo tarnas
išdrįso kreiptis į tave šia malda. 28 Da-
bar, Viešpatie DIEVE, tu esi Dievas,
tavo žodžiai yra tiesa, ir tu davei savo
tarnui šį malonų pažadą. 29 Užtat da-
bar būk maloningas ir palaimink savo
tarno namus, kad jie liktų amžinai
tvirti tavo akivaizdoje, nes tu, Viešpa-
tie DIEVE, pažadėjai. Tebūna tavo tar-
no namai amžinai palaiminti tavo pa-
laiminimu!“

Dovydo [illegible]

8 Po tam tikro laiko Dovydas nuga-
lėjo filistinus ir pavergė juos. Do-
vydas atėmė iš filistinų rankų Meteg
Amą.
[2] Jis nugalėjo ir moabitus. Suguldęs
žemėje, jis išmatavo juos virve. Dvi
virves atmatavo užmušti ir vieną virvę
palikti gyvus. Ir moabitai tapo Dovydo
tarnais ir nešė jam duoklę.
[3] Dovydas nugalėjo Cobos karalių
Rehobo sūnų Hadadezerą, kai jis žygia-
vo susigrąžinti savo valdų prie Eufrato
upės. [4] Dovydas paėmė iš jo tūkstantį
septynis šimtus raitelių ir dvidešimt
tūkstančių pėstininkų. Dovydas su-
luošino visus karo vežimų arklius, bet
paliko iš jų pakankamai šimtui karo
vežimų. [5] Damasko aramėjams atžygia-
vus pagelbėti Cobos karaliui Hadade-
zerui, Dovydas užmušė dvidešimt du
tūkstančius aramėjų. [6] Tada Dovydas
įrengė įgulas tarp Damasko aramėjų,
ir aramėjai tapo Dovydo tarnais ir nešė
jam duoklę. VIEŠPATS davė Dovydui
pergales, kur tik jis žygiavo. [7] Dovydas
paėmė Hadadezero palydos nešiotus
aukso skydus ir pargabeno į Jeruzalę.
[8] O iš Betacho ir Berotajo, Hadadezero
miestų, Dovydas paėmė daug žalvario.
[9] Išgirdęs, kad Dovydas nugalėjo
visą Hadadezero kariuomenę, [10] Ha-
mato karalius Tojas pasiuntė savo
sūnų Jehoramą pas Dovydą palinkėti
jam sveikatos ir pasveikinti su perga-
le prieš Hadadezerą. Mat Hadadezeras
buvo dažnai kariavęs su Toju. Jehora-
mas atsinešė sidabro, aukso ir vario
daiktų. [11] Ir juos karalius Dovydas pa-
šventė VIEŠPAČIUI drauge su sidabru ir
auksu, paimtais iš visų pavergtų tau-
tų: [12] Edomo, Moabo, Amono, filistinų,
Amaleko ir Cobos karaliaus Rehobo
sūnaus Hadadezero grobio.
[13] Dovydas tapo garsus. *Sugrįžęs
jis nukovė aštuoniolika tūkstančių
edomitų* Druskos slėnyje. [14] Jis įrengė
įgulas Edome – visame Edome įrengė
įgulas, ir visi edomitai tapo Dovydo
tarnais. VIEŠPATS davė Dovydui perga-
les, kur tik jis žygiavo.
[15] *Dovydas karaliavo visam Izra-
eliui ir vykdė teisingumą ir teisumą
visiems savo žmonėms. [16] Cerujos sū-
nus Joabas buvo kariuomenės vadas,
Ahiludo sūnus Juozapatas – raštinės
viršininkas, [17] Ahitubo sūnus Cadokas
ir Abjataro sūnus Ahimelechas – ku-
nigai, Seraja – raštininkas, [18] Jehojados
sūnus Benajas – keretų ir peletų galva,
o Dovydo sūnūs – kunigai*.

Dovydas ir Mefi Bošetas

9 Dovydas teiravosi: *„Ar yra dar kas
nors išlikęs iš Sauliaus namų, kam
galėčiau parodyti savo ištikimą geru-
mą dėl Jehonatano?“ [2] Sauliaus šei-
myna buvo turėjusi tarną, vardu Ciba.
Jis buvo pašauktas pas Dovydą. „Ar tu
esi Ciba?“ – klausė Dovydas. Šis atsa-
kė: „Tavo paslaugoms!“ [3] Karalius tarė:
*„Ar yra dar kas nors išlikęs iš Sauliaus
namų, kam galėčiau parodyti ištikimą
Dievo gerumą?“ Ciba atsakė karaliui:
„Taip, dar yra Jehonatano sūnus suža-
lotomis kojomis“. – [4] „Kur jis?“ – klau-
sė karalius. Ciba atsakė karaliui: „Jis
yra Lo Debare, Amielio sūnaus Ma-
chyro namuose“. [5] Tada karalius palie-
pė atvesti jį iš Amielio sūnaus Machyro
namų Lo Debare. [6] Atėjęs pas Dovydą,
Jehonatano sūnus Mefi Bošetas išreiš-
kė pagarbą, puldamas veidu į žemę.
„Mefi Bošetai!“ – tarė jam Dovydas. Jis
atsakė: „Tavo paslaugoms!“ [7] Dovydas

8,13 *Ps 60 Antraštė*

8,13 Kai kuriuose rankr.: „aramėjų“.

8,15-18 *1 Met 18,14-17*

8,18 Manoma, kad sūnūs veikė kaip Dovydo atstovai ar pagalbininkai atliekant karaliams pagal Įstatymą tenkančias religines apeigas, žr. 2 Sam 6,13-19.

9,1 *1 Sam 20,15-17*

9,3 *2 Sam 4,4*

tarė: „Nebijok, nes tau tikrai parodysiu ištikimą gerumą dėl tavo tėvo Jehonatano. Atiduosiu tau visą tavo senelio Sauliaus žemę. Be to, tu visuomet valgysi prie mano stalo“. 8 Puldamas kniūbsčias, šis tarė: „Kas tavo tarnas, kad tu rodytumei palankumą tokiam nustipusiam šuniui kaip aš?“

9 Tada karalius, pasišaukęs Sauliaus tarną Cibą, tarė: „Visa, kas priklausė Sauliui ir visiems jo namams, aš atidaviau tavo šeimininko vaikaičiui. 10 Tu bei tavo sūnūs ir tavo tarnai dirbsite jam žemę ir nuiminėsite derlių, kad tavo šeimininko vaikaitis turėtų iš ko gyventi. Bet tavo šeimininko vaikaitis Mefi Bošetas visada valgys prie mano stalo“. Ciba turėjo penkiolika sūnų ir dvidešimt tarnų. 11 Ciba atsakė karaliui: „Kaip mano viešpats karalius įsakė, taip jo tarnas ir darys“. Mefi Bošetas valgė prie karaliaus stalo kaip vienas iš karaliaus sūnų. 12 Mefi Bošetas turėjo jauną sūnų, vardu Michėjas. Visi gyvenę Cibos namuose tapo Mefi Bošeto tarnais. 13 Mefi Bošetas gyveno Jeruzalėje, nes visada valgė prie karaliaus stalo. Jis buvo raišas abiem kojomis.

Karas su amonitais ir aramėjais

10 Praėjus šiek tiek laiko, mirė Amono karalius, ir karaliumi tapo jo sūnus Hanūnas. 2 Dovydas manė: „Nahašo sūnui Hanūnui turiu būti taip ištikimai geras, kaip jo tėvas buvo man ištikimai geras“. Tad Dovydas pasiuntė savo dvariškius pareikšti užuojautos dėl jo tėvo. Dovydo dvariškiams atvykus į Amono kraštą, 3 Amono didžiūnai kalbėjo savo valdovui Hanūnui: „Nejau tu iš tikrųjų manai, kad Dovydas, norėdamas pagerbti tavo tėvą, atsiuntė pasiuntinius su užuojauta tau? Argi Dovydas neatsiuntė savo dvariškių pas tave išžvalgyti miesto, iššnipinėti ir sunaikinti jo?“ 4 Tad Hanūnas suėmė Dovydo dvariškius, nuskuto kiekvienam po pusę barzdos, nukirpo po pusę drabužių jiems prie šlaunų ir išsiuntė atgal. 5 Kai Dovydui buvo apie tai pranešta, jis pasiuntė jų pasitikti, nes tie vyrai buvo labai įžeisti. Karalius paliepė: „Pabūkite Jeriche, kol ataugs barzdos. Tada sugrįžkite“.

6 Amonitai suprato užsitraukę Dovydo pyktį. Taigi Amonas pasiuntė atstovus ir pasamdė Bet Rehobo aramėjus bei Cobos aramėjus – dvidešimt tūkstančių pėstininkų, Maakos karalių su tūkstančiu vyrų ir dvylika tūkstančių vyrų iš Tobo. 7 Tai išgirdęs, Dovydas pasiuntė Joabą ir visą kariuomenę su galiūnais. 8 Amonitai išžygiavo ir sustojo į kovos rikiuotę prie miesto vartų, o Cobos bei Rehobo aramėjai ir Tobo bei Maakos vyrai buvo atskirai atvirame lauke.

9 Joabas matė, kad prieš jį stovi kovos rikiuotė iš priekio ir už nugaros. Tad, surinkęs būrį iš rinktinių Izraelio vyrų, jis išrikiavo juos prieš aramėjus, 10 o likusius kareivius, pavedęs savo broliui Abišajui vadovauti, išrikiavo prieš amonitus. 11 Jis tarė: „Jei aramėjai būtų stipresni už mane, tu turi man padėti, bet jei amonitai būtų stipresni už tave, aš ateisiu tau į pagalbą. 12 Būk narsus! Būkime drąsūs dėl savo tautos ir dėl savo Dievo miestų! Tedaro VIEŠPATS, kas gera jo akyse!“ 13 Joabas ir su juo buvę kariai žengė pirmyn į kovą su aramėjais. O tie bėgo nuo jo. 14 Pamatę, kad aramėjai bėga, ir amonitai bėgo nuo Abišajo ir pasitraukė į miestą. Tad Joabas nutraukė kovą su amonitais ir sugrįžo į Jeruzalę.

15 Bet aramėjai, pamatę, kad Izraelis juos nugalėjo, susibūrė į viena. 16 Hadadezeras pakvietė ir patraukė į savo pusę aramėjus iš Užupio. Jie atžygiavo į Helamą, vedami Hadadezero kariuomenės vado Šobacho. 17 Apie tai buvo pranešta Dovydui. Sutelkęs visą Izraelį, jis perėjo Jordaną ir atžygiavo į Helamą. Aramėjai išrikiavo savo pajėgas prieš Dovydą ir puolė jį, 18 bet Izraelis

privertė aramėjus bėgti. Dovydas už-
mušė septynis šimtus aramėjų karo ve-
žimų vežėjų bei keturiasdešimt tūks-
tančių raitelių, sužeidė kariuomenės
vadą Šobachą, ir jis ten mirė. [19] Pamatę,
kad Izraelis nugalėjo, Hadadezerui pa-
valdūs karaliai sudarė taiką su Izraeliu
ir tapo jam pavaldūs. O aramėjai bijojo
toliau padėti amonitams.

Dovydo nuodėmė

11 *Pavasarį, kai karaliai eina į žygį,
Dovydas išsiuntė Joabą drauge
su savo pareigūnais ir visu Izraeliu. Jie
nuniokojo Amoną ir apgulė Rabą. O
Dovydas pasiliko Jeruzalėje.
[2] Kartą vieną popietę Dovydas, paki-
lęs iš guolio, vaikštinėjo ant karaliaus
rūmų stogo. Nuo stogo jis pamatė be-
simaudančią moterį. Ta moteris buvo
labai graži. [3] Dovydas pasiuntė dvariškį
pasiteirauti apie moterį. Jam buvo pra-
nešta: „Tai Eliamo duktė Batšeba, Ūri-
jos Hetito žmona". [4] Dovydas nusiuntė
pasiuntinius ją atvesti. Ji atėjo pas jį,
ir jis suėjo su ja; ji buvo ką tik apsiva-
liusi po savo mėnesinių. Tada ji sugrį-
žo namo. [5] Moteris pastojo ir pasiuntė
Dovydui žodį: „Esu nėščia".
[6] Tada Dovydas pasiuntė žodį Jo-
abui: „Atsiųsk pas mane Ūriją Heti-
tą". Joabas pasiuntė Ūriją pas Dovydą.
[7] Ūrijai atvykus pas jį, Dovydas klausė,
kaip sekasi Joabui, kaip sekasi kariams
ir kaip sekasi karas. [8] Paskui Dovydas
tarė Ūrijai: „Eik namo ir nusiplauk ko-
jas!" Kai Ūrija išėjo iš karaliaus rūmų,
paskui jį buvo pasiųsta karaliaus do-
vana. [9] Bet Ūrija miegojo prie įėjimo į
karaliaus rūmus drauge su visais savo
valdovo tarnais ir į namus nėjo. [10] Kai
Dovydui buvo pranešta: „Ūrija į savo
namus nėjo", – Dovydas tarė Ūrijai:
„Argi ne iš kelionės parėjai? Tad ko-
dėl neini į namus?" [11] Ūrija atsakė Do-
vydui: „Skrynia ir Izraelis bei Judas
būna palapinėse. Mano viešpats Joa-
bas ir mano valdovo tarnai yra stovy-
kloje atvirame lauke. Nejau aš eisiu į
savo namus valgyti, gerti ir sugulti su
žmona? Kaip tu gyvas, prisiekiu tavo
gyvastimi, tokio dalyko nedarysiu". –
[12] „Pasilik čia ir šiandien, – tarė Dovy-
das Ūrijai, – rytoj tave pasiųsiu atgal".
Tad Ūrija pasiliko tą dieną Jeruzalėje.
Kitą dieną [13] pakvietė jį valgyti ir gerti
savo akivaizdoje ir nugirdė jį. Vakare jis
nuėjo atsigulti į guolį su savo valdovo
tarnais, bet į savo namus nėjo.
[14] Ryto metą Dovydas parašė laiš-
ką Joabui ir pasiuntė jį per Ūrijos ran-
kas. [15] Laiške jis rašė: „Pastatykite Ūriją
mūšio priekyje, kur aršiausiai kovo-
jama, ir pasitraukite nuo jo, kad būtų
parblokštas ir mirtų". [16] Apguldamas
miestą, Joabas pastatė Ūriją į vietą, kur
žinojo esant stiprių karių. [17] Miesto vy-
rai iššoko ir kovojo prieš Joabą, ir kele-
tas Dovydo tarnų tarp karių krito. Ūrija
Hetitas buvo tarp žuvusiųjų.
[18] Joabas pasiuntė Dovydui išsamų
pranešimą apie mūšį. [19] Jis įsakė pa-
siuntiniui, tardamas: „Kai būsi baigęs
sakyti karaliui visas žinias apie mūšį,
[20] jeigu karalius imtų pykti ir sakytų:
'Kam gi ėjote kovoti taip arti miesto?
Argi nežinojote, kad jie šaudys nuo sie-
nos? [21] *Kas užmušė Jerubešeto sūnų
Abimelechą? Argi ne moteris metė
nuo sienos ant jo viršutinę girnapusę,
nuo kurios jis ir mirė Tebece? Kam gi
ėjote taip arti sienos?' – tada pasakysi
taip: 'Ir tavo tarnas Ūrija yra tarp už-
muštųjų'".
[22] Pasiuntinys leidosi į kelionę. Atė-
jęs perdavė Dovydui visa, ką Joabas
buvo liepęs pasakyti. [23] Pasiuntinys
tarė Dovydui: „Iš pradžių pergalė buvo
tų vyrų pusėje, jie puolė mus lauke, bet
mes atstūmėme juos atgal prie miesto
vartų. [24] Tada lankininkai šaudė į tavo
tarnus nuo sienos. Keletas karaliaus

11,1 *1 Met 20,1*

11,21 *Ts 9,53*

tarnų krito. Krito ir tavo tarnas hetitas
Ūrija“. [25]Dovydas tarė pasiuntiniui:
„Taip pasakysi Joabui: ‘Nesikamuok
dėl to dalyko, nes kalavijas suryja tai
vieną, tai kitą. Ryžtingai tęsk miesto
puolimą ir sunaikink jį!’ Padrąsink jį“.
[26]Sužinojusi, kad vyras mirė, Ūrijos
žmona apraudojo jį. [27]Praėjus gedulo
laikui, Dovydas nusiuntė parvesti jos į
savo rūmus. Ji tapo jo žmona ir pagimdė jam sūnų.

Bet darbas, kurį Dovydas padarė,
buvo nedoras Dievo akyse.

Dovydo atgaila

12 *Dievas nusiuntė pranašą Na-
taną pas Dovydą. Atėjęs pas jį,
šis tarė: „Du žmonės gyveno viename
mieste. Vienas buvo turtuolis, o kitas
skurdžius. [2]Turtuolis turėjo labai daug
avių ir galvijų, [3]o skurdžius turėjo tik
vieną mažą avelę, kurią buvo nusipirkęs. Ją užaugino; ji užaugo su juo ir jo
vaikais; dalydavosi jo duonos kąsniu,
gerdavo iš jo puoduko, glausdavosi jam
ant kelių. Ji buvo jam kaip duktė. [4]Vie-
ną dieną pas turtuolį atėjo pakeleivis.
Turtuolis nenorėjo imti savo avies ar
galvijo valgiui parengti atėjusiam keleiviui, paėmė skurdžiaus avelę ir parengė ją svečiui“. [5]Ant to žmogaus la-
bai įširdęs Dovydas tarė Natanui: „Kaip
gyvas VIEŠPATS, žmogus, kuris tai padarė, turi mirti! [6]Be to, už avį jis turi
atsilyginti keturgubai, nes padarė tokį
dalyką ir nepasigailėjo“.
[7]Natanas tarė Dovydui: „Tu esi tas
žmogus! Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ‘Aš patepiau tave Izraelio
karaliumi ir išgelbėjau iš Sauliaus ran-
kų. [8]Atidaviau tau tavo valdovo namus
bei tavo valdovo žmonas kaip nuosavybę ir atidaviau tau Izraelio bei Judo
namus. Jei tai būtų buvę per maža, bū-
čiau dvigubai daugiau davęs. [9]Tad ko-
dėl paniekinai VIEŠPATIES žodį ir darei,
kas nedora jo akyse? Tu užmušei Ūriją Hetitą kalaviju ir paėmei jo žmoną
sau žmona. Amonitų kalaviju jį užmu-
šei. [10]Užtat kalavijas niekada nepaliks
tavo namų, nes mane paniekinai ir pa-
ėmei Ūrijos Hetito žmoną sau žmona’.
[11]Taip kalbėjo VIEŠPATS: ‘Tikėk manimi, *aš sukelsiu prieš tave pikta tavo
namuose. Paimsiu tavo žmonas tavo
akyse, duosiu jas tavo artimui, ir jis
miegos su tavo žmonomis šios saulės
akivaizdoje. [12]Tu tai padarei slapta, o
aš tai įvykdysiu viso Izraelio akyse ir
viešai dienos šviesoje’“.
[13]Dovydas tarė Natanui: „Nusidėjau
VIEŠPAČIUI!“ Natanas atsakė Dovydui:
„VIEŠPATS atleidžia tavo nuodėmę. Tu
nemirsi. [14]Bet kadangi tai darydamas
paniekinai VIEŠPATĮ, tau gimęs kūdikis mirs“.
[15]Natanas nuėjo namo, o VIEŠPATS
ištiko kūdikį, kurį buvo pagimdžiusi
Batšeba, ir jis mirtinai susirgo. [16]Do-
vydas maldavo VIEŠPATĮ dėl berniuko.
Dovydas nieko nevalgė ir parėjęs praleisdavo naktį, gulėdamas ant žemės.
[17]Rūmų seniūnai stengėsi prikalbinti
atsikelti nuo žemės, bet jis atsisakė ir
nieko nevalgė. [18]Septintą dieną vaikas
mirė. Dovydo tarnai bijojo jam pasakyti, kad vaikas mirė, manydami: „Mes
kalbėjome, dar vaikui gyvam esant, bet
jis nenorėjo mūsų klausyti. Tad kaip
galime jam pasakyti, kad vaikas mirė?
Jis gali sau padaryti ką nors baisaus!“
[19]Pamatęs, kad tarnai tarpusavyje kalbasi pašnabždomis, Dovydas suprato,
jog vaikas miręs. Dovydas paklausė
tarnų: „Ar vaikas mirė?“ – „Taip, mirė“,
– atsakė jie.
[20]Tada Dovydas atsikėlė nuo žemės, išsimaudė, išsikvėpino ir persivilko drabužius. Nuėjęs į VIEŠPATIES
Namus, puolė kniūbsčias. Paskui parė-
jo į rūmus. Jam paprašius, buvo padėta valgių, ir jis valgė. [21]O dvariškiai

12,1 *Ps 51 Antraštė*

12,11-12 *2 Sam 16,22*

klausė: „Ką tai reiškia, ką tu darai? Vai-
kui gyvam esant, pasninkavai ir verkei,
o mirus, atsikėlei ir valgai!“ 22 Jis atsa-
kė: „Vaikui dar gyvam esant, aš pas-
ninkavau ir verkiau, nes galvojau: ‘Kas
žino? Gal VIEŠPATS bus man malonin-
gas, ir vaikas liks gyvas’. 23 O dabar, jam
mirus, kodėl turėčiau pasninkauti?
Argi galėčiau jį vėl sugrąžinti? Aš pas
jį nueisiu, bet jis pas mane nesugrįš“.
24 Dovydas guodė Batšebą, savo
žmoną. Nuėjęs, suėjo su ja. Ji pagim-
dė jam sūnų, ir jis davė jam Saliamono
vardą. VIEŠPATS mylėjo jį 25 ir atsiun-
tė žodį per pranašą Nataną. Užtat dėl
VIEŠPATIES jis pavadino jį Jedidija.

Pergalė prieš amonitus

26 Kovodamas prieš amonitų Rabą, Jo-
abas paėmė karališkąjį miestą. 27 Joa-
bas nusiuntė pas Dovydą pasiuntinius
pasakyti: „Puoliau Rabą ir jau paėmiau
vandens šaltinio tvirtovę. 28 Tad dabar
sutelk likusius karius, apgulk miestą ir
paimk jį. Antraip aš pats paimsiu mies-
tą, ir jis bus vadinamas mano vardu“.
29 Taigi Dovydas sutelkė visus karius
ir nužygiavęs į Rabą apgulė jį, kovo-
jo ir paėmė jį. 30 Jis nuėmė Milkomui
nuo galvos karūną su brangakmeniais,
sveriančią aukso talentą. Ji buvo uždė-
ta ant galvos Dovydui. Jis pasiėmė su
savimi ir labai daug grobio. 31 Išvedė iš
miesto gyventojus ir pristatė juos dirb-
ti pjūklais, geležiniais kapliais ir gele-
žiniais kirviais arba pasiuntė plytų ga-
minti. Taip jis padarė visiems amonitų
miestams. Tada Dovydas ir visa jo ka-
riuomenė sugrįžo į Jeruzalę.

Amnonas ir Tamara

13 Praėjo šiek tiek laiko. Dovydo
sūnus Abšalomas turėjo gražią
seserį, vardu Tamara. Dovydo sūnus
Amnonas ją aklai įsimylėjo. 2 Amno-
nas taip kankinosi, kad susirgo dėl
savo sesers Tamaros, nes ji buvo mer-
gelė, ir Amnonui atrodė neįmanoma
ką nors jai padaryti. 3 Amnonas turė-
jo draugą, vardu Jehonadabą, Dovy-
do brolio Šimnos sūnų. Jehonadabas
buvo labai gudrus vyras. 4 Jis pakal-
bino Amnoną: „Karaliaus sūnau, ko-
dėl tu kas rytą toks nuvargęs? Ar ne-
pasakysi man?“ Amnonas jam atsakė:
„Aš myliu Tamarą, savo brolio Abša-
lomo seserį“. 5 Jehonadabas tarė jam:
„Atsigulk į lovą ir apsimesk sergantis.
Kai tėvas ateis tavęs aplankyti, sakyk:
‘Prašyčiau leisti mano seseriai Tama-
rai ateiti ir paraginti mane valgyti. Jei
ji pataisytų ką nors gardaus mano aky-
se, man žiūrint, iš jos rankų aš valgy-
čiau’“.
6 Amnonas atsigulė ir apsimetė ser-
gantis. Karaliui atėjus jo aplankyti,
Amnonas tarė: „Prašyčiau leisti mano
seseriai Tamarai ateiti ir paruošti porą
keptų kukulių mano akyse; tada iš jos
rankų valgysiu“. 7 Dovydas pasiun-
tė žodį Tamarai į rūmus, tardamas:
„Nueik į savo brolio Amnono namus
ir pataisyk jam valgyti“. 8 Tamara nu-
ėjo į savo brolio Amnono namus, o jis
gulėjo lovoje. Paėmusi tešlos, išmin-
kė, paruošė kukulius jo akyse ir iškep-
ė. 9 Bet kai ji paėmė keptuvę ir padė-
jo prieš jį kukulius, jis atsisakė valgyti.
Amnonas tarė: „Teišeina visi nuo ma-
nęs“. Visiems išėjus, 10 Amnonas tarė
Tamarai: „Atnešk valgį į miegamąjį ir
pamaitink mane“. Tamara paėmė ku-
kulius, kuriuos buvo pataisiusi, ir nu-
nešė į savo brolio Amnono kambarį.
11 Bet jai paduodant valgyti, Amnonas
nutvėrė ją. „Eikš, mano seserie, – tarė
jis jai, – sugulk su manimi“. 12 Ji atsakė:
„Ne, mano broli, neprievartauk ma-
nęs! Tokie dalykai nedaromi Izraelyje!
Nedaryk tokio begėdiško dalyko! 13 Kur
aš dingsiu su savo gėda? O tu būsi kaip
bet koks niekšas Izraelyje! Tad mal-
dauju pasikalbėti su karaliumi; jis ne-
atsisakys tau mane atiduoti“. 14 Bet jis
nenorėjo jos klausyti ir būdamas stip-
resnis suėjo su ja prievarta.

15 Dabar Amnonas pajuto jai labai
stiprią neapykantą. Iš tikrųjų jo neapy-
kanta buvo kur kas didesnė už aistrą,
kurią jautė jai. Amnonas tarė: „Kelkis ir
nešdinkis!“ 16 O ji maldavo: „Ne, mano
broli, nedaryk to, nes išvaryti mane
būtų dar didesnė skriauda negu ana,
kurią man padarei“. Bet jis nenorėjo jos
klausyti. 17 Pasišaukęs jauną tarną, tarė:
„Išvaryk šią moterį laukan ir užsklęsk
paskui ją duris“. 18 Ji buvo apsivilkusi
tunika ilgomis rankovėmis, nes tokiais
drabužiais ankstesniais laikais vilkė-
davo karaliaus mergelės dukterys. Tar-
nas išvarė ją ir užsklendė paskui ją du-
ris. 19 Tamara apsibarstė galvą pelenais.
Persiplėšusi tuniką ilgomis rankovėmis,
kuria vilkėjo, ji susiėmė rankomis galvą
ir nuėjo. Eidama visą laiką balsu verkė.
20 Jos brolis Abšalomas tarė jai: „Ar
tavo brolis Amnonas buvo su tavimi?
Dabar apie tai tylėk, mano seserie. Jis
tavo brolis. Neimk to į širdį“. Tamara,
nelaiminga moteris, pasiliko savo bro-
lio Abšalomo namuose. 21 Apie visa tai
išgirdęs karalius Dovydas labai įtūžo,
bet savo sūnaus Amnono bausti ne-
norėjo, nes mylėjo jį, kadangi tai buvo
jo pirmagimis. 22 O Abšalomas nesakė
Amnonui nei gera, nei pikta, nes ne-
kentė Amnono už tai, kad šis buvo iš-
prievartavęs jo seserį Tamarą.

Abšalomo kerštas

23 Praslinkus dvejiems metams, Abša-
lomas rengėsi kirpti avis Baal Hacore
prie Efraimo. Abšalomas pakvietė vi-
sus karaliaus sūnus. 24 Atėjęs pas ka-
ralių, Abšalomas tarė: „Tavo tarnas
rengiasi kirpti avis. Ar nemalonėtų ka-
ralius drauge su palyda vykti su savo
tarnu?“ 25 Bet karalius atsakė Abšalo-
mui: „Ne, mano sūnau. Neprašyk, kad
visi eitume ir būtume tau našta“. Nors
jis ir primygtinai prašė, karalius eiti
nesutiko, bet davė jam savo palaimini-
mą. 26 Tada Abšalomas tarė: „Jei ne, tai
prašyčiau leisti mano broliui Amnonui
eiti su mumis“. Karalius klausė: „Kam
gi jis turėtų su tavimi eiti?“ 27 Bet Abša-
lomas primygtinai prašė, ir jis leido
Amnonui ir visiems karaliaus sūnums
eiti su juo. Abšalomas surengė puotą
kaip tinka karaliui.
28 Savo tarnams Abšalomas įsakė,
tardamas: „Būkite budrūs! Kada Amno-
no širdis bus tapusi smagi nuo vyno ir
aš jums pasakysiu: 'Smokite Amnonui!'
– užmuškite jį! Nebijokite, nes aš pats
duodu jums šį įsakymą. Elkitės ryžtin-
gai kaip narsūs vyrai!“ 29 Abšalomo tar-
nai pasielgė su Amnonu, kaip Abšalo-
mas buvo įsakęs. Tada visi kiti karaliaus
sūnūs sėdo kiekvienas ant savo mulo
ir pabėgo. 30 Dar jiems tebesant kelyje,
Dovydą pasiekė gandas, kad Abšalomas
išžudė visus karaliaus sūnus, ir nė vie-
nas neišliko gyvas. 31 Karalius atsistojo,
persiplėšė drabužius ir krito ant žemės.
Ir visi prie jo buvę dvariškiai persiplė-
šė drabužius. 32 O Dovydo brolio Šimos
sūnus Jehonadabas tarė: „Tenemano
mano valdovas, kad visi jauni karaliaus
sūnūs užmušti. Tik Amnonas yra miręs.
Tai Abšalomas buvo nusprendęs nuo
tos dienos, kai Amnonas išprievartavo
jo seserį Tamarą. 33 Tad mano viešpats
karalius teneima į širdį to gando, kad
visi karaliaus sūnūs mirę, nes miręs tėra
vien Amnonas!“
34 Tuo tarpu Abšalomas pabėgo.
Sargybinis žvalgydamasis pamatė di-
delį būrį žmonių, ateinančių nuo Ho-
ronaimų kalno šlaito keliu. 35 Jehona-
dabas tarė karaliui: „Žiūrėk, parėjo
karaliaus sūnūs! Kaip tavo tarnas sakė,
taip ir įvyko“. 36 Vos jam tai ištarus, atė-
jo karaliaus sūnūs. Jie pravirko balsu. Ir
Dovydas, ir visi jo dvariškiai verkė kar-
čiomis ašaromis.

Abšalomo sugrįžimas

37 O Abšalomas buvo pabėgęs. Jis pabė-
go pas *Gešūro karalių Amihūro sūnų

13,37 *2 Sam 3,3*

Talmają. Dovydas ilgą laiką raudojo
savo sūnaus. 38 Pabėgęs į Gešūrą, Abša-
lomas išbuvo ten trejus metus. 39 Ilgė-
damasis Abšalomo, karalius Dovydas
liovėsi širsti, nes po Amnono mirties
jau buvo aprimęs.

14 Cerujos sūnus Joabas jautė,
kad karaliaus širdis palan-
ki Abšalomui. 2 Tad Joabas pasiuntė į
Tekoją žmones, kad atvestų iš ten iš-
mintingą moterį. „Prašau apsimesti,
kad tau gedulas, – jis tarė jai, – apsivilk
gedulo drabužiais ir nesitepk aliejumi.
Elkis, kaip elgiasi moteris, ilgą laiką
gedinti mirusio. 3 Nueik pas karalių ir
taip jam kalbėk". Ir Joabas nurodė ką
jai sakyti.

4 Atėjusi pas karalių, tekojietė mo-
teris puolė veidu ant žemės, išreikš-
dama pagarbą, ir tarė: „Karaliau, gel-
bėk!" 5 Karalius klausė jos: „Kokia tavo
bėda?" Ji atsakė: „Vargas man! Esu
našlė. Mano vyras miręs. 6 Tavo tar-
naitė turėjo du sūnus. Jiedu susimušė
laukuose ir, kadangi nebuvo kas juos
perskirtų, vienas jų smogė savo bro-
liui ir užmušė jį. 7 Tikėk manimi, visa
kiltis sukilusi prieš tavo tarnaitę. Jie
reikalauja: 'Duok šen vyrą, užmušusį
savo brolį, kad jį užmuštume už gyvas-
tį brolio, kurį jis užmušė. Mes turime
sunaikinti ir įpėdinį!' Taip jie užgesins
man paskutinę likusią žariją, nepalik-
dami mano vyrui nei vardo, nei likučio
visoje žemėje".

8 Karalius tarė moteriai: „Eik namo.
Aš duosiu įsakymą tavo labui". 9 O te-
kojietė moteris karaliui atsakė: „Mano
viešpatie karaliau, tekrinta kaltė ant
manęs ir mano protėvių namų! Kara-
lius ir jo sostas tebūna nekalti!" 10 Ka-
ralius pridūrė: „Jei kas tau ką nors dau-
giau sakytų, atvesk jį pas mane. Tavęs
jis daugiau niekada nepalies". 11 Tada ji
atsakė: „Prašyčiau karalių turėti min-
tyje VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad kraujo
keršytojas nepadarytų didesnės žalos
ir mano sūnaus neužmuštų". Jis atsa-
kė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, nuo tavo sū-
naus galvos nė vienas plaukas nenu-
kris ant žemės".

12 Tada moteris tarė: „Prašau leisti
savo tarnaitei dar šį tą pasakyti mano
viešpačiui karaliui". „Kalbėk!" – tarė
jis. 13 Moteris kalbėjo: „Kodėl suma-
nei tokį dalyką prieš Dievo tautą? Juk
duodamas tokį nuosprendį, karalius
pasmerkia patį save, nes nesugrąžina
namo savo ištremto sūnaus. 14 Iš tik-
rųjų visi turime mirti ir esame tarsi
išpiltas ant žemės vanduo, kurio vėl
susemti neįmanoma. Bet Dievas gy-
vasties neatims; jis ras būdą nelaikyti
tremtinio amžinai ištremto nuo savo
Artumo. 15 Atėjau kalbėti apie šį reika-
lą karaliui, savo valdovui, dėl to, kad
žmonės mane išgąsdino. Tavo tarnai-
tė pamanė: 'Kalbėsiu karaliui. Galbūt
karalius įvykdys savo tarnaitės prašy-
mą. 16 Karalius išklausys ir išlaisvins
savo tarnaitę iš rankų žmogaus, no-
rinčio atkirsti ir mane, ir mano sūnų
nuo Dievo palikimo'. 17 Tavo tarnaitė
pamanė: 'Mano viešpaties karaliaus
žodis suteiks man ramybę', – nes
mano viešpats karalius yra kaip Die-
vo angelas, suprantantis visa, gera ir
pikta. Tebūna su tavimi VIEŠPATS, tavo
Dievas!"

18 Atsakydamas karalius tarė mo-
teriai: „Nenuslėpk nieko, ko aš tavęs
klausiu!" Moteris atsakė jam: „Teklau-
sia mano viešpats karalius". 19 Karalius
klausė: „Ar Joabo ranka su tavimi šiuo
reikalu?" Atsakydama moteris tarė:
„Kaip tu gyvas, mano viešpatie kara-
liau, niekas negali pasukti nei į deši-
nę, nei į kairę nuo to, ką mano viešpats
karalius pasakė. Taip, tavo tarnas Joa-
bas yra tas, kuris man įsakė. Jis yra tas,
kuris įdėjo visus šiuos žodžius į tavo
tarnaitės lūpas. 20 Norėdamas pakeis-
ti reikalo eigą, tavo tarnas Joabas tai
padarė. Bet mano viešpats išmintin-
gas, kaip Dievo angelas ir žino visa, kas
vyksta žemėje".

21 Tada Dovydas tarė Joabui: „Tikėk
manimi, aš tai padarysiu. Tad eik par-
vesti mano jaunuolį Abšalomą“. 22 Joa-
bas puolė veidu ant žemės ir išreiškė
pagarbą. Palaiminęs karalių, jis tarė:
„Šiandien tavo tarnas suprato, kad ra-
dau malonę tavo akyse, viešpatie ka-
raliau, nes karalius įvykdė savo tarno
prašymą“. 23 Joabas tuojau pat leidosi
į kelionę ir nuvykęs į Gešūrą parvedė
Abšalomą į Jeruzalę. 24 Karalius tarė:
„Teeina tiesiai į savo namus. Mano vei-
do jis nematys“. Tad Abšalomas nuė-
jo tiesiai į savo namus, karaliaus veido
nepamatęs.
25 Visame Izraelyje nebuvo kito
vyro, kurio grožiu buvo taip labai žavi-
masi, kaip Abšalomas. Nuo kojų pado
iki viršugalvio jis neturėjo jokio trū-
kumo. 26 Kai nusikirpdavo plaukus – o
juos kirptis turėdavo kasmet, nes plau-
kai būdavo jam per sunkūs, – jo galvos
plaukai sverdavo du šimtus šekelių ka-
rališkuoju svarsčiu. 27 Abšalomui gimė
trys sūnūs ir viena duktė, vardu Tama-
ra. Ji buvo graži moteris.
28 Abšalomas išgyveno dvejus me-
tus Jeruzalėje, nesirodydamas kara-
liaus akivaizdoje. 29 Tada Abšalomas
pasišaukė Joabą, norėdamas pasiųsti
jį pas karalių. Bet Joabas nenorėjo pas
jį eiti. Jis pašaukė jį antrą kartą, bet Jo-
abas eiti nenorėjo. 30 Tada Abšalomas
tarė savo tarnams: „Žiūrėkite, Joabo
laukas šalia mano. Ten jo miežiai. Nu-
eikite ir padekite!“ Abšalomo tarnai
padegė lauką. 31 Joabas tučtuojau at-
skubėjo pas Abšalomą į namus ir tarė
jam: „Kodėl tavo tarnai padegė mano
lauką?“ – 32 „Žiūrėk, – tarė Abšalomas
Joabui, – aš siunčiau tau žodį, kad atei-
tumei pas mane. Aš norėjau pasiųsti
tave pas karalių, kad už mane pasaky-
tum: ‘Kam gi aš parėjau iš Gešūro? Jei
ten dar būčiau, man būtų geriau. Užtat
tebūna leista man pasirodyti karaliaus
akivaizdoje, ir jei esu kaltas, tenubau-
džia jis mane mirtimi!’“ 33 Joabas nuė-
jo pas karalių ir jam pranešė. Karalius
pasišaukė Abšalomą. Atėjo jis pas ka-
ralių ir puolė kniūbsčias veidu ant že-
mės prieš karalių. Karalius Abšalomą
pabučiavo.

Abšalomo maištas

15 Ilgainiui Abšalomas įsigijo ve-
žimą bei žirgų ir penkiasdešimt
vyrų palydai pirma jo bėgti. 2 Abšalo-
mas keldavosi anksti ir stodavosi prie
kelio į miesto vartus. Kai tik žmogus
turėdavo bylą, kuriai reikėdavo kara-
liaus nuosprendžio, Abšalomas šauk-
davo, klausdamas: „Iš kurio miesto
esi?“ O pastarajam atsakius: „Tavo tar-
nas yra iš tokios ir tokios Izraelio gi-
minės“, – 3 Abšalomas sakydavo: „Štai
tavo ieškiniai geri ir tikri, bet nėra nė
vieno, kas karaliaus vardu tave išklau-
sytų“. 4 Abšalomas dar pridurdavo:
„O kad aš būčiau teisėjas šioje šalyje!
Tada kiekvienas galėtų ateiti pas mane
su byla ar reikalu, ir aš priimčiau nuo-
sprendį“. 5 Kai tik koks žmogus pri-
eidavo išreikšti jam pagarbą, Abšalo-
mas ištiesdavo ranką, apkabindavo ir
pabučiuodavo. 6 Taip Abšalomas da-
rydavo kiekvienam izraelitui, atėju-
siam pas karalių į teismą. Tokiu būdu
Abšalomas pavergė visų Izraelio žmo-
nių širdis.
7 Baigiantis ketvirtiems metams,
Abšalomas tarė karaliui: „Prašyčiau
leisti man vykti į Hebroną ir įvykdy-
ti įžadą, kurį esu padaręs VIEŠPAČIUI.
8 Tavo tarnas, būdamas Aramo Gešū-
re, padarė įžadą: ‘Jei VIEŠPATS iš tikrų-
jų parves mane į Jeruzalę, pagarbinsiu
VIEŠPATĮ Hebrone’“. 9 „Eik ramybėje!“
– tarė jam karalius. 10 O Abšalomas
išsiuntė slapta pasiuntinius į visas Iz-
raelio gimines pasakyti: „Kai tik išgir-
site rago balsą, šaukite: ‘Abšalomas
tapo karaliumi Hebrone!’“ 11 Du šimtai
vyrų iš Jeruzalės lydėjo Abšalomą. Jie
buvo pakviesti svečiais ir ėjo garbingai,
nieko nežinodami. 12 Atnašaudamas

aukas, Abšalomas pasiuntė pašauk-
ti Ahitofelį Gilojietį, Dovydo patarėją
iš Gilojo miesto. Sąmokslas brendo, ir
prie Abšalomo būrėsi vis daugiau ir
daugiau žmonių.

Dovydas bėga iš Jeruzalės

13 Pasiuntinys atėjo pas Dovydą ir tarė:
„Izraelitų širdys pakrypo į Abšalomą“.
14 Tada Dovydas visiems savo dvariš-
kiams, buvusiems su juo Jeruzalėje,
tarė: „Bėkime tuojau pat, antraip nė
vienas iš mūsų neišsigelbės nuo Abša-
lomo. Skubėkite! Antraip jis mus pa-
sivys, atneš mums pražūtį, o miestą
sunaikins kalaviju“. 15 Karaliaus dva-
riškiai sakė karaliui: „Tavo tarnai pasi-
rengę daryti visa, ką tik viešpats mūsų
karalius nutars“. 16 Karalius leidosi į
kelionę, lydimas visos savo šeimynos,
išskyrus dešimt sugulovių, kurias ka-
ralius paliko rūpintis rūmais. 17 Tad
leidosi karalius į kelionę, lydimas visų
dvariškių, ir jie sustojo prie paskutinių
namų. 18 Visi dvariškiai praėjo pro jį,
visi keretai bei peletai ir visi gatiečiai –
šeši šimtai vyrų, kurie buvo atlydėję jį
iš Gato – praėjo pro karalių.
19 Tada karalius tarė Itajui Gatie-
čiui: „Kam gi tau eiti su mumis? Eik
atgal ir pabūk su naujuoju karaliumi,
nes tu juk svetimšalis ir tremtinys iš
savo namų. 20 Tik vakar atkeliavai, ne-
jau šiandien aš galiu versti tave klajo-
ti su mumis, kai pats turiu eiti tik ten,
kur galiu? Eik atgal ir pasiimk savuo-
sius. Teparodo tau VIEŠPATS tikrai išti-
kimą meilę“. 21 Bet Itajas karaliui atsa-
kė: „Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas
mano viešpats karalius, kur tik bus
mano viešpats karalius, ten bus ir tavo
tarnas – ar mirti, ar gyventi“. 22 Dovy-
das tarė Itajui: „Tad eik ir žygiuok!“ Ita-
jas Gatietis nuėjo drauge su visais savo
vyrais ir visais vaikais. 23 Žmonėms ei-
nant, visi gyventojai verkė balsu. Kara-
lius perėjo Kidrono slėnį, ir visi žmo-
nės ėjo toliau keliu dykumos link.
24 Atėjo Abjataras, pasirodė ir Cado-
kas drauge su visais levitais, nešusiais
Dievo Sandoros Skrynią. Dievo Skry-
nią jie padėjo ant žemės, kol praėjo
visi iš miesto išėjusieji žmonės. 25 Tada
karalius tarė Cadokui: „Parnešk Dievo
Skrynią atgal į miestą. Jei rasiu malonę
VIEŠPATIES akyse, jis parves mane atgal
ir leis man pamatyti ir ją, ir jos buveinę.
26 Bet jei jis sakytų: 'Tu man nepatinki',
– tikėk manimi, aš pasirengęs. Tedaro
jis su manimi, kas gera jo akyse!“ 27 Ku-
nigui Cadokui karalius kalbėjo: „Ar
supranti? Grįžk į miestą ramybėje, tu
ir Abjataras su savo dviem sūnumis –
tavo sūnumi Ahimaacu ir Abjataro sū-
numi Jehonatanu. 28 Aš palūkuriuosiu
prie perėjų į dykumą, kol ateis iš jūsų
žodis“. 29 Tad Cadokas ir Abjataras par-
nešė Dievo Skrynią atgal į Jeruzalę ir
ten pasiliko.
30 Tuo tarpu Dovydas kopė Alyvų
kalno šlaitu. Kopdamas verkė. Galva
buvo pridengta, jis ėjo basas. Ir visi
žmonės, buvę su juo, prisidengė galvas
ir kopdami verkė. 31 Dovydui buvo pra-
nešta, kad Ahitofelis yra tarp sąmoks-
lininkų, su Abšalomu. „VIEŠPATIE, –
meldėsi Dovydas, – prašau paversti
niekais Ahitofelio patarimą!“
32 Dovydui pasiekus kalno viršūnę,
kur būdavo garbinamas Dievas, Huša-
jas Archas atėjo jo pasitikti, persiplėšęs
drabužį ir žemėmis apsibarstęs galvą.
33 Dovydas tarė jam: „Jei eitum su ma-
nimi, būtum man našta. 34 Bet jei grįž-
tum į miestą ir sakytum Abšalomui:
'Aš būsiu tavo tarnas, karaliau! Kaip
anksčiau buvau tavo tėvo tarnas, taip
dabar būsiu tavo', – niekais paverstum
Ahitofelio patarimą. 35 Kunigai Cado-
kas ir Abjataras ten bus su tavimi. Tad
visa, ką girdėsi karaliaus rūmuose, pa-
sakyk kunigams Cadokui ir Abjatarui.
36 Du jų sūnūs – Cadoko sūnus Ahi-
maacas ir Abjataro sūnus Jehonatanas
– bus su tavimi. Per juos praneši man
visa, ką išgirsi“. 37 Taip Dovydo draugas

Hušajas pasiekė miestą tuo metu, kai
Abšalomas įžengė į Jeruzalę.

Dovydo draugai ir priešai

16 Dovydui paėjėjus šiek tiek ana-
pus viršūnės, jį pasitiko *Mefi
Bošeto tarnas Ciba su pora pabalno-
tų asilų, apkrautų dviem šimtais ke-
palų duonos, šimtu saikų razinų, šim-
tu vasaros vaisių ir vynmaišiu vyno.
2 Karalius kláusė Cibos: „Ką darysi su
jais?“ Ciba atsakė: „Asilai – karaliaus
namiškiams joti, duona ir vasaros
vaisiai – vaikinams valgyti, o vynas
– dykumoje nuvargusiems atsigerti“.
3 „O kur tavo šeimininko sūnus?“ –
paklausė karalius. „Jis lieka Jeruzalė-
je, – atsakė Ciba, – ir sako: ‘Šiandien
Izraelio namai man sugrąžins mano
senelio karalystę’“. 4 Karalius tarė Ci-
bai: „Visa, kas priklauso Mefi Bošetui,
nuo dabar tavo“. – „Aš puolu kniūbs-
čiomis! – tarė Ciba. – Leisk man ras-
ti malonę tavo akyse, mano viešpatie
karaliau!“

5 Karaliui atėjus į Bahurimus, išėjo
iš ten žmogus, vardu Šimis, Geros sū-
nus iš tos pačios kilties kaip Sauliaus
šeima, šaukdamas keiksmą po keiks-
mo. 6 Jis mėtė į Dovydą ir visus ka-
raliaus Dovydo dvariškius akmenis,
nors visi kariai ir galiūnai buvo jo de-
šinėje ir kairėje. 7 Šimis keikė, šaukda-
mas: „Išeik! Išeik! Žmogžudy! Niekše!
8 VIEŠPATS keršija tau už Sauliaus, vie-
toj kurio karaliavai, namų visą pralie-
tą kraują. VIEŠPATS atiduoda karalystę
į tavo sūnaus Abšalomo rankas. Tikėk
manimi, nelaimė užgriuvo tave, nes tu
žmogžudys!“

9 Cerujos sūnus Abišajas tarė kara-
liui: „Kodėl šis stimpantis šuva turė-
tų keikti mano viešpatį karalių? Leisk
man nueiti ir nukirsti jam galvą“. 10 Bet
karalius atsakė: „Kas man ir jums, Ce-
rujos sūnūs? Jeigu jis keikia tik dėl to,
kad VIEŠPATS jam pasakė: ‘Keik Do-
vydą!’ – kas galėtų sakyti: ‘Kodėl taip
darai?’“ 11 Dovydas kalbėjo Abišajui ir
visiems savo dvariškiams: „Žiūrėkite,
jei mano sūnus, gimęs iš manęs, ieš-
ko mano gyvasties, juo labiau tai gali
benjaminas! Palikite jį ramybėje ir leis-
kite jam keikti, nes VIEŠPATS jam įsakė
tai daryti. 12 Galbūt VIEŠPATS pažvelgs į
mano skausmą ir atlygins man geru už
šiandien ištartus jo keiksmus“. 13 Do-
vydas ir jo vyrai ėjo toliau savo keliu,
o Šimis ėjo kalvos pakraščiu priešais
jį, keikdamas, svaidydamasis akmeni-
mis ir mėtydamasis žemėmis. 14 Kara-
lius ir visi su juo esantys kareiviai pa-
siekė Jordaną nuvargę. Ten jie sustojo
atgaivai.

15 Tuo tarpu Abšalomas ir visi žmo-
nės, Izraelio vyrai, atvyko į Jeruzalę.
Ahitofelis buvo su juo. 16 Atėjęs pas
Abšalomą, Dovydo draugas Hušajas
Archas tarė: „Tegyvuoja karalius! Te-
gyvuoja karalius!“. 17 Bet Abšalomas
kalbėjo Hušajui: „Ar tai tokia tavo iš-
tikimybė draugui? Kodėl nėjai su savo
draugu?“ 18 Hušajas atsakė Abšalomui:
„Aš nėjau, – atsakė Hušajas, – nes ką
VIEŠPATS, visi šie žmonės ir visi Izrae-
lio vyrai išsirinko, tam aš priklausau ir
su juo būsiu! 19 Be to, kam turėčiau tar-
nauti, jei ne Dovydo sūnui? Kaip tarna-
vau tavo tėvui, taip ir tau tarnausiu“.

20 Tada Abšalomas tarė Ahitofe-
liui: „Apsvarstykite, ką mums daryti?“
21 Ahitofelis atsakė Abšalomui: „Sueik
su savo tėvo sugulovėmis, jo paliktо-
mis rūpintis rūmais, kad visas Izraelis
išgirstų, jog išdrįsai užsitraukti savo
tėvo pyktį, ir sustiprėtų visų tave re-
miančių rankos“. 22 *Ant stogo Abšalo-
mui buvo pastatyta palapinė, ir Abša-
lomas suėjo su savo tėvo sugulovėmis
viso Izraelio akyse. 23 Tomis dienomis
Ahitofelio duotas patarimas buvo prii-
mamas tarsi iš Dievo gautas žodis; taip

16,1 *2 Sam 9,9-10*

16,22 *2 Sam 12,11-12*

vertino bet kokį Ahitofelio patarimą ir
Dovydas, ir Abšalomas.

17 Be to, Ahitofelis tarė Abša-
lomui: „Leisk man išsirink-
ti dvylika tūkstančių vyrų ir leistis
šiąnakt į žygį vytis iš paskos Dovydą.
2 Aš pasivysiu jį nuvargusį ir nuleidu-
sį rankas, įvarysiu jam siaubą. Kai visi
su juo esantys žmonės pabėgs, užmu-
šiu tik karalių. 3 Tada visą tautą sugrą-
žinsiu tau tartum nuotaką, grįžtančią
pas savo vyrą. Tu tik vieno žmogaus
gyvasties teieškai, kad visa tauta būtų
taikoje". 4 Patarimas patiko Abšalomui
ir visiems Izraelio seniūnams.

5 Tada Abšalomas tarė: „Prašyčiau
pašaukti ir Hušają Archą, kad galėtu-
me išgirsti, ką jis pasakys". 6 Hušajui
atėjus, Abšalomas tarė: „Šitaip kalbėjo
Ahitofelis. Ar darysime, kaip jis pata-
ria? Jeigu ne, ką tu sakai?" – 7 „Šį kartą
patarimas, kurį davė Ahitofelis, nėra
geras", – atsakė Hušajas Abšalomui.
8 Hušajas tęsė: „Tu žinai, kad tavo tė-
vas ir jo vyrai yra narsūs galiūnai. Jie
įniršę kaip meška, netekusi jauniklių.
Be to, tavo tėvas prityręs kare ir nak-
ties nepraleis su kariais. 9 Tikėk mani-
mi, net dabar jis pasislėpęs kur nors
oloje ar kokioje kitoje vietoje. Ir jei kas
nors iš mūsų karių kristų pirmo puo-
limo metu, kas tik apie tai išgirs, sa-
kys: 'Abšalomo kariuomenė buvo iš-
skersta'. 10 Tuomet net narsus karys,
kurio širdis tarsi liūto, nutirps iš bai-
mės, nes visas Izraelis žino, kad tavo
tėvas galiūnas, o su juo esantys kariai
– narsūs vyrai. 11 Todėl aš patariu, kad
visas Izraelis nuo Dano ligi Beer Šebos
– toks gausus kaip jūros smiltys – būtų
surinktas prie tavęs, ir tu pats žygiuo-
tumei į mūšį. 12 Taip mes užpulsime
jį, kad ir kur jis būtų, ir krisime ant
jo, kaip rasa krinta ant žemės. Nė vie-
nas jų neišliks gyvas – nei jis pats, nei
joks su juo esantis vyras. 13 O jei jis pa-
sitrauktų kur nors į miestą, tada visas
Izraelis atsineš virves prie to miesto ir
tol vilks jo akmenis į slėnį, kol neliks
ten nė akmenėlio". 14 Abšalomas ir vi-
sas Izraelis sutiko, kad Hušajo Archo
patarimas geresnis už Ahitofelio pa-
tarimą. VIEŠPATS buvo nusprendęs pa-
versti niekais gudrų Ahitofelio patari-
mą, kad atneštų Abšalomui nelaimę.

15 Tada Hušajas pasakė kunigams
Cadokui ir Abjatarui: „Taip ir taip pa-
tarė Ahitofelis Abšalomui ir Izraelio
seniūnams. Taip ir taip patariau aš.
16 Tad tučtuojau pasiųskite žodį Dovy-
dui: 'Nenakvok prie perėjų į dykumą,
bet tuoj pat pereik. Antraip karalius ir
su juo esantys žmonės bus sunaikin-
ti'". 17 Jehonatanas ir Ahimaacas laukė
prie En Rogelio. Tarnaitė nueidavo ir
nunešdavo jiems žodį, o jie savo ruož-
tu nueidavo ir nunešdavo žodį Do-
vydui, nes patys nedrįso pasirodyti ir
įžengti į miestą. 18 Bet vienas vaikinas
pamatė juos ir pranešė Abšalomui. Tad
juodu tučtuojau pakilo ir nuskubėjo į
Bahurimus, prie namų vieno žmogaus,
kieme turinčio šulinį, ir nusileido į jį.
19 O to vyro žmona, paėmusi dangalą,
užklojo šulinio angą ir taip apskleidė
grūdais, kad nebūtų galima pastebėti.
20 Atėję pas moterį prie namų, Abša-
lomo tarnai klausė: „Kur Ahimaacas
ir Jehonatanas?" Moteris atsakė jiems:
„Jiedu prieš valandėlę praėjo ir nuėjo
upės link". Paieškoję ir neradę, jie su-
grįžo į Jeruzalę.

21 Vos jiems nuėjus, Ahimaacas ir
Jehonatanas išlipo iš šulinio ir nuėjo
pranešti Dovydui. Jie sakė Dovydui:
„Pakilk! Tučtuojau pereik upę, nes tokį
ir tokį patarimą prieš jus davė Ahitofe-
lis". 22 Dovydas ir visi su juo buvę žmo-
nės tuojau pat leidosi į kelionę ir perėjo
Jordaną. Iki aušros nebuvo likę nė vie-
no, neperėjusio Jordano.

23 Matydamas, kad jo patarimas ne-
vykdomas, Ahitofelis pasibalnojo asilą
ir išjojo namo į savo miestą. Sutvarkęs
namų reikalus, jis pasikorė. Palaidotas
jis buvo savo tėvo kape.

24 Dovydas buvo pasiekęs Mahanai-
mus, kai Abšalomas ir visi su juo buvę
Izraelio vyrai perėjo Jordaną. 25 Kariuo-
menės vadu vietoj Joabo Abšalomas
buvo paskyręs Amasą. Amasa buvo sū-
nus izraelito, vardu Itra, kuris buvo pa-
ėmęs žmona Nahašo dukterį Abigalę,
Joabo motinos Cerujos seserį. 26 Izra-
elitai ir Abšalomas pasistatė stovyklą
Gileado žemėje.

27 Dovydui pasiekus Mahanaimus,
Nahašo sūnus Šobis iš Rabat Amono,
Amielio sūnus Machyras iš Lo Deba-
ro ir Barzilajas Gileadietis iš Rogelimų
28 atgabeno guolių, dubenų ir molinių
indų, taip pat kviečių, miežių, miltų,
pagruzdintų grūdų, pupelių ir lęšių,
29 medaus ir varškės, avių ir sūrio iš
kaimenės Dovydui ir su juo esantiems
žmonėms valgyti. Jie sakė sau: „Dyku-
moje žmonės tikriausiai alkani, išvar-
gę ir kenčia troškulį“.

Abšalomo mirtis

18 Tada Dovydas atliko su juo
esančių pajėgų apžiūrą ir pa-
skyrė tūkstantininkus bei šimtinin-
kus. 2 Dovydas padalijo kariuomenę
į tris dalis: vieną trečdalį pavedė Joa-
bui, kitą – Joabo broliui Cerujos sūnui
Abišajui ir trečią – Itajui Gatiečiui. Ka-
ralius kalbėjo kariams: „Ir aš pats su
jumis žygiuosiu“. – 3 „Tu nežygiuosi į
mūšį, – atsakė kariai, – nes jei mes ir
bėgtume, jei net pusė mūsų žūtų, li-
kusieji į mus dėmesio nekreips. O tu
atstoji dešimt tūkstančių tokių kaip
mes! Todėl tau geriau padėti mums iš
miesto“. 4 Karalius jiems atsakė: „Da-
rysiu, kas jums atrodo geriausia“. Tad
karalius stovėjo šalia miesto vartų, kai
kariuomenė išžygiavo būriais po šim-
tą ir po tūkstantį. 5 Joabui, Abišajui ir
Itajui karalius įsakė, tardamas: „Dė-
lei manęs elkitės švelniai su jaunuoju
Abšalomu“. Visi kariai girdėjo kara-
lių, duodantį įsakymą didžiūnams dėl
Abšalomo.

6 Tad kariuomenė išėjo į lauką prieš
Izraelį. Mūšis vyko Efraimo miške.
7 Ten Izraelio pajėgos buvo Dovydo ša-
lininkų nugalėtos, tą dieną įvyko dide-
lės skerdynės, ir žuvo dvidešimt tūks-
tančių vyrų. 8 Mūšis išsiplėtė į visą tą
sritį; tą dieną miškas surijo daugiau
aukų negu kalavijas.

9 Su Dovydo šalininkais Abšalomas
susidūrė netikėtai. Abšalomas jojo ant
mulo, ir mulas palindo po didžiulio
ąžuolo šakų raizginiu. Jo galva įkliuvo į
ąžuolą, jis likosi kaboti tarp dangaus ir
žemės, o mulas, ant kurio sėdėjo, nuė-
jo sau. 10 Tai pamatęs, vienas vyrų pra-
nešė Joabui: „Ką tik mačiau Abšalomą,
pakibusį po ąžuolu“. 11 Joabas tarė tam
pranešusiam vyrui: „Tad kodėl nepri-
smeigei jo ten prie žemės? Būčiau da-
vęs tau dešimt sidabro šekelių ir dir-
žą“. 12 Bet tas vyras Joabui atsakė: „Net
jei rankoje jausčiau tūkstančio sidabro
šekelių svorį, prieš karaliaus sūnų ran-
kos nekelčiau, nes karalius mums gir-
dint įsakė tau, Abišajui ir Itajui: 'Dėlei
manęs saugokite jaunąjį Abšalomą!'
13 Net jeigu ir būčiau susiviliojęs, nuo
karaliaus nėra nieko paslėpta, o tu
būtumei laikęsis nuošaliai“. 14 „Nega-
liu su tavimi tiek laiko gaišti!“ – atsa-
kė Joabas. Pasiėmęs tris ietis, įsmeigė
jas į dar gyvo Abšalomo, kabančio po
ąžuolu, širdį. 15 Po to dešimt jaunų Jo-
abo ginklanešių, apsupę Abšalomą,
puolė ir užmušė jį.

16 Tada Joabas papūtė ragą, ir kariai
izraelitų toliau nebesivijo, nes Joabas
sulaikė karius. 17 Paėmę Abšalomą, jie
įmetė jį į gilią duobę miške ir sukrovė
ant jo labai didelę krūvą akmenų. Tuo
tarpu visi izraelitai išbėgiojo į namus.

18 Dar gyvas būdamas, Abšalomas
buvo padirbęs ir pasistatęs sau pamin-
klą Karaliaus slėnyje. „Neturiu sūnaus,
– sakė jis, – kuris išlaikytų mano vardo
atminimą“. Paminklą pavadino savo
vardu, užtat ir šiandien jis vadinamas
Abšalomo paminklu.

19 Cadoko sūnus Ahimaacas tarė:
„Prašau leisti man nubėgti ir nunešti
žinią karaliui, kad VIEŠPATS išlaisvino
jį iš priešų rankos". 20 Bet Joabas jam
sakė: „Šiandien žinios neneši. Kada
nors kitą dieną galėsi nešti žinią, bet
šiandien to nedarysi, nes mirė kara-
liaus sūnus!" 21 Tuomet Joabas tarė vie-
nam kušitui: „Eik ir pranešk karaliui,
ką matei". Kušitas nusilenkė Joabui ir
nubėgo. 22 O Cadoko sūnus Ahimaa-
cas vėl tarė Joabui: „Trūks plyš, prašau
leisti ir man bėgti paskui kušitą". Joa-
bas kalbėjo: „Kam gi tau bėgti, mano
sūnau? Atlygio negausi už žinią!" –
23 „Trūks plyš, – užsispyrusiai tvirtino
jis, – aš bėgsiu". „Tai bėk!" – tarė Joa-
bas. Tada Ahimaacas nubėgo Lygumos
keliu ir aplenkė kušitą.
24 O Dovydas sėdėjo tarp dvejų var-
tų. Sargybinis buvo palypėjęs ant var-
tų stogo prie miesto sienos. Jis dairėsi
ir pamatė vyrą, bėgantį vieną. 25 Sargy-
binis sušuko ir pranešė karaliui. Kara-
lius tarė: „Jei jis vienas, tai jo lūpose ži-
nia". Jam artėjant, 26 sargybinis pamatė
kitą bėgantį vyrą ir pašaukė nuo vartų,
tardamas: „Žiūrėk, ir kitas vyras bėga
vienas!" Karalius tarė: „Ir šis atneša ži-
nią". 27 O sargybinis tarė: „Man regis,
kad pirmasis bėga, kaip bėga Cadoko
Ahimaacas". Karalius atsakė: „Jis geras
vyras ir su gera žinia ateina".
28 Ahimaacas šaukė karaliui: „Ra-
mybė!" Parpuldamas kniūbsčias prieš
karalių veidu ant žemės, jis tarė: „Te-
būna pašlovintas VIEŠPATS, tavo Die-
vas, kuris atidavė vyrus, pakėlusius
ranką prieš mano viešpatį karalių".
29 Karalius klausė: „Ar mano vaikas
Abšalomas sveikas?" Ahimaacas at-
sakė: „Joabui išsiunčiant tavo tarną,
mačiau didelį sąmyšį, bet kas ten vyko,
nežinau". 30 – „Paėjėk į šalį ir palauk
čia", – tarė jam karalius. Jis paėjėjo ir
laukė.
31 Kaip tik tuo metu atėjo kušitas.
„Gera žinia mano viešpačiui karaliui,
– tarė kušitas, – nes šiandien VIEŠPATS
apgynė tave nuo visų, kurie buvo su-
kilę prieš tave!" – 32 „Ar sveikas mano
vaikas Abšalomas?" – klausė kušitą
karalius. „Teįvyksta taip, kaip tam jau-
nuoliui, visiems mano viešpaties kara-
liaus priešams ir visiems, maištaujan-
tiems prieš tave ir siekiantiems pikta!"

Dovydas aprauda Abšalomą

19 Karalius buvo labai susijaudi-
nęs. Jis užlipo į kambarį viršum
vartų ir verkė. Ir lipdamas raudojo:
„O mano sūnau Abšalomai! Mano sū-
nau, mano sūnau Abšalomai! Kad aš
būčiau miręs vietoj tavęs, Abšalomai,
mano sūnau, mano sūnau!"
2 Joabui buvo pranešta: „Kara-
lius verkia ir rauda Abšalomo". 3 Tos
dienos pergalė visai kariuomenei pa-
virto gedulu, nes kariai girdėjo tą die-
ną sakant: „Karalius aimanuoja dėl sū-
naus". 4 Kariuomenė tą dieną įsėlino
į miestą vogčiomis, kaip gėdydamie-
si įsėlina vogčiomis iš mūšio pabėgę
kariai. 5 Tuo tarpu karalius, prisiden-
gęs veidą, nesiliovė visu balsu šaukti:
„O mano sūnau Abšalomai! O Abšalo-
mai, mano sūnau, mano sūnau!" 6 Tada
Joabas įėjo į vidų pas karalių ir tarė:
„Šiandien tu privertei rausti iš gėdos
visus savo tarnus, išgelbėjusius tavo
gyvybę, tavo sūnų ir dukterų gyvybę,
žmonų ir sugulovių gyvybę, 7 rodyda-
mas meilę tiems, kurie tavęs nekenčia,
o neapykantą tiems, kurie tave myli.
Tu šiandien aiškiai parodei, kad vadai
ir kariai tau nieko nereiškia. Dabar su-
prantu, kad tavo akyse būtų teisinga,
jeigu šiandien Abšalomas būtų gyvas,
o mes būtume žuvę. 8 Tad kelkis, išeik
ir kalbėk savo tarnams į širdis! Prisie-
kiu VIEŠPAČIU, jeigu neišeisi, nepasiliks
nė vienas vyras pas tave nakčiai. O tai
būtų tau didesnė nelaimė negu bet ko-
kia kita nelaimė, ištikusi tave nuo jau-
nystės iki dabar". 9 Tada karalius paki-
lo ir atsisėdo miesto vartuose. Visiems

kariams buvo paskelbta: „Žiūrėkite,
karalius sėdi soste miesto vartuose!"
Visa kariuomenė atėjo pas karalių.

Dovydo sugrįžimas

Tuo tarpu visi izraelitai buvo išbėgio-
ję į namus. 10 Visose Izraelio giminėse
visi žmonės ginčijosi. Kai kurie sakė:
„Karalius išgelbėjo mus iš priešų ran-
kos, išlaisvino iš filistinų nagų ir turė-
jo bėgti iš krašto nuo Abšalomo. 11 Bet
Abšalomas, kurį patepėme sau kara-
liumi, mirė mūšyje. Tad kodėl nieko
nesakote apie karaliaus sugrąžinimą?"
12 Viso Izraelio šnekos apie tai pa-
siekė karalių jo būste. Tad Dovydas pa-
siuntė žodį kunigams Cadokui ir Abja-
tarui: „Sakykite Izraelio seniūnams:
'Kodėl turėtumėte būti paskutiniai, su-
grąžindami karalių į jo rūmus? 13 Esa-
te mano broliai, mano kūnas ir mano
kraujas! Tad kodėl turėtumėte būti pa-
skutiniai, sugrąžindami karalių?' 14 O
Amasai sakykite: 'Argi tu nesi mano
kūnas ir mano kraujas? Tepadaro man
tai Dievas ir dar teprideda, jei tu ne-
tapsi mano kariuomenės vadu mano
akivaizdoje nuo dabar vietoj Joabo'".
15 Amasa paveikė visų kaip vieno Judo
žmonių širdis, ir jie pasiuntė žodį ka-
raliui: „Sugrįžk ir tu, ir visi tavo tarnai".
16 Tad karalius leidosi į kelionę atgal ir
nuėjo prie Jordano, o Judo žmonės atė-
jo į Gilgalą karaliaus pasitikti ir perves-
ti jo per Jordaną.
17 Geros sūnus *Šimis, benjaminas iš
Bahurimų, atskubėjo su Judo žmonė-
mis pasitikti Dovydo, 18 lydimas tūks-
tančio žmonių iš Benjamino giminės.
Ir Sauliaus namų tarnas Ciba drauge
su savo penkiolika sūnų ir dvidešimt
tarnų atskubėjo prie Jordano pirma ka-
raliaus, 19 kad keliantis per upę padėtų
karaliaus šeimynai, pasiruošęs jam pa-
tarnauti. Geros sūnus Šimis puolė ant
kelių prieš karalių, kai šis rengėsi per-
eiti Jordaną. 20 Jis tarė karaliui: „Tene-
laiko mano viešpats manęs kaltu ir te-
neatsimena, kaip tavo tarnas nusikalto
tą dieną, kai mano viešpats karalius
paliko Jeruzalę! Teneima karalius to į
širdį! 21 Tavo tarnas žino, kad jis nusi-
dėjo, todėl štai šiandien pirmas iš visų
Juozapo namų atėjau pasitikti savo
viešpaties karaliaus". 22 Tada Cerujos
sūnus Abišajas prašneko: „Argi Šimis
neturi būti nubaustas mirtimi už tai,
kad keikė VIEŠPATIES pateptąjį?" 23 Bet
Dovydas tarė: „Kas man ir jums, Ceru-
jos sūnūs, kad jūs turėtumėte šiandien
man priešais tapti? Nejau šiandien bus
kas nors baudžiamas mirtimi Izraely-
je? Argi aš nežinau, kad šiandien vėl
esu Izraelio karalius?" 24 Tada karalius
tarė Šimiui: „Tu nemirsi!" Karalius jam
prisiekė.
25 Ir Sauliaus vaikaitis *Mefi Boše-
tas atėjo pasitikti karaliaus. Jis nebuvo
nei kojų pirštų nagų karpęs, nei barz-
dos kirpęs, nei drabužių plovęs nuo
tos dienos, kai karalius išėjo, iki tos
dienos, kada karalius saugiai sugrįžo.
26 Jam atėjus iš Jeruzalės karaliaus pa-
sitikti, karalius jį klausė: „Kodėl nėjai
su manimi, Mefi Bošetai?" 27 „Mano
viešpatie karaliau, – atsakė jis, – mano
tarnas apgavo mane. Tavo tarnas jam
paliepė: 'Pabalnok man asilą, kad galė-
čiau sėsti ant jo ir vykti su karaliumi', –
nes tavo tarnas raišas. 28 Ciba apšmei-
žė tavo tarną mano viešpačiui karaliui.
Bet mano viešpats karalius yra tar-
si Dievo angelas. Tad daryk, kas gera
tavo akyse. 29 Juk nors visi mano tėvo
namai buvo tik mirties verti, tu pasodi-
nai savo tarną tarp valgančių prie tavo
stalo. Tad kokią teisę turiu dar šauk-
tis karaliaus?" 30 Karalius jam atsa-
kė: „Kam gi kalbėti daugiau apie tavo
reikalus? Aš nusprendžiau: tu ir Ciba
pasidalysite nuosavybę". – 31 „Tegu
jis ir visą pasiima, – tarė Mefi Bošetas

19,17 *2 Sam 16,5-13*

19,25 *2 Sam 9,1-13; 16,1-4*

karaliui, – nes mano viešpats karalius
sugrįžo saugus į savo rūmus“.
32 *Barzilajas Gileadietis buvo atėjęs
iš Rogelimų. Jis paėjėjo su karaliumi iki
Jordano, norėdamas palydėti per Jor-
daną. 33 Barzilajas buvo labai senas –
turėjo aštuoniasdešimt metų – ir buvo
aprūpinęs karalių maistu, jam būnant
Mahanaimuose, nes buvo labai turtin-
gas žmogus. 34 Karalius tarė Barzilajui:
„Pereik upę su manimi; aš pasirūpin-
siu tavimi senatvėje“. 35 Bet Barzilajas
atsakė karaliui: „Kiek metų man dar
liko gyventi, kad eičiau su karaliumi į
Jeruzalę? 36 Dabar man aštuoniasde-
šimt metų. Argi aš galiu atskirti, kas
gera ir kas pikta? Argi begali tavo tar-
nas skonėtis tuo, ką valgo ir geria? Argi
aš dar galiu klausytis dainuojančių
vyrų ir moterų? Tad kam gi tavo tarnas
turėtų dar apsunkinti savo viešpatį ka-
ralių? 37 Tavo tarnas vos galėtų pereiti
Jordaną su karaliumi! Už ką turėtų ka-
ralius man atlyginti tokiu dosniu atly-
giu? 38 Prašyčiau leisti savo tarnui grįž-
ti, kad galėtų mirti savo mieste, arti
savo tėvo ir motinos kapų. Bet štai tavo
tarnas Kimhamas. Tepereina jis upę su
mano viešpačiu karaliumi! Daryk jam,
kas gera tavo akyse“. 39 Karalius atsakė:
„Kimhamas pereis upę su manimi, ir aš
darysiu jam, kas gera tavo akyse. Ko tik
iš manęs nori, padarysiu!“ 40 Visi žmo-
nės perėjo Jordaną. Karalius, pasiruo-
šus pereiti upę, pabučiavo Barzilają ir
atsisveikino. Tada Barzilajas sugrįžo į
namus. 41 O karalius nuėjo Gilgalo link,
ir Kimhamas ėjo su juo. Visi Judo gimi-
nės kariai ir pusė Izraelio kariuomenės
palydėjo karalių per upę.
42 Visi Izraelio vyrai atėjo pas kara-
lių. „Kodėl, – klausė jie karalių, – mūsų
broliai, Judo giminės vyrai, užvaldė
tave, pervedė per Jordaną karalių ir jo
šeimyną drauge su visais Dovydo vy-
rais?“ 43 Judo vyrai Izraelio vyrams at-
sakė: „Todėl, kad karalius mūsų arti-
mas giminaitis. Ko pykstate dėl to? Ar
mes suvalgėme ką nors, kas priklauso
karaliui? Ar davė jis mums kokių do-
vanų?“ 44 O Izraelio vyrai Judo vyrams
sakė: „Mes turime dešimt dalių kara-
liuje ir Dovyde turime daugiau už jus!
Tad kodėl su mumis nesiskaitote? Argi
ne mes pirmi siūlėme, kad mūsų kara-
lius būtų sugrąžintas“. Bet Judo vyrų
žodžiai buvo griežtesni už Izraelio
vyrų žodžius.

Šebos sukilimas

20 Atsitiko taip, kad ten buvo vie-
nas niekšas, vardu Šeba, Bich-
rio sūnus, benjaminas. Jis pūtė ragą,
šaukdamas:

*„Nėra Dovyde mums dalies, nėra
Jesės sūnuje mums paveldo! Izraeli,
visi į savo palapines!“
2 Visi Izraelio vyrai pasitraukė nuo
Dovydo ir sekė Bichrio sūnų Šebą, bet
Judo vyrai liko ištikimi savo karaliui
nuo Jordano iki Jeruzalės.
3 Dovydas parvyko į savo rūmus Je-
ruzalėje. Karalius paėmė anas dešimt
*sugulovių, paliktų rūpintis rūmais,
uždarė jas į saugomus namus ir ten jas
aprūpino, bet pas jas nebeidavo. Taigi
jos liko atskirtos iki savo mirties die-
nos kaip gyvanašlės.
4 Tada karalius tarė Amasai: „Per tris
dienas sušauk Judo vyrus pas mane.
Ateik ir pats!“ 5 Amasa išvyko sušaukti
Judo, bet užtruko ilgiau negu jam buvo
paskirta. 6 Tad Dovydas tarė Abišajui:
„Dabar Bichrio sūnus Šeba padarys
mums daugiau žalos už Abšalomą. Pa-
imk savo valdovo tarnus ir vykis, kad
kartais jis nesusirastų įtvirtintų miestų
ir nepabėgtų nuo mūsų“. 7 Joabo vyrai,
keretai bei peletai, ir visi galiūnai išžy-
giavo jam iš paskos. Vydamiesi Bichrio
sūnų Šebą, jie išžygiavo iš Jeruzalės.

19,32 *2 Sam 17,27-29*

20,1 *1 Kar 12,16; 2 Met 10,16*

20,3 *2 Sam 16,22*

8 Kai jau buvo netoli didžiojo akmens
Gibeone, Amasa atėjo jų pasitikti. Joa-
bas vilkėjo karišką drabužį, viršum jo
buvo prisijuosęs kalaviją, pritvirtintą
makštyje prie juosmens. Jam žengiant
pirmyn, jis išslydo. 9 Joabas tarė Ama-
sai: „Kaip tau einasi, mano broli?“ – ir
dešine ranka suėmė Amasą už barz-
dos, lyg bučiuodamas. 10 Amasa kala-
vijo Joabo kairėje rankoje nepastebėjo.
Joabas taip smogė jam į pilvą, kad jo vi-
duriai išsivertė ant žemės, ir jis mirė.
Antro smūgio jam suduoti nebereikėjo.

Po to Joabas ir jo brolis Abišajas lei-
dosi vytis Bichrio sūnaus Šebos. 11 O
vienas Joabo vyrų, atsistojęs prie Ama-
sos lavono, sušuko: „Kas palankus Jo-
abui ir kas už Dovydą, teseka Joabą!“
12 Amasa gulėjo kelio viduryje, permir-
kęs savo kraujyje, ir tas žmogus paste-
bėjo, kad kiekvienas sustodavo. Pama-
tęs, kad visi praeinantieji stoviniuoja,
jis nuvilko Amasą nuo kelio į lauką ir
apdengė jį drabužiu. 13 Pašalinus jį nuo
kelio, visi žygiavo toliau, vydamiesi
Bichrio sūnų Šebą.

14 Šeba perėjo visas Izraelio gimines
iki pat Abel Bet Maakos. Visa bichrių
kiltis susirinko ir nusekė paskui jį į
miestą. 15 Joabo pajėgos apgulė jį Abel
Bet Maakoje ir prieš išorinę miesto
sieną supylė apgulos pylimą. Joabo
kareiviai puolė su mūrdaužiais sieną,
norėdami ją pralaužti. 16 Tada viena
išmintinga moteris sušuko nuo sie-
nos: „Klausykite! Klausykite! Prašau
pasakyti Joabui: ‘Prieik, aš noriu su
tavimi pasikalbėti’“. 17 Jam priėjus ar-
tyn, moteris paklausė: „Ar tu Joabas?“
– „Taip“, – atsakė jis. Tuomet ji tarė
jam: „Klausyk savo tarnaitės žodžių“.
– „Klausau“, – šis atsakė. 18 Ji tęsė: „Se-
novėje žmonės sakydavo: ‘Tegu jie tei-
raujasi Abelyje’, – ir taip išspręsdavo
reikalą. 19 Aš esu viena taikiųjų ir išti-
kimųjų Izraelyje, o tu nori sunaikin-
ti Izraelio motiniškąjį miestą! Kodėl
turėtumei sunaikinti VIEŠPATIES pa-
veldą?“ 20 Joabas atsakė: „Jokiu būdu,
jokiu būdu! Aš nei naikinu, nei griau-
nu! 21 Tai visiškai netiesa! Bet vienas
vyras iš Efraimo aukštumų, vadina-
mas Bichrio sūnumi Šeba, pakėlė ran-
ką prieš karalių Dovydą. Atiduokite jį
mums, ir aš pasitrauksiu nuo miesto“.
Moteris patikino Joabą: „Tikėk mani-
mi, jo galva bus išmesta tau per mūrą“.
22 Moteris nuėjo pas visus miesto žmo-
nes su savo išmintimi. Jie nukirto Bich-
rio sūnui Šebai galvą ir numetė Joabui.
Jis liepė pūsti ragą. Visi pasitraukė nuo
miesto ir nuėjo į savo namus, o Joabas
grįžo į Jeruzalę pas karalių.

23 Joabas buvo visos Izraelio kariuo-
menės vadas, o Jehojados sūnus Bena-
ja – keretų ir peletų galva; 24 Adoramas
vadovavo lažo darbams, Ahiludo sū-
nus Juozapatas buvo raštinės viršinin-
kas, 25 Ševa – raštininkas, o Cadokas ir
Abjataras – kunigai. 26 Ir Ira iš Jayro pa-
likuonių buvo Dovydo kunigas.

Gibeoniečių kerštas

21 Dovydui valdant badas tęsėsi
metai po metų trejus metus. Do-
vydas teiravosi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS
tarė: „Saulius ir jo namai užsitraukė
kraujo kaltę, nes žudė gibeoniečius“.
2 Tad karalius pasišaukė gibeoniečius
ir kalbėjosi su jais. *Gibeoniečiai buvo
ne izraelitai, o likutis amoritų, kuriuos
izraelitai buvo prisiekę apsaugoti, o
Saulius, stengdamasis Izraelio ir Judo
žmonių labui, buvo bandęs juos su-
naikinti. 3 Dovydas klausė gibeonie-
čių: „Ką turiu daryti dėl jūsų? Kaip
turiu permaldauti, kad laimintumėte
VIEŠPATIES paveldą?“ 4 Gibeoniečiai at-
sakė jam: „Mūsų ginčas su Sauliumi ir
jo namais negali būti išspręstas sidab-
ru ar auksu nei nubaudžiant mirtimi
bet kokį žmogų Izraelyje“. Dovydas
atsakė: „Ką tik sakysite, tą padarysiu“.
5 Tada jie tarė karaliui: „Už tą žmogų,

....

21,2 *Joz 9,3-15*

skerdusį mus ir ketinusį išnaikinti,
kad neišliktume niekur Izraelio žemė-
je, [6] tebūna mums perduoti septyni jo
vyriški palikuonys, ir mes pamausime
juos ant baslių VIEŠPATIES akivaizdoje
Sauliaus, VIEŠPATIES išrinktojo, Gibėjo-
je". Karalius atsakė: „Perduosiu".
[7] *Karalius pasigailėjo Sauliaus sū-
naus Jehonatano sūnaus Mefi Bošeto
dėl priesaikos tarp jų VIEŠPATIES aki-
vaizdoje, tarp Dovydo ir Sauliaus sū-
naus Jehonatano. [8] Bet karalius paėmė
du Ajos dukters Ricpos sūnus – Armo-
nį ir Mefi Bošetą, kuriuos ji pagimdė
Sauliui, bei penkis Sauliaus dukters
*Merabos sūnus, kuriuos ji pagim-
dė Barzilajo Meholiečio sūnui Adrie-
liui, [9] ir perdavė juos gibeoniečiams.
Jie pamovė juos ant baslių ant kalno
VIEŠPATIES akivaizdoje. Visi septyni
mirė tuo pačiu metu. Jie buvo nužudy-
ti pirmomis pjūties dienomis – miežia-
pjūtės pradžioje.
[10] Ajos duktė Ricpa, paėmusi ašu-
tinę, pasitiesė ją ant uolos. Ji buvo
ten nuo pjūties pradžios, neleisda-
ma dieną padangių paukščiams tūpti
ant kūnų, o naktį laukiniams žvėrims
prieiti, kol ant jų pradėjo lietus lyti iš
dangaus. [11] Dovydui buvo pranešta, ką
Ajos duktė Ricpa, Sauliaus sugulovė,
buvo padariusi. [12] *Ir Dovydas nuvyko
paimti Sauliaus ir jo sūnaus Jehonata-
no kaulų iš Jabeš Gileado gyventojų,
kurie buvo pavogę juos iš aikštės Bet
Šeane, kur filistinai buvo juos pakorę
tą dieną, kai užmušė Saulių ant Gilbo-
jos. [13] Iš ten jis pargabeno Sauliaus ir jo
sūnaus Jehonatano kaulus, surinkda-
mas ir kaulus tų, kurie buvo pamauti
ant baslių. [14] Sauliaus ir jo sūnaus Je-
honatano kaulai buvo palaidoti Ce-
loje, Benjamino žemėje, jo tėvo Kišo
kape. Ir kai buvo padaryta visa, ką ka-
ralius buvo įsakęs, Dievas suteikė at-
gaivą kraštui.

Karas su filistinais

[15] Vėl kilo karas tarp filistinų ir Izrae-
lio. Dovydas su savo vyrais nužygiavo
į mūšį ir kovojo su filistinais. Dovy-
das pavargo. [16] Vienas iš milžinų pali-
kuonių, Išbi Benobas, bandė Dovydą
užmušti. Jo bronzinė ietis svėrė tris
šimtus šekelių, ir jis turėjo prisijuo-
sęs naują kalaviją. [17] Bet Cerujos sūnus
Abišajas atėjo jam į pagalbą, puolė fi-
listiną ir užmušė. Tuomet Dovydo vy-
rai prisiekdami jam kalbėjo: „Į mūšį su
mumis daugiau neisi, kad neužgesin-
tumei Izraelio žiburio".
[18] Po šio įvyko kitas mūšis su filis-
tinais prie Gobo. Tuomet Sibechajas
Hušietis užmušė Safą, kilusį iš milžinų
palikuonių. [19] Buvo ir dar vienas mūšis
su filistinais prie Gobo. Betliejiečio Jaa-
re Oregimo sūnus Elhananas užmušė
Galijotą Gatietį, kurio ieties kotas buvo
kaip audėjo riestuvas. [20] Vėl įvyko mū-
šis, šį kartą – prie Gato. Ten buvo vy-
ras milžinas, turintis šešis pirštus ant
kiekvienos rankos ir šešis pirštus ant
kiekvienos kojos, iš viso dvidešimt ke-
turis. Ir jis buvo kilęs iš milžinų. [21] Jam
tyčiojantis iš Izraelio, Dovydo brolio
Šimos sūnus Jehonatanas užmušė jį.
[22] Tie keturi buvo kilę iš milžinų Gate.
Jie krito nuo Dovydo ir jo vyrų rankų.

Padėkos giesmė

22 Dovydas kreipėsi į VIEŠPATĮ
šios giesmės žodžiais po to, kai
VIEŠPATS buvo išgelbėjęs jį iš visų prie-
šų ir iš Sauliaus rankų.
[2] Jis tarė:
„VIEŠPATIE, mano Uola,
mano tvirtove, mano gelbėtojau!
[3] Mano Dieve, mano Uola,
kur randu pastogę!
Mano skyde ir mano
išganymo jėga,
mano pilie ir priebėga!

21,7 *1 Sam 20,15-17; 2 Sam 9,1-7*
21,8 *1 Sam 18,19*
21,12 *1 Sam 31,8-13*

Tu, mano išganytojau,
gelbsti mane nuo smurto!
[4]Šaukiausi VIEŠPATIES, Šlovingojo,
ir buvau išvaduotas iš visų priešų.
[5]Mat mirties bangos
supo mane iš visų pusių,
pražūties srautai
mane valdė.
[6]Šeolo pančiai mane apraizgė,
mirties pinklės mane pasitiko.
[7]Savo skausme šaukiausi
VIEŠPATIES,
šaukiausi savo Dievo.
Jis išgirdo mano balsą
savo šventykloje,
jo ausis pasiekė mano šauksmas.
[8]Tada sujudo ir sudrebėjo žemė,
virpėjo dangaus pamatai ir
svirduliavo, nes jį apėmė pyktis.
[9]Jam iš šnervių ritosi dūmai,
ryjanti ugnis – iš burnos;
žarijos virto liepsnomis.
[10]Pravėrė dangų ir nužengė;
perkūnijos debesys buvo
jam po kojų.
[11]Sėdosi ant kerubo ir skrido,
vėjo sparnų nešamas.
[12]Tamsos skliautu jis apsiautė save,
vandens telkiniu,
perkūnijos debesimi.
[13]Nuo jo Artumo spindesio
suliepsnojo žarijos.
[14]VIEŠPATS sugriaudė iš dangaus,
Aukščiausiasis prabilo balsu.
[15]Paleido strėles ir juos išvaikė,
siuntė žaibą ir juos sutriuškino.
[16]Atsivėrė jūros šaltiniai,
buvo atidengti pasaulio pamatai,
VIEŠPAČIUI galingai prabilus
savo pykčio viesulu.
[17]Jis ištiesė ranką iš aukštybių,
paėmė mane;
jis ištraukė mane iš
galingų vandenų.
[18]Jis išgelbėjo mane nuo
stipraus priešo,
nuo tų, kurie manęs nekentė,
nes buvo stipresni už mane.
[19]Mane užpuolė jie
negandos dieną,
bet VIEŠPATS man buvo atrama.
[20]Jis išvedė mane į laisvę
ir išgelbėjo,
nes mane pamėgo.
[21]VIEŠPATS atlygino man
pagal mano teisumą,
atmokėjo man pagal mano
rankų švarumą.
[22]Juk laikiausi VIEŠPATIES kelių
ir nedoru darbu nuo savo
Dievo neatsitraukiau;
[23]visi jo įsakai buvo man prieš akis,
ir nuo jo įstatų nenuklydau.
[24]Buvau prieš jį švarus
ir saugojaus kaltės.
[25]Užtat VIEŠPATS atmokėjo man
pagal mano teisumą,
pagal mano nuoširdumą jo akyse.
[26]Su ištikimu tu elgiesi ištikimai,
su tauriu galiūnu – tauriai.
[27]Su nuoširdžiu tu elgiesi
nuoširdžiai,
o su sukčiumi – gudriai.
[28]Juk tu gelbsti nuolankiuosius,
bet su panieka žiūri į
išdidžiuosius.
[29]Juk esi man žiburys, VIEŠPATIE;
tu, VIEŠPATIE, švieti, kai man tamsu.
[30]Juk su tavimi galiu
paimti užkardą,
su savo Dievu galiu peršokti mūrą.
[31]Dievo kelias tobulas,
VIEŠPATIES žodis
išgrynintas ugnimi;
jis skydas visiems,
ieškantiems jame pastogės.
[32]Juk kas yra Dievas, jei
ne VIEŠPATS?
Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas?
[33]Dievas, mano galingoji tvirtovė,
saugojo mano kelią.
[34]*Jis davė man kojas kaip stirnos
ir nuvedė mane į saugias
aukštumas.

22,34 *Hab 3,19*

35 Jis taip lavino mano
rankas mūšiui,
kad mano žastai galėtų
įtempti bronzinį lanką!
36 Tu davei man savo
apsaugos skydą,
ir tavo apvaizda padarė mane didį.
37 Tu leidai man laisvam
daug pasiekti,
ir mano kojos nepaslydo.
38 Vijau priešus ir dorojau,
negrįžau, kol jie nebuvo sunaikinti.
39 Sunaikinau juos, taip
parbloškiau,
kad jie daugiau nebepakilo;
jie krito man po kojų.
40 Juk tu davei man jėgų mūšiui,
privertei priešus suklupti
prieš mane.
41 Tu privertei priešus
atsukti man nugarą –
tuos, kurie manęs nekenčia, –
ir sudorojau juos.
42 Jie žvalgėsi, bet nebuvo
kam jų išgelbėti;
jie šaukėsi VIEŠPATIES, bet
jis jiems neatsakė.
43 Sutryniau juos kaip
žemės dulkes,
sutraiškiau ir sutrypiau
kaip gatvės purvą.
44 Tu išgelbėjai mane nuo
kivirčo mano tautoje,
saugojai mane kaip tautų galvą;
tauta, kurios nepažinau,
man tarnavo.
45 Svetimšaliai atėjo pas
mane gūždamiesi ir,
vos apie mane išgirdę,
reiškė pagarbą.
46 Svetimšaliai apstulbo iš baimės
ir drebėdami bėgo iš savo tvirtovių.
47 Teviešpatauja VIEŠPATS!
Tebūna pašlovinta mano Uola!
Tebūna išaukštintas mano Dievas,
Uola, duodanti man pergalę,
48 Dievas, kuris mane apgynė,
pajungė man tautas,
49 padėjo man išsigelbėti
nuo priešų,
išaukštino prieš maištininkus,
išgelbėjo nuo nuožmiųjų!
50 *VIEŠPATIE, už tai šlovinsiu
tave visoms tautoms,
giedosiu psalmes tavo vardui.
51 Jis pergalės bokštas savo karaliui,
rodo ištikimą meilę savo
pateptajam –
Dovydui ir jo palikuonims
per amžius“.

Paskutiniai Dovydo žodžiai

23 Štai paskutiniai Dovydo žodžiai:
„Dovydo, Jesės sūnaus, ištarmė,
ištarmė Dievo išaukštinto vyro,
Jokūbo Dievo pateptojo,
Izraelio tvirtovės numylėtinio.
2 Per mane kalba
VIEŠPATIES Dvasia,
ant mano liežuvio jo žodis.
3 Izraelio Dievas kalbėjo,
Izraelio Uola apie mane pasakė:
‘Kas valdo žmones teisingai,
valdo Dievo baimėje,
4 yra tarsi ryto šviesa,
saulei tekant giedrą rytą
žėrinti po lietaus žemės žolėje’.
5 Tikrai tokie yra mano
namai su Dievu!
Juk jis sudarė su manimi
amžiną sandorą,
visada tvirtą ir laiduotą.
Argi jis nepadarys, kad pražystų
kiekviena mano pergalė
ir troškimas?
6 O visi bedieviai tarsi dagiai
nubloškiami šalin,
nes jų negalima paimti į rankas.
7 Kas nori juos paliesti,
turi pasiimti geležinę kartį
ar ieties kotą.
Vietoje jie bus ugnimi
visiškai sunaikinti“.

22,50 *Rom 15,9*

Dovydo karžygiai

8 Karžygių, kuriuos turėjo Dovydas,
vardai yra šie: Jošebas Basšebetas
Tachkemonietis. Jis buvo trejeto gal-
va. Viena proga jis švaistėsi savo ie-
timi prieš aštuonis šimtus ir užmušė
juos.
9 Kitas po jo buvo Ahoacho sūnaus
Dodojo sūnus Eleazaras. Jis buvo vie-
nas iš trejeto su Dovydu, kai jie metė
iššūkį filistinams, susirinkusiems į
mūšį prie Efes Damimų. Izraelitai trau-
kėsi, 10 o jis kovojo, guldydamas filisti-
nus, kol pavargo jo žastai ir ranka su-
stingo prie kalavijo. Tą dieną VIEŠPATS
suteikė didelę pergalę. Tada visi pabė-
gusieji kariai sugrįžo pas jį, bet jau tik
apiplėšti negyvųjų.
11 Kitas po jo buvo hararo Agės sū-
nus Šama. Filistinai susirinko prie
Lehio. Ten buvo žemės sklypas, pil-
nas lęšių žemės sklypas. Kariuomenė
pabėgo nuo filistinų. 12 Bet jis kovojo
sklypo viduryje ir gindamas jį nugalėjo
filistinus. Taip VIEŠPATS suteikė didelę
pergalę.
13 Kartą per pjūtį trisdešimtuko
vadų trejetas nuėjo pas Dovydą prie
Adulamo olos. O filistinų būrys buvo
pasistatęs stovyklą Refajų slėnyje.
14 Tuo metu Dovydas buvo kalnų tvir-
tovėje, o filistinų įgula – Betliejuje.
15 Dovydas aistringai kalbėjo: „O kad
man kas duotų atsigerti vandens iš
Betliejaus šaltinio prie miesto var-
tų!“ 16 Tada anie trys galiūnai įsiveržė
į filistinų stovyklą, pasėmė vandens
iš Betliejaus šaltinio prie miesto var-
tų ir parnešė jo Dovydui. Tačiau jo
gerti jis nenorėjo ir išpylė liejamąją
atnašą VIEŠPAČIUI. 17 „Tesaugo mane
VIEŠPATS, – tarė jis, – kad aš tai dary-
čiau! Argi galiu gerti kraują vyrų, ku-
rie statė savo gyvastį į pavojų?“ Užtat
jis jo ir negėrė. Tokie buvo trijų galiū-
nų žygdarbiai.
18 O Cerujos sūnus Joabo brolis Abi-
šajas buvo trisdešimtuko galva. Kovojo
ietimi prieš tris šimtus vyrų ir išmušė
juos, įgydamas vardą šalia trejeto. 19 Iš
trisdešimtuko jis buvo labiausiai ger-
biamas ir tapo jų vadu, tačiau trejetui
neprilygo.
20 Jehojados sūnus Benajas iš Kabce-
elio buvo narsus karys, atlikęs žygdar-
bių. Jis užmušė du Moabo Arielio sū-
nus. Kartą snieingą dieną jis įlipo į
vandens talpyklą ir užmušė liūtą. 21 Jis
užmušė ir egiptietį – didelio ūgio vyrą.
Egiptietis turėjo rankoje ietį, bet Bena-
jas, stojęs prieš jį su lazda, išplėšė egip-
tiečiui iš rankos ietį ir užmušė jo paties
ietimi. 22 Tokie buvo Jehojados sūnaus
Benajo žygdarbiai. Ir jis įgijo vardą ša-
lia trejeto galiūnų. 23 Trisdešimtuko jis
buvo labai gerbiamas, bet trejetui ne-
prilygo. Dovydas padarė jį savo asmens
sargybos vadu.
24 Trisdešimtuke buvo Joabo bro-
lis Asaelis, Dodojo iš Betliejaus sūnus
Elhananas, 25 Šama Harodietis, Eli-
ka Harodietis, 26 Helecas Paletietis,
Ikešo Tekojiečio sūnus Ira, 27 Abie-
zeras Anatotietis, Mebunajas Hušie-
tis, 28 Calmonas Ahoachas, Mahra-
jas Netofietis, 29 Baanos Netofiečio
sūnus Helebas, Ribajo iš benjaminų
Gibėjos sūnus Itajas, 30 Benajas Pi-
ratonietis, Hidajas iš Nahale Gaašo,
31 Abi Albonas Arabietis, Azmavetas
Bahurimietis; 32 Eljachba Šaalbonie-
tis, Jašenas iš gūnių, 33 Jehonatanas,
Šamos iš hararų sūnus*; Šararo iš ha-
rarų sūnus Ahiamas, 34 Ahasbajo iš
Maakos sūnus Elifeletas, Ahitofelio
Gilojiečio sūnus Eliamas, 35 Hecrajas
Karmelietis, Paarajas Arabietis, 36 Na-
tano iš Cobos sūnus Igalas, Banis Ga-
das, 37 Celekas Amonitas, Cerujos
sūnaus Joabo ginklanešys Nachrajas
Beerotietis, 38 Ira Itras, Garebas Itras,
39 Ūrija Hetitas. Iš viso – trisdešimt
septyni.

23,32–33 Arba: „Eliachba Šaalbonietis. Jašeno sū-
nus: Jehonatanas, Šama iš hararų“.

Tautos surašymas ir maras

24 VIEŠPATS vėl supyko ant Izrae-
lio. Jis paskatino Dovydą prieš
izraelitus, tardamas: „Eik ir suskaityk
Izraelio ir Judo žmones“. 2 Tad kara-
lius tarė savo kariuomenės vadui Jo-
abui: „Pereik visas Izraelio gimines
nuo Dano iki Beer Šebos ir surašyk
žmones, kad žinočiau jų skaičių“.
3 Joabas atsakė karaliui: „Tepadaugi-
na VIEŠPATS, tavo Dievas, šimteriopai
žmonių skaičių, kol mano viešpaties
karaliaus akys dar gali matyti! Tačiau
kam gi mano viešpats karalius nori tai
daryti?“ 4 Bet karaliaus įsakymas Joa-
bui ir kariuomenės viršininkams liko
tvirtas. Tad Joabas ir kariuomenės vir-
šininkai po pasimatymo su karaliumi
leidosi į kelionę surašyti Izraelio tau-
tos. 5 Perėję Jordaną, jie pradėjo nuo
Aroero ir nuo miesto slėnio vidury-
je ir ėjo Gado link ir Jazero kryptimi.
6 Po to nuėjo į Gileadą ir Kadešą heti-
tų srityje, į Dan Jaaną ir apėjo Sidono
apylinkes, 7 nuėjo į Tyro tvirtovę bei
visus hivų ir kanaaniečių miestus ir
užbaigė prie Beer Šebos Judo Negebe.
8 Perėję visą kraštą, po devynių mė-
nesių ir dvidešimt dienų jie sugrįžo į
Jeruzalę. 9 Joabas pranešė karaliui su-
rašytų į sąrašą žmonių skaičių: Izra-
elyje buvo aštuoni šimtai tūkstančių
karių, pasiruošusių pakelti kalaviją, o
Judo vyrų skaičius buvo penki šimtai
tūkstančių.

10 Bet vėliau Dovydą apėmė širdgė-
la dėl to, kad jis buvo skaičiavęs žmo-
nes. Dovydas kreipėsi į VIEŠPATĮ: „Tai
darydamas, VIEŠPATIE, sunkiai nusidė-
jau. Maldauju atleisti savo tarno kal-
tę, nes pasielgiau labai kvailai“. 11 Kitą
rytą, Dovydui atsikėlus, Dovydo regė-
toją pranašą Gadą pasiekė VIEŠPATIES
žodis: 12 „Eik ir pasakyk Dovydui: 'Taip
kalbėjo VIEŠPATS. Siūlau tau tris da-
lykus, pasirink vieną iš jų, ir juo tave
ištiksiu'“. 13 Tad Gadas atėjo pas Dovy-
dą ir pasakė. Klausė jo: „Ar ištiks tave
septynerių metų badas tavo krašte?
Ar būsi bėglys nuo priešų, tris mėne-
sius jiems tave persekiojant? Ar bus
trijų dienų maras tavo krašte? Dabar
apsvarstyk ir nuspręsk, kokį atsakymą
turiu duoti mane siuntusiam“. 14 Tada
Dovydas tarė Gadui: „Man labai skau-
du! Pulkime į VIEŠPATIES rankas, nes
didis jo gailestingumas; į žmonių ran-
kas aš nepulsiu“.

15 Tad VIEŠPATS siuntė Izraeliui
marą nuo to ryto iki nustatyto laiko,
ir septyniasdešimt tūkstančių žmo-
nių mirė nuo Dano ligi Beer Šebos.
16 Bet kai angelas ištiesė ranką Jeru-
zalės sunaikinti, VIEŠPATS apgailėjo
nelaimę ir tarė angelui, naikinančiam
žmones: „Gana! Sulaikyk savo ran-
ką!“ Tuomet VIEŠPATIES angelas buvo
prie Araunos Jebusiečio klojimo.
17 Pamatęs žmones naikinantį angelą,
Dovydas tarė VIEŠPAČIUI: „Aš vienas
kaltas, aš vienas nedorai pasielgiau!
O ką padarė šios avys? Maldauju, kad
kristų tavo ranka ant manęs ir mano
tėvo namų“.

18 Tą dieną Gadas, atėjęs pas Do-
vydą, tarė: „Nueik ir pastatyk auku-
rą VIEŠPAČIUI ant Araunos Jebusiečio
klojimo“. 19 Vykdydamas Gado nuro-
dymus, Dovydas nuėjo, kaip VIEŠPATS
buvo įsakęs. 20 Arauna apsižvalgęs pa-
matė besiartinantį karalių ir jo dvariš-
kius. Jis išėjo ir puolė kniūbsčias ant
žemės karaliui prie kojų. 21 „Ko mano
viešpats karalius atėjo pas savo tarną?“
– paklausė Arauna. Dovydas atsakė:
„Pirkti iš tavęs klojimo, kad galėčiau
pastatyti aukurą VIEŠPAČIUI, ir liautų-
si žmonių maras“. 22 Tada Arauna tarė
Dovydui: „Teima mano viešpats kara-
lius ir teatnašauja, kas gera jo akyse.
Štai čia jaučiai deginamajai aukai ir
kūlimo velenas bei jaučių pakinktai
malkoms. 23 Visa tai, karaliau, Arauna
atiduoda karaliui. VIEŠPATS, tavo Die-
vas, – pridūrė Arauna, – tepriima tavo
atnašą!“

[24] Bet karalius atsakė Araunai: „Ne!
Turiu pirkti juos iš tavęs už kainą.
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, aš neatnašau-
siu deginamųjų aukų, kurios man nieko
nekainuoja“. Tad Dovydas nupirko klo-
jimą ir jaučius už penkiasdešimt sidabro
šekelių. [25] Ten Dovydas pastatė aukurą ir
atnašavo deginamąsias aukas ir bendra-
vimo aukas. VIEŠPATS išklausė jo malda-
vimo už kraštą, ir maras Izraelyje liovėsi.

KARALIŲ PIRMA KNYGA

Karalių pirma knyga (gr. *basileiōn A*, lot. *regum I*) ir *Karalių antra knyga* (gr. *basileiōn B*, lot. *regum II*) hebrajų tradicijoje sudarė vieną *Karalių knygą* (hebr. *mālaḵīm*); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, pavadintas *Karalysčių trečia knyga* (gr. *basileiōn C*, lot. *regnorum III*) ir *Karalysčių ketvirta knyga*, o lotyniškojoje *Vulgatoje* – *Karalių trečia knyga* (lot. *regum III*) ir *Karalių ketvirta knyga* (lot. *regum IV*).

Knygoje aprašomi įvykiai nuo Dovydo mirties iki Izraelio karaliaus Ahazijo laikų (975–853 m. pr. Kr.): Saliamono karaliavimas (sk. 1–11), suskilusios karalystės istorija (sk. 12–16), Elijo ir kitų pranašų veikla (sk. 17–22).

Po Dovydo mirties paveldėjęs sostą jo sūnus Saliamonas – Dievo apdovanotas išmintimi karalius, pastatydinęs didingą Jeruzalės šventyklą ir pagarsėjęs tarp tautų savo turtais. Tačiau kai tik jis, o ypač vėlesni karaliai, nusigręžia nuo Dievo, kraštą apninka nelaimės: karalystė skyla į dvi, išrinktąją tautą kamuoja nesibaigiančios kovos, žmonės skendi nuodėmėse, nepaisydami nė Dievo siųsto pranašo Elijo perspėjimų.

1 Karalius Dovydas buvo pase-
nęs ir amžingas, ir nors pata-
lais apklotas, sušilti nebegalėdavo. 2 Jo
dvariškiai vienas po kito kalbėjo jam:
„Leisk mums surasti savo viešpačiui
karaliui jauną mergelę. Tetarnauja ji
karaliui ir tebūna jo slaugė. Temiega ji
tavo glėbyje, kad mūsų viešpačiui ka-
raliui būtų šilta“. 3 Paieškoję gražios
mergaitės visoje Izraelio žemėje, jie su-
rado Abišagą Šunemietę ir atvedė pas
karalių. 4 Mergaitė buvo labai graži. Ji
tapo karaliaus slauge ir tarnavo jam,
bet karalius su ja nesuėjo.
5 Tuo tarpu Hagitos sūnus *Adoni-
jas aukštinosi, sakydamas: „Aš būsiu
karaliumi!“ Jis pasirūpino sau vežimų
ir raitelių bei penkiasdešimt vyrų bė-
gikų palydą. 6 Tėvas niekada nebuvo jo
baręs ar klausęs: „Kodėl taip elgiesi?“
Adonijas buvo gimęs po Abšalomo ir
labai dailios išvaizdos. 7 Jis pasitarė su
Cerujos sūnumi Joabu ir kunigu Abja-
taru; jiedu rėmė Adoniją. 8 Bet kuni-
gas Cadokas, Jehojados sūnus Benajas,
pranašas Natanas, Šimis, Rėjas ir Do-
vydo galiūnai Adonijo nepalaikė.
9 Prie Zoheleto akmens netoli En
Rogelio Adonijas surengė avių, jaučių
ir nupenėtų veršių aukojimo iškilmę.
Jis susikvietė visus savo brolius, kara-
liaus sūnus, ir visus Judo giminės kara-
liaus dvariškius, 10 bet nepakvietė nei
pranašo Natano, nei Benajo, nei galiū-
nų, nei savo brolio Saliamono.

Saliamonas skelbiamas karaliumi

11 Natanas kreipėsi į *Saliamono mo-
tiną Batšebą: „Ar negirdėjai, kad Ha-
gitos sūnus Adonijas tapo karaliumi,
o mūsų viešpats Dovydas apie tai nė
nežino? 12 Tad prašyčiau paklausyti
mano patarimo, eiti gelbėti savo gy-
vastį ir gyvastį savo sūnaus Saliamono.
13 Tučtuojau eik pas karalių Dovydą ir
sakyk: ‘Mano viešpatie karaliau, argi

1,5 *2 Sam 3,4*

1,11 *2 Sam 12,24*

neprisiekei savo tarnaitei, tardamas:
‹Po manęs tavo sūnus Saliamonas bus
karaliumi, jis sėdės mano soste›? Tad
kodėl Adonijas tapo karaliumi?' [14] Tuo-
met, tau dar tebekalbant su karaliumi,
įeisiu aš ir patvirtinsiu po tavęs, ką tu
pasakei".
[15] Batšeba įėjo pas karalių į kamba-
rį. Karalius buvo labai senas. Abišaga
Šunemietė tuo metu jam patarnavo.
[16] Batšeba žemai nusilenkė, pareikš-
dama pagarbą karaliui. „Ko norėtum?"
– paklausė karalius. [17] Ji atsakė: „Mano
viešpatie, tu prisiekei savo tarnaitei
VIEŠPAČIU, savo Dievu, tardamas: 'Po
manęs tavo sūnus Saliamonas bus ka-
raliumi, jis sėdės mano soste'. [18] Bet
dabar, žiūrėk, Adonijas pasidarė ka-
raliumi, nors tu, mano viešpatie kara-
liau, nieko apie tai nežinai. [19] Surengęs
jaučių, nupenėtų veršių bei gausybės
avių aukojimo iškilmę, jis pasikvietė
visus karaliaus vaikus, kunigą Abjata-
rą ir kariuomenės vadą Joabą, bet tavo
tarno Saliamono nepakvietė. [20] Taigi
visos Izraelio akys žiūri į tave, viešpa-
tie karaliau, kad jiems pasakytum, kas
po tavęs turi sėdėti mano viešpaties
karaliaus soste. [21] Antraip, mano vieš-
pačiui karaliui užmigus su protėviais,
aš ir mano sūnus Saliamonas būsime
laikomi nusikaltusiais".
[22] Dar jai tebesikalbant su karaliu-
mi, atėjo pranašas Natanas. [23] Kara-
liui buvo pranešta: „Štai pranašas Na-
tanas". Įėjęs pas karalių, jis pareiškė
pagarbą karaliui, nusilenkdamas iki
žemės. [24] Natanas tarė: „Mano vieš-
patie karaliau, ar tu pasakei: 'Po ma-
nęs Adonijas bus karaliumi, jis sėdės
mano soste'? [25] Juk šiandien jis nuėjo
ir surengė jaučių, nupenėtų veršių ir
gausybės avių aukojimo iškilmę, su-
kviesdamas visus karaliaus vaikus, ka-
riuomenės vadą Joabą ir kunigą Abja-
tarą. Kaip tik dabar jie, valgydami ir
gerdami jo akivaizdoje, šaukia: 'Tegy-
vuoja karalius Adonijas!' [26] Bet nei ma-
nęs, tavo tarno, nei kunigo Cadoko,
nei Jehojados sūnaus Benajo, nei tavo
tarno Saliamono jis nepakvietė. [27] Ar
tai buvo padaryta mano viešpaties ka-
raliaus įsakymu, nenurodant savo tar-
nui, kas turėtų po jo sėdėti mano vieš-
paties karaliaus soste?"
[28] Karalius Dovydas atsakė: „Pašau-
kite pas mane Batšebą!" Jai atėjus ka-
raliaus akivaizdon ir atsistojus prieš
karalių, [29] karalius prisiekė, tardamas:
„Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išgelbėjo
mane iš visų nelaimių! [30] Kaip aš tau
prisiekiau VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu:
'Po manęs tavo sūnus Saliamonas bus
karalius, vietoj manęs jis sėdės mano
soste', – taip šiandien ir įvykdysiu".
[31] Tada Batšeba nusilenkė iki žemės,
reikšdama karaliui pagarbą, ir tarė:
„Amžinai tegyvuoja mano viešpats ka-
ralius Dovydas!"
[32] Karalius Dovydas tarė: „Pašaukite
pas mane kunigą Cadoką, pranašą Na-
taną ir Jehojados sūnų Benają!" Jiems
atėjus karaliaus akivaizdon, [33] karalius
tarė: „Pasiimkite savo valdovo tarnus,
užsodinkite mano sūnų Saliamoną ant
mano mulo ir nuveskite prie Gihono.
[34] Tepatepa jį Izraelio karaliumi kuni-
gas Cadokas ir pranašas Natanas. Tuo-
met pūskite ragą ir šaukite: 'Tegyvuoja
karalius Saliamonas!' [35] Atžygiuokite
tada paskui jį. Teateina jis ir teatsisė-
da į mano sostą. Karaliumi vietoj ma-
nęs bus jis, nes aš jį paskyriau valdovu
Izraeliui ir Judui". – [36] „Tebūna taip, –
atsakė Jehojados sūnus Benajas kara-
liui, – tepatvirtina tai VIEŠPATS, mano
viešpaties karaliaus Dievas. [37] Kaip
VIEŠPATS buvo su mano viešpačiu kara-
liumi, taip tebūna jis su Saliamonu. Te-
išaukština jo sostą net labiau už mano
viešpaties karaliaus Dovydo sostą".
[38] Tada kunigas Cadokas, pranašas
Natanas, Jehojados sūnus Benajas ir
keretai bei peletai nuėjo, užsodino Sa-
liamoną ant karaliaus Dovydo mulo
ir nuvedė prie Gihono. [39] Ten kunigas

Cadokas, paėmęs iš Padangtės aliejaus
ragą, patepė Saliamoną. Po to jie pa-
pūtė ragą, ir visi žmonės sušuko: „Te-
gyvuoja karalius Saliamonas!" 40 Tada
visi žmonės žygiavo paskui jį, pūsda-
mi trimitus ir džiūgaudami, kad nuo jų
triukšmo net žemė plyšo.
41 Kai išgirdo tą triukšmą, Adonijas ir
visi jo svečiai jau buvo baigę vaišintis.
Girdėdamas rago gaudesį, Joabas tarė:
„Kodėl ūžauja miestas?" 42 Jam dar te-
bekalbant, atėjo kunigo Abjataro sūnus
Jehonatanas. „Eik šen, – tarė Adonijas,
– juk esi patikimas vyras. Tu tikrai at-
neši gerų žinių". 43 Jehonatanas atsakė
Adonijui: „Deja ne, nes mūsų viešpats
karalius Dovydas karaliumi padarė Sa-
liamoną. 44 Su juo karalius pasiuntė
kunigą Cadoką, pranašą Nataną, Jeho-
jados sūnų Benają ir keretus bei pele-
tus; jie užsodino jį ant karaliaus mulo;
45 kunigas Cadokas ir pranašas Natanas
patepė jį karaliumi prie Gihono; iš ten
jie žygiavo taip džiūgaudami, kad visas
miestas ūžavo. Tą triukšmą girdėjote.
46 Dabar karaliaus soste jau sėdi Salia-
monas. 47 Be to, karaliaus dvariškiai, atė-
ję mūsų karaliaus Dovydo pasveikinti,
sakė: 'Tepadaro Dievas Saliamono var-
dą garsesnį už tavo vardą, teišaukšti-
na jo sostą labiau už tavo sostą'. O ka-
ralius, savo guolyje pagarbinęs Dievą,
48 šitaip meldėsi: 'Tebūna pašlovintas
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris parūpi-
no mano sostui įpėdinį, kol dar mano
akys gali matyti'".
49 Nusigandę visi Adonijo svečiai
pakilo, ir kiekvienas nuėjo savo keliu.
50 Bijodamas Saliamono, Adonijas tuč-
tuojau nuėjo [į Padangtę] ir laikėsi au-
kuro ragų. 51 Saliamonui buvo praneš-
ta: „Adonijas bijo Saliamono ir laikosi
aukuro ragų, sakydamas: 'Tegu kara-
lius Saliamonas man pirma prisiekia,
kad neužmuš kalaviju savo tarno'".
52 Saliamonas atsakė: „Jeigu jis dorai
elgsis, nė vienas plaukas jam nuo gal-
vos nenukris žemėn, bet jeigu užsi-
trauks kaltę, turės mirti". 53 Karalius
Saliamonas pasiuntė žmones paimti
jį nuo aukuro. Atėjęs jis išreiškė pagar-
bą karaliui Saliamonui, o Saliamonas
tarė: „Eik į savo namus".

Dovydo testamentas

2 Artinantis Dovydo mirties dienai,
jis davė savo sūnui Saliamonui nu-
rodymų, tardamas: 2 „Baigiasi mano
žemiškasis kelias*. Būk stiprus ir elkis
kaip vyras! 3 Laikykis VIEŠPATIES palie-
pimų, eidamas jo keliais ir laikydama-
sis jo įstatų, įsakymų, įsakų ir pamo-
kymų, kaip parašyta Mozės Įstatyme,
idant tau sektųsi visa, kad ir ką dary-
tum, ir visur, kad ir kur eitum. 4 Tada
VIEŠPATS įvykdys man duotą pažadą:
'Jeigu tavo palikuonys bus atidūs savo
kelyje ir elgsis ištikimai mano akivaiz-
doje visa savo širdimi ir visa savo gy-
vastimi, nestigs tau niekada palikuo-
nies Izraelio soste'.
5 Be to, tu taip pat žinai, ką man pa-
darė Cerujos sūnus Joabas, kaip jis pa-
sielgė su dviem Izraelio kariuomenės
vadais – Nero sūnumi *Abneru ir Je-
tero sūnumi *Amasa. Jis užmušė juos,
taikos metu keršydamas už kraują, ku-
ris buvo pralietas kare, sutepdamas
savo juosmens diržą ir savo kojų san-
dalus. 6 Pasielk pagal savo išmintį, bet
neleisk jo žilai galvai nužengti į Šeolą
ramybėje.
7 O *Barzilajo Gileadiečio sūnums
rodyk ištikimą meilę, nes taip jie su-
tiko mane, kai bėgau nuo tavo brolio
Abšalomo. Tebūna jie tarp valgančiųjų
prie tavo stalo.
8 Tu taip pat turi pas save Geros
sūnų Šimį, benjaminą iš Bahurimų,
*apmėčiusį mane baisiais keiksmais tą

2,2 Arba: „Aš einu visos žemės keliu".
2,5 *2 Sam 3,27*
2,5 *2 Sam 20,10*
2,7 *2 Sam 17,27-29*
2,8 *2 Sam 16,5-13*

dieną, kai ėjau į Mahanaimus. Bet jam
*atėjus prie Jordano manęs pasitikti,
aš prisiekiau jam VIEŠPAČIU: 'Kalavi-
ju tavęs neužmušiu'. [9] Tad nelaikyk jo
nekaltu, nes esi išmintingas vyras. Tu
žinosi, kaip su juo pasielgti ir nusiųsti
jo žilą galvą į Šeolą kraujyje".
[10] Taigi Dovydas užmigo su savo
protėviais ir buvo palaidotas Dovydo
mieste. [11] *Izraelio karaliumi Dovydas
buvo keturiasdešimt metų: Hebrone
karaliavo septynerius metus ir Jeruza-
lėje trisdešimt trejus metus. [12] *Salia-
monas sėdėjo savo tėvo Dovydo soste,
ir jo valdžia buvo įtvirtinta.

Saliamonas Dovydo soste

[13] Hagitos sūnus Adonijas atėjo pas Sa-
liamono motiną Batšebą. „Ar tu ateini
taikingai?" – paklausė ji. „Taikingai, –
atsakė jis. [14] Tada tarė: – Turiu į tave
reikalą". – „Kalbėk", – paliepė ji. [15] „Tu
žinai, – kalbėjo jis, – kad karalystė pri-
klausė man ir visas Izraelis tikėjosi,
kad aš būsiu karaliumi. Bet karalys-
tė perėjo mano broliui, nes VIEŠPATS
jam ją skyrė. [16] O dabar aš turiu į tave
vieną prašymą. Neatstumk manęs". –
„Sakyk", – tarė ji. [17] Adonijas kalbėjo:
„Prašyčiau pakalbėti su karaliumi Sa-
liamonu – juk jis tau nieko neatsakys,
– kad duotų man žmona Abišagą Šu-
nemietę". – [18] „Gerai, – atsakė Batše-
ba, – aš pasikalbėsiu dėl tavęs su ka-
raliumi".
[19] Batšeba nuėjo pas karalių Salia-
moną pasikalbėti dėl Adonijo. Kara-
lius pakilo pasitikti ir nusilenkė jai.
Tuomet atsisėdo soste ir paliepė pa-
statyti kitą sostą motinai karalienei.
Ji atsisėdo jo dešinėje. [20] „Turiu į tave
vieną mažutį prašymą, – tarė ji, – ne-
atsisakyk man jį įvykdyti". – „Prašyk,
mano motina, – tarė jai karalius, – aš
tavęs neatstumsiu". [21] Ji tarė: „Tebūna
duota šunemietė Abišaga kaip žmo-
na tavo broliui Adonijui". [22] Karalius
Saliamonas atsakė motinai: „Kam gi
prašai Adonijui Abišagos Šunemietės?
Prašyk jam ir karalystės! Juk jis mano
vyresnysis brolis, ir kunigas Abjataras
bei Cerujos sūnus Joabas jo pusėje".
[23] Saliamonas prisiekė VIEŠPAČIU, tar-
damas: „Dievas man tai tepadaro ir te-
prideda, jei už šį sumanymą Adonijas
neužmokės savo gyvastimi! [24] Todėl
dabar, kaip gyvas VIEŠPATS, kuris pa-
skyrė mane ir pasodino į mano tėvo
Dovydo sostą, kuris, kaip buvo paža-
dėjęs, padarė man namus*, dar šian-
dien Adonijas bus nubaustas mirtimi!"
[25] Tad karalius Saliamonas pasiuntė Je-
hojados sūnų Benają įvykdyti bausmę.
Taip anas ir mirė.
[26] O kunigui Abjatarui karalius tarė:
„Eik į savo ūkį Anatote! Nors esi vertas
mirties, šį kartą mirtimi tavęs nebau-
siu, nes *nešei mano VIEŠPATIES Dievo
Skrynią mano tėvo Dovydo priešakyje
ir *pakėlei visus sunkumus, kuriuos
mano tėvas kentėjo." [27] *Saliamonas
pašalino Abjatarą iš VIEŠPATIES kunigo
tarnybos, taip įvykdydamas VIEŠPATIES
žodį, kurį jis buvo ištaręs apie Elio na-
mus Šilojyje.
[28] Apie tai sužinojęs, Joabas nubėgo
į VIEŠPATIES Padangtę ir laikėsi aukuro
ragų. Mat Joabas buvo rėmęs Adoniją,
nors Abšalomo ir nebuvo rėmęs. [29] Kai
Saliamonui buvo pranešta: „Joabas nu-
bėgo į VIEŠPATIES Padangtę ir yra ten
šalia aukuro", – Saliamonas pasiun-
tė Jehojados sūnų Benają, tardamas:
„Eik ir paguldyk jį!" [30] Benajas nuėjo į
VIEŠPATIES Padangtę ir tarė: „Taip įsako
karalius: 'Išeik!'" – „Neišeisiu! – atsakė
jis, – mirsiu čia!" Tada Benajas pranešė

2,8 *2 Sam 19,16-23*
2,11 *2 Sam 5,4-5; 1 Met 3,4*
2,12 *1 Met 29,23*

2,24 T. y. sukūrė Saliamonui dinastiją.
2,26 *2 Sam 15,24*
2,26 *1 Sam 22,20-23*
2,27 *1 Sam 2,27-36*

karaliui: „Taip kalbėjo Joabas ir taip
man atsakė“. 31 Karalius tarė jam: „Da-
ryk, kaip jis pasakė. Užmušk ir palai-
dok jį. Nuimk nuo manęs ir mano tėvo
namų kaltę už kraują, kurį Joabas iš-
liejo be reikalo. 32 Taip VIEŠPATS sugrą-
žins jo kraujo kaltę jam ant galvos, nes
mano tėvui nežinant jis nužudė kala-
viju du už save doresnius ir geresnius
vyrus – Nero sūnų Abnerą, Izraelio ka-
riuomenės vadą, ir Jetero sūnų Ama-
są, Judo kariuomenės vadą. 33 Tekrinta
jų kraujo kaltė amžinai ant Joabo ir jo
palikuonių, o palaima iš VIEŠPATIES te-
būna amžinai su Dovydu, jo palikuo-
nimis, namais ir sostu“. 34 Jehojados
sūnus Benajas vėl nuėjo, parbloškė jį
ir užmušė. Jis buvo palaidotas savo
namuose dykumoje. 35 Kariuomenės
vadu vietoj jo karalius paskyrė Jehoja-
dos sūnų Benają, o vietoj Abjataro ka-
ralius paskyrė kunigą Cadoką.

36 Tada karalius pasišaukė Šimį. „Pa-
sistatyk sau namus Jeruzalėje, – tarė
jam, – ir gyvenk ten. Niekada ir niekur
kitur neišeik! 37 Tą dieną, kai išeisi ir
pereisi Kidrono slėnį, gali būti tikras,
kad mirsi. Tavo kraujas kris tau ant gal-
vos“. – 38 „Įsakymas teisingas, – atsakė
Šimis karaliui, – tavo tarnas taip darys,
kaip mano viešpats karalius kalbėjo“.
Tad Šimis gyveno Jeruzalėje ilgą laiką.

39 Atsitiko taip, kad po trejeto metų
du Šimio vergai pabėgo pas Gato ka-
ralių Maakos sūnų Achišą. Kai Šimiui
buvo pranešta: „Tavo vergai Gate“, –
40 Šimis leidosi į kelionę. Pasibalnojęs
asilą, nuvyko į Gatą pas Achišą ieš-
koti savo vergų. Iš Gato Šimis sugrį-
žo su vergais. 41 Kai Saliamonui buvo
pranešta, kad Šimis buvo nuvykęs iš
Jeruzalės į Gatą ir sugrįžo, 42 karalius
liepė pašaukti Šimį ir tarė jam: „Argi aš
neprisaikdinau tavęs VIEŠPAČIU ir neį-
spėjau tavęs, tardamas: 'Tą dieną, kai
paliksi miestą ir bet kur nueisi, tikrai
mirsi'? Argi tu man neatsakei: 'Įsaky-
mas teisingas. Aš sutinku'? 43 Tad ko-
dėl nesilaikei VIEŠPAČIUI duotos prie-
saikos ir įsakymo, kurį tau daviau?“
44 Be to, karalius pridūrė: „Savo širdy-
je tu žinai visa pikta, ką padarei mano
tėvui Dovydui. Dabar VIEŠPATS sugrą-
žina tavo pikta tau pačiam ant galvos.
45 O karalius Saliamonas bus palaimin-
tas, ir Dovydo sostas išliks VIEŠPATIES
akivaizdoje amžinai!“

46 Tada karalius davė įsakymą Jeho-
jados sūnui Benajui. Jis išėjo ir paguldė
Šimį. Taip jis ir mirė.

Dabar karalystė buvo saugi Salia-
mono rankose.

Saliamono išmintis

3 Saliamonas tapo faraono, Egipto
karaliaus, žentu. Jis paėmė faraono
dukterį žmona ir parsivedė ją gyventi
į Dovydo miestą, kol nebaigė statyti
savo rūmų, VIEŠPATIES Namų ir mūro
sienų aplink Jeruzalę. 2 O žmonės vis
dar atnašaudavo aukas aukštumų al-
kuose, nes VIEŠPATIES vardui Namai
dar nebuvo pastatyti.

3 Saliamonas mylėjo VIEŠPATĮ, elg-
damasis pagal savo tėvo Dovydo įsta-
tus, tačiau ir jis atnašaudavo aukas ir
smilkalus aukštumų alkuose. 4 Kara-
lius vykdavo į Gibeoną atnašauti au-
kos, nes ten buvo pagrindinis aukštu-
mų alkas. Ant to aukuro Saliamonas
atnašaudavo tūkstantį deginamų-
jų aukų. 5 Gibeone VIEŠPATS pasiro-
dė Saliamonui naktį sapne. „Prašyk,
ko nori, kad tau duočiau,“ – tarė
VIEŠPATS. 6 Saliamonas atsakė: „Tu
parodei didelį gailestingumą savo tar-
nui, mano tėvui Dovydui, nes jis tavo
akivaizdoje buvo tau ištikimas, teisus
ir doros širdies. Tu taip pat išlaikei
jam didelę ištikimą meilę, duodamas
jam sūnų sėdėti jo soste, kaip tai vyks-
ta šiandien. 7 Taigi dabar, o VIEŠPATIE,
mano Dieve, tu padarei savo tarną ka-
raliumi mano tėvo Dovydo vietoje,
nors esu tik jaunas vaikinas. Dar ne-
žinau nei kaip išeiti, nei kaip pareiti.

8 O tavo tarnas yra tautoje, kurią tu
išsirinkai, gausioje tautoje, kuri dėl
gausybės negali būti nei suskaičiuota,
nei suskaityta. 9 Todėl suteik savo tar-
nui imlią širdį, kad galėtų valdyti tavo
tautą ir suprastų, kas gera ir kas pik-
ta. Juk kas kitaip gali valdyti šią gausią
tavo tautą?“
10 Saliamono prašymas rado malo-
nę VIEŠPATIES akyse. 11 Dievas tarė jam:
„Kadangi to prašei, neprašei nei ilgo
gyvenimo ir turtų sau, neprašei nei
savo priešų gyvasties, bet prašei sau
imlaus įžvalgumo, kad galėtumei žino-
ti, kas teisinga, 12 aš įvykdau, kaip pra-
šei. Iš tikrųjų suteikiu tau išmintingą
ir įžvalgią širdį. Tokio kaip tu nebuvo
prieš tave ir toks kaip tu nekils po ta-
vęs. 13 Suteiksiu ir to, ko neprašei – tur-
tų ir garbės visam tavo gyvenimui. Joks
kitas karalius tau neprilygs. 14 Be to, jei
eisi mano keliais, laikydamasis mano
įstatų ir įsakymų, kaip tavo tėvas Do-
vydas, suteiksiu tau ilgą gyvenimą“.
15 Tada Saliamonas pabudo ir pa-
matė, kad tai buvo tik sapnas! Su-
grįžęs į Jeruzalę, jis atsistojo priešais
VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, atna-
šavo deginamąsias aukas, bendravi-
mo aukas ir iškėlė pokylį visiems savo
dvariškiams.
16 Tuo metu pas karalių atėjo dvi
moterys paleistuvės ir jam prisistatė.
17 Viena moteris tarė: „Prašau, mano
viešpatie! Ši moteris ir aš gyvename
tuose pat namuose. Jai esant namuo-
se, aš pagimdžiau kūdikį. 18 Atsitiko
taip, kad trečią dieną po to, kai aš pa-
gimdžiau, pagimdė ir ši moteris. Mu-
dvi buvome drauge. Kito žmogaus na-
muose su mumis nebuvo, tik mes dvi.
19 Naktį šios moters sūnus mirė, nes
ji miegodama jį nugulė. 20 Atsikėlusi
vidurnaktį, tavo tarnaitei miegant, ji
paėmė mano sūnų man iš pašonės ir
pasiguldė sau prie krūtinės, o savo mi-
rusį sūnų paguldė man prie krūtinės.
21 Rytą atsikėlusi savo sūnaus žindy-
ti, žiūriu, jis negyvas. Bet kai iš arčiau
ryto metą apžiūrėjau, man pasidarė
aišku, kad tai nebuvo tas sūnus, kurį
pagimdžiau“.
22 Bet kita moteris prakalbo: „Ne!
Tai mano sūnus – gyvasis, o negyva-
sis – tavo!“ O pirmoji kartojo: „Ne! Ne-
gyvasis sūnus tavo, o gyvasis sūnus
mano!“ Taip juodvi ginčijosi karaliaus
akivaizdoje.
23 Tada karalius tarė: „Viena sako:
‘Štai mano sūnus – gyvasis’, – o kita
sako: ‘Tai netiesa! Tavo sūnus – negy-
vasis, o mano sūnus – gyvasis’“. 24 Tada
karalius įsakė: „Atneškite man kalavi-
ją“. Atnešus karaliui kalaviją, 25 kara-
lius tarė: „Padalykite gyvąjį vaiką į dvi
dalis, duokite pusę vienai ir pusę ki-
tai“.
26 Moteris, kurios sūnus buvo gyva-
sis berniukas, degdama meile savo sū-
nui, maldavo karaliaus. „Prašau, mano
viešpatie, – šaukė ji, – atiduoti jai gyvąjį
vaiką! Tik neužmuškite jo!“ O kita rei-
kalavo: „Tenebūna nei mano, nei tavo.
Padalykite!“ 27 Tada karalius atsakė:
„Atiduokite gyvąjį berniuką pirmajai, –
tarė jis, – neužmuškite jo! Ji jo motina“.
28 Visas Izraelis išgirdo apie tokį ka-
raliaus nuosprendį. Visi jautė pagarbą
karaliui, nes matė, kad jis turėjo Dievo
išminties teisingumui vykdyti.

Saliamono pareigūnai

4 Dabar Saliamonas buvo viso Izra-
elio karalius. 2 Jo aukštieji parei-
gūnai buvo šie: kunigo Cadoko sūnus
Azarijas – kunigas, 3 Šišos sūnūs Eli-
horefas ir Ahija – raštininkai, Ahiludo
sūnus Juozapatas – raštinės viršinin-
kas, 4 Jehojados sūnus Benajas vadova-
vo kariuomenei, Cadokas ir Abjataras
– kunigai, 5 Natano sūnus Azarijas –
valdytojų galva, kunigo Natano sūnus
Zabudas – kunigas ir karaliaus palydo-
vas, 6 Ahišaras – karaliaus dvaro prie-
vaizdas ir Abdos sūnus Adoniramas –
lažo prievaizdas.

[7] Visam Izraeliui Saliamonas turėjo
dvylika valdytojų. Karalių ir jo dvarą jie
aprūpindavo maistu. Kiekvienas jų tu-
rėjo aprūpinti maistu po vieną mėne-
sį per metus. [8] Jų vardai buvo šie: Ben
Hūras Efraimo aukštumose, [9] Ben De-
keras Makace, Šaalbimuose, Bet Šeme-
še ir Elon Bet Hanane, [10] Ben Hesedas
Arubotuose (jis valdė Sochoją ir visą
Hefero sritį), [11] Ben Abinadabas visame
Nafat Dore (jo žmona buvo Saliamono
duktė Tafata), [12] Ahiludo sūnus Baana
Taanache, Megide ir visame Bet Šeane,
kuris yra šalia Cartano žemiau Jezree-
lio, – nuo Bet Šeano ligi Abel Meholos,
iki pat kito Jokmoamo krašto, [13] Ben
Geberas Ramot Gileade, valdęs Mana-
so sūnaus Jayro gyvenvietes Gileade,
taip pat Argobo sritį Bašane – šešias-
dešimt didelių miestų su mūro sieno-
mis ir varinėmis vartų velkėmis, [14] Ido-
jo sūnus Ahinadabas Mahanaimuose,
[15] Ahimaazas Naftalio giminėje (jis irgi
buvo paėmęs žmona Saliamono duk-
terį Basmatą), [16] Hušajo sūnus Baana
Ašero giminėje ir Bealotuose, [17] Paru-
acho sūnus Juozapatas Isacharo gimi-
nėje, [18] Elos sūnus Šimis Benjamino gi-
minėje, [19] Ūrio sūnus Geberas Gileado
srityje, amoritų karaliaus Sihono ir Ba-
šano karaliaus Ogo žemėje. Be to, buvo
vienas valdytojas Judo krašte.

[20] Judas ir Izraelis buvo tokie gausūs
kaip jūros smiltys. Jie valgė bei gėrė ir
buvo patenkinti*.

Rengiamasi statyti Šventyklą

5 Saliamono valdžia apėmė visas
karalystes *nuo Eufrato iki filisti-
nų krašto, net iki pat Egipto ribos. Jos
davė duoklę ir buvo Saliamonui paval-
džios per visą jo gyvenimą.

[2] Kasdienis Saliamono aprūpinimas
maistu buvo trisdešimt korų geriausių
miltų, šešiasdešimt korų rupių miltų,
[3] dešimt penėtų jaučių, dvidešimt jau-
čių iš ganyklos ir šimtas avių bei ožkų,
neskaitant stirnų, gazelių, stirninų ir
penėtų paukščių. [4] Mat jis valdė visą
sritį į vakarus nuo Eufrato, visus kara-
lius į vakarus nuo Eufrato, nuo Tifsa-
cho iki Gazos ir taikiai sugyveno su vi-
sais aplinkiniais kaimynais. [5] Per visą
Saliamono gyvenimą Judas ir Izraelis
nuo Dano iki Beer Šebos gyveno sau-
giai, kiekvienas žmogus po savo vyn-
medžiu ir figmedžiu. [6] *Saliamonas
turėjo keturiasdešimt tūkstančių gar-
dų kovos vežimų arkliams ir dvylika
tūkstančių raitelių. [7] Anie valdytojai,
kiekvienas savo mėnesį, aprūpinda-
vo maistu Saliamoną ir visus, kurie
ateidavo sėstis prie Saliamono stalo.
Jie stengdavosi, kad nieko netrūktų.
[8] Pagal savo pareigas kiekvienas jų at-
gabendavo taip pat miežių bei šiaudų
arkliams ir ristūnams į vietas, kur jie
buvo laikomi.

[9] Be to, Dievas apdovanojo Salia-
moną nepaprastai didele išmintimi ir
įžvalgumu, neaprėpiama širdimi, kaip
neaprėpiamos yra pajūrio smiltys. [10] Sa-
liamono išmintis viršijo visų rytiečių ir
viso Egipto išmintį. [11] Jis buvo išmintin-
gesnis už visus žmones, išmintingesnis
už *Etaną Ezerachą ir už Maholo sūnus
– Hemaną, Kalkolą ir Dardą. Jo garsas
pasklido po visas kaimynų tautas. [12] Jis
sudėjo tris tūkstančius *patarlių, o jo
*dainų buvo tūkstantis ir penkios. [13] Jis
galėdavo kalbėti apie medžius nuo ke-
dro, esančio Libane, iki yzopo, augan-
čio sienoje; jis galėdavo kalbėti apie gy-
vulius, paukščius ir žuvis. [14] Saliamono
klausytis atvykdavo iš visų kraštų žmo-
nės, siunčiami visų žemės karalių, išgir-
dusių apie jo išmintį.

4,20 Hebr. teksto 5,1-14 atitinka graikiškosios tradicijos 4,21-34.

5,1 *Pr 15,18; 2 Met 9,26*

5,6 *1 Kar 10,26; 2 Met 1,14; 9,25*

5,11 *Ps 89 Antraštė*

5,12 *Pat 1,1; 10,1; 25,1*

5,12 *Gg 1,1*

15 Tyro karalius Hiramas, išgirdęs,
kad Saliamonas pateptas karaliumi
vietoj savo tėvo, nusiuntė savo dvariš-
kius pas jį, nes visada buvo Dovydo bi-
čiulis. 16 Saliamonas pasiuntė Hiramui
tokį žodį: 17 „Tu žinai, kad mano tėvas
negalėjo statyti Namų VIEŠPATIES, savo
Dievo, vardui per jam grasinančius
priešus, kol VIEŠPATS nebuvo jų padė-
jęs jam po kojų. 18 Bet dabar VIEŠPATS,
mano Dievas, suteikė man visokerio-
pą ramybę. Nėra nei priešų, nei ne-
laimių. 19 Tad ketinu pastatyti Namus
VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui, kaip
VIEŠPATS yra mano tėvui pasakęs: *'Ta-
vo sūnus, kurį aš pasodinsiu į tavo sos-
tą vietoj tavęs, pastatys Namus mano
vardui'. 20 Tad įsakyk Libane man kirsti
kedrus. Mano tarnai darbuosis su tavo
tarnais, ir aš mokėsiu tau kokią tik nu-
statysi algą savo tarnams, nes tu žinai,
kad niekas pas mus nemoka taip me-
džių kirsti, kaip sidoniečiai".
21 Saliamono žodžius išgirdęs, Hira-
mas labai apsidžiaugė. „Tebūna šian-
dien pašlovintas VIEŠPATS, – tarė jis,
– kad davė Dovydui išmintingą sūnų
šiai gausiai tautai valdyti!" 22 Hiramas
pasiuntė Saliamonui žodį: „Gavau ži-
nią, kurią man siuntei. Aš patieksiu
tau visų kedro ir kipariso rąstų, kokių
tau reikia. 23 Mano tarnai nugabens
juos nuo Libano prie jūros, aš liepsiu
juos surišti jūroje į sielius ir nuplukdy-
ti į vietą, kurią tu nurodysi. Ten liepsiu
juos išardyti, kad galėtum pasiimti. O
tu savo ruožtu patieksi mano šeimynai
maisto, kokio būsiu nurodęs". 24 Tad
Hiramas patiekė Saliamonui kedro ir
kipariso rąstų, kiek tik jam reikėjo, 25 o
Saliamonas savo ruožtu davė Hiramui
dvidešimt tūkstančių korų kviečių
kaip maistą jo šeimynai ir dvidešimt
korų geriausio aliejaus. Toks buvo me-
tinis Saliamono atsilyginimas Hira-
mui. 26 VIEŠPATS suteikė Saliamonui iš-
minties, kaip buvo jam pažadėjęs. Tarp
Hiramo ir Saliamono buvo taika, ir jie-
du sudarė sandorą.
27 Karalius Saliamonas uždėjo lažą
visam Izraeliui. Į lažo tarnybą paim-
tųjų buvo trisdešimt tūkstančių vyrų.
28 Jis siuntė juos į Libaną po dešimt
tūkstančių kas mėnesį pamainomis
taip, kad vieną mėnesį jie išbūdavo
Libane, o du mėnesius – namie. Lažo
darbų prievaizdas buvo Adoniramas.
29 Be to, Saliamonas turėjo ir septy-
niasdešimt tūkstančių nešikų bei aš-
tuoniasdešimt tūkstančių akmen-
skaldžių kalnuose, 30 neskaitant trijų
tūkstančių trijų šimtų pareigūnų, va-
dovaujančių darbams ir prižiūrinčių
darbininkų pamainas.
31 Karaliaus įsakymu jie skaldė di-
džiulius geriausio akmens luitus, kad
pamatai Namams būtų padėti iš tašytų
akmenų. 32 Juos tašė Saliamono staty-
tojai, Hiramo statytojai ir Gebalo vyrai.
Taip buvo paruošti rąstai ir akmenys
Namų statybai.

Šventyklos statyba

6 Keturi šimtai aštuoniasdešimtų
metų po izraelitų išėjimo iš Egipto
žemės zivo mėnesį, tai yra ketvirtų
savo karaliavimo Izraelyje metų antrą
mėnesį, Saliamonas pradėjo statyti
VIEŠPATIES Namus. Namai, Saliamono
statomi VIEŠPAČIUI, buvo šešiasdešimt
2 uolekčių ilgio, dvidešimt uolekčių
pločio ir trisdešimt uolekčių aukščio.
3 Prieangis prieš Namų didžiąją navą
buvo dvidešimt uolekčių pločio,
skersai Namų, o ilgis Namų priekyje
– dešimt uolekčių. 4 Langus Namams
įstatė įdubose su rėmais. 5 Iš lauko
pusės prie Namų sienos, aplink
išorinę Namų sieną, supančią didžiąją
navą ir vidinę šventyklą, jis pastatė
statinį su aukštais ir aplinkui visur
įrengė šoninius kambarius. 6 Apatinis
aukštas buvo penkių uolekčių pločio,
vidurinis – šešių uolekčių pločio,

5,19 *2 Sam 7,12-13; 1 Met 17,11-12*

trečias – septynių uolekčių pločio, o
aplink Namus iš lauko pusės jis padarė
atsparas sienoje, kad sijos nebūtų
įleistos į Namų sienas.
7 Namus statant, buvo naudojami
tik tašyti akmenys, atskelti skaldyklo-
je. Nei plaktuko, nei kirvio, nei kokio
kito geležies įrankio nebuvo girdėti
Namuose juos statant.
8 Įėjimas į vidurinį aukštą buvo de-
šiniajame Namų šone. Sraigtiniais
laiptais buvo patenkama į vidurinio
aukšto kambarius, o iš vidurinio aukš-
to – į trečio aukšto kambarius. 9 Užbai-
gęs Namus statyti, Saliamonas apmu-
šė juos kedro sijomis ir lentomis. 10 Jis
pastatė statinį su aūkštais palei visus
Namus; kiekvienas aukštas buvo pen-
kių uolekčių aukščio, prijungtas prie
Namų kedro sijomis.
11 Tada Saliamoną pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 12 „Jei statydamas Na-
mus elgsiesi pagal mano įstatus, paklu-
si mano įsakams ir laikysiesi ištikimai
visų mano įsakymų, įvykdysiu pažadą,
kurį daviau tavo tėvui Dovydui. 13 Aš
gyvensiu tarp Izraelio vaikų ir niekada
nepaliksiu savo tautos Izraelio“.
14 Saliamonas baigė statyti Namus.
15 Iš vidaus Namų sienas jis apmušė
kedro lentomis. Namų vidaus sienas
nuo aslos iki lubų jis padengė me-
džiu. Jis išgrindė ir Namų aslą kipari-
so lentomis. 16 Už dvidešimt uolekčių
nuo Namų galo jis pastatė kedro len-
tų pertvarą nuo aslos iki sijų ir taip
padarė vidinę *šventyklą – šventų
švenčiausiąją. 17 Priekinė Namų da-
lis, tai yra didžioji nava, buvo ketu-
riasdešimt uolekčių. 18 Namų vidaus
kedro lentose buvo išraižyti moliū-
gai ir žiedų taurelės. Visa apmušta
kedru; akmens nebuvo niekur maty-
ti. 19 Pačioje Namų gilumoje jis įrengė
vidinę šventyklą, kad ten būtų padėta
VIEŠPATIES Sandoros Skrynia. 20 Vidi-
nės šventyklos vidus buvo dvidešimt
uolekčių ilgio, dvidešimt uolekčių
pločio ir dvidešimt uolekčių aukščio.
Jis aptraukė jos vidų grynu auksu ir
pastatė ten kedro aukurą. 21 Saliamo-
nas išklojo Namų vidų grynu auk-
su, įdėjo aukso grandines į Šventy-
klos vidines duris. Jis aptraukė vidinę
šventyklą auksu. 22 Po to išklojo auk-
su visus Namus ir paauksavo net visą
vidinės šventyklos *aukurą. Taip visi
Namai buvo užbaigti.
23 *Vidinėje šventykloje jis padarė
iš alyvos medžio du kerubus. Kiekvie-
no jų aukštis buvo dešimt uolekčių.
24 Vienas kerubo sparnas buvo penkių
uolekčių ir kitas kerubo sparnas buvo
penkių uolekčių. Taigi sparnų ilgis nuo
vieno sparno galo iki kito buvo dešimt
uolekčių. 25 Ir antrojo kerubo sparnų
ilgis buvo dešimt uolekčių. Abu keru-
bai buvo to paties dydžio ir turėjo to-
kią pat išvaizdą: 26 vienas kerubas buvo
dešimt uolekčių aukščio, ir antrasis ke-
rubas buvo tokio pat aukščio.
27 Kerubai buvo pastatyti vidinia-
me Namų kambaryje. Kerubų sparnai
buvo taip išskleisti, kad vieno kerubo
sparnas lietė vieną sieną, o antro ke-
rubo – kitą sieną. Kiti du sparnai tie-
sėsi Namų vidurio link, ir sparnas lietė
sparną. 28 Ir kerubus jis paauksavo.
29 Visur ant Namų sienų, iš vidaus ir
iš lauko pusės, jis išraižė kerubus, pal-
mes ir žiedų taureles. 30 Namų vidaus
ir lauko aslą jis išklojo auksu.
31 Duris į vidinę šventyklą jis pada-
rė iš alyvos medžio. Durų sąrama ir
staktos buvo penkiašonės. 32 Dvigubos
durys buvo iš alyvos medžio. Ant jų jis
išraižė kerubus, palmes ir žiedų taure-
les, aptraukė duris auksu ir paauksavo
kerubus ir palmes. 33 Įėjimui į didžią-
ją navą padarė panašias keturkampes
staktas iš alyvos medžio 34 ir dvigubas

6,16 *Iš 26,33-34*

6,22 *Iš 30,1-3*
6,23-28 *Iš 25,18-20*

duris iš kipariso. Kiekvienerios durys
buvo iš dviejų suveriamų dalių. 35 Ant
jų jis išraižė kerubus, palmes bei žiedų
taureles ir aptraukė auksu, lygiai pri-
gludusiu prie raižybos. 36 Vidaus kie-
mo sieną jis pastatė iš trijų eilių tašytų
akmenų ir vienos eilės kedro rąstų.
37 Ketvirtų metų zivo mėnesį buvo
padėti VIEŠPATIES Namų pamatai.
38 Vienuoliktų metų bulo mėnesį, tai
yra aštuntą mėnesį, Namai ir visos jų
dalys buvo užbaigta taip, kaip suma-
nyta. Taigi Saliamonas statė juos sep-
tynerius metus.

Saliamono rūmai

7 O savo rūmus Saliamonas statė
trylika metų, kol jie buvo visiškai
užbaigti.
2 Libano miško rūmus jis pastatė ant
keturių eilių kedro stulpų su tašytomis
kedro medžio sijomis virš stulpų. Rū-
mai buvo šimto uolekčių ilgio, pen-
kiasdešimt uolekčių pločio ir trisde-
šimt uolekčių aukščio. 3 Kedro medžio
lubos buvo suklotos ant sijų, laikomų
keturiasdešimt penkių stulpų, po pen-
kiolika kiekvienoje eilėje. 4 Viename ir
kitame gale buvo trys langų rėmų eilės
su trim langų aukštais vienas priešais
kitą. 5 Visų tarpdurių staktos buvo sta-
čiakampės; tarpduriai buvo vieni prie-
šais kitus, po tris abiejuose galuose.
6 Stulpų menę jis padarė penkiasde-
šimt uolekčių ilgio ir trisdešimt uolek-
čių pločio. Priekyje buvo prieangis su
stulpais, o prieš juos – uždanga.
7 Jis padarė Sosto menę – Teismo
menę, kurioje turėjo spręsti bylas.
Ji buvo išmušta kedro medžiu nuo
grindų ligi lubų sijų. 8 Namai kieme
už menės, tarnavę jam kaip buveinė,
buvo tokios pat statybos. Saliamonas
taip pat pastatė rūmus, panašius į šią
menę, *faraono dukteriai, kurią buvo
vedęs.

7,8 1 Kar 3,1

9 Visi šie pastatai, nuo pamatų iki
stogo ir iš lauko iki pat didžiojo kiemo,
buvo statomi iš geriausio akmens, nu-
tašyto pagal mastą ir apdailinto pjū-
klais iš visų pusių. 10 Pamatai buvo iš
didžiulių luitų geriausio akmens, aš-
tuonių ir dešimt uolekčių akmenų.
11 Ant jų buvo dedami geriausi akme-
nys, nutašyti pagal mastą, ir kedro rąs-
tai. 12 Didysis kiemas buvo aptvertas
aplinkui trimis eilėmis tašytų akmenų
ir viena eile kedro rąstų. Taip buvo ap-
tverti ir vidinis VIEŠPATIES Namų kie-
mas bei Namų prieangis.

Šventyklos įranga

13 Karalius Saliamonas pasiuntė pa-
kviesti iš Tyro Hiramą. 14 Jis buvo vie-
nos našlės iš Naftalio giminės sūnus,
kurio tėvas, žmogus iš Tyro, buvo var-
kalys. Jis buvo apdovanotas išmintimi,
gabumais ir įgūdžiais pagaminti viso-
kių daiktų iš vario. Atvykęs pas karalių
Saliamoną, jis atliko jam visus darbus.
15 Jis nuliejo iš vario du stulpus.
Pirmas stulpas buvo aštuoniolikos
uolekčių aukščio, ir aplink jį apteko
dvylikos uolekčių virvė. Toks buvo ir
antras stulpas. 16 Jis padarė du antga-
lius, nulietus iš vario, uždėti ant stul-
pų viršaus. Vienas antgalis buvo pen-
kių uolekčių aukščio, ir kitas antgalis
buvo tokio pat aukščio. 17 Antgaliai ant
stulpų viršaus buvo dengti pynėmis,
po septynias vienam antgaliui ir po
septynias kitam antgaliui. 18 Stulpus
jis padarė taip, kad jie turėjo dvi gra-
natmedžio obuolių eiles aplink vieno
antgalio pynių viršų ant stulpų esan-
tiems antgaliams apdengti. Panašiai
padarė ir su kitu antgaliu. 19 Antgaliai
ant prieangio stulpų buvo lelijos pavi-
dalo, keturių uolekčių aukščio; 20 tokie
pat buvo ir antgaliai ant dviejų stulpų
aukščiau ir šone iškilimo, esančio prie
pynių. Aplink vieną antgalį buvo eilė-
mis pridėta du šimtai granatmedžio
obuolių, tiek pat jų buvo ir ant kito

antgalio. [21]Jis pastatė stulpus didžio-
sios navos prieangyje: vieną stulpą
– dešinėje ir pavadino Jachinu, o kitą
stulpą – kairėje ir pavadino Boazu.
[22]Virš stulpų buvo lelijos pavidalo ant-
galiai. Taip stulpai buvo užbaigti.

[23]Tada buvo nuliedinta jūra*. Ji
buvo apskrita, dešimt uolekčių nuo
vieno briaunos krašto iki kito ir penkių
uolekčių aukščio. Trisdešimt uolekčių
virvė buvo jos mastas aplink briauną.
[24]Žemiau briaunos jūrą aplinkui supo
moliūgų atvaizdai, kiekvienas dešimt
uolekčių dydžio. Moliūgų atvaizdų
buvo dvi eilės, nulietų tuo pačiu metu,
kai buvo liejama jūra. [25]Ji stovėjo ant
dvylikos jaučių: trys buvo atgręžti į
šiaurę, trys – į vakarus, trys – į pietus
ir trys – į rytus. Jūra buvo pastatyta ant
jų. Jaučių užpakaliai buvo nugręžti į vi-
daus pusę. [26]Jūros sienelės storis buvo
delno platumo, o briauna padaryta
kaip briauna taurės, tarsi lelijos žie-
das. Jos talpa buvo du tūkstančiai bàtų.

[27]Jis padarė ir dešimt vario pasto-
vų praustuvams. Kiekvienas pasto-
vas buvo keturių uolekčių ilgio, ke-
turių uolekčių pločio ir trijų uolekčių
aukščio. [28]Pastovų sandara buvo to-
kia: jie turėjo įsprūdas, o įsprūdos
buvo įrėmintos. [29]Įsprūdose buvo
išraižyti liūtai, jaučiai ir kerubai. Ant
rėmų, aukščiau bei žemiau liūtų bei
jaučių, buvo kalstyto metalo įvijos.
[30]Kiekvienas pastovas turėjo ketu-
ris vario ratus ir dvi vario ašis; ant
keturių kampų buvo atramos praus-
tuvui. Atramos po praustuvu buvo
nuliedintos su įvijomis kiekviename
šone. [31]Virš praustuvo kilo uolekties
aukščio vainikas su apskritu piltu-
vu į pusantros uolekties gylio indą.
Ir ant piltuvo buvo išraižų. Įsprūdos
buvo keturkampės, ne apskritos. [32]Po
įsprūdomis buvo keturi ratai. Ratų
ašys buvo pastovuose. Kiekvieno rato
aukštis buvo pusantros uolekties.
[33]Ratai buvo tokie, kokie paprastai
būna vežimų ratai. Jų ašys, ratlankiai,
stipinai ir stebulės – viskas buvo lie-
ta. [34]Keturiuose kiekvieno pastovo
kampuose buvo atramos; pastovai ir
atramos buvo iš vieno gabalo. [35]Prie
pastovo viršaus buvo pusės uolekties
aukščio apskrita juosta; pastovo vir-
šus, šonai ir įsprūdos buvo iš to pa-
ties gabalo. [36]Ant jo paviršiaus, šonų
ir įsprūdų, kur tik buvo laisvos vie-
tos, Hiramas išraižė kerubus, liūtus
ir palmes su įvijomis aplink. [37]Taip jis
padarė dešimt pastovų praustuvams.
Visi buvo panašiai nuliedinti, to pa-
ties dydžio ir tos pačios išvaizdos.

[38]Tada jis padarė dešimt *vario
praustuvų. Kiekvieno praustuvo talpa
buvo keturiasdešimt bàtų, kiekvienas
praustuvas buvo keturių uolekčių; ant
visų dešimt pastovų buvo po praustu-
vą. [39]Penkis pastovus jis pastatė de-
šinėje Namų pusėje, o kitus penkis –
kairėje. Jūrą jis pastatė dešinėje Namų
pusėje, prie pietrytinio kampo.

[40]Hiramas padarė ir puodų, bertu-
vių bei dubenų. Taip Hiramas užbai-
gė karaliui Saliamonui visus darbus
VIEŠPATIES Namuose: [41]du stulpus, du
antgalių užraitus ant stulpų, dvi pynes
dviem antgalių užraitams virš stulpų
apdengti, [42]keturis šimtus granatme-
džio obuolių dviem pynėms – po dvi
eiles granatmedžio obuolių kiekvie-
nai pynei – dviem antgalių užraitams
apdengti, [43]dešimt pastovų, dešimt
praustuvų ant pastovų, [44]vieną jūrą ir
dvylika jaučių po jūra.

[45]Puodai, bertuvės ir dubenys – visi
reikmenys, kuriuos Hiramas padarė
Saliamonui VIEŠPATIES Namams, buvo
iš blizgančio vario. [46]Karalius nuliedi-
no juos molio žemėje Jordano lygumo-
je tarp Sukotų ir Cartano. [47]Dėl jų gau-
sybės visus tuos reikmenis Saliamonas

7,23 T. y. didelis vario dubuo.

7,38 *Iš 30,17-21*

paliko nesvertus; vario svoris nebuvo
nustatytas.
48 Saliamonas padarė visus reikme-
nis VIEŠPATIES Namams: *aukurą iš
aukso, padėtinės duonos *stalą iš auk-
so, 49 *žvakides – penkias dešinėje ir
penkias kairėje – vidinės šventyklos
priekyje iš gryno aukso, vainiklapius,
žibintus bei žirkles iš aukso, 50 taures,
žnyples, šlakstymo dubenis, smilka-
lų lėkštes ir keptuves iš gryno aukso,
Namų vidinio kambario – šventų šven-
čiausiosios – ir didžiosios navos durų
vyrius iš aukso.
51 Taip buvo baigti visi darbai, kurių
Saliamonas buvo ėmęsis VIEŠPATIES
Namuose. Saliamonas atnešė *savo
tėvo Dovydo šventąsias dovanas – si-
dabrą, auksą ir reikmenis – ir padėjo
jas į VIEŠPATIES Namų iždą.

Skrynia atnešama į Šventyklą

8 Saliamono pašaukti visi Izraelio
seniūnai – visi giminių galvos ir
izraelitų protėvių namų vadai – susi-
rinko pas karalių Saliamoną Jeruzalė-
je *perkelti VIEŠPATIES Sandoros Skry-
nios iš Dovydo miesto, tai yra Siono.
2 Visi Izraelio vyrai susirinko pas ka-
ralių Saliamoną į iškilmę etanimo
mėnesį, tai yra septintą mėnesį. 3 Su-
sirinkus visiems Izraelio seniūnams,
kunigai pakėlė ir nešė Skrynią. 4 Jie
nešė VIEŠPATIES Skrynią, Susitikimo
Palapinę ir visus Palapinėje buvusius
šventuosius reikmenis. Kunigai ir le-
vitai nešė juos. 5 Tuo tarpu karalius
Saliamonas ir pas jį priešais Skrynią
susirinkusi visa Izraelio bendrija atna-
šavo tokią daugybę avių ir jaučių, kad
nebuvo įmanoma nei suskaityti, nei
apskaičiuoti.
6 Kunigai atnešė VIEŠPATIES Sando-
ros Skrynią į vietą po kerubų sparnais
Namų vidinėje šventykloje, šventų
švenčiausiojoje, 7 nes kerubai buvo iš-
skleidę savo sparnus virš Skrynios vie-
tos. Kerubai iš viršaus dengė Skrynią
ir jos kartis. 8 Kartys taip kyšojo, kad
jų galai buvo matyti iš šventos vietos
priešais vidinę šventyklą, bet iš lauko
jų matyti nebuvo įmanoma. Ten jos te-
bėra iki šios dienos. 9 Skrynioje buvo
tik *dvi akmens plokštės, kurias buvo
įdėjęs Mozė prie Horebo, kai VIEŠPATS
sudarė su izraelitais Sandorą po jų išė-
jimo iš Egipto žemės.
10 *Kunigams išėjus iš Šventyklos,
debesis pripildė VIEŠPATIES Namus.
11 Kunigai nebegalėjo atlikti savo tarny-
bos dėl debesies, nes VIEŠPATIES šlovė
pripildė VIEŠPATIES Namus. 12 Tada Sa-
liamonas ištarė:
„VIEŠPATS pasirinko gyventi neper-
žvelgiamoje tamsoje. 13 Štai pastačiau
tau didingus Namus – vietą tau gyven-
ti amžinai“.

Saliamono malda

14 Tada, visai Izraelio bendrijai stovint,
karalius atsigręžė į žmones ir palai-
mino visą Izraelio bendriją. 15 Jis tarė:
„Tebūna palaimintas VIEŠPATS, Izra-
elio Dievas, kuris savo ranka įvykdė,
ką buvo pažadėjęs savo lūpomis mano
tėvui Dovydui, tardamas: 16 *‘Nuo tos
dienos, kai išvedžiau savo tautą Izra-
elį iš Egipto, neišsirinkau miesto nė iš
vienos Izraelio giminės statybai Namų,
kuriuose gyventų mano vardas. Tačiau
išsirinkau Dovydą valdyti savo tautą
Izraelį’. 17 *Mano tėvas Dovydas sva-
jojo pastatyti Namus VIEŠPATIES, Iz-
raelio Dievo, vardui. 18 Bet mano tėvui
VIEŠPATS tarė: ‘Gerai darei, kad svajojai

7,48 Iš 30,1-3
7,48 Iš 25,23-30
7,49 Iš 25,31-40
7,51 2 Sam 8,11; 1 Met 18,11
8,1 2 Sam 6,12-16; 1 Met 15,25-29
8,9 Įst 10,5
8,10-11 Iš 40,34-35
8,16 2 Sam 7,4-11; 1 Met 17,3-10
8,17-18 2 Sam 7,1-3; 1 Met 17,1-2

pastatyti Namus mano vardui. 19 *Ta-
čiau ne tu Namus pastatysi, o iš ta-
vęs gimęs tavo sūnus pastatys Namus
mano vardui'. 20 Dabar VIEŠPATS įvykdė
duotą pažadą: aš tapau savo tėvo Do-
vydo įpėdiniu, įžengiau į Izraelio sos-
tą, kaip VIEŠPATS pažadėjo, ir pastačiau
Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, var-
dui. 21 Ten aš parengiau vietą Skryniai,
kurioje yra VIEŠPATIES Sandora, jo su-
daryta su mūsų protėviais, kai jis vedė
juos iš Egipto žemės".

22 Tada visos Izraelio bendrijos aki-
vaizdoje Saliamonas atsistojo prieš
VIEŠPATIES aukurą ir pakėlęs rankas į
dangų 23 meldėsi: „O VIEŠPATIE, Izrae-
lio Dieve, kito Dievo kaip tu nėra nei
aukštai danguje, nei žemėje po dan-
gumi! Tu palaikai savo ištikimosios
meilės Sandorą su savo tarnais, kurie
tau ištikimi visa širdimi. 24 Tu palai-
kei Sandorą, sudarytą su mano tėvu
Dovydu, ir šiandien įvykdei ranka, ką
buvai pažadėjęs lūpomis. 25 Todėl da-
bar, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, įvykdyk
mano tėvui, savo tarnui, ir tą pažadą,
kurį jam davei, tardamas: *'Nestigs tau
niekada mano akivaizdoje įpėdinio,
sėdinčio Izraelio soste, jeigu tik tavo
palikuonys paisys savo kelio ir elgsis
mano akivaizdoje taip, kaip tu elgei-
si mano akivaizdoje'. 26 Užtat dabar,
Izraelio Dieve, tebūna įvykdytas tavo
pažadas, kurį davei mano tėvui, savo
tarnui Dovydui.

27 Bet ar iš tikrųjų Dievas gyvens že-
mėje? *Net dangus ir dangaus aukšty-
bės negali tavęs sutalpinti. Kaip galė-
tų tai padaryti šie Namai, kuriuos aš
pastačiau! 28 Pažvelk maloniai į savo
tarno maldą ir prašymą, o VIEŠPATIE,
mano Dieve, išgirsk šauksmą ir maldą,
kuria tavo tarnas kreipiasi šiandien į
tave. 29 Težvelgia dieną naktį tavo akys
į šiuos Namus, į vietą, apie kurią sakei:
*'Ten gyvens mano vardas!', – kad iš-
klausytum maldą, kai tavo tarnas mel-
sis šioje vietoje. 30 Išgirsk savo tarno
ir savo tautos Izraelio maldavimus,
kai tik jie melsis šioje vietoje. Išgirsk
savo dangaus buveinėje, išklausyk ir
atleisk!

31 Kai tik žmogus nusidės artimui,
turės duoti priesaiką, o kai ateis ir
prisieks prieš tavo aukurą šiuose Na-
muose, 32 išgirsk danguje ir nedelsk
paskelbti savo tarnams nuosprendį,
pasmerkdamas kaltąjį bei skirdamas
jo galvai bausmę už jo elgesį ir apgin-
damas teisųjį bei atlygindamas jam pa-
gal jo teisumą.

33 Jeigu tavo tauta Izraelis būtų prie-
šo nugalėta, tau nusidėjusi, bet grįžtų
vėl pas tave, šlovintų tavo vardą, siųstų
tau maldą ir prašymą šiuose Namuose,
34 išklausyk danguje, atleisk savo tau-
tos Izraelio nuodėmę ir sugrąžink juos
vėl į kraštą, kurį davei jų protėviams.

35 Jeigu dangus būtų uždarytas ir
nebūtų lietaus dėl to, kad jie tau nu-
sidėjo ir tu juos baudi, bet jie melstų-
si šioje vietoje, šlovintų tavo vardą ir
gręžtųsi nuo savo nuodėmės, 36 išklau-
syk danguje ir atleisk savo tarnų, savo
tautos Izraelio, nuodėmę, pamokyda-
mas juos tikrojo kelio, kuriuo jie turi
eiti. Suteik lietaus savo kraštui, kurį
davei savo tautai kaip paveldą.

37 Jeigu krašte kiltų badas ar maras,
jeigu ištiktų amaras ar miltligė, skėriai
ar vikšrai, jeigu priešas apgultų kurią
nors krašto gyvenvietę, kad ir kokia
būtų nelaimė, kad ir kokia būtų liga,
38 jeigu tuomet ko nors melstų ar pra-
šytų pavienis žmogus ar visa tavo Iz-
raelio tauta, pajutusi savo širdies ne-
laimę ir tiesdama rankas šių Namų
link, 39 išklausyk savo dangaus buvei-
nėje, atleisk ir nedelsk veikti! Tik tu
pažįsti visų žmonių širdis, tad suteik

8,19 *2 Sam 7,12-13; 1 Met 17,11-12*
8,25 *1 Kar 2,4*
8,27 *2 Met 2,5*
8,29 *Įst 12,11*

kiekvienam pagal jo elgesį. Žinodamas, kas kiekvieno žmogaus širdyje, taip elkis su jais, [40] kad jie garbintų tave per visą gyvenimą krašte, kurį tu davei mūsų protėviams.

[41] Panašiai, kai svetimtautis, nepriklausantis tavo tautai Izraeliui, ateis iš tolimos šalies dėl tavo vardo, [42] išgirdęs apie tavo didį vardą, galingą ranką ir ištiestą ranką, ir melsis šiuose Namuose, [43] išklausyk savo dangaus buveinėje ir suteik visa, ko svetimtautis tavęs prašo. Taip visos žemės tautos pažins tavo vardą ir garbins tave, kaip daro tavo tauta Izraelis, ir pripažins, kad tavo vardu vadinami Namai, kuriuos pastačiau.

[44] Kai tavo tauta eis į mūšį su savo priešu, kad ir kokiu keliu tu juos siųstum, ir melsis VIEŠPAČIUI, atsigręžę į miestą, kurį tu išsirinkai, ir Namus, kuriuos aš pastačiau tavo vardui, [45] išklausyk danguje jų maldą ir prašymą, palaikyk jų reikalą.

[46] O kai jie tau nusidės, nes nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, ir tu, supykęs ant jų, atiduosi juos priešams, kad būtų išvesti belaisviais į kraštą, tolimą ar artimą, [47] tačiau krašte, į kurį buvo nuvesti, paims į širdį, atsivers ir maldaus tavęs priešų krašte, tardami: 'Nusidėjome, užsitraukėme kaltę, nedorai elgdamiesi', – [48] sugrįš pas tave visa širdimi ir siela krašte priešų, išvedusių juos į nelaisvę, melsis tau, atsigręžę į savo kraštą, kurį tu davei jų protėviams, ir į Namus, kuriuos aš pastačiau tavo vardui, [49] išklausyk savo dangaus buveinėje jų maldą ir prašymą, palaikyk jų reikalą [50] ir atleisk tau nusidėjusiai savo tautai visus jų nusikaltimus, kuriais jie tau nusikalto. Būk jiems gailestingas akivaizdoje tų, kurie išvedė juos į nelaisvę, kad būtų jiems gailestingi, [51] nes jie yra tavo paveldas ir tavo tauta, kurią tu išvedei iš Egipto, iš tos geležies lydyklos! [52] Tebūna atviros tavo akys tavo tarno prašymui ir tavo tautos Izraelio prašymui, išklausyk juos, kai tik jie tavęs šauksis. [53] Juk tu išskyrei juos iš visų žemės tautų būti tavo paveldu, kaip tu, Viešpatie DIEVE, pažadėjai per savo tarną Mozę, kai iš Egipto išvedei mūsų protėvius".

[54] Baigęs visą šią maldą ir prašymą VIEŠPAČIUI, Saliamonas atsikėlė iš vietos priešais VIEŠPATIES aukurą, kur buvo atsiklaupęs į dangų ištiestomis rankomis. [55] Atsistojęs jis palaimino visą Izraelio bendriją, garsiai tardamas:

[56] *„Tebūna palaimintas VIEŠPATS, kuris davė savo tautai Izraeliui ramybę, kaip buvo pažadėjęs. Nė vienas žodis neliko neįvykdytas iš visų jo dosnių pažadų, duotų per savo tarną Mozę. [57] Tebūna VIEŠPATS, mūsų Dievas, su mumis, kaip buvo su mūsų protėviais. Tenepalieka mūsų ir teneatmeta. [58] Tepalenkia mūsų širdis į save, kad eitume visais jo keliais ir laikytumės jo įsakymų, įstatų ir įsakų, duotų mūsų protėviams. [59] Tebūna šie mano žodžiai, kuriais aš meldžiausi VIEŠPATIES akivaizdoje, arti VIEŠPATIES, mūsų Dievo, dieną ir naktį, kad jis palaikytų savo tarną ir savo tautą Izraelį kasdieniuose reikaluose, [60] idant visos žemės tautos žinotų, kad tik VIEŠPATS yra Dievas ir kito nėra. [61] Būkite visa širdimi su Dievu, savo Dievu, elgdamiesi pagal jo įstatus ir laikydamiesi jo įsakymų kaip šiandien".

[62] Tada karalius ir visas Izraelis atnašavo aukas VIEŠPATIES akivaizdoje. [63] Kaip bendravimo aukas VIEŠPAČIUI Saliamonas atnašavo dvidešimt du tūkstančius jaučių ir šimtą dvidešimt tūkstančių avių. Taip karalius ir visi izraelitai pašventino VIEŠPATIES Namus. [64] Tą pačią dieną karalius pašventino kiemo vidurį, kuris buvo VIEŠPATIES Namų priekyje. Ten jis atnašavo deginamąsias aukas, javų atnašas ir

8,56 *Įst 12,10; Joz 21,44-45*

bendravimo aukų riebiąsias dalis, nes vario aukuras, stovintis VIEŠPATIES akivaizdoje, buvo per mažas sutalpinti deginamąsias aukas, javų atnašas ir bendravimo aukų riebiąsias atnašas.
65 Taigi Saliamonas ir su juo visas Izraelis – didžiulė bendrija, žmonės nuo Lebo Hamato iki pat Egipto upės – tuo metu šventė iškilmę VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje septynias dienas.
66 Aštuntą dieną jis paleido žmones eiti namo. Jie atsisveikino su karaliumi ir nuėjo į savo namus džiaugdamiesi ir linksma širdimi dėl viso gerumo, kurį VIEŠPATS buvo padaręs savo tarnui Dovydui ir savo tautai Izraeliui.

Viešpats vėl pasirodo Saliamonui

9 Kai Saliamonas buvo baigęs statyti VIEŠPATIES Namus ir karaliaus rūmus – visa, ką Saliamonas norėjo pastatyti,
2 *VIEŠPATS pasirodė Saliamonui antrąkart, kaip buvo jam pasirodęs Gibeone.
3 VIEŠPATS tarė jam: „Aš išklausiau tavo maldą ir tavo prašymą, su kuriuo kreipeisi į mane, pašventinau šiuos Namus, kuriuos tu pastatei, ir suteikiau jiems savo vardą amžinai. Visada ten bus mano akys ir mano širdis.
4 O jei tu elgsiesi mano akivaizdoje, kaip tavo tėvas Dovydas elgėsi, nuoširdžiai ir dorai, vykdydamas visa, ką tau įsakiau, ir laikydamasis mano įstatų ir įsakų,
5 aš padarysiu tavo karališką sostą Izraelyje amžiną, kaip pažadėjau tavo tėvui Dovydui, tardamas: *‘Nestigs tau įpėdinio, sėdinčio Izraelio soste’.
6 O jei tu ar tavo palikuonys nusigręšite nuo manęs ir nesilaikysite mano įsakymų bei įstatų, kuriuos jums daviau, bet eisite ir tarnausite kitiems dievams, juos garbindami,
7 aš išrausiu Izraelį iš žemės, kurią jiems daviau, ir atmesiu nuo savo veido Namus, kuriuos pašvenčiau savo vardui. Izraelis taps patarle ir pajuoka visoms tautoms.
8 Šie Namai taps *griuvėsių krūva, visi praeiviai apstulbs ir švilps. Jie klaus: ‘Kodėl taip padarė VIEŠPATS šiam kraštui ir šiems Namams?’
9 Jiems bus atsakyta: ‘Kadangi jie paliko VIEŠPATĮ, savo Dievą, kuris išvedė jų protėvius iš Egipto žemės, ir priėmė kitus dievus, garbindami juos ir jiems tarnaudami, VIEŠPATS užtraukė jiems šią nelaimę’“.

Saliamono veikla

10 Baigiantis dvidešimčiai metų, per kuriuos Saliamonas pastatė dvejus namus – VIEŠPATIES Namus ir karaliaus rūmus, –
11 kurių statymui Tyro karalius Hiramas parūpino Saliamonui kedro ir kipariso medžio bei aukso, kiek jis norėjo, Saliamonas už tai davė Hiramui dvidešimt miestų Galilėjos srityje.
12 Bet atvykęs iš Tyro apžiūrėti miestų, kuriuos Saliamonas buvo jam davęs, Hiramas nebuvo jais patenkintas.
13 „Mano broli, – tarė jis, – kokie tie miestai, kuriuos tu man davei?“ Todėl jie ir vadinami Kabulo žeme iki šios dienos.
14 O Hiramas buvo atsiuntęs karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso.
15 Štai apyskaita karaliaus Saliamono įvesto lažo darbų, kai jis statė VIEŠPATIES Namus, savo paties rūmus, Miloją bei Jeruzalės sieną, įtvirtino Hacorą, Megidą ir Gezerą.
16 Egipto valdovas faraonas buvo atžygiavęs, paėmęs Gezerą ir sunaikinęs jį ugnimi. Išžudęs mieste gyvenusius kanaaniečius, jis atidavė jį kaip kraitį savo dukteriai, Saliamono žmonai.
17 Tad Saliamonas įtvirtino Gezerą, Žemutinį Bet Horoną,
18 Baalatą, Tamarą Judo dykumoje
19 ir visus Saliamono sandėlių miestus, savo kovos vežimų bei raitelių miestus – visa, ką Saliamono širdis užsimanė

9,2 *1 Kar 3,5; 2 Met 1,7*
9,5 *1 Kar 2,4*
9,8 *2 Kar 25,9; 2 Met 36,19*

pastatyti Jeruzalėje, Libane ir visose
savo valdose. 20 Visus neizraelitus gy-
ventojus, išlikusius iš amoritų, hetitų,
perizų, hivų ir jebusiečių – 21 krašte dar
buvo išlikę jų palikuonių, kurių izrae-
litai nepajėgė visiškai išnaikinti, – Sa-
liamonas pajungė vergo lažui iki šios
dienos. 22 Bet izraelitų vergo lažui Sa-
liamonas nepajungė nė vieno, nes jie
buvo jo kariai, palydovai, tarnautojai,
pareigūnai ir karo vežimų bei raitelių
vadai.

23 Vyriausiųjų pareigūnų, kurie va-
dovavo Saliamono darbams ir prižiū-
rėjo žmones, atliekančius darbą, buvo
penki šimtai penkiasdešimt.

24 Kai tik faraono duktė persikėlė iš
Dovydo miesto į rūmus, kuriuos Sa-
liamonas buvo jai pastatęs, jis pastatė
Miloją.

25 *Tris kartus per metus Saliamo-
nas atnašaudavo deginamąsias au-
kas bei bendravimo aukas ant aukuro,
kurį pastatė VIEŠPAČIUI, atnašaudamas
su jomis smilkalus VIEŠPATIES akivaiz-
doje. Ir Namus jis prižiūrėjo.

26 Karalius Saliamonas pastatė lai-
vyną Ecjon Gebere, kuris yra netoli
Elato ant Nendrių jūros kranto, Edo-
mo krašte. 27 Hiramas išsiuntė su tuo
laivynu savo tarnų, jūroje prityrusių
jūreivių, drauge su Saliamono vyrais.
28 Jie nuvyko į Ofyrą, pargabeno iš ten
penkis šimtus dvidešimt talentų aukso
ir įteikė karaliui Saliamonui.

Saliamonas ir Šebos karalienė

10 Išgirdusi apie Saliamoną, pa-
garsėjusį VIEŠPATIES vardo
dėka, jo išmėginti sunkiais klausimais
atvyko *Šebos karalienė. 2 Ji atvyko į
Jeruzalę su didžiule palyda, su kupra-
nugariais, apkrautais kvepalais, dau-
gybe aukso ir brangakmeniais. Atvy-
kusi pas Saliamoną, ji išsakė jam visa,
kas gulėjo ant širdies. 3 Saliamonas
atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo
dalyko, kurio karalius nebūtų žino-
jęs, ir klausimo, į kurį nebūtų galėjęs
atsakyti. 4 Matydama visą Saliamono
išmintį, rūmus, kuriuos buvo pasta-
tęs, 5 stalo valgius bei aplink sėdinčius
dvariškius, paslaugas ir apdarą tarnų,
taurininkų ir deginamąsias aukas, ku-
rias jis atnašavo VIEŠPATIES Namuose,
Šebos karalienė neteko žado.

6 Ji tarė karaliui: „Kalbos, kurias gir-
dėjau savo šalyje apie tavo darbus ir
išmintį, buvo teisingos, 7 bet aš neti-
kėjau kalbomis, kol pati neatvykau ir
savo akimis nepamačiau. Tikėk mani-
mi, man nė pusės tiesos nebuvo pasa-
kyta. Tavo išmintis ir gerovė smarkiai
viršija kalbas, kurias buvau girdėjusi.
8 Laimingi tavo žmonės! Laimingi tavo
dvariškiai, nuolat tau tarnaujantys ir
tavo išmintį girdintys! 9 Tebūna palai-
mintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris pa-
rodė tau malonę, pasodindamas tave į
Izraelio sostą! Iš amžinos meilės Izrae-
liui padarė VIEŠPATS tave karaliumi tei-
singumui ir teisumui vykdyti“.

10 Tada ji apdovanojo karalių šimtu
dvidešimt talentų aukso, daugybe kve-
palų ir brangakmenių. Daugiau nieka-
da nebuvo atgabenta tiek kvepalų,
kiek Šebos karalienė padovanojo kara-
liui Saliamonui.

11 Be to, Hiramo laivynas, gabenęs
auksą iš Ofyro, atgabeno iš Ofyro daug
almugo medienos ir brangakmenių.
12 Almugo medieną karalius panaudo-
jo VIEŠPATIES Namams ir karaliaus rū-
mams išpuošti, taip pat giesmininkų
lyroms ir arfoms. Tokios almugo me-
dienos daugiau nebuvo nei atgabenta,
nei matyta iki šios dienos.

13 O karalius Saliamonas savo ruož-
tu davė Šebos karalienei visa, ko ji no-
rėjo ir prašė. Be to, Saliamonas apdo-
vanojo ją iš savo karališko dosnumo.
Tada ji sugrįžo drauge su savo dvariš-
kiais į savo šalį.

9,25 *Iš 23,17; 34,23; Įst 16,16*
10,1-10 *Mt 12,42; Lk 11,31*

Saliamono turtai

14 Aukso, kurį Saliamonas gaudavo kas
metai, buvo šeši šimtai šešiasdešimt
šeši talentai, 15 neskaitant to, kuris
ateidavo iš pirklių, prekybos tinklo ir
visų Arabijos karalių bei krašto valdy-
tojų. 16 Karalius Saliamonas padarė du
šimtus didžiulių skydų iš kalstyto auk-
so; į kiekvieną skydą suėjo šeši šimtai
šekelių aukso. 17 Jis padarė ir tris šim-
tus priedangos skydų iš kalstyto auk-
so; į kiekvieną priedangos skydą suėjo
trys minos. Karalius padėjo juos Liba-
no miško rūmuose.
18 Karalius taip pat padarė puikų
sostą iš dramblio kaulo ir aptraukė ge-
riausiu auksu. 19 Į sostą vedė šeši laip-
tai, sostas turėjo atkaltę su apskritu
viršumi ir atramas prie abiejų sėdy-
nės šonų. Du liūtai stovėjo šalia atra-
mų, 20 o dvylika liūtų stovėjo ant šešių
laiptų, po šešis kiekviename šone. Nie-
kada nieko panašaus nebuvo padaryta
jokioje karalystėje.
21 Be to, visos Saliamono taurės buvo
iš aukso ir visi Libano miško rūmų in-
dai buvo iš gryno aukso. Sidabro indų
nebuvo. Saliamono dienomis sidabras
buvo nieku laikomas. 22 Mat karalius
jūroje turėjo Taršišo laivų drauge su
Hiramo laivynu. Kartą per trejus me-
tus Taršišo laivai parplaukdavo, at-
gabendami aukso, sidabro, dramblio
kaulo, beždžionių ir povų.
23 Taip karalius Saliamonas viršijo
turtais ir išmintimi visus žemės kara-
lius. 24 Visas pasaulis norėjo pamatyti
Saliamoną ir išgirsti išmintį, kurią Die-
vas buvo įdėjęs jam į širdį. 25 Kiekvie-
nas jų atgabendavo savo metinę duo-
klę – sidabro ir aukso daiktų, drabužių,
ginklų ir prieskonių, arklių ir mulų.
26 Saliamonas sutelkė kovos *veži-
mų ir raitelių. Jis turėjo tūkstantį ketu-
ris šimtus karo vežimų ir dvylika tūks-
tančių arklių, kuriuos paskirstė į kovos
vežimų miestus ir prie karaliaus Jeru-
zalėje. 27 *Karalius padarė, kad sidabro
buvo taip apstu Jeruzalėje kaip akmens
ir kedrų, taip apstu kaip sikomoro me-
džių Šefeloje. 28 Saliamono *arkliai
buvo gabenami iš Egipto ir Kevės. Ka-
raliaus pirkliai pirkdavo juos iš Kevės
nustatyta kaina. 29 Vežimas, atgaben-
tas iš Egipto, kainavo šešis šimtus si-
dabro šekelių, o arklys – šimtą pen-
kiasdešimt. O per karaliaus pirklius
savo ruožtu buvo galima jų nugabenti
visiems hetitų karaliams ir Aramo ka-
raliams.

Saliamono nuodėmės

11 Karalius Saliamonas mylėjo
*daug svetimtaučių moterų, ne
tik faraono dukterį, bet ir moabitų,
amonitų, edomitų, sidoniečių ir he-
titų moteris 2 iš tų tautų, apie kurias
VIEŠPATS buvo pasakęs izraelitams:
„Niekas iš jūsų nesijungs su jais, niekas
iš jų nesijungs su jumis, nes jie tikrai
*nugręš jūsų širdis sekti jų dievus“.
Prie jų Saliamonas prilipo su meile.
3 Saliamonas turėjo septynis šimtus
aukštakilmių žmonų ir tris šimtus su-
gulovių. Tos moterys nugręžė jo širdį.
4 Saliamonui pasenus, jo žmonos
nugręžė jo širdį kitų dievų link, ir jo
širdis nebuvo ištikima VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, kaip jo tėvo Dovydo šir-
dis. 5 Saliamonas sekė sidoniečių dei-
vę Astartę ir pasibjaurėtiną amoni-
tų Milkomą. 6 Taigi Saliamonas darė,
kas pikta VIEŠPATIES akyse, ir ištikimai
VIEŠPATIES nesekė, kaip darė jo tėvas.
7 Tada Saliamonas į rytus nuo Jeruza-
lės ant kalno pastatė aukštumų alką
Kemošui, Moabo bjaurybei, ir Mo-
lechui, Amono bjaurybei. 8 Tą pat jis
padarė visoms savo svetimtautėms

10,26 *1 Kar 5,6*

10,27 *Įst 17,17*

10,28 *Įst 17,16*

11,1 *Įst 17,17*

11,2 *Iš 34,16; Įst 7,3-4*

žmonoms, atnašaujančioms smilkalus
ir aukas savo dievams.
9 VIEŠPATS supyko ant Saliamono,
nes jo širdis nusigręžė nuo VIEŠPATIES,
Izraelio Dievo, kuris buvo du kartus
jam pasirodęs. 10 Nors buvo jam įsakyta
šiuo reikalu, kad nesektų kitų dievų, jis
nesilaikė to, ką VIEŠPATS buvo įsakęs.
11 Todėl VIEŠPATS tarė Saliamonui: „Ka-
dangi tu taip norėjai, nesilaikei mano
Sandoros ir įstatų, kuriuos tau daviau,
aš tikrai atplėšiu nuo tavęs karalystę ir
atiduosiu ją vienam iš tavo tarnų. 12 Bet
dėl tavo tėvo Dovydo to nedarysiu tavo
dienomis. Iš tavo sūnaus rankos ją at-
plėšiu. 13 Tačiau visos karalystės neat-
plėšiu dėl savo tarno Dovydo ir dėl Je-
ruzalės, kurią išsirinkau. Tavo sūnui
duosiu vieną giminę".

Saliamono priešai

14 VIEŠPATS pažadino Saliamonui prie-
šą – Hadadą Edomitą iš Edomo kara-
liškos šeimos. 15 Anksčiau, Dovydui
užėmus Edomą, kariuomenės vadas
Joabas, nužygiavęs laidoti žuvusiųjų,
išžudė Edome visus vyriškius. 16 Jo-
abas ir visas Izraelis ten išbuvo šešis
mėnesius, kol išžudė Edome visus vy-
riškius. 17 Bet Hadadas drauge su kele-
tu edomitų, savo tėvo tarnų, išsigelbė-
jo ir pabėgo į Egiptą. Tuomet Hadadas
buvo mažas berniukas. 18 Iškeliavę iš
Midjano, jie atėjo į Paraną ir pasiėmė
su savimi iš Parano daugiau vyrų. Taip
jie atėjo į Egiptą pas faraoną, Egipto ka-
ralių. Jis davė Hadadui namus, paskyrė
jam išlaikymą ir dovanojo ūkį. 19 Hada-
das įgijo tokią didelę malonę faraono
akyse, kad šis davė jam žmona savo
svainę, karalienės Tachpenesės sese-
rį. 20 Tachpenesės sesuo pagimdė jam
sūnų Genubatą, ir Tachpenesė augino
jį faraono rūmuose. Taigi Genubatas
buvo faraono rūmuose tarp faraono
vaikų. 21 Egipte išgirdęs, kad Dovydas
užmigo su savo protėviais, o kariuo-
menės vadas Joabas mirė, Hadadas
tarė faraonui: „Leisk man išvykti, no-
riu keliauti į savo šalį". – 22 „O ko tau
pas mane trūksta, – atsakė faraonas, –
kad ūmai panorai keliauti į savo šalį?"
– „Nieko, – atsakė Hadadas, – bet, ne-
paisant to, leisk man keliauti!"
23 Kitas priešas, Dievo pažadintas
Saliamonui, buvo Eljados sūnus Rezo-
nas, kuris buvo pabėgęs nuo savo šei-
mininko Cobos karaliaus Hadadeze-
ro. 24 Subūręs prie savęs vyrų, jis tapo
gaujos vadu po Dovydo žudynių. Nu-
ėję į Damaską ir ten įsikūrę, jie padarė
jį Damasko karaliumi. 25 Jis buvo Izrae-
lio priešas per visas Saliamono dienas,
darydamas žalą kaip Hadadas. Izraelį
jis niekino ir karaliavo Arame.
26 Saliamono tarnyboje buvo Ne-
bato sūnus Jeroboamas, efraimas iš
Ceredos, sūnus vienos našlės, vardu
Cerūva. Jis pakėlė ranką prieš karalių.
27 Priežastis, dėl kurios jis pakėlė ranką
prieš karalių, buvo tokia. Saliamonas
statė Miloją ir taisė spragą savo tėvo
Dovydo miesto sienoje. 28 O tas Jero-
boamas buvo labai sugebąs vyras. Pa-
matęs, kad šis jaunas vyras gabus, Sa-
liamonas paskyrė jį vadovauti visiems
Juozapo namų lažo darbams.
29 Atsitiko taip, kad kartą Jeroboa-
mas ėjo iš Jeruzalės, ir šilojietis prana-
šas Ahija pasitiko jį kelyje. Ahija buvo
apsivilkęs nauju drabužiu. Jiedviem
esant vieniems laukuose, 30 Ahija čiu-
po naująjį drabužį, kurį vilkėjo, ir su-
plėšė jį į dvylika gabalų. 31 „Imk dešimt
gabalų, – tarė jis Jeroboamui, – nes taip
kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Ti-
kėk manimi, aš išplėšiu iš Saliamono
rankos karalystę ir duosiu tau dešimt
giminių. 32 Dėl mano tarno Dovydo ir
dėl Jeruzalės, dėl miesto, kurį išsirin-
kau iš visų Izraelio giminių, jam liks
viena giminė. 33 Dešimt duosiu tau,
nes jis paliko mane ir garbino sido-
niečių deivę Astartę, Moabo dievą Ke-
mošą bei Amono dievą Milkomą, bet
nėjo mano keliais, nedarė, kas dora

mano akyse, ir nesilaikė mano įstatų
bei įsakų, kaip darė jo tėvas Dovydas.
34 Nepaisant to, visõs karalystės iš jo
neatimsiu, bet laikysiu jį karaliumi per
visas jo gyvenimo dienas dėl savo tar-
no Dovydo, kurį išsirinkau ir kuris lai-
kėsi mano įsakymų ir įstatų. 35 Bet iš jo
sūnaus rankos karalystę atimsiu ir ją,
tas dešimt giminių, atiduosiu tau. 36 Jo
sūnui duosiu vieną giminę, kad mano
tarnas Dovydas visada turėtų žibintą
priešais mane Jeruzalėje, mieste, kurį
išsirinkau savo vardo buveine. 37 Paim-
siu tave, kad valdytumei visa, kaip tavo
širdis trokšta. Tu būsi Izraelio karalius.
38 Jeigu būsi klusnus visur, kur tau įsa-
kau, eisi mano keliais ir darysi, kas
dora mano akyse, laikydamasis mano
įstatų ir įsakymų, kaip darė mano tar-
nas Dovydas, aš būsiu su tavimi, pasta-
tysiu tau tvirtus namus, kaip pastačiau
Dovydui, ir atiduosiu tau Izraelį. 39 Už
tą nuodėmę pažeminsiu Dovydo pali-
kuonis, bet ne amžinai'".

40 Todėl Saliamonas bandė Jero-
boamą užmušti, bet Jeroboamas sku-
biai pabėgo į Egiptą, pas Egipto karalių
Šišaką, ir išbuvo Egipte iki Saliamono
mirties.

Saliamono mirtis

41 Kiti Saliamono darbai – visa, ką jis
darė ir jo išmintis – argi nėra aprašyta
Saliamono metraščių knygoje*? 42 Je-
ruzalėje Saliamonas valdė visą Izrae-
lį keturiasdešimt metų. 43 Saliamonas
užmigo su savo protėviais ir buvo pa-
laidotas savo tėvo Dovydo mieste. Vie-
toj jo karaliumi tapo jo sūnus Rehabe-
amas.

Karalystės skilimas

12 Rehabeamas nuvyko į Sichemą,
nes visas Izraelis buvo suėjęs į
Sichemą paskelbti jį karaliumi. 2 Neba-
to sūnus Jeroboamas sužinojo apie tai
dar Egipte. Mat Jeroboamas buvo pa-
bėgęs nuo karaliaus Saliamono ir apsi-
gyvenęs Egipte. 3 Buvo pasiųsti žmonės
jo pašaukti. Jeroboamas ir visa Izraelio
sueiga atėjo ir kalbėjo Rehabeamui:
4 „Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jun-
gą. Tad dabar palengvink savo tėvo
kietą lažą ir jo uždėtąjį sunkų jungą,
ir mes tau tarnausime". 5 Rehabeamas
atsakė jiems: „Eikite ir po trijų dienų
sugrįžkite pas mane".

Žmonėms nuėjus, 6 karalius Re-
habeamas tarėsi su seniūnais, tarna-
vusiais jo tėvui Saliamonui dar tam gy-
vam esant, sakydamas: „Kaip patariate
šiems žmonėms atsakyti?" 7 Jie kalbėjo
jam, tardami: „Jeigu šiandien būsi šios
tautos tarnas ir jiems tarnausi, jeigu at-
sakysi jiems maloniais žodžiais, jie bus
tavo tarnai amžinai". 8 Rehabeamas se-
niūnų duoto patarimo nepaisė, bet ta-
rėsi su jaunais vyrais, kurie buvo su juo
augę ir dabar jam tarnavo. 9 Jų klausė:
„Ką patariate atsakyti tautai, kuri man
sako: 'Palengvink jungą, kurį mums
uždėjo tavo tėvas'?" 10 Jauni vyrai, augę
drauge su juo, atsakė jam: „Tautai, kuri
tavęs prašo: 'Tavo tėvas uždėjo mums
sunkų jungą, bet tu turi jį palengvinti',
– privalai taip kalbėti: 'Mano mažylis
pirštas storesnis už mano tėvo juos-
menį. 11 Mano tėvas uždėjo jums sun-
kų jungą, o aš prie to jungo dar pridė-
siu. Mano tėvas plakė jus botagais, o aš
plaksiu jus skorpionais*'".

12 Jeroboamas ir visi žmonės sugrį-
žo pas Rehabeamą trečią dieną kaip
karalius buvo sakęs: „Sugrįžkite tre-
čią dieną". 13 Žmonėms karalius at-
sakė šiurkščiai, nepaisydamas pata-
rimo, kurį jam buvo davę seniūnai.
14 Sekdamas jaunųjų vyrų patarimu,
jis tarė jiems: „Mano tėvas jūsų jungą
padarė sunkų, o aš prie to jungo dar
pridėsiu. Mano tėvas plakė jus bo-
tagais, o aš plaksiu jus skorpionais".

11,41 Neišlikusi knyga.

12,11 T. y. dygliuotais rimbais.

15 Karalius neišklausė žmonių, nes taip
buvo VIEŠPATIES skirta, idant jis įvyk-
dytų žodį, kurį VIEŠPATS buvo ištaręs
per Ahiją Šilojietį Nebato sūnui Jero-
boamui.
16 Kai visas Izraelis pamatė, kad ka-
ralius nenori jų išklausyti, žmonės, ka-
raliui atsakydami, tarė:

*„Kokia mums dalis Dovyde?
Nėra paveldo Jesės sūnuje!
Izraeli, į savo palapines!
Dabar, Dovydai, rūpinkis
savo namais!“

Visas Izraelis nuėjo į savo palapines.
17 Bet Rehabeamas ir toliau valdė iz-
raelitus, gyvenančius Judo miestuose.
18 Karalius Rehabeamas pasiuntė
Adoramą, tuomet buvusį lažo darbų
vykdytoju, bet visas Izraelis užmušė
jį akmenimis. Tada karalius paskubo-
mis šoko į vežimą ir pabėgo į Jeruzalę.
19 Taip Izraelis ir kėlė maištą prieš Do-
vydo namus iki šios dienos.
20 Kai visas Izraelis išgirdo, kad Je-
roboamas sugrįžo, jie išsiuntė žmones
pašaukti jo į sueigą ir padarė jį viso Iz-
raelio karaliumi. Tik Dovydo giminė
liko ištikima Dovydo namams.
21 Sugrįžęs į Jeruzalę, Rehabeamas
sutelkė visus Judo namus ir Benjamino
giminę – šimtą aštuoniasdešimt tūks-
tančių rinktinių karių – kovoti su Izra-
eliu ir sugrąžinti karalystę Saliamono
sūnui Rehabeamui. 22 Bet Dievo vyrą
Šemają pasiekė Dievo žodis: 23 „Sakyk
Judo karaliui Rehabeamui, visiems
Judo namams ir likusiems tautos žmo-
nėms: 24 ‘Taip kalbėjo VIEŠPATS: Ne-
žygiuosite kovoti su savo giminėmis
izraelitais. Tegrįžta kiekvienas į savo
namus, nes aš tai padariau!’“ Tad jie
paklausė VIEŠPATIES žodžio ir sugrįžo
namo, kaip VIEŠPATS buvo liepęs.
25 Jeroboamas įtvirtino Sichemą
Efraimo aukštumose ir ten gyveno.
Išsikėlęs iš ten, jis įtvirtino Penuelį.
26 Širdyje Jeroboamas baiminosi:
„O jei karalystė ims ir sugrįš Dovy-
do namams? 27 Jei ši tauta ir toliau eis
atnašauti aukų VIEŠPAČIUI Jeruzalėje,
šios tautos žmonių širdys vėl sugrįš
pas jų valdovą Judo karalių Rehabe-
amą. Mane jie nužudys ir sugrįš pas
Judo karalių Rehabeamą!“ 28 Pasita-
ręs karalius padarė du aukso veršius.
Žmonėms jis tarė: „Gana ilgai ėjote į
Jeruzalę. Izraeli, *štai tavo Dievas, ku-
ris išvedė tave iš Egipto žemės!“ 29 Vie-
ną jų pastatė Betelyje, o kitą – Dane.
30 Tai vedė į nuodėmę, nes žmonės ėjo
į Betelį ir Daną šių veršių pagarbinti.
31 Jis statė ir šventyklas aukštumų al-
kuose bei skyrė kunigus iš žmonių,
kurie nebuvo kilę iš Levio giminės.
32 Jeroboamas *įvedė iškilmę aštunto
mėnesio penkioliktą dieną, panašią į
iškilmę Judo žemėje, ir atnašavo au-
kas ant aukuro. Taip jis darė Betelyje,
atnašaudamas savo padarytiems ver-
šiams. Į Betelį paskyrė kunigus aukš-
tumų alkuose, kuriuos buvo pastatęs.
33 Aštunto mėnesio – to mėnesio, kurį
savo širdyje buvo sumanęs įvesti iškil-
mę izraelitams – penkioliktą dieną Je-
roboamas užkopė atnašauti aukos ant
aukuro, kurį buvo pastatęs Betelyje.

Jeroboamo pasmerkimas

13 Jeroboamui stovint prie auku-
ro atnašauti smilkalų, į Betelį iš
Judo VIEŠPATIES liepiamas atėjo vie-
nas Dievo vyras. 2 VIEŠPATIES įsakymu
jis pasmerkė aukurą, tardamas: „Au-
kure, aukure! Taip kalbėjo VIEŠPATS:
*‘Dovydo namams gims sūnus, vardu
Jošijas. Jis atnašaus ant tavęs aukštu-
mų alkų kunigus, deginančius ant ta-
vęs smilkalus. Ant tavęs bus deginami
žmonių kaulai’“. 3 Tą pačią dieną jis
davė ženklą, tardamas: „Štai ženklas,

12,16 *2 Sam 20,1*

12,28 *Iš 32,4*

12,32-33 *Kun 23,33-34*

13,2 *2 Kar 23,15-16*

kad VIEŠPATS kalbėjo: ‘Šis aukuras bus
sugriautas ir ant jo esantys pelenai iš-
žarstyti’“. 4 Išgirdęs, kaip Dievo vyras
pasmerkė Betelio aukurą, karalius Je-
roboamas ištiesė ranką nuo aukuro,
tardamas: „Suimkite jį!“ Bet ištiesta į
Dievo vyrą ranka sustingo, ir Jeroboa-
mas nebegalėjo jos sulenkti. 5 Be to, ir
aukuras sugriuvo, ir pelenai buvo iš-
žarstyti pagal ženklą, kurį VIEŠPATIES
įsakymu buvo davęs Dievo vyras.
6 „Prašau maldauti VIEŠPATIES, savo
Dievo, malonės, – tarė karalius Dievo
vyrui, – ir melstis už mane, kad ran-
ka man būtų sugrąžinta“. Dievo vyras
maldavo VIEŠPATĮ, ir karalius vėl galė-
jo sulenkti ranką. Ji tapo tokia, kokia
buvo pirma. 7 Tada karalius kalbino
Dievo vyrą: „Eikš su manimi į namus ir
atsigaivink. Duosiu tau dovaną“. 8 Bet
Dievo vyras atsakė karaliui: „Nors man
duotumei pusę savo karalystės, nei-
siu su tavimi. Šioje vietoje nevalgysiu
duonos ir negersiu vandens, 9 nes taip
man buvo VIEŠPATIES liepta: ‘Nei duo-
nos valgysi, nei vandens gersi, nei ke-
liu, kuriuo atėjai, grįši’“. 10 Tad Dievo
vyras nuėjo kitu keliu. Keliu, kuriuo į
Betelį buvo atėjęs, negrįžo.

11 Betelyje gyveno senas pranašas.
Atėję jo sūnūs papasakojo jam visa,
ką Dievo vyras tą dieną buvo padaręs
Betelyje. Jie pakartojo tėvui ir žodžius,
kuriuos jis buvo pasakęs karaliui.
12 „Kuriuo keliu jis nuėjo?“ – paklausė
tėvas. Jo sūnūs parodė jam kelią, ku-
riuo buvo nuėjęs iš Judo atėjęs Die-
vo vyras. 13 Tada jis tarė savo sūnums:
„Pabalnokite man asilą“. Jie pabalno-
jo jam asilą, ir pranašas, sėdęs ant jo,
14 išjojo paskui Dievo vyrą. Suradęs jį
sėdintį po ąžuolu, paklausė: „Ar tu tas
Dievo vyras, kuris atėjo iš Judo?“ Jis
atsakė: „Taip, tai aš“. – 15 „Eikš su ma-
nimi, – tarė jam pranašas, – ir ko nors
užvalgyk“. 16 Bet jis atsakė: „Negaliu
nei grįžti su tavimi, nei pas tave užei-
ti. Šioje vietoje aš nevalgysiu duonos
ir negersiu vandens, 17 nes man buvo
VIEŠPATIES liepta: ‘Nei duonos valgysi,
nei vandens gersi, nei keliu, kuriuo atė-
jai, grįši’“. 18 – „Ir aš esu pranašas, kaip
ir tu, – kalbėjo jam pranašas, – man
VIEŠPATIES įsakymu angelas tarė: ‘Par-
sivesk jį atgal į namus duonos pavalgy-
ti ir vandens atsigerti’“. Bet pranašas
jam melavo. 19 Tada Dievo vyras sugrį-
žo su juo, ir jo namuose valgė duonos
ir gėrė vandens.

20 Jiems sėdint prie stalo, VIEŠPATIES
žodis pasiekė atgal jį parvedusį prana-
šą. 21 Atėjusiam iš Judo Dievo vyrui jis
paskelbė: „Taip kalbėjo VIEŠPATS: ‘Ka-
dangi neklausei VIEŠPATIES žodžio ir
nesilaikei įsakymo, kurį VIEŠPATS, tavo
Dievas, buvo tau davęs, 22 bet sugrįžai
ir valgei duonos bei gėrei vandens vie-
toje, apie kurią tau sakiau: ‹Ten neval-
gysi duonos ir negersi vandens›, – tavo
kūnas niekada nepasieks tavo protėvių
kapo’“.

23 Dievo vyrui pavalgius duonos ir
atsigėrus vandens, jam buvo pabalno-
tas jį parvedusio pranašo asilas, 24 ir jis
leidosi į kelionę. Kelyje jį užpuolė liū-
tas ir sudraskė. Jo kūnas liko tįsoti ant
kelio, o šalia lavono stovėjo asilas ir tu-
pėjo liūtas. 25 Eidami pro šalį, žmonės
matė ant kelio tįsantį lavoną ir šalia
tupintį liūtą. Nuėję į miestą, kuriame
gyveno senasis pranašas, apie tai pa-
pasakojo. 26 Dievo vyrą atgal parvedęs
pranašas, tai išgirdęs, tarė: „Tai Dievo
vyras, kuris nepaisė Dievo žodžio. Už-
tat VIEŠPATS ir atidavė jį liūtui, kuris jį
sudraskė ir užmušė, kaip buvo jam sa-
kęs VIEŠPATS“. 27 Savo sūnums prana-
šas tarė: „Pabalnokite man asilą“. Pa-
balnojus asilą, 28 jis išjojo ir surado ant
kelio tįsantį kūną su asilu ir liūtu prie
lavono. Liūtas lavono neėdė ir asilo ne-
draskė. 29 Pranašas paėmė Dievo vyro
kūną ir užkėlęs ant asilo pargabeno į
miestą apraudoti ir palaidoti. 30 Kūną
paguldė į savo paties kapą. Raudo-
damas jį apverkė: „Ak, mano broli!“

31 Dievo vyrą palaidojęs pranašas savo
sūnums tarė: „Kai mirsiu, palaidokite
mane kape, kuriame palaidotas Dievo
vyras, mano kaulus paguldykite šalia
jo kaulų, 32 nes žodis, kurį jis paskelbė
VIEŠPATIES įsakymu prieš Betelio auku-
rą ir prieš visus aukštumų alkus, esan-
čius Samarijoje, tikrai išsipildys“.
33 Net po šio įvykio Jeroboamas ne-
grįžo iš savo nedoro kelio, bet ir toliau
skyrė kunigus aukštumų alkams iš pa-
prastų žmonių. Kas tik norėjo būti ku-
nigu, būdavo pašventinamas aukštu-
mų alkams. 34 Taip Jeroboamo namai
užsitraukė nuodėmę, už kurią turėjo
būti sunaikinti ir nušluoti nuo žemės
veido.

Jeroboamo sūnaus mirtis

14 Tuo metu susirgo Jeroboamo
sūnus Abija. 2 Jeroboamas tarė
savo žmonai: „Eik, persirenk, kad ne-
būtumei pažinta, jog esi Jeroboamo
žmona, ir nueik į Šiloją. Ten gyvena
pranašas Ahija, kuris numatė, kad aš
būsiu šios tautos karalius. 3 Pasiimk
dešimt duonos kepalų, keletą ešlainių
bei ąsotį medaus ir nueik pas jį. Jis tau
pasakys, kas nutiks berniukui“. 4 Jero-
boamo žmona taip ir padarė. Ji leido-
si kelionėn į Šiloją ir nuėjo prie Ahijos
namų. Ahija nebegalėjo matyti, nes se-
natvė buvo aptemdžiusi jam akis, 5 bet
VIEŠPATS Ahijai buvo pasakęs: „Žiūrėk,
Jeroboamo žmona ateina pas tave tei-
rautis apie savo sūnų, nes tas serga.
Taip ir taip su ja kalbėsi. Ji ateis persi-
rengusi“.
6 Išgirdęs jos žingsnius, kai ėjo pro
duris, Ahija tarė: „Įeik, Jeroboamo
žmona. Kam apsimeti esanti kita? Tu-
riu tau perduoti skaudžią žinią. 7 Eik
ir pasakyk Jeroboamui: ‘Taip kalbėjo
VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Aš iškėliau
tave iš tautos ir padariau tave savo
tautos Izraelio valdovu; 8 aš atplėšiau
karalystę nuo Dovydo namų ir atida-
viau ją tau. Bet tu nebuvai kaip mano
tarnas Dovydas, kuris laikėsi mano
įsakymų ir sekė mane visa širdimi, da-
rydamas tik tai, kas dora mano aky-
se. 9 Tu elgeisi nedoriau už visus prieš
tave buvusius, tu ėmei ir pasidarei sau
kitų dievų ir liedintų atvaizdų mane
į piktumą vesti. Tu man atsukai nu-
garą. 10 Todėl *aš užtrauksiu nelaimę
Jeroboamo namams, išrausiu iš Jero-
boamo šeimos visus vyriškius – vergą
ir laisvą Izraelyje – ir švariai iššluosiu
Jeroboamo namus, kaip iššluojamas
mėšlas. 11 Kas iš Jeroboamo šeimos
mirs mieste, tą šunys suės, o kas mirs
atvirame lauke, tą padangių paukščiai
sules, nes taip VIEŠPATS kalbėjo’. 12 Tad
leiskis į kelionę, grįžk į savo namus.
Kai tik įkelsi koją į miestą, tavo vai-
kas mirs. 13 Visas Izraelis jį apraudos
ir palaidos. Vien jis iš Jeroboamo šei-
mos bus nuneštas į kapą, nes tik jame
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, gali rasti šį tą
gero. 14 Be to, VIEŠPATS paskirs Izraeliui
karalių, kuris padarys Jeroboamo na-
mams galą!
15 VIEŠPATS tol plaks Izraelį, kol jis
ims svyruoti, kaip svyruoja nendrė
vandenyje. Jis išraus Izraelį iš šios ge-
ros žemės, duotos jų protėviams, ir
išblaškys juos anapus Upės, nes jie,
darydamiesi sau šventuosius stulpus,
supykdė VIEŠPATĮ. 16 Jis paliks Izraelį už
Jeroboamo nuodėmes, kuriomis jis nu-
sidėjo ir įvedė Izraelį į nuodėmę“.
17 Jeroboamo žmona pakilo ir leidosi
į kelionę. Ji parėjo į Tircą. Vos peržen-
gus jai namų slenkstį, berniukas mirė.
18 Jį laidojo visas Izraelis ir raudojo pa-
gal VIEŠPATIES žodį, ištartą per savo
tarną pranašą Ahiją.
19 O kiti Jeroboamo darbai – kaip jis
kariavo ir kaip valdė – aprašyti Izrae
karalių metraščiuose. 20 Jeroboam
valdė dvidešimt dvejus metus. Tada
užmigo su savo protėviais, o vietoj
pradėjo karaliauti jo sūnus Nadabas.

14,10 *1 Kar 15,29*

Rehabeamas – Judo karalius

[21]Tuo tarpu Saliamono sūnus Rehabe-
amas tapo Judo karaliumi. Rehabe-
amas buvo keturiasdešimt vienerių
metų, kai pradėjo karaliauti. Jis kara-
liavo septyniolika metų Jeruzalėje –
mieste, kurį VIEŠPATS buvo išsirinkęs iš
visų Izraelio giminių kaip buveinę savo
vardui. Jo motinos vardas buvo Naama
Amonitė.
[22]Judas darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse. Savo nuodėmėmis jie pykdė jį
net labiau, negu tai buvo darę jų pro-
tėviai. [23]*Ir jie statėsi aukštumų alkus,
akmenis ir šventuosius stulpus ant
kiekvienos kalvos ir po kiekvienu la-
puotu medžiu. [24]Krašte buvo ir vyriš-
kių – *šventyklų kekšių. Judas karto-
jo visas pasibjaurėtinas apeigas tautų,
kurias VIEŠPATS buvo pašalinęs iš kelio
izraelitams.
[25]*Penktais karaliaus Rehabeamo
metais Egipto karalius Šišakas užpuo-
lė Jeruzalę. [26]Jis pagrobė ir VIEŠPATIES
Namų turtus, ir karaliaus rūmų turtus.
Viską paėmė. Jis pagrobė net Saliamo-
no padarytus *aukso skydus. [27]Užtat
vietoj jų karalius Rehabeamas padarė
vario skydus ir patikėjo juos rankoms
sargybos pareigūnų, saugančių ka-
raliaus rūmų duris. [28]Kai tik karalius
eidavo į VIEŠPATIES Namus, vyrai neš-
davosi juos ir po to sugrąžindavo į sar-
gybinę.
[29]Kiti Rehabeamo darbai – visa, ką
jis darė – argi nėra aprašyti Judo kara-
lių metraščiuose? [30]Tarp Rehabeamo
ir Jeroboamo nuolat vyko karas. [31]Re-
habeamas užmigo su savo protėviais ir
buvo palaidotas su savo protėviais Do-
vydo mieste. Jo motinos vardas buvo
Naama Amonitė. Vietoj jo karaliumi
tapo jo sūnus Abijamas.

14,23 *2 Kar 17,9-10*
14,24 *Įst 23,17*
14,25 *2 Met 12,2-8*
14,26 *1 Kar 10,16-17; 2 Met 9,15-16*

Abijamas – Judo karalius

15 Aštuonioliktais karaliaus Ne-
bato sūnaus Jeroboamo metais
Abijamas tapo Judo karaliumi. [2]Jeru-
zalėje jis karaliavo trejus metus; jo mo-
tina buvo Abšalomo duktė, vardu Maa-
ka. [3]Jis kartojo visas nuodėmes, kurias
iki jo buvo daręs jo tėvas; VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, jis nebuvo nuoširdus,
kaip jo tėvas Dovydas. [4]Nepaisant to,
dėl Dovydo VIEŠPATS, jo Dievas, *davė
jam žibintą Jeruzalėje, pažadindamas
jam įpėdinį ir apsaugodamas Jeruza-
lę, [5]nes Dovydas buvo daręs, kas dora
VIEŠPATIES akyse, ir per visas savo gy-
venimo dienas nebuvo nukrypęs nuo
viso, ką jis buvo jam įsakęs, išskyrus
*atsitikimą su Ūrija Hetitu. [6]*Karas
tarp Rehabeamo ir Jeroboamo tęsė-
si per visas jo gyvenimo dienas. [7]Kiti
Abijamo darbai – visa, ką jis darė –
argi nėra aprašyti Judo karalių metraš-
čiuose? Tarp Abijamo ir Jeroboamo
vyko karas. [8]Abijamas užmigo su savo
protėviais ir buvo palaidotas Dovydo
mieste. Vietoj tėvo karaliumi tapo jo
sūnus Asa.

Asa – Judo karalius

[9]Dvidešimtais Izraelio karaliaus Jero-
boamo metais Asa tapo Judo karaliu-
mi. [10]Jeruzalėje jis karaliavo keturias-
dešimt vienerius metus; jo motina*
buvo Abšalomo duktė, vardu Maaka.
[11]Asa darė, kas dora VIEŠPATIES akyse,
kaip jo tėvas Dovydas buvo daręs. [12]*Iš
krašto jis išvarė šventyklų kekšius ir
pašalino visus protėvių padarytus sta-
bus. [13]Be to, jis pašalino savo motiną*
Maaką iš motinos karalienės vietos,
nes ji buvo padariusi pasibjaurėtiną

15,4 *1 Kar 11,36*
15,5 *2 Sam 11,1-27*
15,6 *2 Met 13,3-21*
15,10 Greičiausiai turėtų būti „senelė“. Plg. 15,2.
15,12 *2 Met 15,8-15*
15,13 Žr. 15,10.

atvaizdą Ašerai. Asa nuvertė jos pasi-
bjaurėtiną atvaizdą ir sudegino Kidro-
no slėnyje. [14] Bet aukštumų alkai nebu-
vo išnaikinti. Nepaisant to, Asa buvo
nuoširdus su VIEŠPAČIU, savo Dievu,
per visas savo dienas. [15] Į VIEŠPATIES
Namus jis atnešė savo tėvo įžadu pa-
šventintų atnašų ir savo paties įžadu
pašventintų atnašų – sidabro, aukso
bei įvairių reikmenų.
[16] Karas tarp Asos ir Izraelio kara-
liaus Bašos vyko per visas jų dienas.
[17] Izraelio karalius Baša, atžygiavęs
prieš Judą, įtvirtino Ramą, norėda-
mas užkirsti kelią žmonėms išeiti ar
įeiti pas Judo karalių Asą. [18] Tada Asa,
paėmęs visą sidabrą ir auksą, likusius
VIEŠPATIES Namų ir karaliaus rūmų
iždė, patikėjo juos savo pareigūnams.
Karalius Asa pasiuntė juos Aramo ka-
raliui Ben Hadadui, Hezjono sūnaus
Tabrimono sūnui, viešpataujančiam
Damaske, tardamas: [19] „Tebūna tarp
manęs ir tavęs sąjunga, kaip buvo tarp
mano tėvo ir tavo tėvo. Štai siunčiu
tau sidabro ir aukso dovaną. Imk ir
nutrauk sąjungą su Izraelio karaliumi
Baša, kad jis atsitrauktų nuo manęs".
[20] Ben Hadadas paklausė karaliaus
Asos. Pasiuntęs savo kariuomenės va-
dus prieš Izraelio miestus, jis užėmė
Ijoną, Daną, Abel Bet Maaką ir visą Ki-
neretą su visa Naftalio žeme. [21] Išgirdęs
apie tai, Baša nustojo tvirtinęs Ramą ir
pasiliko Tircoje. [22] Tada karalius Asa
sutelkė visą Judą be išimties, ir jie iš-
nešė akmenis ir rąstus, kuriais Rama
turėjo būti sutvirtinta. Jais karalius Asa
sutvirtino Benjamino Gebą ir Micpą.
[23] O visi kiti Asos darbai – visi jo žyg-
darbiai, visa, ką jis nuveikė, ir miestai,
kuriuos jis įtvirtino – argi nėra aprašyti
Judo karalių metraščiuose? Bet senat-
vėje jis kentėjo nuo kojų ligos. [24] Asa
užmigo su savo protėviais ir buvo pa-
laidotas su savo protėviais savo tėvo
Dovydo mieste. Vietoj jo karaliumi
tapo jo sūnus Juozapatas.

Izraelio karaliai

[25] Jeroboamo sūnus Nadabas tapo Iz-
raelio karaliumi antrais Judo kara-
liaus Asos metais ir karaliavo Izraely-
je dvejus metus. [26] Jis darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, eidamas savo tėvo
pėdomis ir darydamas nuodėmę, į ku-
rią jis buvo įvedęs Izraelį.
[27] Ahijos sūnus Baša iš Isacharo
namų surengė prieš jį sąmokslą. Baša
užmušė jį prie filistinų Gibetono, kai
Nadabas ir visas Izraelis buvo apgulę
Gibetoną. [28] Taigi Baša nužudė Nada-
bą trečiais Judo karaliaus Asos metais
ir vietoj jo tapo karaliumi. [29] *Vos ta-
pęs karaliumi, jis išžudė visus Jeroboa-
mo namus ir nepaliko Jeroboamui nė
gyvos dvasios, bet visiškai sunaikino
jį pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo
ištaręs per savo tarną Ahiją Šilojietį,
[30] už nuodėmes, kurias Jeroboamas
buvo padaręs ir įtraukęs Izraelį į nuo-
dėmę, supykdydamas jomis VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą.
[31] O kiti Nadabo darbai – visa, ką jis
darė – argi nėra aprašyti Izraelio kara-
lių metraščiuose? [32] Tarp Asos ir Izrae-
lio karaliaus Bašos vyko karas per visas
jų dienas.
[33] Trečiais Judo karaliaus Asos me-
tais Ahijos sūnus Baša Tircoje tapo
viso Izraelio karaliumi ir karaliavo dvi-
dešimt ketverius metus. [34] Jis darė, kas
nedora VIEŠPATIES akyse, eidamas Je-
roboamo pėdomis ir darydamas nuo-
dėmę, į kurią jis buvo įvedęs Izraelį.
16 Hananio sūnų Jehuvą pa-
siekė VIEŠPATIES žodis prieš
Bašą: [2] „Aš pakėliau tave iš dulkių ir pa-
dariau tave savo tautos Izraelio vadu,
bet tu ėjai Jeroboamo pėdomis ir vedei
mano tautą Izraelį į nuodėmę, pyk-
dydamas mane jų nuodėmėmis, [3] tad,
žiūrėk, aš nušluosiu Bašą bei jo namus
ir padarysiu tavo namus kaip Nebato
sūnaus Jeroboamo. [4] Kas tik iš Bašos

15,29 *1 Kar 14,10*

šeimos mirs mieste, tą šunys suės, o
kas tik mirs atvirame lauke, tą paukš-
čiai sules".
5 O kiti Bašos darbai – ką jis darė, ir
jo žygdarbiai – argi nėra aprašyti Izrae-
lio karalių metraščiuose? 6 Baša užmi-
go su savo protėviais ir buvo palaido-
tas Tircoje, o vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Ela. 7 Be to, VIEŠPATS per prana-
šą Hananio sūnų Jehuvą prabilo prieš
Bašą ir jo namus ne vien dėl viso pikta,
ką jis darė VIEŠPATIES akyse, pykdyda-
mas jį savo darbais ir būdamas pana-
šus į Jeroboamo namus, bet ir dėl to,
kad juos sunaikino.
8 Dvidešimt šeštais Judo karaliaus
Asos metais Bašos sūnus Ela tapo Iz-
raelio karaliumi Tircoje ir karaliavo
dvejus metus. 9 Jo dvariškis Zimris,
pusės raitelių vadas, surengė prieš jį
sąmokslą, kai jis buvo Tircoje visiškai
pasigėręs Tircos rūmų prievaizdo Ar-
cos namuose. 10 Zimris įėjo, parbloškė
jį, užmušė ir dvidešimt septintais Judo
karaliaus Asos metais vietoj jo tapo ka-
raliumi.
11 Pradėjęs karaliauti ir vos spėjęs at-
sisėsti į sostą, jis išžudė visus Bašos na-
mus, nepalikdamas nė vieno vyriškio
iš jo giminių ar bičiulių. 12 Taip Zimris
sunaikino visus Bašos namus pagal
žodį, kurį VIEŠPATS buvo ištaręs per
pranašą Jehuvą, 13 už visas Bašos nuo-
dėmes ir už jo sūnaus Elos nuodėmes,
kuriomis jie patys buvo nusidėję ir
įtraukę Izraelį į nuodėmę, pykdydami
VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, savo stabais.
14 O kiti Elos darbai – visa, ką jis
darė – argi nėra aprašyti Izraelio kara-
lių metraščiuose?
15 Dvidešimt septintais Judo kara-
liaus Asos metais Zimris karaliavo
Tircoje septynias dienas. Tuo metu
kariuomenė buvo apgulusi filistinų
miestą Gibetoną. 16 Kariai stovykloje
išgirdo: „Zimris surengė sąmokslą ir
nužudė karalių!" Todėl tą pačią die-
ną stovykloje visas Izraelis kariuo-
menės vadą Omrį padarė Izraelio ka-
raliumi. 17 Tada Omris ir visas Izraelis
su juo pasitraukė nuo Gibetono ir ap-
gulė Tircą. 18 Matydamas, kad miestas
bus paimtas, Zimris nuėjo į karaliaus
rūmų bokštą ir susidegino su kara-
liaus rūmais. Taip jis mirė 19 už nuodė-
mes, kuriomis nusidėjo, darydamas,
kas nedora VIEŠPATIES akyse, eidamas
Jeroboamo pėdomis, ir už nuodėmes,
kurias padarė, vesdamas Izraelį į nuo-
dėmę.
20 O kiti Zimrio darbai ir sąmokslas,
kurį jis surengė, argi nėra aprašyti Izra-
elio karalių metraščiuose?
21 Tada Izraelio žmonės pasidalijo į
dvi dalis. Pusė žmonių norėjo karaliu-
mi padaryti Ginato sūnų Tibnį, o kita
pusė rėmė Omrį. 22 Omrį rėmę žmonės
buvo stipresni už Ginato sūnų Tibnį
remiančius žmones. Taip Tibnis mirė,
o Omris tapo karaliumi.
23 Omris pradėjo karaliauti trisde-
šimt pirmais Judo karaliaus Asos me-
tais ir karaliavo dvylika metų. Tircoje
jis karaliavo šešerius metus.
24 Jis nupirko Samarijos kalvą iš
Šemero už du sidabro talentus, kalvą
įtvirtino ir miestą, kurį pastatė, pava-
dino Samarija kalvos savininko Šeme-
ro vardu.
25 Omris darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse, ir elgėsi nedoriau už visus savo
pirmtakus. 26 Jis ėjo Nebato sūnaus Je-
roboamo keliu visais atžvilgiais ir kar-
tojo jo nuodėmes, kuriomis jis įtrau-
kė į nuodėmę Izraelį, pykdydamas
VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, jo stabais.
27 O kiti Omrio įvykdyti darbai ir jo
atlikti žygdarbiai argi nėra aprašyti Iz-
raelio karalių metraščiuose? 28 Omris
užmigo su savo protėviais ir buvo pa-
laidotas Samarijoje, o vietoj jo karaliu-
mi tapo jo sūnus Ahabas.
29 Trisdešimt aštuntais Judo kara-
liaus Asos metais Omrio sūnus Ahabas
tapo Izraelio karaliumi. Omrio sū-
nus Ahabas valdė Izraelį Samarijoje

dvidešimt dvejus metus. 30 Omrio sūnus Ahabas darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, daugiau už bet kurį savo pirmtaką.

31 Negana jam buvo kartoti Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmes; jis paėmė žmona sidoniečių karaliaus Etbaalo dukterį Jezabelę ir pradėjo garbinti Baalą bei jam tarnauti. 32 Baalui jis padirbo aukurą Baalo šventykloje, kurią buvo pastatęs Samarijoje. 33 Ahabas padarė ir šventąjį stulpą. Ahabas padarė daugiau VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, supykdyti negu bet kuris iš prieš jį buvusių Izraelio karalių. 34 Jo dienomis Hielis iš Betelio atstatė Jerichą. Dėdamas jo pamatus, jis neteko savo pirmagimio sūnaus Abiramo, o įstatydamas vartus į vietą, neteko savo jauniausio sūnaus Segubo, *kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs per Nūno sūnų Jozuę.

Pranašas Elijas

17 *Tišbietis Elijas iš Tišbės Gileade tarė Ahabui: „Kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuriam aš tarnauju, šiais metais nebus nei rasos, nei lietaus, nebent aš duosiu žodį“.

2 Eliją pasiekė VIEŠPATIES žodis: 3 „Eik iš čia, pasuk į rytus ir pasislėpk prie Kerito upelio į rytus nuo Jordano. 4 Atsigersi iš upelio, o maitinti tave ten aš paliepiau varnams“. 5 Jis leidosi į kelionę vykdyti, ką VIEŠPATS jam buvo įsakęs. Nuėjęs gyveno prie Kerito upelio į rytus nuo Jordano. 6 Varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos kas rytą ir kas vakarą, o iš upelio jis atsigerdavo.

7 Ilgainiui upelis išdžiūvo, nes krašte nebuvo lietaus. 8 Tada Eliją pasiekė VIEŠPATIES žodis: 9 „Tuojau pat eik į Sidono Sareptą ir ten pasilik. Vienai tenykštei *našlei įsakiau tave maitinti“. 10 Jis leidosi į kelionę ir atėjo į Sareptą. Priėjęs miesto vartus, pamatė našlę, berenkančią malkas. Pasišaukęs ją, tarė: „Prašau atnešti man truputį vandens inde atsigerti“. 11 Jai einant atnešti, jis šūktelėjo iš paskos, sakydamas: „Atnešk kąsnį duonos“. – 12 „Kaip gyvas tavo VIEŠPATS, – atsakė ji, – aš nieko kepto neturiu, tik saują miltų puode ir truputį aliejaus ąsotyje. Štai dabar rankioju pagalius, kad grįžusi namo tai paruoščiau sau ir sūnui. Suvalgysime ir tada mirsime“. – 13 „Nebijok, – tarė jai Elijas, – eik ir daryk kaip sakei. Bet pirma padaryk paplotėlį ir atnešk jį man, o paskui paruošk ką nors sau ir savo sūnui. 14 Mat VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: 'Miltai puode neišseks nei ąsotyje aliejaus nepritrūks iki tos dienos, kurią VIEŠPATS atsiųs žemei lietaus'“. 15 Nuėjusi ji padarė kaip Elijas buvo pasakęs. Ji pati ir jis bei visa jos šeimyna turėjo maisto ilgą laiką. 16 Miltai puode neišseko nei aliejaus ąsotyje nepritrūko, kaip VIEŠPATS buvo sakęs per Eliją.

17 Po šių įvykių atsitiko taip, kad tos moters – namų šeimininkės – sūnus susirgo. Jis vis blogėjo, kol pagaliau nustojo alsuoti. 18 Tada ji tarė Elijui: „Ką pikta, Dievo tarne, aš tau padariau, kad turėjai pas mane ateiti man kaltės priminti ir mano sūnaus nužudyti?“ 19 Bet jis atsakė jai: „Duok man savo sūnų“. Paėmęs jį iš jos rankų, nusinešė į viršutinio aukšto kambarį, kur gyveno, ir paguldė ant savo lovos. 20 „VIEŠPATIE, mano Dieve, – šaukėsi jis VIEŠPATIES, – argi tu net šiai našlei, pas kurią svečiuojuosi, atsiuntei nelaimę, užmušdamas jos sūnų?“ 21 Tada jis gulė ant vaiko tris kartus ir šaukėsi VIEŠPATIES, tardamas: „VIEŠPATIE, mano Dieve, maldauju: tesugrįžta šio vaiko gyvastis į jo kūną!“ 22 VIEŠPATS išgirdo Elijo maldavimą, vaiko gyvastis sugrįžo į jį, ir jis atgijo. 23 Paėmęs vaiką, Elijas nunešė iš viršutinio aukšto kambario žemyn į seklyčią ir atidavė motinai, tardamas:

16,34 *Joz 6,26*
17,1 *Jok 5,17*
17,9 *Lk 4,25-26*

„Žiūrėk, tavo sūnus gyvas“. – 24 „Da-
bar aš tikrai žinau, kad esi Dievo vy-
ras, – atsakė moteris Elijui, – ir kad
VIEŠPATIES žodis sklinda iš tavo lūpų“.

Elijas ir Baalo pranašai

18 Daug vėliau, trečiaisiais [saus-
ros] metais, Eliją pasiekė
VIEŠPATIES žodis: „Eik ir pasirodyk
Ahabui. Aš atsiųsiu žemei lietaus“.
2 Tad Elijas nuėjo pas Ahabą.
Samarijoje buvo didelis badas.
3 Ahabas pasišaukė rūmų valdytoją Ab-
diją. Abdijas laikė VIEŠPATĮ didelėje pa-
garboje. 4 Jezabelei žudant VIEŠPATIES
pranašus, Abdijas buvo paėmęs šimtą
pranašų, paslėpęs juos po penkiasde-
šimt olose ir aprūpinęs duona ir van-
deniu. 5 Ahabas tarė Abdijui: „Pereik
per kraštą, nueik prie visų vandens šal-
tinių ir visų srovių. Galbūt rasime šiek
tiek žolės arkliams ir mulams išgelbė-
ti, idant neliktume be gyvulių“. 6 Norė-
dami išžvalgyti kraštą, jiedu išsiskyrė:
Ahabas ėjo atskirai vienu keliu, o Ab-
dijas – atskirai kitu keliu.
7 Abdijui keliaujant, jį pasitiko Eli-
jas. Atpažinęs jį, Abdijas puolė kniūbs-
čias ir tarė: „Ar tai tu, mano viešpatie
Elijau?“ – 8 „Taip, tai aš, – atsakė šis, –
eik ir pasakyk savo valdovui, kad Eli-
jas čia!“ – 9 „Kuo aš tau nusidėjau, kad
atiduodi savo tarną į rankas Ahabui,
idant mane užmuštų? 10 Kaip gyvas
VIEŠPATS, tavo Dievas, nėra jokios tau-
tos ar karalystės, į kurią mano valdo-
vas nebūtų siuntęs tavęs ieškoti. Atsa-
kius: ‘Čia jo nėra’, – jis reikalaudavo iš
tos karalystės ar tautos priesaikos, kad
tavęs nesurado. 11 O dabar sakai: ‘Eik
ir pasakyk savo valdovui, kad Elijas
čia’. 12 Kai tik pasitrauksiu nuo tavęs,
VIEŠPATIES dvasia nuneš tave nežinia
kur. Taigi, kai nuėjęs pranešiu Aha-
bui, o jis negalės tavęs surasti, užmuš
mane, nors aš, tavo tarnas, VIEŠPAČIUI
rodžiau pagarbą nuo pat jaunystės.
13 Mano viešpačiui tikrai buvo praneš-
ta, ką aš padariau, Jezabelei žudant
VIEŠPATIES pranašus, kaip paslėpiau
šimtą VIEŠPATIES pranašų po penkias-
dešimt į olą ir aprūpinau juos duona
ir vandeniu. 14 O dabar tu sakai: ‘Eik ir
pasakyk savo valdovui: Elijas čia!’ Juk
jis tikrai mane užmuš“. 15 Elijas tarė:
„Kaip gyvas Galybių VIEŠPATS, kuriam
aš tarnauju, šiandien tikrai jam pasi-
rodysiu“.
16 Tad Abdijas nuėjo pasitikti Ahabo
ir pranešė jam, o Ahabas atėjo Elijo
pasitikti. 17 Pamatęs Eliją, Ahabas tarė
jam: „Ar tai tu, kuris vargini Izraelį?“
– 18 „Ne aš Izraelį varginau, – atsikirto
Elijas, – bet tu ir tavo tėvo namai, nes
atmetėte VIEŠPATIES įsakymus ir ėjote
paskui Baalą. 19 Užtat pasiųsk surink-
ti visą Izraelį pas mane ant Karmelio
kalno drauge su keturiais šimtais pen-
kiasdešimt Baalo pranašų ir keturiais
šimtais Ašeros pranašų, valgančių prie
Jezabelės stalo“.
20 Ahabas išsiuntė žmones pašauk-
ti visų izraelitų ir surinko pranašus
ant Karmelio kalno. 21 Tada Elijas pri-
ėjo prie visų žmonių ir tarė: „Ar il-
gai jūs šlubuosite abiem kojom? Jei-
gu VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui
jį, bet jeigu Baalas, tuomet sekite
jį!“ Žmonės neatsakė jam nė žodžio.
22 Tada Elijas tarė žmonėms: „Aš, vien
tik aš, likau VIEŠPATIES pranašas, o Ba-
alo pranašų yra keturi šimtai penkias-
dešimt vyrų. 23 Tebūna duota mums du
jautukai. Teišsirenka jie sau vieną jau-
tuką, tesukapoja į gabalus ir tepadeda
ant malkų, bet ugnies teneužkuria.
O aš paruošiu kitą jautuką ir padėsiu
jį ant malkų, bet ugnies neužkursiu.
24 Tada jūs šaukitės savo dievo jo var-
du, o aš šauksiuosi VIEŠPATIES jo vardu.
Sutarkime: Dievas, kuris atsakys ugni-
mi, iš tikrųjų yra Dievas“. Visi žmonės
atsakė: „Gerai pasakyta!“
25 Elijas tarė Baalo pranašams: „Iš-
sirinkite sau vieną jautuką ir pir-
mi paruoškite jį, nes jūsų daugiau.

Tada šaukitės savo dievo jo vardu,
bet ugnies nekurkite“. [26] Paėmę jiems
duotą jautuką, jie paruošė jį ir šaukėsi
Baalo jo vardu nuo ryto iki vidudienio,
sakydami: „Baalai, išklausyk mus!“ Bet
nebuvo jokio garso, niekas neatsakė.
Klupčiodami jie šoko aplink pastaty-
tą aukurą. [27] Atėjus vidudieniui, Elijas
iš jų pasityčiojo, sakydamas: „Šaukite
garsiau! Juk jis dievas! Arba jis užsisva-
jojo, arba paėjėjo į pakelę, arba keliau-
ja, arba galbūt užmigo ir turi būti paža-
dintas“. [28] Jie garsiai šaukė ir pagal savo
paprotį čaižė save kalavijais ir ietimis,
kol apsipylė krauju. [29] Vidudieniui pra-
ėjus, jie vis dar šėlo, pranašaudami pa-
gavoje iki pat aukos atnašavimo. Vis
dar nebuvo jokio garso, ir nebuvo, kas
atsakytų ar išklausytų.

[30] Tada Elijas tarė visiems žmonėms:
„Ateikite arčiau prie manęs“. Visi žmo-
nės priėjo arčiau prie jo. Jis atstatė
VIEŠPATIES aukurą, kuris buvo nuvers-
tas. [31] Elijas paėmė dvylika akmenų pa-
gal Jokūbo, kurį buvo pasiekęs Dievo
žodis: *„Tavo vardas bus Izraelis“, –
sūnų giminių skaičių [32] ir iš tų akmenų
pastatė aukurą VIEŠPATIES vardui. Tada
iškasė aplink aukurą griovį, kuriame
buvo galima pasėti du saikus grūdų.
[33] Paskui jis sudėjo malkas, sukapojo
į gabalus jautuką ir uždėjo ant malkų.
Jis tarė: „Pripilkite keturis ąsočius van-
dens ir užpilkite jį ant deginamosios
aukos ir ant malkų“. [34] Vėl tarė: „Pada-
rykite tai dar kartą“, ir jie tai padarė an-
trą kartą. „Padarykite tai trečią kartą“,
– tarė jis, ir jie tai padarė trečią kartą.
[35] Vanduo bėgo visur aplink aukurą, net
griovys buvo pilnas vandens.

[36] Atėjus metui atnašauti auką, pra-
našas Elijas priėjo ir tarė: „VIEŠPATIE,
Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dieve, šią
dieną tebūna žinoma, kad tu esi Izra-
elio Dievas, kad aš esu tavo tarnas ir
kad visus tuos dalykus padariau tavo
įsakymu. [37] Atsiliepk man, VIEŠPATIE!
Atsiliepk man, kad ši tauta žinotų, jog
tu, VIEŠPATIE, esi Dievas, jog tu vėl su-
sigrąžini jų širdis“. [38] Tada nužengė
VIEŠPATIES ugnis ir sudegino degina-
mąją auką, malkas, akmenis ir žemes.
Ji sugėrė ir griovyje buvusį vandenį.
[39] Tai matydami, visi žmonės puolė
kniūbsti, šaukdami: „VIEŠPATS yra Die-
vas! Tik VIEŠPATS yra Dievas!“ [40] Eli-
jas tarė jiems: „Čiupkite Baalo prana-
šus! Nė vienam neleiskite pabėgti!“ Jie
buvo suimti. Nuvaręs žemyn prie Kišo-
no upelio, Elijas ten juos nužudė.

[41] Elijas tarė Ahabui: „Pakilk, val-
gyk ir gerk, nes atūžia smarkus lietus“.
[42] Tad Ahabas nuėjo pavalgyti ir atsi-
gerti. Tuo tarpu Elijas, užkopęs į Kar-
melio viršūnę, *atsisėdo ant žemės ir
priglaudė veidą prie kelių. [43] Savo tar-
nui jis paliepė: „Palypėk ir pasižvalgyk
Jūros link“. Palypėjęs tarnas pasižvalgė
ir pranešė: „Nieko nėra!“ Septynis kar-
tus Elijas liepė: „Vėl nueik!“ [44] Septin-
tą kartą tarnas pranešė: „Žiūrėk, ma-
žas debesėlis, ne didesnis už žmogaus
plaštaką, kyla nuo Jūros“. Tada Elijas
tarė: „Eik ir sakyk Ahabui: ‘Kinkyk ve-
žimą ir leiskis žemyn, kad lietus tavęs
neužkluptų’“. [45] Už valandėlės dangus
apsiniaukė juodais debesimis, papūtė
vėjas, ir pradėjo smarkiai lyti. Įlipęs į
vežimą, Ahabas nuvažiavo Jezreelio
link. [46] Bet VIEŠPATIES ranka buvo virš
Elijo. Prisijuosęs drabužius prie juos-
mens, jis bėgo pirma Ahabo iki pat
Jezreelio.

Kelionė į Horebą

19 Kai Ahabas papasakojo Jezabe-
lei visa, ką Elijas padarė ir kaip
išžudė kalaviju visus jos pranašus, [2] Je-
zabelė nusiuntė pasiuntinį pas Eliją,
tardama: „Tai man tepadaro dievai ir
dar teprideda, jeigu šiuo laiku rytoj ne-
padarysiu su tavo gyvastimi, kaip buvo

18,31 *Pr 32,28; 35,10*

18,42-45 *Jok 5,18*

padaryta su kiekvieno iš jų gyvastimi".
3 Išsigandęs ir gelbėdamas savo gyvy-
bę, jis tučtuojau pabėgo. Pasiekęs Judo
Beer Šebą, jis paliko ten savo tarną,
4 o pats keliavo vieną dieną į dykumą.
Priėjęs kadagį, atsisėdo po juo ir šau-
kėsi mirties. „Gana! – šaukė jis, – imk,
VIEŠPATIE, imk mano gyvastį, nes aš
nesu geresnis už savo protėvius".
5 Elijas atsigulė po kadagiu ir už-
migo. Staiga jį palietė angelas ir tarė:
„Kelkis ir valgyk!" 6 Jis apsižvalgė. Žiū-
ri, prie galvos žaizdre keptas paplotis
ir ąsotis vandens. Jis pavalgė, atsigėrė
ir atsigulė. 7 VIEŠPATIES angelas atėjo
antrą kartą ir, palietęs jį, tarė: „Kelkis
ir valgyk, antraip kelionė tau bus per
sunki". 8 Atsikėlęs pavalgė ir atsigėrė.
Tuo maistu pasistiprinęs, jis ėjo ke-
turiasdešimt dienų ir keturiasdešimt
naktų iki pat Dievo kalno Horebo.
9 Ten, įlindęs į olą, praleido naktį.
Tada jį pasiekė VIEŠPATIES žodis:
„Ką čia veiki, Elijau?" 10 Jis atsakė: „Aš
degu uolumu VIEŠPAČIUI, Galybių Die-
vui, nes izraelitai atmetė tavo Sandorą,
*nuvertė tavo aukurus ir išžudė tavo
pranašus kalaviju. Tik aš vienas likau,
o jie nori man gyvastį atimti".
11 „Išeik laukan, – pašaukė jis, – ir
stovėk ant kalno prieš VIEŠPATĮ, nes
VIEŠPATS praeis". Pūtė didelis vėjas ir
buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir
trupino į gabalus uolas prieš VIEŠPATĮ,
bet VIEŠPATIES nebuvo vėjyje. Po vėjo
– žemės drebėjimas, bet VIEŠPATIES
nebuvo žemės drebėjime. 12 Po žemės
drebėjimo – ugnis, bet VIEŠPATIES ne-
buvo ugnyje. O po ugnies – švelnus ty-
lus dvelksmas. 13 Išgirdęs jį, Elijas apsi-
gaubė veidą skraiste ir išėjęs atsistojo
prie olos angos. Tada į jį balsas kreipė-
si: „Ką čia veiki, Elijau?" 14 Jis atsakė:
„Aš degu uolumu VIEŠPAČIUI, Galybių
Dievui, nes izraelitai atmetė tavo San-
dorą, nuvertė tavo aukurus ir išžudė
tavo pranašus kalaviju. Tik aš vienas
likau, o jie trokšta man gyvastį atimti".
15 VIEŠPATS tarė jam: „Grįžk keliu,
kuriuo atėjai, į Damasko dykumą. Ten
nuėjęs, *patepsi Hazaelį Aramo kara-
liumi. 16 Patepk ir *Nimšio sūnų Jehu-
vą Izraelio karaliumi, o Šafato sūnų
Eliziejų iš Abel Meholos patepk pra-
našu vietoj savęs. 17 Kas tik pabėgs nuo
Hazaelio kalavijo, tą užmuš Jehuvas, o
kas tik pabėgs nuo Jehuvo kalavijo, tą
Eliziejus užmuš. 18 *Aš paliksiu Izrae-
lyje septynis tūkstančius – visus tuos,
kurie nesiklaupė Baalui ir kurių lūpos
jo nebučiavo".

Eliziejaus pašaukimas

19 Iš ten iškeliavęs, Elijas rado Šafato
sūnų Eliziejų beariantį. Buvo ariama
dvylika jungų jaučių, o jis buvo su dvy-
liktuoju. Eidamas pro šalį, Elijas užme-
tė jam savo skraistę. 20 Palikęs jaučius,
šis bėgo paskui Eliją, sakydamas: „Pra-
šau leisti man pabučiuoti tėvą ir moti-
ną; tada tave seksiu". – „Eik, bet grįžk!
– atsakė Elijas. – Argi aš tau trukdau?*"
– 21 Eliziejus sugrįžo ir, paėmęs jungą
jaučių, paskerdė juos. Naudodamas
pakinktus kaip malkas, jis išvirė jų
mėsą ir davė žmonėms valgyti. Tada
paliko, sekė Eliją ir tapo jo tarnu.

Ahabo karas su Ben Hadadu

20 Aramo karalius Ben Hadadas
sutelkė visą savo kariuome-
nę ir lydimas trisdešimt dviejų kara-
lių drauge su raiteliais ir kovos veži-
mais atžygiavo į Samariją, puolė ją ir
apgulė. 2 Pas karalių Ahabą į miestą
jis siuntė pasiuntinius 3 jam pasaky-
ti: „Taip kalbėjo Ben Hadadas: 'Tavo
sidabras ir auksas yra mano, taip pat
tavo gražiosios žmonos bei vaikai yra

19,10.14 *Rom 11,3*

19,15 *2 Kar 8,7-13*
19,16 *2 Kar 9,1-6*
19,18 *Rom 11,4*
19,20 Arba: „Ką aš tau padariau?"

mano'". [4] Izraelio karalius jam atsa-
kė: „Mano viešpatie karaliau, taip yra,
kaip tu pasakei! Aš ir visa, ką turiu, yra
tavo". [5] Bet pasiuntiniai vėl atėjo, tar-
dami: „Taip kalbėjo Ben Hadadas: 'Aš
siunčiau tau pasakyti, kad turi man
atiduoti savo sidabrą ir auksą, savo
žmonas ir vaikus. [6] Vis dėlto pasiųsiu
pas tave savo tarnus rytoj maždaug
šiuo laiku; jie iškrės tavo rūmus bei
tavo dvariškių namus, paims visa, ką
tu brangini, ir išneš'".

[7] Tada Izraelio karalius sušaukė vi-
sus krašto seniūnus ir tarė: „Tik pa-
galvokite! Žiūrėkite patys, kaip tas
žmogus nori mus pražudyti! Juk kai
jis reikalavo iš manęs mano žmonų ir
vaikų, sidabro ir aukso, aš nesipriešì-
nau". [8] Visi seniūnai ir žmonės sakė
jam: „Neklausyk ir nesutik!" [9] Tad Ben
Hadado pasiuntiniams jis tarė: „Pasa-
kykite mano viešpačiui karaliui: 'Visa,
ko tu iš pradžių reikalavai iš savo tar-
no, aš padarysiu. Bet šito dalyko pada-
ryti negaliu'". Pasiuntiniai išėjo ir jam
tai pranešė. [10] Tada Ben Hadadas pa-
siuntė žodį: „Tai tepadaro man dievai
ir dar teprideda, jei pakaks Samarijoje
dulkių kiekvienam mano vyrų bent po
saują pasiimti". – [11] „Pasakykite jam, –
atsakė Izraelio karalius, – tenesigiria
žmogus, kuris dar tik juosiasi kalaviją,
kaip tas, kuris nusijuosia". [12] Ben Hada-
das su kitais karaliais gėrė palapinėse,
kai išgirdo šį atsakymą. „Pasiruoškite
pulti!" – įsakė jis savo vyrams. Jie pasi-
ruošė pulti miestą.

[13] Tada vienas pranašų, priėjęs prie
Izraelio karaliaus Ahabo, tarė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: 'Ar matei šią didelę
kariuomenę? Štai šiandien aš ją ati-
duosiu tau į rankas, ir tu žinosi, kad aš
esu VIEŠPATS'". [14] Ahabas klausė: „Per
ką tai įvyks?" Pranašas atsakė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: 'Per sričių valdytojų
apsaugos vaikinus'". Ahabas klausė:
„Kas pradės mūšį?" – „Tu", – atsakė
pranašas.

[15] Tada Ahabas surinko sričių val-
dytojų apsaugos vaikinus; jų buvo du
šimtai trisdešimt du. O po jų apžiūrėjo
visus izraelitus – septynis tūkstančius.

[16] Jie išėjo vidudienį, tuo tarpu Ben
Hadadas buvo visiškai pasigėręs pala-
pinėje, jis ir trisdešimt du karaliai, jo
sąjungininkai. [17] Sričių valdytojų ap-
saugos vaikinai išėjo pirmi. Ben Ha-
dadas buvo išsiuntęs žvalgus, ir jie
pranešė: „Keletas vyrų išėjo iš Sama-
rijos". [18] Jis tarė: „Jei jie išėjo taikingai
pasiduoti, paimkite juos gyvus; jei išė-
jo kovoti, vis tiek paimkite juos gyvus".

[19] Bet jie, sričių valdytojų vaikinai ir
juos sekusi kariuomenė, jau buvo iš-
žygiavę iš miesto, [20] ir kiekvienas gul-
dė savo priešą. Aramėjai bėgo, o Izra-
elis juos vijosi. Ir Aramo karalius Ben
Hadadas pabėgo raitas kartu su kitais
raiteliais. [21] Išžygiavęs Izraelio karalius
puolė arklius bei kovos vežimus ir išti-
ko aramėjus dideliu pralaimėjimu.

[22] Tada pranašas, priėjęs prie Izra-
elio karaliaus, tarė jam: „Eik, stiprink
savo pajėgas ir gerai apsvarstyk, ką turi
daryti, nes pavasarį Aramo karalius at-
žygiuos prieš tave".

[23] O Aramo karaliaus dvariškiai kal-
bėjo jam: „Jų Dievas yra kalnų Dievas.
Užtat jie ir buvo už mus stipresni. Bet
jei kovosime su jais lygumoje, tikriau-
siai būsime už juos stipresni. [24] Be to,
štai ką turi daryti: atstatyk karalius ir
vietoj jų paskirk valdytojus. [25] Sutelk
tokio pat dydžio kariuomenę, kokią
praradai, arklį vietoj arklio, kovos ve-
žimą vietoj kovos vežimo. Tada kovo-
sime su jais lygumoje ir tikriausiai bū-
sime už juos stipresni". Jis priėmė jų
patarimą ir taip padarė.

[26] Pavasarį Ben Hadadas sutelkė ara-
mėjus ir atžygiavo į Afeką kovoti su Iz-
raeliu. [27] Ir izraelitai buvo pašaukti prie
ginklų, aprūpinti maistu ir išėjo prieš
juos į mūšį. Pasistatę stovyklą prie-
šais aramėjus, izraelitai atrodė tarsi
dvi ožkų kaimenės, tuo tarpu aramėjai

pripildė visą kraštą. 28 Tada Dievo vy-
ras, priėjęs prie Izraelio karaliaus, tarė:
„Taip kalbėjo VIEŠPATS. Kadangi ara-
mėjai sakė: 'VIEŠPATS yra kalnų Dievas,
bet ne lygumų Dievas', – atiduosiu visą
šią kariuomenę tau į rankas, ir tu žino-
si, kad aš esu VIEŠPATS".

29 Jie buvo stovyklose vieni priešais
kitus septynias dienas. Septintą dieną
prasidėjo mūšis. Vieną dieną izraeli-
tai užmušė šimtą tūkstančių aramėjų
pėstininkų. 30 Likusieji subėgo į Afeko
miestą, bet jo siena užgriuvo ant dvi-
dešimt septynių tūkstančių išlikusių
vyrų, o Ben Hadadas pabėgo ir pasi-
slėpė mieste. 31 Jo tarnai jam kalbėjo:
„Žiūrėk, mes girdėjome, kad Izraelio
namų karaliai yra gailestingi. Prašom
leisti mums užsidėti ant strėnų ašuti-
nes bei virves apie galvas ir pasiduoti
Izraelio karaliui. Galbūt jis pasigailės
tavo gyvasties". 32 Tad, apsijuosę strė-
nas ašutinėmis ir apsivyniojė galvas
virvėmis jie nuėjo pas Izraelio karalių
ir tarė: „Tavo tarnas Ben Hadadas sako:
'Prašau pasigailėti mano gyvasties'".
O jis atsakė: „Ar jis dar gyvas? Jis mano
brolis". 33 Laikydami tai geru ženklu,
vyrai skubiai pasigavo jo žodį, tarda-
mi: „Taip, Ben Hadadas tavo brolis". –
„Eikite ir atveskite jį", – paliepė jis. Ben
Hadadas atėjo pas jį, ir jis pasisodino
jį į savo vežimą. 34 Ben Hadadas tarė
jam: „Aš sugrąžinsiu miestus, kuriuos
mano tėvas paėmė iš tavo tėvo, o tu
gali įkurti savo turgavietes Damaske,
kaip mano tėvas darė Samarijoje". –
„Aš savo ruožtu, – atsakė Ahabas, – su
tokia sandora paleisiu tave namo". Tad
jis sudarė su juo sandorą ir paleido jį.

35 Vienas vyras, pranašų mokinys,
VIEŠPAČIUI įsakius, tarė savo bičiuliui:
„Eikš, suduok man!" Bet tas vyras atsi-
sakė jį užgauti. 36 Jis tarė jam: „Kadan-
gi tu VIEŠPATIES žodžio nepaklausei,
žiūrėk, kai tik nuo manęs pasitrauksi,
sudraskys tave liūtas". Ir jam nuėjus,
pasitiko jį liūtas ir sudraskė. 37 Tada jis,
sutikęs kitą vyrą, tarė: „Eikš, suduok
man!" Tas vyras sudavė jam ir sužeidė.
38 Dabar pranašas nuėjo ir prisidengęs
tvarsčiu akis laukė pakelėje karaliaus.
39 Karaliui praeinant, jis šaukė karaliui
ir sakė: „Tavo tarnas pateko į mūšio sū-
kurį. Ūmai vienas kareivis atvedė pas
mane vyrą ir tarė: 'Saugok šį vyrą! Jei-
gu jis dingtų be žinios, tavo gyvybė bus
už jo gyvybę, arba turėsi užmokėti si-
dabro talentą'. 40 Tavo tarnui esant už-
siėmusiam šiuo bei tuo, jis pradingo".
Izraelio karalius atsakė jam: „Tu turi
savo nuosprendį. Tu pats nusprendei".
41 Tada jis skubiai nusiėmė tvarstį nuo
akių. Izraelio karalius atpažino jį kaip
vieną iš pranašų. 42 Jis tarė jam: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: 'Kadangi tu išlaisvi-
nai žmogų, kuris buvo skirtas tau su-
naikinti, tavo gyvybė bus už jo gyvy-
bę ir tavo tauta už jo tautą'". 43 Izraelio
karalius, prislėgtas ir niūrus, leidosi
namų link ir parvyko į Samariją.

Naboto vynuogynas

21 Po to praėjo šiek tiek laiko. Ka-
dangi Nabotas Jezreelietis tu-
rėjo vynuogyną Jezreelyje šalia Sama-
rijos karaliaus Ahabo rūmų, 2 Ahabas
kalbėjo Nabotui: „Duok man savo vy-
nuogyną, kad galėčiau turėti daržą,
nes jis kaip tik yra šalia mano rūmų.
Už jį duosiu tau geresnį vynuogyną
arba, jei tau patinka, sumokėsiu jo kai-
ną pinigais". 3 Bet Nabotas atsakė Aha-
bui: „Saugok Dieve! VIEŠPATS draudžia
man atiduoti tau protėvių paveldą".
4 Ahabas parėjo namo prislėgtas ir niū-
rus dėl atsakymo, kurį jam buvo davęs
Nabotas Jezreelietis: „Aš neatiduosiu,
ką esu paveldėjęs iš savo tėvų". Atsigu-
lęs į savo lovą, nugręžė veidą į sieną ir
nieko nevalgė.

5 Jo žmona Jezabelė atėjo pas jį ir
klausė: „Kodėl tu toks prislėgtas, kad
net valgyti nenori?" 6 Jis papasakojo
jai: „Kalbėjausi su Nabotu Jezreelie-
čiu ir sakiau jam: 'Parduok man savo

vynuogyną už pinigus, arba, jei tau pa-
tinka, duosiu už jį kitą vynuogyną', –
bet jis atsakė: 'Aš savo vynuogyno tau
neduosiu!'" 7 Jo žmona Jezabelė tarė
jam: „Dabar tau metas pasirodyti Izra-
elio karaliumi. Kelkis, ko nors pavalgyk
ir būk linksmas. Aš duosiu tau Naboto
Jezreeliečio vynuogyną".
8 Parašiusi laiškus Ahabo vardu,
ji užantspaudavo jo žiedu ir pasiun-
tė seniūnams bei didikams, gyvenan-
tiems su Nabotu jo mieste. 9 Laiškuose
ji rašė: „Paskelbkite pasninką ir paso-
dinkite Nabotą pirmoje sueigos vie-
toje. 10 Priešais pasodinkite du vyrus
niekšus, tepaliudija jie prieš jį, tarda-
mi: 'Tu keikei Dievą ir karalių'. Tada
išveskite jį ir užmuškite akmenimis".
11 Miesto vyrai – seniūnai ir didikai, gy-
venę mieste – darė, kaip Jezabelė buvo
jiems nurodžiusi. 12 Jie paskelbė pas-
ninką ir pasodino Nabotą pirmoje su-
eigos vietoje. 13 Tada atėjo tiedu niek-
šai ir atsisėdo priešais. Niekšai žmonių
akivaizdoje paliudijo prieš Nabotą, tar-
dami: „Nabotas keikė Dievą ir karalių".
Nabotas buvo išvestas už miesto ir už-
muštas akmenimis. 14 Tada jie pasiun-
tė žodį Jezabelei: „Nabotas užmuštas
akmenimis. Jis mirė".
15 Vos išgirdusi, kad Nabotas už-
muštas akmenimis ir miręs, Jezabelė
tarė Ahabui: „Nueik ir pasiimk Naboto
Jezreeliečio vynuogyną, kurį jis atsisa-
kė parduoti tau už pinigus, nes Naboto
nebėra gyvo. Jis mirė". 16 Sužinojęs, kad
Nabotas miręs, Ahabas nuėjo pasiimti
Naboto Jezreeliečio vynuogyno.
17 Tada Eliją Tišbietį pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 18 „Nueik pasitikti Iz-
raelio karaliaus Ahabo, viešpataujan-
čio Samarijoje. Dabar jis atėjo pasiimti
Naboto vynuogyno. 19 Sakysi jam: 'Taip
kalbėjo VIEŠPATS. Užmušei ir dabar pa-
sisavini!' Jam pasakysi: 'Taip kalbėjo
VIEŠPATS: Toje vietoje, kur šunys lai-
žė Naboto kraują, laižys šunys ir tavo
kraują'".

20 Ahabas tarė Elijui: „Suradai mane,
mano prieše?" – „Taip, suradau tave, –
atsakė jis. – Kadangi esi pasidavęs da-
ryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse, 21 ti-
kėk manimi, užtrauksiu tau nelaimę.
Nusikratysiu tavimi, Izraelyje atkirsiu
nuo Ahabo vyriškius – vergus ir lais-
vuosius. 22 Pasielgsiu su tavo namais,
kaip pasielgiau su Nebato sūnaus Jero-
boamo namais ir Ahijos sūnaus Bašos
namais, nes pykdei mane, vesdamas
Izraelį į nuodėmę. 23 VIEŠPATS kalbė-
jo ir apie Jezabelę: *'Šunys ės Jezabe-
lę Jezreelio lauke'. 24 Kas tik iš Ahabo
mirs mieste, tą šunys suės, o kas iš jo
šeimos mirs atvirame lauke, tą padan-
gių paukščiai sulės". 25 Iš tikrųjų, nie-
kada nebuvo kito tokio kaip Ahabas,
kuris būtų buvęs taip pasidavęs dary-
ti, kas nedora VIEŠPATIES akyse, savo
žmonos Jezabelės skatinamas. 26 Jis
elgėsi pasibjaurėtinai, eidamas pas-
kui stabus, kaip darė amoritai, kuriuos
Dievas išvarė prieš izraelitus.
27 Išgirdęs šiuos žodžius, Ahabas
persiplėšė drabužius ir apsivilko ašu-
tine ant nuogo kūno. Jis pasninkavo,
miegojo apsivilkęs ašutine ir vaikšti-
nėjo prislėgtas. 28 Tada Eliją Tišbietį
pasiekė VIEŠPATIES žodis: „Ar matei,
kaip Ahabas nusižemino prieš mane?
Kadangi jis nusižemino prieš mane,
neužtrauksiu nelaimės jo dienomis.
Ant jo namų užtrauksiu nelaimę jo sū-
naus dienomis".

Žygis prieš Ramot Gileadą

22 Treji metai praėjo be karo tarp
Aramo ir Izraelio. 2 Bet trečiais
metais Judo karalius Juozapatas atvy-
ko pas Izraelio karalių. 3 Izraelio kara-
lius tarė savo dvariškiams: „Argi ne-
žinote, kad Ramot Gileadas priklauso
mums, bet mes nieko nedarome, kad jį
atsiimtume iš Aramo karaliaus rankų".
4 Jis klausė Juozapato: „Ar žygiuosi su

21,23 *2 Kar 9,36*

manimi į mūšį prie Ramot Gileado?" –
„Aš darysiu, ką tu darysi, – atsakė Juo-
zapatas, – mano kariai – tavo kariai,
mano arkliai – tavo arkliai".
5 Bet Juozapatas dar paprašė Izrae-
lio karaliaus: „Pirma prašau atsiklausti
VIEŠPATIES žodžio". 6 Tada Izraelio ka-
ralius, surinkęs pranašus, apie ketu-
ris šimtus vyrų, tarė jiems: „Ar man
žygiuoti į mūšį prieš Ramot Gileadą,
ar susilaikyti?" – „Žygiuok, – atsakė
jie, – nes VIEŠPATS atiduos jį karaliui į
rankas". 7 Bet Juozapatas paklausė: „Ar
nėra čia jokio kito pranašo, kurio ga-
lėtume atsiklausti?" 8 Izraelio karalius
Juozapatui atsakė: „Dar yra vienas, per
kurį galėtume atsiklausti VIEŠPATIES –
Imlos sūnus Michėjas, bet aš jo neken-
čiu, nes jis niekada nepranašauja man
gero, vien tik nelaimę". – „Tenekalba
taip karalius", – tarė Juozapatas. 9 Tada
Izraelio karalius pasišaukė vieną parei-
gūną ir įsakė: „Tučtuojau atvesk Imlos
sūnų Michėją".
10 Izraelio karalius ir Judo karalius
Juozapatas sėdėjo kiekvienas savo
soste, apsirengę karališkais drabužiais,
klojimo aikštėje prie Samarijos vartų,
o visi pranašai pranašavo jų akivaizdo-
je. 11 Kenaanos sūnus Zedekijas pasida-
rė geležinius ragus ir tarė: „Taip kalbė-
jo VIEŠPATS: 'Su jais badysi aramėjus,
kol jie bus sunaikinti'". 12 Visi pranašai
pranašavo panašiai ir sakė: „Žygiuok
prieš Ramot Gileadą, ir tau seksis!
VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas!"
13 Pasiuntinys, nuėjęs pašaukti Mi-
chėjo, kalbėjo jam: „Žiūrėk, pranašų
žodžiai vieningai palankūs karaliui.
Tebūna tavo žodis panašus į jų visų
žodį. Kalbėk palankiai!" – 14 „Kaip gy-
vas VIEŠPATS, – atsakė Michėjas, – kal-
bėsiu tik tai, ką VIEŠPATS man sako".
15 Jam atėjus pas karalių, karalius
paklausė: „Michėjau, ar žygiuosime
prieš Ramot Gileadą į mūšį, ar susilai-
kysime?" – „Žygiuok, ir tau seksis, – at-
sakė jis. – VIEŠPATS atiduos jį karaliui į
rankas". 16 Bet karalius tarė jam: „Kiek
kartų turiu tave prisaikdinti, kad sa-
kytum man tiesą VIEŠPATIES vardu?"
17 Tada Michėjas tarė:
„Aš mačiau visą Izraelį,
išblaškytą kalnuose *kaip
avis be piemens.
O VIEŠPATS kalbėjo: 'Jie
neturi šeimininko;
teeina kiekvienas į savo
namus ramybėje!'"
18 „Argi nesakiau, – tarė Izraelio ka-
ralius Juozapatui, – kad jis neprana-
šaus apie mane nieko palankaus, bet
tik nelaimę?"
19 Michėjas tęsė: „Todėl klausykis
VIEŠPATIES žodžio! Aš mačiau VIEŠPATĮ,
sėdintį savo soste, visai dangaus galy-
bei stovint šalia jo dešinėje ir kairėje.
20 VIEŠPATS paklausė: 'Kas sugundys
Ahabą žygiuoti ir žūti prie Ramot Gi-
leado?' Tada vienas kalbėjo vienaip,
kitas kitaip, 21 kol nepriėjo viena dva-
sia ir atsistojusi prieš VIEŠPATĮ tarė: 'Aš
jį sugundysiu'. – 22 'Kaip?' – paklau-
sė VIEŠPATS. Ji atsakė: 'Išeisiu ir būsiu
melagė dvasia visų jo pranašų lūpo-
se'. Tada VIEŠPATS tarė: 'Tu suviliosi jį,
ir tau pasiseks. Eik ir padaryk!' 23 Tai-
gi štai VIEŠPATS įdėjo melagę dvasią į
visų tavo pranašų lūpas, nes iš tikrųjų
VIEŠPATS kalbėjo tau apie nelaimę".
24 Tada Kenaanos sūnus, priėjęs prie
Michėjo, sudavė jam per žandą ir tarė:
„Kuriuo keliu VIEŠPATIES Dvasia perėjo
iš manęs su tavimi kalbėtis?" 25 Michė-
jas atsakė: „Sužinosi tą dieną, kai ban-
dysi pasislėpti, eidamas iš kambario į
kambarį". 26 Tada Izraelio karalius įsa-
kė: „Imkite Michėją ir perduokite mies-
to valdytojui Amonui bei karaliaus sū-
nui Jehoašui. 27 Sakykite: 'Taip kalbėjo
karalius. Uždarykite šį vyrioką į kalėji-
mą ir maitinkite jį tik duona ir vande-
niu, kol aš ramybėje sugrįšiu'". 28 Mi-
chėjas tarė: „Jeigu ramybėje sugrįši, tai

22,17 *Sk 27,17; Mt 9,36; Mk 6,34*

VIEŠPATS nekalbėjo per mane". Ir pridū-
rė: „Klausykitės, visos tautos!"
[29] Izraelio karalius ir Judo karalius
Juozapatas nužygiavo į Ramot Gilea-
dą. [30] Izraelio karalius tarė Juozapatui:
„Eidamas į mūšį, aš būsiu persirengęs,
o tu vilkėk savo drabužiais". Taigi Izra-
elio karalius persirengė ir išėjo į mūšį.
[31] O Aramo karalius buvo įsakęs tris-
dešimt dviem savo kovos vežimų va-
dams: „Nekovokite nė su vienu menku
ar stipriu, bet tik su Izraelio karaliu-
mi". [32] Pamatę Juozapatą, kovos veži-
mų vadai tarė sau: „Tai tikrai Izraelio
karalius". Jie pasuko kovoti su juo. Bet
Juozapatui surikus savo kovos šūkį,
[33] kovos vežimų vadai pamatė, kad tai
ne Izraelio karalius, ir liovėsi jį perse-
kioti. [34] Tačiau vienas vyras įtempė iš
akies lanką ir netyčiomis pataikė Iz-
raelio karaliui tarp šarvų sandūrų. Šis
tarė savo vežėjui: „Suk atgal ir vežk
mane iš mūšio, nes esu sužeistas".
[35] Mūšis siautė visą dieną, o karalius
stovėjo palaikomas kovos vežime, at-
sigręžęs į aramėjus. Kraujas iš žaizdos
tekėjo į kovos vežimo įdubą; vakarop
jis mirė. [36] Saulei leidžiantis, stovyklo-
je pasigirdo: „Kiekvienas į savo miestą!
Kiekvienas į savo kraštą!"
[37] Karalius mirė ir buvo parvež-
tas į Samariją; karalius buvo palaido-
tas Samarijoje. [38] Kovos vežimas buvo
nuplautas prie Samarijos tvenkinio;
šunys laižė jo kraują ir kekšės ėjo apsi-
plauti, kaip VIEŠPATS buvo sakęs*.
[39] Kiti Ahabo darbai – visa, ką jis
darė, jo pastatyti dramblio kaulo rū-
mai ir visi miestai, kuriuos jis įkūrė –
argi nėra aprašyti Izraelio karalių me-
traščiuose? [40] Ahabas užmigo su savo
protėviais, ir vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Ahazijas.

22,38 Žr. 1 Kar 21,19.

Juozapatas – Judo karalius

[41] Asos sūnus Juozapatas tapo Judo
karaliumi ketvirtais Izraelio karaliaus
Ahabo metais. [42] Juozapatas buvo tris-
dešimt penkerių metų, kai pradėjo ka-
raliauti, ir karaliavo Jeruzalėje dvide-
šimt penkerius metus. Jo motina buvo
Azuba, Šilhio duktė. [43] Viskuo jis ar-
timai sekė savo tėvo pėdomis ir nuo
jų nenukrypo, darydamas, kas dora
VIEŠPATIES akyse. [44] Tačiau aukštumų
alkai nebuvo išnaikinti; žmonės vis
dar aukodavo atnašas ir atnašaudavo
smilkalus aukštumų alkuose. [45] Be to,
jis sudarė taiką su Izraelio karaliumi.
[46] O kiti Juozapato darbai – jo paro-
dyta drąsa ir kaip jis kariavo – argi nėra
aprašyti Judo karalių metraščiuose?
[47] Jis išnaikino likučius šventyklų kek-
šių, kurių dar buvo krašte jo tėvo Asos
dienomis.
[48] Edome nebuvo karaliaus, bet tik
laikinas valdytojas. [49] Juozapatas pa-
statė Taršišo laivų plaukti į Ofyrą auk-
so, bet jie neplaukė, nes buvo sunai-
kinti Ecjon Gebere. [50] Ahabo sūnus
Ahazijas pasiūlė Juozapatui: „Teplau-
kia laivuose mano tarnai drauge su
tavo tarnais", – bet Juozapatas nesu-
tiko. [51] Juozapatas užmigo su savo pro-
tėviais ir buvo palaidotas su savo pro-
tėviais jo tėvo Dovydo mieste, o vietoj
jo karaliumi tapo jo sūnus Jehoramas.

Ahazijas – Izraelio karalius

[52] Ahabo sūnus Ahazijas tapo Izrae-
lio karaliumi Samarijoje septyniolik-
tais Judo karaliaus Juozapato metais
ir karaliavo Izraelyje dvejus metus.
[53] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES aky-
se, ėjo savo tėvo bei motinos ir Nebato
sūnaus Jeroboamo, įtraukusio Izraelį į
nuodėmę, pėdomis. [54] Jis tarnavo Baa-
lui ir jį garbino; jis pykdė VIEŠPATĮ, Iz-
raelio Dievą, kaip buvo daręs jo tėvas.

KARALIŲ ANTRA KNYGA

Karalių antra knyga (gr. *basileiōn B*, lot. *regum II*) kartu su *Karalių pirma knyga* hebrajų tradicijoje sudarė vieną *Karalių knygą* (hebr. *mālaḵīm*); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, pavadintas *Karalysčių trečia knyga* ir *Karalysčių ketvirta knyga* (gr. *basileiōn D*, lot. *regnorum IV*), o lotyniškojoje *Vulgatoje* – *Karalių trečia knyga* ir *Karalių ketvirta knyga* (lot. *regum IV*).

Knyga apima laikotarpį nuo Izraelio karaliaus Ahazijo mirties iki Judo karaliaus Jehojachino paleidimo iš kalėjimo (852–560 m. pr. Kr.): Elijo įpėdinio pranašo Eliziejaus istorija (sk. 1–8), Izraelio ir Judo karaliai (sk. 8–16), Izraelio bei jo sostinės Samarijos žlugimas (sk. 17), Judo karaliai (sk. 18–24), Judo bei jo sostinės Jeruzalės žlugimas ir Šventyklos išgriovimas (sk. 25).

Dėl karalių neištikimybės Dievui ir nepaklusimo jo siųstiems pranašams pirmiausia šiaurėje žlunga Izraelio karalystė, ir izraelitai čia išnyksta visiems laikams, o paskui priešai užima Judo karalystę ir ištremia jos gyventojus.

Ahazijo mirtis

1 Ahabui mirus, Moabas sukilo prieš Izraelį. [2] Ahazijas iškrito
pro turėklus iš savo rūmų viršutinio
aukšto Samarijoje ir susižeidė. Jis išsiuntė pasiuntinius ir davė jiems nurodymus: „Nueikite pas Ekrono dievą
Baal Zebubą* pasiteirauti, ar aš išgysiu
iš šios negalios“. [3] O VIEŠPATIES angelas
Elijui Tišbiečiui kalbėjo: „Eik ir pasitikęs Samarijos karaliaus pasiuntinius
sakyk: Nejaugi nėra Dievo Izraelyje,
kad einate teirautis pas Ekrono dievą Baal Zebubą? [4] Todėl VIEŠPATS taip
kalbėjo: 'Iš lovos, į kurią atgulei, neišlipsi ir turėsi mirti'“. Tai pasakęs, Elijas
nuėjo.
[5] Pasiuntiniams sugrįžus, Ahazijas klausė: „Kodėl grįžote?“ [6] Šie atsakė: „Mus pasitiko vienas vyras ir tarė:
'Grįžkite pas karalių, kuris jus išsiuntė, ir pasakykite jam: ‹Taip kalbėjo
VIEŠPATS. Nejaugi nėra Dievo Izraelyje, kad turi siųsti žmones teirautis
pas Ekrono dievą Baal Zebubą? Užtat
iš lovos, į kurią atgulei, neišlipsi ir turėsi mirti›'“. [7] „Kaip atrodė, – klausė jų,
– tas vyras, kuris atėjo jūsų pasitikti
ir visa tai pasakė?“ [8] *„Apsivilkęs gauruotu drabužiu ir apsijuosęs odiniu
diržu“, – atsakė jie. Jis ištarė: „Tai Elijas
Tišbietis“.
[9] Tada karalius pasiuntė pas jį penkiasdešimtininką su penkiasdešimtine vyrų. Penkiasdešimtininkas užkopė
pas Eliją, sėdintį ant kalvos viršūnės, ir
tarė jam: „O Dievo vyre, karalius įsako:
'Nulipk!'“ [10] Elijas atsakė penkiasdešimtininkui: „Jeigu aš Dievo vyras, *tenužengia ugnis iš dangaus ir tesuryja
tave ir tavo penkiasdešimtinę“. Ugnis
nužengė iš dangaus ir surijo jį drauge su jo penkiasdešimtine. [11] Karalius

1,2 Hebr. „Musių Baalas“. Taip izraelitai pajuokdami vadino filistinų dievą Baal Zebulą („Kunigaikštį Baalą“).

1,8 *Mt 3,4; Mk 1,6*

1,10.12 *Lk 9,54*

pasiuntė pas jį kitą penkiasdešimtinin-
ką su penkiasdešimtine vyrų. Užkopęs
pas jį, tas kreipėsi: „O Dievo vyre, taip
kalbėjo karalius: 'Tuojau pat nulipk!'"
12 Elijas atsakė jam: „Jeigu aš Dievo vy-
ras, tenužengia ugnis iš dangaus ir te-
suryja tave ir tavo penkiasdešimtinę".
Ugnis nužengė iš dangaus ir surijo jį
drauge su jo penkiasdešimtine.
13 Tada karalius pasiuntė trečią pen-
kiasdešimtininką su penkiasdešim-
tine. Trečiasis penkiasdešimtininkas
užkopė ir priėjęs puolė ant kelių prieš
Eliją. „O Dievo vyre, – tarė, – tebūna
brangi tavo akyse mano gyvastis ir
gyvastis šių penkiasdešimt tavo tar-
nų. 14 Štai ugnis nužengė iš dangaus
ir prarijo anuos du penkiasdešimti-
ninkus su jų vyrais. Tad maldauju ta-
vęs: tebūna brangi tavo akyse mano
gyvastis". 15 Tada VIEŠPATIES angelas
tarė Elijui: „Lipk žemyn su juo. Ne-
bijok". Elijas atsikėlė ir nulipo su juo
žemyn pas karalių. 16 Jam tarė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: 'Kadangi tu siuntei
teirautis pasiuntinius pas Ekrono die-
vą Baal Zebubą, lyg nebūtų Dievo Izra-
elyje, iš lovos, į kurią atgulei, neišlipsi
ir turėsi mirti'". Ahazijas mirė pagal
Dievo žodį, ištartą per Eliją. 17 Vietoj
jo antrais Judo karaliaus Jehoramo,
Juozapato sūnaus, metais karaliumi
tapo Jehoramas, nes Ahazijas neturė-
jo sūnaus. 18 O kiti Ahazijo darbai argi
nėra aprašyti Izraelio karalių metraš-
čiuose?

Elijo ėmimas į dangų

2 Kai VIEŠPATS ruošėsi paimti Eli-
ją viesulu į dangų, Elijas ir Elizie-
jus ėjo iš Gilgalo. 2 Elijas tarė Eliziejui:
„Prašau likti čia, nes VIEŠPATS pasiun-
tė mane eiti į Betelį". – „Kaip gyvas
VIEŠPATS ir kaip gyvas tu, – atsakė Eli-
ziejus, – nepaliksiu tavęs". Jiedu atėjo
į Betelį. 3 Pranašų mokiniai, buvę Be-
telyje, išėjo pas Eliziejų ir klausė: „Ar
žinai, kad VIEŠPATS paims nuo tavęs
šiandien tavo šeimininką?" – „Taip, ži-
nau. Tylėkite!" – atsakė jis.
4 Elijas tarė jam: „Eliziejau, prašau
likti čia, nes VIEŠPATS pasiuntė mane
į Jerichą". Bet jis atsakė: „Kaip gyvas
VIEŠPATS ir kaip gyvas tu, nepaliksiu
tavęs". Jiedu nuėjo į Jerichą. 5 Pranašų
mokiniai, buvę Jeriche, priėję prie Eli-
ziejaus, klausė: „Ar žinai, kad VIEŠPATS
paims nuo tavęs šiandien tavo šeimi-
ninką?" – „Taip, žinau. Tylėkite!" – at-
sakė jis.
6 Tada Elijas tarė jam: „Prašau pa-
silikti čia, nes VIEŠPATS pasiuntė
mane eiti prie Jordano". – „Kaip gyvas
VIEŠPATS ir kaip gyvas tu, – atsakė Eli-
ziejus, – nepaliksiu tavęs". Jiedu ėjo
toliau. 7 Juos sekė penkiasdešimt vyrų
iš pranašų mokinių. Jiedviem sustojus
prie Jordano, ir jie sustojo atokiau nuo
jų. 8 Elijas paėmė savo skraistę ir susu-
kęs ją sudavė per vandenį. Vanduo per-
siskyrė į dešinę ir kairę jiedviem pereiti
sausa žeme.
9 Jiems perėjus, Elijas tarė Eliziejui:
„Sakyk, ką galiu tau padaryti, kol nesu
nuo tavęs paimtas". – „Prašyčiau leis-
ti man *paveldėti tavo dvasios dvigu-
bai", – atsakė Eliziejus. 10 „Sunkaus da-
lyko prašai, – tarė Elijas. – Jeigu matysi
mane, kai būsiu nuo tavęs paimamas,
tau bus šitai suteikta, o jeigu nematysi,
tai nebus tau suteikta". 11 Jiems einant
toliau ir besikalbant, staiga juodu per-
skyrė ugnies vežimas ir ugningi žir-
gai. Elijas pakilo viesulu į dangų. 12 Tai
matydamas, Eliziejus sušuko: *„Tėve,
tėve! Tu, Izraelio kovos vežimai ir raiti-
ja!" Nebematydamas jo, jis griebė savo
drabužius ir perplėšė į dvi dalis.

Eliziejus – Elijo įpėdinis

13 Tada jis pakėlė nukritusią Elijo
skraistę ir sugrįžęs prie Jordano kran-
to sustojo. 14 Paėmęs nukritusią Elijo

2,9 *Įst 21,17*
2,12 *2 Kar 13,14*

skraistę, sudavė per vandenį tardamas:
„Kur VIEŠPATS, Elijo Dievas?" Ir jam su-
davus per vandenį, vanduo persiskyrė
į dešinę bei kairę, ir jis perėjo. [15] Prana-
šų mokiniai, buvę kitoje pusėje – Jeri-
che, tai pamatę, pareiškė: „Elijo dvasia
pasilieka su Eliziejumi!" Atėję jo pasi-
tikti, nusilenkė jam, puldami kniūbsti.
[16] „Štai, – jie tarė jam, – tavo tarnai turi
penkiasdešimt stiprių vyrų. Prašom
leisti jiems eiti ieškoti tavo šeiminin-
ko. Galbūt VIEŠPATIES dvasia pagavusi
jį numetė kur ant kalno ar į kokį slėnį".
– „Nesiųskite jų!" – atsakė jis. [17] Bet jie
tol primygtinai ragino, kol jis pasakė:
„Siųskite!" Tada jie išsiuntė penkias-
dešimt vyrų, kurie ieškojo Elijo tris
dienas, bet nerado. [18] Jiems sugrįžus
pas Eliziejų, jam tebesant Jeriche, jis
tarė jiems: „Argi nesakiau: 'Neikite'".
[19] Kartą miesto gyventojai Elizie-
jui nusiskundė: „Šis miestas – maloni
vieta gyventi, kaip viešpats pats matai,
bet vanduo blogas ir žemė nederlin-
ga". – [20] „Atneškite man naują dubenį,
– paliepė jis, – ir įberkite į jį druskos".
Jie atnešė. [21] Tada, nuėjęs prie vandens
šaltinio, jis subėrė druską ir tarė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš padarau šį van-
denį sveiką. Iš jo nekils daugiau nei
mirtis, nei netektis'". [22] Vanduo liko
sveikas iki šios dienos pagal Eliziejaus
ištartą žodį.
[23] Iš ten jis ėjo į Betelį. Jam einant
keliu, keletas paauglių išbėgo iš mies-
to ir ėmė iš jo tyčiotis, šūkaudami:
„Plikagalvi, nešdinkis! Plikagalvi, neš-
dinkis!" [24] Atsigręžęs jis pasižiūrėjo
ir prakeikė juos VIEŠPATIES vardu. Dvi
meškos, atėjusios iš miško, sudraskė
keturiasdešimt du paauglius. [25] Iš čia
jis leidosi į Karmelio kalną, o iš ten su-
grįžo į Samariją.

Karas su Moabu

3 Aštuonioliktais Judo karaliaus Juo-
zapato metais Ahabo sūnus Jeho-
ramas tapo Izraelio karaliumi Samari-
joje ir karaliavo dvylika metų. [2] Jis darė,
kas nedora VIEŠPATIES akyse, bet ne
tiek, kiek jo tėvas ir motina, nes paša-
lino akmeninį Baalo stulpą, kurį buvo
padaręs jo tėvas. [3] Nepaisant to, jis tvir-
tai laikėsi nuodėmės, į kurią Nebato
sūnus Jeroboamas buvo įvedęs Izraelį,
ir jos neatsisakė.
[4] Moabo karalius Meša buvo avių
augintojas. Izraelio karaliui jis duoda-
vo šimtą tūkstančių ėriukų ir šimto
tūkstančių avinų vilnos duoklę. [5] Bet,
Ahabui mirus, Moabo karalius suki-
lo prieš Izraelio karalių. [6] Tad karalius
Jehoramas nedelsdamas leidosi į žygį
iš Samarijos ir pašaukė prie ginklų visą
Izraelį. [7] Žygyje jis pasiuntė žodį Judo
karaliui Juozapatui: „Moabo karalius
sukilo prieš mane. Ar žygiuosi su ma-
nimi į mūšį su Moabu?" – „Žygiuosiu, –
atsakė šis, – darysiu, ką tu darai: mano
kariai – tavo kariai, mano arkliai – tavo
arkliai". [8] Dar jis paklausė: „Kuriuo ke-
liu žygiuosime?" Jehoramas atsakė:
„Keliu per Edomo tyrlaukius".
[9] Izraelio karalius, Judo karalius ir
Edomo karalius leidosi į žygį. Žygia-
vę septynias dienas, jie apėjo [Mirties
jūrą]. Kariuomenei ir jų gyvuliams pri-
trūko vandens. [10] Izraelio karalius ai-
manavo: „Deja! VIEŠPATS sušaukė šiuos
tris karalius tam, kad atiduotų Moa-
bui į rankas". [11] Bet Juozapatas klau-
sė: „Argi čia nėra VIEŠPATIES pranašo,
per kurį galėtume VIEŠPATIES pasiteir-
auti?" Vienas Izraelio karaliaus dva-
riškių atsakė: „Šafato sūnus Eliziejus
– tas, kuris pildavo vandenį Elijui ant
rankų – yra čia". – [12] „Jis turi VIEŠPATIES
žodį", – tarė Juozapatas. Tad pas Eli-
ziejų nuėjo ir Izraelio karalius, ir Juo-
zapatas, ir Edomo karalius. [13] Eliziejus
tarė Izraelio karaliui: „Ko tau reikia iš
manęs? Eik pas savo tėvo arba motinos
pranašus". Bet Izraelio karalius sakė:
„Nekalbėk taip, nes VIEŠPATS sušaukė
šiuos tris karalius tam, kad atiduotų
juos Moabui į rankas!" – [14] „Kaip gyvas

Galybių VIEŠPATS, kuriam tarnauju,
– atsakė Eliziejus, – jeigu negerbčiau
Judo karaliaus Juozapato, nei į tave
žiūrėčiau, nei tave pastebėčiau. [15] At-
veskite man arfininką".

Arfininkui grojant, Eliziejui atėjo
VIEŠPATIES galia, [16] ir jis tarė: „Taip kal-
bėjo VIEŠPATS: 'Šioje sausvagėje tebus
iškasta daug duobių'.* [17] Taip kalbėjo
VIEŠPATS: 'Nematysite nei vėjo, nei lie-
taus, tačiau upės vaga bus pilna van-
dens. Atsigersite ir jūs patys, ir jūsų
galvijai, ir nešuliniai gyvuliai'. [18] Tai
dar tik mažmožis VIEŠPATIES akyse,
nes jis atiduos jums į rankas Moabą.
[19] Nugalėsite visus įtvirtintus miestus
ir visus prabangius miestus, iškirsi-
te visus vaismedžius, užversite visus
vandens šaltinius ir primėtysite akme-
nų į derlingas dirvas". [20] Kitą dieną per
rytmetinę auką staiga pradėjo tekėti
vanduo iš Edomo pusės. Vanduo ap-
tvindė kraštą.

[21] Tuo tarpu visi moabitai buvo iš-
girdę, kad anie karaliai atžygiuoja su
jais kariauti. Visi pajėgūs prisisegti
kalaviją – nuo jauniausio iki seniau-
sio – buvo pašaukti ir stovėjo gretose
prie sienos. [22] Anksti rytą jiems suki-
lus ir saulei apšvietus vandens pavir-
šių, moabitams iš tolo vanduo atrodė
raudonas kaip kraujas. [23] „Tai kraujas!
– sakė jie. – Anie karaliai kovojo tarp
savęs ir išžudė vienas kitą. Prie grobio,
Moabai!"

[24] Bet jiems pasiekus Izraelio sto-
vyklą, izraelitai pakilo ir puolė mo-
abitus, o tie ėmė bėgti. Puldami mo-
abitus, izraelitai veržėsi priekin [25] ir
sunaikino miestus. Kiekvienas vyras
metė po akmenį į kiekvieną derlingą
lauką, kol jis pasidarė nusėtas akme-
nimis. Jie užvertė kiekvieną vandens
šaltinį ir nukirto visus vaismedžius.
Kir Hareseto akmeninės sienos tik tol
laikėsi, kol svaidytojai jo neapgulė ir
nepuolė. [26] Pamatęs, kad mūšis kryps-
ta jo nenaudai, Moabo karalius pasiė-
mė septynis šimtus kalavijais ginkluo-
tų vyrų ir bandė prasilaužti pro Edomo
karalių, bet jiems nepavyko. [27] Tada jis
paėmė savo pirmagimį sūnų, kuris tu-
rėjo būti jo įpėdinis, ir atnašavo jį kaip
deginamąją auką ant miesto sienos.
Toks didelis pyktis apėmė Izraelį, kad
jie nuo jo atsitraukė ir sugrįžo į savo
kraštą.

Eliziejaus stebuklai

4 Viena moteris, vieno pranašų
mokinių žmona, skundėsi Eli-
ziejui: „Mano vyras, tavo tarnas,
mirė. Tu žinai, kad tavo tarnas bijojo
VIEŠPATIES, tačiau dabar atėjo jo sko-
lintojas paimti mano dviejų vaikų sau
vergais". [2] Eliziejus tarė jai: „Kuo galiu
tau padėti? Pasakyk man, ką turi na-
mie?" – „Tavo tarnaitė namie neturi
nieko kito, tik ąsotį aliejaus", – atsakė
ji. [3] „Nueik, – tarė jis, – ir pasiskolink
indų iš visų savo kaimynų – tuščių
indų – kiek tik gali. [4] Tada sugrįžk ir
užsidaryk duris. Kai tu ir tavo vaikai
būsite viduje, pilk [aliejų] į visus tuos
indus ir kiekvieną, kuris bus pripiltas,
statyk į šalį".

[5] Ji nuėjo ir įėjusi su vaikais į vidų
užsidarė duris. Jie padavinėjo jai in-
dus, o ji pylė. [6] Kai indai buvo pilni, tarė
savo sūnui: „Atnešk kitą indą". – „Dau-
giau indų nebėra", – atsakė jis. Ir alie-
jus liovėsi bėgęs. [7] Nuėjusi papasakojo
Dievo vyrui, ir jis tarė: „Eik, parduok
aliejų ir apmokėk skolas. O iš to, kas
liks, tu ir tavo vaikai galite gyventi".

[8] Vieną dieną Eliziejus ėjo per Šune-
mą. Ten gyvenanti žymi moteris pri-
mygtinai kvietė pas save pietų. Po to,
kai tik jis eidavo tuo keliu, užeidavo ten
pietų. [9] Kartą ji tarė savo vyrui: „Žiū-
rėk, aš esu tikra, kad jis šventas Dievo
vyras. Kadangi jis nuolat praeina mūsų
keliu, [10] įrenkime jam ant stogo mažą
kambarį su sienomis, pastatykime ten

3,16 Arba: „Ši upės vaga bus pilna tvenkinių".

lovą, stalą, krėslą ir žibintą, kad galėtų
apsistoti, kai tik pas mus užeis".
11 Vieną dieną ten užėjęs, jis palypė-
jo į tą kambarį ir atsigulė. 12 Savo tarnui
Gehaziui Eliziejus tarė: „Pašauk tą šu-
nemietę". Jis pašaukė ją, ir jai atsistojus
prieš Eliziejų, 13 šis tarė Gehaziui: „Pra-
šau jai sakyti: 'Štai dėl mūsų tu pakėlei
tiek daug vargo. Ką galime dėl tavęs pa-
daryti? Gal nori, kad pasakytume gerą
žodį karaliui tavo labui ar kariuome-
nės vadui?'" Ji atsakė: „Aš gyvenu tarp
savo žmonių".
14 „Tad ką galima dėl jos padaryti?"
– klausė jis. Gehazis atsakė: „Na, ji ne-
turi sūnaus, o jos vyras senas". – 15 „Pa-
šauk ją", – tarė Eliziejus. Tarnui ją pa-
šaukus, ji atsistojo prie durų. 16 „Šiuo
laiku kitais metais, – tarė jis, – glamo-
nėsi sūnų". Ji atsakė: „Prašyčiau, mano
viešpatie, Dievo vyre, neapgaudinėti
savo tarnaitės".
17 Moteris tapo nėščia ir pagimdė
sūnų tuo pačiu laiku kitais metais, kaip
Eliziejus buvo pažadėjęs.
18 Vaikas paaugo. Vieną dieną jis
nuėjo pas tėvą tarp pjovėjų. 19 Ūmai
jis ėmė tėvui skųstis: „Ak, mano gal-
va, mano galva!" Tėvas paliepė tarnui:
„Parnešk jį motinai". 20 Paėmęs tarnas
parnešė jį pas motiną. Vaikas buvo su
ja iki vidudienio ir numirė ant jos ke-
lių. 21 Užnešusi laiptais į viršų, ji pa-
guldė jį ant Dievo vyro lovos, uždarė
duris, paliko jį viduje ir išėjo. 22 Tada
pasišaukė savo vyrą, tardama: „Pra-
šau atsiųsti man tarną su asile. Turiu
skubiai nukakti pas Dievo vyrą ir su-
grįžti". 23 Jis klausė: „Kodėl šiandien
pas jį eini? Juk nei jaunatis, nei šabas".
Ji tarė: „Lik sveikas!" 24 Pabalnojus jai
asilę, ji tarė savo tarnui: „Varyk pir-
myn gyvulį! Nelėtink dėl manęs, ne-
bent aš tau pasakysiu!" 25 Ji leidosi į
kelionę ir atvyko pas Dievo vyrą ant
Karmelio kalno.
Pamatęs iš tolo ją atjojant, Dievo
vyras tarė savo tarnui Gehaziui: „Žiū-
rėk, šunemietė čia! 26 Nubėk tuojau jos
pasitikti ir paklausk: 'Kaip tau seka-
si? Kaip sekasi tavo vyrui? Kaip sekasi
tavo vaikui?'" Ji atsakė: „Gerai!" 27 Bet
kai atėjo prie Dievo vyro ant Karme-
lio kalno, apkabino jam kojas. Geha-
zis priėjo nustumti jos į šalį, bet Die-
vo vyras tarė: „Netrukdyk jai, nes ji
kenčia kartų sielvartą. Nuo manęs tai
VIEŠPATS paslėpė ir nepasakė". 28 Tada
ji prakalbo: „Argi aš prašiau iš savo
viešpaties sūnaus? Argi aš nesakiau:
'Neapgaudinėk manęs!'"
29 Jis tarė Gehaziui: „Susijuosk dra-
bužius per juosmenį, paimk į ranką
mano lazdą ir eik. Jeigu ką nors sutik-
si, nesisveikink, ir jeigu kas nors tave
sveikins, neatsakyk*. Uždėk mano laz-
dą berniukui ant veido". 30 Bet berniu-
ko motina tarė: „Kaip gyvas VIEŠPATS ir
kaip gyvas tu, be tavęs aš neisiu". Tad
jis pakilo ir ėjo paskui ją.
31 Nuėjęs pirma jų, Gehazis uždėjo
lazdą berniukui ant veido, bet nebuvo
nei jokio garso, nei jokio gyvybės ženk-
lo. Jis sugrįžo jo pasitikti ir pasakyti:
„Berniukas neatsibudo". 32 Eliziejus
atėjo į namus. Žiūri, ant jo lovos guli
berniukas – negyvas. 33 Įėjęs uždarė
duris ir palikęs abu už durų meldėsi
VIEŠPAČIUI. 34 Po to įlipo į lovą ir gulė
ant vaiko. Jis priglaudė savo burną prie
jo burnos, savo akis prie jo akių ir savo
rankas uždėjo ant jo rankų. Eliziejui
gulint išsitiesus ant jo, vaiko kūnas
sušilo. 35 Jis nulipo, perėjo kartą sker-
sai išilgai kambario, paskui vėl įlipo ir
išsitiesė ant jo. Tada berniukas nusi-
čiaudėjo septynis kartus ir atvėrė akis.
36 Eliziejus pasišaukė Gehazį ir tarė:
„Pašauk šunemietę". Šis pašaukė ją.
Jai atėjus pas Eliziejų, jis tarė: „Pasiimk
savo sūnų". 37 Priėjusi ji puolė jam prie
kojų, nusilenkdama iki žemės. Tada
pasiėmė savo sūnų ir išėjo.

4,29 T. y. negaišk laiko ilgai pasisveikinimo ceremonijai.

38 Eliziejui sugrįžus į Gilgalą, kraš-
te buvo badas. Pranašų būriui sėdint
prieš Eliziejų, jis tarė savo tarnui: „Už-
kaisk didįjį puodą ir išvirk kokio nors
viralo pranašų būriui“. 39 Vienas jų
nuėjo į laukus parinkti žolių. Užtikęs
laukinį vijoklį, priskynė pilną skraistę
jo vaisių. Parėjęs supjaustė juos į vi-
ralo puodą, nes nežinojo, kas tai yra.
40 Viralo įpylė vyrams valgyti. Bet vos
paragavę viralo jie ėmė šaukti: „O Die-
vo vyre, puode mirtis!“ Viralo jie ne-
galėjo valgyti. 41 Tada Eliziejus tarė:
„Atneškite miltų“. Jis subėrė juos į
puodą, tardamas: „Pilk žmonėms, te-
valgo“. Puode nebebuvo nieko kenks-
mingo.

42 Vienas vyras atėjo iš Baal Šališos
ir atnešė Dievo vyrui duonos iš pir-
mienų – dvidešimt miežinės duonos
kepalų ir šviežių javų varpų savo mai-
še. „Duok jos žmonėms, – tarė Elizie-
jus, – tevalgo“. 43 Bet jo tarnas atsakė:
„Kaipgi galiu ją padalyti šimtui žmo-
nių?“ Eliziejus pakartojo: „Duok jos
žmonėms, tevalgo, nes taip kalbėjo
VIEŠPATS: ‘Jie privalgys, ir dar liks’“.
44 Jis duoną išdalijo, jie privalgė, ir dar
liko pagal VIEŠPATIES žodį.

5 *Aramo karaliaus kariuomenės
vadas Naamanas buvo svarbus
vyras savo valdovui ir labai jo vertina-
mas, nes VIEŠPATS per jį buvo suteikęs
Aramui pergalę. Bet vyras, nors ir dide-
lis galiūnas, kentėjo nuo raupsų. 2 Kar-
tą per vieną antpuolį aramėjai paėmė
iš Izraelio į nelaisvę jauną mergaitę,
ir ji tapo Naamano žmonos tarnaite.
3 „Kad nueitų mano šeimininkas Sa-
marijon pas pranašą, – kalbėjo ji savo
šeimininkei, – jis išgydytų jo raupsus“.
4 Tad Naamanas nuėjo pas savo valdo-
vą ir papasakojo, ką mergaitė iš Izraelio
buvo sakiusi. 5 „Keliauk, – tarė Aramo
karalius, – aš pasiųsiu kartu laišką Iz-
raelio karaliui“.

Pasiėmęs dešimt sidabro talentų,
šešis tūkstančius aukso šekelių ir de-
šimt drabužių pamainų, Naamanas
leidosi į kelionę. 6 Izraelio karaliui jis
nunešė šitokio turinio laišką: „Kai šis
laiškas pasieks tave, žinok, kad pa-
siunčiau pas tave savo tarną Naama-
ną, kad išgydytumei jį nuo raupsų“.
7 Perskaitęs tą laišką, Izraelio karalius
persiplėšė drabužius ir sušuko: „Argi
aš Dievas, kuris skiria mirtį ir duoda
gyvybę, kad šis bičiulis siunčia man
žodį išgydyti žmogų nuo raupsų? Su-
praskite! Patys galite matyti, kad jis
ieško priekabių“.

8 Bet išgirdęs, kad Izraelio karalius
persiplėšė drabužius, Dievo vyras Eli-
ziejus pasiuntė jam žodį: „Kodėl per-
siplėšei drabužius? Teateina jis pas
mane ir sužinos, kad yra pranašas Iz-
raelyje“. 9 Tad Naamanas atvyko su
savo žirgais bei vežimais ir sustojo prie
Eliziejaus namų durų. 10 Eliziejus nu-
siuntė pasiuntinį jam pasakyti: „Eik ir
nusimaudyk Jordano upėje septynis
kartus; tavo kūnas išgis, ir tu būsi šva-
rus“. 11 Bet Naamanas pyktelėjo ir nu-
ėjo sau. „Aš maniau, – tarė, – kad jis
tikrai išeis pas mane, atsistos, šauksis
VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, pamo-
juos ranka virš tos vietos ir išgydys nuo
raupsų! 12 Argi Damasko upės – Abana
ir Parparas – nėra geresnės už visus
Izraelio vandenis? Nejau negalėčiau
jose nusimaudyti ir būti švarus?“ Įtū-
žęs jis apsisuko ir nuėjo. 13 Bet tarnai,
priėję prie jo, kalbėjo: „Tėve, – sakė jie,
– jei pranašas būtų įsakęs tau ką nors
nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei
to daręs? Juo labiau, kad jis tau pasakė:
‘Nusimaudyk ir būsi švarus?’“ 14 Tad jis
nukeliavo ir pasinėrė septynis kartus
Jordano upėje pagal Dievo vyro žodį;
jo kūnas tapo kaip mažo berniuko, ir
jis pasidarė švarus.

15 Tada, sugrįžęs pas Dievo vyrą su
visa savo palyda, jis atsistojo priešais
Eliziejų ir tarė: „Dabar žinau, kad nėra

5,1-14 Lk 4,27

Dievo visoje žemėje, išskyrus Izraelį. Tad prašyčiau priimti dovaną iš savo tarno“. 16 Bet Eliziejus atsakė: „Kaip gyvas VIEŠPATS, kuriam tarnauju, aš neimsiu!“ Jis primygtinai ragino jį priimti, bet šis atsisakinėjo. 17 Tada Naamanas tarė: „Jeigu ne, tai prašyčiau man, tavo tarnui, duoti žemės, kiek gali panešti du mulai, nes tavo tarnas niekada daugiau nebedarys deginamosios aukos ir nebeatnašaus aukos jokiam kitam dievui, išskyrus VIEŠPATĮ. 18 Bet VIEŠPATS teatleidžia tavo tarnui šiuo atveju: kai mano valdovas įeina, remdamasis ant mano rankos, į Rimono šventyklą ten jo pagarbinti žemai nusilenkdamas, tada ir aš Rimono šventykloje turiu žemai nusilenkti. Teatleidžia VIEŠPATS tavo tarnui šiuo atveju“. 19 Eliziejus tarė jam: „Eik ramybėje“.

Bet Naamanui dar netoli nukeliavus, 20 Dievo vyro Eliziejaus tarnas Gehazis pasakė sau: „Štai mano šeimininkas paleido tą aramėją Naamaną neimdamas, ką jis buvo atnešęs! Kaip gyvas VIEŠPATS, bėgsiu jam iš paskos ir šį tą paimsiu“. 21 Gehazis nuskubėjo paskui Naamaną. Pamatęs jį bėgantį iš paskos, Naamanas iššoko iš vežimo jo pasitikti ir tarė: „Ar viskas gerai?“ – 22 „Taip, – atsakė Gehazis, – bet mano šeimininkas pasiuntė mane tau pasakyti: ‘Du pranašų būrio mokiniai ką tik atėjo pas mane iš Efraimo aukštumų. Prašyčiau duoti jiems vieną sidabro talentą ir dvi drabužių pamainas’“. – 23 „Prašau paimti du talentus!“ – tarė Naamanas ir įtikinėjo jį. Įvyniojęs du sidabro talentus į du maišus kartu su dviem drabužių pamainomis, jis padavė juos nešti dviem savo tarnams. Jie nešė juos, eidami pirma Gehazio. 24 Atėjęs prie tvirtovės, jis paėmė iš jų maišus ir pasidėjo namuose. Tada paleido vyrus, ir jie nuėjo savo keliu.

25 Įėjęs į vidų, jis atsistojo priešais savo šeimininką. Eliziejus paklausė: „Kur buvai, Gehazi?“ Jis atsakė: „Tavo tarnas niekur nebuvo išėjęs“. 26 Tada Eliziejus tarė jam: „Argi aš nebuvau su tavimi dvasiškai, kai išlipo vyras iš vežimo tavęs pasitikti? Argi dabar metas imti pinigus ir drabužius, alyvmedžių sodus ir vynuogynus, avis ir jaučius, vergus ir verges? 27 Todėl Naamano raupsai amžinai prilips tau ir tavo palikuonims“. Ir Gehazis nuėjo raupsuotas kaip sniegas.

6 Kartą pranašų mokiniai Eliziejui tarė: „Žiūrėk, vieta, kurioje gyvename tavo akivaizdoje, mums per ankšta. 2 Prašom leisti mums nueiti prie Jordano, kiekvienam paimti ten po rąstą ir statytis sau vietą gyventi“. – „Eikite“, – atsakė jis. 3 Tada vienas jų tarė: „Prašytume, kad eitum kartu su savo tarnais“. – „Taip, eisiu“, – atsakė jis ir 4 palydėjo juos. Atėję prie Jordano, jie kirto medžius. 5 Vienam kertant rąstą, geležinis kirvis nusmuko į vandenį. Jis sušuko: „Ak, viešpatie! Jis buvo skolintas“. – 6 „Kur įkrito?“ – paklausė Dievo vyras. Jis parodė jam tą vietą. Nusikirtęs lazdą, įmerkė ten į vandenį ir iškėlė geležį į paviršių. 7 „Paimk“, – tarė Eliziejus. Jis ištiesė ranką ir paėmė.

8 Aramo karalius per karą su Izraeliu tardavosi su savo pareigūnais. „Mes statysimės stovyklą tokioje ir tokioje vietoje“, – sakydavo jis. 9 Bet Dievo vyras perduodavo žinią Izraelio karaliui: „Saugokis! Neik pro tą vietą, nes aramėjai ten turi stovyklą“. 10 Tad Izraelio karalius duodavo žinią tai vietai, apie kurią jam buvo sakęs Dievo vyras. Ne kartą jis tokią vietą įspėjo, ir jie būdavo budrūs.

11 Todėl Aramo karalius, apimtas didelio nerimo, sušaukė savo pareigūnus ir tarė jiems: „Sakykite man! Kas iš mūsų yra Izraelio karaliaus pusėje?“ – 12 „Nė vienas, mano viešpatie karaliau, – tarė vienas pareigūnų, – Eliziejus, tas Izraelio pranašas, pasako Izraelio

karaliui net žodžius, kuriuos tu ištari
savo miegamajame". – [13] „Eikite ir suži-
nokite, kur jis, – paliepė jis, – kad galė-
čiau pasiųsti vyrus jį suimti". Jam buvo
pranešta: „Eliziejus yra Dotane". [14] Ten
jis išsiuntė raitelius bei kovos vežimus
ir dideles pajėgas. Nužygiavę nakčia,
jie apsupo miestą.

[15] Anksti rytą atsikėlęs Dievo
vyro tarnas išėjo ir žiūri: kariuome-
nė su raiteliais ir kovos vežimais vi-
sur aplink miestą. „Ak, šeimininke, –
klausė jo tarnas, – ką darysime?" [16] Jis
atsakė: „Nebijok, nes mūsų pusėje yra
daugiau negu jų pusėje". [17] Tada Eli-
ziejus meldėsi, tardamas: „O Viešpa-
tie, atmerk jam akis, kad pamatytų!"
VIEŠPATS atmerkė tarnui akis, ir jis
matė, kad kalvos visur aplink Elizie-
jų pilnos raitelių ir ugninių vežimų.
[18] Aramėjams lipant nuo kalvų prieš
jį, Eliziejus meldėsi VIEŠPAČIUI, tar-
damas: „Maldauju, ištik šiuos žmo-
nes apakinančia šviesa". Ir jis ištiko
juos apakinančia šviesa, kaip Eliziejus
buvo prašęs.

[19] Eliziejus tarė jiems: „Tai ne tas ke-
lias, tai ne tas miestas. Eikite paskui
mane, aš nuvesiu jus pas vyrą, kurio
ieškote". Ir jis vedė juos į Samariją.

[20] Vos jiems įėjus į Samariją, Eli-
ziejus tarė: „O VIEŠPATIE, atmerk
akis šiems vyrams, kad jie matytų".
VIEŠPATS atmerkė jiems akis, ir jie
pamatė atsidūrę Samarijos viduje.
[21] O Izraelio karalius, pamatęs juos, Eli-
ziejaus klausė: „Tėve, ar man juos už-
mušti? Ar man juos užmušti?" – [22] „Ne,
neužmušk, – atsakė jis. – Nejaugi savo
kalaviju ir lanku paėmei tuos, kuriuos
nori užmušti? Verčiau duok jiems duo-
nos ir vandens. Tepavalgo ir teatsige-
ria, o po to tegrįžta pas savo valdovą".
[23] Taigi jis suruošė jiems dosnias vaišes
ir jiems pavalgius ir atsigėrus paleido
juos, o jie sugrįžo pas savo valdovą.
Aramėjų gaujos daugiau nebėjo į Izra-
elio kraštą.

Samarijos apgula

[24] Praėjus šiek tiek laiko, Aramo kara-
lius Ben Hadadas pašaukė prie ginklų
visą savo kariuomenę ir nužygiavęs į
Samariją apgulė ją. [25] Kadangi apgula
užsitęsė, Samarijoje kilo toks nuožmus
badas, kad asilo galva buvo parduoda-
ma už aštuoniasdešimt sidabro šeke-
lių, o ketvirtis kabo balandžio išmatų
– už penkis sidabro šekelius. [26] Kartą,
karaliui vaikščiojant ant miesto sienos,
viena moteris sušuko jam: „Gelbėk,
mano viešpatie karaliau!" – [27] „Nepra-
šyk manęs! – atkirto jis. – VIEŠPATS tau
tepadeda! Iš kurgi aš galiu tau pagalbos
imti? Nuo klojimo aslos ar iš vynuogių
spaudyklos?" [28] Vis dėlto karalius jos
paklausė: „O kas tave slegia?" Ji atsakė:
„Moteris man sakė: 'Duok savo sūnų.
Šiandien jį suvalgysime, o rytoj valgysi-
me mano sūnų'. [29] Taigi išvirėme mano
sūnų ir suvalgėme. Kitą dieną aš jai sa-
kiau: 'Duok savo sūnų, *ir suvalgykime
jį'. Bet ji savo sūnų paslėpė". [30] Išgirdęs
moters žodžius, karalius persiplėšė
drabužius. Kadangi jis vaikščiojo ant
miesto sienos, žmonės galėjo matyti,
kad jis vilkėjo ašutinę ant kūno po dra-
bužiu. [31] Jis sušuko: „Tai tepadaro man
Dievas ir dar teprideda, jeigu šiandien
Šafato sūnaus Eliziejaus galva pasiliks
jam ant pečių!" [32] Karalius išsiuntė vie-
ną savo vyrų.

Tuo tarpu Eliziejus sėdėjo savo na-
muose, ir seniūnai sėdėjo drauge su
juo. Dar pasiuntiniui neatėjus, Elizie-
jus seniūnams tarė: „Ar nematote, kad
tas žmogžudys pasiuntė žmogų man
galvos nukirsti? Tad žiūrėkite, kad pa-
siuntiniui atėjus, uždarytumėte duris
ir laikytumėte uždarytas. Argi negir-
dėti jo šeimininko kojų žingsnių jam
už nugaros?" [33] Dar jam su jais tebesi-
kalbant, karalius atėjo pas jį ir tarė: „Iš
VIEŠPATIES ši nelaimė! Tad ko daugiau
aš galiu tikėtis iš VIEŠPATIES?"

6,29 * Įst 28,57

7 Bet Eliziejus tarė: „Klausykitės
VIEŠPATIES žodžio! Taip kalbė-
jo VIEŠPATS: 'Rytoj šiuo laiku geriausių
miltų saikas bus parduodamas už še-
kelį, o miežių – du saikai už šekelį prie
Samarijos vartų'". 2 Tada pareigūnas,
ant kurio rankos karalius rėmėsi, atsa-
kė Dievo vyrui: „Net jeigu VIEŠPATS ir
langus danguje atvertų, argi tai galėtų
įvykti?" Bet jis atkirto: „Savo akimis tai
matysi, bet nevalgysi".
3 Už miesto vartų buvo keturi raup-
suoti vyrai. Jie tarėsi: „Kam gi turime,
mirties laukdami, čia sėdėti? 4 Jeigu
nutarsime eiti į miestą, turėsime ten
mirti, nes mieste siaučia badas. O jei-
gu čia sėdėsime, irgi turėsime mirti.
Tad imkime ir perbėkime į aramėjų
stovyklą. Jeigu jie pasigailės mūsų,
būsime gyvi, o jeigu užmuš, mirsime".
5 Temstant jie iškeliavo į aramėjų sto-
vyklą. Atėję į aramėjų stovyklos pa-
kraštį, žiūri: nėra nė vieno žmogaus!
6 Mat VIEŠPATS buvo padaręs, kad ara-
mėjų kariuomenė girdėtų kovos ve-
žimų ir raitelių bildesį – ūžesį milži-
niškos kariuomenės. Jie sakė vieni
kitiems: „Štai Izraelio karalius pasi-
samdė hetitų karalius ir Egipto kara-
lius su mumis kovoti!" 7 Tad temstant
jie skubiai leidosi į kojas, palikę pa-
lapines, arklius bei asilus – visą sto-
vyklą, kaip buvo, ir bėgo, gelbėdami
savo gyvastį.
8 Atėję į stovyklos pakraštį, anie
raupsuotieji įėjo į vieną palapinę, val-
gė ir gėrė. Paskui išnešę iš jos sida-
brą, auksą ir drabužius paslėpė. Vėl
sugrįžę, įėjo į kitą palapinę, išnešė
iš jos daiktus ir paslėpė. 9 Tada sakė
vienas kitam: „Negerai elgiamės. Ši
diena – geros naujienos diena. Jeigu
tylėsime ir lauksime ryto šviesos, už-
sitrauksime kaltę. Eikime ir praneški-
me karaliaus rūmams". 10 Tad jie nuėję
pasišaukė miesto vartininkus ir papa-
sakojo: „Mes buvome nuėję į aramė-
jų stovyklą. Žiūrime, ten nematyti ir
negirdėti jokio žmogaus. Nieko nėra,
išskyrus pririštus arklius bei asilus ir
paliktas palapines". 11 Tada miesto var-
tininkai tai paskelbė, ir žinia buvo per-
duota karaliaus rūmams. 12 Nors buvo
naktis, karalius atsikėlė. Savo dvariš-
kiams jis kalbėjo: „Pasakysiu jums, ką
aramėjai yra paruošę prieš mus. Žino-
dami, kad kenčiame badą, jie išėjo iš
stovyklos ir pasislėpė laukuose, ma-
nydami: 'Kai jie išeis iš miesto, gyvus
juos paimsime ir į jų miestą įžengsi-
me'". 13 Tačiau vienas dvariškių pasiū-
lė: „Tepaima vyrai penketą iš likusių
mieste arklių, nes čia likusieji vis vien
patirs likimą visos Izraelio daugybės,
kuri jau yra žuvusi. Pasiųskime juos ir
ištirkime".
14 Paruošus du kovos vežimus ir
arklius, karalius išsiuntė juos pas-
kui aramėjų kariuomenę, tardamas:
„Leiskitės į žygį ir ištirkite!" 15 Jie sekė
paskui aramėjus iki pat Jordano. Žiū-
ri, visas kelias pilnas drabužių ir daik-
tų, kuriuos aramėjai skubėdami buvo
išmėtę. Pasiuntiniams sugrįžus ir pa-
pasakojus karaliui, 16 žmonės išėjo ir
apiplėšė aramėjų stovyklą. Taigi ge-
riausių miltų saikas buvo parduoda-
mas už šekelį, o miežių – du saikai už
šekelį, kaip VIEŠPATS buvo sakęs. 17 Pa-
reigūną, ant kurio rankos rėmėsi, ka-
ralius buvo paskyręs vadu prie miesto
vartų. Minia jį sumindžiojo vartuose,
kaip buvo pasakęs Dievo vyras, kai
karalius buvo pas jį nuėjęs. 18 Mat kai
Dievo vyras karaliui sakė: „Du miežių
saikai bus parduodami už šekelį, o ge-
riausių miltų saikas – už šekelį maž-
daug šiuo laiku rytoj prie Samarijos
vartų", – 19 pareigūnas Dievo vyrui at-
sakė, tardamas: „Net jeigu VIEŠPATS ir
langus danguje atvertų, argi tai galė-
tų įvykti?" O Eliziejus buvo atkirtęs:
„Savo akimis tai matysi, bet nevalgy-
si!" 20 Taip jam iš tikrųjų ir atsitiko.
Žmonės jį sumindžiojo vartuose, ir jis
mirė.

Šunemietės turto grąžinimas

8 *Moteriai, kurios sūnų buvo atgai-
vinęs, Eliziejus kartą pasakė: „Pa-
siruošk! Keliauk su savo šeima ir ap-
sigyvenk kur nors kitur, nes VIEŠPATS
paskelbė kraštui septynerių metų
badą“. 2 Moteris pasiruošė ir darė, kaip
Dievo vyras buvo sakęs. Iškeliavo su
savo šeima ir gyveno filistinų krašte
septynerius metus. 3 Pasibaigus sep-
tyneriems metams, moteris sugrįžo iš
filistinų krašto ir atėjo pas karalių rei-
kalauti savo namų ir lauko. 4 O karalius
kalbėjosi su Dievo vyro tarnu Geha-
ziu. Jis sakė: „Prašau man papasakoti
apie visus Eliziejaus atliktus nuosta-
bius darbus“. 5 Jam pasakojant kara-
liui, kaip Eliziejus sugrąžino mirusiam
gyvastį, žiūri, ta moteris, kurios sūnų
Eliziejus buvo atgaivinęs, reikalauja iš
karaliaus savo namų ir lauko. „Mano
viešpatie karaliau, – tarė Gehazis, – čia
ta moteris, ir štai jos sūnus, kurį Elizie-
jus atgaivino“. 6 Karalius moterį klausi-
nėjo, ir ji papasakojo jam. Tad karalius
paskyrė vieną pareigūną, tardamas:
„Sugrąžink jai visą jos nuosavybę ir vi-
sas pajamas iš ūkio nuo to laiko, kai ji
paliko kraštą, iki dabar“.

Eliziejus Damaske

7 Eliziejus nuvyko į Damaską tuo metu,
kai Aramo karalius Ben Hadadas sirgo.
Kai jam buvo pranešta: „Dievo vyras
atėjo“, 8 karalius tarė Hazaeliui: „Pasi-
imk dovaną ir nueik Dievo vyro pasi-
tikti. Pasiteirauk VIEŠPATIES per jį, ar aš
iš šios ligos išgysiu“. 9 Tad Hazaelis, pa-
siėmęs kaip dovaną visokių Damasko
gėrybių, kiek keturiasdešimt kupranu-
garių galėjo panešti, nuėjo jo pasitikti.
Atėjęs ir atsistojęs prieš jį, tarė: „Tavo
sūnus Aramo karalius Ben Hadadas
atsiuntė mane pas tave, tardamas: ‘Ar
pagysiu iš šios ligos?’“ 10 Eliziejus jam
tarė: „Eik ir pasakyk: ‘Tu tikrai pagy-
si’. Tačiau VIEŠPATS yra man apreiškęs,
kad jis tikrai mirs“. 11 Įbedęs akis, Eli-
ziejus įdėmiai žiūrėjo į jį, kol tam pa-
sidarė nesmagu. Tada Dievo vyras pra-
virko. 12 „Kodėl mano viešpats verkia?“
– paklausė Hazaelis. „Verkiu, – atsakė
jis, – nes žinau, kokią žalą padarysi iz-
raelitams: sudeginsi jų tvirtoves, iššu-
dysi kalaviju jaunus vyrus, ištaškysi
mažylius ir perskrosi nėščias mote-
ris“. 13 „Bet, – klausė Hazaelis, – kaip
gali tavo tarnas, toks šuva kaip aš, taip
padaryti?“ Eliziejus atsakė: *„Tave
VIEŠPATS man parodė Aramo karaliu-
mi“.
14 Hazaelis paliko Eliziejų ir parėjo
pas savo valdovą Ben Hadadą. „Ką pa-
sakė Eliziejus?“ – klausė Ben Hadadas.
Jis atsakė: „Jis pasakė, kad tu tikrai pa-
gysi“. 15 Bet kitą dieną Hazaelis paėmė
antklodę ir sumirkęs ją vandeniu už-
klojo karaliui ant veido. Taip Ben Ha-
dadas mirė, o vietoj jo karaliumi tapo
Hazaelis.

Jehoramas – Judo karalius

16 Penktais Izraelio karaliaus Ahabo
sūnaus Jehoramo metais – Juozapatas
buvo buvęs Judo karaliumi – pradė-
jo karaliauti Judo karaliaus Juozapato
sūnus Jehoramas. 17 Jis buvo trisdešimt
dvejų metų, kai tapo karaliumi, ir ka-
raliavo Jeruzalėje aštuonerius metus.
18 Jis ėjo Izraelio karalių keliais, kaip
buvo darę Ahabo namai, nes Ahabo
duktė buvo jo žmona. Jis darė, kas ne-
dora VIEŠPATIES akyse. 19 Tačiau sunai-
kinti Judo VIEŠPATS nenorėjo dėl savo
tarno Dovydo, kadangi *buvo pažadė-
jęs amžinai išlaikyti žiburį jam ir jo pa-
likuonims.
20 Jo dienomis *Edomas pakė-
lė maištą prieš Judo valdžią ir pasi-
skyrė sau karalių. 21 Tada Jehoramas

8,1 *2 Kar 4,8-37*

8,13 *1 Kar 19,15*

8,19 *1 Kar 11,36*

8,20 *Pr 27,40*

persikėlė į Cayrą su visais savo kovos
vežimais. Pakilęs nakčia į žygį, jis puo-
lė jį apsupusius edomitus ir kovos ve-
žimų vadus. Bet jo kariuomenė pabėgo
į savo namus. 22 Iki šios dienos Edomas
maištavo prieš Judo valdžią. Ir Libna
sukilo tuo pačiu metu.
23 O kiti Jehoramo darbai – visa, ką
jis padarė – argi nėra aprašyti Judo
karalių metraščiuose? 24 Jehoramas
užmigo su savo protėviais ir buvo pa-
laidotas su savo protėviais Dovydo
mieste. Vietoj jo karaliumi tapo jo sū-
nus Ahazijas.

Ahazijas – Judo karalius

25 Dvyliktais Izraelio karaliaus Ahabo
sūnaus Jehoramo metais karaliumi
tapo Judo karaliaus Jehoramo sūnus
Ahazijas. 26 Ahazijas buvo dvidešimt
dvejų metų, kai pradėjo karaliauti, ir
karaliavo Jeruzalėje vienerius metus.
Jo motina, vardu Atalija, buvo Izraelio
karaliaus Omrio dukraitė. 27 Ir Ahazijas
ėjo Ahabo namų keliu, darydamas, kas
nedora VIEŠPATIES akyse, kaip Ahabo
namai buvo elgęsi, nes jis buvo Ahabo
namų žentas.
28 Jis žygiavo su Ahabo sūnumi Je-
horamu į mūšį su Aramo karaliumi
Hazaeliu prie Ramot Gileado, bet ara-
mėjai nugalėjo Jehoramą. 29 Karalius
Jehoramas pasitraukė į Jezreelį gydytis
žaizdų, kuriomis kovojant prieš Ara-
mo Hazaelį prie Ramos aramėjai buvo
jį ištikę. Judo karalius Jehoramo sūnus
Ahazijas nuvyko į Jezreelį aplankyti
Ahabo sūnaus Jehoramo, nes tas buvo
sužeistas.

Jehuvas – Izraelio karalius

9 Tada pranašas Eliziejus, pasišau-
kęs vieną iš pranašų mokinių,
tarė: „Pasiruošk kelionei! Pasiimk alie-
jaus ąsotį ir eik į Ramot Gileadą. 2 Ten
nuėjęs, surask Nimšio sūnaus Juoza-
pato sūnų Jehuvą. Įėjęs liepk jam at-
sikelti ir palikti savo bičiulius ir nusi-
vesk į nuošalų kambarį. 3 Paėmęs ąsotį
aliejaus, išpilk jam ant galvos, tarda-
mas: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: ‹Aš pate-
pu tave Izraelio karaliumi›'. Po to, ati-
daręs duris, bėk! Nedelsk!“ 4 Jaunuolis,
pranašo tarnas, iškeliavo į Ramot Gi-
leadą. 5 Atėjęs žiūri, kad kariuome-
nės vadai tariasi. Jis tarė: „Vade, turiu
tau žinią!“ – „Kuriam iš mūsų?“ – pa-
klausė Jehuvas. „Tau, vade“. 6 Jehuvas
atsikėlė ir įėjo į vidų. Jaunuolis išpy-
lė aliejų jam ant galvos ir tarė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: *'Aš
patepu tave VIEŠPATIES tautos Izraelio
karaliumi. 7 Tu sunaikinsi savo valdovo
Ahabo namus. Taip aš atkeršysiu Jeza-
belei už savo tarnų pranašų ir už visų
VIEŠPATIES tarnų kraują. 8 Visi Ahabo
namai žus. Aš atkirsiu nuo Ahabo vi-
sus vyriškius – vergus ir laisvus – Iz-
raelyje. 9 Su Ahabo namais elgsiuosi,
kaip pasielgiau su Nebato sūnaus Jero-
boamo namais ir su Ahijos sūnaus Ba-
šos namais. 10 *Šunys ės Jezabelę Jezre-
elio laukuose, nebus kam palaidoti'“.
Tada, atidaręs duris, jis pabėgo.
11 Jehuvui sugrįžus pas savo valdo-
vo pareigūnus, šie klausinėjo: „Ar vis-
kas gerai? Ko tas kvaiša buvo atėjęs
pas tave?“ Jis tarė jiems: „Jūs gi žino-
te tą vyrioką ir jo šneką!“ 12 „Meluo-
ji! – šūkavos jie. – Prašome pasakyti ir
mums!“ Tada jis tarė: „Taip ir taip jis
kalbėjo: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: aš pa-
tepu tave Izraelio karaliumi'“. 13 Visi
paskubomis nusiėmė skraistes, suklo-
jo jam po kojų ant plikų laiptų, papū-
tė ragą ir paskelbė: „Jehuvas karalius!“
14 Taip Nimšio sūnaus Juozapato sūnus
Jehuvas surengė sąmokslą prieš Jeho-
ramą.
Jehoramas ir visas Izraelis buvo bu-
dėję prie Ramot Gileado dėl Aramo ka-
raliaus Hazaelio. 15 Bet karalius Jehora-
mas sugrįžo į Jezreelį gydytis žaizdų,

9,6 *1 Kar 19,16*
9,10 *1 Kar 21,23*

kuriomis aramėjai jį ištiko mūšyje su
Aramo karaliumi Hazaeliu.
Jehuvas tarė: „Jeigu toks jūsų noras,
tai neleiskite niekam ištrūkti iš mies-
to, nueiti į Jezreelį ir apie tai pranešti“.
16 Tada Jehuvas, įlipęs į kovos vežimą,
leidosi į Jezreelį, nes ten sirgo Jehora-
mas. Judo karalius Ahazijas buvo atvy-
kęs Jehoramo aplankyti.
17 Sargybinis stovėjo bokšte Jezree-
lyje. Pastebėjęs artėjantį Jehuvo būrį,
jis sušuko: „Matau būrį!“ Jehoramas
tarė: „Pasiųsk raitelį jų pasitikti. Tepa-
klausia: 'Ar viskas gerai?'“ 18 Taigi raite-
lis, nujojęs pasitikti, tarė: „Taip kalbė-
jo karalius: 'Ar viskas gerai?'“ Jehuvas
atsakė: „Koks tau reikalas rūpintis, ar
viskas gerai? Rikiuokis paskui mane!“
Sargybinis pranešė: „Pasiuntinys juos
pasiekė, bet nebegrįžta“. 19 Tada jis iš-
siuntė kitą raitelį. Pasiekęs juos, jis
tarė: „Taip kalbėjo karalius: 'Ar viskas
gerai?'“ – „Koks tau reikalas rūpintis,
ar viskas gerai? – atsakė Jehuvas. – Ri-
kiuokis paskui mane!“ 20 Sargybinis
pranešė: „Jis pasiekė juos, bet nebe-
grįžta. Iš važiavimo būdo atrodo, kad
tai Nimšio sūnus Jehuvas. Paprastai jis
važiuoja kaip pasiutęs!“
21 Jehoramas įsakė: „Pakinkyk ko-
vos vežimą!“ Vežimas buvo pakinky-
tas. Tada Izraelio karalius Jehoramas
ir Judo karalius Ahazijas, kiekvienas
savo kovos vežimu, išvažiavo pasitikti
Jehuvo. Jie susitiko prie Naboto Jezre-
eliečio lauko. 22 Pamatęs Jehuvą, Jeho-
ramas paklausė: „Ar viskas gerai, Je-
huvai?“ Bet Jehuvas atsakė: „Kaip gali
būti viskas gerai, jei tavo motina Jeza-
belė tęsia savo nesuskaitomus kekša-
vimo ir žyniavimo darbus?“ 23 Jehora-
mas apsuko arklius ir bėgo, šaukdamas
Ahazijui: „Išdavystė, Ahazijau!“ 24 Jehu-
vas įtempė lanką ir pataikė Jehoramui
į tarpumentį, strėlė pervėrė jam širdį,
ir jis sukniubo vežime. 25 Jehuvas pa-
liepė savo pareigūnui Bidkarui: „Iškelk
jį ir numesk Naboto Jezreeliečio lauke.
Atsimeni, kai mudu jojome vienas ša-
lia kito paskui jo tėvą Ahabą, VIEŠPATS
paskelbė jam šią ištarmę: 26 *'Už Nabo-
to kraują ir jo vaikų kraują, kurį ma-
čiau vakar – tai VIEŠPATIES žodis – aš
atlyginsiu tau tame pačiame lauke – tai
VIEŠPATIES žodis'. Tad iškelk jį ir išmesk
tame lauke pagal VIEŠPATIES žodį“.

Ahazijo mirtis

27 Tai pamatęs, Judo karalius Ahazijas
gelbėjosi, bėgdamas keliu Bet Gano
link. Jehuvas vijosi jį, šaukdamas: „Ir jį
nušaukite!“ Jis buvo pašautas savo ko-
vos vežime ant Gūro šlaito netoli Ible-
amo. Pabėgo į Megidą ir ten numirė.
28 Jo tarnai pargabeno jį vežimu į Jeru-
zalę ir palaidojo jo kape Dovydo mieste
su jo protėviais. 29 Ahazijas buvo tapęs
Judo karaliumi vienuoliktais Ahabo
sūnaus Jehoramo metais.

Jezabelės mirtis

30 Jehuvas atvyko į Jezreelį. Tai išgirdu-
si, Jezabelė pasidažė blakstienas, dai-
liai susišukavo plaukus ir žiūrėjo pro
langą. 31 Jehuvui įeinant pro vartus, ji
tarė: „Ar viskas gerai, Zimri, savo val-
dovo žudike?“ 32 Akį užmetęs į langą,
jis paklausė: „Kas su manimi? Kas?“
Du ar trys pareigūnai pažvelgė pro
langą. 33 „Meskite ją žemyn!“ – tarė jis.
Jie numetė ją. Jos krauju buvo aptašky-
ta siena ir arkliai. Jehuvas pervažiavo
jos kūną.
34 Įėjęs į vidų, jis valgė ir gėrė. „Pra-
šau pasirūpinti ta prakeikta moterimi
ir palaidoti ją, – tarė jis, – nes ji kara-
liaus duktė“. 35 Bet nuėję jos laidoti jie
rado tik kaukolę, pėdas ir rankų plašta-
kas. 36 Kai jie sugrįžo ir pranešė, jis pa-
sakė: „Tai VIEŠPATIES žodis, kurį jis tarė
per savo tarną Eliją Tišbietį: *'Jezreelio
lauke šunys ės Jezabelės kūną. 37 Jeza-
belės lavonas bus tarsi mėšlas žemei

9,26 *1 Kar 21,19*
9,36 *1 Kar 21,23*

Jezreelio lauke, ir niekas nebegalės pasakyti: tai Jezabelė‘“.

Ahabo palikuonių išžudymas

10 Ahabas turėjo septyniasdešimt palikuonių Samarijoje. Jehuvas parašė ir išsiuntė laiškus į Samariją Jezreelio didžiūnams ir seniūnams bei Ahabo vaikų globėjams. Jis rašė: [2] „Dabar, kai šis laiškas pasieks jus, kadangi jūsų valdovo sūnūs yra su jumis ir jūs turite taip pat kovos vežimų ir arklių, įtvirtintą miestą ir ginklų, [3] išsirinkite geriausią ir tinkamiausią iš jūsų valdovo sūnų, pasodinkite jį į jo tėvo sostą ir kovokite už savo valdovo namus!“ [4] Bet jie buvo siaubo apimti. „Žiūrėkite, – sakė jie, – du karaliai negalėjo prieš jį atsilaikyti, tad kaip mes galime atsispirti?“ [5] Rūmų prižiūrėtojas ir miesto valdytojas drauge su seniūnais ir globėjais pasiuntė Jehuvui šį žodį: „Mes tavo tarnai; darysime, ką tik mums įsakysi. Karaliumi nė vieno neskirsime; daryk, kaip geriau tau atrodo“.

[6] Jis parašė jiems antrą laišką. Jame rašė: „Jeigu esate mano pusėje ir pasirengę manęs klausyti, paimkite vyrų, jūsų valdovo sūnų galvas ir ateikite rytoj šiuo laiku pas mane į Jezreelį“. O karaliaus sūnūs – iš viso septyniasdešimt – buvo pas miesto didikus, kurie juos augino. [7] Kai juos pasiekė laiškas, jie paėmė karaliaus sūnus ir visus septyniasdešimt nužudė. Sudėję jų galvas į pintines, nusiuntė į Jezreelį. [8] Kai atėjo pasiuntinys ir pranešė: „Karaliaus sūnų galvos atneštos“, – jis įsakė: „Sudėkite jas iki ryto į dvi krūvas prie miesto vartų“. [9] Rytą jis išėjo ir atsistojęs ten tarė visiems žmonėms: „Jūs nekalti. Tiesa, aš surengiau sąmokslą prieš savo valdovą ir nužudžiau jį, tačiau kas paguldė šiuos visus? [10] Tad žinokite, kad nė vienas žodis, kurį VIEŠPATS yra ištaręs prieš Ahabo namus, neliks neįvykdytas. VIEŠPATS įvykdė visa, ką buvo paskelbęs per savo tarną Eliją“. [11] Tada Jehuvas išžudė visus išlikusius *Jezreelyje iš Ahabo namų – visus didikus, artimus bičiulius ir kunigus, – nepalikdamas nė vieno gyvo.

[12] Tada jis leidosi kelionėn į Samariją. Pakeliui prie Bet Eked ha Roimų [13] Jehuvas aptiko Judo karaliaus gimines. Jis klausė: „Kas jūs?“ – „Mes Ahazijo giminės, – atsakė jie, – atėjome aplankyti karaliaus sūnų ir karalienės motinos sūnų“. [14] Jehuvas įsakė: „Suimkite juos gyvus!“ Suėmus juos gyvus, jie buvo nužudyti – iš viso keturiasdešimt du – prie Bet Ekedo vandens talpyklos. Nė vieno jų nepasigailėta.

[15] Iš ten iškeliavęs, jis sutiko Rechabo sūnų Jehonadabą, ateinantį jo pasitikti. Pasveikinęs jį, tarė: „Ar tavo širdis man taip atsidavusi, kaip mano širdis atsidavusi tau?“ – „Taip!“ – atsakė Jehonadabas. „Jeigu taip, – tarė Jehuvas, – duok man ranką“. Jis padavė jam ranką. Jehuvas įkėlė jį pas save į vežimą. [16] „Eikš su manimi, – tarė jis, – ir žiūrėk, koks aš uolus VIEŠPAČIUI“. Ir pasisodino jį savo vežime. [17] Atvykęs į Samariją, Jehuvas žudė visus, kurie buvo išlikę Samarijoje iš Ahabo namų, kol juos išnaikino, įvykdydamas žodį, kurį VIEŠPATS buvo davęs Elijui.

Baalo sekėjų sunaikinimas

[18] Tada Jehuvas, surinkęs visus žmones, tarė jiems: „Ahabas tarnavo Baalui tik šiek tiek, Jehuvas jam tarnaus kur kas daugiau. [19] Tad pašaukite pas mane visus Baalo pranašus, visus garbintojus ir visus kunigus. Tenetrūksta nė vieno, nes Baalui turiu atnašauti didelę auką. Kas neateis, neliks gyvas!“ Bet Jehuvas elgėsi klastingai, norėdamas sunaikinti Baalo garbintojus. [20] „Švęskite iškilmingą sueigą Baalui“, – įsakė Jehuvas. Sueiga buvo paskelbta. [21] Jehuvui išsiuntus žodį visam Izraeliui, atėjo visi Baalo garbintojai.

10,11 *Oz 1,4*

Neliko nė vieno, kuris nebūtų atėjęs.
Jie rinkosi į Baalo šventyklą ir pripil-
dė Baalo šventyklą nuo sienos iki sie-
nos. [22] Tada Jehuvas tarė drabužių pri-
žiūrėtojui: „Išduok drabužius visiems
Baalo garbintojams". Jis išdalijo jiems
drabužius. [23] Įėjęs į Baalo šventyklą su
Rechabo sūnumi Jehonadabu, Jehuvas
tarė Baalo garbintojams: „Rūpestingai
peržiūrėkite, kad tarp jūsų nebūtų jo-
kio VIEŠPATIES garbintojo, bet būtų tik
Baalo garbintojai". [24] Tada jie pradėjo
atnašauti aukas ir deginamąsias atna-
šas.
O Jehuvas buvo pastatęs lauke savo
aštuoniasdešimt vyrų ir pasakęs jiems:
„Jei kas leistų pabėgti kuriam nors iš
vyrų, kuriuos atiduodu jums į rankas,
turės atsakyti savo gyvybe už jo gy-
vybę". [25] Vos baigus atnašauti degina-
mąją auką, Jehuvas įsakė sargams ir
pareigūnams: „Ateikite ir išžudykite
juos! Teneištrūksta nė vienas!" Tad jie
išžudė juos kalaviju ir paliko ten gulė-
ti. Tada įėjo į Baalo šventyklą ir, [26] iš-
nešę Baalo šventyklos šventąjį stulpą,
sudegino jį. [27] Jie nuvertė Baalo aukurą,
nugriovė Baalo šventyklą ir pavertė ją
išviete iki šios dienos.
[28] Taip Jehuvas išrovė Baalą iš Izra-
elio. [29] Tačiau Jehuvas nesitraukė nuo
Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių,
kuriomis jis Izraelį įvedė į nuodėmę,
būtent nuo *aukso veršių Betelyje ir
Dane. [30] VIEŠPATS tarė Jehuvui: „Kadan-
gi tu gerai pasielgei ir padarei, kas dora
mano akyse, įvykdydamas Ahabo na-
mams visa, kas buvo prieš juos mano
širdyje, keturios tavo sūnų kartos sė-
dės Izraelio soste". [31] Bet Jehuvas ne-
sirūpino laikytis VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, Įstatymo visa širdimi ir nuodė-
mių, kuriomis Jeroboamas įvedė Izrae-
lį į nuodėmę, neatsisakė.
[32] Tomis dienomis VIEŠPATS pradė-
jo genėti Izraelį. Visoje Izraelio žemėje
Hazaelis nedavė ramybės izraelitams:
[33] rytuose nuo Jordano, visame Gilea-
do krašte – gadams, rubenams ir ma-
nasams – nuo Aroero prie Arnono slė-
nio iki Gileado ir Bašano.
[34] O kiti Jehuvo darbai – visa, ką jis
darė, ir visi jo žygdarbiai – argi nėra
aprašyti Izraelio karalių metraščiuo-
se? [35] Taigi Jehuvas užmigo su savo
protėviais ir buvo palaidotas Samari-
joje. Vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus
Jehoahazas. [36] Jehuvas valdė Izraelį
dvidešimt aštuonerius metus.

Atalija valdo Judą

11 Ahazijo motina Atalija, suži-
nojusi, kad jos sūnus mirė, ne-
delsdama išžudė visus karališkosios
šeimos palikuonis. [2] Bet karaliaus Je-
horamo duktė Jehošeba, Ahazijo se-
suo, paėmusi Ahazijo sūnų Jehoašą,
vogčiomis išnešė jį iš tos vietos, kur
buvo žudomi karaliaus sūnūs, ir pali-
ko jį bei jo auklę viename miegamaja-
me. Taip ji paslėpė jį nuo Atalijos, ir jis
nebuvo nužudytas. [3] Su ja jis išbuvo še-
šerius metus, paslėptas VIEŠPATIES Na-
muose, o Atalija valdė kraštą.
[4] Bet septintais metais Jehojada pa-
sišaukė kārų* bei palydos sargybinių
šimtininkus ir įsakė jiems sueiti pas jį į
VIEŠPATIES Namus. Sudaręs su jais san-
dorą, prisaikdino VIEŠPATIES Namuose
ir parodė karaliaus sūnų. [5] „Štai ką jūs
turite padaryti, – įsakė jiems. – Vienas
trečdalis jūsų, baigiančių tarnybą šabo
dieną, liks rūmų sargyboje, [6] kitas treč-
dalis bus pastatytas prie Sūro vartų, o
dar vienas trečdalis bus prie vartų už
palydos sargybinių. Jūs būsite Namų
sargyboje iš visų pusių. [7] O kiti du jūsų
būriai – visi, kurie šią savaitę nėra tar-
nyboje – saugos VIEŠPATIES Namus ka-
raliaus apsaugos dėlei. [8] Jūs apsupsi-
te karalių iš visų pusių, kiekvienas su
ginklais rankoje; kas tik artintųsi prie

10,29 *1 Kar 12,28-30*

11,4 Svetimšaliai samdyti kariai.

gretų, turi būti užmuštas. Būkite su ka-
raliumi, kad ir ką jis darytų!“
9 Šimtininkai padarė visa, kaip ku-
nigas Jehojada įsakė. Kiekvienas atve-
dė savo vyrus – tuos, kurie buvo tar-
nyboje tą šabą, ir tuos, kurie nebuvo
tarnyboje tą šabą – ir atėjo pas kunigą
Jehojadą. 10 Kunigas įteikė šimtinin-
kams karaliaus Dovydo ietis ir skydus,
kurie buvo VIEŠPATIES Namuose. 11 Pa-
lydos sargybiniai, kiekvienas vyras su
ginklu rankoje, sustojo nuo pietinės
Namų pusės iki šiaurinės Namų pu-
sės, aplink aukurą ir Namus, karaliui
apsaugoti iš visų pusių. 12 Tada Jehoja-
da atvedė karaliaus sūnų, uždėjo jam
vainiką ir padavė valdžios ženklus. Jis
buvo paskelbtas karaliumi ir pateptas,
jiems plojant ir šaukiant: „Tegyvuoja
karalius!“
13 Išgirdusi palydos sargybinių ir
žmonių šauksmus, Atalija nuėjo prie
žmonių į VIEŠPATIES Namus. 14 Apsi-
žvalgė ir žiūri: karalius pagal paprotį
stovi prie stulpo, vadai bei trimitinin-
kai – šalia karaliaus, o šalies žmonės
džiūgauja ir pučia trimitus. Atalija per-
siplėšė drabužius ir ėmė šaukti: „Iš-
davystė! Išdavystė!“ 15 Tada kunigas
Jehojada kariuomenės pareigūnams
šimtininkams davė įsakymą, tarda-
mas: „Išveskite ją laukan pro gretas ir
jei kas ją sektų, ištikite jį kalaviju“. Mat
kunigas sakė: „VIEŠPATIES Namuose ji
neturi būti užmušta“. 16 Tad jie išvedė
ją jėga. Ji buvo nužudyta, kai ėjo į kara-
liaus rūmus pro Arklių vartus.
17 Jehojada sudarė sandorą tarp
VIEŠPATIES bei karaliaus ir tautos, kad
jie būtų VIEŠPATIES tauta, o kitą sando-
rą – tarp karaliaus ir tautos. 18 Tada visi
šalies žmonės, nuėję į Baalo šventyklą,
nugriovė ją, sutrupino aukurus ir sta-
tulas, o Baalo kunigą Mataną užmušė
priešais aukurus. Pastatęs sargybinius
VIEŠPATIES Namuose, kunigas Jehojada
19 su šimtininkais, kariais, palydos sar-
gybiniais ir visos šalies žmonėmis pa-
lydėjo karalių iš VIEŠPATIES Namų į ka-
raliaus rūmus pro palydos sargybinių
vartus, ir karalius sėdosi į sostą. 20 Vi-
sos šalies žmonės džiūgavo, ir miestas
liko ramus. O Atalija buvo nužudyta
kalaviju prie karaliaus rūmų.
21 Jehoašas buvo septynerių metų,
kai tapo karaliumi.

Jehoašas – Judo karalius

12 Jehoašas buvo septynerių metų,
kai tapo karaliumi. 2 Septin-
tais Jehuvo metais Jehoašas pradėjo
karaliauti ir karaliavo Jeruzalėje ke-
turiasdešimt metų. Jo motina buvo
vardu Cibija iš Beer Šebos. 3 Per visas
savo dienas Jehoašas darė, kas dora
VIEŠPATIES akyse, nes jį buvo mokęs
kunigas Jehojada. 4 Tačiau aukštumų
alkai nebuvo išnaikinti, *žmonės ir to-
liau alkuose atnašavo aukas ir degino
smilkalus.
5 Kunigams Jehoašas tarė: „Visus
VIEŠPATIES Namuose atnašautų šven-
tųjų įplaukų pinigus – surašymo mo-
kestį, asmeninio išpirkimo kainą ir
bet kokias lėšas, gera valia atnašautas
VIEŠPATIES Namuose – 6 tepasiima ku-
nigai sau, kiekvienas iš savo geradarių.
Savo ruožtu jie turi pataisyti Namus,
kai tik iškyla reikalas juos taisyti“.
7 Bet dvidešimt trečiais karaliaus Je-
hoašo metais buvo pastebėta, kad Na-
muose kunigai reikalingų pataisymų
nebuvo darę. 8 Todėl karalius Jehoašas
pasišaukė kunigą Jehojadą bei kitus
kunigus ir paklausė: „Kodėl netaisote
Namų? Užtat nebeimkite daugiau pi-
nigų iš savo geradarių, bet perduokite
juos Namams taisyti“. 9 Kunigai sutiko
daugiau nebeimti pinigų iš žmonių ir
nebūti atsakingi už Namų taisymą.
10 Tada kunigas Jehojada paėmė vie-
ną skrynią ir, išgręžęs skylę jos dangty-
je, padėjo šalia aukuro dešinėje pusėje,
pro kur įeinama į VIEŠPATIES Namus.

12,4 *Iš 30,11-16*

Kunigai – slenksčio sargai – dėdavo į ją
visus pinigus, atneštus į VIEŠPATIES Na-
mus. 11 Kai tik pastebėdavo, kad skry-
nioje pinigų daug, ateidavo karaliaus
raštininkas ir vyriausiasis kunigas, su-
skaičiuodavo VIEŠPATIES Namuose esa-
mus pinigus ir supildavo juos į maišus.
12 Suskaičiavus pinigai būdavo paduo-
dami į rankas darbų prižiūrėtojams,
kurie buvo atsakingi už VIEŠPATIES
Namus. O šie savo ruožtu išmokėda-
vo dailidėms ir statytojams, dirban-
tiems VIEŠPATIES Namuose, 13 mūri-
ninkams ir akmenkaliams, pirkdavo
medį bei skaldytą akmenį VIEŠPATIES
Namams taisyti ir apmokėdavo visas
Namų taisymo išlaidas. 14 Bet iš si-
dabro nei dubenys, nei žnyplės, nei
šlakstyklės, nei trimitai – jokie indai
iš aukso ar sidabro – nebuvo dirbami
VIEŠPATIES Namuose už pinigus, atneš-
tus į VIEŠPATIES Namus, 15 nes tai buvo
duodama darbų prižiūrėtojams tik
VIEŠPATIES Namams taisyti. 16 *Be to,
vyrai, į kurių rankas buvo paduodami
pinigai darbininkams apmokėti, nebu-
vo tikrinami, nes jie sąžiningai elgėsi.

17 Atnašų už kaltę ir aukų už nuodė-
mę pinigai nebuvo nešami į VIEŠPATIES
Namus; jie priklausė kunigams.

18 Tuo metu Aramo karalius Hazae-
lis, pakilęs į žygį, užpuolė Gatą ir paė-
mė jį. Hazaelis pasuko žygiuoti ir prieš
Jeruzalę. 19 O Judo karalius Jehoašas,
paėmęs visas įžado dovanas, atna-
šautas jo protėvių Juozapato, Jehora-
mo, Ahazijo bei jo paties, ir visą auk-
są, rastą VIEŠPATIES Namų ir karaliaus
rūmų ižduose, pasiuntė Aramo kara-
liui Hazaeliui. Tada Hazaelis pasitrau-
kė nuo Jeruzalės.

20 O kiti Jehoašo darbai – visa, ką jis
darė – argi nėra aprašyti Judo karalių
metraščiuose? 21 Jo dvariškiai sukilo
ir surengę sąmokslą nužudė Jehoašą
Bet Milojyje prie kelio, einančio že-
myn į Silą. 22 Šimato sūnus Jozaka-
ras ir Šomero sūnus Jehozabadas – jo
dvariškiai – nužudė jį. Jis mirė ir buvo
palaidotas su savo protėviais Dovydo
mieste, o vietoj jo karaliumi tapo jo sū-
nus Amacijas.

Jehoahazas – Izraelio karalius

13 Dvidešimt trečiais Judo kara-
liaus Ahazijo sūnaus Jehoašo
metais Jehuvo sūnus Jehoahazas tapo
Izraelio karaliumi ir karaliavo Sama-
rijoje septyniolika metų. 2 Jis darė, kas
nedora VIEŠPATIES akyse, kartodamas
Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmes,
kuriomis jis įtraukė į nuodėmę Izraelį,
ir jų neatsisakė. 3 VIEŠPATS taip užside-
gė pykčiu ant Izraelio, kad dažnai juos
atidavinėjo Aramo karaliui Hazaeliui ir
Hazaelio sūnui Ben Hadadui. 4 Bet Je-
hoahazas maldavo VIEŠPATĮ, ir VIEŠPATS
jį išklausė, nes matė Izraelio priespau-
dą ir kaip Aramo karalius buvo juos
nukamavęs. 5 VIEŠPATS davė Izraeliui
gelbėtoją, ir jie išsilaisvino iš Aramo.
Izraelitai gyveno savo namuose kaip
anksčiau. 6 Tačiau Jeroboamo namų
nuodėmių, kuriomis jis įtraukė Izraelį į
nuodėmę, jie neatsisakė; o atkakliai to-
liau jas darė. Net šventasis stulpas sto-
vėjo Samarijoje. 7 Iš tikro Jehoahazui
nebebuvo likę karių, išskyrus penkias-
dešimt raitelių, dešimt kovos vežimų ir
dešimt tūkstančių pėstininkų, nes Ara-
mo karalius buvo sunaikinęs juos ir su-
trypęs kaip dulkes po kojomis.

8 O kiti Jehoahazo darbai – visa, ką
jis darė, ir jo žygdarbiai – argi nėra ap-
rašyti Izraelio karalių metraščiuose?
9 Jehoahazas užmigo su savo protėviais
ir buvo palaidotas Samarijoje, o vietoj
jo karaliumi tapo jo sūnus Jehoašas.

Jehoašas – Izraelio karalius

10 Trisdešimt septintais Judo karaliaus
Jehoašo metais Jehoahazo sūnus Je-
hoašas tapo Izraelio karaliumi Sama-
rijoje ir karaliavo šešiolika metų. 11 Jis

12,16 *Kun 7,7*

darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse,
neatsisakė visų Nebato sūnaus Jero-
boamo nuodėmių, kuriomis jis įvedė į
nuodėmę Izraelį, bet atkakliai jas darė.
12 O kiti Jehoašo darbai – visa, ką jis
darė, jo žygdarbiai kare su Judo kara-
liumi Amaciju – argi nėra aprašyti Izra-
elio karalių metraščiuose? 13 Jehoašas
užmigo su savo protėviais, ir Jeroboa-
mas atsisėdo į jo sostą. Jehoašas buvo
palaidotas Samarijoje su Izraelio kara-
liais.

Pranašo Eliziejaus mirtis

14 Eliziejui susirgus mirtina liga, Izra-
elio karalius Jehoašas nuėjo jo aplan-
kyti. *„Mano tėve, mano tėve! Izrae-
lio kovos vežimai ir raitija!“ – kalbėjo
verkdamas jo. 15 Eliziejus tarė jam: „Pa-
duok lanką ir strėlių“. Jis padavė lanką
ir strėlių. 16 „Įtempk lanką!“ – tarė jis
Izraelio karaliui. Jam įtempus lanką,
Eliziejus uždėjo savo rankas karaliui
ant rankų 17 ir tarė: „Atidaryk langą į
rytų pusę!“ Jis atidarė langą. Eliziejus
paliepė: „Šauk!“ Jis iššovė. Tada Elizie-
jus tarė: „Strėlė VIEŠPATIES pergalės,
strėlė pergalės prieš Aramą! Tu visiš-
kai sutriuškinsi aramėjus prie Afeko“.
18 Jis tęsė: „Dabar paimk strėles“. Kara-
lius paėmė. „Suduok jomis į žemę!“ –
liepė jis Izraelio karaliui. Sudavęs tris
kartus, jis sustojo. 19 Dievo vyras ant jo
supyko ir tarė: „O kad būtumei sudavęs
penketą ar šešetą kartų! Tu būtumei
visiškai sunaikinęs Aramą, o dabar tik
tris kartus nugalėsi Aramą“.
20 Eliziejus mirė ir buvo palaidotas.
Tais laikais metų pradžioje kraštą už-
puldinėdavo moabitų gaujos. 21 Kartą
laidojant vieną vyrą, žmonės pastebė-
jo tokią gaują. Jie įmetė jo kūną į Eli-
ziejaus kapą. Vos nukritęs ant Elizie-
jaus kaulų mirusysis atgijo ir atsistojo.
22 Aramo karalius Hazaelis engė Iz-
raelį per visas Jehoahazo dienas. 23 Bet
VIEŠPATS buvo jiems maloningas ir gai-
lestingas, atsigręžė į juos dėl savo San-
doros su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.
Iki šiol jis nenorėjo jų sunaikinti ar at-
stumti nuo savo veido.
24 Aramo karaliui Hazaeliui mirus,
vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Ben
Hadadas. 25 Tada Jehoahazo sūnus Je-
hoašas vėl atėmė iš Hazaelio sūnaus
Ben Hadado miestus, paimtus kare
prieš jo tėvą Jehoahazą. Tris kartus
Jehoašas jį nugalėjo ir atgavo Izraelio
miestus.

Amacijas – Judo karalius

14 Antrais Izraelio karaliaus Jehoa-
hazo sūnaus Jehoašo metais ka-
raliauti pradėjo Judo karalius Jehoašo
sūnus Amacijas. 2 Jis buvo dvidešimt
penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir
karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devy-
nerius metus. Jo motina, vardu Jehoa-
dina, buvo iš Jeruzalės. 3 Jis darė, kas
dora VIEŠPATIES akyse, tačiau ne taip,
kaip jo protėvis Dovydas. Visur jis el-
gėsi, kaip buvo elgęsis jo tėvas Jehoa-
šas. 4 Tačiau aukštumų alkai nebuvo
išnaikinti, žmonės ir toliau ten atnaša-
vo aukas ir degino smilkalus. 5 Kai ka-
ralystė buvo tvirtai jo rankoje, jis nu-
baudė mirtimi dvariškius, kurie buvo
nužudę jo tėvą karalių. 6 Bet žudikų
vaikų jis nenubaudė mirtimi pagal tai,
kas parašyta Mozės Įstatymo knygoje,
kur VIEŠPATS įsakė: *„Tėvai nebus bau-
džiami mirtimi už vaikus, nei vaikai
bus baudžiami mirtimi už tėvus. Žmo-
gus turi būti baudžiamas tik už savo
nuodėmes“.
7 Jis užmušė dešimt tūkstančių edo-
mitų Druskos slėnyje ir antpuoliu paė-
mė Selą. Ją pavadino Jokteeliu, kaip ji
iki šiol vadinama. 8 Tada Amacijas nu-
siuntė pasiuntinius pas Izraelio karalių
Jehuvo sūnaus Jehoahazo sūnų Jehoa-
šą, tardamas: „Eikš, susitikime akis į

13,14 2 Kar 2,12

14,6 Įst 24,16

akį". 9 Izraelio karalius Jehoašas atsa-
kė Judo karaliui Amacijui, tardamas:
„Libano usnis pasiuntė žodį Libano
kedrui, tardama: 'Duok savo dukterį
mano sūnui žmona'. Bet Libano lau-
kinis žvėris, eidamas pro šalį, sutrypė
usnį. 10 Iš tikrųjų tu nugalėjai Edomą,
ir tavo širdis pasipūtusi. Džiaukis savo
garbe ir sėdėk namie! Kam gi turėtum
ieškoti nelaimės, kad pats kristum ir
Judą su savimi nutemptum?"
11 Amacijas nenorėjo klausyti. Tad
Izraelio karalius Jehoašas išžygiavo. Jis
ir Judo karalius Amacijas susitiko akis
į akį mūšyje prie Bet Šemešo Judo ka-
ralystėje. 12 Izraelis nugalėjo Judą. Visi
išbėgiojo į savo namus. 13 Izraelio ka-
ralius Jehoašas paėmė į nelaisvę Judo
karalių Ahazijo sūnaus Jehoašo sūnų
Amaciją. Atžygiavęs į Jeruzalę, pra-
laužė Jeruzalės sienoje keturių šim-
tų uolekčių spragą nuo Efraimo var-
tų iki Kampo vartų. 14 Pasigrobęs visą
auksą ir sidabrą, visus reikmenis, ras-
tus VIEŠPATIES Namuose bei karaliaus
rūmų iždoose ir įkaitus, jis sugrįžo į
Samariją.
15 O kiti Jehoašo darbai – visa, ką jis
darė, jo žygdarbiai ir karas su Judo ka-
raliumi Amaciju – argi nėra aprašyti
Izraelio karalių metraščiuose? 16 Jehoa-
šas užmigo su savo protėviais ir buvo
palaidotas Samarijoje su Izraelio kara-
liais, o vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus
Jeroboamas.
17 Judo karaliaus Jehoašo sūnus
Amacijas gyveno penkiolika metų po
Izraelio karaliaus Jehoahazo sūnaus
Jehoašo mirties. 18 O kiti Amacijo dar-
bai argi nėra aprašyti Judo karalių met-
raščiuose? 19 Jeruzalėje prieš jį buvo su-
rengtas sąmokslas, todėl jis pabėgo į
Lachišą. Bet sąmokslininkai nusivijo jį
į Lachišą ir ten užmušė. 20 Pargabentas
ant arklių, jis buvo palaidotas su savo
protėviais Dovydo mieste. 21 Tada visi
Judo žmonės paėmė šešiolikmetį Aza-
riją ir pasodino jį karaliauti vietoj jo
tėvo Amacijo. 22 Jis atstatė Elatą ir su-
grąžino Judui po to, kai karalius Ama-
cijas užmigo su savo protėviais.

Jeroboamas II – Izraelio karalius

23 Penkioliktais Judo karaliaus Jehoa-
šo sūnaus Amacijo metais karaliumi
tapo Izraelio karaliaus Jehoašo sūnus
Jeroboamas ir karaliavo Samarijoje
keturiasdešimt vienerius metus. 24 Jis
darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, ir
neatsisakė visų Nebato sūnaus Jero-
boamo nuodėmių, kuriomis jis įvedė
Izraelį į nuodėmę. 25 Per jį sugrįžo Izra-
elio žemė nuo Lebo Hamato iki Arabos
jūros pagal VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
pažadą, kurį jis buvo davęs per savo
tarną pranašą Amitajo sūnų *Joną iš
Gat Hefero. 26 Mat VIEŠPATS matė, kad
Izraelio būklė iš tikro labai karti, ne-
buvo likę nė vieno – vergo ar laisvo,
nebuvo nė vieno, kas Izraeliui padė-
tų. 27 Kadangi VIEŠPATS nebuvo nu-
sprendęs išdildyti Izraelio vardo iš po
dangaus, jis išgelbėjo juos per Jehoašo
sūnų Jeroboamą.
28 O kiti Jeroboamo darbai – visa,
ką jis darė, jo žygdarbiai, kaip jis ko-
vojo ir kaip atgavo Izraeliui Damaską
ir Hamatą, kurie priklausė Judui – argi
nėra aprašyti Izraelio karalių metraš-
čiuose? 29 Jeroboamas užmigo su savo
protėviais Izraelio karaliais, ir vietoj jo
karaliumi tapo jo sūnus Zacharija.

Azarija – Judo karalius

15 Dvidešimt septintais Izraelio ka-
raliaus Jeroboamo metais kara-
liumi tapo Judo karaliaus Amacijo sū-
nus Azarija. 2 Jis buvo šešiolikos metų,
kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Je-
ruzalėje penkiasdešimt dvejus metus.
Jo motina, vardu Jecholija, buvo iš Je-
ruzalės. 3 Jis darė, kas dora VIEŠPATIES
akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Ama-
cijas. 4 Nepaisant to, aukštumų alkai

14,25 *Jon 1,1*

nebuvo išnaikinti, žmonės ir toliau alkuose atnašavo aukas ir degino smilkalus. [5] VIEŠPATS ištiko karalių liga; jis buvo raupsuotas iki pat mirties ir gyveno atskirame name. Karaliaus sūnus Jotamas rūpinosi rūmais ir valdė krašto žmones.

[6] O kiti Azarijos darbai – visa, ką jis darė – argi nėra aprašyti Judo karalių metraščiuose? [7] *Azarija užmigo su savo protėviais, ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste, o vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Jotamas.

Zacharija – Izraelio karalius

[8] Trisdešimt aštuntais Judo karaliaus Azarijos metais Jeroboamo sūnus Zacharija buvo Izraelio karaliumi Samarijoje šešis mėnesius. [9] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo darę jo protėviai ir Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įtraukė Izraelį į nuodėmę, neatsisakė. [10] Jabešo sūnus Šalumas surengė prieš jį sąmokslą. Užpuolęs viešai, nužudė jį ir vietoj jo tapo karaliumi.

[11] O kiti Zacharijos darbai aprašyti Izraelio karalių metraščiuose. [12] Toks buvo VIEŠPATIES pažadas, duotas Jehuvui: *„Tavo palikuonys sėdės Izraelio soste iki ketvirtosios kartos“. Taip ir įvyko.

Šalumas – Izraelio karalius

[13] Jabešo sūnus Šalumas tapo karaliumi trisdešimt devintaisiais Judo karaliaus Uzijo metais ir karaliavo Samarijoje vieną mėnesį. [14] Gadžio sūnus Menahemas, atžygiavęs iš Tircos į Samariją, užpuolė Jabešo sūnų Šalumą ir nukovęs jį vietoj jo tapo karaliumi.

[15] O kiti Šalumo darbai ir jo surengtas sąmokslas aprašyti Izraelio karalių metraščiuose. [16] Tuo metu, žygiuodamas iš Tircos, Menahemas užpuolė Tifsachą ir visus miesto bei visos jo srities gyventojus. Kadangi jie nenorėjo pasiduoti, jis išžudė žmones ir perskrodė visas nėščias moteris.

Menahemas – Izraelio karalius

[17] Trisdešimt devintais Judo karaliaus Azarijos metais Izraelio karaliumi tapo Gadžio sūnus Menahemas. Samarijoje jis karaliavo dešimt metų. [18] Jis darė, kas nedora Viešpaties akyse, ir per visas savo dienas neatsisakė Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įvedė Izraelį į nuodėmę.

[19] Asirijos valdovas pulas* įsiveržė į kraštą. Menahemas davė pului tūkstantį sidabro talentų, kad padėtų jam įtvirtinti karaliaus valdžią. [20] Menahemas apdėjo mokesčiais Izraelį: kiekvienas pasiturintis žmogus turėjo mokėti Asirijos karaliui penkiasdešimt sidabro šekelių duoklės. Tad Asirijos karalius pasitraukė ir krašte nepasiliko. [21] O kiti Menahemo darbai – visa, ką jis darė – argi nėra aprašyti Izraelio karalių metraščiuose? [22] Menahemas užmigo su savo protėviais, ir vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Pekachija.

Pekachija – Izraelio karalius

[23] Penkiasdešimtais Judo karaliaus Azarijos metais karaliumi tapo Menahemo sūnus Pekachija ir valdė Samarijoje dvejus metus. [24] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, ir neatsisakė Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įvedė Izraelį į nuodėmę. [25] Jo pareigūnas, Remalijo sūnus Pekachas surengė sąmokslą ir užpuolė jį karaliaus rūmuose Samarijoje. Su juo buvo penkiasdešimt gileadiečių drauge su vyrais iš Argobo ir Arjės. Jis nužudė Pekachiją ir vietoj jo tapo karaliumi.

15,7 *Iz 6,1*
15,12 *2 Kar 10,30*

15,19 Asirijos karalių valdžios titulas.

26 O kiti Pekachijos darbai – visa, ką
jis darė – aprašyti Izraelio karalių met-
raščiuose.

Pekachas – Izraelio karalius

27 Penkiasdešimt antrais Judo kara-
liaus Azarijos metais Izraelio karaliu-
mi tapo Remalijo sūnus Pekachas ir
valdė Samarijoje dvidešimt metų. 28 Jis
darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, ir
neatsisakė Nebato sūnaus Jeroboamo
nuodėmių, kuriomis jis įvedė Izraelį į
nuodėmę.
29 Izraelio karaliaus Pekacho dieno-
mis Asirijos karalius Tiglat Pileseras
atžygiavo ir paėmė Ijoną, Abel Bet Ma-
aką, Janoachą, Kedešą, Hacorą – Gile-
adą, Galilėją ir visą Naftalio sritį, – o
gyventojus išvarė į Asiriją. 30 Tada Elos
sūnus Ozėjas surengė sąmokslą prieš
Remalijo sūnų Pekachą ir užpuolęs jį
nužudė. Ozėjas tapo karaliumi vietoj
jo dvidešimtais Uzijo sūnaus Jotamo
metais. 31 O kiti Pekacho darbai – visa,
ką jis darė – užrašyti Izraelio karalių
metraščiuose.

Jotamas – Judo karalius

32 Antrais Izraelio karaliaus Remalijo
sūnaus Pekacho metais karaliumi tapo
Judo karaliaus sūnus Jotamas. 33 Jis
buvo dvidešimt penkerių metų, kai
tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje
šešiolika metų. Jo motina buvo Cadoko
duktė, vardu Jeruša. 34 Jis darė, kas gera
VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tė-
vas Uzijas. 35 Bet aukštumų alkai nebu-
vo išnaikinti, žmonės ir toliau alkuose
atnašavo aukas ir degino smilkalus. Jis
pastatė VIEŠPATIES Namų Aukštutinius
vartus.
36 O kiti Jotamo darbai – visa, ką jis
darė – argi nėra aprašyti Judo karalių
metraščiuose? 37 Jo dienomis VIEŠPATS
pradėjo kurstyti Aramo karalių Reciną
ir Remalijo sūnų Pekachą prieš Judą.
38 Jotamas užmigo su savo protėviais,
ir buvo palaidotas su savo protėviais
Dovydo, savo protėvio, mieste, o vietoj
jo karaliumi tapo jo sūnus Ahazas.

Ahazas – Judo karalius

16 Septynioliktais Remalijo sū-
naus Pekacho metais Judo ka-
raliumi tapo karaliaus Jotamo sūnus
Ahazas. 2 Ahazas buvo dvidešimtme-
tis, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Je-
ruzalėje šešiolika metų. Jis nedarė, kas
dora VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse, kaip
buvo daręs jo protėvis Dovydas, 3 bet
ėjo Izraelio karalių pėdomis. Net *savo
sūnų atidavė ugniai pagal pasibjaurėti-
ną paprotį tautų, kurias VIEŠPATS buvo
pašalinęs izraelitams iš kelio. 4 Be to,
jis atnašavo aukas ir degino smilka-
lus aukštumų alkuose – ant kalvų ir po
kiekvienu lapuotu medžiu.
5 *Tada Aramo karalius Recinas ir
Izraelio karalius Remalijo sūnus Peka-
chas atžygiavo į Jeruzalę kariauti. Jie
apgulė Ahazą, bet nepajėgė jo nugalė-
ti. 6 Tuo metu Edomo karalius Edomui
atgavo Elatą ir išvarė iš jo judėjus. Edo-
mitai atėjo į Elatą ir gyvena ten iki šios
dienos. 7 Ahazas išsiuntė pasiuntinius
pas Asirijos karalių Tiglat Pileserą, tar-
damas: „Aš tavo tarnas ir tavo sūnus.
Ateik ir išgelbėk mane iš nagų Aramo
karaliaus ir Izraelio karaliaus, kurie
mane puola". 8 Ahazas paėmė sidabro
ir aukso iš VIEŠPATIES Namų bei kara-
liaus rūmų iždų, ir nusiuntė kaip dova-
ną Asirijos karaliui. 9 Asirijos karalius
jo prašymą patenkino. Atžygiavęs prieš
Damaską, Asirijos karalius jį užėmė. Iš
jo gyventojus ištrėmė į Kyrą, o Reciną
nužudė.
10 Nuvykęs į Damaską pasveikinti
Asirijos karaliaus Tiglat Pilesero, ka-
ralius Ahazas pamatė Damasko auku-
rą. Karalius Ahazas pasiuntė kunigui
Ūrijai aukuro pavyzdį ir išsamų brė-
žinį, kaip jį padaryti. 11 Kunigas Ūrija

16,3 *Įst 12,31*
16,5 *Iz 7,1*

statė aukurą, kaip jam karalius Ahazas
buvo nurodęs iš Damasko. Prieš kara-
liui Ahazui parvykstant iš Damasko,
kunigas Ūrija užbaigė jį statyti. [12]Su-
grįžęs iš Damasko, karalius apžiūrėjo
aukurą. Tada, palypėjęs prie jo, kara-
lius [13]atnašavo deginamąją auką bei
javų atnašą, išliejo liejamąją auką ir
pašlakstė aukurą bendravimo atna-
šų krauju. [14]O *vario aukurą, buvusį
VIEŠPATIES akivaizdoje, jis pastūmė iš
jo vietos Namų priekyje – tarp naujojo
aukuro ir VIEŠPATIES Namų – ir pastatė
savo aukuro šiauriniame šone. [15]„Ant
šio didžiojo aukuro, – karalius Ahazas
įsakė kunigui Ūrijai, – atnašauk ir ryto
deginamąją auką, ir vakaro javų atnašą,
ir karaliaus deginamąją auką, ir jo javų
atnašą drauge su visų krašto žmonių
deginamosiomis aukomis, jų javų atna-
šomis ir jų liejamosiomis aukomis. Ant
jo turi šlakstyti kraują visų deginamų-
jų aukų ir kraują visų aukų, o dėl vario
aukuro aš dar spręsiu“. [16]Kunigas Ūrija
darė visa, kaip karalius Ahazas įsakė.
[17]Karalius Ahazas nuėmė *įsprūdas
nuo pastovų ir nukėlė nuo jų praustu-
vus. Jis nukėlė vario jūrą nuo vario jau-
čių ir padėjo ją ant akmeninės aslos.
[18]Norėdamas įtikti Asirijos karaliui,
jis pašalino iš VIEŠPATIES Namų dengtą
šabo pakylą, pastatytą karaliui, ir įėji-
mą iš lauko, įrengtą karaliui.
[19]O kiti Ahazo darbai – visa, ką jis
darė – argi nėra aprašyti Judo karalių
metraščiuose? [20]*Ahazas užmigo su
savo protėviais ir buvo palaidotas su
savo protėviais Dovydo mieste, o vie-
toj jo karaliumi tapo jo sūnus Ezekijas.

Ozėjas – Izraelio karalius

17 Dvyliktais Judo karaliaus Ahazo
metais Elos sūnus Ozėjas tapo
Izraelio karaliumi ir valdė Samarijoje
devynerius metus. [2]Jis darė, kas nedo-
ra VIEŠPATIES akyse, nors ne tokiu mas-
tu, kaip pirma jo buvę Izraelio karaliai.
[3]Prieš jį atžygiavo Asirijos karalius Šal-
maneseras. Ozėjas tapo jam pavaldus
ir mokėjo duoklę. [4]Asirijos karalius pa-
gavo Ozėją sąmokslaujant, nes jis siun-
tė pasiuntinius pas Egipto karalių Soją
ir nemokėjo duoklės Asirijos karaliui,
kaip buvo kasmet daręs. Tad Asirijos
karalius suėmė jį ir uždarė į kalėjimą.
[5]Tada Asirijos karalius įsiveržė į
visą kraštą ir, atžygiavęs į Samariją,
trejus metus laikė ją apgultą. [6]Devin-
tais Ozėjo metais Asirijos karalius pa-
ėmė Samariją, ištrėmė izraelitus į Asi-
riją ir apgyvendino juos Halache prie
Haboro, Gozano upės, bei Medijos
miestuose.

Izraelio žlugimas

[7]Tai įvyko dėl to, kad izraelitai nu-
sidėjo VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kuris
buvo išvedęs juos iš Egipto žemės, iš
faraono, Egipto karaliaus, rankų. Jie
garbino kitus dievus [8]ir elgėsi pagal
įstatus tautų, kurias VIEŠPATS išvarė iz-
raelitams nuo kelio, ir įstatus, kuriuos
buvo įvedę Izraelio karaliai. [9]Izraelitai
nusikalto VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ne-
dorais darbais: jie statėsi aukštumų
alkus visose savo gyvenvietėse, nuo
sargybos bokštų iki įtvirtintų miestų;
[10]*jie statėsi paminklinius akmenis
ir šventuosius stulpus ant kiekvienos
aukštos kalvos ir po kiekvienu lapuotu
medžiu. [11]Ten, visuose aukštumų al-
kuose, jie degino smilkalus, kaip darė
tautos, kurias VIEŠPATS jiems ateinant
buvo išvaręs į tremtį. Jie darė nedorus
darbus, pykdydami VIEŠPATĮ, [12]ir garbi-
no stabus, apie kuriuos VIEŠPATS buvo
jiems pasakęs: „Jūs to nedarysite!“
[13]VIEŠPATS įspėdavo Izraelį ir Judą
per kiekvieną pranašą ir kiekvieną re-
gėtoją, tardamas: „Grężkitės nuo savo

16,14 *Iš 27,1-2; 2 Met 4,1*
16,17 *1 Kar 7,23-39; 2 Met 4,2-6*
16,20 *Iz 14,28*
17,10 *1 Kar 14,23*

nedorų kelių ir laikykitės mano įsa-
kymų ir mano įstatų – viso Įstatymo,
kurį daviau jūsų protėviams ir siunčiau
jums per savo tarnus pranašus". [14] Bet
jie nenorėjo klausyti, buvo kietaspran-
džiai, kaip jų protėviai, kurie netikėjo
VIEŠPAČIU, savo Dievu. [15] Jie paniekino
jo įstatus bei jo Sandorą, sudarytą su
jų protėviais, ir jiems duotus įspėji-
mus. Jie ėjo paskui melagingus stabus
ir tapo melagiais, jie sekė aplinkines
tautas, nors VIEŠPATS buvo uždraudęs
jiems elgtis, kaip jos elgėsi. [16] Jie atmetė
visus VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymus,
*nusiliedino stabus – du veršius, pasi-
dirbo šventąjį stulpą, garbino dangaus
galybes ir tarnavo Baalui. [17] *Savo sūnus
ir dukteris jie atiduodavo ugniai, užsi-
ėmė būrimu bei kerėjimais, parsidavė
daryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse, ir
pykdyti jį. [18] Užtat VIEŠPATS labai supy-
ko ant Izraelio ir atstūmė juos nuo savo
veido. Pasiliko tik Judo giminė.

[19] Net Judas nesilaikė VIEŠPATIES,
savo Dievo, įsakymų, bet sekė įsta-
tais, kuriuos buvo įvedęs Izraelis.
[20] VIEŠPATS atmetė visus Izraelio pali-
kuonis. Jis vargino juos, atiduodamas
į plėšikų rankas, kol pagaliau atstūmė
juos nuo savo veido.

[21] Kai VIEŠPATS atplėšė Izraelį nuo
Dovydo namų, Nebato sūnus Jeroboa-
mas buvo pastatytas karaliumi. Jero-
boamas atitolino Izraelį nuo VIEŠPATIES
ir įtraukė juos į didelę nuodėmę. [22] Izra-
elitai toliau darė visas Jeroboamo pada-
rytas nuodėmes ir jų neatsisakė. [23] Ga-
lop VIEŠPATS atstūmė juos nuo savo
veido, kaip buvo kalbėjęs per savo tar-
nus pranašus. Izraelitai buvo ištremti iš
savo žemės į Asiriją iki šios dienos.

Samariečių kilmė

[24] Asirijos karalius atgabeno žmonių iš
Babilono, Kuto, Avos, Hamato ir Sefar-
vaimų ir apgyvendino juos Samarijos
miestuose vietoj izraelitų. Jie pradėjo
valdyti Samariją ir kurtis jos miestuo-
se. [25] Iš pradžių, kurdamiesi ten gy-
venti, jie VIEŠPATIES negarbino. Užtat
VIEŠPATS užleido ant jų liūtus, kurie kai
kuriuos jų sudraskė. [26] Asirijos karaliui
buvo pranešta: „Tautos, kurias ištrė-
mei ir apgyvendinai Samarijos mies-
tuose, nežino to krašto Dievo įsakų.
Užtat jis užleido ant jų liūtus. Štai jie ir
žudo juos už tai, kad jie nežino to kraš-
to Dievo įsakų".

[27] Asirijos karalius įsakė, tardamas:
„Nusiųskite vieną iš kunigų, kuriuos iš
ten buvote ištrėmę. Tegu nueina ir ten
gyvena, temoko juos to krašto Dievo
įsakų". [28] Taigi vienas kunigų, ištremtų
iš Samarijos, parvyko ir gyveno Betely-
je. Jis mokė juos, kaip garbinti VIEŠPATĮ.

[29] Tačiau kiekviena tauta ir toliau
darėsi savo dievus ir statė juos aukštu-
mų alkuose, kuriuos buvo įsirengę sa-
mariečiai. Taip darė visos tautos mies-
tuose, kuriuose gyveno. [30] Babilono
žmonės pasidirbo Sukot Benotą, Kuto
žmonės – Nergalą, Hamato žmonės –
Ašimą. [31] Aviečiai pasidirbo Nibhazą ir
Tartaką, sefarvaimiečiai degino savo
vaikus kaip auką Adramelechui ir Ana-
melechui, sefarvaimiečių dievams.
[32] Jie garbino ir VIEŠPATĮ, bet skyrė savo
aukštumų alkų kunigais visokius žmo-
nes iš savųjų, kad atliktų jiems apeigas
aukštumų alkuose. [33] Taigi jie garbino
VIEŠPATĮ, bet tarnavo ir savo dievams
pagal įsakus tautų, iš kurių buvo iš-
tremti. [34] Iki šios dienos jie tebesilaiko
savo senų įsakų.

Jie VIEŠPATIES deramai negarbina ir
nesilaiko įstatų ir įsakų – Įstatymo ir
įsakymų, duotų palikuonims *Jokūbo,
kuriam buvo suteiktas Izraelio vardas.
[35] O VIEŠPATS buvo sudaręs su jais San-
dorą ir įsakęs jiems, tardamas: *„Kitų

17,16 *1 Kar 12,28*
17,17 *Įst 18,10*
17,34 *Pr 32,28; 35,10*
17,35 *Iš 20,5; Įst 5,9*

dievų negarbinsite, nesilenksite jiems,
jiems netarnausite, neatnašausite
aukų. 36 *Garbinsite tik VIEŠPATĮ, savo
Dievą, kuris išvedė jus iš Egipto žemės
didžia galybe ir pakelta ranka, jam vie-
nam lenksitės ir jam vienam atnašau-
site aukas. 37 Visų įstatų ir įsakų, Įstaty-
mo ir įsakymų, kuriuos jis užrašė jums,
per visas savo dienas ištikimai laikysi-
tės. Kitų dievų negarbinkite ir 38 neuž-
mirškite Sandoros, kurią su jumis su-
dariau. Kitų dievų negarbinkite, 39 bet
garbinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą. Jis iš-
gelbės jus iš visų jūsų priešų rankų".
40 Tačiau jie nenorėjo klausyti ir elgėsi
pagal savo senuosius įsakus.

41 Taigi tos tautos garbino VIEŠPATĮ,
bet tarnavo ir savo stabams. Iki šios
dienos jų vaikai ir vaikų vaikai tebeda-
ro, kaip darė jų protėviai.

Ezekijas – Judo karalius

18 Trečiais Izraelio karaliaus Elos
sūnaus Ozėjo metais karaliumi
tapo Judo karaliaus sūnus Ezekijas.
2 Jis buvo dvidešimt penkerių metų, kai
tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje
dvidešimt devynerius metus. Jo moti-
na buvo Zacharijos duktė, vardu Abė.
3 Jis darė, kas dora VIEŠPATIES akyse,
kaip buvo daręs jo protėvis Dovydas.
4 Jis išnaikino aukštumų alkus, sutru-
pino paminklinius akmenis ir nukirto
šventąjį stulpą. *Vario žaltį, kurį Mozė
buvo padirbdinęs, sudaužė į gabalus,
nes iki tų dienų izraelitai deginda-
vo jam smilkalus; jis buvo vadinamas
Nehuštanu. 5 Ezekijas pasitikėjo tik
VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu. Panašaus į
jį nebuvo tarp visų Judo karalių nei po
jo, nei iki jo. 6 Jis buvo ištikimai atsida-
vęs VIEŠPAČIUI. Ezekijas niekada ne-
pasitraukė nuo VIEŠPATIES, bet laikėsi
įsakymų, kuriuos VIEŠPATS buvo davęs
per Mozę. 7 VIEŠPATS buvo su juo, ką tik

17,36 Įst 6,13
18,4 Sk 21,9

jis imdavosi daryti, ir jam sekėsi. Jis pa-
kėlė maištą prieš Asirijos karalių ir ne-
tarnavo jam; 8 jis padarė sau pavaldžius
filistinų sargybos bokštus ir įtvirtintus
miestus iki pat Gazos ir jos žemių.

9 Ketvirtais karaliaus Ezekijo me-
tais, – tai buvo septinti Izraelio kara-
liaus Elos sūnaus Ozėjo metai – Asi-
rijos karalius Šalmaneseras atžygiavo
prieš Samariją ir apgulė ją. 10 Tretiems
metams baigiantis, paėmė ją. Šeštais
Ezekijo metais – tai buvo devinti Izra-
elio karaliaus Ozėjo metai – Samarija
buvo paimta. 11 Asirijos karalius ištrė-
mė izraelitus į Babiloniją ir apgyvendi-
no juos Halache prie Hobaro, Gozano
upės, bei Medijos miestuose. 12 Tai įvy-
ko dėl to, kad jie neklausė VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso, ir sulaužė jo Sando-
rą, visai nepaisydami ir nevykdydami,
ką Mozė buvo įsakęs.

Sanheribo įsiveržimas

13 Keturioliktais karaliaus Ezekijo me-
tais Asirijos karalius Sanheribas išsi-
rengė į žygį prieš visus Judo įtvirtintus
miestus ir paėmė juos. 14 Judo karalius
Ezekijas nusiuntė Asirijos karaliui į La-
chišą žodį: „Aš nusikaltau. Palik mane.
Kokią tik man duoklę uždėsi, aš ne-
šiu". Asirijos karalius pareikalavo iš
Judo karaliaus Ezekijo trijų tūkstančių
talentų sidabro ir trisdešimt talentų
aukso. 15 Ezekijas atidavė jam visą si-
dabrą, esantį VIEŠPATIES Namuose ir
karaliaus rūmų iždiuose. 16 Tuo metu
Ezekijas nulupo auksą nuo VIEŠPATIES
Namų durų ir nuo durų staktų, kurias
pats Judo karalius buvo aptraukęs auk-
su, ir atidavė Asirijos karaliui.

17 Asirijos karalius pasiuntė tarta-
ną, rab sarį ir rab šakę iš Lachišo pas
karalių Ezekiją į Jeruzalę su stipriomis
pajėgomis. Jie leidosi į žygį ir atžygia-
vę į Jeruzalę nuėjo ir išsirikiavo mūšiui
prie Aukštutinio tvenkinio vandentie-
kio ant kelio į Velėtojo lauką. 18 Jiems
pašaukus karalių, pas juos išėjo rūmų

valdytojas Hilkijo sūnus Eljakimas,
raštininkas Šebna ir raštinės viršinin-
kas Asafo sūnus Joachas.

19 Rab šakė kreipėsi į juos: „Prašom
pasakyti Ezekijui: 'Taip kalbėjo didy-
sis karalius, Asirijos karalius. Kuo tu
pasitiki, kad jautiesi toks tikras? 20 Ne-
jau manai, kad tušti žodžiai gali atsto-
ti karybą ir jėgą kare! Taigi kuo dabar
pasitiki, kad sukilai prieš mane? 21 Pa-
sižiūrėk, tas Egiptas – lazda, kuria pa-
sitiki – iš tikrųjų yra palūžusi nendrė,
perverianti ranką kiekvienam, kuris ja
remiasi. Toks yra faraonas, Egipto ka-
ralius, visiems, kurie juo pasitiki. 22 O
jeigu jūs sakysite: ‹VIEŠPAČIU, savo Die-
vu, mes pasitikime›, – tai argi jis nėra
tas, kurio aukštumų alkus ir aukurus
Ezekijas išnaikino, įsakydamas Judo
karalystei ir Jeruzalei garbinti tik prie
šio aukuro?' 23 O dabar eik lažybų su
mano valdovu, Asirijos karaliumi:
'Duosiu tau du tūkstančius žirgų, jeigu
surasi jiems šitiek raitininkų'. 24 Kaip-
gi tu gali priversti pasitraukti šį vieną
mažiausių mano valdovo tarnų? At-
seit, tu pasitiki, kad kovos vežimų ir
raitelių duos Egiptas! 25 Be to, argi aš
be VIEŠPATIES atėjau į šią vietą jos nu-
siaubti? Pats VIEŠPATS man įsakė: 'Žy-
giuok į tą kraštą ir jį nusiaubk!'"

26 Tuomet Hilkijo sūnus Eljakimas,
Šebna ir Joachas kreipėsi į rab šakę:
„Prašom kalbėti su savo tarnais ara-
mėjiškai. Mes suprantame. Nekalbė-
ki mums judėjų kalba, ant mūrų sė-
dintiems žmonėms girdint". 27 Bet rab
šakė atsakė jiems: „Nejaugi manai,
kad mano valdovas siuntė mane, kad
pasakyčiau šiuos dalykus vien tavo
valdovui ir tau? Priešingai, argi jis ne-
siuntė manęs, kad pasakyčiau tai ir
žmonėms, sėdintiems ant mūrų, kurie
turės kartu su jumis valgyti savo pačių
išmatas ir gerti savo šlapimą?"

28 Po to rab šakė žengė į priekį ir su-
šuko garsiu balsu judėjų kalba: „Klau-
sykitės didžiojo karaliaus, Asirijos ka-
raliaus žodžių! 29 Taip kalbėjo karalius:
'Nesiduokite Ezekijo mulkinami, nes
jūsų iš mano rankų išgelbėti jis nega-
li! 30 Neleiskite Ezekijui, kad jus suve-
džiotų pasitikėti VIEŠPAČIU, sakyda-
mas: ‹VIEŠPATS tikrai išgelbės mus! Šis
miestas nebus atiduotas į rankas Asi-
rijos karaliui›. 31 Neklausykite Ezekijo,
nes taip kalbėjo Asirijos karalius: Su-
sitaikykite su manimi ir pasiduokite!
Tada kiekvienas jūsų galės valgyti nuo
savo vynmedžio bei nuo savo figme-
džio ir galės gerti vandens iš savo tal-
pyklos, 32 kol aš ateisiu ir perkelsiu jus į
kraštą, panašų į jūsiškį – grūdų ir vyno
kraštą, duonos ir vynuogynų kraštą,
alyvmedžių aliejaus ir medaus kraštą,
– kad išliktumėte gyvi ir nemirtumėte.
Neklausykite Ezekijo, kai jis suvedžio-
ja jus, sakydamas: ‹VIEŠPATS išgelbės
mus!› 33 Argi bent vienas tautų dievų
išgelbėjo savo kraštą iš Asirijos kara-
liaus rankų? 34 Kur Hamato ir Arpado
dievai? Kur Sefarvaimų, Henos ir Ivos
dievai? Ar jie išgelbėjo iš mano rankų
Samariją? 35 Kuris gi šių kraštų dievų
yra kada nors išgelbėjęs savo kraštą iš
mano rankų? Taigi nejau VIEŠPATS iš-
gelbėtų Jeruzalę iš mano rankų?'."

36 Bet žmonės tylėjo, nesakydami nė
žodžio, nes karalius buvo įsakęs: „Ne-
atsakykite jam!" 37 Tada Hilkijo sūnus
Eljakimas, rūmų valdytojas, raštinin-
kas Šebna ir raštinės viršininkas Asafo
sūnus Joachas nuėjo pas Ezekiją per-
plėštais drabužiais ir pranešė jam, ką
rab šakė buvo pasakęs.

Ezekijas ir Izaijas

19 Tai išgirdęs, karalius Ezekijas
persiplėšė drabužius, apsivilko
ašutine ir nuėjo į VIEŠPATIES Namus. 2 O
rūmų valdytoją Eljakimą, raštininką
Šebną ir kunigijos seniūnus, apsivilku-
sius ašutinėmis, pasiuntė pas Amoco
sūnų Izaiją. 3 „Taip kalbėjo karalius, –
jie tarė jam, – ši diena yra nelaimės,
bausmės ir gėdos diena. Kūdikiams

atėjo metas gimti, bet nėra jėgų juos
pagimdyti! [4] Teišgirsta VIEŠPATS, tavo
Dievas, visus žodžius rab šakės, kurį
jo valdovas, Asirijos karalius, atsiuntė
įžeidinėti gyvojo Dievo! Tenubaudžia jį
VIEŠPATS, tavo Dievas, už žodžius, ku-
riuos girdėjo! Melskis už likutį, kuris
tebėra".
[5] Atėjusiems pas Izaiją karaliaus
Ezekijo dvariškiams [6] Izaijas tarė: „Pa-
sakykite savo valdovui: 'Taip kalbėjo
VIEŠPATS. Neišsigąsk girdėtų žodžių,
kuriais Asirijos karaliaus tarnai mane
užgauliojo. [7] Tikėk manimi, įkvėpsiu aš
jam tokią dvasią, kad jis, išgirdęs gan-
dus, grįš į savo kraštą. Padarysiu, kad
savo krašte jis kris nuo kalavijo'".
[8] Sugrįžęs rab šakė rado savo val-
dovą kovojantį su Libna. Mat jis jau
žinojo, kad karalius buvo palikęs La-
chišą. [9] Tuo tarpu karalius gavo žinią
apie Kušo karalių Tirhaką: „Jis pakilo į
karo žygį prieš tave". Išgirdęs apie tai,
jis vėl siuntė pasiuntinius pas Ezeki-
ją pasakyti: [10] „Taip kalbėsite Judo ka-
raliui Ezekijui: 'Nesiduok savo Dievo,
kuriuo pasitiki, apgaunamas, esą Jeru-
zalė Asirijos karaliaus rankose neatsi-
durs. [11] Tu pats esi girdėjęs, ką Asirijos
karaliai padarė su kitais kraštais, visiš-
kai juos sunaikindami. O tu būsi išgel-
bėtas? [12] Argi tautas, kurias sunaikino
mano protėviai – Gozaną, Haraną, Re-
cefą ir Edeno žmones Telasare – gynė
jų dievai? [13] Kur dabar Hamato karalius
ir Arpado karalius, Sefarvaimų, Henos
bei Ivos karalius?'"
[14] Ezekijas paėmė laišką iš pa-
siuntinių rankos ir perskaitė. Tada,
palypėjęs į VIEŠPATIES Namus, iš-
skleidė jį VIEŠPATIES akivaizdoje. [15] Eze-
kijas meldėsi VIEŠPAČIUI, sakydamas:
„VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, *virš keru-
bų soste sėdintis, tu, tik tu vienas, esi
visų žemės karalysčių Dievas. Tu pada-
rei dangų ir žemę. [16] Palenk savo ausį,
VIEŠPATIE, ir išklausyk! Atverk savo
akis, VIEŠPATIE, ir pamatyk! Išgirsk vi-
sus žodžius Sanheribo laiško, kurį jis
atsiuntė pasityčioti iš gyvojo Dievo.
[17] Iš tikrųjų, VIEŠPATIE, Asirijos karaliai
nusiaubė tautas ir jų kraštus, [18] sumetė
jų dievus į ugnį, nors tai buvo ne die-
vai, o žmogaus rankų padaras, medis ir
akmuo, ir taip juos sunaikino. [19] Dabar,
VIEŠPATIE, mūsų Dieve, gelbėk mus,
maldauju, iš jo rankų, idant visos že-
mės karalystės žinotų, kad tik tu vie-
nas, o VIEŠPATIE, esi Dievas!"
[20] Tada Amoco sūnus Izaijas atsiun-
tė Ezekijui šitokį žodį: „Taip kalbėjo
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsakyda-
mas į tavo meldimą išgelbėti nuo Asi-
rijos karaliaus Sanheribo: 'Aš girdėjau!'
[21] Štai žodis, kurį VIEŠPATS jam tarė:
'Niekina tave, tyčiojasi iš tavęs
mergelė, Siono duktė;
kraipo galvą už tavo nugaros
duktė Jeruzalė.
[22] Ką tu įžeidei ir kam
piktžodžiavai,
prieš ką pakėlei savo balsą,
įžūliomis akimis žvelgei?
– Prieš Izraelio Šventąjį!
[23] Per savo pasiuntinius
tyčiojaisi iš Viešpaties
ir sakei: ‹Savųjų vežimų aibe
kalnų viršūnes pasiekiau,
pačias Libano atšlaites;
iškirtau jo aukštuosius kedrus,
puošniuosius kiparisus;
pasiekiau aukščiausią viršūnę,
jos miško patį tankumyną.
[24] Kasiau šulinius
ir gėriau vandenį svetimuose
kraštuose;
savo kojų padais
išdžiovinau visas Egipto upes›.
[25] Argi tu negirdėjai,
kad esu tai patvarkęs
nuo senų laikų?
Tai, ką esu nulėmęs nuo
senovės dienų,
dabar įvykdžiau!

19,15 *Iš 25,22*

Todėl tvirčiausius miestus
tu galėjai sugriauti,
griuvėsių krūvomis juos paversti.
26 Bejėgiai buvo jų gyventojai,
išgąsčio ir gėdos apimti
tarsi žolės laukuose,
kaip gležna žaluma,
lyg žolė ant stogų pučiant
rytų vėjui.
27 Ar ilsies tu, ateini ar išeini,
ar esi įniršęs ant manęs –
viską žinau!
28 Todėl, kad niršai ant manęs,
ir tavo įtūžimas pasiekė
mano ausis,
įvérsiu savo kablį tau į šnerves,
pažabosiu savo žąslais tau nasrus.
Tuo pačiu keliu, kuriuo čia atėjai,
atgal tave parvarysiu'.
29 Ezekijau, bus tau toks ženklas:
'Šiais metais valgysi, ką duos atolas,
kitais – kas užaugs nesėta, o trečiais
metais vėlei sėsite ir pjausite, veisi-
te vynuogynus ir gardžiuositės jų vai-
siais! 30 Judo namų likučiai vėlei įleis
žemėn šaknis, vėlei neš vaisius aukštai
šakose, 31 nes iš Jeruzalės sklis likutis,
nuo Siono kalno – išlikusieji. Galybių
VIEŠPATIES uolumas tai padarys!'
32 Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS apie
Asirijos karalių: 'Į šį miestą jis neįsi-
verš, nė vienos strėlės į jį nepaleis nei
dengdamasis skydu jo nepuls, nei ap-
gulos pylimo aplink jį nesupils. 33 Ke-
liu, kuriuo atėjo, išsinešdins, neįsiver-
žęs į šį miestą. Tai VIEŠPATIES žodis!
34 Mat aš apginsiu šį miestą dėl savęs ir
dėl savo tarno Dovydo'".

Sanheribas pasitraukia

35 Tą pačią naktį VIEŠPATIES angelas,
atėjęs į asirų stovyklą, užmušė šimtą
aštuoniasdešimt penkis tūkstančius
vyrų. Išaušus rytui, visur gulėjo lavo-
nai. 36 Asirijos karalius Sanheribas pa-
sitraukė ir sugrįžęs namo gyveno Ni-
nevėje. 37 Vieną dieną, jam meldžiantis
savo dievo Nisrocho šventykloje, jo sū-
nūs Adramelechas ir Sareceras nužu-
dė jį kalaviju ir pabėgo į Ararato kraštą.
Vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Asar-
hadonas.

Ezekijo liga

20 Tomis dienomis Ezekijas sun-
kiai susirgo ir buvo arti mirties.
Atėjęs pas jį Amoco sūnus pranašas
Izaijas tarė jam: „Taip kalbėjo VIEŠPATS:
'Sutvarkyk savo reikalus, nes mirsi.
Tu nebeišgysi'". 2 Ezekijas nusigrę-
žė veidu į sieną ir meldėsi VIEŠPAČIUI:
3 „Atsimink, VIEŠPATIE, maldauju tave,
kaip ištikimai ir nuoširdžiai elgiausi
tavo akivaizdoje, darydamas, kas gera
tavo akyse!" Ir Ezekijas graudžiai ap-
siverkė. 4 Izaijui dar neišėjus iš vidu-
rinio kiemo, jį pasiekė VIEŠPATIES žo-
dis: 5 „Grįžk ir pasakyk mano tautos
vadui Ezekijui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS,
tavo protėvio Dovydo Dievas. Aš gir-
dėjau tavo maldą, mačiau tavo ašaras.
Tikėk manimi, aš pagydysiu tave. Tre-
čią dieną tu pakilsi į VIEŠPATIES Namus.
6 Prie tavo gyvenimo pridėsiu penkio-
lika metų, tave ir šį miestą išlaisvinsiu
iš Asirijos karaliaus rankos. Dėl savęs
ir dėl savo tarno Dovydo apginsiu šį
miestą'". 7 Tada Izaijas tarė: „Atneški-
te figų gumulą. Teatneša jį ir teuždeda
ant skaudulio, kad išgytų".
8 O Ezekijas paklausė Izaiją: „Koks
bus ženklas, kad VIEŠPATS mane pa-
gydys ir kad aš nueisiu trečią dieną
į VIEŠPATIES Namus?" 9 Izaijas tarė:
„Štai ženklas tau iš VIEŠPATIES, kad
VIEŠPATS padarys, ką pažadėjęs. Ar
nori, kad šešėlis paėjėtų pirmyn de-
šimt pakopų, ar kad sugrįžtų atgal
dešimt pakopų?" 10 „Lengva šešėliui
pailgėti dešimčia pakopų, – atsakė
Ezekijas, – verčiau tesugrįžta šešė-
lis dešimčia pakopų". 11 Tad pranašas
Izaijas šaukėsi VIEŠPATIES, ir jis su-
grąžino atgal šešėlį dešimčia pakopų,
kuriomis saulė buvo nusileidusi ant
Ahazo laiptų.

Pasiuntiniai iš Babilono

[12]Tuo metu Babilono karalius Baladano sūnus Merodach Baladanas, išgirdęs apie Ezekijo ligą, atsiuntė pasiuntinius su laiškais ir dovana Ezekijui. [13]Ezekijas dėl to apsidžiaugė ir pasiuntiniams aprodė visą savo iždą – sidabrą, auksą, prieskonių ir geriausio aliejaus atsargas, ginklų sandėlius, – visa, kas buvo jo iždiuose. Neliko nieko nei rūmuose, nei visoje karalystėje, ko Ezekijas nebūtų jiems parodęs. [14]Tada pas karalių Ezekiją atėjo pranašas Izaijas ir paklausė: „Ką tau sakė tie vyrai? Iš kur jie pas tave atėjo?" Ezekijas atsakė: „Jie atėjo iš tolimo krašto, iš Babilono". – [15]„Ką jie pamatė tavo rūmuose?", – toliau klausė Izaijas. Ezekijas atsakė: „Jie matė visa, kas tik yra mano rūmuose. Neliko nieko mano turtų iždiuose, ko nebūčiau jiems parodęs".

[16]Tada pranašas Izaijas tarė Ezekijui: „Klausykis VIEŠPATIES žodžio: [17]*'Tikėk manimi, ateina dienos, kai visa, kas tavo rūmuose, ir visa, ką tavo protėviai sukaupė iki šios dienos, bus išgabenta į Babiloną. Nieko nebus palikta – taip kalbėjo VIEŠPATS. – [18]*Ir iš tavųjų palikuonių, gimusių iš tavęs, kai kurie bus paimti. Jie bus eunuchai Babilono karaliaus rūmuose!'" [19]Ezekijas atsakė Izaijui: „VIEŠPATIES žodis, kurį man pasakei, yra palankus". Mat jis sau pagalvojo: „Kodėl gi ne, jei mano dienomis bus ramu ir saugu". [20]O kiti Ezekijo darbai – visi jo žygdarbiai ir kaip jis padarė tvenkinį bei vandentiekį, ir kaip jis atvedė vandenį į miestą – argi nėra aprašyti Judo karalių metraščiuose? [21]Ezekijas užmigo su savo protėviais, ir vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Manasas.

Manasas – Judo karalius

21 Manasas buvo dvylikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus. Jo motinos vardas buvo Hefciba. [2]*Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, sekdamas bjauriais nusikaltimais tautų, kurias VIEŠPATS buvo nuvaręs nuo kelio izraelitams. [3]Jis atkūrė aukštumų alkus, kuriuos jo tėvas Ezekijas buvo sunaikinęs, atstatė aukurus Baalui ir padarė šventąjį stulpą, kaip buvo padaręs Izraelio karalius Ahabas. Jis garbino visas dangaus galybes ir joms tarnavo. [4]Jis statė aukurus VIEŠPATIES Namuose, apie kuriuos VIEŠPATS buvo pasakęs: *„Jeruzalėje aš įkurdinsiu savo vardą". [5]Visoms dangaus galybėms jis statė aukurus abiejuose Namų kiemuose. [6]Savo sūnų jis atidavė ugniai, užsiėmė kerėjimais ir būrimu, tarėsi su dvasiomis ir raganiais. Be paliovos darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, jį pykdydamas. [7]Ašeros drožinį, kurį buvo padaręs, pastatė Namuose, apie kuriuos VIEŠPATS Dovydui ir jo sūnui Saliamonui kalbėjo: *„Šiuose Namuose ir Jeruzalėje, kurią esu išsirinkęs iš visų Izraelio giminių, aš apgyvendinsiu savo vardą amžinai. [8]Ateityje nebeleisiu daugiau Izraeliui pajudinti kojos iš žemės, kurią daviau jų protėviams, jei tik jie ištikimai laikysis viso, ką jiems įsakiau, ir viso Įstatymo, kurį jiems davė mano tarnas Mozė". [9]Bet jie neklausė, ir Manasas suvedžiojo juos daryti daugiau pikta, nei darė tautos, kurias VIEŠPATS buvo sunaikinęs per izraelitų antplūdį.

[10]Per savo tarnus pranašus VIEŠPATS kalbėjo: [11]„Kadangi Judo karalius Manasas padarė šiuos bjaurius nusikaltimus, nedorumu pralenkė visa, ką jam buvo darę amoritai, kadangi jis vedė ir Judą į nuodėmę su savo stabais, [12]tikrai taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Štai atvedu Jeruzalei ir Judui tokią

20,17 2 Kar 24,13; 2 Met 36,10
20,18 2 Kar 24,14-15; Dan 1,1-7
21,2 Jer 15,4
21,4 2 Sam 7,13
21,7-8 1 Kar 9,3-5; 2 Met 7,12-18

nelaimę, kad net ausyse spengs kiek-
vienam, kuris tik apie ją išgirs. [13] Pri-
taikysiu Jeruzalei tą pačią matavimo
virvę kaip Samarijai, ir tą patį pasva-
rą kaip Ahabo namams; taip šluosty-
siu Jeruzalę, kaip šluostoma lėkštė,
trindamas ir apversdamas. [14] Atmesiu
savo paties paveldo likutį ir atiduo-
siu juos į rankas jų priešams. Jie taps
visų savo priešų auka ir grobiu, [15] nes
darė, kas nedora mano akyse, ir pykdė
mane nuo dienos, kai jų protėviai išėjo
iš Egipto, iki šios dienos'".

[16] Be to, Manasas praliejo tiek daug
nekalto kraujo, kad pripildė Jeruzalę
kraujo iki kraštų, nebemininant jo nuo-
dėmės, kuria jis įvedė Judą į nuodėmę
– daryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse.

[17] O kiti Manaso darbai – visa, ką
darė, ir jo padaryta nuodėmė – argi
nėra aprašyti Judo karalių metraščiuo-
se? [18] Manasas užmigo su savo pro-
tėviais ir buvo palaidotas savo rūmų
sode – Uzos sode. Vietoj jo karaliumi
tapo jo sūnus Amonas.

Amonas – Judo karalius

[19] Amonas buvo dvidešimt dvejų metų,
kai tapo karaliumi, ir dvejus metus ka-
raliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo Ha-
ruco duktė, vardu Mešulemeta iš Jot-
bos. [20] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Mana-
sas. [21] Visur jis ėjo keliu, kuriuo buvo
ėjęs jo tėvas, tarnavo stabams, kuriems
buvo tarnavęs jo tėvas, ir garbino juos.
[22] VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, jis pa-
liko ir VIEŠPATIES keliu nėjo. [23] Amono
dvariškiai surengė sąmokslą ir nužudė
karalių jo rūmuose. [24] Bet šalies žmo-
nės užmušė visus sąmokslo prieš kara-
lių Amoną dalyvius, ir vietoj jo pastatė
karaliumi jo sūnų Jošiją.

[25] O kiti Amono darbai – ką jis darė
– argi nėra aprašyti Judo karalių met-
raščiuose? [26] Jis buvo palaidotas savo
kape Uzos sode, o vietoj jo karaliumi
tapo jo sūnus Jošijas.

Atrandama Įstatymo knyga

22 *Jošijas buvo aštuonerių metų,
kai tapo karaliumi, ir karaliavo
Jeruzalėje trisdešimt vienerius metus.
Jo motina buvo Adajos duktė, vardu
Jedida iš Bockato. [2] Jis darė, kas dora
VIEŠPATIES akyse, ir visada ėjo savo
protėvio Dovydo pėdomis, nenukryp-
damas nei į dešinę, nei į kairę.

[3] Aštuonioliktais karaliaus Jošijo
metais karalius pasiuntė raštininką
Mešulamo sūnaus Acalijo sūnų Šafaną
į VIEŠPATIES Namus, tardamas: [4] „Nueik
pas vyriausiąjį kunigą Hilkiją ir paliepk
jam pasverti visą VIEŠPATIES Namuose
sukauptą sidabrą, kurį slenksčio sargai
yra surinkę iš žmonių. [5] Teatiduoda jį į
rankas darbų prižiūrėtojams, atsakin-
giems už VIEŠPATIES Namus, o jie savo
ruožtu teapmoka VIEŠPATIES Namuose
darbininkams, taisantiems Namus, [6] –
ir dailidėms, ir statytojams, ir mūrinin-
kams. Tepanaudoja jį pirkti medžiui ir
skaldytam akmeniui Namams taisyti.
[7] Tačiau ataskaitos už jiems perduotą
sidabrą tenebūna reikalaujama, nes jie
sąžiningai elgiasi".

[8] Vyriausiasis kunigas Hilkijas tarė
raštininkui Šafanui: „Radau Įstatymo
knygą VIEŠPATIES Namuose". Hilkijas
padavė knygą Šafanui, ir šis perskaitė
ją. [9] Tada raštininkas Šafanas, nuėjęs
pas karalių, pranešė: „Tavo tarnai su-
pylė VIEŠPATIES Namuose rastą sidab-
rą ir atidavė jį į rankas darbų prižiū-
rėtojams, atsakingiems už VIEŠPATIES
Namus". [10] Be to, raštininkas Šafanas
karaliui pasakė: „Kunigas Hilkijas davė
man knygą". Šafanas ją garsiai perskai-
tė karaliui.

[11] Išklausęs Įstatymo knygos žo-
džius, karalius persiplėšė drabužius.
[12] Karalius įsakė kunigui Hilkijui, Ša-
fano sūnui Ahikamui, Mikajos sū-
nui Achborui, raštininkui Šafanui
ir karaliaus tarnui Asajai, tardamas:

22,1 *Jer 3,6*

13 „Eikite pasiteirauti VIEŠPATIES mano
labui, žmonių labui ir viso Judo labui
apie šios atrastos knygos žodžius, nes
VIEŠPATS iš tikrųjų turi nesitverti iš
pykčio ant mūsų už tai, kad mūsų pro-
téviai neklausė šios knygos žodžių ir
nevykdė visa, kas apie mus parašyta".
14 Taigi kunigas Hilkijas ir Ahikamas,
Achboras, Šafanas bei Asaja nuėjo pas
pranašę Huldą, drabužinės prižiūrėto-
jo Harhaso sūnaus Tikvos sūnaus Šalu-
mo žmoną. Ji gyveno Jeruzalėje, Mišnės
dalyje. Ten teiravosi jos. 15 Ji pareiškė
jiems: „Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio
Dievas! Pasakykite vyrui, kuris atsiuntė
jus pas mane: 16 'Taip kalbėjo VIEŠPATS.
Iš tikrųjų šiai vietai ir jos gyventojams
atsiųsiu nelaimę pagal visus žodžius
knygos, kurią Judo karalius perskaitė.
17 Už tai, kad jie paliko mane ir degino
smilkalus kitiems dievams, pykdydami
mane visais savo rankų darbais, degu
pykčiu ant šios vietos, ir jis nebus už-
gesintas'. 18 Bet Judo karaliui, siuntu-
siam jus pasiteirauti VIEŠPATIES, taip
sakykite: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izra-
elio Dievas. O dėl žodžių, kuriuos gir-
dėjai, 19 kadangi tavo širdis nusigando
ir tu nusižeminai prieš VIEŠPATĮ, išgir-
dęs, kad aš nutariau paversti šią vietą
su jos gyventojais siaubu ir prakeiks-
mu, ir kadangi persiplėšei drabužius,
verkdamas mano akivaizdoje, išgirdau
ir aš tave. Tai VIEŠPATIES žodis! 20 Todėl,
tikėk manimi, sujungsiu tave su tavo
protėviais, ir tu būsi paimtas į kapą ra-
mybėje. Tavo akys nematys nelaimės,
kurią aš atnešiu šiai vietai'".
Tad jie parnešė karaliui šį atsakymą.

Sandoros atnaujinimas

23 Karaliaus pašaukti, pas jį susi-
rinko visi Judo ir Jeruzalės se-
niūnai. 2 Karalius nuėjo į VIEŠPATIES
Namus, kartu su juo nuėjo visi Judo
žmonės, visi Jeruzalės gyventojai, ku-
nigai, pranašai – visi žmonės, jauni ir
seni. Visiems girdint, jis perskaitė visą
VIEŠPATIES Namuose atrastą Sandoros
knygą. 3 Karalius stovėjo prie stulpo ir
sudarė Sandorą VIEŠPATIES akivaizdo-
je: sekti VIEŠPATĮ, laikantis jo įsakymų,
įsakų ir įstatų, visa širdimi ir visa gy-
vastimi, vykdant įrašytus šioje knygo-
je šios Sandoros žodžius. Visi žmonės
įsipareigojo Sandorai.
4 *Tada karalius įsakė vyriausiajam
kunigui Hilkijui, jo pavaduotojams
kunigams ir slenksčio sargams išneš-
ti iš VIEŠPATIES Namų visus reikme-
nis, padarytus Baalui, Ašerai ir visoms
dangaus galybėms. Sudeginus juos
už Jeruzalės sienų Kidrono atšlaitė-
se, paliepė jų pelenus nunešti į Betelį.
5 Jis panaikino netikrus kunigus, ku-
rie buvo Judo karalių paskirti deginti
smilkalus aukštumų alkuose prie Judo
miestų ir Jeruzalės apylinkėse, taip pat
tuos, kurie degino smilkalus Baalui,
saulei, mėnuliui, žvaigždynams ir vi-
soms dangaus galybėms. 6 Išnešęs iš
VIEŠPATIES Namų Ašeros drožinį į Ki-
drono slėnį už Jeruzalės sienų, sude-
gino jį Kidrono slėnyje, sutrynė Ašerą
į dulkes ir išbarstė ant paprastų žmo-
nių kapų. 7 Jis išardė šventyklų kek-
šaujančių vyrų kambarius, buvusius
VIEŠPATIES Namuose toje vietoje, kur
moterys audė Ašerai apdarus.
8 Visus Judo miestų kunigus sutelkė
į Jeruzalę ir užteršė nuo Gebos iki Beer
Šebos aukštumų alkus, kuriuose kuni-
gai buvo deginę smilkalus. Jis nugrio-
vė ir vartų aukštumų alkus prie mies-
to valdytojo Jozuės vartų į kairę nuo
miesto vartų. 9 Tačiau Jeruzalėje aukš-
tumų alkų kunigai prie aukuro neida-
vo, o neraugintą duoną valgydavo tarp
savųjų. 10 *Ben Hinomo slėnyje buvusį
tofetą* jis užteršė, kad nė vienas dau-
giau *nebeatiduotų savo sūnaus ar

23,4-6 *2 Kar 21,3; 2 Met 33,3*
23,10 *Jer 7,31; 19,1-6; 32,35*
23,10 Žr. Jer 7, 31.
23,10 *Kun 18,21*

dukters ugniai kaip aukos Molechui.
[11] Jis pašalino Judo karalių saulei pasta-
tytus žirgus, stovinčius prie VIEŠPATIES
Namų įėjimo, netoli eunucho Netan
Melecho buto didžiajame pastate, o
saulės vežimus sudegino. [12] *Aukurus
ant stogo prie Ahazo viršutinio aukš-
to, kuriuos buvo padarę Judo karaliai,
ir aukurus, kuriuos buvo padaręs Ma-
nasas abiejuose VIEŠPATIES Namų kie-
muose, nugriovė. Skubiai juos iš ten
pašalinęs, skeveldras išmetė į Kidro-
no slėnį. [13] *Karalius užteršė Izraelio
karaliaus Saliamono įrengtus priešais
Jeruzalę, į pietus nuo Pagedimo kalno,
aukštumų alkus sidoniečių stabui As-
tartei, Moabo stabui Kemošui ir Amo-
no stabui Milkomui. [14] Sutrupinęs jų
akmenis ir nukirtęs šventuosius stul-
pus, tas vietas nuklojo žmonių kaulais.
[15] Be to, jis išardė *Betelio aukurą –
aukštumų alką, pastatytą Nebato sū-
naus Jeroboamo, įtraukusio Izraelį į
nuodėmę: ir tą aukurą, ir tą aukštumų
vietą. Jis sudegino tą aukštumų alką,
pavertė jį dulkėmis; sudegino ir šven-
tąjį stulpą.
[16] *Apsidairęs Jošijas pamatė ant
kalvos kapus. Jis pasiuntė atnešti iš
kapų kaulų ir sudeginęs ant aukuro
užteršė jį pagal VIEŠPATIES žodį, kurį
paskelbė Dievo vyras, kai Jeroboamas
stovėjo prie aukuro iškilmių dieną. Ap-
sižvalgęs karalius pamatė Dievo vyro,
kuris buvo išpranašavęs šiuos daly-
kus, kapą. [17] Jis paklausė: „Kieno tas
antkapis, kurį matau?“ Miesto žmo-
nės paaiškino jam: *„Tai kapas Dievo
vyro, kuris atėjo iš Judo ir pranašavo
dalykus, kuriuos tu padarei Betelio au-
kurui“. – [18] „Palikite jį ramybėje, – tarė
karalius, – tenejudina niekas jo kau-
lų“. Tad jie paliko jo kaulus nepaliestus
drauge su kaulais iš Samarijos atėjusio
pranašo.
[19] Be to, Jošijas sunaikino ir visus
aukštumų alkus Samarijos miestuo-
se, kuriuos, pykdydami VIEŠPATĮ, buvo
įrengę Izraelio karaliai. Su jais jis pasi-
elgė taip, kaip buvo pasielgęs Betelyje.
[20] Ant aukurų jis išžudė visus ten esan-
čius aukštumų alkų kunigus, ant jų su-
degino žmonių kaulus. Tada sugrįžo į
Jeruzalę.
[21] Karalius įsakė visiems žmonėms:
„Švęskite VIEŠPATIES, savo Dievo, Pas-
chą, kaip įsakyta Sandoros knygoje“.
[22] Iš tikrųjų Paschos auka taip nebuvo
švęsta nuo teisėjų, valdžiusių Izraelį,
dienų ir per visas Izraelio karalių bei
Judo karalių dienas. [23] Tik aštuonio-
liktais karaliaus Jošijo metais Paschos
auka VIEŠPAČIUI buvo taip švęsta Jeru-
zalėje.
[24] Be to, Jošijas išnaikino vėlių šau-
kėjus ir žynius, šeimų dievukus ir sta-
bus bei visus Judo krašte ir Jeruzalėje
buvusius bjaurius dalykus, idant įvyk-
dytų Įstatymo žodžius, užrašytus kny-
goje, kurią kunigas Hilkijas rado Dievo
Namuose. [25] Iki jo nebuvo kito kara-
liaus, kaip jis atsidavusio VIEŠPAČIUI
visa savo širdimi, visa savo gyvastimi ir
visomis savo jėgomis, pagal visą Mozės
Įstatymą, nei po jo neatsirado nė vieno
tokio kaip jis.
[26] Tačiau VIEŠPATS nesiliovė smar-
kiai pykęs ant Judo iš apmaudo, kurį
jam buvo sukėlę visi Manaso darbai.
[27] VIEŠPATS tarė: „Pavarysiu ir Judą
nuo savo veido, kaip pavariau Izraelį.
Atmesiu miestą – Jeruzalę, kurią išsi-
rinkau, ir Namus, apie kuriuos sakiau:
'Ten gyvens mano vardas!'“
[28] O kiti Jošijo darbai ir visa, ką jis
darė, argi nėra aprašyti Judo karalių
metraščiuose? [29] Jo dienomis Egip-
to valdovas faraonas Nekojas leidosi į
žygį prieš Asirijos karalių Eufrato upės
link. Karalius Jošijas išžygiavo užkirsti

23,12 *2 Kar 21,5; 2 Met 33,5*
23,13 *1 Kar 11,7*
23,15 *1 Kar 12,33*
23,16 *1 Kar 13,2*
23,17 *1 Kar 13,30-32*

jam kelią, bet, susidūręs su juo mūšyje prie Megido, buvo užmuštas. [30] Jo tarnai vežė jį negyvą iš Megido ir parvežę į Jeruzalę palaidojo jo paties kape. Šalies žmonės paėmė Jehoahazą ir, patepę jį padarė karaliumi vietoj jo tėvo.

Jehoahazas – Judo karalius

[31] Jehoahazas buvo dvidešimt trejų metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje tris mėnesius. Jo motina buvo Jeremijo duktė, vardu Hamutalė, iš Libnos. [32] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo darę jo protėviai. [33] Faraonas Nekojas uždarė jį į kalėjimą Ribloje, Hamato krašte, kad daugiau Jeruzalėje nebekaraliautų, ir uždėjo kraštui šimto sidabro talentų ir vieno aukso talento duoklę. [34] Karaliaus Jošijo sūnų Eljakimą faraonas Nekojas paskyrė karaliumi vietoj jo tėvo Jošijo ir pervardijo Jehojakimu. O *Jehoahazą pasiėmė drauge į Egiptą, ir ten šis mirė.

[35] Jehojakimas davė faraonui sidabro ir aukso, bet turėjo apdėti mokesčiais kraštą, kad įvykdytų faraono reikalavimą. Jis išreikalavo sidabro ir aukso iš šalies žmonių, iš kiekvieno pagal faraonui Nekojui duodamų mokesčių dydį.

Jehojakimas – Judo karalius

[36] *Jehojakimas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jo motina buvo Pedajos duktė, vardu Zebida, iš Rumos. [37] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo darę jo protėviai.

24 *Jo dienomis įsiveržė Babilono karalius Nebukadnecaras, ir Jehojakimas buvo jam pavaldus trejus metus. Po to jis sukilo. [2] VIEŠPATS paleido prieš jį gaujas chaldėjų, aramėjų ir amonitų, paleido juos prieš Judą jam sunaikinti pagal žodį, kuriuo VIEŠPATS buvo grasinęs per savo tarnus pranašus. [3] Tikrai visa tai ištiko Judą VIEŠPATIES įsakymu – pašalinti juos iš jo akių už Manaso nuodėmes, už visa, ką jis buvo padaręs, [4] taip pat už nekaltą kraują, kurį jis buvo pralieję ir pripildęs Jeruzalę nekaltųjų kraujo. To VIEŠPATS nebenorėjo atleisti.

[5] O kiti Jehojakimo darbai – visa, ką jis darė – argi nėra aprašyti Judo karalių metraščiuose? [6] Jehojakimas užmigo su savo protėviais, ir vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Jehojachinas. [7] Egipto karalius daugiau nebedrįso eiti iš savo žemės, nes Babilono karalius buvo perėmęs visa, kas priklausė Egipto karaliui, nuo Egipto upės iki Eufrato upės.

Jehojachinas – Judo karalius

[8] Jehojachinas buvo aštuoniolikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje tris mėnesius. Jo motina buvo Elnatano duktė, vardu Nehušta, iš Jeruzalės. [9] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tėvas.

[10] Tuo metu Babilono karaliaus Nebukadnecaro pajėgos užpuolė Jeruzalę, ir miestas buvo apgultas. [11] Jo pajėgoms apgulus miestą, pats Babilono karalius Nebukadnecaras atvyko prie miesto. [12] *Tada Judo karalius Jehojachinas drauge su savo motina, dvariškiais, vadais ir pareigūnais pasidavė Babilono karaliui. Aštuntais savo karaliavimo metais Babilono karalius paėmė jį į nelaisvę.

[13] Babilono karalius išgabeno iš ten visus VIEŠPATIES Namų bei karaliaus rūmų turtus, sukapojo VIEŠPATIES Namuose visus aukso reikmenis, kuriuos Izraelio karalius Saliamonas buvo

23,34 *Jer 22,11-12*
23,36 *Jer 22,18-19; 26,1-6; 35,1-19*
24,1 *Jer 25,1-38; Dan 1,1-2*
24,12 *Jer 22,24-30; 24,1-10; 29,1-2*

padaręs – visa, kaip VIEŠPATS buvo įspė-
jęs. [14] Jis išvarė į tremtį visą Jeruzalę: vi-
sus didžiūnus, visus kariškius – dešimt
tūkstančių belaisvių, visus amatinin-
kus ir kalvius. Krašte liko tik beturčiai.
[15] *Jis išvarė Babilonan į tremtį Jehoja-
chiną, paėmė į nelaisvę iš Jeruzalės į
Babiloną karaliaus motiną, karaliaus
žmonas, pareigūnus ir geriausius kraš-
to žmones. [16] Visi pajėgūs vyrai, septyni
tūkstančiai, visi galiūnai, apmokyti ka-
riauti, ir tūkstantis amatininkų bei kal-
vių buvo atvaryti belaisviais į Babiloną.
[17] *Jehojachino vietoj Babilono karalius
paskyrė Jehojachino dėdę Mataniją ir
pervardijo jį Zedekiju.

Zedekijas – Judo karalius

[18] *Zedekijas buvo dvidešimt vienerių
metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo
Jeruzalėje vienuolika metų. Jo moti-
na buvo Jeremijo duktė, vardu Hamu-
talė, iš Libnos. [19] Jis darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs Je-
hojakimas. [20] Iš tikrųjų Jeruzalė ir Ju-
das taip įpykdė VIEŠPATĮ, kad jis išvarė
juos iš savo Artumo.

*Zedekijas sukilo prieš Babilono ka-
ralių.

25 Devintų Zedekijo karaliavi-
mo metų dešimto mėnesio
dešimtą dieną Babilono karalius Ne-
bukadnecaras atžygiavo su visa savo
kariuomene prieš Jeruzalę. *Ją apsu-
pę, statė aplink miestą apgulos pyli-
mus. [2] Miestas buvo apgulos būklė-
je iki vienuoliktų karaliaus Zedekijo
metų. [3] Ketvirto mėnesio devintą die-
ną, mieste įsigalėjus nuožmiam ba-
dui ir beturčiams nebeturint maisto,
[4] *buvo pralaužtos miesto sienos. Tada
karalius ir visi jo kariai pabėgo iš mies-
to nakčia pro vartus tarp dvigubos sie-
nos prie karaliaus sodo. Nors chaldėjų
buvo visur aplink miestą, karalius lei-
dosi keliu Arabos link. [5] Bet chaldėjų
pajėgos vijosi karalių ir pasivijo jį Je-
richo lygumose. Visa jo kariuomenė,
pabėgusi nuo jo, išsisklaidė. [6] Karalius
buvo suimtas ir nuvestas į Riblą pas
Babilono karalių, kuris surengė jam
teismą. [7] Nužudžius Zedekijo sūnus jo
akyse, Zedekijui buvo *išluptos akys.
Apkaustytas vario grandinėmis, jis
buvo nuvarytas į Babiloną.

Jeruzalės sunaikinimas

[8] Aštunto mėnesio septintą dieną –
tai buvo devynioliktі Babilono kara-
liaus Nebukadnecaro metai, – į Jeru-
zalę atvyko karaliaus asmens sargybos
vadas ir Babilono karaliaus pareigū-
nas Nebuzaradanas. [9] Jis *sudegino
VIEŠPATIES Namus, karaliaus rūmus ir
visus Jeruzalės namus, sunaikino kiek-
vieno didžiūno namus. [10] Tada chaldė-
jų pajėgos, buvusios su sargybos vadu,
iš visų pusių išardė Jeruzalės sienas.
[11] Likučius žmonių, pasilikusių mies-
te, perbėgėlius – žmones, perėjusius
pas Babilono karalių, – visus gyvento-
jų likučius karaliaus asmens sargybos
vadas Nebuzaradanas išvarė į tremtį.
[12] Bet kai kuriuos krašto šalies žmones
Nebuzaradanas paliko dirbti vynuogy-
nuose ir arti žemę.

[13] *Vario stulpus, esančius
VIEŠPATIES Namuose, pastovus ir *va-
rio jūrą, buvusią VIEŠPATIES Namuose,
chaldėjai sudaužė ir visą varį išgabe-
no į Babiloną. [14] *Jie išgabeno ir puo-
dus, grandiklius, žnyples, samčius
bei visus vario reikmenis, vartojamus

24,15 *Ez 17,12*
24,17 *Jer 37,1; Ez 17,13*
24,18 *Jer 27,1-22; 28,1-17*
24,20 *Ez 17,15*
25,1 *Jer 21,1-10; 34,1-5; Ez 24,2*
25,4 *Ez 33,21*
25,7 *Ez 12,13*
25,9 *1 Kar 9,8*
25,13 *1 Kar 7,15-22; 2 Met 3,15-17*
25,13 *1 Kar 7,23-26; 2 Met 4,2-5*
25,14 *1 Kar 7,45; 2 Met 4,16*

pamaldose. [15] Sargybos vadas išgabeno
keptuves ir šlakstymo dubenis iš auk-
so ir sidabro. [16] Abiejų stulpų, jūros ir
Saliamono padarytų pastovų, šių visų
daiktų vario nebuvo įmanoma pasver-
ti. [17] Vieno stulpo aukštis buvo aštuo-
niolika uolekčių. Viršuje jis turėjo va-
rinį antgalį; antgalio aukštis buvo trys
uolektys, o aplink antgalį buvo pinu-
čiai su granatmedžio obuoliais, pada-
rytais iš vario. Antrasis stulpas turėjo
tokį pat antgalį su pinučiais.

[18] Sargybos vadas paėmė ir vyriau-
siąjį kunigą Serają, pavaduotoją kuni-
gą Sofoniją bei trejetą slenksčio sargų.
[19] O iš miesto jis paėmė kariams vado-
vavusį dvariškį bei penkis karaliaus ta-
rybos patarėjus, užsilikusius mieste,
kariuomenės vado raštininką, vadova-
vusį šalies žmonių šaukimui prie gink-
lų, ir šešiasdešimt mieste buvusių pa-
prastų vyrų. [20] Paėmęs šiuos žmones,
sargybos vadas Nebuzaradanas nu-
varė juos pas Babilono karalių į Riblą.
[21] Babilono karalius įsakė juos užmušti,
ir Ribloje, Hamato krašte, jie buvo nu-
bausti mirtimi. Taip Judas tapo ištrem-
tas iš savo žemės.

Gedalijas – Judo valdytojas

[22] *Babilono karalius Nebukadnecaras
paskyrė Šafano sūnaus Ahikamo sūnų
Gedaliją valdyti žmones, kuriuos buvo
palikęs Judo krašte. [23] Karių vadai ir vy-
rai, išgirdę, kad Babilono karalius pa-
skyrė Gedaliją valdytoju, atėjo į Micpą
pas Gedaliją drauge su Netanijos sūnu-
mi Izmaeliu, Kareacho sūnumi Johana-
nu, Tanhumeto Netofiečio sūnumi Se-
raja bei Maakiečio sūnumi Jaazaniju ir
jų vyrais. [24] O Gedalijas prisiekė jiems
ir jų vyrams. „Nebijokite chaldėjų pa-
reigūnų, – sakė jiems, – pasilikite kraš-
te, tarnaukite Babilono karaliui, ir bus
jums gerai“. [25] *Bet septintą mėnesį
Elišamos sūnaus Netanijos sūnus Iz-
maelis, kilęs iš karališkos šeimos, atėjo
su dešimčia vyrų, užpuolė Gedaliją ir
nužudė drauge su buvusiais pas jį Mic-
poje judėjais ir chaldėjais. [26] Tada *visi
žmonės, seni ir jauni, drauge su karių
vadais leidosi į Egiptą, nes bijojo chal-
dėjų.

[27] Trisdešimt septintų Judo kara-
liaus Jehojachino metų dvylikto mė-
nesio dvidešimt septintą dieną Babi-
lono karalius Evil Merodachas pirmais
savo karaliavimo metais paleido iš ka-
lėjimo Judo karalių Jehojachiną. [28] Ma-
loniai kalbėjosi su juo ir davė jam krės-
lą, aukštesnį už visus kreslus karalių,
buvusių pas jį Babilone. [29] Tad Jehoja-
chinas nusivilko kalėjimo drabužius.
Visàs savo gyvenimo dienas jis valgė
prie karaliaus stalo. [30] O jo išlaikymą
karalius užtikrino diena po dienos,
visą jo likusį gyvenimą.

25,22-24 *Jer 40,7-9*

25,25 *Jer 41,1-3*

25,26 *Jer 43,5-7*

METRAŠČIŲ PIRMA KNYGA

Metraščių pirma knyga (gr. *paraleipomenōn A* „praleistieji dalykai I“, lot. *chronicorum / verba dierum* „dienos žodžiai“ / *paralipomenon I*) ir *Metraščių antra knyga* hebrajų tradicijoje anksčiau sudarė vieną *Metraščių knygą* (hebr. *dibrêi hajjamīm* „dienos žodžiai“); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, o nuo XV a. šį paprotį perėmė hebrajų *Biblija*. Kaip rodo graikiškasis pavadinimas, čia papildoma *Samuelio* ir *Karalių knygose* užrašyta išrinktosios tautos istorija.

Knygoje pirmiausia (sk. 1–9) pateikiami izraelitų kilmės sąrašai nuo Adomo iki Dovydo, įskaitant dvylika Izraelio giminių, o paskui (sk. 10–29) peržvelgiamas Dovydo karaliavimo laikotarpis (apie 1010–970 m. pr. Kr.).

Dovydas čia iškyla ne kaip politikas, o kaip asmuo, dievogarbai subūręs tautą, Jeruzalę pavertęs šventuoju miestu, liturgijon įvedęs muziką bei giedojimą ir paskirstęs pareigas kunigams.

Nuo Adomo iki Abraomo

1 Adomas, Setas, Enošas, [2] Kenanas,
Mahalalelis, Jeredas, [3] Henochas,
Metušelachas, Lamechas, [4] Nojus, Se-
mas, Chamas ir Jafetas.
[5] Jafeto palikuonys: Gomeras, Mago-
gas, Madajas, Javanas, Tubalis, Meše-
chas ir Tyras.
[6] Gomero palikuonys: Aškenazas,
Difatas ir Togarma.
[7] Javano palikuonys: Eliša, Taršišas,
Kitimai ir Rodanimas.
[8] Chamo palikuonys: Kušas, Micrai-
mai, Putas ir Kanaanas.
[9] Kušo palikuonys: Seba, Havila,
Sabta, Rama ir Sabtecha. Ramos pali-
kuonys: Šeba ir Dedanas. [10] Kušui gimė
Nimrodas. Jis buvo pirmasis galiūnas
žemėje.
[11] Micraimams gimė ludai, anamai,
lehabiečiai, naftuhiečiai, [12] patrosie-
čiai, kasluhai ir kaftoriečiai; iš kurių
kilo filistinai.
[13] Kanaanui gimė pirmagimis Si-
donas ir Hetas, [14] taip pat jebusiečiai,
amoritai, girgašai, [15] hivai, archai, si-
nai, [16] arvadiečiai, cemarai ir hamatie-
čiai.
[17] Semo palikuonys: Elamas, Asū-
ras, Arpachšadas, Ludas, Aramas,
Ucas, Hulas, Geteras ir Mešechas.
[18] Arpachšadui gimė Šelachas, Šela-
chui – Eberas. [19] Eberui gimė du sūnūs:
vienas – vardu Pelegas*, nes jo die-
nomis buvo padalyta žemė, o jo bro-
lis – vardu Joktanas. [20] Joktanui gimė
Almodadas, Šelefas, Hacarmavetas,
Jerachas, [21] Hadoramas, Uzalas, Dikla,
[22] Ebalas, Abimaelis, Šeba, [23] Ofyras,
Havila ir Jobabas. Visi jie buvo Jokta-
no palikuonys.

Abraomo palikuonys

[24] Semas, Arpachšadas, Šelachas,
[25] Eberas, Pelegas, Reuvas, [26] Serugas,
Nahoras, Terachas, [27] Abromas, tai yra
Abraomas.
[28] Abraomo sūnūs: Izaokas ir Izma-
elis.
[29] Štai jų palikuonys: Izmaelio pir-
magimis Nebajotas, paskui Kedaras,
Adbeelis, Mibsamas, [30] Mišma, Dūma,
Masa, Hadadas, Tema, [31] Jetūras, Nafi-
šas ir Kedma. Tai Izmaelio palikuonys.

[1,19] Hebr. „padalijimas“.

32 Abraomo sugulovės Ketūros pali-
kuonys: ji pagimdė Zimraną, Jokšaną,
Medaną, Midjaną, Išbaką ir Šuachą.
Jokšano palikuonys: Šeba ir Dedanas.
33 Midjano palikuonys: Efa, Eferas, He-
nochas, Abida ir Eldava. Visi jie buvo
Ketūros palikuonys.
34 Abraomui gimė Izaokas. Izaoko
palikuonys: Ezavas ir Izraelis. 35 Ezavo
palikuonys: Elifazas, Reuelis, Jeušas,
Jalamas ir Korachas. 36 Elifazo pali-
kuonys: Temanas, Omaras, Cefis, Ga-
tamas, Kenazas, Timna ir Amalekas.
37 Reuelio palikuonys: Nahatas, Zera-
chas, Šama ir Miza.
38 Seyro palikuonys: Lotanas, Šoba-
las, Cibeonas, Ana, Dišonas, Eceras ir
Dišanas. 39 Lotano palikuonys: Horis ir
Homamas; Lotano sesuo buvo Timna.
40 Šobalo palikuonys: Aljanas, Mana-
hatas, Ebalas, Šefis ir Onamas. Cibeo-
no palikuonys: Aja ir Ana. 41 Anos pali-
kuonis – Dišonas. Dišono palikuonys:
Hamranas, Ešbanas, Itranas ir Kera-
nas. 42 Ecero palikuonys: Bilhanas, Za-
avanas ir Jaakanas. Dišano palikuonys:
Ucas ir Aranas.

Edomo karaliai

43 Štai karaliai, viešpatavę Edomo kraš-
te, izraelitams dar neturint jokio ka-
raliaus. Beoro sūnus Bela; jo miesto
vardas buvo Dinhaba. 44 Belai mirus,
vietoj jo karaliumi tapo Zeracho sūnus
Jobabas iš Bocros. 45 Jobabui mirus,
vietoj jo karaliumi tapo Hušamas iš te-
manų šalies. 46 Hušamui mirus, vietoj
jo karaliumi tapo Bedado sūnus Hada-
das. Jis nugalėjo midjaniečius Moabo
lygumoje; jo miesto vardas buvo Avi-
tas. 47 Hadadui mirus, vietoj jo karaliu-
mi tapo Samla iš Masrekos. 48 Samlai
mirus, vietoj jo karaliumi tapo Saulius
iš Rehobotų prie Upės. 49 Sauliui mi-
rus, vietoj jo karaliumi tapo Achboro
sūnus Baal Hananas. 50 Baal Hananui
mirus, vietoj jo karaliumi tapo Hada-
das. Jo miesto vardas buvo Pajas, o jo
žmonos vardas buvo Mehetabelė. Ji
buvo Me Zahabo dukters Matredos
duktė. 51 Hadadas mirė.
Edomo kiltys: Timnos, Alijos, Jete-
to, 52 Oholibamos, Elos, Pinono, 53 Ke-
nazo, Temano, Mibcaro, 54 Magdielio ir
Iramo. Tokios buvo Edomo kiltys.

Izraelio palikuonys

2 Štai Izraelio sūnūs: Rubenas, Si-
meonas, Levis, Judas, Isacharas,
Zabulonas, 2 Danas, Juozapas, Benja-
minas, Naftalis, Gadas ir Ašeras.
3 Judo sūnūs: Eras, Onanas ir Šela.
Šie trys jam gimė iš kanaanietės Bat
Šūvos. Judo pirmagimis Eras buvo ne-
doras VIEŠPATIES akyse, ir jis nubaudė
jį mirtimi. 4 Judo marti Tamara jam pa-
gimdė Perecą ir Zerachą. Iš viso Judas
turėjo penkis sūnus.
5 Pereco sūnūs: Hecronas ir Hamu-
las.
6 Zeracho sūnūs: Zimris, Etanas,
Hemanas, Kalkolas ir Dara, iš viso
penki.
7 Zimrio sūnus – Karmis. Karmio sū-
nus – *Acharas; jis nusižengė, pasiim-
damas sunaikinti skirtus daiktus, to-
dėl užtraukė nelaimę Izraeliui. 8 Etano
sūnus – Azarija.
9 Hecronui gimę sūnūs: Jerachmee-
lis, Ramas ir Kelubajas.
10 Ramui gimė Aminadabas, Ami-
nadabui – Nachšonas, Judo sūnų va-
das. 11 Nachšonui gimė Salma, Salmai
– Boazas, 12 Boazui – Jobedas, Jobe-
dui – Jesė. 13 Jesei gimė jo pirmagimis
Eliabas, antras sūnus buvo Abinada-
bas, trečias – Šima, 14 ketvirtas – Ne-
tanelis, penktas – Radajas, 15 šeštas –
Ocemas ir septintas – Dovydas. 16 Jų
seserys buvo Ceruja ir Abigailė. Ce-
rujos sūnų buvo trys: Abšajas, Joabas
ir Asaelis. 17 Abigailė pagimdė Amasą.
Amasos tėvas buvo Jeteras Izmaeli-
tas.

2,7 *Joz 7,1*

18 Hecrono sūnus Kalebas turėjo vai-
kų iš savo žmonos Azubos ir Jerijotos.
Jo sūnūs: Ješeras, Šobabas ir Ardonas.
19 Azubai mirus, Kalebas vedė Efratą,
kuri pagimdė jam Hūrą. 20 Hūrui gimė
Ūris, o Ūriui – Becalelis.

21 Po to Hecronas suėjo su Gileado
tėvo Machyro dukterimi, vedė ją, bū-
damas šešiasdešimtmetis, ir ji pagim-
dė jam Segubą. 22 Segubui gimė Jayras,
turėjęs dvidešimt tris miestus Gileado
krašte. 23 Bet Gešūras ir Aramas atėmė
iš jų Havot Jayrą ir Kenatą su jiems pa-
valdžiomis gyvenvietėmis – šešiasde-
šimt miestų. Tai Gileado tėvo Machy-
ro palikuonys. 24 Po Hecrono mirties
Kalebas suėjo su savo tėvo našle Ef-
rata, ir ji* pagimdė jam Tekojos tėvą
Ašhūrą.

25 Hecrono pirmagimio sūnaus Je-
rachmeelio sūnūs: pirmagimis Ramas,
Būna, Orenas, Ocemas ir Ahija. 26 Je-
rachmeelis turėjo ir kitą žmoną, vardu
Atara. Ji buvo Onamo motina.

27 Jerachmeelio pirmagimio Ramo
sūnūs: Maacas, Jaminas ir Ekeras.

28 Onamo sūnūs: Šamajas ir Jada.
Šamajo sūnūs: Nadabas ir Abišūras.
29 Abišūro žmonos vardas buvo Abi-
hailė; ji pagimdė jam Achbaną ir Mo-
lidą. 30 Nadabo sūnūs: Seledas ir Apa-
imas. Seledas mirė bevaikis. 31 Apaimo
sūnus – Išis. Išio sūnus – Šešanas. Še-
šano sūnus – Achlajas. 32 Šamajo bro-
lio Jados sūnūs: Jeteras ir Jehonatanas.
Jeteras mirė bevaikis. 33 Jehonatano sū-
nūs: Peletas ir Zaza. Tai Jerachmeelio
palikuonys.

34 Šešanas sūnų neturėjo, tik duk-
teris. Bet Šešanas turėjo egiptietį ver-
gą, vardu Jarhą. 35 Tad Šešanas atidavė
savo dukterį vergui Jarhai žmona, ir ji
pagimdė jam Atają. 36 Atajui gimė Na-
tanas, Natanui – Zabadas. 37 Zabadui
gimė Eflalas, Eflalui – Jobedas. 38 Jobe-
dui gimė Jehuvas, Jehuvui – Azarija.
39 Azarijai gimė Helecas, Helecui – Ele-
asa. 40 Eleasai gimė Sismajas, Sismajui
– Šalumas. 41 Šalumui gimė Jekamija,
Jekamijai – Elišama.

42 Jerachmeelio brolio Kalebo sū-
nūs: pirmagimis Meša (jis buvo Zifo
tėvas) ir Hebrono tėvo Marešos sūnūs.

43 Hebrono sūnūs: Korachas, Tapu-
achas, Rekemas ir Šema. 44 Šemai gimė
Jorkoamo tėvas Rahamas, Rekemui –
Šamajas. 45 Šamajo sūnus – Maonas.
Maonui gimė Betcūras. 46 Kalebo su-
gulovė Efa pagimdė Haraną, Mocą ir
Gazezą. Haranui gimė Gazezas.

47 Jahdojo sūnūs: Regemas, Jotamas,
Gešanas, Peletas, Efa ir Šaafas. 48 Kale-
bo sugulovė Maaka pagimdė Šeberą ir
Tirhaną. 49 Ji pagimdė ir Šaafą, Mad-
manos tėvą, bei Ševą, Machbenos ir
Gibėjos tėvą. Achsa buvo Kalebo duk-
tė. 50 Tai Kalebo palikuonys.

Efratos pirmagimio Hūro sūnūs:
Šobalas, Kirjat Jearimų tėvas, 51 Salma,
Betliejaus tėvas, ir Harefas, Bet Gadero
tėvas. 52 Šobalo, Kirjat Jearimų tėvo, sū-
nūs buvo Harojė, pusė manahatiečių,
53 ir Kirjat Jearimų kiltys: itrai, putai,
šumatai ir mišrai. Iš šių kilo coriečiai
ir eštaoliečiai.

54 Salmos palikuonys: Betliejus, ne-
tofiečiai, Atrot Bet Joabas, pusė mana-
hatiečių, coriečiai, 55 taip pat raštinin-
kų šeimos, gyvenusios Jabece, tiratai,
šimatai ir suchatai. Jie buvo kainitai,
kilę iš Rechabo tėvo Hamato namų.

Dovydo palikuonys

3 Štai Dovydo sūnūs, gimę jam Heb-
rone: pirmagimis Amnonas iš Ahi-
noamos Jezreelietės, antras – Danie-
lius iš Abigailės Karmelietės, 2 trečias
– Abšalomas, Gešūro karaliaus Tal-
majo dukters Maakos sūnus, ketvirtas
– Adonijas, Hagitos sūnus, 3 penk-
tas – Šefatija iš Abitalės, šeštas – Itra-
mas iš žmonos Eglos. 4 Šeši jam gimė

2,24 Taip gr. *Septuagintoje*; hebr. tekstas neaiš-
kus: „Po Hecrono mirties Kaleb Efratoje
Hecrono žmona Abija pagimdė jam...“

Hebrone, kur *jis karaliavo septyne-
rius metus ir šešis mėnesius. O Jeru-
zalėje jis karaliavo trisdešimt trejus
metus. 5 Jeruzalėje jam gimė: Šima, Šo-
babas, Natanas ir Saliamonas – keturi
iš Amielio* dukters *Bat Šūvos*. 6 Pas-
kui – Ibharas, Elišama, Elifeletas, 7 No-
gahas, Nefegas, Jafija, 8 Elišama, Eljada
ir Elifeletas, iš viso devyni.
9 Visi jie buvo Dovydo sūnūs, ne-
skaitant sugulovių sūnų. Tamara buvo
jų sesuo.
10 Saliamono palikuonys: Rehabe-
amas, šio sūnus Abija, šio sūnus Asa,
šio sūnus Juozapatas, 11 šio sūnus Jeho-
ramas, šio sūnus Ahazijas, šio sūnus
Jehoašas, 12 šio sūnus Amacijas, šio sū-
nus Azarija, šio sūnus Jotamas, 13 šio
sūnus Ahazas, šio sūnus Ezekijas, šio
sūnus Manasas, 14 šio sūnus Amonas,
šio sūnus Jošijas. 15 Jošijo sūnūs: pir-
magimis – Johananas, antras – Jeho-
jakimas, trečias – Zedekijas, ketvirtas
– Šalumas. 16 Jehojakimo palikuonys:
sūnus Jechonijas, šio sūnus Zedekijas.
17 Kalinio Jechonijo sūnūs: sūnus
Šaltielis, 18 Malkiramas, Pedaja, Šena-
caras, Jekamija, Hošama ir Nedabija.
19 Pedajos sūnūs: Zerubabelis ir Šimis.
Zerubabelio sūnūs: Mešulamas ir Ha-
nanija, o Šelomita – jų sesuo. 20 Mešu-
lamo sūnūs: Hašuba, Ohelis, Berechija,
Hasadija ir Jušab Hesedas, iš viso penki.
21 Hananijos sūnus – Pelatija; šio sūnus
– Izaja, šio sūnus – Refaja, šio sūnus –
Arnanas, šio sūnus – Abdija, šio sūnus
– Šechanija. 22 Šechanijos sūnūs: Šema-
ja, Hatušas, Igalas, Bariachas, Nearija ir
Šafatas, iš viso šeši. 23 Nearijos sūnūs:
Eljoenajas, Ezekijas ir Azrikamas, iš
viso trys. 24 Eljoenajo sūnūs: Hodavijas,
Eljašibas, Pelaja, Akubas, Johananas,
Delaja ir Ananis, iš viso septyni.

3,4 *2 Sam 5,4-5; 1 Kar 2,11; 1 Met 29,27*
3,5 2 Sam 11,3 – Eliamo.
3,5 *2 Sam 11,3*
3,5 2 Sam 11,3 ir 12,24 – Batšeba.

Pietų giminės

4 Judo sūnūs: Perecas, Hecronas,
Karmis, Hūras ir Šobalas. 2 Šoba-
lo sūnui Reajai gimė Jahatas, Jahatui
– Ahumajas ir Lahadas. Tai coriečių
kiltys.
3 [Hūro sūnūs:] Etamo tėvas, Jezree-
lis, Išma ir Idbašas; jų sesuo buvo var-
du Haclelponė. 4 Penuelis buvo Gedo-
ro tėvas, o Ezeras – Hušos tėvas. Tai
Hūro, Efratos pirmagimio, Betliejaus
tėvo, sūnūs.
5 Tekojos tėvas Ašhūras turėjo dvi
žmonas: Helą ir Naarą. 6 Naara pa-
gimdė jam Ahuzamą, Heferą, Temaną
ir Ahaštarą. Tai Naaros sūnūs. 7 Helos
sūnūs: Ceretas, Coharas ir Etnanas.
8 Kocui gimė Anubas, Zobeba ir Ha-
rumo sūnaus Aharhelio kiltys. 9 Jabe-
cas buvo labiau gerbiamas, negu jo
broliai; jo motina pavadino jį Jabecu,
sakydama: „Pagimdžiau jį skausme“.
10 Jabecas šaukėsi Izraelio Dievo: „Jeigu
tu tikrai mane laimini, – sakė jis, – iš-
plėsk mano žemes, tebūna tavo ranka
su manimi, apsaugok mane nuo žalos,
neleisk nelaimei mane slėgti!“ Ir Die-
vas davė, ko jis prašė.
11 Šuhos broliui Kelubui gimė Mehy-
ras; jis buvo Eštono tėvas. 12 Eštonui
gimė Recha, Paseachas ir Tehina, Ir
Nahašo miesto tėvas. Tai Rekos vyrai.
13 Kenazo sūnūs: Otnielis ir Seraja.
Otnielio sūnūs: Hatatas ir Meonotajas.
14 Meonotajui gimė Ofra, o Serajai – Jo-
abas, tėvas Meistrų slėnio, taip vadina-
mo, nes jo žmonės buvo amatininkai.
15 Jefunės sūnaus Kalebo sūnūs: Iru-
vas, Ela ir Naamas. Elos sūnus – Kena-
zas.
16 Jehalėlelio sūnūs: Zifas, Zifa, Tiri-
ja ir Asarelis.
17 Ezros sūnūs: Jeteras, Meredas,
Eferas ir Jalonas. Meredas buvo vedęs
faraono dukterį Bitiją*. Ji pastojo ir pa-
gimdė Mirjamą, Šamają ir Eštemojos

4,17 Šis sakinys atkeltas iš eil. 18 galo.

tėvą Išbachą. 18 O jo žmona iš judėjų
pagimdė Gedoro tėvą Jeredą, Sochojo
tėvą Heberą ir Zanoacho tėvą Jekutielį.
19 Hodijos žmonos, Nahamo sesers,
sūnūs buvo Keilos Garmo ir Eštemojos
Maakiečio tėvai.
20 Šimono sūnūs: Amnonas, Rina,
Ben Hananas ir Tilonas. Išio sūnūs:
Zohetas ir Ben Zohetas.
21 Judo sūnaus Šelos palikuonys: Le-
chos tėvas Eras, Marešos tėvas Lada ir
drobės gamintojų kiltys Bet Ašbėjoje,
22 taip pat Jokimas, Kozebos vyrai; Joa-
ša ir Sarafas, kurie nuėjo užkuriais į
Moabą, bet sugrįžo į Lehemą (tai seno-
vės įvykiai). 23 Jie buvo puodžiai ir gy-
veno Netaimuose ir Gederoje. Dirbda-
mi karaliui, jie ten turėjo buveinę.
24 Simeono sūnūs: Nemuelis, Jami-
nas, Jaribas, Zerachas ir Saulius, 25 šio
sūnus Šalumas, šio sūnus Mibsamas,
šio sūnus Mišma. 26 Mišmos sūnūs: sū-
nus Hamuelis, šio sūnus Zakūras, šio
sūnus Šimis.
27 Šimis turėjo šešiolika sūnų ir še-
šias dukteris, bet jo broliai neturėjo
daug vaikų. Apskritai jų kiltis nesidau-
gino kaip Judo. 28 *Jie gyveno Beer Še-
boje, Moladoje, Hacar Šuale, 29 Bilhoje,
Eceme, Tolade, 30 Betuelyje, Hormoje,
Ciklage, 31 Bet Markabotuose, Hacar
Susimuose, Bet Biryje ir Šaarimuose.
Tai buvo jų miestai, kol Dovydas tapo
karaliumi. 32 O jų gyvenvietės buvo
Etamas, Ainas, En Rimonas, Toche-
nas ir Ašanas – penki miestai 33 drau-
ge su šiems miestams pavaldžiais ap-
linkiniais kaimais iki pat Baalo. Tokios
buvo jų gyvenvietės.
Jų kilmės sąraše buvo: 34 Mešoba-
bas, Jamlechas, Amacijos sūnus Joša,
35 Joelis, Asielio sūnaus Serajos sū-
naus Jošibijos sūnus Jehuvas, 36 Eljoe-
najas, Jaakoba, Ješohaja, Asaja, Adielis,
Jesimielis, Benaja, 37 Šemajos sūnaus
Šimrio sūnaus Jedajos sūnaus Alono
sūnaus Šifio sūnus Ziza. 38 Išvardytieji
buvo savo kilčių vadai, ir jų šeimos la-
bai išaugo. 39 Užtat, ieškodami kaime-
nėms ganyklų, jie kėlėsi Gedoro apy-
linkių link, į rytinį slėnio galą. 40 Čia jie
rado vešlių, gerų ganyklų; vieta buvo
labai plati, rami ir taikinga. Pirmieji
jos gyventojai priklausė chamitams.
41 Išvardytieji [Simeono giminės] žmo-
nės atsikėlė čia Judo karaliaus Ezekijo
dienomis, užpuolė palapines ir ten už-
tiktus meūnus ir, atsikratę jų iki šios
dienos, apsigyveno jų vietoje, nes ten
kaimenėms buvo ganyklų. 42 O kai ku-
rie jų – penki šimtai Simeono giminės
vyrų – nukeliavo į Seyro kalnus, veda-
mi Išio sūnų Pelatijos, Nearijos, Refa-
jos ir Uzielio, 43 ir sunaikinę išlikusius
Amaleko bėglius gyvena ten iki šios
dienos.

Užjordanės giminės

5 Izraelio pirmagimio Rubeno sū-
nūs (jis buvo pirmagimis, *bet, su-
teršus jam savo tėvo lovą*, jo pirmagi-
mystė buvo atiduota Izraelio sūnaus
Juozapo sūnums; taigi jis kilmės sąra-
še nėra laikomas pirmagimiu; 2 nors
*Judas tapo iškilus tarp brolių ir iš jo
kilo valdovas, pirmagimystė priklausė
Juozapui), 3 taigi Izraelio pirmagimio
Rubeno sūnūs: Henochas, Paluvas,
Hecronas ir Karmis.
4 Joelio palikuonys: sūnus Šemaja,
šio sūnus Gogas, šio sūnus Šimis, 5 šio
sūnus Michėjas, šio sūnus Reaja, šio
sūnus Baalas, 6 šio sūnus Beera (Asiri-
jos karalius *Tilgat Pileseras* išvarė jį
į tremtį) – rubenų vadas. 7 Jo giminai-
čiai, priklausę jo kiltims, įtraukti į kil-
mės sąrašus pagal jų palikuonis: galva

4,28-33 *Joz 19,2-8*

5,1 *Pr 35,22; 49,3-4*
5,1 Žr. Pr 35, 22.
5,2 *Pr 49,8-10*
5,6 *2 Kar 15,29*
5,6 Kitas Tiglat Pilesero vardo užrašymas. Žr. 2 Kar 15,29 ir kt.

Jejelis ir Zacharijas 8 bei Joelio sūnaus
Šemos sūnaus Azazo sūnus Bela. Ru-
beno giminės žmonės apsigyveno
Aroere ir iki pat Nebojo bei Baal Me-
ono. 9 Rytuose jie kūrėsi iki pat dyku-
mos pakraščio šiapus Eufrato, nes jų
galvijų buvo padaugėję Gileado kraš-
te. 10 O Sauliaus dienomis jie kariavo
prieš hagarus. Nugalėję jie užėmė jų
palapines visoje srityje į rytus nuo Gi-
leado.
11 Šalia jų Bašano krašte iki pat Sal-
chos gyveno Gado palikuonys. 12 Ba-
šane Joelis buvo vyriausias, Šafamas
– jo pavaduotojas, po jų – Janajas ir
Šafatas. 13 Jų giminaičiai pagal kiltis:
Mykolas, Mešulamas, Šeba, Jorajas,
Jakanas, Zija ir Eberas, iš viso septyni.
14 Tai Būzo sūnaus Jechdajo sūnaus Je-
šišajo sūnaus Mykolo sūnaus Gileado
sūnaus Jaroacho sūnaus Hūrio sūnaus
Abihailo sūnūs. 15 Gūnio sūnaus Ab-
dielio sūnus Ahis buvo jų kilties galva,
16 gyveno jie Gileade, Bašane bei jam
pavaldžiose vietose ir visose Šarono
ganyklose iki jų ribų. 17 Visi jie įtraukti
į kilmės sąrašus Judo karaliaus Jotamo
dienomis ir Izraelio karaliaus Jeroboa-
mo dienomis.
18 Rubeno giminė, gadai ir pusė Ma-
naso giminės turėjo narsių karių, pa-
jėgių nešioti skydą ir kalaviją, įtempti
lanką ir apmokytų kariauti – keturias-
dešimt keturis tūkstančius septynis
šimtus šešiasdešimt tinkamų karo tar-
nybai. 19 Jie kariavo su hagarais – Jetū-
ru, Nafišu bei Nodabu 20 ir nugalėjo.
Hagarai ir visi su jais esantieji buvo
atiduoti aniems į rankas, nes jie mūšy-
je šaukėsi Dievo, ir jis išklausė jų, nes
anie pasitikėjo juo. 21 Kartu su šimtu
tūkstančių belaisvių jie paėmė ir gal-
vijų: penkiasdešimt tūkstančių kup-
ranugarių, du šimtus penkiasdešimt
tūkstančių avių ir du tūkstančius asi-
lų. 22 Daug buvo kritę ir mūšyje, nes tai
buvo Dievo karas. Jie liko gyventi jų že-
mėje iki tremties.
23 Pusės Manasó giminės palikuo-
nys gyveno krašte nuo Bašano iki Baal
Hermono, Senyro ir Hermono kalno.
Jų buvo labai daug. 24 Štai jų kilčių gal-
vos: Eferas, Išis, Elielis, Azrielis, Jere-
mija, Hodavija ir Jachdielis – narsūs
kariai, garsūs vyrai, kilčių galvos. 25 Bet
jie nusižengė savo protėvių Dievui ir
kekšavo su dievais krašto tautų, ku-
rias Dievas buvo prieš juos išnaikinęs.
26 Užtat Izraelio Dievas sukurstė Asiri-
jos valdovo *pulo* (Asirijos karaliaus
Tiglat Pilesero) dvasią, ir šis *ištrė-
mė juos, būtent rubenus, gadus ir pusę
Manaso giminės, nuvarydamas į Hala-
chą, Haborą, Harą ir prie Gozano upės,
kur jie pasiliko iki šios dienos.

Levio palikuonys

27 * Levio sūnūs: Geršonas, Kehatas ir
Meraris. 28 Kehato sūnūs: Amramas,
Iccharas, Hebronas ir Uzielis. 29 Am-
ramo sūnūs: Aaronas, Mozė ir Mirja-
ma. Aarono sūnūs: Nadabas, Abihu-
vas, Eleazaras ir Itamaras. 30 Eleazarui
gimė Finehasas, Finehasui – Abišū-
va, 31 Abišūvai – Bukis, Bukiui – Uzis,
32 Uziui – Zerachija, Zerachijai – Me-
rajotas, 33 Merajotui – Amarija, Amari-
jai – Ahitubas, 34 Ahitubui – Cadokas,
Cadokui – Ahimaacas, 35 Ahimaacui
– Azarija, Azarijai – Johananas 36 ir
Johananui – Azarija, tarnavęs kunigu
Namuose, kuriuos Saliamonas pasta-
tė Jeruzalėje. 37 Azarijai gimė Amarija,
Amarijai – Ahitubas, 38 Ahitubui – Ca-
dokas, Cadokui – Šalumas, 39 Šalumui
– Hilkija, Hilkijai – Azarija, 40 Azarijai
– Seraja, Serajai – Jehocadakas; 41 Jeho-
cadakas išėjo į tremtį, kai VIEŠPATS per

5,26 *2 Kar 15,19*
5,26 Žr. 2 Kar 15,19.
5,26 *2 Kar 15,29*
5,26 Žr. 1 Met 5,6.
5,26 *2 Kar 17,6*
5,27 Kai kuriuose rankr. 1 Met 5,27-41 įtraukta į sk. 6 pradžią.

Nebukadnecarą išsiuntė Judą ir Jeru-
zalę į tremtį.

6 Levio sūnūs: Geršomas, Keha-
tas ir Meraris. 2 Štai Geršomo
sūnų vardai: Libnis ir Šimis. 3 Kehato
sūnūs: Amramas, Iccharas, Hebronas
ir Uzielis. 4 Merario sūnūs: Machlis ir
Mušis. Tai Levio giminės kiltys pagal
jų protėvius.

5 Geršomo [palikuonys]: sūnus Lib-
nis, šio sūnus Jahatas, šio sūnus Zima,
6 šio sūnus Joachas, šio sūnus Idojas,
šio sūnus Zerachas, šio sūnus Jeotra-
jas.

7 Kehato palikuonys: sūnus Amina-
dabas, šio sūnus Korachas, šio sūnus
Asiras, 8 šio sūnus Elkana, šio sūnus
Ebjasafas, šio sūnus Asiras, 9 šio sūnus
Tahatas, šio sūnus Ūrielis, šio sūnus
Uzija ir šio sūnus Saulius. 10 Elkanos
sūnūs: Amasajas ir Ahimotas, 11 šio sū-
nus Elkana, šio sūnus Cofajas, šio sū-
nus Nahatas, 12 šio sūnus Eliabas, šio
sūnus Jerohamas, šio sūnus Elkana.
13 Samuelio sūnūs: pirmagimis Joelis ir
antragimis Abija.

14 Merario palikuonys: Machlis, šio
sūnus Libnis, šio sūnus Šimis, šio sū-
nus Uza, 15 šio sūnus Šima, šio sūnus
Hagija ir šio sūnus Asaja.

16 *Štai vyrai, Dovydo paskirti va-
dovauti giesmės tarnybai VIEŠPATIES
Namuose nuo to laiko, kai Skrynia
rado ten nuolatinę buveinę. 17 Kol Sa-
liamonas statė VIEŠPATIES Namus Jeru-
zalėje, jie tarnavo giesmėmis priešais
Padangtę Susitikimo Palapinėje, at-
likdami savo pareigas, kaip buvo jiems
nustatyta. 18 Štai paskirtieji vadovauti,
tarnaujantys drauge su savo sūnumis.

Iš kehatų: giesmininkas Hemanas,
sūnus Joelio, sūnaus Samuelio, 19 sū-
naus Elkanos, sūnaus Jerohamo, sū-
naus Elielio, sūnaus Toacho, 20 sūnaus
Cūfo, sūnaus Elkanos, sūnaus Mahato,
sūnaus Amasajo, 21 sūnaus Elkanos,
sūnaus Joelio, sūnaus Azarijos, sūnaus
Sofonijos, 22 sūnaus Tahato, sūnaus
Asiro, sūnaus Ebjasafo, sūnaus Kora-
cho, 23 sūnaus Iccharo, sūnaus Kehato,
sūnaus Levio, sūnaus Izraelio.

24 Paskui jo giminaitis Asafas, sto-
vėjęs jo dešinėje, būtent Asafas, sūnus
Berechijo, sūnaus Šimos, 25 sūnaus
Mykolo, sūnaus Baasėjos, sūnaus Mal-
kijos, 26 sūnaus Etnio, sūnaus Zeracho,
sūnaus Adajos, 27 sūnaus Etano, sū-
naus Zimos, sūnaus Šimio, 28 sūnaus
Jahato, sūnaus Geršomo, sūnaus Levio.

29 Jų brolio Merario palikuonys, sto-
vėję kairėje: Etanas, sūnus Kišio, sū-
naus Abdžio, sūnaus Malucho, 30 sū-
naus Hašabijos, sūnaus Amacijos,
sūnaus Hilkijos, 31 sūnaus Amcio, sū-
naus Banio, sūnaus Šemero, 32 sūnaus
Machlio, sūnaus Mušio, sūnaus Mera-
rio, sūnaus Levio.

33 O jų broliai levitai buvo paskirti
visai likusiai Padangtės – Dievo Namų
– tarnybai. 34 Aaronas ir jo sūnūs at-
našavo aukas ant deginamųjų aukų
aukuro bei ant smilkalų aukuro, ei-
dami šventų šventosios tarnybą, per-
maldaudami už Izraelį pagal visa, ką
Dievo tarnas Mozė buvo įsakęs. 35 Aa-
rono palikuonys: sūnus Eleazaras, šio
sūnus Finehasas, šio sūnus Abišūva,
36 šio sūnus Bukis, šio sūnus Uzis, šio
sūnus Zerachija, 37 šio sūnus Merajo-
tas, šio sūnus Amarija, šio sūnus Ahi-
tubas, 38 šio sūnus Cadokas, šio sūnus
Ahimaacas.

39 Štai vietovės pagal jų gyvenvietes
jiems skirtoje žemėje: Kehato kilčių
Aarono palikuonims – jiems teko pir-
masis burtų metimas – 40 buvo paskir-
ta Judo krašte Hebronas ir aplinkinės
ganyklos, 41 o miesto laukai ir jam pri-
klausantys kaimai duoti Jefunės sūnui
Kalebui. 42 Aarono palikuonims buvo
paskirti prieglaudos miestai: Hebro-
nas ir Libna su ganyklomis, Jatyras ir
Eštemoja su ganyklomis, 43 Hilezas su
ganyklomis, Debyras su ganyklomis,

6,16-19 *Iš 6,16-19*

[44] Ašanas su ganyklomis ir Bet Šeme-
šas su ganyklomis. [45] Taip pat iš Ben-
jamino giminės buvo paskirta Geba su
ganyklomis, Alemetas su ganyklomis
ir Anatotas su ganyklomis. Iš viso per
visas kiltis jie turėjo trylika miestų.

[46] Kitiems Kehato palikuonims bur-
tų keliu buvo duota dešimt miestų iš
Efraimo giminės, iš Dano giminės ir
iš pusės Manaso giminės. [47] Geršomo
palikuonims pagal jų kiltis buvo skirta
trylika miestų iš Isacharo, Ašero, Naf-
talio ir Manaso Bašane giminių. [48] Me-
rario palikuonims pagal jų kiltis buvo
skirta dvylika miestų iš Rubeno, Gado
ir Zabulono giminių. [49] Taip izraelitai
davė levitams ir miestų, ir ganyklų.
[50] Jie davė jiems burtų keliu miestų,
minimų vardais, iš Judo giminės, taip
pat iš Simeono giminės ir iš Benjami-
no giminės.

[51] Ir Efraimo giminės miestai buvo
priskirti kai kurių Kehato palikuonių
kilčių žemei. [52] Jiems buvo duoti prie-
glaudos miestai: Sichemas su ganyklo-
mis Efraimo aukštumose, Gezeras su
ganyklomis, [53] Jokmeamas su ganyk-
lomis, Bet Horonas su ganyklomis,
[54] Ajalonas su ganyklomis ir Gat Rimo-
nas su ganyklomis, [55] o iš pusės Mana-
so giminės – Aneras su ganyklomis,
Bileamas su ganyklomis. Tiek duota
kitoms Kehato palikuonių kiltims.

[56] Geršomo palikuonims iš pusės
Manaso giminės: Golanas Bašane su
ganyklomis ir Aštarotas su ganyklo-
mis; [57] iš Isacharo giminės: Kedešas su
ganyklomis, Daberatas su ganyklomis,
[58] Ramotai su ganyklomis ir Anemas su
ganyklomis; [59] iš Ašero giminės: Maša-
las su ganyklomis, Abdonas su ganyk-
lomis, [60] Hukokas su ganyklomis ir
Rehobas su ganyklomis; [61] iš Naftalio
giminės: Kedešas Galilėjoje su ganyk-
lomis, Hamonas su ganyklomis ir Kir-
jataimai su ganyklomis.

[62] Kitiems Merario palikuonims:
iš Zabulono giminės – Rimonojas su
ganyklomis, Taboras su ganyklomis;
[63] Užjordanėje nuo Jericho, rytinėje
Jordano pusėje, iš Rubeno giminės –
Beceras stepėje su ganyklomis, Jahacas
su ganyklomis, [64] Kedemotai su ganyk-
lomis ir Mefaatas su ganyklomis; [65] iš
Gado giminės – Ramot Gileadas su ga-
nyklomis, Mahanaimai su ganyklomis,
[66] Hešbonas su ganyklomis ir Jazeras
su ganyklomis.

Šiaurės giminės

7 Isacharo sūnūs – keturi: Tola,
Pūva, Jašubas ir Šimronas. [2] Tolos
sūnūs: Uzis, Refaja, Jerielis, Jachma-
jas, Ibsamas ir Samuelis – savų Tolos
kilčių galvos, narsūs savo kartų ka-
riai. Dovydo dienomis jų suskaičiuota
dvidešimt du tūkstančiai šeši šimtai.
[3] Uzio sūnus buvo Izrachija. Izrachijos
sūnūs buvo penki: Mykolas, Abdija,
Joelis ir Išija. Visi jie buvo kilčių gal-
vos. [4] Su jais pagal jų kartas ir protėvių
namus buvo trisdešimt šeši tūkstan-
čiai karių gretose, nes jie turėjo daug
žmonų ir sūnų. [5] Jų giminaičių, pri-
klausančių visoms Isacharo kiltims,
iš viso buvo aštuoniasdešimt septyni
tūkstančiai į kilmės sąrašą įtrauktų
narsių karių.

[6] Benjamino sūnūs – trys: Bela, Be-
cheras ir Jediaelis. [7] Belos sūnūs buvo
penki: Ecbonas, Uzis, Uzielis, Jerimo-
tas ir Iris. Jie buvo savo protėvių namų
galvos ir narsūs kariai. Į jų kilmės są-
rašus įtraukta dvidešimt du tūkstan-
čiai trisdešimt keturi. [8] Bechero sūnūs:
Zemyra, Joašas, Eliezeras, Eljoenajas,
Omris, Jeremotas, Abija, Anatotas ir
Alemetas. Visi jie buvo Bechero sū-
nūs. [9] Į jų kilmės sąrašus įtraukti pagal
jų kiltis, kaip protėvių namų galvos,
narsūs vyrai, dvidešimt tūkstančių
du šimtai. [10] Jediaelio sūnus buvo Bil-
hanas, o Bilhano sūnūs – Jeušas, Ben-
jaminas, Ehudas, Kenaana, Zetanas,
Taršišas ir Ahišaharas. [11] Visi jie buvo
Jediaelio sūnūs, jų kilčių galvos, narsūs

kariai – septyniolika tūkstančių tinka-
mų karo tarnybai.
12 Šupimas ir Hupimas buvo Iro sū-
nūs; Hušimas buvo Ahero sūnus.
13 Naftalio sūnūs: Jahacielis, Gūnis,
Jeceras ir Šalumas. Jie buvo Bilhos pa-
likuonys.
14 Manaso sūnus – Asrielis, kurį jam
pagimdė sugulovė aramėjė; ji pagimdė
Gileado tėvą Machyrą. 15 Machyras pa-
ėmė žmonas Hupimui ir Šupimui, o jo
sesers vardas buvo Maaka. Antrojo sū-
naus vardas buvo Celofhadas, bet Ce-
lofhadas turėjo tik dukterų. 16 Machyro
žmona Maaka pagimdė sūnų ir pava-
dino jį Perešo vardu; jo brolio vardas
buvo Šerešas, o šio sūnūs buvo Ulamas
ir Rekemas. 17 Ulamo sūnus buvo Beda-
nas. Tai Manaso sūnaus Machyro sū-
naus Gileado palikuonys. 18 O jo sesuo
Molecheta pagimdė Išhodą, Abiezerą
ir Machlą. 19 Šemidos sūnūs buvo Ach-
janas, Šechemas, Likhis ir Aniamas.
20 Efraimo palikuonys: Šutelachas,
šio sūnus Beredas, šio sūnus Tahatas,
šio sūnus Eleada, šio sūnus Tahatas,
21 šio sūnus Zabadas, šio sūnūs Šute-
lachas, Ezeras ir Eleadas. Gato vyrai –
vietiniai gyventojai – juos užmušė, nes
jie buvo nuėję pagrobti jų galvijų. 22 Jų
tėvas Efraimas raudojo daug dienų, ir
jo broliai atėjo jo paguosti. 23 Jis suė-
jo su savo žmona, ji pastojo ir pagim-
dė sūnų; jis pavadino jį vardu Berija,
nes nelaimė buvo užgulusi jo namus.
24 Jis turėjo dukterį Šeerą; ji pastatė ir
aukštutinį bei žemutinį Bet Horoną, ir
Uzen Šeerą. 25 Jo sūnus buvo Refachas,
šio sūnus – Rešefas, šio sūnus – Tela-
chas, šio sūnus – Tahanas, 26 šio sūnus
– Ladanas, šio sūnus – Amihudas, šio
sūnus – Elišama, 27 šio sūnus – Nūnas,
šio sūnus – Jozuė.
28 Jų nuosavybė ir gyvenvietės buvo
Betelis ir jam pavaldūs miestai: rytų
link – Naaranas, o vakarų link – Geze-
ras ir jam pavaldūs miestai, Sichemas
ir jam pavaldūs miestai iki pat Ajos ir
jai pavaldžių miestų, 29 taip pat palei
Manaso giminės ribas – Bet Šeanas
ir jam pavaldūs miestai, Taanachas ir
jam pavaldūs miestai, Megidas ir jam
pavaldūs miestai bei Doras ir jam pa-
valdūs miestai. Ten gyveno Izraelio sū-
naus Juozapo sūnūs.
30 Ašero sūnūs: Imna, Išva, Išvis ir
Berija; jų sesuo – Seracha. 31 Berijos sū-
nūs – Heberas ir Malkielis, o šis buvo
Birzaito tėvas. 32 Heberui gimė Jafletas,
Šomeras, Hotamas ir jų sesuo Šūva.
33 Jafleto sūnūs: Pasachas, Bimhalas ir
Ašvatas. Tai Jafleto sūnūs. 34 Šemero
sūnūs: Ahis, Rohga, Jehuba ir Aramas.
35 Jo brolio Helemo sūnūs: Cofachas,
Imna, Šelešas ir Amalas. 36 Cofacho
sūnūs: Suachas, Harneferas, Šualas,
Beris, Imra, 37 Beceras, Hodas, Šama,
Šilša, Itranas ir Beera. 38 Jetero sūnūs:
Jefunė, Pispa ir Ara. 39 Ulos sūnūs:
Arachas, Hanielis ir Ricija. 40 Visi jie
buvo Ašero vyrai, kilčių galvos, rinkti-
niai narsūs kariai, kunigaikščių vadai.
Vyrų, įtrauktų į kilmės sąrašą ir tinka-
mų karo tarnybai, buvo dvidešimt šeši
tūkstančiai.

Benjamino palikuonys

8 Benjaminui gimė pirmagimis Bela,
antras sūnus – Ašbelis, trečias –
Achrachas, 2 ketvirtas – Noha ir penk-
tas – Rafa. 3 Bela turėjo sūnų: Adarą,
Gerą, Abihudą, 4 Abišūvą, Naamaną,
Ahoachą, 5 Gerą, Šefufaną ir Huramą.
6 Štai Ehudo sūnūs. Jie buvo Gebos
gyventojų kilčių galvos ir ištremti į
Manahatą: 7 Naamanas, Ahija ir Gera,
tai yra Heglamas, kuriam gimė Uza ir
Ahihudas.
8 Šaharaimui gimė sūnų Moabo ly-
gumoje po to, kai jis atleido savo žmo-
nas Hušimą ir Baarą. 9 Iš žmonos Ho-
dešos jam gimė sūnūs: Jobabas, Cibija,
Meša, Malkamas, 10 Jeucas, Sachija ir
Mirma. Tai jo sūnūs, kilčių galvos.
11 Iš Hušimos jam gimė Abitubas
ir Elpaalas. 12 Elpaalo sūnūs: Eberas,

Mišamas, Šemedas (jis pastatė Onoją
ir Lodą su jam pavaldžiais miestais).
13 Berija ir Šema buvo Ajalono gyven-
tojų kilčių vadai, privertę bėgti Gato
gyventojus. 14 Achjojas, Šašakas, Je-
remotas, 15 Zebadija, Aradas, Ederas,
16 Mykolas, Išpa ir Joha buvo Berijos
sūnūs.
17 Zebadija, Mešulamas, Hizkis, He-
beras, 18 Išmerajas, Izlija ir Jobabas
buvo Elpaalo sūnūs.
19 Jakimas, Zichris, Zabdis, 20 Eliena-
jas, Ciletajas, Elielis, 21 Adaja, Beraja ir
Šimratas buvo Šimio sūnūs.
22 Išpanas, Eberas, Elielis, 23 Abdo-
nas, Zichris, Hananas, 24 Hananija,
Elamas, Antotija, 25 Ifdėja ir Penuelis
buvo Šašako sūnūs.
26 Šamšerajas, Šeharija, Atalija,
27 Jaarešija, Elija ir Zichris buvo Jeroha-
mo sūnūs.
28 Jie buvo kilčių galvos, savo kartų
vadai. Jie gyveno Jeruzalėje.
29 Gibeone gyveno Gibeono įkūrėjas
Jejelis. Jo žmonos vardas buvo Maaka.
30 Jo pirmagimis sūnus buvo Abdonas,
po jo – Cūras, Kišas, Baalas, Nadabas,
31 Gedoras, Achjojas, Zecheras 32 ir Mi-
klotas, o šiam gimė Šima. Jie irgi gyve-
no šalia savo giminių Jeruzalėje kartu
su giminėmis.
33 Nerui gimė Kišas, Kišui – Saulius,
Sauliui – Jehonatanas, Malkišūva, Abi-
nadabas ir Ešbaalas. 34 Jehonatano sū-
nus buvo Merib Baalas, o Merib Baa-
lui gimė Michėjas. 35 Michėjo sūnūs:
Pitonas, Melechas, Tarėja ir Ahazas.
36 Ahazui gimė Jehoada, Jehoadai –
Alemetas, Azmavetas ir Zimris, Zim-
riui – Moca. 37 Mocai gimė Binėja; jo
sūnus buvo Rafa, šio sūnus – Eleasa,
šio sūnus – Acelis. 38 Acelis turėjo še-
šis sūnus; štai jų vardai: Azrikamas,
Bochruvas, Izmaelis, Šearija, Abdija ir
Hananas. Tai Acelio sūnūs.
39 Jo brolio Ešeko sūnūs: pirmagi-
mis – Ulamas, antras – Jeušas ir trečias
– Elifeletas. 40 Ulamo palikuonys buvo
narsūs kariai, lankininkai, turėjo daug
vaikų ir vaikaičių – šimtą penkiasde-
šimt.
Visi jie buvo Benjamino giminės
žmonės.

Jeruzalės gyventojai

9 Taip visas Izraelis buvo surašytas į
kilmės sąrašus, kurie įtraukti į Iz-
raelio karalių knygą. Ir Judo gyvento-
jai buvo ištremti į Babiloną už neišti-
kimybę.
2 *Pirmi sugrįžo į savo nuosavybę
vėl kurtis savo miestuose paprasti iz-
raelitai, kunigai, levitai ir šventyklos
tarnai. 3 Kai kurie iš Judo giminės pa-
likuonių, kai kurie iš Benjamino gimi-
nės palikuonių ir kai kurie iš Efraimo
bei Manaso giminių palikuonių apsi-
gyveno Jeruzalėje.
4 Utajas, sūnus Amihudo, sūnaus
Omrio, sūnaus Imrio, sūnaus Banio,
vieno iš Judo sūnaus Pereco sūnų. 5 Iš
šilojiečių buvo pirmagimis Asaja ir jo
sūnūs. 6 Iš Zeracho palikuonių buvo
Jeuelis ir jų giminaičiai – šeši šimtai
devyniasdešimt.
7 Iš Benjamino giminės palikuonių:
Saluvas, sūnus Mešulamo, sūnaus Ho-
davijos, sūnaus Ha Senūvos; 8 Ibnėja,
sūnus Jerohamo; Ela, sūnus Uzio, sū-
naus Michrio; Mešulamas, sūnus Šefa-
tijos, sūnaus Reuelio, sūnaus Ibnijos;
9 jų giminaičių pagal šeimas – devyni
šimtai penkiasdešimt šeši. Visi šie vy-
rai buvo savo kilčių galvos.
10 Iš kunigų: Jedaja, Jehojaribas, Ja-
chinas, 11 vyriausiasis Dievo Namų pa-
reigūnas Azarija, sūnus Hilkijos, sū-
naus Cadoko, sūnaus Merajoto, sūnaus
Ahitubo, 12 ir Adaja, sūnus Jerohamo,
sūnaus Pašhūro, sūnaus Malkijos, ir
Masajas, sūnus Adielio, sūnaus Jachze-
ros, sūnaus Mešulamo, sūnaus Mešile-
mito, sūnaus Imero; 13 be to, jų giminai-
čiai, kilčių galvos – tūkstantis septyni

9,2-3 *Ezr 2,27; Neh 7,72*

šimtai šešiasdešimt pajėgių atlikti Dievo Namų tarnybos darbus.

14 Iš levitų: vienas iš Merario sūnų Šemaja, sūnus Hašubo, sūnaus Azrikamo, sūnaus Hašabijos, 15 ir Bakbakaras, Herešas, Galalas, ir Matanija, sūnus Michėjo, sūnaus Zichrio, sūnaus Asafo, 16 ir Abdija, sūnus Šemajos, sūnaus Galalo, sūnaus Jedutūno, ir Berechija, sūnus Asos, sūnaus Elkanos, gyvenusio netofiečių kaimuose.

17 Vartininkai: Šalumas, Akubas, Talmonas, Ahimanas; jų giminaitis Šalumas buvo galva 18 iki šiol Karaliaus vartuose rytų pusėje. Tai levitų stovyklos vartininkai.

19 Šalumas, sūnus Korės, sūnaus Ebjasafo, sūnaus Koracho, ir jo kilties giminaičiai – korachai – turėjo jiems skirtą pareigą būti Padangtės slenksčio sargais, kaip jų protėviai buvo įėjimo į VIEŠPATIES stovyklą sargai. 20 Seniau Eleazaro sūnus Finehasas buvo jų vadas – tebūna su juo VIEŠPATS! 21 Mešelemijos sūnus Zacharija buvo įėjimo į Susitikimo Palapinę sargas. 22 Iš viso išrinktų slenksčių sargais buvo du šimtai dvylika. Jie buvo įtraukti į kilmės sąrašus savo kaimuose. Dovydas ir regėtojas Samuelis patvirtino juos atsakingai tarnybai. 23 Taigi jie ir jų palikuonys, būdami sargai, sergėjo VIEŠPATIES Namų vartus, tai yra Padangtės namus. 24 Vartininkai buvo pastatyti prie visų keturių šonų – rytų, vakarų, šiaurės ir pietų. 25 Jų giminaičiai, gyvenę kaimuose, buvo įpareigoti padėti jiems kartkartėmis septynias dienas, 26 tuo tarpu keturi vyriausieji vartininkai budėjo nuolat. Jie buvo levitai, atsakingi už Dievo Namų kambarius bei turtus. 27 Naktį jie praleisdavo Dievo Namų aplinkoje, nes buvo atsakingi už sargybą ir turėjo pareigą juos kas rytą atidaryti.

28 Vieni jų buvo atsakingi už apeiginius reikmenis, nes turėdavo juos suskaičiuoti atnešant ir išnešant. 29 Kiti buvo paskirti rūpintis baldais, visais šventaisiais reikmenimis ir geriausiais miltais, vynu, smilkalais bei kvepalais. 30 Kai kurie iš kunigų kilties ruošė kvepalų mišinį. 31 Matitija, vienas iš levitų – Šalumo Koracho pirmagimis, – buvo atsakingas už plokštainių kepimą. 32 Kai kurie ir iš Kehato giminaičių buvo atsakingi kas šabą už padėtinės duonos išdėliojimą eilėmis.

33 Giesmininkai, levitų kilčių galvos, gyveno šventyklos kambariuose, laisvi nuo kitos tarnybos, nes ėjo pareigas dieną ir naktį.

34 Tokios tat buvo levitų kilčių galvos pagal jų palikuonis. Jie gyveno Jeruzalėje.

Sauliaus protėviai ir palikuonys

35 Gibeone gyveno Gibeono įkūrėjas Jejelis. Jo žmonos vardas buvo Maaka. 36 Pirmagimis jo sūnus buvo Abdonas, paskui – Cūras, Kišas, Baalas, Neras, Nadabas, 37 Gedoras, Achjojas, Zacharija ir Miklotas. 38 Miklotui gimė Šimamas. Jie gyveno šalia savo giminių Jeruzalėje kartu su giminėmis.

39 Nerui gimė Kišas, Kišui – Saulius, Sauliui – Jehonatanas, Malkišūva, Abinadabas ir Ešbaalas. 40 Jehonatano sūnus buvo Merib Baalas. Merib Baalui gimė Michėjas. 41 Michėjo sūnūs: Pitonas, Melechas, Tachrėja ir Ahazas. 42 Ahazui gimė Jara, Jarai – Alemetas, Azmavetas ir Zimris. Zimriui gimė Moca. 43 Mocai gimė Binėja; jo sūnus buvo Refaja, šio sūnus – Eleasa, šio sūnus – Acelis. 44 Acelis turėjo šešis sūnus; štai jų vardai: Azrikamas, Bochruvas, Izmaelis, Šearija, Abdija ir Hananas. Tai Acelio sūnūs.

Sauliaus mirtis

10 Filistinai kariavo su Izraeliu. Mūšyje izraelitai bėgo nuo filistinų. Daug jų krito nukauti ant Gilbojos kalno. 2 Saulių ir jo sūnus filistinai

pasivijo. Filistinams nukovus Sauliaus
sūnus Jehonataną, Abinadabą ir Mal-
kišūvą, 3 mūšis šėlo aplink Saulių. Lan-
kininkai aptiko jį, ir jis buvo lankinin-
kų sužeistas. 4 „Išsitrauk iš makšties
kalaviją ir perdurk mane, – ginklane-
šiui tarė Saulius, – kad atėję šie nea-
pipjaustytieji iš manęs nesityčiotų“.
Bet ginklanešys atsisakė tai padaryti,
nes buvo siaubo apimtas. Tada Saulius
paėmė kalaviją ir pats ant jo pasivėrė.
5 Matydamas Saulių negyvą, ir ginkla-
nešys puolė ant savo kalavijo ir mirė.
6 Taip mirė Saulius ir trys jo sūnūs;
taip vienu smūgiu pražuvo visi jo na-
mai. 7 Pamatę, kad izraelitai pabėgo, o
Saulius bei jo sūnūs žuvę, palikę savo
miestus, pabėgo ir visi Izraelio vyrai,
buvę slėnyje. Tada filistinai atėjo ir
juose įsikūrė.

8 Kitą dieną filistinai, atėję apiplėš-
ti nukautųjų, rado Saulių ir jo sūnus,
kritusius ant Gilbojos kalno. 9 Apiplė-
šę paėmė jo galvą bei ginklus ir nu-
siuntė per pasiuntinius visam filistinų
kraštui paskelbti gerą žinią savo sta-
bams ir žmonėms. 10 Jo ginklai buvo
padėti jų dievų šventykloje, o galva
pamauta ant baslio Dagono šventyk-
loje.

11 Kai Jabeš Gileado gyventojai išgir-
do visa, ką filistinai buvo padarę Sau-
liui, 12 visi jų narsuoliai leidosi į kelionę
ir, paėmę Sauliaus kūną bei jo sūnų kū-
nus, atgabeno juos į Jabešą. Jie palaido-
jo jų kaulus Jabeše po ąžuolu ir pasnin-
kavo septynias dienas.

13 Taip Saulius *mirė dėl savo ne-
ištikimybės. Jis buvo neištikimas
VIEŠPAČIUI, nesilaikydamas VIEŠPATIES
įsakymo. *Be to, jis prašė dvasių iššau-
kėjos patarimo. 14 Kadangi jis neprašė
VIEŠPATIES patarimo, VIEŠPATS jį už-
mušė ir perdavė karalystę Jesės sūnui
Dovydui.

10,13 *1 Sam 13,8-14; 15,1-24*

10,13 *Kun 19,31; 20,6; 1 Sam 28,7-8*

Dovydas – Izraelio karalius

11 Tada visas Izraelis suėjo pas Do-
vydą Hebrone ir tarė: „Mes tavo
kūnas ir kraujas. 2 Net anksčiau, dar
Sauliui esant karaliumi, tu išvesda-
vai ir parvesdavai Izraelį iš visų mū-
šių. VIEŠPATS, tavo Dievas, pasakė tau:
'Tu ganysi mano tautą Izraelį, tu būsi
mano tautos Izraelio vadas'“. 3 Taigi
visi Izraelio seniūnai suėjo Hebrone
pas Dovydą, ir Hebrone Dovydas su-
darė su jais sandorą VIEŠPATIES aki-
vaizdoje. Jie patepė Dovydą Izraelio
karaliumi pagal VIEŠPATIES žodį, duotą
per Samuelį.

4 Tada Dovydas ir visas Izraelis lei-
dosi į žygį prieš Jeruzalę, tai yra Jebusą,
kur gyveno krašto gyventojai *jebusie-
čiai. 5 Jebuso gyventojai sakė Dovydui:
„Čia tu niekada neįžengsi!“ Bet Dovy-
das paėmė Siono tvirtovę. Šiandien tai
Dovydo miestas. 6 Dovydas buvo pasa-
kęs: „Kas pirmas nukaus jebusietį, tas
bus vadas ir didžiūnas“. Cerujos sūnus
Joabas užkopė pirmas ir tapo vadu.

7 Dovydas įsikūrė gyventi tvirtovėje,
todėl ji buvo pavadinta Dovydo mies-
tu. 8 Jis įtvirtino aplinką iš visų pusių,
nuo Milojo aplinkui, o Joabas atstatė
kitas miesto dalis. 9 Dovydas darėsi vis
galingesnis ir galingesnis, nes Galybių
VIEŠPATS buvo su juo.

10 Štai vadai Dovydo galiūnų, tei-
kusių jam didelę paramą karalystė-
je drauge su visu Izraeliu ir padėjusių
jam tapti karaliumi pagal VIEŠPATIES
žodį Izraeliui.

11 Štai Dovydo galiūnų sąrašas.
Hachmonio sūnus Jašobamas buvo
trejeto vadas. Pakėlęs ietį prieš tris
šimtus, nukovė juos vienu sykiu. 12 Po
jo galiūnų trejete buvo Dodojo Aho-
acho sūnus Eleazaras. 13 Jis buvo su
Dovydu prie Pas Damimų, kai filis-
tinai ten buvo susitelkę mūšiui. Ten
buvo dirvos sklypas, pilnas miežių.

11,4 *Joz 15,63; Ts 1,21*

Žmonėms traukiantis nuo filistinų,
14 jis ir Dovydas pasipriešino šio sklypo
viduryje ir apgynę jį nugalėjo filistinus.
Taip VIEŠPATS išgelbėjo juos, suteikęs
didelę pergalę.

15 Trys iš trisdešimtuko vadų nuėjo
tarp uolų pas Dovydą prie Adulamo
olos, kai filistinai buvo pasistatę sto-
vyklą Refajų slėnyje. 16 Tuo metu Do-
vydas buvo kalnų tvirtovėje, o filistinų
įgula – Betliejuje. 17 Dovydas ilgesingai
prasitarė: „O kad turėčiau bent gurkšnį
vandens iš Betliejaus talpyklos – iš tos
prie vartų!“ 18 Tada trejetas prasiveržė
pro filistinų įgulą ir pasėmę vandens iš
talpyklos prie Betliejaus vartų parne-
šė Dovydui. Bet Dovydas nenorėjo jo
gerti ir išliejo kaip atnašą VIEŠPAČIUI.
19 „Gink, Dieve, – sakė jis, – jei kitaip
elgčiausi! Kaip aš galiu gerti šių vyrų
kraują? Juk jie parnešė jį, savo gyvybę
į pavojų statydami“. Užtat jis nenorėjo
vandens gerti. Tokie buvo šių galiūnų
žygdarbiai.

20 Joabo brolis Abšajas buvo trisde-
šimtuko galva. Kartą ietimi jis kovojo
prieš tris šimtus ir nukovęs juos lai-
mėjo sau vardą šalia trejeto. 21 Jis buvo
dvigubai garsesnis už bet kurį iš trisde-
šimtuko ir tapo jų vadu, tačiau trejetui
neprilygo.

22 Jehojados sūnus Benaja buvo nar-
sus vyras iš Kabceelio, atlikęs didelius
žygdarbius: Jis nukovė du Arielio sū-
nus iš Moabo. Kartą snieguotą dieną
nusileidęs į duobę, jis užmušė liūtą.
23 Be to, jis nukovė vieną egiptietį, pen-
kių uolekčių ūgio milžiną. Nors egip-
tietis turėjo rankoje ietį kaip audėjo
riestuvą, Benaja išėjo prieš jį su vėzdu
ir išplėšęs ietį iš egiptiečio rankos nu-
kovė jo paties ietimi. 24 Tokie buvo Je-
hojados sūnaus Benajos žygdarbiai, ir
jis laimėjo vardą šalia trejeto galiūnų.
25 Jis buvo garsus trisdešimtuko būry-
je, tačiau trejetui neprilygo. Dovydas
paskyrė jį savo asmens sargybos vadu.

26 Kariai galiūnai:
Joabo brolis Asaelis, Dodojo Bet-
liejiečio sūnus Elhananas, 27 Šamotas
Haroras, Helecas Pelojietis, 28 Ikešo
Tekojiečio sūnus Ira, Abiezeras Ana-
tojietis, 29 Sibechajas Hušietis, Ilajas
Ahoachas, 30 Mahrajas Netofietis, Baa-
nos Netofiečio sūnus Heledas, 31 Riba-
jo iš Benjamino Gibėjos sūnus Itajas,
Benaja Piratonietis, 32 Hurajas iš Gaašo
slėnių, Abielis Arabietis, 33 Azmavetas
Baharimietis, Eljachba Šaalbonietis,
34 Bene Jašenas Gizotietis, Šagės iš
hararų sūnus Jehonatanas, 35 Sacharo
iš hararų sūnus Ahiamas, Ūro sūnus
Elifalas, 36 Heferas Mecherietis, Ahija
Pelojietis, 37 Hecrojas Karmelietis, Ez-
bajo sūnus Naarajas, 38 Natano brolis
Joelis, Hagrio sūnus Mibharas, 39 Ce-
lekas Amonitas, Cerujos sūnaus Joabo
ginklanešys Nachrajas Beerotietis,
40 Ira Itras, Garebas Itras; 41 Ūrija He-
titas, Achlajo sūnus Zabadas, 42 Šizos
Rubeniečio sūnus Adina – rubenų gal-
va ir trisdešimtuko vadas; 43 Maakos
sūnus Hananas, Juozapatas Mitnietis,
44 Uzija Aštarotietis, Hotamo Aroe-
riečio sūnūs Šama ir Jejelis, 45 Šimrio
sūnus Jediaelis ir jo brolis Joha Ticie-
tis, 46 Elielis Mahavas, Elnaamo sūnūs
Jeribajas bei Jošavija ir Itma Moabitas,
47 Elielis, Jobedas ir Jaasielis Mecobai-
tas.

12 Štai vyrai, atėję pas Dovydą į
Ciklagą, dar jam slapstantis
nuo Kišo sūnaus Sauliaus, kurie buvo
tarp galiūnų, jam padėjusių kare. 2 Jie
buvo ginkluoti lankais, galėjo ir de-
šine, ir kaire ranka mėtyti svaidykle
akmenis ar šaudyti lanku strėles; jie
buvo iš Sauliaus giminaičių, iš Benja-
mino giminės: 3 vadas Ahiezeras drau-
ge su Jehoašu – abu Šemavos Gibėjie-
čio sūnūs, taip pat Azmaveto sūnūs
Jezielis ir Peletas, Beracha, Jehuvas
Anatotietis, 4 galiūnas iš trisdešimtu-
ko ir vienas trisdešimtuko vadų Išma-
ja Gibeonietis, 5 Jeremija, Jahazielis,
Johananas, Jehozabadas Gederietis,

[6]Eluzajas, Jerimotas, Bealija, Šemari-
jas, Šefatijas iš Harifo palikuonių, [7]ko-
rachai Elkana, Išijas, Azarelis, Joezeras
bei Jašobamas [8]ir Jerohamo iš Gedoro
sūnūs Joela bei Zebadija.
[9]Ir iš gadų perėjo žmonių pas Dovy-
dą sekti jį į dykumos tvirtovę. Jie buvo
narsūs galiūnai, patyrę kariai, ginkluo-
ti skydu ir ietimi, išvaizdūs tarsi liūtai,
vikrūs tarsi gazelės kalnuose. [10]Eze-
ras buvo vadas, Abdija antras, Eliabas
trečias, [11]Mišmana ketvirtas, Jeremija
penktas, [12]Atajas šeštas, Elielis sep-
tintas, [13]Johananas aštuntas, Elzaba-
das devintas, [14]Jeremijas dešimtas,
Machbanajas vienuoliktas. [15]Šie Gado
giminės vyrai buvo kariuomenės gal-
vos. Mažieji buvo lygiajėgiai šimtui, o
stiprieji – tūkstančiui. [16]Tai buvo vyrai,
kurie pirmą mėnesį perbrido Jordaną,
kai jis buvo išsiliejęs iš krantų, ir pri-
vertė bėgti visus slėnio gyventojus į ry-
tus ir vakarus.
[17]Pas Dovydą į tvirtovę atėjo ir iš
Benjamino bei Judo giminių. [18]Išėjęs
pasitikti, Dovydas kreipėsi į juos, tar-
damas: „Jeigu ateinate pas mane taikiu
tikslu man padėti, parodysiu jums gerą
širdį, bet jeigu ateinate išduoti manęs
priešams, nors mano rankos nėra pa-
dariusios jokio smurto, temato tai
mūsų protėvių Dievas ir teskiria nuos-
prendį“. [19]Tada Dvasia apgaubė trisde-
šimtuko vadą Amasają, ir jis tarė:

„Mes tavo, Dovydai;
ir su tavimi, Jesės sūnau!
Ramybė, ramybė tau,
ramybė tam, kuris tau padeda!
Tavo Dievas yra tas,
kuris tau padeda“.

Tada Dovydas juos priėmė ir pastatė
tarp savo pajėgų vadų.
[20]Ir iš Manaso giminės perbėgo pas
Dovydą, kai jis atžygiavo su filistinais
į mūšį su Sauliumi. Tačiau filistinams
jis nepadėjo, nes jų valdovai pasitarė
ir atleido jį, sakydami: „Jis pereis pas
savo šeimininką Saulių mūsų galvų
kaina“. [21]Jam žygiuojant į Ciklagą, pas
jį perbėgo šie Manaso giminės vyrai:
Adnachas, Jehozabadas, Jediaelis, My-
kolas, Jehozabadas, Elihuvas ir Cileta-
jas – Manaso kilčių galvos. [22]Jie padėjo
Dovydui prieš užpuolikų gaują, nes visi
buvo narsūs vyrai ir karių vadai. [23]Iš
tikrųjų diena po dienos žmonės vis ėjo
pas Dovydą jam padėti, kol ten išaugo
didžiulė stovykla, tarsi Dievo stovykla.
[24]Štai skaičiai būrių ginkluotų
vyrų, atėjusių pas Dovydą į Hebroną
perduoti jam Sauliaus karalystės pagal
VIEŠPATIES žodį.
[25]Iš Judo giminės nešiojusių skydą
ir ietį – šeši tūkstančiai aštuoni šim-
tai kaip reikiant ginkluotų vyrų. [26]Iš
Simeono giminės narsių karių – sep-
tyni tūkstančiai šimtas. [27]Iš Levio gi-
minės – keturi tūkstančiai šeši šimtai,
[28]taip pat Aarono namų vadas Jeho-
jada ir su juo trys tūkstančiai septyni
šimtai [29]bei Cadokas, jaunas narsus
vyras, su savo kiltimi – dvidešimt trim
pareigūnais. [30]Iš Benjamino žmonių,
Sauliaus giminių – trys tūkstančiai,
kurių daugumas iki šiol buvo likę iš-
tikimi Sauliaus namams. [31]Iš Efraimo
giminės – dvidešimt tūkstančių aštuo-
ni šimtai narsių vyrų, išgarsėjusių savo
kiltyse; [32]iš pusės Manaso giminės –
aštuoniolika tūkstančių pagal vardus
paskirtų eiti ir padaryti Dovydą kara-
liumi. [33]Iš Isacharo giminės vyrų, ku-
rie suprato laiko ženklus ir žinojo, ką
Izraelis turi daryti, – du šimtai vadų
ir visi jų giminaičiai – jų įsakymu. [34]Iš
Zabulono giminės – penkiasdešimt
tūkstančių užgrūdintų karių, apsigin-
klavusių mūšiui visokiais karo gin-
klais, padėti Dovydui iš visos širdies.
[35]Iš Naftalio giminės – tūkstantis vadų
drauge su trisdešimt septyniais tūks-
tančiais vyrų, ginkluotų skydais ir ie-
timis. [36]Iš Dano giminės – dvidešimt
aštuoni tūkstančiai šeši šimtai vyrų,
apsiginklavusių stoti į kovos rikiuotę.
[37]Iš Ašero giminės – keturiasdešimt

tūkstančių užgrūdintų karių, pasiruo-
šusių kovai. 38 Iš Užjordanės rubenų ir
gadų bei pusės Manaso giminės – šim-
tas dvidešimt tūkstančių ginkluotų
įvairiais karo ginklais.
39 Visi šie kariai atžygiavo į Hebro-
ną kautynių rikiuote, visa širdimi no-
rėdami pastatyti Dovydą viso Izraelio
karaliumi. Panašiai visas likęs Izraelis
vieningai norėjo padaryti Dovydą ka-
raliumi. 40 Tenai jie pasiliko su Dovydu
tris dienas valgydami ir gerdami, nes
giminės buvo juos aprūpinę. 41 Taip
pat jų kaimynai atėjo net iš Isacharo,
Zabulono ir Naftalio, ant asilų, kup-
ranugarių, mulų ir jaučių gabendami
maistą, gausiàs atsargas miltų, figų
plokštainių, razinų plokštainių, vyno,
aliejaus, galvijų ir avių, nes Izraelyje
buvo daug džiaugsmo.

Dievo Skrynios gabenimas

13 Tada Dovydas pasitarė su tūks-
tantininkais ir šimtininkais, iš
tikrųjų – su visais vadais. 2 Visai Izrae-
lio bendrijai Dovydas tarė: „Jeigu jums
atrodo gera ir jeigu tokia VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, valia, pasiųskime žodį
visur mūsų likusioms giminėms per
visas Izraelio žemes, įskaitydami ku-
nigus ir levitus miestuose su ganyklo-
mis, kad jie sueitų pas mus. 3 Tada vėl
parsineškime savo Dievo Skrynią, nes
per visas Sauliaus dienas mes nekrei-
pėme į ją dėmesio". 4 Visa bendrija su-
tiko tai daryti, nes šis reikalas patiko
visiems žmonėms.
5 Tad Dovydas sušaukė visą Izrae-
lį nuo Šihoro Egipte iki Lebo Hamato
*parnešti Dievo Skrynios iš Kirjat Je-
arimų. 6 Dovydas ir visas Izraelis nu-
keliavo į Baalą – Kirjat Jearimus, pri-
klausančius Judui, parnešti iš ten
Dievo Skrynios, vadinamos jo vardu:
„VIEŠPATS, *sėdintis kerubų soste". 7 Jie
gabeno Dievo Skrynią nauju vežimu iš
Abinadabo namų, Uza ir Achjojas val-
dė vežimą, 8 o Dovydas ir visas Izraelis
šoko Dievo akivaizdoje ir visomis jėgo-
mis giedojo, pritardami lyromis, arfo-
mis, būgneliais su žvangučiais, cimbo-
lais ir trimitais.
9 Jiems pasiekus Kidono klojimą,
Uza ištiesė ranką paremti Skrynią, nes
jaučiai kluptelėjo. 10 VIEŠPATS užpy-
ko ant Uzos ir ištiko jį mirtimi, nes jis
padėjo ranką ant Skrynios. Ten Dievo
akivaizdoje jis mirė. 11 Dovydas susirū-
pino dėl to, kad VIEŠPATS buvo pratrū-
kęs ant Uzos. Užtat ta vieta iki šios die-
nos vadinama Perec Uza.
12 Tą dieną Dovydas pajuto Dievo
baimę. „Kaip aš galiu parsinešti Die-
vo Skrynią?" – sakė jis. 13 Tad Dovy-
das neparsigabeno Skrynios į Dovydo
miestą, bet nukreipė ją į Obed Edomo
Gatiečio namus. 14 Dievo Skrynia išbu-
vo Obed Edomo šeimos namuose tris
mėnesius, ir *VIEŠPATIES palaima lydė-
jo Obed Edomo šeimyną bei visa, ką jis
turėjo.

Dovydas Jeruzalėje

14 Tuo tarpu Tyro karalius Hira-
mas atsiuntė pasiuntinius pas
Dovydą su kedro rąstais, mūrininkais
ir dailidėmis statyti jam rūmų. 2 Dabar
Dovydas suvokė, kad VIEŠPATS buvo
padaręs jį Izraelio karaliumi ir kad jo
karalystė buvo taip išaukštinta dėl jo
tautos Izraelio.
3 Dovydas vedė dar kitas žmonas, ir
Dovydui gimė daugiau sūnų ir dukte-
rų. 4 Štai vardai vaikų, gimusių jam Je-
ruzalėje: Šamūva, Šobabas ir Natanas,
Saliamonas, 5 Ibharas, Elišūva ir Elpa-
letas, 6 Nogahas, Nefegas ir Jafija, 7 Eli-
šama, Beeljada ir Elifeletas.
8 Išgirdę, kad Dovydas pateptas
viso Izraelio karaliumi, visi filistinai
sutartinai pakilo į žygį jo ieškoti. Bet

13,5 *1 Sam 7,1-2*
13,6 *Iš 25,22*
13,14 *1 Met 26,4-5*

Dovydas, apie tai išgirdęs, išžygiavo
jiems pasipriešinti. [9] Filistinai buvo
atžygiavę ir plėšikavo Refajų slėnyje.
[10] Tada Dovydas teiravosi Dievo, klaus-
damas: „Ar aš turiu priešintis filisti-
nams? Ar atiduosi juos man į rankas?"
VIEŠPATS atsakė jam: „Žygiuok! Aš ati-
duosiu juos tau į rankas". [11] Tad jis nu-
žygiavo į Baal Peracimus. Ten Dovydas
juos nugalėjo. „Pro mano priešus Die-
vas prasiveržė mano ranka, kaip pra-
siveržia vanduo", – tarė Dovydas. To-
dėl ta vieta vadinama Baal Peracimais.
[12] Filistinai buvo palikę ten savo dievus.
Dovydas įsakė juos sudeginti.

[13] Dar kartą filistinai įsiveržė į slėnį,
[14] ir vėl Dovydas teiravosi Dievo. Die-
vas atsakė jam: „Nesivyk jų, bet apeik
ir stok į mūšį su jais priešais balzamo
medžius. [15] Kai išgirsi žygio ūžesį bal-
zamo medžių viršūnėse, pradėk mūšį,
nes Dievas eis pirma tavęs filistinų
kariuomenės sunaikinti". [16] Dovydas
darė, kaip Dievas jam buvo įsakęs. Jie
sutriuškino filistinus nuo Gibeono iki
pat Gezero.

[17] Dovydo garsas pasklido po visus
kraštus, ir VIEŠPATS padarė, kad jo bi-
jotų visos tautos.

Skrynios pargabenimas į Jeruzalę

15 Dovydas statėsi rūmus Dovydo
mieste ir pastatė palapinę, reng-
damas vietą Dievo Skryniai. [2] Tada Do-
vydas įsakė, kad levitai neštų Dievo
Skrynią, *nes VIEŠPATS buvo išrinkęs
juos nešti Skrynią ir amžinai jam tar-
nauti. [3] Dovydas sušaukė visą Izraelį į
Jeruzalę pernešti Dievo Skrynios į jos
vietą, kurią buvo parengęs. [4] Dovydas
surinko visus Aarono palikuonis ir le-
vitus: [5] iš Kehato sūnų – jų didžiūną
Ūrielį su šimtu dvidešimt giminaičių;
[6] iš Merario sūnų – jų didžiūną Asa-
ją su šimtu dvidešimt giminaičių; [7] iš
Geršomo sūnų – jų didžiūną Joelį su
šimtu trisdešimt giminaičių; [8] iš Eli-
cafano sūnų – jų didžiūną Šemają su
dviem šimtais giminaičių; [9] iš Hebrono
sūnų – jų didžiūną Elielį su aštuonias-
dešimt giminaičių; [10] iš Uzielio sūnų –
jų didžiūną Aminadabą su šimtu dvy-
lika giminaičių.

[11] Dovydas pasišaukė kunigus Cado-
ką bei Abjatarą ir levitus Ūrielį, Asają,
Joelį, Šemają, Elielį ir Aminadabą. [12] Jis
tarė jiems: „Jūs esate levitų kilčių gal-
vos. Jūs ir jūsų broliai pasišventinkite,
kad galėtumėte pernešti VIEŠPATIES, Iz-
raelio Dievo, Skrynią į vietą, kurią esu
jai parengęs. [13] Kadangi jūs nenešėte
jos pirmą kartą, VIEŠPATS ištiko mus
nelaime, nes mes jam neparodėme
deramos pagarbos". [14] Taigi kunigai ir
levitai pasišventino, rengdamiesi per-
nešti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, Skry-
nią. [15] *Levitai nešė Dievo Skrynią kar-
timis ant pečių, kaip Mozė buvo įsakęs
pagal VIEŠPATIES žodį.

[16] Dovydas įsakė levitų didžiūnams
paskirti savo brolius giesmininkais,
kad giedotų džiaugsmo giesmes, pri-
tariant muzikos instrumentams – ar-
foms, lyroms ir cimbolams. [17] Todėl
levitai paskyrė Joelio sūnų Hemaną,
o iš jo brolių – Berechijo sūnų Asa-
fą, iš Merario sūnų, jų brolių – Kuša-
jo sūnų Etaną, [18] ir, antra, jų brolius:
Zachariją, Jaazielį, Šemiramotą, Jehi-
elį, Unį, Eliabą, Beną, Maasėją, Mati-
tiją, Elifelehuvą, Miknėją, Obed Edo-
mą ir Jejelį. [19] Giesmininkai Hemanas,
Asafas ir Etanas turėjo skambinti
bronziniais cimbolais; [20] Zacharija,
Azielis, Šemiramotas, Jehielis, Unis,
Eliabas, Maasėjas ir Benajas groti arfo-
mis pagal alamotą*, [21] o Matitijas, Eli-
felehuvas, Miknėjas, Obed Edomas,
Jejelis ir Azazijas giedojimui pritarti
lyromis pagal šeminitą*. [22] Kenanijas,

15,2 *Įst 10,8*

15,15 *Iš 25,14*

15,20 Neaiškus muzikos terminas.

15,21 Neaiškus muzikos terminas.

būdamas levitų giesmės didžiūnas,
vadovavo giedojimui, nes buvo iš-
manus ir įgudęs. [23] Berechija ir Elka-
na turėjo būti vartininkai prie Skry-
nios. [24] Kunigai Šebanijas, Juozapatas,
Netanelis, Amasajas, Zacharijas, Be-
najas ir Eliezeras turėjo pūsti trimitus
priešais Dievo Skrynią. Ir Obed Edo-
mas bei Jehija turėjo būti vartininkai
prie Skrynios.

[25] Taigi Dovydas, Izraelio seniūnai
ir tūkstantininkai džiūgaudami nuėjo
gabenti VIEŠPATIES Sandoros Skrynios
iš Obed Edomo namų. [26] Kadangi Die-
vas padėjo nešantiems VIEŠPATIES San-
doros Skrynią, buvo atnašauta septy-
ni jaučiai ir septyni avinai. [27] Dovydas
bei visi levitai, nešantys Skrynią, ir
giesmininkai bei giesmininkų giesmių
didžiūnas Kenanija* vilkėjo plonos
drobės skraistėmis. Dovydas vilkė-
jo ir lininį efodą. [28] Taip visas Izraelis
pernešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią,
palydėdami šauksmais, rago gaudesiu,
trimitais ir cimbolais, grodami arfomis
ir lyromis.

[29] VIEŠPATIES Sandoros Skryniai pa-
siekus Dovydo miestą, Sauliaus duktė
Mikalė, žiūrėdama pro langą, pamatė
karalių Dovydą šokinėjantį ir šokantį.
Savo širdyje ji pajuto jam panieką.

16 Dievo Skrynią atnešus ir pa-
dėjus palapinėje, kurią Dovy-
das buvo jai pastatęs, atnašautos degi-
namosios aukos ir bendravimo aukos.
[2] Baigęs atnašauti deginamąsias aukas
ir bendravimo aukas, Dovydas palai-
mino žmones VIEŠPATIES vardu [3] ir pa-
dalijo visiems izraelitams, kiekvienam
vyrui ir kiekvienai moteriai, po kepa-
lą duonos, gabalą jautienos ir razinų
plokštainį.

[4] Be to, jis paskyrė iš levitų tarnus
prie Skrynios, kad maldautų, dėko-
tų ir šlovintų VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą:
[5] Asafas buvo jų galva, Zacharija – pa-
vaduotojas, Jejelis, Šemiramotas, Je-
hielis, Matitija, Eliabas, Benajas, Obed
Edomas ir Jejelis su arfomis ir lyromis;
Asafas turėjo skambinti cimbolais, [6] o
kunigai Benajas ir Jehazielis buvo nuo-
latiniai Dievo Sandoros Skrynios tri-
mitininkai.

[7] Tuomet Dovydas pirmą kartą pa-
vedė Asafui ir jo broliams šlovinti
VIEŠPATĮ:

[8] „Dėkokite VIEŠPAČIUI,
šaukitės jo vardo,
skelbkite jo darbus tautoms!
[9] Giedokite jam,
šlovinkite jį giesme,
pasakokite apie jo
nuostabius darbus!
[10] Didžiuokitės jo šventu vardu;
tedžiūgauja širdis tų,
kurie ieško VIEŠPATIES.
[11] Pasitikėkite VIEŠPAČIU ir jo galybe,
be paliovos jo veido ieškokite!
[12] Atsiminkite, kokius
nuostabius darbus
jis yra padaręs,
kokius ženklus ir kokius
nuosprendžius
jis yra paskelbęs,
[13] jūs, jo tarno Izraelio palikuonys,
Jokūbo vaikai,
jo išrinktieji!
[14] Jis, VIEŠPATS, yra mūsų Dievas;
visoje žemėje galioja jo žodžiai.
[15] Atsiminkite per amžius
jo Sandorą,
pažadą, duotą tūkstančiui kartų,
[16] *Sandorą, kurią jis
sudarė su Abraomu;
*prisiekė Izaokui
[17] *ir patvirtino įstatu Jokūbui –
Izraeliui kaip amžiną Sandorą,
[18] tardamas: 'Duosiu tau
Kanaano kraštą,
kaip jums paskirtą paveldą'.

15,27 T. y. Kenanijas.

16,16 *Pr 12,7*
16,16 *Pr 26,3*
16,17-18 *Pr 28,13*

[19] Tada buvote negausūs,
tik saujelė,
tiktai pakeliui,
[20] klajodami iš tautos į tautą,
iš vienos karalystės į kitą.
[21] Niekam jis neleido jų engti,
dėl jų *barė karalius,
[22] tardamas: 'Nelieskite
mano pateptųjų,
neužgaukite mano pranašų!'
[23] Giedok VIEŠPAČIUI, visa žeme,
skelbkite jo pergalę per dienų dienas!
[24] Pasakokite apie jo šlovę tautose,
apie jo nuostabius darbus
visiems žmonėms.
[25] Juk didis yra VIEŠPATS
ir be galo šlovintinas,
šiurpulingesnis negu
visi kiti dievai.
[26] Juk visi tautų dievai – tik stabai,
o VIEŠPATS padarė dangų;
[27] jo priekyje – garbė ir didybė,
jo buveinėje – jėga ir džiaugsmas.
[28] Pripažinkite VIEŠPAČIUI,
tautų šeimos,
pripažinkite VIEŠPAČIUI garbę ir jėgą!
[29] Teikite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
imkite atnašą ir eikite pas jį,
garbinkite VIEŠPATĮ šventą ir didį!
[30] Drebėk prieš jį, visa žeme!
Iš tikro tvirtai stovi pasaulis;
niekada nebus pajudintas.
[31] Tesilinksmina dangus,
tedžiūgauja žemė,
tesako tautos: 'VIEŠPATS yra karalius!'
[32] Jūra ir visa, kas joje, teūžauja,
laukai ir visa, kas juose,
tedžiūgauja!
[33] Visi miško medžiai iš džiaugsmo
teošia VIEŠPAČIUI,
nes jis ateina valdyti žemės.
[34] *Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina!
[35] Sakykite: 'Gelbėk mus,
Dieve, mūsų išganytojau!
Surink mus ir išlaisvink iš tautų,
kad dėkotume tavo
šventajam vardui
ir džiūgautume tavo šlovėje.'
[36] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius!"
Tada visi žmonės tarė: „Amen!" ir
šlovino VIEŠPATĮ.
[37] Dovydas paliko ten, prie
VIEŠPATIES Sandoros Skrynios, Asafą
bei jo brolius nuolatinei tarnybai prie
Skrynios pagal kasdienius nuostatus,
[38] taip pat Obed Edomą drauge su jo
šešiasdešimt aštuoniais broliais. Jedi-
tūno sūnus Obed Edomą ir Hosą pali-
ko vartininkais.
[39] Bet kunigui Cadokui ir jo bro-
liams kunigams jis įsakė pasilikti
prie VIEŠPATIES Padangtės, kuri buvo
aukštumų alke Gibeone, [40] atnašau-
ti VIEŠPAČIUI nuolatinių ryto ir vakaro
deginamųjų aukų ant deginamųjų at-
našų aukuro pagal visa, kas įsakyta Iz-
raeliui VIEŠPATIES duotame Įstatyme.
[41] Su jais buvo Hemanas, Jedutūnas ir
kiti rinktiniai vyrai, pagal vardus pa-
skirti išreikšti padėką VIEŠPAČIUI, nes
jo ištikimoji meilė yra amžina. [42] He-
manas ir Jedutūnas turėjo trimitus bei
cimbolus groti ir muzikos instrumen-
tus šventajai giesmei pritarti. O Jedu-
tūno sūnūs buvo paskirti vartų sergėti.
[43] *Tada visi žmonės išsiskirstė,
kiekvienas į savo namus, ir Dovydas
nuėjo namo savo šeimynos palaiminti.

Natano pranašystė

17 Atsitiko taip, kad Dovydas, įsi-
kūręs savo rūmuose, tarė prana-
šui Natanui: „Žiūrėk, aš gyvenu ked-
ro rūmuose, o VIEŠPATIES Sandoros
Skrynia yra po palapinės dangomis".
– [2] „Daryk visa, ką turi širdyje, – atsakė

16,21-22 *Pr 20,3-7*

16,34 *2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*

16,43 *2 Sam 6,19-20*

Natanas Dovydui, – nes Dievas su ta-
vimi“.
3 Bet tą pačią naktį Nataną pasiekė
Dievo žodis: 4 „Eik ir sakyk mano tar-
nui Dovydui: ‘Taip kalbėjo VIEŠPATS.
Namų man gyventi tu nestatysi. 5 Juk
aš negyvenau Namuose nuo to laiko,
kai išvedžiau Izraelį, iki šios dienos,
bet ėjau iš palapinės į palapinę ir iš
vienos padangtės į kitą. 6 Klajodamas
kartu su visu Izraeliu, argi aš prikai-
šiojau kuriam nors Izraelio teisėjų,
kuriems įsakiau ganyti mano tautą,
klausdamas: ‹Kodėl nepastatėte man
kedro Namų?›’ 7 Tad dabar pasakyk
mano tarnui Dovydui: ‘Taip kalbėjo
Galybių VIEŠPATS. Aš paėmiau tave iš
ganyklų, nuo avių kaimenės, kad bū-
tum mano tautos Izraelio valdovas;
8 buvau su tavimi visur, kur tik ėjai, ir
pašalinau visus tavo priešus tau nuo
kelio. Be to, aš padarysiu tavo vardą
tokį garsų, kaip didžiūno vardą žemė-
je. 9 O savo tautai Izraeliui paskirsiu
vietą ir pasodinsiu juos tvirtai, idant
saugiai ten gyventų ir nebebūtų vargi-
nami. Nedori žmonės daugiau jų ne-
beengs, kaip praeityje, 10 nuo to laiko,
kai paskyriau savo tautai Izraeliui tei-
sėjus. Aš duosiu tau ramybę nuo visų
tavo priešų’.
Be to, pareiškiu tau, kad VIEŠPATS
pastatys tau namus: 11 ‘Kai pasibaigs
tavo dienos ir nueisi savo protėvių
keliu, aš pakelsiu vietoj tavęs įpėdinį,
vieną tavo sūnų, ir padarysiu tvirtą jo
karalystę. 12 Jis pastatys man Namus,
o aš palaikysiu jo sostą amžiną. 13 *Aš
būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus,
bet savo ištikimos meilės nuo jo neat-
imsiu, kaip atėmiau ją nuo tavo pirm-
tako. 14 Aš amžinai įsodinsiu jį savo
Namuose bei savo karalystėje, kad jo
sostas būtų amžinai tvirtas’“.
15 Visus šiuos žodžius ir visą šį regė-
jimą Natanas tiksliai perdavė Dovydui.
16 Tada Dovydas nuėjo ir atsisė-
do VIEŠPATIES akivaizdoje, tardamas:
„Kas aš, VIEŠPATIE Dieve, ir kas mano
namai, kad taip toli mane atvedei?
17 Bet ir tai per maža tavo akyse, Dieve,
nes tu kalbėjai apie savo tarno namus
ir tolimoje ateityje. Tu laikai mane
įžymiu žmogumi, VIEŠPATIE Dieve.
18 Ką daugiau gali Dovydas pridėti prie
tavo tarno pagerbimo? Tu savo tarną
pažįsti! 19 Tu, VIEŠPATIE, savo širdies
polėkiu padarei savo tarnui nepapras-
tą dalyką ir apreiškei šiuos nepapras-
tus darbus. 20 VIEŠPATIE, nėra nė vieno
kaip tu, nėra kito Dievo, išskyrus tave,
kaip mes visada esame girdėję. 21 Ar
yra kita tauta kaip Izraelis, tokia ypa-
tinga žemėje tauta, kurios Dievas atėjo
atpirkti kaip savo tautos, laimėdamas
sau vardą dideliais ir nuostabiais dar-
bais, pašalindamas tautas nuo kelio
savo tautai, kurią atpirkai iš Egipto?
22 Tu padarei savo tautą Izraelį amži-
nai ypatingą tautą, ir tu, VIEŠPATIE, ta-
pai jų Dievas.
23 Tad dabar, VIEŠPATIE, tebūna am-
žinai tvirtas tavo pažadas, kurį apreiš-
kei apie savo tarną bei jo namus, ir
padaryk, ką esi pažadėjęs. 24 Tebūna
jis tvirtas, kad tavo vardas būtų amži-
nai šlovinamas šiais žodžiais: ‘Galybių
VIEŠPATS yra Izraelio Dievas!’ Tebūna
tvirti tavo tarno namai tavo akivaiz-
doje! 25 Dėl to, kad tu, mano Dieve, ap-
reiškei savo tarnui, jog pastatysi jam
namus, tavo tarnas išdrįso tau taip
melstis. 26 Taip, VIEŠPATIE, tu tikrai esi
Dievas, ir tu davei savo tarnui šį dosnų
pažadą. 27 Negana to! Tu teikeisi palai-
minti savo tarno namus, kad jie amži-
nai būtų tavo akivaizdoje. Kadangi tu,
VIEŠPATIE, juos palaiminai, jie bus am-
žinai palaiminti“.

Dovydo karai

18 Po kiek laiko Dovydas nugalėjo
ir pavergė filistinus. Jis atėmė
iš filistinų Gatą ir jam pavaldžias

17,13 *2 Kor 6,18; Hbr 1,5*

gyvenvietes. 2 Jis užkariavo Moabą. Moabitai tapo jam pavaldūs ir davė duoklę.

3 Dovydas nugalėjo Coba Hamato karalių Hadadezerą, kai šis žygiavo statyti savo pergalės paminklo prie Eufrato upės. 4 Dovydas paėmė iš jo tūkstantį kovos vežimų, septynis tūkstančius raitelių ir dvidešimt tūkstančių pėstininkų. Bet Dovydas įsakė visus kovos vežimų arklius suluošinti, išskyrus vieną šimtą, kuriuos pasiliko sau. 5 Damasko aramėjams atžygiavus Cobos karaliui Hadadezerui į pagalbą, Dovydas nukovė dvidešimt du tūkstančius aramėjų. 6 Tada Dovydas įrengė Damasko Arame įgulas, aramėjai tapo pavaldūs Dovydui ir davė jam duoklę. Be to, VIEŠPATS suteikė Dovydui pergalę visur, kur tik jis ėjo.

7 Dovydas paėmė aukso skydus, kuriuos nešiojo Hadadezero palyda, ir pargabeno juos į Jeruzalę. 8 Iš Hadadezero miestų Tibhato ir Kūno Dovydas paėmė didelį kiekį vario. *Saliamonas iš jo padirbo vario jūrą, stulpus ir vario reikmenis.

9 Hamato karalius Touvas, išgirdęs, kad Dovydas nugalėjo visą Cobos karaliaus Hadadezero kariuomenę, 10 nusiuntė savo sūnų Hadoramą pas karalių Dovydą palinkėti jam sveikatos ir pasveikinti, nes Dovydas kariavo su Hadadezeru ir nugalėjo, o Hadadezeras dažnai kariavo su Touvu. Jis nusiuntė Dovydui ir įvairių aukso, sidabro ir vario dirbinių. 11 Ir juos karalius Dovydas paskyrė VIEŠPAČIUI kartu su auksu ir sidabru, paimtais iš visų tautų – Edomo, Moabo, Amono, filistinų ir Amaleko.

12 Ir Cerujos sūnus Abšajas *nugalėjo aštuoniolika tūkstančių edomitų Druskos slėnyje. 13 Edome jis įrengė įgulas, ir visi edomitai tapo pavaldūs Dovydui. VIEŠPATS suteikė Dovydui pergalę visur, kur tik jis ėjo.

14 *Taigi Dovydas buvo viso Izraelio karalius. Dovydas vykdė tikrą teisingumą visiems savo žmonėms. 15 Cerujos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas, Ahiludo sūnus Juozapatas – raštinės viršininkas, 16 Ahitubo sūnus Cadokas ir Abjataro sūnus Abimelechas – kunigai, Šavša – raštininkas; 17 Jehojados sūnus Benaja vadovavo keretams ir peletams, o Dovydo sūnūs buvo vyriausi pareigūnai karaliaus tarnyboje.

19 Po kiek laiko mirė Amono karalius Nahašas, ir vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus. 2 Dovydas sakė sau: „Aš turiu būti ištikimai geras Nahašo sūnui Hanūnui, nes jo tėvas buvo man ištikimai geras“. Tad Dovydas išsiuntė pasiuntinius pareikšti užuojautos dėl jo tėvo. 3 Dovydo dvariškiams atvykus į amonitų kraštą pas Hanūną jo paguosti, Amono didžiūnai kalbėjo Hanūnui: „Nejau tu manai, kad Dovydas pas tave atsiuntė guodėjus, norėdamas tavo tėvą pagerbti? Argi jo dvariškiai neatėjo pas tave tirti, kelti maišto ir šnipinėti krašto?“ 4 Tad Hanūnas suėmė Dovydo dvariškius ir, nuskutęs jiems barzdas bei nukirpęs pusę drabužių iki šlaunų, išsiuntė atgal. 5 Ir jie išvyko. Kai Dovydui buvo apie tuos vyrus pranešta, jis nusiuntė kitus jų pasitikti, nes tie vyrai jautėsi labai įžeisti. Karalius liepė: „Pabūkite Jeriche, kol jums ataugs barzdos. Tada sugrįžkite“.

6 Amonitai suprato užsitraukę Dovydo pyktį. Hanūnas ir Amonas pasiuntė tūkstantį sidabro talentų pasamdyti kovos vežimų ir raitelių iš Aram Naharaimų, Aram Maakos ir Cobos. 7 Jie pasamdė trisdešimt du tūkstančius kovos vežimų ir Maakos karalių su jo kariuomene. Jis atžygiavo ir

18,8 *1 Kar 7,40-47; 2 Met 4,11-18*
18,12 *Ps 60 Antraštė*
18,14-17 *2 Sam 8,15-18*

pasistatė stovyklą priešais Medebą. Ir amonitai buvo pašaukti prie ginklų iš savo miestų, ir jie atėjo kovoti. 8 Tai sužinojęs, Dovydas pasiuntė Joabą ir visą kariuomenę su galiūnais. 9 Amonitai išėjo ir sustojo į kovos gretas prie įėjimo į miestą, o atėjusieji karaliai buvo atskirai atvirame lauke.

10 Joabas matė, kad kovos rikiuotė buvo prieš jį ir iš priekio, ir už nugaros. Tad, surinkęs būrį iš geriausių Izraelio vyrų, išrikiavo juos prieš aramėjus, 11 o kitus karius, pavedęs vadovauti savo broliui Abšajui, surikiavo į kovos rikiuotę prieš amonitus. 12 Jis tarė: „Jeigu aramėjai bus stipresni už mane, tu ateisi į pagalbą, bet jeigu amonitai bus stipresni už tave, aš ateisiu tau padėti. 13 Būk narsus! Būkime ryžtingi dėl savo tautos ir dėl mūsų Dievo miestų! Tedaro VIEŠPATS, kas gera jo akyse!“ 14 Taigi Joabas ir su juo buvę kariai žengė pirmyn į mūšį su aramėjais. Tie bėgo nuo jo. 15 Matydami, kad aramėjai bėga, amonitai irgi bėgo nuo Joabo brolio Abšajo, traukdamiesi į miestą. Tada Joabas sugrįžo į Jeruzalę.

16 Matydami, kad jie Izraelio nugalėti, aramėjai išsiuntė pasiuntinius atvesti aramėjų, gyvenusių Užupyje. Jų vadas buvo Hadadezero kariuomenės vadas Šofachas. 17 Apie tai buvo pranešta Dovydui. Sutelkęs visą Izraelį, jis perėjo Jordaną, nužygiavo jų link ir išsirikiavo mūšiui prieš juos. Dovydui išsirikiavus mūšiui su aramėjais, jie kovojo su juo. 18 Bet aramėjai buvo priversti bėgti nuo Izraelio. Dovydas nukovė septynis tūkstančius aramėjų kovos vežimų vežėjų ir keturiasdešimt tūkstančių pėstininkų. Nukovė taip pat jų kariuomenės vadą Šofachą. 19 Hadadezerui pavaldūs karaliai, pamatę, kad juos Izraelis nugalėjo, sudarė taiką su Dovydu ir tapo jam pavaldūs. Tada aramėjai daugiau nebenorėjo amonitų gelbėti.

20 *Pavasarį, kai karaliai paprastai eina į karo žygį, Joabas, išvedęs kariuomenę, nuniokojo Amono kraštą, nuėjo ir apgulė Rabą. O Dovydas pasiliko Jeruzalėje. Paėmęs Rabą, Joabas ją sunaikino. 2 Dovydas nuėmė vainiką nuo jų karaliaus galvos. Paaiškėjus, kad vainikas sveria aukso talentą ir turi brangakmenį, jis buvo uždėtas Dovydui ant galvos. Jis išgabeno iš miesto ir labai daug grobio. 3 Išvaręs gyventojus, jis pristatė juos dirbti su pjūklais, geležiniais kapliais ir kirviais. Taip Dovydas pasielgė su visais amonitų miestais. Tada Dovydas ir visa kariuomenė sugrįžo į Jeruzalę.

4 Po to kilo karas su filistinais prie Gezero. Tuomet Sibechajas Hušietis nukovė Sipają, kuris buvo vienas iš refajų palikuonių. Jie buvo nugalėti. 5 Vėl kilo karas su filistinais. Jayro sūnus Elhananas nukovė *Galijoto Gatiečio brolį Lachmį, kurio ieties kotas buvo kaip audėjų riestuvas. 6 Dar kartą vyko karas prie Gato. Ten gyveno milžinas vyras, kuris turėjo dvidešimt keturis pirštus – po šešis ant kiekvienos rankos ir po šešis ant kiekvienos kojos. Ir jis buvo kilęs iš refajų. 7 Kai jis tyčiojosi iš Izraelio, Dovydo brolio Šimos sūnus Jehonatanas nukovė jį. 8 Šie buvo kilę iš refajų Gate. Jie krito nuo Dovydo ir jo vyrų rankos.

Karių surašymas

21 Šėtonas* pakilo prieš Izraelį ir pakurstė Dovydą suskaičiuoti Izraelio žmones. 2 Taigi Dovydas tarė Joabui ir kariuomenės vadams: „Eikite, suskaičiuokite Izraelio žmones nuo Beer Šebos iki Dano ir praneškite man, kad žinočiau jų skaičių“. 3 Bet Joabas atsakė: „Tepadaugina VIEŠPATS savo tautą šimteriopai! Mano viešpatie

20,1 *2 Sam 11,1*

20,5 *1 Sam 17,4-7*

21,1 Hebr. *sātān* „priešininkas, kaltintojas“.

karaliau, argi jie visi nėra mano valdo-
vo pavaldiniai? Kam gi to reikia mano
viešpačiui? Kodėl jis turėtų užtraukti
Izraeliui kaltę?“ 4 Tačiau karaliaus įsa-
kymas Joabui nusvėrė. Tad Joabas išvy-
ko ir apėjęs visą Izraelį sugrįžo į Jeru-
zalę. 5 Joabas pranešė Dovydui žmonių
skaičių. Visame Izraelyje buvo vienas
milijonas šimtas tūkstančių vyrų, pa-
jėgių imtis kalavijo, o Jude – keturi šim-
tai septyniasdešimt tūkstančių vyrų,
pajėgių imtis kalavijo. 6 Bet Levio ir
Benjamino giminių jis neįtraukė į skai-
čių, nes karaliaus įsakymas Joabui kėlė
pasibaisėjimą. 7 Šis dalykas Dievo aky-
se buvo nemalonus, ir už tai jis ištiko
Izraelį.

8 Dovydas tarė Dievui: „Sunkiai nu-
sidėjau, tai darydamas, bet dabar at-
leisk, maldauju, savo tarno kaltę, nes
aš pasielgiau labai neišmintingai“.
9 Viešpats kalbėjo Dovydo regėtojui
Gadui, tardamas: 10 „Eik ir sakyk Do-
vydui: ‘Taip kalbėjo Viešpats. Siūlau
tau tris bausmes; pasirink vieną jų, ir
ja aš tave ištiksiu’“. 11 Taigi Gadas, nuė-
jęs pas Dovydą, tarė jam: „Taip kalbėjo
Viešpats: ‘Rinkis, ką nori: 12 arba badą
per trejus metus, arba trijų mėnesių
bėgimą nuo priešininkų, kertant prie-
šų kalavijui, arba tris dienas Viešpaties
kalavijo ir maro krašte, naikinamame
visoje Izraelio žemėje Viešpaties an-
gelo’. Pasvarstyk, kokį atsakymą turiu
parnešti tam, kuris mane atsiuntė“.
13 Tada Dovydas tarė Gadui: „Aš la-
bai kenčiu! Maldauju leisti man pulti
į Viešpaties rankas, nes jo gailestin-
gumas labai didelis, bet neleisk man
įpulti į žmonių rankas“.

14 Taigi Viešpats siuntė Izraeliui
marą, ir Izraelyje krito septyniasde-
šimt tūkstančių žmonių. 15 Ir į Jeruzalę
Dievas pasiuntė angelą jos sunaikin-
ti, bet kai tas ėmėsi naikinti, Viešpats
pažvelgė ir pagailėjo jos, tokios ne-
laimės ištiktos. Naikinančiajam an-
gelui jis tarė: „Gana! Sulaikyk ranką!“
Viešpaties angelas tuomet stovėjo prie
Ornano Jebusiečio klojimo. 16 Pakėlęs
akis, Dovydas pamatė Viešpaties an-
gelą, stovintį tarp dangaus ir žemės, o
jo rankoje iš makšties ištrauktas kala-
vijas buvo ištiestas virš Jeruzalės. Tada
Dovydas ir seniūnai, apsivilkę ašutinė-
mis, puolė kniūbsti. 17 O Dovydas tarė
Dievui: „Argi ne aš vienas daviau įsa-
kymą suskaičiuoti žmones? Aš vienas
esu kaltas ir baisiai nedorai pasielgiau.
Bet šie, tavo kaimenė, ką jie padarė?
Maldauju, Viešpatie, mano Dieve, kad
tavo ranka kristų ant manęs ir mano
tėvo namų, bet apsaugok savo tautą
nuo maro!“

18 Tada Viešpaties angelas liepė Ga-
dui pasakyti Dovydui, kad šis nueitų
ir pastatytų aukurą Ornano Jebusie-
čio klojime. 19 Dovydas nuėjo pagal
Gado žodį, kurį jis buvo perdavęs jam
Viešpaties vardu. 20 Ornanas atsigrę-
žė ir pamatė angelą; su juo buvę ke-
turi jo sūnūs pasislėpė. Ornanas to-
liau kūlė kviečius. 21 Dovydas atėjo pas
Ornaną. Ornanas pakėlė akis ir pama-
tė Dovydą. Išėjęs iš klojimo, jis puo-
lė kniūbsčias ant žemės prie Dovydo
kojų. 22 Dovydas tarė Ornanui: „Par-
duok man klojimo vietą, kad galėčiau
pastatyti ant jo aukurą Viešpačiui. Par-
duok už visą kainą, idant maras būtų
nugręžtas nuo žmonių“. 23 Ornanas
Dovydui atsakė: „Imk jį. Tedaro vieš-
pats karalius, kas gera jo akyse! Štai aš
duodu jaučius deginamajai aukai, kūli-
mo vežėčias malkoms ir kviečių grūdų
atnašai. Visa tai dovanoju!“ – 24 „Ne, –
atsakė Dovydas Ornanui, – turiu juos
pirkti už visą kainą. Aš neatnašausiu
Viešpačiui, kas tau priklauso, ir neau-
kosiu deginamųjų atnašų, kurios man
nieko nekainuoja“. 25 Taigi Dovydas
užmokėjo šešis šimtus sidabro šekelių
pagal svorį už vietą. 26 Ten Dovydas pa-
statė Viešpačiui aukurą ir atnašavo de-
ginamąsias aukas bei bendravimo au-
kas. Jis šaukėsi Viešpaties, o jis atsakė

ugnimi iš dangaus ant deginamosios
aukos aukuro. [27] VIEŠPATS įsakė angelui
sugrąžinti savo kalaviją į makštį.
[28] Tuomet Dovydas, matydamas,
kad VIEŠPATS prie Ornano Jebusie-
čio klojimo jo išklausė, ten atnašavo
savo aukas. [29] Mat tuomet VIEŠPATIES
Padangtė, kurią Mozė buvo padaręs
dykumoje, ir deginamosios aukos au-
kuras buvo Gibeono aukštumų alke.
[30] Bet Dovydas negalėjo nueiti prie jos
VIEŠPATIES pagarbinti, nes jį buvo apė-
musi VIEŠPATIES angelo kalavijo baimė.

Pasirengimas Šventyklos statybai

22 Todėl Dovydas tarė: „Čia bus
VIEŠPATIES Dievo Namai, ir čia
bus Izraeliui deginamosios atnašõs
aukuras“.
[2] Dovydas įsakė visiems svetim-
taučiams, gyvenantiems Izraelyje,
susirinkti į Jeruzalę, ir paskyrė juos
akmenskaldžiais skaldyti ir tašyti
akmenų Dievo Namų statybai. [3] Dovy-
das taip pat atidėjo daug geležies vartų
vinims bei sąsagoms ir tiek daug vario,
kad nebuvo įmanoma jo pasverti, [4] bei
kedro rąstų be skaičiaus. Sidoniečiai ir
tyriečiai atgabeno Dovydui daug kedro
rąstų.
[5] Mat Dovydas sakė sau: „Mano sū-
nus Saliamonas dar jaunas ir be patir-
ties, o Namai, kuriuos reikia pastatyti,
turi būti tokie didingi, kad garsėtų ir
būtų šlovinami visuose kraštuose. Tad
aš jam paruošiu“. Taigi Dovydas atidė-
jo daug medžiagų statybai prieš savo
mirtį. [6] Tada jis pasišaukė savo sūnų Sa-
liamoną ir įsakė jam pastatyti Namus
VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. [7] „Mano
sūnau, – tarė Dovydas Saliamonui, –
*aš pats turėjau širdyje mintį pastaty-
ti Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
garbei. [8] Bet pasiekė mane VIEŠPATIES
žodis: ‘Daug kraujo išliejai ir ilgai ka-
riavai. Mano vardui Namų tu nestaty-
si, nes esi išliejęs daug kraujo ant že-
mės mano akivaizdoje. [9] Štai gims tau
sūnus. Jis bus taikingas žmogus. Aš
duosiu jam ramybę nuo priešų iš visų
pusių, nes jo vardas bus Saliamonas,
ir jo dienomis duosiu Izraeliui taiką
ir ramybę. [10] Jis pastatys Namus mano
vardui; jis bus man sūnus, o aš būsiu
jam tėvas ir padarysiu amžiną Izraely-
je jo karališkąjį sostą’. [11] Dabar, mano
sūnau, tebūna VIEŠPATS su tavimi, kad
tau sektųsi statyti VIEŠPATIES, savo Die-
vo, Namus, kaip jis apie tave kalbėjo.
[12] Tik tesuteikia tau VIEŠPATS, pavesda-
mas valdyti Izraelį, įžvalgos ir suprati-
mo, kad laikytumeisi VIEŠPATIES, savo
Dievo, mokymo. [13] *Tik tuomet tau
seksis, kai rūpestingai vykdysi įsta-
tus ir įsakus, kuriuos VIEŠPATS davė
Izraeliui per Mozę. Būk stiprus ir ryž-
tingas! Nebijok ir nenusimink! [14] Žiū-
rėk, nesigailėdamas pastangų atidėjau
VIEŠPATIES Namams šimtą tūkstančių
talentų aukso, vieną milijoną talentų
sidabro, o vario ir geležies tiek daug,
kad neįmanoma pasverti. Atidėjau
taip pat rąstų ir akmens. Tu prie jų dar
pridėsi. [15] Be to, tu turi gausybę dar-
bininkų: akmenskaldžių, mūrininkų,
dailidžių ir be skaičiaus visokių ama-
tininkų, įgudusių apdoroti [16] auksą, si-
dabrą, varį ir geležį“.
[17] Dovydas įsakė ir Izraelio didžiū-
nams padėti jo sūnui Saliamonui, tar-
damas: [18] „Argi VIEŠPATS, jūsų Dievas,
ne su jumis? Argi jis nesuteikė jums
iš visų pusių ramybės? Juk jis atida-
vė man į rankas krašto gyventojus, ir
kraštas tapo pavaldus VIEŠPATIES aki-
vaizdoje ir jo tautos akivaizdoje. [19] Tad
ryžkitės širdimi ir gyvastimi ieškoti
VIEŠPATIES, savo Dievo. Eikite ir sta-
tykite VIEŠPATIES Dievo šventovę, kad
VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ir Dievo
šventieji reikmenys būtų įnešti į Na-
mus, pastatytus VIEŠPATIES vardui“.

22,7-10 *2 Sam 7,1-16; 1 Met 17,1-14*

22,13 *Joz 1,6-9*

Levitų suskirstymas

23 Pasenęs ir pasiekęs žilos senat-
vės, Dovydas *paskyrė savo
sūnų Saliamoną Izraelio karaliumi.
2 Po to sušaukė visus Izraelio vadus,
kunigus ir levitus.
3 Buvo suskaičiuoti levitai, turin-
tys trisdešimt metų ir vyresni. Iš viso
jų buvo trisdešimt aštuoni tūkstan-
čiai. 4 „Iš šių, – tarė Dovydas, – dvi-
dešimt keturi tūkstančiai vadovaus
VIEŠPATIES Namų tarnybai, šeši tūks-
tančiai bus apskaitininkai ir teisėjai,
5 keturi tūkstančiai bus vartininkai ir
keturi tūkstančiai šlovins VIEŠPATĮ ins-
trumentais, kuriuos aš sumaniau šlo-
vės giesmėms“. 6 Dovydas padalijo juos
į būrius pagal Levio sūnus – Geršoną,
Kehatą ir Merarį.
7 Geršonai buvo Ladanas ir Šimis.
8 Ladano sūnūs: Jehielis – galva, Ze-
tamas ir Joelis, iš viso trys. 9 Šimio sū-
nūs: Šelomitas, Hazielis ir Haranas,
iš viso trys. Jie buvo Ladano kilčių
galvos. 10 Šimio sūnūs: Jahatas, Ziza,
Jeušas ir Berija. Šie keturi buvo Šimio
sūnūs. 11 Jahatas buvo galva, o Ziza –
pavaduotojas; Jeušas ir Berija neturė-
jo daug vaikų, todėl buvo įskaičiuoti į
vieną kiltį.
12 Kehato sūnūs: Amramas, Iccha-
ras, Hebronas ir Uzielis, iš viso ketu-
ri. 13 Amramo sūnūs: Aaronas ir Mozė.
*Aaronas buvo atskirtas pašventin-
ti švenčiausiems dalykams, kad jis
ir jo sūnūs amžinai degintų atnašas
VIEŠPATIES akivaizdoje, jam tarnautų
ir laimintų amžinai jo vardu. 14 Dievo
žmogus Mozė ir jo sūnūs buvo įskai-
čiuoti į Levio giminę. 15 Mozės sūnūs:
Geršomas ir Eliezeras. 16 Geršomo sū-
nus Šebuelis – galva. 17 Eliezero sūnus
Rehabija – galva; Eliezeras kitų sūnų
neturėjo, bet Rehabija turėjo labai
daug sūnų. 18 Iccharo sūnus Šelomitas
– galva. 19 Hebrono sūnūs: Jerijas – gal-
va, antras – Amarija, trečias – Jahazie-
lis ir ketvirtas – Jekamamas. 20 Uzielio
sūnūs: Michėjas – galva ir antras – Išija.
21 Merario sūnūs: Machlis ir Mu-
šis. Machlio sūnūs: Eleazaras ir Kišas.
22 Eleazaras mirė neturėdamas sūnų,
tik dukteris; jų giminaičiai – Kišo sū-
nūs vedė jas. 23 Mušio sūnūs: Machlis,
Ederas ir Jeremotas, iš viso trys.
24 Tokie tat buvo Levio sūnūs pagal
jų kiltis su kilčių vadais, kai buvo su-
skaičiuoti pavieniui vardais nuo dvi-
dešimt metų ir vyresni, kurie turėjo
atlikti VIEŠPATIES Namų tarnybos dar-
bus. 25 Mat Dovydas sakė: „VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, suteikė savo tautai
ramybę ir padarė Jeruzalę savo am-
žina buveine. 26 *Todėl levitams ne-
bereikia daugiau nešioti Padangtės ir
kitų daiktų, reikalingų jos tarnybai,
– 27 pagal paskutinius Dovydo įsaky-
mus, levitai buvo suskaičiuoti nuo
dvidešimt metų ir vyresni, – 28 *bet
nuo šiol jų pareiga bus padėti Aarono
palikuonims VIEŠPATIES Namų tarny-
boje prižiūrėti kiemus ir kambarius,
valyti viską, kas šventa, ir atlikti dar-
bus VIEŠPATIES Namams. 29 Jie rūpin-
sis taip pat padėtinės duonos eilėmis,
geriausiais miltais javų atnašoms, ne-
raugintos duonos plokštainiais, kep-
tąja atnaša, su aliejumi maišyta atna-
ša ir visais kiekio bei dydžio matais.
30 Be to, jie turės dalyvauti kas rytą dė-
kojant ir šlovinant VIEŠPATĮ, panašiai
ir kas vakarą; 31 ir kada tik bus atna-
šaujamos deginamosios aukos per ša-
bus, jaunatis ir šventes, jų VIEŠPATIES
akivaizdoje visuomet turės būti toks
skaičius, koks yra nustatytas. 32 Taip
pat jie prižiūrės Susitikimo Palapinę
bei šventyklą ir padės savo giminai-
čiams Aarono palikuonims VIEŠPATIES
Namų tarnyboje“.

23,1 *1 Kar 1,1-40*
23,13 *Iš 28,1*
23,26 *Įst 10,8*
23,28-32 *Sk 3,5-9*

24 Štai Aarono palikuonių grupės. Aarono sūnūs: Nadabas, Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras.
[2] *Nadabas ir Abihuvas mirė dar tėvui gyvam esant ir neturėjo sūnų, todėl tik Eleazaras ir Itamaras tapo kunigais.
[3] Kartu su Cadoku iš Eleazaro palikuonių ir Ahimelechu iš Itamaro palikuonių Dovydas paskirstė kunigiškosios tarnybos pareigas.
[4] Kadangi tarp Eleazaro palikuonių kilties vadų buvo rasta daugiau negu tarp Itamaro palikuonių, jie padalijo Eleazaro palikuonis šešiolikai kilties vadų, o Itamaro palikuonis – į aštuonias kiltis.
[5] Jie buvo padalyti burtų keliu, visi vienodai, nes visi buvo šventovės pareigūnai ir Dievo pareigūnai tarp Eleazaro palikuonių ir Itamaro palikuonių.
[6] Raštininkas Netanelio sūnus Šemaja, vienas iš levitų, karaliaus akivaizdoje įtraukė į sąrašą ir pareigūnus, ir kunigą Cadoką, ir Abjataro sūnų Ahimelechą, ir galvas kunigų kilčių bei levitų kilčių, įrašydamas dvi kiltis Eleazarui už kiekvieną įrašytą Itamarui.

[7] Pirmas burtų metimas teko Jehojaribui, antras – Jedajai,
[8] trečias – Harimui, ketvirtas – Seorimui,
[9] penktas – Malkijai, šeštas – Mijaminui,
[10] septintas – Hakocui, aštuntas – Abijai,
[11] devintas – Ješūvai, dešimtas – Šechanijui,
[12] vienuoliktas – Eljašibui, dvyliktas – Jakimui,
[13] tryliktas – Hupai, keturioliktas – Ješebabui,
[14] penkioliktas – Bilgai, šešioliktas – Imerui,
[15] septynioliktas – Hezyrui, aštuonioliktas – Hapicecui,
[16] devynioliktas – Petachijai, dvidešimtas – Ezechieliui,
[17] dvidešimt pirmas – Jachinui, dvidešimt antras – Gamului,
[18] dvidešimt trečias – Delajui, dvidešimt ketvirtas – Maazijui.

[19] Tokia buvo jų tarnybos nustatyta eilė, kai jie atlikdavo pareigas VIEŠPATIES Namuose pagal jiems duotus jų tėvo Aarono įsakus, kaip VIEŠPATS, Izraelio Dievas, buvo jam įsakęs.

[20] Iš kitų Levio sūnų buvo Šubaelis iš Amramo palikuonių ir Jechdijas.
[21] Iš Rehabijo – Rehabijo sūnus Išija, vadas.
[22] Iš iccharų – Šelomotas; iš Šelomoto sūnų – Jahatas.
[23] Hebrono sūnūs: Jerijas – vadas, antras – Amarijas, trečias – Jahazielis, ketvirtas – Jekamamas.
[24] Uzielio sūnus – Michėjas; iš Michėjo sūnų – Šamyras.
[25] Michėjo brolis – Išija; iš Išijos sūnų – Zacharijas.
[26] Merario sūnūs: Machlis ir Mušis. Jaazijo sūnus – Benojas.
[27] Merario palikuonys iš jo sūnaus Jaazijo: Šohamas, Zakūras ir Ibris.
[28] Iš Machlio – Eleazaras; jis neturėjo sūnų.
[29] Iš Kišo – Kišo sūnus Jerachmeelis.
[30] Mušio sūnūs: Machlis, Ederas ir Jerimotas. Tokie tad buvo levitų sūnūs pagal jų kiltis.

[31] Lygiai taip pat, kaip jų giminės, Aarono palikuonys ir šie kilčių vadai, vyresni ir jaunesni, metė burtus akivaizdoje karaliaus Dovydo, Cadoko, Ahimelecho ir kunigų bei levitų kilčių galvų.

Giesmininkai

25 Dovydas ir kariuomenės pareigūnai padalijo tarnybai ir Asafo, Hemano bei Jedutūno palikuonis, kad pranašautų, lydimi lyrų, arfų ir cimbolų. Štai sąrašas vyrų, atliekančių šią užduotį pagal savo tarnybą.

[2] Iš Asafo sūnų: Zakūras, Juozapas, Netanija ir Asarela; Asafo sūnūs, Asafo vadovaujami, pranašavo karaliaus įsakymu.

[3] Iš Jedutūno – Jedutūno sūnūs: Gedalijas, Ceris, Izaijas, Šimis, Hašabijas ir Matitijas, iš viso šeši; jie, vadovaujami savo tėvo Jedutūno, pranašavo lydimi lyrų, dėkodami ir šlovindami VIEŠPATĮ.

[4] Iš Hemano – Hemano sūnūs: Bukijas, Matanijas, Uzielis, Šebuelis, Jerimotas, Hananija, Hananis, Eliata,

---

24,2 *Kun 10,1-2*

Gidaltis, Romamti Ezeras, Jošbekaša,
Malotis, Hotyras ir Mahazijotas. 5 Visi
jie buvo karaliaus regėtojo Hemano sū-
nūs, pagal Dievo pažadą jam išaukštin-
ti, nes Dievas buvo davęs Hemanui ke-
turiolika sūnų ir tris dukteris. 6 Visi jie,
tėvo vadovaujami, kartu su Asafu, Je-
dutūnu ir Hemanu giedojo VIEŠPATIES
Namuose, palydint cimbolams, arfoms
ir lyroms, Dievo Namų tarnyboje. 7 Iš
viso su jų broliais, parengtais giedoti
VIEŠPAČIUI, visų įgudusių giesmininkų
buvo du šimtai aštuoniasdešimt aštuo-
ni. 8 Dėl tarnybos pamainų, jauniems
ir senesniems, įgudusiems giesminin-
kams ir mokiniams, buvo mesti burtai.
9 Pirmas burtų metimas teko Asafo
Juozapui,
antras – Gedalijui, jam ir jo broliams
bei sūnums, iš viso dvylikai,
10 trečias – Zakūrui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
11 ketvirtas – Icriui, jo sūnums ir bro-
liams, iš viso dvylikai,
12 penktas – Netanijui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
13 šeštas – Bukijui, jo sūnums ir bro-
liams, iš viso dvylikai,
14 septintas – Jesarelai, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
15 aštuntas – Izaijui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
16 devintas – Matanijui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
17 dešimtas – Šimiui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
18 vienuoliktas – Azareliui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
19 dvyliktas – Hašabijai, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
20 tryliktas – Šubaeliui, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
21 keturioliktas – Matitijui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
22 penkioliktas – Jeremotui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
23 šešioliktas – Hananijui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
24 septynioliktas – Jošbekašai, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
25 aštuonioliktas – Hananiui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
26 devynioliktas – Maločiui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
27 dvidešimtas – Eliatai, jo sūnums ir
broliams, iš viso dvylikai,
28 dvidešimt pirmas – Hotyrui, jo sū-
nums ir broliams, iš viso dvylikai,
29 dvidešimt antras – Gidalčiui, jo
sūnums ir broliams, iš viso dvylikai,
30 dvidešimt trečias – Mahazijotui,
jo sūnums ir broliams, iš viso dvylikai,
31 dvidešimt ketvirtas – Romamti
Ezerui, jo sūnums ir broliams, iš viso
dvylikai.

Vartininkai

26 Vartininkų tarnybos skyriai. Iš
korachų žmonių buvo Koracho
palikuonis Mešelemijas, vienas iš Asa-
fo sūnų. 2 Mešelemijo sūnūs: pirma-
gimis – Zacharijas, antras – Jediaelis,
trečias – Zebadijas, ketvirtas – Jatnie-
lis, 3 penktas – Elamas, šeštas – Jehana-
nas, septintas – Eljehoenajas.
4 *Obed Edomo sūnūs: pirmagimis
– Šemaja, antras – Jehozabadas, tre-
čias – Joachas, ketvirtas – Sacharas,
penktas – Netanelis, 5 šeštas – Amielis,
septintas – Isacharas, aštuntas – Peu-
letajas, nes VIEŠPATS jį laimino; 6 ir jo
sūnui Šemajai gimė sūnūs, kurie valdė
savo kiltis, nes jie buvo galiūnai. 7 Še-
majos sūnūs: Otnis, Refaelis, Jobedas
ir Elzabadas, o šio broliai Elihuvas ir
Semachijas buvo stiprūs vyrai. 8 Visi
šie Obed Edomo sūnūs su jų sūnumis
ir broliais buvo pajėgūs vyrai, pareng-
ti tarnybai; iš viso šešiasdešimt du iš
Obed Edomo.
9 Mešelemijas turėjo sūnų ir brolių –
aštuoniolika pajėgių vyrų.
10 Hosos, vieno iš Merario palikuo-
nių, sūnūs: Šimris – vadas (nors nebuvo

26,4-5 *2 Sam 6,11; 1 Met 13,14*

pirmagimis, tėvas pastatė jį galva),
11 antras – Hilkijas, trečias – Tebalijas,
ketvirtas – Zacharijas. Iš viso Hosos
sūnų ir brolių buvo trylika.
12 Vartininkų skyriai, suskirsty-
ti pagal jų vadus, turėjo pareigą, kaip
ir jų broliai, pamainomis tarnauti
VIEŠPATIES Namuose. 13 Burtai buvo
mesti kiekvieniems vartams taip pat,
nepaisant ar kiltis maža, ar didelė.
14 Burtais rytiniai vartai teko Šele-
mijui. Tada jie metė burtus jo sūnui
Zacharijui, gudriam patarėjui; ir jam
pagal burtus teko šiauriniai vartai,
15 Obed Edomui – pietiniai vartai, o jo
sūnums buvo paskirtas sandėlis; 16 Šu-
pimui ir Hosai – vakariniai vartai su
Šalecheto vartais ant atšlaitės kelio.
Kiekvienoje sargyboje tarnavo: 17 prie
rytinių – šeši levitai kasdien, prie šiau-
rinių – keturi kasdien, prie pietinių –
keturi kasdien, prie sandėlio – po du;
18 parbarui* vakaruose buvo keturi prie
kelio ir du prie pat parbaro.
19 Tokie buvo vartininkų skyriai iš
korachų ir Merario palikuonių.

Iždininkai ir kiti tarnautojai

20 Ahijas iš levitų prižiūrėjo Dievo
Namų iždus ir įžado aukų iždus.
21 Ladano sūnūs – Ladanui priklau-
santys geršonai, Ladano Geršono kil-
čių galvos – buvo jehielitai. 22 Jehielio
sūnūs Zetamas ir jo brolis Joelis tvarkė
VIEŠPATIES Namų iždus.
23 Iš Amramo, iccharų, hebronų ir
uzielitų 24 Mozės sūnaus Geršomo sū-
nus Šebuelis buvo vyriausiasis iždų
valdytojas.
25 Jo broliai: iš Eliezero – jo sūnus
Rehabijas, šio sūnus Izaijas, šio sū-
nus Jehoramas, šio sūnus Zichris, šio
sūnus Šelomitas. 26 Šis Šelomitas ir jo
broliai valdė visus iždus įžado aukų,
kurias buvo atnašavę karalius Dovy-
das, kilčių vadai, tūkstantininkai bei
šimtininkai ir kiti kariuomenės parei-
gūnai. 27 Iš grobio, paimto karuose, jie
buvo skyrę atnašų VIEŠPATIES Namams
išlaikyti. 28 Taip pat ir visa, ką buvo at-
našavęs regėtojas Samuelis, Kišo sū-
nus Saulius, Nero sūnus Abneras ir
Cerujos sūnus Joabas, – visos jų skir-
tos atnašos buvo Šelomito ir jo brolių
prižiūrimos.
29 Iš iccharų Kenanijas ir jo sūnūs
buvo paskirti Izraeliui apskaitininkų
ir teisėjų pareigoms, nesusijusioms su
Šventykla.
30 Iš hebronų Hašabijas ir jo broliai
– tūkstantis septyni šimtai sumanių
vyrų – prižiūrėjo Izraelį vakariniame
Jordano pakraštyje visais VIEŠPATIES ir
karaliaus tarnybos reikalais.
31 Hebrono kiltyje Jerija buvo hebro-
nų galva. Keturiasdešimtais karaliaus
Dovydo valdymo metais buvo atliktas
kilmės bei kilčių tyrinėjimas ir rasta
tarp jų įžymių pareigūnų Gileado Ja-
zere. 32 Jį ir jo brolius – du tūkstančius
septynis šimtus sumanių vyrų, kilčių
galvas – karalius Dovydas paskyrė ru-
benų bei gadų ir pusės Manaso gimi-
nės žmonėms valdyti ir tvarkyti viską,
kas siejasi su Dievo ir karaliaus reika-
lais.

Karo vadai ir aukštieji pareigūnai

27 Štai skaičius Izraelio žmonių –
kilčių galvų, tūkstantininkų ir
šimtininkų bei kitų apskaitininkų, bu-
vusių karaliaus tarnyboje ryšiams su
būriais, budinčiais mėnesio pamaino-
mis per visus metų mėnesius. Kiekvie-
name būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai vyrų.
2 Zabdielio sūnus Jašobamas vado-
vavo pirmajam būriui pirmą mėnesį;
jo būryje buvo dvidešimt keturi tūks-
tančiai. 3 Jis buvo Pereco palikuonis ir
galva visų kariuomenės pareigūnų pir-
mą mėnesį.
4 Dodajas Ahoachas vadovavo ant-
ro mėnesio būriui; Miklotas buvo

26,18 Žodžio reikšmė nežinoma.

vyriausias jo būrio pareigūnas. Jo bū-
ryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.
5 Trečias vadas trečią mėnesį buvo
kunigo Jehojados sūnus Benaja kaip
galva; jo būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai. 6 Tai tas Benaja, kuris buvo
trisdešimtuko galiūnas ir vadovavo
trisdešimtukui; jo sūnus Amizabadas
vadovavo jo būriui.
7 Joabo brolis Asaelis buvo ketvirtas
ketvirtą mėnesį, o po jo – jo sūnus Ze-
badija; jo būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai.
8 Penktas vadas penktą mėnesį buvo
Šamhutas Izrachas; jo būryje buvo dvi-
dešimt penki tūkstančiai.
9 Šeštas šeštą mėnesį buvo Ira Teko-
jietis; jo būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai.
10 Septintas septintą mėnesį buvo
Helecas Pelojietis iš Efraimo giminės;
jo būryje buvo dvidešimt keturi tūks-
tančiai.
11 Aštuntas aštuntą mėnesį buvo Si-
bechajas Hušietis iš zerachų; jo būryje
buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.
12 Devintas devintą mėnesį buvo
Abiezeras Anatotietis, benjaminas; jo
būryje buvo dvidešimt keturi tūkstan-
čiai.
13 Dešimtas dešimtą mėnesį buvo
Mahrajas Netofietis iš zerachų; jo bū-
ryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.
14 Vienuoliktas vienuoliktą mėne-
sį buvo Benaja Piratonietis, iš Efraimo
giminės; jo būryje buvo dvidešimt ke-
turi tūkstančiai.
15 Dvyliktas dvyliktą mėnesį buvo
Heldajas Netofietis iš Otnielio kilties;
jo būryje buvo dvidešimt keturi tūks-
tančiai.
16 Izraelio giminėms vadovavo: ru-
benų vyriausias vadas Zichrio sūnus
Eliezeras, simeonų – Maakos sūnus
Šefatijas, 17 Levio – Kemuelio sūnus
Hašabija, Aarono – Cadokas, 18 Judo –
Elihuvas, vienas iš Dovydo brolių, Isa-
charo – Mykolo sūnus Omris, 19 Zabu-
lono – Abdijo sūnus Išmajas, Naftalio
– Azrielio sūnus Jerimotas, 20 Efraimo
giminės žmonių – Azazijo sūnus Ozė-
jas, pusės Manaso giminės – Pedajo
sūnus Joelis, 21 pusės Manaso gimi-
nės Gileade – Zacharijo sūnus Idojas,
Benjamino – Abnero sūnus Jaasielis,
22 Dano – Jerohamo sūnus Azarelis.
Tokie tat buvo Izraelio giminių vadai.
23 Dovydas neskaičiavo tų, kurie
buvo dvidešimtmečiai ar jaunesni, nes
VIEŠPATS buvo pažadėjęs padaryti Izra-
elį tokį *gausų, kaip dangaus žvaigž-
des. 24 Cerujos sūnus *Joabas buvo
pradėjęs juos skaičiuoti, bet nebaigė.
Tačiau rūstybė ištiko Izraelį už tai, ir
skaičius nebuvo įtrauktas į karaliaus
Dovydo metraščius.
25 Karališkuosius iždus prižiūrėjo
Adielio sūnus Azmavetas. Miestų, kai-
mų ir tvirtovių iždus krašte prižiūrė-
jo Uzijo sūnus Jehonatanas. 26 Laukų
darbus ir žemdirbius prižiūrėjo Kelu-
bo sūnus Ezris. 27 Vynuogynus prižiū-
rėjo Šimis Ramietis, o vynuogynų ga-
minius vyno rūsiuose tvarkė Zabdis
Šefamietis. 28 Alyvmedžius ir sikomo-
rų medžius Šefeloje prižiūrėjo Baal Ha-
nanas Gederietis. Aliejaus sandėlius
tvarkė Joašas. 29 Galvijų bandomis, ku-
rios ganėsi Šarono lygumoje, rūpino-
si Šitrajas Šaronietis, o galvijų bando-
mis, kurios ganėsi slėniuose, rūpinosi
Adlajo sūnus Šafatas. 30 Kupranugarius
prižiūrėjo Obilas Izmaelitas; asiles pri-
žiūrėjo Jechdijas Meronotietis. Avių
kaimenėmis rūpinosi Jazizas Hagaras.
31 Visi jie buvo karaliaus Dovydo nuo-
savybės prižiūrėtojai.
32 Dovydo dėdė Jehonatanas, išmin-
tingas žmogus ir raštininkas, buvo pa-
tarėjas. Hachmonio sūnus Jahielis auk-
lėjo Dovydo sūnus. 33 Ahitofelis buvo
karaliaus patarėjas, o Hušajas Archas –
karaliaus bičiulis. 34 Po Ahitofelio atėjo

27,23 *Pr 15,5; 22,17; 26,4*

27,24 *2 Sam 24,1-15; 1 Met 21,1-14*

Benajo sūnus Jehojada ir Abjataras. Joabas buvo Dovydo kariuomenės vadas.

Sueiga Jeruzalėje

28 Dovydas pašaukė sueiti į Jeruzalę visus Izraelio pareigūnus – giminių galvas, vadus būrių, buvusių karaliaus tarnyboje, tūkstantininkus ir šimtininkus, visus karaliaus nuosavybės bei galvijų prižiūrėtojus ir savo sūnus – drauge su dvariškiais, galiūnais ir visais turtingais vyrais.
2 Karalius atsistojo ir tarė: „Mano broliai, mano tauta, klausykitės manęs! *Aš buvau sumanęs pastatyti poilsio Namus VIEŠPATIES Sandoros Skryniai, mūsų Dievui pakojį.
3 Bet Dievas tarė man: 'Tu nestatysi Namų mano vardui, nes esi kovotojas ir išliejai kraujo'.
4 Tačiau VIEŠPATS, Izraelio Dievas, išsirinko mane iš visų mano protėvių namų būti Izraelio karaliumi amžinai. Juk jis išsirinko Judą valdovu, iš Judo namų – mano tėvo namus, o iš mano tėvo sūnų jis rado malonumą padaryti mane viso Izraelio karaliumi.
5 O iš visų mano sūnų – nes VIEŠPATS man davė daug sūnų – jis išsirinko mano sūnų Saliamoną sėdėti VIEŠPATIES karalystės Izraelio soste.
6 Be to, jis man pasakė: 'Tavo sūnus Saliamonas yra tas, kuris pastatys man Namus ir kiemus, nes aš išsirinkau jį būti man sūnumi, o aš būsiu jam tėvas.
7 Aš padarysiu jo karalystę amžiną, jei jis ir toliau taip ryžtingai laikysis mano įstatymų ir įsakų, kaip dabar daro.
8 Tad dabar viso Izraelio, Dievo bendrijos, akivaizdoje ir mūsų Dievui girdint aš jus skatinu laikytis ir atsiduoti visiems VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymams, idant valdytumėte šį gerą kraštą ir paliktumėte jį kaip amžiną paveldą savo vaikams.

9 O tu, mano sūnau Saliamonai, pažink savo tėvo Dievą ir tarnauk jam visa širdimi ir visa gyvastimi, nes VIEŠPATS tiria kiekvieną širdį ir supranta kiekvieną norą bei mintį. Jeigu ieškosi jo, jis leis tau save surasti, bet jeigu paliksi jį, jis atmes tave amžinai.
10 Tad būk atidus, nes VIEŠPATS išsirinko tave pastatyti šventovės Namus. Būk ryžtingas ir imkis darbo!'“.

11 Tada Dovydas įteikė savo sūnui Saliamonui brėžinį Šventyklos prieangio, sandėlių ir iždų, aukštutinių kambarių bei vidaus kambarių ir kambario malonės sostui,
12 taip pat brėžinį viso, ką jis sumanė per [Dievo] dvasią, VIEŠPATIES Namų kiemams, visiems Dievo Namus supantiems kambariams bei sandėliams ir įžado aukų sandėliams,
13 kunigų bei levitų padaloms, visiems VIEŠPATIES Namų tarnybos darbams ir visiems VIEŠPATIES Namų tarnybos reikmenims.
14 Jis nurodė svorį aukso visų apeigų visiems aukso reikmenims, svorį sidabro visų apeigų visiems sidabro reikmenims,
15 taip pat ir svorį aukso žvakidėms bei jų žibintams, svorį aukso kiekvienai žvakidei ir jos žibintams, svorį sidabro žvakidei ir jos žibintams pagal kiekvienos žvakidės paskirtį.
16 Jis nurodė svorį aukso kiekvienam padėtinės duonos eilių stalui ir sidabro – sidabro stalams,
17 ir gryno aukso, naudotino šakutėms, dubenims bei ąsočiams, ir svorį aukso kiekvienam aukso dubeniui bei sidabro – kiekvienam sidabro dubeniui,
18 ir svorį gryniausio aukso, naudotino smilkalų aukurui bei pavyzdžiui vežimo su kerubais, išskleistais sparnais dengiančiais VIEŠPATIES Sandoros Skrynią.

19 Jis buvo tiksliai užrašęs brėžinio nurodymus, nes jį vedė VIEŠPATIES ranka.

20 Dovydas dar kalbėjo savo sūnui Saliamonui: „Būk stiprus ir ryžtingas! Imkis darbo! Nebijok ir nenusimink, nes VIEŠPATS Dievas, mano Dievas, su tavimi. Jis neatmes ir nepaliks tavęs, kol nebus užbaigti visi darbai

28,2-7 2 Sam 7,1-16; 1 Met 17,1-14

VIEŠPATIES Namų tarnybai. 21 Štai ku-
nigų ir levitų padalos, parengtos visai
Dievo Namų tarnybai. Visuose dar-
buose su tavimi bus norintys padėti
vyrai, turintys išminties ir įgūdžių vi-
sokioms užduotims. Taip pat ir parei-
gūnai, ir visi žmonės darys visa, ką tu
įsakysi".

Aukos Šventyklos statybai

29 *Karalius Dovydas kalbėjo vi-
sai sueigai: „Mano sūnus Salia-
monas, kurį vieną Dievas išsirinko, yra
jaunas ir be patirties, o užduotis didelė.
Juk šventykla ne žmogui, o VIEŠPAČIUI
Dievui. 2 Užtat aš atidėjau savo Dievo
Namams, kiek pajėgiau, aukso daik-
tams aukso, sidabro daiktams sidab-
ro, vario daiktams vario, geležies
daiktams geležies, medžio daiktams
medžio, onikso akmens ir akmens in-
krustavimui, rubinų ir įvairiaspalvių
akmenų, visokių brangakmenių ir gau-
sybę marmuro. 3 O dabar, gėrėdamasis
savo Dievo Namais, be viso, ką esu ati-
dėjęs šventiesiems Namams, atiduodu
savo Dievo Namams savo aukso bei
sidabro sankaupas: 4 tris tūkstančius
aukso – Ofyro aukso – talentų ir sep-
tynis tūkstančius gryniausio sidabro
talentų Namų sienoms aptraukti 5 ir
visiems meistrų darbams atlikti, auk-
so daiktams iš aukso ir sidabro daik-
tams iš sidabro. Kas dar, atsiduodamas
VIEŠPAČIUI, šiandien su noru aukos?"
6 Tada kilčių vadai, giminių vadai,
tūkstantininkai bei šimtininkai ir visi
karaliaus darbų prižiūrėtojai įteikė
savo geros valios atnašas, 7 duodami
Dievo Namų tarnybai penkis tūkstan-
čius aukso talentų ir dešimt tūkstan-
čių aukso darikų, dešimt tūkstančių
sidabro talentų, aštuoniolika tūkstan-
čių vario talentų ir šimtą tūkstančių
geležies talentų. 8 Kas tik turėjo brang-
akmenių, per Jehielio Geršono rankas
atidavė juos VIEŠPATIES Namų iždui.
9 Žmonės džiaugėsi geros valios atna-
šomis, nes atnašavo iš visos širdies. Ir
karalius Dovydas tuo labai džiaugėsi.

Dovydo padėkos malda

10 Tada Dovydas pašlovino VIEŠPATĮ
visos bendrijos akivaizdoje. Dovydas
tarė:

„Būk pašlovintas, VIEŠPATIE,
Izraelio, mūsų tėvo, Dieve,
nuo amžių per amžius!
11 *O VIEŠPATIE, tavo yra didybė,
galybė, grožybė, pergalė ir šlovė.
Taip, nes tau priklauso visa,
kas danguje ir žemėje.
O VIEŠPATIE, tau priklauso
karalystė,
tu esi iškilęs kaip galva virš visko.
12 Tu daliji turtus ir garbę,
tu visa valdai.
Tavo rankoje jėga ir galybė,
tavo galioje kiekvieną
išaukštinti ir stiprinti.
13 Už tai, mūsų Dieve,
mes tau dėkojame ir šloviname
tavo garbingą vardą.

14 Bet kas aš ir kas mano tauta, kad
mes galime daryti šią geros valios at-
našą? Juk visa iš tavęs ateina, o mes
duodame tau tik tai, ką iš tavo ran-
kos esame gavę. 15 Juk tavo akivaizdo-
je mes tik praeiviai, tik tavo svečiai,
kaip ir visi mūsų tėvai. Mūsų dienos
žemėje – tarsi šešėlis, išnykstantis be
vilties. 16 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, visa ši
gausybė, kurią atidėjome statyti tavo
Namams, tavo šventajam vardui, yra
iš tavo rankos ir tau priklauso. 17 Aš ži-
nau, mano Dieve, kad tu tikrini širdį ir
mėgsti dorumą. Dora širdimi noriai at-
našavau visus šiuos dalykus, ir dabar
pamačiau tavo žmones, čia esančius,
tau atnašaujančius gera valia ir su
džiaugsmu. 18 VIEŠPATIE, mūsų protė-
vių Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dieve,

29,1-2 *1 Met 22,5*

29,11 *Mt 6,13*

palaikyk tokį jausmą ir tokias mintis
savo tautos žmonių širdyse amžinai ir
kreipk į save jų širdis. [19] Suteik mano
sūnui Saliamonui ištikimą širdį, kad
laikytųsi tavo įsakymų, pamokymų ir
įsakų, kad visus juos vykdytų, kad pa-
statytų šventyklą, kuriai atidėjau me-
džiagas".

[20] Tada Dovydas kreipėsi į visą ben-
driją: „Šlovinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą!"
Ir visa bendrija pašlovino VIEŠPATĮ,
savo protėvių Dievą, nulenkdama
galvas ir parpuldama kniūbsčia prieš
VIEŠPATĮ ir karalių. [21] Kitą dieną jie at-
našavo aukas ir deginamąsias atnašas
VIEŠPAČIUI: tūkstantį jaučių, tūkstantį
avinų ir tūkstantį ėriukų kartu su lie-
jamosiomis atnašomis ir gausybe aukų
visam Izraeliui. Tą dieną buvo valgoma
ir geriama VIEŠPATIES akivaizdoje su
dideliu džiaugsmu.

Saliamonas – Dovydo įpėdinis

[22] Jie antrą kartą paskelbė Dovydo
sūnų Saliamoną karaliumi, patepda-
mi jį VIEŠPATIES akivaizdoje valdovu,
o Cadoką – kunigu. [23] Tada *Saliamo-
nas atsisėdo į VIEŠPATIES sostą ir tapo
karaliumi vietoj savo tėvo Dovydo. Jam
sekėsi, ir jam pakluso visas Izraelis.
[24] Visi vadai ir galiūnai, taip pat visi kiti
karaliaus Dovydo sūnūs, pareikšdami
ištikimybę, padavė ranką karaliui Sa-
liamonui. [25] VIEŠPATS didžiai išaukšti-
no Saliamoną viso Izraelio akyse ir su-
teikė jam tokią karališką garbę, kokios
prieš jį nė vienas Izraelio karalius ne-
buvo turėjęs.

[26] Tad taip Jesės sūnus Dovydas
valdė visą Izraelį. [27] *Jis buvo Izraelio
karalius keturiasdešimt metų: septy-
nerius metus karaliavo Hebrone ir tris-
dešimt trejus – Jeruzalėje. [28] Jis numirė
žiloje senatvėje, turtingas ir garbingas,
ir vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Sa-
liamonas.

[29] Karaliaus Dovydo darbai nuo pir-
mo iki paskutinio yra aprašyti regėtojo
Samuelio metraščiuose*, pranašo Na-
tano metraščiuose* ir regėtojo Gado
metraščiuose* [30] kartu su pasakoji-
mais apie visą jo karaliavimą bei žyg-
darbius ir įvykius, kuriuos patyrė ir
jis, ir Izraelis, ir visos kitos žemės ka-
ralystės.

29,23 *1 Kar 2,12*

29,27 *2 Sam 5,4-5; 1 Met 3,4*

29,29 Žr. 1 ir 2 Sam.

29,29 Neišlikusi knyga.

29,29 Neišlikusi knyga.

METRAŠČIŲ ANTRA KNYGA

Metraščių antra knyga (gr. *paraleipomenōn B* „praleistieji dalykai II“, lot. *chronicorum / verba dierum* „dienos žodžiai“ / *paralipomenon II*) kartu su ***Metraščių pirma knyga*** hebrajų tradicijoje sudaro vieną ***Metraščių knygą*** (hebr. *dibrėi hajjamīm* „dienos žodžiai“); graikiškajame *Septuagintos* vertime ji padalyta į dvi dalis, o nuo XV a. šį paprotį perėmė hebrajų *Biblija*. Kaip rodo graikiškasis pavadinimas, čia papildoma *Samuelio* ir *Karalių knygose* užrašyta išrinktosios tautos istorija.

Knygos pirmoje dalyje (sk. 1–9) peržvelgiamas Saliamono karaliavimo laikotarpis (apie 970–933 m. pr. Kr.), o antroje dalyje (sk. 10–36) pasakojama apie Judo karalystę nuo Saliamono mirties iki Babilonijos tremties (apie 933–581 m. pr. Kr.).

Knygoje Saliamonas vaizduojamas kaip idealus karalius, išsamiai aprašoma Šventyklos statyba, giriami valdovo turtai, bet nutylimos pragaištingos jo valdymo ydos. Daugiausia pasakojama ne apie Izraelio karalystę šiaurėje, bet apie Judo karalystę pietuose, nes tik čia, Jeruzalės šventykloje, įmanoma tikroji dievogarba.

Saliamonas prašo išminties

1 Dovydo sūnus Saliamonas įsitvir-
tino savo karalystėje. VIEŠPATS, jo
Dievas, buvo su juo ir darė jį vis iški-
lesnį. 2 Saliamonas sušaukė visą Izra-
elį – tūkstantininkus ir šimtininkus,
teisėjus ir visus viso Izraelio vadus bei
kilčių galvas. 3 Tada Saliamonas, lydi-
mas visos su juo buvusios bendrijos,
nuėjo į Gibeono aukštumų alką, nes
ten buvo Dievo Susitikimo Palapinė,
kurią VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo
padaręs dykumoje. 4 *Bet Dievo Skry-
nią Dovydas buvo pargabenęs iš Kirjat
Jearimų į vietą, kurią Dovydas buvo
parengęs; jis buvo pastatęs jai palapi-
nę Jeruzalėje. 5 Be to, ten, VIEŠPATIES
Padangtės priekyje, buvo ir *vario au-
kuras, kurį buvo padaręs Hūro sūnaus
Ūrio sūnus Becalelis. Ten Saliamonas
ir bendrija teiravosi VIEŠPATIES. 6 Sa-
liamonas palypėjo VIEŠPATIES akivaiz-
doje prie vario aukuro, stovėjusio prie
Susitikimo Palapinės, ir atnašavo ant
jo tūkstantį deginamųjų aukų.
7 Tą naktį Dievas pasirodė Saliamo-
nui ir tarė: „Prašyk, ko nori, kad tau
duočiau“. 8 Saliamonas tarė Dievui:
„Tu parodei didelę ir ištikimą meilę
mano tėvui Dovydui ir padarei mane
karaliumi vietoj jo. 9 Dabar, VIEŠPATIE
Dieve, tebūna įvykdytas tavo pažadas
mano tėvui Dovydui, nes esi pasky-
ręs mane karaliumi tautos, kuri tokia
*gausi, kaip dulkės žemėje. 10 Tad su-
teik man išminties ir žinojimo, kaip
vesti šią tautą, antraip kas gi pajėgs val-
dyti šią didelę tavo tautą?“ 11 Dievas at-
sakė Saliamonui: „Kadangi tai tavo šir-
dyje, ir tu neprašei nuosavybės, turtų,
garbės ar savo priešų gyvasties ir net
ilgo gyvenimo, bet prašei išminties ir
žinojimo, kad pajėgtum valdyti mano
tautą, kurios karaliumi tave esu pasta-
tęs, 12 duodu tau išminties ir žinojimo.

1,4 *2 Sam 6,1-17; 1 Met 13,5-14; 15,25–16,1*
1,5 *Iš 38,1-7*

1,9 *Pr 13,16; 28,14*

Duosiu tau taip pat ir turtų, ir nuosavy-
bės, ir garbės tiek, kiek nė vienas pir-
ma tavęs buvusių karalių nėra turėjęs
ir nė vienas po tavęs neturės“.
[13] Iš aukštumų alko Gibeone, iš Su-
sitikimo Palapinės, Saliamonas grįžo
į Jeruzalę ir valdė Izraelį. [14] Jis sutelkė
kovos *vežimų bei raitelių; jis turė-
jo keturiolika tūkstančių kovos veži-
mų ir dvidešimt keturis tūkstančius
arklių, kuriuos išdėstė kovos vežimų
miestuose ir prie karaliaus Jeruzalėje.
[15] Karalius *padarė sidabrą ir auksą to-
kius įprastus Jeruzalėje, kaip akmenys,
ir kedrų taip apsčiai, kaip sikamoro
medžių Šefeloje. [16] Saliamono arkliai
buvo *įvežami iš Egipto ir Kevės. Iš Ke-
vės karaliaus pirkliai juos pirkdavo rin-
kos kaina. [17] Kovos vežimas, įvežtas iš
Egipto, kainuodavo šešis šimtus sidab-
ro šekelių, o arklys – šimtą penkiasde-
šimt. Juos savo ruožtu jie pristatyda-
vo visiems hetitų karaliams ir visiems
Aramo karaliams.

Šventyklos statyba

[18] Tada Saliamonas nutarė statyti
VIEŠPATIES vardui Namus ir sau kara-
liaus rūmus.

2 Saliamonas pašaukė septynias-
dešimt tūkstančių vyrų nešti
akmenų ir aštuoniasdešimt tūkstančių
vyrų skaldyti akmenų kalnuose drau-
ge su trim tūkstančiais šešiais šimtais
prižiūrėtojų. [2] Be to, jis davė žinią Tyro
karaliui Hiramui: „Kadaise tu padė-
jai mano tėvui Dovydui ir siuntei jam
kedro rąstų, kad pasistatytų sau rūmus
gyventi. [3] Štai aš ketinu statyti Namus
VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui. Aš jam
pašvęsiu juos kvepiančių smilkalų at-
našavimui jo akivaizdoje, nuolatinei
padėtinės duonos eilių atnašai, de-
ginamosioms ryto ir vakaro aukoms
šabo, jaunaties ir nustatytų VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, iškilmių dienomis, kaip
Izraelis yra amžinai įpareigotas. [4] Na-
mai, kuriuos noriu pastatyti, bus di-
dingi, nes mūsų Dievas didingesnis už
visus dievus. [5] *Bet kas iš tikrųjų gali
pastatyti jam Namus? Juk nei dangus,
nei dangaus aukštybės negali jo apim-
ti! Kas gi aš, kad galėčiau pastatyti jam
Namus, nebent kaip vietą smilkalams
atnašauti jo akivaizdoje? [6] Tad atsiųsk
man išmintingą vyrą, įgudusį apdo-
roti auksą, sidabrą, varį bei geležį ir
violetinę, tamsiai raudonos bei mėly-
nos spalvos medžiagą, mokantį raižy-
ti, kad dirbtų su amatininkais, kuriuos
parūpino mano tėvas Dovydas čia,
Judo karalystėje, ir Jeruzalėje. [7] Atsiųsk
taip pat kedro, kipariso ir algumo me-
džio sienojų iš Libano, nes žinau, kad
tavo tarnai įgudę kirsti medžius Liba-
ne. Mano tarnai padės tavo tarnams
[8] parūpinti daugybę rąstų, nes Namai,
kuriuos noriu statyti, bus didingi ir
nuostabūs. [9] Aš parūpinsiu tavo tar-
nams, miško kirtėjams, kertantiems
medžius, dvidešimt tūkstančių korų
grūstų kviečių, dvidešimt tūkstan-
čių korų miežių, dvidešimt tūkstan-
čių batų vyno ir dvidešimt tūkstančių
batų aliejaus“.
[10] Tyro karalius Hiramas nusiuntė
Saliamonui tokį rašytą žodį: „Kadan-
gi VIEŠPATS myli savo tautą, jis pasta-
tė tave jų karaliumi“. [11] Hiramas tęsė:
„Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, Izrae-
lio Dievas, kuris padarė dangų ir žemę,
kuris davė karaliui Dovydui išmin-
tingą sūnų, apdovanotą įžvalgiu pro-
tu bei supratimu, kaip statyti Namus
VIEŠPAČIUI ir karaliaus rūmus sau.
[12] Tad siunčiu savo meistrą Hiram
Abį, įgudusį ir protingą vyrą, [13] sūnų
vienos Dano giminės dukterų; jo tė-
vas buvo tyrietis. Jis įgudęs apdoroti ir
auksą, sidabrą, varį, geležį, akmenį bei

1,14 *1 Kar 5,6*
1,15 *Įst 17,17*
1,16 *Įst 17,16*
2,5 *1 Kar 8,27; 2 Met 6,18*

medį, ir violetinės, mėlynos ir tamsiai
raudonos spalvos siūlus bei ploną dro-
bę, ir raižyti bei sumanyti visa, kas tik
bus iš jo reikalaujama, su tavo amati-
ninkais bei mano viešpaties, tavo tėvo
Dovydo, amatininkais. [14] Dabar tesiun-
čia mano viešpats savo tarnams kvie-
čių, miežių, vyno ir aliejaus, kurių yra
pažadėjęs. [15] Mes nukirsime Libane
tiek medžių, kiek tau reikia, ir atpluk-
dysime kaip sielius per jūrą į Jafą. Į Je-
ruzalę juos nugabensi tu".
[16] Tada Saliamonas padarė visų Iz-
raelio krašte gyvenusių svetimtaučių
surašymą, panašų į surašymą, kurį
buvo daręs jo tėvas Dovydas, ir buvo
rasta jų šimtas penkiasdešimt tūks-
tančių šeši šimtai. [17] Iš jų septyniasde-
šimt tūkstančių buvo paskirti nešikais,
aštuoniasdešimt tūkstančių – akmen-
skaldžiais kalnuose, o trys tūkstančiai
– prižiūrėtojais, kad žmonės dirbtų.

3 Tada Saliamonas pradėjo staty-
ti Namus VIEŠPAČIUI Jeruzalėje
ant Morijos kalno, kur VIEŠPATS buvo
pasirodęs jo tėvui Dovydui, toje vietoje,
kurią buvo nurodęs Dovydas, Ornano
Jebusiečio klojime. [2] Jis pradėjo statyti
savo karaliavimo ketvirtų metų antro
mėnesio antrą dieną. [3] Štai Saliamo-
no nustatyti Dievo Namų matmenys:
šešiasdešimt senovinio mato uolek-
čių ilgio ir dvidešimt uolekčių pločio.
[4] Prieangis priešais Namų navą buvo
dvidešimt uolekčių ilgio ir Namų pločio,
aukštis – šimtas dvidešimt uolekčių. Jo
vidus buvo paauksuotas grynu auksu.
[5] Didžiąją navą Saliamonas apmušė ki-
pariso medžiu, aptraukė grynu auksu ir
išraižė palmių bei vainikų. [6] Jis nusagstė
pastatą brangakmenių įtvarais. Auksas
buvo iš Parvaimų. [7] Auksu jis apmušė
Namus – sijas, slenksčius, sienas ir du-
ris; ant sienų išraižė kerubus.
[8] Jis padarė *šventų šventąją; jos il-
gis buvo lygus Namų pločiui – dvide-
šimt uolekčių, o plotis – dvidešimt
uolekčių; apmušė ją šešiais šimtais ta-
lentų gryno aukso. [9] Vinių svoris buvo
penkiasdešimt aukso šekelių. Panašiai
jis apmušė auksu viršutinius kamba-
rius.
[10] *Šventų šventojoje jis padarė du
drožtus kerubus ir paauksavo. [11] Iš-
skleisti kerubų sparnai buvo dvide-
šimt uolekčių: vienas sparnas, liečian-
tis vieną Namų sieną, penkių uolekčių
ilgio, ir kitas sparnas, liečiantis kito
kerubo sparną, penkių uolekčių ilgio;
[12] vienas sparnas kito kerubo, liečian-
tis kitą Namų sieną, penkių uolekčių
ilgio, ir kitas sparnas, liečiantis pir-
mojo kerubo sparną, penkių uolekčių
ilgio. [13] Taigi sparnai šių kerubų buvo
išskleisti dvidešimt uolekčių; kerubai
stovėjo ant kojų, atsigręžę į navą. [14] Sa-
liamonas pagamino *užuolaidą iš mė-
lynos, violetinės bei tamsiai raudonos
spalvos siūlų ir plonos drobės su joje
išsiuvinėtais kerubais.
[15] Priešais Namus jis padarė du tris-
dešimt penkių uolekčių stulpus; ant-
galiai jų viršūnėje buvo penkių uo-
lekčių. [16] Jis padirbo vėrinio išvaizdos
vainikų ir uždėjo ant stulpų viršaus;
padarė šimtą granatmedžio obuolių ir
uždėjo juos ant vainikų. [17] Stulpus pa-
statė priešais šventovę priekyje: vieną
– dešinėje, o kitą – kairėje. Dešinysis
buvo pavadintas Jachinu, o kairysis –
Boazu.

4 Jis padarė *vario aukurą dvi-
dešimt uolekčių ilgio, dvide-
šimt uolekčių pločio ir dešimt uo-
lekčių aukščio. [2] Jis nuliedino jūrą. Ji
buvo apskrita, dešimt uolekčių nuo
vieno krašto ligi kito, penkių uolek-
čių aukščio, o jos apskritimo ilgis buvo
trisdešimt uolekčių. [3] Po ja buvo jau-
čių atvaizdai, dešimt uolekčių dydžio,

3,8 Iš 26,33-34

3,10-13 Iš 25,18-20

3,14 Iš 26,31

4,1 Iš 27,1-2

supantys jūrą; jaučių, nuliedintų tuo
pačiu liejimu, buvo dvi eilės. 4 Jūra
stovėjo ant dvylikos jaučių: trys buvo
atgręžti į šiaurę, trys – į vakarus, trys
– į pietus ir trys – į rytus. Ant jų buvo
pastatyta jūra; jaučių užpakaliai buvo
nugręžti į vidaus pusę. 5 Jos sienelių
storis buvo delno platumo, o briauna
padaryta kaip briauna taurės, tarsi le-
lijos žiedo vainiklapiai; jos talpa buvo
du tūkstančiai bątų.

6 Jis padarė dešimt *praustuvų plo-
vimui; penkis pastatė dešiniame šone
ir penkis – kairiame. Juose buvo ska-
laujamos deginamosioms aukoms
skirtos atnašų dalys, o jūra buvo skir-
ta kunigams apsiplauti. 7 Jis padarė de-
šimt *žvakidžių iš aukso, kaip įsakyta,
ir pastatė jas navoje: penkias – deši-
niame šone ir penkias – kairiame. 8 Jis
padarė dešimt *stalų ir pastatė juos na-
voje, penkis – dešiniame šone ir pen-
kis – kairiame. Jis padarė šimtą aukso
dubenų šlakstymui. 9 Jis pastatė kuni-
gų kiemą, didįjį kiemą ir padarė duris
didžiajam kiemui; duris aptraukė va-
riu. 10 Jūrą pastatė dešiniame šone, prie
pietrytinio Namų kampo.

11 Hiramas taip pat padarė puodų,
bertuvių bei dubenų. Taip Hiramas
užbaigė darbą, kurį turėjo atlikti kara-
liui Saliamonui VIEŠPATIES Namuose:
12 du stulpus, du užraitus ir du antga-
lius stulpų viršūnėms; du vainikus ap-
dengti dviem antgalių užraitams ant
stulpų viršūnių; 13 keturis šimtus gra-
natmedžio obuolių dviem vainikams,
po dvi eiles granatmedžio obuolių kie-
kvienam vainikui, dviem antgalių už-
raitams apdengti ant stulpų viršūnių.
14 Jis padarė pastovus, praustuvus ant
pastovų, 15 jūrą ir dvylika jaučių po ja.
16 Puodai, bertuvės, šakės ir visi reik-
menys, Hiram Abio padaryti karaliui
Saliamonui VIEŠPATIES Namams, buvo
iš blizgančio vario. 17 Karalius nuliedi-
no juos molinėje žemėje Jordano ly-
gumoje tarp Sukotų ir Ceredos. 18 Sa-
liamonas padarė šių reikmenų tiek
daug, kad vario svorio nebuvo galima
nustatyti.

19 Saliamonas padarė visus Dievo
Namuose buvusius reikmenis: auk-
so aukurą, padėtinės duonos stalus,
20 žvakides ir žibintus iš gryno aukso,
kad degtų, kaip įsakyta, prieš vidinę
šventyklą, 21 vainiklapius, žibintus bei
reples iš gryno aukso, 22 žnyples, šlaks-
tymo dubenis, samčius ir keptuves iš
gryno aukso. 23 O Namų įėjimo durys
į Namų vidinę dalį – į šventų šventąją
– ir Namų navos durys buvo iš aukso.

Į Šventyklą atnešama Skrynia

5 Taip buvo užbaigti visi darbai,
kurių Saliamonas buvo ėmęsis
VIEŠPATIES Namuose. Saliamonas *at-
nešė savo tėvo šventąsias atnašas –
sidabrą, auksą, reikmenis – ir padėjo
Dievo Namų iždе.

2 Tada Saliamonas sušaukė Izraelio
seniūnus – giminių vadus ir izraelitų
kilčių vadus – *atnešti VIEŠPATIES San-
doros Skrynią iš Dovydo miesto, tai yra
Siono, į Jeruzalę.

3 Visi izraelitai suėjo pas karalių per
septinto mėnesio iškilmes*. 4 Suėjus
visiems Izraelio seniūnams, levitai
paėmė nešti Skrynią. 5 Jie nešė Skry-
nią, Susitikimo Palapinę ir visus Pa-
dangtėje buvusius šventuosius reik-
menis; nešė juos levitai kunigai. 6 Tuo
tarpu karalius Saliamonas ir visa Izra-
elio bendrija, susirinkusi pas jį prie-
šais Skrynią, paaukojo tokią daugybę
avių ir jaučių, kad nebuvo įmanoma
nei suskaičiuoti, nei vertės nustatyti.
7 Kunigai atnešė VIEŠPATIES Sandoros

4,6 Iš 30,17-21
4,7 Iš 25,31-40
4,8 Iš 25,23-30

5,1 2 Sam 8,11; 1 Met 18,11
5,2 2 Sam 6,12-15; 1 Met 15,25-28
5,3 T. y. Palapinių šventę.

Skrynią į jos vietą vidinėje Namų šven-
tykloje – į šventų šventąją, po kerubų
sparnais. 8 Kerubai buvo taip išskleidę
sparnus virš vietos, skirtos Skryniai,
kad kerubai uždengė iš viršaus Skry-
nią ir jos kartis. 9 Kartys kyšojo iš Skry-
nios, ir nuo vidinės šventyklos priekio
tebuvo matyti jų galai. Iš lauko jų ne-
buvo matyti. Ten ji liko iki šios dienos.
10 Skrynioje buvo tik *dvi plokštės, ku-
rias Mozė buvo įdėjęs prie Horebo, kur
Viešpats sudarė Sandorą su izraelitais
po jų išėjimo iš Egipto.

11 Kunigams išėjus iš Šventyklos –
visi dalyvaujantys kunigai buvo save
pašventinę, nepaisydami padalų eilės,
– 12 visi levitai giesmininkai – Asafas,
Hemanas ir Jedutūnas, jų sūnūs bei
broliai, apsirengę plonos drobės apda-
rais, laikydami cimbolus, arfas ir lyras,
stovėjo į rytus nuo aukuro su šimtu
dvidešimt kunigų, pučiančių trimitus.
13 Trimitininkai ir giesmininkai įsitrau-
kė sutartinai į šlovės ir padėkos giesmę
Viešpačiui, didėjant trimitų, cimbolų
ir kitų muzikos instrumentų garsams
Viešpaties šlovei,

„nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina“.

Namai, Viešpaties Namai, buvo
pripildyti debesies. 14 Dėl šio debesies
kunigai nebegalėjo išbūti ir atlikti tar-
nybos, nes Viešpaties šlovė pripildė
Dievo Namus.

6 Tada Saliamonas tarė:
„Viešpats nori gyventi
tamsiame debesyje.
2 Pastačiau tau didingus Namus,
amžiną buveinę tau gyventi“.

3 Paskui, visai Izraelio bendrijai sto-
vint, karalius atsigręžė ir palaimino
visą Izraelio bendriją. 4 *Jis tarė: „Te-
būna pašlovintas Viešpats, Izraelio
Dievas, kuris savo ranka įvykdė, ką
savo lūpomis buvo pažadėjęs mano
tėvui Dovydui, tardamas: 5 ‘Nuo tos
dienos, kurią išvedžiau savo tautą iš
Egipto žemės, niekada neišsirinkau
tarp Izraelio giminių miesto, kuriame
būtų pastatyti Namai mano vardui,
nei išsirinkau žmogaus savo tautos
valdovu. 6 Bet išsirinkau Jeruzalę, kad
ten gyventų mano vardas, ir išsirinkau
Dovydą būti mano tautos Izraelio ka-
raliumi’. 7 Mano tėvas Dovydas širdy-
je geidė pastatyti Namus Viešpaties,
Izraelio Dievo, vardui. 8 Bet Viešpats
mano tėvui Dovydui pasakė: ‘Gerai da-
rai, norėdamas pastatyti Namus mano
vardui. Gerai darai, kad to nori. 9 Ta-
čiau tu Namų nestatysi, bet tavo sū-
nus, gimęs tau, pastatys Namus mano
vardui’. 10 O dabar Viešpats įvykdė pa-
žadą, kurį buvo davęs, nes aš esu savo
tėvo Dovydo vietoje ir sėdžiu Izraelio
soste, kaip Viešpats pažadėjo, ir pasta-
čiau Namus Viešpaties, Izraelio Dievo,
vardui. 11 Ten aš padėjau Skrynią, ku-
rioje yra Viešpaties Sandora, sudaryta
su Izraelio tauta“.

Saliamono malda

12 Tada Saliamonas, stovėdamas prieš
Viešpaties aukurą visos Izraelio bend-
rijos akivaizdoje, išskėtė rankas. 13 Sa-
liamonas buvo padaręs penkių uo-
lekčių ilgio, penkių uolekčių pločio
ir trijų uolekčių aukščio vario pakylą
ir pastatęs ją didžiojo kiemo vidury-
je. Jis stovėjo ant jos. Tada jis suklu-
po ant kelių visos Izraelio bendrijos
akivaizdoje ir, pakėlęs rankas į dan-
gų, 14 tarė: „Viešpatie, Izraelio Dieve,
nėra kito Dievo kaip tu nei dangu-
je, nei žemėje. Tu laikaisi Sandoros
ir rodai ištikimą meilę savo tarnams,
kurie tavo akivaizdoje iš visos širdies
elgiasi dorai. 15 Tu savo tarnui, mano
tėvui Dovydui, įvykdei, ką buvai pa-
žadėjęs. Iš tikrųjų, ką pažadėjai savo
lūpomis, šiandien įvykdei savo ranka.
16 Tad dabar, Viešpatie, Izraelio Die-
ve, įvykdyk savo tarnui, mano tėvui

5,10 *Įst 10,5*
6,4-9 *2 Sam 7,1-13; 1 Met 17,1-12*

Dovydui, ir tą pažadą, kurį jam davei,
tardamas: *'Nestigs tau niekada mano
akivaizdoje palikuonio, sėdinčio Izra-
elio soste, jeigu tik tavo vaikai bus ati-
dūs savo keliui ir eis mano mokymo
taku, kaip tu ėjai mano akivaizdoje'.
[17]Tad dabar, VIEŠPATIE, Izraelio Die-
ve, tebūna patvirtintas pažadas, kurį
davei savo tarnui, mano tėvui Dovy-
dui. [18]*Bet argi iš tikrųjų Dievas gy-
vens žemėje su mirtingaisiais? Net
dangus ir dangaus aukštybės negali
tavęs sutalpinti. Kaipgi galėtų tai pa-
daryti šie Namai, kuriuos aš pasta-
čiau! [19]Tačiau atsižvelk į savo tarno
maldą ir prašymą, o VIEŠPATIE, mano
Dieve, išgirsdamas šauksmą ir maldą,
kuria tavo tarnas meldžiasi tau. [20]Te-
būna atviros tavo akys dieną ir naktį
šiems *Namams – buveinei, kurioje tu
apgyvendinai savo vardą, kad išklau-
sytum maldą, kai tavo tarnas melsis
šioje vietoje.

[21]Girdėdamas maldavimus, kai tik
tavo tarnas ir tavo tauta Izraelis šioje
vietoje šauksis tavęs, išklausyk savo
dangaus buveinėje, išklausyk ir atleisk.

[22]Kai tik žmogus nusidės artimui
ir turės duoti priesaiką, kai ateis ir
prisieks prieš tavo aukurą šiuose Na-
muose, [23]išgirsk danguje ir nedelsk
paskelbti savo tarnams nuosprendį,
kaltąjį pasmerkdamas bei uždėdamas
jam ant galvos bausmę už jo elgesį, o
teisųjį apgindamas bei atlygindamas
jam pagal jo teisumą.

[24]Jeigu tavo tauta Izraelis būtų prie-
šo nugalėta, nes buvo tau nusidėjusi,
bet sugrįžtų pas tave, išpažintų tavo
vardą, siųstų maldą ir prašymą tau
šiuose Namuose, [25]išklausyk danguje,
atleisk savo tautos Izraelio nuodėmę ir
parvesk juos atgal į žemę, kurią davei
jiems ir jų protėviams.

[26]Jeigu dangus būtų uždarytas ir
nebūtų lietaus dėl to, kad jie tau nu-
sidėjo, bet vis dėlto jie melstųsi šioje
vietoje, išpažintų tavo vardą, gręžtųsi
nuo savo nuodėmės, nes tu juos vargi-
ni, [27]išklausyk danguje ir atleisk savo
tarnų, savo Izraelio tautos, nuodėmę,
pamokydamas tikrojo kelio, kuriuo jie
turėtų eiti. Suteik lietaus savo kraštui,
kurį esi davęs savo tautai kaip paveldą.

[28]Taip pat jeigu krašte kiltų badas,
jei jį ištiktų maras, amaras ar miltligė,
skėriai ar vikšrai, jeigu priešai apgultų
kurioje nors krašto gyvenvietėje, bet
kokioje nelaimėje ir bet kokioje ligoje,
[29]kad ir kokia malda, kad ir koks pra-
šymas kiltų iš pavienio ar iš visos tavo
tautos Izraelio, taip pajutusio savo ne-
laimę ir savo skausmą, kad tiestų ran-
kas šių Namų link, [30]išklausyk dangu-
je, savo dangaus buveinėje, ir atleisk.
Elkis su kiekvienu pagal jo elgesį, ži-
nodamas, kas žmogaus širdyje, nes tik
tu pažįsti visų žmonių širdis, [31]kad jie
garbintų tave per visas gyvenimo die-
nas, gyvendami krašte, kurį davei jų
protėviams.

[32]Panašiai, jei svetimtautis, nepri-
klausantis tavo tautai Izraeliui, ateitų
iš tolimos šalies, vedamas tavo didžio
vardo, galingos rankos ir tvirto peties,
ir melstųsi prie šių Namų, [33]išklausyk
savo dangaus buveinėje ir suteik, ko tik
svetimtautis prašo, idant visos žemės
tautos pažintų tavo vardą ir garbintų
tave, kaip daro tavo tauta Izraelis, ir ži-
notų, kad tavo vardu vadinami šie Na-
mai, kuriuos pastačiau.

[34]Kai tavo tauta eis į žygį prieš savo
priešą, kad ir kokiu keliu tu juos be-
siųstum, ir melsis VIEŠPAČIUI, atsisukę
į miestą, kurį tu išsirinkai, ir į Namus,
kuriuos tavo vardui pastačiau, [35]iš-
klausyk danguje jų maldą ir prašymą,
palaikyk jų reikalą.

[36]Kai jie tau nusidės, nes nėra žmo-
gaus, kuris nenusidėtų, ir tu supykęs
atiduosi juos priešui, kad būtų išvesti

6,16 *1 Kar 2,4*
6,18 *2 Met 2,6*
6,20 *Įst 12,11*

toli ar arti į priešo kraštą, [37]jeigu krašte,
į kurį buvo išvesti, jie paims į širdį, atsi-
vers ir maldaus tavęs savo nelaisvės ša-
lyje, sakydami: 'Nusidėjome, užsitrau-
kėme kaltę, nedorai elgėmės', – [38]jeigu
jie grįš pas tave visa širdimi ir visa gyvas-
timi savo nelaisvės krašte, į kurį buvo iš-
vesti, ir melsis atsigręžę į kraštą, kurį tu
davei jų protėviams, į miestą, kurį esi
išsirinkęs, ir į Namus, kuriuos pasta-
čiau tavo vardui, [39]išklausyk savo dan-
gaus buveinėje jų maldą ir prašymus,
palaikyk jų reikalą ir atleisk tau nusi-
dėjusiems savo žmonėms. [40]Tad dabar,
mano Dieve, tavo akys tebūna atviros ir
tavo ausys atidžios maldai iš šios vietos!

[41]*Tad dabar, Viešpatie
Dieve, pakilk
ir ženk, tu ir tavo galingoji Skrynia,
į savo poilsio vietą.
Išganymu teapsivelka
tavo kunigai, Viešpatie Dieve;
tavo gerumu tesidžiaugia
tau ištikimieji, Viešpatie Dieve.
[42]Viešpatie Dieve, neatmesk
savo pateptojo,
atsimink savo ištikimąją meilę
savo tarnui Dovydui!"

Šventyklos pašventinimas

7 Saliamonui baigus maldą, *ugnis
nužengė iš dangaus ir sudegino
deginamąją atnašą ir aukas. Viešpaties
šlovė pripildė Namus. [2]Kunigai ne-
galėjo įeiti į Viešpaties Namus, nes
Viešpaties šlovė buvo pripildžiusi
Viešpaties Namus. [3]Visi izraelitai, pa-
matę nužengiančią ugnį ir Viešpaties
šlovę į Namus, puolė kniūbsti ant
žemės ir, garbindami ir dėkodami
Viešpačiui, tarė:

*„Nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina".

[4]Tada karalius ir visi žmonės at-
našavo aukas Viešpaties akivaizdoje.
[5]Karalius atnašavo aukoms dvidešimt
du tūkstančius jaučių ir šimtą dvide-
šimt tūkstančių avių. Taip karalius ir
visi žmonės pašventino Dievo Namus.
[6]Kunigai stovėjo savo tarnybos vieto-
se, kaip ir levitai, laikydami Viešpaties
giesmės instrumentus, kuriuos kara-
lius Dovydas buvo parūpinęs reikšti
„Padėką Viešpačiui, nes amžina jo išti-
kimoji meilė!" – ir giedodami Dovydo
sukurtas giesmes. Jiems priešpriešiais
pūtė trimitus kunigai, tuo tarpu visas
Izraelis stovėjo.

[7]Saliamonas pašventino vidurį
kiemo, kuris buvo priešais Viešpaties
Namus, nes ten jis atnašavo degina-
mąsias aukas ir bendravimo atnašų
taukus, o Saliamono padirbtas vario
aukuras negalėjo sutalpinti degina-
mųjų aukų, javų atnašų ir bendravimo
aukų riebiųjų dalių.

[8]Tuo metu Saliamonas šventė sep-
tynių dienų iškilmes, o su juo – visas
Izraelis, didžiulė bendrija nuo Lebo
Hamato iki Egipto upės. [9]Aštuntą die-
ną buvo švenčiama iškilminga sueiga,
nes jie buvo šventę aukuro pašventi-
nimą septynias dienas ir septynių die-
nų iškilmes. [10]Septinto mėnesio dvi-
dešimt trečią dieną jis paleido namõ
žmones, džiūgaujančius ir smagiai nu-
siteikusius dėl gerumo, kurį Viešpats
buvo parodęs ir Dovydui, ir Saliamo-
nui, ir savo Izraelio tautai.

Viešpaties apsireiškimas

[11]Taip Saliamonas užbaigė statyti
Viešpaties Namus ir karaliaus rūmus.
Visa, ką Saliamonas buvo sumanęs
savo širdyje padaryti Viešpaties Na-
muose ir savo rūmuose, jis sėkmingai
užbaigė.

[12]Tada Viešpats pasirodė Saliamo-
nui naktį ir tarė: „Aš išklausiau tavo
maldą ir išsirinkau šią buveinę sau,
kad ji būtų aukõs Namai. [13]Kai taip

6,41-42 *Ps 132,8-10*
7,1 *Kun 9,23-24*
7,3 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*

uždarysiu dangų, kad nebus lietaus,
ar įsakysiu skėriams nuniokoti kraš-
tą, ar atsiųsiu marą į savo tautą, 14 jei-
gu mano tauta, vadinama mano var-
du, nusižemins, melsis, ieškos mano
veido ir nusigręš nuo savo nedorų ke-
lių, aš išgirsiu savo dangaus buveinėje,
atleisiu nuodėmes ir atgaivinsiu kraš-
tą. 15 Tad dabar mano akys bus atviros
ir mano ausys bus atidžios maldoms
iš šios buveinės. 16 Juk aš išsirinkau ir
pašventėiau šiuos Namus, kad juose
amžinai būtų mano vardas. Visada ten
bus mano akys ir mano širdis! 17 O jeigu
tu taip elgsiesi mano akivaizdoje, kaip
elgėsi tavo tėvas Dovydas, ir, laikyda-
masis mano įstatų ir įsakų, darysi visa,
ką esu tau įsakęs, 18 aš padarysiu tavo
karališką sostą tvirtą, kaip esu padaręs
Sandorą su tavo tėvu Dovydu, tarda-
mas: *'Nestigs tau niekada palikuonio,
valdančio Izraelį'.

19 Bet jeigu nusigręšite ir paliksi-
te mano įstatus ir įsakymus, kuriuos
jums daviau, eisite ir tarnausite ki-
tiems dievams, garbinsite juos, 20 iš-
rausiu žmones iš krašto, kurį esu jiems
davęs, ir šiuos Namus, kuriuos pašven-
čiau savo vardui, išmesiu iš akių ir pa-
versiu juos pajuokos patarle ir priežo-
džiu visose tautose. 21 O prie šių Namų,
kadaise tokių didingų, kiekvienas pra-
eivis baisėsis ir klaus: 'Kodėl VIEŠPATS
taip pasielgė su šiuo kraštu ir šiais
Namais?' 22 Bus atsakyta: 'Kadangi jie
paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą,
kuris išvedė juos iš Egipto, ir prisiri-
šo prie kitų dievų, juos garbindami ir
jiems tarnaudami, jis atsiuntė jiems vi-
sas šias nelaimes'".

Kiti Saliamono darbai

8 Baigiantis dvidešimt metų, per ku-
riuos buvo pastatęs VIEŠPATIES Na-
mus ir savo paties rūmus, 2 Saliamonas
atstatė ir miestus, kuriuos jam buvo
davęs Hiramas, ir apgyvendino juose
izraelitus.

3 Saliamonas surengė žygį prieš Ha-
mat Cobą ir ją paėmė. 4 Jis įtvirtino Ta-
dmorą dykumoje ir visus įgulų mies-
tus, kuriuos buvo pastatęs Hamate.
5 Jis atstatė Aukštutinį Bet Horoną ir
Žemutinį Bet Horoną, sutvirtino mies-
tus sienomis, vartais ir velkėmis, 6 taip
pat Baalatą bei visus Saliamono įgulų
miestus, visus kovos vežimų miestus,
visus raitelių miestus ir viską, ką tik
Saliamonas norėjo pastatyti Jeruzalėje
bei Libane ir visose savo valdose. 7 Vi-
sus žmones, išlikusius iš hetitų, amo-
ritų, perizų, hivų ir jebusiečių, kurie
nebuvo kilę iš Izraelio, 8 tai yra iš jų
palikuonių, dar likusių krašte, kurių
izraelitai nebuvo sunaikinę, Saliamo-
nas pašaukė į lažo darbus, kaip tebėra
ir šiandien. 9 Bet Saliamonas nepadarė
vergais savo darbams nė vieno izraeli-
to, nes jie tapo kariais ir jo pareigūnų
vadais, jo kovos vežimų vadais ir jo rai-
telių vadais. 10 Jie buvo karaliaus Salia-
mono pareigūnų galvos, vadovavę dar-
bams ir prižiūrėję žmones; jų buvo du
šimtai penkiasdešimt.

11 Saliamonas perkėlė faraono duk-
terį iš Dovydo miesto į rūmus, kuriuos
buvo jai pastatęs, nes sakė sau: „Jokia
mano žmona negyvens Izraelio kara-
liaus Dovydo rūmuose, nes vietos, kur
atėjo VIEŠPATIES Skrynia, yra šventos".

12 Tuo metu Saliamonas atnašavo
VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ant
VIEŠPATIES aukuro, kurį buvo pasta-
tęs priešais Prieangį, 13 kaip reikalavo
kasdienė pareiga pagal Mozės įsaky-
mą *šabams, *jaunatims ir *trims me-
tinėms iškilmėms – Neraugintosios
duonos šventėms, Savaičių šventėms ir
Palapinių šventėms. 14 Sekdamas savo
tėvo Dovydo įsaką, jis paskyrė kunigų

7,18 1 Kar 2,4

8,13 Sk 28,9-10

8,13 Sk 28,11-15

8,13 Iš 23,14-17; 34,22-23; Sk 28,16–29,39; Įst 16,16

būrį jų tarnybai, levitus jų užduočiai giesme šlovinti ir tarnauti kunigų prižiūrimiems, kaip reikalavo kasdienės pareigos, ir vartininkus iš eilės prie kiekvienų vartų, nes taip buvo įsakęs Dievo žmogus Dovydas. [15] Jokiu atžvilgiu nebuvo nukrypta nuo to, ką karalius buvo įsakęs ar dėl kunigų ir levitų šiuose visuose dalykuose, ar dėl sandėlių.

[16] Taip sėkmingai atlikti visi Saliamono darbai nuo tos dienos, kai buvo padėti VIEŠPATIES Namų pamatai, iki VIEŠPATIES Namai buvo visiškai užbaigti.

[17] Tada Saliamonas nuvyko į Ecjon Geberą ir Elatą Edomo krašto jūros pakrantėje. [18] Hiramas per savo tarnus atsiuntė jam laivų ir patyrusių jūreivių. Jie nukeliavo drauge su Saliamono tarnais į Ofyrą ir pargabeno Saliamonui keturis šimtus talentų aukso.

Šebos karalienės apsilankymas

9 Išgirdusi apie Saliamono garsą, išmėginti jo sunkiais klausimais į Jeruzalę atvyko *Šebos karalienė su labai gausia palyda ir kupranugariais, apkrautais kvepalais, daugybe aukso ir brangakmeniais. Atvykusi pas Saliamoną, ji kalbėjosi su Saliamonu apie viską, kas tik gulėjo jai ant širdies. [2] Saliamonas atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo dalyko, kurio Saliamonas nebūtų žinojęs, nei klausimo, į kurį nebūtų galėjęs atsakyti. [3] Pamačiusi Saliamono išmintį, rūmus, kuriuos buvo pastatęs, [4] stalo valgius, dvariškių patalpas, tarnų paslaugas ir apdarą, taurininkus bei jų apdarą ir jo atnašautas deginamąsias aukas VIEŠPATIES Namuose, ji neteko žado.

[5] Ji sakė karaliui: „Kalbos, kurias girdėjau savo šalyje apie tavo darbus ir išmintį, buvo teisingos, [6] bet aš netikėjau kalbomis, kol neatvykau ir pati savo akimis nepamačiau. Tikėk manimi, man nė pusės tiesos nebuvo pasakyta apie tavo didelę išmintį. Tu perdėm viršiji kalbas, kurias buvau girdėjusi. [7] Laimingi tavo žmonės! Laimingi tavo dvariškiai, kurie visada tau tarnauja ir tavo išmintį girdi! [8] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuriam tu taip patikai, kad jis pasodino tave savo soste karaliumi VIEŠPAČIUI, tavo Dievui tarnauti. Kadangi tavo Dievas pamilo Izraelį ir norėjo padaryti jį amžinai saugų, jis padarė tave jų karaliumi, kad vykdytumei teisingumą ir teisumą“.

[9] Ji apdovanojo karalių šimtu aukso talentų ir daugybe kvepalų bei brangakmenių. Nebuvo tokių kitų kvepalų kaip tie, kuriuos Šebos karalienė įteikė karaliui Saliamonui.

[10] Be to, Hiramo tarnai ir Saliamono tarnai, kurie pargabeno aukso iš Ofyro, pargabeno taip pat algumo medžio ir brangakmenių. [11] Iš algumo medžio karalius padarė laiptus VIEŠPATIES Namams ir karaliaus rūmams, taip pat lyras bei arfas giesmininkams. Panašių į juos iki tol nebuvo matyta Judo krašte.

[12] O karalius Saliamonas savo ruožtu įvykdė kiekvieną Šebos karalienės norą, viršydamas tai, ką ji buvo atgabenusi karaliui. Tada ji drauge su dvariškiais sugrįžo į savo šalį.

Saliamono turtai

[13] Auksas, kurio Saliamonas gaudavo kasmet, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis aukso talentus, [14] neskaitant to, kuris ateidavo iš verteivų ir pirklių. Ir iš visų Arabijos karalių bei sričių valdytojų ateidavo Saliamonui aukso ir sidabro. [15] Karalius Saliamonas padarė du šimtus didelių skydų iš kalstyto aukso; į kiekvieną didelį skydą suėjo šeši šimtai aukso šekelių. [16] Jis padarė tris šimtus priedangos skydų iš kalstyto aukso; į kiekvieną priedangos skydą suėjo trys šimtai aukso šekelių. Juos karalius padėjo į Libano miško

9,1-9 *Mt 12,42; Lk 11,31*

rūmus. 17 Karalius padarė didelį sostą
iš dramblio kaulo ir aptraukė geriau-
siu auksu. 18 Į sostą vedė šeši laiptai.
Sostas turėjo aukso pakojį, pritvirtin-
tą prie sosto; prie abiejų sėdynės šonų
buvo atramos rankoms. Du liūtai sto-
vėjo šalia atramų rankoms, 19 o dvylika
liūtų stovėjo ant šešių laiptų, po šešis
viename ir kitame šone. Niekada nie-
ko panašaus į tai nebuvo padaryta jo-
kioje kitoje karalystėje. 20 Be to, visos
Saliamono taurės buvo iš aukso, ir visi
Libano miško rūmų indai buvo iš gry-
no aukso. Sidabras buvo nieku laiko-
mas Saliamono dienomis. 21 Mat ka-
raliaus laivai nuplaukdavo į Taršišą su
Hiramo tarnais. Kartą per trejus metus
Taršišo laivai parplaukdavo, atgaben-
dami aukso, sidabro, dramblio kaulo,
beždžionių ir povų.

22 Taip karalius Saliamonas viršijo
visus žemės karalius turtais ir išmin-
timi. 23 Visi žemės karaliai stengėsi pa-
matyti Saliamoną, norėdami išgirsti
išmintį, kurią Dievas buvo įdėjęs jam
į širdį. 24 Kiekvienas jų atgabenda-
vo duoklę – daiktų iš sidabro ir auk-
so, drabužių, ginklų, kvepalų, arklių,
mulų; taip vyko daugelį metų.

25 Saliamonas turėjo keturis tūks-
tančius gardų *arkliams bei kovos ve-
žimams ir dvylika tūkstančių arklių,
kuriuos išdėstė kovos vežimų mies-
tuose ir prie karaliaus Jeruzalėje. 26 Jis
valdė visus karalius *nuo Eufrato iki
filistinų žemės ir Egipto ribos. 27 Ka-
ralius *padarė sidabrą tokį apstų Jeru-
zalėje kaip akmenis ir kedro medį tokį
apstų kaip sikomoro medžiai Šefeloje.
28 Saliamonui *arkliai buvo gabenami
iš Egipto ir visų kraštų.

29 O kiti Saliamono darbai nuo pir-
mo iki paskutinio argi nėra aprašyti
pranašo Natano metraštyje, Ahijos Ši-
lojiečio pranašystėje ir regėtojo Jedojo
regėjimuose* apie Nebato sūnų Jero-
boamą? 30 Saliamonas valdė Jeruzalėje
visą Izraelį keturiasdešimt metų. 31 Sa-
liamonas užmigo su savo protėviais
ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo
mieste, ir vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Rehabeamas.

Karalystės padalijimas

10 Rehabeamas nuvyko į Siche-
mą, nes ten visas Izraelis buvo
suėjęs paskelbti jį karaliumi. 2 Išgirdęs
apie tai, Nebato sūnus Jeroboamas – jis
buvo Egipte, pabėgęs nuo karaliaus Sa-
liamono – sugrįžo iš Egipto. 3 Jis buvo
pašauktas į sueigą. Taigi Jeroboamas ir
visas Izraelis atėjo ir kalbėjo Rehabea-
mui: 4 „Tavo tėvas uždėjo mums sunkų
jungą. Tad dabar palengvink savo tėvo
kietą lažą bei jo uždėtą sunkųjį jun-
gą, ir mes tau tarnausime“. 5 Jis atsakė
jiems: „Ateikite pas mane vėl po trijų
dienų“.

Žmonėms nuėjus, 6 karalius Re-
habeamas tarėsi su seniūnais, kurie
buvo tarnavę jo tėvui dar jam gyvam
esant, klausdamas: „Kaip jūs pata-
riate atsakyti šiems žmonėms?“ 7 At-
sakydami jie kalbėjo: „Jei būsi geras
šiems žmonėms ir patenkinsi juos,
maloniai su jais kalbėdamasis, jie bus
tavo tarnai amžinai“. 8 Seniūnų duo-
to patarimo jis nepaisė, bet tarėsi su
tais jaunais vyrais, kurie buvo su juo
augę ir dabar jam tarnavo. 9 Jų klausė:
„Ką patariate sakyti žmonėms, kurie
sakė: ‘Palengvink jungą, kurį tavo tė-
vas mums uždėjo?’“ 10 Jaunieji vyrai,
kartu su juo augę, atsakė jam: „Taip
turi kalbėti žmonėms, kurie tau sakė:
‘Tavo tėvas padarė mūsų jungą sunkų,
bet tu turi jį mums palengvinti’. Pasa-
kyk jiems: ‘Mano mažylis pirštas sto-
resnis už mano tėvo juosmenį. 11 Taigi

9,25 *1 Kar 5,6*
9,26 *Pr 15,18; 1 Kar 5,1*
9,27 *Įst 17,17*
9,28 *Įst 17,16*

9,29 Neišlikusios knygos.

mano tėvas uždėjo jums sunkų jungą,
o aš dar pridėsiu prie jūsų jungo. Mano
tėvas plakė jus botagais, o aš plaksiu
jus skorpionais'". 12 Jeroboamas ir visi
žmonės sugrįžo pas Rehabeamą tre-
čią dieną, kaip karalius buvo pasakęs:
„Ateikite pas mane vėl po trijų dienų".
13 Jiems karalius davė šiurkštų atsa-
kymą. Karalius Rehabeamas nepaisė
seniūnų patarimo. 14 Kalbėdamas pa-
gal jaunųjų vyrų patarimą, tarė jiems:
„Mano tėvas jūsų jungą padarė sunkų,
bet aš prie to dar pridėsiu. Mano tė-
vas plakė jus botagais, o aš plaksiu jus
skorpionais". 15 Taigi karalius žmonių
neklausė, nes taip buvo Dievo skirta,
kad VIEŠPATS įvykdytų savo žodį, kurį
buvo ištaręs per Ahiją Šilojietį Nebato
sūnui Jeroboamui.

16 Kai visas Izraelis pamatė, kad ka-
ralius nenori jų klausyti, žmonės, atsa-
kydami karaliui, tarė:

*„Kokia mums dalis, Dovyde?
Nėra mums paveldo Jesės sūnuje!
Izraeli, visi į savo palapines!
Dabar, Dovydai, rūpinkis
savo namais!"

Taigi visas Izraelis sugrįžo į savo na-
mus. 17 Bet Rehabeamas ir toliau valdė
izraelitus, gyvenančius Judo miestuo-
se. 18 Kai karalius nusiuntė Adoramą,
tuometinį lažo darbų vykdytoją, izra-
elitai užmušė jį akmenimis. Tada ka-
ralius Rehabeamas paskubomis įšoko
į kovos vežimą ir bėgo į Jeruzalę. 19 Taip
Izraelis ir maištavo prieš Dovydo na-
mus iki šios dienos.

Rehabeamas – Judo karalius

11 Sugrįžęs į Jeruzalę, Rehabeamas
sutelkė Judo namus ir Benjami-
no giminę – šimtą aštuoniasdešimt
tūkstančių rinktinių karių – kovoti su
Izraeliu ir sugrąžinti karalystę Rehabe-
amui. 2 Bet Dievo vyrą Šemają pasiekė
Dievo žodis: 3 „Sakyk Saliamono sū-
nui Judo karaliui Rehabeamui ir visam
Izraeliui Judo ir Benjamino giminėse:
4 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Jūs nežygiuo-
site kovoti su savo giminėmis. Tegrįžta
visi į savo namus, nes aš tai padariau'".
Tad jie paklausė VIEŠPATIES žodžio ir
susilaikė nuo žygio prieš Jeroboamą.

5 Rehabeamas gyveno Jeruzalė-
je ir statė miestus Judo gynybai. 6 Jis
įtvirtino Betliejų, Etamą, Tekoją, 7 Bet
Cūrą, Sochoją, Adulamą, 8 Gatą, Mare-
šą, Zifą, 9 Adoraimus, Lachišą, Azeką,
10 Corą, Ajaloną ir Hebroną. Tai įtvir-
tinti Judo ir Benjamino miestai. 11 Tada
jis sustiprino tvirtoves, paskyrė joms
vadus ir įrengė maisto, aliejaus ir vyno
sandėlius. 12 Visuose miestuose jis
įrengė didelius skydų bei iečių sandė-
lius ir nepaprastai juos įtvirtino. Taip
Judas ir Benjaminas liko jo valdžioje.

13 Kunigai ir levitai, gyvenantys vi-
same Izraelyje, susirinko pas jį iš visų
savo žemių. 14 Levitai paliko jiems pa-
skirtas ganyklas bei nuosavybę ir suėjo
į Judą ir Jeruzalę, nes Jeroboamas ir jo
sūnūs neleido jiems tarnauti kunigais
VIEŠPAČIUI, 15 *paskirdamas savo kuni-
gus aukštumų alkams, satyrams ir ver-
šiams, kurių buvo pasidaręs. 16 Paskui
juos iš visų Izraelio giminių į Jeruzalę
atnašauti aukos VIEŠPAČIUI, savo pro-
tėvių Dievui, ėjo visi tie, kurie buvo
pasiryžę širdimi ieškoti VIEŠPATIES, Iz-
raelio Dievo. 17 Taip jie sustiprino Judo
karalystę ir parėmė Saliamono sūnų
Rehabeamą trejus metus, nes Dovydo
ir Saliamono keliu jis ėjo trejus metus.

18 Rehabeamas vedė Dovydo sūnaus
Jerimoto dukterį Mahalatą ir Jesės sū-
naus Eliabo dukterį Abihailę. 19 Ji pa-
gimdė jam sūnus: Jeušą, Šemariją ir
Zahamą. 20 Po to jis vedė Abšalomo
dukterį Maaką, ir ji pagimdė jam Abi-
ją, Atają, Zizą ir Šelomitą. 21 Abšalomo
dukterį Maaką Rehabeamas mylėjo la-
biau už kitas žmonas ir suguloves. Jis

10,16 *2 Sam 20,1*

11,15 *1 Kar 12,31*

buvo vedęs aštuoniolika žmonų ir tu-
rėjo šešiasdešimt sugulovių; jam gimė
dvidešimt aštuoni sūnūs ir šešiasde-
šimt dukterų. [22] Rehabeamas paskyrė
Maakos sūnų Abiją vyriausia galva ir
vadu tarp jo brolių, nes ketino pada-
ryti jį karaliumi. [23] Jis elgėsi protingai,
išskirstydamas visus savo sūnus po vi-
sas Judo ir Benjamino sritis bei visus
įtvirtintus miestus ir aprūpindamas
gausiomis maisto atsargomis bei su-
rasdamas jiems žmonas.

12 Kai Rehabeamo karalystė
buvo įtvirtinta ir Rehabea-
mas tapo galingas, jis paliko VIEŠPATIES
mokymą, o su juo ir visas Izraelis. [2] At-
sitiko taip, kad penktais karaliaus Re-
habeamo metais Egipto karalius Šiša-
kas surengė žygį prieš Jeruzalę, nes jie
buvo nusižengę VIEŠPAČIUI. [3] Jis atžy-
giavo su tūkstančiu dviem šimtais ko-
vos vežimų ir šešiasdešimt tūkstančių
raitelių. Nesuskaičiuojama kariuome-
nė atžygiavo su juo iš Egipto – libiai,
sukijai ir kušitai. [4] Šišakas paėmė įtvir-
tintus Judo miestus ir atėjo iki pat Je-
ruzalės. [5] Tada pas Rehabeamą ir Judo
didžiūnus, susirinkusius į Jeruzalę dėl
Šišako, atėjo pranašas Šemaja ir tarė:
„Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Jūs palikote
mane, aš palieku jus Šišakui'". [6] Tada
Izraelio didžiūnai ir karalius nusiže-
mino ir sakė: „VIEŠPATS teisus". [7] Kai
VIEŠPATS pamatė, kad jie nusižemino,
Šemają pasiekė VIEŠPATIES žodis: „Ka-
dangi jie nusižemino, nesunaikinsiu
jų, bet suteiksiu jiems šiokią tokią išei-
tį, ir mano pyktis nebus išlietas ant Je-
ruzalės per Šišaką. [8] Bet jie bus jo tar-
nai, kad žinotų skirtumą, ką reiškia
tarnauti man ir ką reiškia tarnauti že-
mės karalystėms".
[9] Taigi Egipto karalius Šišakas už-
puolė Jeruzalę ir pagrobė Namų tur-
tus bei karaliaus rūmų turtus. Viską
išgabeno. Jis pagrobė ir *aukso skydus,
kuriuos buvo padaręs Saliamonas.
[10] Užtat vietoj jų karalius Rehabeamas
padarė skydus iš vario ir patikėjo juos
sargybos pareigūnams, saugantiems
įėjimą į karaliaus rūmus. [11] Kai tik ka-
ralius eidavo į VIEŠPATIES Namus, sar-
gybiniai, nešini jais, eidavo kartu, o
paskui sugrąžindavo į sargybos būstą.
[12] Kadangi jis nusižemino,
VIEŠPATIES įniršis buvo nuo jo nugręž-
tas, ir VIEŠPATS nesunaikino jo visiškai.
Be to, Jude buvo ir gerų dalykų. [13] Taigi
karalius Rehabeamas įsitvirtino Jeru-
zalėje ir karaliavo. Rehabeamas buvo
keturiasdešimt vienerių metų, kai
pradėjo karaliauti. Septyniolika metų
jis karaliavo Jeruzalėje – mieste, kurį
VIEŠPATS buvo išsirinkęs iš visų Izraelio
giminių įkurti ten buveinę savo vardui.
Jo motina buvo vardu Naama Amonitė.
[14] Jis darė, kas nedora, nes širdimi ne-
ieškojo VIEŠPATIES.
[15] Rehabeamo darbai, nuo pir-
mo iki paskutinio, argi nėra aprašy-
ti pranašo Šemajos ir regėtojo Idojo
metraščiuose* pagal kilmės sąrašą?
Tarp Rehabeamo ir Jeroboamo nuolat
vyko karai. [16] Rehabeamas užmigo su
savo protėviais ir buvo palaidotas Do-
vydo mieste, ir vietoj jo karaliumi tapo
jo sūnus Abija.

Abija – Judo karalius

13 Aštuonioliktais karaliaus Jero-
boamo metais Abija tapo Judo
karaliumi. [2] Jeruzalėje jis karaliavo tre-
jus metus. Jo motina buvo Ūrielio iš Gi-
bėjos duktė, vardu Mikaja.
Tarp Abijos ir Jeroboamo kilo karas.
[3] Abija stojo į mūšį su narsuolių ka-
riuomene, keturiais šimtais tūkstančių
rinktinių vyrų, tuo tarpu Jeroboamas
išsirikiavo prieš jį kautynėms su aš-
tuoniais šimtais tūkstančių rinktinių
narsuolių vyrų. [4] Tada Abija atsistojo
ant Cemaraimų kalno šlaito Efraimo

12,9 *1 Kar 10,16-17; 2 Met 9,15-16*

12,15 Neišlikusios knygos.

aukštumose ir tarė: „Klausykitės manęs, Jeroboamai ir visas Izraeli! 5 Argi nėra jums žinoma, kad VIEŠPATS, Izraelio Dievas, druskos Sandora* yra amžinai atidavęs Izraelio karalystę Dovydui, jam ir jo sūnums? 6 Tačiau Nebato sūnus Jeroboamas, buvęs Dovydo sūnaus Saliamono tarnyboje, sukėlė maištą prieš savo valdovą. 7 Niekam tikę vyrai ir niekšai susibūrė apie jį ir nugalėjo Saliamono sūnų Rehabeamą. Rehabeamas buvo nepatyręs ir bailus, tad negalėjo jiems prilygti.

8 Bet nejau dabar jūs manote galį prilygti VIEŠPATIES karalystei, kurią jis valdo per Dovydo sūnų rankas, tik dėl to, kad jūsų yra didelė minia ir kad turite pas save aukso veršių, kuriuos Jeroboamas padarė jums dievais! 9 Argi jūs neišvarėte VIEŠPATIES kunigų, Aarono sūnų bei levitų, argi nepasidarėte sau kunigų, kaip daro kitų kraštų tautos? Kas tik ateina su jautuku iš bandos ir septyniais avinais, norėdamas būti pašventintas, tampa kunigu tų, kurie nėra dievai! 10 O mums VIEŠPATS yra mūsų Dievas, mes jo nepalikome. Kunigai, kurie yra Aarono sūnūs, tarnauja VIEŠPAČIUI, ir levitai atlieka savo tarnybą. 11 Jie atnašauja deginamąsias aukas ir degina kvapiuosius smilkalus VIEŠPAČIUI kas rytą ir kas vakarą, išdėsto padėtinę duoną ant švaraus stalo ir uždega kas vakarą auksinius žvakidės žibintus. Mes laikomės VIEŠPATIES, savo Dievo, įsako, tuo tarpu jūs palikote jį. 12 Žiūrėkite, Dievas su mumis, mūsų priekyje, ir jo kunigai su trimitais pasiruošę pašaukti į kovą prieš jus. Izraelitai, nekovokite su VIEŠPAČIU, savo protėvių Dievu, nes sėkmė jūsų nelydės!“

13 Tuo tarpu Jeroboamas buvo pasiuntęs pasalą apeiti juos ir užklupti iš užnugario. Taigi jo pajėgos buvo priešais Judą ir pasala jiems už nugaros. 14 Judas apsisuko ir žiūri: juos puola ir iš priekio, ir iš užnugario. Tad jie šaukėsi VIEŠPATIES, kunigai ėmė pūsti trimitus, 15 o Judo vyrai prapliupo kovos šauksmais. Judo vyrams prapliupus kovos šauksmais, Dievas nugalėjo Jeroboamą ir visą Izraelį, stojusį prieš Abiją ir Judą. 16 Izraelitai bėgo nuo Judo, nes Dievas atidavė juos jiems į rankas. 17 Abija ir jo kariuomenė ištiko juos kraujo praliejimu, penki šimtai rinktinių Izraelio vyrų krito nukauti. 18 Taigi izraelitai tą kartą buvo sutriuškinti, o Judo žmonės laimėjo mūšį, nes pasitikėjo VIEŠPAČIU, savo protėvių Dievu. 19 Abija vijosi Jeroboamą ir paėmė jo miestus: Betelį su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis, Ješaną su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis ir Efroną su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis. 20 Abijos dienomis Jeroboamas nebeįstengė vėl sutelkti pajėgų. Galop VIEŠPATS ištiko jį liga, ir jis mirė. 21 Tuo tarpu Abija tapo galingas; jis vedė keturiolika žmonų, ir jam gimė dvidešimt du sūnūs bei šešiolika dukterų.

22 O kiti Abijos darbai, jo elgesys ir žygdarbiai aprašyti pranašo Ido jo aiškinime*. 23 Abija užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Asa. Jo dienomis kraštas dešimt metų turėjo ramybę.

Asa – Judo karalius

14 Asa darė, kas gera ir dora VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. 2 Jis pašalino pagonių aukurus ir aukštumų alkus, sudaužė šventuosius akmenis ir iškirto šventuosius stulpus. 3 Jis įsakė Judui ieškoti VIEŠPATIES, protėvių Dievo, ir laikytis Įstatymo bei įsakymo. 4 Jis pašalino ir iš visų Judo miestų aukštumų alkus bei smilkalų aukurus. Jam valdant, karalystė turėjo ramybę.

13,5 Žr. Kun 2,13.

13,22 Neišlikusi knyga.

[5]Kraštui turint ramybę, jis atstatė
įtvirtintus miestus Jude. Tais metais
niekas su juo nekariavo, nes VIEŠPATS
buvo jam suteikęs ramybę. [6]Judui jis
buvo taręs: „Atstatykime tuos mies-
tus, apsupkime juos mūrais, gynybos
bokštais, vartais ir velkėmis. Kraštas
tebėra mūsų žinioje, nes mes ieškojo-
me VIEŠPATIES, savo Dievo; mes jo ieš-
kojome, ir jis suteikė mums ramybę iš
visų pusių". Tad jie statė, ir juos lydėjo
sėkmė.

[7]Asa turėjo trijų šimtų tūkstančių
kariuomenę iš Judo vyrų, ginkluotų
dideliais skydais bei ietimis, ir du šim-
tus aštuoniasdešimt tūkstančių Benja-
mino vyrų, kurie nešė priedangos sky-
dus ir buvo lankininkai. Jie visi buvo
narsūs kariai.

[8]Kušitas Zerachas išžygiavo prieš
juos su milijono vyrų kariuomene ir
trim šimtais kovos vežimų. Jam pa-
siekus Marešą, [9]Asa išėjo prieš jį, ir
gretos buvo surikiuotos mūšiui Ce-
fatos slėnyje prie Marešos. [10]Tada
Asa šaukėsi VIEŠPATIES, savo Dievo, ir
sakė: „VIEŠPATIE, nėra kito tokio, kaip
tu, kuris padėtų bejėgiams prieš ga-
liūnus. Padėk mums, VIEŠPATIE, mūsų
Dieve, nes mes tavimi pasitikime ir
tavo vardu išėjome prieš šią minią.
VIEŠPATIE, tu mūsų Dievas! Neleisk
jokiam mirtingajam savęs nugalėti!"
[11]VIEŠPATS nugalėjo kušitus, išsirikia-
vusius prieš Asą ir Judą. Kušitai bėgo.
[12]O Asa ir su juo buvusi kariuomenė
vijosi juos iki pat Geraro. Kušitai krito,
kol nė vieno jų neliko gyvo. Jie buvo
sutriuškinti VIEŠPATIES ir jo kariuo-
menės.

Buvo paimta labai daug grobio.
[13]Visi miestai Geraro apylinkėse buvo
nuniokoti, nes juos buvo apėmusi
VIEŠPATIES baimė. Visi miestai buvo
apiplėšti, nes juose buvo daug grobio.
[14]Jie užpuolė ir galvijų augintojų pala-
pines, paimdami daug avių bei ožkų ir
kupranugarių. Po to sugrįžo į Jeruzalę.

15 Ant Odedo sūnaus Azarijo
nužengė Dievo dvasia. [2]Išė-
jęs pasitikti Asos, jis tarė: „Klausyki-
tės manęs, Asa ir visas Judai su Ben-
jaminu! VIEŠPATS su jumis, kai jūs su
juo. Jeigu jo ieškosite, jis leisis suran-
damas, bet jeigu paliksite jį, jis paliks
jus. [3]Daug dienų Izraelis gyveno be
tikrojo Dievo, be kunigo, be mokytojo,
be Įstatymo. [4]Bet kai jie savo varguo-
se atsigręžė į VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą,
ir jo ieškojo, jis leidosi surandamas.
[5]Tais laikais joks pakeleivis nebuvo
saugus, nes buvo daug sąmyšio tarp
visų kraštų gyventojų. [6]Tauta naikino
tautą, miestas naikino miestą, nes Die-
vas sukėlė jiems visokių bėdų. [7]Būkite
drąsūs ir nenuleiskite rankų, nes jūsų
triūsas bus atlygintas".

[8]Išgirdęs šiuos žodžius ir pranašo
Odedo* pranašystę, Asa įsidrąsino, pa-
šalino bjauriuosius stabus iš viso Judo
ir Benjamino krašto bei visų miestų,
kuriuos buvo paėmęs Efraimo aukštu-
mose, ir atnaujino VIEŠPATIES aukurą,
stovintį priešais VIEŠPATIES Namų prie-
angį. [9]Jis sušaukė visus Judo bei Ben-
jamino žmones ir visus tarp jų gyve-
nančius Efraimo, Manaso ir Simeono
žmones, nes daugelis iš Izraelio buvo
perbėgę pas jį, kai pamatė, kad su juo
VIEŠPATS, jo Dievas. [10]Jie susirinko į Je-
ruzalę penkioliktų Asos karaliavimo
metų trečią mėnesį [11]ir paaukojo tą
dieną dalį parsinešto grobio: septynis
šimtus jaučių ir septynis tūkstančius
avių. [12]Tada jie suėjo į sandorą ieško-
ti VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, visa
širdimi ir visa gyvastimi. [13]O jeigu kas
nenorėjo ieškoti VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, ar būtų mažas ar didelis, vy-
ras ar moteris, turėjo būti nubaustas
mirtimi. [14]Jie prisiekė VIEŠPAČIUI ga-
lingu balsu, džiaugsmingu šauksmu,
trimitais ir avinų ragais. [15]Visas Izrae-
lis džiūgavo prisiekdami, nes prisiekė

15,8 T. y. pranašo Azarijo, Odedo sūnaus.

visa širdimi ir ieškojo VIEŠPATIES su to-
kiu atsidavimu, kad jis leidosi suran-
damas. VIEŠPATS suteikė jiems visišką
taiką.
16 Karalius Asa net savo motiną Ma-
aką pašalino iš motinos karalienės vie-
tos, nes ji buvo padariusi pasibjaurėti-
ną atvaizdą deivei Ašerai. Asa nukirto
jos bjaurųjį atvaizdą, sutrynė į dulkes
ir sudegino Kidrono slėnyje. 17 Bet
aukštumų alkai nebuvo pašalinti iš Iz-
raelio. Nepaisant to, Asos širdis buvo
ištikima per visas jo dienas. 18 Jis padė-
jo į Dievo Namus ir savo tėvo įžadų at-
našas, ir savo įžadų atnašas – sidabro,
aukso bei įvairių reikmenų. 19 Iki tris-
dešimt penktų Asos karaliavimo metų
nebebuvo daugiau karo.

16 Trisdešimt šeštais karaliaus
Asos metais Izraelio karalius
Baša, atžygiavęs prieš Judą, įtvirtino
Ramą, norėdamas užkirsti kelią išei-
ti ar įeiti į Judo karaliaus Asos žemę.
2 Tada Asa paėmė sidabro ir aukso iš
VIEŠPATIES Namų ir karaliaus rūmų
iždų ir nusiuntė juos Aramo karaliui
Ben Hadadui, karaliaujančiam Damas-
ke, tardamas: 3 „Tebūna tarp manęs ir
tavęs tokia sąjunga, kokia buvo tarp
mano tėvo ir tavo tėvo. Štai siunčiu tau
sidabro ir aukso. Imk ir nutrauk savo
sąjungą su Izraelio karaliumi Baša,
idant jis atsitrauktų nuo manęs". 4 Ben
Hadadas sutiko su karaliaus Asos pra-
šymu ir pasiuntė savo kariuomenės va-
dus prieš Izraelio miestus. Jie sunaiki-
no Ijoną, Daną, Abel Maimus ir visus
Naftalio įgulų miestus. 5 Apie tai išgir-
dęs, Baša liovėsi tvirtinti Ramą ir nu-
traukė ten darbus. 6 Tada karalius Asa
sutelkė visą Judą, ir visi Ramos akme-
nys bei rąstai, kuriais Baša statė, buvo
išnešioti. Jis panaudojo juos Gebai ir
Micpai įtvirtinti.
7 Tuo metu regėtojas Hananis atėjo
pas Judo karalių Asą ir tarė jam: „Ka-
dangi tu pasitikėjai Aramo karaliumi,
o VIEŠPAČIU, savo Dievu, nepasitikėjai,
Aramo karaliaus kariuomenė išslys tau
iš rankų. 8 Argi kušitai ir libiai nebuvo
didžiulė kariuomenė su nepaprastai
daug kovos vežimų ir raitelių? Tačiau
jis atidavė tau juos į rankas, kadangi
pasitikėjai VIEŠPAČIU, 9 nes VIEŠPATIES
akys aprėpia visą žemę ir sustiprins
tuos, kurie su juo visa širdimi. Dabar
tu neprotingai pasielgei, todėl nuo šiol
būsi varginamas karų".
10 Asa supyko ant regėtojo ir taip
įtūžo, kad kalėjime įrakino jį į šiekštą.
Tuo pačiu metu Asa žiauriai pasielgė ir
su kai kuriais kitais žmonėmis.
11 O Asos darbai, nuo pirmo iki pa-
skutinio, aprašyti Judo ir Izraelio ka-
ralių knygoje. 12 Trisdešimt devintais
savo karaliavimo metais Asa susirgo
kojų liga. Jo liga buvo sunki, tačiau net
sirgdamas jis neieškojo VIEŠPATIES, bet
kreipėsi į gydytojus. 13 Asa užmigo su
savo protėviais, numiręs keturiasde-
šimt pirmais savo karaliavimo metais.
14 Jis buvo palaidotas kape, kurį buvo
išsikasęs Dovydo mieste. Jis buvo pa-
guldytas į karstą, kurį buvo pripildęs
visokių kvepalų, maišytų su aliejais. Jo
garbei buvo užkurtas didžiulis laužas.

Juozapatas – Judo karalius

17 Jo sūnus Juozapatas, vietoj jo ta-
pęs karaliumi, pradėjo stiprintis
prieš Izraelį, 2 išdėstydamas ginkluo-
tas pajėgas visuose įtvirtintuose Judo
miestuose ir įvesdamas įgulas Judo
krašte bei Efraimo miestuose, kuriuos
buvo užėmęs jo tėvas Asa. 3 VIEŠPATS
buvo su Juozapatu, nes jis ėjo savo tėvo
ankstesnėmis pėdomis ir nesikreipė į
Baalus, 4 bet garbino savo tėvo Dievą,
vykdydamas jo įsakymus, ir nesielgė,
kaip Izraelis elgėsi. 5 Užtat VIEŠPATS
sustiprino jo rankose karalystę, ir visas
Judas davė Juozapatui duoklę. Jis turė-
jo apsčiai turtų ir buvo vertas garbės.
6 Jo širdis buvo drąsi VIEŠPATIES keliuo-
se. Be to, jis pašalino iš Judo aukštumų
alkus ir Ašeros stulpus.

7 Trečiais savo karaliavimo metais
jis pasiuntė savo pareigūnus Ben Hai-
lą, Abdiją, Zachariją, Netanelį ir Mi-
kają mokyti Judo miestuose. 8 Su jais
pasiuntė levitus Šemają, Netaniją, Ze-
badiją, Asaelį, Šemiramotą, Jehona-
taną, Adoniją, Tobiją ir Tob Adoniją.
Juos lydėjo kunigai Elišama ir Jehora-
mas. 9 Jie mokė visame Jude, turėda-
mi su savimi VIEŠPATIES Įstatymo kny-
gą. Mokydami žmones jie apėjo visus
Judo miestus.

10 VIEŠPATIES baimė taip apėmė vi-
sas aplinkinių kraštų karalystes, kad
jos nėjo į karą su Juozapatu. 11 Kai ku-
rie filistinai atnešė Juozapatui dovanų
ir sidabro kaip duoklę. Taip pat arabai
atvarė kaimenių – septynis tūkstan-
čius septynis šimtus avinų ir septy-
nis tūkstančius septynis šimtus ožių.
12 Juozapatas darėsi vis galingesnis ir
galingesnis, statydamas tvirtoves bei
sandėlių miestus Jude. 13 Judo mies-
tuose jis įvykdė daug darbų.

Ir Jeruzalėje jis turėjo karių, narsių
vyrų. 14 Štai jų sąrašas pagal kiltis. Iš
Judo – tūkstantininkų vadai: Adna su
trim šimtais tūkstančių narsių karių,
15 paskui vadas Johananas su dviem
šimtais tūkstančių 16 ir Zichrio sūnus
Amasija, savanoris VIEŠPATIES tarny-
bai, su dviem šimtais tūkstančių nar-
sių karių. 17 Iš Benjamino: Eljada, nar-
sus vyras, su dviem šimtais tūkstančių
ginkluotų lankais ir priedangos sky-
dais, 18 paskui Jehozabadas su šimtu
tūkstančių vyrų. 19 Jie buvo karaliaus
tarnyboje, neskaitant tų, kuriuos ka-
ralius buvo išdėstęs įtvirtintuose mies-
tuose visame Jude.

Sąjunga su Izraeliu

18 Taigi Juozapatas didžiavosi tur-
tais ir garbe. Jis susigiminiavo su
Ahabu vedybomis. 2 Praslinkus keletui
metų, jis nuvyko pas Ahabą į Samariją.
Ahabas papjovė apsčiai avių bei jaučių
jam ir žmonėms, kurie buvo su juo, ir
prikalbino eiti į žygį prieš Ramot Gi-
leadą. 3 Izraelio karalius Ahabas tarė
Judo karaliui Juozapatui: „Ar žygiuosi
su manimi į Ramot Gileadą?“ Šis atsa-
kė jam: „Aš su tavimi. Mano žmonės
– tavo žmonės. Mes būsime su tavimi
mūšyje“.

4 Bet Juozapatas patarė Izraelio ka-
raliui: „Tučtuojau teiraukis žodžio iš
VIEŠPATIES“. 5 Tad Izraelio karalius su-
rinko pranašus, iš viso keturis šimtus,
ir klausė jų: „Ar mums žygiuoti ir pulti
Ramot Gileadą, ar aš turiu susilaiky-
ti?“ Jie atsakė: „Žygiuok, nes Dievas
atiduos jį karaliui į rankas“. 6 Bet Juo-
zapatas paklausė: „Ar nėra čia dar kito
VIEŠPATIES pranašo, kurio galėtume
pasiteirauti?“ 7 Izraelio karalius atsakė
Juozapatui: „Dar yra vienas vyras, per
kurį galėtume VIEŠPATIES pasiteirauti,
Imlos sūnus Michėjas, bet aš jo neken-
čiu, nes jis niekada nepranašauja apie
mane gera, bet visuomet nelaimę“.
– „Tenekalba taip karalius“, – atsakė
Juozapatas. 8 Tada Izraelio karalius, pa-
sišaukęs pareigūną, tarė jam: „Tuojau
pat atvesk Imlos sūnų Michėją“.

9 Izraelio karalius ir Judo karalius
Juozapatas sėdėjo kiekvienas savo
soste, apsirengę karališkais drabu-
žiais, ant klojimo aslos prie Samarijos
vartų, o visi pranašai pranašavo jų aki-
vaizdoje. 10 Kenaanos sūnus Zedekijas,
pasidaręs geležinius ragus, tarė: „Taip
kalbėjo VIEŠPATS: ‘Jais badysi aramė-
jus, kol jie bus pribaigti’“. 11 Visi prana-
šai pranašavo tą patį, sakydami: „Žy-
giuok prieš Ramot Gileadą ir nugalėk!
VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas“.

12 O pasiuntinys, kuris buvo atė-
jęs pašaukti Michėjo, kalbėjo jam,
tardamas: „Žiūrėk, pranašų žodžiai
vieningai palankūs karaliui. Tebūna
tavo žodis kaip jų visų. Kalbėk palan-
kiai!“ – 13 „Kaip gyvas VIEŠPATS, – atsa-
kė Michėjas, – ką mano Dievas sako,
tai ir kalbėsiu“. 14 Jam atėjus pas kara-
lių, karalius tarė: „Michėjau, ar mums

žygiuoti į Ramot Gileadą kautis, ar aš
turiu susilaikyti?" „Žygiuok ir nuga-
lėk, – atsakė jis, – jie bus atiduoti tau
į rankas". 15 Bet karalius tarė jam: „Kiek
kartų turiu tave prisaikdinti, kad saky-
tum man vien tiesą, VIEŠPATIES vardu?"
16 Tada Michėjas tarė:

„Aš mačiau visą Izraelį,
išblaškytą kalnuose *kaip
avis be piemens.
O VIEŠPATS kalbėjo: 'Jie
neturi šeimininko;
teeina kiekvienas į savo
namus ramybėje!'"

17 „Argi nesakiau, – tarė Izraelio ka-
ralius Juozapatui, – kad jis neprana-
šaus apie mane nieko palankaus, bet
tik nelaimę?" 18 Michėjas tęsė: „Todėl
klausykitės VIEŠPATIES žodžio! Aš ma-
čiau VIEŠPATĮ, sėdintį savo soste, visai
dangaus galybei stovint šalia jo deši-
nėje ir kairėje. 19 VIEŠPATS paklausė:
'Kas sugundys Izraelio karalių Ahabą,
kad jis žygiuotų ir žūtų prie Ramot Gi-
leado?' Tada vienas kalbėjo vienaip,
kitas kitaip, 20 kol nepriėjo viena dva-
sia ir atsistojo prieš VIEŠPATĮ, tardama:
'Aš jį sugundysiu'. 'Kaip?' – paklausė
VIEŠPATS. 21 Ji atsakė: 'Išeisiu ir būsiu
melagė dvasia visų jo pranašų lūpose'.
Tada VIEŠPATS tarė: 'Tu jį suviliosi, ir
tau pasiseks. Eik ir tai padaryk!' 22 Tai-
gi, tikėkite manimi, VIEŠPATS įdėjo me-
lagę dvasią į lūpas visiems šiems tavo
pranašams, nes pats VIEŠPATS kalbėjo
tau apie nelaimę".

23 Kenaanos sūnus Zedekijas, priė-
jęs prie Michėjo, sudavė jam per žandą
ir tarė: „Kuriuo keliu VIEŠPATIES Dvasia
perėjo iš manęs kalbėtis su tavimi?"
24 Michėjas atsakė: „Sužinosi tą dieną,
kai bandysi pasislėpti, eidamas iš kam-
bario į kambarį". 25 O Izraelio karalius
įsakė: „Imkite Michėją ir sugrąžinkite
jį miesto valdytojui Amonui bei kara-
liaus sūnui Jehoašui. 26 Sakykite: 'Taip
kalbėjo karalius. Įmeskite šį vyrioką
į kalėjimą ir maitinkite jį tik duona ir
vandeniu, kol aš ramybėje sugrįšiu'".
27 Michėjas tarė: „Jeigu ramybėje su-
grįši, VIEŠPATS per mane nekalbėjo!"
Jis dar pridūrė: „Klausykitės, visos tau-
tos!"

28 Izraelio karalius ir Judo karalius
Juozapatas leidosi į žygį prieš Ramot
Gileadą. 29 Izraelio karalius tarė Juoza-
patui: „Eidamas į mūšį, aš būsiu per-
sirengęs, o tu vilkėk savo drabužiais".
Taigi Izraelio karalius persirengė ir išė-
jo į mūšį. 30 O Aramo karalius buvo įsa-
kęs savo kovos vežimų vadams: „Ne-
kovokite nė su vienu menku ar stipriu,
bet tik su Izraelio karaliumi". 31 Pamatę
Juozapatą, kovos vežimų vadai, pama-
nė: „Tai Izraelio karalius!" Tad jie pasu-
ko kovoti su juo. Bet Juozapatas sušu-
ko, ir VIEŠPATS jam padėjo. Dievas juos
nuvedė nuo jo, 32 nes kovos vežimų va-
dai liovėsi jį vytis, pamatę, kad tai ne
Izraelio karalius. 33 Bet vienas vyras
įtempė iš akies lanką ir netyčiomis pa-
taikė Izraelio karaliui tarp šarvų san-
dūrų. Šis paliepė savo vežimo vežėjui:
„Suk atgal ir vežk mane iš mūšio! Esu
sužeistas!" 34 Mūšis siautė visą dieną,
o Izraelio karalius stovėjo palaikomas
kovos vežime, atsigręžęs į Aramą, iki
vakaro. Jis mirė, saulei leidžiantis.

19 Judo karalius Juozapatas sau-
giai sugrįžo į savo rūmus Je-
ruzalėje. 2 Hananio sūnus regėtojas Je-
huvas, išėjęs pasitikti, tarė jam: „Argi
tau dera padėti nedorėliams ir mylėti
tuos, kurie nekenčia VIEŠPATIES? Už tai
užsitraukei VIEŠPATIES pyktį. 3 Tačiau
tu padarei ir gera, kadangi išnaikinai
krašte šventuosius stulpus ir širdimi
ieškojai Dievo".

Teisėjų paskyrimas

4 Juozapatas gyveno Jeruzalėje, bet
nuolat vykdavo pabūti su žmonėmis
nuo Beer Šebos iki Efraimo aukštu-
mų ir sugrąžino juos pas VIEŠPATĮ,

18,16 *Sk 27,17; Ez 34,5; Mt 9,36; Mk 6,34*

savo protėvių Dievą. 5 Jis paskyrė tei-
sėjus krašte, visuose įtvirtintuose Judo
miestuose – kiekviename mieste be iš-
imties. 6 Teisėjus jis įpareigojo: „Žiūrė-
kite, ką darote, nes jūs teisiate ne žmo-
nių vardu, bet VIEŠPATIES vardu. Jis su
jumis skelbia nuosprendį. 7 Užtat te-
būna su jumis VIEŠPATIES baimė. Elki-
tės rūpestingai, nes VIEŠPATYJE, mūsų
Dieve, nėra jokio neteisingumo ar ša-
liškumo, ar kyšių ėmimo“.

8 Be to, Jeruzalėje Juozapatas pa-
skyrė keletą levitų, kunigų ir Izraelio
kilčių galvų teisti VIEŠPATIES vardu ir
spręsti bylas tarp Jeruzalės gyventojų.
9 Juos įpareigojo taip: „Turite elgtis su
VIEŠPATIES baime, atsidavimu ir iš vi-
sos širdies. 10 Kiekvienoje byloje, ku-
rią jūsų giminaičiai, gyvenantys savo
miestuose, pateikia jums spręsti, – ar
dėl kraujo kaltės, dėl Įstatymo ar įsa-
kymo, dėl įstatų ar įsakų, – pamoky-
site juos, kad jie neužsitrauktų kaltės
VIEŠPATIES akivaizdoje ir jo pyktis ne-
kristų ant jūsų ir jūsų giminių. Taip el-
kitės, ir kaltės neužsitrauksite. 11 Žiū-
rėkite, vyriausias kunigas Amarijas
viršesnis už jus visuose VIEŠPATIES da-
lykuose, o Izmaelio sūnus Zebadijas,
Judo namų valdytojas, viršesnis už jus
visuose karaliaus dalykuose. Levitai
tarnaus jums apskaitininkais. Elkitės
ryžtingai! VIEŠPATS bus su tuo, kuris
yra geras!“

Karas su Moabu ir Amonu

20 Po to moabitai, amonitai ir
drauge su jais būrys meūnų at-
ėjo kariauti su Juozapatu. 2 Juozapatui
buvo pranešta: „Didelė kariauna atei-
na prieš tave iš Edomo, iš anapus jūros.
Jie jau pasiekė Hacecon Tamarą, tai yra
En Gedį“. 3 Baimės apimtas Juozapatas
skubėjo prašyti VIEŠPATIES pagalbos ir
visam Judui paskelbė pasninką. 4 Judas
susirinko prašyti VIEŠPATIES pagalbos;
ieškoti VIEŠPATIES žmonės suėjo iš
kiekvieno Judo miesto.

5 Juozapatas stovėjo Judo ir Jeru-
zalės bendrijoje, VIEŠPATIES Namuo-
se, priešais naująjį kiemą. 6 Jis tarė:
„VIEŠPATIE, mūsų protėvių Dieve, argi
tu nesi Dievas danguje? Argi tu neval-
dai visų tautų karalysčių? Tavo rankoje
galybė ir jėga. Niekas negali tau prie-
šintis. 7 Argi ne tu, mūsų Dieve, išva-
rei šio krašto gyventojus savo tautos
Izraelio akivaizdoje ir atidavei jį am-
žinai savo bičiulio *Abraomo palikuo-
nims? 8 Jame jie įsikūrė, jame pastatė
šventyklą tavo vardui, tardami: 9 'Jei
nelaimė mus ištiktų – ar baudžiantis
kalavijas, ar maras, ar badas, – mes
rinksimės prie šių Namų ir prie tavęs,
nes tavo vardas šiuose Namuose, ir
šauksimės tavęs savo nelaimėje, tu iš-
klausysi ir išgelbėsi'. 10 Dabar Amono
ir Moabo bei Seyro aukštumų žmonės,
į *kurių žemę neleidai veržtis Izrae-
liui, kai izraelitai išėjo iš Egipto žemės,
bet praėjo pro juos ir jų nesunaikino,
11 štai atsilygina mums, ateidami išva-
ryti mūsų iš tavo nuosavybės, kurią esi
davęs mums paveldėti. 12 Mūsų Dieve,
argi tu jų nenubausi? Juk mes bejėgiai
prieš šią pulti ateinančią didžiulę ka-
riauną! Mes nežinome, ką daryti, bet
mūsų akys žvelgia į tave“.

13 Tuo tarpu visas Judas stovė-
jo prieš VIEŠPATĮ drauge su savo ma-
žyliais, žmonomis ir vaikais. 14 Tada
VIEŠPATIES Dvasia sueigos viduryje nu-
sileido ant Matanijos sūnaus Jejelio sū-
naus Benajos sūnaus Zacharijo sūnaus
Jahazielio, vieno levito iš Asafo sūnų.
15 Jis tarė: *„Dėmesio, visas Judai ir Je-
ruzalės gyventojai, ir karaliau Juozapa-
tai! VIEŠPATS taip jums kalbėjo: 'Nebi-
jokite ir nedrebėkite dėl šios didžiulės
kariaunos, nes šis mūšis Dievo, o ne
jūsų. 16 Rytoj išeikite prieš juos, jiems
atžygiuojant Cico šlaitu. Užtiksite juos

20,7 *Iz 41,8; Jok 2,23*
20,10 *Įst 2,4-19*
20,15-17 *Įst 20,1-4*

slėnio gale Jeruelio tyrų link. 17 Ne jums
kovoti šiame mūšyje! Būkite pasiruošę,
laukite ir liudykite pergalę VIEŠPATIES,
kuris su jumis, Judai ir Jeruzale! Nebi-
jokite ir nedrebėkite! Išeikite prieš juos
rytoj! VIEŠPATS bus su jumis!'"

18 Tada Juozapatas parpuolė kniūbs-
čias ant žemės, ir visas Judas bei visi Je-
ruzalės gyventojai puolė kniūbsti prieš
VIEŠPATĮ, pagarbindami VIEŠPATĮ. 19 O
levitai iš Kehato žmonių ir Koracho
žmonių atsistoję pašlovino VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą, giedodami iš visų jėgų.

20 Kitą rytą anksti jie pakilo ir išsku-
bėjo į Tekojos tyrus. Jiems išeinant,
Juozapatas stabtelėjo ir tarė: „Klausy-
kitės manęs, Judai ir Jeruzalės gyvento-
jai! Pasitikėkite VIEŠPAČIU, savo Dievu,
ir būsite tvirti! Pasitikėkite jo prana-
šais, ir sėkmė jus lydės!" 21 Pasitaręs su
žmonėmis, jis paskyrė VIEŠPAČIUI gies-
mininkus, kurie šventais apdarais ap-
sirengę turėjo eiti pirma kariuomenės,
šlovindami jį giesme:

„Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes jo ištikimoji meilė amžina!"

22 Vos jiems pradėjus džiugią šlo-
vės giesmę, VIEŠPATS surengė pa-
salas Amono ir Moabo vyrams bei
Seyro aukštumų gyventojams, atžy-
giavusiems prieš Judą, ir jie sumišo.
23 Amono ir Moabo vyrai užpuolė Sey-
ro aukštumų gyventojus ir visiškai juos
sunaikino. Susidoroję su Seyro gyven-
tojais, jie pradėjo naikinti vieni kitus.

24 Kai Judas pasiekė vietą, iš kurios
buvo matyti tyrai, ieškodami tos ka-
riaunos, jie matė tik lavonus, gulinčius
ant žemės, – nė vienas neišsigelbėjo.
25 Juozapatas ir jo kariuomenė, atėję
paimti grobio, rado daugybę galvijų,
aprangos, drabužių ir brangių daiktų.
Jie tiek pasiėmė, kiek galėjo panešti.
Imdami grobį, jie užtruko tris dienas,
nes jo buvo labai daug. 26 Ketvirtą die-
ną jie surengė sueigą Berakos slėnyje
ir ten pašlovino VIEŠPATĮ. Todėl ta vie-
ta ir vadinama Berakos slėniu iki šios
dienos. 27 Po to visi Judo ir Jeruzalės
žmonės su Juozapatu priekyje, švęs-
dami džiugią pergalę, kurią VIEŠPATS
buvo suteikęs jiems prieš priešus, pa-
suko Jeruzalės link. 28 Jie parėjo į Jeru-
zalę, į VIEŠPATIES Namus, lydimi arfų,
lyrų ir trimitų. 29 Dievo baimė apėmė
visų kraštų karalystes, kai jie išgir-
do, kad VIEŠPATS kovojo prieš Izraelio
priešus. 30 Juozapato karalystėje buvo
ramu, nes jo Dievas davė jam taiką iš
visų pusių.

31 Juozapatas karaliavo Jude. Jis
buvo trisdešimt penkerių metų, kai
tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalė-
je dvidešimt penkerius metus. Jo mo-
tina buvo Šilhio duktė, vardu Azuba.
32 Jis ėjo savo tėvo Asos pėdomis ir nuo
jų nenukrypo, darydamas, kas dora
VIEŠPATIES akyse. 33 Tačiau aukštumų
alkai nebuvo pašalinti, ir žmonės dar
nebuvo palenkę širdies savo protėvių
Dievui. 34 O kiti Juozapato darbai, nuo
pirmo iki paskutinio, aprašyti Hananio
sūnaus Jehuvo metraštyje, kuris įterp-
tas į Izraelio karalių knygą.

35 Po to Judo karalius Juozapatas
susidėjo su Izraelio karaliumi Ahazi-
ju, kuris nedorai elgėsi. 36 Jis susidėjo
su juo, statydindamas laivus keliauti
į Taršišą. Laivus jiedu statydino Ecjon
Gebere. 37 Tada Dodavahuvo iš Mare-
šos sūnus Eliezeras pranašavo Juoza-
patui, tardamas: „Kadangi susidėjai
su Ahaziju, VIEŠPATS sunaikins, ką esi
padaręs". Laivai buvo sunaikinti, ir jie
nebegalėjo keliauti į Taršišą.

Jehoramas – Judo karalius

21 Juozapatas užmigo su savo pro-
tėviais ir buvo palaidotas Dovy-
do mieste. Vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Jehoramas. 2 Jo broliai, Juoza-
pato sūnūs, buvo Azarija, Jehielis, Za-
charijas, Azarija, Mykolas ir Šefatijas.
Jie visi buvo Judo karaliaus Juozapato
sūnūs. 3 Jiems tėvas davė daug dovanų,
sidabro, aukso ir brangių daiktų kartu

su įtvirtintais Judo miestais, bet kara-
lystę pavedė Jehoramui, nes jis buvo
pirmagimis.
4 Paėmęs į savo rankas tėvo karalys-
tę ir įsitvirtinęs, Jehoramas nužudė ka-
laviju visus savo brolius ir kai kuriuos
Izraelio didžiūnus. 5 Tapdamas kara-
liumi, Jehoramas buvo trisdešimt dve-
jų metų. Jeruzalę jis valdė aštuonerius
metus. 6 Jis ėjo Izraelio karalių pėdo-
mis, kaip buvo darę Ahabo namai, nes
viena Ahabo dukterų buvo jo žmona,
darydamas, kas nedora VIEŠPATIES
akyse. 7 Tačiau VIEŠPATS Dovydo namų
sunaikinti nenorėjo dėl Sandoros, ku-
rią buvo padaręs su Dovydu, pažadė-
damas jam ir jo palikuonims *duoti
amžiną žiburį.
8 Jam valdant, *Edomas sukilo prieš
Judo valdžią ir pasiskyrė savo karalių.
9 Tada Jehoramas perėjo sieną drauge
su savo pareigūnais ir visais kovos ve-
žimais. Jis atsikėlė naktį ir puolė edo-
mitus, apsupusius jį ir kovos vežimų
vadus. 10 Edomas ir toliau kėlė maištą
prieš Judo valdžią iki pat šios dienos.
Tuo metu ir Libna sukilo prieš jo val-
džią, nes jis buvo palikęs VIEŠPATĮ, savo
protėvių Dievą.
11 Be to, jis statė aukštumų alkus
Judo kalnuose, vedė Jeruzalės gyven-
tojus į stabų garbinimą ir suvedžiojo
Judą. 12 Jam atėjo laiškas iš pranašo Eli-
jo su žinia: „Taip kalbėjo VIEŠPATS, tavo
tėvo Dovydo Dievas: 'Kadangi nėjai
savo tėvo Juozapato pėdomis ar Judo
karaliaus Asos pėdomis, 13 bet ėjai Izra-
elio karalių keliu, vesdamas Judą ir Je-
ruzalės gyventojus į stabų garbinimą,
kaip Ahabo namai vedė Izraelį į stabų
garbinimą, ir net nužudei iš savo tėvo
namų savo brolius, kurie buvo geresni
už tave, 14 štai VIEŠPATS ištiks skaudžia
rykšte tavo tautą, vaikus, dukteris ir
visas valdas. 15 O tu kentėsi sunkią vi-
durių ligą, kol diena po dienos nuo li-
gos išeis tavo viduriai'".
16 VIEŠPATS sukurstė filistinų neapy-
kantą ir arabus, kušų kaimynus, prieš
Jehoramą. 17 Jie surengė žygį prieš Judą,
įsiveržė ir pagrobė visą nuosavybę,
rastą karaliaus rūmuose, kartu su jo
vaikais ir žmonomis. Jam buvo palik-
tas tik vienas sūnus – Jehoahazas, pats
jauniausias.
18 Po to VIEŠPATS ištiko jį nepagydo-
ma vidurių liga. 19 Per laiką, baigiantis
dvejiems metams, nuo ligos išėjo jo
viduriai, ir jis numirė baisiai kentėda-
mas. Jo tauta nesukrovė jo garbei lau-
žo, kaip buvo dariusi jo protėviams.
20 Jis buvo trisdešimt dvejų metų, kai
tapo karaliumi. Jeruzalėje karaliavo aš-
tuonerius metus. Jis iškeliavo niekam
nesigailint ir buvo palaidotas Dovydo
mieste, bet ne karalių kapuose.

Ahazijas – Judo karalius

22 Vietoj jo Jeruzalės gyventojai
išsirinko karaliumi jauniausią
jo sūnų Ahaziją, nes visi vyresni sūnūs
buvo išžudyti kariaunos, kuri buvo įsi-
veržusi į stovyklą drauge su arabais.
Taip nutiko, kad Jehoramo sūnus Aha-
zijas tapo Judo karaliumi. 2 Ahazijas
buvo *dvidešimt dvejų* metų, kai pra-
dėjo karaliauti, ir Jeruzalėje karaliavo
vienerius metus. Jo motina buvo Om-
rio dukraitė, vardu Atalija. 3 Ir jis ėjo
Ahabo namų keliu, nes jo motina pa-
tardavo jam nedorai elgtis. 4 Jis darė,
kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip
Ahabo namai buvo darę, nes po tėvo
mirties jo pražūčiai jie tapo jo patarė-
jais.
5 Be to, sekdamas jų patarimu, jis
palydėjo Izraelio karalių Ahabo sūnų
Jehoramą į mūšį prieš Aramo karalių

21,7 *1 Kar 11,36*

21,8 *Pr 27,40*

22,2 *2 Kar 8,26*

22,2 Mazoretiniame tekste – „keturiasdešimt dvejų"; kai kuriuose Septuagintos rakraščiuose – „dvidešimt dvejų".

Hazaelį prie Ramot Gileado. Ten Je-
horamas buvo aramėjų sužeistas. [6]Jis
sugrįžo į Jezreelį gydytis žaizdų, gau-
tų kovoje su Aramo karaliumi Ramoje.
Judo karaliaus Jehoramo sūnus Ahazi-
jas nuvyko į Jezreelį aplankyti sergan-
čio Ahabo sūnaus Jehoramo.
[7]Bet buvo Dievo skirta, kad Ahazi-
jo pražūtis ateitų jam atvykus Jehora-
mo aplankyti. Ten būnant, jis išėjo su
Jehoramu pasitikti Nimšio sūnaus Je-
huvo, kurį VIEŠPATS buvo patepęs su-
naikinti Ahabo namus. [8]Vykdydamas
teismą Ahabo namams, Jehuvas neti-
kėtai susidūrė su Judo pareigūnais bei
Ahazijo brolių sūnumis, tarnaujan-
čiais Ahazijui, ir nužudė juos. [9]Tada
jis pasiuntė ieškoti ir paties Ahazijo.
Samarijoje pasislėpęs rastas Ahazijas
buvo atvestas pas Jehuvą ir nužudy-
tas. Jis buvo palaidotas, nes buvo sa-
koma: „Jis vaikaitis Juozapato, ieško-
jusio VIEŠPATIES visa širdimi“. Ahazijo
namuose nebeliko nė vieno pajėgaus
valdyti karalystę.

Atalija užgrobia sostą

[10]Ahazijo motina Atalija, sužinojusi,
kad jos sūnus mirė, nedelsdama ėmė
naikinti visą karališką Judo namų šei-
mą. [11]Bet karaliaus duktė Jehošabata,
vogčiomis paėmusi Ahazijo sūnų Je-
hoašą iš būrio karaliaus vaikų, kai jie
buvo žudomi, paslėpė kartu su aukle
viename miegamajame. Taip Jehošaba-
ta, karaliaus Jehoramo duktė ir kunigo
Jehojados žmona – ji buvo Ahazijo se-
suo, – laikė jį paslėptą nuo Atalijos, ir
jis nebuvo nužudytas. [12]Šešerius me-
tus jis išbuvo pas juos, paslėptas Dievo
Namuose, o Atalija valdė kraštą.

Jehoašas – Judo karalius

23 Septintaisiais metais Jehojada
ryžosi veikti ir sudarė sando-
rą su šimtininkais: Jerohamo sūnumi
Azariju, Johanano sūnumi Izmaeliu,
Jobedo sūnumi Azariju, Adajo sūnu-
mi Maasėju ir Zichrio sūnumi Eliša-
fatu. [2]Jie perėjo visą Judą, telkdami
levitus iš visų Judo miestų ir Izraelio
kilčių galvas. Suėjus jiems į Jeruzalę,
[3]visa bendrija sudarė sandorą su ka-
raliumi Dievo Namuose. Jehojada tarė
jiems: „Štai karaliaus sūnus! Jis turi
būti karaliumi, *kaip VIEŠPATS pažadė-
jo Dovydo sūnums. [4]Štai ką jūs turite
daryti. Trečdalis jūsų, kunigai ir levi-
tai, tą šabą pradėsiantys tarnybą, bus
vartininkais, [5]kitas trečdalis saugos
karaliaus rūmus, dar vienas trečdalis
stovės prie Pamato vartų, o visi žmo-
nės bus VIEŠPATIES Namų kiemuose.
[6]Neleiskite niekam eiti į VIEŠPATIES
Namus, išskyrus kunigus ir tarnyboje
esančius levitus. Jie gali įeiti, nes yra
pašventinti, bet visi kiti žmonės turi
laikytis VIEŠPATIES nurodymų. [7]Levitai
turi apstoti iš visų pusių karalių, kiek-
vienas su ginklu rankoje; kas tik ban-
dytų eiti į Namus, turi būti užmuštas.
Lydėkite karalių, kad ir kur jis eitų“.
[8]Levitai ir visas Judas padarė visa,
kaip kunigas Jehojada buvo įsakęs.
Kiekvienas atvedė savo vyrus, turin-
čius tą šabą pradėti tarnybą su tais, ku-
rie turėjo tą šabą užbaigti tarnybą, nes
kunigas Jehojada neatleido tarnybos
padalų. [9]Kunigas Jehojada išdalijo šim-
tininkams Dievo Namuose laikomas
karaliaus Dovydo ietis, skydus ir prie-
dangos skydus. [10]O visus vyrus išdėstė
saugoti karalių, kiekvieną su parengtu
ginklu rankoje, nuo Namų pietinio pa-
kraščio iki šiaurinio, aplink aukurą ir
Namus. [11]Tada buvo atvestas karaliaus
sūnus, uždėtas jam vainikas ir paduo-
ti valdžios ženklai. Jis buvo paskelbtas
karaliumi. Jehojada ir jo sūnūs, patepę
jį, sušuko: „Tegyvuoja karalius!“
[12]Išgirdusi žmonių ir palydos sar-
gybinių ūžesį ir sveikinimo šūksmus
karaliui, Atalija atėjo pas žmones į
VIEŠPATIES Namus. [13]Apsižvalgė ir

23,3 2 Sam 7,12

mato, karalius stovi prie savo stulpo
įėjime, vadai ir trimitininkai šalia ka-
raliaus, visi šalies žmonės džiūgauda-
mi pučia trimitus, ir giesmininkai su
savo muzikos instrumentais užveda
giesmes. Atalija persiplėšė drabužius
ir šaukė: „Išdavystė! Išdavystė!“ 14 Tada
kunigas Jehojada pašaukė šimtininkus,
vadovavusius kareiviams, tardamas
jiems: „Išveskite ją pro gretas! Jeigu kas
bandytų ją sekti, težūva nuo kalavijo!“
Mat kunigas buvo pasakęs: „Ji neturi
būti nubausta mirtimi Viešpaties Na-
muose“. 15 Tad jie padarė taką, ir ji, pri-
ėjusi karaliaus rūmų įėjimą pro Arklių
vartus, buvo nužudyta.
16 Tada Jehojada sudarė sandorą
tarp savęs ir žmonių bei karaliaus, pa-
sišvęsdami būti Viešpaties tauta. 17 Po
to visi žmonės, nuėję į Baalo šventyk-
lą, nugriovė ją, sudaužė aukurus bei
atvaizdus ir užmušė priešais auku-
rus Baalo kunigą Mataną. 18 Jehojada
Viešpaties Namais rūpintis pavedė
levitams kunigams, kuriuos Dovydas
buvo paskirstęs rūpintis Viešpaties
Namais ir atnašauti deginamąsias au-
kas Viešpačiui su džiūgavimu ir gies-
mėmis, kaip įsakyta Mozės Įstatyme ir
pagal Dovydo nurodymus. 19 Jis pasta-
tė vartininkus prie Viešpaties Namų
vartų, kad nė vienas, tapęs bet kokiu
būdu nešvarus, neįeitų. 20 Paėmęs šim-
tininkus, kilmingus vyrus, tautos val-
dytojus ir šalies žmones, jis palydėjo
karalių iš Viešpaties Namų į karaliaus
rūmus pro Aukštutinius vartus. Jie pa-
sodino karalių į valdovo sostą. 21 Visi
šalies žmonės džiūgavo, ir mieste buvo
ramu, nors Atalija ir buvo nužudyta
kalaviju.

24 Jehoašas buvo septynerių
metų, kai tapo karaliumi.
Jeruzalėje jis karaliavo keturiasdešimt
metų. Jo motina buvo vardu Cibija iš
Beer Šebos. 2 Jehoašas darė, kas dora
Viešpaties akyse per visas kunigo Je-
hojados dienas. 3 Jehojada apvesdino jį
su dviem žmonomis, ir jam gimė sūnų
ir dukterų.
4 Praėjus šiek tiek laiko, Jehoašui atė-
jo į širdį pataisyti Viešpaties Namus.
5 Sukvietęs kunigus ir levitus, tarė
jiems: „Eikite į Judo miestus ir kasmet
visame Izraelyje darykite rinkliavą
savo Dievo Namams atnaujinti. Tai tu-
rite daryti skubiai!“ Bet levitai to dary-
ti nesiskubino. 6 Tad karalius pasišau-
kė vadą Jehojadą ir tarė jam: *„Kodėl
nereikalavai, kad levitai parneštų iš
Judo ir Jeruzalės Mozės, Viešpaties tar-
no, Izraelio bendrijai uždėtą Sandoros
Palapinės mokestį?“ 7 Mat tos nedorõs
moters Atalijos vaikai buvo apleidę
Viešpaties Namus ir net atidavę visus
Viešpaties Namams pašvęstus daiktus
Baalams.
8 Karalius įsakė, kad būtų padaryta
dėžė ir pastatyta lauke prie Viešpaties
Namų vartų. 9 Judui ir Jeruzalei buvo
paskelbta atnešti Viešpačiui mokestį,
kurį Dievo tarnas Mozė buvo Izraeliui
uždėjęs dykumoje. 10 Visi pareigūnai ir
visi žmonės mielai nešė ir metė į dėžę,
kol ją pripildydavo. 11 Kai tik levitai nu-
nešdavo dėžę pas karaliaus pareigūnus
ir pamatydavo, kad joje daug pinigų,
ateidavo karaliaus raštininkas bei vy-
riausiojo kunigo atstovas ir ištuštinę
dėžę sugrąžindavo į vietą. Taip buvo
daroma diena po dienos, ir surinkta
daug pinigų. 12 Karalius ir Jehojada pa-
duodavo pinigus tiems, kurie prižiū-
rėjo darbus, susijusius su Viešpaties
Namais, o jie samdė mūrininkus bei
dailides Viešpaties Namams atnau-
jinti ir geležies bei vario meistrus
Viešpaties Namams taisyti. 13 Darbi-
ninkai uoliai triūsė, atnaujinimo dar-
bai jų rankose sparčiai ėjo į priekį.
Dievo Namai buvo atstatyti į pirmykš-
tį būvį ir pataisyti. 14 Baigę jie sugrą-
žino likusius pinigus karaliui ir Jeho-
jadai. Jie buvo paversti reikmenimis

24,6 *Iš 30,11-16*

VIEŠPATIES Namams: tarnybos ir de-
ginamųjų aukų reikmenimis, sam-
čiais ir aukso bei sidabro indais. De-
ginamosios aũkos buvo atnašaujamos
VIEŠPATIES Namuose nuolat per visą
Jehojados gyvenimą. 15 Jehojada mirė,
sulaukęs žilos senatvės. Jis mirė, būda-
mas šimto trisdešimt metų. 16 Jis buvo
palaidotas Dovydo mieste tarp karalių,
nes buvo padaręs daug gera Izraelyje ir
Dievui, ir jo Namams.

17 Jehojadai mirus, Judo didžiūnai
atėjo pas karalių, žemai lenkdamiesi,
ir karalius jų klaũsė. 18 VIEŠPATIES, jų
protėvių Dievo, Namai buvo apleisti.
Buvo tarnaujama šventiesiems stul-
pams ir stabams. Dėl šios kaltės Judą ir
Jeruzalę ištiko [Dievo] pyktis. 19 Bet Jis
siuntė tarp jų pranašus parvesti juos
pas VIEŠPATĮ. Šie įspėdavo juos, bet jie
nenorėjo klausyti.

20 *Dievo Dvasia užvaldė kunigo
Jehojados sūnų Zachariją. Jis palypė-
jo į pakylą virš žmonių ir tarė jiems:
„Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kodėl jūs savo
pražūčiai nusižengiate VIEŠPATIES įsa-
kymams? Kadangi palikote VIEŠPATĮ,
jis irgi paliko jus!'“ 21 Bet prieš jį buvo
surengtas sąmokslas, ir karaliaus įsa-
kymu jis buvo užmuštas akmenimis
VIEŠPATIES Namų kieme. 22 Karalius Je-
hoašas neprisiminė ištikimybės, kurią
jam buvo parodęs Zacharijo tėvas Je-
hojada, bet nužudė jo sūnų. Mirdamas
Zacharijas tarė: „Temato tai VIEŠPATS ir
teatlygina!“

23 Baigiantis metams, Aramo kariuo-
menė surengė prieš jį žygį. Atžygiavę į
Judą ir Jeruzalę, jie sunaikino visus
žmonių didžiūnus, o visą paimtą gro-
bį pasiuntė Damasko karaliui. 24 Nors
Aramo kariuomenė buvo atėjusi su ne-
daugeliu vyrų, VIEŠPATS atidavė jiems
į rankas didžiulę kariuomenę, nes jie
buvo palikę VIEŠPATĮ, savo protėvių
Dievą. Taip jie surengė Jehoašui teismą.

25 Kai aramėjai nuo jo atsitraukė,
palikę sunkiai sužeistą, jo dvariškiai
surengė sąmokslą ir keršydami už ku-
nigo Jehojados sūnaus kraują nužudė
jį lovoje. Taip jis mirė. Jie palaidojo jį
Dovydo mieste, bet karalių kapuose
nelaidojo. 26 Štai vyrai, kurie suren-
gė prieš jį sąmokslą: Šimato Amoni-
to sūnus Zabadas ir Šimrito Moabito
sūnus Jehozabadas. 27 Apie jo sūnus,
apie daugelį pranašavimų jam ir Dievo
Namų atstatymą aprašyta Karalių kny-
gos aiškinime. Vietoj Jehoašo karaliu-
mi tapo jo sūnus Amacijas.

Amacijas – Judo karalius

25 Amacijas buvo dvidešimt pen-
kerių metų, kai tapo karaliumi,
ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devy-
nerius metus. Jo motina buvo vardu
Jehoadana iš Jeruzalės. 2 Jis darė, kas
dora VIEŠPATIES akyse, bet ne visa šir-
dimi. 3 Vos įtvirtinęs savo karališką val-
džią, jis nubaudė mirtimi dvariškius,
nužudžiusius jo tėvą karalių. 4 Bet jų
vaikų mirtimi nebaudė, nes elgėsi pa-
gal tai, kas parašyta Įstatyme, Mozės
knygoje, kaip VIEŠPATS įsakė: *„Tėvai
nebus baudžiami mirtimi už vaikus,
nei vaikai bus baudžiami mirtimi už
tėvus, bet kiekvienas bus baudžiamas
mirtimi už savo paties nuodėmę“.

5 Sutelkęs Judą, Amacijas paskirstė
visus Judo ir Benjamino vyrus pagal kil-
tis tūkstantininkams ir šimtininkams.
Suskaičiavęs visus nuo dvidešimt metų
ir vyresnius, jis rado, kad jų buvo trys
šimtai tūkstančių rinktinių vyrų, tinka-
mų karinei tarnybai, pajėgių valdyti ietį
ir skydą. 6 Be to, jis pasamdė iš Izraelio
šimtą tūkstančių narsių karių už šimtą
sidabro talentų. 7 Bet pas jį atėjęs Die-
vo vyras tarė: „Karaliau, neleisk Izrae-
lio kariuomenei žygiuoti su tavimi, nes
VIEŠPATS nėra su Izraeliu – su tais visais
Efraimo žmonėmis. 8 Verčiau žygiuok

24,20-21 *Mt 23,35; Lk 11,51*

25,4 *Įst 24,16*

vienas ir susidorok! Būk ryžtingas ko-
voje, antraip Dievas paguldys tave prie-
šo akivaizdoje, nes Dievas turi galybę
padėti ar paguldyti". 9 O Amacijas tarė
Dievo vyrui: „Bet ką daryti su tuo šim-
tu talentų, kuriuos esu davęs Izraelio
kariuomenei?" Dievo žmogus atsakė:
„VIEŠPATS turi iš ko tau kur kas daugiau
duoti". 10 Tuomet Amacijas atleido ka-
reivius, atėjusius pas jį iš Efraimo, įsa-
kydamas eiti namo. Bet jie buvo už tai
labai supykę ant Judo ir namo sugrįžo
įniršio apimti.

11 Amacijas susikaupė drąsiam žy-
giui ir vedinas savo kariuomene nu-
žygiavo į Druskos slėnį. Jis nukovė
dešimt tūkstančių Seyro vyrų. 12 Judo
vyrai kitą dešimt tūkstančių paėmė į
nelaisvę gyvų ir užvedę juos ant Selos
viršūnės nustūmė žemyn. Jie visi su-
knežo. 13 Tuo tarpu samdytieji karei-
viai, kuriuos Amacijas buvo išsiuntęs
atgal ir neleidęs jiems eiti su juo į mūšį,
užpuolė Judo miestus nuo Samarijos
iki Bet Horono, nužudė tris tūkstan-
čius gyventojų ir paėmė daug grobio.

14 Grįždamas po pergalės prieš edo-
mitus, Amacijas parsigabeno Seyro
žmonių dievų ir pasistatęs juos kaip
savo dievus garbino, atnašaudamas
aukas. 15 Užsidegęs pykčiu ant Amaci-
jo, VIEŠPATS nusiuntė pas jį pranašą ir
tarė jam: „Kodėl garbini tautos dievus,
negalėjusius išgelbėti savo tautos iš
tavo rankos?" 16 Tačiau pranašui dar te-
bekalbant, karalius tarė jam: „Argi mes
paskyrėme tave karaliaus patarėju?
Liaukis! Kam gi turėtumei būti užmuš-
tas?" Tad pranašas liovėsi, bet pratarė:
„Aš žinau, kad VIEŠPATS apsisprendė
tave sunaikinti, nes tu taip elgiesi ir ne-
kreipi dėmesio į mano patarimą".

17 Pasitaręs Judo karalius Amacijas
pasiuntė Izraelio karaliui Jehuvo sū-
naus Jehoahazo sūnui Jehoašui tokį
žodį: „Eikš, susitikime akis į akį!" 18 Iz-
raelio karalius Jehoašas atsakė Judo
karaliui Amacijui tokiu žodžiu: „Liba-
no usnis pasiuntė žodį Libano kedrui,
tardama: 'Duok savo dukterį mano sū-
nui žmona'. Bet Libano laukinis žvėris,
eidamas pro šalį, sutrypė tą usnį. 19 Tu
sakai: 'Žiūrėk, nugalėjau Edomą', – ir
tavo širdis nori daugiau garbės. Sėdėk
namie! Kam gi turėtumei ieškoti nelai-
mės, kad pats žūtum ir Judą su savimi
nutemptum?"

20 Amacijas nenorėjo klausyti. Tai
buvo iš Dievo, idant atiduotų juos už
tai, kad jie garbino Edomo dievus.
21 Tad Izraelio karalius Jehoašas atžy-
giavo. Jis ir Judo karalius Amacijas su-
sitiko vienas su kitu mūšyje prie Bet
Šemešo Judo karalystėje. 22 Judas buvo
nugalėtas Izraelio. Visi išbėgiojo į savo
namus. 23 Izraelio karalius Jehoašas
paėmė Judo karalių, Ahazijo sūnaus
Jehoašo sūnų Amaciją, į nelaisvę prie
Bet Šemešo. Nugabenęs į Jeruzalę, jis
pralaužė Jeruzalės sienoje keturių šim-
tų uolekčių spragą nuo Efraimo vartų
iki Kampo vartų. 24 Tada su visu auksu
ir sidabru bei visais reikmenimis, ras-
tais Dievo Namuose, su Obed Edomu
ir karaliaus rūmų iždu bei įkaitais jis
sugrįžo į Samariją.

25 Judo karalius Jehoašo sūnus Ama-
cijas gyveno penkiolika metų po Izrae-
lio karaliaus Jehoahazo sūnaus Jehoa-
šo mirties. 26 O kiti Amacijo darbai,
nuo pirmo iki paskutinio, argi nėra ap-
rašyti Judo ir Izraelio Karalių knygoje?
27 Nuo to laiko, kai Amacijas pasitraukė
nuo VIEŠPATIES, buvo surengtas prieš jį
sąmokslas Jeruzalėje. Užtat jis pabėgo
į Lachišą. Bet buvo pasiųsti vyrai jo vy-
tis, ir jie ten nužudė jį. 28 Pargabentas
ant arklių jis buvo palaidotas su savo
protėviais Judo mieste.

Uzijas – Judo karalius

26 Tada visi Judo žmonės paėmė
Uziją*, kuris buvo tik šešiolik-
metis, ir paskelbė jį karaliumi, jo tėvo

26,1 Kitas Azarijos vardas. Žr. 2 Kar 14,21.

Amacijo įpėdiniu. [2] Jis atstatė Elatą ir sugrąžino Judui po to, kai karalius Amacijas užmigo su savo protėviais. [3] Uzijas buvo šešiolikmetis, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt dvejus metus. Jo motina buvo vardu Jecholija iš Jeruzalės. [4] Jis darė, kas dora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Amacijas. [5] Jis buvo pasišventęs ieškoti Dievo, kol buvo gyvas Zacharijas, mokęs jį bijoti Dievo. Kol jis ieškojo VIEŠPATIES, Dievas jam teikė sėkmę.

[6] Išėjęs į karo žygį su filistinais, jis išgriovė Gato sienas, Jabnės sienas bei Ašdodo sienas ir statė miestus Ašdodo ir Filistijos srityje. [7] Dievas padėjo jam prieš filistinus, prieš arabus, gyvenančius Gūr Baale, ir prieš meunus. [8] Amonitai mokėjo jam duoklę, ir jo garsas pasiekė net Egipto sienas, nes jis darėsi vis galingesnis ir galingesnis. [9] Be to, Uzijas pastatė Jeruzalėje bokštus prie Kampo vartų, prie Slėnio vartų bei prie Kertės ir juos įtvirtino. [10] Jis statė bokštus tyruose ir iškasė daug vandens talpyklų, nes turėjo daug galvijų. Jis turėjo artojų ir Šefeloje, ir lygumoje, vynuogių augintojų ir kalnuose, ir derlinguose laukuose, nes mylėjo žemę.

[11] Uzijas turėjo ir gerai parengtą kariuomenę, padalytą pagal pašauktųjų prie ginklo skaičių į būrius, mokomus raštininko Jejelio ir apskaitininko Maasėjo, vadovaujamų Hananijo, vieno iš karaliaus didžiūnų. [12] Kilčių galvų galiūnų iš viso buvo du tūkstančiai šeši šimtai. [13] O jų žinioje buvo trijų šimtų septynių tūkstančių penkių šimtų kariškai parengtų vyrų kariuomenė, galinga jėga padėti karaliui kovoti su priešais. [14] Uzijas aprūpino juos, visą kariuomenę, skydais, ietimis, šalmais, šarvais, lankais ir svaidyklėmis. [15] Jeruzalėje ant gynybos bokštų ir mūrų sienos kampų jis pastatė išradingai sumanytų įtaisų strėlėms ir dideliems akmenims svaidyti. Taigi jo garsas sklido toli ir plačiai, nes tapti galingam jam buvo nuostabiai pagelbėta.

[16] Kai tapo galingas, jo širdis pasidarė tokia išdidi, kad nuvedė jį į pragaištį. Jis nusižengė VIEŠPAČIUI, savo Dievui, įeidamas į VIEŠPATIES Namus atnašauti smilkalų ant smilkalų aukuro. [17] Bet kunigas Azarijas, lydimas aštuoniasdešimt drąsių VIEŠPATIES kunigų, įėjo paskui jį [18] ir pasipriešino karaliui Uzijui, sakydami: *„Uzijau, tau nėra leista atnašauti smilkalų VIEŠPAČIUI, bet tik Aarono palikuonims kunigams, kurie pašventinti atnašauti smilkalus. Išeik iš Šventyklos, nes esi nusižengęs. Tau garbės iš VIEŠPATIES Dievo tai neatneš". [19] Uziją, laikantį rankoje smilkytuvą ir pasiruošusį atnašauti smilkalus, apėmė įtūžis. Jam širstant ant kunigų, VIEŠPATIES Namuose šalia smilkalų aukuro kunigų akivaizdoje jo kaktos odą išbėrė raupsai. [20] Vyriausiasis kunigas Azarijas ir kiti kunigai, atsisukę į jį, pamatė, kad jo kakta raupsuota. Tad skubiai jį iš ten išvedė. Ir jis pats skubinosi išeiti, nes VIEŠPATS jį ištiko liga. [21] Karalius Uzijas liko raupsuotas iki pat mirties. Todėl jis gyveno atskirame name kaip raupsuotasis ir buvo atskirtas nuo VIEŠPATIES Namų. Tad jo sūnus Jotamas rūpinosi karaliaus rūmais ir valdė šalies žmones.

[22] Kitus Uzijo darbus, nuo pirmo iki paskutinio, aprašė Amoco sūnus pranašas Izaijas. [23] *Uzijas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su jais lauke šalia karalių kapų, nes buvo sakoma: „Jis raupsuotas". Vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus Jotamas.

Jotamas – Judo karalius

27 Jotamas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jo motina buvo Cadoko duktė, vardu

26,18 *Iš 30,7-8; Sk 3,10*
26,23 *Iz 6,1*

Jeruša. 2 Jis darė, kas dora VIEŠPATIES
akyse, kaip jo tėvas buvo daręs, tik į
VIEŠPATIES Šventyklą nėjo. Bet žmonės
elgėsi vis dar nedorai.
3 Jis pastatė VIEŠPATIES Namų Aukš-
tutinius vartus ir daug statė ant Ofe-
lio sienos. 4 Be to, statė miestus Judo
aukštumose, tvirtoves ir gynybos
bokštus ant miškingų kalvų. 5 Jis ko-
vojo su Amono karaliumi ir nugalėjo.
Amonas tais metais davė jam šimtą si-
dabro talentų, dešimt tūkstančių korų
kviečių ir dešimt tūkstančių korų mie-
žių. Amonas mokėjo jam tą pačią sumą
antrais ir trečiais metais. 6 Taigi Jota-
mas tapo galingas, nes ryžtingai tvar-
kė savo kelius VIEŠPATIES, savo Dievo,
akivaizdoje.
7 O kiti Jotamo darbai, visi jo karai
ir jo elgesys, aprašyti Izraelio ir Judo
Karalių knygoje. 8 Jis buvo dvidešimt
penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir
karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų.
9 Jotamas užmigo su savo protėviais ir
buvo palaidotas Dovydo mieste. Vietoj
jo karaliumi tapo jo sūnus Ahazas.

Ahazas – Judo karalius

28 Ahazas buvo dvidešimtmetis,
kai tapo karaliumi, ir karaliavo
Jeruzalėje šešiolika metų. Jis nedarė,
kas dora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo
daręs jo protėvis Dovydas, 2 bet ėjo Iz-
raelio karalių pėdomis. Jis padarė net
nuliedintų atvaizdų Baalams, 3 degino
smilkalus Ben Hinomo slėnyje ir atida-
vė ugniai savo sūnus bjauriu papročiu
tautų, kurias VIEŠPATS buvo išvaręs, at-
einant izraelitams. 4 Jis atnašavo aukas
ir degino smilkalus aukštumų alkuose,
ant kalvų ir po kiekvienu lapuotu me-
džiu.
5 *Todėl VIEŠPATS, jo Dievas, atida-
vė jį Aramo karaliui į rankas. Aramėjai
nugalėjo jį ir paėmę į nelaisvę daugy-
bę jo žmonių nuvarė juos į Damaską.
Jis buvo atiduotas į rankas ir Izraelio
karaliui, ir šis nugalėjo jį, pralieda-
mas daug kraujo. 6 Remalijo sūnus Pe-
kachas per vieną dieną nukovė šimtą
dvidešimt tūkstančių karių – visi jie
buvo narsūs vyrai, – nes jie buvo pa-
likę VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą. 7 O
Efraimo galiūnas Zichris nukovė ka-
raliaus sūnų Maasėją, rūmų valdytoją
Azrikamą ir pirmąjį pagal valdžią po
karaliaus Elkaną.
8 Izraelitai paėmė į nelaisvę du šim-
tus tūkstančių savo giminaičių, įskai-
tant žmonas, sūnus ir dukteris. Jie
paėmė iš jų taip pat labai daug grobio
ir nugabeno jį į Samariją. 9 Ten buvo
VIEŠPATIES pranašas, vardu Odedas.
Išėjęs pasitikti į Samariją grįžtančios
kariuomenės, Odedas tarė jiems: „Ti-
kėkite manimi, kadangi VIEŠPATS, jūsų
protėvių Dievas, buvo supykęs ant
Judo, jis atidavė juos jums į rankas, bet
jūs skerdėte juos tokiu įtūžimu, kad jis
pasiekė dangų. 10 Dabar ketinate pa-
daryti Judo ir Jeruzalės žmones savo
vergais ir vergėmis! Bet, tiesą sakant,
argi patys nesate nusikaltę VIEŠPAČIUI,
savo Dievui? 11 Tad paklausykite ma-
nęs ir paleiskite belaisvius, paimtus
iš savo giminaičių, antraip jus ištiks
VIEŠPATIES pykčio liepsna". 12 Be to, ir
kai kurie Efraimo žmonių galvos – Jo-
hanano sūnus Azarijas, Mešilemoto
sūnus Berechijas, Šalumo sūnus Je-
hizkijas bei Hadlajo sūnus Amasa –
pakilo prieš grįžtančius iš žygio 13 ir
tarė jiems: „Belaisvių čia neveskite,
nes jūs ketinate užtraukti mums kaltę
prieš VIEŠPATĮ, pridėdami tai prie mūsų
nuodėmių ir kaltės. Juk mūsų kaltė jau
gana didelė, ir pykčio liepsna gresia Iz-
raeliui". 14 Tad kariai paliko belaisvius
ir grobį pareigūnams bei visai bendri-
jai. 15 Tuomet tie vyrai, paėmę belais-
vius, aprengė nuoguosius apdarais iš
grobio, apvilko drabužiais, apavė san-
dalais, davė jiems pavalgyti bei atsiger-
ti, patepė juos aliejumi ir užsodinę ant

28,5–6 *2 Kar 16,5; Iz 7,1.*

asilų silpnuosius, nuvedė visus pas jų
giminaičius į Jerichą, palmių miestą.
Tai padarę, jie sugrįžo į Samariją.
[16] Tuo pačiu metu karalius Ahazas
išsiuntė pasiuntinius į Asiriją, prašy-
damas pagalbos. [17] Mat ir edomitai vėl
buvo įsiveržę, sumušę Judą ir paėmę
belaisvių. [18] Ir filistinai užpuldinėjo
miestus Šefeloje bei Judo Negebe. Jie
buvo užėmę Bet Šemešą, Ajaloną, Ge-
derotus, Sochoją su jam pavaldžiomis
gyvenvietėmis, Timną su jai pavaldžio-
mis gyvenvietėmis bei Gimzoją su jam
pavaldžiomis gyvenvietėmis ir juose
apsigyvenę. [19] Taip Viešpats nužemi-
no Judą dėl Ahazo, Izraelio karaliaus,
nes Jude šis elgėsi nepadoriai ir buvo
neištikimas Viešpačiui. [20] Užtat Asiri-
jos karalius Tiglat Pileseras* atžygia-
vo prieš jį ir, užuot padėjęs, nuengė jį.
[21] Nors Ahazas ir apiplėšė Viešpaties
Namus, karaliaus rūmus bei pareigū-
nų namus, mokėdamas duoklę Asiri-
jos karaliui, tai nieko nepadėjo.
[22] Savo vargų metais karalius
Ahazas net dar labiau nusižengė
Viešpačiui, [23] atnašaudamas aukas
Damasko dievams, kurie buvo jį nuga-
lėję, nes manė: „Kadangi Aramo kara-
lių dievai jiems padėjo, aš atnašausiu
jiems aukas, kad ir man padėtų“. Bet
jie tapo pražūtimi jam ir visam Izra-
eliui. [24] Ahazas surinko Dievo Namų
reikmenis ir sukapojo. Jis uždarė Die-
vo Namų duris ir pastatė aukurų kiek-
viename Jeruzalės kampe. [25] Visuose
Judo miestuose jis įrengė aukštumų
alkus smilkalams atnašauti kitiems
dievams, vesdamas į pyktį Viešpatį,
savo protėvių Dievą.
[26] O kiti Ahazo darbai ir visi jo žy-
giai, nuo pirmo iki paskutinio, apra-
šyti Judo ir Izraelio Karalių knygoje.
[27] *Ahazas užmigo su savo protėviais
ir buvo palaidotas mieste – Jeruzalėje,
bet į Izraelio karalių kapus nebuvo nu-
neštas. Vietoj jo karaliumi tapo jo sū-
nus Ezekijas.

Ezekijas – Judo karalius

29 Ezekijas buvo dvidešimt pen-
kerių metų, kai tapo karaliumi,
ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt de-
vynerius metus. Jo motina buvo Abi-
ja, Zacharijo duktė. [2] Jis darė, kas dora
Viešpaties akyse, kaip buvo daręs pro-
tėvis Dovydas.
[3] Pirmų savo karaliavimo metų pir-
mą mėnesį jis atidarė Viešpaties Namų
duris ir pataisė juos. [4] Pasišaukęs kuni-
gus ir levitus, jis sutelkė juos rytinėje
aikštėje ir tarė: [5] „Levitai, klausykitės
manęs! Pašventinkite save, pašventin-
kite Viešpaties, savo Dievo, Namus ir
išneškite purvą iš Šventyklos. [6] Mūsų
protėviai buvo neištikimi ir darė, kas
nedora Viešpaties, mūsų Dievo, aky-
se. Paliko jį, nugręžė savo veidus nuo
šventosios Viešpaties buveinės ir at-
suko jai nugarą. [7] Jie ir Prieangio duris
uždarė, ir žibintus užgesino; jie atsi-
sakė atnašauti smilkalus ir deginamą-
sias aukas Šventykloje Izraelio Dievo
garbei. [8] Todėl Viešpaties pyktis ištiko
Judą ir Jeruzalę; jis padarė juos siaubo,
nustebimo ir pajuokos reginiu, kaip jūs
savo akimis matote. [9] Mūsų tėvai krito
nuo kalavijo, o mūsų sūnūs, dukterys
ir žmonos atsidūrė nelaisvėje. [10] Dabar
aš širdimi noriu sudaryti sandorą su
Viešpačiu, Izraelio Dievu, kad jo pyk-
čio liepsna būtų nuo mūsų nugręžta.
[11] Mano sūnūs, nebebūkite daugiau ap-
sileidę, nes jus Viešpats išsirinko būti
savo Artume, kad jam tarnautumė-
te kaip jo tarnai, aukodami atnašas“.
[12] Tada pakilo levitai: Amasajo sūnus
Mahatas ir Azarijo sūnus Joelis iš Ke-
hato palikuonių, iš Merario palikuo-
nių – Abdžio sūnus Kišas ir Jehalėle-
lio sūnus Azarijas, iš geršonų – Zimos
sūnus Joachas ir Joaho sūnus Edenas,
[13] iš Elicafano sūnų – Šimris ir Jejelis, iš

28,20 Žr. 1 Met 5,6.
28,27 Iz 14,28

Asafo sūnų – Zacharijas ir Matanijas;
[14] iš Hemano sūnų – Jehielis ir Šimėjas;
ir iš Jedutūno sūnų – Šemaja ir Uzielis.
[15] Surinkę savo brolius, jie save pašven-
tino ir nuėjo, kaip karalius buvo įsakęs,
valyti VIEŠPATIES Namų, laikydamiesi
VIEŠPATIES įstatų.

[16] Kunigai įėjo į VIEŠPATIES Namus
jų valyti. Jie išnešė visus nešvarius
daiktus, rastus VIEŠPATIES Namuose,
į VIEŠPATIES Namų kiemą, o levitai,
paėmę iš jų, nunešė į Kidrono slėnį.
[17] Pirmą mėnesio dieną jie pradėjo pa-
šventinimo darbus ir aštuntą mėnesio
dieną pasiekė VIEŠPATIES Prieangį. Jie
šventino VIEŠPATIES Namus aštuonias
dienas, ir pirmo mėnesio šešioliktą
dieną darbai buvo užbaigti. [18] Tada jie
atėjo pas karalių Ezekiją ir tarė: „Iš-
valėme visus VIEŠPATIES Namus, de-
ginamosios aukos aukurą bei visus jo
reikmenis ir stalą padėtinės duonos
eilėms bei visus jo reikmenis. [19] Visus
reikmenis, kuriuos karalius Ahazas
buvo subjaurojęs karaliaudamas, mes
atstatėme ir pašventinome. Štai jie su-
dėti priešais VIEŠPATIES aukurą".

[20] Tada karalius Ezekijas nedelsda-
mas sušaukė visus miesto didžiūnus
ir nuėjo į VIEŠPATIES Namus. [21] Buvo
atvesti septyni jaučiai, septyni avinai,
septyni avinėliai ir septyni ožiai aukai
už karalystės, Šventyklos ir Judo nuo-
dėmę. Jis įsakė kunigams, Aarono pali-
kuonims, atnašauti juos ant VIEŠPATIES
aukuro. [22] Jaučiai buvo papjauti. Paėmę
jų kraujo, kunigai pašlakstė juo aukurą.
Avinai buvo papjauti, ir jų kraujas iš-
šlakstytas ant aukuro. Ir avinėliai buvo
papjauti, ir jų kraujas iššlakstytas ant
aukuro. [23] Tada pas karalių ir bendriją
buvo atvesti ožiai aukai už nuodėmę.
Visi uždėjo ant jų rankas. [24] Papjovę
juos, kunigai atnašavo auką už nuodė-
mę jų krauju ant aukuro, kad atlygintų
už visą Izraelį, nes karalius buvo pasa-
kęs: „Deginamoji auka ir auka už nuo-
dėmę yra už visą Izraelį".

[25] Jis paskyrė levitams vietas
VIEŠPATIES Namuose su cimbolais, ar-
fomis ir lyromis, kaip Dovydas ir ka-
raliaus regėtojas Gadas bei pranašas
Natanas buvo nurodę, nes įsakas buvo
VIEŠPATIES perduotas per pranašus.
[26] Levitams atsistojus į vietas su Do-
vydo muzikos instrumentais ir kuni-
gams su trimitais, [27] Ezekijas įsakė at-
našauti deginamąją auką ant aukuro.
Pradėjus deginamąją auką, pasigirdo
ir VIEŠPATIES giesmė bei trimitai, lydi-
mi Izraelio karaliaus Dovydo muzikos
instrumentų. [28] Visa bendrija parpuolė
kniūbsčia, aidėjo giesmė ir gaudė tri-
mitai. Visa tai tęsėsi, kol nepasibaigė
deginamoji auka. [29] Pasibaigus degi-
namajai aukai, karalius ir visi su juo
buvę pagarbindami parpuolė kniūbs-
ti. [30] Karalius Ezekijas ir didžiūnai įsa-
kė levitams šlovinti VIEŠPATĮ Dovydo
žodžiais ir regėtojo Asafo giesmėmis.
Džiaugsmingai pašlovinę giesme, jie
žemai nusilenkė ir parpuolė kniūbsti.

[31] Tada Ezekijas tarė: „Dabar, kai
esate pašventinę save VIEŠPAČIUI, ei-
kite arčiau ir atnašaukite aukas ir ben-
dravimo atnašas VIEŠPATIES Namams".
Bendrija sunešė aukų ir bendravimo
atnašų; visi geros širdies žmonės at-
gabeno deginamųjų aukų. [32] Bendrijos
atgabentų deginamųjų aukų buvo sep-
tyniasdešimt jaučių, šimtas avinų ir du
šimtai ėriukų. Visi jie skirti deginamo-
sioms aukoms VIEŠPAČIUI. [33] Pašven-
tintų atnašų buvo šeši šimtai jaučių
ir trys šimtai avių. [34] Bet kunigų buvo
per mažai, ir jie negalėjo nulupti visų
deginamųjų aukų, todėl jų giminaičiai
levitai padėjo jiems atlikti tą darbą, kol
kiti kunigai save pašventino. Iš tikro
levitai uoliau save šventino negu kuni-
gai. [35] Prie daugybės deginamųjų aukų
buvo ir bendravimo aukų taukai bei
liejamosios atnašos deginamosioms
aukoms. Taip buvo atkurta VIEŠPATIES
Namų pamaldų tarnyba. [36] Ezekijas ir
visi žmonės džiaugėsi tuo, ką Dievas

buvo savo tautai padaręs, nes tai buvo
įvykę taip staiga.

30 Ezekijas išsiuntė žodį visam
Izraeliui bei Judui, parašė
laiškus ir Efraimui bei Manasui, kad
sueitų į VIEŠPATIES Namus Jeruzalėje
švęsti Paschą VIEŠPATIES, Izraelio Die-
vo, garbei. 2 *Mat karalius, didžiūnai
ir visa bendrija Jeruzalėje buvo nuta-
rę švęsti Paschą antrą mėnesį, 3 nes
švęsti laiku negalėjo dėl to, kad nebu-
vo nei pakankamai save pašventinu-
sių kunigų, nei žmonės nebuvo suėję
į Jeruzalę. 4 Kadangi toks nutarimas
atrodė tinkamas karaliui ir visai ben-
drijai, 5 jie ir išleido įsaką paskelbti per
visą Izraelį, nuo Beer Šebos iki Dano,
kad visi žmonės sueitų ir švęstų Pas-
chą VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, garbei
Jeruzalėje. Mat nedaugelis ją švęsdavo,
kaip buvo įsakyta. 6 Todėl pasiuntiniai,
nešini karaliaus ir didžiūnų parašytais
laiškais, perėjo visą Izraelį ir Judą, kaip
karalius buvo įsakęs, skelbdami: „Izra-
elitai! Grįžkite pas VIEŠPATĮ, Abraomo,
Izaoko ir Izraelio Dievą, kad ir jis su-
grįžtų pas likutį – pas jus, išsigelbėju-
sius iš Asirijos karalių rankos. 7 Nebū-
kite kaip jūsų protėviai ir jūsų broliai,
kurie buvo tokie neištikimi VIEŠPAČIUI,
savo protėvių Dievui, kad jis atidavė
juos, kaip matote, prapulčiai. 8 Nebūki-
te kietasprandžiai, kaip jūsų protėviai,
bet atsiduokite VIEŠPAČIUI ir ateikite į
jo Šventyklą, kurią jis amžinai pašven-
tino, ir tarnaukite VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, kad būtų nugręžtà nuo jūsų
jo pykčio liepsna. 9 Jeigu jūs sugrįšite
pas VIEŠPATĮ, jūsų gi minės ir vaikai su-
lauks pasigailėjimo iš tų, kurie paėmė
juos į nelaisvę, ir jie sugrįš į šį kraštą,
nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra malonus
ir gailestingas. Jis nenugręš nuo jūsų
savo veido, jeigu pas jį sugrįšite".
10 Taigi pasiuntiniai ėjo iš miesto į
miestą Efraimo ir Manaso krašte, kol
pasiekė Zabuloną, bet žmonės, pa-
juokdami juos, tyčiojosi iš jų. 11 Nepai-
sant to, kai kurie iš Ašero, Manaso ir
Zabulono nusižemino ir atėjo į Jeru-
zalę. 12 O Dievo ranka palietė Judą, leis-
dama jiems vieningai įvykdyti tai, ką
karalius ir didžiūnai įsakė pagal Dievo
žodį.
13 Į Jeruzalę suėjo minia žmonių
švęsti Neraugintosios duonos šventės
antrą mėnesį. Tai buvo milžiniška su-
eiga. 14 Jie ėmėsi darbo – pašalinti Jeru-
zalėje esančius aukurus. Paėmę juos ir
visus smilkalams deginti stovus, išme-
tė juos į Kidrono slėnį. 15 Paschos avi-
nėlis buvo papjautas antro mėnesio
keturioliktą dieną. Tuo tarpu kunigai
ir levitai susigėdę pasišventino ir at-
nešė deginamąsias aukas į VIEŠPATIES
Namus. 16 Užėmę savo tarnybos vie-
tas pagal Dievo vyro Mozės Įstatymą,
kunigai šlakstė jiems levitų rankomis
paduotą kraują. 17 Kadangi bendrijo-
je buvo daug tokių, kurie nebuvo pa-
sišventinę, levitai turėjo papjauti Pas-
chos avinėlį kiekvienam, kuris nebuvo
švarus, kad pašventintų jį VIEŠPAČIUI.
18 Mat buvo daugybė žmonių, ypač
daug iš Efraimo, Manaso, Isacharo ir
Zabulono, kurie nebuvo apsivalę. Ne-
paisant to, jie valgė Paschos avinėlį,
nesilaikydami, kas parašyta. Bet Eze-
kijas meldėsi už juos, tardamas: „Te-
atleidžia gerasis VIEŠPATS 19 visiems,
kurie širdimi nori ieškoti Dievo, savo
protėvių VIEŠPATIES Dievo, nors jie ir
nėra švarūs pagal Šventyklos įsakus".
20 VIEŠPATS išklausė Ezekiją ir nenu-
baudė tautos.
21 Izraelitai Jeruzalėje septynias
dienas džiūgaudami šventė Nerau-
gintosios duonos šventę. Levitai ir
kunigai kasdien šlovino VIEŠPATĮ, ly-
dimi galingų VIEŠPATIES muzikos ins-
trumentų. 22 Ezekijas žodžiu drąsino
visus levitus, įgudusiai atliekančius
VIEŠPATIES tarnybą. Taip žmonės val-
gė septynias dienas iškilmių maistą,

30;2-3 *Sk* 9,9-11

aukodami bendravimo aukas ir dėko-
dami VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui.
23 Tada visa bendrija nutarė švęs-
ti dar septynias dienas. Taigi jie džiū-
gaudami šventė dar septynias dienas,
24 nes Judo karalius Ezekijas davė su-
eigai tūkstantį jaučių ir septynis tūks-
tančius avių atnašoms, o didžiūnai
davė sueigai tūkstantį jaučių ir dešimt
tūkstančių avių. Pasišventino daug
kunigų. 25 Džiūgavo visa Judo bendrija,
kunigai ir levitai, visa iš Izraelio atėjusi
bendrija, visi svetimtaučiai, atėję iš Iz-
raelio krašto, ir svetimtaučiai, gyvenę
Jude. 26 Jeruzalėje buvo daug džiaugs-
mo, nes nuo Izraelio karaliaus Dovydo
sūnaus Saliamono dienų nieko pana-
šaus nebuvo įvykę Jeruzalėje. 27 Paki-
lę levitai kunigai palaimino žmones,
VIEŠPATS išgirdo jų balsą, ir jų malda
pasiekė jo šventąją buveinę danguje.

31 Kai visa tai buvo atlikta, visi
dalyvaujantys izraelitai, nu-
ėję į Judo miestus, sudaužė visus pa-
minklinius akmenis, iškirto šventuo-
sius stulpus, išgriovė aukštumų alkus
ir aukurus visame Jude ir Benjamine,
ir Efraime, ir Manase. Tada visi izrae-
litai sugrįžo į savo miestus, kiekvienas
į savo nuosavybę.
2 Ezekijas atkūrė kunigų ir levitų pa-
dalas pagal jų tarnybą, kiekvieną kuni-
gą ir levitą pagal jo tarnybą, atnašau-
ti deginamąsias aukas ir bendravimo
aukas, tarnauti, dėkoti ir giedojimu
šlovinti VIEŠPATIES stovyklos vartuose.
3 Iš savo nuosavybės karalius pasky-
rė dalį deginamosioms aukoms – ryto
bei vakaro deginamajai aukai ir šabų,
jaunaties bei nustatytų švenčių degina-
majai aukai, *kaip parašyta VIEŠPATIES
Įstatyme. 4 *Be to, žmonėms, gyvenan-
tiems Jeruzalėje, jis įsakė duoti kuni-
gų ir levitų dalį, kad jie galėtų atsidėti
VIEŠPATIES mokymui. 5 Žiniai paskli-
dus, izraelitai sunešė daug pirmienų
– javų, vyno, aliejaus, medaus ir viso-
kio žemės derliaus. Buvo atnešta iš vis-
ko dosni dešimtinė. 6 Izraelio bei Judo
žmonės, gyvenę Judo miestuose, ir tie
nešė dešimtinę galvijų ir avių, dešimti-
nę šventų daiktų, pašvęstų VIEŠPAČIUI,
savo Dievui, ir dėjo į krūvas. 7 Krauti
pradėta trečią mėnesį, o užbaigta sep-
tintą mėnesį. 8 Atėję ir pamatę krūvas,
Ezekijas ir pareigūnai šlovino VIEŠPATĮ
ir jo tautą Izraelį. 9 Ezekijas klausinėjo
kunigus ir levitus apie krūvas. 10 Vy-
riausiasis kunigas Azarijas, kuris buvo
iš Cadoko namų, paaiškino jam, tarda-
mas: „Nuo to laiko, kai pradėta nešti
atnašas į VIEŠPATIES Namus, mes turė-
jome pavalgyti iki soties, ir daug liko,
nes VIEŠPATS laimino savo tautą. Šios
didelės atsargos ir yra tai, kas atliko“.
11 Tada Ezekijas įsakė jiems pareng-
ti sandėlius VIEŠPATIES Namuose. Kai
sandėliai buvo parengti, 12 jie sąžinin-
gai sunešė į juos atnašas, dešimtines
ir pašvęstuosius daiktus. Vyriausiuo-
ju pareigūnu jais rūpintis buvo paskir-
tas levitas Konanijas, o pavaduoto-
ju – jo brolis Šimis. 13 Jehielį, Azaziją,
Nahatą, Asaelį, Jerimotą, Jehozabadą,
Elielį, Išmakiją, Mahatą ir Benają ka-
ralius Ezekijas paskyrė Konanijo ir jo
brolio Šimio įgaliotiniais. O Azarijas
buvo vyriausiasis Dievo Namų parei-
gūnas. 14 Levito Imnos sūnus Korė,
rytinių vartų vartininkas, rūpinosi
geros valios atnašomis Dievui, dali-
jo VIEŠPAČIUI skirtas atnašas ir pačius
švenčiausius daiktus. 15 Jo prižiūrimi
kunigų miestuose buvo Edenas, Min-
jaminas, Ješūva, Šemajas, Amarijas
ir Šechanijas, kurie sąžiningai atliko
dalijimą savo giminaičiams, tiek se-
niems, tiek jauniems, pagal jų padalas,
16 nepriklausomai nuo jų kilmės sąra-
šo, vyriškiams nuo trisdešimt metų ir
vyresniems – kiekvienam jų, einan-
čiam į VIEŠPATIES Namus atlikti savo
kasdienių pareigų – už tarnybą pagal

31,3 *Sk 28,1–29,39*
31,4-5 *Sk 18,12-13.21*

pamainas ir padalas. 17 Kunigai buvo
įrašyti savo šeimos kilmės sąraše pagal
kiltis, o levitai – dvidešimt metų ir vy-
resni – pagal pamainas savo padalose.
18 Jų šeimos kilmės sąrašas apėmė visus
jų mažylius, žmonas, sūnus ir dukteris
– visus, nes šie vyrai privalėjo save vis
iš naujo pašventinti. 19 O Aarono pali-
kuonys kunigai, gyvenę jų miestams
priklausančioje ganyklų žemėje, turė-
jo kiekviename mieste vardais paskir-
tus vyrus skirstyti dalį kiekvienam vy-
riškiui iš kunigų ir kiekvienam, kuris
buvo įtrauktas į levitų kilmės sąrašą.
20 Ezekijas taip darė visame Jude.
Jis darė, kas gera, dora ir ištikima
VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje.
21 Ko tik jis ėmėsi daryti Dievo Namų
tarnyboje ar pagal Įstatymą ir įsakymą
ieškoti savo Dievo, jis darė visa širdimi,
ir jam sekėsi.

32 Bet jam įrodžius savo ištiki-
mybę tokiais darbais, Asi-
rijos karalius Sanheribas, išsirengęs į
žygį, įsiveržė į Judą ir apgulė įtvirtin-
tus miestus, norėdamas juos užka-
riauti. 2 Pamatęs, kad Sanheribas atė-
jo su mintimi kariauti prieš Jeruzalę,
3 Ezekijas tarėsi su savo didžiūnais
bei galiūnais dėl uždarymo šaltinių,
esančių už miesto sienų. Jie tam pri-
tarė. 4 Sutelkę labai daug žmonių, jie
uždarė visus šaltinius ir upelį, tekan-
tį artimame slėnyje, sakydami: „Kam
gi turėtų ateiti Asirijos karaliai ir rasti
apsčiai vandens!“ 5 Ryžtingai ėmęsis
darbo, Ezekijas atstatė visą išgriuvu-
sią sieną, sustiprino bokštais ir iš lau-
ko pusės pastatė kitą sieną. Be to, jis
įtvirtino Miloją Dovydo mieste ir įsakė
padirbti daugybę ginklų bei skydų. 6 Jis
paskyrė žmonėms mūšio vadus. Tada,
sutelkęs juos aplink save aikštėje prie
miesto vartų, kalbėjo jiems padrąsi-
nančiai, tardamas: 7 „Būkite stiprūs ir
narsūs! Nebijokite ir nedrebėkite prieš
Asirijos karalių ir prieš visą jį lydin-
čią kariauną, nes mūsų daugiau negu
jų. 8 Jo – tik trapus petys, o su mumis
– VIEŠPATS, mūsų Dievas, padedan-
tis mums ir kovojantis mūsų kovas“.
Žmones Judo karaliaus Ezekijo žodžiai
labai padrąsino.
9 Po to Asirijos karalius Sanheribas,
su visomis savo pajėgomis tebebūda-
mas Lachiše, pasiuntė savo pareigū-
nus į Jeruzalę pas Judo karalių Ezeki-
ją ir visus Judo žmones, gyvenančius
Jeruzalėje, tardamas: 10 „Taip kalbėjo
Asirijos karalius Sanheribas: ‘Kuo jūs
pasitikite, kad pasiliekate apgultoje Je-
ruzalėje? 11 Argi nesuvedžioja jūsų Eze-
kijas, atiduodamas jus bado ir trošku-
lio mirčiai, sakydamas jums: ‹VIEŠPATS,
mūsų Dievas, išgelbės mus iš Asirijos
karaliaus rankos?› 12 Argi ne tas pats
Ezekijas pašalino aukštumų alkus bei
aukurus ir įsakė Judui bei Jeruzalei,
tardamas: ‹Prie šio vieno aukuro jūs
garbinsite ir ant jo aukosite savo de-
ginamąsias aukas?› 13 Nejau nežinote,
ką aš ir mano protėviai esame padarę
visoms kitų kraštų tautoms? Argi pa-
jėgė tų kraštų tautų dievai išgelbėti
savo kraštą iš mano rankų? 14 Kuris iš
visų dievų tų tautų, kurias mano pro-
tėviai visiškai sunaikino, pajėgė išgel-
bėti savo tautą? Nejau jūsų Dievas pa-
jėgs išgelbėti jus iš mano rankų? 15 Tad
neleiskite Ezekijui jūsų suklaidinti, ne-
leiskite taip jus suvedžioti! Netikėkite
juo, nes nė vienas kurios nors tautos
ar karalystės dievas nėra pajėgęs iš-
gelbėti savo tautos iš mano rankų ar iš
mano protėvių rankų. Juo labiau nepa-
jėgs jūsų Dievas išgelbėti jūsų iš mano
rankų!’“
16 Jo pareigūnai kalbėjo ir toliau
prieš VIEŠPATĮ Dievą ir prieš jo tarną
Ezekiją. 17 Jis rašė ir laiškus, įžeidinė-
damas VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, apie
jį sakydamas: „Kaip kitose šalyse tau-
tų dievai neišgelbėjo savo žmonių iš
mano rankos, taip ir Ezekijo Dievas
neišgelbės savo tautos iš mano rankų“.
18 Tada jie garsiai šaukė judėjų kalba

Jeruzalės žmonėms, esantiems ant sie-
nos, gąsdindami ir keldami baimę, no-
rėdami paimti miestą. 19 Apie Jeruza-
lės Dievą jie kalbėjo taip, tarsi jis būtų
vienas iš žemės tautų dievų, padirbtas
žmonių rankomis.
20 Todėl karalius Ezekijas ir pra-
našas Amoco sūnus Izaijas meldėsi
ir šaukėsi dangaus. 21 O VIEŠPATS pa-
siuntė angelą, kuris sunaikino visus
galiūnus, vadus ir pareigūnus Asirijos
karaliaus stovykloje. Tad jis gėdingai
sugrįžo į savo kraštą. Įėjusį į savo die-
vo namus, jį jo paties sūnūs nužudė
kalaviju. 22 Taip VIEŠPATS išgelbėjo Eze-
kiją ir Jeruzalės gyventojus iš Asirijos
karaliaus Sanheribo rankų ir iš visų jų
priešų rankų. Jis suteikė jiems ramybę
visur. 23 Daugelis atnešė VIEŠPAČIUI at-
našų į Jeruzalę ir brangių daiktų Judo
karaliui Ezekijui. Nuo to laiko jis buvo
garbingas visų tautų akyse.
24 Tomis dienomis Ezekijas susir-
go ir buvo prie mirties. Jis meldėsi
VIEŠPAČIUI, ir jis išklausė jį ir davė žen-
klą. 25 Tačiau Ezekijas neatsilygino dė-
kingumu už jam suteiktą malonę, nes
jo širdis tapo išdidi. Todėl kilo pyktis
ant jo ir ant Judo bei Jeruzalės. 26 Eze-
kijas taip nusižemino dėl savo širdies
išdidumo – jis ir Jeruzalės gyventojai,
– kad VIEŠPATIES pyktis jų neištiko Eze-
kijo dienomis.
27 Ezekijas didžiavosi turtų gausybe
ir garbe. Jis įsirengė iždus sidabrui ir
auksui, brangakmeniams, kvepalams,
skydams ir įvairiems brangiems daik-
tams, 28 sandėlius grūdų derliui, vynui
ir aliejui, tvartus visokiems gyvuliams
ir avides. 29 Jis įsigijo miestų, apsčiai
jaučių bandų ir avių kaimenių, nes
Dievas davė jam labai daug turto. 30 Tas
pats Ezekijas uždarė Gihono vandenų
angą ir nukreipė juos žemyn į vakarinį
Dovydo miesto pakraštį. Ezekiją lydėjo
sėkmė visuose jo žygiuose. 31 Nors kai
buvo pas jį atsiųsti Babilono valdovų
pasiuntiniai pasiteirauti apie tą nuos-
tabų dalyką, įvykusį krašte, Dievas pa-
liko jį vieną, kad išmėgintų ir sužinotų,
kas jo širdyje. 32 O kiti Ezekijo karalia-
vimo įvykiai, jo geri darbai, aprašyti
pranašo Amoco sūnaus Izaijo regėji-
me bei Judo ir Izraelio Karalių knygoje.
33 Ezekijas užmigo su savo protė-
viais ir buvo palaidotas Dovydo pali-
kuonių kapų šlaite. Visas Judas ir Je-
ruzalės gyventojai, jam mirus, labai jį
pagerbė. Vietoj jo karaliumi tapo jo sū-
nus Manasas.

Manasas – Judo karalius

33 Manasas buvo dvylikos metų,
kai tapo karaliumi, ir kara-
liavo Jeruzalėje penkiasdešimt pen-
kerius metus. 2 *Jis darė, kas nedora
VIEŠPATIES akyse, sekdamas bjauriai-
siais papročiais tautų, kurias VIEŠPATS
buvo pašalinęs nuo kelio izraelitams.
3 Jis atstatė aukštumų alkus, kuriuos jo
tėvas Ezekijas buvo nugriovęs, pasta-
tė aukurus Baalams, padarė šventuo-
sius stulpus, garbino dangaus galybes
ir joms tarnavo. 4 Jis pastatė aukurus
net VIEŠPATIES Namuose, apie kuriuos
VIEŠPATS buvo pasakęs: „Mano vardas
bus *Jeruzalėje amžinai“; 5 aukurus
visoms dangaus galybėms jis pastatė
abiejuose VIEŠPATIES Namų kiemuose.
6 Savo sūnų atidavė ugniai Hinomo sū-
naus slėnyje, užsiėmė kerėjimais ir bū-
rimu, tarėsi su dvasiomis ir raganiais.
Jis padarė daug pikta VIEŠPATIES aky-
se, jį pykdydamas. 7 Jis padarė drožtą
stabą ir padėjo VIEŠPATIES Namuose,
apie kuriuos Dievas kalbėjo Dovydui
ir Saliamonui: *„Šiuose Namuose ir Je-
ruzalėje, kurią aš išsirinkau iš visų Iz-
raelio giminių, amžinai apgyvendinsiu
savo vardą. 8 Niekada daugiau neleisiu
Izraeliui iškelti kojos iš žemės, kurią
paskyriau jūsų protėviams, jeigu tik

33,2 *Jer 15,4*
33,4 *2 Sam 7,13*
33,7-8 *1 Kar 9,3-5; 2 Met 7,12-18*

jie ištikimai vykdys visa, ką esu jiems
įsakęs – visą Įstatymą, įstatus ir įsakus,
duotus per Mozę". 9 Manasas taip su-
vedžiojo Judą ir Jeruzalės gyventojus,
kad jie elgėsi nedoriau negu tautos,
kurias VIEŠPATS buvo sunaikinęs izra-
elitų labui.
10 VIEŠPATS kalbėjo Manasui ir savo
tautai, bet jie nekreipė dėmesio. 11 To-
dėl VIEŠPATS atvedė prieš juos Asiri-
jos karaliaus kariuomenės vadus.
Paėmę į nelaisvę kabliais, jie uždėjo
jam grandines ir nugabeno į Babilo-
ną. 12 Baimės apimtas, jis maldavo
VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir labai nusiže-
mino prieš savo protėvių Dievą. 13 Jis
meldėsi jam, ir Dievas priėmė jo mal-
davimą, išklausė prašymą ir sugrąži-
no į Jeruzalę, į jo karalystę. Tada Ma-
nasas suprato, kad VIEŠPATS iš tikrųjų
yra Dievas.
14 Po to jis pastatė Dovydo miestui
slėnyje į vakarus nuo Gihono išorinę
sieną, siekiančią įėjimą į Žuvų var-
tus; apvedė ją aplink Ofelį ir padarė
daug aukštesnę. Be to, paskyrė karve-
džius į visus įtvirtintus Judo miestus.
15 Pašalinęs svetimus dievus ir stabą
iš VIEŠPATIES Namų ir visus aukurus,
kuriuos buvo pastatęs ant VIEŠPATIES
Namų kalno ir Jeruzalėje, išmetė juos
už miesto. 16 Be to, jis atstatė VIEŠPATIES
aukurą ir atnašavo ant jo bendravimo
ir šlovinimo aukas, o Judui įsakė tar-
nauti VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. 17 O
žmonės vis dar atnašaudavo aukštu-
mų alkuose, bet tik VIEŠPAČIUI, savo
Dievui.
18 O kiti Manaso darbai, jo malda
savo Dievui ir žodžiai regėtojų, kalbė-
jusių jam VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
vardu, randami Izraelio karalių me-
traščiuose. 19 Jo malda ir kaip Dievas
priėmė jo maldavimą, visa jo nuodė-
mė bei neištikimybė, ir vietos, kurio-
se jis statė aukštumų alkus ir šven-
tuosius stulpus bei drožtus stabus iki
savo nusižeminimo, aprašyta Regėto-
jų metraštyje*. 20 Manasas užmigo su
savo protėviais ir buvo palaidotas savo
rūmų sode. Vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Amonas.

Amonas – Judo karalius

21 Amonas buvo dvidešimt dvejų metų,
kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruza-
lėje dvejus metus. 22 Jis darė, kas ne-
dora VIEŠPATIES akyse, kaip jo tėvas
Manasas buvo daręs. Amonas atna-
šavo aukas visiems stabams, kuriuos
buvo jo tėvas padaręs, ir garbino juos.
23 Prieš VIEŠPATĮ jis nenusižemino, kaip
jo tėvas Manasas buvo nusižeminęs;
priešingai, Amonas tyčia didino savo
kaltę. 24 Jo dvariškiai surengė sąmoks-
lą ir nužudė jį rūmuose. 25 Tačiau ša-
lies žmonės išžudė visus, kurie buvo
surengę sąmokslą prieš Amoną; vietoj
jo šalies žmonės išrinko karaliumi jo
sūnų Jošiją.

Jošijas – Judo karalius

34 *Jošijas buvo aštuonerių metų,
kai tapo karaliumi, ir karaliavo
Jeruzalėje trisdešimt vienerius metus.
2 Jis darė, kas dora VIEŠPATIES akyse, ir
ėjo savo protėvio Dovydo pėdomis, ne-
nukrypdamas nei į dešinę, nei į kairę.
3 Aštuntais savo karaliavimo metais,
dar jaunuolis tebebūdamas, jis pradėjo
ieškoti savo tėvo Dovydo Dievo, o dvy-
liktais metais pradėjo valyti iš Judo ir
Jeruzalės aukštumų alkus, šventuosius
stulpus ir drožtus bei liedintus stabus.
4 Jam prižiūrint buvo *sugriauti Baa-
lo aukurai, sutrupinti ant jų stovintys
smilkalų aukurai. Šventieji stulpai ir
drožti bei liedinti stabai buvo sudau-
žyti, sutrinti į dulkes ir išbarstyti ant
kapų žmonių, atnašavusių jiems au-
kas. 5 Jis *sudegino ir kaulus kunigų

33,19 Neišlikusi knyga.

34,1 *Jer 3,6*

34,4 *2 Kar 21,3; 2 Met 33,3*

34,5 *1 Kar 13,2*

ant jų aukurų. Taip jis išvalė Judą ir Je-
ruzalę. 6 Panašiai pasielgė ir Manaso,
Efraimo, Simeono miestuose iki pat
Naftalio bei jų nuniokotuose aplinki-
niuose kaimuose. 7 Jis nugriovė auku-
rus, sutrupino šventuosius stulpus ir
sutrynė į dulkes, išvartė smilkalų au-
kurus visame Izraelio krašte. Tada su-
grįžo į Jeruzalę.

8 Aštuonioliktais savo karaliavimo
metais, išvalęs kraštą ir Namus, jis
pavedė Acalijo sūnui Šafanui, miesto
valdytojui Maasėjui ir karaliaus rašti-
nės viršininkui Jehoahazo sūnui Joa-
chui atnaujinti VIEŠPATIES, savo Dievo,
Namus. 9 Nuėję pas vyriausiąjį kuni-
gą Hilkiją, jie perdavė jam pinigus, at-
neštus į Dievo Namus, kuriuos levitai,
slenksčio sargai, buvo surinkę iš Ma-
naso, Efraimo bei viso Izraelio likučio
ir iš viso Judo, Benjamino bei visų Je-
ruzalės gyventojų. 10 Jie perdavė juos
VIEŠPATIES Namų prižiūrėtojams, o šie
savo ruožtu naudojo juos apmokėti
VIEŠPATIES Namų darbininkams, dir-
bantiems prie Namų atnaujinimo ir
taisymo. 11 Jie davė jų dailidėms ir mū-
rininkams pirkti akmens iš skaldyklų
ir medžio sankaboms bei sijoms pasta-
tų, kuriuos Judo karaliai buvo apleidę.
12 Žmonės darbavosi sąžiningai. Jiems
prižiūrėti buvo paskirti levitai Jahatas
ir Abdijas iš Merario palikuonių drau-
ge su Zacharija ir Mešulamu iš Kehato
palikuonių. Tuo tarpu kiti levitai – visi
įgudę groti muzikos instrumentais –
13 prižiūrėjo naštų nešėjus ir nurodinė-
jo darbininkams, dirbantiems įvairius
darbus. Keletas levitų buvo raštinin-
kai, apskaitininkai ir vartininkai.

14 Išimant VIEŠPATIES Namams pa-
aukotus pinigus, kunigas Hilkijas
rado VIEŠPATIES Įstatymo, duoto per
Mozę, knygą. 15 Raštininkui Šafanui
Hilkijas tarė: „Radau Įstatymo knygą
VIEŠPATIES Namuose“. Hilkijas padavė
knygą Šafanui. 16 Nunešęs knygą kara-
liui, Šafanas kalbėjo: „Tavo tarnai vyk-
do visa, kas jiems pavesta. 17 Jie sulydė
VIEŠPATIES Namuose rastą sidabrą ir
perdavė prižiūrėtojams bei darbinin-
kams“. 18 Paskui raštininkas Šafanas
karaliui pranešė, tardamas: „Kunigas
Hilkijas davė man knygą“. Tada Šafa-
nas iš jos paskaitė karaliui. 19 Išgirdęs
Įstatymo žodžius, karalius persiplėšė
drabužius. 20 Tada karalius įsakė Hil-
kijui, Šafano sūnui Ahikamui, Michė-
jo sūnui Abdonui, raštininkui Šafanui
ir karaliaus tarnui Asajai, tardamas:
21 „Eikite ir pasiteiraukite VIEŠPATIES
dėl manęs ir dėl išlikusiųjų Izraelyje
bei Jude apie žodžius atrastos knygos,
nes iš tikrųjų didelis turi būti ant mūsų
išlietas VIEŠPATIES pyktis už tai, kad
mūsų protėviai nesilaikė VIEŠPATIES
žodžio – vykdyti visa, kas toje knygo-
je parašyta“.

22 Tada Hilkijas ir visi, kuriems ka-
ralius buvo įsakęs, nuėjo pas pranašę
Huldą, drabužinės prižiūrėtojo Has-
ros sūnaus Tokhato sūnaus Šalumo
žmoną. Ji gyveno Jeruzalėje, Mišnės
dalyje. Jie kreipėsi į ją, kaip jiems buvo
nurodyta. 23 Ji atsakė jiems: „Taip kal-
bėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas! Pasaky-
kite vyrui, kuris atsiuntė jus pas mane:
24 ‘Taip kalbėjo VIEŠPATS. Iš tikrųjų at-
siųsiu nelaimę šiai vietai ir jos gyven-
tojams, visus prakeikimus, užrašytus
atrastoje knygoje, kuri buvo skaityta
Judo karaliaus akivaizdoje, 25 už tai,
kad jie paliko mane ir degino smilka-
lus kitiems dievams, pykdydami mane
visais savo rankų darbais; degu pykčiu
ant šios vietos, ir jis nebus užgesintas’.
26 Bet Judo karaliui, atsiuntusiam jus
VIEŠPATIES pasiteirauti, duokite tokį
atsakymą: ‘Taip kalbėjo VIEŠPATS, Iz-
raelio Dievas, apie žodžius, kuriuos
girdėjai. 27 Kadangi paėmei į širdį ir nu-
siženinai Dievo akivaizdoje, girdėda-
mas jo žodžius apie šią vietą ir jos gy-
ventojus; kadangi nusižeminai mano
akivaizdoje, persiplėšei drabužius ir
verkei mano akivaizdoje, aš ir išgirdau

tave. Tai VIEŠPATIES žodis. 28 Tikėk ma-
nimi, paimsiu tave pas tavo protėvius,
tu būsi paimtas į savo kapą ramybėje.
Tavo akys nematys tos nelaimės, kurią
atvesiu šiai vietai ir jos gyventojams'".
Jie parnešė karaliui šį atsakymą.
29 Tad karalius sušaukė visus Judo
ir Jeruzalės seniūnus. 30 Tada karalius
nuėjo į VIEŠPATIES Namus drauge su vi-
sais Judo žmonėmis, Jeruzalės gyven-
tojais, su kunigais ir levitais – su visais
žmonėmis, jaunais ir senais – ir jiems
girdint perskaitė garsiai visus žodžius
Sandoros knygos, atrastos VIEŠPATIES
Namuose. 31 Stovėdamas savo vieto-
je, karalius sudarė sandorą VIEŠPATIES
akivaizdoje – sekti VIEŠPATĮ, laikantis
jo įsakymų, įsakų ir įstatų visa širdimi
bei visa gyvastimi ir vykdant šioje kny-
goje įrašytus Sandoros žodžius. 32 Taip
jis įpareigojo visus gyvenančius Jeru-
zalėje ir Benjamine. Jeruzalės gyven-
tojai elgėsi pagal Dievo, savo protėvių
Dievo, Sandorą. 33 Jošijas pašalino vi-
sus bjauriuosius stabus iš visų izraeli-
tams priklausiusių žemių ir įpareigojo
visus, gyvenusius Izraelyje, garbinti
VIEŠPATĮ, savo Dievą. Per visą jo gyve-
nimą jie nenutolo nuo VIEŠPATIES, savo
protėvių Dievo.

35 Jošijas šventė Paschą, kad
pašlovintų VIEŠPATĮ Jeruza-
lėje. Paschos auka buvo atnašaujama
pirmo mėnesio keturioliktą dieną.
2 Paskirstęs kunigus pareigoms, jis drą-
sino juos VIEŠPATIES Namų tarnyboje.
3 Levitams, pašvęstiems VIEŠPAČIUI ir
mokantiems visą Izraelį, jis tarė: „Pa-
dėkite šventąją Skrynią VIEŠPATIES Na-
muose, kuriuos Izraelio karalius Dovy-
do sūnus Saliamonas pastatė. Nebebus
ji daugiau našta jums ant pečių. Dabar
rūpinkitės tarnauti VIEŠPAČIUI, savo
Dievui, ir jo tautai Izraeliui. 4 *Savo kil-
tyse ir padalose pasiruoškite, sekdami
Izraelio karaliaus Dovydo ir jo sūnaus
Saliamono rašytais nurodymais. 5 Už-
imkite vietas Šventykloje pagal savo
giminės žmonių kilčių padalas. Te-
būna levitų kiekvienai kilties padalai.
6 Pjaukite Paschos avinėlį, pasišventin-
kite ir paruoškite jį savo giminaičiams.
Tebūna visa daroma pagal VIEŠPATIES
žodį, duotą per Mozę".
7 Tada Jošijas padovanojo visiems
ten buvusiems iš kaimenės ėriukų ir
ožiukų kaip Paschos atnašas – trisde-
šimt tūkstančių, o jaučių – tris tūks-
tančius. Jie visi buvo iš karaliaus nuo-
savybės. 8 Jo didžiūnai savanoriškai
davė dovaną žmonėms, kunigams ir
levitams. Hilkijas, Zacharijas ir Jehielis
– vyriausieji Dievo Namų pareigūnai –
davė kunigams Paschos atnašoms du
tūkstančius šešis šimtus avinėlių bei
ožiukų ir tris šimtus jaučių. 9 Ir Kona-
nijas bei jo broliai Šemajas, Netanelis,
Hašabijas, Jejelis ir Jehozabadas – levi-
tų galvos – davė levitams Paschos at-
našoms penkis tūkstančius avinėlių
bei ėriukų ir penkis šimtus jaučių.
10 Pasiruošus pamaldoms, kunigai
stovėjo savo vietose ir levitai savo pa-
dalose pagal karaliaus įsakymą. 11 Pas-
chos avinėliai buvo pjaunami, kunigai
šlakstė kraują, o levitai dyrė kailius.
12 Jie atidėjo į šalį, kas buvo skirta de-
ginamajai aukai, išdalyti žmonių pa-
daloms pagal kiltis, kad jie atnašautų
VIEŠPAČIUI, kaip įsakyta Mozės kny-
goje. Lygiai taip pasielgė ir su jau-
čiais. 13 *Paschos auka buvo iškepta
ant ugnies, kaip įsakyta, o šventosios
atnašos išvirtos puoduose, katiluose
bei kaistuvuose ir skubiai išdalytos
žmonėms. 14 Po to levitai parengė Pas-
chos auką sau ir kunigams, nes kunigai
buvo užimti deginamųjų aukų ir taukų
atnašavimu iki pat nakties. Tad levitai
aprūpino ir save, ir kunigus – Aarono
palikuonis. 15 *Giesmininkai, Asafo

35,4 2 Met 8,14

35,13 Iš 12,8-9

35,15 1 Met 25,1

palikuonys, buvo savo vietose, kaip
Dovydo, Asafo, Hemano ir karaliaus
regėtojo Jedutūno įsakyta. Vartininkai
buvo prie visų vartų. Jiems nereikė-
jo pasitraukti iš savo tarnybos, nes jų
broliai levitai jais pasirūpino.

16 Visos VIEŠPATIES pamaldos tą die-
ną buvo taip sutvarkytos, kad būtų
švenčiama Paschos auka ir atnašautos
deginamosios aukos ant VIEŠPATIES
aukuro, kaip buvo įsakęs karalius Joši-
jas. 17 *Visi ta proga ten buvę izraelitai
šventė Paschos ir Neraugintosios duo-
nos šventę septynias dienas. 18 Nuo
pranašo Samuelio dienų nebuvo švęs-
ta jokia tokia Paschos iškilmė. Joks Iz-
raelio karalius nebuvo šventęs Paschos
iškilmės, panašios į tą, kurią šventė Jo-
šijas, kunigai bei levitai, dalyvaujant ir
visiems judėjams, ir visam Izraeliui, ir
Jeruzalės gyventojams. 19 Ši Paschos iš-
kilmė buvo švęsta aštuonioliktais Joši-
jo karaliavimo metais.

20 Po viso to, Jošijui atnaujinus
Šventyklą, Egipto karalius Nekojas lei-
dosi į žygį prieš Karkemišą prie Euf-
rato. O Jošijas išėjo jam pastoti kelio.
21 Bet Nekojas atsiuntė pasiuntinius
pas jį, tardamas: „Koks gali būti gin-
čas tarp manęs ir tavęs, Judo karaliau?
Šiandien aš žygiuoju ne prieš tave, o
prieš karalystę, kuri su manimi kariau-
ja. Dievas įsakė man skubėti. Netruk-
dyk Dievui, kuris su manimi, kad jis
tavęs nesunaikintų". 22 Tačiau Jošijas
nuo jo neatsitraukė, nes ieškojo prie-
žasties su juo kariauti, todėl ir nenorė-
jo klausyti Nekojo žodžių, ateinančių
iš VIEŠPATIES burnos, bet stojo į mūšį
Megido lygumoje. 23 Lankininkai pa-
šovė karalių Jošiją. Tada karalius tarė
savo tarnams: „Išveskite mane, nes aš
sunkiai sužeistas". 24 Iškėlę iš kovos
vežimo, tarnai perkėlė jį į pavaduotojo
vežimą ir nugabeno į Jeruzalę. Ten jis
mirė ir buvo palaidotas savo protėvių
kapuose. Visas Judas ir Jeruzalė aprau-
dojo Jošiją. 25 Ir Jeremijas sukūrė Jošijui
raudą, kurią visi giesmininkai ir gies-
mininkės kartojo savo raudose Jošijui,
kaip daroma iki šios dienos. Jos virto
papročiu Izraelyje ir buvo įtrauktos į
raudas.

26 O kiti Jošijo karaliavimo įvykiai,
jo ištikimi darbai, laikantis VIEŠPATIES
Įstatymo, 27 ir visi jo žygdarbiai nuo
pradžios iki galo, aprašyti Izraelio ir
Judo Karalių knygoje.

Keturi Jošijo įpėdiniai

36 Šalies žmonės paėmė Jošijo
sūnų Jehoahazą ir vietoj jo tėvo
padarė jį karaliumi Jeruzalėje. 2 Jehoa-
hazas buvo dvidešimt trejų metų, kai
tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalė-
je tris mėnesius. 3 Egipto karalius pa-
šalino jį iš sosto Jeruzalėje ir uždėjo
kraštui šimto sidabro talentų ir vieno
aukso talento duoklę. 4 Tada Egipto ka-
ralius Judo ir Jeruzalės karaliumi pada-
rė jo brolį Eljakimą, pervardydamas jį
Jehojakimu. *Paėmęs jo brolį Jehoaha-
zą, Nekojas nugabeno jį į Egiptą.

5 *Jehojakimas buvo dvidešimt pen-
kerių metų, kai tapo karaliumi, ir ka-
raliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jis
darė, kas nedora VIEŠPATIES, jo Dievo,
akyse. 6 Babilono karalius Nebukadne-
caras *užpuolė jį ir sukaustęs grandi-
nėmis, nugabeno į Babiloną. 7 Ir kai ką
iš VIEŠPATIES Namų reikmenų Nebuka-
dnecaras pargabeno į Babiloną ir padė-
jo savo rūmuose Babilone. 8 O kiti Jeho-
jakimo karaliavimo įvykiai, jo bjaurūs
pikti darbai ir kas už tai jam nutiko,
aprašyta Izraelio ir Judo Karalių kny-
goje. Vietoj jo karaliumi tapo jo sūnus
Jehojachinas.

9 Jehojachinas buvo aštuoniolikos
metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo

35,17 *Iš 12,1-20*

36,4 *Jer 22,11-12*

36,5 *Jer 22,18-19; 26,1-6; 35,1-19*

36,6 *Jer 25,1-38; 36,1-32; 45,1-5; Dan 1,1-2*

Jeruzalėje tris mėnesius ir dešimt die-
nų. Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES
akyse. [10] Baigiantis metams, *karalius
Nebukadnecaras pasiuntė žmones at-
gabenti jį į Babiloną kartu su brangiai-
siais VIEŠPATIES Namų reikmenimis, o
*jo brolį Zedekiją padarė Judo ir Jeru-
zalės karaliumi.

[11] *Zedekijas buvo dvidešimt vie-
nerių metų, kai tapo karaliumi, ir ka-
raliavo Jeruzalėje vienuolika metų.
[12] Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES, jo
Dievo, akyse, ir nenusižemino prieš
VIEŠPATIES vardu kalbantį pranašą Je-
remiją. [13] Be to, jis *kėlė maištą ir prieš
karalių Nebukadnecarą, kuris buvo
privertęs jį prisiekti Dievu. Užsispy-
ręs jis kieta širdimi atsisakė grįžti pas
VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą. [14] Panašiai visi
Judo didžiūnai, kunigai ir žmonės darė
vis daugiau nusižengimų, sekdami
bjauriaisiais tautų papročiais. Jie su-
bjaurojo VIEŠPATIES Namus, kuriuos jis
buvo pašventinęs Jeruzalėje.

Jeruzalės žūtis ir viltis

[15] VIEŠPATS, jų protėvių Dievas, siuntė
jiems žodį per savo pasiuntinius kas-
dien be perstojo, nes gailėjosi savo
žmonių ir savo buveinės. [16] Bet jie iš-
juokdavo Dievo pasiuntinius, niekin-
dami jo žodžius ir tyčiodamiesi iš jo
pranašų, kol Dievo rūstybė savo tau-
tai tapo tokia stipri, kad nebeliko kitos
išeities. [17] Todėl *jis užvedė ant jų chal-
dėjų karalių, ir šis išžudė jų jaunuolius
kalaviju jų šventajame pastate, nepasi-
gailėdamas nei vaikino, nei merginos,
nei seno, nei silpno – visus juos ati-
davė jam į rankas. [18] Visi Dievo Namų
reikmenys, dideli ir maži, Dievo Namų
turtai ir karaliaus bei jo didžiūnų tur-
tai, – visa buvo išgabenta į Babiloną.
[19] *Dievo Namai buvo sudeginti, Jeru-
zalės sienos nugriautos, visi jos rūmai
ugnies suryti ir visi brangūs daiktai
sunaikinti. [20] Išlikusius nuo kalavijo jis
išvarė į tremtį Babilone. Ten jie tapo jo
ir jo sūnų vergais, kol neįsigalėjo per-
sų karalystė, [21] kad įvyktų per Jeremiją
ištartas VIEŠPATIES žodis: kol atsilygins
už savo nešvęstus šabus, *septynias-
dešimt metų kraštas laikysis šabo nu-
niokotame krašte.

[22] Pirmais Persijos karaliaus Kyro
metais, kad išsipildytų per Jeremiją
tartas VIEŠPATIES žodis, VIEŠPATS įkvė-
pė Persijos karalių Kyrą visai karalystei
ir žodžiu, ir raštu paskelbti tokį įsaką:
[23] „Taip kalbėjo Persijos karalius Ky-
ras: 'VIEŠPATS, Dangaus Dievas, atidavė
man visas žemės karalystes ir *pavedė
man pastatyti jam Namus Jeruzalėje,
kuri yra Jude. Visi, kas iš jūsų priklauso
jo tautai, – tebūna VIEŠPATS, jų Dievas,
su jais! – tesileidžia kelionėn'".

36,10 *Jer 22,24-30; 24,1-10; 29,1-2; Ez 17,12*
36,10 *Jer 37,1; Ez 17,13*
36,11 *Jer 27,1-22; 28,1-17*
36,13 *Ez 17,15*
36,17 *Jer 21,1-10; 34,1-5*
36,19 *1 Kar 9,8*
36,21 *Jer 25,11; 29,10*
36,23 *Iz 4*

EZROS KNYGA

Ezros (Ezdro) ***knyga*** (gr. *esdras*, lot. *esdrae/ezrae*) ir ***Nehemijo knyga*** hebrajų tradicijoje anksčiau sudarė vieną ***Ezros knygą*** (hebr. *'ēzerā'*), graikiškajame *Septuagintos* vertime vadinamą ***Ezros antra knyga*** (ten ji eina po apokrifinės ***Ezros pirmos knygos***, lotyniškojoje *Vulgatoje* vadinamos ***Ezros trečia knyga***; be to, į *Vulgatą* dar įtraukta apokrifinė ***Ezros ketvirta knyga***); į dvi knygas ji padalyta vėlyvuose graikiškuose ir lotyniškuose rankraščiuose, paskui – *Vulgatoje*, o nuo XV a. – hebrajų *Biblijoje*.

Knygoje aprašomi įvykiai po Babilonijos tremties (538–423 m. pr. Kr.): hebrajų sugrįžimas į tėvynę (sk. 1–6) ir Jeruzalės bendruomenės religinio gyvenimo atnaujintojo kunigo Ezros darbai (sk. 7–10).

Griežtas Ezros skelbiamo Dievo Įstatymo laikymasis padeda potremtinei bendruomenei atsispirti pagoniškoms kitų tautų įtakoms ir išlikti istorijoje kaip Sandoros Viešpaties liudytojai.

Kyro įsakas

1 Pirmais Persijos karaliaus Kyro me-
tais, kad būtų įvykdytas per Jere-
miją tartas *VIEŠPATIES žodis, VIEŠPATS
įkvėpė Persijos karalių Kyrą visai kara-
lystei ir žodžiu, ir raštu paskelbti tokį
įsaką: 2 „Taip kalbėjo Persijos karalius
Kyras: 'VIEŠPATS, Dangaus Dievas, ati-
davė man visas žemės karalystes ir
*pavedė man pastatyti jam Namus Je-
ruzalėje, kuri yra Jude. 3 Visi, kas iš
jūsų priklauso jo tautai – tebūna jų
Dievas su jais! – tesileidžia kelionėn į
Jeruzalę Jude atstatyti VIEŠPATIES, Iz-
raelio Dievo, Namų Jeruzalėje. 4 Visus
išlikusius, kad ir kur jie gyventų, te-
paremia jų vietovių žmonės auksu ir
sidabru, daiktais ir galvijais kartu su
geros valios atnašomis Dievo Namams
Jeruzalėje'".

Tremtinių grįžimas

5 Judo ir Benjamino šeimų galvos, ku-
nigai ir levitai, kurių dvasią Dievas iš
tikrųjų buvo įkvėpęs tai daryti, pasi-
ruošė vykti ir atstatyti Dievo Namus
Jeruzalėje. 6 Visi jų kaimynai parėmė
juos sidabro reikmenimis, auksu, daik-
tais, galvijais ir vertingomis dovano-
mis kartu su tuo, kas buvo duota kaip
geros valios atnaša. 7 Be to, karalius Ky-
ras perdavė VIEŠPATIES Namų reikme-
nis, kuriuos Nebukadnecaras buvo iš-
gabenęs iš Jeruzalės ir padėjęs į savo
dievų namus. 8 Persijos karalius Kyras
padavė juos iždininkui Mitredatui, ku-
ris juos perdavė Judo vadui Šešbacarui.
9 O jų buvo tiek: trisdešimt aukso lėkš-
čių, tūkstantis sidabro lėkščių, dvide-
šimt devyni peiliai, 10 trisdešimt aukso
dubenų, keturi šimtai dešimt įvairių
sidabro dubenų, tūkstantis įvairių
reikmenų, 11 iš viso penki tūkstančiai
keturi šimtai aukso ir sidabro indų.
Juos visus Šešbacaras pasiėmė drau-
ge, vesdamas tremtinius iš Babilono į
Jeruzalę.

2 Štai parkeliavę iš tremties ne-
laisvės [Judo] srities žmonės,
kuriuos Babilono karalius Nebu-
kadnecaras buvo išvaręs į Babilono
tremtį, sugrįžę į Jeruzalę ir Judą, visi
į savo miestus, 2 parkeliavę drauge su

1,1 *Jer 25,11; 29,10*
1,2 *Iz 44,28*

Zerubabeliu, Jozue, Nehemija, Seraja, Reelaja, Mordechaju, Bilšanu, Misparu, Bigvaju, Rehumu, Baana.

Izraelio tautos vyrų skaičius: 3 Parošo palikuonių du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du, 4 Šefatijos palikuonių trys šimtai septyniasdešimt du, 5 Aracho palikuonių septyni šimtai septyniasdešimt penki, 6 Pahat Moabo, tai yra Ješūvos ir Joabo, palikuonių du tūkstančiai aštuoni šimtai dvylika, 7 Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi, 8 Zatuvo palikuonių devyni šimtai keturiasdešimt penki, 9 Zakajo palikuonių septyni šimtai šešiasdešimt, 10 Banio palikuonių šeši šimtai keturiasdešimt du, 11 Bebajo palikuonių šeši šimtai dvidešimt trys, 12 Azgado palikuonių tūkstantis du šimtai dvidešimt du, 13 Adonikamo palikuonių šeši šimtai šešiasdešimt šeši, 14 Bigvajo palikuonių tūkstantis penkiasdešimt šeši, 15 Adino palikuonių keturi šimtai penkiasdešimt keturi, 16 Atero, tai yra Jehizkijos, palikuonių devyniasdešimt aštuoni, 17 Becajo palikuonių trys šimtai dvidešimt trys, 18 Joros palikuonių šimtas dvylika, 19 Hašumo palikuonių du šimtai dvidešimt trys, 20 Gibaro palikuonių devyniasdešimt penki, 21 Betliejaus palikuonių šimtas dvidešimt trys, 22 žmonių iš Netofos penkiasdešimt šeši, 23 žmonių iš Anatoto šimtas dvidešimt aštuoni, 24 Azmaveto palikuonių keturiasdešimt du, 25 Kirjat Arimų, Kefyros ir Beeroto palikuonių septyni šimtai keturiasdešimt trys, 26 Ramos ir Gebos palikuonių šeši šimtai dvidešimt vienas, 27 žmonių iš Michmašo šimtas dvidešimt du, 28 žmonių iš Betelio ir Ajo du šimtai dvidešimt trys, 29 Nebojo palikuonių penkiasdešimt du, 30 Magbišo palikuonių šimtas penkiasdešimt šeši, 31 kito Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi, 32 Harimo palikuonių trys šimtai dvidešimt, 33 Lodo, Hadido ir Onojo palikuonių septyni šimtai dvidešimt penki, 34 Jericho palikuonių trys šimtai keturiasdešimt penki, 35 Senavos palikuonių trys tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt.

36 Kunigų: Jedajos, Jozuės namų, palikuonių devyni šimtai septyniasdešimt trys, 37 Imero palikuonių tūkstantis penkiasdešimt du, 38 Pašhūro palikuonių tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni, 39 Harimo palikuonių tūkstantis septyniolika.

40 Levitų: Jozuės ir Kadmielio palikuonių iš Hodavijos palikuonių septyniasdešimt keturi.

41 Giesmininkų: Asafo palikuonių šimtas dvidešimt aštuoni.

42 Vartininkų: Šalumo, Atero, Talmono, Akubo, Hatitos ir Šobajo palikuonių iš viso šimtas trisdešimt devyni.

43 Šventyklos tarnų: Cihos palikuonys, Hasufos palikuonys, Tabaoto palikuonys, 44 Keros palikuonys, Siachos palikuonys, Padono palikuonys, 45 Lebanos palikuonys, Hagabos palikuonys, Akubo palikuonys, 46 Hagabo palikuonys, Šalmajo palikuonys, Hanano palikuonys, 47 Gidelio palikuonys, Gaharo palikuonys, Reajos palikuonys, 48 Recino palikuonys, Nekodos palikuonys, Gazamo palikuonys, 49 Uzos palikuonys, Paseacho palikuonys, Besajo palikuonys, 50 Asnos palikuonys, Meunimo palikuonys, nefusiečių palikuonys, 51 Bakbuko palikuonys, Hakufos palikuonys, Harhūro palikuonys, 52 Bacluto palikuonys, Mehidos palikuonys, Haršos palikuonys, 53 Barkoso palikuonys, Siseros palikuonys, Temacho palikuonys, 54 Neciaho palikuonys ir Hatifos palikuonys.

55 Saliamono vergų palikuonių: Sotajo palikuonys, Ha Sofereto palikuonys, Perudos palikuonys, 56 Jaalos palikuonys, Darkono palikuonys, Gidelio palikuonys, 57 Šefatijos palikuonys, Hatilo palikuonys, Pocheret Cebaimo palikuonys ir Amio palikuonys.

[58] Iš viso Šventyklos tarnų ir Saliamono vergų palikuonių buvo trys šimtai devyniasdešimt du.

[59] O štai sugrįžusieji iš Tel Melacho, Tel Haršos, Kerub Adano ir Imero, nors ir negalėjusieji įrodyti, kad jų protėvių namai ar kilmė buvo izraelitiška: [60] Delajos, Tobijos ir Nekodos palikuonių šeši šimtai penkiasdešimt du. [61] Taip pat kunigai: iš palikuonių Hobajos, Hakoco ir Barzilajo, kuris buvo vedęs vieną iš Barzilajo Gileadiečio dukterų ir buvo vadinamas jų vardu. [62] Jie ieškojo savo šeimos kilmės įrašų, bet negalėjo rasti, todėl buvo pripažinti kunigo tarnybai nešvarūs. [63] Valdytojas įsakė jiems nevalgyti švenčiausiųjų valgių, kol nekils kunigas, nešiojantis *Urimus ir Tumimus.

[64] Visą bendriją sudarė keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt, [65] neskaitant jų tarnų bei tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Jie turėjo ir du šimtus giesmininkų bei giesmininkių. [66] Jų arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų du šimtai keturiasdešimt penki, [67] kupranugarių keturi šimtai trisdešimt penki ir asilų šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

[68] Vos atvykus prie VIEŠPATIES Namų vietos Jeruzalėje, kai kurie šeimų galvos davė geros valios atnašą Dievo Namams atstatyti toje pačioje vietoje. [69] Pagal savo išteklius jie davė statybos iždui šešiasdešimt vieną tūkstantį aukso darikų, penkis tūkstančius sidabro minų ir šimtą kunigiškų apdarų.

[70] *Kunigai, levitai ir kai kurie iš paprastų žmonių apsigyveno Jeruzalėje ir jos apylinkėse, o giesmininkai, vartininkai ir Šventyklos tarnai – savo miestuose. Taip visi izraelitai gyveno savo miestuose.

2,63 *Sk 27,21*

2,70 *1 Met 9,2; Neh 11,3*

Aukuro atstatymas

3 Atėjus septintam mėnesiui nuo izraelitų įsikūrimo savo miestuose, žmonės visi kaip vienas susirinko į Jeruzalę. [2] Tada Jehocadako sūnus Jozuė drauge su broliais kunigais ir Šaltielio sūnus Zerubabelis su savo broliais ėmėsi atstatyti Izraelio Dievo *aukurą, norėdami atnašauti ant jo deginamąsias aukas, kaip įsakyta Mozės, Dievo vyro, Įstatyme. [3] Jie atstatė aukurą ant jo pamatų, nepaisydami šalies žmonių baimės, ir ant jo atnašavo VIEŠPAČIUI kas rytą ir kas vakarą *deginamąsias aukas. [4] *Paskui jie šventė, kaip įsakyta, Palapinių šventę ir kasdien atnašavo jos deginamąsias aukas pagal įsaką, kiek nustatyta kiekvienai dienai. [5] Po to jie atnašavo nuolatines šabų deginamąsias *aukas, jaunačių bei visų švenčių VIEŠPATIES iškilmių atnašas ir, kai tik buvo daromos, geros valios atnašas VIEŠPAČIUI. [6] Nuo septinto mėnesio pirmos dienos buvo pradėta atnašauti VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas, nors VIEŠPATIES Šventyklos pamatai dar nebuvo padėti.

[7] Tada jie pasamdė mūrininkų ir dailidžių, davė maisto, gėrimo bei aliejaus sidoniečiams ir tyriečiams, kad atgabentų kedro medžio iš Libano per jūrą iki Jopės pagal jiems duotą Persijos karaliaus Kyro leidimą.

[8] Aštuntų metų po atvykimo prie Dievo Namų Jeruzalėje antrą mėnesį Šaltielio sūnus Zerubabelis, Jehocadako sūnus Jozuė ir jų broliai kunigai bei levitai drauge su grįžusiais į Jeruzalę iš tremties pradėjo darbus, paskirdami kai kuriuos iš levitų, dvidešimt metų ir vyresnius, prižiūrėti VIEŠPATIES Namų statybą. [9] Taigi Jozuė ir jo sūnūs bei broliai, Kadmielis ir jo sūnūs, Binujas

3,2 *Iš 27,1*

3,3 *Sk 28,1-8*

3,4 *Sk 29,12-38*

3,5 *Sk 28,11–29,39*

ir Hodavija drauge su Henadado sū-
numis, levitais, jų sūnumis ir broliais
kartu ėmėsi vadovauti statantiems
VIEŠPATIES Namus.
[10] Mūrininkams padėjus VIEŠPATIES
Šventyklos pamatus, apsirengę savo
drabužiais kunigai sustojo pagal Izra-
elio karaliaus nurodymus pašlovinti
VIEŠPATIES trimitais, o levitai, *Asafo
sūnūs, cimbolais pagal Izraelio kara-
liaus Dovydo nurodymus. [11] Jie giedo-
jo giesmes, dėkodami ir šlovindami
VIEŠPATĮ,

*„nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė
Izraeliui amžina“.

Visi žmonės atsiliepė galingu šauks-
mu, šlovindami VIEŠPATĮ, nes buvo pa-
dėti VIEŠPATIES Namų pamatai. [12] Ta-
čiau daug kunigų, levitų ir šeimų galvų
– žmonės, mačiusieji pirmuosius Na-
mus ant jų pamatų – garsiai verkė,
žvelgdami į šiuos Namus, nors dauge-
lis ir garsiai šaukė iš džiaugsmo. [13] Tai-
gi žmonės negalėjo atskirti džiaugsmo
šauksmų nuo verksmo aimanų, nes
visi taip garsiai šaukė, kad jų balsai
buvo toli girdėti.

Kliūtys Šventyklos atstatymui

4 Išgirdę, kad sugrįžę tremtiniai
stato VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui,
šventyklą, Judo ir Benjamino priešai
[2] kreipėsi į Zerubabelį ir kilčių galvas,
sakydami: „Statykime su jumis, nes
ir mes garbiname jūsų Dievą ir atna-
šavome jam aukas nuo čia mus atkė-
lusio Asirijos karaliaus *Asarhadono
dienų“. [3] Bet Zerubabelis, Jozuė ir kiti
Izraelio kilčių galvos atsakė jiems: „Ne-
gali būti nė kalbos, kad jūs su mumis
statytumėte Namus mūsų Dievui. Mes
vieni statysime juos VIEŠPAČIUI, Izrae-
lio Dievui, kaip Persijos karalius Kyras
yra mums įsakęs“. [4] Užtat šalies žmo-
nės ėmė kenkti Judo žmonių ryžtui ir
stengėsi atbaidyti juos nuo statybos.
[5] Jie papirko ir pareigūnus, niekais
versdami jų užmojį per visą Persijos
karaliaus Kyro gyvenimą iki pat Per-
sijos karaliaus Darijaus viešpatavimo.
[6] *Ahasverui karaliaujant, jo viešpa-
tavimo pradžioje jie surašė skundą dėl
Judo ir Jeruzalės gyventojų.
[7] O Artakserkso dienomis Bišlamas,
Mitredatas, Tabeelis ir kiti bendražy-
giai rašė Persijos karaliui Artakserksui.
Laiškas buvo rašytas aramėjų kalba ir
rašmenimis*.
[8] Raštinės viršininkas Rehumas ir
raštininkas Šimšajas parašė apie Jeru-
zalę karaliui Artakserksui tokį laišką:
[9] „Raštinės viršininkas Rehumas, raš-
tininkas Šimšajas ir kiti jų bendražy-
giai – teisėjai, valdytojai, pareigūnai,
vyrai iš Erecho*, Babilono ir Sūzų, tai
yra Elamo žmonės – [10] ir kitos tautos,
kurias didysis ir kilnusis Asnaparas iš-
trėmė ir apgyvendino Samarijos mies-
tuose ir kitose Užupio srities dalyse,
parašė“. [11] Štai nuorašas laiško, kurį jie
nusiuntė:
„Karaliui Artakserksui tavo tarnai,
Užupio srities žmonės, siunčia pasvei-
kinimą. [12] Tebūna žinoma karaliui, kad
nuo tavęs pas mus parėję žydai pasiekė
Jeruzalę ir atstato tą maištingą ir nedo-
rą miestą. Jau baigia sienas ir taiso pa-
matus! [13] Tebūna žinoma karaliui, jog
jie nebeduos duoklės, asmens ar že-
mės mokesčių, jei šis miestas bus at-
statytas ir sienos užbaigtos. Tai gali tik
žalą nešti karalystei. [14] Taigi, kadangi
mes valgome karaliaus rūmų druską,
negalime nematyti karaliui daromos

3,10 *1 Met 25,1*
3,11 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*
4,2 *2 Kar 17,24-41*
4,6 *Est 1,1*
4,7 Hebr. originale toliau eina aram. tekstas (Ezr 4,8–6,18).
4,9 Arba: „ir kiti jų bendražygiai – vyrai iš Dino, Afarsatako, Tarpelio, Afaraso, Erecho“.

negarbės, todėl parašėme apie tai, norėdami pranešti karaliui, [15]kad būtų padaryta paieška tavo protėvių metraščiuose. Tu rasi metraščiuose ir patirsi, kad tai maištingas miestas, lemtingas karaliams ir sritims. Maištai ten puoselėjami nuo senovės. Užtat tas miestas ir buvo sunaikintas. [16]Mes pranešame karaliui, kad tada tu nebeturėsi jokios dalies Užupio srityje, jei tas miestas bus atstatytas ir jo sienos užbaigtos".

[17]Karalius atsiuntė tokį atsakymą:

„Raštinės viršininkui Rehumui, raštininkui Šimšajui ir kitiems jų bendražygiams, gyvenantiems Samarijoje ir kitose Užupio srities dalyse, linkime ramybės! [18]Laiškas, kurį mums siuntėte, buvo perskaitytas mano akivaizdoje ir išverstas. [19]Mano įsakymu buvo atlikta paieška ir rasta, kad tas miestas iš tikrųjų buvo sukilęs prieš karalius praeityje, kad sukilimai ir maištai jame buvo dažni. [20]Jeruzalė yra turėjusi galingų karalių, valdžiusių visą Užupio sritį; jiems buvo mokama duoklė, asmens ir žemės mokesčiai. [21]Tad duok įsakymą, kad tie žmonės liautųsi statę. Tas miestas negali būti atstatomas, kolei nebus duotas kitas mano įsakymas. [22]Be to, rūpinkitės šiame reikale būti apdairūs, antraip bus daug nuostolio ir žalos karalystei".

[23]Vos perskaičius karaliaus Artakserkso laiško nuorašą Rehumo, raštininko Šimšajo ir jų bendražygių akivaizdoje, jie nuskubėjo į Jeruzalę pas žydus ir ginklais sustabdė darbus. [24]Tuomet Dievo Namų statybos darbai sustojo ir liko nutraukti iki antrų Persijos karaliaus Darijaus valdymo metų.

Dievo Namų atstatymas

5 Tuo metu pranašai *Agėjas ir Idojo sūnus *Zacharijas pranašavo žydams, gyvenantiems Jude ir Jeruzalėje, Izraelio Dievo vardu. [2]Todėl Šaltielio sūnus *Zerubabelis ir Jehocadako sūnus Jozuė pradėjo Dievo Namų atstatymą Jeruzalėje. Dievo pranašai buvo su jais ir juos rėmė.

[3]Nedelsdami Užupio srities valdytojas Tatnajas, Šetar Boznajas ir jų bendražygiai atėję taip į juos kreipėsi: „Kas davė jums įsakymą atstatyti šiuos Namus ir užbaigti statinį?" [4]Be to, jie paklausė: „Kaip vadinasi vyrai, kurie atstato šį pastatą?" [5]Bet Dievo akys saugojo Izraelio seniūnus, ir jie jų nesutrukdė. Tuo tarpu buvo išsiųstas pranešimas Darijui, ir jie savo ruožtu gavo laišką su atsakymu dėl šio reikalo.

[6]Nuorašas laiško, kurį Užupio srities valdytojas Tatnajas, Šetar Boznajas ir jo bendražygiai, Užupio srities pareigūnai, nusiuntė karaliui Darijui. [7]Pranešime, kurį jie nusiuntė, buvo taip parašyta:

„Karaliui Darijui linkime visiškos ramybės! [8]Tebūna karaliui žinoma, kad mes nuvykome į Judo sritį prie didžiojo Dievo Namų. Jie atstatomi iš skaldyto akmens, medžio sijos dedamos į sienas, ir statybos darbai jų rankose vyksta sparčiai ir sėkmingai. [9]Tada mes kreipėmės į anuos seniūnus, klausdami: 'Kas davė jums įsakymą atstatyti šiuos Namus ir užbaigti statinį?' [10]Be to, paklausėme, kaip jie vadinasi, kad galėtume užrašyti tavo žiniai jų vadų vardus. [11]Jų atsakymas buvo toks: 'Mes esame dangaus ir žemės Dievo tarnai ir atstatome Namus, pastatytus prieš daugelį metų. Didis Izraelio karalius buvo juos pastatęs ir įrengęs. [12]Bet kadangi mūsų protėviai buvo supykdę dangaus Dievą, *jis atidavė juos Babilono karaliui chaldėjui Nebukadnecarui, o šis sunaikino šiuos Namus ir ištrėmė žmones į Babiloną.

5,1 *Ag 1,1*
5,1 *Zch 1,1*
5,2 *Ag 1,12; Zch 4,6-9*
5,12 *2 Kar 25,8-12; 2 Met 36,17-20; Jer 52,12-15*

13 *Tačiau Babilono karalius Kyras pir-
mais savo viešpatavimo metais išleido
įsaką, kad šie Dievo Namai būtų atsta-
tyti. 14 Be to, karalius Kyras paėmė iš
Babilono šventyklos Dievo Namų auk-
so ir sidabro reikmenis, kuriuos Ne-
bukadnecaras buvo paėmęs iš Jeruza-
lės šventyklos ir atgabenęs į Babilono
šventyklą. Jie buvo perduoti vyrui, var-
du Šešbacaras, kurį jis buvo paskyręs
valdytoju. 15 Jis tarė jam: ‹Paimk šiuos
reikmenis. Eik ir padėk juos į Jeruzalės
šventyklą. Tebūna atstatyti Dievo Na-
mai savo vietoje›. 16 Tada anas Šešbaca-
ras atėjo ir padėjo pamatus Dievo Na-
mams Jeruzalėje. Nuo to meto iki šiol
jie statomi ir dar nėra užbaigti’. 17 Tad
dabar, jei karaliui patinka, tebūna at-
likta paieška karaliaus saugyklose pa-
tikrinti, ar buvo išleistas karaliaus Kyro
įsakas atstatyti šiuos Dievo Namus Je-
ruzalėje. Teduoda žinią mums karalius
apie savo valią šiuo reikalu“.

6 Todėl karaliaus Darijaus įsaky-
mu buvo atlikta paieška sau-
gyklose, kurios buvo įrengtos Babilo-
no ižduose, 2 ir Ekbatanoje, Medijos
srities sostinėje, aptiktas ritinys, ant
kurio parašyta: „Žyma. 3 Pirmais savo
valdymo metais karalius Kyras išleido
įsaką dėl Dievo Namų Jeruzalėje:
‘Tie Namai turi būti atstatyti kaip
vieta atnašauti aukoms ir aukoti de-
ginamosioms aukoms. Jų aukštis te-
būna šešiasdešimt uolekčių, o plotis
šešiasdešimt uolekčių. 4 Teturi jie po
tris sluoksnius skaldyto akmens po
kiekvienu medžio sluoksniu. Išlaidos
turi būti padengtos iš karališkojo iždo.
5 Be to, tebūna sugrąžinta ir nugaben-
ta į Jeruzalės šventyklą, kiekvienas į
savo vietą, aukso ir sidabro reikme-
nys, kuriuos Nebukadnecaras paėmė
iš Jeruzalės Šventyklos ir atgabeno į
Babiloną. Turite juos padėti į Dievo
Namus. 6 Tad dabar jūs – Tatnajau,
Užupio srities valdytojau, Šetar Boz-
najau, ir jūs, jų bendražygiai, Užupio
srities pareigūnai, pasitraukite nuo
jų. 7 Nesikiškite į šių Dievo Namų dar-
bus. Žydų valdytojas ir žydų seniūnai
teatstato šiuos Dievo Namus savo vie-
toje. 8 Be to, šiuo įsakau, ką jūs turite
daryti, kad padėtumėte tiems žydų
seniūnams atstatyti Dievo Namus: tų
žmonių išlaidos turi būti tučtuojau at-
lygintos iš karaliaus išteklių, paimtų iš
Užupio srities duoklės. 9 Ko tik reikė-
tų – jautukų, avinų ar avių deginamo-
sioms aukoms dangaus Dievui, kvie-
čių, druskos, vyno ar aliejaus kunigų
reikalams Jeruzalėje, tebūna jiems be
perstojo kasdien duodama, 10 kad jie
atnašautų malonias aukas dangaus
Dievui ir melstųsi už karaliaus ir jo
vaikų gyvastį. 11 Be to, aš skelbiu, kad
jei kas nors pakeistų šį įsaką, už nusi-
žengimą tebūna išplėštas iš jo namų
sienojas, ir tebūna jis ant jo pamau-
tas. Tebūna mėšlynu paversti jo na-
mai. 12 Dievas, kuris yra apgyvendinęs
ten savo vardą, tesunaikina kiekvie-
ną karalių ir tautą, kuri imtųsi šį įsa-
ką pakeisti, ardydama Dievo Namus
Jeruzalėje. Aš, Darijus, išleidau įsaką.
Tebūna jis įvykdytas nedelsiant ir rū-
pestingai!’“
13 Tada Tatnajas, Užupio srities val-
dytojas, Šetar Boznajas ir jų bendražy-
giai stropiai ir rūpestingai įvykdė visa,
ką karalius Darijus buvo įsakęs. 14 Tad
žydų seniūnai pranašų *Agėjo ir Idojo
sūnaus *Zacharijos dienomis spartino
statybą. Jie užbaigė statybą pagal Izra-
elio Dievo įsakymą ir Kyro, Darijaus bei
Artakserkso įsakus. 15 Taigi šie Namai
buvo užbaigti šeštų karaliaus Darijaus
viešpatavimo metų adaro mėnesio tre-
čią dieną.
16 Izraelitai – ir kunigai, ir levitai, ir
kiti sugrįžę tremtiniai – džiaugsmingai

5,13 *Ezr 1,2-11*

6,14 *Ag 1,1*

6,14 *Zch 1,1*

šventė šių Dievo Namų pašventinimą.
[17] Jie paaukojo Namų pašventinimui
šimtą jaučių, du šimtus avinų, keturis
šimtus ėriukų ir kaip atnašą už nuo-
dėmę dvylika ožių už visą Izraelį pa-
gal Izraelio giminių skaičių. [18] Galop jie
paskirstė *kunigus į skyrius ir levitus į*
padalas Dievo tarnybai Jeruzalėje, kaip
parašyta Mozės knygoje*.

Paschos iškilmė

[19] *Sugrįžę tremtiniai šventė Paschą
pirmo mėnesio keturioliktą dieną,
[20] nes ir kunigai, ir levitai buvo apsi-
valę. Visi buvo švarūs. Jie pjovė Pas-
chos avinėlį visiems sugrįžusiems
tremtiniams, savo broliams kunigams
ir sau patiems. [21] Jį valgė Izraelio žmo-
nės, sugrįžę iš tremties drauge su vi-
sais, kurie, atsiskirdami nuo nešvaru-
mo tautų krašte, buvo prisidėję prie jų
ieškodami VIEŠPATIES, Izraelio Dievo.
[22] Su džiaugsmu jie šventė Neraugin-
tosios duonos šventę septynias die-
nas, nes VIEŠPATS buvo padaręs juos
linksmus, taip palenkdamas Asirijos
karaliaus širdį, kad jis padėjo jiems
statyti Namus Dievo, kuris yra Izrae-
lio Dievas.

Ezra – Rašto žinovas

7 Po šių įvykių, Persijos karaliui Ar-
takserksui viešpataujant, Ezra, sū-
nus Serajos, sūnaus Azarijos, sūnaus
Hilkijos, [2] sūnaus Šalumo, sūnaus Ca-
doko, sūnaus Ahitubo, [3] sūnaus Ama-
rijos, sūnaus Azarijos, sūnaus Merajo-
to, [4] sūnaus Zerachijos, sūnaus Uzio,
sūnaus Bukio, [5] sūnaus Abišūvos, sū-
naus Finehaso, sūnaus Eleazaro, sū-
naus vyriausiojo kunigo Aarono, [6] taigi
tas Ezra parvyko iš Babilono. Jis buvo
raštininkas – žinovas Mozės Įstatymo,
kurį buvo davęs VIEŠPATS, Izraelio Die-
vas. Kadangi VIEŠPATIES ranka buvo su
juo, karalius buvo suteikęs jam visa, ko
tik jis prašė.
[7] Kai kurie iš izraelitų – kunigų bei
levitų, giesmininkų ir vartininkų bei
Šventyklos tarnų – parvyko į Jeruzalę
*septintais karaliaus Artakserkso me-
tais.* [8] Jie atvyko į Jeruzalę septintų ka-
raliaus metų penktą mėnesį. [9] Kelionė
iš Babilono buvo pradėta pirmo mė-
nesio pirmą dieną, ir penkto mėne-
sio pirmą dieną jis atvyko į Jeruzalę,
nes su juo buvo maloninga VIEŠPATIES
ranka. [10] Ezra buvo atsidavęs visa šir-
dimi tyrinėti VIEŠPATIES Įstatymą, lai-
kytis jo ir mokyti Izraelį įstatų ir įsa-
kų.
[11] Štai nuorašas laiško Izraeliui, kurį
karalius Artakserksas davė Ezrai – ku-
nigui raštininkui, žinovui VIEŠPATIES
įsakymų žodžių ir jo įstatų*;
[12] „Artakserksas, karalių karalius,
kunigui Ezrai, dangaus Dievo Įstaty-
mo rašto žinovui linki ramybės. Dabar
[13] aš skelbiu įsaką, kad kas tik mano
karalystėje iš Izraelio žmonių ar jų ku-
nigų bei levitų laisva valia ryžtasi eiti
į Jeruzalę, gali eiti su tavimi. [14] Tu esi
karaliaus ir jo septynių patarėjų siųs-
tas sutvarkyti Judą ir Jeruzalę pagal
tavo rankoje esančio savo Dievo Įsta-
tymą, [15] nugabenti sidabrą bei auksą,
karaliaus ir jo patarėjų savanoriškai
paaukotus Izraelio Dievui, kurio bu-
veinė yra Jeruzalėje, [16] taip pat visą si-
dabrą bei auksą, gautą iš Babilono sri-
ties, drauge su žmonių ir kunigų geros
valios atnašomis, noriai duotomis jų
Dievo Namams, esantiems Jeruzalė-
je. [17] Už tuos pinigus turi nedelsdamas
nupirkti jaučių, avinų bei ėriukų, javų
atnašų bei liejamųjų atnašų ir paaukoti
juos ant savo Dievo Namų aukuro Jeru-
zalėje. [18] O su likusiu sidabru ir auksu
tu ir tavo broliai darykite, kas atrodo

6,18 Hebr. originale čia baigiasi aram. tekstas (Ezr 4,8–6,18).

6,19 *Iš 12,1-20*

7,11 Hebr. originale toliau eina aram. intarpas (Ezr 7,12-26).

jums geriausia pagal jūsų Dievo valią.
19 Tau patikėtus tavo Dievo Namų tar-
nybos reikmenis turi perduoti Jeruza-
lės Dievui. 20 O kas daugiau reikalinga
tavo Dievo Namams, kuriais rūpintis
esi įpareigotas, galėsi aprūpinti iš ka-
raliaus iždo.
21 Aš, karalius Artakserksas, įsakau
visiems Užupio srities iždo valdyto-
jams: kokį tik prašymą pateiks jums
kunigas Ezra, dangaus Dievo Įstatymo
rašto žinovas, tebūna jis patenkintas
nedelsiant ir rūpestingai 22 iki šimto
sidabro talentų, šimto korų kviečių,
šimto bàtų vyno, šimto bàtų aliejaus,
o druskos be saiko. 23 Kas tik dangaus
Dievo įsakyta, tebūna vykdoma uoliai
dangaus Dievo Namams, antraip pyk-
tis ištiks karaliaus ir jo įpėdinių kara-
lystę. 24 Be to, mes pranešame jums,
kad neleidžiama uždėti duoklės, as-
mens ar žemės mokesčių kunigams,
levitams, giesmininkams, vartinin-
kams, Šventyklos tarnams ar kitiems
Dievo Namų tarnams.
25 O tu, Ezra, paskirk pareigūnus ir
teisėjus pagal užrašytą tavo Dievo iš-
mintį, kad jie teistų visus Užupio sri-
ties žmones, žinančius tavo Dievo įsta-
tymus. Turite pamokyti tuos, kurie jų
nežino. 26 Kas nepaklus tavo Dievo
Įstatymui ir karaliaus įstatymui, turi
būti nubaustas nedelsiant ar mirti-
mi, ar tremtimi, ar turto atėmimu, ar
įkalinimu".*
27 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
mūsų protėvių Dievas, kuris įdėjo į
karaliaus širdį tokį dalyką – išaukš-
tinti VIEŠPATIES Namus Jeruzalėje,
28 kuris parodė man ištikimą meilę ka-
raliaus bei jo patarėjų akivaizdoje ir
visų įtakingų karaliaus pareigūnų aki-
vaizdoje. Aš buvau padrąsintas, nes
VIEŠPATIES ranka buvo su manimi, ir
surinkau Izraelio šeimų galvas eiti su
manimi.

7,26 Aram. intarpo pabaiga.

Sugrįžimas į Jeruzalę

8 Štai kilčių galvos ir kilmės sąrašas
parėjusių su manimi iš Babilono,
viešpataujant karaliui Artakserksui.
2 Iš Finehaso palikuonių – Geršomas;
iš Itamaro palikuonių – Danielius; iš
Dovydo palikuonių – Hatušas, 3 Še-
chanijos sūnus; iš Parošo palikuonių –
Zacharija, su kuriuo buvo įtraukti į są-
rašą du šimtai penkiasdešimt vyrų; 4 iš
Pahat Moabo – Zerachijos sūnus Elje-
hoenajas ir su juo du šimtai vyrų; 5 iš
Zatuvo palikuonių – Jahazielio sūnus
Šechanija ir su juo trys šimtai vyrų;
6 iš Adino palikuonių – Jehonatano
sūnus Ebedas ir su juo penkiasdešimt
vyrų; 7 iš Elamo palikuonių – Atalijos
sūnus Izaja ir su juo septyniasdešimt
vyrų; 8 iš Šefatijos palikuonių – Myko-
lo sūnus Zebadija ir su juo aštuonias-
dešimt vyrų; 9 iš Joabo palikuonių – Je-
hielio sūnus Abdija ir su juo du šimtai
aštuoniolika vyrų; 10 iš Banio palikuo-
nių – Josifijos sūnus Šelomitas ir su juo
šimtas šešiasdešimt vyrų; 11 iš Bebajo
palikuonių – Bebajo sūnus Zacharija ir
su juo dvidešimt aštuoni vyrai; 12 iš Az-
gado palikuonių – Ha Katano sūnus Jo-
hananas ir su juo šimtas dešimt vyrų;
13 iš Adonikamo palikuonių, atėjusių
vėliausiai, buvo šie: Elifeletas, Jejelis
bei Šemaja ir su jais šešiasdešimt vyrų;
14 iš Bigvajo palikuonių – Utajas ir Za-
kūras, o su jais septyniasdešimt vyrų.
15 Sutelkiau juos prie upės, tekan-
čios Ahavos link. Ten mes praleido-
me tris dienas. Apžiūrėdamas mačiau
paprastus žmones ir kunigus, bet ne-
radau tarp jų nė vieno iš levitų. 16 Tada
pasišaukiau šeimų galvas Eliezerą,
Arielį, Šemają, Elnataną, Nataną, Za-
chariją ir Mešulamą bei mokytojus
Jaribą ir Elnataną 17 ir išsiunčiau juos
pas Idoją, vietovės, vardu Kasifija, gal-
vą, nurodęs ką sakyti Idojui bei jo bro-
liams ir Šventyklos tarnams Kasifijoje,
kad atsiųstų tarnų mūsų Dievo Na-
mams. 18 Kadangi maloningoji Dievo

ranka buvo su mumis, jie parvedė
mums išmintingą vyrą iš izraelito Le-
vio sūnaus Mahlio palikuonių, būtent
Šerebiją su jo sūnumis ir giminėmis,
iš viso aštuoniolika, 19 ir Hašabiją, o su
juo Izają iš Merario palikuonių su gimi-
ne ir sūnumis, iš viso dvidešimt, 20 ne-
skaitant dviejų šimtų dvidešimties
palikuonių Šventyklos tarnų, kuriuos
Dovydas ir jo didžiūnai buvo paskyrę
tarnauti levitams. Visi jie buvo įrašyti
į sąrašą vardais.

21 Tada ten, prie Ahavos upės, paskel-
biau pasninką, kad nusižeminę prieš
savo Dievą prašytume sėkmingos ke-
lionės sau, mūsų vaikams ir visai mūsų
mantai. 22 Mat gėdijausi prašyti kara-
liaus karių ar raitelių apsaugos kelyje
nuo priešų, kadangi buvome sakę kara-
liui, kad mūsų Dievo ranka gera visiems,
kurie jo ieško, bet jo galybė ir rūstybė
prieš visus, kurie jį palieka. 23 Taigi mes
pasninkavome, prašydami to iš Dievo, ir
mūsų prašymas buvo išklausytas.

24 Tada, išrinkęs iš kunigų dvylika va-
dovų – Šerebiją, Hašabiją ir dešimt su
jais esančių brolių, 25 atsvėriau jiems si-
dabro, aukso bei reikmenų ir auką mūsų
Dievo Namams, kurią karalius, jo pata-
rėjai ir didžiūnai bei visas ten esantis Iz-
raelis buvo atnašavę. 26 Patikėjau jiems
į rankas šėšis šimtus penkiasdešimt si-
dabro talentų, šimtą sidabro reikmenų,
kiekvienas buvo talento vertės, šimtą
aukso talentų; 27 taip pat dvidešimt auk-
so dubenų tūkstančio darikų vertės bei
du geros blizgančios bronzos reikmenis,
tokius brangius kaip auksas. 28 Tariau
jiems: „Jūs esate pašvęsti VIEŠPAČIUI, ir
reikmenys pašvęsti. Ir sidabras, ir auk-
sas yra geros valios atnaša VIEŠPAČIUI,
jūsų protėvių Dievui. 29 Rūpestingai
saugokite juos iki to laiko, kol nepa-
sversite akivaizdoje kunigų vadovų, le-
vitų ir Izraelio kilčių vadovų Jeruzalėje,
VIEŠPATIES Namų kambariuose“.

30 Tada kunigai ir levitai priėmė at-
svertą sidabrą, auksą ir reikmenis, ku-
riuos turėjo nunešti į Jeruzalę, į mūsų
Dievo Namus. 31 Mes leidomės kelio-
nėn į Jeruzalę nuo Ahavos upės pirmo
mėnesio dvyliktą dieną. Mūsų Dievo
ranka buvo su mumis. Jis apsaugojo
mus nuo priešų rankos ir nuo pasalų
mums esant pakeliui.

32 Atvykę į Jeruzalę, ilsėjomės tris
dienas. 33 Ketvirtą dieną mūsų Dievo
Namuose sidabras, auksas ir reikme-
nys buvo pasverti ir perduoti į kunigo
Ūrijos sūnaus Meremoto rankas, da-
lyvaujant Finehaso sūnui Eleazarui.
Su jais buvo levitai – Jozuės sūnus Je-
hozabadas ir Binujo sūnus Noadija.
34 Skaičius, svoris ir visa kita atitiko;
visas svoris buvo užrašytas.

35 Tuo metu parėjusieji, iš nelaisvės
sugrįžę tremtiniai, atnašavo Izraelio
Dievui deginamąsias aukas – dvylika
jaučių už visą Izraelį, devyniasdešimt
šešis avinus, septyniasdešimt septy-
nis ėriukus ir kaip atnašą už nuodėmę
dvylika ožių. 36 Jie perdavė karaliaus
įsakymus ir karaliaus satrapams bei
Užupio srities valdytojams, davusiems
paramą tautai ir Dievo Namams.

Ezros malda

9 Visa tai įvykdžius, priėjo prie ma-
nęs pareigūnai, tardami: „Nei Iz-
raelio žmonės, nei kunigai, nei levitai
nesilaikė atokiai nuo šalies tautų, ku-
rių bjaurūs papročiai panašūs į kanaa-
niečių, hetitų, perizų, jebusiečių, amo-
nitų, moabitų, egiptiečių ir aramėjų
papročius. 2 Jie paėmė jų dukteris žmo-
nomis sau ir savo sūnums. Taigi šven-
toji sėkla susimaišė su šalies tautomis.
Iš tikrųjų pareigūnai ir vadai pirmi taip
nusižengė“. 3 Tai išgirdęs, persiplėšiau
drabužius ir skraistę, roviausi galvos
bei barzdos plaukus ir priblokštas at-
sisėdau. 4 Tada visi, kurie, išgirdę Iz-
raelio Dievo žodžius, baiminosi dėl
sugrįžusiųjų tremtinių nusižengimo,
susibūrė aplink mane, man sėdint pri-
blokštam iki vakarinės aukos.

[5]Vakarinės aukos metu atsitokėjęs
vis dar perplėštais drabužiais ir skrais-
te puoliau ant kelių, ištiesiau rankas į
VIEŠPATĮ, savo Dievą, [6]ir tariau: „Mano
Dieve, aš gėdijuosi pakelti veidą į tave ir
raustu! Mano Dieve, mūsų nedori dar-
bai slegia mūsų galvas ir mūsų kaltė
siekia dangų. [7]Nuo mūsų protėvių die-
nų iki pat šios dienos esame sunkiai nu-
sikaltę ir už savo nedorus darbus mes,
mūsų karaliai ir mūsų kunigai, buvome
atiduoti svetimų kraštų karaliams į ran-
kas, kalavijui, nelaisvei, apiplėšimui ir
baisiai gėdai, kaip yra ir šiandien. [8]Bet
dabar trumpai valandėlei susilaukėme
gailestingumo iš VIEŠPATIES, mūsų Die-
vo, kuris išlaikė mūsų likutį ir davė tvir-
tą užuovėją šioje šventoje vietoje. Mūsų
Dievas sugrąžino mūsų akims blizgesį
ir suteikė mums truputį atgaivos mūsų
vergijoje. [9]Mes esame vergai. Tačiau
vergijoje mūsų Dievas nepaliko mūsų,
bet parodė savo ištikimą meilę Persijos
karalių akivaizdoje, kad duotų mums
naują gyvastį mūsų Dievo Namams pri-
kelti bei jiems atstatyti iš griuvėsių ir
suteiktų mums užuovėją Jude ir Jeru-
zalėje. [10]Tad viso to akivaizdoje, mūsų
Dieve, ką mes galime sakyti? Juk esame
atmetę tavo įsakymus, [11]kuriuos tu da-
vei per savo tarnus pranašus, tardamas:
'Kraštas, kurio paveldėti įeinate, yra už-
terštas kraštas, užterštas krašto tautų
supuvimo – bjauriųjų papročių, kurie
pripildė jį savo nešvarumo nuo vieno
galo iki kito. [12]Tad dabar *neduokite
savo dukterų vesti jų sūnums ir neleis-
kite jūsų sūnums vesti jų dukterų. Nie-
kada nesirūpinkite jų gerove ar nauda,
kad stiprėtumėte, valgytumėte krašto
derlių ir paliktumėte kraštą savo vai-
kams kaip amžiną paveldą'. [13]Po viso,
kas yra mus ištikę už mūsų nedorus
darbus ir didelę kaltę, nors tu, mūsų
Dieve, esi mus mažiau nubaudęs, negu
mes savo kaltėmis esame užsitraukę,
išlaikydamas tokį mūsų likutį, [14]argi
vėl laužysime tavo įsakymus, tuokda-
miesi su šiomis tautomis, turinčiomis
tokius bjaurius papročius? Argi tu ne-
turi ant mūsų pykti, kol nesunaikin-
si mūsų, nepalikdamas nei bėglio, nei
likučio? [15]VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tu
teisus, tačiau mes esame išgelbėti tarsi
likutis, kaip šiandien. Štai stovime prieš
tave nusikaltę. Todėl mes negalime būti
tavo Artume".

Tautos atgaila

10 Kai Ezra verkdamas parpuolė
kniūbsčias prieš VIEŠPATIES Na-
mus, meldėsi ir išpažino kaltę, prie jo
susibūrė didžiulė izraelitų – vyrų, mo-
terų ir vaikų – sueiga. Ir žmonės grau-
džiai verkė. [2]Jehielio sūnus Šechani-
ja iš Elamo palikuonių kreipėsi į Ezrą,
tardamas: „Mes iš tikrųjų nusižengėme
savo Dievui, vesdami svetimtautes mo-
teris iš šalies tautų. Bet, nepaisant to,
net dabar yra Izraeliui vilties. [3]Tad da-
bar padarykime sandorą su mūsų Die-
vu, kad išvarysime visas tas žmonas
ir jų vaikus, sekdami tuo, ką patari tu,
mano viešpatie, ir tie, kurie sielojasi dėl
mūsų Dievo įsakymų. Tebūna laikoma-
si Įstatymo! [4]Imkis priemonių, nes tai
tavo pareiga. Mes su tavimi. Būk ryžtin-
gas ir imkis priemonių!" [5]Tad Ezra atsi-
stojo ir prisaikdino didžiūnus, kunigus,
levitus ir visą Izraelį, kad jie elgsis, kaip
buvo kalbėta. Jie prisiekė.

[6]Tada Ezra pasitraukė iš vietos
priešais Dievo Namus, nuėjo į Eljaši-
bo sūnaus Johanano butą ir praleido
ten naktį. Ten jis nei duonos valgė, nei
vandens gėrė, nes raudojo dėl sugrįžu-
siųjų iš tremties nusižengimo. [7]Visa-
me Jude ir Jeruzalėje visiems sugrįžu-
siems iš tremties buvo paskelbta, kad
jie privalo sueiti į Jeruzalę, [8]o jei kas
per tris dienas nepasirodys, tam parei-
gūnų ir seniūnų nutarimu bus atimta
visa nuosavybė, o jis pats bus atskirtas
nuo sugrįžusiųjų iš tremties bendrijos.

9,12 *Iš 34,11-16; Įst 7,1-5*

9 Visi Judo ir Benjamino vyrai per
tris dienas susirinko į Jeruzalę. Tai įvy-
ko devinto mėnesio dvidešimtą dieną.
Visi žmonės sėdėjo atviroje aikštėje
priešais Dievo Namus, drebėdami ir
dėl šio reikalo, ir nuo smarkaus lietaus.
10 Tada kunigas Ezra pakilo ir kreipėsi
į juos: „Jūs nusižengėte, vesdami sve-
timtautes moteris, ir padidinote Iz-
raelio kaltę. 11 Tad dabar pašlovinkite
VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, ir vyk-
dykite jo valią: atsiskirkite nuo krašto
tautų ir nuo svetimtaučių žmonų".
12 Atsakydama visa sueiga garsiai
šaukė: „Taip! Mes turime daryti, kaip
tu sakai. 13 Bet žmonių yra daug, o da-
bar lietingasis metas. Neįmanoma
stovėti atvirame ore. Juk tai ne vienos
dienos ar dviejų užduotis, nes dauge-
lis iš mūsų yra taip nusižengę. 14 Tad
teatstovauja mūsų pareigūnai visai
bendrijai, o visi mūsų žmonės, vedę
svetimtautes moteris, teateina prie
jų paskirtu laiku drauge su kiekvieno
miesto seniūnais ir teisėjais, kad būtų
nugręžtas nuo mūsų degantis Dievo
pyktis už šią nuodėmę". 15 Tik Asae-
lio sūnus Jehonatanas ir Tikvos sūnus
Jachzėjas, levitų Mešulamo ir Šabeta-
jo remiami, su tuo nesutiko. 16 Bet su-
grįžusieji iš tremties darė, kaip buvo
pasiūlyta. Kunigas Ezra išrinko vyrus
– kilčių galvas – pagal jų kiltis, kiekvie-
ną jų paskirdamas vadu. Dešimto mė-
nesio pirmą dieną jie susėdo nagrinė-
ti reikalo. 17 Iki pirmo mėnesio pirmos
dienos jie priėmė nuosprendį dėl visų
svetimtautes moteris vedusių vyrų.
18 Tarp kunigų palikuonių, vedusių
svetimtautes moteris, buvo rasta:
iš Jozuės palikuonių – Jehocadako
sūnus ir jo broliai: Maasėja, Eliezeras,
Jaribas ir Gedalija; 19 jie davė žodį, kad
pavarys savo žmonas ir, išpažindami
savo kaltę, jai išpirkti atnašavo po avi-
ną iš kaimenės;
20 iš Imero palikuonių – Hananis ir
Zebadija;
21 iš Harimo palikuonių – Maasėja,
Elija, Šemaja, Jehielis ir Uzija;
22 iš Pašhūro palikuonių – Eljoena-
jas, Maasėja, Izmaelis, Netanelis, Jeho-
zabadas ir Eleasa;
23 iš levitų – Šimis, Kelaja, kuris yra
Kelita, Petachija, Judas ir Eliezeras;
24 iš giesmininkų – Eljašibas;
iš vartininkų – Šalumas, Telemas ir
Ūris;
25 tarp izraelitų:
iš Parošo palikuonių – Ramija, Izija,
Malkija, Mijaminas, Eleazaras, Haaša-
bijas ir Benaja;
26 iš Elamo palikuonių – Matanija,
Zacharija, Jehielis, Abdis, Jeremotas
ir Elija;
27 iš Zatuvo palikuonių – Eljoenajas,
Eljašibas, Matanija, Jeremotas, Zaba-
das ir Aziza;
28 iš Bebajo palikuonių – Johananas,
Hananija, Zabajas ir Atlajas;
29 iš Banio palikuonių – Mešulamas,
Maluchas, Adaja, Jašubas, Šealas ir Je-
ramotas;
30 iš Pahat Moabo palikuonių –
Adna, Kelalas, Benaja, Maasėja, Mata-
nija, Becalelis, Binujas ir Manasas;
31 iš Harimo palikuonių – Elieze-
ras, Išija, Malkija, Šemaja, Simeonas,
32 Benjaminas, Maluchas ir Šemarija;
33 iš Hašumo palikuonių – Matena-
jas, Matata, Zabadas, Elifeletas, Jere-
majas, Manasas ir Šimis;
34 iš Banio palikuonių – Maadajas,
Amramas, Uelis, 35 Benaja, Bedija, Ke-
luhis, 36 Vanija, Meremotas, Eljašibas,
37 Matanija, Matenajas ir Jaasajas;
38 iš Binujo palikuonių – Šimis, 39 Še-
lemija, Natanas, Adaja, 40 Machnadba-
jas, Šašajas, Šarajas, 41 Azarelis, Šele-
mija, Šemarija, 42 Šalumas, Amarija ir
Juozapas;
43 iš Nebojo palikuonių – Jejelis, Ma-
titija, Zabadas, Zebina, Jadajas, Joelis ir
Benaja.
44 Visi jie buvo vedę svetimtautes
moteris, bet pavarė ir jas, ir jų vaikus.

NEHEMIJO KNYGA

Nehemijo knyga (hebr. *nehēmęjāh*, gr. *esdras*, lot. *esdrae/ezrae*) kartu su ***Ezros knyga*** hebrajų tradicijoje anksčiau sudarė vieną ***Ezros knygą*** (hebr. *'ēzęrā'*), graikiškajame *Septuagintos* vertime vadinamą ***Ezros antra knyga*** (ten ji eina po apokrifinės ***Ezros pirmos knygos***, lotyniškojoje *Vulgatoje* vadinamos ***Ezros trečia knyga***; be to, į *Vulgatą* dar įtraukta apokrifinė ***Ezros ketvirta knyga***); į dvi knygas ji padalyta vėlyvuose graikiškuose ir lotyniškuose rankraščiuose, paskui – *Vulgatoje* (***Nehemijo knyga*** ten vadinama ***Nehemijo knyga*** arba ***Ezros antra knyga***), o nuo XV a. – hebrajų *Biblijoje*.

Knygos pasakojimas susijęs su Judo valdytojo Nehemijo veikla (445–443 ir 432 m. pr. Kr.): Nehemijas atvyksta į Jeruzalę (sk. 1–7), paskelbiamas Mozės Įstatymas ir atnaujinama Sandora (sk. 8–10), tvarkomas Jeruzalės gyvenimas (sk. 11–12), įgyvendinamos Nehemijo reformos (sk. 13).

Atstatinėdamas Jeruzalę ir rūpindamasis jos gyventojais, Nehemijas jaučia vykdąs Dievo pavestą misiją ir tvirtai tiki jo parama.

Nehemijo malda

1 Hachalijos sūnaus Nehemijo pasakojimas.
Dvidešimtų metų kislevo mėnesį
man esant sostinėje Sūzuose [2] atvyko
Hananis, vienas mano brolių, su keletu vyrų iš Judo. Aš teiravausi jų apie žydus – likutį, išsigelbėjusį iš nelaisvės, ir
apie Jeruzalę. [3] Jie paaiškino man: „Išlikusieji, pergyvenę nelaisvę tenai [Judo]
srityje, yra skurde ir nemalonėje. Jeruzalės sienose pilna spragų, o jos vartai
ugnies sunaikinti“.
[4] Išgirdęs šiuos žodžius atsisėdau ir
verkiau. Keletą dienų raudojau, pasninkaudamas ir melsdamasis dangaus
Dievui. [5] Aš meldžiausi: „O VIEŠPATIE,
dangaus Dieve, didingasis ir šiurpą keliantis Dieve, tu laikaisi Sandoros ir ištikimos meilės su tais, kurie tave myli
ir laikosi tavo įsakymų. [6] Tebūna atidi
tavo ausis ir atviros tavo akys, kad išgirstum savo tarno maldą, kurią dabar
siunčiu tavo Artume dieną naktį už
tavo tarnus, Izraelio tautą, išpažindamas nuodėmes, kurias mes, izraelitai,
esame tau padarę. Ir aš, ir mano tėvo
namai esame tau nusidėję. [7] Sunkiai
įžeidėme tave, nesilaikydami tavo įsakymų, įstatų ir įsakų, kuriuos tu įsakei
savo tarnui Mozei. [8] *Bet maldauju atsiminti pažadą, kurį davei per Mozę
tardamas: 'Jeigu būsite neištikimi, aš
išblaškysiu jus tautose, [9] *bet jeigu
sugrįšite pas mane ir laikysitės mano
įsakymų juos vykdydami, nors jūsų
išblaškytieji būtų prie pačių dangaus
skliauto pakraščių, aš surinksiu juos
ten ir parvesiu į vietą, kurią esu išsirinkęs buveine savo vardui'. [10] Jie –
tavo tarnai ir tavo tauta, kurią tu atpirkai savo didžia galybe ir galinga ranka.
[11] O Viešpatie! Tebūna tavo ausis atidi
savo tarno maldai ir maldai tavo tarnų,
kurie su džiugesiu garbina tavo vardą.
Maldauju suteikti sėkmę šiandien tavo
tarnui, nuteikti tą žmogų būti jam maloningą!“ (Tuo metu aš buvau karaliaus taurininkas.)

1,8 *Kun 26,33*

1,9 *Įst 30,1-5*

Nehemijas Jeruzalėje

2 Dvidešimtų karaliaus Artakserk-
so metų nisano mėnesį, kai jam
buvo patiekiamas vynas, atnešiau
vyno ir padaviau karaliui. Jo akivaiz-
doje niekada nebuvau buvęs taip blo-
gai nusiteikęs. [2] Tad karalius tarė man:
„Kodėl tu atrodai toks prislėgtas? Juk
nesergi! Tai gali būti tik širdgėla“. La-
bai išsigandau, [3] bet atsakiau karaliui:
„Tegyvuoja karalius amžinai! Kodėl
neturėtų mano veidas būti liūdnas,
kai tas *miestas – vieta mano protė-
vių kapų – guli sugriautas ir jo vartai
ugnies sunaikinti?“ [4] Tuomet karalius
paklausė: „Ko gi prašai?“ Aš pasimel-
džiau dangaus Dievui, [5] paskui tariau
karaliui: „Jei tai atrodytų gera karaliui
ir jeigu tavo tarnas randa malonę tavo
akivaizdoje, prašyčiau pasiųsti mane
į Judą – į miestą mano protėvių kapų,
kad galėčiau jį atstatyti“. [6] Karalie-
nei sėdint šalia jo, karalius tarė man:
„Kiek ilgai užtruksi kelionėje ir kada
sugrįši?“ Taigi karaliui buvo malonu
mane pasiųsti, ir aš nurodžiau jam lai-
ką. [7] Tada kreipiausi į karalių: „Jei ka-
raliui atrodytų gera, tebūna man duo-
ta laiškų Užupio srities valdytojams,
nurodant jiems, kad leistų man laisvai
nuvykti į Judą, [8] ir laišką karaliaus miš-
kų prižiūrėtojui Asafui, nurodant jam,
kad duotų medžio Namų tvirtovės
vartų sijoms padaryti, miesto sienai
ir namams, kuriuose teks apsigyven-
ti“. Karalius man suteikė, ko prašiau,
nes geroji mano Dievo ranka buvo su
manimi.

[9] Pasiekęs Užupio srities valdytojus,
padaviau jiems karaliaus laiškus. Kara-
lius buvo pasiuntęs drauge su manimi
ir raitelių palydą. [10] Sanbalatas Horo-
nietis ir amonitas pareigūnas Tobija,
apie tai išgirdę, buvo labai nepaten-
kinti, kad atvyko žmogus rūpintis iz-
raelitų gerove.

[11] Atvykau į Jeruzalę. Išbuvęs ten tris
dienas, [12] atsikėliau naktį kartu su kele-
tu drauge buvusių vyrų, nesakydamas
niekam, ką Dievas buvo įdėjęs man į
širdį padaryti Jeruzalei. Net kito gy-
vulio nepaėmiau, tik tą, kuriuo jojau.
[13] Naktį išjojau pro Slėnio vartus, jojau
palei Slibino šaltinį ir pasiekiau Mėš-
lo vartus, apžiūrinėdamas Jeruzalės
sienas. Jos buvo su spragomis, o var-
tai ugnies sunaikinti. [14] Paskui nujojau
prie Šaltinio vartų ir Karaliaus tvenki-
nio, bet nuo čia nebeužteko vietos pra-
eiti gyvuliui, kuriuo jojau. [15] Taigi jojau
naktį per slėnį, apžiūrinėdamas sieną.
Paskui apsisukau ir įjojęs į miestą pro
Slėnio vartus sugrįžau. [16] Pareigūnai
nežinojo, kur buvau išėjęs ir ką dariau.
Mat dar nebuvau pasakęs nei žydams,
nei kunigams, nei didžiūnams, nei pa-
reigūnams ir kitiems, turintiems imtis
darbo.

[17] Tada kreipiausi į juos: „Jūs matote,
kokiame skurde esame, kaip guli griu-
vėsiuose Jeruzalė, o jos vartai ugnies
sunaikinti. Eikime ir atstatykime Je-
ruzalės sienas, kad nebūtume daugiau
kitiems pajuoka“. [18] Papasakojau jiems,
kad mano Dievo ranka buvo man ma-
loninga, ir apie dalykus, kuriuos ka-
ralius man buvo kalbėjęs. Jie atsakė:
„Imkimės atstatymo darbo!“ Taip jie
ryžosi imtis darbo bendram labui.
[19] Bet Sanbalatas Horonietis, amoni-
tas pareigūnas Tobija ir arabas Gešе-
mas, apie tai išgirdę, iš mūsų tyčiojosi
ir mus išjuokė. Jie sakė: „Ką gi jūs da-
rote? Nejau prieš karalių maištą norite
kelti?“ [20] O aš jiems atsakiau: „Dangaus
Dievas suteiks mums sėkmę, ir mes, jo
tarnai, imsimės atstatymo, bet jūs ne-
turite nei dalies, nei teisės, nei pamin-
klo Jeruzalėje“.

Jeruzalės sienų atstatymas

3 Vyriausiasis kunigas Eljašibas ir jo
broliai kunigai ėmėsi darbo ir at-
statė Avių vartus. Pataisę juos, įstatė

2,3 *2 Kar 25,8-10; 2 Met 36,19; Jer 52,12-14*

duris ir toliau taisė iki Šimtinės bokš-
to ir Hananelio bokšto. 2 Šalia jo statė
Jericho vyrai, o greta – Imrio sūnus Za-
kūras.

3 Hasenajos sūnūs atstatė Žuvų var-
tus. Pataisę sijas, įstatė duris, spynas
ir velkes. 4 Šalia jų taisymo darbus dir-
bo Hakoco sūnaus Ūrijos sūnus Mere-
motas. Šalia jo darbavosi Mešezabelio
sūnaus Berechijos sūnus Mešulamas.
Šalia jo dirbo Baanos sūnus Cadokas.
5 Šalia jo Tekojos vyrai taisė sienas,
nors jų didžiūnai ir nerėmė savo val-
dytojų veiklos.

6 Paseacho sūnus Jehojada ir Beso-
dijos sūnus Mešulamas pataisė Senuo-
sius vartus. Įtvirtinę sijas, įstatė duris,
spynas ir velkes. 7 Šalia jų taisė Malatija
Gibeonietis ir Jadonas Meronotietis su
vyrais iš Gibeono ir Micpos, kurie buvo
pavaldūs Užupio srities valdytojui.
8 Šalia jų auksakalio Harhajos sūnus
Uzielis taisė sienas. Šalia jo darbavosi
kvepalų dirbėjas Hananija. Jie atstatė
Jeruzalę iki pat Plačiosios sienos. 9 Ša-
lia jų taisymo darbus dirbo Hūro sūnus
Refaja, pusės Jeruzalės apylinkės val-
dytojas. 10 Šalia jo sienas priešais savo
namus taisė Harumafo sūnus Jedaja,
o šalia jo darbavosi Hašabnėjos sūnus
Hatušas. 11 Harimo sūnus Malkija ir Pa-
hat Moabo sūnus Hašubas pataisė kitą
dalį iki pat Krosnies bokšto. 12 Šalia jo
taisymo darbus dirbo Ha Lohešo sū-
nus Šalumas, pusės Jeruzalės apylin-
kės valdytojas, jis pats su dukterimis.

13 Slėnio vartus pataisė Hanūnas
ir Zanoacho gyventojai. Atstatė, įdė-
jo duris, spynas ir velkes. Jie atstatė
tūkstantį sienos uolekčių iki pat Mėš-
lo vartų.

14 Rechabo sūnus Malkija, Bet Kere-
mo apylinkės valdytojas, atstatė Mėš-
lo vartus. Atstatė, įdėjo duris, spynas
ir velkes.

15 Kol Hozės sūnus Šalumas, Micpos
apylinkės valdytojas, pataisė Šaltinio
vartus. Jis atstatė juos, apdengė, įdė-
jo duris, spynas ir velkes. Jis atstatė ir
Šelaho tvenkinio sieną prie Karaliaus
sodo iki pat laiptų, kurie leidžiasi iš
Dovydo miesto. 16 Už jo Azbuko sū-
nus Nehemija, pusės Bet Cūro apylin-
kės valdytojas, atliko taisymo darbus
nuo vietos priešais Dovydo kapus iki
dirbtinio tvenkinio ir iki pat Karžygių
namų.

17 Už jo darbavosi levitai – Banio sū-
nus Rehumas, o šalia jo Hašbabija, pu-
sės Keilos apylinkės valdytojas, dirbo
taisymo darbus už savo apylinkę. 18 Už
jo dirbo jo giminės Henadado sūnus
Binujas, pusės Keilos apylinkės valdy-
tojas, 19 šalia jo Ješūvos sūnus Ezeras,
Micpos valdytojas, pataisė kitą dalį
prie Kampo priešais šlaitą į ginklinę.
20 Už jo Zabajo sūnus Baruchas patai-
sė kitą dalį nuo Kampo iki vyriausio-
jo kunigo Eljašibo namų durų. 21 Už jo
Hakoco sūnaus Ūrijos sūnus Meremo-
tas pataisė kitą dalį nuo Eljašibo namų
durų iki Eljašibo namų galo. 22 Už jo
kunigai, apylinkės vyrai dirbo taisy-
mo darbus. 23 Už jų Benjaminas ir Ha-
šubas darbavosi priešais savo namus.
Už jų Ananijos sūnaus Maasėjos sūnus
Azarija taisė ties savo namais. 24 Už jo
Henadado sūnus Binujas atstatė kitą
dalį nuo Azarijos namų iki Kampo – iki
kertės. 25 Uzajo sūnus Palalas pataisė
priešais Kampą ir bokštą, kuris kyšo iš
aukštutinių karaliaus rūmų prie sargy-
bos kiemo. Už jo Parošo sūnus Pedaja
26 ir Šventyklos tarnai, gyvenantys ant
Ofelio, pataisė iki vietos priešais Van-
dens vartus rytų šone ir kyšantį bokš-
tą. 27 Už jo Tekojos vyrai pataisė kitą
dalį priešais didįjį kyšantį bokštą iki
pat Ofelio sienos.

28 Aukščiau Arklių vartų kunigai
taisė sienas, kiekvienas priešais savo
namus. 29 Už jų Imero sūnus Cadokas
darbavosi priešais savo namus. Už jo
taisė Šechanijos sūnus Šemaja, Ryti-
nių vartų prižiūrėtojas. 30 Už jo Šele-
mijos sūnus Hananija ir Calafo šeštasis

sūnus Hanūnas pataisė kitą dalį. Už jų
Berechijos sūnus Mešulamas pataisė
priešais savo butą. 31 Už jo auksakalys
Malkija pataisė iki pat Šventyklos tar-
nų bei pirklių namų priešais Apžiū-
ros vartus ir iki pat kertės aukštutinio
kambario. 32 O tarp kertės aukštutinio
kambario ir Avių vartų taisė auksaka-
liai ir pirkliai*.

33 Išgirdęs, kad mes atstatome sie-
ną, Sanbalatas užsidegė pykčiu. Būda-
mas labai įniršęs, jis tyčiojosi iš žydų.
34 Savo bendrams ir Samarijos karei-
viams jis kalbėjo: „Ką daro tie nuskur-
dėliai žydai? Argi jie galės per vieną
dieną atstatyti, atnašauti aukas ir už-
baigti darbus? Nejau jie gali prikelti iš
dulkių krūvos tuos akmenis? Juk jie
perdegę!" 35 Tobija Amonitas, stovėjęs
šalia jo, pridėjo: „Taip, ir ką jie stato!
Juk net lapė, užšokusi ant tos akmenų
sienos, ją nugriaus!"

36 Klausykis, mūsų Dieve, kaip mus
išjuokia! Atgręžk jų pajuoką jiems ant
galvos! Tebūna jie paimti kaip grobis į
nelaisvės kraštą! 37 Neuždenk jų kaltės,
teneišdyla jų nuodėmė tavo akivaizdo-
je, nes jie įžeidė statytojus!

38 Tuo tarpu mes toliau atstatinė-
jome sieną, kol visa siena visur aplink
buvo sujungta puse savo aukščio.
Žmonės į darbą įdėjo širdį.

4 Kai Sanbalatas, Tobija, arabai,
amonitai bei Ašdodo žmonės
išgirdo, kad Jeruzalės sienų atstatymas
pasistūmėjo į priekį, kad užtaisinėja-
mos spragos, jiems buvo labai pikta.
2 Jie surengė sąmokslą, ketindami at-
eiti, užpulti Jeruzalę ir sukelti joje są-
myšį. 3 Tad mes meldėmės savo Dievui
ir dieną naktį laikėme sargybą nuo jų.
4 Tuo tarpu Jude buvo sakoma:

„Nešėjų jėgos nusilpo,
o šiukšlių labai daug;
mes patys nepajėgsime
sienos atstatyti".

5 O mūsų priešai sakė sau: „Kol jie
spės pajusti ar mus pamatyti, užklupę
juos, išžudysime ir darbą sustabdysi-
me". 6 Ateidami pas mus tarp jų gyve-
nę žydai mus vis įspėdavo: „Jie užpuls
jus iš visų vietovių, kuriose gyvena".
7 Tad pastačiau žmones ant žemuti-
nių pakopų už sienų atvirose vietose
pagal jų šeimas su kalavijais, ietimis ir
lankais. 8 Pajutęs jų nerimą, pakilau ir
kreipiausi į didikus, pareigūnus ir ki-
tus žmones: „Nebijokite jų! Atsiminki-
te VIEŠPATĮ, didingą ir šiurpą keliantį, ir
kovokite už savo brolius, sūnus ir duk-
teris, žmonas ir šeimos židinį".

9 Kai mūsų priešai išgirdo, kad mes
buvome įspėti, nes Dievas taip suardė
jų užmojį, mes sugrįžome prie sienos,
kiekvienas prie savo darbo. 10 Nuo tos
dienos pusė mano vaikinų dirbo prie
statybos, o kita pusė laikė rankose ie-
tis, skydus, lankus ir šarvus. Pareigū-
nai stovėjo užnugaryje visų Judo žmo-
nių, 11 atstatančių sieną. Nešėjai taip
nešė savo nešulius, kad kiekvienas
atliko darbą viena ranka, o kita lai-
kė ginklą. 12 O kiekvienas iš dirbančių
prie statybos turėjo prisijuosęs prie
šono kalaviją. Vyras, kuris pūsdavo
ragą, stovėjo prie manęs. 13 Didikams,
pareigūnams ir kitiems žmonėms ta-
riau: „Darbas didelis ir plačiai išmė-
tytas, mes atskirti vieni nuo kitų toli
ant sienos. 14 Rinkitės pas mus, kai tik
išgirsite rago gaudesį. Mūsų Dievas ko-
vos už mus!"

15 Taigi mes tęsėme darbą, pusė vyrų
– su paruoštomis ietimis, nuo anksty-
vos aušros, kol pasirodydavo vakaro
žvaigždės. 16 Be to, tuomet žmonėms
paliepiau: „Tenakvoja kievienas žmo-
gus su savo tarnu Jeruzalėje, idant ga-
lėtų sergėti naktį ir triūsti dieną". 17 To-
dėl nei aš, nei mano broliai, nei tarnai,
nei sargybos vyrai, kurie mane lydėjo,
niekada nenusivilko drabužių. Kie-
kvienas laikė ginklą dešinėje rankoje.

3,32 Hebr. teksto 3,33–4,17 atitinka kai kurių
vertimų 4,1-23.

Nehemijas padeda vargšams

5 Tada kilo didelis žmonių, ypač jų
žmonų, šauksmas prieš brolius
žydus. 2 Kai kurie sakė: „Mūsų sūnų
ir dukterų yra daug. Mes turime gauti
grūdų, kad galėtume pavalgyti ir likti
gyvi“. 3 Kiti sakė: „Mes turime užsta-
tyti savo laukus, vynuogynus ir na-
mus, kad gautume grūdų atsiginti nuo
bado“. 4 Dar kiti sakė: „Mes turėjome
skolintis pinigų užstatydami savo lau-
kus ir vynuogynus karaliaus mokes-
čiams sumokėti. 5 Mes tokie pat kaip
mūsų giminės, mūsų vaikai tokie pat
kaip jų vaikai, tačiau mes verčiame
savo sūnus ir dukteris būti vergais. Kai
kurios mūsų dukterys jau padarytos
vergėmis. Mes bejėgiai, o mūsų laukai
ir vynuogynai priklauso kitiems“.

6 Išgirdus jų šauksmą ir skundus,
mane apėmė didelis pyktis. 7 Rūpes-
tingai apsvarstęs reikalą, apkaltinau
didikus ir pareigūnus. Tariau jiems:
*„Visi jūs imate palūkanas iš savo gi-
minių!“ Sušaukęs didelę jų sueigą, 8 ta-
riau jiems: „Mes darėme, ką galėjome,
mūsų broliams žydams, parduotiems
kitoms tautoms, išpirkti. Nejau dabar
jūs parduodate savo brolius, kad mes
turėtume juos išpirkti!“ Neturėdami,
ką atsakyti, jie tylėjo. 9 Tad aš tęsiau:
„Tai, ką darote, nėra gera. Argi neturė-
tumėte elgtis bijodami savo Dievo, kad
neduotumėte mūsų priešams tautoms
progos mus išjuokti? 10 Be to, ir aš, ir
mano broliai, ir mano tarnai esame
paskolinę jiems pinigų ir grūdų. Liau-
kimės imti palūkanas! 11 Atiduokite
jiems šiandien jų laukus, vynuogynus,
alyvmedžių sodus, namus ir palūka-
nas, kurias esate iš jų išreikalavę už
pinigus, grūdus, vyną ir aliejų“. 12 Jie
sutiko: „Sugrąžinsime viską ir nieko
daugiau iš jų nereikalausime. Padary-
sime, kaip sakai“. Pasišaukęs kunigus,
liepiau juos prisaikdinti, kad padarys,
kaip pažadėję. 13 Be to, iškračiau savo
drabužių skreitą, tardamas: „Taip te-
iškrato Dievas iš namų ir nuosavybės
kiekvieną, kuris nesilaikys šio paža-
do. Tebūna jie taip iškratyti ir tušti!“ O
visa sueiga tarė: „Amen!“ – ir pašlovi-
no VIEŠPATĮ.

Žmonės laikėsi šio pažado.

14 Be to, nuo tos dienos, kai bu-
vau paskirtas jų valdytoju Judo kraš-
te – nuo dvidešimtų iki trisdešimt
antrų karaliaus Artakserkso metų, iš
viso dvylika metų, – nei aš, nei mano
broliai niekada nevalgėme valdytojo
maisto davinio. 15 Ankstesnieji valdy-
tojai, mano pirmtakai, ėmė iš jų mais-
tą bei vyną ir pinigais keturiasdešimt
sidabro šekelių. Net jų tarnai šiurkš-
čiai elgėsi su žmonėmis. Bet aš iš Die-
vo baimės taip nedariau. 16 Iš tikrųjų,
būdamas atsidavęs sienos atstatymo
darbams, neįsigijau jokios žemės, bet
įdėjau savo dalį į sienos atstatymą.
Visi mano vyrai buvo sutelkti prie šio
darbo. 17 Be to, prie mano stalo būdavo
šimtas penkiasdešimt žmonių – žydų
bei pareigūnų ir atėjusių pas mus iš
aplinkinių tautų. 18 Nors kasdien buvo
paruošiamas mano lėšomis jautis, šeši
rinktiniai avinai, paukštiena, neskai-
tant gausybės visokio vyno kas dešimt
dienų, nereikalavau valdytojo davi-
nio, nes darbo našta slėgė žmones. 19 O
mano Dieve, atsimink mano labui visa,
ką esu padaręs šiai tautai!

Sienos užbaigimas

6 Kai buvo pranešta Sanbalatui, To-
bijai ir arabui Gešemui bei kitiems
mūsų priešams, kad aš atstačiau sie-
ną ir neliko jokių spragų, nors durų į
vartus iki to laiko dar nebuvau įstatęs,
2 Sanbalatas ir Gešemas atsiuntė man
tokį žodį: „Eikš, susitikime Kefirimuo-
se, Onojo slėnyje“. Jie manė padaryti
man pikta. 3 Tad nusiunčiau pas juos
pasiuntinius pasakyti: „Esu užsiėmęs
dideliu darbu ir negaliu atvykti. Kodėl

5,7 *Iš 22,25; Kun 25,35-37; Įst 23,19-20*

turėtų sustoti darbas, man jį palikus
ir vykstant pas jus?“ 4 Keturis sykius
jie atsiuntė tą patį žodį, o aš daviau
jiems tokį pat atsakymą. 5 Sanbalatas
atsiuntė man tą patį žodį penktą kar-
tą per savo tarną su neantspauduotu
laišku rankoje. 6 Jame buvo parašyta:
„Tautose sklinda gandas – ir Gešemas
tai patvirtina, – kad tu ir žydai ketina-
te sukilti. Užtat ir sieną atstatai. Pasak
šio pranešimo, tu ketini tapti jų kara-
liumi. 7 Be to, tu net pranašus paskyrei,
kad Jeruzalėje apie tave skelbtų: ‘Jude
yra karalius!’ Žodis apie šiuos dalykus
tikrai pasieks karalių. Todėl eikš, pasi-
tarkime“. 8 Tada nusiunčiau jam tokį
atsakymą: „Dalykų, kuriuos mini, nėra
buvę. Tu juos iš savo vaizduotės prasi-
manai“. 9 Mat visi jie norėjo mus išgąs-
dinti, manydami: „Jie nuleis rankas, ir
darbas nebus užbaigtas“. O dabar, Die-
ve, sustiprink mano rankas!

10 Kartą, man užėjus aplankyti Me-
hetabelio sūnaus Delajos sūnaus Še-
majos, negalėjusio pas mane ateiti,
šis tarė: „Susitikime Dievo Namuose,
šventyklos viduje, ir uždarykime šven-
tyklos duris, nes jie ateina tavęs nužu-
dyti. Iš tikrųjų šiąnakt jie ateina tavęs
nužudyti“.

11 Bet aš atsakiau: „Nejau žmogus
kaip aš turėtų pabėgti? Argi vyras kaip
aš eitų į šventyklą gelbėti savo gyvas-
ties? Ne, aš neisiu!“ 12 Tada aš suvo-
kiau, ir man buvo aišku, kad ne Die-
vas buvo jį siuntęs, bet tą pranašavimą
apie mane jis ištarė dėl to, kad Tobija
ir Sanbalatas buvo jį pasamdę, 13 idant
elgčiausi iš baimės ir padaryčiau nuo-
dėmę. Tada, turėdami ką gėdinga pa-
sakoti, jie būtų galėję mane apšmeižti.

14 Atsimink Tobiją ir Sanbalatą,
mano Dieve, už šiuos jų darbus, taip
pat pranašę Noadiją bei kitus prana-
šus, norinčius įvaryti man baimės!

15 Taigi siena buvo užbaigta elulo
mėnesio dvidešimt penktą dieną, per
penkiasdešimt dvi dienas. 16 Apie tai
išgirdę, visi mūsų priešai – visos ap-
linkinės tautos – išsigando ir nusto-
jo drąsos, nes suprato, kad tas darbas
buvo atliktas padedant mūsų Dievui.
17 Be to, tomis dienomis Judo didi-
kai siuntė laišką po laiško Tobijai, o
juos pasiekdavo Tobijos laiškai. 18 Mat
daugelis Jude buvo susiję su juo, nes
jis buvo Aracho sūnaus Šechanijos
žentas, ir jo sūnus Johananas buvo
vedęs Berechijos sūnaus Mešulamo
dukterį. 19 Jie kalbėdavo mano aki-
vaizdoje apie jo gerus darbus ir pra-
nešdavo jiems mano žodžius. Tobi-
ja siuntė laiškų ir man, norėdamas
mane įbauginti.

7 Kai siena buvo atstatyta ir durys
įstatytos, buvo paskirstytos už-
duotys vartininkams, giesmininkams
ir levitams. 2 Savo brolį Hananį pasky-
riau valdyti Jeruzalę kartu su tvirtovės
valdytoju Hananija, nes jis buvo ištiki-
mesnis vyras ir Dievo bijantis labiau,
negu daugelis kitų. 3 Jiems įsakiau: „Je-
ruzalės vartai neturi būti atidaryti, kol
neįkaista diena, o saulei dar tebešvie-
čiant vartininkai turi duris uždaryti ir
užsklęsti. Paskirkite sargus iš Jeruzalės
gyventojų, vienus – prie jų sargybos
vietų, o kitus – prie jų namų“.

Grįžusių tremtinių sąrašas

4 Miestas buvo platus ir didelis, bet
žmonių jame buvo mažai ir namai dar
nebuvo atstatyti.

5 Tada mano Dievas įkvėpė mane
sutelkti didikus, pareigūnus ir žmo-
nes, kad jie būtų įtraukti į kilmės są-
rašą. Aš užtikau kilmės sąrašo knygą
tų, kurie buvo pirmi sugrįžę. Joje radau
parašyta:

6 „Štai srities gyventojai, sugrįžę iš
nelaisvės, kuriuos Babilono karalius
Nebukadnecaras buvo išvaręs į trem-
tį ir kurie sugrįžo į Jeruzalę ir Judą,
kiekvienas į savo miestą. 7 Jie parėjo
drauge su Zerubabeliu, Jozue, Nehe-
mija, Azarija, Raamija, Nahamaniu,

Mordechaju, Bilšanu, Misperetu, Bi-
gvaju, Nehumu, Baana.
Izraelio tautos vyrų skaičius: 8 Pa-
rošo palikuonių du tūkstančiai šimtas
septyniasdešimt du, 9 Šefatijos pali-
kuonių trys šimtai septyniasdešimt
du, 10 Aracho palikuonių šeši šimtai
penkiasdešimt du, 11 Pahat Moabo pa-
likuonių, būtent Ješūvos ir Joabo pa-
likuonių, du tūkstančiai aštuoni šim-
tai aštuoniolika, 12 Elamo palikuonių
tūkstantis du šimtai penkiasdešimt
keturi, 13 Zatuvo palikuonių aštuoni
šimtai keturiasdešimt penki, 14 Zaka-
jo palikuonių septyni šimtai šešiasde-
šimt, 15 Binujo palikuonių šeši šimtai
keturiasdešimt aštuoni, 16 Bebajo pali-
kuonių šeši šimtai dvidešimt aštuoni,
17 Azgado palikuonių du tūkstančiai
trys šimtai dvidešimt du, 18 Adoni-
kamo palikuonių šeši šimtai šešias-
dešimt septyni, 19 Bigvajo palikuonių
du tūkstančiai šešiasdešimt septyni,
20 Adino palikuonių šeši šimtai pen-
kiasdešimt penki, 21 Atero palikuonių,
būtent Ezekijo palikuonių, devynias-
dešimt aštuoni, 22 Hašumo palikuonių
trys šimtai dvidešimt aštuoni, 23 Be-
cajo palikuonių trys šimtai dvidešimt
keturi, 24 Harifo palikuonių šimtas
dvylika, 25 Gibeono palikuonių devy-
niasdešimt penki, 26 žmonių iš Bet-
liejaus ir Netofos šimtas aštuonias-
dešimt aštuoni, 27 žmonių iš Anatoto
šimtas dvidešimt aštuoni, 28 žmonių
iš Bet Azmaveto keturiasdešimt du,
29 žmonių iš Kirjat Jearimų, Kefyros
ir Beerotų septyni šimtai keturiasde-
šimt trys, 30 žmonių iš Ramos ir Gebos
šeši šimtai dvidešimt vienas, 31 žmo-
nių iš Michmašo šimtas dvidešimt
du, 32 žmonių iš Betelio ir Ajo šimtas
dvidešimt trys, 33 žmonių iš kito Ne-
bojo penkiasdešimt du, 34 kito Elamo
palikuonių tūkstantis du šimtai pen-
kiasdešimt keturi, 35 Harimo palikuo-
nių trys šimtai dvidešimt, 36 Jericho
palikuonių trys šimtai keturiasdešimt
penki, 37 Lodo, Hadido ir Onojo pali-
kuonių septyni šimtai dvidešimt vie-
nas, 38 Senavos palikuonių trys tūks-
tančiai devyni šimtai trisdešimt.
39 Kunigų: Jedajos palikuonių, bū-
tent iš Jozuės namų, devyni šimtai sep-
tyniasdešimt trys, 40 Imero palikuonių
tūkstantis penkiasdešimt du, 41 Pašhū-
ro palikuonių tūkstantis du šimtai ke-
turiasdešimt septyni, 42 Harimo pali-
kuonių tūkstantis septyniolika.
43 Levitų: Jozuės palikuonių, būtent
Hodvos palikuonių iš Kadmielio, sep-
tyniasdešimt keturi.
44 Giesmininkų: Asafo palikuonių
šimtas keturiasdešimt aštuoni.
45 Vartininkų: Šalumo, Atero, Tal-
mono, Akubo, Hatitos, Šobajo palikuo-
nių šimtas trisdešimt aštuoni.
46 Šventyklos tarnų: Cihos palikuo-
nys, Hasufos palikuonys, Tabaoto pa-
likuonys, 47 Keroso palikuonys, Sijos
palikuonys, Padono palikuonys, 48 Le-
banos palikuonys, Hagabos palikuo-
nys, Šalmajo palikuonys, 49 Hanano
palikuonys, Gidelio palikuonys, Ga-
haro palikuonys, 50 Reajos palikuonys,
Recino palikuonys, Nekodos palikuo-
nys, 51 Gazamo palikuonys, Uzos pali-
kuonys, Paseacho palikuonys, 52 Besa-
jo palikuonys, Meunimo palikuonys,
nefišsiečių palikuonys, 53 Bakbuko pa-
likuonys, Hakufos palikuonys, Harhū-
ro palikuonys, 54 Bacluto palikuonys,
Mehidos palikuonys, Haršos palikuo-
nys, 55 Barkoso palikuonys, Siseros pa-
likuonys, Temacho palikuonys, 56 Ne-
ciaho palikuonys, Hatifos palikuonys.
57 Saliamono vergų palikuonių: So-
tajo palikuonys, Sofereto palikuonys,
Peridos palikuonys, 58 Jaalos palikuo-
nys, Darkono palikuonys, Gidelio pali-
kuonys, 59 Šefatijos palikuonys, Hatilo
palikuonys, Pocheret Cebaimo pali-
kuonys, Amono palikuonys.
60 Iš viso Šventyklos tarnų ir Salia-
mono vergų palikuonių buvo trys šim-
tai devyniasdešimt du.

[61] O tai sugrįžusieji iš Tel Melacho, Tel Haršos, Kerub Adono ir Imero, bet negalėjusieji įrodyti, kad jų protėvių namai ar kilmė izraelitiška: [62] Delajos palikuonys, Tobijos palikuonys, Nekodos palikuonys, iš viso šeši šimtai keturiasdešimt du;

[63] iš kunigų: Hobajos palikuonys, Hakoco palikuonys, Barzilajo palikuonys; šis buvo vedęs vieną iš Barzilajo Gileadiečio dukterų ir buvo vadinamas jų vardu. [64] Jie ieškojo savo šeimos kilmės įrašo, bet negalėjo surasti, todėl pripažinti netinkami kunigo tarnybai. [65] Valdytojas įsakė jiems nevalgyti švenčiausiųjų valgių, kol nekils kunigas, nešiojantis *Urimus ir Tumimus.

[66] Visos bendrijos skaičius buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt, [67] neskaitant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Jie turėjo ir du šimtus keturiasdešimt penkis giesmininkus bei giesmininkes. [68] Jų arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų – du šimtai keturiasdešimt penki, kupranugarių – keturi šimtai trisdešimt penki ir asilų – šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

[69] Kai kurie kilčių galvos aukojo statybos iždui. Valdytojas paaukojo iždui tūkstantį aukso darikų, penkiasdešimt dubenų ir penkis šimtus trisdešimt kunigiškų apdarų. [70] Keletas iš kilčių galvų paaukojo statybos iždui dvidešimt tūkstančių aukso darikų ir du tūkstančius du šimtus sidabro minų. [71] O tai, ką kiti žmonės paaukojo, sudarė dvidešimt tūkstančių aukso darikų, du tūkstančiai sidabro minų ir šešiasdešimt septyni kunigiški apdarai.

[72] *Kunigai, levitai, vartininkai, giesmininkai, Šventyklos tarnai ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose".

7,65 *Iš 28,30; Įst 33,8*

7,72 *1 Met 9,2; Neh 11,3*

Ezra skaito Įstatymą

Atėjus septintam mėnesiui nuo izraelitų įsikūrimo savo miestuose,

8 visi žmonės susirinko į aikštę priešais Vandens vartus. Jie paprašė raštininką Ezrą pateikti Mozės Įstatymo knygą, kurią VIEŠPATS buvo davęs Izraeliui. [2] Tad septinto mėnesio pirmą dieną kunigas Ezra pateikė Įstatymą sueigai – ir vyrams, ir moterims, ir visiems, kurie galėjo klausytis ir suprasti. Tai įvyko septinto mėnesio pirmą dieną. [3] Jis skaitė iš jos, atsigręžęs į aikštę prie Vandens vartų, nuo aušros iki vidudienio ir vyrams, ir moterims, ir galėjusiems suprasti. Žmonės ausis ištempę klausėsi Įstatymo knygos. [4] Raštininkas Ezra stovėjo ant medinės pakylos, kuri buvo tam reikalui pastatyta. Šalia jo dešinėje stovėjo Matitija, Šema, Anaja, Ūrija, Hilkija ir Maasėja, o kairėje – Pedaja, Mišaelis, Malkija, Hašumas, Hašbadana, Zacharija ir Mešulamas. [5] Ezra atskleidė knygą visų žmonių akyse, nes stovėjo aukščiau už visus žmones. Jam atvertus knygą, visi žmonės atsistojo. [6] Ezrai pašlovinus VIEŠPATĮ, didingąjį Dievą, žmonės atsakė: „Amen! Amen!" – iškeldami rankas. Tada jie nusilenkė ir pagarbino VIEŠPATĮ, kniūbsti parpuldami ant žemės. [7] Ir levitai – Jozuė, Banis, Šerebija, Jaminas, Akubas, Šabetajas, Hodija, Maasėja, Kelita, Azarija, Jehozabadas, Hananas, Pelaja – padėjo žmonėms suprasti Įstatymą, jiems stovint savo vietose. [8] Jie skaitė iš knygos – iš Dievo Įstatymo, išversdami jį ir paaiškindami prasmę. Taip jie galėjo suprasti, kas buvo skaitoma.

[9] Valdytojas Nehemijas, kunigas ir raštininkas Ezra ir levitai, aiškindami žmonėms, sakė visiems: „Ši diena šventa VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui. Neliūdėkite ir neverkite". Mat, girdėdami Įstatymo žodžius, žmonės verkė. [10] Be to, jis tarė jiems: „Eikite, valgykite rinktinių valgių ir gerkite saldžių gėrimų,

skirdami dalį tiems, kurie nieko neturi
sau paruošę, nes ši diena šventa mūsų
VIEŠPAČIUI. Nebūkite liūdni, nes džiu-
gesys VIEŠPATYJE yra jūsų stiprybė".
11 Ir levitai ramino žmones, sakydami:
„Nusiraminkite, nes ši diena šventa.
Neliūdėkite!" 12 Tada visi žmonės nuė-
jo valgyti, gerti, dalytis maistu ir švęsti
linksmybės šventę, nes suprato jiems
paskelbtų dalykų prasmę.
13 Kitą dieną visõs tautos kilčių gal-
vos, kunigai ir levitai suėjo pas rašti-
ninką Ezrą mokytis Įstatymo žodžių.
14 *Jie rado parašyta Įstatyme, kurį
VIEŠPATS yra davęs per Mozę, kad per
septinto mėnesio iškilmes izraelitai
turi gyventi palapinėse. 15 Taigi jie iš-
leido atsišaukimą ir skelbė visuose
savo miestuose ir Jeruzalėje: „Nuei-
kite ant kalvų ir parsineškite alyv-
medžio, laukinio alyvmedžio, mirtos,
palmės ir kitų lapuočių šakų palapi-
nėms pastatyti, kaip yra parašyta".
16 Žmonės išėjo ir parsinešę pasistatė
palapines ant namų stogų, kiemuose,
Dievo Namų kiemuose, Vandens vartų
aikštėje ir prie Efraimo vartų. 17 Visa iš
nelaisvės sugrįžusiųjų bendrija pasi-
statė palapines ir gyveno palapinėse.
Taip izraelitai nebuvo darę nuo Nūno
sūnaus Jozuės dienų iki tos dienos,
todėl buvo be galo daug džiaugsmo.
18 Iškilmė švęsta septynias dienas; aš-
tuntą dieną, kaip įsakyta, įvyko iškil-
minga sueiga.

Atgailos diena

9 To mėnesio dvidešimt ketvirtą die-
ną izraelitai susirinko pasninkau-
dami, apsivilkę ašutinėmis ir apsibars-
tę žemėmis. 2 Tada Izraelio palikuonys
atsiskyrė nuo visų svetimtaučių, atsi-
stojo ir išpažino savo nuodėmes bei
savo protėvių kaltes. 3 Ketvirtadalį die-
nos stovėdami savo vietose, jie skai-
tė iš VIEŠPATIES, savo Dievo, Įstatymo
knygos, o kitą ketvirtadalį išpažino
nuodėmes ir parpuolę kniūbsti šlovi-
no VIEŠPATĮ, savo Dievą.
4 Ant aukštos levitų pakylos stovė-
jo Jozuė, Binujas, Kadmielis, Šebani-
ja, Būnis, Šerebija, Banis bei Kenanis
ir skardžiu balsu šaukėsi VIEŠPATIES,
savo Dievo. 5 Levitai Jozuė, Kadmielis,
Banis, Hašabnėja, Šerebija, Hodija, Še-
banija ir Petachija tarė:

„Stokitės ir šlovinkite
VIEŠPATĮ, savo Dievą,
per amžių amžius!
Tebūna pašlovintas tavo
garbingas vardas,
viršijantis visokį
palaiminimą ir gyrių!
6 Tu esi VIEŠPATS, tu vienas!
Tu padarei dangų,
dangaus aukštybės su jų galybėmis,
žemę ir visa, kas ant jos,
jūras ir visa, kas jose.
Tu duodi visiems gyvastį,
ir dangaus galybės tave garbina.
7 Tu esi VIEŠPATS Dievas,
kuris *išsirinko Abromą,
išvedė jį iš chaldėjų Ūro
ir *pervardijo jį Abraomu.
8 Radęs jo širdį esant tau ištikimą,
*sudarei su juo Sandorą,
kad duosi jam ir jo palikuonims
kanaaniečių, hetitų, amoritų,
perizų, jebusiečių ir girgašų kraštą.
Savo pažadą tu įvykdei,
nes esi teisus.
9 Tu *pamatei mūsų protėvių
vargą Egipte,
*išgirdai jų šauksmą prie
Nendrių jūros.
10 Tu *padarei ženklų ir nuostabių
darbų prieš faraoną,

8,14-15 *Kun 23,33-36.39-43; Įst 16,13-15*

9,7 *Pr 12,1*
9,7 *Pr 17,5*
9,8 *Pr 15,18-21*
9,9 *Iš 3,7*
9,9 *Iš 14,10-12*
9,10 *Iš 7,8–12,32*

visus jo tarnus
ir visus jo krašto žmones,
nes žinojai,
kaip įžūliai jie elgėsi su
mūsų protėviais.
Taip pasidarei sau vardą,
išlikusį iki pat šios dienos.
11 Tu *perskyrei jūrą,
kad jie pereitų per jūrą sausa žeme,
bet *nubloškei į gelmes
jų persekiotojus,
tartum akmenį į šėlstančius
vandenis.
12 *Debesies stulpu vedei
juos dieną,
ugnies stulpu naktį,
apšviesdamas kelią,
kuriuo jie turėjo eiti.
13 *Tu nužengei ant Sinajaus kalno,
kalbėjaisi su jais iš dangaus,
duodamas jiems
dorus įsakus, tikrus pamokymus,
gerus įstatus ir įsakymus.
14 Tu apreiškei jiems savo
šventąjį šabą,
davei jiems įsakymus,
įstatus ir Įstatymą
per savo tarną Mozę.
15 Jiems alkstant, tu *parūpinai
duonos iš dangaus,
o jiems trokštant, *atsiuntei
vandens iš uolos
ir *paliepei jiems įžengti
ir paveldėti kraštą,
kurį buvai prisiekęs jiems duoti.
16 Bet jie – mūsų protėviai
– elgėsi įžūliai ir
užkietinę savo sprandus
neklausė tavo įsakymų.
17 Atsisakę klausyti
*nebeatsiminė jiems padarytų
tavo nuostabiųjų darbų,
užkietino savo sprandus
ir nusprendė grįžti į vergiją Egipte.
Bet tu esi gausaus
*atlaidumo Dievas,
maloningas ir gailestingas,
lėtas pykti, gausus
ištikimosios meilės,
ir jų nepalikai.
18 Kad ir buvo jie *nusilieję
veršį ir tarę:
'Tai tavo Dievas, kuris išvedė
tave iš Egipto!' –
ir padarę didelių užgaulių,
19 *tu, būdamas didžiai
gailestingas,
nepalikai jų dykumoje.
Debesies stulpas, vedęs
juos kelionėje,
nepasitraukė nuo jų dieną,
nei ugnies stulpas, švietęs
naktį jiems kelią,
kuriuo turėjo eiti.
20 Savo gerąja dvasia juos
apdovanojai,
kad jie suprastų;
savo manos neatėmei
nuo jų burnų,
vandens parūpinai
troškuliui numalšinti.
21 Keturiasdešimt metų taip
palaikei juos dykumoje,
kad jie nieko nestokojo;
jų drabužiai nenusinešiojo
nei jų kojos sutino.
22 Tu davei jiems karalystes
bei tautas
ir paskirstei jiems žemę.
Jie *užėmė Hešbono
karaliaus Sihono žemę
ir Bašano karaliaus Ogo kraštą.

9,11 *Iš 14,21-29*
9,11 *Iš 15,4-5*
9,12 *Iš 13,21-22*
9,13-14 *Iš 19,18–23,33*
9,15 *Iš 16,4-15*
9,15 *Iš 17,1-7*
9,15 *Įst 1,21*
9,17 *Sk 14,1-4; Įst 1,26-33*
9,17 *Iš 34,6; Sk 14,18*
9,18 *Iš 32,1-4*
9,19-21 *Įst 8,2-4*
9,22 *Sk 21,21-35*

23 Tu *padarei jų palikuonis
tokius gausius
kaip dangaus žvaigždės
ir *atvedei juos į kraštą,
į kurį buvai įsakęs jų tėvams
eiti ir jį paveldėti.
24 *Tad palikuonys įžengė
ir paveldėjo kraštą:
tu nugalėjai jiems krašto
gyventojus kanaaniečius,
atidavei jiems į rankas kartu su
jų karaliais ir tautomis,
kad pasielgtų su jais, kaip
jiems patinka.
25 *Jie paėmė įtvirtintus
miestus ir derlingą žemę,
paveldėjo namus, kupinus
visokių gėrybių,
jau iškastas vandens
talpyklas, vynuogynus,
alyvmedžių sodus, gausybę
vaismedžių.
Jie valgė, buvo sotūs, tapo rubuiliai,
mėgaudamiesi tavo
begaliniu gerumu.
26 *Tada neklusnumo apsėsti
jie sukilo prieš tave
ir nusigręžė nuo tavo Įstatymo.
Tavo pranašus, įspėjančius
grįžti pas tave,
jie išžudė ir didžiai tave užgavo.
27 Tu atidavei juos
priešams į rankas;
priešai juos engė.
Prispausti jie šaukėsi tavęs,
tu išgirdai juos iš dangaus
ir iš savo didžio gailestingumo
davei jiems išgelbėtojų,
kurie išgelbėjo juos iš
jų priešų rankų.
28 Bet vos tik gavę ramybę
jie vėl ėmė daryti pikta tavo akyse.
Tada tu atidavei juos
priešams į rankas,
idant šie būtų jų valdovai.
O kada jie vėl gręžėsi šauktis tavęs,
tu išgirdai juos danguje
ir iš savo gailestingumo
nuolat gelbėjai juos.
29 Tu įspėjai juos,
kad sugrąžintum prie
savo Įstatymo.
Tačiau jie elgėsi įžūliai,
*neklausydami tavo įsakymų;
jie nusidėjo tavo įsakams,
kuriuos vykdydamas
žmogus randa gyvastį.
Pasižiūrėję per atkaklų petį,
jie užkietino savo sprandus
ir neklausė.
30 Per daugelį metų buvai
kantrus su jais,
*įspėjai juos savo dvasia
per pranašus,
bet jie nė viena ausimi
nesiklausė;
užtat atidavei juos žemės
tautoms į rankas.
31 Nepaisydamas to, iš savo
didelio gailestingumo
jų nesunaikinai ir nepalikai,
nes esi maloningas ir
gailestingas Dievas.
32 Tad dabar, mūsų Dieve,
didis, galingas ir šiurpą
keliantis Dieve,
kuris savo ištikima meile
palaikai Sandorą,
tenebūna tau nereikšmingos
visos nelaimės,
ištikusios mus –
mūsų karalius, didžiūnus,
pranašus,
protėvius, visą tavo tautą
nuo *Asirijos karalių laikų
iki šios dienos.

9,23 *Pr 15,5; 22,17*
9,23 *Joz 3,14-17*
9,24 *Joz 11,23*
9,25 *Įst 6,10-11*
9,26-28 *Ts 2,11-16*
9,29 *Kun 18,5*
9,30 *2 Kar 17,13-18; 2 Met 36,15-16*
9,32 *2 Kar 15,19.29; 17,3-6; Ezr 4,2.10*

[33] Tu buvai teisus dėl viso,
kas mus ištiko,
nes elgeisi ištikimai,
o mes elgėmės nedorai.
[34] Mūsų karaliai, didžiūnai, kunigai
ir protėviai nesilaikė tavo Įstatymo,
nepaisydami tavo įsakymų
ar įspėjimų,
kuriuos jiems davei.
[35] Net savo pačių karalystėje,
nepaisydami tavo
visokeriopo gerumo,
kurį jiems dosniai teikei,
plačiame ir derlingame krašte,
kurį jiems davei,
jie nenorėjo tau tarnauti
ir nuo savo nedorų darbų
nenusigręžė.
[36] Štai mes – vergai iki šios dienos,
vergai krašte, kurį tu davei
mūsų protėviams,
kad naudotųsi jo vaisiais ir
dosniomis gėrybėmis.
[37] Jo gausus derlius tenka karaliams,
kuriuos tu mums paskyrei
už mūsų nuodėmes.
Jie valdo, kaip jiems patinka,
mūsų gyvastį
ir mūsų galvijus.
Mes kenčiame didelę priespaudą!

Tautos įsipareigojimas

10 Turėdami visa tai prieš akis,
mes sudarome tvirtą sutartį
raštu. Šiame antspauduotame rašte
įrašyti vardai mūsų didžiūnų, levitų ir
kunigų.
[2] Antspauduotame rašte įrašyti: Ha-
chalijos sūnus valdytojas Nehemijas
ir Zedekija; [3] Seraja, Azarija, Jeremi-
ja, [4] Pašhūras, Amarija, Malkija, [5] Ha-
tušas, Šebanija, Maluchas, [6] Harimas,
Meremotas, Abdija, [7] Danielius, Gine-
tonas, Baruchas, [8] Mešulamas, Abija,
Mijaminas, [9] Maazija, Bilgajas, Šemaja;
tai kunigai;
[10] levitai: Azanijos sūnus Jozuė, iš
Henadado sūnų – Binujas ir Kadmie-
lis [11] bei jų giminaičiai: Šebanija, Hodi-
ja, Kelita, Pelaja, Hananas, [12] Michėjas,
Rehobas, Hašabija, [13] Zakūras, Šerebi-
ja, Šebanija, [14] Hodija, Banis, Beninu-
vas;
[15] žmonių vadai: Parošas, Pahat Mo-
abas, Elamas, Zatuvas, Banis, [16] Būnis,
Azgadas, Bebajas, [17] Adonija, Bigvajas,
Adinas, [18] Ateras, Ezekijas, Azūras,
[19] Hodija, Hašumas, Becajas, [20] Hari-
fas, Anatotas, Nebajas, [21] Magpiašas,
Mešulamas, Hezyras, [22] Mešezabelis,
Cadokas, Jadūva, [23] Pelatija, Hananas,
Anaja, [24] Ozėjas, Hananija, Hašubas,
[25] Ha Lohešas, Pilha, Šobekas, [26] Rehu-
mas, Hašabna, Maasėja, [27] Ahija, Ha-
nanas, Ananas, [28] Maluchas, Harimas,
Baana.
[29] O kiti žmonės – kunigai, levitai
vartininkai, giesmininkai, Šventyklos
tarnai ir visi, kurie yra atsiskyrę nuo
šalies tautų, kad laikytųsi Dievo Įstaty-
mo, drauge su savo žmonomis, sūnu-
mis, dukterimis, su visais, kurie žino ir
supranta – [30] *vienijasi su savo garbin-
gais giminėmis iškilminga priesaika,
norėdami sekti Dievo Įstatymu, duotu
per Dievo tarną Mozę, ištikimai laiky-
damiesi ir vykdydami visus VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, įsakymus, įsakus ir įsta-
tus.
[31] *Sutarta, kad mes neduosime
savo dukterų vesti šalies tautoms,
nei imsime jų dukterų savo *sūnums.
[32] *Kai šalies tautos atneš prekių ar ko-
kių nors grūdų parduoti šabo dieną,
per šabą ar bet kokią kitą šventą die-
ną, mes jų nepirksime. Septintaisiais
metais atsisakysime žemės derliaus ir
visų neapmokėtų skolų.
[33] Be to, įsipareigojame kasmet duo-
ti trečdalį šekelio mūsų Dievo Namų
tarnybai – [34] padėtinės duonos eilėms,

10,30 *Iš 34,16; Įst 7,3*
10,31 *Iš 23,10-11; Kun 25,1-7*
10,31 *Įst 15,1-2*
10,32 *Iš 30,11-16*

nuolatinei javų atnašai, nuolatinei
deginamajai aukai, šabų, jaunačių,
iškilmių atnašoms, pašventintų do-
vanų atnašoms bei atnašoms už nuo-
dėmę permaldavimui už Izraelį ir vi-
siems darbams mūsų Dievo Namuose.
35 *Taip pat mes metėme burtus tarp
kunigų, levitų ir žmonių dėl malkų at-
našos mūsų Dievo Namams. Kiltys pri-
valo jas atnešti kasmet nustatytu laiku,
kad būtų kuro VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
aukurui, kaip parašyta Įstatyme. 36 *Be
to, įsipareigojame kasmet atgabenti į
VIEŠPATIES Namus mūsų laukų ir visų
sodų pirmienų. 37 Taip pat mūsų sūnų
ir mūsų gyvulių pirmagimius, kaip įsa-
kyta Įstatyme, mūsų kaimenių ir ban-
dų pirmagimius atgabenti į mūsų Die-
vo Namus kunigams, tarnaujantiems
mūsų Dievo Namuose. 38 Taip pat mes
atnešime į mūsų Dievo Namų sandė-
lius pirmąją tešlos dalį – pirmienas
mūsų grūdų dovanų, visų medžių vai-
sių, vyno ir aliejaus kunigams ir mūsų
laukų *dešimtines levitams. Jie, levitai,
surinks dešimtinę visuose mūsų mies-
tuose, kurie pavaldūs mūsų tarnybai.
39 Kunigas, Aarono palikuonis, bus su
levitais jiems renkant dešimtinę; levi-
tai atneš *dešimtinę nuo savo dešimti-
nių į mūsų Dievo Namų iždo sandėlius.
40 Izraelitai ir levitai javų, vyno ir alie-
jaus dovanas turi sunešti į sandėlius.
Ten yra šventovės reikmenys, ten yra
kunigai, einantys tarnybą, vartininkai
ir giesmininkai.

Mes nepaliksime daugiau Dievo
Namų".

Jeruzalės gyventojai

11 Tautos didžiūnai įsikūrė Jeru-
zalėje. Kiti žmonės metė bur-
tus, kad vienas iš dešimties atsikeltų
gyventi į Jeruzalę – šventąjį miestą, o
devyni dešimtadaliai pasiliktų kituose
miestuose. 2 Žmonės gyrė visus vyrus,
kurie savanoriškai ryžosi gyventi Jeru-
zalėje.

3 Štai srities didžiūnai, kurie gyveno
Jeruzalėje. *Judo miestuose gyveno pa-
prasti izraelitai, kunigai, levitai, Šven-
tyklos tarnai ir Saliamono vergų pali-
kuonys, kiekvienas savo nuosavybėje,
kurią turėjo mieste. 4 Jeruzalėje gyveno
ir Judo žmonių, ir Benjamino žmonių.

Iš Judo žmonių: Mahalalelio sūnaus
Šefatijos sūnaus Amarijo sūnaus Za-
charijos sūnaus Uzijos sūnus Ataja iš
Pereco palikuonių 5 ir Zacharijo sū-
naus Jehojaribo sūnaus Adajos sūnaus
Hazajos sūnaus Kol Hozės sūnaus Ba-
rucho sūnus Maasėja iš šilojiečių pali-
kuonių.

6 Iš viso Pereco palikuonių, gyve-
nančių Jeruzalėje, buvo keturi šimtai
šešiasdešimt aštuoni narsūs vyrai.

7 Benjamino žmonės: Izajos sūnaus
Itielio sūnaus Maasėjos sūnaus Kola-
jos sūnaus Pedajos sūnaus Joedo sū-
naus Mešulamo sūnus Saluvas, 8 taip
pat Gabajas ir Salajas, iš viso devyni
šimtai dvidešimt aštuoni. 9 Zichrio sū-
nus Joelis buvo jų vadas, o Ha Senūvos
sūnus Judas – valdytojo pavaduotojas
mieste.

10 Iš kunigų: Jehojaribo sūnus Je-
daja, Jachinas, 11 Ahitubo sūnaus Me-
rajoto sūnaus Cadoko sūnaus Mešu-
lamo sūnaus Hilkijos sūnus Seraja,
Dievo Namų pareigūnas, 12 ir jų bro-
liai, kurie atliko Namų apeigas, iš viso
aštuoni šimtai dvidešimt du; taip pat
Malkijos sūnaus Pašhūro sūnaus Za-
charijos sūnaus Amcio sūnaus Pela-
lijos sūnaus Jerohamo sūnus Adaja
13 ir jo broliai, kilčių galvos, iš viso du
šimtai keturiasdešimt du, ir Imero
sūnaus Mešilemoto sūnaus Achza-
jo sūnaus Azarelio sūnus Amašsajas

10,35 *Iš 23,19; 34,26; Įst 26,2*
10,36 *Iš 13,2*
10,38 *Sk 18,21*
10,39 *Sk 18,26*
11,3–4 *Neh 7,72*

[14]ir jo broliai, narsūs galiūnai, iš viso
šimtas dvidešimt aštuoni. Jų prižiū-
rėtojas buvo Ha Gedolimo sūnus Za-
bdielis.
[15]Iš levitų: Būnio sūnaus Hašabijos
sūnaus Azrikamo sūnaus Hašubo sū-
nus Šemaja, [16]Šabetajas ir Jehozabadas
iš levitų vadų, kurie buvo atsakingi už
Dievo Namų išorės darbus; [17]Asafo sū-
naus Zabdžio sūnaus Michėjo sūnus
Matanija buvo galva – meldžiantis jis
užvesdavo padėkos giesmę, o Bakbu-
kija, vienas jo brolių, buvo pavaduoto-
jas, ir Jedutūno sūnaus Galalo sūnaus
Šamūvos sūnus Abda. [18]Iš viso levitų
šventajame mieste buvo du šimtai aš-
tuoniasdešimt keturi.
[19]Vartininkai: Akubas, Talmonas ir
jų broliai, einantys sargybą prie vartų,
iš viso šimtas septyniasdešimt du.
[20]O kiti izraelitai, kunigai ir levitai
visuose Judo miestuose gyveno kiek-
vienas savo pavelde. [21]Bet Šventyklos
tarnai gyveno ant Ofelio. Ciha ir Gišpa
vadovavo Šventyklos tarnams. [22]Levi-
tų prižiūrėtojas Jeruzalėje buvo Michė-
jo sūnaus Matanijos sūnaus Hašabijos
sūnaus Banio sūnus Uzis. Jis buvo iš
Asafo palikuonių – giesmininkų, pa-
skirtų Dievo Namų tarnybai. [23]Jiems
taikytas karaliaus įsakymas ir nusta-
tyta tvarka kasdienėms giesmininkų
pareigoms. [24]Mešezabelio sūnus Peta-
chija iš Judo sūnaus Zeraho palikuonių
buvo karaliui po ranka visiems žmonių
reikalams.
[25]O dėl kaimų su laukais, tai kai
kas iš Judo žmonių gyveno Kirjat Ar-
bos mieste ir jo kaimuose, Dibone ir jo
kaimuose, Jekabceelyje ir jo kaimuose
[26]ir Ješūvoje, ir Moladoje, ir Bet Pelete,
[27]Hacar Šuale, Beer Šeboje ir jos kai-
muose, [28]Ciklage, Mechone ir jo kai-
muose, [29]En Rimone, Coroje, Jarmute,
[30]Zanoache, Adulame ir jų kaimuose,
Lachiše ir jo laukuose, Azekoje ir jos
kaimuose. Jie apsigyveno nuo Beer Še-
bos iki pat Hinomo slėnio.
[31]Kai kas iš Benjamino žmonių įsi-
kūrė Geboje, Michmaše, Ajoje, Betelyje
ir jo kaimuose, [32]Anatote, Nobe, Ana-
nijoje, [33]Hacore, Ramoje, Gitaimuose,
[34]Hadide, Ceboime, Nebalate, [35]Lode
ir Onojyje – amatininkų slėnyje.
[36]Keletas levitų padalų iš Judo buvo
perkelti į Benjaminą.

Kunigai ir levitai

12 Štai kunigai ir levitai, kurie par-
vyko su Šaltielio sūnumi Zeru-
babeliu ir Jozue: Seraja, Jeremija, Ezra,
[2]Amarija, Maluchas, Hatušas, [3]Šecha-
nija, Rehumas, Meremotas, [4]Idojas,
Ginetojas, Abija, [5]Mijaminas, Maadi-
ja, Bilga, [6]Šemaja, Jehojaribas, Jedaja,
[7]Saluvas, Amokas, Hilkija, Jedaja. Jie
buvo kunigų ir jų brolių galvos Jozuės
dienomis.
[8]Levitai: Jozuė, Binujas, Kadmielis,
Šerebija, Judas ir Matanija; pastarasis
drauge su savo broliais vedė padėkos
giesmes, [9]o Bakbukija ir Unis bei jų
broliai stovėjo priešais juos tarnybos
metu.
[10]Jozuei gimė Jehojakimas, Jehoja-
kimui gimė Eljašibas, Eljašibui gimė Je-
hojada, [11]Jehojadai gimė Jehonatanas,
o Jehonatanui gimė Jadūva.
[12]Jehojakimo dienomis kunigai,
kunigų kilčių galvos, buvo šie: Sera-
jos kilties – Meraja, Jeremijos kilties –
Hananija, [13]Ezros kilties – Mešulamas,
Amarijos kilties – Johananas, [14]Malu-
cho kilties – Jehonatanas, Šebanijos
kilties – Juozapas, [15]Harimo kilties
– Adna, Merajoto kilties – Helkajas,
[16]Idojo kilties – Zacharija, Ginetono
kilties – Mešulamas, [17]Abijos kilties –
Zichris, Minjamino kilties – ...*, Moa-
dijos kilties – Piltajas, [18]Bilgos kilties
– Šamūva, Šemajos kilties – Jehona-
tanas, [19]Jehojaribo kilties – Matena-
jas, Jedajos kilties – Uzis, [20]Salajo kil-
ties – Kalajas, Amoko kilties – Eberas,

12,17 Spraga hebr. rankraštyje.

[21] Hilkijos kilties – Hašabija, Jedajos
kilties – Netanelis.
[22] Eljašibo, Jehojados, Johanano ir
Jadūvos dienomis levitų ir kunigų kil-
čių galvos buvo įtraukti į sąrašą iki pat
Darijaus Perso karaliavimo, [23] o levitų
kilčių galvos įrašyti į metraščius iki El-
jašibo sūnaus Johanano dienų.
[24] Levitų galvos buvo Hašabija, Še-
rebija, Jozuė, Binujas ir Kadmielis. Jų
broliai, kurie stovėjo priešais juos ir
giedojo šlovės ir padėkos giesmes, vyk-
dydami Dievo vyro Dovydo įsakymą
pakaitomis, [25] buvo Matanija, Bakbu-
kija, Abdija.

Mešulamas, Talmonas ir Akubas ėjo sargybą kaip vartininkai pamainomis prie vartų sandėlių.

[26] Jie gyveno Jehocadako sūnaus
Jozuės sūnaus Jehojakimo dienomis,
valdytojo Nehemijo dienomis ir kuni-
go raštininko Ezros dienomis.

Sienos pašventinimas

[27] Jeruzalės sienos pašventinimui buvo
pašaukti levitai iš visų gyvenviečių at-
vykti į Jeruzalę ir atšvęsti džiaugsmin-
gą pašventimą su padėkos giesmė-
mis ir cimbolų, arfų bei lyrų garsais:
[28] Giesmininkų būriai suėjo iš Jeruzalės
apylinkių, iš netoliečių kaimų, [29] iš Bet
Gilgalo ir iš Gebos bei Azmaveto kaimų
vietovių, nes giesmininkai buvo pasi-
statę sau gyvenviečių aplink Jeruzalę.
[30] Kunigai ir levitai pirma apsivalė pa-
tys, paskui apvalė ir žmones, ir vartus,
ir sieną.
[31] Tada aš užvedžiau Judo didžiūnus
ant sienos ir sudariau du didelius bū-
rius padėkos giesmėms ir eisenai. Pir-
masis jų leidosi eiti ant sienos į dešinę
Mėšlo vartų link. [32] Paskui juos ėjo Ho-
šaja bei pusė Judo didžiūnų [33] ir Aza-
rija, Ezra, Mešulamas, [34] Judas, Benja-
minas, Šemaja ir Jeremija [35] bei keletas
jaunų kunigų su trimitais, ir Asafo sū-
naus Zakūro sūnaus Mikajos sūnaus
Matanijos sūnaus Šemajos sūnaus Je-
honatano sūnus Zacharija [36] bei jo bro-
liai Šemaja, Azarelis, Milalajas, Maajas,
Netanelis, Judas ir Hananis su Dievo
vyro Dovydo muzikos instrumentais,
o jų visų priekyje ėjo raštininkas Ezra.
[37] Prie Šaltinio vartų jie palypėjo tiesiai
aukštyn Dovydo miesto laiptais prie
sienos pakilimo virš Dovydo rūmų ir
nuėjo iki Vandens vartų rytų pusėje.
[38] Kitas būrys su padėkos giesmė-
mis nužygiavo į kairę. Aš sekiau juos
su puse žmonių ant sienos virš Kros-
nių bokšto iki Plačiosios sienos [39] ir
virš Efraimo vartų, Senųjų vartų,
Žuvų vartų, Hananelio bokšto, Šimti-
nės bokšto iki pat Avių vartų. Prie Sar-
gybos vartų buvo sustota. [40] Taip abu
padėkos giesmių būriai sustojo Dievo
Namuose. Ir aš, ir pusė pareigūnų su
manimi, [41] ir kunigai Eljakimas, Maa-
sėja, Minjaminas, Mikaja, Eljoenajas,
Zacharija, Hananija su trimitais, [42] ir
Maasėja, Šemaja, Eleazaras, Uzis, Jo-
hananas, Malkija, Elamas ir Ezeras.
Giesmininkai, Izrachijos vadovaujami,
garsiai giedojo. [43] Tą dieną buvo atna-
šaujamos didelės aukos ir džiaugia-
masi, nes Dievas buvo juos pradžiu-
ginęs dideliu džiugesiu. Džiūgavo ir
moterys, ir vaikai. Jeruzalės džiaugs-
mas buvo girdėti toli.
[44] Tą dieną vyrai buvo paskirti pri-
žiūrėtojais kambarių, kurie buvo nau-
dojami kaip atnašų, pirmienų ir dešim-
tinių sandėliai. Jie turėjo surinkti į juos
kunigams ir levitams Įstatymo skirtą
dalį nuo miestams priklausančių lau-
kų. Mat Judo žmonės buvo dėkingi ku-
nigams ir levitams, einantiems tarny-
bą. [45] Jie atliko savo Dievo tarnybą ir
apvalymo tarnybą, kaip ir *giesminin-
kai bei *vartininkai pagal Dovydo ir jo
sūnaus Saliamono įsakymą, [46] nes jau
senovėje, Dovydo ir Asafo dienomis,
buvo ir giesmininkų vadovas, ir šlovės

12,45 *1 Met 25,1-8*
12,45 *1 Met 26,12*

bei padėkos giesmių Dievui. 47 Ir Ze-
rubabelio dienomis, ir Nehemijo die-
nomis visas Izraelis kasdien davė dalį
giesmininkams ir vartininkams. Buvo
atidedama į šalį kas skirta levitams, o
levitai atidėdavo į šalį kas skirta Aaro-
no palikuonims.

Nehemijo reformos

13 *Tą dieną buvo skaitoma žmo-
nėms iš Mozės knygos, ir rasta
joje parašyta, kad joks amonitas ir joks
moabitas niekada negali būti priimtas
į Dievo bendriją, 2 nes jie nesutiko iz-
raelitų su duona ir vandeniu, bet prieš
juos *pasamdė Bileamą, kad prakeiktų,
tačiau mūsų Dievas prakeikimą paver-
tė palaiminimu. 3 Išgirdę šį Įstatymą,
žmonės atskyrė nuo Izraelio visus sve-
timtaučius.

4 Prieš tai kunigas Eljašibas, kuris
buvo paskirtas kambarių valdytoju
mūsų Dievo Namuose ir giminiavo-
si su Tobija, 5 buvo įrengęs jam dide-
lį kambarį, kuriame anksčiau būdavo
sudedamos grūdų atnašos, smilkalai,
reikmenys ir grūdų, vyno bei aliejaus
dešimtinės, skirtos levitams, giesmi-
ninkams ir vartininkams, bei aukos,
skirtos kunigams. 6 Kai visa tai vyko,
manęs nebuvo Jeruzalėje, nes trisde-
šimt antrais Babilono karaliaus Ar-
takserkso metais aš buvau nuvykęs
pas karalių. Tačiau praėjus šiek tiek
laiko pasiprašiau karalių leisti man
grįžti. 7 Parvykęs į Jeruzalę, sužinojau
apie nusikaltimą, kurį Eljašibas buvo
padaręs dėl Tobijos, įrengdamas jam
kambarį Dievo Namų kiemuose. 8 Tuo
aš buvau labai nepatenkintas ir visus
Tobijos daiktus išmečiau iš kambario.
9 Tada daviau įsakymą, kad kambariai
būtų išvalyti, ir ten vėl sudėjau Dievo
Namų reikmenis su javų atnaša ir smil-
kalais.

10 *Be to, sužinojau, kad levitams
nebuvo atiduodama jiems skirta da-
lis. Užtat levitai ir giesmininkai, užuot
atlikę Šventyklos tarnybą, buvo išėję į
savo laukus. 11 Taigi išbariau pareigū-
nus, tardamas: „Kodėl palikti Dievo
Namai?“ Surinkęs levitus, pastačiau
juos į savo vietas, 12 *ir visas Judas at-
nešė grūdų, vyno bei aliejaus dešimti-
nę į sandėlius. 13 Sandėlių valdytojais
paskyriau kunigą Šelemiją, raštininką
Cadoką ir Pedają iš levitų, o padėjėju –
Matanijos sūnų Zakūrą, nes jie laiko-
mi patikimais asmenimis. Jiems buvo
patikėta pareiga išdalyti savo broliams.
14 O mano Dieve, atsimink mane malo-
niai už tai ir neištrink mano gerų dar-
bų, kuriuos esu padaręs savo Dievo
Namams ir jų apeigoms!

15 Tomis dienomis mačiau Jude šabo
dieną vienus žmones minančius vy-
nuogių spaudykles, o kitus nešančius
maišus grūdų ir kraunančius juos ant
asilų. Ir net *į Jeruzalę šabo dieną buvo
gabenama vyno, vynuogių, figų ir viso-
kiausių gėrybių. Juos tuojau ir ten pat
įspėjau šių maisto dalykų nepardavi-
nėti. 16 Jeruzalėje gyveno ir Tyro žmo-
nių. Jie atgabendavo žuvų ir įvairiau-
sių prekių, kurias parduodavo Judo
žmonėms šabo dieną. 17 Taigi išbariau
ir Judo didikus, sakydamas jiems: „Ką
reiškia tas nedoras dalykas? Išnieki-
nate šabo dieną taip elgdamiesi! 18 Juk
lygiai taip elgėsi jūsų protėviai! Užtat
Dievas ir užtraukė mums bei miestui
visą šią nelaimę. O jūs, išniekindami
šabą, didinate pyktį ant Izraelio!“

19 Kai šešėliai pradėjo dengti Jeru-
zalės vartus, šabui artinantis, įsakiau
uždaryti visus vartus ir nurodžiau,
kad jie būtų atidaryti tik po šabo. Prie
vartų pastačiau keletą savo tarnų, kad
šabo dieną nebūtų gabenamos jokios

13,1-2 *Įst 23,3-5*
13,2 *Sk 22,1-6*
13,10 *Įst 12,19*
13,12 *Mal 3,10*
13,15 *Iš 20,8-10; Įst 5,12-14; Jer 17,21-22*

prekės. 20 Taigi visokiausių prekių pir-
kliai ir pardavėjai praleido vieną ir kitą
kartą naktį už Jeruzalės sienos, 21 kol
jų neišbariau. Pasakiau jiems: „Kodėl
nakvojate palei sieną? Jeigu dar kar-
tą taip darysite, prieš jus panaudosiu
jėgą!“ Nuo to laiko šabo dieną jie dau-
giau nebeateidavo. 22 Tada įsakiau levi-
tams apsivalyti ir stovėti sargais prie
vartų, kad būtų išlaikytas šabo dienos
šventumas. Atsimink ir tai mano la-
bui, o mano Dieve, ir pasigailėk manęs
iš savo didelio gerumo!

23 *Be to, tomis dienomis pama-
čiau žydų, vedusių moteris iš Ašdodo,
Amono ir Moabo. 24 Pusė jų vaikų kal-
bėjo Ašdodo kalba. Žydiškai kalbėti jie
nemokėjo, bet kalbėjo tų įvairių tautų
kalbomis. 25 Su jais bariausi, iškeikiau
juos, kai kuriuos apmušiau, roviau jų
plaukus ir prisaikdinau Dievu, tarda-
mas: „Jūs neturite atiduoti savo dukte-
rų jų sūnums nei imti jų dukterų savo
sūnums ar sau patiems. 26 Argi Izraelio
karalius Saliamonas nenusidėjo per
tokias moteris! Tarp daugelio tautų ne-
buvo kito karaliaus, panašaus į jį, *jis
buvo taip Dievo mylimas, kad Dievas
padarė jį viso Izraelio karaliumi, tačiau
*svetimtautės moterys jį net įvedė į
nuodėmę. 27 Nejau ir apie jus reikia gir-
dėti, kad padarėte tokį pat didelį nusi-
kaltimą ir buvote neištikimi mūsų Die-
vui, vesdami svetimtautes moteris?“

28 Vienas vyriausiojo kunigo Eljaši-
bo sūnaus Jehojados sūnų buvo *San-
balato Horoniečio žentas. Jį nuvijau
nuo savęs. 29 Atsimink juos, o mano
Dieve, nes jie suteršė kunigystę bei ku-
nigų ir levitų sandorą! 30 Taip apvaliau
juos nuo visko, kas svetima, ir sutvar-
kiau kunigų ir levitų pareigas, kiekvie-
nam pagal jo tarnybą. 31 Be to, patvar-
kiau malkų atnašą aukurui nustatytu
laiku ir pirmienas. Atsimink tai mano
labui, o mano Dieve!

13,23-25 *Iš 34,11-16; Įst 7,1-5*

13,26 *2 Sam 12,24-25*

13,26 *1 Kar 11,1-8*

13,28 *Neh 4,1*

ESTEROS KNYGA

Esteros knyga (hebr. *'ēsetēr*, gr. *esthēr*, lot. *(h)est(h)er*) pavadinta pagrindinės veikėjos vardu.

Knygoje pasakojama apie tai, kaip Persijos sostinėje Sūzuose karaliaus Kserkso I laikais (486–464 m. pr. Kr.) tremtinė hebrajė Estera tampa karaliene (sk. 1–2) ir kartu su savo globėju Mordechaju suardo didiko Hamano sąmokslą prieš hebrajus (sk. 3–6): sąmokslininką karalius nubaudžia mirtimi, o hebrajams leidžia laisvai susidoroti su visais savo priešais (sk. 7–8), ir šie savo pergalę nuo tada mini per Purimų šventę (sk. 9–10).

Dievas čia nė karto neminimas, tačiau nujaučiamas iš jo liudytojų veiksmų ir nusiteikimų.

Ahasvero puota

1 Tai įvyko *Ahasvero* dienomis, to
Ahasvero, kuris valdė šimtą ir dvidešimt septynias sritis nuo Indijos iki
Etiopijos. 2 Sėdėdamas karališkajame
soste Sūzų pilyje, karalius Ahasveras 3 trečiais karaliavimo metais iškėlė puotą visiems savo didžiūnams ir
dvariškiams: Persijos ir Medijos karvedžiams, didikams ir sričių valdytojams. 4 Šimtą aštuoniasdešimt dienų jis
rodė didžiulius savo karalystės turtus
ir tviskančią savo didybės šlovę.
5 Pasibaigus toms dienoms, karalius
savo sodo rūmų kieme iškėlė septynių dienų puotą visiems žmonėms – didikams ir paprastiems, – gyvenantiems
Sūzų pilyje. 6 Kiemas buvo išpuoštas
baltomis ir mėlynomis medvilnės uždangomis, pritvirtintomis lininėmis
tamsiai raudonos spalvos virvėmis
prie sidabro žiedų ant marmuro stulpų. Ant porfyro, marmuro, perlamutro
ir spalvotų akmenų grindų buvo išdėstyti aukso ir sidabro minkštasuoliai.
7 Gėrimai buvo pilstomi į aukso taures, nė viena jų nebuvo panaši į kitas,
ir karališko vyno buvo apstu, kaip dera karaliaus dosnumui. 8 Karaliaus įsakymu buvo geriama be varžymosi, nes jis buvo nurodęs visiems savo rūmų padavėjams elgtis su kiekvienu svečiu pagal svečio norą.
9 Be to, ir karalienė Vaštė iškėlė puotą moterims karaliaus Ahasvero rūmuose.
10 Septintą dieną, kai karaliaus širdis buvo įsilinksminusi nuo vyno, jis paliepė Mehumanui, Biztai, Harbonai, Bigtai, Abagtai, Zetarui ir Karkasui – septyniems jam tarnavusiems eunuchams – 11 atvesti karalienę Vaštę su karališku vainiku ant galvos pas karalių, idant jis parodytų jos grožį svečiams ir pareigūnams, nes ji buvo graži moteris. 12 Tačiau eunuchams perdavus karaliaus įsakymą karalienė Vaštė ateiti atsisakė. Todėl karalius įširdo ir užsidegė pykčiu. 13 Nedelsdamas karalius pasitarė su išminčiais, išmanančiais įstatymus. Mat karaliui buvo įprasta kreiptis į visus, kurie išmanė įstatymus ir papročius. 14 Jo artimi patarėjai buvo Karšena, Šetaras, Admata, Taršišas, Meresas, Marsena ir Memuchanas – septyni Persijos ir Medijos didžiūnai, kurie asmeniškai kalbėdavosi su karaliumi ir užėmė karalystėje pirmą vietą. 15 „Kaip turi būti pasielgta,

[1,1] *Ezr 4,6*

[1,1] Hebr. Kserkso vardas.

– klausė jis, – pagal įstatymą su kara-
liene Vašte, kuri atsisakė paklusti kara-
liaus Ahasvero per eunuchus duotam
įsakymui?“
16 Tada Memuchanas karaliaus ir di-
džiūnų akivaizdoje pareiškė: „Karalie-
nė Vaštė nusikalto ne tik karaliui, bet
ir visiems pareigūnams bei žmonėms
visose karaliaus Ahasvero valdose.
17 Visos moterys, išgirdusios gandus
apie karalienės elgesį, žiūrės su panie-
ka į savo vyrus, manydamos: ‘Karalius
Ahasveras įsakė, kad karalienė Vaštė
būtų atvesta pas jį, bet ji nėjo’. 18 Taigi
tą dieną Persijos ir Medijos didžiūnės,
išgirdusios apie karalienės elgesį, su-
kils prieš visus karaliaus pareigūnus ir
nebus galo paniekai ir pykčiui! 19 Jeigu
tai patinka karaliui, tebūna paskelb-
tas neatšaukiamas karaliaus įsakas ir
įrašyta į persų ir medų įstatymus, kad
Vaštė niekada daugiau nepasirodys
karaliaus Ahasvero akivaizdoje. Tesu-
teikia karalius jos karališką garbę mo-
teriai, kuri yra vertesnė negu ji. 20 Te-
būna šis karaliaus įsakas paskelbtas
visoje jo karalystėje – ji yra plati, – ir
visos moterys gerbs savo vyrus, kil-
mingus ir prasčiokus“.
21 Pasiūlymas patiko karaliui ir jo
didžiūnams. Karalius padarė, kaip
Memuchanas buvo pasiūlęs. 22 Jis iš-
siuntė laiškus į visas karaliaus valdas,
kiekvienai sričiai jos raštu ir kiekvie-
nai tautai jos kalba, pareikšdamas, kad
kiekvienas vyras turi būti šeimininkas
savo namuose.

Estera tampa karaliene

2 Po to karaliaus Ahasvero pykčiui
atvėsus jis pergalvojo, ką Vaštė
buvo padariusi ir kas buvo prieš ją nu-
spręsta. 2 Karaliaus tarnai pakišo min-
tį: „Karaliui turi būti suieškota jaunų
gražių mergelių. 3 Tepaskiria karalius
įgaliotinius į kiekvieną savo karalys-
tės valdą, kad surinktų visas jaunas
gražias mergeles į Sūzų pilį, į karaliaus
eunucho moterų saugotojo Hegajo
prižiūrimą haremą. Tebūna joms duo-
ta, ko tik reikia pasigražinti. 4 Tuomet
mergelė, kuri labiausiai patiks karaliui,
tebūna karaliene vietoj Vaštės“. Kara-
liui toks pasiūlymas patiko, jis taip ir
padarė.
5 Sūzų pilyje gyveno žydas, vardu
Mordechajas, sūnus Jayro, sūnaus Ši-
mio, sūnaus Kišo, iš Benjamino gimi-
nės. 6 *Iš Jeruzalės Kišas buvo išvary-
tas kartu su Judo karaliumi Jechoniju
ir kitais tremtiniais, kuriuos buvo pa-
ėmęs į nelaisvę Babilono karalius Ne-
bukadnecaras. 7 Mordechajas užaugi-
no Hadasą, tai yra Esterą, savo dėdės
dukterį, nes ji buvo netekusi ir tėvo, ir
motinos. Mergelė buvo gražiai nuau-
gusi ir dailios išvaizdos. Mirus jos tė-
vui ir motinai, Mordechajas priglaudė
ją kaip savo dukterį.
8 Paskelbus karaliaus žodį bei įsaką
ir surinkus į Sūzų pilį daug mergelių
Hegajo priežiūron, ir Estera buvo pa-
imta į karaliaus rūmus moterų sau-
gotojo Hegajo priežiūron. 9 Mergelė
jam patiko ir įgijo jo malonę. Jis ne tik
nedelsdamas aprūpino ją pasigraži-
nimo priemonėmis ir maisto daviniu,
bet ir davė septynias parinktas tarnai-
tes iš karaliaus rūmų bei perkėlė ją ir
jos tarnaites į geriausią haremo vietą.
10 Estera nei savo tautybės, nei šeimos
neatskleidė, nes Mordechajas buvo už-
draudęs tai daryti.
11 Mordechajas kasdien vaikštinėda-
vo priešais haremo kiemą, norėdamas
sužinoti, kaip Esterai sekasi ir kaip su
ja elgiamasi.
12 Po nustatyto moterims dvylikos
mėnesių pasirengimo kiekviena mer-
gelė iš eilės ėjo aplankyti karaliaus
Ahasvero. Iš šio pasigražinimo laiko-
tarpio šeši mėnesiai buvo praleisti var-
tojant aliejų ir mirą, o kiti šeši – varto-
jant kvepalus ir moterų pasigražinimo

2,6 *2 Kar 24,10-16; 2 Met 36,10*

priemones. 13 Tuomet, kai mergelė tu-
rėdavo eiti pas karalių, jai būdavo lei-
džiama pasiimti iš haremo ir neštis į
karaliaus rūmus, ko tik ji prašė. 14 Ji nu-
eidavo vakare, o rytmetį grįždavo į kitą
haremą karaliaus sugulovių saugotojo
eunucho Šaašgazo priežiūron. Pas ka-
ralių ji eiti daugiau nebegalėdavo, ne-
bent karalius būdavo ja patenkintas ir
pasišaukdavo vardu.
15 O Estera, duktė Abihailo, kurio
sūnėnas Mordechajas buvo ją užaugi-
nęs kaip savo dukterį, atėjus jos eilei
aplankyti karalių, neprašė nieko neš-
tis, bet nešėsi tik tai, kas moterų sau-
gotojo karaliaus eunucho Hegajo buvo
paskirta. Bet visi, matydami ją, žavėjo-
si. 16 Estera buvo nuvesta pas karalių
Ahasverą į rūmus septintų jo karalia-
vimo metų dešimtą mėnesį, kuris yra
tebeto mėnuo. 17 Karalius pamilo Este-
rą labiau už visas kitas moteris; ji įgijo
jo malonę ir palankumą labiau, negu
visos kitos mergelės. Tad jis uždėjo jai
ant galvos karališką vainiką ir pada-
rė ją karaliene vietoj Vaštės. 18 Esteros
garbei karalius iškėlė didelę puotą vi-
siems savo didžiūnams ir dvariškiams.
Be to, paskelbė sritims atleidimą nuo
mokesčių ir dalijo dovanas, kaip dera
karaliui.
19 Nuo to meto, kai mergelės buvo
surinktos, Mordechajas leido laiką prie
Karaliaus vartų. 20 Estera dar nebuvo
atskleidusi savo šeimos ar tautos, nes
Mordechajas buvo uždraudęs tai dary-
ti. Estera ir toliau klausė Mordechajo
pamokymų, kaip buvo dariusi, būda-
ma jo augintinė.
21 Tuo metu, kai Mordechajas leido
laiką prie Karaliaus vartų, Bigtanas ir
Terešas, du slenkstį saugoję karaliaus
eunuchai, supyko ir rengė sąmokslą,
norėdami pakelti ranką prieš karalių
Ahasverą. 22 Apie tai sužinojęs, Mor-
dechajas pasakė karalienei Esterai, o
Estera pranešė karaliui Mordechajo
vardu. 23 Reikalas buvo ištirtas ir pa-
tikrintas. Jiedu abu buvo pamauti ant
kuolų. Tai buvo įrašyta į metraščius
karaliaus akivaizdoje.

Hamanas ir žydai

3 Po šių įvykių karalius Ahasveras,
paaukštindamas Hamedatos iš
Agago palikuonių sūnų Hamaną, davė
jam svarbesnę vietą ir pasodino aukš-
čiau už visus kitus su juo buvusius
pareigūnus. 2 Visi karaliaus dvariškiai
rūmų vartuose klaupdavosi ir puldavo
kniūbsti prieš Hamaną, nes taip jį pa-
gerbti buvo įsakęs karalius. Bet Mor-
dechajas nei klaupdavosi, nei puldavo
kniūbsčias. 3 Tad karaliaus dvariškiai,
buvę su juo Karaliaus vartuose, sakė
Mordechajui: „Kodėl tu nepaklūsti
karaliaus įsakymui?“ 4 Tai jiems pri-
menant diena po dienos, bet jam ne-
norint paklusti, jie pranešė Hamanui,
norėdami pamatyti, kaip šis priims
Mordechajo elgesį. Mat Mordechajas
buvo jiems pasisakęs esąs žydas.
5 Patyręs, kad Mordechajas iš tikrų-
jų nesiklaupia ir nepuola priešais jį
kniūbsčias, Hamanas labai įniršo. 6 Bet
jam atrodė per maža pakelti ranką tik
prieš Mordechają. Kadangi Hamanui
buvo pranešta, kad Mordechajas esąs
žydas, jis norėjo sunaikinti ir visus
žydus, Mordechajo tautą, visoje kara-
liaus Ahasvero karalystėje. 7 Karaliaus
Ahasvero dvyliktų metų pirmą mėne-
sį, tai yra nisano mėnesį, buvo mes-
tas „pur“, tai reiškia burtas, Hamano
akivaizdoje nustatyti dieną ir mėnesį,
kada per vieną dieną būtų sunaikinta
Mordechajo tauta. Burtas nurodė dvy-
liktą mėnesį, tai yra adarą.
8 Tada Hamanas tarė karaliui
Ahasverui: „Visose tavo karalystės val-
dose gyvena išblaškyta, bet atskira tau-
ta su savo įstatymais, kurie skiriasi nuo
visų kitų tautų įstatymų. Karaliaus įsa-
kų jie nesilaiko! Todėl karaliui nedera jų
pakęsti. 9 Jei karaliui atrodo gera, tebū-
na paskelbtas įsakas juos sunaikinti. O

aš atsversiu dešimt tūkstančių sidabro
talentų tavo valdytojams padėti į ka-
raliaus iždą". 10 Karalius nusiėmė ants-
paudo žiedą ir padavė jį Hamedatos iš
Agago palikuonių sūnui Hamanui, žydų
priešui. 11 „Sidabrą gali sau pasilaikyti, –
tarė karalius Hamanui, – o su ta tauta
daryk, kas tau atrodo gera".
12 Taigi buvo pašaukti karaliaus raš-
tininkai. Pirmo mėnesio tryliktą dieną
jie parašė Hamano padiktuotą įsaką
karaliaus satrapams, visų sričių val-
dytojams ir kiekvienos tautos parei-
gūnams, kiekvienai valdai jų raštu ir
kiekvienai tautai jos kalba. Įsakas buvo
parašytas karaliaus Ahasvero vardu ir
užantspauduotas karališkuoju ants-
paudo žiedu. 13 Per bėgūnus į visas ka-
raliaus valdas buvo išsiųsti laiškai, kad
visi žydai – jauni ir seni, moterys ir vai-
kai, – turi būti sunaikinti, išžudyti ir iš-
naikinti per vieną dieną – dvylikto mė-
nesio, tai yra adaro, tryliktą dieną, o jų
turtai paimti kaip grobis.
14 Šio rašto nuorašas turėjo būti
perduotas į visas valdas, kad būtų pa-
skelbtas kaip įsakas visoms kiekvienos
valdos tautoms, idant būtų pasiruošta
tai dienai. 15 Karaliaus įsakymu bėgū-
nai sparčiai išskubėjo į kelionę. Įsakas
buvo paskelbtas ir Sūzų pilyje.
Karalius ir Hamanas sėdosi vaišin-
tis, o Sūzų miestas buvo sukrėstas.

Estera ir jos tauta

4 Sužinojęs visa, kas buvo įvykę,
Mordechajas persiplėšė drabu-
žius, apsivilko ašutine, apsibarstė gal-
vą pelenais ir garsiai bei karčiai verk-
damas ėjo per miestą. 2 Jis atėjo prie
pat Karaliaus vartų, nes vilkinčiam
ašutine pro Karaliaus vartus nebuvo
leidžiama įeiti.
3 Ir kiekvienoje valdoje, kurią buvo
pasiekęs karaliaus raštas ir įsakas, žy-
dai labai gedėjo pasninkaudami, verk-
dami ir aimanuodami. Daugumas jų
gulėjo ant ašutinės ir pelenų.
4 Kai Esteros tarnaitės ir eunuchai
atėjo ir apie tai pranešė, karalienė buvo
pritrenkta. Ji nusiuntė Mordechajui
drabužių apsirengti, kad galėtų nusi-
vilkti ašutinę, bet jis atsisakė priimti.
5 Tada Estera, pasišaukusi Hatachą,
vieną iš karaliaus eunuchų, kuriuos
karalius buvo paskyręs jai tarnauti,
įsakė jam nueiti pas Mordechają ir su-
žinoti priežastį. 6 Hatachas išėjo ieško-
ti Mordechajo į miesto aikštę priešais
Karaliaus vartus. 7 Tada Mordechajas
pranešė visa, kas jam buvo nutikę, ir
tikslią sumą pinigų, kurią Hamanas
buvo pažadėjęs įmokėti į karaliaus
iždą už žydų sunaikinimą. 8 Morde-
chajas padavė jam ir nuorašą rašyto
įsako, kuris buvęs pakabintas Sūzuo-
se, dėl jų sunaikinimo. Jis prašė paro-
dyti jį Esterai ir pranešus įpareigoti ją,
kad eitų pas karalių užtarti savo tautą
ir maldauti dėl jos.
9 Hatachas sugrįžęs perdavė Este-
rai visa, ką Mordechajas buvo sakęs.
10 Tada Estera paliepė Hatachui nuneš-
ti Mordechajui tokį atsakymą: 11 „Visi
karaliaus dvariškiai ir net žmonės
karaliaus valdose žino, kad turi būti
nubaustas mirties bausme, jeigu kas
nors, vyras ar moteris, nebūdamas pa-
šauktas, drįstų eiti pas karalių į vidinį
kiemą. Tik jeigu karalius ištiestų jam
aukso skeptrą, jis gali likti gyvas. O aš
nebuvau pašaukta pas karalių jau tris-
dešimt dienų!"
12 Kai Mordechajui buvo pranešta,
ką Estera sakė, 13 jis liepė taip atsakyti
Esterai: „Nemanyk, kad karaliaus rū-
muose būsi saugesnė negu kiti žydai!
14 Juk jeigu iš tikrųjų tylėsi tokiu metu,
kaip dabar, pagalba ir išgelbėjimas žy-
dams ateis iš kitos vietos, bet tu ir tavo
tėvo šeima pražus. Kas gali žinoti? Gal-
būt tu pasiekei karališkąjį sostą kaip
tik tokiam metui kaip dabar".
15 Tada Estera atsakydama Morde-
chajui tarė: 16 „Eik, surink visus žydus,
kurie gyvena Sūzuose. Pasninkaukite

už mane! Nevalgykite ir negerkite iš-
tisas tris dienas ir naktis. Ir aš drauge
su savo tarnaitėmis, kaip ir jūs, pas-
ninkausiu. Po to, nepaisydama įstaty-
mo, eisiu pas karalių. Jeigu turėsiu žūti,
žūsiu!" 17 Mordechajas, palikęs vartus,
įvykdė visa, ką Estera buvo įsakiusi.

Estera pas karalių

5 Taigi trečią dieną Estera, apsivil-
kusi karališku apdaru, atsistojo
vidiniame kieme priešais karaliaus
rūmus, karaliui sėdint sosto menėje
karaliaus soste priešais rūmų tarpdu-
rį. 2 Kai tik jis pamatė karalienę Esterą,
stovinčią kieme, ji rado malonę jo aky-
se. Karalius ištiesė Esterai aukso skep-
trą, kurį laikė rankoje. Priėjusi prie jo,
Estera palietė skeptro galą.
3 Tada karalius tarė jai: „Kas atsiti-
ko, karaliene Estera? Ko tu prašai? Net
jeigu tai būtų ir pusė mano karalystės,
bus tau suteikta". – 4 „Jeigu karaliui pa-
tinka, – atsakė Estera, – prašyčiau ka-
ralių ir Hamaną ateiti šiandien į puotą,
kurią esu suruošusi". 5 Karalius įsakė:
„Skubiai atveskite Hamaną, kad įvyk-
dytume, ko Estera nori".
Taigi karalius nuėjo su Hamanu į
puotą, kurią buvo suruošusi Estera.
6 Geriant vyną puotos metu, karalius
klausė Esterą: „Ko tu nori? Tai bus tau
suteikta! Ko prašai? Nors tai ir pusė ka-
ralystės būtų, bus įvykdyta!" – 7 „Štai
koks mano noras ir prašymas, – atsa-
kė Estera, – 8 jei susilaukiau karaliaus
malonės ir jei jam patiktų suteikti, ko
noriu, ir įvykdyti mano prašymą, pra-
šyčiau karalių ateiti rytoj su Hamanu į
puotą, kurią jums suruošiu. Rytoj pa-
darysiu, kaip karalius sako".

Hamano kėslai

9 Tą dieną Hamanas išėjo linksmas ir
labai gerai nusiteikęs. Bet pamatęs,
kad jam priėjus prie Karaliaus vartų,
Mordechajas neatsistojo ir nė nepa-
sijudino, jis labai ant jo įsiuto. 10 Bet
Hamanas susilaikė ir sugrįžęs namo
pasišaukė savo bičiulius ir žmoną Ze-
rešą. 11 Jis nupasakojo jiems savo pra-
bangius turtus, daugybę sūnų ir kiek
daug sykių karalius jį pagerbė, o dabar
iškėlė jį virš visų karaliaus pareigūnų
ir dvariškių. 12 „Be to, – pridūrė Hama-
nas, – karalienė Estera pakvietė mane
ir karalių – nė vieno kito, tik mane – į
puotą, kurią yra suruošusi. Rytoj aš pa-
kviestas su karaliumi. 13 Tačiau visa tai
man nublanksta kai tik pamatau Mor-
dechają Žydą, sėdintį prie Karaliaus
vartų". 14 Jo žmona Zereša ir visi bičiu-
liai sakė: „Liepk pastatyti penkiasde-
šimt uolekčių aukščio kartuves ir rytoj
rytą paprašyk karalių, kad įsakytų ant
jų pakarti Mordechają. Tada linksmas
eik į puotą su karaliumi". Šis pasiūly-
mas Hamanui patiko. Jis liepė pastatyti
kartuves.

Mordechajo pagerbimas

6 Tą naktį karalius, negalėdamas
užmigti, paprašė atnešti atmin-
tinų įvykių metraščių knygą. Ji buvo
skaitoma karaliui. 2 *Skaitant rastas
įrašas, kad Mordechajas buvo prane-
šęs apie Bigtaną ir Terešą, du karaliaus
eunuchus, rūmų slenksčio sargus,
rengusius sąmokslą nužudyti karalių
Ahasverą. 3 „Kokia garbė ar paaukšti-
nimas už tai buvo suteikta Mordecha-
jui?" – teiravosi karalius. „Nieko jam
nebuvo duota", – atsakė pas karalių
buvę tarnai.
4 „Kas kieme?" – paklausė karalius.
Hamanas buvo ką tik įėjęs į karaliaus
rūmų prieškiemį pakišti karaliui min-
ties, kad Mordechajas būtų pakartas
kartuvėse, kurias jis buvo parengęs.
5 Karaliaus tarnai atsakė: „Hamanas
laukia kieme". – „Tegu įeina!" – tarė ka-
ralius. 6 Hamanui įėjus, karalius jį pra-
kalbino: „Ką reikėtų padaryti žmogui,
kurį karalius nori ypatingai pagerbti?"

6,2 *Est 2,21-22*

Hamanas pagalvojo: „Ką kitą kara-
lius norėtų labiau pagerbti, jeigu ne
mane?“ 7 Tad jis karaliui taip atsakė:
„Žmogui, kurį karalius nori pagerbti,
8 turėtų būti atneštas karališkas apda-
ras, kurį yra vilkėjęs karalius, ir atves-
tas žirgas, ant kurio karalius yra jojęs,
ir ant kurio galvos uždėtas karališkas
vainikas. 9 Apdaras ir žirgas turėtų būti
pavesti vienam kilmingiausių karaliaus
pareigūnų. Teaprengia jis žmogų, kurį
karalius nori ypatingai pagerbti, ir už-
sodinęs ant žirgo teveda tą žmogų per
miesto aikštę, o jo priekyje eidamas
tegu skelbia: 'Taip daroma žmogui,
kurį karalius nori ypatingai pagerbti!'“
10 Tada karalius tarė Hamanui: „Pa-
skubėk! Paimk apdarą ir žirgą, kaip esi
pasiūlęs, ir padaryk tai Mordechajui
Žydui, kuris sėdi prie Karaliaus vartų.
Nepraleisk nieko iš to, ką pasiūlei!“
11 Tad Hamanas paėmė apdarą ir žir-
gą, aprengė Mordechają ir užsodinęs
ant žirgo vedė per miesto aikštę, o pats
priekyje jo eidamas šaukė: „Taip daro-
ma žmogui, kurį karalius nori ypatin-
gai pagerbti!“
12 Po to Mordechajas sugrįžo prie
Karaliaus vartų, o Hamanas nuskubė-
jo namo, prislėgtas ir pridengta galva.
13 Kai papasakojo savo žmonai Zerešai
ir visiems bičiuliams viską, kas jam
buvo nutikę, patarėjai ir žmona Zere-
ša tarė: „Jei Mordechajas, dėl kurio tu
pradėjai smukti, yra iš žydų palikuo-
nių, tai tu jo nenugalėsi. Dėl jo tu tikrai
pražūsi“.
14 Jiems dar tebesikalbant, atvyko
karaliaus eunuchai ir paskubom išve-
dė jį į puotą, kurią buvo suruošusi Es-
tera.

Hamanas pakariamas

7 Taigi karalius ir Hamanas nuėjo
puotauti su karaliene Estera. 2 An-
trą dieną per puotą geriant vyną ka-
ralius klausė Esterą: „Ko tu nori, kara-
liene Estera? Tai bus tau suteikta! Ko
prašai? Nors pusė karalystės tai būtų,
bus įvykdyta!“ 3 Atsakydama karalie-
nė Estera tarė: „Jeigu susilaukiau tavo
malonės, karaliau, ir jeigu patinka ka-
raliui, tebūna man suteikta mano gy-
vastis – tai mano noras – ir gyvastis
mano tautos – tai mano prašymas.
4 Mano tauta ir aš esame parduoti, kad
būtume sunaikinti! Nužudyti ir išnai-
kinti! Jeigu būtume buvę parduoti kaip
vergai ir vergės, aš būčiau tylėjusi. Bet
mūsų priešas negalėtų atitaisyti žalos,
padarytos karaliui mūsų žūtimi“.
5 „Kas jis? – sušuko karalius Ahasve-
ras karalienei Esterai. – Kur yra tas, ku-
ris išdrįso tai daryti?“ 6 Estera atsakė:
„Priešas ir engėjas yra šis nedorėlis
Hamanas!“ Hamanas susigūžė iš bai-
mės prieš karalių ir karalienę. 7 Kara-
lius pakilo nuo puotos stalo įtūžęs ir
išėjo į rūmų sodą, bet Hamanas pasi-
liko maldauti karalienės Esteros palik-
ti jį gyvą, nes matė, kad karalius buvo
pasmerkęs jį pražūčiai. 8 Karaliui su-
grįžus iš rūmų sodo į puotos menę,
Hamanas buvo sukniubęs prie guolio,
kuriame sėdėjo atsilošusi Estera. „Ne-
jau jis nori, – sušuko karalius, – net ka-
ralienę išniekinti mano rūmuose?“ Vos
tiems žodžiams pasigirdus iš karaliaus
lūpų, Hamanas prisidengė veidą.
9 Tada Harbona, vienas iš karaliui
tarnavusių eunuchų, tarė: „Štai pen-
kiasdešimt uolekčių aukščio kartuvės
prie Hamano namų, kurias Hamanas
buvo parengęs Mordechajui, savo žo-
džiu išgelbėjusiam karalių“. – „Pakar-
kite jį ant jų!“ – įsakė karalius. 10 Taigi
Hamanas buvo pakartas ant kartuvių,
kurias buvo pastatydinęs Mordecha-
jui. Tada karaliaus pyktis atlyžo.

Karaliaus įsakas

8 Tą dieną karalius Ahasveras ati-
davė žydų engėjo Hamano namus
karalienei Esterai. Mordechają kara-
lius priėmė, nes Estera buvo pasakiu-
si, kad jis jos giminaitis. 2 Tada karalius

nusiėmė savo antspaudo žiedą, atimtą
iš Hamano, ir padavė jį Mordechajui, o
Estera pavedė Mordechajui valdyti Ha-
mano namus.
3 Tada Estera vėl kreipėsi į karalių.
Parpuolusi prie jo kojų, verkdama mal-
davo, kad sužlugdytų piktas Hamano
iš Agago palikuonių užmačias ir jo su-
rengtą sąmokslą prieš žydus. 4 Karaliui
ištiesus aukso skeptrą Esterai, 5 ji paki-
lo nuo žemės ir atsistojo priešais jį. „Jei
karaliui patinka, – tarė Estera, – ir jei
aš susilaukiau jo malonės, jei šis reika-
las karaliui atrodo geras ir jei aš turiu jo
sutikimą, tebūna parašytas įsakas at-
šaukti Hamedatos iš Agago palikuonių
sūnaus Hamano užmačias – laiškus,
kuriuos jis parašė, duodamas įsaky-
mus sunaikinti žydus visose karaliaus
valdose. 6 Kaipgi aš galiu pakelti nelai-
mę, kuri gresia mano tautai? Kaipgi
aš galiu pakelti savo giminės sunaiki-
nimą?“ 7 Karalius Ahasveras tarė ka-
ralienei Esterai ir Mordechajui Žydui:
„Tikėkite manimi, aš pats atidaviau Es-
terai Hamano namus, ir jis buvo pakar-
tas už tai, kad rengė sąmokslą pakel-
ti ranką prieš žydus. 8 Jūs savo ruožtu
galite rašyti laišką žydų reikalu kara-
liaus vardu, kaip jums atrodo gera, ir
užantspauduoti jį karaliaus žiedu, nes
įsakas, parašytas karaliaus vardu ir už-
antspauduotas karaliaus žiedu, negali
būti atšauktas“.
9 Tuo metu, trečio mėnesio – sivano
– dvidešimt trečią dieną, buvo pašauk-
ti karaliaus raštininkai. Įsakas buvo
parašytas, kaip įsakė Mordechajas, vi-
siems žydams, satrapams, valdytojams
ir pareigūnams visų valdų nuo Indijos
iki Etiopijos, visoms šimtas dvidešimt
septynioms sritims, kiekvienai sričiai
jos raštu ir kiekvienai tautai jos kal-
ba, taip pat žydams jų raštu ir kalba.
10 Laiškai, parašyti karaliaus Ahasve-
ro vardu, ir užantspauduoti karaliaus
žiedu, buvo išsiųsti per raitus pasiun-
tinius, jojančius ant karaliaus tarny-
boje naudojamų karališkajame žirgyne
išaugintų ristūnų. 11 Tais laiškais kara-
lius leido žydams visur kiekviename
mieste burtis ir ginti savo gyvybę, bū-
tent: visose Ahasvero valdose naikin-
ti, žudyti ir sunaikinti bet kokios tau-
tos ar srities jiems priešiškas pajėgas
kartu su moterimis bei vaikais ir plėš-
ti jų nuosavybę 12 vieną dieną visose
Ahasvero valdose – dvylikto mėnesio,
tai yra adaro, tryliktą dieną.
13 Rašto turinys turėjo būti duotas
kaip įsakas kiekvienai valdai ir pa-
skelbtas visoms tautoms, o žydai tu-
rėjo būti pasirengę tą dieną atkeršyti
savo priešams. 14 Tad pasiuntiniai, už-
sėdę ant savo eiklių karališkų ristūnų,
išskubėjo karaliaus įsakymo skatina-
mi. Tuo tarpu įsakas buvo paskelbtas
Sūzų pilyje.
15 Mordechajas išėjo iš karaliaus
rūmų, vilkėdamas karališku mėlynos
ir baltos spalvos apdaru su puikiu auk-
so vainiku ir plonos drobės bei violeti-
nės vilnos skraiste. Sūzų mieste aidėjo
džiugūs šauksmai. 16 Žydai patyrė švie-
są ir malonumą, džiaugsmą ir pagarbą.
17 Visose valdose ir visuose miestuose,
kuriuos tik pasiekdavo karaliaus įsaky-
mas ir įsakas, žydams buvo linksmybė
ir džiaugsmas, puota ir poilsio diena.
Be to, daug krašto gyventojų dėjosi esą
žydai, nes juos buvo apėmusi žydų bai-
mė.

Priešų sunaikinimas

9 Taigi dvylikto mėnesio, tai yra ada-
ro, tryliktą dieną, kai karaliaus įsa-
kymas ir įsakas turėjo būti vykdomi, tą
pačią dieną, kai žydų priešai tikėjosi
juos nugalėti, įvyko priešingai: žydai
nugalėjo tuos, kurie jų nekentė. 2 Vi-
sose karaliaus Ahasvero valdose žydai
susibūrė savo miestuose, rengdamiesi
pulti norėjusius jiems padaryti žalos.
Tačiau nė vienas jiems nepasipriešthe-
no, nes žydų baimė buvo apėmusi vi-
sus gyventojus. 3 Iš tikrųjų visi valdų

didžiūnai – satrapai, valdytojai ir kara-
liaus pareigūnai – padėjo žydams, nes
juos buvo apėmusi Mordechajo baimė.
[4] Mat Mordechajas buvo galingas ka-
raliaus rūmuose, ir vyrui Mordecha-
jui tampant vis galingesniam, jo gar-
sas sklido po visas valdas. [5] Tad žydai
nugalėjo visus savo priešus, kalaviju
žudydami juos ir naikindami. Su savo
priešais jie elgėsi, kaip norėjo.
[6] Sūzų pilyje žydai užmušė ir sunai-
kino iš viso penkis šimtus žmonių. [7] Jie
užmušė Paršandatą, Dalfoną, Aspatą,
[8] Poratą, Adaliją, Aridatą, [9] Parmaštą,
Arisają, Aridają, Vaizatą [10] – dešimt
žydų priešo Hamedatos sūnaus Ha-
mano sūnų. Bet plėšimu jie neužsiėmė.
[11] Tą pačią dieną užmuštųjų skai-
čius Sūzų pilyje buvo praneštas kara-
liui. [12] Karalius tarė karalienei Esterai:
„Vien Sūzų pilyje žydai užmušė iš viso
penkis šimtus žmonių, taip pat dešimt
Hamano sūnų. Tad ką jie bus padarę
kitose karalystės srityse! Ko dabar tu
nori? Tai bus suteikta. Ko dabar pra-
šai? Tai bus įvykdyta“. – [13] „Jeigu kara-
liui atrodo gera, – atsakė Estera, – te-
būna Sūzuose gyvenantiems žydams
leista ir rytoj elgtis pagal šios dienos
įsaką, o tie dešimt Hamano sūnų tebū-
na pakarti kartuvėse“. [14] Tad karalius
įsakė, kad tai būtų įvykdyta. Sūzuose
buvo paskelbtas įsakas, ir anie dešimt
Hamano sūnų buvo pakarti. [15] Sūzuo-
se gyvenę žydai vėl susirinko ir adaro
mėnesio keturioliktą dieną užmušė
Sūzuose tris šimtus žmonių, bet plėši-
mu neužsiėmė.
[16] Kiti žydai, gyvenę karaliaus val-
dose, irgi susibūrė ginti savo gyvasties
ir apsigynė, užmušdami septyniasde-
šimt penkis tūkstančius jų nekentusių
žmonių, bet plėšimu neužsiėmė. [17] Tai
buvo adaro mėnesio trylikta diena; ke-
turioliktą dieną jie ilsėjosi, pavertę ją
šventės ir linksmybės diena.
[18] Bet Sūzuose gyvenę žydai susi-
būrė ir tryliktą, ir keturioliktą dieną,
o ilsėjosi penkioliktą, pavertę ją šven-
tės ir linksmybės diena. [19] Užtat kaimų
žydai, gyvenantys miestuose be sienų,
adaro mėnesio keturioliktą dieną lai-
ko džiaugsmo ir šventės diena – poil-
sio diena, kurios atminimui jie siunčia
vieni kitiems skanėstų dovanas.

Purimų šventė

[20] Užrašęs šiuos įvykius, Mordechajas
išsiuntė laiškus visiems žydams ir ar-
timose, ir tolimose karaliaus Ahasvero
valdose, [21] įpareigodamas švęsti adaro
mėnesio keturioliktą dieną, taip pat to
paties mėnesio penkioliktą dieną kas-
met [22] kaip dienas, kai žydai apsigynė
nuo savo priešų, ir kaip mėnesį, kai
jiems skausmas pavirto džiaugsmu, o
gedulas – švente. Jie buvo įpareigoti
jas švęsti kaip puotų ir linksmybės die-
nas, kaip progą siųsti skanėstus vieni
kitiems ir dovanas vargšams. [23] Taigi
žydai padarė papročiu, ką buvo pradė-
ję švęsti, vykdydami tai, ką Mordecha-
jas buvo įpareigojęs.
[24] Hamedatos iš Agago palikuonių
sūnus Hamanas, visų žydų priešas ir
engėjas, buvo surengęs sąmokslą prieš
žydus; norėdamas juos sunaikinti ir
*buvo metęs „pur“, tai yra burtą, kad
juos nugalėtų ir sunaikintų. [25] Bet kai
karaliui tai tapo žinoma, jis įsakė raš-
tu, kad nedorosios užmačios, kurias
Hamanas buvo sumanęs prieš žydus,
kristų ant galvos jam pačiam ir kad Ha-
manas bei jo sūnūs būtų pakarti kar-
tuvėse. Todėl tos dienos ir vadinamos
Purimais nuo žodžio „pur“. [26] Taigi dėl
viso, kas buvo tame laiške parašyta, dėl
to, ką jie buvo išgyvenę, ir dėl to, kas
jiems buvo nutikę, [27] žydai pradėjo ir
neatšaukiamai įpareigojo save, savo
palikuonis ir visus, kurie norės prie jų
prisidėti, švęsti tas dvi dienas nusta-
tytu būdu kasmet skirtu laiku. [28] Tai-
gi tas dienas turi minėti ir švęsti per

9,24 Est 3,7

kartų kartas kiekviena šeima, kiekvie-
na sritis ir kiekvienas miestas. Niekada
nebus atšauktos žydų Purimų dienos ir
niekada neišblės jų atminimas tarp jų
palikuonių.
29 Abihailo duktė karalienė Este-
ra parašė antrą laišką apie Purimus,
norėdama patvirtinti visu galimu įsa-
kmumu anksčiau minėtą Mordechajo
Žydo laišką. 30 Laiškai buvo pasiųsti su
ramybės ir saugumo linkėjimu visiems
žydams, gyvenusiems šimtas dvide-
šimt septyniose karaliaus Ahasvero
karalystės valdose. 31 Taip buvo įvestos
skirtu laiku šios Purimų dienos, kurias
Mordechajas Žydas ir karalienė Estera
buvo nustatę žydams, kaip anksčiau
jiedu buvo įpareigoję save ir savo tautą
pasninkauti ir maldauti. 32 Esteros žo-
dis, patvirtinantis šias Purimų apeigas,
buvo įrašytas į knygą.

Mordechajo išaukštinimas

10 Karalius Ahasveras uždėjo duo-
klę ir žemynui, ir saloms. 2 Visi
jo galybės bei narsos žygdarbiai ir išsa-
mus pasakojimas apie Mordechajo di-
dybę, kuria karalius jį išaukštino, argi
nėra užrašyti Medijos ir Persijos kara-
lių metraščiuose? 3 Iš tikrųjų Morde-
chajas Žydas buvo karalystėje antras
po karaliaus Ahasvero, įtakingas žy-
dams bei mielas savo gausiems tautie-
čiams, nes jis sielojosi dėl savo tautos
reikalų ir rūpinosi visų savo palikuo-
nių gerove.

IŠMINTIES KNYGOS

Išminties knygomis (gr. *sophika biblia*, lot. *libri sapientiales*) krikščionių tradicijoje priimta vadinti penkias ST knygas.

Jobo, Patarlių ir *Mokytojo knygos* pasižymi didaktiniu arba pamokomuoju pobūdžiu, *Psalmynas* yra lyrinių maldų rinkinys, o *Giesmių giesmės knygoje* atspindima Dievo meilė savo tautai. Jas visas vienija poetiniai žmogaus gyvenimo prasmės apmąstymai.

Gausioje Rytų tautų didaktinėje raštijoje šios knygos išsiskiria savo doroviniu ir religiniu kryptingumu. Išmintis, suprantama kaip pagarbi Dievo baimė ir priešinama ydai bei kvailybei kaip tos baimės stokai, čia galiausiai sutapatinama su Dievo Dvasia, kuria jis sukūrė ir apvaizdžiai palaiko Visatą.

JOBO KNYGA

Jobo knyga (hebr. *’Ijjōḇ*, gr. *iōb*, lot. *job / iob*) pavadinta pagrindinio veikėjo vardu, o jos atsiradimo laikas nežinomas (spėliojimai svyruoja nuo XI–X iki VI a. pr. Kr.).

Knygos pradžioje pristatomas Jobas – turtingas ir pamaldus žmogus, nepelnytai ištiktas didžiausių nelaimių, bet nepraradęs pasitikėjimo Dievu (sk. 1–2), paskui Jobas su trim jo aplankyti atėjusiais bičiuliais svarsto patirtų kančių prasmę, svyruodamas tarp nevilties ir tikėjimo (sk. 3–31), į pokalbį įsiterpia ketvirtas bičiulis (sk. 32–37), toliau pats Dievas kalbasi su Jobu (sk. 38–42) ir galiausiai Jobas, pripažinęs bet kokį supratimą viršijantį Dievo šventumą, atgauna sveikatą, turtus bei gerą vardą (sk. 42).

Ši knyga – ne tiek siekimas įminti nepelnytos kančios mįslę ar išspręsti blogio problemą, kiek sutrikusio žmogaus mėginimas susivokti švento ir visagalio Dievo atžvilgiu.

Jobo turtai ir pamaldumas

1 Kadaise Uco šalyje gyveno žmogus,
vardu Jobas. Tas žmogus buvo be
priekaištų ir doras, dievobaimingas ir
besišalinantis pikta. [2]Jam buvo gimę
septyni sūnūs ir trys dukterys. [3]Jis
turėjo septynis tūkstančius avių, tris
tūkstančius kupranugarių, penkis šimtus jungų jaučių, penkis šimtus asilių
ir labai didelę samdytą šeimyną. Tas
žmogus buvo labiau pasiturintis negu
bet kas kitas Rytuose.

[4]Jo sūnūs buvo pratę kelti vaišes
vieni pas kitus iš eilės ir kviestis savo
tris seseris valgyti ir gerti kartu su jais.
[5]Pasibaigus vienam vaišių dienų ratui, Jobas susikviesdavo juos pas save
ir pašventindavo, atsikėlęs anksti rytą
ir atnašaudamas deginamąją auką už
kiekvieną skyrium. Mat Jobas sakydavo sau: „Galbūt mano vaikai nusidėjo
ir piktžodžiavo Dievui savo širdyje“.
Taip Jobas elgdavosi visuomet.

[6]Tą dieną, kai dangiškosios būtybės
suėjo tarnauti VIEŠPATIES akivaizdoje,
su jais kartu atėjo ir šėtonas. [7]VIEŠPATS
klausė šėtoną: „Kur buvai?“ „Klajojau
po žemę, – atsakė VIEŠPAČIUI šėtonas,
– ėjau joje sargybą*“. [8]VIEŠPATS tarė šėtonui: „Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Kito tokio kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras,
dievobaimingas ir besišalinantis pikta“. – [9]*„Argi veltui Jobas bijo Dievo,
– atsakė šėtonas VIEŠPAČIUI. – [10]Argi
neapjuosei iš visų pusių tvora jo paties, jo namų ir visko, ką tik jis turi? Tu
palaiminai jo rankų darbą, ir jo galvijų
padaugėjo žemėje. [11]Bet ištiesk ranką,
paliesk visa, ką jis turi, ir esu tikras,
jis iškeiks tave į akis“. [12]VIEŠPATS tarė
šėtonui: „Štai visa, ką jis turi, – tavo
rankose. Tik prieš jį patį rankos nepakelk!“ Tada šėtonas pasišalino iš
VIEŠPATIES akivaizdos.

Pirmas Jobo išbandymas

[13]Vieną dieną, kai jo sūnūs ir dukterys
valgė ir gėrė vyną vyriausiojo brolio
namuose, [14]atbėgo pas Jobą pasiuntinys. „Jaučiai arė, o asilės ganėsi šalia jų ganykloje, – tarė jis. – [15]Šebiečiai užpuolė ir pagrobė juos. Tarnus

1,7 Arba: „išvaikščiojau ją skersai išilgai“.
1,9-11 *Apr 12,10*

iškapojo kalaviju. Tik aš vienas pa-
bėgau tau pranešti“. [16]Dar nebaigus
tam kalbėti, atskubėjo kitas pasiunti-
nys. „Dievo ugnis, – tarė jis, – krito iš
dangaus, sudegino ir avis, ir piemenis,
paversdama juos pelenais. Tik aš vie-
nas pabėgau tau pranešti“. [17]Dar tam
nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pa-
siuntinys. „Chaldėjai, – tarė jis, – trys
būriai, užpuolė ir pagrobė kupranu-
garius. Tarnus išžudė kalaviju. Tik aš
vienas pabėgau tau pranešti“. [18]Dar
tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas
pasiuntinys ir pranešė: „Tavo sūnūs
ir dukterys valgė ir gėrė vyną vyriau-
siojo brolio namuose, – tarė jis, – [19]ir
štai atūžė iš dykumos baisi vėtra ir su-
gniuždė visas keturias namų kertes.
Namai griuvo ant jaunųjų žmonių. Jie
visi žuvo. Tik aš vienas pabėgau tau
pranešti“.

[20]Tada Jobas atsistojo, persiplėšė
drabužius ir nusiskuto galvą. Puolęs
kniūbsčias, [21]jis tarė:

„Nuogas išėjau iš motinos įsčių,
nuogas sugrįšiu ten*;
VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atėmė!
Tebūna pašlovintas
VIEŠPATIES vardas!“

[22]Nepaisydamas visko, Jobas nei
nusidėjo, nei priekaištavo Dievui.

Antras Jobo išbandymas

2 Tą dieną, kai dangiškosios būty-
bės suėjo tarnauti VIEŠPATIES aki-
vaizdoje, su jais kartu atėjo ir šėtonas
tarnauti VIEŠPAČIUI. [2]„Kur buvai?“
– klausė VIEŠPATS šėtoną. „Klajojau
po žemę, – atsakė VIEŠPAČIUI šėto-
nas, – ėjau* joje sargybą“. [3]VIEŠPATS
paklausė šėtoną: „Ar atkreipei dėme-
sį į mano tarną Jobą? Juk kito tokio
kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be
priekaištų ir doras, dievobaimingas
ir besišalinantis pikta. Jis vis laikosi
savo dorumo. Vadinasi, be reikalo su-
kurstei mane jį sunaikinti“. – [4]„Oda
už odą, – atsakė šėtonas VIEŠPAČIUI.
– Visa, ką žmogus turi, jis atiduos už
savo gyvybę. [5]Bet ištiesk ranką, pa-
liesk jo kaulus bei kūną, ir jis tikrai
iškeiks tave į akis“. [6]VIEŠPATS tarė šė-
tonui: „Štai jis – tavo rankose. Tik jo
gyvybės neliesk!“

[7]Tada šėtonas pasišalino iš
VIEŠPATIES akivaizdos ir ištiko Jobą
dvokiančiomis votimis nuo padų iki
viršugalvio. [8]Sėdėdamas pelenuose,
jis gramdėsi šuke.

[9]Žmona tarė jam: „Ar dar laikai-
si savo dorumo? Keik Dievą ir mirk!“
[10]Bet jis atsakė: „Kalbi kaip kvaila mo-
teris. Nejau priimsime iš Dievo rankos
kas gera ir nepriimsime kas bloga?“
Nepaisydamas to visko, Jobas nieko
nesakė prieš Dievą.

[11]Trys Jobo bičiuliai, išgirdę apie vi-
sas nelaimes, kurios buvo jį ištikusios,
leidosi į kelionę kiekvienas iš savo
namų – Elifazas Temanas, Bildadas Šu-
achas ir Cofaras Naamatietis. Jie susiti-
ko ir keliavo drauge atjausti ir paguosti.
[12]Pamatę iš tolo jie negalėjo jo pažinti
ir pradėjo garsiai verkti. Persiplėšę dra-
bužius, jie barstėsi galvas dulkėmis.
[13]Jie sėdėjo ant žemės su juo septynias
dienas ir septynias naktis. Nė vienas
Jobui netarė nė žodžio, nes matė, kad
jis labai kenčia.

Jobo dejonė

3 Pagaliau Jobas pravėrė lūpas ir kei-
kė tą dieną, kurią buvo gimęs. [2]Jis
pertraukė tylą, tardamas:

[3]*„Tepranyksta diena,
kurią gimiau,
naktis, kuri tarė: ‘Pradėtas
berniukas!’
[4]O, ta diena! Tebūna ji tamsa!
Tenesirūpina ja Dievas aukštybėse,
teneišaušta jai šviesa!

1,21 T. y. į žemę.
2,2 Žr. Job 1,7.
3,3-19 *Jer 20,14-18*

[5] Teaptemdo ją tamsa ir
niūrus šešėlis,
teapgaubia debesys,
tegąsdina ją saulės užtemimas.
[6] O, ta naktis! Tebūna ji niūri tamsa!
Tenebūna ji įskaityta į metų dienas,
tenepatenka nė į vieną mėnesį.
[7] Taip! Ta naktis tebūna bevaisė,
tenebūna girdėti joje jokio
džiugaus balso.
[8] Tekeikia ją keikiantys dieną* ir
gebantys pažadinti Leviataną.*
[9] Teaptemsta aušros žvaigždė,
tesiilgi ji šviesos, bet tenesulaukia;
tenemato ji ryto spindulių dėl to,
[10] kad nenorėjo uždaryti
įsčių durų ir
paslėpti vargą nuo mano akių.
[11] Kodėl aš nemiriau gimdamas,
kodėl išėjęs iš įsčių nežuvau?
[12] Kam gi buvau pasisodintas
ant kelių
ir duota man žįsti krūtį?
[13] Gulėčiau dabar ramybėje;
miegočiau ir ilsėčiausi
[14] drauge su žemės karaliais
ir patarėjais,
statančiais sau kapavietes,
[15] ar drauge su didžiūnais,
turinčiais aukso,
pripildžiusiais savo rūmus sidabro.
[16] Kodėl gi nebuvau palaidotas
tarsi nelaikšis kūdikis,
tarsi mažyliai, niekada
nematę šviesos?
[17] Ten, žemai, nedorėliai
liaujasi siausti,
ten pavargusieji ilsisi.
[18] Ten belaisviai nesupančioti,
jie nebegirdi engėjo balso.
[19] Ten mažas ir didelis – lygūs,
vergas laisvas nuo savo šeimininko.
[20] Kodėl gi jis duoda šviesą
nelaimingiesiems,
o gyvybę – sielvartaujantiesiems?
[21] Jie *laukia mirties,
bet ji neateina,
jie ieško jos tarsi paslėpto lobyno;
[22] jie labai džiūgauja
ir smagiai jaučiasi suradę kapą.
[23] Kam gi duota šviesa vyrui,
negalinčiam matyti kelio,
Dievo iš visų pusių apsuptam?
[24] Juk dejonė man tarsi duona,
o aimanos liejasi man tarsi vanduo.
[25] Ko tik bijau, tas mane pasiveja,
ir ko tik vengiu, tai mane ištinka.
[26] Neturiu nei ramybės,
nei paliovos,
nei atvangos, nes užgriuvo kančia".

Elifazo priekaištai

4 Tada Elifazas Temanas atsakydamas tarė:
[2] „Jeigu išdrįstų kas tarti tau žodį,
ar nebūsi užgautas?
Bet kas galėtų dabar tylėti?
[3] Štai tu mokei daugelį,
stiprinai jų silpnas rankas,
[4] tavo žodžiai drąsino
svyruojančius,
tu sutvirtinai drebančius kelius.
[5] Bet kai dabar tai nutinka tau,
tu netenki kantrybės;
kai tave patį tai paliečia,
tu būni priblokštas!
[6] Argi tavo Dievo baimė
nėra tavo laidas,
o tavo tobulas elgesys – tavo viltis?
[7] Prisimink, ar kas kada būdamas
nekaltas pražuvo?
Ar buvo kur nors dorieji sunaikinti?
[8] Kalbu iš patirties:
kas pikta aria ir bėdą sėja,
tas tai ir pjauna.
[9] Nuo Dievo kvėptelėjimo
jie pražūva,
nuo jo įniršio gūsio sunyksta.
[10] Nutyla liūto riaumojimas,
žvėrių karaliaus staugimas,
ir ištrupa liūtų jauniklių dantys.

3,8 Arba: „Jūrą".
3,8 Žr. Job 40,25–41,26.

3,21 *Apr 9,6*

[11] Stiprus liūtas nugaišta,
nes trūksta grobio,
o jo jaunikliai išsiblaško.
[12] Mane slapčiomis pasiekė žodis,
mano ausis pagavo tylų šnabždesį.
[13] Nuo minčių, kilusių iš
nakties regėjimų,
kai gilus miegas apima
mirtinguosius,
[14] mane pagavo baimė ir šiurpulys,
drebėjo visi mano kaulai.
[15] Tuomet vėjas pūstelėjo į mane,
ir man ant kūno
pasišiaušė plaukai.
[16] Jis stabtelėjo,
bet aš jo neatpažinau.
Tik pavidalas buvo prieš mano akis,
ir įsiviešpatavo tyla.
Tuomet išgirdau balsą:
[17] 'Argi gali žmogus
būti teisesnis už Dievą?
Argi gali mirtingasis
būti be priekaištų prieš
savo Kūrėją?
[18] Štai jis net savo tarnais nepasitiki
ir angelus kaltina klaida!
[19] Tad ką sakyti apie gyvenančius
molio namuose,
kurių pamatai – dulkės?
Jie sutraiškomi lengviau
negu kandys,
[20] nuo ryto iki vakaro jie
trinami į dulkes.
Nepastebėti jie žūva amžinai.
[21] Kai jų palapinės virvelė
išplėšiama iš jų*,
argi jie nemiršta nepažinę
išminties?'

5 Tad šaukis! Ar atsakys
tau kas nors?
Į kuriuos iš šventųjų tu kreipsiesi?
[2] Iš tikrųjų širdgėla
pražudo kvailąjį,
o pavydas užmuša lepšį.
[3] Mačiau kvailąjį įleidžiant šaknis,
bet staiga ėmiau keikti jo buveinę.
[4] Jo vaikai nesaugūs,
trypiami teismuose,
ir nėra kam jų apginti.
[5] Jo pjūties derliumi
naudojasi alkanieji,
grobdami jį net iš erškėčių;
jo turtų geidžia godieji.
[6] Juk blogis nedygsta iš žemės,
vargas nesprogsta iš dirvos.
[7] Ne! Iš tikrųjų žmogus
gimsta vargti,
kaip žiežirbos kilti aukštyn.
[8] Kreipčiausi į Dievą, tavimi dėtas,
ir Dievui pavesčiau savo bėdą.
[9] Jo darbai didingi ir nesuvokiami,
nuostabūs ir nesuskaičiuojami.
[10] Žemei jis duoda lietaus,
ir laukus palaisto vandeniu.
[11] Kukliuosius jis išaukština,
o liūdintiems pakelia nuotaiką.
[12] Sukčių užmačias jis
taip sužlugdo,
kad jų rankos neranda naudos.
[13] Gudruolius *jis pagauna
kėslaujančius,
jų suktus sumanymus
paverčia niekais.
[14] Dieną jiems darosi tamsu,
vidurdienį jie grabinėjasi
tarsi naktį.
[15] Bet beturtį jis gelbsti
nuo jų nasrų,
nuo galingojo rankos.
[16] Taigi bus vilties nelaimingajam,
nelabumas turi užčiaupti burną.
[17] Tikėk manimi: laimingas
žmogus,
kurį Dievas pataiso!
*Neniekink Visagalio pamokos!
[18] Juk jis sužeidžia, bet ir aptvarsto,
jo rankos nuplaka, bet ir pagydo.
[19] Šešis kartus iš bėdos
jis tave gelbės,
o septintą kartą nelaimė
tavęs nebepalies.

4,21 T. y. palapinė nugriaunama.

5,13 *1 Kor 3,19*
5,17 *Pat 3,11-12; Hbr 12,5-6*

[20]Bado metu jis atpirks
tave nuo mirties,
o kare – nuo kalavijo pavojaus.
[21]Nuo ilgų liežuvių rykštės
būsi apgintas,
negandoms siaučiant
aplinkui nedrebėsi.
[22]Iš žūties ir bado juoksiesi,
žemės žvėrių nebebijosi.
[23]Dirvos akmenys bus
tavo sąjungininkai,
laukiniai žvėrys elgsis
su tavimi taikiai.
[24]Matysi, kad tavo palapinė saugi,
apžiūrėsi savo avidę ir
nieko nepasigesi.
[25]Matysi, kad tavo
palikuonys dauginasi
ir tavo ainija auga kaip
žolė laukuose.
[26]Į kapą nueisi žilos
senatvės sulaukęs
kaip laiku nuneštas kviečių pėdas.
[27]Tikėk manimi! Tai
ištyrėme. Taip yra!
Klausykis ir dėkis tai į galvą!“

Jobo atsakas Elifazui

6 Tada Jobas atsakydamas tarė:
[2]„Ak, kad mano širdgėla
būtų pasverta,
ir visos mano negandos
padėtos ant svarstyklių!
[3]Juk jos nusvertų jūros smiltis.
Todėl mano žodžiai buvo aštrūs.
[4]Juk Visagalio strėlės
susmigusios į mane,
ir mano dvasia čiulpia jų nuodus,
Dievo siaubas gaubia mane.
[5]Argi bliauna laukinis asilas,
turėdamas žolės?
Argi baubia jautis,
turėdamas pašaro?
[6]Argi kas valgo prėską
beskonį maistą?
Argi turi skonį piktžolių sunka?
[7]Toks maistas man koktus;
jis tarsi maistas ligonio.
[8]O, kad mano prašymas
būtų patenkintas
ir Dievas suteiktų, ko trokštu!
[9]Net jeigu Dievui patiktų
mane sutrinti,
duoti laisvę savo rankai
ir mane nušluoti,
[10]tai būtų man paguoda!
Džiaugčiausi net veriančiu skausmu,
nes neatmečiau Šventojo žodžių.
[11]Kokios gi mano jėgos, kad
galėčiau tai pakelti?
Kiek ilgai man gali užtekti
kantrybės?
[12]Nejau mano jėgos –
akmens stiprumo,
o mano trapi prigimtis – žalvario?
[13]Iš tikrųjų pats sau padėti negaliu,
man atimtos visos išgalės.
[14]Bėdoje kaip ši man reikia
ištikimų bičiulių,
ar būčiau atmetęs Visagalio
baimę, ar ne.
[15]Bet mano bičiuliai nuvilia
mane kaip srautai,
išdžiūstantys per sausrą.
[16]Tirpstančio sniego ir ledų
jie būna prigrūsti,
[17]bet kaitrai užėjus pranyksta,
kai karšta, pasitraukia iš savo vietos.
[18]Karavanai suka iš kelio
jų ieškodami,
klajoja ir pražūva dykumoje.
[19]Karavanai iš Temos jų ieško,
vilkstinės iš Šebos jų viliasi.
[20]Bet jie nusivilia, tuščiai tikėjęsi,
pasiekia tas vietas ir apstulbsta.
[21]Tad tokie dabar man esate:
matote mano negandas,
bet išsigandote.
[22]Argi prašiau: ‘Duokite
man dovaną’?
Arba: ‘Duokite iš savo turtų
kyšį už mane’?
[23]Arba: ‘Išgelbėkite mane
iš priešo rankų’?
Arba: ‘Išpirkite mane iš
engėjų nagų’?

[24] Mokykite mane, ir aš tylėsiu,
parodykite, kur mano suklysta.
[25] Kokie įtaigūs tiesūs žodžiai!
Bet ką reiškia jūsų įrodinėjimai?
[26] Argi jūs neprasimanote
žodžių įrodinėjimams
ir bevilčio žmogaus žodžių
nelaikote tauškalais?
[27] Jūs net kauliukus mestumėte
dėl našlaičio
ir parduotumėte savo bičiulį.
[28] Bet malonėkite
pažvelgti į mane:
į akis jums nemeluosiu.
[29] Prašyčiau pasvarstyti, kad
nebūtų neteisybės;
apsvarstykite, aš vis dar teisus!
[30] Argi mano liežuvis suktas?
Ar aš neatskiriu nelaimės,
kai ją patiriu?

7 Argi žmogaus gyvenimas
žemėje nėra sunki tarnyba?
Argi žmogaus dienos nėra
kaip samdinio dienos?
[2] Tarsi vergas jis trokšta pavėsio,
tarsi samdinys laukia savo atlygio.
[3] Man skirti mėnesiai
pilni nusivylimo,
mano dalia – naktys,
kupinos širdgėlos.
[4] Eidamas gulti, klausiu:
'Kada atsikelsiu?'
Bet naktis ilga,
ir ligi aušros aš neramiai vartausi.
[5] Mano kūną dengia
kirmėlės ir purvas,
mano oda pleišėja ir pūliuoja.
[6] Mano dienos eiklesnės
už audėjo šaudyklę,
be vilties jos skuba prie savo galo.
[7] Neužmiršk, kad mano
gyvenimas tik vėjas;
niekada daugiau
neberegėsiu laimės.
[8] Akis, stebinti mane,
nebematys manęs;
tavo akys ieškos manęs, bet
manęs jau nebebus.
[9] Kaip debesis pamažu
nyksta ir praeina,
taip žengiantis žemyn į Šeolą
niekada nebegrįžta.
[10] Į savo buveinę jis nebesugrįš,
jo namai daugiau jo nebepažins.
[11] Todėl negaliu leisti savo
lūpoms tylėti;
kalbėsiu dvasios skausme,
skųsiuosi gyvasties kartėlyje.
[12] Argi aš jūra ar jūros pabaisa,
kad tu pastatei prie
manęs sargybą?
[13] Kai pagalvoju: 'Mano
lova mane paguos,
mano guolis pasidalys su
manimi skausmu', –
[14] tu gąsdini mane sapnais
ir siaubą man keli regėjimais,
[15] idant rinkčiausi
pasmaugimą ir mirtį
negu šiuos griaučius.
[16] Daugiau nebegaliu!
Amžinai negyvensiu!
Tad pasitrauk nuo manęs,
nes mano dienos tik ūkanos.
[17] *Kas tas žmogus, kad
jį taip aukštini?
Kodėl kreipi į jį dėmesį!
[18] Kasdien jį lankai,
kiekvieną akimirką jį bandai!
[19] Kiek ilgai nenuleisi
akių nuo manęs
ir neatstosi,
kol nurysiu seiles?
[20] Jei ir nusidėjau,
tai ką padariau tau,
žmogaus sarge?
Kodėl pavertei mane savo taikiniu?
Kodėl tapau tau našta?
[21] Kodėl neatleidi mano
nusižengimo
ir nepanaikini mano kaltės?
Juk netrukus gulėsiu dulkėse;
ieškosi manęs, bet manęs
jau nebebus".

7,17 *Ps 8,4; 144,3*

Bildado kalba

8 Tada Bildadas Šuachas atsakydamas tarė:
[2] „Kiek ilgai tu dar šitaip kalbėsi?
Žodžiai iš tavo lūpų –
tarsi smarki vėtra!
[3] Argi Dievas iškraipys teisėtvarką?
Argi Visagalis iškraipys teisumą?
[4] Kai tavo vaikai jam nusidėjo,
jis atlygino jiems už jų kaltę.
[5] Kai tu ieškosi Dievo
ir maldausi Visagalį,
[6] jeigu būsi be priekaištų ir doras,
jis tikrai tavimi pasirūpins
ir atstatys teisėtą tavo
namų židinį.
[7] Tavo pirmykštė būklė
atrodys kaip niekas,
nes ateityje tu labai praturtėsi.
[8] Paklausk senosios kartos
ir apsvarstyk protėvių patirtį.
[9] Juk mes patys – lyg vakar užgimę
ir nieko nežinome.
Mūsų dienos žemėje – tik šešėlis!
[10] Argi jie tavęs nepamokys,
nepapasakos
ir netars žodžių iš širdies?
[11] Argi papirusas gali augti ten,
kur nėra pelkių?
Argi nendrės gali žaliuoti ten,
kur nėra vandens?
[12] Būdamos žalios ir dar nekirstos,
jos vysta greičiau už kitus augalus.
[13] Toks likimas visų,
kurie užmiršta Dievą;
bedievio žmogaus viltis
virsta niekais.
[14] Tik voratinklio siūlas – jo viltis,
voratinklis – jo pasitikėjimas.
[15] Jis remsis savo namais,
bet jie nepalaikys;
laikysis į juos įsikibęs,
bet jie neišliks.
[16] Nedorėlis klesti saulėje,
jo atžalos dygsta visame sode.
[17] Jo šaknys apsiveja aplink
akmenų krūvą,
jis gyvena tarp akmenų.
[18] Kai jis išraunamas iš savo vietos,
ši nenori pažinti jo, sakydama:
'Niekada nemačiau tavęs!'
[19] Tikėk manimi, toks jo
kelio džiaugsmas,
o iš žemės išaugs dar kiti.
[20] Tikėk manimi, Dievas nei
atmes dorą žmogų,
nei išties ranką nedorėliams.
[21] Juokas vėl pripildys tavo burną,
ir džiugesio šauksmai
bus tavo lūpose.
[22] Tavo priešai bus apvilkti gėda,
nedorėlių palapinė pradings“.

Jobo atsakas

9 Tada Jobas atsakydamas tarė:
[2] „Taip, aš žinau, kad taip yra.
Bet kaip žmogus gali būti
teisus Dievo akivaizdoje?
[3] Jei kas užsispirtų stoti
su juo į teismą,
negalėtų atsakyti į vieną
kaltinimą iš tūkstančio.
[4] Jis išmintingos širdies,
galingos jėgos;
kas kada nors jam priešinosi
ir išliko sveikas?
[5] Jis perkelia kalnus
jiems nežinant,
nuverčia juos, kai supyksta;
[6] pajudina iš vietos žemę,
ir jos stulpai sudreba.
[7] Jis sako saulei: 'Netekėk!'
ir žvaigždėms: 'Nešvieskite!'
[8] Jis vienas padėjo dangaus
skliautą į vietą
ir žengia jūros bangomis.
[9] Jis padarė Grįžulo Ratus
ir *Šienpjovius,
Sietyną ir Pietų skliauto
žvaigždynus.
[10] Jis įvykdo didžius darbus –
suprasti jų neįmanoma, –
daugiau nuostabių darbų,
negu žmogus gali suskaičiuoti.

9,9 *Job 38,31; Am 5,8*

[11] Štai jis eina pro šalį,
bet aš jo nematau;
jis pražingsniuoja,
bet aš jo nepajuntu.
[12] Tikėk manimi, jis atima,
bet kas gali jam uždrausti?
Niekas negali jo klausti:
'Ką tu darai?'
[13] Dievas neslopina savo pykčio;
po juo sukniubus Rahabo* kariauna.
[14] Tad kaip aš galiu jam atsakyti
ar žodžiais priešgyniauti?
[15] Nors ir esu teisus, negaliu
jam atsakyti;
aš maldaučiau savo teisėją
pasigailėjimo.
[16] Jeigu kreipčiausi į jį, ir
jis teiktųsi atsakyti,
netikiu, kad klausytųsi
mano žodžių.
[17] Juk jis plėšo audra mane
ir mano žaizdas daugina
be priežasties.
[18] Atsikvėpti man neleidžia,
sotina mane kartėliu.
[19] Jeigu tai jėgų bandymas,
tai Dievas sako: 'Štai aš!'
Jei tai teismo reikalas,
tai kas gali pašaukti jį stoti į teismą?
[20] Nors ir esu nekaltas,
mano lūpos pasmerktų mane;
nors esu be priekaištų,
jis parodytų mano ydas.
[21] Esu be priekaištų? To
nebežinau nė pats;
aš nebenoriu gyventi!
[22] Tai viena ir tas pat!
Užtat ir sakau:
'Abu – ir nekaltą, ir kaltą
– jis sunaikina!'
[23] Nelaimei staiga atnešus žūtį,
jis tyčiojasi iš nekaltojo negandos.
[24] Žemė atiduota
nedorėliams į rankas;
jis uždengia teisėjų veidus.
Jei tai ne jis, tai kas?

[9,13] Jūrų demonas.

[25] Mano dienos eiklesnės už bėgiką;
jos prabėga ir neatneša man laimės.
[26] Jos praskuba kaip
nendrinės valtelės,
kaip erelis, leisdamasis
žemyn ant grobio.
[27] Jei sakau: 'Užmiršiu savo skundą,
atsikratysiu liūdno veido
ir būsiu linksmas', –
[28] darosi baisu dėl visos
mano kančios,
nes žinau, kad tu manęs neišteisinsi.
[29] Jeigu turiu būti laikomas kaltas,
tai kam veltui stengtis?
[30] Jei net apsiplaučiau sniegu
ir nusivalyčiau rankas šarmu,
[31] tu taip panardintumei
mane į purvus,
kad net mano drabužiai
manęs bjaurėtųsi.
[32] Juk jis nėra mirtingasis,
panašus į mane,
kad galėčiau jam atsakyti
ar stoti kartu į teismą!
[33] O, kad būtų taikintojas tarp mūsų
ir uždėtų savo ranką ant mudviejų!
[34] Tenuima nuo manęs savo rykštę,
tenegąsdina manęs
daugiau jo baimė.
[35] Tada kalbėčiau jo nebijodamas,
nes žinau, kad toks nesu.

Jobo skundas

10 Aš nebenoriu gyventi!
Viešai išliesiu savo skundą,
išsakysiu savo širdies kartėlį.
[2] Sakysiu Dievui:
'Nepasmerk manęs;
pasakyk, kuo mane kaltini.
[3] Argi tau atrodo gera engti,
niekinti savo rankų darbą
ir šypsotis nedorėlių užmojams?
[4] Nejau tavo akys kūniškos?
Argi ir tu matai taip, kaip
mato žmonės?
[5] Argi tavo dienos – kaip
dienos mirtingųjų
ir tavo metai – kaip žmogaus metai,

[6] kad ieškai mano kaltės
ir tyrinėji mano nuodėmę,
[7] nors žinai, kad aš nesu kaltas
ir nėra kam išgelbėti mane
iš tavo rankų?
[8] Tavo rankos sukūrė ir padarė mane,
o dabar tu apsisuki ir naikini.
[9] O, atsimink, kad sukūrei
mane iš molio!
Nejau vėl paversi mane dulkėmis?
[10] Argi neišpylei manęs kaip pieno
ir nesurauginai kaip sūrio?
[11] Aprengei mane oda ir kūnu,
suaudei mane iš kaulų ir gyslų.
[12] Suteikei man gyvybę
ir ištikimą meilę,
rūpestingai saugojai kiekvieną
mano kvėptelėjimą.
[13] Ir vis dėlto slėpei šiuos
dalykus savo širdyje;
žinau, kad turėjai tai mintyje!
[14] Jeigu nusidėčiau, tu mane seki,
ir kaltės neatleidi.
[15] Jeigu esu kaltas, vargas man!
Jeigu teisus, nedrįstu galvos pakelti,
nes esu apimtas gėdos,
apsvaigęs nuo skausmo.
[16] Medžioji mane tarsi drąsus liūtas,
vis puoli ir puoli mane savo žygiais.
[17] Vis puoli ir puoli mane iš naujo,
vis labiau ir labiau pyksti
ant manęs,
vedi prieš mane vis naujus būrius.
[18] Tad kam išvedei mane iš įsčių?
Verčiau būčiau miręs,
kol dar jokia akis nebuvo
manęs mačiusi,
[19] ir likčiau tarsi nebuvęs,
perkeltas iš įsčių tiesiai į kapą.
[20] Argi ne maža tau mano
gyvenimo dienų?
Atstok nuo manęs,
kad galėčiau rasti truputį
paguodos,
[21] prieš negrįžtamai išeidamas
į tamsos ir niūrumo šalį,
[22] į tamsią sąmyšio šalį,
kurios šviesa tarsi tamsa'".

Cofaro atsakas Jobui

11 Tada Cofaras Naamatietis atsakydamas tarė:
[2] „Argi žodžių tvanas turėtų
likti be atsakymo?
Nejau plepus vyras turėtų
būti teisus?
[3] Argi tavo tauškalai turėtų
mus nutildyti?
Nejau tau tyčiojantis nebus
kam tavęs sugėdinti?
[4] Juk tu sakai: 'Mano
mokymas tyras,
aš buvau nekaltas Dievo akyse!'
[5] Bet jei Dievas prakalbėtų,
jis pats atvertų tau savo lūpas
[6] ir apsakytų tau savo
išminties paslaptis!
Juk išmintis yra daugeriopa!
Tad žinok, kad Dievas iš tavęs
mažiau reikalauja,
negu verta tavo kaltė.
[7] Argi gali suvokti Dievo paslaptį?
Argi gali išžvalgyti
Visagalio gelmes?
[8] Jos gilesnės už dangų, ir
ką tu gali padaryti?
Jos gilesnės už Šeolą, ir
ką tu sužinosi?
[9] Jos nusidriekusios
ilgiau už žemę
ir plačiau už jūrą.
[10] Jeigu jis praeina ar
uždaro į kalėjimą,
ar pašaukia į teismą,
tai kas gali jį sulaikyti?
[11] Juk jis žino, kas yra veidmainiai,
ir mato nedorybę.
Tad nejau jos neatpažintų?
[12] Argi kvailas žmogus
įgis supratimo,
o laukinė asilė pagimdys žmogų?
[13] Jei širdį kreipsi teisingai,
tai savo rankas tiesi jo link.
[14] Jei tavyje slypi nedorybė,
pašalink ją
ir neleisk neteisybei gyventi
tavo palapinėje.

[15] Iš tikrųjų tada pakelsi
savo veidą be dėmės,
būsi saugus ir nebebijosi.
[16] Tada užmirši savo vargus
arba prisiminsi juos kaip
nuslūgusius vandenis.
[17] Tavo gyvenimas bus
šviesesnis už vidurdienį,
o tamsiausios gyvenimo
valandos švies kaip aušra.
[18] Tu jausiesi saugus, nes
turėsi vilties;
Dievas saugos tave, ir tu
saugiai ilsėsiesi.
[19] Gulsiesi, ir nebus tau ko bijoti,
daugelis stengsis tau įtikti.
[20] O nedorųjų akys apsiblaus,
kelio išsigelbėti jie rasti nepajėgs.
Jų vienintelė viltis – laukti mirties".

Jobo atsakas Cofarui

12 Tada Jobas atsakydamas tarė:
[2] „Iš tikrųjų jūs ypatingi žmonės,
ir išmintis mirs jums numirus!
[3] Bet ir aš kaip jūs turiu smegenis;
nesu už jus menkesnis.
Bet tiek to, kas to nežino?
[4] Tapau pajuoka savo bičiuliams.
'Tas, kurį Dievas išklauso,
kai jo šaukiasi,
yra teisus ir be priekaištų
žmogus', – tai pajuoka.
[5] Savimi patenkintieji
niekina nelaimę;
ji ištinka tuos, kurių kojos dreba.
[6] Plėšikų palapinėse ramu,
saugiai gyvena tie, kurie
Dievą pykdo,
tarsi laikytų Dievą savo rankose.
[7] Tačiau paklausk gyvulių,
ir jie tave pamokys,
padangių paukščių, ir
jie tau pasakys.
[8] Paklausk žemės augalų,
ir jie tave pamokys,
jūros žuvų, ir jos tau paaiškins.
[9] Kas iš jų visų nežino,
kad VIEŠPATIES ranka tai padarė?
[10] Jo rankoje visų gyvūnų gyvastis
ir kiekvieno žmogaus
gyvybės alsavimas.
[11] Ar ne ausis svarsto žodžius,
kaip gomurys ragauja maistą?
[12] Ar ne išmintį slepia žili plaukai,
o ilgas amžius – supratimą?
[13] Dievo yra išmintis ir galybė,
jam priklauso patarimas
ir supratimas.
[14] Kai jis nugriauna, kas gali atstatyti?
Kai jis žmogų įkalina, kas
gali jį išlaisvinti?
[15] Kai sulaiko vandenis,
ištinka sausra,
kai pasiunčia juos, jie
aptvindo žemę.
[16] Jo yra jėga ir išmintis;
jis valdo ir tą, kuris klysta,
ir tą, kuris klaidina.
[17] Patarėjus paleidžia eiti basomis,
o teisėjus išveda iš proto.
[18] Jis atpalaiduoja karalių varžtus
ir diržu suveržia jiems strėnas.
[19] Kunigus paleidžia eiti basomis,
o galinguosius sunaikina.
[20] Patikimiems vyrams atima žadą,
o seniūnams – sveiką protą.
[21] Didžiūnams užkaria gėdą,
o stipruoliams nujuosia diržus.
[22] Atskleidžia tamsybių gelmes,
apšviečia mirusiųjų
buveinės tamsą.
[23] Išaukština tautas, o
paskui jas sunaikina,
išaugina tautas, o paskui
jas palieka.
[24] Žemės valdovams atima protą
ir palieka juos klajoti
tyruose be kelio.
[25] Jie grabaliojasi tamsoje
be šviesos,
į visas puses svirduliuodami
tarsi girti.

13 Taip, savo akimis
visa tai mačiau,
savo ausimis tai girdėjau
ir suvokiau.

[2] Ką jūs žinote, tai ir aš žinau.
Nesu už jus menkesnis.
[3] Vis dėlto kalbėsiu Visagaliui,
– aš noriu ginti savo bylą
Dievo akivaizdoje.
[4] O jūs drabstotės melu,
visi jūs – netikę gydytojai!
[5] O, kad jūs iš viso tylėtumėte,
tai būtumėte išmintingi!
[6] Tad išgirskite mano bylą,
išklausykit priekaištus
iš mano lūpų.
[7] Argi gindami Dievą jūs meluosite,
dangstysitės apgaulėmis?
[8] Argi būsite jam šališki
ir stosite byloje už Dievą?
[9] Argi išeis jums į gera,
kai būsite ištirti?
Nejau galite jį apgauti,
kaip žmogus apgauna žmogų?
[10] Jis tikrai jus išbars,
jeigu savo širdyje esate jam šališki.
[11] Argi jo didybė jūsų negąsdins
ir jo baimė jūsų neapims?
[12] Jūsų pamokymai – kaip pelenai,
o jūsų gynyba – molio skydas.
[13] Tad patylėkite, išsakysiu,
ką galvoju.
Nesvarbu, kas man atsitiks.
[14] Įsikandęs dantyse nešiu savo kūną
ir ant delno pasidėsiu gyvastį.
[15] Nors jis ir gali mane užmušti,
pasitikiu juo;
prieš jį ginsiu savo kelius.
[16] Aš būsiu Dievo akivaizdoje,
ir jis mane išgelbės,
nes nedoras žmogus nedrįstų
stoti priešais Dievą.
[17] Tad dėkitės į širdį mano žodžius,
tebūna jūsų ausyse tai, ką pasakiau.
[18] Štai parengiau savo bylą
ir žinau, kad būsiu išteisintas.
[19] Kas nori stoti į teismą
prieš mane?
Sutinku iš anksto būti
nutildytas ir mirti!
[20] Tik suteik man du dalykus,
tuomet nesislėpsiu nuo tavo veido:
[21] atitolink savo ranką nuo
manęs ir neleisk,
kad tavęs išsigąsčiau.
[22] Tada šaūk, ir aš atsakysiu,
arba leisk man pirmam
kalbėti ir man atsakyk.
[23] Kiek mano kalčių ir nuodėmių?
Parodyk man mano nusižengimą
ir mano nuodėmę.
[24] Kodėl slėpi savo veidą
ir elgiesi su manimi kaip su priešu?
[25] Nejau nori gąsdinti vėjo
blaškomą lapą
ir pulti vieną sausą šiaudą?
[26] Juk meti man karčius kaltinimus
ir baudi mane už jaunystės kaltes.
[27] Mano kojas įdėjai į šiekštą,
stebi visus mano takus
ir seki mano pėdsakais.
[28] Žmogus sudūlėja kaip puvėsis,
kaip kandžių suėstas drabužis.

14 Žmogus, gimęs iš moters,
gyvena trumpai,
bet turi daug vargo,
[2] pražysta kaip gėlė ir nuvysta,
praskuba tarsi šešėlis ir nesustoja.
[3] Vis dėlto į tokį įsmeigi savo akis
ir kvieti teistis su tavimi!
[4] Kas gali padaryti švarų
daiktą iš nešvaraus?
Niekas negali.
[5] Iš tikrųjų jo dienos suskaitytos,
tu žinai jo mėnesių skaičių
ir nustatei ribas, kurių
peržengti jis negali.
[6] Nusigręžk nuo jo, kad jis pailsėtų,
kol tarsi samdinys baigs
dienos darbą!
[7] Juk medis turi vilties:
nukirstas jis vėl ataugs,
ir atžalų jam netrūks.
[8] Nors jo šaknys žemėje pasensta,
ir jo kelmas trūnija dulkėse,
[9] vandens kvapo paliestas
jis atžels ir išskleis šakas
kaip sodinukas.
[10] Bet kai žmogus miršta,
jis tampa bejėgis;

kai mirtingasis atsikvepia
paskutinį kartą,
kur jis tada?
11 Kaip vanduo išgaruoja iš ežero,
kaip upė nusenka ir išdžiūsta,
12 taip žmogus atgula ir
daugiau nebesikelia.
Jis pabus tik kai dangaus nebebus;
tik tada jis bus pažadintas iš miego.
13 O, kad paslėptum mane Šeole,
apsaugotum, kol praeis tavo įniršis,
nustatytum laiką ir atmintum mane!
14 Kai žmogus numiršta, ar
bus jis vėl gyvas?
Per visas savo sunkios tarnybos
dienas laukčiau,
kol ateis kas manęs paleisti.
15 Tu pašauktumei, o aš
tau atsakyčiau,
ir tu ilgėtumeisi savo rankų kūrinio.
16 Juk tada mano žingsnių
nebeskaičiuotum,
nebekreiptum akių į mano nuodėmę.
17 Mano nusižengimas būtų
užantspauduotas maiše,
tu uždengtumei mano kaltę.
18 Deja! Kaip kalnas ilgainiui
suyra ir sutrupa,
kaip uola pajuda iš savo vietos,
19 kaip vanduo išgraužia akmenis,
kaip staigi liūtis išplauna
dirvos žemę,
taip tu sunaikini žmogaus viltį.
20 Įveiki jį amžinai, ir jis miršta,
pakeiti jo veidą ir išsiunti.
21 Jo vaikai pasiekia garbę,
o jis to nežino;
jie išgėdinti, o jis to nepastebi.
22 Tik savo paties kūno
skausmą jis jaučia
ir tik savęs gedi".

Elifazas bara Jobą

15 Tada Elifazas Temanas atsakydamas tarė:
2 „Argi išmintingas žmogus
turėtų atsakyti vėjų kalba
ir prisipildyti rytų vėjo?
3 Argi jis turėtų įrodinėti
tauškalais,
jokios vertės neturinčiais žodžiais?
4 Tu net Dievo baimę atmeti
ir nuo maldos Dievui susilaikai.
5 Tavo kaltė pamoko tavo burną,
užtat tu ir renkiesi suktą kalbą.
6 Ne aš, bet tavo paties burna
tave pasmerkia,
tavo lūpos prieš tave liudija.
7 Argi tu žmonijos pirmagimis?
Nejau buvai sukurtas
anksčiau už kalvas?
8 Argi klauseisi Dievo taryboje?
Nejau vien sau priskiri išmintį?
9 Ką tu žinai, ko mes nežinome,
arba ką supranti, kas
mums neaišku?
10 Mūsų pusėje – seni
žilagalviai vyrai,
kur kas senesni už tavo tėvą.
11 Argi tau per maža Dievo
paguodos – žodžio,
kad jis švelniai su tavimi elgiasi?
12 Kas atėmė iš tavęs širdį,
kodėl apsiblausė tavo akys,
13 kad atgręži savo dvasią
prieš Dievą
ir leidi sau taip šnekėti?
14 Kas tas mirtingasis,
kad galėtų būti švarus,
ar gimusis iš moters,
kad galėtų būti teisus Dievo akyse?
15 Dievas nepasitiki net
savo šventaisiais,
net dangus jam atrodo nešvarus.
16 Tad ką ir sakyti
apie tą nepakenčiamą ir
pagedusį žmogų,
geriantį nedorybes kaip vandenį!
17 Aš tau parodysiu, jei
manęs klausysiesi,
ir paaiškinsiu tau, ką mačiau.
18 Išminčiai mane išmokė,
o jie buvo ištikimi savo protėviams,
19 kuriems vieniems Dievas
davė šį kraštą;
jokie svetimšaliai tarp jų nesimaišė.

20 Nedoras žmogus raitosi kančioje
per visas savo dienas.
Engėjui skirti metai suskaičiuoti.
21 Siaubo klyksmas aidi jo ausyse;
ramybės metu užklumpa jį plėšikai.
22 Vilties sugrįžti iš
tamsybės jis neturi;
kalavijas įžūliai žiūri jam į akis.
23 Jis bastosi, ieškodamas duonos,
klausinėdamas: 'Kur ji?'
Jis žino, kad tamsybės
diena jam parengta.
24 Nerimas ir skausmas
jam kelia baimę,
pribloškia
kaip karalių, pasirengusį mūšiui.
25 Juk jis kėlė ranką prieš Dievą
ir drįso įžeisti Visagalį,
26 įžūliai jį puldamas
su savo stambiu gaubtu skydu.
27 Aptukęs jo veidas,
nuo lašinių išsipūtęs juosmuo.
28 Jis gyvens sugriautuose
miestuose,
namuose, kuriuose niekas
nebegyvens,
nes jiems skirta tapti
griuvėsių krūvomis.
29 Turtingas jis nebus;
jo turtai neišliks,
nes jis neįleis šaknų į žemę.
30 Nuo mirties tamsybės
jis nepabėgs,
bus kaip medis,
kurio atžalas nusvilins liepsna;
jis mirs nuo Dievo burnos
kvėptelėjimo.
31 Tenepasitiki jis tuščiais
įsikalbėjimais
apgaudinėdamas save,
nes tuščia apgaulė bus jo atlygis.
32 Nuvys jis pirma laiko,
ir jo šakos daugiau nebesužaliuos.
33 Nubarstys jis savo
neprinokusias vynuoges
tarsi vynmedis
ir numes savo žiedus
tarsi alyvmedis.
34 Juk nedorųjų giminė nėra vaisinga,
ir ugnis suryja kyšininkų palapines.
35 Juk jie sumano kėslus,
gimdo pikta,
o jų širdis rengia apgaulę".

Jobo atsakas Elifazui

16 O Jobas atsakydamas tarė:
2 „Kiek dažnai tokių
dalykų aš girdėjau!
Visi jūs – apgailėtini guodėjai!
3 Argi nebus galo tuštiems žodžiams?
Kokia liga verčia tave taip gintis?
4 Ir aš galėčiau kalbėti kaip jūs,
jei būtumėte mano vietoje.
Galėčiau jus pribloksti žodžiais
ir palinguoti galva iš užuojautos.
5 Galėčiau jus padrąsinti žodžiais,
ir mano lūpų paguoda
palengvintų jūsų skausmą.
6 Nuo kalbų mano skausmas
nepalengvėja,
o jeigu tylėčiau, ar bent
kiek jis palengvėtų?
7 Iš tikrųjų nuvargino mane Dievas,
nusiaubė visus manuosius.
8 Mano odą jis ištiko raukšlėmis,
jos tarsi liudytojai prieš mane;
mano liesumas ateina
kaip liudytojas
ir liudija prieš mane.
9 Įpykęs jis mane drasko
ir persekioja,
dantį ant manęs griežia;
piktai akimis mane varsto
mano priešininkas.
10 Išsižioję spokso į mane žmonės,
tyčiodamiesi kerta man į žandą
ir būriuojasi, norėdami
mane užpulti.
11 Dievas atiduoda mane
neteisiam žmogui,
sviedžia nedoriesiems į nagus.
12 Gyvenau ramybėje, kol jis
manęs nesugurino;
nutvėręs už sprando,
sutrupino į gabalus,
pasidėjo mane kaip taikinį

[13] ir leidžia į mane strėles
iš visų pusių.
Perduria mano inkstus
ir nerodo pasigailėjimo,
o mano tulžį išlaisto žemėje.
[14] Žeidžia mane žaizda prie žaizdos,
puola mane kaip galiūnas.
[15] Užsivilkau ašutinę ant kūno,
sėdžiu čia dulkėse nugalėtas.
[16] Mano veidas paraudo nuo ašarų,
pajuodo mano akių vokai,
[17] nors pikto nėra mano rankose
ir mano malda Dievui yra nuoširdi.
[18] O, žeme, neuždenk mano kraujo,
teneranda ramios vietos
mano šauksmas!
[19] Štai net dabar mano
liudytojas yra danguje;
tas, kuris laiduoja už mane,
yra aukštybėse.
[20] Mano bičiuliai mane niekina;
mano akys lieja ašaras Dievui.
[21] Tebūna jis žmogaus ir Dievo,
kaip žmogaus ir jo bičiulio, teisėju.
[22] Juk dar praeis keletas metų,
ir aš nueisiu keliu, kuriuo
nebegrįžtama.

17 Mano jėgos palaužtos,
mano dienos baigiasi,
manęs laukia kapas!
[2] Iš tikrųjų tik pajuoka lydi mane,
mano akys naktį praleidžia
kartėlyje.
[3] Laiduok sau pats už mane,
nes kas kitas paduos man ranką?
[4] Tu taip užsklendei jų širdis,
kad jie nebegali galvoti,
todėl neleisk jiems manęs nugalėti.
[5] Žmogus kviečiasi
bičiulius į vaišes,
tuo tarpu jo vaikų akys
aptemusios nuo bado!
[6] Jis padarė mane priežodžiu
žmonėms,
esu tarsi žmogus, kuriam
spjaudoma į veidą.
[7] Man akys aptemo nuo širdgėlos,
visi mano sąnariai – tarsi šešėliai.
[8] Dorus žmones tai stebina.
Nekaltasis piktinasi nedorėliu,
[9] tačiau teisusis laikosi savo kelio;
žmogus švariomis rankomis
vis stiprėja.
[10] Tad eikite šen, jūs visi,
vėl pulkite mane.
Išmintingo žmogaus tarp
jūsų nerasiu nė vieno!
[11] Baigėsi mano dienos,
subiro mano svajonės,
nutrauktos mano širdies stygos.
[12] Tokie žmonės sako, kad
naktis – tai diena:
'Šviesa, – sako jie, – netoli tamsos!'
[13] Jei turiu laikyti Šeolą
savo buveine,
jei klojuosi guolį tamsybėje,
[14] jei sakau kapui: 'Tu mano tėvas!'
ir kirmėlėms: 'Jūs mano
motina! Mano sesuo!' –
[15] tai kur mano viltis?
Ar mato kas mano viltį?
[16] Ar nužengs ji į Šeolą?
Ar nužengsime drauge į dulkes?"

Bildadas bara Jobą

18 Tada Bildadas Šuachas atsakydamas tarė:
[2] „Kiek ilgai tu ieškosi žodžių?
Leisk pailsėti liežuviui,
ir tada mes kalbėsime.
[3] Kodėl žiūri į mus kaip į galvijus?
Kodėl mes kvaili tavo akyse?
[4] Savo pykčiu tik save žaloji:
argi žemės darna dėl tavęs
bus suardyta,
ar uola bus perkelta iš savo vietos?
[5] Iš tikrųjų nedorėlio
šviesa užgesinta,
ir jo ugnies liepsna nebešviečia.
[6] Šviesa jo palapinėje aptemusi,
ir žibintas virš jo galvos užgesintas.
[7] Jo platūs žingsniai susiaurėję,
jam kiša koją jo paties kėslai.
[8] Savo paties kojomis jis
patenka į vilkduobę,
užžengia ant spąstų.

[9] Spąstai sučiumpa jį už kojos,
kilpa jį pagauna.
[10] Kilpa jam paslėpta žemėje,
spąstai – ant tako.
[11] Iš visų pusių jį gąsdina
baidyklės,
vejasi iš paskos.
[12] Alkis atima jam jėgas,
nelaimė stovi šalia ir laukia.
[13] Liga naikina jo odą,
mirties pirmagimis*
maitinasi jo sąnariais.
[14] Mirtis paima jį iš palapinės,
kur gyveno saugus,
ir nutempia pas siaubo karalių.
[15] Dabar bet kas gali gyventi
jo palapinėje;
siera išbarstoma tavo buveinėje.
[16] Apačioje jam padžiūva šaknys,
viršuje nuvysta jo šakos.
[17] Visų užmirštas jis žemėje;
niekas daugiau nebeatsimena,
kad jo būta.
[18] Išvarytas jis iš šviesos į tamsybę,
išvytas iš gyvųjų pasaulio.
[19] Be sūnaus, be vaikaičio
savo tautoje,
nei išlikusio gyvo nė
vieno jo buveinėje.
[20] Vakarų šalių gyventojai
baisisi jo likimu,
rytiečius apima siaubas.
[21] Tikrai tókios nedoro
žmogaus buveinės,
tokia vieta žmogaus, kuris
nepažįsta Dievo".

Jobo atsakas Bildadui

19 O Jobas atsakydamas tarė:
[2] „Kiek ilgai mane kankinsite
ir skaudinsite savo žodžiais?
[3] Jau dešimtą kartą
užgauliojate mane;
argi ne gėda jums mane skaudinti?
[4] Net jei tikrai būčiau suklydęs,
mano klaida lieka su manimi.
[5] Jei iš tikrųjų didžiuojatės
prieš mane
ir prikaišiojate man dėl
mano nelaimės,
[6] žinokite, kad Dievas su manimi
neteisingai pasielgė
ir užmetė ant manęs savo kilpą.
[7] Net kai šaukiu: 'Smurtas!'
– nėra, kas atsakytų;
net kai rėkiu, nėra, kas su
manimi teisingai elgtųsi.
[8] Jis taip užtvėrė man kelią,
kad negaliu praeiti,
ir apgaubė mano taką tamsybe.
[9] Jis nuvilko nuo manęs mano garbę
ir nuėmė vainiką man nuo galvos.
[10] Jis triuškina mane iš visų pusių,
išrovęs mano viltį kaip medį.
[11] Jis supyko ant manęs ir įniršo;
laiko mane vienu savo priešininkų.
[12] Būriai jo karių vieningai artinasi,
darosi kelią mane užpulti
ir statosi stovyklą aplink
mano palapinę.
[13] Nuo manęs jis atitolino
mano brolius,
visiškai atšalo man
mano pažįstami.
[14] Mano giminaičiai
ir artimi draugai manimi nesirūpina.
[15] Svečiai, viešėdavę mano
namuose, mane pamiršo;
mano tarnaitės laiko
mane svetimu,
tapau svetimšaliu jų akyse.
[16] Kai šaukiu savo tarną,
jis neatsiliepia,
nors ir nuoširdžiai prašau.
[17] Mano žmona bjaurisi
mano kvapu;
mano broliams darosi bloga
nuo mano smarvės.
[18] Net paaugliai iš manęs tyčiojasi;
kai atsistoju, jie šaiposi iš manęs.
[19] Mano artimiausi bičiuliai
šlykštisi manimi;
tie, kuriuos mylėjau, atsuko
man nugaras.

18,13 T. y. maras.

[20] Vien oda ir kaulai liko iš manęs,
vos vos išsigelbėjau.
[21] Pasigailėkite manęs!
Pasigailėkite manęs,
mano bičiuliai,
nes mane ištiko Dievo ranka!
[22] Kodėl turite mane persekioti,
kaip daro Dievas?
Nejau jums dar negana
mane kankinti?
[23] O, kad mano žodžiai
būtų užrašyti!
O, kad jie būtų surašyti į knygą!
[24] O, kad geležies plaktuku ir švinu
jie būtų amžinai iškalti ant uolos!
[25] Juk aš žinau, kad mano
Atpirkėjas gyvas;
galų gale jis pakils kaip
liudytojas žemėje*.
[26] Net kai liga jau bus
suėdusi mano odą,
savo kūnu matysiu Dievą.
[27] Matysiu jį savo, o ne
kieno kito akimis!
To trokšta širdis mano krūtinėje!
[28] Klausiate savęs: 'Kaip galime
labiausiai jį priblokšti?'
ir sakote: 'Jame glūdi
nelaimės šaknys!'
[29] Tad patys bijokitės kalavijo,
nes pyktis nusipelno
kalavijo bausmės,
idant žinotumėte, jog
yra kam teisti".

Cofaro atsakas Jobui

20 Tada Cofaras Naamatietis atsakydamas tarė:
[2] „Mano mintys verčia į tai atsakyti,
todėl tiesiog nekantrauju.
[3] Girdžiu priekaištą, kuris
mane užgauna,
bet žinau, kaip tau atsakyti.
[4] Argi nežinai, jog nuo senovės,
nuo to laiko, kai žemėje buvo
sukurtas žmogus,
[5] nedorėlių laimė trumpa
ir nusidėjėlių džiaugsmas
– tik akimirka?
[6] Net jeigu ūgiu dangų pasiektų
ir galva debesis liestų,
[7] jis pražus amžinai kaip dulkės.
Tie, kurie jį pažinojo, klaus:
'Kur jis dabar?'
[8] Kaip sapnas išnyks nedorėlis,
ir jo neberasi,
jis bus nuvytas kaip
nakties regėjimas.
[9] Akis, kuri jį matydavo,
daugiau jo nebematys,
niekada nebeišvys jo
savo buveinėje.
[10] Vargšams atsiteisti turės jo sūnūs,
jų rankos sugrąžins jo turtus.
[11] Jo kaulai, kadaise pilni
jaunystės jėgų,
atguls su juo į dulkes.
[12] Nors blogis jam saldus,
nors jis ir laiko jį paslėpęs
po liežuviu,
[13] nors ir nenori jo atsisakyti
ir visa laiko savo burnoje,
[14] maistas jo pilve keičiasi
ir pavirsta angių tulžimi.
[15] Turtus nedorėlis prarijo
ir vėl išvemia;
Dievas priverčia juos
išvemti iš pilvo.
[16] Angių nuodus nedorėlis čiulpia,
ir gyvatės geluonis jį gelia.
[17] Ne jam matyti aliejaus upes,
medumi ir pienu tekančius srautus.
[18] Jis turės grąžinti savo triūso
vaisius, jų neparagavęs;
savo verslo pelnu jis nepasinaudos.
[19] Juk jis engdavo ir blogai
elgdavosi su vargšais,
užgrobdavo namus, kurių
nebuvo statęs.
[20] Nors jis buvo gobšus be soties,
turtais savęs neišgelbės.
[21] Kadangi niekas neišvengė
jo gobšumo,
jo laimė neišsilaikys.

19,25 Arba: „pakils virš dulkių".

[22] Kai tik turės visko, ko nori,
užklups jį skurdas, apniks
visokios nelaimės.
[23] Tevalgo jis viską, ką tik nori!
Dievas siunčia jam savo
pykčio liepsnas,
leidžia į jį strėlių lietų.
[24] Bėgdamas nuo geležies kalavijo,
jis bus pervertas strėlės smaigalio.
[25] Iš jo nugaros kyšo strėlė,
blizgantis strėlės smaigalys
pervėrė tulžį.
Apims jį siaubas,
[26] visiška tamsybė jo laukia,
žmogaus neįžiebta ugnis jį praris.
[27] Dangus atidengs jo kaltę,
ir žemė prieš jį stosis piestu.
[28] Potvynis nuneš jo namus
vandens srautais,
kurie teka Dievo rūstybės dieną.
[29] Tokia Dievo duota dalis
nedoram žmogui,
toks jam skirtas Dievo paveldas".

Jobo samprotavimai

21 O Jobas atsakydamas tarė:
[2] „Dėkitės į širdį mano žodžius,
ir tebūna tai jūsų paguoda man.
[3] Man kalbant pakęskite mane,
o kai pakalbėsiu, galėsite tyčiotis!
[4] Argi mano skundas
nukreiptas prieš žmogų?
Kodėl neturėčiau netekti
kantrybės?
[5] Pažvelkite į mane ir apstulbkite,
užsiimkite rankomis burnas!
[6] Kai apie tai pagalvoju, išsigąstu;
drebulys apima mano kūną.
[7] Kodėl nedorėliai ilgai gyvena,
sulaukia žilos senatvės
ir tampa galingi?
[8] Jų vaikai įsikuria jiems
gyviems esant
ir mato savo vaikų vaikus.
[9] Jų namai saugūs, be baimės;
Dievo rykštė jų neištinka.
[10] Jų jautis sėkmingai apvaisina,
karvės neišsimeta ir atsiveda.
[11] Savo mažylius jie siunčia
bėgioti kaip avių kaimenę;
jų vaikai šoka,
[12] dainuoja, pritariant būgneliui
su žvangučiais ir lyrai,
linksminasi aidint fleitos garsams.
[13] Nedorėliai užbaigia savo
dienas gerovėje
ir į Šeolą nužengia ramūs.
[14] Dievui jie sako: 'Atstok nuo mūsų!
Mes nenorime tavo kelių pažinti.
[15] Kas tas Visagalis, kad
jam tarnautume?
Kokia mums nauda, jei
melsimės jam?'
[16] Argi jų gerovė iš tikrųjų
nėra jų rankose?
Nedorėlių galvosena
mane atstumia.
[17] Ar dažnai atsitinka,
kad nedorėlių žibintas
būtų užgesintas,
ar kad neganda juos ištiktų,
arba supykęs Dievas juos
kančia apdalytų?
[18] Ar dažnai jie būna kaip
šiaudai vėjyje
arba kaip vėtros nešami pelai?
[19] Sakote: 'Dievas savo bausmę
jo sūnums tausoja'.
Tebūna atmokėta jam pačiam,
kad jis iš to pasimokytų!
[20] Tepamato jo paties
akys savo žūtį,
tegeria jis pats Visagalio
pykčio vaisius!
[21] Juk kas jam rūpi jo
namai po mirties,
kai jo mėnesių skaičius
bus pasibaigęs?
[22] Argi gali kas išminties
pamokyti Dievą –
tą, kuris teisia iš tokių aukštybių?
[23] Vienas žmogus miršta
pilnas jėgų,
visiškai ramus ir saugus;
[24] jo šlaunys aptekusios taukais,
o kaulų smegenys sultingos.

25 Kitas žmogus miršta
apkartusia siela,
niekada neragavęs laimės.
26 Jiedu drauge atgula į dulkes,
ir kirmėlės juos abu apninka.
27 O, gerai žinau, ką jūs mąstote
ir kad ketinate mane įskaudinti!
28 Juk sakote: 'Kur to didiko namai?
Kur ta palapinė, kurioje
gyveno nedorėlis?'
29 Argi niekad nesiteiravote keleivių?
Nejau netikite jų liudijimu;
30 kad nedoras žmogus negandos
dieną apsaugomas,
o pykčio dieną išvaduojamas?
31 Kas jį apkaltins į akis už jo elgesį,
kas atmokės jam už jo darbus?
32 Jis nunešamas į kapines,
ir budima prie jo kapo.
33 Jam lengvas slėnio žvirgždas,
tūkstančiai eina jo
laidotuvių eisenoje.
34 Tad kaip mane paguosite
savo tauškalais?
Jūsų atsakymai – tik melo likučiai".

Elifazo kaltinimai

22 Tada Elifazas Temanas atsakydamas tarė:
2 *„Argi gali žmogus būti
Dievui naudingas?
Žinoma, išmintingas žmogus
gali būti naudingas sau.
3 Ką Visagalis gauna, jei tu teisus?
Kokia jam nauda, jei tu
gyveni be priekaištų?
4 Argi jis dėl tavo pamaldumo
tave kaltina
ir stoja su tavimi į teismą?
5 Argi ne dėl to, kad didelis
tavo nedorumas,
kad tavo nuodėmėms nėra galo?
6 Juk tu neteisingai pasilaikydavai
savo brolių užstatą,
apnuogindavai juos, nuvilkdavai
jiems drabužius.
7 Pavargusiam neduodavai
vandens atsigerti,
išalkusiam atsisakydavai
duoti duonos.
8 Tarsi stipriajam priklausytų žemė
ir tik išrinktieji joje tegyventų!
9 Išvarydavai našles
tuščiomis rankomis,
atstumdavai našlaičių rankas.
10 Todėl spąstai ir supa
tave iš visų pusių,
tave apima ūmus siaubas
11 arba tokia tamsa, kad
negali matyti,
ir potvynis tave skandina.
12 Argi Dievas negyvena
dangaus aukštybėse?
Pažvelk į aukščiausias žvaigždes!
Kokios jos didingos!
13 O tu sakai: 'Ką Dievas gali žinoti?
Jį slepia tamsus debesis.
Kaip jis gali mus teisti?
14 Debesys jį taip dengia,
kad jis nebemato,
ir vaikšto jis ant dangaus skliauto'.
15 Argi laikysiesi senojo kelio,
kurį nedori vyrai pramynė?
16 Pirma laiko juos pagavo mirtis,
tarsi potvynis nunešė pastatą.
17 Dievui jie sakė: 'Atstok
nuo mūsų!'
ir: 'Ką gali Visagalis
mums padaryti?'
18 Tačiau jis pripildė jų
namus gėrybių!
(Nedorėlių galvosena
man atstumianti!)
19 Teisieji, tai matydami, džiaugiasi;
nekaltieji iš jų tyčiojasi:
20 'Iš tikrųjų jų turtai sunaikinti,
o likučius prarijo ugnis'.
21 Susitaikyk su Dievu ir būk ramus;
šitaip sulauksi gero.
22 Priimk pamokymą iš jo lūpų
ir dėkis jo žodžius į širdį.
23 Sugrįžk nusižeminęs pas Visagalį,
pašalink neteisingumą
iš savo palapinių,

22,2-3 Job 35,6-8

24 elkis su auksu kaip su dulkėmis
ir su Ofyro auksu kaip su upės
vagos akmenėliais.
25 Tebūna Visagalis tavo auksas,
tebūna jis tau brangus sidabras!
26 Tada džiūgausi Visagalyje
ir pakelsi veidą į Dievą.
27 Kai melsiesi jam, jis
tave išklausys,
ir savo įžadus įvykdysi.
28 Ką nuspręsi daryti, tai įvyks,
ir tavo takas bus apšviestas.
29 Juk Dievas pažemina
išdidžiuosius,
bet išgelbsti kukliuosius.
30 Net kaltąjį jis gelbės;
dėl savo rankų švarumo
jis bus išgelbėtas".

Jobui nesiseka rasti Dievo

23 Tada Jobas atsakydamas tarė:
2 „Mano skundas
vis dar kartus.
Nepaisant mano dejonės,
jo ranka sunki.
3 O, kad žinočiau, kur jį rasti,
kaip nueiti į jo buveinę!
4 Su juo bylinėčiausi,
išdėčiau jam visas savo kančias.
5 Noriu žinoti, kokiais žodžiais
jis man atsakytų,
ir pasvarstyti, ką jis man sakytų.
6 Nejau byloje su manimi jis
savo didžią jėgą naudotų?
Ne! Man kalbant jis klausytųsi.
7 Ten doras žmogus galėtų
su juo svarstyti,
ir mano Teisėjas amžinai išteisintų.
8 Eidamas į priekį jo nerandu,
o atgal – negaliu pastebėti.
9 Kairėje jis slepiasi, tik
negaliu rasti;
gręžiuosi į dešinę, bet
negaliu jo matyti.
10 Bet jis žino kiekvieną
mano žingsnį!
Teištiria mane ugnimi, išeisiu
tarsi grynas auksas.
11 Koja kojon ėjau su juo
nenukrypdamas į šalį,
ir laikiausi jo parodyto kelio.
12 Nepasitraukiau nuo jo
ištartų įsakymų,
branginau širdyje jo žodžius.
13 Nusprendžia jis vienas, ir
kas gali jį atkalbėti?
Ką tik nori, tą jis ir daro.
14 Jis įvykdys, ką man lemia;
daug tokių užmojų jis gali turėti.
15 Užtat sutrinku nuo jo Artumo;
kai pamąstau, drebu iš baimės.
16 Dievas atėmė man drąsą,
Visagalis sukėlė man baimę.
17 O, kad galėčiau pradingti
tamsybėje,
ir tamsus debesis uždengtų
man veidą!

Jobo skundai

24 Kodėl Visagalis nepasako
atpildo meto
ir kodėl jo ištikimieji
nemato jo dienų?
2 Žmonės perkelia ežiaženklius,
pagrobia kaimenes ir kerdžius.
3 Nusiveda našlaičių asilą,
paima našlės jautį užstatu.
4 Beturčius nustumia nuo kelio,
priverčia visus vargšus slėptis.
5 Kaip laukiniai asilai dykumoje
jie išeina plušėti, ieškodami
maisto tyruose savo vaikams.
6 Jie derlių nuima ne savo lauke,
vėlyvas vynuoges nurenka
nedorėlio vynuogyne.
7 Naktį praleidžia nuogi, be drabužių,
šaltyje antklodės neturėdami.
8 Kalnų lietaus permerkti,
jie glaudžiasi prie uolos,
nes neturi pastogės.
9 Nedori žmonės pagrobia našlaitį
nuo motinos krūtinės,
paima vargšo žmogaus
kūdikį užstatu.
10 Jie vaikščioja nuogi, be apdaro;
nors alkani, bet turi nuimti derlių;

[11] tarp alyvmedžių eilių
jie spaudžia aliejų;
mina vynuoges spaudykloje,
bet kenčia troškulį.
[12] Miestuose mirštantieji dejuoja,
sužeistųjų gyvastis
šaukiasi pagalbos,
tačiau Dievas negirdi jų maldos.
[13] Yra žmonių, kurie
maištauja prieš šviesą,
nežino nieko apie jos kelius
ir eiti jos takais atsisako.
[14] Kai visur tamsu,
žmogžudys keliasi
užmušti vargšo ir beturčio;
naktį jis eina vogti.
[15] Ir svetimautojo akys
laukia sutemos:
'Niekas manęs nematys',
– murma jis,
gobtuvu slėpdamas veidą.
[16] Tamsoje vagys įsilaužia į namus,
bet dieną jie nesirodo;
kas yra šviesa, jie nežino.
[17] Mirties tamsa jiems
visiems rytas,
nes jie mirties tamsos draugai.
[18] Jie – ant vandens
plūduriuojantis šiaudas.
Prakeikta jų dalis žemėje;
tenepasuka joks darbininkas
jų vynuogyno link!
[19] Kaip sausra ir kaitra sunaikina
sniego vandenis,
taip Šeolas tepraryja tuos,
kurie nusidėjo!
[20] Net motina juos užmiršta,
bet kirmėlėms jie saldūs;
užmirštas jų vardas. Nedorybė
palaužta tarsi medis.
[21] Jie skriaudžia bevaikę moterį
ir nepadeda našlei.
[22] Dievas savo jėga suvaldo engėjus;
jis pakyla, ir nedoras
žmogus miršta.
[23] Dievas gali leisti jiems
saugiai gyventi,
bet stebi visus jų kelius.
[24] Išaukštinti trumpą valandėlę,
jie vėl pranyksta;
nuvysta ir supleišėja kaip
dedešvos žiedas*,
nusvyra kaip javų varpos.
[25] Argi ne taip? Kas
paneigs, ką sakau,
arba įrodys, kad mano
žodžiai nieko verti?"

Bildado samprotavimai

25 Tada Bildadas Šuachas atsakydamas tarė:
[2] „Viešpatavimas ir pagarbus
šiurpulingumas jam priklauso;
jis palaiko ramybę savo
aukštajame danguje.
[3] Kas gali suskaičiuoti jo pulkus?
Kam neužteka jo šviesa?
[4] Tad kaip gali žmogus būti
teisus Dievo akivaizdoje?
Kaip gali gimusis iš
moters būti tyras?
[5] Štai net mėnulis nėra šviesus
ir žvaigždės nėra tyros jo akyse.
[6] Tad ką sakyti apie kirminą žmogų,
apie kirmį žmogaus sūnų!"

Jobo atsakas Bildadui

26 Tada Jobas atsakydamas tarė:
[2] „Kaip tu padėjai
bejėgiam žmogui
ir palaikei ranką netekusiam jėgų!
[3] Kaip tu patarinėjai
neišmintingam žmogui
ir davei daug gerų patarimų!
[4] Kieno patariamas tu tarei žodžius
ir kieno alsavimas išėjo iš tavęs?
[5] Mirusiųjų šešėliai dreba po žeme,
vandenys ir jų gyvūnai
apimti baimės.
[6] Nuogas gùli prieš Dievą Šeolas,
uždangos neturi Prapulties vieta.
[7] Dievas išskleidžia šiaurinį
skliautą virš tuštumos,
pakabina žemę ant nieko.

24,24 Arba: „kaip visi kiti".

8 Jis uždaro lietaus vandenis
savo debesyse,
tačiau nuo jų debesys neperplyšta.
9 Jis paslepia mėnulio veidą,
išskleisdamas virš jo savo debesį.
10 Jis nubrėžė ratą ant
vandenų paviršiaus,
užbrėžė ribą tarp šviesos ir tamsos.
11 Dangaus skliauto stulpai dreba,
apstulbinti griausmingo
jo pagrūmojimo.
12 Savo galybe jis nutildė jūrą,
savo sumanumu sunaikino
pabaisą Rahabą*.
13 Jo vėjas iššlavė padanges,
jo ranka pervėrė suktąjį slibiną*.
14 Tai tik jo galybės užuominos,
mes tik jos šnabždesį teišgirstame.
Kas gali suprasti jo galybės
griausmą?"

27 Tada Jobas toliau tęsė savo kalbą ir sakė:
2 „Prisiekiu Dievu,
atėmusiu man teisę,
Visagaliu, apkartinusiu
man gyvenimą!
3 Kol dar turiu gyvastį
ir Dievo alsavimas mano šnervėse,
4 nekalbės mano lūpos netiesos,
neištars mano burna melo.
5 Jokiu būdu nelaikysiu jūsų teisiais;
kol mirsiu, neatsisakysiu
savo nekaltumo.
6 Savo teisumą ginsiu ir
to neatsisakysiu;
mano širdis iki gyvos galvos
neprikiš man nieko.
7 Teištinka mano priešą
nedorėlio likimas,
mano užpuoliką
piktadario likimas!
8 Kokią viltį turi nedoras
žmogus tą valandą,
kai Dievas pareikalauja
jo gyvasties?
9 Ar išgirs Dievas jo šauksmą,
kai ištiks jį nelaimė?
10 Ar jis ras džiaugsmo Visagalyje
ir visada šauksis Dievo?
11 Pamokysiu jus apie Dievo galybę,
Visagalio užmojo neslėpsiu.
12 Štai visi jūs tai matėte,
tad kodėl tauškiate niekus?!
13 Tokia nedoro žmogaus
dalis pas Dievą,
engėjų paveldas, gautas
iš Visagalio:
14 nors jis turėtų daug sūnų,
jie teks kalavijui,
o jo palikuonys niekada neturės
užtektinai duonos.
15 Pergyvenusius jo vaikus
palaidos maras,
o jų našlės neraudos dėl jų mirties.
16 Nors jis susikrautų
sidabro kaip dulkių,
pasirūpintų stirtą drabužių,
17 nors jis ir apsirūpintų,
juos nešios teisusis,
sidabrą dalys nekaltasis.
18 Namai, kuriuos jis stato,
– kaip voratinklis,
kaip vynuogyno sargo
statytoji būdelė.
19 Jis atsigula su turtais
paskutinį kartą,
o kai atveria akis, jie jau dingę.
20 Siaubas ištinka jį kaip
staigus potvynis;
naktį jį nupučia vėtra.
21 Rytų vėjas pakelia jį ir nuneša toli,
išplėšia jį iš buveinės.
22 Be pasigailėjimo puola,
nors jis dar bando
galvotrūkčiais gelbėtis.
23 Jam bėgant, iš paniekos staugia,
nušvilpia* jį iš savo buveinės.

Poema apie išmintį

28 Juk yra sidabro kasyklų
ir vietų auksui plauti.

26,12 Žr. Job 9,13.
26,13 Žr. Job 40,25–41,26.
27,23 T. y. palydi švilpimu.

[2] Geležis išgaunama iš žemės,
o varis sodrinamas iš rūdos.
[3] Žmonės įveikia tamsą
ir kasa žemės gelmėse rūdą
niūrioje tamsoje.
[4] Įrengia kasyklas toli
nuo gyvenvietės;
tuo keliu nekeliauja niekas,
toli nuo žmonių jie darbuojasi,
kybodami ant virvių.
[5] Žemės, iš kurios ateina duona,
gelmės tarsi ugnies nuniokotos.
[6] Jos akmenyse slypi safyrai,
o dulkės turi aukso.
[7] Kelio į ten nežino joks
plėšrus paukštis,
sakalo akis jo nėra mačiusi.
[8] Išdidūs žvėrys nėra per
jį mynę takų,
liūtas nėra juo vaikščiojęs.
[9] Žmogus susidoroja su titnagu,
išgriauna kalnus iš pamatų,
[10] prakerta tunelius uolose.
Jo akis pastebi visa, kas brangu,
[11] ištiria upių šaltinius,
visokias paslaptis išsiaiškina.
[12] Bet iš kur ateina išmintis?
Kur slypi suvokimo galia?
[13] Kaip žmogui rasti į ją kelią,
jei gyvųjų krašte jos nėra?
[14] Bedugnė sako: 'Čia jos nėra!'
Jūra sako: 'Aš jos neturiu!'
[15] Už auksą jos negalima nupirkti,
jos kainos sidabru
negalima pasverti.
[16] Ji neįperkama nei už
auksą iš Ofyro,
nei už brangiuosius oniksus,
nei už safyrus.
[17] Auksas ir stiklas jai neprilygsta,
nė į auksinius indus ji neišmainoma.
[18] Koralo ir krištolo
neverta nė minėti,
nes išminties kaina viršija net perlus.
[19] Etiopijos topazas negali
su ja lygintis,
net gryniausiu auksu
negalima jos atsverti.
[20] Tad iš kur ateina išmintis?
Kur supratimo buveinė?
[21] Nuo visų gyvųjų akių ji uždengta,
nuo padangių paukščių ji paslėpta.
[22] Prapultis ir Mirtis sako:
'Savo ausimis tik gandą
apie ją tegirdėjome'.
[23] Vien Dievas kelią į ją težino,
tik jis težino jos buveinę.
[24] Juk jis mato žemės pakraščius
ir stebi visa po dangumi.
[25] Kai jis davė vėjams jėgą
ir padalijo vandenis pagal saiką,
[26] kai davė lietui įstatus
ir nustatė kelią perkūnijai,
[27] tada jis matė ją ir jos vertę,
ištyrė ją ir davė jai vietą.
[28] O žmogui jis tarė: 'Tikėk manimi,
pagarbi *Viešpaties baimė
yra išmintis,
o vengimas pikta – protas'".

Jobo prisiminimai

29 Tada Jobas toliau tęsė savo kalbą ir sakė:
[2] „O, kad būčiau kaip kadaise,
praėjusiais mėnesiais,
kaip dienomis, kai Dievas
mane globojo!
[3] Kai švietė jo žibintas
virš mano galvos,
ir jo šviesoje ėjau per tamsą;
[4] kai buvo mano žydėjimo dienos,
ir Dievas saugojo mano palapinę;
[5] kai Visagalis dar buvo su manimi,
ir mano vaikai dar supo mane;
[6] kai mano kojos būdavo
plaunamos piene,
ir iš uolos tekėjo aliejaus srovės!
[7] Kai eidavau pro miesto vartus
užimti savo vietos aikštėje,
[8] jauni vyrai pamatę mane
duodavo kelią,
o senieji pakilę stovėdavo.
[9] Kilmingieji liaudavosi kalbėję,
rankomis užsiimdavo burnas.

28,28 *Ps 111,10; Pat 1,7; 9,10*

10 Didžiūnai pritildavo,
liežuviai lipdavo jiems
prie gomurio.
11 Išgirdę apie mane žmonės
mane laimino,
mane pamatę žmonės mane gyrė,
12 nes gelbėjau vargdienį,
kuris šaukėsi pagalbos,
ir našlaitį, neturintį kas
jam padėtų.
13 Mirdami žmonės mane laimino,
aš džiuginau našlės širdį.
14 Teisumu vilkėjau, ir
jis mane gaubė,
teisingumas buvo mano
apsiaustas ir turbanas.
15 Tapau aklojo akimis
ir luošojo kojomis.
16 Beturčiui buvau tėvas,
nepažįstamo žmogaus
teises gyniau teisme.
17 Nedoram žmogui iltis nudaužiau,
priverčiau jį grobį iš nasrų paleisti.
18 Tada sakydavau: 'Mirsiu
savo lizde,
savo dienas padauginsiu
kaip smėlį.
19 Mano šaknys siekia vandenį,
ant mano šakų krinta
rasa visą naktį.
20 Mano jėgos atnaujintos,
mano rankose – nuolat
naujas lankas'.
21 Žmonės klausydavosi
manęs ir laukdavo,
tylėdami priimdavo, kai
jiems patardavau.
22 Man baigus kalbėti jie
neturėdavo, ką sakyti;
tarsi rasos lašai krisdavo
ant jų mano žodis.
23 Jie laukdavo manęs kaip lietaus,
tarsi vėlyvuosius lietus
gėrė mano žodžius.
24 Šypsodavausi jiems, ir kai
netekdavo pasitikėjimo savimi,
mano veido šypsena jiems
suteikdavo jėgų.
25 Buvau jų vadas ir rodžiau
jiems kelią,
vedžiau juos kaip karalius
savo karines pajėgas
ir guodžiau liūdinčius.

Skaudi dabartis

30 O dabar mane
pajuokia vyrai,
amžiumi už mane jaunesni,
kurių tėvų nebūčiau laikęs vertais
šunų, ganančių mano
avių kaimenę.
2 Kokia nauda man iš jų
rankų stiprumo?
Jų jėgos išsekusios.
3 Neturto ir bado nualinti,
jie graužia sausą ir apleistą dirvą,
4 skinasi balandos krūmuose
ir raunasi karklų šaknų maistui.
5 Išvaryti iš žmonių tarpo,
vejami riksmų tarsi būtų vagys,
6 jie priversti gyventi upės
slėnių šlaituose,
žemės urvuose ir tarp uolų.
7 Jie murma krūmuose
ir voliojasi po krūmokščiais,
8 niekšingi bevardžiai klajūnai,
botagu iš šalies išvaryti.
9 Ir štai jie pajuokia
mane dainomis;
aš esu tapęs jiems priežodžiu.
10 Manimi jie bjaurisi, nuo
manęs traukiasi;
net nesidrovi spjauti man į veidą!
11 Dievas nuginklavo mane
ir padarė bejėgį,
tad jie nebesivaržo mano
akivaizdoje.
12 Iš dešinės mane užpuola
paauglių gauja,
parbloškia ir statosi apgulos
pylimus mano žūčiai.
13 Jie užkerta man taką,
ir jiems sekasi mane naikinti.
14 Jie puola mane tarsi pro
išlaužtą sienoje spragą,
ritasi kaip šėlstančios bangos.

[15] Siaubas mane pribloškia;
mano orumą it vėjas nupučia,
tarsi debesis išnyksta mano gerovė.
[16] O dabar mano gyvastis baigiasi,
užgriuvo mane skausmo dienos.
[17] Naktį jaučiu sukant man kaulus,
mane graužiantis skausmas
niekada nemiega.
[18] Jis smarkiai stveria
mane už drabužio,
užverždamas apykaklę.
[19] Jis įstūmė mane į liūną,
su dulkėmis ir pelenais
esu sulygintas.
[20] Šaukiuosi tavęs, bet tu
manęs neišklausai;
aš laukiu, bet tu tik
pasižiūri į mane.
[21] Pasidarei man nuožmus
ir vargini savo galinga ranka.
[22] Pakeli mane ir užsodini ant vėjo,
vėtai mane staugiančioje audroje.
[23] Žinau, nuvesi mane į mirtį –
į namus, skirtus visiems gyviesiems.
[24] Bet niekas juk nekelia rankos
prieš nelaimės prislėgtąjį,
kai jis šaukiasi pagalbos.
[25] Argi aš neapverkiau
nelaimingųjų,
argi neplyšo man širdis
dėl skurdžių?
[26] Bet kai aš laukiau
gero, atėjo pikta;
kai tikėjausi šviesos,
atėjo tik tamsa.
[27] Mano širdis sumišusi ir
neranda ramybės;
kasdien mane pasitinka kančios.
[28] Paniuręs vaikštinėju be saulės;
sueigoje atsistoju ir
šaukiuosi pagalbos.
[29] Pasidariau šakalų broliu
ir stručių draugu.
[30] Juoduoja ir pleišėja mano oda,
nuo karščio apdegė mano kaulai.
[31] Mano lyra groja raudas,
o mano birbynė rauda
su verkiančiais.

Teisumo įrodinėjimas

31 Sudariau sandorą
su savo akimis,
kad gašliai nežvelgsiu į mergelę.
[2] Kokia dalis skirta
Dievo iš aukštai,
koks paveldas – Visagalio
iš aukštybių?
[3] Argi neskirta pražūtis
neteisiajam
ir nelaimė darančiam pikta?
[4] Nejau Dievas nemato mano kelio
ir neskaičiuoja visų
mano žingsnių?
[5] Jeigu ėjau drauge su melu,
ir mano kojos skubinosi į apgaulę,
[6] tepasveria mane teisingomis
svarstyklėmis
ir tesužino Dievas apie
mano dorumą!
[7] Jei mano žingsniai
nuklydo nuo kelio
ar mano širdis nusekė
paskui mano akis,
ar kokia dėmė sutepė man rankas,
[8] tebūna leista man sėti,
o kitas tevalgo derlių.
Tebūna iš šaknų išrauti
mano pasėliai!
[9] Jei mano širdis buvo
moters paviliota
ar tykojau prie kaimyno durų,
[10] mano žmona tesuka
kitam girnas,
tegula su ja kiti,
[11] nes tai būtų buvęs ištvirkavimas,
teisėjų baudžiama kaltė.
[12] Tai būtų buvusi ugnis,
naikinanti iki Prapulties vietos;
ji sudegintų iki šaknų
visą mano derlių.
[13] Jeigu būčiau atmetęs savo
vergo ar vergės bylą,
kai jie apskundė mane,
[14] ką turėčiau daryti, kai
Dievas pakyla teisti?
Kai jis šaukia atsiskaityti, ką
turėčiau jam atsakyti?

[15] Argi tas, kuris padarė mane
įsčiose, nepadarė ir jų?
Argi ne tas pats Dievas
sukūrė mus įsčiose?
[16] Jeigu buvau nejautrus
vargšų reikalams
ar įstūmiau našlę į neviltį,
[17] ar valgiau vienas pats savo kąsnį,
nesidalydamas juo su našlaičiu,
[18] nors našlaitį nuo pat jaunystės
auklėjau kaip tėvas
ir našlės reikalais nuo
vaikystės rūpinausi,
[19] jeigu mačiau ką nors
mirštantį iš skurdo
ar nuskurdusį žmogų,
neturintį kuo užsikloti,
[20] o jo sąnariai manęs nelaimino
ir jis nesišildė mano avių vilnomis,
[21] jeigu pakėliau ranką prieš
našlaitį, žinodamas,
kad įtakingas teisme,
[22] tai teišnyra man
mentikaulis iš peties,
tenulūžta man ranka virš alkūnės!
[23] Juk aš bijojau, kad Dievas
gali ištikti mane nelaime,
ir aš negalėsiu atsilaikyti
prieš jo didybę.
[24] Jeigu dėjau viltis į auksą,
sakydamas tauriajam auksui:
'Tu mano apsauga', –
[25] ar didžiavausi, kad
mano turtai dideli,
kad savo rankomis daug įsigijau,
[26] ar žvelgiau į šviečiančią saulę
bei mėnulį, savo didybėje
traukiantį padangėmis,
[27] ir mano širdis buvo
slaptai susiviliojusi,
o ranka siuntė jiems
pagarbų bučinį*,
[28] tai irgi būtų teistinas
nusižengimas,
nes būčiau atmetęs Dievą
aukštybėse.
[29] Jeigu džiaugiausi savo
priešo žūtimi
ar džiūgavau jį nelaimei ištikus,
[30] tai juk neleidau savo
lūpoms nusidėti
ir prakeikimu linkėti jam mirties.
[31] Argi mano palapinės
vyrai nesistebėjo:
'Kas nėra buvęs pamaitintas mėsa!'
[32] Ateivis nepraleido nakties lauke,
keleiviui buvo atviros mano durys.
[33] Jeigu nuslėpiau savo
nusižengimus kaip Adomas,
tai laikiau savo kaltę
giliai krūtinėje,
[34] nes būčiau bijojęs
minios šauksmo,
ir gentainių panieka būtų
kėlusi man tokį siaubą,
kad būčiau tylėjęs ir
nėjęs pro duris!
[35] O, kad kas nors mane išklausytų!
Štai ir viskas! Teatsako
man Visagalis!
O, kad mano kaltintojas
surašytų savo kaltinimą!
[36] Nešiočiausi jį ant peties,
užsidėčiau jį kaip vainiką,
[37] dėl visų savo žingsnių
duočiau jam apyskaitą,
prisiartinčiau prie jo pakelta galva.
[38] Jeigu mano dirvos
manimi nusiskundė,
o jos vagos verkė drauge,
[39] jeigu valgiau jų derliaus,
bet neužmokėjau
ir žemdirbius nuskriaudžiau,
[40] teauga ten erškėčiai
vietoj kviečių,
piktžolės vietoj miežių!"
Taip baigiasi Jobo žodžiai.

Elihuvo kalba

32 Taigi tie trys vyrai nustojo gin-
čytis su Jobu, kadangi jis laikė
save teisiu. [2] Tada Barachelio iš Būzo
genties sūnus Elihuvas iš Ramo kilties
nebepajėgė suvaldyti savo pykčio. Jis

31,27 T. y. atlikta gamtos garbinimo apeiga.

niršo ant Jobo, nes šis laikė teisiu save,
o ne Dievą; [3] jis niršo ir ant trijų Jobo
bičiulių, nes jie nebuvo radę atsakymo,
nors ir tvirtino, kad Jobas kaltas. [4] Bet
kadangi tie vyrai buvo vyresni už jį, Eli-
huvas nesiryžo kreiptis į Jobą. [5] Tačiau
pamatęs, kad anų trijų vyrų lūpose at-
sakymo nėra, jis nebepajėgė suvaldyti
savo pykčio.

[6] Tada Barachelio iš Būzo genties sū-
nus Elihuvas atsakydamas tarė:

„Esu jaunas, o jūs seni.
Todėl nedrįsau ir bijojau
pasakyti savo nuomonę.
[7] Maniau: 'Tekalba metai,
temoko žilagalviai išminties'.
[8] Bet iš tikrųjų žmogui dvasia –
Visagalio alsavimas,
teikiantis supratimo.
[9] Nei žili plaukai nepadaro
išmintingo,
nei seniūnai ne visada
supranta, kas teisinga.
[10] Tad ir sakau: 'Pasiklausykite
manęs,
aš irgi pasakysiu savo nuomonę'.
[11] Štai laukiau jūsų žodžių,
klausiausi jūsų išmintingų
svarstymų,
jums stengiantis rasti
teisingą atsakymą.
[12] Atsidėjęs dėmesingai sekiau,
bet, tikėkit manimi, nė
vienas jūsų neparodė,
kad Jobas neteisus,
nė vienas nepaneigė,
ką Jobas sakė.
[13] Tad kaip galite sakyti:
'Radome išmintį!'?
Dievas jam atsakys, o ne žmogus!
[14] Ne man jis dėstė savo bėdas,
ir ne jūsų žodžiais jam aš atsakysiu.
[15] Sutrikę daugiau pasakyti
jie nebegali;
jiems trūksta žodžių.
[16] Laukiau, kol jie liovėsi kalbėti,
kol baigė ir nieko daugiau
nebeatsakė.
[17] Dabar atvirai pasakysiu
savo nuomonę
ir pareikšiu, ką žinau.
[18] Juk man žodžiai liejasi
per kraštus,
o mano dvasia ragina mane.
[19] Mano viduje tarsi vynas
ieško angos atsidvėsti,
tarsi nauji vynmaišiai,
kurie tuoj plyš!
[20] Turiu kalbėti, kad
galėčiau atsikvėpti,
atverti lūpas ir atsakyti.
[21] Nebūsiu šališkas nė vienam
ir nieko negirsiu.
[22] Juk girti aš nemoku, o jei girčiau,
mano Kūrėjas tikrai man
padarytų galą!

Iššūkis Jobui

33 Tad dabar, Jobai,
klausykis mano kalbos,
įsiklausyk į kiekvieną žodį.
[2] Štai atveriu aš burną,
ir mano žodžiai ant liežuvio galo.
[3] Mano žodžiai eis iš pačios širdies,
mano lūpos tars gryną tiesą.
[4] Dievo Dvasia mane sukūrė,
Visagalio alsavimas
laiko mane gyvą.
[5] Jei pajėgi, atsakyk man;
pasirenk ir kibk į mane!
[6] Dievo akyse aš tau lygus;
aš irgi paimtas iš molio.
[7] Tad nėra tau ko manęs bijoti,
ir mano ranka tavęs neprislėgs.
[8] Iš tikrųjų tu kalbėjai
man tiesiai į ausis,
aš girdėjau tavo žodžių skambesį.
[9] Tu sakai: 'Esu tyras,
nenusižengęs;
esu nekaltas, nėra manyje kaltės.
[10] Bet jis randa dingsčių prieš mane,
laiko mane savo priešu;
[11] mano kojas jis deda į šiekštą,
stebi visus mano takus'.
[12] Čia tu neteisus, aš tau sakau,
nes Dievas didesnis už žmogų.

[13] Kam gi bylinėjiesi su juo,
kad jis neatsako tau žodis į žodį?
[14] Juk Dievas kalba daug kartų,
nors žmonės to ir nesupranta,
[15] sapne, nakties regėjime,
žmonėms giliai įmigus
ir gulint lovose.
[16] Tada jis atveria žmonėms ausis
ir, juos įspėdamas, sukelia baimę,
[17] kad užkirstų kelią žmogui
pikta daryti,
kad apsaugotų jį nuo puikybės,
[18] kad išgelbėtų jo gyvastį nuo kapo,
o gyvybę – nuo kalavijo.
[19] Žmogų pamoko ir
skausmai lovoje,
ir nesiliaujanti kaulų gėla.
[20] Sergančiam žmogui koktu
pasižiūrėti į maistą,
net skanėstų jis negali pakęsti.
[21] Jo kūnas taip sunyksta,
kad sunku į jį žiūrėti,
o kaulai, kadaise nematomi,
dabar kyšo.
[22] Prie kapo duobės jis priartėja,
jo gyvastis – prie mirusiųjų
buveinės.
[23] Jeigu tuomet prie jo
prieitų angelas,
vienas tarpininkas iš tūkstančių,
norėdamas parodyti
žmogui jo pareigą,
[24] atjaustų jį ir sakytų:
'Neleisk jam žengti į kapą,
radau jam išpirką.'
[25] Teatjaunėja jo kūnas,
tegrįžta jis į savo jaunystės dienas!' –
[26] žmogus melstųsi Dievui,
ir jis išklausytų,
leistų eiti į jo Artumą
su džiaugsmu,
nes Dievas grąžintų
mirtingajam jo teisumą.
[27] Tas žmogus skelbtų
kitiems sakydamas:
'Nusidėjau, nusižengiau,
bet Dievas nebaudė manęs
kaip buvau nusipelnęs.
[28] Jis išgelbėjo mano
gyvastį nuo kapo,
ir aš matau gyvenimo šviesą'.
[29] Iš tikrųjų Dievas daro visa tai
žmogui ne vieną kartą,
[30] norėdamas pargrąžinti nuo kapo,
kad jis pamatytų gyvenimo šviesą.
[31] Dėmėkis tai, Jobai,
klausykis manęs!
Tylėk, o aš kalbėsiu.
[32] Jei turi ką atsakyti, sakyk;
kalbėk, nes man malonu
būtų tave pateisinti.
[33] Jei ne, tai klausykis manęs;
tylėk, aš pamokysiu
tave išminties".

Dievo teisingumas

34 Tada Elihuvas toliau sakė:
[2] „Klausykitės, išminčiai,
mano žodžių,
ištempkite, žinovai, savo ausis.
[3] Juk ausis taip svarsto žodžius,
kaip gomurys ragauja maistą.
[4] Pažinkime, kas teisinga,
nuspręskime tarpusavy, kas gera.
[5] Juk Jobas sakė: 'Esu teisus,
bet Dievas nepripažino
mano teisumo.
[6] Nepagrįstai esu laikomas melagiu;
nepagydomai žaizdotas,
nors esu be kaltės'.
[7] Kas per žmogus tas Jobas?
Jis gurkšnoja pajuoką kaip vandenį,
[8] bendrauja su piktadariais
ir susideda su nedorais vyrais.
[9] Juk jis sako: 'Žmogui
nėra jokios naudos
patikti Dievui'.
[10] Taigi, protingieji vyrai,
klausykitės manęs!
Ne Dievui daryti tai, kas nedora,
ne Visagaliui daryti tai, kas pikta!
[11] Juk jis atlygina *pagal
žmogaus darbus,
su kiekvienu elgiasi pagal jo elgesį.

34,11 *Ps 62,12*

12 Juk Dievas iš tikrųjų
nedaro, kas nedora,
Visagalis nėra neteisingas.
13 Argi kas nors kitas
patikėjo jam žemę
ir pavedė jam visą pasaulį?
14 Jei tik jis panorėtų
atšaukti savo dvasią ir
gyvybės alsavimą,
15 visi gyvūnai tuoj pražūtų,
ir žmonija sugrįžtų į dulkes.
16 Tad jei turi supratimo, išgirsk!
Klausykis, ką sakau.
17 Argi nekenčiantis teisingumo
galėtų valdyti?
Nejau tu pasmerksi
Teisųjį ir Galingąjį,
18 kuris karaliui sako: 'Tu niekšas!'
ir kilmingiesiems: 'Jūs nedori!' –
19 kuris nerodo šališkumo
nei didžiūnams,
nei gerbia turtuolį labiau už vargšą?
Juk jie visi – jo rankų kūriniai.
20 Akies mirksniu jie
miršta vidurnaktį;
žmonės parbloškiami ir išnyksta,
galingieji pašalinami ne
žmogaus ranka.
21 Juk jo akys stebi mirtingojo kelią
ir mato kiekvieną jo žingsnį.
22 Nėra tamsos ar juodos nakties,
kurioje galėtų slėptis nedorėliai.
23 Nereikia jam šaukti
nė vieno į teismą.
24 Jis sutriuškina galinguosius
be tardymo
ir kitus pasodina jų vieton.
25 Kadangi pažįsta jų darbus,
jis parbloškia juos ir
sutriuškina naktį.
26 Parbloškia juos dėl jų nedorumo
viešoje vietoje kaip nusikaltėlius,
27 nes jie buvo neištikimi jam
ir nė kiek nepaisė jo įsakymų.
28 Taip jie privertė vargšus
šauktis Dievo,
ir jis išgirdo prislėgtųjų
pagalbos šauksmą.
29 Jei jis tyli, kas gali jį smerkti?
Jei jis slėptų savo veidą, kas
galėtų jį matyti –
ar tai būtų tauta ar žmogus, –
30 kad neviešpatautų
nedoras žmogus,
nė tie, kurie suvilioja žmones?
31 Tarkime, kas nors sakė Dievui:
'Iškentėjau bausmę, daugiau
nenusižengsiu;
32 pamokyk mane, kad
galėčiau matyti;
jei pikta padariau,
daugiau to nedarysiu'.
33 Argi jis turėtų atlyginti,
kaip tau patinka,
dėl to, kad tu atmeti ką jis daro?
Juk tu turi rinktis, o ne aš;
užtat sakyk, ką žinai.
34 Protingi žmonės man sakys,
ir išmintingas vyras, mane
išgirdęs, tars:
35 'Jobas kalba nežinodamas,
jo žodžiai neapgalvoti'.
36 O, kad Jobas būtų iki
galo išmėgintas,
nes jis kalba kaip nedoras vyras!
37 Juk jis savo nuodėmę
papildo maištu,
mūsų akyse skeryčiojasi
ir vis daugiau burnoja prieš Dievą".

35 Tada Elihuvas toliau sakė:
2 „Argi manai, kad
teisinga sakyti:
'Aš teisus Dievo akyse?'
3 Jei tu klausi: 'Kokia man iš to nauda?
Ką laimėjau nenusidėdamas?' –
4 turiu tau ką atsakyti,
tau ir tavo bičiuliams drauge.
5 Pasižiūrėk į dangų ir pamatysi,
pastebėsi, kokie aukštesni
už tave debesys!
6 *Jeigu nusidedi, tai kaip
jam pakenki?
Net jeigu tavo kalčių daug,
tai kaip jį paveiki?

35,6-8 *Job 22,2-3*

[7]Jeigu esi teisus, tai ką jam duodi?
Ką jis gauna iš tavo rankų?
[8]Tavo nedorumas paveikia
tik panašius į tave,
o tavo teisumas padeda
tik žmonėms.
[9]Ir jie dejuoja sunkios
priespaudos slegiami,
šaukiasi pagalbos
galingųjų engiami.
[10]Bet nė vienas nesako: 'Kur
Dievas, mano Kūrėjas,
kuris duoda jėgų naktyje,
[11]kuris pamoko mus daugiau
negu žemės žvėris,
daro mus išmintingesnius už
padangių paukščius?'
[12]Jie šaukiasi, bet jis neatsako,
nes tai išdidūs ir nedori žmonės.
[13]Iš tiesų Dievas nesiklauso
tuščių žodžių,
Visagalis nekreipia dėmesio į juos.
[14]Nors tu sakai, kad jo nematai,
bylinėtis turi su juo ir jo laukti!
[15]Bet dabar tu manai, kad
Dievas nebaudžia
ir mažai dėmesio tekreipia
į nuodėmę.
[16]Tuščia tau, Jobai, aušinti burną;
aišku, kad nežinai, ką sakai".

Jobo kančios prasmė

36 Paskui Elihuvas tęsė kalbą sakydamas:
[2]„Pakęsk mane dar šiek
tiek, pamokysiu tave,
nes dar turiu šį tą pasakyti
Dievo vardu.
[3]Savo žinojimą atsinešu iš toli
ir pateisinsiu savo Kūrėją.
[4]Iš tikrųjų mano žodžiai – ne melas;
prieš save matote žmogų,
kuris tikrai žino.
[5]Štai Dievas yra galingas, bet
neniekina nė vieno;
jis galingos jėgos ir širdies.
[6]Nedorėliui gyventi jis neleidžia,
bet kenčiantiems yra teisingas.
[7]Nuo teisiųjų jis nenugręžia akių,
į sostą su karaliais juos
amžiams sodina
ir išaukština juos.
[8]Įsipainiojusiems į grandines
ir skausmo pinklių pagautiems
[9]jis parodo, ką jie padarė –
ir kaip nusikalto įžūliai pasielgę.
[10]Jis atveria jų ausis
perspėjimo žodžiui,
įsako jiems grężtis nuo pikta.
[11]Jeigu paklauso ir jam tarnauja,
savo dienas jie užbaigia laimingai
ir savo metus prabangiai.
[12]Bet jei nepaklauso,
žūva nuo kalavijo
ir miršta nieko nesuvokę.
[13]Nedorieji tik tūžta širdyje,
kai jis ištinka juos, ir
pagalbos nesišaukia.
[14]Jie miršta dar savo jaunystėje,
baigdami gyvenimą tarp
apeigoms skirtų kekšių*.
[15]Bet kenčiantįjį Dievas
išgelbsti per jo kančią
ir jo ausį atveria per nelaimę.
[16]Ir tave jis viliojo iš
nežinios nasrų
į erdvią vietą, kur niekas nevaržo,
o stalas nukrautas
geriausiais valgiais.
[17]Bet jei tu spręsi kaip nedorėlis,
patį tave ištiks teismas
ir teisingumas.
[18]Saugokis, kad nebūtum
pertekliaus suviliotas
ir kyšių dydis tavęs
neišvestų iš kelio.
[19]Argi ištikus bėdai tau
padės tavo turtai
ir visos galingos pastangos?
[20]Nelauk, kad ateitų naktis,
kai tautos staiga pranyks.
[21]Saugokis, kad
nesigręžtum į pikta!
Juk dėl to turėjai kentėti skausmą.

36,14 Žr. Įst 23,18-19.

Dievo didybė

[22] Atmink, kokia didinga
Dievo galybė!
Kas gali taip pamokyti,
kaip daro jis?
[23] Kas gali pasakyti Dievui,
kaip elgtis,
arba prikišti jam: 'Tu
neteisingai pasielgei'?
[24] Atmink, kad turi
šlovinti jo darbus,
apie kuriuos mirtingieji
giedojo giesmes.
[25] Visa žmonija mato Dievo darbus,
kiekvienas žvelgia į jį iš toli.
[26] Iš tikrųjų Dievas – didis, ir
viršija mūsų pažinimą;
jo metų skaičius neištiriamas.
[27] Juk savo buveinėje jis
sukuria vandens lašus,
ir iš gausybės jie susiburia į lietų,
[28] kurį debesys
gausiai išlieja ant mirtingųjų.
[29] Ar gali kas suprasti
debesų išskleidimą
ir perkūno griausmus
iš jo buveinės?
[30] Štai jis žaibuoja per
visą padangę,
jūros gelmės yra jo sostas.
[31] Juk taip jis maitina* tautas
ir parūpina apsčiai maisto.
[32] Savo rankose jis laiko žaibą,
nurodo jam, kur trenkti.
[33] Už jį kalba jo perkūnija
ir uždega pyktį dėl nedorybės.

37 Ir dėl to man dreba širdis,
nerimsta savo vietoje.
[2] Klausykitės visi jo
griausmingo balso
ir iš jo burnos kylančio garso.
[3] Visur po dangumi, ligi pat
žemės pakraščių
jis paleidžia jį drauge su savo žaibu.
[4] Paskui pasigirsta
riaumojantis garsas,
Dievas griaudžia savo
didingu balsu.
Savo žaibų jis nesulaiko,
kol nenutyla jo balsas.
[5] Dievas nuostabiai
griaudžia savo balsu,
daro nuostabius darbus, kurių
suprasti mes negalime.
[6] Juk jis įsako sniegui:
'Leiskis ant žemės!',
o lietui ir liūčiai: 'Sodriai palyk!'
[7] Jis sustabdo žmonių
rankas, jiems dirbant,
kad kiekvienas pažintų, ką jis daro.
[8] Tada žvėrys lenda į urvą
ir išsitiesia savo guolyje.
[9] Vėtra išsiveržia iš savo buveinės
ir kandus šaltis iš šiaurės vėjų.
[10] Dievas kvėpteli, ir pasidaro ledas,
platūs vandenys greitai užšąla.
[11] Jis prikrauna debesis drėgmės
ir skleidžia žaibų kupinus debesis.
[12] Pagal jo užmojį jie plaukia
iš visų pusių,
kad įvykdytų visa, ką jis įsako,
visame gyvenamos
žemės paviršiuje.
[13] Ar kaip rykštė, ar kaip
malonė žemei –
jis padaro, kad tai atsitinka.
[14] Klausykis, Jobai, stabtelk
akimirksnį
ir pamąstyk apie nuostabius
Dievo darbus.
[15] Argi tu žinai, kaip Dievas
valdo debesis
ir padaro, kad žaibas
plyksteli jo debesyje?
[16] Argi tu žinai, kaip danguje
jis pasveria debesis –
nuostabius darbus to, kuris
turi tobulą pažinimą?
[17] Ne! Tu tik gali leipti nuo
kaitros su drabužiais,
kai žemė apmirusi nuo pietų vėjo.
[18] Argi tu gali jam padėti
išskleisti dangaus skliautą,
stiprų kaip nuliedintą veidrodį?

36,31 Arba: „valdo“.

[19] Pasakyk mums, ką
turime jam sakyti,
nes negalime ginčytis,
būdami tamsoje.
[20] Ar apie tai bus jam
pasakyta, kai kalbėsiu?
Nejau žmogus kada nors
norėjo būti prarytas?
[21] Kartais žmonės negali
žiūrėti į saulę,
ji per šviesi danguje,
kai pakyla vėjas ir
išgainioja debesis.
[22] Iš šiaurės vėjas atpučia
aukso pašvaistę;
Dievą gaubia šiurpulinga didybė.
[23] Visagalis – negalime jo pasiekti!
Jis didingas jėga ir teisingumu,
tad nepažeis didelio teisumo.
[24] Todėl žmonės jo pagarbiai bijo,
bet jis negerbia žmogaus,
laikančio save išmintingu".

Dievas klausinėja Jobą

38 Tada VIEŠPATS kreipėsi į Jobą iš
audros tardamas:
[2] „Kas temdo mano užmojį,
kalbėdamas neapgalvotais
žodžiais?
[3] Susijuosk diržu strėnas kaip vyras;
aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk!
[4] Kur tu buvai, kai dėjau
žemės pamatus?
Pasakyk, jei esi toks supratingas!
[5] Kas nustatė jos matmenis,
tu tikrai žinai!
Argi kas tiesė ant jos
matavimo virvę?
[6] Į ką buvo įleisti jos stulpai,
ir kas padėjo jos kertinį akmenį,
[7] kai drauge giedojo
rytmetinės žvaigždės
ir visos dangiškosios būtybės
šaukė iš džiaugsmo?
[8] *O kas uždarė jūrą už durų,
kai ji prasiveržė iš gelmių,
[9] kai apdengiau ją debesų apdaru
ir suvysčiau tiršto rūko vystyklais,
[10] kai padariau bangų
mūšą jos ribomis
ir įstačiau duris su skląsčiais,
[11] tardamas: 'Iki čia ateik,
bet ne toliau,
čia tavo galingos bangos suduš!'?
[12] Argi kada nors savo
gyvenime esi įsakęs,
kad ateitų aušra ir prasidėtų diena,
[13] kad paimtų žemę už kampų
ir iškratytų iš jos nedorėlius?
[14] Žemė keičiama kaip
molis po antspaudu
ir dažoma tarsi drabužis.
[15] Nedorėliai nustoja savo šviesos,
ir palūžta pakelta ranka.
[16] Argi esi įžengęs į jūros versmes
ir vaikščiojęs po bedugnės gelmes?
[17] Argi tau buvo atvertos
mirties durys?
Ar tu matei Šeolo vartus?
[18] Argi išmatavai žemės plotą?
Jeigu visa tai žinai, pasakyk man!
[19] Kuris kelias veda į
šviesos buveinę,
ir kur yra tamsos vieta,
[20] kad galėtumei nuvesti
jas į jų valdas
ir parodyti joms takus į jų namus?
[21] Tu tai žinai, nes ten
kadaise gimei,
ir tavo metų skaičius didelis!
[22] Argi esi kada nors įžengęs
į sniego sandėlius
ir matęs krušos išteklius,
[23] kuriuos taupau nelaimės metui,
puolimo ir karo dienoms?
[24] Kaip rasti, iš kur sklinda šviesa
ir iš kur rytys plinta žemėje?
[25] Kas iškirto griovį
lietaus srautams
ir kelią perkūnijos debesiui,
[26] kad palytų žemėje, kur
niekas negyvena,
dykumoje, kur nėra
jokio žmogaus,

38,8-11 Jer 5,22

[27] kad pagirdytų vienišus tyrus
ir žemė išželdintų žolę?
[28] Argi lietus turi tėvą?
Argi rasos lašai buvo
pradėti kaip vaikai?
[29] Kas ledo motina?
Kas dangaus šerkšno gimdytoja?
[30] Vanduo tampa kietas
kaip akmuo,
ir bedugnės paviršius užšąla.
[31] Argi gali surišti *Sietyno
grandines
ar atrišti Šienpjovių virves,
[32] ar išvesti laiku Zodiaką,
ar parodyti kelią Grįžulo
Ratams ir palydai?
[33] Argi išmanai dangaus
skliauto dėsnius,
ar gali padaryti, kad jie
valdytų žemę?
[34] Argi gali pakelti balsą debesyje
ir apsigaubti audros vandenimis?
[35] Argi gali siųsti žaibus
su pavedimu
ir ar jie tau sakys: 'Tavo
paslaugoms!'
[36] Kas pasako ibiui, kada
Nilas patvins,
ar gaidžiui praneša, kad
bus lietaus?
[37] Kas išmintingai
suskaičiuoja debesis
ir išlieja dangaus
vandens ąsočius,
[38] kai žemės dulkės sukietėja
ir grumstai sulimpa?
[39] Argi gali sumedžioti grobį liūtei
ar nuraminti jauniklių alkį,
[40] kai jie tykoja savo urve
ar guli pasalomis savo guolyje?
[41] Kas aprūpina varną penu,
kai jos jaunikliai šaukiasi Dievo,
tiesdami alkanas rykles?

39 Ar tu žinai metą, kada
kalnų ožkos ožkuojasi,
ar stebi, kai stirnos vaikuojasi?
[2] Ar gali suskaičiuoti, kiek
mėnesių jos turi išnešioti,
ar nustatai joms vados metą?
[3] Jos susiriečia, kad galėtų
išeiti jų jaunikliai,
ir atveda juos.
[4] Sustiprėja jų jaunikliai,
užauga po atviru dangumi,
išeina ir pas jas nebegrįžta.
[5] Kas paleido laukinį asilą,
kas atrišo jam pančius?
[6] Aš padariau dykumą jo namais,
druskingąsias žemes jo buveine.
[7] Iš miesto sąmyšio jis šaiposi
ir varovo šauksmų negirdi.
[8] Klajoja po kalnus tarsi
po savo ganyklą
ir susiieško ėsti, kas žalia.
[9] Argi laukinis jautis
sutiktų tau tarnauti,
ar praleistų jis naktį
prie tavo ėdžių?
[10] Argi galėtumei pririšti jį
virvėmis prie vagos,
ar jis tau suakėtų tavo slėnius?
[11] Argi pasitikėsi juo dėl
jo didelės jėgos
ir pavesi jam sunkų triūsą?
[12] Argi esi tikras, kad jis sugrįš
ir parneš javus į tavo klojimą?
[13] Stručio sparnai smagiai
plazdena,
bet jie neturi plunksnų.
[14] Jis palieka savo
kiaušinius žemėje
ir leidžia smiltims juos šildyti,
[15] užmiršęs, kad koja gali
juos sumindžioti
ar laukinis žvėris sutrypti.
[16] Savo jaunikliius jis šiurkščiai
atstumia, tarsi būtų ne jo,
ir nesijaudina, kad jo pastangos
buvo bergždžios.
[17] Juk Dievas padarė jį kvailą
ir nedavė jam supratimo.
[18] Tačiau kai išskleidęs sparnus
jis leidžiasi bėgti,
padaro gėdą žirgui ir raiteliui.

38,31 *Job 9,9; Am 5,8*

[19] Argi tu teiki žirgui stiprybę,
ar tu apdengei sprandą
jam karčiais?
[20] Argi tu šokdini jį kaip žiogą
ir gąsdini žmones jo piktu
prunkštimu?
[21] Kanopa noriai jis kasa
slėnio žemę,
visa savo stiprybe
veršdamasis į mūšį.
[22] Iš baimės jis tyčiojasi,
jis nebūgštauja,
nešoka į šalį nuo kalavijo.
[23] Ant jo barška strėlinė,
blizga iešmas ir ietis.
[24] Virpėdamas iš nekantrumo,
jis šuoliuoja;
išgirdęs rago gausmą,
nustovėti negali.
[25] Kiekvienąkart ragui gaudžiant
jis prunkščia: 'Aha!'
Iš tolo jis girdi mūšį,
vadų įsakymus ir karių šauksmus.
[26] Argi iš tavęs išmoko
sakalas skraidyti
ir išskleisti sparnus pietų link?
[27] Argi tavo įsakymu
erelis sklando
ir aukštai suka lizdą?
[28] Ant uolos jis gyvena,
stačios uolos tvirtovėje įsikuria.
[29] Iš ten jis žvalgosi grobio;
jo akys mato laimikį iš tolo.
[30] Jo jaunikliai gurkia kraują;
kur yra užmuštųjų, ten ir jis".

Dievas ragina atsakyti

40 Atsakydamas Jobui, VIEŠPATS
sakė:
[2] „Argi priekaištų ieškotojas
bylinėsis su Visagaliu?
Kas ginčijasi su Dievu,
tas turi atsakyti".
[3] Tada, Jobas atsakydamas VIEŠPAČIUI,
tarė:
[4] „Esu menkutis! Ką galiu
tau atsakyti?
Ranka užsiimu burną.
[5] Kartą jau kalbėjau, tad
nebekalbėsiu,
net dusyk, tad daugiau
to nebedarysiu".
[6] Tada VIEŠPATS kreipėsi į Jobą iš au-
dros tardamas:
[7] „Susijuosk diržu strėnas
kaip vyras;
aš tave klausiu, o tu man atsakyk!
[8] Argi paneigsi net mano
teisingumą?
Nejau mane pasmerksi, kad
pats būtum pateisintas?
[9] Argi tavo ranka kaip Dievo
ir gali griausti tokiu balsu kaip jis?
[10] Jei taip, pasipuošk
didybe ir orumu,
apsirenk garbe ir spindesiu.
[11] Duok valią savo pykčio įniršiui,
pažvelk į kiekvieną išdidų
žmogų ir jį pažemink.
[12] Taip, pažvelk į kiekvieną
išdidų žmogų, pažemink jį;
sutrypk nedorėlius, kur jų yra.
[13] Palaidok juos visus
drauge žemėje,
užrakink juos tamsiajame
mirusiųjų pasaulyje.
[14] Tada ir aš pripažinsiu,
kad tavo dešinė gali tave išgelbėti.
[15] Pagalvok apie begemotą,
kurį padariau kaip ir tave;
jis ėda žolę it jautis.
[16] Jo jėga šlaunyse,
jo galybė pilvo raumenyse.
[17] Savo uodegą jis padaro
kietą kaip kedras,
jo šlaunų raumenys suausti į viena.
[18] Jo kaulai tarsi vario vamzdžiai,
galūnės tarsi geležies lazdos.
[19] Jis pirmas tarp didžiųjų
Dievo darbų;
tik jo Kūrėjas gali ištraukti
prieš jį kalaviją.
[20] Juk žolės jam duoda kalnai,
kur žaidžia visi laukų žvėrys.
[21] Po lotosu jis guli,
pelkės nendrių prieglaudoje.

[22] Lotosas globia jį ūksme,
upelio gluosniai jį gaubia.
[23] Net kai upė patvinsta,
jis neišsigąsta;
išlieka ramus, nors Jordanas
tekėtų į nasrus.
[24] Kas gali pagauti jį kabliu
ar perverti jo šnerves vąšu?
[25] Argi gali pagauti
meškere Leviataną,
ar surišti jo nasrus virve?
[26] Argi gali įverti virvę
jam į šnerves,
kabliu perdurti nasrus?
[27] Argi jis maldaus tavęs,
kad paleistum,
gerinsis tau švelniais žodžiais?
[28] Argi jis sudarys sandorą
su tavimi,
ar priimsi jį kaip amžiną vergą?
[29] Argi žaisi su juo kaip su paukščiu,
ar laikysi jį pririštą savo
merginų pramogai?
[30] Argi derėsis dėl jo prekiautojai,
ar išsidalys jį pirkliai?
[31] Argi gali prismaigstyti
jam odą žeberklų,
ar galvą žūklės iečių?
[32] Kartą kėlęs prieš jį ranką,
atmink kovą ir daugiau
nebebandyk!

41 Kas tik pamato *Leviataną,
netenka drąsos ir
puola ant žemės.
[2] Argi jis nėra nuožmus
tam, kas jį pažadina?
Kas galėtų stoti prieš jį?
[3] Kas jam priešintųsi ir
nenukentėtų?
Po visu dangumi tokio nėra!
[4] Vargu ar man reikia
kalbėti apie jo kojas
jo žygdarbių smulkmenas
ir grakštų sudėjimą.
[5] Kas gali nuplėšti jo išorinį dangalą
ar perdurti dvigubus jo šarvus?
[6] Kas gali priversti jį
pražioti nasrus?
Siaubą kelia pliki jo dantys!
[7] Jo nugarą dengia tarsi eilės skydų,
glaudžiai sukabintų ir
kietų kaip akmuo.
[8] Vienas skydas prišlietas prie kito,
kad net oras negali tarp jų praeiti.
[9] Sujungti vienas su kitu,
jie neatskiriami.
[10] Kai jis čiaudi, blyksteli šviesa;
jo akys tarsi aušros prošvaistė.
[11] Iš jo nasrų šoka liepsnos,
veržiasi kibirkščių srovės.
[12] Iš jo šnervių kyla dūmai,
tarsi verdant puodui ant
žabų ugnies.
[13] Jo alsavimas uždega anglis,
iš jo nasrų veržiasi liepsnos.
[14] Jo sprande slypi jėga;
baimė apima visus jį sutinkančius.
[15] Jo raumenų sluoksniai glausti,
tvirtai nulieti ir nepajudinami.
[16] Jo širdis tvirtai nulieta
kaip akmuo,
kieta kaip apatinė girnapusė.
[17] Kai jis stoja piestu, net
galiūnai dreba
ir nustėrę iš siaubo traukiasi.
[18] Kas jį pultų, nenugalėtų kalaviju;
nenugalėtų nei ietimi, nei
sviediniu, nei iešmu.
[19] Geležį jis laiko šiaudais,
varį – sudūlėjusiu medžiu.
[20] Strėlė neprivers jo bėgti;
svaidyklės akmenys jam
tarsi šiaudai.
[21] Vėzdai jam panašūs į šiaudus;
jis juokiasi iš iečių zvimbimo.
[22] Jo pilvas aštriai kiautėtas;
jis šliaužia purvu tarsi
kūlimo šlajos.
[23] Jis priverčia gelmę
kunkuliuoti tarsi katilą,
sumaišo jūrą it smilkyklę.
[24] Paskui save jis palieka
blizgantį taką;
būtų galima manyti, kad gelmė žila.

41,1 *Ps 74,14; 104,26; Iz 27,1*

[25] Žemėje lygaus jam nėra;
tai kūrinys be baimės.
[26] Jis mato visa, kas didinga;
jis visų išdidžiųjų gyvūnų karalius“.

Jobo atgaila

42 Tada Jobas, atsakydamas
VIEŠPAČIUI, tarė:
[2] „Žinau, kad tu gali visa padaryti,
ką tik užsimoji, tą gali įvykdyti.
[3] *‘Kas temdo mano užmojį,
kalbėdamas neapgalvotais
žodžiais?’
Iš tikrųjų kalbėjau apie
tai, ko nesupratau,
apie dalykus, viršijančius
mane savo nuostabumu,
kurių neišmaniau.
[4] *‘Klausykis, aš kalbėsiu;
aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk’.
[5] Buvau girdėjęs gandus apie tave,
bet dabar mano akys mato tave;
[6] todėl gėdijuosi visko,
ką esu pasakęs,
ir atgailauju dulkėse ir pelenuose“.

Gerovės sugrąžinimas

[7] Baigęs kalbėti Jobui, VIEŠPATS tarė Eli-
fazui Temanui: „Mane apėmė pyktis
ant tavęs ir tavo dviejų bičiulių, nes ne-
kalbėjote apie mane tiesiai, kaip mano
tarnas Jobas. [8] Tad dabar pasiimkite
septynis jaučius bei septynis avinus,
nueikite pas mano tarną Jobą ir atna-
šaukite už save deginamąją auką. Tegu
meldžiasi mano tarnas Jobas už jus,
kad atsižvelgęs į jo maldą nepasielg-
čiau su jumis pagal jūsų kvailybę, ka-
dangi nekalbėjote teisingai apie mane,
kaip mano tarnas Jobas“. [9] Tad Elifa-
zas Temanas, Bildadas Šuachas ir Co-
faras Naamatietis nuėjo ir įvykdė, ką
VIEŠPATS buvo jiems paliepęs. VIEŠPATS
atsižvelgė į Jobo maldą.
[10] VIEŠPATS *pakreipė Jobo dalią,
kai jis pasimeldė už savo bičiulius.
VIEŠPATS davė Jobui dvigubai dau-
giau negu jis buvo anksčiau turėjęs.
[11] Tada suėjo pas jį visi jo broliai bei
seserys ir visi, kurie jį anksčiau pa-
žinojo. Jie valgė duoną jo namuo-
se su juo, atjausdami ir paguosdami
dėl nelaimės, kuria VIEŠPATS buvo jį
ištikęs. Kiekvienas jų davė po vieną
kesitą* ir po aukso žiedą. [12] VIEŠPATS
laimino vėlesnį Jobo gyvenimą labiau
negu jo pradžią. Jobas turėjo keturio-
lika tūkstančių avių, šešis tūkstančius
kupranugarių, tūkstantį jungų jaučių
ir tūkstantį asilių. [13] Jis turėjo taip pat
septynis sūnus ir tris dukteris. [14] Pir-
mąją pavadino Jemima, antrąją Kecija
ir trečiąją Keren Hapucha. [15] Visoje ša-
lyje nebuvo gražesnių moterų už Jobo
dukteris. Jų tėvas davė joms paveldą
lygiai su broliais. [16] Paskui Jobas gyve-
no šimtą keturiasdešimt metų, matė
savo sūnus ir savo vaikaičius iki ke-
tvirtos kartos. [17] Pertekęs metų Jobas
mirė žiloje senatvėje.

42,3 *Job 38,2*
42,4 *Job 38,3*
42,10 *Job 1,1-3*
42,11 Nežinomos vertės pinigas.

PSALMYNAS

Psalmynas (hebr. *tehilīm* „liaupsės", gr. *psalmoi*, lot. *psalmorum / psalmi*) – šimto penkiasdešimties poetinių šlovinimo giesmių (X–VI a. pr. Kr.) rinkinys, tradicijos siejamas su Dovydo asmeniu.

Verčiant *Psalmyną* iš hebrajų kalbos į graikų (*Septuaginta*), o vėliau ir į lotynų (*Vulgata*), atsirado psalmių numeracijos skirtumų: dvi hebrajų tradicijos psalmių poros (Ps 9–10 ir Ps 114–115) *Septuagintoje* ir *Vulgatoje* sujungtos ir sunumeruotos kaip dvi vientisos psalmės, o kitos dvi (Ps 116 ir Ps 147) – padalytos pusiau ir sunumeruotos kaip dvi poros. Ekumeniniame *Šventojo Rašto* leidime laikomasi hebrajų numeracijos.

Psalmynas tradiciškai dalijamas į penkias knygas (1–41, 42–72, 73–89, 90–106, 107–150), kurių kiekviena baigiama laiminimo, arba doksologijos, žodžiais. Pirma psalmė laikoma viso *Psalmyno* atsklanda, o šimtas penkiasdešimta psalmė – užsklanda. Dauguma psalmių prasideda sukūrimo aplinkybių, kūrinio pobūdžio, paskirties, giedojimo būdo, autoriaus ir kt. nuorodomis; septyniasdešimt trys jų priskirtos Dovydui, dvylika – šventyklos giedotojų protėviui Asafui, vienuolika – Koracho palikuonims, trys – Jedutūnui, dvi – Saliamonui, po vieną – Hemanui, Etanui ir Mozei.

Poetiniuose garbinimo, dėkojimo, prašymo ir kalčių išpažinimo kūriniuose atsiskleidžia *Šventojo Rašto* tikėjimo savitumas ir žmogiškumas.

Pirma knyga

1 Laimingas, kas atmeta
nedorėlių patarimus,
kas neina nusidėjėlių keliu
ir nebendrauja su pašaipūnais,
2 bet džiaugiasi VIEŠPATIES
Įstatymu
ir mąsto jo Įstatymą dieną naktį.
3 *Jis lyg medis,
pasodintas prie tekančio vandens,
duodantis vaisių laikui atėjus,
o jo lapai nevysta.
Kad ir ką jis darytų, jam sekasi.
4 Nedorėliai – ne tokie!
Jie kaip vėjo blaškomi pelai!
5 Todėl nedorėliai teisme
neatsilaikys,
nei nusidėjėliai –
teisiųjų sueigoje,
6 nes VIEŠPATS globoja teisiųjų kelią,
o nedorėlių kelias veda į pražūtį.

2 Kodėl niršta gentys,
*kodėl tautos veltui maištauja?
2 Žemės karaliai rengiasi mūšiui,
ir valdovai išvien tariasi
prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį:
3 „Veržkimės iš jų jungo grandinių
ir nusikratykime jų pančių!"
4 Bet aukštybių soste
sėdintis juokiasi;
VIEŠPATS tyčiojasi iš jų.
5 Paskui jis prabyla jiems įniršęs,
keldamas baimę savo pykčiu:
6 „Juk aš pasodinau soste
savo karalių ant Siono,
savo šventojo kalno!"

1,3 *Jer 17,8*

2,1-2 *Apd 4,25-26*

7 Aš paskelbsiu VIEŠPATIES įsaką.
VIEŠPATS tarė man: *„Tu
mano sūnus,
šiandien tave pagimdžiau.
8 Prašyk manęs, ir padarysiu
tautas tavo valdomis,
o visus žemės pakraščius
– tavo nuosavybe.
9 *Geležies skeptru gali joms kirsti,
kaip molio indus į šukes daužyti".
10 Tad supraskite, karaliai;
būkite įspėti, žemės valdovai.
11 Tarnaukite VIEŠPAČIUI
pagarbia baime,
drebėdami
12 reikškite pagarbą,
kad jis neįniřštų, ir kelyje
nežūtumėte,
nes jo pyktis ūmus.
Laimingi, kurie prie jo glaudžias!

3

*Dovydo psalmė, jam *bėgant nuo savo sūnaus Abšalomo.*

2 Ak, VIEŠPATIE, kiek daug
mano priešų!
Daug mane puolančių!
3 Daug apie mane sakančių:
„Dievas jo neišgelbės!" *Sela**.
4 Bet tu, VIEŠPATIE, esi mano
skydas nuo pavojaus,
tu mano garbė, pakelianti
mano galvą!
5 Balsu šaukiuosi VIEŠPATIES;
jis išklauso mane savo
šventajame kalne. *Sela.*
6 Kol guliuosi ilsėtis ir užmiegu,
kol atsibundu, visą naktį
VIEŠPATS mane saugo.
7 Nebijau nė dešimt
tūkstančių priešų,
puolančių mane iš visų pusių.
8 Ateik, VIEŠPATIE!
Išgelbėk mane, mano Dieve!
Juk tu mano priešams
antausius skaldai,
nedorėliams dantis išdaužai.
9 Išgelbėjimas –
VIEŠPATIES valioje;
tavo palaiminimas tebūna
tavo tautai! *Sela.*

4

Choro vadovui. Su styginiais instrumentais. Dovydo psalmė.

2 Kai šaukiuosi, išklausyk mane,
o mano teisusis Dieve!
Kai buvau varge,
tu man padėjai.
Būk man maloningas ir
išklausyk mano maldą!
3 O žmonės, kada liausitės
teršę mano garbę?
Kodėl mėgstate, kas tuščia, ir
griebiatės melo? *Sela.*
4 Žinokite, kad VIEŠPATS
atsirenka sau ištikimąjį;
VIEŠPATS išklauso mane,
kai jo šaukiuosi.
5 Tad drebėkite ir *nenusidėkite!
Atgulę apgalvokite širdimi
ir tylėkite! *Sela.*
6 Ištikimai atnašaukite aukas
ir pasitikėkite VIEŠPAČIU.
7 Daugelis sako: „O, kad
sulauktume geresnių dienų!
VIEŠPATIE, tešviečia mums
tavo veido šviesa!"
8 Tu įdedi į mano širdį
daugiau džiaugsmo,
negu grūdų derlius ir
jauno vyno gausa.
9 Kai einu ilsėtis,
ramiai užmiegu,
nes tu vienas, VIEŠPATIE, leidi
be rūpesčio ilsėtis.

2,7 *Apd 13,33; Hbr 1,5; 5,5*
2,9 *Apr 2,26-27; 12,5; 19,15*
3,1 *2 Sam 15,13–17,22*
3,3 Nežinomas liturgijos terminas.
4,5 *Ef 4,26*

5

Choro vadovui. Pučiamiesiems instrumentams. Dovydo psalmė.

[2] Išgirsk mano žodžius, VIEŠPATIE,
atkreipk dėmesį į mano dejonę!
[3] Klausykis mano maldos šauksmo,
mano Karaliau ir mano
Dieve, maldauju tave!
[4] VIEŠPATIE, auštant tu
girdi mano balsą,
auštant kreipiuosi į tave
malda ir laukiu.
[5] Juk tu esi Dievas, nekenčiantis
to, kas nedora;
pikta pas tave nevieši.
[6] Kas puikuojasi, tas negali
iškęsti tavo žvilgsnio.
Tu neapkenti visų nedorėlių,
[7] melagiams tu leidi pražūti.
VIEŠPATS bjaurisi žudikais
ir išdavikais.
[8] Bet per tavo didžią
ištikimąją meilę
aš įžengiu į tavo Namus
ir iš pagarbios baimės puolu
kniūbsčias šventykloje,
kur tu esi garbinamas.
[9] Vesk mane, VIEŠPATIE, savo
išganingu teisumu,
nepaisydamas budrių mano priešų!
Ištiesink man kelią!
[10] Juk tuo, ką sako mano priešai,
niekada negalima pasitikėti.
Jų širdis kupina piktų kėslų,
*gerklės – atviri kapai, o
liežuviai – sukti.
[11] Pasmerk ir nubausk juos, Dieve;
tepražudo juos jų pačių kėslai.
Atmesk juos dėl jų
nuodėmių daugybės,
nes prieš tave jie kėlė maištą.
[12] O visi, kas prie tavęs glaudžiasi,
tedžiūgauja ir iš džiaugsmo
tegieda amžinai.
Taip juos globok,
kad mylintieji tavo vardą
džiūgautų tavimi.
[13] Juk tu, VIEŠPATIE, tikrai
laimini teisųjį,
apgaubi jį savo malone lyg skydu.

5,10 *Rom 3,13*

6

**Choro vadovui. Su styginiais instrumentais pagal šeminitą*. Dovydo psalmė.*

[2] VIEŠPATIE, nesmerk
manęs įniršęs,
nebausk manęs pykdamas!
[3] Būk man maloningas, VIEŠPATIE,
nes aš visiškai nusikamavęs;
gydyk mane, VIEŠPATIE,
nes mano kaulai sukrėsti.
[4] Ir mano *gyvastis priblokšta,
VIEŠPATIE, kiek ilgai?..
[5] VIEŠPATIE, atsigręžk!
Gelbėk mane!
Išvaduok mane dėl savo
ištikimosios meilės!
[6] Juk tarp mirusiųjų nėra
kas tave atmintų,
kas gali tave šlovinti Šeole?
[7] Aš aimanų nuvargintas
kasnakt ašaromis laistau savo lovą
ir verksmu drėkinu savo guolį.
[8] Skausmas temdo man akis,
ir nuo daugybės vargų jos silpsta.
[9] *Atsitraukite nuo manęs,
visi piktadariai,
nes VIEŠPATS išgirdo
mano verksmą.
[10] VIEŠPATS išklauso mano
maldavimą,
VIEŠPATS priima mano maldą.
[11] Visi mano priešai bus pažeminti
ir siaubo apimti.
Akimirksniu jie trauksis
ir bus sugėdinti.

6,1 *Ps 38,1*
6,1 Nežinomas muzikos terminas.
6,4 *Jn 12,27*
6,9 *Mt 7,23; Lk 13,27*

7 *Dovydo šigajonas*, kurį jis giedojo* VIEŠPAČIUI *dėl Kušo Benjamino*

[2] VIEŠPATIE, mano Dieve, prie
tavęs glaudžiuosi!
Saugok mane nuo visų, kurie
mane persekioja,
ir gelbėk mane,
[3] kad jie kaip liūtai, mane nusivilkę,
nesuplėšytų į gabalus,
nes nėra kas išgelbsti.
[4] VIEŠPATIE, mano Dieve,
jei tai padariau,
jei kaltė suteršė mano rankas,
[5] jei piktu atsilyginau
savo bičiuliui,
bet pasigailėjau tų,
kurie be priežasties buvo
mano priešai,
[6] tai tepersekioja mane
priešas ir tepagauna,
tesutrypia mano gyvastį
su žemėmis
ir tesumaišo mano sielą
su dulkėmis! *Sela.*
[7] VIEŠPATIE, pakilk įniršęs,
užstok mane nuo priešų šėlsmo!
Mano Dieve, pabusk teismui,
kurį esi paskelbęs.
[8] Tesiburia aplink tave
sueiga tautų,
o tu viešpatauk joms iš aukštybių.
[9] VIEŠPATS teisia tautas;
mane, VIEŠPATIE, teisk
pagal mano teisumą,
atsižvelgdamas į mano nekaltumą.
[10] Nedorėlių kėslams padaryk galą,
o teisųjį sustiprink!
Tu *ištiri mūsų mintis ir
norus, o teisusis Dieve!
[11] Dievas – mano skydas,
gelbstintis doros širdies žmones.
[12] Teisus teisėjas yra Dievas,
Dievas, kuris gali kasdien bausti.
[13] Jei žmogus nepakeis savo elgesio,
Dievas galąs kalaviją,
įtemps lanką, paėmęs strėlę,
[14] parengs prieš jį savo
mirtinus ginklus
ir ugningas ietis pavers
savo strėlėmis.
[15] Štai kaip nedoras žmogus
sumano pikta,
užsigeidžia kenkti ir
pagimdo apgaulę.
[16] Jis iškasa duobę, dar pagilina ją,
ir pats įpuola į savo iškastą duobę,
[17] jam ant galvos grįžta jo piktumas,
jo smurtas krinta jam ant pakaušio.
[18] Dėkosiu VIEŠPAČIUI
už jo teisumą,
giedosiu šlovės giesmę
VIEŠPAČIUI Aukščiausiajam.

[7,1] Nežinomas literatūros ar muzikos terminas.
[7,10] *Apr 2,23*

8 *Choro vadovui. Pagal gititą*. Dovydo psalmė.*

[2] VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
koks nuostabus tavo vardas
visoje žemėje!
Savo didingumu apdengei
dangaus aukštybes.
[3] *Mažylių ir kūdikių lūpomis
sukūrei sau šlovę
engėjams sugėdinti,
kad nutildytum priešą
ir maištautoją.
[4] *Kai pažvelgiu į tavo dangų,
tavo rankų darbą,
į mėnulį ir žvaigždes,
kurias tu pritvirtinai,
[5] kas tas žmogus, kad jį atmeni,
kas tas mirtingasis, kad juo rūpiniesi?
[6] Tu padarei jį tik truputį
žemesnį už save*,
apvainikavai garbe ir didybe.

[8,1] Nežinomas muzikos terminas.
[8,3] *Mt 21,16*
[8,4] *Job 7,17-18; Ps 144,3; Hbr 2,6-8*
[8,6] Arba: „dangiškąsias būtybes“.

[7] Tu padarei jį savo rankų
darbų šeimininku,
*padėjai visa prie jo kojų:
[8] avis ir jaučius visus aliai vieno
ir laukinius gyvulius,
[9] padangių paukščius
bei jūros žuvis
ir visa, kas tik keliauja jūrų takais.
[10] VIEŠPATIE, mano Dieve,
koks nuostabus tavo vardas
visoje žemėje!

9

Choro vadovui. „Sūnaus mirties" melodija. Dovydo psalmė.

א [2]* Dėkosiu tau, VIEŠPATIE,
iš visos širdies,
apsakysiu visus tavo
nuostabius darbus.
[3] Krykštausiu ir džiūgausiu tavyje,
šlovės giesmę giedodamas tavo
vardui, Aukščiausiasis.
ב [4] Tau pasirodžius, mano
priešai traukiasi,
parpuola ir miršta.
[5] Mat tu gini mano teisę ir bylą,
sėdėdamas soste kaip
teisusis teisėjas.
ג [6] Tu grūmoji pagonims ir
sunaikini nedorėlius,
jų vardą ištrini amžiams.
[7] Priešo neliko – amžini
griuvėsiai;
tu sugriovei jų miestus,
dingo net jų vardai.
ה [8] O VIEŠPATS lieka amžinai;
savo sostą jis pastatė teismui.
[9] Jis teisia pasaulį teisumu;
tautas jis teisia bešališkai.
ו [10] VIEŠPATS – nuengtųjų tvirtovė,
tvirtovė nelaimės metu!
[11] Kas brangina tavo vardą,
tas pasitiki tavimi,
nes tu, VIEŠPATIE, niekada
neatmeti tų,
kurie ieško tavo pagalbos.
ז [12] Giedokite šlovės giesmę
VIEŠPAČIUI,
kuris gyvena Sione!
Skelbkite tautoms jo darbus!
[13] Juk jis neužmiršta
varguolių šauksmo,
rūpinasi jais nekalto
kraujo gynėjas.
ח [14] Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE!
Žiūrėk, ką aš kenčiu nuo tų,
kurie manęs neapkenčia.
Išgelbėk mane, VIEŠPATIE,
nuo mirties,
[15] kad Siono vartuose
galėčiau skelbti visus
tavo šlovės darbus
ir džiaugtis tavo išganymu.
ט [16] Tautos įgriuvo į savo
iškastą duobę,
jų kojos įkliuvo į jų pačių
paspęstas pinkles.
[17] VIEŠPATS apsireiškia
teisdamas,
nedorą žmogų jis
apraizgo jo paties
kėslais. *Higaionas*. Sela.*
י [18] Visi nedori žmonės yra
pakeliui į Šeolą,
ir visi pagonys, kurie
užmiršta Dievą.
כ [19] Ne visuomet varguolis
bus užmirštas,
ir skurdžiai ne visai praras viltį.
[20] Pakilk, VIEŠPATIE!
Neleisk mirtingajam
paimti viršų!
Tebūna tautos teisiamos
tavo akivaizdoje.
[21] Įvaryk jiems baimės,
VIEŠPATIE! Težino tautos, kad
jos – tik žmonės! *Sela.*

8,7 *1 Kor 15,27; Ef 1,22; Hbr 2,8.*

9,2 Hebr. abėcėlės raidėmis į eilutes arba posmus suskirstytos Ps 9, 10, 25, 34, 37, 111, 112, 119, 145 vadinamos abėcėlinėmis psalmėmis.

9,17 Nežinomas muzikos terminas.

10

* כ * Kodėl tu, VIEŠPATIE,
taip nuošaliai laikaisi?
Kodėl slepiesi, kai esu nelaimėje?
2 Nedorėliai kankina
įžūliai varguolius;
teįkliūva jie patys į savo
sumanytas pinkles!
3 Nedorėlis puikuojasi
savo širdies kėslais,
o gobšuolis keikia ir
atmeta VIEŠPATĮ.
4 Įniršęs iš įžūlumo, nedorėlis sako:
„Atsiskaityti jis nešauks".
Anot jo širdies kėslų: „Dievo nėra!"
5 Nedorėliui visada gerai klojasi;
tavo nuosprendžiai jam tolimi,
jis šaiposi iš visų savo priešų.
6 Sako sau: „Nebūsiu parblokštas,
per kartų kartas vargo nepatirsiu".
פ 7 *Jo lūpose pilna keiksmų,
melo ir grasinimų,
vargas ir piktumas jam ant liežuvio.
8 Pasaloje jis tyko už aptvaro
ir slapta žudo nekaltą žmogų.
Jo akys vogčiomis seka nelaimingąjį,
ע 9 jis slapta sėlina lyg liūtas tankmėje.
Jis tyko pagrobti vargšą,
čiumpa vargdienį ir velka
į savo tinklą.
10 Jis prisišlieja prie žemės,
puola pagūžom
ir nelaimingąjį prislegia
savo svoriu.
11 Nedorėlis mano sau:
„Dievui tai nerūpi.
Jis slepia savo veidą, jis
niekada nežiūri".
ק 12 Pakilk, VIEŠPATIE!
Pakelk ranką, Dieve, ir
neužmiršk skriaudžiamųjų!
13 Kodėl nedorėlis turėtų
tyčiotis iš Dievo
ir širdyje sakyti: „Atsiskaityti
tu nešauksi!"?
ר 14 Juk tu matai!
Tikrai imi į širdį vargą ir skausmą,
esi visada pasirengęs padėti!
Nelaimingasis tau gali
save patikėti, –
tu visada našlaičiui padedi.
ש 15 Palaužk nedoro ir blogo
žmogaus jėgą,
nubausk jų nedorumą,
neleisk jiems išlikti!
16 VIEŠPATS – Karalius per
amžių amžius.
Pagonys išnyks iš jo krašto.
ת 17 VIEŠPATIE, tu išgirsi
skriaudžiamųjų troškimą,
paguosi jų širdį, pakreipsi
į juos savo ausį.
18 Našlaičio ir skriaudžiamojo
bylą apginsi,
kad joks žemės mirtingasis
nebekeltų baimės.

11

Choro vadovui.
Dovydo.

VIEŠPATYJE randu prieglobstį!
Tad kaip drįstate man sakyti:
„Paukšti, lėk į kalnus!
2 Juk štai nedorėliai deda
strėlę ant templės,
įtempia lanką, norėdami
šauti iš pasalų
į doros širdies žmones.
3 Kai viskas griūva,
ką teisusis begali daryti?"
4 VIEŠPATIES šventumo
būstas – jo šventykla.
VIEŠPATIES sostas stovi danguje.
Jo akys viską apžvelgia,
jo įdėmus žvilgsnis tiria žmones.
5 VIEŠPATS ištiria teisųjį ir nedorėlį.
Kas mėgsta smurtą, to jis
nekenčia iš visos širdies.
6 Nedorėliams jis siųs
žarijų ir sieros lietų,

10,1 Gr. *Septuagintos* ir lot. *Vulgatos* vertimuose hebr. Ps 9 ir Ps 10 supintos į vieną Ps 10, skirtinga numeracija išlaikoma iki Ps 147.
10,1 Žr. Ps 9,2.
10,7 *Rom 3,14*

svilinanti vėtra bus jiems
skirtoji taurė.
[7] Juk teisus yra VIEŠPATS;
jis myli teisius darbus,
ir dorieji matys jo veidą.

12 *Choro vadovui. Pagal šeminitą*. Dovydo psalmė.*

[2] Gelbėk, VIEŠPATIE!
Nebėra nė vieno teisuolio,
ištikimi žmonės pradingo
tarp mirtingųjų.
[3] Visi meluoja, kaimynas
kaimynui kalba
pataikūnėmis lūpomis ir
veidmaine širdimi.
[4] Teužčiaupia VIEŠPATS
lūpas pataikūnes,
tesulaiko kiekvieną liežuvį pagyrūną
[5] sakantiems: „Liežuviu
gausime, ko norime.
Mūsų ginklas – lūpos.
Kas gali mums viešpatauti?"
[6] „Kadangi jie plėšia vargšus,
ir beturčiai aimanuoja,
dabar aš pakilsiu, –
sako VIEŠPATS, – ir suteiksiu saugią
vietą tam, kuris jos ilgisi".
[7] VIEŠPATIES žodžiai tyri
lyg sidabras, grynintas lydykloje,
septynis kartus valytas.
[8] Tu, VIEŠPATIE, mus ginsi,
saugosi mus nuo šios
kartos per amžius.
[9] Aplink visur nedorėliai bastosi,
visi giria, kas tarp žmonių nedora.

13 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Kiek ilgai, VIEŠPATIE?
Nejau amžinai mane užmirši?
Kiek ilgai slėpsi savo
veidą nuo manęs?
[3] Kiek ilgai turėsiu pakelti
skausmus,
dieną iš dienos širdgėlą širdyje?
Kiek ilgai mano priešas virš
manęs viešpataus?
[4] Pažvelk į mane ir išklausyk,
VIEŠPATIE, mano Dieve!
Duok šviesos mano akims,
kad mirties miegu neužmigčiau!
[5] Neleisk mano priešui didžiuotis:
„Aš nugalėjau jį!"
Neleisk mano engėjams
džiūgauti, kai suklumpu!
[6] Aš pasitikiu tavo ištikimu gerumu,
mano širdis džiūgaus, nes
tu mane išgelbėsi.
Giedosiu VIEŠPAČIUI: „Jis
buvo man geras!"

14 *Choro vadovui. Dovydo.*

Kvailys sau sako širdyje:
„Dievo nėra!"
Tokie sugedę, jie daro
šlykščius darbus;
*nėra nė vieno, kuris darytų gera.
[2] VIEŠPATS žvelgia žemyn iš
dangaus į žmoniją,
norėdamas pamatyti, ar
yra kas protingas
ir ieškantis Dievo.
[3] Visi nuklydę, visi panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris darytų gera,
nė vienui vieno.
[4] „Argi jie nežino, visi
tie nedorėliai?
Jie ryja mano tautą,
ji – jų ryjama duona –
ir VIEŠPATIES niekada nesišaukia".
[5] Ten, kur nereikėtų bijoti,
jie drebės iš baimės,
nes VIEŠPATS yra su teisiąja karta.

12,1 Žr. Ps 6,1.

14,1-3 *Rom 3,10-12*

[6] Jūs norite sužlugdyti
vargšo viltis,
bet jo užuovėja yra VIEŠPATS.
[7] O, kad ateitų iš Siono
išganymas Izraeliui!
Kai VIEŠPATS parves į
namus savo tautą,
Jokūbas džiūgaus, Izraelis
bus laimingas.

15 *Dovydo psalmė.*

VIEŠPATIE, kas gali svečiuotis
tavo Palapinėje?
Kas gali gyventi Sione, tavo
šventajame kalne?
[2] Žmogus, kuris dorai gyvena,
daro, kas teisu,
ir kalba tiesą iš grynos širdies.
[3] Kas nešmeižia nė vieno liežuviu,
kas nedaro nieko pikta bičiuliui
ir nejuodina kaimyno,
[4] kas laiko niekam tikusiu,
ką Dievas atmeta,
o VIEŠPATIES bijančius gerbia,
kas net nuostolį patirdamas
laikosi žodžio,
[5] kas be palūkanų skolina
ir nepaperkamas liudyti
prieš nekaltą,
kas tik taip elgiasi,
tas bus saugus per amžius.

16 *Dovydo miktamas*.*

Apsaugok mane, Dieve,
nes pas tave ieškau užuovėjos.
[2] Sakau VIEŠPAČIUI: „Tu
mano VIEŠPATS.
Tik tu visa mano laimė".
[3] Kokie šaunūs ištikimieji
VIEŠPATIES žmonės!
Būti su jais – man didžiausias
malonumas.
[4] Kas skuba pas kitus dievus,
tas daugina savo skausmus;
kraujo liejamųjų atnašų
jiems neaukosiu,
nei jų vardų savo lūpomis netarsiu.
[5] VIEŠPATIE, tu man skirtoji
dalis ir mano taurė,
mano likimas – tavo rankose!
[6] Man matavimo virvė krito
puikioje vietoje;
iš tikrųjų nuostabus
mano paveldas!
[7] Kadangi VIEŠPATS mane
moko, aš jį šlovinsiu;
net naktį man širdis tai primena.
[8] *Nuolatos menu
VIEŠPATIES Artumą;
jam esant mano dešinėje
niekada nedrebėsiu.
[9] Todėl linksma mano širdis,
džiūgauja visa mano gyvastis
ir ramiai ilsisi mano kūnas.
[10] *Juk nepaliksi manęs Šeolui,
neleisi savo teisiajam matyti kapo.
[11] Tu parodysi man taką,
kuris veda į gyvenimą.
Tavo Artume – džiaugsmo
pilnatvė,
tavo dešinėje – amžina
linksmybė.

17 *Dovydo malda.*

Klausykis, VIEŠPATIE, kaip
maldauju teisybės,
atsižvelk į mano šauksmą!
Išgirsk mano maldą iš
lūpų be vyliaus!
[2] Iš tavęs teateina man
nuosprendis,
nes tavo akys mato teisybę.

16,1 Nežinomas literatūros ar muzikos terminas.

16,8-11 *Apd 2,25-28*
16,10 *Apd 13,35*

3 Nors ir mėgintum mano širdį,
tirtum mane naktį
ir bandytum mane ugnimi,
nerastum manyje neteisybės.
Nenusidėjau lūpomis,
4 kaip daugelis žmonių.
Branginau žodį iš tavo lūpų
ir išvengiau smurto kelių.
5 Tavo Įstatymo keliu žingsniavau,
nuo jo mano kojos niekada
nenuklydo.
6 Šaukiuosi tavęs, nes tu
mane išgirsi, Dieve!
Atsuk man savo ausį,
klausykis mano žodžių.
7 Parodyk savo ištikimą meilę
nuostabiais darbais,
Gelbėtojau, ieškantiems užuovėjos
nuo užpuolikų tavo dešinėje.
8 Saugok mane kaip savo akies vyzdį,
savo sparnų paūksmėje
paslėpk mane
9 nuo nedorėlių, norinčių
mane suplėšyti.
Apspinta mane mirtini priešai;
10 be gailesčio jų kietos širdys,
įžūliai kalba jų lūpos.
11 Jie aplink mane, kur tik pasisuku,
įbedę akis, laukia progos
mane parblokšti
12 lyg išalkę grobio liūtai,
lyg iš pasalų sėlinantys liūtukai.
13 Pakilk, VIEŠPATIE,
stok prieš juos ir parblokšk!
Išlaisvink mane savo
kalaviju iš nedorėlio.
14 Savo ranka, VIEŠPATIE,
išgelbėk nuo mirtingųjų –
nuo mirtingųjų, kurių dalia
– tik šis gyvenimas.
Jų pilvai teprisipildo to, ką
esi jiems sutaupęs,
jų vaikai tegu sočiai sau glemžia
bei tepalieka ir savo mažyliams.
15 O aš, būdamas doras,
matysiu tavo veidą
ir pabudęs būsiu laimingas
dėl tavo Artumo.

18

Choro vadovui. VIEŠPATIES tarno Dovydo giesmė, kurios žodžiais jis kreipėsi į VIEŠPATĮ tą dieną, kai VIEŠPATS išgelbėjo jį iš visų priešų ir Sauliaus rankų.

2 Jis tarė:
„Myliu tave, VIEŠPATIE,
mano stiprybe!
3 VIEŠPATS – mano Uola,
mano tvirtovė, mano gelbėtojas!
Mano Dievas – mano Uola,
kur randu pastogę,
mano skydas ir mano išganymo
jėga, mano pilis!
4 Šaukiausi VIEŠPATIES
Šlovingojo,
ir buvau išgelbėtas nuo visų priešų.
5 Mirties virvės mane pančiojo,
pražūties srautai skandino.
6 Šeolo pančiai mane apraizgė,
mirties pinklės mane pasitiko.
7 Savo skausme šaukiausi
VIEŠPATIES,
prašiau savo Dievo pagalbos.
Jis išgirdo mano balsą
savo šventykloje,
ir mano pagalbos šauksmas
pasiekė jo ausis.
8 Tada sujudo ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai suvirpėjo
ir susvirduliavo,
kai jį apėmė pyktis.
9 Dūmai veržėsi jam iš šnervių,
ryjanti ugnis – iš burnos,
o žarijos virto liepsnomis.
10 Pravėrė dangų ir nužengė,
o audros debesys buvo
jam po kojų.
11 Sėdosi ant kerubo ir skrido,
vėjo sparnais skubėjo.
12 Tamsos skliautu jis apsiautė save,
vandens telkiniu,
audros debesimis.
13 Nuo jo Artumo spindesio
prasiveržė pro debesis
kruša ir žarijos.

[14] VIEŠPATS sugriaudė danguje,
Aukščiausiasis prabilo balsu,
kruša ir žarijomis.
[15] Paleido savo strėles – žaibus
ir išvaikė juos,
privertęs bėgti.
[16] Tada pasirodė jūros dugnas
ir pasaulio pamatai atsivėrė,
VIEŠPAČIUI galingai prabilus
savo pykčio viesulu:
[17] Jis ištiesė ranką iš aukštybių
ir paėmė mane;
jis ištraukė mane iš galingų vandenų.
[18] Jis išgelbėjo mane nuo
stipraus priešo,
nuo tų, kurie manęs nekentė,
nes buvo stipresni už mane.
[19] Negando dieną jie mane užpuolė,
bet VIEŠPATS buvo mano ramstis.
[20] Jis išvedė mane iš pavojaus,
išgelbėjo mane, nes yra
mane pamėgęs.
[21] VIEŠPATS atlygino man
pagal mano teisumą,
atmokėjo man pagal mano
rankų švarumą,
[22] nes laikiausi VIEŠPATIES kelio
ir nedoru darbu nuo savo
Dievo neatsitraukiau,
[23] nes visi jo įsakai man
buvo prieš akis,
ir nuo jo įstatų aš neatsimečiau.
[24] Buvau doras,
saugojausi kaltės.
[25] Užtat VIEŠPATS ir atmokėjo
man pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą jo akyse.
[26] Su ištikimu tu elgiesi ištikimai,
su doru žmogumi – dorai.
[27] Su nuoširdžiu tu elgiesi
nuoširdžiai,
bet su sukčiumi – gudriai.
[28] Juk tu išgelbsti nuolankiuosius,
o išdidžiuosius pažemini.
[29] Juk mano žibintą,
VIEŠPATIE, tu uždegei.
VIEŠPATS, mano Dievas,
apšviečia mano tamsybes.
[30] Juk per tave galiu
paimti užkardą,
su savo Dievu galiu peršokti mūrą.
[31] Šio Dievo kelias tobulas,
VIEŠPATIES žodis
išgrynintas ugnimi.
Jis skydas visiems, ieškantiems
pas jį pastogės.
[32] Juk kas yra Dievas, jei
ne VIEŠPATS?
Kas yra Uola, jei ne mūsų Dievas,
[33] tas Dievas, kuris
apjuosė mane jėga
ir padarė saugų mano kelią?
[34] *Jis davė man kaip stirnos kojas
ir nuvedė į saugias aukštumas.
[35] Jis taip lavina mano
rankas kovai,
kad mano raumenys gali
įtempti stipriausią lanką.
[36] Tu davei man savo
apsaugos skydą,
tavo dešinė man padėjo,
tavo pagalba padarė mane didį.
[37] Tu leidai man išlikti laisvam,
ir mano kojos nepaslydo.
[38] Vijau priešus ir sudorojau,
negrįžau, kol jie nebuvo sunaikinti.
[39] Sunaikinau juos –
parbloškiau juos taip,
kad jie daugiau nebepakilo –
jie krito man po kojų.
[40] Juk tu apjuosei mane jėga kovai,
privertei priešus prieš
mane klupti.
[41] Tu privertei priešus,
kurie manęs nekenčia,
atsukti man nugarą,
ir aš juos sudorojau.
[42] Jie žvalgėsi, bet nebuvo
kam jų gelbėti;
jie šaukėsi VIEŠPATIES,
bet jis neatsiliepė.
[43] Barsčiau juos kaip žemės
dulkes vėjyje,
mindžiau juos kaip kelio purvą.

18,34 *Hab 3,19*

[44] Tu išgelbėjai mane nuo
kivirčo su tauta,
padarei mane tautų galva.
Tauta, kurios nepažinau,
tapo mano valdiniais.
[45] Vos išgirdę apie mane,
jie man pakluso;
svetimšaliai gūždamiesi
atėjo pas mane.
[46] Svetimšaliai neteko drąsos
ir drebėdami išėjo iš
savo tvirtovių.
[47] Tegyvuoja VIEŠPATS!
Tebūna pašlovinta mano Uola
ir išaukštintas Dievas,
kuris mane išgelbėjo!
[48] Tas Dievas, kuris suteikė
man pergalę
ir pajungė man tautas,
[49] kuris išgelbėjo mane
nuo priešų,
net išaukštino prieš
maištininkus
ir apsaugojo nuo nuožmiųjų!
[50] *Todėl, VIEŠPATIE,
šlovinsiu tave tautoms,
tavo vardui giesmes giedosiu.
[51] Tu dovanoji pergales
savo karaliui,
rodai ištikimą meilę
savo pateptajam
Dovydui ir jo palikuonims
per amžius".

19 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Dangūs skelbia Dievo šlovę,
dangaus skliautas garsina
jo rankų darbą.
[3] Apie tai diena pasakoja dienai
ir naktis duoda žinią nakčiai
[4] be jokio kalbesio ir be
jokių žodžių.
Negirdėti jų balso,
[5] bet žinia skamba visoje žemėje,
*jų žodžiai girdėti iki pat
pasaulio pakraščių.
Danguose jis pastatė
palapinę saulei.
[6] Lyg nuotaka ji išeina
iš už savo jungtuvių užuolaidos
ir lyg galiūnė džiugiai
bėga savo keliu.
[7] Iš vieno dangaus skliauto
galo ji pradeda žygį,
o jos kelias veda prie kito galo;
nuo jos kaitros pasislėpti
niekas negali.
[8] VIEŠPATIES Įstatymas tobulas
jis atnaujina gyvastį;
VIEŠPATIES įsakai teisingi, –
jie paprastus žmones
padaro išmintingus.
[9] VIEŠPATIES įstatai teisūs;
jie džiugina širdį;
VIEŠPATIES įsakymas aiškus;
jis teikia akims šviesos.
[10] Pagarbi Dievo baimė tyra;
ji amžinai ištikima.
VIEŠPATIES sprendimai tikri
ir visiškai teisūs,
[11] brangintini labiau už auksą,
net rinktinį auksą,
saldesni už medų,
net gryniausią korio medų.
[12] Be to, jie pamoko tavo tarną;
kas jų laikosi, tas gauna
didelį atlygį.
[13] Kas gali pastebėti savo klaidas?
Apvalyk mane nuo kalčių,
kurių nejaučiu!
[14] Apsaugok mane ir nuo
tyčinių nuodėmių,
neleisk joms manyje viešpatauti!
Tada aš būsiu tobulas
ir laisvas nuo sunkaus nusižengimo.
[15] Tegu tau patinka mano
žodžiai ir mano mintys,
VIEŠPATIE, mano Uola ir
mano Atpirkėjau!

18,50 *Rom 15,9*

19,5 *Rom 10,18*

20 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Teišklauso tave VIEŠPATS
negandos dieną,
Jokūbo Dievo vardas tesaugo tave!
[3] Tesiunčia tau jis pagalbą
iš šventovės,
iš Siono tepalaiko tave!
[4] Teatsimena visas tavo atnašas,
ir tavo deginamosios aukos
jam tepatinka! *Sela.*
[5] Tesuteikia tau, ko
trokšta tavo širdis,
ir teįvykdo kiekvieną tavo užmojį,
[6] kad šauktume iš džiaugsmo
dėl tavo pergalės
ir keltume vėliavas mūsų
Dievo vardu.
Tepatenkina Dievas visus
tavo prašymus!
[7] Dabar aš žinau, kad VIEŠPATS
padeda savo pateptajam,
išklauso jo šventovėje
ir savo dešine suteikia jam
didžių pergalių.
[8] Vieni didžiuojasi savo karo
vežimais, kiti – savo žirgais,
o mes didžiuojamės VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, vardu.
[9] Anie suklups ir kris,
o mes pakylame ir stovime.
[10] Suteik karaliui pergalę, VIEŠPATIE!
Išklausyk mūsų, kai šaukiamės!

21 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Karalius linksmas, VIEŠPATIE,
nes tu davei jam jėgų;
jis džiūgauja,
nes tu suteikei jam pergalę.
[3] Ko troško jo širdis, to ir suteikei;
jo lūpų prašymo neatsakei. *Sela.*
[4] Pasitinki jį su didžia palaima,
uždedi jam ant galvos
gryno aukso vainiką.
[5] Jis prašė tavęs gyvenimo,
ir tu davei jam ilgą dienų
trukmę per amžių amžius.
[6] Didi jo garbė per tavo pergalę;
tu suteiki jam didybę ir garsą.
[7] Tu suteiki jam amžinus
palaiminimus,
linksmini jį savo Artumo
džiaugsmu.
[8] Karalius pasitiki VIEŠPAČIU
ir dėl ištikimo Aukščiausiojo
gerumo visada bus saugus.
[9] Tavo ranka suras visus
tavo priešus,
tavo dešinė suras tuos,
kurie tavęs nekenčia.
[10] Degink juos tarsi
krosnies liepsna,
tą dieną, kai pasirodysi.
Tesunaikina juos įniršęs VIEŠPATS;
tepraryja juos ugnis.
[11] Išnaikink jų palikuonis žemėje,
o jų vaikus – iš žmonijos.
[12] Jei jie kėsintųsi tau daryti pikta
ir sumanytų tau kenkti,
jiems nepasiseks.
[13] Tu priversi juos bėgti savo lankais,
nutaikytais jiems tiesiai į veidus.
[14] Būk išaukštintas,
VIEŠPATIE, savo jėgos!
Giedosime, šlovindami
tavo didžius darbus.

22 *Choro vadovui. „Briedės auštant" melodija. Dovydo psalmė.*

[2] *Mano Dieve, mano Dieve,
kodėl mane palikai?
Kodėl tu toks tolimas, toli
nuo mano maldos,
nuo mano dejonės šauksmo?
[3] Mano Dieve, šaukiuosi
dieną, bet tu neatsakai,
ir naktį, bet nerandu ramybės.

22,2 Mt 27,46; Mk 15,34

4 O juk tu – Šventasis,
tavo sostas – Izraelio
šlovės giesmės!
5 Tavimi mūsų protėviai rėmėsi;
jie pasitikėjo, ir tu juos gelbėjai,
6 tavęs šaukėsi ir buvo išgelbėti,
tavimi pasitikėjo ir nenusivylė.
7 Bet aš kirminas, o ne žmogus,
vienų išjuoktas, o kitų paniekintas.
8 Visi, kas mane mato,
*tyčiojasi iš manęs
ir šaipydamiesi kraipo galvas:
9 *„Pasitikėjo VIEŠPAČIU,
tad tegelbsti jį,
teišvaduoja, jeigu juo gėrisi!“
10 Tu išvedei mane iš įsčių,
saugojai mane prie
motinos krūtinės.
11 Tavo rūpesčiui buvau
patikėtas nuo gimimo,
nuo motinos įsčių tu buvai
mano Dievas.
12 Nesitolink nuo manęs,
nes man sunku,
ir nėra, kas man padėtų!
13 Mano priešai apstoja
mane lyg jaučiai,
stiprūs Bašano jaučiai
apgula mane;
14 jie atveria plačiai į mane
savo žiomenis
lyg plėšrūs ir *riaumojantys liūtai.
15 Esu lyg ant žemės
išlietas vanduo;
visi mano kaulai išnarstyti;
lyg vaškas mano širdis,
ištirpusi krūtinėje.
16 *Gerklė išdžiūvusi lyg molio šukė,
liežuvis limpa prie gomurio.
Tu guldai mane į mirties dulkes.
17 Šunys mane apgula iš visų pusių,
nedorėlių gauja mane apspinta;
jie žeidžia man rankas ir kojas;
18 *galiu suskaičiuoti
visus savo kaulus.
Mano priešai spokso į
mane ir džiaugiasi,
19 dalijasi tarpusavyje
mano drabužius
ir meta kauliukus dėl
mano apdaro.
20 Bet tu, VIEŠPATIE,
nesitolink nuo manęs!
Mano stiprybe, skubėk
man padėti!
21 Gelbėk mane nuo kalavijo,
mano brangią gyvastį
iš šunies letenų!
22 *Trauk mane iš liūto nasrų!
Nuo tų laukinių jaučių
ragų gelbėk mane!
23 Tada aš skelbsiu tavo vardą
broliams ir seserims,
šlovinsiu tave jų sueigose.
24 Pagarbiai VIEŠPATIES bijantieji,
šlovinkite jį!
Visi Jokūbo palikuonys,
garbinkite jį!
Visi Izraelio vaikai,
drebėkite prieš jį!
25 Juk jis nepaniekino
ir neatmetė vargšo maldavimo,
jis nenusuko nuo jo savo veido,
bet išgirdo, kai varguolis šaukėsi.
26 Iš tavęs kyla mano šlovės
giesmė didžiojoje sueigoje!
Ką tau pažadėjau, vykdysiu tarp
tavęs pagarbiai bijančiųjų.
27 Vargšai valgys, kiek
norės, ir bus sotūs,
šlovins VIEŠPATĮ jo ieškantieji.
Teatsigauna jų širdys amžinai!
28 Visi žemės pakraščiai atsimins
ir gręšis į VIEŠPATĮ,
visų tautų žmonės puls
prieš jį kniūbsti.
29 Juk VIEŠPATS yra Valdovas;
jis viešpatauja tautoms.

22,8 *Mt 27,39; Mk 15,29; Lk 23,35*
22,9 *Mt 27,43*
22,14 *1 Pt 5,8*
22,16 *Jn 19,28*
22,18 *Mt 27,35; Mk 15,24; Lk 23,34; Jn 19,24*
22,22 *Hbr 2,12*

30 Jam iš tikrųjų žemai lenksis visi,
kurie miega žemėje;
prieš jį lenksis visi,
kurie žengia į dulkes.
Ir aš jam gyvensiu.
31 Mano palikuonys jam tarnaus;
apie Viešpatį bus pasakojama
būsimajai kartai,
jo teisūs darbai skelbiami
dar negimusiai tautai.

23 *Dovydo psalmė.*

VIEŠPATS – mano Ganytojas,
man nieko netrūksta.
2 *Žaliose pievose jis mane guldo,
prie ramių vandenų gano.
3 Jis atgaivina mano gyvastį
ir veda teisumo takais,
kaip dera jo vardui.
4 Nors einu per tamsiausią slėnį,
nebijau jokio pavojaus,
nes tu su manimi.
Tavo Ganytojo lazda ir vėzdas
apgins mane.
5 Tu padengi man stalą
mano priešų matomoje vietoje,
patepi dosniai mano
galvą aliejumi;
sklidina mano taurė!
6 Tik gerumas ir ištikimoji
meilė lydės mane
per visas mano gyvenimo dienas,
ir aš visados gyvensiu
VIEŠPATIES Namuose.

24 *Dovydo psalmė.*

*Žemė ir visa, kas joje,
yra VIEŠPATIES,
pasaulis ir visi jo gyventojai,
2 nes jis pastatė jį ant gilių vandenų
ir įtvirtino virš požeminių upių.
3 Kas gali įkopti į VIEŠPATIES kalną?
Kas gali įžengti į jo
šventąją buveinę?
4 Tas, kurio rankos nekaltos
ir *širdis tyra,
kuris netrokšta tuštybių
ir apgaulingai neprisiekinėja
artimui.
5 Jis gaus VIEŠPATIES palaiminimą,
teisų atlygį Dievo, savo Gelbėtojo.
6 Tokia yra karta tų,
kurie į jį kreipiasi
ir ieško Jokūbo Dievo veido. *Sela.*
7 Atkelkite sąvaras, vartai!
Plačiai atsidarykite,
amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
8 Kas gi tas Garbės karalius?
Tai VIEŠPATS, stiprus ir narsus,
VIEŠPATS, galingas mūšyje.
9 Atkelkite savo sąvaras, vartai!
Plačiai atsidarykite,
amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
10 Kas gi tas Garbės karalius?
Galybių VIEŠPATS –
jis tas Garbės karalius! *Sela.*

25 *Dovydo.*

א * Į tave, VIEŠPATIE, keliu širdį.
ב 2 Tavimi, mano Dieve, pasitikiu.
Neleisk man būti sugėdintam,
neleisk mano priešams džiūgauti.
ג 3 Juk nė vienas nenueina niekais,
kas tavimi pasitiki;
nueina niekais neištikimieji,
lengvabūdžiai.
ד 4 Parodyk man savo
kelius, VIEŠPATIE,
pamokyk mane apie savo takus.

23,2 *Apr 7,17*
24,1 *1 Kor 10,26*
24,4 *Mt 5,8*
25,1 Žr. Ps 9,2.

ו [5] Vesk mane savo tiesa
ir mokyk mane,
nes esi Dievas, mano Gelbėtojas.
ו Tavimi visados pasitikiu.
ז [6] Neužmiršk, VIEŠPATIE,
savo gailestingumo
ir ištikimosios meilės;
jie tokie pat seni kaip laikas.
ח [7] Mano jaunystės nuodėmes
ir kaltes užmiršk;
savo ištikima meile dėl
savo gerumo
atmink mane, VIEŠPATIE!
ט [8] VIEŠPATS teisus ir geras,
todėl jis klystančius moko kelio.
י [9] Jis veda kukliuosius teisingu taku
ir moko juos savo kelio.
כ [10] Visi VIEŠPATIES takai –
tai ištikimoji meilė ir tiesa visiems,
kurie laikosi jo Sandoros ir
paklūsta jo įsakams.
ל [11] Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
atleisk mano kaltę, nors
ji ir didžiulė.
מ [12] Kas tik pagarbiai bijo
VIEŠPATIES,
tas sužino iš jo taką,
kuriuo eiti turėtų.
נ [13] Jis pats gyvens laimingai,
ir jo vaikai paveldės žemę.
ס [14] VIEŠPATS – pagarbiai jo
bijančių draugas,
patvirtinantis savo Sandorą.
ע [15] Mano akys visada
nukreiptos į VIEŠPATĮ,
nes jis išpainios mano
kojas iš pinklių.
פ [16] Atsigręžk į mane ir būk
man gailestingas,
nes aš vienišas ir nuskurdęs.
צ [17] Palengvink man
širdies rūpesčius
ir išgelbėk mane iš mano vargų.
ק [18] Pažvelk į mano skurdą ir kančią
ir atleisk visas mano nuodėmes.
ר [19] Pasižiūrėk, kiek daug
mano priešų
ir kaip baisiai jie manęs nekenčia.
ש [20] Apsaugok mano gyvastį
ir išgelbėk mane,
neleisk man nusivilti,
nes pas tave ieškau užuovėjos.
ת [21] Gerumas ir dorumas
tepalaiko mane,
nes tavimi, VIEŠPATIE, pasitikiu.
[22] O Dieve, atpirk Izraelį
iš visų jo vargų!

26 *Dovydo.*

Paskelbk, kad aš nekaltas,
VIEŠPATIE!
Juk aš dorai elgiuosi
ir VIEŠPAČIU nedvejodamas
pasitikiu.
[2] Tirk mane, VIEŠPATIE,
ir bandyk,
išbandyk mano norus ir mintis.
[3] Juk tavo ištikimoji meilė
man akyse,
tavo ištikimybė veda mane.
[4] Su nedorais žmonėmis
nesusidedu,
su veidmainiais nesimaišau.
[5] Piktadarių sambūrio nekenčiu,
nedorų žmonių vengiu.
[6] Plaunuosi rankas
nekaltumo ženklan
ir einu aplink tavo
aukurą, VIEŠPATIE,
[7] balsu skelbdamas padėką
ir apsakydamas visus tavo
nuostabius darbus.
[8] VIEŠPATIE, aš myliu Namus,
kuriuose gyveni,
tavo Šlovės buveinę.
[9] Nenušluok manęs drauge
su nusidėjėliais
nei mano gyvasties su
žmogžudžiais.
[10] Jų rankose piktos užmačios,
pilna kyšių jų dešinė.
[11] O aš darau, kas dora;
atpirk mane ir pasigailėk manęs.

12 Mano kojos stovi ant
lygios žemės,
sueigose šlovinsiu VIEŠPATĮ.

27 *Dovydo.*

VIEŠPATS mano šviesa
ir išgelbėjimas,
tad ko turėčiau bijotis?
VIEŠPATS mano gyvenimo
tvirtovė,
tad prieš ką turėčiau drebėti?
2 Kai nedori žmonės
užpuola mane,
norėdami mane suėsti,
jie, mano užpuolikai ir priešai,
klumpa ir žūva.
3 Nors ir kariuomenė
apgultų mane,
mano širdis nebijotų;
nors ir karas man būtų
paskelbtas,
net tada pasitikėčiau.
4 Vieno teprašau iš VIEŠPATIES,
tik vieno tenoriu –
gyventi VIEŠPATIES Namuose
per visas savo gyvenimo dienas,
gėrėtis VIEŠPATIES žavumu
ir lankyti jo šventyklą.
5 Juk vargo dieną jis paslėps
mane savo pastogėje,
suteiks man globą savo palapinėje,
užkels mane aukštai ant uolos.
6 Tad keliu galvą prieš visus
savo priešus aplink
ir atnašauju aukas jo Palapinėje
su džiaugsmo šauksmais,
giedu giesmę, šlovindamas
VIEŠPATĮ.
7 Išgirsk mano balsą,
VIEŠPATIE, kai šaukiuosi,
būk man maloningas ir
išklausyk mane!
8 „Eik, – sako man širdis,
– ieškok jo veido!“
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau!
9 Neslėpk nuo manęs savo veido,
neatstumk supykęs savo tarno!
Tu buvai mano pagalba,
tad neatmesk manęs,
nepalik manęs,
Dieve, mano Gelbėtojau.
10 Nors tėvas ir motina mane paliktų,
VIEŠPATS mane priims.
11 Mokyk, VIEŠPATIE,
mane savo kelio,
dėl mano budrių priešų
vesk mane lygiu taku.
12 Neatiduok manęs
priešininkų savivalei,
nes melagingi liudytojai
sukilo prieš mane
ir alsuoja smurtu.
13 Tikiu, kad patirsiu
VIEŠPATIES gerumą
gyvųjų šalyje.
14 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir būk stiprus!
Turėk drąsos ir pasitikėk VIEŠPAČIU!

28 *Dovydo.*

Tavęs šaukiuosi, VIEŠPATIE,
mano Uola, nebūk man kurčias!
Juk jeigu tylėsi, būsiu kaip tie,
kurie žengia į kapą.
2 Išgirsk mano maldaujantį balsą,
kai šaukiuosi tavo pagalbos
tiesdamas rankas tavo
šventosios buveinės link.
3 Nenutempk manęs su nedorėliais,
su pikta darančiais,
su žmonėmis, kurie kaimynus
draugiškai sveikina,
o širdyje puoselėja pikta.
4 *Atmokėk jiems pagal jų darbus,
už jų piktus veiksmus.
Atmokėk jiems už jų rankų darbus,
atiduok jiems, ką jie užsidirbo!
5 Kadangi jie nepaiso
VIEŠPATIES veiksmų

28,4 *Apr 22,12*

nei jo rankų darbo,
jis sužlugdys juos ir
daugiau nebeatkurs.
[6] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
nes jis išgirdo mano
pagalbos šauksmą.
[7] VIEŠPATS mano stiprybė
ir mano skydas;
mano širdis juo pasitiki.
Jis man padėjo, ir mano
širdis džiūgauja,
giesme aš jam dėkoju.
[8] VIEŠPATS savo tautos stiprybė,
tvirtovė savo pateptąjį išgelbėti.
[9] Gelbėk savo tautą ir
laimink savo paveldą!
Būk jų Ganytojas ir rūpinkis
jais amžinai!

29 *Dovydo psalmė.*

Teikite VIEŠPAČIUI,
dangiškosios būtybės,
teikite VIEŠPAČIUI šlovę ir galybę!
[2] Teikite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
šlovinkite didžiai šventą VIEŠPATĮ!
[3] VIEŠPATIES balsas viešpatauja
virš vandenų,
didybės Dievas griaudžia,
VIEŠPATS viešpatauja
virš vandenyno.
[4] Galingas VIEŠPATIES balsas,
kupinas didybės VIEŠPATIES balsas.
[5] VIEŠPATIES balsas trupina kedrus,
VIEŠPATS trupina Libano kedrus.
[6] Jis šokdina Libaną lyg veršį
ir Hermono kalną lyg
jauną laukinį jautį.
[7] VIEŠPATIES balsas blyksi žaibais,
[8] VIEŠPATIES balsas
supurto dykumą,
VIEŠPATS sudrebina Kadešo tyrus.
[9] VIEŠPATIES balsas
triuškina ąžuolus,
ir plikai nušluoja miškus,
o jo šventykloje visi šaukia: „Šlovė!“
[10] VIEŠPATS karaliauja virš tvano,
VIEŠPATS karaliauja amžinai.
[11] Tesuteikia VIEŠPATS
stiprybės savo tautai!
Telaimina VIEŠPATS savo
tautą ramybe!

30 *Psalmė. Dovydo. Giesmė Šventyklos pašventinimo iškilmėms.*

[2] Skelbsiu tavo didybę, VIEŠPATIE,
nes mane išgelbėjai
ir neleidai džiūgauti
mano priešams.
[3] Šaukiausi tavo pagalbos,
VIEŠPATIE, mano Dieve,
ir tu mane išgydei.
[4] VIEŠPATIE, tu ištraukei
mano gyvastį iš Šeolo,
nes su visais buvau pakeliui į kapą,
bet tu sulaikei mane nuo mirties.
[5] Giedokite šlovės giesmes
VIEŠPAČIUI,
jo ištikimieji,
prisiminkite, koks jis šventas,
ir dėkokite jam!
[6] Jo įniršis tęsiasi tik akimirką,
o gerumas – visą gyvenimą.
Ašaros gali lietis visą naktį,
bet džiaugsmas ateina su aušra.
[7] Kai man sekdavosi, sakydavau:
„Niekad nesvyruosiu!“
[8] Savo gerumu, VIEŠPATIE,
tu pastatei mane kaip
nenugalimą kalną,
bet tu nugręžei savo veidą, ir
aš drebėjau iš baimės.
[9] Tavęs, VIEŠPATIE, šaukiausi,
savo Dievo pagalbos maldavau:
[10] „Kokia tau nauda iš
mano mirties,
iš mano žengimo į kapą?
Nejau dulkės šlovins tave
ar skelbs tavo ištikimybę?

29,1-2 Ps 96,7-9

[11] Išgirsk mane, VIEŠPATIE,
ir būk man maloningas!
VIEŠPATIE, padėk man!“
[12] Tu pavertei mano
liūdesį džiugesiu;
nuvilkai man ašutinę ir
apjuosei džiaugsmu,
[13] kad giedočiau tau be
perstojo šlovės giesmę.
VIEŠPATIE, tu mano Dievas,
tau dėkosiu per amžius!

31 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Pas tave, VIEŠPATIE,
ieškau užuovėjos,
neleisk man niekada nusivilti!
Tu esi teisus, tad gelbėk mane!
[3] Išgirsk mane, skubėk
manęs gelbėti!
Būk užuovėjos Uola, mano tvirtovė,
galinga pilis man gelbėtis!
[4] Juk esi man ir Uola, ir tvirtovė,
vesi ir saugosi mane dėl savo vardo.
[5] Apsaugok mane nuo
paslėptų pinklių,
nes tu mano užuovėja.
[6] *Į tavo rankas atiduodu savo dvasią.
Tu mane atperki,
VIEŠPATIE, ištikimasis Dieve.
[7] Nekenčiu tų, kurie kliaujasi
tuščiais stabais,
bet pasitikiu VIEŠPAČIU.
[8] Leisk man džiūgauti ir
būti linksmam
dėl tavo ištikimosios meilės,
nes tu pažvelgei į mano kančią
ir pasirūpinai manimi
didžiame varge.
[9] Tu neatidavei manęs
priešui į nagus,
bet išvedei į laisvę.
[10] Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE,
nes man sunku.
Nuo skausmo temsta man akys,
nyksta mano gyvastis, net kaulai.
[11] Mano gyvenimą sekina skausmas,
o mano metus – dejonės;
nuo kančios man stinga jėgų.
[12] Esu pajuoka visiems
savo priešams,
pasibjaurėjimą keliu
net kaimynams
ir baimę – savo pažįstamiems;
nuo manęs bėga, kas tik
kelyje mane pamato.
[13] Esu visų užmirštas, lyg
būčiau miręs,
tapau lyg sudaužytas indas.
[14] Girdžiu daugelį kuždomis
kalbant –
siaubas visur! –
kai jie rengia man pinkles
ir kėsinasi atimti gyvastį.
[15] Bet aš pasitikiu tavimi, VIEŠPATIE,
ir sakau: „Tu mano Dievas“.
[16] Tavo rankose mano likimas;
gelbėk mane nuo priešų, nuo tų,
kurie mane persekioja.
[17] Pažvelk į savo tarną gerumu,
gelbėk mane savo ištikimąja meile.
[18] Tenebūna man gėdos, VIEŠPATIE,
nes tavęs šaukiuosi.
Tebūna sugėdinti nedorėliai,
težengia priblokšti į Šeolą.
[19] Tebūna nutildytos
melagingos lūpos,
apie teisius žmones
įžūliai kalbančios
su puikybe ir panieka.
[20] Koks nuostabus tavo gerumas,
sukauptas tiems,
kurie tavęs pagarbiai bijo,
ir teikiamas tiems,
kurie ieško tavo užuovėjos
visiems žmonėms matant!
[21] Savo Artumo užuovėjoje
paslepi juos
nuo žmonių kėslų,
apsaugai savo pastogėje
nuo priekabių liežuvių.
[22] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,

31,6 *Lk 23,46*

nes jis buvo man nuostabiai
ištikimas
įtvirtintame mieste.
23 Patirdamas nerimą, maniau:
„Esu išvaromas toli nuo
tavo Artumo“.
Bet tu išgirdai mano
maldavimą,
kai šaukiausi tavo pagalbos.
24 Mylėkite VIEŠPATĮ, visi
jo ištikimieji!
VIEŠPATS saugo ištikimuosius,
bet skaudžiai atlygina tam,
kuris išpuikusiai elgiasi.
25 Būkite stiprūs ir drąsios
širdies visi,
kurie pasitikite VIEŠPAČIU!

32

**Dovydo maskilas*.*

Laimingas, kuriam atleistas
nusižengimas,
kuriam dovanota nuodėmė.
2 Laimingas žmogus, kurio
VIEŠPATS nelaiko kaltu,
kurio dvasioje nėra apgaulės.
3 Kol tylėjau,
mano kaulai nyko nuo mano
nuolatinių dejonių,
4 nes dieną naktį mane
slėgė tavo ranka,
mano jėgos išseko lyg nuo
vasaros karščių. *Sela.*
5 *Tada išpažinau tau
savo nuodėmę,
nebeslėpiau savo kaltės.
Tariau: „Išpažinsiu savo
nusikaltimus VIEŠPAČIUI“, –
ir tu, atleisdamas man nuodėmę,
pašalinai kaltę. *Sela.*
6 Užtat prireikus melsis tau
kiekvienas ištikimas žmogus.
Nors išsilies grėsmingi
vandenys, jie nepasieks jo.
7 Tu mano pastogė,
tu ištrauki mane iš vargo
ir apgaubi džiugiais išganymo
šūksniais. *Sela.*
8 VIEŠPATS sako: „Mokysiu tave
ir rodysiu tau kelią, kuriuo turi eiti;
patarsiu tau, lydėdamas
tave akimis.
9 Nebūk kaip arklys ar mulas,
neturintis proto,
kurio narsas tramdomas
žąslais ir kamanomis,
nes kitaip jis tau nepaklūsta“.
10 Nedorėlis turės daug kentėti,
o tą, kuris pasitiki VIEŠPAČIU,
lydės ištikima meilė.
11 Būkite linksmi VIEŠPATYJE
ir džiūgaukite, teisieji,
šūkaukite iš džiaugsmo,
visi doros širdies žmonės!

33

Džiūgaukite, teisieji,
VIEŠPATYJE;
dera, kad dorieji jį šlovintų.
2 Šlovinkite VIEŠPATĮ lyra,
skambinkite jam dešimtstyge arfa.
3 Giedokite jam naują giesmę,
grokite, kiek galite, džiugiai
šūkaudami.
4 Juk VIEŠPATIES žodis tiesus,
visi jo darbai patikimi.
5 Jis myli, kas teisu ir teisinga;
ištikimosios VIEŠPATIES
meilės kupina žemė.
6 VIEŠPATIES žodžiu buvo
padaryti dangūs,
o jo burnos alsavimu –
visos jų galybės.
7 Jis sutelkė jūros vandenis
tartum į maišą,
uždarė gelmes į saugyklas.
8 Tebijo visa žemė VIEŠPATIES,
tegerbia jį visi pasaulio gyventojai.
9 Juk jis tarė, ir pasaulis pasidarė,
jis įsakė, ir visa atsirado.

32,1-2 *Rom 4,7-8*
32,1 Nežinomas literatūros ar muzikos terminas.
32,5 *2 Sam 12,13*

[10] VIEŠPATS vėjais paleidžia
tautų užmojus,
niekais paverčia jų sumanymus.
[11] VIEŠPATIES užmojis amžinas,
jo širdies sumanymai tęsiasi
per visas kartas.
[12] Laiminga tauta, kurios
Dievas yra VIEŠPATS,
tauta, kurią jis išsirinko paveldu.
[13] VIEŠPATS žvelgia iš dangaus
ir mato visą žmoniją.
[14] Iš savo sosto, kur viešpatauja,
į visus žemės gyventojus žvelgia
[15] tas, kuris padarė jų visų širdis
ir stebi visus jų darbus.
[16] Ne kariuomenės dydis
apsaugo karalių,
ne didelė galia išgelbsti karžygį.
[17] Iš žirgų laukti pergalės
– tuščia viltis;
kad ir kokie ristūnai, jie
negali išgelbėti.
[18] Tikrai VIEŠPATS sergsti tuos,
kurie pagarbiai jo bijo
ir pasitiki jo ištikima meile,
[19] kad išgelbėtų nuo
mirties jų gyvastį
ir išlaikytų gyvus bado metu.
[20] Mūsų viltis VIEŠPATYJE, –
jis mūsų pagalba ir skydas.
[21] Jis linksmina mūsų širdis,
nes mes pasitikime jo
šventuoju vardu.
[22] Tebūna su mumis tavo
ištikimoji meilė,
VIEŠPATIE, nes mes į
tave žvelgiame.

34 *Dovydo, *jam apsimetus pamišėliu prieš Abimelechą ir, kai šis jį išvarė, pasitraukus.*

א [2]* Visuomet VIEŠPATĮ garbinsiu,
jo šlovė nuolat bus mano lūpose.
ב [3] Aš didžiuojuosi VIEŠPAČIU;
romieji girdės tai ir džiaugsis.
ג [4] Skelbkite su manimi
VIEŠPATIES didybę,
aukštinkime jo vardą drauge!
ד [5] Kreipiausi į VIEŠPATĮ, ir
jis man atsakė,
išgelbėjo iš visų mano baimių.
ה [6] Pažvelkite į jį ir pralinksmėkite;
niekada jums nereikės kęsti gėdos.
ז [7] Vargšas šaukėsi, ir VIEŠPATS
išgirdo, iš visų vargų išgelbėjo.
ח [8] VIEŠPATIES angelas saugo tuos,
kurie jo pagarbiai bijo,
ir juos gelbsti.
ט [9] *Išbandykite ir patirkite patys,
koks geras VIEŠPATS.
Laimingas žmogus, kuris
randa pas jį užuovėją!
י [10] Pagarbiai bijokite VIEŠPATIES,
visi jo šventieji,
nes kas pagarbiai jo bijo,
tas nieko nestokoja!
כ [11] Net liūtukai kenčia
skurdą ir alkį,
o einantiems pas VIEŠPATĮ
nieko netrūksta.
ל [12] Ateikite, vaikai,
klausykitės manęs;
aš mokysiu jus pagarbios
VIEŠPATIES baimės.
מ [13] *Kas iš jūsų trokšta gyvenimo
ir geidžia daug metų ir laimės?
נ [14] Tad saugok liežuvį nuo pikta
ir lūpas nuo apgaulės.
ס [15] Venk pikta ir daryk gera,
siek taikos iš visos širdies.
ע [16] VIEŠPATIES akys žvelgia
į teisiuosius,
jo ausys girdi jų šauksmą.
פ [17] VIEŠPATS priešinasi nedorėliams,
kad išnaikintų žemėje jų atminimą.
צ [18] Šaukiasi teisieji pagalbos,
VIEŠPATS klausosi
ir išgelbsti juos iš visų vargų.

34,1 *1 Sam 21,13-15*
34,2 Žr. Ps 9,2.
34,9 *1 Pt 2,3*
34,13-16 *1 Pt 3,10-12*

ק 19 VIEŠPATS arti tų, kurie sielojasi,
ir gelbsti nevilties apimtuosius.
ר 20 Daugel vargų ištinka teisųjį,
bet VIEŠPATS išgelbsti iš jų visų.
ש 21 *Jis saugo visus jo kaulus,
nė vienas jų nebus sulaužytas.
ת 22 Nelabumas varo į mirtį nedorėlį;
teisiojo priešai bus nubausti.
23 VIEŠPATS atperka savo
tarnų gyvastį;
kas ieško jo užuovėjos,
tas bus išgelbėtas.

35 *Dovydo.*

Grumkis, VIEŠPATIE, su
mano užpuolikais,
kovok su tais, kurie su
manimi kovoja!
2 Stverk skydą ir ginklus
ir pakilk manęs gelbėti!
3 Pakelk ietį ir karo kirvį prieš tuos,
kurie mane persekioja!
Sakyk man: „Aš tavo
išgelbėjimas!“
4 Tesusigėsta suglumę tie,
kurie tyko mano gyvasties!
Tesitraukia apstulbę tie,
kurie kėsinasi man pikta daryti!
5 Tebūna lyg vėjo nešami pelai,
kai VIEŠPATIES angelas juos vaikys!
6 Tebūna jiems kelias
tamsus ir slidus,
kai VIEŠPATIES angelas persekios!
7 Be priežasties jie paspendė
man pinkles,
be priežasties iškasė gilią
duobę mano gyvasčiai.
8 Teužklumpa juos
nelauktai žūtis,
teįkliūva jie patys į savo
paspęstas pinkles,
teįgriūva jie patys į savo
iškastą duobę!
9 O aš džiūgausiu VIEŠPATYJE,
būsiu laimingas, nes jis
mane išgelbėjo.
10 Iš visos širdies sakysiu:
„VIEŠPATIE, kas gali tau prilygti?
Tu gelbsti silpną vargšą
nuo galiūno,
varguolį ir beturtį nuo engėjo“.
11 Pikti žmonės liudija prieš mane,
kaltina nusikaltimais, apie
kuriuos nieko nežinau.
12 Jie atmoka man piktu už gera,
alindami mane.
13 Bet jiems susirgus aš
vilkėjau ašutinę
ir varginau save pasninku.
Meldžiausi žemai nuleidęs galvą,
14 tartum būčiau meldęsis
už savo bičiulį ar brolį.
Klajojau neramus lyg motiną
apraudodamas,
gedulo prislėgtas.
15 O man į vargą patekus,
jie visi džiūgavo
ir būriavosi iš manęs pasijuokti.
Luošiai, kurių nepažinojau,
būrėsi prieš mane
be perstojo mane užkabinėdami.
16 Pašiepdami ir išjuokdami
jie griežė dantimis ant manęs.
17 Kiek ilgai, VIEŠPATIE,
tu tik stebėsi?
Gelbėk mane nuo laukinių žvėrių,
mano gyvastį nuo šių liūtų!
18 Tada dėkosiu tau tavo
tautos sueigoje,
šlovinsiu tave didžiojoje spūstyje.
19 Neleisk mano priešams,
tiems melagiams,
linksmintis dėl mano pralaimėjimo;
neleisk *nekenčiantiems
manęs be priežasties
šaipytis su džiaugsmu iš
mano skausmo.
20 Juk jiems rūpi ne ramybės linkėti,
o kėslauti prieš ramius žmones.

34,21 *Jn 19,36*

35,19 *Ps 69,5; Jn 15,25*

[21] Jie kaltina mane,
šaukdami: „Aha! aha!
Savo akimis tai matėme!“
[22] Tu matei, VIEŠPATIE!
Tad netylėk!
Neatsitolink, Viešpatie, nuo manęs.
[23] Pabusk! Skubėk manęs ginti!
Mano Dieve ir mano Viešpatie,
gink mano bylą!
[24] Viešpatie, mano Dieve,
išteisink mane
paisydamas teisingumo
ir neleisk jiems dėl
manęs džiaugtis.
[25] Neleisk jiems sakyti: „Aha,
mes savo padarėme!“
Neleisk jiems kalbėti: „Mes
jį sunaikinome!“
[26] Visi, kas džiūgauja dėl
mano nelaimės,
tebūna sugėdinti ir apstulbinti;
kas aukštinosi prieš mane,
tebūna apsiaustas gėda ir negarbe.
[27] Kas trokšta mano išteisinimo,
tešūkauja iš džiaugsmo
ir tesilinksmina,
nuolatos tekartoja: „Didis
tas VIEŠPATS,
kuris džiaugiasi savo tarno gerove!“
[28] Tada apsakysiu tavo teisumą
ir šlovinsiu tave visą dieną.

36 *Choro vadovui. VIEŠPATIES tarno Dovydo.*

[2] Nuodėmė šnabžda giliai
širdyje nedoram žmogui,
*kuris nepuoselėja Dievo baimės.
[3] Kadangi apie save taip gerai mano,
jis galvoja, kad jo kaltė negali būti
nustatyta ir jis liks nenubaustas.
[4] Visa, ką jis sako, pikta
ir apgaulinga;
jis nemoka išmintingai
elgtis ir daryti gera.
[5] Jis sumano pikta dar lovoje,
eina kreivu keliu
ir to, kas pikta, nevengia.
[6] VIEŠPATIE, tavo gerumas
siekia dangų,
tavo ištikimumas – debesis.
[7] Tavo teisumas – kaip Dievo kalnai,
tavo sprendimai – kaip
jūros gelmės.
VIEŠPATIE, tu rūpiniesi
žmogumi ir gyvuliu!
[8] Dieve, koks brangus
tavo gerumas!
Tavo sparnų pavėsyje mes
randame užuovėją,
[9] vaišinamės tavo Namų
maisto gausybe.
Tu girdai mus iš savo
gėrybių upės.
[10] Tu esi gyvenimo šaltinis,
ir tavo šviesoje matome šviesą.
[11] Teik savo ištikimą meilę
tave pažįstantiems
ir teisumą doros širdies žmonėms.
[12] Įžūlaus žmogaus koja
tenepasiveja manęs,
nedorėlio ranka
tenestumdo manęs.
[13] Antai nedorėliai guli kniūbsti;
parblokšti jie nebegali atsikelti.

37 *Dovydo.*

א * Neapmaudauk dėl nedorėlių,
nepavydėk tiems, kurie daro pikta.
[2] Juk jie veikiai išnyks kaip žolė
ir nuvys kaip žaluma.
ב [3] Pasitikėk VIEŠPAČIU ir daryk gera,
tada gyvensi krašte ir būsi saugus.
[4] Džiaukis iš širdies VIEŠPAČIU,
ir jis suteiks tau, ko
trokšta tavo širdis.
ג [5] Pavesk VIEŠPAČIUI savo kelią,
pasitikėk juo, ir jis tau padės.

36,2 *Rom 3,18*

37,1 Žr. Ps 9,2.

6 Tavo dorumą jis nušvies
kaip dienos šviesą,
o tavo teisingumą padarys
kaip vidudienį.
ד 7 Būk kantrus ir lauk VIEŠPATIES,
neapmaudauk dėl to,
kuriam viskas sekasi,
dėl žmogaus, puoselėjančio
piktus kėslus.
ה 8 Susilaikyk nuo įniršio,
atsisakyk pykčio,
neapmaudauk, nes tai
tik į pikta veda.
9 Nedorėliai bus pakirsti,
o tie, kurie laukia VIEŠPATIES,
paveldės žemę.
ו 10 Dar valandėlė, ir
nedorėlio nebebus;
žvalgysiesi po vietą, kur jis buvo,
bet jis jau bus dingęs.
11 O *romieji paveldės žemę
ir gėrėsis gausia gerove.
ז 12 Nedorėlis spendžia
pinkles teisiajam
ir griežia ant jo dantimis.
13 Bet Viešpats juokiasi iš jo,
nes mato jo būsimą dieną.
ח 14 Nedorėliai traukia iš
makščių kalavijus
ir įtempia lankus,
norėdami parblokšti
vargualį ir beturtį
ir žudyti dorai gyvenančius.
15 Bet jų kalavijai smigs
jiems patiems į širdis,
o jų lankai bus sutrupinti.
ט 16 Tas truputis, kurį turi teisusis,
vertingesnis už daugelio
nedorėlių turtą.
17 Nedorėlių ginklai
bus sutrupinti,
o teisiuosius VIEŠPATS palaikys.
י 18 VIEŠPATS rūpinasi tais,
kurie jo klauso,
ir paveldas amžinai
jiems priklausys.
19 Nelaimės metu jie nebus apvilti
ir bado dienomis valgys iki soties.
כ 20 Bet nedorėliai žus,
VIEŠPATIES priešai dings
lyg pievų žolė,
išsisklaidys lyg dūmai.
ל 21 Nedorėlis skolinasi ir negrąžina,
o geras žmogus yra dosnus
ir nesiliauja davęs.
22 Tie, kuriuos VIEŠPATS
laimina, paveldės žemę,
o tie, kuriuos jis keikia, bus išvaryti.
מ 23 VIEŠPATS veda žmogaus
žingsnius ir saugo tą,
kurio keliu džiaugiasi.
24 Nors ir sukluptų, jis neliks gulėti,
nes VIEŠPATS padės jam atsikelti.
נ 25 Buvau jaunas ir pasenau,
tačiau nemačiau nei Dievo
palikto teisiojo,
nei jo vaikų, prašančių duonos.
26 Teisusis visada dosniai
kitiems duoda ir skolina,
o jo vaikai yra tikra palaima.
ס 27 Venk pikta ir daryk gera,
kad gyventum amžinai,
28 nes VIEŠPATS myli, kas teisinga,
ir nepalieka savo ištikimųjų.
ע Jis saugo juos amžinai,
o nedorėlių palikuonys bus išvaryti.
29 Teisieji paveldės kraštą
ir jame gyvens amžinai.
פ 30 Išmintis ateina iš teisiojo lūpų,
jo liežuvis sako, kas teisinga.
31 Savo Dievo Įstatymą
jis laiko širdyje,
jo žingsniai nuo Įstatymo
nenuklysta.
צ 32 Nedorėlis teisiojo tyko,
mėgina jį nužudyti.
33 Bet VIEŠPATS nepaliks
jo priešo rankose,
neleis būti pasmerktam teisme.
ק 34 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir
laikykis jo kelio;
jis pagerbs tave duodamas
paveldėti žemę,
ir tu matysi išvaromus nedorėlius.

37,11 Mt 5,5

ר [35] Mačiau nedorėlį valdingą,
iškilusį virš visų lyg kedrą Libano.
[36] Vėl ėjau pro šalį
ir, tikėk manimi, jo ten nebebuvo.
Ieškojau, bet neberadau.
ש [37] Brangink nuoširdų žmogų,
įsižiūrėk į dorą,
nes taikus žmogus turi ateitį.
[38] O nusidėjėliai bus
visiškai sunaikinti,
nedorėlių palikuonys išnaikinti.
ת [39] Teisiųjų išgelbėjimas
eina iš VIEŠPATIES;
jis jų tvirtovė sunkumų metu.
[40] VIEŠPATS padeda jiems ir
ištraukia iš bėdos,
išgelbsti nuo nedorėlių ir išvaduoja,
nes jie ieško jame užuovėjos.

38 *Dovydo psalmė. Priminimo aukai.*

[2] VIEŠPATIE, nebausk
manęs pykdamas,
neplak manęs niršdamas!
[3] Juk tavo strėlės į mane
giliai įsmigo
ir tavo rankos smūgiai mane ištiko.
[4] Nėra nieko sveiko mano
kūne nuo tavo įpykio,
braška mano kaulai, nes nusidėjau.
[5] Virš galvos esu apsemtas
nuodėmių,
jos slegia mane lyg
sunkiausia našta.
[6] Mano žaizdos dvokia ir pūliuoja
per mano kvailumą.
[7] Susitraukęs ir jėgų netekęs,
slankioju niūrus visą dieną.
[8] Mano strėnos pilnos
deginančio skausmo,
nėra nieko sveiko mano kūne.
[9] Visiškai atbukęs ir
nukamuotas vaitoju,
nes man širdis iš nerimo plyšta.
[10] Viešpatie, tu žinai, ko aš trokštu,
tu girdi mano vaitojimą.
[11] Mano širdis virpa, aš netekau jėgų,
mano akys aptemo.
[12] Mano draugai ir bičiuliai
laikosi atokiai
dėl mano opų,
net mano artimieji iš tolo težiūri.
[13] Tie, kurie mano gyvasties tyko,
spendžia spąstus,
tie, kurie nori mane nuskriausti,
kalba apie smurtą
ir visą laiką brandina klastą.
[14] O aš – lyg negirdintis kurčius,
lyg nebylys, kuris žodžio
ištarti negali.
[15] Aš lyg žmogus, kuris negali
atsikirsti, nes negirdi.
[16] Bet tavimi aš pasitikiu, VIEŠPATIE,
ir tu, Viešpatie, mano
Dieve, man atsiliepsi.
[17] Juk aš meldžiuosi:
„Tik neleisk jiems džiūgauti
dėl mano nelaimės,
neleisk jiems didžiuotis,
kai aš parpulsiu".
[18] Esu prie pat žūties
ir nuolat kenčiu skausmą.
[19] Išpažįstu savo kaltę
ir gailiuosi dėl nuodėmės.
[20] O mano mirtini priešai
– sveiki ir stiprūs;
daug tokių, kurie be priežasties
manęs nekenčia.
[21] Tie, kurie atmoka man
piktu už gera,
kamuoja mane, nes aš
siekiu to, kas gera.
[22] Nepalik manęs, VIEŠPATIE!
Mano Dieve, neatsitolink
nuo manęs!
[23] Skubėk man padėti,
Viešpatie, skubėk manęs gelbėti!

39 *Choro vadovui. Jedutūnui. Dovydo psalmė.*

[2] Tariau: „Apdairiai
elgsiuosi savo kelyje,

kad nenusidėčiau liežuviu;
savo burną užčiaupsiu,
kai nedorėliai būna arti“.
3 Tylėjau ir nieko nesakiau,
susilaikiau net nuo ko nors gero.
Bet mano skausmas tik padidėjo,
4 širdis man užkaito krūtinėje.
Bemąstant įsiliepsnojo ugnis
ir nebegalėjau susilaikyti neprabilęs:
5 „Pasakyk man, VIEŠPATIE,
kiek ilgai gyvensiu,
kokia mano dienų trukmė?
Leisk man pažinti, koks
laikinas esu.
6 Tu padarei mano gyvenimą
tik sprindžio ilgumo,
jo trukmė – beveik niekas
tavo akyse.
Iš tikrųjų žmogaus būvis – tik
vėjo dvelktelėjimas! *Sela.*
7 Žmogus praeina kaip šešėlis.
Visas jo triūsas – tik migla;
jis kaupia turtus, bet nežino,
kam jie atiteks!
8 Tad ko, Viešpatie, aš galiu tikėtis?
Tavyje mano viltis.
9 Išvaduok mane iš visų mano kalčių;
nepadaryk manęs kvailųjų pajuoka!“
10 Tyliu ir burnos neatveriu,
nes tu tai padarei.
11 Nukreipk nuo manęs savo rykštę,
aš žūstu nuo tavo rankos smūgių!
12 Kai drausmini žmogų
bausdamas už nuodėmę,
tu lyg kandis sunaikini,
kas jam brangu.
Iš tikrųjų žmogus – tik vėjo
dvelktelėjimas! *Sela.*
13 Išgirsk mano maldą, VIEŠPATIE,
klausykis mano šauksmo,
ateik į pagalbą, kai verkiu!
Juk aš tik praeinantis
svečias, praeivis
kaip visi mano protėviai.
14 Nukreipk savo žvilgsnį nuo
manęs, kad atsigaučiau
pirma, negu nueisiu, ir
manęs nebebus.

40 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

2 Kantriai laukiau VIEŠPATIES;
jis pasilenkė prie manęs ir
išgirdo mano šauksmą.
3 Ištraukė mane iš klampios
duobės, iš mirtinos pelkės,
pastatė mano kojas ant uolos
ir sutvirtino mano žingsnius.
4 Man į lūpas įdėjo naują giesmę,
šlovės mūsų Dievui giesmę.
Daugelis tai matys,
pagarbiai bijos ir pasitikės
VIEŠPAČIU.
5 Laimingas žmogus, kuris
deda viltis į VIEŠPATĮ;
jis nesikreipia į pagonių stabus
ar netikrų dievų garbintojus.
6 *VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu
daug mums padarei!
Nuostabūs tavo darbai ir užmojai!
Panašaus į tave nėra!
Niekada nepajėgčiau jų visų
apsakyti, nes jų tiek daug.
7 Tu davei man suprasti,
kad netrokšti kruvinos
aukos ir javų atnašų,
neprašai deginamosios aukos
ir atnašos už nuodėmę.
8 Tada tariau: „Štai ateinu!
Raštų ritinyje man
viskas nurodyta;
9 mano džiaugsmas – vykdyti
tavo valią, mano Dieve,
tavo Įstatymą turiu širdyje!“
10 Didžiojoje sueigoje skelbiau
tavo išganymo rūpestį,
netramdžiau savo lūpų;
tu, VIEŠPATIE, tai turi žinoti.
11 Tavo išganymo rūpesčio
širdyje neslėpiau,
kalbėjau apie tavo ištikimybę
ir išganymą.
Apie tavo meilę ir tiesą
didžiojoje sueigoje nenutylėjau.

40,6-8 *Hbr 10,5-7*

[12] VIEŠPATIE, neatsakyk man
savo gailestingumo;
tavo meilė ir tavo tiesa
visada mane tesaugo!
[13] Mane supa nesuskaičiuojami
vargai,
apniko nuodėmės, nebematau;
jų daugiau negu plaukų man ant
galvos, ir aš netekau drąsos.
[14] VIEŠPATIE, teikis mane gelbėti!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
[15] Tebūna nugalėti ir apstulbinti visi,
kurie tyko man gyvastį atimti.
Tepasitraukia ir tebūna sugėdinti,
kurie džiaugiasi mano nelaime.
[16] Tebūna savo pralaimėjimo
išgąsdinti,
kurie sako: „Še tau! Še tau!“
[17] Tedžiūgauja ir tesilinksmina
tavyje visi,
kurie tavęs ieško,
ir tavo išganymą branginantys
nuolat tekartoja:
„Koks didis VIEŠPATS!“
[18] Esu vargšas ir beturtis,
tačiau Viešpats manęs nepamiršo.
Tu mano pagalba ir išgelbėjimas;
nedelsk, mano Dieve!

41 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

[2] Laimingas, kas rūpinasi vargšais;
nelaimės dieną jį VIEŠPATS gelbės.
[3] VIEŠPATS jį saugos ir stiprins,
padarys laimingą žemėje
ir nepaliks priešų rankose.
[4] VIEŠPATS padės jam ligos patale,
ligoje išgydys jo negalias.
[5] Kartą tariau: „VIEŠPATIE,
pasigailėk manęs,
išgydyk mane, nors esu
tau nusidėjęs.
[6] Mano priešai piktai
kalba apie mane:
‘Kada pagaliau jis numirs ir
jo vardas pradings?’
[7] Kas mane lanko, nėra
nuoširdus;
jo širdyje kaupiasi kėslai,
išėjęs laukan, jis kalba apie juos.
[8] Kas manęs nekenčia, prieš
mane tarpusavyje šnibždasi,
linkėdami man, kas blogiausia:
[9] ‘Mirtina liga jį apėmusi!’
ir: ‘Šitaip paguldytas,
daugiau nebekels!’
[10] *Net mano geriausias bičiulis,
kuris dalijosi su manimi duona,
taikėsi man įspirti.
[11] Bet tu, VIEŠPATIE,
pasigailėk manęs,
pakelk mane, kad jiems
atmokėčiau.
[12] Tada žinosiu, kad tu
man maloningas,
kai mano priešas prieš
mane nelaimės.
[13] Tu padėsi man, nes
darau tai, kas dora,
ir laikysi mane amžinai
savo Artume“.
[14] *Tebūna pagarbintas
VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius!
Amen! Amen!

Antra knyga

42 *Choro vadovui. Koracho sūnų maskilas*.*

[2] Kaip elnė ilgisi tekančio vandens,
taip aš ilgiuosi tavęs, Dieve!
[3] Visa gyvastimi trokštu
Dievo, gyvojo Dievo;
kada nueisiu ir pamatysiu
Dievo veidą?
[4] Ašaromis mintu dieną naktį;
visą dieną žmonės manęs
klausinėja:
„Kurgi tavo Dievas?“

41,10 *Mt 26,23; Mk 14,18; Lk 22,21; Jn 13,18*
41,14 *Ps 106,48*
42,1 Žr. Ps 32,1.

[5] Kai išlieju savo širdį
prisimindamas,
kaip eidavau su minia į
Dievo Namus,
vesdamas ją iškilmės
eitynių spūstyje
su džiugiais šlovės šauksmais!
[6] *Kodėl tu tokia liūdna,
mano širdie?
Kodėl taip nerimsti krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį,
savo Gelbėtoją, savo Dievą.
[7] Mano Dieve, liūdna mano širdis,
todėl pas tave mintimis keliauju
iš Jordano krašto bei Hermono,
nuo Micaro kalno.
[8] Bedugnė šaukia bedugnei
tavo krioklių griausmu;
visa tavo bangų mūša ir
vilnys mane skandina.
[9] Dieną VIEŠPATS tesuteikia
savo malonę
naktį giedoti jam giesmę,
maldą savo gyvenimo Dievui.
[10] Sakau Dievui, savo Uolai:
„Kodėl užmiršai mane?
Kodėl, priešų engiamas,
turiu liūdnas klajoti?“
[11] Net kaulus man skauda,
kai priešai tyčiojasi kasdien
klausinėdami:
„Kurgi tavo Dievas?“
[12] Kodėl tu tokia liūdna,
mano širdie?
Kodėl taip nerimsti krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį,
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

43 Išteisink mane, Dieve,
apgink mano bylą
prieš nedorus žmones;
nuo klastingo ir nesąžiningo
žmogaus gelbėk mane.
[2] Juk tu esi Dievas – mano tvirtovė;
tad kodėl mane palikai?
[3] Kodėl turiu vaikštinėti liūdnas,
engiamas priešo?
[4] Siųsk savo šviesą ir tiesą,
ir teveda jos mane,
teparveda mane prie tavo
šventojo kalno
į tavo buveinę!
[5] Tada žengsiu prie Dievo aukuro
pas savo didžio džiaugsmo Dievą
ir šlovinsiu tave lyra,
Dieve, mano Dieve.
[6] Kodėl tu tokia liūdna,
mano širdie?
Kodėl taip nerimsti krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį,
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

44 *Choro vadovui. Koracho sūnų maskilas**.

[2] Dieve, savo ausimis girdėjome –
tėvai mums papasakojo
apie didžius darbus,
kuriuos padarei jų laikais,
senovės dienomis.
[3] Tu savo ranka išvarei tautas,
o juos pasodinai;
ištikai nelaime kitas tautas,
o savąją apdovanojai sėkme.
[4] Juk ne savo kalaviju jie
paėmė kraštą,
ne jų ranka padarė juos pergalingus,
o tavo dešinė, tavo petys
ir Artumas,
nes tu juos mylėjai.
[5] Tu mano Karalius ir mano Dievas,
tu suteiki pergalę savo Jokūbui.
[6] Per tave atmušame priešus,
tavo vardu trempiame užpuolikus.
[7] Juk ne savo lanku aš pasitikiu,
nė mano kalavijas neneša
man pergalės,

42,6 *Mt 26,38*

44,1 Žr. Ps 32,1.

[8] bet tu išgelbėjai mus nuo priešų,
nugalėjai tuos, kurie
mūsų nekenčia.
[9] Dievu mes nuolat didžiuojamės
ir tavo vardą be perstojo
šloviname. *Sela.*
[10] O dabar mus atstūmei,
užtraukei gėdą,
nebežygiuoji daugiau su mūsų
kariuomene į mūšį.
[11] Tu privertei mus bėgti
nuo priešų,
mūsų užpuolikai mus plėšia
kiek norėdami.
[12] Tu paženklinai mus
kaip avis pjovimui,
išblaškei mus tautose.
[13] Tu pardavei savo
tautą už niekus,
neturėjai pelno juos pardavęs.
[14] Tu išstatei mus kaimynų
pajuokai,
visų aplinkinių paniekai
ir pasityčiojimui.
[15] Tu padarei mus pašaipos
priežodžiu pagonims,
pajuokos daiktu tautoms.
[16] Nuolatos jaučiu savo negarbę,
iš gėdos rausta man veidas
[17] nuo dergiančių
užgauliotojo žodžių,
nuo kerštingų priešo žvilgsnių.
[18] Visa tai mus užgriuvo,
nors mes tavęs neužmiršome,
nei buvome neištikimi
tavo Sandorai.
[19] Mūsų širdis nenusigręžė,
nė mūsų žingsniai nenukrypo
nuo tavo kelio,
[20] nors palikai mus bejėgius
šakalų lindynėje
ir apgaubei mirtina tamsa.
[21] Jei būtume užmiršę
savo Dievo vardą
ar tiesę rankas į svetimą dievą,
[22] argi Dievas būtų to
neatidengęs?
Juk jis žino širdies paslaptis!
[23] *Juk dėl tavęs mes esame
nuolat žudomi,
su mumis elgiamasi
kaip su pjovimui skirtomis avimis.
[24] Atsibusk, VIEŠPATIE! Kodėl miegi?
Kelkis, neatmesk mūsų amžinai!
[25] Kam slepi savo veidą?
Kodėl užmiršti mūsų skurdą
ir priespaudą?
[26] Juk mes gulime kniūbsti dulkėse
ir nebegalime pakilti nuo žemės.
[27] Pakilk, ateik mums padėti,
atpirk mus dėl savo
ištikimosios meilės!

45

Choro vadovui. „Lelijų“ melodija. Koracho sūnų maskilas. Meilės giesmė.*

[2] Širdis man tvinsta
kilniais žodžiais,
kai dedu šias eiles karaliui;
mano liežuvis – kaip įgudusio
rašytojo plunksna.
[3] Tu viršiji visus vyrus savo grožiu,
tavo kalba sklidina malonės.
Taip Dievas suteikė tau
amžiną palaiminimą!
[4] Karžygy, sekis kalaviją
prie juosmens
savo garbėje ir didybėje!
[5] Savo didybėje žygiuok
pergalingai
ginti tiesos ir teisumo.
Tavo dešinė tepamoko tave
nuostabių darbų!
[6] *Aštrios tavo strėlės;
jos perveria karaliaus priešų širdį,
ir tautos puola tau prie kojų.
[7] Tavo sostas, Dieve,
išsilaikys per amžių amžius,
tavo karališkasis skeptras –
teisingumo skeptras.

44,23 *Rom 8,36*
45,1 Žr. Ps 32,1.
45,6-7 *Hbr 1,8-9*

8 Tu brangini, kas teisu,
ir nekenti, kas nedora.
Todėl Dievas, tavo Dievas,
patepė tave
džiaugsmo aliejumi labiau
negu tavo bendrus.
9 Tavo drabužiai kvepia
mira, alaviju ir kasija.
Iš dramblio kaulu išpuoštų rūmų
stygų garsai tave linksmina.
10 Tarp tavo dvaro didžiūnių
yra karalaičių,
tavo sosto dešinėje stovi karalienė,
papuošta auksu iš Ofyro.
11 Klausykis, dukterie,
įsidėmėk ir įsiklausyk,
užmiršk savo tautą ir tėvo namus.
12 Karalius trokš tavo grožio,
nes jis tavo viešpats,
tad turi jam paklusti.
13 Tyro žmonės neša tau dovanas,
šalies turtuoliai stengsis tau įtikti
14 visokiais turtais.
Karalaitė – rūmuose; kokia ji graži!
Jos apdaras aukso siūlais išsiuvinėtas.
15 Savo spalvingu apdaru apsitaisiusi
ji vedama į vidų pas karalių;
pamergės – jos draugių palyda –
atvedamos prie tavęs.
16 Lydimos džiūgavimų
ir krykštavimų,
jos įeina į karaliaus rūmus.
17 Tau tėvus atstos tavo sūnūs;
tu padarysi juos didžiūnais
visoje žemėje.
18 Garsinsiu tavo vardą
per kartų kartas,
todėl tautos girs tave per
amžių amžius.

46

Choro vadovui.
Koracho sūnų giesmė.
„Mergelių“ melodija.

2 Dievas – mūsų prieglauda
ir stiprybė,
visada artima pagalba varguose.
3 Todėl nebijome, nors
žemė sverdėtų,
nors kalnai griūtų į jūrų gelmę,
4 net jei jų vandenys šėltų ir putotų,
kalnai drebėtų nuo jų
šėlsmo. *Sela.*
5 Upės srovės linksmina
Dievo miestą,
šventąją Aukščiausiojo buveinę.
6 Dievas jame, jis nebus
sunaikintas;
rytui auštant, Dievas ateis
jam į pagalbą.
7 Siautėja tautos, griūva karalystės,
pasigirdus jo griausmui
apmiršta žemė.
8 Su mumis Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas – mūsų
tvirtovė! *Sela.*
9 Ateikite ir pamatykite,
ką VIEŠPATS padarė,
pasižiūrėkite į jo nuostabius
darbus žemėje.
10 Karus visoje žemėje jis
sustabdo, lankus sutrupina,
ietis sulaužo, skydus į
ugnį sumeta.
11 „Taikykitės ir žinokite,
kad aš esu Dievas!
Iškilùs tautose, iškilùs žemėje“.
12 Su mumis Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas – mūsų
tvirtovė! *Sela.*

47

Choro vadovui.
Koracho sūnų psalmė.

2 Plokite iš džiaugsmo, visos tautos!
Šlovinkite Dievą džiaugsmo
valiavimais!
3 Juk VIEŠPATS, Aukščiausiasis,
pagarbų šiurpą kelia,
jis didis visos žemės Karalius.
4 Tautas mums pavaldžias
jis padarė,
gentis padėjo mums po kojų.
5 Paveldą mums jis išrinko –

pasididžiavimą savo tautos,
kurią jis myli. *Sela.*
[6]Dievas žengia, lydimas
džiaugsmo šauksmų,
VIEŠPATS, lydimas ragų gaudesio.
[7]Giedokite šlovės giesmes Dievui,
giedokite šlovės giesmes!
Giedokite šlovės giesmes
mūsų Karaliui,
giedokite šlovės giesmes!
[8]Juk Dievas – visos žemės Karalius;
giedokite jam šlovės himną!
[9]Dievas viešpatauja
visoms tautoms,
Dievas sėdi savo šventajame soste.
[10]Tautų didžiūnai renkasi
su tauta Dievo, kurį
Abraomas garbino.
Juk žemės skydai priklauso Dievui,
jis – didžiai iškilus.

48 *Giesmė. Koracho sūnų psalmė.*

[2]VIEŠPATS didis
ir labai vertas šlovės mūsų
*Dievo mieste.
Jo šventasis kalnas,
[3]aukštas ir gražus, yra visos
žemės džiaugsmas,
Siono kalnas, Cafono viršūnė,
didžiojo Karaliaus miestas.
[4]Dievas parodė, kad saugu su juo
miesto tvirtovėse.
[5]Štai karaliai sutelkė jėgas
ir drauge atžygiavo pulti.
[6]Vos pamatę jį, jie apstulbo;
siaubo apimti, jie puolė bėgti.
[7]Juos pagavo drebulys
lyg gimdančios moters skausmas,
[8]lyg Taršišo laivai būtų buvę
ryčio audros skandinami.
[9]Ką esame girdėję, tą pamatėme
Galybių VIEŠPATIES mieste,
mūsų Dievo mieste,
kurį Dievas padaro amžinai
saugų. *Sela.*
[10]Dieve, mes garbiname
tavo ištikimąją meilę
tavo šventykloje.
[11]Tavo garsas, Dieve,
kaip ir tavo šlovė siekia
žemės pakraščius.
Tavo dešinė kupina teisumo!
[12]Tesilinksmina Siono kalnas,
tedžiūgauja Judo miestai,
nes tu teisingai teisi.
[13]Apeik aplink Sioną, apsuk ratą;
suskaičiuok jo bokštus.
[14]Atkreipk dėmesį į jo pylimus,
pereik per jo tvirtoves,
kad galėtumei pasakyti
būsimajai kartai:
[15]„Šis Dievas – mūsų Dievas
per amžių amžius.
Jis ves mus amžinai“.

49 *Choro vadovui. Koracho sūnų psalmė.*

[2]Pasiklausykite, visi žmonės,
ką pasakysiu!
Klausykitės, visi pasaulio
gyventojai,
[3]didžiūnai ir prastuoliai,
turtuoliai ir vargšai!
[4]Žodžiai, kuriuos tariu, išmintingi,
mano širdies kalba kupina įžvalgos.
[5]Telksiuos į išminties posakį
ir skambindamas arfa
aiškinsiu jo mįslę.
[6]Kodėl turėčiau bijoti
vargo dienomis,
kai mane apninka nedori priešai,
[7]žmonės, kurie pasitiki savo turtais
ir didžiuojasi savo lobių gausumu?
[8]Joks žmogus negali savęs atpirkti
ar mokėti Dievui savo išpirkos.
[9]Žmogaus gyvasties
kaina per aukšta:
ką jis galėtų mokėti, niekada
nebūtų gana,

48,2 *Mt 5,35*

[10] kad sulaikytų jį nuo kapo
ir leistų jam amžinai gyventi.
[11] Juk žmogus mato, kad
miršta net išmintingieji,
kaip ir kvaili bei nemokšos,
palikdami kitiems savo turtus.
[12] Kapas – amžini jų namai,
buveinė per kartų kartas,
nors savo vardu jie praminė šalis.
[13] Mirtingasis negali išlikti
savo didybėje,
jis panašus į nugaištantį gyvulį.
[14] Toks kelias tų, kurie išpuikę,
galas tų, kurie patenkinti
savo turtais. *Sela.*
[15] Tarsi avys jie gūžina į Šeolą;
mirtis bus jų piemuo.
Dorieji viešpataus jiems
aušros metu,
o jų išdidumas greitai pradings.
Šešėlių pasaulis taps jų namais.
[16] Bet mano gyvastį Dievas atpirks
iš Šeolo nagų, nes jis teiksis
mane pasiimti. *Sela.*
[17] Nesijaudink, jei kas turtėja,
jei jo turtai didėja.
[18] Juk su savimi pasiimti
negalės nieko, kai mirs,
jo turtai neis kartu su juo į kapą.
[19] Nors žmogus, gyvas būdamas,
manytų esąs laimingas,
nors ir būtų giriamas,
nes jam sekasi,
[20] jis turi dėtis į būrį savo protėvių,
kurie daugiau niekada
nebematys šviesos.
[21] Mirtingasis nesupranta didybės,
jis panašus į nugaištantį gyvulį.

50 *Asafo psalmė.*

Dievas, VIEŠPATS Dievas, kalba,
jis sušaukia visą žemę nuo
Rytų ligi Vakarų.
[2] Iš Siono, grožio viršūnės,
Dievas švyti.
[3] Mūsų Dievas ateina, bet ne tyliai;
pirma jo – ryjanti ugnis,
aplink jį – smarki audra.
[4] Jis pasišaukia dangų ir žemę
savo tautos teismui.
[5] „Atveskite man ištikimuosius,
kurie atnašaudami auką sudarė
Sandorą su manimi!“
[6] Tada dangus skelbia jo teisumą,
nes pats Dievas yra teisėjas. *Sela.*
[7] „Klausykis, mano tauta,
aš kalbėsiu,
Izraeli, aš kaltinsiu tave.
Aš Dievas, tavo Dievas.
[8] Peikiu jus ne dėl jūsų aukų,
nes jūsų deginamąsias aukas
visuomet matau.
[9] Neimu iš jūsų ūkio jokio jaučio
ar ožio iš jūsų gardų.
[10] Juk man priklauso visi
gyvūnai miške,
galvijai ant tūkstančio kalvų.
[11] Žinau visus laukinius paukščius;
visa, kas juda laukuose, yra mano.
[12] Jei būčiau alkanas, tau
nesiskųsčiau,
nes mano yra pasaulis
ir visa, kas jame.
[13] Argi aš valgau jaučių mėsą
ar geriu ožių kraują?
[14] Atnašauk Dievui
bendravimo auką
ir vykdyk savo įžadus
Aukščiausiajam.
[15] Šaukis manęs vargo dieną;
išgelbėsiu tave, ir tu
mane šlovinsi“.
[16] Bet nedorėliui Dievas sako:
„Kokią teisę turi kartoti
mano įstatus
ir kalbėti apie mano Sandorą!
[17] Juk nekenti mano auklėjimo
ir atmeti mano įsakus.
[18] Vagį pamatęs, tampi jo bendru
ir bičiuliaujiesi su tais,
kurie svetimauja.
[19] Savo lūpoms davei valią piktam,
tavo liežuvis skleidžia apgaulę.

[20] Sėdi ir apkalbi savo brolį,
šmeiži savo motinos vaiką.
[21] Visa tai padarei, bet aš
nieko nesakiau,
ir tu manei, kad aš esu
toks, kaip tu.
Tad dabar tave peikiu ir kaltinu.
[22] Tad suvokite tai,
užmirštantieji Dievą,
antraip jus suplėšysiu,
ir nebus kas jus išgelbėtų.
[23] Kas aukoja bendravimo
auką, mane pagerbia,
ir tam, kuris taiso savo kelią,
aš parodysiu Dievo išganymą".

51

*Choro vadovui. Dovydo psalmė, [2] *atėjus pas jį pranašui Natanui po jo nusidėjimo su Batšeba.*

[3] Pasigailėk manęs, Dieve,
iš savo gerumo;
iš savo begalinio gailestingumo
sunaikink mano
maištingus darbus.
[4] *Kaskart nuplauk mano kaltę,
apvalyk mane nuo mano
nuodėmės!
[5] Savo maištingus darbus
aš gerai pažįstu,
ir mano nuodėmė man
nuolat prieš akis.
[6] Tau nusidėjau, tiktai tau,
ir padariau, kas pikta tavo akyse.
Tad esi teisus, kai mane kaltini,
ir teisingas, kai savo teisme
mane pasmerki.
[7] Aš gimęs su kalte,
ir mano motina mane
pradėjo su nuodėme.
[8] Tu trokšti tiesos ir nuoširdumo,
todėl mokyk mane išminties
ligi širdies gelmių.
[9] Apvalyk mane yzopu*,
ir būsiu švarus,
nuplauk mane, ir būsiu
baltesnis už sniegą.
[10] Leisk man išgirsti džiaugsmo
ir linksmybės žinią,
ir kaulai, kuriuos išvarginai,
tepradžiunga.
[11] Nugręžk savo veidą nuo
mano nuodėmių
ir panaikink visas mano kaltes.
[12] Sukurk man tyrą širdį, Dieve,
ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.
[13] Nevaryk manęs nuo
savo Artumo,
nenuimk nuo manęs savo
dvasios šventos.
[14] Leisk man vėl džiaugtis
tavo išganymu,
tepalaiko mane nori dvasia.
[15] Mokysiu nedorėlius tavo kelių,
ir nusidėjėliai sugrįš pas tave.
[16] Išlaisvink mane iš kraujo
kaltės, Dieve,
mano išganymo Dieve,
ir mano liežuvis mėgausis
tavo teisumu.
[17] Viešpatie, praverk mano lūpas,
ir mano burna skelbs tavo šlovę.
[18] Juk aukomis tu nesigėri;
jei atnašaučiau deginamąją
auką, tu jos nepriimtum.
[19] Tikra auka Dievui –
susigraudinusi dvasia;
tu, Dieve, nepaniekinsi širdies,
susigraudinusios ir
atgailaujančios.
[20] Būk dosnus Sionui iš
savo gerumo,
ir tebūna atstatytos
Jeruzalės sienos.
[21] Tada tau patiks teisios aukos,
deginamosios atnašos ir
deginamosios aukos,
tada jaučiai bus atnašaujami
ant tavo aukuro.

51,2 *2 Sam 12,1-15*
51,4 *Rom 3,4*
51,9 Žr. Sk 19,18.

52 *Choro vadovui. Dovydo maskilas*, [2] *Doegui Edomitui nuėjus ir pranešus Sauliui: „Dovydas atėjo į Ahimelecho namus“.*

[3] Kodėl didžiuojiesi,
negarbingas galiūne,
savo nedoru darbu?
Ištikimoji Dievo meilė amžina!
[4] Tavo liežuvis lyg aštrus skustuvas,
klastos meistre!
[5] Tu labiau mėgsti pikta negu gera,
meluoti, negu tiesą sakyti. *Sela.*
[6] Tu mėgsti visa, kas neša žūtį,
klastingasis liežuvi!
[7] Bet pats Dievas pražudys
tave amžinai;
jis parblokš tave ir ištrauks
iš tavo palapinės,
išraus tave iš gyvųjų šalies. *Sela.*
[8] Teisieji tai matydami
bus apimti pagarbios baimės.
Jie juoksis sakydami:
[9] „Pasižiūrėkite į žmogų,
kuris neieškojo užuovėjos
pas Dievą,
bet pasitikėjo savo didžiais turtais
ir rėmėsi nedorais darbais!“
[10] Bet aš esu lyg vešlus alyvmedis,
augantis Dievo Namuose.
Aš pasitikiu ištikimąja Dievo meile
per amžių amžius.
[11] Dėkosiu tau amžinai už visa,
ką tu padarei.
Ištikimųjų akivaizdoje
skelbsiu tavo vardą,
nes jis geras.

53 *Choro vadovui. Pagal mahalatą*. Dovydo maskilas*.*

[2] Kvailys savo širdyje sako:
„Dievo nėra!“
Tokie sugedę, jie
šlykščiai elgiasi;
*nėra nė vieno, kuris darytų gera.
[3] Dievas žvelgia žemyn iš
dangaus į žmoniją,
norėdamas pamatyti, ar
yra kas protingas
ir ieškantis Dievo.
[4] Visi atsimetę, visi
panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris darytų gera,
nė vienui vieno.
[5] „Argi jie nežino, nedorėliai?
Jie ryja mano tautą,
ji – jų ryjama duona,
ir Dievo niekada nesišaukia“.
[6] Ten jie bus apimti tokio siaubo,
kokio dar nėra buvę,
nes Dievas išmėtys jus
apgulusiųjų kaulus.
Jie bus nugalėti, nes
Dievas juos atmetė.
[7] O, kad ateitų iš Siono
išganymas Izraeliui!
Kai Dievas parves į
namus savo tautą,
Jokūbas džiūgaus, Izraelis
bus laimingas,

54 *Choro vadovui. Su styginiais instrumentais. Dovydo maskilas*, [2] *zifiečiams nuėjus pas Saulių ir pranešus: „Dovydas slapstosi pas mus“.*

[3] Gelbėk mane savo vardu, Dieve,
apgink mane savo galybe!
[4] Išgirsk mano maldą, Dieve,
klausykis mano žodžių!

52,1 Žr. Ps 32,1.
52,2 *1 Sam 22,9-10*
53,1 Nežinomas muzikos terminas.
53,1 Žr. Ps 32,1.
53,2-3 *Rom 3,10-12*
54,1 Žr. Ps 32,1.
54,2 *1 Sam 23,19; 26,1*

[5] Įžūlūs žmonės pakilo prieš mane,
nuožmūs žmonės ieško mano
gyvasties, žmonės,
kurie Dievo nė kiek nepaiso. *Sela.*
[6] Dievas – mano pagalba,
Viešpats gina mano gyvastį!
[7] Jis atmokės piktu mano
budriems priešams.
Būdamas ištikimas, sunaikink juos!
[8] Tada atnašausiu tau
geros valios auką,
šlovinsiu tavo vardą,
VIEŠPATIE, nes tu geras.
[9] Juk tu išgelbėjai mane
iš visų rūpesčių,
ir aš mačiau savo priešų žūtį.

55

Choro vadovui. Su styginiais instrumentais. Dovydo maskilas.*

[2] Išgirsk mano maldą, Dieve,
nesislėpk nuo mano maldavimo!
[3] Klausykis manęs ir atsakyk.
Aš blaškausi, išseko man jėgos.
[4] Šiurpas ima nuo priešo riksmų,
nuo nedorėlių šauksmų.
Jie neša man pikta,
įnirtingai mane puldinėja.
[5] Dreba man širdis krūtinėje,
mirties baimė slegia mane.
[6] Baimė ir šiurpas mane purto;
esu siaubo priblokštas.
[7] „O, kad turėčiau balandžio
sparnus, –
sakau, – skrisčiau toli ir
rasčiau ramybę!
[8] Iš tikrųjų toli toli nulėkčiau;
apsigyvenčiau tyruose. *Sela.*
[9] Skubėčiau rasti sau užuovėją
nuo nuožmaus vėjo ir audros“.
[10] Sumaišyk jų kalbą,
Viešpatie, sutrikdyk ją,
nes matau mieste smurtą
ir maištus.
[11] Dieną naktį jie sėlina
jo sienomis,
jame klesti piktumas ir priespauda.
[12] Žūtis jame;
sukčiavimas ir apgaulė
niekada neišnyksta turgavietėje.
[13] Ne priešas mane užgaulioja –
tuomet dar galėčiau pakęsti;
ne mano nedraugas su
manimi įžūliai elgiasi –
tuomet dar galėčiau nuo
jo pasislėpti.
[14] Bet tu, mano bendražygis,
mano bičiulis, mano
artimas draugas!
[15] Mes mėgavomės savo draugyste
ir drauge ėjome į Dievo Namus!
[16] Teužklumpa juos mirtis,
težengia jie gyvi į Šeolą!
Juk kur jie gyvena,
ten piktybės.
[17] Bet aš šauksiuosi Dievo,
ir VIEŠPATS mane išgelbės.
[18] Vakare, auštant ir vidudienį
skųsiuosi ir vaitosiu,
ir jis išgirs mano balsą.
[19] Parves mane sveiką iš mūšių,
kuriuose kovoju su tokia
daugybe priešų.
[20] Dievas, amžinai viešpataujantis,
išklausys mane ir nugalės
juos. *Sela.*
Juk jie atsisako taisytis
ir Dievo nebijo.
[21] Mano bičiulis užpuolė
savo sąjungininką,
sulaužė savo sandorą.
[22] Jo kalba buvo slidesnė
už sviestą,
bet jo širdyje slypėjo neapykanta;
jo žodžiai buvo švelnūs
kaip aliejus,
bet kirto lyg aštrūs kalavijai.
[23] Pavesk savo rūpesčius
VIEŠPAČIUI,
ir jis tave palaikys;
teisiajam palūžti jis
niekada neleidžia.

55,1 Žr. Ps 32,1.

[24]Tu, Dieve, nugrūsi juos
į giliausią kapą,
tuos žmogžudžius ir apgavikus,
nesulaukusius nė pusės
savo amžiaus,
o aš tavimi pasitikiu.

56

Choro vadovui. „Balandžio ant tolimų ąžuolų" melodija. Dovydo miktamas, *filistinams jį suėmus Gate.*

[2]Būk man gailestingas, Dieve,
nes žmonės mane mindžioja,
visą laiką jie mane vargina.
[3]Mano priešai puola
mane visą dieną;
daug puolančių mane,
Aukščiausiasis.
[4]Kai apima baimė, aš
pasitikiu tavim.
[5]Dievu, kurio pažadą šlovinu,
Dievu pasitikiu
ir nebijau;
ką gali mirtingasis man padaryti?
[6]Visą laiką jie stengiasi pakenkti
mano užmojams;
visos jų mintys – man ką
pikta padaryti.
[7]Jie sąmokslauja, tyko iš pasalų,
seka mano žingsnius,
norėdami mane nužudyti.
[8]Atmokėk jiems, Dieve,
už jų nusikaltimą;
pažabok tuos žmones, Dieve.
[9]Tu sužymėjai mano klajones,
tad supilk mano ašaras į savo ąsotį!
Argi jos nėra sužymėtos
tavo knygoje?
[10]Tuomet mano priešai trauksis,
kai tik tavęs šauksiuosi;
žinau, kad Dievas užstoja mane.
[11]Dievu, kurio pažadą šlovinu,
VIEŠPAČIU, kurio žodį garbinu,
[12]Dievu pasitikiu
ir nebijau;
ką gali mirtingasis man padaryti?
[13]Dieve, turiu padaryti, ką
esu tau pažadėjęs;
aš aukosiu tau bendravimo
atnašas.
[14]Juk tu išgelbėjai mane
nuo mirties,
mano kojas nuo suklupimo.
Tad vaikščioju Dievo Artume –
šviesoje, kuri šviečia gyviesiems.

57

Choro vadovui. „Nesunaikink" melodija. Dovydo miktamas, jam pabėgus nuo Sauliaus į *olą.*

[2]Pasigailėk manęs, Dieve,
pasigailėk manęs,
nes pas tave ieškau prieglobsčio.
Tavo sparnų ūksmėje
ieškau užuovėjos,
kol praeis šėlstančios audros.
[3]Šaukiuosi Dievo Aukščiausiojo,
Dievo, kuris manimi rūpinasi.
[4]Tesiunčia jis pagalbą iš dangaus
ir teišgelbsti mane;
tesugėdina tuos, kurie
mane mindo. *Sela.*
Tesiunčia Dievas savo
gerumą ir ištikimybę.
[5]Guliu kniūbsčias tarp priešų
lyg ryjančių liūtų;
jų dantys – ietys ir strėlės,
o jų liežuviai – aštrūs kalavijai.
[6]Parodyk savo didybę aukštai
danguje, Dieve,
ir savo šlovę visai žemei!
[7]Jie paspendė pinkles po
mano kojomis,
norėdami mane pagauti;
jie man iškasė duobę, bet
patys į ją įkrito. *Sela.*

56,1 Žr. Ps 16,1.
56,1 *1 Sam 21,13-15*
57,1 Žr. Ps 16,1.
57,1 *1 Sam 22,1; 24,3*

8 Mano širdis ištikima, Dieve;
mano širdis ištikima;
giedosiu ir šlovinsiu tave!
9 Pabusk, mano siela!
Pabuskite, arfa ir lyra!
Aš pažadinsiu aušrą.
10 Tautose dėkosiu tau, Viešpatie,
giedosiu tau šlovės giesmę
tarp pagonių.
11 Juk tavo gerumas didis kaip dangus,
o ištikimybė siekia debesis.
12 Parodyk savo didybę
aukštai danguje, Dieve,
ir savo šlovę visoje žemėje!

58

Choro vadovui. „Nesunaikink" melodija. Dovydo miktamas.*

2 Argi iš tikrųjų, galingieji,
jūs nusprendžiate, kas teisu?
Argi sąžiningai teisiate žmones?
3 Ne! Širdyje sumanote, kas nedora,
rankomis dalijate smurtą žemėje.
4 Nuo pat kūdikystės
nedorėliai neištikimi,
nuo pat gimimo dienos išklysta
iš kelio ir meluoja.
5 Jų nuodai – kaip nuodai gyvačių,
kaip kurčios, ausis
užsikimšusios angies,
6 kuri nebegirdi kerėtojų balso
ar įgudusio gyvačių žavėtojo kerų.
7 Dieve, sutrupink jiems
dantis burnoje;
VIEŠPATIE, išrauk liūtams iltis!
8 Teišnyksta jie lyg senkantis vanduo;
įtempus jiems lanką,
teatbunka jų strėlės.
9 Tebūna jie lyg sraigė,
supliūkštanti purve,
lyg negyvas gimęs, saulės
niekada nematęs kūdikis.
10 Nelauktai lyg erškėčių
krūmą ar usnis
tenusiaubia juos viesulas.
11 Teisieji džiaugsis, matydami
pelnytą bausmę;
jie mazgosis kojas nedorėlių krauju.
12 Žmonės sakys: „Tai
atlygis teisiesiems;
iš tikrųjų yra Dievas,
kuris teisia žemę!"

59

Choro vadovui. „Nesunaikink" melodija. Dovydo miktamas, *Sauliui pasiuntus vyrus prie jo namų tykoti ir nužudyti.*

2 Išgelbėk mane nuo priešų, Dieve,
apsaugok nuo užpuolikų!
3 Išgelbėk mane nuo tų
nedorų žmonių,
išlaisvink nuo tų žmogžudžių!
4 Štai tyko jie mano gyvasties;
nuožmūs žmonės būriuojasi
prieš mane.
Ne dėl kokio mano nusikaltimo
ar nuodėmės, VIEŠPATIE,
5 ne dėl kokios mano kaltės
jie skuba į savo vietas.
Pabusk, ateik man padėti
ir pasižiūrėk!
6 VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
tu Izraelio Dievas.
Pakilk pašaukti atsiskaityti
visas tautas,
nepasigailėk nė vieno iš
pasalūnų. *Sela.*
7 Kas vakarą jie grįžta,
urgzdami lyg šunys
ir vogčiomis slankioja po miestą.
8 Žiūrėk! Štai rėkauja jie
savo burnomis,
aštrūs žodžiai jų lūpose;
tačiau jie mano, kad niekas jų negirdi.
9 Bet tu, VIEŠPATIE, juokiesi iš jų;
tu išjuoki visus pagonis.

58,1 Žr. Ps 16,1.

59,1 Žr. Ps 16,1.
59,1 *1 Sam 19,11*

10 O mano Stiprybe, laukių tavęs,
nes tu, Dieve, mano tvirtovė.
11 Dievas, kuris mane ištikimai
myli, ateis man padėti;
Dievas parodys man
nugalėtus priešus.
12 Neišnaikink jų,
kad mano tauta neužmirštų
tavo pergalės;
išblaškyk juos savo jėga ir nugalėk,
Viešpatie, mūsų skyde!
13 Nuodėmė jų lūpose,
visi jų žodžiai nuodėmingi;
tebūna jie pagauti savo
pačių puikybės!
Kadangi jie keikiasi ir meluoja,
14 sunaikink juos įniršęs,
sunaikink juos visiškai,
kad būtų žinoma iki pat
žemės pakraščių,
jog Dievas viešpatauja
Jokūbui. *Sela.*
15 Kas vakarą jie grįžta,
urzgdami lyg šunys
ir vogčiomis slankioja po miestą.
16 Jie klajoja ieškodami maisto
ir inkščia, jei negauna iki soties.
17 O aš giedosiu apie tavo jėgą,
kas rytą garsiai giedosiu
apie tavo gerumą.
Juk tu buvai mano tvirtovė,
užuovėja pavojaus metu.
18 O mano Stiprybe, giedosiu
tau šlovės giesmes,
nes tu, Dieve, mano tvirtovė,
Dievas, kuris mane ištikimai myli.

60 *Choro vadovui. „Liudijimo lelijos" melodija. Dovydo miktamas*. Pamokymui, 2 kai jis kovojo su Aram Naharaimais ir Aram Zoba, o Joabas sugrįžo ir *nugalėjo Edomą – dvylika tūkstančių vyrų Druskos slėnyje.*

3 Dieve, tu mus atmetei,
suardei mūsų gretas;
tu supykai ant mūsų;
dabar sutelk mus!
4 Supurtei kraštą, ir jis subiro;
pataisyk jo plyšius, nes jis griūva.
5 Pagirdei savo tautą karčiu gėrimu,
davei mums gerti
svaiginančio vyno.
6 Visiems, tavęs pagarbiai
bijantiems,
iškelk ženklą, prie kurio telktumės,
kad nepralaimėtume. *Sela.*
7 Savo dešine išgelbėk ir
išklausyk mus,
kad būtų išgelbėti tavo mylimieji.
8 Dievas kalbėjo savo šventovėje:
„Džiaugdamasis padalysiu
Sichemą
ir atmatuosiu Sukotų slėnį.
9 Man priklauso Gileadas
ir Manasas;
Efraimas – mano šalmas,
Judas – mano skeptras.
10 Moabas bus mano praustuvė,
Edomui mesiu savo apavą,
Filistijoje aidės mano
pergalės šauksmas".
11 Kas atves mane į
įtvirtintą miestą?
Kas ves mane į Edomą?
12 Argi iš tikrųjų mus
atmetei, Dieve?
Su mūsų kariuomene,
Dieve, nebežygiuoji!
13 Išgelbėk mus nuo priešo,
nes žmogus padėti nieko negali.
14 Su Dievu būsime narsūs;
jis sutryps mūsų priešus.

61 *Choro vadovui. Su styginiu instrumentu. Dovydo.*

2 O Dieve, išgirsk mano šauksmą,
klausykis mano maldos!
3 Iš žemės pakraščio
šaukiuosi tavęs;

60,1 Žr. Ps 16,1.
60,2 *2 Sam 8,13; 1 Met 18,12*

mano širdžiai alpstant
tu užkeli mane ant uolos,
aukštesnės už mane.
[4]Juk tu mano apsauga,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
[5]Leisk man gyventi amžinai
tavo palapinėje,
rasti prieglaudą tavo sparnų
užuovėjoje! *Sela.*
[6]O Dieve, iš tikrųjų tu
išgirdai mano įžadus!
Suteik man paveldą tų,
kurie pagarbiai bijo tavo vardo.
[7]Pridėk dienų prie
karaliaus gyvenimo,
tetveria jo metai per kartų kartas.
[8]Tesėdi jis soste Dievo Artume,
tesaugo jį meilė ir ištikimybė.
[9]Amžinai giesmėmis
šlovinsiu tavo vardą,
kiekvieną dieną vykdysiu
savo įžadus.

62 *Choro vadovui. Pagal Jedutūną. Dovydo psalmė.*

[2]Tikrai ramiai laukia
Dievo mano siela,
iš jo ateina man išganymas.
[3]Tikrai yra jis mano Uola
ir mano išganymas,
mano užuovėja; niekada
nedrebėsiu.
[4]Kiek ilgai jūs visi
puldinėsite žmogų,
norėdami jį sutriuškinti,
lyg jis būtų pašlijusi siena
ar griūvanti tvora?
[5]Tikrai jie sąmokslauja
taikydamiesi išstumti jį
iš jo aukštos vietos.
Jie mėgaujasi melais,
laimina burna, bet širdimi
keikia. *Sela.*
[6]Tikrai ramiai lauk Dievo,
mano siela,
nes iš jo ateina man viltis.
[7]Tikrai jis yra mano Uola
ir mano išganymas,
mano užuovėja; niekada
nedrebėsiu.
[8]Dievas – mano išganymas ir garbė,
mano stiprybės uola;
mano užuovėja yra Dieve.
[9]Pasitikėk juo visados, mano tauta!
Išliekite savo širdis jo Artume,
jis mūsų užuovėja! *Sela.*
[10]Žmonės – tik migla,
mirtingieji – tik tariamybė.
Visi sudėti ant svarstyklių,
jie tesvertų mažiau už miglą.
[11]Nepasitikėkite smurtu,
nesudėkite tuščių vilčių
į plėšikavimą!
Net jeigu turtai ir didėtų,
neprisiriškite prie jų širdimi.
[12]Vienąsyk Dievas kalbėjo,
dusyk girdėjau,
kad galybė yra Dievo
[13]ir kad ištikima meilė yra
tavo, Viešpatie.
Juk tu *atlygini kiekvienam
pagal jo darbus.

63 *Dovydo psalmė, jam esant *Judo dykumoje.*

[2]Dieve, tu mano Dievas,
tavęs aš ieškau;
mano siela tavęs ilgisi,
mano kūnas tavęs trokšta
kaip sausa, pavargusi ir
perdžiūvusi žemė.
[3]Leisk man pažvelgti į
tave šventovėje;
leisk man pamatyti tavc
galybę ir garbę!
[4]Tavo ištikimoji meilė man
brangesnė už gyvastį,
mano lūpos skelbia tavo šlovę.

62,13 *Job 34,11; Jer 17,10; Mt 16,27; Rom 2,6; Apr 2,23*
63,1 *1 Sam 23,14*

5 Šlovinsiu tave, kol gyvensiu;
tiesiu rankas į tave,
šauksiuosi tavo vardo.
6 Būsiu sotus kaip po
turtingų vaišių,
džiaugsmingai giedosiu
šlovės giesmes.
7 Gulėdamas guolyje, tave menu,
per visą naktį mąstau,
8 kad tu mano pagalba,
ir tavo sparnų ūksmėje
krykštauju iš džiaugsmo.
9 Glaudžiuosi prie tavęs,
tavo dešinė mane palaiko.
10 O tie, kurie stengiasi
mane pražudyti,
težengia į žemės gelmes.
11 Tesudoroja juos kalavijas;
tetampa jie šakalų grobiu.
12 O karalius džiaugsis Dievu;
visi, kurie Dievu prisiekia,
džiūgaus,
nes melagių lūpos bus
užčiauptos.

64 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

2 Išgirsk mano balsą, Dieve,
kai skundžiuosi;
saugok mano gyvastį nuo
priešų keliamo siaubo.
3 Apgink mane nuo
nedorėlių gaujos,
nuo pikta darančių minios.
4 Jie galanda savo liežuvius
lyg kalavijus,
taiko lyg strėles savo
karčius žodžius,
5 iš pasalų šaudami į
nekaltą žmogų;
jie šauna staiga, nieko
nebijodami.
6 Jie drąsinasi savo kėslais,
susimoko, kur spęsti spąstus,
manydami: „Kas gali
mus pamatyti?“
7 Jie sumano nedorą kėslą
ir slepia savo sumanytą niekšybę;
žmogus – gelmė, o jo
širdis – bedugnė.
8 Bet Dievas paleidžia į
juos savo strėles,
ir jie staiga sužeidžiami.
9 Liežuviu jie patys sau
pražūtį lemia;
kas tai pamato, kraipo galvas.
10 Tuomet visus žmones
apims pagarbi baimė;
jie skelbs, ką Dievas padarė,
ir apmąstys visus jo darbus.
11 Teisusis džiūgaus VIEŠPATYJE
ir ras jame užuovėją;
visi dorieji giedos jam
šlovės giesmę.

65 *Choro vadovui. Psalmė. Dovydo giesmė.*

2 Pridera tau, Dieve, šlovės
giesmė Sione;
įžadai, tau padaryti, bus įvykdyti,
3 nes tu išklausai maldas.
Žmonės iš visur ateis pas tave
4 su savo nuodėmėmis.
Mūsų kaltės mus palaužia,
bet tu jas atleidi.
5 Laimingas žmogus, kurį tu
išsirenki ir patrauki
gyventi savo kiemuose!
Sotinsimės tavo Namų palaima,
šventu tavo šventyklos grožiu.
6 Atsakai mums Dieve,
mūsų Gelbėtojau,
pagarbią baimę keliančių
darbų pergale.
Į tave viltis deda visi
žemės pakraščiai
ir tolimosios jūros!
7 Pastatei kalnus į vietą savo jėga
tu, kuris esi apsisiautęs galybe.
8 Tu nutildai jūrų šėlimą,
audringas bangas ir
sąmyšį tautų.

[9] Tavo nuostabūs ženklai kelia
žemės pakraščių gyventojams
pagarbią baimę;
tavo darbai neša
saulėtekio ir saulėlydžio šalims
džiaugsmo šūksnius.
[10] Tu lankai kraštą ir palaistai,
padarai jį turtingą ir derlingą.
Tavo upė, Dieve, pilna vandens,
tu įgalini žemę auginti pasėlius.
Juk tu ją parengi!
[11] Gausiai palaistai jos vagas,
sutrupini jos grumstus,
suminkštini lietaus būriais,
laimini augantį derlių.
[12] Apvainikuoji metus savo
gerumo derliumi;
tavo vežimų provėžos
trykšta aliejumi;
[13] tyrų ganyklose jis sklydi
ir kalvos gaubiasi džiūgavimu.
[14] Pievose – avių knibždėlynas,
slėniai kupini kviečių;
dainuojama ir giedama
iš džiaugsmo.

66 *Choro vadovui. Giesmė. Psalmė.*

Šlovinkite Dievą džiaugsmo
šūksniais, visi kraštai,
[2] giedokite šlovės
giesmę jo vardui,
teikite jam iškilmingą šlovę!
[3] Kartokite Dievui: „Kokie
nuostabūs tavo darbai!
Tokia didi tavo jėga,
kad tavo priešai gūžiasi
prieš tave!
[4] Tegarbina tave visa žemė,
tegieda tau šlovės giesmę,
tegieda šlovės giesmę
tavo vardui!“ *Sela.*
[5] Ateikite ir pamatykite,
ką Dievas padarė;
savo darbais jis kelia pagarbią
žmonių baimę.
[6] *Jūrą jis pavertė sausuma,
o *per upę mūsų protėviai
perėjo pėsti.
Ten mes džiūgavome jame.
[7] Jis amžinai viešpatauja
savo galybe,
jo akys stebi tautas;
tenesididžiuoja
maištininkai! *Sela.*
[8] Tautos, garbinkite mūsų Dievą,
teskamba jo šlovės garsai!
[9] Mums jis suteikė gyvenimą
ir neleido mūsų kojoms suklupti.
[10] Dieve, tu mus išbandei!
Ištyrei mus, kaip ištiriamas
sidabras ugnimi;
[11] tu leidai mums įkliūti į pinkles,
mums ant pečių uždėjai
sunkią naštą.
[12] Tu leidai, kad žmonės jotų
mums ant sprando;
mes perėjome per ugnį ir vandenį,
ir tu išvedei mus į saugią vietą.
[13] Įžengiu į tavo Namus su
deginamosiomis aukomis
ir vykdau tau duotus įžadus,
[14] įžadus, kuriuos ištarė
mano lūpos
ir tau pažadėjo, kai
buvau nelaimėje.
[15] Deginamosioms aukoms
atnašauju tau penimas avis
drauge su degančių avinų dūmais,
aukoju jaučius ir ožius. *Sela.*
[16] Ateikite ir klausykitės,
visi pagarbiai Dievo bijantieji,
kai skelbiu, ką jis man padarė.
[17] Balsu jo šaukiausi,
ir šlovės giesmė buvo
man ant liežuvio.
[18] Jeigu būčiau turėjęs
piktą mintį širdyje,
VIEŠPATS nebūtų klausęsis.
[19] Bet Dievas išgirdo,
jis klausėsi mano maldos.

66,6 *Iš 14,21*
66,6 *Joz 3,14-17*

[20] Pagarbintas Dievas,
kuris neatstūmė mano maldos
ir neatsakė man savo gerumo.

67 *Choro vadovui. Su styginiais instrumentais. Psalmė. Giesmė.*

[2] Tebūna Dievas mums
maloningas ir telaimina mus!
Tešviečia mums jo veidas, *Sela*
[3] kad tavo kelias būtų
žinomas žemėje,
o tavo išgelbėjimas visose tautose.
[4] Tegarbina, Dieve, tave tautos,
visos tautos tave tešlovina!
[5] Žmonės džiūgaus ir
krykštaus iš džiaugsmo,
nes tu valdai tautas teisingai;
žemėje tu vesi žmones. *Sela.*
[6] Tegarbina, Dieve, tave tautos,
visos tautos tave tešlovina!
[7] Teduoda žemė savo derlių;
telaimina mus Dievas,
mūsų Dievas!
[8] Telaimina mus Dievas,
tebijo pagarbiai io visa žemė.

68 *Choro vadovui. Dovydo psalmė. Giesmė.*

[2] Pakyla Dievas, išsisklaido
jo priešai;
bėga nuo jo veido tie, kurie
jo neapkenčia.
[3] Kaip blaškomi dūmai
jie pradingsta;
kaip prieš ugnį tirpstantis vaškas
nedorėliai pražūva prieš Dievą.
[4] O teisieji linksminasi;
jie džiūgauja Dievo Artume,
jie laimingi ir krykštauja
iš džiaugsmo.
[5] Giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmes
jo vardui;
aukštinkite tą, kuris
joja ant debesų,
kurio vardas yra VIEŠPATS;
džiūgaukite jo Artume.
[6] Našlaičių tėvas ir našlių gynėjas –
tai Dievas savo šventoje buveinėje.
[7] Dievas duoda benamiams namus,
išlaisvina kalinius gyvus ir sveikus;
o maištingieji lieka
gyventi dykynėje.
[8] Dieve, kai tu vedei savo tautą,
kai žygiavai per dykumą, *Sela*
[9] *žemė drebėjo, dangus
prapliupo lietumi
Artume Dievo, Sinajaus Dievo,
Artume Dievo, Izraelio Dievo.
[10] Siuntei gausų lietų, Dieve,
atgaivinai savo nualintą paveldą;
[11] tavo žmonės ten rado namus;
iš savo gerumo, Dieve,
tu pasirūpinai vargstančiais.
[12] VIEŠPATS ištaria žodį,
ir didis būrys moterų
neša gerą žinią:
[13] „Bėga, bėga kariuomenių
karaliai!
Moterys namie dalijasi grobiu,
[14] nors jos likosi tarp avidžių,
balandžio pasidabruotais sparnais,
geriausiu auksu paauksuotomis
jo plunksnomis.
[15] Visagaliui ten blaškant karalius,
krito sniegas ant Calmono kalno".
[16] O didingasis kalne, Bašano kalne,
daugelio viršūnių kalne,
Bašano kalne!
[17] Daugelio viršūnių kalne,
kodėl žvairuoji į kalną,
kurį Dievas išsirinko savo buveine
ir kuriame VIEŠPATS
gyvens amžinai?
[18] Dievo kovos vežimų dusyk
po dešimt tūkstančių –
tūkstančių tūkstančiai;
VIEŠPATS žygiuoja iš Sinajaus
į šventąją vietą.

68,9 *Iš 19,18*

[19] *Tu kopei į aukštąjį kalną,
vedeisi belaisvius su palyda
ir priėmei dovanas iš žmonių,
net iš tų, kurie maištauja.
VIEŠPATS Dievas ten gyvens!
[20] Tebūna pagarbintas Viešpats!
Kasdien jis neša mūsų naštas,
Dievas – mūsų išganymas. *Sela.*
[21] Mūsų Dievas yra Dievas,
kuris išgano;
jis VIEŠPATS, mūsų Viešpats,
kuris gelbsti mus nuo mirties.
[22] Dievas sutrupins savo
priešams galvas,
gauruotą pakaušį einančio
savo kaltės keliais.
[23] VIEŠPATS tarė: „Parvesiu
juos iš Bašano,
parvesiu juos iš jūros gelmių,
[24] kad tu galėtumei
braidyti jų kraujyje
ir kad tavo šunys prisilaižytų
jo iki soties".
[25] Dieve, visi mato tavo
pergalės eitynes,
Dievo, mano Karaliaus,
žygiavimą į savo šventovę.
[26] Giesmininkai priekyje,
muzikantai gale,
tarp jų merginos muša
būgnelius su žvangučiais.
[27] „Susirinkę į sueigą, garbinkite
Dievą – VIEŠPATĮ,
kurie esate iš Izraelio šaltinio!"
[28] Antai Benjamino žmonės,
mažiausia kiltis, juos veda;
Judo didžiūnai savo būryje,
Zabulono vadai, Naftalio didikai.
[29] Siųsk, Dieve, savo jėgą,
jėgą, Dieve, kurią parodei dėl mūsų
[30] iš savo šventovės Jeruzalėje,
kur karaliai neša tau dovanas.
[31] Drausk nendrių laukinį
žvėrį*, drausk tautas,
tą stiprių jaučių ir veršių bandą,
kol ateis gūždamiesi su
sidabro luitais.
Išblaškyk tautas, kurios
džiaugiasi karais!
[32] Nešini duoklėmis ateis iš Egipto,
Kušas atskubės su
dovanomis Dievui.
[33] Visų tautų žmonės,
giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmę
Viešpačiui, *Sela*
[34] kuris joja dangaus skliautu,
sukurtu pasaulio pradžioje.
Štai griaudžia jo balsas
– galingas balsas:
[35] „Pripažinkite Dievo galybę!"
Jo didybė gaubia Izraelį,
o jo galybė – dangaus skliaute.
[36] Pagarbią baimę kelia savo
šventovėje Dievas,
Izraelio Dievas;
jis teikia galybę ir jėgą tautai.
Žmonės, garbinkite Dievą!

69 *Choro vadovui. „Lelijų" melodija. Dovydo.*

[2] Gelbėk mane, Dieve;
nes vandenys siekia man kaklą!
[3] Klimpstu į dumbliną gelmę,
nėra kur koja pasiremti.
Patekau į gilius vandenis,
ir bangos mane skandina.
[4] Pavargau besišaukdamas
pagalbos,
išdžiūvo man gerklė.
Akis pražiūrėjau
belaukdamas tavo pagalbos.
[5] Daugiau negu plaukų man
ant galvos yra žmonių,
kurie *nekenčia manęs
be priežasties.
Mano priešai juodina
mane melais;
jie stiprūs ir nori mane užmušti.

68,19 *Ef 4,8*
68,31 T. y. Egiptą.
69,5 *Ps 35,19; Jn 15,25*

Argi turiu grąžinti, ko
nesu pavogęs?
6 Dieve, tu pažįsti mano kvailybę,
mano nuodėmės tau ne paslaptis.
7 Tenebūna sugėdinti dėl manęs tie,
kurie pasitiki tavimi, Viešpatie,
Galybių DIEVE;
tenebūna gėdos dėl manęs tiems,
kurie tave garbina, Izraelio Dieve!
8 Juk dėl tavęs kentėjau užgaulę,
ir gėda dengė mano veidą.
9 Tapau benamis tarp savo giminių,
svetimas savo motinos vaikams.
10 *Mat uolumas tavo Namams
ryja mane lyg ugnis,
ir tau metami *užgauliojimai
krinta ant manęs.
11 Už tai, kad verkiau ir
pasninkavau,
žmonės šmeižia mane.
12 Kad padariau ašutinę
savo drabužiu,
jie juokiasi iš manęs.
13 Vartuose žmonės skleidžia
apie mane paskalas,
smuklės lankytojai tyčiojasi
iš manęs dainomis.
14 O aš meldžiuosi tau, VIEŠPATIE.
Malonės metu, Dieve,
išklausyk mane,
paisydamas savo didžio gerumo.
Savo ištikima pagalba
15 trauk mane iš liūno, kad
nenugrimzčiau,
gelbėk mane nuo priešų
ir vandens gelmių.
16 Neleisk tvano bangoms
manęs paskandinti,
neleisk gelmėms manęs praryti,
neleisk kapui virš manęs užsiverti.
17 Atsiliepk man, VIEŠPATIE,
nes gera tavo ištikimoji meilė;
atsigręžk į mane iš savo
didžio gailestingumo.
18 Neslėpk veido nuo savo tarno.

69,10 *Jn 2,17*
69,10 *Rom 15,3*

Aš kenčiu, tad skubėk
man atsiliepti.
19 Prieik prie manęs, atpirk mane,
išlaisvink mane nuo priešų!
20 Tu žinai mano užgaules,
gėdą ir negarbę;
tau pažįstami visi mano priešai.
21 Užgaulės drasko širdį, ir
aš nevilties pagautas;
laukiu užuojautos, bet jos nėra,
ieškau paguodos, bet
nerandu, kas paguostų.
22 Man į maistą jie deda nuodų,
*troškuliui numalšinti
man jie duoda acto.
23 *Tebūna jų pačių stalas
jiems spąstai,
pinklės jų bendrams.
24 Teaptemsta jiems akys,
kad nebegalėtų matyti;
tedreba nuolat jų strėnos.
25 Išliek ant jų savo pyktį,
tepasiveja juos tavo degantis įniršis.
26 *Tebūna nusiaubta jų stovykla;
neleisk niekam gyventi
savo palapinėse.
27 Juk tą, kurį tu nubaudei,
jie persekioja;
tam, kurį tu sužeidei, jie
didina skausmą.
28 Krauk jiems kaltę ant kaltės,
neduok jiems savo
išganymo dalies.
29 Tebūna jie ištrinti iš
*gyvųjų knygos,
į teisiųjų sąrašą tenebūna įtraukti!
30 O aš nuskriaustas ir kenčiu;
pakelk mane, Dieve, ir gelbėk!
31 Šlovinsiu Dievo vardą giesme,
aukštinsiu jį ir dėkosiu.
32 Tai labiau patiks VIEŠPAČIUI
negu galvijai,
negu raguoti jaučiai skeltanagiai.

69,22 *Mt 27,48; Mk 15,36; Lk 23,36; Jn 19,28-29*
69,23-24 *Rom 11,9-10*
69,26 *Apd 1,20*
69,29 *Iš 32,32; Apr 3,5; 13,8; 17,8*

[33] Nuskriaustieji matys
tai ir nudžiugs;
„jūs, kurie ieškote Dievo,
turėkite drąsos!“
[34] Juk VIEŠPATS girdi vargšus
ir neatstumia savųjų,
esančių nelaisvėje.
[35] Tešlovina jį dangus ir žemė,
jūros ir visa, kas jose gyva!
[36] Tikrai Dievas išgelbės Sioną
ir atstatys Judo miestus.
Jo tarnai ten gyvens ir
užvaldys kraštą;
[37] jo tarnų vaikai jį paveldės,
ir mylintys jo vardą ten gyvens.

70

Choro vadovui. Dovydo. Priminimo aukai.

[2] Dieve, ateik manęs gelbėti!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
[3] Tebūna nugalėti ir apstulbinti,
kurie kėsinasi į mano gyvastį.
Tesitraukia ir tebūna sugėdinti,
kurie nori man pakenkti.
[4] Tebūna apstulbinti dėl
savo pralaimėjimo,
kurie sako: „Še tau! Še tau!“
[5] Tedžiūgauja ir tesilinksmina
tavyje visi,
kurie tavęs ieško,
[6] ir tavo išganymą branginantys
tekartoja be paliovos:
„Koks didis Dievas!“
[7] Esu vargšas ir beturtis,
skubėk man padėti, Dieve!
Tu mano pagalba ir gelbėtojas;
nedelsk, VIEŠPATIE!

71

Tavyje, VIEŠPATIE,
ieškau užuovėjos;
neleisk man niekada nusivilti!
[2] Kadangi tu teisus, ateik į
pagalbą ir išgelbėk,
atkreipk į mane savo ausį
ir padėk man!
[3] Būk mano užuovėjos uola,
stipri tvirtovė man išgelbėti,
nes tu mano Uola ir tvirtovė.
[4] Mano Dieve, išvaduok mane
iš nedorėlio rankų,
iš neteisingo ir žiauraus
žmogaus nagų.
[5] Juk tu mano viltis, Viešpatie;
nuo pat jaunystės tavimi
pasitikiu, VIEŠPATIE.
[6] Net dar negimęs, tau priklausiau;
mano motinos įsčiose tu
buvai mano jėga.
Visada giedu tave
šlovinančias giesmes.
[7] Tapau daugeliui
iškalbingu ženklu;
tu man esi stipri užuovėja.
[8] Mano lūpos, kupinos tavo šlovės,
garbina tave visą dieną.
[9] Neatstumk manęs senatvėje;
mano jėgoms senkant,
nepalik manęs.
[10] Juk mano priešai kalba
prieš mane,
tariasi tykodami mano gyvasties.
[11] Jie sako: „Vykitės ir čiupkite jį,
nes nėra nė vieno, kuris jį gelbėtų!
Dievas jį paliko!“
[12] Dieve, neatsitolink nuo manęs;
mano Dieve, skubėk man padėti!
[13] Težūva mano užpuolikai nusivylę;
tesvilina panieka ir gėda tuos,
kurie ieško mano pražūties!
[14] O aš visados turėsiu vilties
ir nuolat didinsiu tavo šlovę.
[15] Mano lūpos pasakos
tavo teisius darbus,
visada kalbėsiu apie
tavo išgelbėjimą,
nors ir nepajėgsiu jų apsakyti.
[16] Ateisiu šlovindamas didžius
Viešpaties DIEVO darbus;
minėsiu vien tavo gerumą.
[17] Dieve, tu mokei mane
nuo jaunystės,
ir aš iki šiol skelbiu tavo
nuostabius darbus;

18 Tad nepalik manęs,
Dieve, net žilos senatvės
sulaukusio;
būk su manimi, kol
skelbiu tavo galybę
visoms būsimoms
kartoms. Tavo jėga
19 ir teisumas, Dieve,
siekia dangų.
Tu padarei didžių dalykų,
Dieve; kas tau gali prilygti?
20 Tu siuntei man daug
vargų ir kančių,
bet vėl mane atgaivinsi,
iš žemės gelmių iškelsi.
21 Suteiksi man daugiau garbės,
nuolat mane guosi.
22 Ir aš šlovinsiu tave arfa
dėl tavo ištikimybės, mano Dieve,
skambinsiu tau šlovės giesmę
lyra, Izraelio Šventasis.
23 Kai giedosiu šlovės giesmę tau,
džiūgaus mano lūpos
ir visa mano gyvastis,
kurią tu atpirkai.
24 Per visą dieną mano
liežuvis pasakos
apie tavo teisumą, kaip
ieškojusieji mano žūties
buvo nugalėti ir sugėdinti.

72 *Saliamono.*

Dieve, suteik savo
teisingumo karaliui
ir teisumo karaliaus sūnui,
2 kad teistų tavo tautą teisingai
ir tavo skriaudžiamuosius teisiai.
3 Teteikia kalnai gerovę tautai,
tepatiria kalvos teisumo atlygį.
4 Tegina jis skriaudžiamųjų
bylą tautoje,
tegelbsti beturčių vaikus
ir tesutramdo engėjus.
5 Tetveria jis taip ilgai kaip saulė
ir lyg mėnulis per kartų kartas.
6 Jis bus tartum lietus
jaunam atolui,
lyg laistantys žemę lietaus gūsiai.
7 Jo dienomis žydės teisumas
ir visuotinė taika,
kol nebeliks mėnulio.
8 *Teviešpatauja jis nuo
jūros ligi jūros
ir nuo Upės ligi žemės pakraščių.
9 Dykumos klajokliai
klūpės prieš jį,
o jo priešai laižys žemės dulkes.
10 Taršišo ir Salų karaliai
mokės duoklę,
o Arabijos ir Šebos karaliai
neš dovanas.
11 Visi karaliai reikš jam pagarbą,
jam tarnaus visos tautos.
12 Juk jis gelbsti beturtį,
kuris jo šaukiasi,
ir nuskriaustąjį, kuriam
nėra kas padeda.
13 Jis rūpinasi vargšais
ir beturčiais.
Jis gelbės beturčių gyvastį,
14 atpirks jų gyvastį iš
priespaudos ir smurto;
jo akyse brangus jų kraujas.
15 Tegyvuoja karalius!
Tebūna jam atiduotas
Šebos auksas;
už jį turi būti visuomet
meldžiamasi,
visą dieną reikia prašyti
jam palaiminimo.
16 Krašte tebūna gausu grūdų,
pasėliai tevilnija ant
kalnų viršūnių,
krašto derlius tebūna lyg Libano,
miestai teprisipildo žmonių
lyg laukai žolės.
17 Tebūna amžinas karaliaus vardas,
tetveria jo vardas taip
ilgai kaip saulė.
Tebūna juo palaiminti visi žmonės,
teskelbia jį laimingu visos tautos.

72,8 *Zch 9,10*

[18] Garbinkite VIEŠPATĮ,
Izraelio Dievą!
Tik jis vienas daro
nuostabius darbus.
[19] Garbinkite jo šlovingą
vardą per amžius!
Jo garbė pripildo visą pasaulį.
Amen! Amen!
[20] *Čia baigiasi Jesės sūnaus
Dovydo maldos.*

Trečia knyga

73 *Asafo psalmė.*

Iš tikrųjų Dievas geras doriesiems,
kurių širdis tyra.
[2] Bet man beveik kojos buvo
pradėjusios pintis,
mano žingsniai bemaž
buvo ėmę slidinėti,
[3] nes aš pavydėjau pagyrūnams
matydamas jų gerovę,
nors jie nedori.
[4] Skausmo kentėti
nedorėliams nereikia,
jų kūnas stiprus ir sveikas.
[5] Mirtingųjų triūsas jų nevargina;
jie nesikamuoja kaip kiti žmonės.
[6] Užtat išdidumas – jų karoliai,
smurtu jie apsigaubia lyg drabužiu.
[7] Per akis užgriuvusius lašinius
jie vos gali matyti;
jų širdis tvinsta nedoromis
užmačiomis.
[8] Jie šaiposi ir kalba pikta;
įžūliai grasina kitus engti.
[9] Prieš dangų jie burnoja,
o žemėje jų liežuvis
įžūliai įsakinėja.
[10] Todėl net Dievo tauta
į juos gręžiasi
ir noromis tiki, ką jie sako.
[11] Tada sakoma: „Kaip gali
Dievas žinoti?" –
ir: „Aukščiausiasis nesužinos,
ką darome!"
[12] Tad tokie yra nedorėliai,
visuomet be rūpesčių
kaupiantys turtus.
[13] Argi ne veltui laikiau
savo širdį tyrą
ir *ploviausi rankas, parodydamas,
kad esu nekaltas?
[14] Juk diena iš dienos kenčiu vargą,
kas rytą tu mane nuplaki.
[15] Jeigu būčiau taręs: „Kalbėsiu,
kaip jie daro", –
būčiau buvęs neištikimas
tavo vaikų būriui.
[16] Nors mėginau suprasti,
vis tiek tai man atrodė
beviltiška užduotis,
[17] kol neįėjau į Dievo šventovę;
tik įėjęs suvokiau, kas
nutiks nedorėliams.
[18] Iš tikrųjų tu užvedi juos
ant slidaus šlaito
ir tu pastumi į žūtį.
[19] Kaip staiga jie tampa
nelaimingi!
Siaubo apimti, jie
visiškai išnyksta.
[20] Kaip sapną po pabudimo,
VIEŠPATIE,
tu paniekini tuos vaiduoklius.
[21] Kadangi mano širdis
buvo apkartusi,
o jausmai užgauti,
[22] buvau kvailas ir nesupratau,
būdamas lyg keturkojis
tavo Artume.
[23] Todėl būsiu su tavimi visada.
Tu laikai mane už dešinės rankos,
[24] vedi mane savo mokymu
ir galop priimsi mane į garbę.
[25] Ką kitą turiu danguje?
Kadangi turiu tave,
ko dar trokščiau žemėje?
[26] Nors mano kūnas trapus
ir širdis silpsta,
Dievas yra mano širdies Uola
ir mano dalis per amžius.

73,13 *Mt 27,24*

[27] Juk iš tikrųjų, kas atsitolina
nuo tavęs, tas žūva;
tu padarai galą tiems, kurie
tau neištikimi.
[28] O man gera būti arti Dievo;
prisiglaudžiau pas Viešpatį DIEVĄ,
kad apsakyčiau visus jo darbus.

74 *Asafo maskilas*.

Kodėl, Dieve, amžinai
mus atstumi?
Kodėl rusena tavo įniršis ant
tavo ganyklos avių?
[2] Atmink savo seniai įgytą bendriją,
giminę, kurią atpirkai
sau kaip paveldą,
Siono kalną, kuriame apsigyvenai.
[3] Atsisuk į begalinius griuvėsius,
į visus priešų smurto
darbus šventovėje!
[4] Tavo priešai rėkavo tavo
sueigų vietoje,
jie paliko ten savo ženklus.
[5] Jie atrodė lyg kirtėjai,
kirviais kertantys medžius.
[6] Savo kirviais ir kūjais jie sudaužė
visus drožtus jos papuošimus.
[7] Su žeme sulygino tavo
šventovę ir padegė,
išniekino tavo Artumo buveinę.
[8] Jie sakė sau širdyje:
„Užvaldykime juos visiškai!“ –
ir sudegino visas Dievo
sueigų vietas krašte.
[9] Savo ženklų nebematome,
nėra daugiau jokio pranašo,
ir niekas iš mūsų nežino,
kiek ilgai.
[10] Dieve, kiek ilgai tas
priešas tyčiosis?
Nejau amžinai jie dergs tavo vardą?
[11] Kodėl neištiesi mums
rankos, savo dešinės?
Kodėl laikai rankas susidėjęs
už nugaros?
[12] Juk, Dieve, mano
karaliau nuo seno,
tu laimėjai mums daug
pergalių mūsų krašte.
[13] *Savo galybe tu perkirtai jūrą,
sutriuškinai jūros pabaisų galvas.
[14] Tu sutraiškei *Leviataną
ir pašerei jo kūnu tyrų žvėris.
[15] Tau paliepus ėmė trykšti
šaltiniai ir srautai,
tu išdžiovinai
neišsenkančias upes.
[16] Tu sukūrei dieną ir naktį,
padėjai į vietą mėnulį ir saulę.
[17] Tu nustatei visas žemės ribas,
padarei vasarą ir žiemą.
[18] Atmink, VIEŠPATIE, kaip
priešas šaiposi,
kaip nedori žmonės
niekina tavo vardą.
[19] Neatiduok savo balandžio
laukiniams žvėrims,
neužmiršk savo nuskriaustųjų
amžinai.
[20] Žvilgterk į savo Sandorą!
Pilni smurto lindynių mūsų
krašto užkampiai.
[21] Tenesitraukia šalin nusivylę
nuskriaustieji,
tešlovina tavo vardą
vargšai ir beturčiai.
[22] Pakilk, Dieve, gink savo bylą;
atmink, kaip nedori
žmonės šaiposi
iš tavęs visą dieną.
[23] Neužmiršk savo priešų rėkavimo;
ūžesys tų, kurie prieš tave
maištauja, nesiliauja.

75 *Choro vadovui. „Nesunaikink“ melodija. Asafo psalmė. Giesmė.*

74,1 Žr. Ps 32,1.

74,13 *Iš 14,21*

74,14 *Job 41,1; Ps 104,26; Iz 27,1*

[2]Dėkojame tau, Dieve,
tikrai dėkojame tau
šaukdamiesi tavo vardo,
apsakydami tavo
nuostabius darbus.
[3]„Atėjus metui, kurį aš
pats paskirsiu,
surengsiu teisingą teismą.
[4]Kai žemė ir visi jos
gyventojai dreba,
jos stulpus aš palaikau
tvirtus. *Sela.*
[5]Pagyrūnams sakau: 'Nesigirkite!' –
o nedorėliams: 'Liaukitės
kėlę savo ragus!'
[6]Sakau jiems: 'Nekelkite ragų!
Liaukitės įžūliai kalbėti!'“
[7]Juk ne iš rytų ir ne iš vakarų
tai ateina, ne iš dykumos
ir ne iš kalnų.
[8]Tai Dievas teisia;
vieną jis pažemina,
kitą išaukština.
[9]Taurė yra VIEŠPATIES rankoje,
pilna stipraus jo pykčio vyno.
Jis pila iš jos po gurkšnį,
ir visi žemės nedorėliai
gers iki pat dugno.
[10]O aš amžinai džiūgausiu,
giedosiu šlovės giesmę
Jokūbo Dievui.
[11]Nulaušiu ragus visiems
nedorėliams,
o teisiųjų ragai bus išaukštinti.

76 *Choro vadovui. Su styginiais instrumentais. Asafo psalmė. Giesmė.*

[2]Judo žmonės pažįsta Dievą,
ir Izraelis jį garbina.
[3]Jo Palapinė pastatyta Saleme*,
jis gyvena ant Siono kalno.
[4]Ten jis sulaužė ugningas
lankų strėles,
skydus ir kalavijus, visus
karo ginklus. *Sela.*
[5]Koks žėrintis tu, Dieve!
Koks didingas, grįžtantis iš kalnų,
kur nugalėjai savo priešus!
[6]Jų narsūs kariai neteko
viso, ką turėjo,
ir dabar miega mirties miegu;
visų galiūnų rankos buvo bejėgės.
[7]Tau pagrasinus, Jokūbo Dieve,
ir raiteliai, ir jų ristūnai krito negyvi.
[8]Tai tu keli pagarbų šiurpą!
Tau supykus, kas gali prieš
tave atsilaikyti?
[9]Iš dangaus tarei savo nuosprendį;
žemė nutirpo iš baimės ir tylėjo,
[10]kai Dievas pakilo teisti,
gelbėti visų žemės
vargdienių. *Sela.*
[11]Juk ir nuožmiausi žmonės
pripažins tave,
kai susijuosi pykčio likučiu.
[12]Duokite įžadus VIEŠPAČIUI,
savo Dievui,
ir vykdykite juos!
Visi, aplinkui esantieji,
neškite duoklę tam,
kuris kelia pagarbų šiurpą.
[13]Jis sutramdo didžiūnų išdidumą
ir įkvepia pagarbią baimę
žemės karaliams.

77 *Choro vadovui. Pagal Jedutūną. Asafo psalmė.*

[2]Mano balsas kyla pas Dievą,
aš garsiai šaukiuosi;
mano balsas kyla pas Dievą,
kad jis mane išgirstų.
[3]Savo nelaimės dieną
meldžiuosi Viešpačiui;
visą naktį nepailsdamas
tiesiu rankas,
bet mano širdis neranda paguodos.
[4]Prisimenu Dievą ir vaitoju;
kai pamąstau, prarandu
viltį. *Sela.*

76,3 T. y. Jeruzalėje.

[5] Tu man neleidi sudėti akių;
aš taip susirūpinęs, kad
nebeištariu žodžio.
[6] Mąstau apie senovės dienas,
seniai praėjusius metus.
[7] Naktis praleidžiu
kalbėdamasis su savimi;
mąstau ir klausiu savęs:
[8] „Argi amžinai atmes mus Viešpats
ir niekados mums nebebus
maloningas?
[9] Nejau jis nustos mus mylėjęs
ir amžinai liks neįvykdytas
jo pažadas?
[10] Argi užmiršo Dievas,
kaip pasigailėti,
ir pykčio įniršyje nutildė savo
gailestingumą?“ *Sela.*
[11] Tuomet tariau: „Mano kaltė,
kad pasikeitė Aukščiausiojo
dešinė“.
[12] Mąstau apie VIEŠPATIES darbus;
taip, atsimenu ankstesnius
tavo stebuklus.
[13] Apmąstau visus tavo darbus
ir apsvarstau tavo veiksmus.
[14] Visa, ką darai, Dieve, yra šventa.
Kuris dievas yra toks
didis kaip Dievas?
[15] Tu esi Dievas, darantis
nuostabius darbus;
tu savo galybę apreiškei tautoms.
[16] Galingu mostu atpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo vaikus. *Sela.*
[17] Vandenys pamatė tave, Dieve,
vandenys pamatė tave ir pabūgo,
net jūros gelmės drebėjo.
[18] Debesys prapliupo lietumi,
padangės aidėjo griausmais,
visur žaibavo tavo strėlės.
[19] Tavo perkūnas dardėjo lyg ratai,
tavo žaibai apšvietė pasaulį;
žemė drebėjo ir purtėsi.
[20] Tavo kelias ėjo per jūrą,
tavo takas – per galingus vandenis,
tavo pėdos buvo nematomos.
[21] Tu vedei savo tautą lyg kaimenę
Mozės ir Aarono rankomis.

78 *Asafo maskilas*.*

Klausykis, mano tauta,
mano Įstatymo;
klausykis ausis ištempusi
žodžių iš mano lūpų.
[2] *Atvérsiu burną prasmingais
pavyzdžiais,
ir atskleisiu senųjų
amžių paslaptis,
[3] dalykus, kuriuos girdėjome
ir žinojome,
apie kuriuos mums
pasakojo mūsų tėvai.
[4] Neslėpsime jų nuo savo vaikų,
bet pasakosime būsimajai kartai
apie VIEŠPATIES galybę ir
jo šlovingus darbus
bei padarytus stebuklus.
[5] Jis davė įstatus Izraeliui,
Įstatymą – Jokūbo palikuonims,
įsakydamas mūsų protėviams
mokyti savo vaikus,
[6] kad jį pažintų būsimoji karta,
jų vaikai, kurie dar gims,
kad ir šie iš eilės pasakotų
savo vaikams,
[7] idant ir jie remtų savo viltį Dievu,
neužmirštų Dievo darbų,
bet laikytųsi jo įsakymų
[8] ir netaptų, kokie buvo
jų protėviai
– užgaidi ir maištinga karta,
karta, kurios širdis išgverusi,
o dvasia neištikima Dievui.
[9] Efraimo sūnūs, ginkluoti
lankais ir strėlėmis,
pabėgo iš mūšio.
[10] Jie nesilaikė Dievo Sandoros
ir atsisakė gyventi pagal
jo Įstatymą.
[11] Jie užmiršo, ką jis buvo padaręs,
jiems apreikštus
nuostabius darbus.

78,1 Žr. Ps 32,1.
78,2 *Mt 13,35*

[12] Jų protėvių akyse Dievas
*darė stebuklus
Egipto žemėje, Coano lygumoje.
[13] *Jis padarė taką per
jūrą ir vedė juos,
sutelkęs tako vandenis
tarsi į pylimą.
[14] *Dieną vedė juos debesimi,
o kiekvieną naktį – ugnies šviesa.
[15] *Jis perskėlė uolą dykumoje
ir davė jiems apsčiai vandens
tarsi iš bedugnės.
[16] Jis paliepė upeliams
trykšti iš uolos
ir leido lietis vandeniui srautais.
[17] Bet jie nesiliovė daryti
nuodėmes Dievui
ir kelti maištą tyruose
prieš Aukščiausiąjį.
[18] *Jie tyčia ėmė gundyti Dievą,
įnoringai reikalaudami maisto.
[19] Jie burnojo prieš
Dievą, sakydami:
„Argi galės Dievas padengti
mums stalą dykumoje?
[20] Tiesa, jis taip sudavė į uolą,
kad ištryško vanduo ir
tekėjo srautais.
Bet argi jis galės parūpinti
mums ir duonos
bei duoti savo tautai mėsos?"
[21] Tai girdėdamas, VIEŠPATS įpyko;
suliepsnojo ugnis prieš Jokūbą,
pakilo pyktis ant Izraelio,
[22] nes jie netikėjo Dievu
nei pasitikėjo jo gelbstinčia galybe.
[23] Vis dėlto jis įsakė
aukštoms padangėms
ir atidarė dangaus duris,
[24] lijo ant jų valgoma mana
ir *davė jiems grūdų iš dangaus.

78,12 *Iš 7,8–12,32*
78,13 *Iš 14,21-22*
78,14 *Iš 13,21-22*
78,15-16 *Iš 17,1-7; Sk 20,2-13*
78,18-31 *Iš 16,2-15; Sk 11,4-23,31-35*
78,24 *Jn 6,31*

[25] Mirtingieji valgė dangiškųjų
būtybių duoną,
Dievas davė jiems maisto iki soties.
[26] Jis pabudino padangėse rytį,
savo galybe išjudino pietį;
[27] jis bėrė ant jų mėsą lyg dulkes,
sparnuočius – lyg pamario
smėlio grūdelius;
[28] jis nutupdė juos jų stovykloje,
visur aplink palapines.
[29] Žmonės valgė ir sotinosi,
nes Dievas davė jiems,
ko jie įnoringai troško.
[30] Bet jiems dar nespėjus
savo įnorių patenkinti,
jiems dar tebevalgant, –
[31] pakilo Dievo pyktis ant jų.
Jis užmušė jų stipruolius,
išguldė rinktinius Izraelio vyrus.
[32] Ir visa tai matydami žmonės
darė nuodėmes;
nors ir tiek stebuklų Dievas
buvo padaręs,
jie nepasitikėjo.
[33] Užtat jis patvarkė, kad jų
dienos pradingtų lyg rūkas,
ir jų gyvenimo metai
pasibaigtų staigia žūtimi.
[34] Tik kai Dievas juos nubausdavo,
jie ieškodavo pas jį užuovėjos,
atgailaudavo ir nuoširdžiai
ieškodavo Dievo
[35] atmindami, kad Dievas jų Uola,
kad Dievas Aukščiausiasis
– jų atpirkėjas.
[36] Bet jie apgaudinėjo jį
savo lūpomis
ir melavo savo liežuviu.
[37] *Jų širdis nebuvo jam ištikima,
jie nepasitikėjo jo Sandora.
[38] Bet Dievas iš savo gailestingumo
atleisdavo kaltę
ir jų nesunaikindavo;
dažnai jis sutramdydavo
savo pyktį
ir viso savo įniršio neišliedavo.

78,37 *Apd 8,21*

[39] Jis atmindavo, kad jie
tik trapūs žmonės,
lyg praeinantis vėjo
dvelktelėjimas.
[40] Kiek daug kartų jie maištavo
prieš jį tyruose,
ir liūdino jį dykumoje!
[41] Jie vis gundė ir gundė Dievą,
Izraelio Šventajam skaudino širdį.
[42] Jie užmiršo jo didžią
galybę ir tą dieną,
kurią jis atpirko juos nuo engėjo,
[43] kai parodė savo ženklus Egipte
ir nuostabius darbus
Coano lygumoje.
[44] *Jis pavertė krauju jų upes
bei tekantį vandenį,
ir egiptiečiai nebeturėjo
ko atsigerti.
[45] Jis ištiko juos *spiečiais musių,
kurios juos kamavo,
ir *varlėmis, kurios
nuniokojo kraštą.
[46] *Jis atidavė jų pasėlius vikšrams,
o jų triūso derlių – skėriams.
[47] *Jis sunaikino jų
vynmedžius ledų kruša,
o jų sikomoro medžius – šalna.
[48] Jis atidavė jų galvijus ledų krušai,
o jų kaimenes – žaibams.
[49] Jis ištiko juos savo
degančiu įniršiu,
pykčiu, apmaudu ir nelaime –
žūties nešėjų būriu.
[50] Jis netramdė savo įniršio,
negelbėjo jų nuo mirties,
bet atidavė marui.
[51] Jis *išguldė visus Egipto
pirmagimius,
Chamo palapinių vyrijos
pirmienas.
[52] Tada išvedė savo tautą lyg avis,
*vedė juos per dykumą
tarsi kaimenę.
[53] Jis vedė juos saugiai,
jiems nebuvo ko bijoti,
nes jų *priešus paskandino jūra.
[54] *Jis atvedė juos į savo
šventąją žemę,
prie kalno, kurį jo dešinė
buvo įsigijusi.
[55] Jiems įžengiant, *jis išvarė tautas,
o jų palapinėse įkurdino
Izraelio gimines ir
padalijo kraštą Izraelio giminėms,
skirdamas joms dalį
matavimo virve.
[56] Bet jie *maištavo ir gundė
Dievą Aukščiausiąjį,
nesilaikydami jo įsakų.
[57] Jie atsimetė ir buvo neištikimi
kaip ir jų protėviai,
sukniubo lyg nepatikimas lankas.
[58] Jie pykdė Dievą savo
aukštumų alkais,
žadino jo pavyduliavimą
savo stabais.
[59] Dievas pamatė ir įniršo;
jis visiškai atmetė Izraelį.
[60] *Jis paliko savo Padangtę
Šilojyje – Namus,
kuriuose buvo gyvenęs
tarp žmonių.
[61] *Jis leido savo galybei*
eiti į nelaisvę,
savo garbei patekti į priešo rankas.
[62] Jis atidavė savo tautą kalavijui,
jis įpyko ant savo paveldo.
[63] Ugnis surijo jų jaunuolius,
o merginos neturėjo už ko tekėti.

78,44 *Iš 7,17-21*
78,45 *Iš 8,20-24*
78,45 *Iš 8,1-6*
78,46 *Iš 10,12-15*
78,47-48 *Iš 9,22-25*
78,51 *Iš 12,29*
78,52 *Iš 13,17-22*
78,53 *Iš 14,26-28*
78,54 *Iš 15,17; Joz 3,14-17*
78,55 *Joz 11,16-23*
78,56 *Ts 2,11-15*
78,60 *Joz 18,1; Jer 7,12-14; 26,6*
78,61 *1 Sam 4,4-22*
78,61 T. y. Sandoros Skryniai.

64 Kunigai krito nuo kalavijo,
o jų našlės negiedojo raudų.
65 Tada Viešpats pabudo
kaip iš miego,
tarsi vyno išjudintas galiūnas.
66 Jis privertė savo priešus bėgti
ir ilgam užtraukė jiems
pralaimėjimo gėdą.
67 Juozapo palapinę jis atmetė,
Efraimo giminės neišsirinko,
68 bet pasirinko Judo giminę,
Siono kalną, kurį labai myli.
69 Jis pastatė savo šventovę
lyg namus danguje,
įtvirtino ją lyg pačią žemę,
amžinai tvirtą.
70 *Išsirinko Dovydą, savo tarną,
ir pasiėmė jį nuo avių.
71 Atsivedė Dovydą nuo
žindenių avių,
kad ganytų jo tautą Jokūbą,
jo paveldą Izraelį.
72 Jis ganė juos dora širdimi
ir vedė įgudusia ranka.

79 *Asafo psalmė.

Dieve, tautos užpuolė tavo paveldą,
suteršė tavo Šventyklą,
ir pavertė Jeruzalę griuvėsiais.
2 Tavo tarnų lavonus jie paliko
suplėšyti paukščiams,
tavo ištikimųjų kūnus –
sudraskyti žemės žvėrims.
3 Jeruzalėje jų kraujas
liejosi kaip vanduo,
ir nebuvo kam jų palaidoti.
4 Mes tapome pasityčiojimu
savo kaimynams,
esame niekinami ir išjuokiami
iš visų pusių.
5 Kiek ilgai, VIEŠPATIE? Nejau
amžinai tu pyksi?
Nejau tavo pavydulingas
pyktis degs lyg ugnis?
6 Išliek savo pyktį ant tautų,
kurios tavęs nepripažįsta,
ir ant karalysčių, kurios tavo
vardo nesišaukia.
7 Juk jos išžudė Jokūbo palikuonis
ir nuniokojo jų kraštą.
8 Nebausk mūsų už mūsų
protėvių kaltes;
teskuba tavo gailestingumas
mūsų pasitikti,
nes mes apimti nevilties.
9 Padėk mums, Dieve,
ir gelbėk mus
dėl savo vardo garbės!
Išgelbėk mus ir atleisk
mūsų nuodėmes
dėl savo vardo!
10 Kodėl gi tautos turėtų sakyti:
„Kurgi tas jų Dievas?"
Mums matant tepatiria tautos,
kad tu atkeršiji už savo tarnų
kraujo praliejimą.
11 Tepasiekia tave belaisvių
vaitojimas;
išlaisvink pasmerktuosius mirti,
kaip dera tavo didžiai galybei.
12 Viešpatie, atmokėk mūsų
kaimynams septyneriopai
už visus tau mestus įžeidimus!
13 Tada mes, tavo tauta, tavo
ganyklos kaimenė,
amžinai tau dėkosime,
per kartų kartas skelbsime
tavo šlovę.

80 *Choro vadovui. „Lelijų" melodija. Asafo liudijimas. Psalmė.*

2 Klausykis, Izraelio Ganytojau!
Tu, kuris vedi Juozapą lyg kaimenę,
tu, kuris sėdi *soste ant
kerubų, apsireikšk

78,70-71 *1 Sam 16,11-12; 2 Sam 7,8; 1 Met 17,7*
79,1 *2 Kar 25,8-10; 2 Met 36,17-19; Jer 52,12-14*
80,2 *Iš 25,22*

[3] Efraimo, Benjamino ir
Manaso giminėms!
Parodyk savo galybę
ir ateik mūsų gelbėti!
[4] O Dieve, pastatyk mus
vėl ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!
[5] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
kiek ilgai degsi pykčiu,
kai tavo tauta tave maldauja?
[6] Tu valgydinai juos
skausmo duona,
girdei juos dideliu ašarų kaušu.
[7] Tu padarei mus pajuoka
kaimynams,
priešai tyčiojasi iš mūsų, kiek nori.
[8] Galybių Dieve, pastatyk
mus vėl ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!
[9] Tu perkėlei vynmedį* iš Egipto,
ir išvaręs kitas tautas jį pasodinai.
[10] Tu parengei vietą jam augti;
įleidęs giliai šaknis jis
išplito visame krašte.
[11] Savo paūksme jis uždengė kalnus,
savo šakomis nustelbė
galinguosius kedrus.
[12] Savo šakas išskėtė iki Jūros,
o savo atžalas – ligi Upės.
[13] Kodėl nugriovei
vynmedžio aptvarą?
Dabar kiekvienas praeivis
skinasi jo vynuogių,
[14] šernai jį knisa
ir laukiniai gyvuliai aplink ganosi.
[15] Atsigręžk vėl į mus,
Galybių Dieve!
Pažvelk į mus iš dangaus
ir pamatyk.
Pasirūpink tuo vynmedžiu.
[16] Ateik ir globok, ką tavo
dešinė pasodino,
jauną kamieną, kurį sau
stiprų išauginai.
[17] Mūsų priešai jį sudegino
ir nukirto;
pažvelk piktai į juos ir sunaikink!
[18] Suteik pagalbą savo dešinės vyrui,
žmogaus sūnui, kurį sau
stiprų išauginai!
[19] Tada mes daugiau
nebesitrauksime nuo tavęs;
laikyk mus gyvus, ir mes
šlovinsime tavo vardą!
[20] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
pastatyk mus vėl ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!

80,9 T. y. Dievo tautą, Izraelį.

81 *Choro vadovui. Pagal gititą*. Asafo.*

[2] Džiaugsmingai giedokite
Dievui, mūsų gynėjui,
šaukite iš džiaugsmo
Jokūbo Dievui!
[3] Užveskite giesmę ir muškite
būgnelius su žvangučiais,
pritarkite švelniai lyromis
ir arfomis.
[4] *Pūskite ragą ir kai jaunatis,
ir kai pilnatis –
mūsų šventės dienomis.
[5] Juk tai įstatas Izraeliui,
Jokūbo Dievo įsakas.
[6] Jis davė jį Juozapo giminei,
jai išėjus iš Egipto žemės.
Girdžiu balsą, kurio nepažinojau:
[7] „Nuėmiau naštą nuo tavo pečių,
išlaisvinau tavo rankas
nuo pintinės.
[8] Varge šaukeisi manęs, ir
aš išgelbėjau tave;
nematomas atsakiau
tau griaustiniu;
mėginau tave prie *Meribos
šaltinių. *Sela.*

81,1 Žr. Ps 8,1.
81,4 *Sk 10,10*
81,8 *Iš 17,7; Sk 20,13*

[9] Klausykis, mano tauta,
įspėju tave!
O Izraeli, kad tu manęs
paklausytum!
[10] *Neturėsi jokio kito dievo,
prieš svetimą dievą
kniūbsčias nepulsi!
[11] Aš VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris išvedžiau tave iš
Egipto žemės.
Plačiai atvėrk savo burną,
ir aš ją pripildysiu.
[12] Bet mano tauta nenorėjo
manęs klausyti,
Izraelis nenorėjo man paklusti.
[13] Todėl leidau jiems sekti
savo užkietėjusias širdis
ir elgtis pagal savo užmačias.
[14] O kad mano tauta
manęs klausytų,
kad Izraelis eitų mano keliais!
[15] Tučtuojau nugalėčiau jų priešus,
prieš jų engėjus vėl
ranką pakelčiau.
[16] Kurie nekenčia VIEŠPATIES,
gūšis iš baimės;
jų žūtis bus amžina.
[17] Bet tave maitinčiau
geriausiais kviečiais
ir uolų medumi tave
džiuginčiau".

82 *Asafo psalmė.*

Dievas užima savo vietą
dieviškojoje taryboje,
dievų sueigoje* jis teisia:
[2] „Kiek ilgai jūs neteisingai teisite
ir būsite šališki nedorėliams! *Sela.*
[3] Ginkite silpnuosius ir našlaičius,
saugokite vargdienių ir
beturčių teises!
[4] Gelbėkite silpnuosius ir beturčius,
gelbėkite juos iš nedorėlių nagų!
[5] Kokie jie neišmanėliai!
Kokie jie kvaili!
Jie vaikšto nedorais keliais
ir teisingumo pamatai
žemėje griūva!
[6] *'Esate dievai, – aš sakiau, –
jūs visi Aukščiausiojo sūnūs'.
[7] Tačiau mirsite kaip žmonės,
krisite kaip kiekvienas didžiūnas".
[8] Pakilk, Dieve! Teisk žemę,
nes tau priklauso visos tautos!

83 *Giesmė. Asafo psalmė.*

[2] Dieve, netylėk!
Nebūk man kurčias ar
nebylus, Dieve!
[3] Štai maištauja tavo priešai,
kelia galvas, kurie tavęs nekenčia.
[4] Jie rengia sąmokslus
prieš tavo tautą,
tariasi prieš tavo globotinius.
[5] „Eime, – sako jie, –
sunaikinkime juos kaip tautą;
Izraelio vardas nebebus
daugiau minimas!"
[6] Tikrai jie vieningai sąmokslauja,
prieš tave sudaro sąjungą
[7] Edomo ir izmaelitų tautos,
Moabas ir hagarai,
[8] Gebalas, Amonas, Amalekas,
Filistija ir Tyro gyventojai.
[9] Asūras irgi prie jų prisidėjo;
tai stipri Loto vaikų parama. *Sela.*
[10] Padaryk jiems, ką
padarei *Midjanui,
*Siserai ir Jabinui prie
Kišono upės.
[11] Tu nugalėjai juos prie En Doro,
ir jų lavonai tapo mėšlu laukams.

81,10 *Iš 20,3; Įst 5,6-7*
82,1 Žr. Ps 82,6.
82,6 *Jn 10,34*
83,10 *Ts 7,1-23*
83,10 *Ts 4,6-22*

[12] Pasielk su jų didžiūnais kaip
su *Orebu ir Zeebu,
su visais jų vadais kaip su
*Zebahu ir Calmuna.
[13] „Užimkime Dievo pievas, –
sakė jie, – ir užvaldykime!“
[14] O mano Dieve, išblaškyk
juos lyg dulkes,
lyg vėjo nešamus pelus!
[15] Kaip ugnis siaubia mišką,
kaip liepsna svilina kalnus,
[16] taip tu savo audra
sek įkandin jų
ir kelk jiems siaubą savo vėtra!
[17] Taip teparausta jiems
veidai iš gėdos,
kad jie imtų ieškoti tavo
vardo, VIEŠPATIE!
[18] Tebūna nugalėti ir amžinai
išgąsčio apimti,
težūva visiškai sugėdinti.
[19] Težino, kad tu vienas,
kurio vardas VIEŠPATS,
esi Aukščiausiasis visoje žemėje.

84

Choro vadovui. Pagal gititą. Koracho sūnų psalmė.*

[2] Kokios mielos tavo buveinės,
Galybių VIEŠPATIE!
[3] Trokštu ir ilgiuosi VIEŠPATIES
Šventyklos kiemų;
mano kūnas ir širdis gieda iš
džiaugsmo gyvajam Dievui.
[4] Net žvirblis randa namus
ir kregždė lizdą savo jaunikliams
prie tavo aukurų, Galybių
VIEŠPATIE,
mano Karaliau ir mano Dieve.
[5] Kokie laimingi, kurie
gyvena tavo Namuose,
visada šlovindami tave
giesme! *Sela.*
[6] Koks laimingas žmogus, kuris
randa užuovėją tavyje,
kurio širdis pakeliui į Siono kalną.
[7] Jie eina per Bakos slėnį*,
ir slėnis tampa jiems šaltinių vieta,
tartum ankstyvieji lietūs būtų
pripildę jį palaimos.
[8] Eidami jie stiprėja;
jie matys Dievą Sione.
[9] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
išgirsk mano maldą;
klausykis, Jokūbo Dieve! *Sela.*
[10] Dieve, maloniai pažvelk
į mūsų skydą,
pasižiūrėk į savo pateptojo veidą!
[11] Juk viena diena tavo
kiemuose vertesnė
už tūkstantį bet kur kitur.
Verčiau gulėčiau prie Dievo
Namų slenksčio,
negu gyvenčiau nedorėlių
palapinėse.
[12] Juk VIEŠPATS Dievas yra
ir saulė, ir skydas;
jis teikia malonę ir garbę.
VIEŠPATS nešykšti nieko tiems,
kurie gyvena, dorai elgdamiesi.
[13] Galybių VIEŠPATIE, koks
laimingas žmogus,
kuris tavimi pasitiki!

85

Choro vadovui. Koracho sūnų psalmė.

[2] VIEŠPATIE, tu gailestingas
savo kraštui;
tu parvedi namo Jokūbo belaisvius.
[3] Tu atleidi savo tautos kaltę,
sunaikini visas jų
nuodėmes. *Sela.*
[4] Tu sulaikai visą savo pyktį,
malšini savo degantį įniršį.
[5] Atgaivink mus vėl, mūsų
išgelbėjimo Dieve;
atšauk savo apmaudą!

83,12 *Ts 7,25*
83,12 *Ts 8,12*
84,1 Žr. Ps 8,1.
84,7 Arba: „Ašarų slėnį“.

6 Argi amžinai ant mūsų pyksi?
Nejau nirši per kartų kartas?
7 Tikrai tu mus vėl atgaivinsi,
kad tavo tauta džiaugtųsi tavimi.
8 VIEŠPATIE, parodyk mums
savo ištikimąją meilę
ir išgelbėk mus!
9 Klausausi, ką kalba
VIEŠPATS Dievas;
jis skelbia ramybę savo tautai –
savo ištikimiesiems,
jeigu jie negrįš į savo kvailybę.
10 Tikrai jo išgelbėjimas ranka
pasiekiamas tiems,
kurie jo pagarbiai bijo,
kad jo šlovė pasiliktų mūsų krašte.
11 Ištikima meilė ir tiesa susitiks,
ramybė ir teisumas pasibučiuos.
12 Tiesa želia iš žemės,
o Dievo Teisumas žvelgia
iš dangaus.
13 Tikrai VIEŠPATS suteiks, kas gera,
ir mūsų žemė duos gausų derlių.
14 Teisumas žengia jo priekyje,
darydamas taką jo žingsniams.

86 *Dovydo malda.*

VIEŠPATIE, atsuk į mane ausį
ir išklausyk mane,
nes aš vargšas ir beturtis.
2 Apsaugok mano gyvastį,
nes aš ištikimas;
mano Dieve, gelbėk savo tarną,
kuris tavimi pasitiki.
3 Būk man gailestingas, Viešpatie,
nes visą dieną šaukiuosi tavęs.
4 Pralinksmink savo tarną,
nes tau, Viešpatie, meldžiuosi.
5 Juk tu, Viešpatie, geras ir atlaidus,
kupinas ištikimos meilės visiems,
kurie tavęs šaukiasi.
6 Klausykis, VIEŠPATIE,
mano maldos,
išgirsk mano maldavimą
pasigailėti.
7 Vargo dieną šaukiuosi tavęs,
nes tu išklausai mano maldą.
8 Nėra tokio kaip tu tarp
dievų, Viešpatie!
Nė vienas nėra padaręs,
ką tu padarei.
9 *Visos tautos, kurias
tu sukūrei, ateis
ir lenksis tau, Viešpatie;
jos šlovins tavo vardą.
10 Juk tu didis ir darai
nuostabius darbus;
tu vienas esi Dievas.
11 Mokyk mane savo kelio, VIEŠPATIE,
ir aš ištikimai juo pas tave eisiu;
mokyk mano širdį pagarbiai
bijoti tavo vardo.
12 Dėkosiu tau visa širdimi,
Viešpatie, mano Dieve,
ir šlovinsiu tavo vardą per amžius.
13 Juk didi tavo ištikimoji meilė man,
ir tu išgelbėjai mano gyvastį
iš Šeolo gelmių.
14 Dieve, įžūlūs žmonės
sukilo prieš mane,
niekšų būrys tyko mano gyvasties;
tai žmonės, kurie tavęs negerbia.
15 Bet tu, Viešpatie, esi gailestingas
ir malonus Dievas,
visada kantrus, visada
geras ir ištikimas.
16 Pažvelk į mane ir būk
man gailestingas,
suteik jėgų savo tarnui
ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų.
17 Parodyk man savo gerumo ženklą,
kad mano priešai matytų ir gėdytųsi,
nes tu, VIEŠPATIE, mano
pagalba ir paguoda.

87 *Koracho sūnų psalmė. Giesmė.*

Ant šventojo kalno stovi
jo įkurtas miestas;

86,9 *Apr 15,4*

[2] VIEŠPATS myli Siono vartus
labiau už visas kitas Jokūbo
žemės buveines.
[3] Klausykis, Dievo mieste,
nuostabiųjų dalykų,
kuriuos jis sako apie tave: *Sela*
[4] „Tarp tų, kurie mane pripažįsta,
įrašysiu Rahabą* ir Babiloną;
Filistijos, Tyro bei Kušo žmones
priskirsiu prie Jeruzalės gyventojų".
[5] Bet apie Sioną bus sakoma:
„Visos tautos gimė jame,
nes pats Aukščiausiasis jį įkūrė".
[6] VIEŠPATS įrašys tautų sąraše:
„Ta ten gimusi". *Sela.*
[7] Ir visi, šokdami iškilmių
šokį, giedos:
„Tavyje mano šaknys".

88

Giesmė. Koracho sūnų psalmė. Choro vadovui. Pagal mahalat leanotą Hemano Ezeracho maskilas*.*

[2] VIEŠPATIE Dieve, mano Gelbėtojau,
dieną ir naktį tavęs šaukiuosi.
[3] Išgirsk mano maldą,
klausykis mano pagalbos šauksmo,
[4] nes tiek daug nelaimių
mane apniko,
kad atsidūriau ant Šeolo slenksčio.
[5] Žmonės māno, kad aš toks,
kuriam lemta žengti į kapą;
aš bejėgis
[6] kaip paliktas tarp mirusiųjų,
kaip kape gulintys užmuštieji,
kaip tie, kurių daugiau nebeatmeni,
nes jie atskirti nuo tavo pagalbos.
[7] Įstūmei mane į patį kapo dugną,
į tamsią jo gelmių prarają.
[8] Tavo pyktis mane baisiai slegia,
ant manęs virsta visos tavo
mūšos bangos. *Sela.*
[9] Atstūmei nuo manęs visus
mano pažįstamus,
padarei jiems mane šlykštų;
aš įkalintas ir nebegaliu išeiti.
[10] Mano akys temsta iš širdgėlos;
šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE,
kasdieną,
tiesiu į tave rankas melsdamasis.
[11] Argi stebuklus tu darai
mirusiesiems?
Nejau šešėliai kelsis tavęs
šlovinti? *Sela.*
[12] Argi apie tavo gerumą bus
pasakojama kape,
o apie tavo ištikimybę
Pražūties vietoje?*
[13] Nejau tavo stebuklai apsakomi
mirties tamsybėse,
o tavo teisumas –
užmaršties šalyje?
[14] O aš, VIEŠPATIE, šaukiuosi tavęs,
kas rytą tave sveikina mano malda.
[15] O VIEŠPATIE, kodėl mane atstumi?
Kodėl slepi savo veidą nuo manęs?
[16] Nuo jaunystės kenčiu ir
esu prie mirties.
Tavo baimės našta mane pribloškia,
[17] tavo įniršis mane sukrečia,
tavo siaubas mane naikina.
[18] Lyg potvynis jie skandina
mane visą dieną,
apstoja iš visų pusių.
[19] Tu padarei, kad manęs vengia
draugas ir kaimynas;
kur tik aš, ten visuomet tamsu.

89

**Etano Ezeracho maskilas*.*

[2] Giedosiu, VIEŠPATIE, apie tavo
gerumo darbus amžinai,
savo lūpomis apsakysiu visoms
kartoms tavo ištikimybę.

87,4 T. y. Egiptą.
88,1 Nežinomas muzikos terminas.
88,1 Žr. Ps 32,1.
88,12 T. y. Šeole.
89,1 *1 Kar 5,11*
89,1 Žr. Ps 32,1.

[3] Juk išpažįstu, kad tavo
ištikimoji meilė amžina,
tavo ištikimybė tvirta kaip
dangaus skliautas.
[4] Tu pasakei: „Aš sudariau
Sandorą su savo išrinktuoju,
prisiekiau savo tarnui Dovydui:
[5] *"Tavo palikuonis bus
visuomet karalius;
patvirtinsiu tavo sostą visoms
kartoms'". *Sela.*
[6] Dangus tešlovina tavo nuostabius
darbus, VIEŠPATIE,
tavo ištikimybę šventųjų sueigoje!
[7] Juk kas gali padangėse
prilygti VIEŠPAČIUI,
kas tarp dangiškųjų būtybių
panašus į VIEŠPATĮ?
[8] Dievas kelia šiurpą
šventųjų taryboje,
visi jo pagarbiai bijo.
[9] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
kas panašus į tave?
Galingas tu, VIEŠPATIE, ir
visur ištikimas!
[10] Tu valdai šėlstančią Jūrą
ir bangoms įtūžus jas sutramdai.
[11] Tu sutraiškei Rahabą* lyg lavoną,
galinga ranka išblaškei
savo priešus.
[12] Tavo dangūs, tavo žemė,
pasaulis ir visa, kas jame; tu
tvirtai juos pastatei.
[13] Šiaurę ir Pietus tu sukūrei,
Taboras ir Hermonas džiugiai
šlovina tavo vardą.
[14] Koks tu galingas!
Stipri tavo ranka, visa
pasiekianti tavo dešinė!
[15] Teisumas ir teisingumas
– tavo sosto pamatas,
gerumas ir tiesa tau tarnauja.
[16] Kokie laimingi žmonės, mokantys
džiaugsmingai tave šlovinti!
Jie gyvena, VIEŠPATIE, tavo
Artumo šviesoje.
[17] Visą dieną jie džiūgauja
dėl tavo vardo,
ir tavo teisumas juos išaukštino.
[18] Tu teiksi mums didžias pergales,
tavo malone išaukštinta
mūsų galybė.
[19] Juk nuo VIEŠPATIES
priklauso mūsų skydas,
nuo Izraelio Šventojo –
mūsų karalius.
[20] Tada kalbėjai regėjime
ir savo ištikimiesiems sakei:
„Galiūnui uždėjau vainiką,
išaukštinau išrinktąjį iš tautos.
[21] *Radau savo tarną Dovydą,
*patepiau jį savo šventuoju
aliejumi.
[22] Mano ranka visada bus su juo,
o mano petys jį stiprins.
[23] Joks priešas jo neengs
nei nedorėlis nenugalės.
[24] Sunaikinsiu jo priešus,
parblokšiu visus, kurie jo nekenčia.
[25] Jį lydės mano ištikimybė
ir gerumas,
o jo galybė per mano vardą
bus išaukštinta.
[26] Pajungsiu jūrą jo valdžiai,
upes – jo dešinei.
[27] Jis man sakys: 'Tu mano Tėvas,
mano Dievas, mano išganymo Uola!'
[28] *Padarysiu jį savo pirmagimiu,
iškiliausiu iš žemės karalių.
[29] Per amžius remsiu jį savo
ištikimąja meile;
mano Sandora su juo liks
visados tvirta.
[30] Padarysiu jo palikuonis amžinus,
ir jo sostas bus kaip dangaus dienos.
[31] Jei jo vaikai nusigręžtų
nuo mano Įstatymo
ir negyventų pagal mano įsakus,

89,5 *2 Sam 7,12-16; 1 Met 17,11-14; Ps 132,11; Apd 2,30*
89,11 Žr. Job 9,13.
89,21 *1 Sam 13,14; Apd 13,22*
89,21 *1 Sam 16,12*
89,28 *Apr 1,5*

32 jei jie laužytų mano įstatus
ir nesilaikytų mano įsakymų,
33 bausiu jų nusikaltimą rykšte
ir jų kaltę botago kirčiais.
34 Bet savo gerumo jam
neatšauksiu,
savo ištikimybės nesulaužysiu.
35 Savo Sandoros su juo nelaužysiu,
savo lūpų pažado nekeisiu.
36 Visiems laikams prisiekiau
savo šventumu,
ir Dovydui niekada nemeluosiu.
37 Per amžius gyvuos jo palikuonys;
jo sostas bus kaip saulė
mano akyse,
38 Kaip mėnulis, visada
ištikimas liudytojas dangaus
skliaute". *Sela.*
39 Bet tu atmetei ir atstūmei,
įniršai ant savo pateptojo.
40 Atsisakei Sandoros su savo tarnu,
numetei jo vainiką ant žemės.
41 Nugriovei visas jo miestų sienas,
visas jo tvirtoves pavertei
griuvėsiais.
42 Visi, kas tik eina pro šalį, jį plėšia;
kaimynams jis tapo pasityčiojimu.
43 Jo priešų dešinę
išaukštinai pergale,
pradžiuginai jo priešus.
44 Net jo kalavijo ašmenis atšipinai
ir mūšyje jam nepadėjai.
45 Atėmei jam iš rankos skeptrą,
o jo sostą nuvertei ant žemės.
46 Sutrumpinai jo jaunystės dienas,
užtraukei jam gėdą. *Sela.*
47 Kiek ilgai, VIEŠPATIE? Nejau
slėpsies amžinai?
Kiek ilgai degs lyg ugnis
tavo pyktis?
48 Atmink, koks trumpas
mano gyvenimas,
kokius trapius tu sukūrei
visus mirtinguosius!
49 Koks žmogus gali gyventi
ir niekada nemirti?
Kas gali išsigelbėti iš Šeolo
galybės? *Sela.*
50 Kurgi, Viešpatie, tavo
senoji meilė,
kurią prisiekei Dovydui
būdamas ištikimas?
51 Atmink, Viešpatie, kaip iš
tavo tarno tyčiojamasi,
kaip aš nešiojuosi širdyje
tautų užgaules,
52 kuriomis tavo priešai
tyčiojosi, VIEŠPATIE,
kuriomis tyčiojosi iš tavo
pateptojo žingsnių.
53 Tebūna pagarbintas
VIEŠPATS per amžius!
Amen! Amen!

Ketvirta knyga

90 *Dievo žmogaus Mozės malda.*

Viešpatie, tu buvai mūsų užuovėja
per kartų kartas.
2 Pirma, negu kalnai užgimė,
ir žemę bei pasaulį pagimdei,
tu esi Dievas nuo amžių
per amžius.
3 Tu grąžini mus į dulkes,
sakydamas: „Grįžkite, mirtingieji".
4 Juk *tūkstantis metų tau
lyg viena diena,
lyg vakarykštė diena, jau praėjusi,
lyg viena nakties sargyba.
5 Tu užbaigi žmonių
gyvenimą miegu;
jie lyg žolė, kuri aūštant išdygsta,
6 rytą sužaliuoja ir žydi,
o vakare nuvysta ir nudžiūsta.
7 Juk mes tavo įniršio naikinami,
dėl tavo pykčio mus apima baimė.
8 Tu pasidėjai mūsų
kaltes prieš save,
savo veido šviesoje slaptąsias
mūsų nuodėmes.
9 Juk visos mūsų dienos
praeina tavo pyktyje,

90,4 *2 Pt 3,8*

mes baigiame gyvenimo
metus su atodūsiu.
[10] Gyvename septynias
dešimtis metų,
o jei tvirtesni, tai gal ir
visas aštuonias.
Bet tų metų dauguma – tik
triūsas ir vargas;
jie greitai prabėga, ir
mes išskubame.
[11] Kas gali perprasti tavo
įniršio jėgą?
Tavo pyktis prilygsta tavo
pagarbiai baimei.
[12] Tad mokyk mus skaičiuoti
savo dienas,
kad įgytume išmintingą širdį.
[13] Sugrįžk, VIEŠPATIE! Kiek ilgai?
Elkis gailestingai su savo tarnais!
[14] Aūštant pasotink mus
savo gerumu,
kad giedotume iš džiaugsmo
per visas savo dienas.
[15] Duok mums tiek laimės,
kiek davei liūdesio
per visus mūsų nelaimių metus.
[16] Leisk mums, tavo tarnams,
regėti tavo didingus darbus,
leisk mūsų palikuonims matyti
tavo garbingą galybę.
[17] Tebūna Viešpaties, mūsų
Dievo, malonė su mumis!
Padaryk mums sėkmingą
mūsų rankų darbą,
padaryk sėkmingą mūsų
rankų darbą!

91

Kas tik gyvena
Aukščiausiojo pastogėje,
pasilieka Visagalio pavėsy.
[2] Jis sakys VIEŠPAČIUI: „Mano Dieve,
mano prieglauda ir tvirtove,
pasitikiu tavimi!“
[3] Juk tai jis
išgelbės tave nuo
medžiotojo kilpos
ir nuo mirtį nešančio maro.
[4] Savo sparnų plunksnomis
jis uždengs tave, –
po jo sparnais rasi prieglaudą.
Jo ištikimybė – dengiantis skydas.
[5] Nereikės tau bijoti nakties siaubo
nei strėlės, iššautos dieną,
[6] nei maro, sėlinančio tamsoje,
nei rykštės, niokojančios vidudienį.
[7] Nors tūkstantis kristų
tavo kairėje
ir dešimt tūkstančių – dešinėje,
tavęs niekas nepasieks.
[8] Tu žiūrėsi ir matysi,
kaip baudžiami nedorėliai.
[9] Tu pasirinkai VIEŠPATĮ
savo prieglauda,
Aukščiausiąjį savo užuovėja,
[10] todėl neištiks tavęs žala,
nepalies tavo palapinės nelaimė,
[11] nes *jis palieps savo angelams
saugoti tave visur, kad
ir kur tu eitum.
[12] *Savo rankomis jie neš tave,
kad kojos į akmenį neužsigautum.
[13] *Tu sumindžiosi liūtą ir gyvatę,
sutrypsi liūtuką ir slibiną.
[14] „Kas mane myli, tą gelbėsiu;
saugosiu jį, nes jis žino mano vardą.
[15] Kai jis šauksis manęs, išklausysiu,
būsiu su juo varge,
išgelbėsiu ir pagerbsiu.
[16] Pasotinsiu jį ilgu amžiumi,
pagirdysiu savo išganymu“.

92

Psalmė.
Giesmė šabo dienai.

[2] VIEŠPATIE, kaip gera šlovinti tave,
giedoti šlovės giesmes
tavo vardui, Aukščiausiasis,
[3] skelbti kas rytą tavo
ištikimąją meilę,
kas naktį tavo ištikimybę,

91,11 *Mt 4,6; Lk 4,10*
91,12 *Mt 4,6; Lk 4,11*
91,13 *Lk 10,19*

4 palydint dešimtstygei arfai,
su giesme ir lyra.
5 Juk tu, Viešpatie, pradžiuginai
mane savo veikla,
tad su džiaugsmu apgiedu
tavo rankų darbus.
6 Kokie didingi tavo darbai, Viešpatie,
kokios gilios tavo mintys!
7 Bukas žmogus jų nežino,
kvailys negali suprasti.
8 Nors nedorėliai želia kaip žolė
ir visi piktadariai klestėte klesti,
jų laukia amžinoji žūtis.
9 Bet tu, Viešpatie, esi
išaukštintas amžinai.
10 Juk tavo priešai, Viešpatie,
tavo priešai tikrai pražus,
visi piktadariai bus išblaškyti.
11 O man tu davei laukinio
jaučio jėgą ir teiki palaimą.
12 Savo akimis mačiau
savo priešų sąmyšį,
savo ausimis girdėjau apie
užpuolikų žūtį.
13 Teisieji žaliuoja lyg palmės
ir auga lyg Libano kedrai.
14 Pasodinti Viešpaties Namuose,
jie žaliuoja mūsų Dievo kiemuose.
15 Ir žiloje senatvėje jie neša vaisių,
visada žalių ir sultingų,
16 liudydami, koks teisus Viešpats –
mano Uola, nes nėra jame ydos.

93

Viešpats yra Karalius;
jis apsisiautęs didybe.
Viešpats apsisiautęs, jis
susijuosęs jėga.
Pasaulis stovi tvirtai, jis
negali būti pajudintas.
2 Tavo sostas tvirtas nuo pradžios,
nuo amžinybės tu esi.
3 Vandenyno srovės
tvinsta, Viešpatie!
Vandenyno srovės tvinsta
ūžaudamos,
vandenyno srovės tvinsta
riaumodamos.
4 Didesnis už galingų
vandenų griausmą,
galingesnis už jūros mūšą
didingas Viešpats aukštybėse!
5 Tavo įsakai iš tikrųjų amžini;
tavo Namus, Viešpatie, šventumas
puoš visais laikais.

94

Atpildo Dieve, Viešpatie,
atpildo Dieve, pasirodyk!
2 Pakilk, žemės Teisėjau,
duok įžūliesiems, ką jie užsidirbo!
3 Viešpatie, kiek dar ilgai
tie nedorėliai,
kiek dar ilgai tie nedorėliai
džiūgaus?
4 Įžūliai kalba ir giriasi,
puikuojasi visi piktadariai.
5 Viešpatie, jie trypia tavo tautą.
Jie engia tavo paveldą,
6 galabija našlę ir ateivį,
žudo našlaitį.
7 Jie mano: „Viešpats to nemato,
Jokūbo Dievui tai nerūpi“.
8 Susipraskite, žmonės bukapročiai!
Kvailiai, kada jūs įgysite išminties?
9 Nejau tas, kuris įdėjo
ausis, negirdės?
Nejau tas, kuris padarė
akis, nematys?
10 Argi nebaudžia tas,
kuris drausmina tautas
ir moko žmoniją išminties?
11 *Viešpats žino žmonių užmojus,
jis žino, kad tai tik kvėptelėjimai.
12 Laimingas žmogus, kurį tu,
Viešpatie, drausmini,
kurį mokai savo įsakymų,
13 norėdamas suteikti jam
ramybės varguose,
kol nedorėliui kasama duobė.
14 Juk Viešpats neapleis savo tautos,
nepaliks savo paveldo.
15 Juk teismo nuosprendis
bus vėl teisingas,

94,11 *1 Kor 3,20*

ir visi doros širdies
žmonės jį vykdys.
16 Kas apgins mane nuo
šių nedorėlių,
kas užstos mane prieš
šiuos piktadarius?
17 Jei VIEŠPATS man nepadėtų,
netrukus gyvenčiau tyliame kape.
18 Kai manau: „Mano koja slysta“, –
tavo gerumas, VIEŠPATIE,
mane stiprina.
19 Kai būnu neramus ir susirūpinęs,
tu paguodi mane ir pralinksmini.
20 Tu negali būti bičiulis
nedorų teisėjų,
kurie kankina įstatymais.
21 Jie sąmokslauja prieš
teisiojo gyvastį
ir mirčiai pasmerkia
nekaltą žmogų.
22 Bet VIEŠPATS – mano tvirtovė,
ir mano Dievas – mano
užuovėjos Uola.
23 Jis atmokės jiems už jų
nedorus darbus,
sunaikins juos už jų nedorumą.
VIEŠPATS, mūsų Dievas,
juos sunaikins.

95 Ateikite, džiaugsmingai
giedokime VIEŠPAČIUI,
šaukime iš džiaugsmo mūsų
išganymo Uolai!
2 Artinkimės prie jo su padėka,
iš džiaugsmo traukime
šlovės giesmes!
3 Juk VIEŠPATS – didis Dievas,
galingas Karalius, aukštesnis
už visus dievus.
4 Jo rankose žemės gelmės,
ir kalnų viršūnės jam priklauso.
5 Jo yra jūra – jis ją padarė –
ir sausuma – jo rankos ją sukūrė.
6 Ateikime, pagarbinkime
ir pulkime kniūbsti,
klaupkimės prieš VIEŠPATĮ,
mūsų Kūrėją!
7 Juk jis mūsų Dievas,
o mes – tauta, kurią jis gano,
kaimenė, kurią jis veda.
*O kad išgirstumėte
šiandien, ką jis sako!
8 „Nebūkite kietaširdžiai,
*kaip prie Meribos,
kaip Masos dieną* dykumoje;
9 ten jūsų protėviai gundė mane,
bandė mane, nors buvo
matę mano darbus.
10 Keturias dešimtis metų
kokti man buvo toji karta.
Tariau: 'Tai žmonės,
kurių širdis klysta;
jie negerbia mano kelių'.
11 *Užtat įniršęs prisiekiau:
'Į mano *poilsio kraštą
jie neįžengs'“.

96 Giedokite VIEŠPAČIUI
naują giesmę;
giedoki VIEŠPAČIUI, visa žeme!
2 Giedokite VIEŠPAČIUI,
garbinkite jo vardą,
kasdien skelbkite jo išganymą!
3 Apsakykite tautoms jo garbę,
visoms tautoms jo
nuostabius darbus!
4 Juk didis VIEŠPATS ir vertas
didžios šlovės,
pagarbų šiurpą keliantis
labiau už visus dievus.
5 Juk visi tautų dievai tik stabai,
o VIEŠPATS sukūrė dangų.
6 Garbe ir didybe jis žėri,
jėga ir grožis jo šventovėje.
7 *Šlovinkite VIEŠPATĮ, tautų šeimos,
garbinkite VIEŠPATIES galybę!

95,7-8 *Hbr 3,15; 4,7*
95,7-11 *Hbr 3,7-11*
95,8-9 *Iš 17,1-7; Sk 20,2-13*
95,8 *Žr. Iš 17,7.*
95,11 *Sk 14,20-23; Įst 1,34-36; Hbr 4,3.5*
95,11 *Įst 12,9-10*
96,7-9 *Ps 29,1-2*

8 Teikite garbę VIEŠPATIES vardui,
nešini atnaša, ženkite į jo kiemus!
9 Pulkite kniūbsti prieš VIEŠPATĮ,
didingą šventumu;
sudrebėki nuo jo Artumo,
visa žeme!
10 Skelbkite visoms tautoms
„VIEŠPATS yra Karalius!“
Pasaulį jis padarė tvirtą,
nepajudinamą;
tautas jis teis bešališkai.
11 Dangūs tesilinksmina,
žemė tedžiūgauja;
jūra ir visa, kas joje, teūžauja!
12 Laukai ir visa, kas juose,
tebūną smagūs!
Tada visi miško medžiai
giedos iš džiaugsmo
13 VIEŠPATIES Artume,
nes jis ateina,
nes jis ateina valdyti žemės.
Teisiai jis valdys pasaulį
ir ištikimai – tautas.

97

VIEŠPATS yra Karalius!
Tesidžiaugia žemė,
tedžiūgauja net tolimosios salos!
2 Jį gaubia debesys ir tamsa,
ant teisumo ir teisingumo
stovi jo sostas.
3 Priekyje savęs jis siunčia ugnį
ir sunaikina visus savo priešus.
4 Nuo jo žaibų nušvinta pasaulis;
žemė tai mato ir dreba.
5 Lyg vaškas tirpsta kalnai
VIEŠPATIES Artume,
visa žemė – nuo Viešpaties
Artumo.*
6 Dangūs skelbia jo teisumą,
ir visos tautos regi jo garbę.
7 Sugėdinami visi drožinių
garbintojai,
kurie didžiuojasi savo
beverčiais stabais;
visi dievai puola prieš jį kniūbsti.
8 Sionas girdi ir džiaugiasi,
Judo miestai džiūgauja dėl
tavo teismo, VIEŠPATIE.
9 Juk tu, VIEŠPATIE, esi
aukščiausias visoje žemėje,
didingesnis už visus dievus.
10 VIEŠPATS myli tuos, kurie
nekenčia pikto.
Jis saugo savo ištikimųjų gyvastį,
gelbsti iš nedorėlių rankų.
11 Šviesa teka teisiajam,
džiaugsmas – doros širdies žmogui.
12 O jūs, teisieji, džiaukitės
VIEŠPATYJE,
dėkokite jo šventajam vardui!

98 *Psalmė.*

Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
nes jis padarė nuostabių dalykų.
Jo dešinė ir šventumo petys
laimėjo pergalę.
2 VIEŠPATS paskelbė savo išganymą,
tautoms parodė savo teisumą.
3 Jis atsiminė savo gerumą ir
ištikimybę Izraelio namams.
Visi žemės pakraščiai pamatė
mūsų Dievo išganymą.
4 Džiaugsmingai klegėkite
VIEŠPAČIUI, visos šalys,
giedokite džiugias šlovės giesmes!
5 Giedokite šlovės giesmę
VIEŠPAČIUI lyra,
pritarkite lyra savo
skambiai giesmei.
6 Trimituokite ir pūskite ragą,
džiūgaukite Karaliaus,
VIEŠPATIES, Artume.
7 Teūžia jūra ir visa, kas joje,
pasaulis ir visi, kas jame gyvena.
8 Teploja rankomis upės,
iš džiaugsmo drauge tegieda kalnai
9 VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina,
jis ateina valdyti žemės.
Teisingai jis valdys pasaulį
ir deramai – tautas.

97,5 Arba: „Visos žemės Viešpaties Artume“.

99 VIEŠPATS yra Karalius,
tad tesibaimina tautos!
*Kerubų soste jis sėdi,
tad tedreba žemė!
2 VIEŠPATS Sione yra didis,
virš visų tautų išaukštintas.
3 Tešlovina jos tavo didį ir
baimę keliantį vardą.
Jis šventas!
4 Galingasis Karaliau, tu
myli teisingumą.
Tu parodei, kas dora,
tu įvykdei, kas teisinga ir
teisu Jokūbo žemėje.
5 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsti prie jo
sosto pakojo!
Jis šventas!
6 Mozė ir Aaronas – tarp jo kunigų
ir Samuelis – tarp tų, kurie
šaukiasi tavo vardo.
Jie šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis jų išklausė.
7 *Jis kalbėjo jiems iš
debesies stulpo;
jie laikėsi jo įsakų ir duotų įstatų.
8 VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
tu juos išklausei,
tu buvai jiems atlaidus Dievas,
nors reikalavai atpildo
už nusikaltimus.
9 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsti prie jo
šventojo kalno,
nes VIEŠPATS, mūsų
Dievas, šventas!

100 *Padėkos psalmė.*

Džiaugsmingai klegėkite,
visos šalys!
2 Linksmi tarnaukite VIEŠPAČIUI,
artinkitės prie jo su džiugia giesme.
3 Žinokite, kad VIEŠPATS – Dievas.
Jis mus sukūrė, ir mes
priklausome jam,
mes – jo tauta ir jo kaimenės avys.
4 Dėkodami ženkite pro vartus
į jo kiemus su šlovės giesme.
Dėkokite jam, šlovinkite jo vardą,
5 nes *VIEŠPATS geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina
ir jo ištikimybė tveria
per kartų kartas.

101 *Dovydo psalmė.*

Giedosiu apie ištikimybę
ir teisingumą,
šlovės giesmę giedosiu
tau, VIEŠPATIE,
2 dorumo kelio laikysiuos.
Kada mane aplankysi?
Savo namuose gyvensiu
dora širdimi.
3 Į niekį, kas žema, niekada
nekreipsiu žvilgsnio;
nekęsiu žmogaus, kuris
suktai elgiasi,
nieko bendra su juo neturėsiu.
4 Širdies nelabumo vengsiu iš tolo,
su tuo, kas pikta, reikalų
neturėsiu.
5 Kas slapta šmeiš savo
artimą, tą nutildysiu.
Nepakenčiu pasipūtusio,
įžūlios širdies žmogaus.
6 Akimis ieškau krašte Dievui
ištikimų žmonių,
kad jie gyventų su manimi;
kas laikosi doro kelio, tas
bus mano tarnyboje.
7 Joks apgavikas mano
namuose negyvens,
joks melagis mano
akivaizdoje netarnaus.

99,1 *Iš 25,22*
99,7 *Iš 33,9*

100,5 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 106,1; 107,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*

[8] Kas rytą tarsiu nuosprendį
krašto nedorėliams,
kad išvalyčiau iš VIEŠPATIES
miesto visus
darančius pikta.

102 *Malda nelaimingo žmogaus, atsidūrusio neviltyje ir liejančio savo skundą VIEŠPAČIUI.*

[2] VIEŠPATIE, išgirsk mano
maldą, VIEŠPATIE,
ir mano šauksmas tave tepasiekia.
[3] Neslėpk nuo manęs savo
veido, kai man sunku,
atsuk man savo ausį;
tą dieną, kai šaukiuosi tavęs,
skubėki manęs išklausyti.
[4] Juk mano dienos nyksta
lyg dūmai,
ir mano kaulai anglėja tarsi
malkos židinyje.
[5] Suvytusi ir nudžiūvusi lyg
žolė mano širdis;
aš užmirštu net valgyti savo duoną.
[6] Nuo didelio dejavimo
iš manęs liko tik kaulai ir oda.
[7] Esu lyg paukštis tyruose,
lyg pelėda apleistuose
griuvėsiuose.
[8] Guliu nemiegodamas
ir skundžiuosi
lyg vienišas paukštis ant stogo.
[9] Visą dieną mano priešai
mane užgaulioja,
kaip keiksmažodį taria
mano vardą!
[10] Pelenus turiu valgyti
vietoj duonos
ir ašaras maišyti su gėrimu
[11] dėl tavo apmaudo ir pykčio,
nes paėmei mane ir
nusviedei į šalį.
[12] Mano dienos nyksta lyg
vakaro šešėliai,
aš vystu tartum žolė.
[13] Bet tu, VIEŠPATIE, amžinai
viešpatauji,
ir visos kartos mini tavo vardą.
[14] Tu pakilsi ir būsi
gailestingas Sionui,
nes jau laikas jo pasigailėti,
skirtasis metas jau atėjo.
[15] Malonūs jo akmenys
tavo tarnams,
o jo dulkės kelia jiems užuojautą.
[16] Tautos pagarbiai bijo
VIEŠPATIES vardo,
visi žemės karaliai – tavo garbės.
[17] VIEŠPATS atstatys Sioną
ir apsireikš savo garbėje.
[18] Jis atsigręš į skurdžių maldavimą
ir nepaniekins jų maldos.
[19] Tebūna tai užrašyta
ateinančiai kartai,
kad atkurtoji tauta
garbintų VIEŠPATĮ:
[20] „Jis pažvelgė iš savo
šventovės aukštybių,
VIEŠPATS pažiūrėjo iš
dangaus į žemę,
[21] kad išgirdęs belaisvių dejavimą
išlaisvintų pasmerktuosius
mirti“, –
[22] idant VIEŠPATIES vardas
būtų apsakomas Sione
ir jo šlovės giesmė – Jeruzalėje,
[23] kai tautos susirinks drauge
su karalystėmis
tarnauti VIEŠPAČIUI.
[24] Jis išsekino mano jėgas kelyje,
jis sutrumpino mano dienas.
[25] * „Mano Dieve, – sakiau, –
nepaimk manęs iš čia
įpusėjus dienoms.
Tavo metai trunka per
visas kartas“.
[26] Kadaise tu padėjai
žemės pamatus,
ir dangūs tavo sukurti.
[27] Jie praeis, o tu pasiliksi;
jie susidėvės kaip drabužis.

102,25-27 *Hbr 1,10-12*

Kaip apdarą juos keiti,
ir jie pasikeičia,
28 bet tu esi tas pats,
ir tavo metams nėra galo.
29 Tavo tarnų vaikai saugiai gyvens,
jų palikuonys bus tvirti tavo Artume.

103 *Dovydo.*

Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela,
ir visa, kas manyje, tešlovina
jo šventąjį vardą!
2 Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela,
ir nepamiršk, koks jis geras!
3 Jis atleidžia visas tavo nuodėmes
ir išgydo visas tavo ligas.
4 Jis atperka tavo gyvastį iš kapo
ir apgaubia tave meile ir
gailestingumu,
5 jis sotina tavo gyvenimą
gėrybėmis,
kad būtum jaunas ir
stiprus lyg erelis.
6 VIEŠPATS vykdo teisumo darbus,
jis daro, kas teisinga visiems
engiamiesiems.
7 Jis parodė savo kelius Mozei
ir savo veiksmus Izraelio tautai.
8 *VIEŠPATS yra gailestingas
ir mylintis,
lėtas supykti ir kupinas
ištikimosios meilės.
9 Ne visą laiką jis barsis
nei bus supykęs per amžius.
10 Jis elgiasi su mumis ne pagal
mūsų nuodėmių dydį
nei atmoka mums pagal
mūsų kaltes.
11 Kaip aukštai nuo žemės dangūs,
taip didi jo ištikimoji meilė
pagarbiai jo bijantiesiems.
12 Kaip toli Rytai nuo Vakarų,
taip toli nuo mūsų jis išsklaido
mūsų nuodėmes.
13 Kaip tėvas gailisi vaikų,
taip VIEŠPATS gailisi pagarbiai
jo bijančiųjų.
14 Juk jis žino, kokie mes padarai,
atsimena, kad mes esame dulkės.
15 Žmogaus dienos panašios į žolę,
jis žydi kaip laukų gėlė:
16 vos paliečia ją vėjas,
jos jau nebėra,
ji išnyksta, nepalikdama žymės.
17 Betgi VIEŠPATS geras per
amžių amžius tiems,
kurie pagarbiai jo bijo,
ir teisus vaikų vaikams,
18 kurie laikosi jo Sandoros
ir nepamiršta ištikimai
vykdyti jo įsakymų.
19 VIEŠPATS pasistatė
sostą danguose,
ir jo karališka galybė visa valdo.
20 Šlovinkite VIEŠPATĮ,
visi jo angelai,
jo žodį vykdantys galiūnai,
paklusnūs jo tartam žodžiui.
21 Šlovinkite VIEŠPATĮ,
visos jo galybės,
jo tarnai, vykdantys jo valią.
22 Šlovinkite VIEŠPATĮ, visi jo darbai
visose jo viešpatijos vietose.
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!

104

Šlovink VIEŠPATĮ,
mano siela!
VIEŠPATIE, mano Dieve,
tu be galo didis!
Apsisiautęs garbe ir didybe,
2 apsigaubęs šviesa lyg drabužiu,
tu ištempei dangų lyg
palapinės dangą
3 ir padėjai savo buveinės
sijas viršum vandenų.
Iš debesų tu daraisi vežimą
ir keliauji audros sparnais.
4 *Vėjus tu imi savo pasiuntiniais,
žaibų liepsnas – savo tarnais.

103,8 *Jok 5,11*

104,4 *Hbr 1,7*

[5] Tu įkūrei žemę tvirtai
ant jos pamatų,
ir ji ten stovės amžinai.
[6] Vandenynu tarsi drabužiu
ją apklojai,
o vandenys tįsojo viršum kalnų.
[7] Kai vandenims tu
pagrūmojai, jie bėgo,
traukėsi pasigirdus tavo
griausmo balsui,
[8] kalnams iškylant,
slėniams įdumbant,
į vietą, kurią jiems paskyrei.
[9] Tu nubrėžei ribą ir
peržengti ją uždraudei,
kad žemės vėl neapsemtų.
[10] Tu liepi šaltiniams
sruventi slėniuose
ir upėms tekėti tarp kalvų.
[11] Jie duoda vandens miško žvėrims,
laukiniai asilai ten
malšina troškulį.
[12] Pakrantėse padangių
paukščiai kraunasi lizdus
ir čiulba ant medžių šakų.
[13] Tu laistai kalnus iš savo
aukštos buveinės,
ir žemė kupina tavo palaimos.
[14] Tu želdai žolę galvijams,
ir augalus žmonių reikalams,
kad jie augintųsi maisto iš žemės
[15] ir vyno, kuris linksmina
žmogaus širdį,
ir alyvmedžių aliejaus, nuo
kurio švyti veidai,
ir duonos, kuri stiprina gyvastį.
[16] Gausiai laistomi
VIEŠPATIES medžiai
ir Libano kedrai, jo
paties pasodinti.
[17] Paukščiai sukasi juose gūžtas,
gandras medyje kraunasi lizdą.
[18] Aukštieji kalnai skirti
laukinėms ožkoms,
uolos – slėptuvės olų barsukams.
[19] Tu padarei mėnulį
mėnesiams žymėti,
o saulė žino, kada jai nusileisti.
[20] Tu siunti tamsą, ir ateina naktis;
tuomet sujunda visi miško gyvūnai.
[21] Liūtukai riaumoja grobio,
ieškodamiesi maisto iš Dievo.
[22] Saulei užtekėjus, jie pasitraukia
miegoti savo guoliuose,
[23] o žmogus eina prie darbo
ir triūsia iki vakaro.
[24] VIEŠPATIE, kokie įvairūs
tavo kūriniai!
Kaip išmintingai juos
visus sukūrei!
Tavo kūrinių pilna žemė.
[25] Štai jūra, tokia bekraštė ir plati.
Ten knibžda nesuskaičiuojami
maži ir dideli gyvūnai.
[26] Ten plaukioja laivai
ir žaidžia *Leviatanas,
kurį tu sukūrei.
[27] Visi jie laukia iš tavęs,
kad duotum jiems peno,
kada reikia.
[28] Kai duodi, jie surenka,
kai ištiesi ranką, jie sotūs gėrybių.
[29] Tau veidą paslėpus,
jie sunerimsta,
o alsavimą iš jų atėmus, miršta
ir sugrįžta į dulkes.
[30] Tau atsiuntus savo
Dvasią, jie atgyja,
ir tu atnaujini žemės veidą.
[31] Tebūna amžina VIEŠPATIES garbė,
tesidžiaugia VIEŠPATS
savo kūriniais!
[32] Jis pažvelgia į žemę, ir ji dreba;
jis paliečia kalnus, ir jie smilksta.
[33] Giedosiu VIEŠPAČIUI,
kolei gyvensiu,
per visą gyvenimą šlovinsiu
giesme savo Dievą.
[34] Tepatinka jam mano malda,
nes aš džiūgauju VIEŠPATYJE.
[35] Teišnyksta žemėje nusidėjėliai,
tenebūna daugiau nedorėlių.
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

104,26 *Job 41,1; Ps 74,14; Iz 27,1*

105 Dėkokite VIEŠPAČIUI,
šaukitės jo vardo,
skelbkite jo darbus tautoms!
2 Giedokite jam, šlovinkite
jį giesmėmis,
kalbėkite apie visus jo
nuostabius darbus.
3 Didžiuokitės jo šventuoju vardu,
tedžiūgauja VIEŠPATIES
ieškančiųjų širdis!
4 Pagalbos ieškoti eikite
pas VIEŠPATĮ,
visada ieškokite jo Artumo.
5 Atminkite jo padarytus
nuostabius darbus,
jo stebuklus ir nuosprendžius,
6 Abraomo palikuonys, jo tarnai,
Jokūbo vaikai, jo išrinktieji!
7 Jis, VIEŠPATS, mūsų Dievas,
ir visoje žemėje vykdomi
jo įsakymai.
8 Amžiais jis laikosi savo Sandoros,
tūkstančiui kartų duoto pažado,
9 *Sandoros, sudarytos
su Abraomu,
*priesaikos žodžio Izaokui,
10 *kurį jis patvirtino
Jokūbui kaip įstatą,
Izraeliui kaip amžiną Sandorą.
11 „Tau aš duosiu, – sakė
jis, – Kanaano kraštą
kaip tau skirtą paveldą“.
12 Kad ir mažai jų buvo,
tik sauja ateivių tame krašte,
13 klajojanti iš tautos į tautą,
iš karalystės į karalystę,
14 *jų engti jis niekam neleido,
ir dėl jų barė karalius:
15 „Nelieskite mano pateptųjų,
neskriauskite mano pranašų!“
16 *Jis užleido badą anai žemei
ir atėmė iš jų visus maisto išteklius.

105,9 *Pr 12,7; 17,8*
105,9 *Pr 26,3*
105,10-11 *Pr 28,13*
105,14-15 *Pr 20,3-7*
105,16 *Pr 41,53-57*

17 *Jis pasiuntė jiems vyrą – Juozapą,
parduotą kaip vergą.
18 *Jo kojos buvo supančiotos,
ant kaklo užkarta grandinė,
19 kol atsitiko, ką jis buvo
pranašavęs,
ir VIEŠPATIES žodis jį išbandė.
20 *Karalius liepė jį paleisti,
tautų valdovas jį išlaisvino.
21 *Jis padarė jį savo namų viešpačiu
ir visų turtų valdytoju,
22 kad lavintų pareigūnus
būti tokius kaip jis
ir mokytų didžiūnus išminties.
23 Tada *Izraelis atėjo į Egiptą,
*Jokūbas apsigyveno kaip
ateivis Chamo žemėje.
24 *VIEŠPATS padarė savo
tautą labai gausią,
stipresnę už jos priešus,
25 kurių širdis jis taip pakeitė,
kad jie ėmė nekęsti jo tautos
ir elgtis klastingai su jo tarnais.
26 *Jis pasiuntė savo tarną Mozę
ir Aaroną, kurį buvo išsirinkęs.
27 Jiedu padarė VIEŠPATIES ženklų
ir stebuklų Chamo žemėje.
28 *Jis užleido tamsą, ir aptemo žemė,
bet egiptiečiai priešinosi
jo žodžiams.
29 *Jis pavertė jų vandenis krauju,
ir nutroško jų žuvys.
30 *Jų žemėje knibždėte
knibždėjo varlių,
jos užplūdo net jų karaliaus
kambarius.

105,17 *Pr 37,28; 45,5*
105,18-19 *Pr 39,20–40,23*
105,20 *Pr 41,14*
105,21 *Pr 41,39-41*
105,23 *Pr 46,6*
105,23 *Pr 47,11*
105,24-25 *Iš 1,7-14*
105,26 *Iš 3,1–4,17*
105,28 *Iš 10,21-23*
105,29 *Iš 7,17-21*
105,30 *Iš 8,1-6*

[31] Jis tarė, ir *apniko
musių spiečiai
bei *aibės uodų visą jų žemę.
[32] *Jis davė jiems krušą
vietoj lietaus,
žaibais plieskė jų žemę.
[33] Jis sunaikino jų vynmedžius
bei figmedžius
ir išvertė iš žemės medžius.
[34] *Jis tarė, ir užplūdo skėriai
bei nesuskaičiuojami žiogai.
[35] Visus augalus jie surijo jų žemėje
ir suėdė jų laukų derlių.
[36] *Jis sunaikino visus
pirmagimius jų žemėje,
visas jų jaunystės pirmienas.
[37] *Tada jis išvedė izraelitus,
nešinus sidabru ir auksu,
ir dvylikoje giminių
nebuvo silpnuolio.
[38] Egiptiečiai džiūgavo,
jiems išeinant,
nes izraelitai buvo juos įbaiminę.
[39] *Jis supūtė debesį kaip dangą
ir ugnimi švietė naktį.
[40] *Jiems prašant, jis
siuntė putpelių
ir dangaus duona juos
sočiai maitino.
[41] *Jis atvėrė uolą, ir
ištryško vanduo
ir lyg upė tekėjo per dykumą.
[42] Jis atminė savo šventąjį pažadą
ir savo tarną Abraomą.
[43] Taip jis vedė besidžiaugiančią
savo tautą,
džiugią giesmę giedančius
savo išrinktuosius.

105,31 *Iš 8,20-24*
105,31 *Iš 8,16-17*
105,32-33 *Iš 9,22-25*
105,34-35 *Iš 10,12-15*
105,36 *Iš 12,29*
105,37-38 *Iš 12,33-36*
105,39 *Iš 13,21-22*
105,40 *Iš 16,2-15*
105,41 *Iš 17,1-7; Sk 20,2-13*

[44] Jis *davė jiems kitų tautų žemes,
ir jie paveldėjo žmonių triūso vaisius,
[45] kad paklustų jo įstatams
ir laikytųsi jo įsakymų.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

106

*Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Dėkokite
VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[2] Kas gali apsakyti didžius
VIEŠPATIES darbus
ar pajėgti jį pašlovinti?
[3] Laimingi, kas elgiasi teisingai,
ir visados daro, kas teisu.
[4] Atmink ir mane, VIEŠPATIE,
kai padedi savo tautai,
lankyk ir mane malone,
kai juos gelbsti,
[5] kad galėčiau patirti tavo
išrinktųjų gerovę,
dalytis tavo tautos džiaugsmu
ir didžiuotis tavo paveldu.
[6] Nusidėjome – mes ir
mūsų protėviai,
nusikaltome, nedorai elgėmės.
[7] Mūsų protėviai Egipte nepaisė
tavo nuostabių darbų,
pamiršo tavo gerumą
ir *maištavo prieš Aukščiausiąjį
prie Nendrių jūros.
[8] Vis dėlto jis gelbėjo juos,
kaip tinka jo vardui,
kad parodytų savo didžią jėgą.
[9] *Jis pagrūmojo Nendrių
jūrai, ir ji išdžiūvo;
jis pervedė juos per gelmes
kaip per dykumą.
[10] Jis išgelbėjo juos iš tų,
kurie jų nekentė,
ir atpirko iš priešo rankų.

105,44 *Joz 11,16-23*
106,1 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 107,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*
106,7 *Iš 14,10-12*
106,9-12 *Iš 14,21-31*

11 Jūra paskandino jų priešus,
ir neliko nė vieno.
12 Tada izraelitai įtikėjo
ir *šlovino jį giesme.
13 Greitai jie užmiršo, ką
jis buvo padaręs,
ir elgėsi, nelaukdami, kol
supras jo užmojį.
14 *Dykumoje juos apėmė
godus alkis,
ir tyruose jie ėmė gundyti Dievą.
15 Jis davė jiems, ko jie reikalavo,
bet siuntė ir alinančią ligą.
16 *Stovykloje buvo
pavydima Mozei
ir Aaronui, šventajam
VIEŠPATIES tarnui.
17 Žemė atsivėrė ir prarijo Dataną,
palaidojo Abiramo šalininkus.
18 Ugnis užsiliepsnojo tame būryje,
ir liepsnos sunaikino nedorėlius.
19 *Prie Horebo žmonės
pasidirbo veršį
ir garbino nuliedintą atvaizdą.
20 Jie sukeitė Dievo garbę
su žolę ėdančio jaučio atvaizdu.
21 Jie užmiršo Dievą,
savo Gelbėtoją,
padariusį didžių dalykų Egipte.
22 Kokių nuostabių darbų jis
padarė Chamo žemėje!
Kokių baisių dalykų prie
Nendrių jūros!
23 Jis būtų juos sunaikinęs,
jeigu jo išrinktasis Mozė
nebūtų užstojęs
ir nukreipęs jo pykčio.
24 *Jie paniekino puikųjį kraštą
ir netikėjo jo pažadu,
25 murmėjo savo palapinėse
ir nenorėjo klausyti
VIEŠPATIES balso.
26 Todėl pakėlęs ranką jis prisiekė,
kad leis jiems žūti dykumoje
27 *ir išblaškys jų
palikuonis tautose,
išsklaidys po svetimas šalis.
28 *Paskui jie prisidėjo
prie Baalo apeigų
ir valgė mirusiesiems
atnašautas aukas.
29 Jie pykdė VIEŠPATĮ savo darbais,
todėl juos užpuolė maras.
30 Tada Finehasas pakilęs užstojo,
ir maras liovėsi.
31 Tai pripažinta jam kaip
teisus darbas
amžinai per kartų kartas.
32 *Jie pykdė VIEŠPATĮ prie
Meribos vandenų,
ir dėl jų nukentėjo Mozė,
33 nes jie taip apkartino
jam dvasią,
kad jis neapgalvotai pašnekėjo.
34 *Jie neišnaikino tautų,
kaip VIEŠPATS buvo jiems įsakęs,
35 bet susimaišė vedybomis
su svetimtaučiais
ir mokėsi daryti, kaip šie darė.
36 Dievo tauta tarnavo stabams,
ir jie virto jiems pinklėmis.
37 *Savo sūnus ir dukteris
jie aukojo demonams.
38 Jie liejo nekaltą kraują,
savo sūnų ir dukterų kraują,
aukojo juos Kanaano stabams
ir išniekino *kraštą,
praliedami kraują.
39 Taip jie teršėsi savo veiksmais
ir ištvirkavo savo darbais.
40 *VIEŠPATS įniršo ant savo tautos
ir pasibjaurėjo savo paveldu.

106,12 *Iš 15,1-21*
106,14-15 *Sk 11,4-34*
106,16-18 *Sk 16,1-35*
106,19-23 *Iš 32,1-14*
106,24-26 *Sk 14,1-35*
106,27 *Kun 26,33*
106,28-31 *Sk 25,1-13*
106,32-33 *Sk 20,2-13*
106,34-36 *Ts 2,1-3; 3,5-6*
106,37 *2 Kar 17,17*
106,38 *Sk 35,33*
106,40-46 *Ts 2,14-18*

41 Jis atidavė juos tautoms į rankas,
ir juos valdė tie, kurie jų nekentė.
42 Priešai juos engė,
ir jie tapo jiems visiškai pavaldūs.
43 Daugel sykių VIEŠPATS
gelbėjo savo tautą,
bet jie ir toliau liko maištingi
ir savo kalčių prislėgti.
44 Bet jis atsižvelgdavo į jų kančią,
kai išgirsdavo jų šauksmą.
45 Jų labui jis atmindavo
savo Sandorą
ir pasigailėdavo iš savo gerumo.
46 Jis išgaudavo jiems
pasigailėjimą iš tų,
kurie laikė juos nelaisvėje.
47 *Gelbėk mus, VIEŠPATIE,
mūsų Dieve,
ir surink mus iš visų tautų,
kad dėkotume tavo šventajam vardui
ir didžiuotumės tave šlovindami!
48 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
Izraelio Dievas;
nuo amžių per amžius!
Tesako visa tauta: „Amen!"
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Penkta knyga

107 *„Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina".
2 Taip tesako VIEŠPATIES atpirktieji,
kuriuos jis atpirko iš vargo,
3 surinko iš svetimų šalių,
iš Rytų ir Vakarų, iš Šiaurės ir Pietų.
4 Vieni klajojo dykumoje ir tyruose,
bet miesto, kuriame galėtų
įsikurti, nerado.
5 Alkani ir ištroškę,
jie tik gyvastį nešiojo.
6 Tada būdami varge jie
šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis gelbėjo juos iš bėdų,
7 vedė tiesiu keliu,
kol jie pasiekė gyvenamą miestą.
8 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už
jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai,
9 nes jis patenkino trokštančius
ir alkstančius pripildė gėrybių.
10 Kiti sėdėjo niūrioje tamsoje,
belaisviai skurde ir grandinėse,
11 nes buvo maištavę prieš
VIEŠPATIES žodžius
ir paniekinę Aukščiausiojo užmojį.
12 Jų širdį sutramdė kančia,
jie sukniubo, ir nebuvo kas padėtų.
13 Tada būdami varge jie
šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išvadavo juos iš bėdų,
14 išvedė juos iš niūriosios tamsos
ir sutraukė jų pančius.
15 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už
jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai,
16 nes jis pralaužia vario vartus
ir sunaikina geležies velkes.
17 Vieni buvo pasiligoję dėl
savo nuodėmingo kelio
ir už savo kaltes turėjo kentėti.
18 Į maistą jie negalėjo
net pažiūrėti
ir buvo netoli mirties vartų.
19 Tada būdami varge jie
šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išvadavo juos iš bėdų,
20 siuntė savo žodį jiems išgydyti
ir išgelbėti nuo pražūties.
21 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už
jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.
22 Teatnašauja bendravimo aukas
ir teskelbia jo darbus
džiugesio giesmėmis.
23 Kiti plaukė laivais į jūrą
ir uždarbiavo didžiuose
vandenyse.
24 Jie matė VIEŠPATIES darbus,
jo nuostabius veiksmus gelmėse.
25 Jam paliepus, kilo audros
ir sukėlė aukštas jūros bangas.

106,47-48 *1 Met 16,35-36*
107,1 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 118,1; 136,1; Jer 33,11*

[26] Jie kilo aukštyn ligi dangaus,
nėrė žemyn į gelmes,
ir širdis jiems stiro iš baimės.
[27] Tarsi girti jie svirduliavo
ir svyravo,
suglumę nebežinodami ką daryti.
[28] Tada būdami varge jie
šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis ištraukė juos iš bėdų,
[29] šėlstančią audrą nuramino,
ir jūros bangos buvo nutildytos.
[30] Jie džiaugėsi nurimusia jūra,
ir jis nuvedė juos į jų
prekybos uostą.
[31] Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už
jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.
[32] Teaukština jį tautos sueigoje,
tešlovina seniūnų taryboje.
[33] Jis pavertė upes dykuma,
vandens šaltinius –
išdžiūvusia žeme,
[34] vešlų kraštą – druskingais
pelkynais
dėl jo gyventojų nedorumo.
[35] Jis pavertė dykumą
vandens tvenkiniais,
išdžiūvusią žemę –
srūvančiais šaltiniais.
[36] Alkanus žmones ten
apgyvendino,
ir jie pasistatė miestą.
[37] Jie sėjo laukus, veisė
vynuogynus
ir nuėmė gausų derlių.
[38] Jis laimino juos, ir jų
labai daugėjo,
ir jų galvijų skaičiui jis
neleido sumažėti.
[39] Jie sumenko ir buvo pažeminti
per priespaudą, skurdą ir kančią.
[40] Bet tas, kuris lieja panieką
ant didžiūnų
ir varo juos klajoti po
neįžengiamą dykynę,
[41] išgelbėjo beturčius iš skurdo
ir jų šeimas pagausino
lyg kaimenes.
[42] Dorieji tai mato ir džiaugiasi,
o visų nedorėlių burnos
užsičiaupia.
[43] Išmintingas žmogus
pastebės šiuos dalykus,
ir mąstys apie VIEŠPATIES
ištikimąją meilę.

108 *Giesmė. Dovydo psalmė.*

[2] Mano širdis ištikima, Dieve,
mano širdis ištikima!
Giedosiu ir šlovinsiu tave!
Pabusk, mano širdie!
[3] Pabuskite, arfa ir lyra!
Aš pažadinsiu aušrą.
[4] Tautose dėkosiu tau, VIEŠPATIE,
giedosiu tau šlovės
giesmę tarp tautų.
[5] Juk tavo gerumas
aukštesnis už dangų,
ištikimybė siekia debesis.
[6] Parodyk savo didybę aukštai
danguje, Dieve,
ir savo šlovę visoje žemėje!
[7] Savo dešine išgelbėk ir
išklausyk mus,
kad būtų išgelbėti tavo mylimieji.
[8] Dievas kalbėjo savo šventovėje:
„Džiaugdamasis padalysiu Sichemą
ir atmatuosiu Sukotų slėnį.
[9] Man priklauso Gileadas
ir Manasas;
Efraimas – mano šalmas,
Judas – mano skeptras.
[10] Moabas bus mano praustuvė,
Edomui mesiu savo apavą,
Filistija girdės mano
pergalės šauksmą“.
[11] Kas atves mane į
sutvirtintą miestą?
Kas ves mane į Edomą?
[12] Argi iš tikrųjų mus
atmetei, Dieve?
Su mūsų kariuomene,
Dieve, nebežygiuoji.

13 Išgelbėk mus nuo priešo,
nes žmogus padėti nieko negali.
14 Su Dievu būsime narsūs;
jis sutryps mūsų priešus.

109 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

Dieve, kurį šlovinu, netylėk!
2 Mane užpuolė nedorėliai
ir meluodami mane persekioja.
3 Neapykantos žodžiais
mane apniko
ir be priežasties mane puola.
4 Nors juos myliu, jie mane kaltina
net kai už juos meldžiuosi.
5 Taip jie piktu man
atlygina už gera,
neapykanta – už mano meilę.
6 Parink nedorą teisėją jam teisti,
testoja kaltintojas jo dešinėje.
7 Tebūna teisme jis pasmerktas,
net jo malda tebūna
laikoma nuodėme.
8 Trumpas tebūna jo gyvenimas,
ir *kitas teužima jo vietą.
9 Jo vaikai telieka našlaičiai,
o jo žmona tenašlauja.
10 Jo vaikai tegul klajoja ir elgetauja,
iš pašiūrių, kur gyvena,
tebūna išvaryti.
11 Tepasiglemžia skolintojas
jo nuosavybę,
o jo triūso vaisius teišgrobsto
svetimieji.
12 Teneparodo nė vienas
jam gerumo
nei užuojautos jo našlaičiams.
13 Težūva visi jo palikuonys,
ir su antra karta teišnyksta
jo vardas.
14 Teatmena VIEŠPATS jo
protėvių kaltę,
o jo motinos nuodėmė
telieka nepanaikinta.
15 Temato tai VIEŠPATS nuolatos,
kol jo atminimas neužges žemėje.
16 Juk tas žmogus niekada
nenori daryti gera,
bet tik kamuoja vargšą ir beturtį,
net užmušti kėsinasi
prislėgtą bejėgį žmogų.
17 Prakeikti jis mėgo, tad
tebūna pats prakeiktas!
Palaimos linkėti nemėgo, tad
niekas jo tenelaimina!
18 Prakeikimu apsivilko
kaip apsiaustu,
tad tepersisunkia prakeikimas
į jo kūną lyg vanduo,
į jo kaulus lyg aliejus.
19 Tebūna kaip drabužis,
kuriuo jis apsidengia,
kaip juosta, kurią kasdien nešioja!
20 Taip teatmoka VIEŠPATS
mano kaltintojams,
kurie linki man pikta.
21 Man, DIEVE, mano Viešpatie,
padėk, kaip esi pažadėjęs,
ir išgelbėk mane dėl savo gerumo.
22 Juk aš vargšas ir beturtis,
besiraitantis iš širdgėlos.
23 Nykstu lyg šešėlis vakare
ir esu lyg vėjo nešamas skėrys.
24 Man kėliai linksta nuo pasninko,
o mano kūnas nusikamavęs.
25 *Esu jiems tapęs pasityčiojimu;
mane pamatę, jie kraipo galvas.
26 Padėk man, VIEŠPATIE, mano Dieve!
Dėl savo ištikimosios
meilės gelbėk mane!
27 Tegu jie sužino, kad
tai tavo ranka,
kad tu, VIEŠPATIE, tai padarei.
28 Tegu jie sau keikia, o tu laimink.
Tegul dega iš gėdos
mano užpuolėjai,
bet tesidžiaugia tavo tarnas.
29 Teapsivelka negarbe
mano kaltintojai,
teapsidengia gėda lyg skraiste!

109,8 *Apd 1,20*

109,25 *Mt 27,39; Mk 15,29*

30 Visu balsu dėkosiu VIEŠPAČIUI,
giesme šlovinsiu jį
žmonių spūstyje,
31 nes jis stovi beturčio dešinėje,
kad išgelbėtų nuo trokštančių
pasmerkti jį mirčiai.

110

Dovydo psalmė.

VIEŠPATS tarė mano Viešpačiui:
„Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus
tau po kojomis“.
2 VIEŠPATS išplės tavo galybės
skeptrą nuo Siono:
„Valdyk tave supančius priešus!“
3 Tu buvai karališkai orus nuo
savo gimimo dienos,
šventoji garbė lydėjo
tave nuo įsčių,
nuo tavo jaunystės aušros.
4 *VIEŠPATS prisiekė ir
neatsižadės:
„Tu esi kunigas amžinai,
kaip Melchizedekas“.
5 VIEŠPATS yra tavo dešinėje,
jis sutriuškins karaliùs
savo įniršio dieną.
6 Jis teis tautas
ir pripildys mūšio lauką lavonų,
visoje žemėje nugalės karaliùs.
7 Savo žygyje jis* atsigers iš upelio
ir pasistiprinęs nugalės.

111

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
א* Dėkosiu
VIEŠPAČIUI visa širdimi
ב doruųjų taryboje ir sueigoje.

110,1 *Mt 22,44; Mk 12,36; Lk 20,42-43; Apd 2,34-35; 1 Kor 15,25; Ef 1,20-22; Kol 3,1; Hbr 1,13; 8,1; 10,12-13*
110,4 *Hbr 5,6; 6,20; 7,17.21*
110,7 T. y. karaliuș.
111,1 Žr. Ps 9,2.

ג 2 Kokie nuostabūs
VIEŠPATIES darbai!
ד Visi, kurie jais žavisi,
nori suprasti.
ה 3 Visa, ką jis daro, pilna jo
garbės ir didybės,
ו o jo teisumas amžinas.
ז 4 VIEŠPATS neleidžia mums užmiršti
savo nuostabių darbų;
ח jis švelnus ir gailestingas.
ט 5 Jis parūpina maisto tiems,
kas jo pagarbiai bijo;
י jis niekada neužmiršta
savo Sandoros.
כ 6 Savo tautai jis apreiškė
savo galybės darbus,
ל atiduodamas jiems tautų paveldą.
מ 7 Jo rankų darbas – tiesa
ir teisingumas,
נ jo įsakai tvirti,
ס 8 patikimi amžių amžiais,
ע duoti tiesa ir teisumu.
פ 9 Savo tautai jis siuntė atpirkimą,
צ sudarė su jais amžiną Sandorą.
ק Šventas ir šiurpulingas jo vardas!
ר 10 Pagarbi *VIEŠPATIES baimė
– išminties pradžia;
ש tai gerai supranta tie,
kurie ja gyvena.
ת Jo šlovė amžina.

112

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
א* Laimingas, kas
VIEŠPATIES pagarbiai bijo,
ב kas nuoširdžiai vykdo
jo įsakymus.
ג 2 Jo palikuonys galingi,
ד palaiminta dorųjų karta.
ה 3 Jo namuose gerovė ir turtai,
ו amžinai tveria jo teisingumas.
ז 4 Jis lyg šviesa, šviečianti
tamsoje doriesiems,
ח jis visados švelnus,
gailestingas ir teisus.

111,10 *Job 28,28; Pat 1,7; 9,10*
112,1 Žr. Ps 9,2.

ט [5] Gera žmogui, kuris
dosnus ir skolina,
י kuris sąžiningai tvarko
savo reikalus.
כ [6] Jis visada tvirtas;
ל žmonės visada atmins teisų žmogų.
מ [7] Jis nebijos gauti blogos žinios;
נ jo širdis tvirta, pasitikinti
VIEŠPAČIU.
ס [8] Jo širdis patvari, jis nesibaimina,
ע ir ilgainiui jo priešai bus nugalėti.
פ [9] *Jis dosniai duoda beturčiams,
צ niekada neišsenka jo dosnumas.
ק Jis didis ir gerbiamas.
ר [10] Nedoras žmogus tai
mato ir susierzina,
ש galanda dantį ir netenka drąsos.
ת Nedorėlių norai nueina niekais.

113

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite,
VIEŠPATIES tarnai,
šlovinkite VIEŠPATIES vardą.
[2] Tebūna jo vardas šlovinamas
dabar ir per amžius.
[3] Nuo saulėtekio iki saulėlydžio
tebūna šlovinamas
VIEŠPATIES vardas.
[4] Virš visų tautų išaukštintas
VIEŠPATS,
jo garbė aukštesnė už dangų.
[5] Kas yra toks kaip VIEŠPATS,
mūsų Dievas,
kuris sėdi aukštybėse,
[6] bet lenkiasi žemai pamatyti,
kas danguje ir žemėje?
[7] Jis pakelia silpną
žmogų iš dulkių,
ištraukia elgetą iš šiukšlyno,
[8] kad pasodintų su kilmingaisiais,
su savo tautos didžiūnais.
[9] Jis suteikia namus
bevaikei moteriai,
padaro ją laimingą vaikų motiną.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

112,9 *2 Kor 9,9*

114

Kai *Izraelis išėjo
iš Egipto,
Jokūbo palikuonys – iš tautos,
kalbančios svetima kalba,
[2] Judas tapo Dievo šventove,
Izraelis – jo valda.
[3] *Jūra pamatė juos ir pradingo;
*Jordanas traukėsi atgal.
[4] Kalnai šokinėjo lyg avinai,
kalvos – lyg kaimenės ėriukai.
[5] Kas gi tau, jūra? Ko gi tu bėgi?
Jordane, ko traukiesi atgal?
[6] Kalnai, ko šokinėjate lyg avinai,
o jūs, kalvos, lyg kaimenės ėriukai?
[7] Drebėk, žeme, nuo
Viešpaties Artumo,
nuo Jokūbo Dievo Artumo,
[8] kuris *paverčia uolas
vandens tvenkiniais,
o titnagą – tekančiais šaltiniais!

115

* Ne mums, VIEŠPATIE,
ne mums,
bet savo vardui teik garbę
dėl savo gerumo ir ištikimybės.
[2] Kodėl turėtų tautos klausti:
„Kurgi tas jų Dievas?"
[3] Mūsų Dievas – danguje;
jis daro visa, kas jam patinka.
[4] *Jų stabai – iš sidabro ir aukso,
padaryti žmonių rankomis.
[5] Jie turi burnas, bet nekalba,
turi akis, bet nemato,
[6] turi ausis, bet negirdi,
turi nosis, bet neužuodžia,
[7] turi rankas, bet negali lytėti,
turi kojas, bet nevaikšto.
[8] Panašūs į juos bus ir tie,
kas juos dirba ir kas jais pasitiki.

114,1 *Iš 12,51*
114,3 *Iš 14,21*
114,3 *Joz 3,16*
114,8 *Iš 17,1-7; Sk 20,2-13*
115,1 Gr. *Septuagintos* ir lot. *Vulgatos* vertimuose hebr. Ps 114 ir 115 sujungtos į Ps 113.
115,4-8 *Ps 135,15-18; Apr 9,20*

[9] Izraelio namai pasitiki VIEŠPAČIU,
jis jų pagalba ir skydas.
[10] Aarono namai pasitiki VIEŠPAČIU,
jis jų pagalba ir skydas.
[11] Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
kas VIEŠPAČIU pasitiki,
tų pagalba ir skydas jis yra.
[12] VIEŠPATS rūpinasi mumis
ir palaimins mus:
jis palaimins Izraelio namus,
jis palaimins Aarono namus,
[13] jis palaimins pagarbiai
*bijančius VIEŠPATIES –
ir prastuolius, ir didžiūnus.
[14] Tepadaugina jus VIEŠPATS,
jus ir jūsų palikuonis.
[15] Būkite palaiminti VIEŠPATIES,
dangaus ir žemės Kūrėjo.
[16] Dangūs – VIEŠPATIES dangūs,
bet žemę jis davė žmogui.
[17] Ne mirusieji šlovina VIEŠPATĮ,
ne tie, kurie nužengia į tylos buveinę.
[18] Mes, gyvieji, garbinsime tave
dabar ir per amžius.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

116 Myliu VIEŠPATĮ,
nes jis girdi
ir klausosi mano maldavimų.
[2] Jis girdi mane,
tad šauksiuosi jo, kol
tik būsiu gyvas.
[3] Mirties kilpos apraizgė mane,
Šeolo kančios apėmė,
buvau pilnas sielvarto ir nerimo.
[4] Tada šaukiausi VIEŠPATIES vardu:
„O VIEŠPATIE, maldauju tave,
gelbėk mano gyvastį!“
[5] VIEŠPATS maloningas ir teisus,
mūsų Dievas gailestingas.
[6] VIEŠPATS gina bejėgius;
kai buvau pavojuje, jis
mane išgelbėjo.
[7] Nusiramink, mano širdie,
nes Dievas buvo man geras.
[8] Jis išgelbėjo mane nuo mirties,
nušluostė man ašaras,
neleido mano kojoms paslysti.
[9] Todėl einu savo keliu
VIEŠPATIES Artume
gyvųjų šalyje*.
[10] *Pasitikėjau net sakydamas:
„Esu baisiai kančios prislėgtas!“ –
[11] net nustėręs sakydamas:
„Visi žmonės – melagiai!“
[12] Kuo galiu atsilyginti
VIEŠPAČIUI už visa,
ko jis dosniai man davė?
[13] Kelsiu išganymo taurę*
ir vardu šauksiuosi VIEŠPATIES.
[14] Savo įžadus VIEŠPAČIUI vykdysiu
visõs jo tautos sueigoje.
[15] Skaudi* VIEŠPAČIUI
jo ištikimųjų mirtis.
[16] O VIEŠPATIE, aš tavo tarnas
ir tarnauju tau,
kaip tarnavo mano motina.
Mano pančius tu atrišai,
[17] tad atnašausiu tau
bendravimo auką
ir vardu šauksiuosi VIEŠPATIES.
[18] Savo įžadus VIEŠPAČIUI vykdysiu
visõs jo tautos sueigoje –
[19] VIEŠPATIES Namų kiemuose,
tavo viduryje, Jeruzale!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

117 *Šlovinkite VIEŠPATĮ,
visos tautos!
Aukštinkite jį, visos šalys!
[2] Tikrai didis mums jo gerumas
ir VIEŠPATIES ištikimoji
meilė amžina.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

115,13 *Apr 11,18; 19,5*

116,9 Gr. *Septuagintos* ir lot. *Vulgatos* vertimuose hebr. Ps 116,19 laikoma Ps 114, o hebr. Ps 116,10-19 – Ps 115.
116,10 *2 Kor 4,13*
116,13 T. y. aukosiu liejamąją vyno atnašą.
116,15 Pažod. „Brangi“.
117,1 *Rom 15,11*

118 *Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes jis geras
ir jo ištikimoji meilė amžina!
[2] Tesako Izraelis:
„Jo ištikimoji meilė amžina".
[3] Tesako Aarono namai:
„Jo ištikimoji meilė amžina".
[4] Tesako visi, kurie pagarbiai
bijo VIEŠPATIES:
„Jo ištikimoji meilė amžina".
[5] Didelėje bėdoje šaukiausi
VIEŠPATIES,
ir VIEŠPATS išklausė ir
išlaisvino mane.
[6] *Su manimi VIEŠPATS,
ir aš nebijau;
ką gali žmonės man padaryti?
[7] Su manimi VIEŠPATS, ir
jis man padės;
aš matysiu nugalėtus savo priešus.
[8] Geriau ieškoti pagalbos
pas VIEŠPATĮ,
negu pasitikėti žmonėmis.
[9] Geriau ieškoti užuovėjos
pas VIEŠPATĮ,
negu pasitikėti didžiūnais.
[10] Visos tautos apgulė mane,
bet VIEŠPATIES vardu nuo
jų apsigyniau!
[11] Jos apgulė mane, apsupdamos
iš visų pusių,
bet VIEŠPATIES vardu nuo
jų apsigyniau!
[12] Jos apspito mane lyg bitės,
suliepsnojo lyg ugnis erškėtyne,
bet VIEŠPATIES vardu nuo
jų apsigyniau.
[13] Buvau nuožmiai puolamas
ir beveik nugalėtas,
bet VIEŠPATS man padėjo.
[14] *Mano jėga ir drąsa
yra VIEŠPATS;
jis mane išgelbėjo.
[15] Teisiųjų palapinės aidi
džiugia pergalės giesme:
„VIEŠPATIES dešinė davė
mums pergalę!
[16] Išaukštinta VIEŠPATIES dešinė!
VIEŠPATIES dešinė davė
mums pergalę!"
[17] Nemirsiu, bet gyvensiu
ir skelbsiu VIEŠPATIES darbus.
[18] Nors VIEŠPATS iš tikrųjų
mane plakė,
bet mirčiai manęs neatidavė.
[19] Atverkite man teisumo vartus,
kad pro juos įėjęs padėkočiau
VIEŠPAČIUI.
[20] Štai vartai pas VIEŠPATĮ;
teisieji pro juos įeis.
[21] Dėkoju tau, kad mane išklausei
ir tapai mano išgelbėjimu.
[22] *Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.
[23] Tai VIEŠPATIES padaryta;
koks nuostabus reginys!
[24] Ši diena VIEŠPATIES duota,
tad linksminkimės ir džiūgaukime.
[25] O VIEŠPATIE, prašome
tave, *gelbėk mus!
O VIEŠPATIE, prašome tave,
suteik mums palaimą!
[26] Kas įeina, tebūna *palaimintas
VIEŠPATIES vardu!
Laiminame jus iš VIEŠPATIES Namų.
[27] VIEŠPATS yra Dievas,
jis mūsų šviesa.
Su šakomis rankose
pradėkite iškilmę,
žygiuodami eitynėse
aplink aukurą.
[28] Tu mano Dievas, aš tau dėkosiu;
tu mano Dievas, aš tave aukštinsiu.
[29] Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
ir jo ištikimoji meilė amžina.

118,1 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 136,1; Jer 33,11*
118,6 *Hbr 13,6*
118,14 *Iš 15,2; Iz 12,2*
118,22 *Lk 20,17; Apd 4,11; 1 Pt 2,7*
118,22–23 *Mt 21,42; Mk 12,10-11*
118,25 *Mt 21,9; Mk 11,9; Jn 12,13*
118,26 *Mt 21,9; 23,39; Mk 11,9; Lk 13,35; 19,38; Jn 12,13*

119 א* Laimingi, kurių
kelias be priekaišto,
kurie gyvena pagal
VIEŠPATIES Įstatymą.
2 Laimingi, kas laikosi jo įsakų
ir ieško jo visa širdimi,
3 nedaro nieko pikta,
bet eina jo keliais.
4 VIEŠPATIE, tu davei
savo įsakymus,
kad jie būtų uoliai vykdomi.
5 O, kad būčiau tvirtas,
laikydamasis tavo įstatų kelių!
6 Niekuomet nebūsiu sugėdintas,
jei įsižiūrėsiu į visus tavo įsakymus.
7 Dora širdimi tave šlovinsiu,
kai išmoksiu teisius tavo įsakus.
8 Laikysiuosi tavo įstatų,
o tu niekada nepalik manęs!
ב 9 Kaip gãli jauni žmonės
nepalūžti savo kelyje? –
Laikydamiesi tavo žodžių.
10 Visa širdimi tavęs ieškau,
neleisk man nuklysti nuo
tavo įsakymų.
11 Branginu širdyje tavo žodį,
kad tau nenusidėčiau.
12 Būk pašlovintas, VIEŠPATIE!
Išmokyk mane savo įstatų.
13 Kartoju lūpomis
visus tavo burnos sprendimus.
14 Džiaugiuosi tavo kelio įsakais
kaip visais turtais.
15 Gilinuosi į tavo įsakymus
ir įsižiūriu į tavo kelius.
16 Mėgaujuosi tavo įstatais,
paisysiu tavo žodžio.
ג 17 Būk dosnus savo tarnui,
kad galėčiau gyventi,
laikydamasis tavo žodžio.
18 Atmerk man akis,
kad galėčiau suprasti tavo
Įstatymo nuostabius vaisius.
19 Gyvenu tik kaip ateivis žemėje,
tad neslėpk nuo manęs
savo įsakymų.
20 Man širdis alpsta nuo ilgesio,
dieną naktį ieškau tavo sprendimų.
21 Tu grasini įžūliesiems
– prakeiktiesiems,
kurie nuklysta nuo tavo įsakymų.
22 Išlaisvink mane nuo
pajuokos ir užgaulių,
nes laikausi tavo įsakų.
23 Nors didžiūnai suėjo ir
sąmokslauja prieš mane,
tavo tarnas rūpinsis tavo įstatais.
24 Tavo įsakai man žavūs,
jie man patarėjai.
ד 25 Parblokštas guliu dulkėse,
tad atgaivink mane, kaip
esi pažadėjęs.
26 Kai parodžiau savo siekius,
tu mane išklausei,
tad mokyk mane savo įsakų.
27 Padėk man suprasti
tavo įsakų kelią,
ir aš žavėsiuosi tavo
nuostabiais darbais.
28 Esu skausmo žudomas,
tad palaikyk mane, kaip
esi pažadėjęs.
29 Neleisk man eiti klystkeliais,
būk geras man ir mokyk
savo Įstatymo.
30 Pasirinkau ištikimybės kelią,
mano kelrodis – tavo sprendimai.
31 Tvirtai laikausi tavo įsakų;
neleisk man, VIEŠPATIE, patirti gėdos.
32 Bėgu tavo įsakymų keliu,
nes tu man duodi imlią širdį.
ה 33 Mokyk mane, VIEŠPATIE,
savo įstatų kelio,
ir jo laikysiuosi dieną naktį.
34 Suteik man įžvalgos
laikytis tavo Įstatymo
ir visa širdimi jam paklusti.
35 Vesk mane savo įsakymų taku,
nes tai man labai rūpi.
36 Palenk mano širdį į savo įsakus,
o ne į savanaudį pelną.
37 Nugręžk mano akis
nuo to, kas tuščia,
laikyk mane gyvą savo keliuose.

119,1 Žr. Ps 9,2

38 Laikykis man, savo tarnui,
duoto pažado,
pažado, kurį davei tavęs
pagarbiai bijantiems.
39 Nugręžk nuo manęs
užgaules, kurių bijausi,
nes tavo sprendimai geri.
40 Juk žinai, kad ilgiuosi tavo įsakų,
tad suteik man naują gyvenimą,
nes tu esi teisus!
ו 41 Tepasiekia mane, VIEŠPATIE,
tavo gerumas,
tavo išganymas, kaip esi pažadėjęs.
42 Tuomet galėsiu atsakyti
mano užgauliotojams,
nes tavo žodžiu pasitikiu.
43 Įgalink mane visados sakyti tiesą,
nes mano viltis – tavo sprendimai.
44 Paklusiu tavo Įstatymui visados –
per amžių amžius.
45 Eisiu erdviu keliu,
nes ieškojau tavo įsakų.
46 Kalbėsiu apie tavo įsakus
ir nesigėdinsiu karalių akivaizdoje.
47 Mėgaujuosi tavo įsakymais,
nes juos myliu.
48 Gerbiu ir myliu tavo įsakymus, –
gilinuosi į tavo įstatus.
ז 49 Atmink savo pažadą
man, savo tarnui,
kuriuo davei man vilties.
50 Net kančioje esu paguostas,
nes tavo pažadas mane gaivina.
51 Nors įžūlieji visados iš
manęs šaiposi,
nuo tavo Įstatymo nenusigręžiu.
52 Kai prisimenu senuosius
tavo sprendimus,
VIEŠPATIE, pasiguodžiu jais.
53 Kai matau nedorėlius,
nepaisančius tavo Įstatymo,
mane apima pyktis.
54 Tavo įstatai – mano
giesmės šerdis,
kur tik apsigyvenu.
55 Naktį atsimenu,
VIEŠPATIE, tavo vardą
ir paklūstu tavo Įstatymui.
56 Tai mano laimė,
nes laikiausi tavo įsakų.
ח 57 VIEŠPATS mano dalis;
aš pasiryžau laikytis tavo žodžių.
58 Maldauju tave iš visos širdies,
būk man gailestingas,
kaip esi pažadėjęs!
59 Kai pergalvoju tavo kelius,
kreipiu savo kojas į tavo įsakus.
60 Skubu nedelsdamas
laikytis tavo įsakymų.
61 Nors nedorėlių virvės
mane apipynė,
tavo Įstatymo nemetu.
62 Vidurnaktį keliuosi tavęs šlovinti
dėl tavo teisių sprendimų.
63 Esu pagarbiai tavęs
bijančiųjų bičiulis,
visų tų, kurie laikosi tavo įsakų.
64 Tavo gerumo, VIEŠPATIE,
kupina žemė;
mokyk mane savo įstatų.
ט 65 Tu buvai geras man, savo tarnui,
VIEŠPATIE, kaip buvai pažadėjęs.
66 Mokyk mane sveikos
nuovokos ir pažinimo,
nes pasitikiu tavo įsakymais.
67 Prieš nubaudžiamas
nuklysdavau,
bet dabar laikausi tavo įsakų.
68 Geras esi ir gera darai,
tad mokyk mane savo įstatų.
69 Įžūlieji šmeižia mane melais,
o aš visa širdimi laikausi
tavo įsakų.
70 Jų širdis atbukusi ir nutukusi,
o aš mėgaujuosi tavo Įstatymu.
71 Gera man, kad skyrei
tokią bausmę –
išmokti tavo įstatų.
72 Tavo duotas Įstatymas
man brangesnis
už tūkstantį aukso ir
sidabro gabalų.
י 73 Tavo rankos padarė
mane ir sukūrė;
padėk man suvokti,
kad reikia mokytis tavo įsakymų.

[74] Tavęs pagarbiai bijantieji
matydami mane džiūgaus,
kad aš sudėjau viltį į tavo žodį.
[75] Žinau, VIEŠPATIE,
kad teisūs tavo sprendimai
ir kad dėl to mane nubaudei,
jog esi ištikimas.
[76] Tepaguodžia mane
tavo gerumas,
kaip savo tarnui esi pažadėjęs.
[77] Tepasiekia mane tavo
gailestingumas,
kad būčiau gyvas,
nes tavo Įstatymas man žavus.
[78] Tebūna sugėdinti įžūlieji,
nes melu jie nuskriaudė mane;
o aš gilinsiuosi į tavo įsakus.
[79] Tesueina pas mane pagarbiai
tavęs bijantieji,
visi tie, kurie žino tavo įsakus.
[80] Tebūna mano širdis be
ydos pagal tavo įstatus,
kad nebūčiau sugėdintas.
כ [81] Mano širdis ilgisi tavo išganymo,
aš dedu viltį į tavo žodžius.
[82] Akis pražiūrėjau, laukdamas,
kas tavo žadėta,
ir klausiu: „Kada mane paguosi?“
[83] Nors tapau panašus į
sutrešusį vynmaišį,
tavo įstatų neužmiršau.
[84] Kiek ilgai tavo tarnas turi kęsti?
Kada pašauksi į teismą
mano persekiotojus?
[85] Įžūlieji iškasė man duobes;
jie šaiposi iš tavo Įstatymo.
[86] Visi tavo įsakymai man galioja;
be priežasties esu persekiojamas,
tad padėk man!
[87] Nors jie beveik pribaigė
mane žemėje,
aš neapleidau tavo įsakų.
[88] Dėl savo gerumo leisk
man gyventi,
idant laikyčiausi tavo duotų įsakų.
ל [89] Tavo žodis, VIEŠPATIE,
tveria amžinai,
tvirtai stovi danguje.
[90] Tavo ištikimybė trunka
per visas kartas;
tu padėjai į vietą žemę,
ir ji tebestovi.
[91] Visa tveria ligi šiol, kaip
tavo nuspręsta,
nes visa tarnauja tau.
[92] Jeigu tavo Įstatymas nebūtų
man džiaugsmo šaltinis,
būčiau pražuvęs varge.
[93] Per amžius neužmiršiu tavo įsakų,
nes per juos išlaikei mane gyvą.
[94] Tavo esu, tad gelbėk mane,
nes aš neatsidžiaugiu tavo įsakais.
[95] Nedorėliai kėsinasi
mane pražudyti,
bet aš gilinuosi į tavo įsakus.
[96] Pamačiau, kad visi dalykai riboti,
bet tavo įsakymas beribis.
מ [97] O, kaip aš branginu
tavo Įstatymą!
Mąstau apie jį visą dieną.
[98] Tavo įsakymas padaro mane
išmintingesnį už priešus,
nes jis nuolat su manimi.
[99] Įgijau daugiau įžvalgos
už savo mokytojus,
nes tavo įsakai – mano užsiėmimas.
[100] Įgijau daugiau supratimo
už seniūnus,
nes laikausi tavo įsakų.
[101] Į jokį nedorą kelią
kojos nekėliau,
idant laikyčiausi tavo žodžio.
[102] Nuo tavo sprendimų nenutolau,
nes tu pats esi mano mokytojas.
[103] Kokie malonūs tavo
žodžiai mano gomuriui,
saldesni už medų mano burnai!
[104] Iš tavo įsakų įgyju išminties,
todėl nekenčiu jokio sukto kelio.
נ [105] Tavo žodis – žibintas
mano žingsniams
ir šviesa mano takui.
[106] Laikysiuosi savo
iškilmingos priesaikos
paklusti tavo teisiems
sprendimams.

[107] Esu sielvarto baisiai
nukamuotas;
VIEŠPATIE, atgaivink mane,
kaip esi pažadėjęs.
[108] Priimk mano laisvas šlovės
atnašas, VIEŠPATIE,
ir mokyk mane savo įsakų.
[109] Nors mano gyvastis
nuolat pavojuje,
tavo Įstatymo niekada neužmirštu.
[110] Nedorėliai spendė
man žabangus,
bet nuo tavo įsakų nenukrypau.
[111] Tavo įsakai – mano
amžinas paveldas,
nes jais žavisi mano širdis.
[112] Širdimi stengiuosi
vykdyti tavo įstatus
amžinai, iki pat galo.
ס [113] Nepakenčiu suktos
širdies žmonių,
bet myliu tavo Įstatymą.
[114] Tu mano užuovėja ir skydas,
mano viltis tavo žodyje.
[115] Atstokite nuo manęs,
piktadariai;
aš laikysiuosi savo Dievo įsakymų.
[116] Stiprink mane gyvenime,
kaip esi pažadėjęs,
neleisk mano vilčiai niekais nueiti.
[117] Padėk man, kad būčiau saugus
ir visada branginčiau tavo įstatus.
[118] Tu atmeti visus, kurie
nuklysta nuo tavo įstatų,
nes suktos jų užmačios tuščios.
[119] Atliekomis laikai visus
žemės nedorėlius,
todėl aš myliu tavo įsakus.
[120] Iš tavo baimės šiurpas
apima mano kūną,
esu kupinas pagarbios baimės
tavo sprendimams.
ע [121] Dariau, kas teisinga ir teisu;
tad nepalik manęs
mano engėjams.
[122] Laiduok savo tarno gerovę,
neleisk įžūliems žmonėms
manęs engti.
[123] Akis pražiūrėjau, laukdamas
tavo išganymo
ir tavo teisaus pažado įvykdymo.
[124] Elkis su savo tarnu pagal
savo ištikimąją meilę
ir mokyk mane savo įstatų.
[125] Aš tavo tarnas, tad
duok išminties,
idant pažinčiau tavo įstatus.
[126] Jau metas veikti VIEŠPAČIUI,
nes tavo Įstatymas pažeidžiamas.
[127] Tikrai aš myliu tavo įsakymus
labiau už auksą, net už gryną auksą.
[128] Tikrai aš tvarkau savo žingsnius
pagal tavo įsakus
ir nekenčiu jokio sukto kelio.
פ [129] Nuostabūs tavo įsakai,
todėl jų laikausi.
[130] Tavo žodžių aiškinimas
apšviečia,
pamoko įžvalgos net neišmanėlius.
[131] Ãtvira bùrna godžiai kvėpuoju,
nes ilgiuosi tavo įsakymų.
[132] Pažvelk į mane ir būk
man maloningas,
kaip visiems, kurie
brangina tavo vardą.
[133] Neleisk man suklupti,
kaip esi pažadėjęs,
ir niekada neleisk, kad
pìkta mane nugalėtų.
[134] Atpirk mane nuo žmonių,
kurie mane engia,
kad laikyčiausi tavo įsakų.
[135] Tešviečia tavo veidas tavo tarnui,
temoko mane tavo įstatų.
[136] Mano akys liejo ašarų
upelius dėl to,
kad žmonės nepaklūsta
tavo Įstatymui.
צ [137] Tu teisus, VIEŠPATIE,
teisūs tavo sprendimai.
[138] Tu išleidai teisius įsakus,
jie nepajudinamai tvirti.
[139] Mane apmaudas
graužia lyg ugnis,
nes mano priešai nepaiso
tavo žodžių.

140 Koks tikras tavo pažadas!
Tavo tarnas jį myli.
141 Nors esu menkutis
ir niekinamas,
tavo įsakų laikausi.
142 Tavo teisumas –
amžinas teisumas,
ir tavo Įstatymas – tiesa.
143 Nors vargas ir skausmas
ištiko mane,
tavo įsakymai mane žavi.
144 Tavo įsakai teisūs per amžius;
padėk man suprasti,
idant gyvenčiau.
ק 145 Iš visos širdies šaukiu:
išklausyk mane, VIEŠPATIE,
ir aš paklusiu tavo įstatams!
146 Šaukiuosi tavęs: išgelbėk mane,
ir aš laikysiuosi tavo įsakų.
147 Prieš aušrą keliuosi
šauktis pagalbos,
sudedu viltis į tavo pažadą.
148 Kiekvieną nakties sargybą
mano akys sveikina,
kai svarstau tavo žodį.
149 Kadangi tavo gerumas
ištikimas,
išgirsk mano balsą, VIEŠPATIE,
išlaikyk mane gyvą, nes
esi teisingas.
150 Artinasi tie, kurie į
mane kėsinasi,
nutolę nuo tavo Įstatymo.
151 Bet tu, VIEŠPATIE, esi arti,
ir tavo įsakymai tikri.
152 Seniai apie tavo įsakus patyriau,
kad tu juos skyrei būti per amžius.
ר 153 Pažvelk į mano skausmą
ir gelbėk mane,
nes aš neužmiršau tavo Įstatymo.
154 Užstok mane ir atpirk,
išgelbėk, kaip esi pažadėjęs.
155 Nedorėliai nebus išgelbėti,
nes tavo įstatų jie neieško.
156 Didis tavo gailestingumas,
VIEŠPATIE,
tad išgelbėk mane, kaip
esi pažadėjęs.
157 Turiu daug priešų ir engėjų,
bet nuo tavo įsakų nenukrypau.
158 Žvelgiu į neištikimus
žmones ir bjauriuosi,
nes jie nesilaiko tavo žodžių.
159 Žiūrėk, kaip aš branginu
tavo įsakus,
tad išgelbėk mane, kaip
tinka tavo gerumui.
160 Tiesa – tavo žodžio šerdis,
kiekvienas tavo teisus
sprendimas tveria amžinai.
ש 161 Didžiūnai persekioja
mane be priežasties,
bet mano širdis pagarbiai
žiūri į tavo žodžius.
162 Mėgaujuosi tavo žodžiu,
kaip žmogus paėmęs
didelį grobį.
163 Nekenčiu ir bjauriuosi melu,
bet myliu tavo Įstatymą.
164 Šlovinu tave kasdien
septynis kartus,
nes teisūs tavo sprendimai.
165 Didi ramybė mylintiems
tavo Įstatymą;
jiems nėra suklupimo akmens.
166 Laukiu viltingai tavo
išganymo, VIEŠPATIE,
ir vykdau tavo įsakymus.
167 Laikausi tavo įsakų,
nepaprastai juos branginu.
168 Laikausi tavo įsakų
ir pamokymų,
nes tu matai mano kelius.
ת 169 Tepasiekia tave, VIEŠPATIE,
mano šauksmas;
padėk man suprasti, kaip
esi pažadėjęs.
170 Tepasiekia tave mano
maldavimas,
išgelbėk mane pagal savo pažadą.
171 Iš mano lūpų veršis
šlovės giesmė,
nes tu mokai mane savo įstatų.
172 Mano liežuvis giedos
apie tavo pažadą,
nes teisūs visi tavo įsakymai.

173 Tebūna tavo ranka
pasiruošusi man padėti,
nes pasirinkau tavo įsakus.
174 Ilgiuosi tavo išganymo,
VIEŠPATIE,
ir žaviuosi tavo Įstatymu.
175 Leisk man gyventi ir
tave šlovinti,
tepalaiko mane tavo sprendimai.
176 Klajoju lyg paklydusi avis;
surask savo tarną,
nes aš neužmiršau tavo įsakymų.

120 *Pakopų giesmė.**

Būdamas pavojuje,
šaukiausi VIEŠPATIES,
ir jis mane išklausė.
2 VIEŠPATIE, išgelbėk mane
nuo klastingų lūpų
ir apgaulingo liežuvio.
3 Melagiai, ką Dievas jums padarys?
Kaip jus nubaus?
4 Aštriomis galiūnų strėlėmis,
degančiomis žarijomis!
5 Vargas man, kad esu
ateivis Mešeche
ir turiu gyventi tarp
Kedaro palapinių!
6 Per ilgai man teko gyventi su tais,
kurie nekenčia taikos.
7 Esu visiškai taikus,
bet kai kalbu, jie nori karo.

121 *Pakopų giesmė.*

Keliu akis į kalnus – iš kur
ateis man pagalba?
2 Mano pagalba ateina
iš VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę.
3 Tavo kojai suklupti jis neleis;
tas, kuris tave globoja, budi.
4 Štai Izraelio globėjas
nei snaudžia, nei miega!
5 VIEŠPATS tave saugo,
tavo dešinėje VIEŠPATS
– tavo užuovėja.
6 Dieną saulė neužgaus tavęs,
nė mėnulis naktį.
7 VIEŠPATS saugos tave nuo
viso, kas pikta,
jis saugos tavo gyvastį.
8 VIEŠPATS saugos tave
išeinantį ir grįžtantį
dabar ir amžinai.

122 *Pakopų giesmė. Dovydo.*

Kaip džiaugiausi, kai
buvo pasakyta:
„Eime į VIEŠPATIES Namus!"
2 Jau įkėlėme koją,
stovime tavo vartuose, Jeruzale!
3 Jeruzalė pastatyta lyg miestas,
suaustas tvirtai į viena.
4 Kopia į ją giminės,
VIEŠPATIES giminės,
kaip įsakyta Izraeliui,
kad padėkotų VIEŠPATIES vardui.
5 Ten pastatyti teismo sostai,
Dovydo namų sostai.
6 Melskitės už Jeruzalės gerovę:
„Tebūna saugūs, kurie tave myli!
7 Tebūna palaima tavo sienose,
ir ramybė tavo pastatuose".
8 Savo giminių ir bičiulių labui
sakysiu: „Tebūna tavyje ramybė!"
9 Dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo Namų,
ieškosiu to, kas tau gera.

123 *Pakopų giesmė.*

Keliu akis į tave, į tave, kuris
sėdi dangaus soste!

120,1 T. y. priklausanti ant Šventyklos laiptų giedotų psalmių rinkiniui (Ps 120–134).

[2] Kaip tarnų akys žvelgia į
šeimininko ranką
ir tarnaitės akys į
šeimininkės ranką,
taip mes žvelgiame į
VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
laukdami, kol jis mūsų pasigailės.
[3] Pasigailėk mūsų, VIEŠPATIE,
pasigailėk mūsų,
nes esame persisotinę
didelio pažeminimo.
[4] Jau esame persisotinę
įžūliųjų patyčių
ir išdidžiųjų paniekos.

124 *Pakopų giesmė. Dovydo.*

Jeigu VIEŠPATS nebūtų
buvęs mūsų pusėje, –
tesako Izraelis, –
[2] jeigu VIEŠPATS nebūtų
buvęs mūsų pusėje,
kai mus užpuolė priešai,
[3] jie būtų mus gyvus prarijç.
Kai jie užsidegė pykčiu ant mūsų,
[4] potvynis būtų mus nunešęs,
vandenys būtų mus užlieję;
[5] šėlstanti srovė būtų mus
paskandinusi.
[6] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
kuris nepaliko mūsų kaip
grobio jų dantims!
[7] Ištrūkome lyg paukštis iš
medžiotojo spąstų;
spąstai sulaužyti, ir mes ištrūkome.
[8] Mūsų pagalba varge – VIEŠPATS,
kuris sukūrė dangų ir žemę.

125 *Pakopų giesmė.*

Kas VIEŠPAČIU pasitiki, tas
lyg Siono kalnas
niekada nesvyruoja ir
tveria amžinai.
[2] Kaip kalnai supa Jeruzalę,
taip VIEŠPATS saugo savo tautą
dabar ir per amžius.
[3] Nedorėlių skeptras niekada
neslėgs krašto,
skirto teisiesiems,
idant teisieji netiestų
rankų nedorumui.
[4] Daryk gera, VIEŠPATIE, geriesiems
ir doros širdies žmonėms.
[5] Bet tuos, kurie eina
kreivais keliais,
VIEŠPATS nuvys kartu su nedorėliais.
Tebūna ramybė Izraeliui!

126 *Pakopų giesmė.*

Kai VIEŠPATS parvedė
Siono tremtinius,
mes buvome lyg sapne.
[2] Kaip tuomet mes juokėmės,
ir mūsų liežuvis netvėrė džiaugsmu!
Tuomet buvo kalbama tautose:
„VIEŠPATS padarė jiems
didžių dalykų!“
[3] Iš tikrųjų VIEŠPATS mums
padarė didžių dalykų;
kokie mes buvome laimingi!
[4] VIEŠPATIE, išlaisvink
mus įkalintus,
kaip srautus Negebo sausvagėse.
[5] Kas sėja ašarodamas,
tas nuiminės derlių džiūgaudamas.
[6] Nors žmogus išeitų verkdamas,
sėkla sėjai nešinas,
jis sugrįš namo džiūgaudamas,
derliaus pėdais nešinas.

127 *Pakopų giesmė. Saliamono.*

Jei VIEŠPATS nestato namų,
veltui triūsia tie, kurie juos stato.
Jei VIEŠPATS nesaugo miesto,
veltui budi sargai.

[2] Tuščia jums anksti keltis
ir vėlai eiti gulti,
jums, kurie valgote sunkiai
uždirbtą duoną,
nes tais, kuriuos myli,
VIEŠPATS pasirūpina jiems
tebemiegant.
[3] Vaikai iš tikrųjų –
VIEŠPATIES dovana,
o įsčių vaisius – palaiminimas.
[4] Lyg strėlės galiūno rankoje
yra jaunystėje žmogui
gimę sūnūs.
[5] Laimingas žmogus, turintis
daug tokių strėlių;
jis niekada nebus nugalėtas,
kai susikirs su priešais vartuose.

128 *Pakopų giesmė.*

Laimingi visi, kurie pagarbiai
bijo VIEŠPATIES,
ir eina jo keliais!
[2] Maitinsiesi savo triūso vaisiais.
Tu būsi laimingas, ir tau seksis.
[3] Tavo žmona bus lyg
vaisingas vynmedis
tavo namuose,
o vaikai – lyg vynmedžio atžalos
prie tavo stalo.
[4] Taip bus palaimintas žmogus,
kuris pagarbiai bijo VIEŠPATIES.
[5] Telaimina tave VIEŠPATS
iš Siono!
Patirk Jeruzalės klestėjimą
per visas savo gyvenimo dienas;
[6] pamatyk savo vaikų vaikus.
Tebūna ramybė Izraeliui!

129 *Pakopų giesmė.*

Nuo pat jaunystės buvau labai
priešų engiamas, –
tesako Izraelis, –
[2] buvau labai priešų puolamas
nuo pat jaunystės,
bet jie manęs nenugalėjo.
[3] Lyg artojai jie arė man nugarą,
arimais ją pavertė.
[4] VIEŠPATS teisus,
jis sutraukė nedorėlių virves.
[5] Tepasitraukia sugėdinti visi,
kas nekenčia Siono.
[6] Tebūna jie lyg stogų žolė,
kuri nuvysta anksčiau,
negu užauga.
[7] Pjovėjas nesurenka
jos nė saujos,
nė pėdų rišėjas neturi
ko neštis.
[8] Tenesako praeiviai: „VIEŠPATIES
palaiminimas jums!
Laiminame jus VIEŠPATIES vardu!“

130 *Pakopų giesmė.*

Iš nevilties gelmių šaukiuosi
tavęs, VIEŠPATIE!
VIEŠPATIE, išgirsk mano balsą!
[2] Tegu tavo ausys atsiveria
mano maldavimui,
išgirsk jį ir būk gailestingas.
[3] Jei tu, VIEŠPATIE, paisysi
nuodėmių,
tai kas, Viešpatie, išliks gyvas?
[4] Bet tu turi galią atleisti,
kad tavęs pagarbiai bijotume.
[5] Nekantriai laukiu
VIEŠPATIES pagalbos
ir jo žodžiu pasitikiu.
[6] Laukiu VIEŠPATIES nekantriau,
negu sargybiniai laukia aušros,
negu sargybiniai aušros.
[7] Izraelis laukia VIEŠPATIES,
nes VIEŠPATIES yra gerumas,
ir jis turi galią atpirkti.
[8] *Jis tikrai atpirks Izraelį
iš visų nuodėmių.

130,8 *Mt 1,21; Tit 2,14*

131 *Pakopų giesmė. Dovydo.*

VIEŠPATIE, mano širdis neišdidi
ir mano žvilgsnis neišpuikęs.
Nesiekiu didelių dalykų,
to, kas prašoka mano jėgas.
2 Priešingai, esu patenkintas
ir ramus;
kaip vaikas ramus ant
motinos kelių,
taip rami širdis mano krūtinėje.
3 Pasitikėk VIEŠPAČIU, Izraeli,
dabar ir amžinai!

132 *Pakopų giesmė.*

Neužmiršk, VIEŠPATIE, Dovydo
ir visų išvargtų jo vargų.
2 Jis prisiekė VIEŠPAČIUI
ir pažadėjo Jokūbo Galingajam:
3 „Į namus, kuriuose
gyvenu, nežengsiu,
į lovos patalą negulsiu,
4 miego akims neduosiu,
akių nesumerksiu,
5 kol neparūpinsiu
VIEŠPAČIUI vietos,
buveinės Jokūbo Galingajam“.
6 *Girdėjome apie ją Efratoje,
atradome Jaaro laukuose.
7 Sakėme: „Eikime į jo buveinę,
pulkime kniūbsti prie jo
sosto pakojo“.
8 Pakilk, VIEŠPATIE, ir ateik
į savo poilsio vietą,
tu ir tavo galybės Skrynia!
9 Tavo kunigai teapsivelka teisumu,
tavo ištikimieji tešaukia
iš džiaugsmo.
10 Tu pažadėjai savo
tarnui Dovydui;
neatmesk, VIEŠPATIE,
savo pateptojo.
11 *VIEŠPATS prisiekė Dovydui
ir neatsižadės:
„Padarysiu vieną tavo
sūnų karaliumi,
ir jis po tavęs viešpataus.
12 Jei tavo sūnūs bus ištikimi
mano Sandorai
bei mano įsakams, kuriuos
jiems duodu,
tai ir jų sūnūs amžinai
sėdės tavo soste“.
13 Mat VIEŠPATS išsirinko Sioną,
jis norėjo turėti jį savo Namais.
14 „Tai mano poilsio
vieta amžinai;
čia gyvensiu, nes toks
mano noras.
15 Gausiai laiminsiu jo
maisto atsargas,
vargšus pasotinsiu duona.
16 Jo kunigus aprengsiu teisumu,
ir jo ištikimieji šauks
iš džiaugsmo.
17 Jame išželdinsiu Dovydo galybę;
parengiau *žibintą savo
pateptajam.
18 Jo priešus aprengsiu gėda,
o ant jo švytės jo vainikas“.

133 *Pakopų giesmė. Dovydo.*

Žiūrėk, kaip gera ir malonu, kur
broliai gyvena vienybėje!
2 Tai lyg brangus aliejus ant galvos,
varvantis ant barzdos,
Aarono barzdos,
kol nuteka ant jo apdaro apykaklės.
3 Tai lyg Hermoną gaivinanti rasa,
kuri krinta ant Siono kalnų,
nes čia VIEŠPATS teikia
savo palaiminimą –
amžinąjį gyvenimą.

132,6-10 *2 Met 6,41-42*

132,11 *2 Sam 7,12-16; 1 Met 17,11-14; Ps 89,3-4; Apd 2,30*

132,17 *1 Kar 11,36*

134 *Pakopų giesmė.*

Ateikite ir šlovinkite VIEŠPATĮ,
visi VIEŠPATIES tarnai,
kurie tarnaujate naktį
VIEŠPATIES Namuose.
2 Tieskite rankas jo šventovės link
ir šlovinkite VIEŠPATĮ!
3 VIEŠPATS, dangaus ir
žemės Kūrėjas,
tave tepalaimina nuo Siono!

135

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite
VIEŠPATIES vardą!
Šlovinkite jį, VIEŠPATIES tarnai,
2 kurie tarnaujate mūsų
VIEŠPATIES Namuose,
mūsų Dievo Namų kiemuose.
3 Šlovinkite VIEŠPATĮ, nes
VIEŠPATS geras,
giedokite giesmę jo vardui,
kurį mylime,
4 nes VIEŠPATS sau
išsirinko Jokūbą –
Izraelį kaip brangų turtą.
5 Juk žinau, kad VIEŠPATS didis,
mūsų VIEŠPATS didingesnis
už visus dievus.
6 Visa, ko tik VIEŠPATS
nori, jis daro
danguje ir žemėje, jūrose
ir visose gelmėse.
7 Perkūnijos debesis jis pakelia
iš žemės pakraščių
žaibuoti ir lietui lyti,
vėją išveda iš jo saugyklos.
8 Jis Egipte išguldė pirmagimius –
ir žmonių, ir gyvulių.
9 Jis siuntė ženklus ir darė
nuostabius darbus
tavo žemėje, Egipte,
ir faraonui, ir visiems
jo tarnams.
10 Jis išguldė daug tautų,
sugniuždė galingus valdovus –
11 amoritų karalių Sihoną,
Bašano karalių Ogą,
ir visas Kanaano karalystes –
12 ir atidavė jų žemę kaip paveldą,
paveldą Izraeliui, savo tautai.
13 VIEŠPATIE, amžinai
tveria tavo vardas,
tavo garsas, VIEŠPATIE,
per visas kartas,
14 nes VIEŠPATS gina savo tautą
ir gailisi savo tarnų.
15 *Tautų stabai – iš
sidabro ir aukso,
žmogaus padaryti.
16 Jie turi burnas, bet nekalba,
turi akis, bet nemato.
17 Jie turi ausis, bet negirdi,
nėra nė alsavimo jų burnose.
18 Panašūs į juos taps,
kas juos dirba ir jais pasitiki.
19 Izraelio namai, šlovinkite
VIEŠPATĮ,
Aarono namai, šlovinkite
VIEŠPATĮ!
20 Levio namai, šlovinkite VIEŠPATĮ!
Jūs, kurie pagarbiai
bijote VIEŠPATIES,
šlovinkite VIEŠPATĮ!
21 Tebūna Sione šlovinamas
VIEŠPATS,
gyvenantis Jeruzalėje!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

136

*Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
2 Dėkokite dievų Dievui,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
3 Dėkokite viešpačių VIEŠPAČIUI,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
4 Jis daro nuostabiai
didingus darbus,
nes jo ištikimoji meilė amžina.

135,15-18 *Ps 115,4-8; Apr 9,20*

136,1 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 118,1; Jer 33,11*

[5] Jis savo išmintimi
*sukūrė dangus,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[6] Jis *patiesė žemę ant vandenų,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[7] *Jis padarė didžiuosius
šviesulius,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[8] saulę – dienai valdyti,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[9] mėnulį ir žvaigždes –
nakčiai valdyti,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[10] Jis *nugalėjo Egiptą
per jo pirmagimius,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[11] ir *išvedė Izraelį iš jų žemės,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[12] stipria ranka ir galingu petimi,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[13] *Jis perskyrė Nendrių jūrą,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[14] ir pervedė per ją Izraelį,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[15] bet paskandino faraoną
ir jo kariuomenę Nendrių jūroje,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[16] Jis vedė savo tautą per dykumą,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[17] parbloškė didingus karalius,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[18] sunaikino garsius karalius,
nes jo ištikimoji meilė amžina, –
[19] *amoritų karalių Sihoną,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[20] *Bašano karalių Ogą,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[21] ir atidavė jų žemę kaip paveldą,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[22] paveldą savo tarnui Izraeliui,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[23] Jis mus atminė, kai
buvome pažeminti,
nes jo ištikimoji meilė amžina,
[24] ir išgelbėjo mus nuo priešų,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[25] Jis duoda maisto
visiems žmonėms,
nes jo ištikimoji meilė amžina.
[26] Dėkokite dangaus Dievui,
nes jo ištikimoji meilė amžina.

137 Prie Babilono upių mes
sėdėjome verkdami,
Siono kalną atsiminę.
[2] Ant to krašto tuopų
pakabinome savo arfas,
[3] nes mus į nelaisvę išvariusieji
ten liepė mums giedoti,
mūsų engėjai vertė mus džiūgauti,
sakydami: „Pagiedokite
mums Siono giesmių!“
[4] Kaipgi galime mes giedoti
VIEŠPATIES giesmę
svetimoje žemėje?
[5] Jeruzale, jeigu tave užmirščiau,
tenuvysta mano dešinė!
[6] Teprilimpa man liežuvis
prie gomurio,
jei apie tave negalvočiau,
jei Jeruzalės didžiausiu
džiaugsmu nelaikyčiau!
[7] Atmink, VIEŠPATIE, ką darė
edomitai tą dieną,
kai Jeruzalė buvo paimta,
kai jie šaukė:
„Griaukite! Išgriaukite
ją iš pamatų!“
[8] Dukterie Babilonija, griovike!
*Laimingi bus, kurie atmokės tau
už mums padarytą piktą!
[9] Laimingi, kurie paims
tavo mažylius
ir tėkš juos į uolą!

136,5 *Pr 1,1*
136,6 *Pr 1,2*
136,7-9 *Pr 1,16*
136,10 *Iš 12,29*
136,11 *Iš 12,51*
136,13-15 *Iš 14,21-29*
136,19 *Sk 21,21-30*
136,20 *Sk 21,31-35*
137,8 *Apr 18,6*

138 *Dovydo.*

Iš visos širdies dėkoju
tau, VIEŠPATIE,
dangiškųjų būtybių artume,
giedu tau šlovės giesmę.
2 Puolu kniūbsčias prie
tavo šventyklos,
dėkoju tavo šventajam vardui
už tavo gerumą ir ištikimybę,
nes išaukštinai virš visų
savo vardą ir pažadą.
3 Kai šaukiausi, tu
mane išklausei
ir suteikei man drąsos.
4 Visi žemės karaliai šlovins
tave, VIEŠPATIE,
nes išgirdo tavo pažadus.
5 Jie giedos apie VIEŠPATIES kelius,
nes didinga VIEŠPATIES garbė.
6 Nors VIEŠPATS aukštybėse,
jis rūpinasi kukliaisiais,
o išpuikėliai negali nuo
jo pasislėpti.
7 Nors man tenka eiti
per didelį vargą,
tu palaikai mane gyvą.
Tu pakeli ranką prieš mano
įtūžusius priešus,
mane išgelbsti tavo dešinė.
8 VIEŠPATS man įvykdys
savo užmojį.
VIEŠPATIE, tavo ištikimoji
meilė amžina!
Neatmesk savo rankų darbo.

139 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

VIEŠPATIE, ištyrei mane ir pažįsti.
2 Žinai, kada atsisėdu ir
kada atsistoju,
iš tolo supranti mano mintis.
3 Stebi mano žingsnius
ir mano poilsį,
pažįsti visus mano kelius.
4 Nespėjus mano liežuviui
žodį ištarti,
tu, VIEŠPATIE, jį jau žinai.
5 Iš visų pusių apsiauti mane,
savo ranka lieti mane.
6 Tavo pažinimas man
per nuostabus,
per gilus, aš negaliu jo pasiekti.
7 Kurgi galėčiau pabėgti
nuo tavo dvasios
ar atsitolinti nuo tavo Artumo?
8 Jei į dangų užžengčiau, tu esi ten,
jei Šeole pasikločiau
guolį, tu esi ten.
9 Jei įgyčiau aušros sparnus
ir įsikurčiau prie tolimųjų
jūros pakraščių,
10 net ten mane vedžios tavo ranka
ir tvirtai laikys tavo dešinė.
11 Jei sakyčiau: „Tamsa
tikrai mane paslėps
ir naktimi man taps šviesa“, –
12 tai tau ir pati tamsa nėra tamsi,
ir naktis šviečia kaip diena.
Tamsa ir šviesa tau tas pat.
13 Juk tu sukūrei mano širdį,
numezgei mane motinos įsčiose.
14 Šlovinu tave,
nes esu nuostabiai padarytas.
Tavo visi darbai nuostabūs, –
aš tai gerai žinau.
15 Mano išvaizda tau buvo žinoma,
kai buvau slapta kuriamas,
rūpestingai sudėtas žemės gelmėse;
16 tavo akys matė mane
dar negimusį.
Į tavo knygą buvo įrašytos
visos man skirtos dienos,
kai nė viena jų dar nebuvo
prasidėjusi.
17 Kokios nesuvokiamos man
tavo mintys, Dieve,
ir kiek jų daug!
18 Mėginu jas suskaičiuoti,
bet jų daugiau negu
smėlio grūdelių,
ir net visas suskaičiavęs,
vis tiek su tavimi tebebūčiau.

19 O Dieve, kad tu
sunaikintum nedorėlį,
ir anie engėjai nuo manęs
pasitrauktų!
20 Nedorai jie šaukiasi tavo vardo,
tavo priešai duoda
melagingas priesaikas.
21 Argi aš pakenčiu tuos,
kurie nekenčia tavęs, VIEŠPATIE?
Argi aš nesibjauriu tais,
kurie prieš tave maištauja?
22 Nekenčiu jų mirtina neapykanta,
laikau juos savo priešais.
23 Ištirk mane, Dieve,
pažink mano širdį,
išmėgink mane ir perprask
mano mintis.
24 Pažiūrėk, ar neinu klystkeliu,
ir vesk mane amžinuoju keliu.

140 *Choro vadovui. Dovydo psalmė.*

2 Gelbėk mane, VIEŠPATIE,
nuo nedorėlių,
apsaugok mane nuo smurtininkų,
3 kurių širdis ne tik rezga
piktus kėslus,
bet ir nuolat kursto vaidus.
4 *Jų liežuviai kaip
nuodingos gyvatės,
o ant jų lūpų – angių nuodai. *Sela.*
5 Neleisk man, VIEŠPATIE, patekti
nedorėliams į nagus,
apsaugok mane nuo smurtininkų,
kurie kėslauja mane pražudyti.
6 Įžūlieji paspendė man
žabangas su virvėmis,
paspendė pinkles ant mano tako
ir stato man žabangas. *Sela.*
7 Sakau VIEŠPAČIUI: „Tu
mano Dievas!
VIEŠPATIE, išgirsk mano
pagalbos šauksmą“.
8 Viešpatie DIEVE, stiprusis
mano Gynėjau,
tu apsaugojai mano galvą
mūšio dieną.
9 Nepatenkink, VIEŠPATIE,
nedorėlių norų,
neleisk jiems įvykdyti savo kėslų,
kad jie nebūtų išaukštinti. *Sela.*
10 Mane apspitusieji kelia galvas;
ant jų pačių teužgriūva
jų grasinimai!
11 Teapipila VIEŠPATS juos žarijomis!
Tebūna sužerti į duobę, kad
niekada neatsikeltų!
12 Tenebūna léista šmeižėjui
klestėti krašte,
ūmi nelaimė teužklumpa
smurtininką!
13 Žinau, kad VIEŠPATS gina
vargšo reikalus
ir beturčių teises.
14 Teisieji tikrai dėkos tavo vardui,
dorieji gyvens tavo Artume.

141 *Dovydo psalmė.*

Šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE,
skubėk pas mane,
išgirsk mano balsą, kai
tavęs šaukiuosi.
2 *Priimk mano maldą
kaip smilkalus,
o mano iškeltas rankas
kaip vakarinę auką.
3 Pastatyk, VIEŠPATIE, sargybą
prie mano burnos,
budėtoją prie mano lūpų durų.
4 Neleisk mano širdžiai
nukrypti į pikta,
įsivelti į nedorus darbus
kartu su nedorėliais,
neleisk man vaišintis jų skanėstais!
5 Teplaka mane teisusis iš gerumo,
ištikimas draugas mane tepamoko.

140,4 *Rom 3,13*

141,2 *Apr 5,8*

Neteps mano galvõs niekada
nedorėlių aliejus,
nes mano malda visada nukreipta
prieš jų nedorus darbus.
6 Kai jų valdovai bus stumiami
žemyn nuo uolos,
žmonės suvoks, kokie draugiški
buvo mano žodžiai.
7 Kaip ariant išvagojama žemė,
taip mūsų kaulai išmėtomi
prie Šeolo angos.
8 Mano akys žvelgia į tave,
Viešpatie DIEVE,
pas tave ieškau užuovėjos, tad
nepalik manęs pavojuje.
9 Apsaugok mane nuo man
paspęstų jų žabangų,
nuo nedorėlių pinklių.
10 Leisk nedorėliams įpulti
į savo pačių spąstus,
o man išsigelbėti.

142 *Dovydo maskilas*. Malda jam būnant *oloje.*

2 Garsiai šaukiuosi VIEŠPATIES,
balsiai maldauju VIEŠPATIES.
3 Savo skundą jam išlieju,
išsakau savo kančią.
4 Kai visiškai nustoju drąsos,
tu žinai mano kelią.
Kelyje, kuriuo einu,
mano priešai paspendė
man žabangas.
5 Žiūriu į dešinę ir dairausi;
neturiu draugo, kuris man padėtų,
nėra kur rasti užuovėją,
niekas manimi nesirūpina.
6 Šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE,
sakau: „Tu mano užuovėja,
visa, ką turiu gyvųjų šalyje“.
7 Klausykis mano pagalbos
šauksmo,
nes skęstu neviltyje!
Gelbėk mane nuo priešų,
nes man jie per stiprūs!
8 Išvesk mane iš kalėjimo,
kad šlovinčiau tavo vardą!
Teisieji bursis aplink
mane vien dėl to,
kad tu buvai man geras.

142,1 Žr. Ps 32,1.

142,1 *1 Sam 22,1; 24,3*

143 *Dovydo psalmė.*

VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą!
Klausykis mano maldavimo,
nes esi teisus,
išklausyk manęs, nes esi ištikimas!
2 *Neteisk savo tarno,
nes prieš tave joks kūrinys
nėra teisus.
3 Priešas mane persekioja,
jis sutraiškė mane žemėje,
paliko mane sėdintį
tamsoje lyg tuos,
kurie jau seniai mirę.
4 Visiškai nustojau drąsos,
širdis man sustingo krūtinėje.
5 Prisimenu senąsias dienas,
pergalvoju visus tavo darbus,
svarstau, ką tavo rankos padarė.
6 Į tave tiesiu rankas,
lyg išdžiūvusi žemė trokštu
tavęs. *Sela.*
7 Skubėk man atsakyti, VIEŠPATIE!
Neviltis mane apėmė!
Neslėpk savo veido nuo manęs,
kad netapčiau panašus į tuos,
kurie žengia į kapą.
8 Su aušra atskleisk man
savo ištikimąją meilę,
nes tavimi pasitikiu.
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,
nes į tave keliu savo širdį.
9 Išgelbėk mane, VIEŠPATIE,
nuo priešų,
nes pas tave bėgu ieškodamas
užuovėjos.

143,2 *Rom 3,20; Gal 2,16*

[10] Mokyk mane vykdyti tavo valią,
nes tu mano Dievas.
Teveda mane lygiu taku
tavo maloningoji Dvasia!
[11] Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
apsaugok mano gyvastį,
dėl savo teisumo
išvaduok mane iš bėdų.
[12] Savo ištikimo gerumo dėlei
padaryk galą mano priešams
ir sunaikink visus mano engėjus,
nes aš tavo tarnas.

144 *Dovydo.*

Tebūna šlovinamas
VIEŠPATS, mano Uola!
Jis lavina mano rankas kovai
ir mano pirštus mūšiui.
[2] Jis – mano užuovėja ir mano pilis,
mano tvirtovė ir mano Gelbėtojas,
mano skydas, kuriuo pasitikiu.
Jis paveda man valdyti tautas.
[3] *VIEŠPATIE, kas tas žmogus,
kad tu juo rūpiniesi,
tas mirtingasis, kad
kreipi į jį dėmesį?
[4] Žmogus – tarsi vėjo
dvelktelėjimas,
jo dienos – tarsi dingstantis šešėlis.
[5] VIEŠPATIE, praplėšk dangaus
skliautą ir nuženk,
paliesk kalnus, ir jie ims rūkti.
[6] Svaidyk žaibus ir išblaškyk
mūsų priešus,
laidyk savo strėles ir priversk bėgti!
[7] Tiesk ranką iš aukštybių,
išlaisvink mane
ir ištrauk iš galingų vandenų,
iš svetimųjų rankų!
[8] Visa, ką jie sako, yra melas;
jie kelia dešinę kreivai prisiekti.
[9] Dieve, giedosiu tau naują giesmę,
grosiu tau dešimtstyge arfa;
[10] tu teiki pergalę karaliams
ir gelbsti savo tarną Dovydą.
[11] Išgelbėk mane nuo
nuožmaus kalavijo,
išlaisvink mane iš
svetimųjų rankos.
Visa, ką jie sako, yra melas;
jie kelia dešinę kreivai prisiekti.
[12] Tebūna mūsų sūnūs
lyg sodinukai,
puoselėti nuo pat jaunystės,
mūsų dukterys – lyg išdailintos
rūmų atramos.
[13] Tebūna mūsų svirnai kupini
visokio derliaus;
mūsų avys, skaičiuojamos
tūkstančiais,
net dešimtimis tūkstančių,
tegausėja mūsų ganyklose.
[14] Tebūna gerai rūpinamasi
mūsų galvijais.
Tenebūna niekados miesto
sienos pralaužtos,
nei tremties, nei dejonių mūsų
gatvėse tenebūna girdėti.
[15] Laiminga tauta, kuriai
taip klostosi,
laiminga tauta, kurios
Dievas – VIEŠPATS!

145 *Dovydo liaupsė.*

א * Aukštinsiu tave, mano
Dieve ir Karaliau,
ir garbinsiu tavo vardą
per amžių amžius.
ב [2] Kasdien tave garbinsiu
ir šlovinsiu tavo vardą
per amžių amžius.
ג [3] Didis VIEŠPATS ir vertas
didžios šlovės,
jo didybė nesuvokiama.
ד [4] Viena karta girs kitai tavo darbus
ir skelbs tavo galybę.

144,3 *Job 7,17-18; Ps 8,4*

145,1 Žr. Ps 9,2.

ה [5] Apie tavo didybės
garbingą spindesį
ir apie tavo nuostabius
darbus aš mąstysiu.
ו [6] Žmonės garsins tavo pagarbią
baimę keliančius darbus,
o aš skelbsiu tavo didybę.
ז [7] Jie apsakys tavo gausaus
gerumo garsą
ir džiugiai giedos apie tavo teisumą.
ח [8] Atlaidùs ir gailestingas VIEŠPATS,
lėtas pykti ir pilnas gerumo.
ט [9] Geras kiekvienam VIEŠPATS
ir gailestingas visiems
savo kūriniams.
י [10] Tedėkoja tau, VIEŠPATIE,
visi tavo kūriniai
ir visi tavo ištikimieji
tave tegarbina.
כ [11] Tepasakoja apie tavo
karalystės garbę
ir tegarsina tavo galybę,
ל [12] kad paskelbtų visai
žmonijai tavo žygius
ir garbingą tavo viešpatavimo
spindesį.
מ [13] Tavo viešpatavimas – amžinas,
tavo valdžia tveria per
visas kartas*.
נ VIEŠPATS ištikimas visais
savo žodžiais
ir maloningas visais savo darbais.
ס [14] VIEŠPATS prilaiko kiekvieną,
kas klumpa,
ir pakelia visus gyvenimo
palaužtus.
ע [15] Visų akys žvelgia į tave su viltimi,
ir tu duodi jiems peno, kai reikia.
פ [16] Tu atveri savo ranką
ir patenkini kiekvienos gyvos
būtybės troškimą.
צ [17] Visi VIEŠPATIES keliai teisūs,
ir jis maloningas visais
savo darbais.
ק [18] VIEŠPATS artimas kiekvienam,
kas jo šaukiasi,
visiems, kas jo nuoširdžiai trokšta.
ר [19] Jis tenkina norus tų, kurie
jo pagarbiai bijo,
jis girdi jų šauksmą ir juos gelbsti.
ש [20] VIEŠPATS saugo kiekvieną,
kas jį myli,
o nedorėlius sunaikins.
ת [21] Teskelbia mano lūpos
VIEŠPATIES šlovę,
ir visa, kas gyva, tešlovina jo vardą
dabar ir per amžius!

146

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovink VIEŠPATĮ,
mano siela!
[2] Šlovinsiu VIEŠPATĮ visą gyvenimą,
giedosiu šlovės giesmes savo Dievui,
kol būsiu gyvas.
[3] Nepasitikėkite didžiūnais
nei mirtinguoju, kuris
negali išgelbėti.
[4] Kai dvasia jį palieka,
jis sugrįžta į dulkes,
ir tą pačią dieną žūva
visos jo svajonės.
[5] Laimingas žmogus,
kurio pagalba – Jokūbo Dievas,
o viltis – VIEŠPATS, jo Dievas,
[6] kuris sukūrė dangų ir žemę,
jūrą ir visa, kas juose.
Jis amžinai laikosi savo pažadų,
[7] jis gina nuskriaustųjų teises
ir alkaniems parūpina duonos.
VIEŠPATS išlaisvina kalinius,
[8] VIEŠPATS atveria akis akliesiems,
VIEŠPATS pakelia gyvenimo
palaužtuosius,
VIEŠPATS myli teisiuosius,
[9] VIEŠPATS saugo ateivius,
padeda našlaičiui ir našlei,
bet painioja nedorėlių kelius.
[10] VIEŠPATS amžinai viešpataus.
Jis tavo Dievas, Sione,
per visas kartas.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

145,13 Tradiciniame hebr. tekste tolesnė eil. 13 dalis iškritusi, bet išlikusi kt. nuorašuose.

147

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Gera giedoti šlovės
giesmes mūsų Dievui,
nes malonu ir teisinga jį
šlovinti giesme.
2 VIEŠPATS atstato Jeruzalę
ir surenka Izraelio tremtinius.
3 Jis gydo sužeistas širdis
ir aptvarsto jų žaizdas.
4 Jis nustatė žvaigždžių skaičių
ir kiekvieną jų vadina vardu.
5 Didis mūsų VIEŠPATS ir galingas,
beribė jo išmintis.
6 VIEŠPATS duoda drąsos kukliesiems,
o nedorėlius nubloškia į dulkes.
7 Giedokite VIEŠPAČIUI dėkodami,
šlovės giesmę mūsų Dievui
lyra palydėkite.
8 Jis apdengia dangų debesimis,
parūpina žemei lietaus,
kalnuose želdina žolę.
9 Jis duoda pašaro gyvuliams
ir lesalo varnos jaunikliams.
10 Ne ristūno jėga jis mėgaujasi,
malonumo jam neteikia nė
bėgiko greitumas.
11 VIEŠPATS gėrisi tais, kurie
pagarbiai jo bijo,
kurie pasitiki jo ištikimąja meile*.
12 Šlovink VIEŠPATĮ, Jeruzale!
Šlovink savo Dievą, Sione!
13 Juk jis stiprina tavo vartų velkes
ir teikia palaimą tavo vaikams.
14 Jis sukuria taiką prie tavo sienų
ir sotina tave geriausiais kviečiais.
15 Jis siunčia savo žodį žemei,
o ką jis įsako, tai greitai ir įvyksta.
16 Jis apkloja žemę sniegu lyg vilna,
apiberia šalna lyg pelenais.
17 Jis meta žemėn krušos
ledus kąsniais,
ir kas gali pakelti jo
siunčiamą šaltį?
18 Jis pasiunčia savo žodį
ir juos sutirpdo,
liepia vėjui pūsti, ir
srovena vanduo.
19 Jis paskelbė savo žodį Jokūbui,
savo įstatus ir įsakus Izraeliui.
20 Jis to nepadarė jokiai
kitai tautai,
ir jos nežino jo įsakų.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

148

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite
VIEŠPATĮ iš dangaus,
šlovinkite jį aukštybėse!
2 Šlovinkite jį, visi jo angelai,
šlovinkite jį, visos jo
dangiškosios galybės!
3 Šlovinkite jį, saule ir mėnuli,
šlovinkite jį, visos
mirksinčios žvaigždės!
4 Šlovinkite jį, dangaus aukštybės
ir vandenys virš dangaus skliauto!
5 Visa tešlovina VIEŠPATIES vardą,
nes jis tarė, ir visa buvo sukurta.
6 Į savo vietas jis viską padėjo
amžių amžiams
ir nustatė darną, kuri
niekados nesikeis.
7 Šlovinkite VIEŠPATĮ nuo žemės,
didieji jūros gyvūnai ir
vandenyno gelmės,
8 ugnie ir ledų kruša,
sniege ir šalna,
audros vėjau, vykdantis jo žodį,
9 kalnai ir visos kalvos,
vaismedžiai ir visi kedrai,
10 laukiniai žvėrys ir galvijai,
žemės šliužai ir padangių
paukščiai,
11 žemės karaliai ir visos tautos,
didžiūnai ir žemės teisėjai,
12 vaikinai ir merginos,
ir seni žmonės kartu su vaikais!
13 Tešlovina visi VIEŠPATIES vardą,
nes tik jo vieno vardas didingas,
jo didybė dengia žemę ir dangų.

147,11 Gr. Septuagintos ir lot. Vulgatos vertimuose hebr. Ps 147,1-11 laikoma Ps 146, o hebr. Ps 147,12-20 – Ps 147. Ps 148–150 numeracija nesutampa.

14 Savo tautos galybę jis išaukštino,
kad visi jo ištikimieji jį šlovintų;
tokia brangi jam Izraelio tauta.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

149

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Giedokite VIEŠPAČIUI
naują giesmę,
jo šlovės giesmę ištikimųjų
sueigoje.
2 Tesidžiaugia Izraelis savo Kūrėju,
tedžiūgauja Siono vaikai,
nes jis Karalius.
3 Tešlovina jo vardą šokdami,
tebūgnija būgneliu ir
teskambina lyra,
tegieda jam šlovės giesmę,
4 nes VIEŠPATS džiaugiasi savo tauta;
kukliuosius jis papuošia pergale.
5 Tedžiūgauja ištikimieji,
pasiekę garbės,
iš džiaugsmo tegieda visą naktį.
6 Tešlovina jie Dievą savo lūpomis,
dviašmenį kalaviją rankoje telaiko,
7 kad įvykdytų atpildą tautoms
ir padarytų teismą gentims,
8 sukaustydami jų karalius pančiais
ir jų didžiūnus grandinėmis,
9 vykdydami teismo sprendimą.
Tai garbė Dievo tautai!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite Viešpatį!

150

Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite VIEŠPATĮ
jo Šventykloje,
šlovinkite jį dangaus
skliauto galybėje!
2 Šlovinkite jį už jo didžius darbus,
šlovinkite jį dėl jo iškilios didybės!
3 Šlovinkite jį ragų gaudesiu,
šlovinkite jį arfa ir lyra!
4 Šlovinkite jį būgnelio
žvangučiais ir šokiu,
šlovinkite jį stygomis ir trimitais!
5 Šlovinkite jį skambiais cimbolais,
šlovinkite jį žvangančiais
cimbolais!
6 Visi, kas gyvas, šlovinkite
VIEŠPATĮ!

PATARLIŲ KNYGA

Patarlių knyga (gr. *paroimiai*, lot. *proverbiorum / proverbia*; hebr. *mišelėi* „pavyzdžiai") – pamokomojo pobūdžio tekstų rinkinys, pavadintas pagal pirmą žodį ir siejamas su Saliamono vardu.

Knygą galima suskirstyti į tokias dalis: išminties išaukštinimas (sk. 1–9), Saliamono pirmas rinkinys (sk. 10–22,16), Išminčių pirmas rinkinys (22,17–24,22), Išminčių antras rinkinys (24,23–34), Saliamono antras rinkinys (sk. 25–29), Agūro žodžiai (30, 1–14), skaitmeninės patarlės (30,15–33), Lemuelio žodžiai (31,1–9), liaupsė tobulai žmonai (31,10–31).

Patarlės, palyginimai ir vaizdingi posakiai šioje knygoje atspindi sveiką žmogaus nuovoką, perskverbtą tikėjimo į Dievą.

Išminties vertė

1 *Saliamono, Dovydo sūnaus, Izraelio karaliaus, patarlės, surašytos,
[2] kad žmonės brangintų
išmintį ir pamokymą,
suvoktų prasmingus posakius,
[3] pratintųsi išmintingai elgtis
būdami teisūs, teisingi ir dori,
[4] kad neišmanėliai būtų
pamokyti sumanumo,
o jauni žmonės – žinojimo
ir apdairumo.
[5] Išmintingas žmogus, jų
klausydamasis, mokysis,
o protingas žmogus įgis gebėjimo,
[6] supras patarles ir palyginimus,
išminčių posakius ir mįsles.
[7] Pagarbi *VIEŠPATIES baimė
– pažinimo pradžia,
bet kvailieji niekina išmintį
ir pamokymą.
[8] Mano vaike, klausyk savo
tėvo pamokymo
ir neatmesk savo motinos
mokymo.
[9] Jie bus grakštus vainikas
tavo galvai,
karoliai tavo kaklui.
[10] Mano vaike, jei tave
nusidėjėliai viliotų,
neklausyk.
[11] Jei sakytų: „Eikš su mumis,
surenkime kruvinas pasalas,
paspęskime spąstus nekaltiems!
[12] Prarykime juos gyvus,
kaip daro Šeolas,
žydint gyvenimui, tarsi
žengiančius į kapą.
[13] Rasime visokių
brangių daiktų,
prisikrausime savo
namus grobio.
[14] Susiek savo likimą su mumis,
ir visi turėsime vieną
bendrą piniginę!" –
[15] mano vaike, nesileisk
į kelią su jais,
nekelk kojos į jų takus,
[16] nes jų kojos bėga į pikta
skuba kraują pralieti.
[17] Juk veltui tinklas tiesiamas,
kai paukštis tai mato.
[18] Tačiau jie rengia kruvinas
pasalas sau,
spendžia spąstus savo gyvasčiai!
[19] Toks likimas visų, pasigviešusių
neteisingos naudos;
ji atima gyvastį žmogaus,
kuris jos įgyja.

1,1 *1 Kar 5,12*
1,7 *Job 28,28; Ps 111,10; Pat 9,10*

[20] *Išmintis garsiai šaukia gatvėje,
kelia balsą aikštėse.
[21] Prie judriausių gatvės
kampų ji šaukia,
prie vartų ir mieste kalba:
[22] „Kiek ilgai, neišmanėliai,
mėgsite nemokšiškumą?
Kiek ilgai šaipūnai mėgausis
šaipydamiesi,
o kvailieji nekęs išmanymo?
[23] Būkite atidūs mano įspėjimui!
Štai išliesiu jums savo dvasią
ir atskleisiu jums savo žodžius.
[24] Kadangi jūs mane
atmetėte, kai šaukiau,
nekreipėte dėmesio, kai
tiesiau ranką,
[25] kadangi paniekinote bet
kokį mano patarimą,
nepaisėte jokio mano įspėjimo,
[26] aš savo ruožtu juoksiuosi,
kai ištiks jus nelaimė,
tyčiosiuosi, kai užklups jus baimė.
[27] Kai baimė užklups jus kaip audra,
ir nelaimė ištiks kaip viesulas,
[28] jie šauksis manęs, bet
aš neatsakysiu,
jie uoliai manęs ieškos, bet nesuras.
[29] Kadangi jie nekentė pažinimo
ir neįgijo pagarbios
VIEŠPATIES baimės,
[30] nenorėjo jokio mano patarimo
ir nekentė mano įspėjimų,
[31] valgys savo kelio vaisius
ir bus savo kėslų pasotinti.
[32] Juk užgaidos pražudo
neišmanėlius,
ir pasitenkinimas savimi
sunaikina kvailius.
[33] O manęs klausantieji
gyvens saugiai,
jų nevargins nelaimės baimė“.

2 Mano vaike, jei priimsi
mano žodžius
ir branginsi širdyje
mano įsakymus,
[2] jei palenksi ausį klausytis
išminties
ir atversi širdį norėdamas suprasti,
[3] jei iš tikrųjų šauksiesi įžvalgumo
ir pakelsi balsą norėdamas suprasti,
[4] jei sieksi supratimo, kaip
žmonės ieško sidabro,
ir ieškosi jo tarsi paslėptų turtų,
[5] tai suprasi pagarbią
VIEŠPATIES baimę
ir sužinosi, ką reiškia pažinti Dievą.
[6] Juk VIEŠPATS duoda išminties,
iš jo lūpų ateina pažinimas
ir supratimas.
[7] Jis turi parengęs sveikos
išminties doriesiems,
jis yra skydas tiems, kurie
elgiasi be priekaišto,
[8] jis saugo teisingumo takus
ir gina savo ištikimųjų kelią.
[9] Tada suprasi, kas teisu
ir kas teisinga,
kiekvieną gerą taką ir kas dora,
[10] nes išmintis ateis į tavo širdį,
ir pažinimas džiugins tave.
[11] Apdairumas tave auklės,
o supratimas gins.
[12] Jis gelbės tave nuo nedorų
žmonių kelio,
nuo klastingai kalbančiųjų,
[13] kurie palieka dorumo kelią
ir eina tamsybėmis,
[14] kurie džiūgauja darydami pikta
ir gėrisi pikta darančių
nedorų žmonių klasta,
[15] kurių takai iškrypę
ir gyvenimo būdas suktas.
[16] Būsi išgelbėtas ir nuo palaidūnės,
nuo viliojimo svetimautojos,
[17] kuri pameta savo
jaunystės draugą
ir užmiršta savo šventąją sandorą.
[18] Iš tikrųjų jos namai ant
mirties šlaito,
o jos takai veda į šešėlių buveinę.
[19] Kas pas ją įeina, nebegali
nei sugrįžti,
nei gyvenimo takų pasiekti.

1,20-21 *Pat 8,1-3*

[20] Tad eik gerųjų keliu
ir laikykis teisių žmonių takų.
[21] Juk dorieji gyvens žemėje,
o klastingieji bus iš jos išrauti.

3 Mano vaike, neužmiršk
mano mokymo,
ir tebrangina tavo širdis
mano įsakymus,
[2] nes jie tau suteiks
daug dienų bei gyvenimo
metų ir gerovės.
[3] Nuolat su tavimi tebūna
gerumas ir ištikimybė;
užsirišk juos sau ant kaklo,
įsirašyk savo širdies plokštėje.
[4] *Taip rasi malonę ir gerą vardą
Dievo ir žmonių akyse.
[5] Visa širdimi pasitikėk VIEŠPAČIU
ir nesiremk vien savo įžvalga.
[6] Pripažink jį visur, kad
ir ką darytum,
ir jis ištiesins tavo kelius.
[7] *Nebūk išmintingas tik
savo paties akyse;
pagarbiai bijok VIEŠPATIES
ir venk pikta.
[8] Tai teiks sveikatą tavo kūnui
ir atgaivą tavo kaulams.
[9] Gerbk VIEŠPATĮ viskuo, ką turi,
visomis savo derliaus pirmienomis;
[10] ir tavo svirnai bus pilni grūdų,
o šviežias vynas liesis per
statinių kraštus.
[11] *Mano vaike, neatmesk
VIEŠPATIES drausmės,
nesipiktink, kai jis tave sudraudžia,
[12] nes ką myli, tą *VIEŠPATS
sudraudžia
kaip tėvas mylimą sūnų.
[13] Laimingas žmogus, kuris
išmintį randa,
kuris supratimo įgyja!
[14] Juk jos nauda didesnė
už naudą sidabro,
ir jos atlygis didesnis
už atlygį auksu.
[15] Ji brangesnė už brangakmenius,
visi tavo turtai negali jai prilygti.
[16] Ilgas gyvenimas – jos dešinėje,
kairėje – turtai ir garbė.
[17] Jos keliai malonūs,
o visi takai ramūs.
[18] Ji – gyvybės medis ją
suvokiantiems;
laimingas, kas jos laikosi.
[19] Išmintimi VIEŠPATS padėjo
žemės pamatus,
supratimu padarė dangų.
[20] Jo pažinimu prasiveržė
vandenų gelmės,
ir debesys lašina rasą.
[21] Mano vaike, tų dalykų
neišleisk iš akių,
laikykis sveikos išminties
ir apdairumo.
[22] Jie bus tavo dvasios gyvenimas
ir papuošalas tau ant kaklo.
[23] Tuomet saugiai eisi savo keliu,
ir tavo koja niekada nesuklups.
[24] Kai gulsiesi miego, nereikės bijoti,
kai ilsėsiesi, miegas tau bus saldus.
[25] Nebijok ūmaus siaubo
nei nelaimės, kuri užklumpa
nedorėlius,
[26] nes VIEŠPATS bus tavo
pasitikėjimas
ir apsaugos tavo koją nuo spąstų.
[27] Neatsisakyk padėti žmogui,
kuriam reikia pagalbos,
kai turi jėgų tai padaryti.
[28] Nesakyk savo artimui:
„Ateik vėliau“, –
arba: „Rytoj šitai gausi“, –
kai gali duoti tuojau.
[29] Nesikėsink daryti žalos
savo kaimynui,
su pasitikėjimu gyvenančiam
šalia tavęs.
[30] Nesiginčyk su niekuo be reikalo,
kai nebuvo tau žalos padaryta.

3,4 *Lk 2,52*
3,7 *Rom 12,16*
3,11 *Job 5,17*
3,11-12 *Hbr 12,5-6*
3,12 *Apr 3,19*

[31] Nepavydėk smurtą
mėgstančiam žmogui,
nesek nė vienu jo keliu.
[32] Juk suktu žmogumi
VIEŠPATS bjaurisi,
o dorieji yra VIEŠPATIES
draugėje.
[33] Nedorėlio namus
VIEŠPATS prakeikia,
o teisiojo buveinę laimina.
[34] *Jis šaiposi iš pašaipūnų,
o romiesiems rodo malonę.
[35] Išmintingieji paveldės garbę,
o atkaklūs kvailiai – gėdą.

4 Vaikai, klausykitės
tėvo pamokymo,
būkite atidūs, kad suprastumėte,
[2] nes duodu jums gerą patarimą:
neužmeskite mano mokymo.
[3] Kadaise buvau geras tėvo sūnus,
gležnas, motinos numylėtinis.
[4] Tėvas mane mokė ir sakė:
„Tebrangina tavo širdis,
ką aš sakau;
laikykis mano įsakymų, ir gyvensi.
[5] Įgyk išminties, įgyk supratimo!
Neužmiršk ir nenukrypk
nuo mano žodžių.
[6] Nepalik jos, ir ji tave palaikys,
mylėk ją, ir ji tave saugos.
[7] Štai išminties pradžia:
įgyk išminties,
įgyk supratimo, nors tai
kainuotų visa, ką turi.
[8] Brangink ją, ir ji tave išaukštins;
ji tave pagerbs, jei tu ją apkabinsi.
[9] Tau ant galvos ji uždės
grakštų vainiką,
apvainikuos garbinga karūna".
[10] Mano vaike, klausykis ir imk
į širdį mano žodžius,
kad ilgai gyventum.
[11] Mokau tave išminties kelio,
vedu tave dorais takais,
[12] kur nereikės tau žingsnių lėtinti,
ir, net jei bėgtum, nesuklupsi.
[13] Laikykis mano pamokymo,
neužmiršk jo,
brangink jį, nes tai tavo gyvybė.
[14] Nekelk kojos ant nedorų
žmonių tako,
neik nedorėlių keliu.
[15] Venk jo! Neženk juo,
sukis nuo jo, eik savo keliu.
[16] Jie užmigti negali, ką
pikta nepadarę,
jie neužmiega, jei nėra
kam kojos pakišę.
[17] Nedorumas – jų valgoma duona,
smurtas – jų geriamas vynas.
[18] O teisiųjų takas – tarsi
aušros šviesa,
vis labiau švintanti iki
skaisčios dienos.
[19] Nedorų žmonių kelias
– visiškai tamsus;
jie nežino, ant ko suklumpa.
[20] Mano vaike, klausyk mano žodžių,
palenk ausį mano posakiams.
[21] Neišleisk jų iš akių,
laikyk giliai savo širdyje.
[22] Juk juos turintiems jie
yra gyvenimas
ir jų kūno sveikata.
[23] Atsidėjęs saugok savo širdį,
nes iš jos teka gyvenimo šaltiniai.
[24] Venk kalbėti apgaulingai,
mesk į šalį suktas kalbas.
[25] Tavo akys težiūri į priekį,
tiesus tebūna tavo žvilgsnis.
[26] *Žiūrėk, kur eini,
ir visi tavo keliai bus tikri.
[27] Nesuk nei į dešinę, nei į kairę;
nukreipk savo koją nuo pikta.

5 Mano vaike, klausyk
mano išminties,
palenk savo ausį mano supratimui,
[2] kad brangintumei apdairumą,
ir tavo lūpos saugotų išmanymą.
[3] Juk palaidūnės lūpos
laša medumi,
o jos burna slidesnė už aliejų.

3,34 *Jok 4,6; 1 Pt 5,5*

4,26 *Hbr 12,13*

[4] Bet iš tikrųjų ji karti kaip metėlė,
aštri kaip dviašmenis kalavijas.
[5] Jos kojos žengia į mirtį,
jos žingsniai veda į Šeolą.
[6] Į gyvenimo taką ji
nekreipia dėmesio,
jos keliai kreivi, ir ji to nežino.
[7] Tad, vaikai, klausykitės manęs
ir nenuklyskite nuo mano žodžių.
[8] Laikykis kuo toliau nuo jos,
neik arti jos namų durų,
[9] kad neatiduotumei savo
garbės kitiems,
o savo metų – negailestingajam,
[10] kad svetimieji nesurytų
tavo turto,
o tavo triūsas neitų į
svetimus namus,
[11] kad gyvenimo gale
neapverktum likimo,
kai būsi sunaikinęs savo
jėgas bei kūną,
[12] ir nesakytum: „O, kaip
priešinausi pamokomas,
kaip mano širdis nekentė
perspėjimų!
[13] Nei savo auklėtojų
balso klausiau,
nei lenkiau ausį savo
mokytojams,
[14] tad esu arti visiškos žūties
viešame bendrijos sambūryje“.
[15] Gerk vandenį iš savo talpyklos,
šviežią vandenį iš savo šaltinio.
[16] Nejau tavo šaltiniai
turėtų lietis laukan,
o vandens srovės – į gatves?
[17] Tebūna jie tau vienam,
o ne dalyboms su svetimaisiais.
[18] Tebūna palaimintas tavo šaltinis;
džiaukis savo jaunystės žmona,
[19] žavia gazele, grakščia stirnaite!
Jos krūtys tedžiugina tave visada,
būk nuolat apsvaigęs jos meile.
[20] Kam gi turėtumei alpti dėl
palaidūnės, mano vaike,
ir glamonėti svetimautojos
krūtinę?
[21] Juk kur eina žmonės,
VIEŠPATS aiškiai mato;
jis stebi visus jų kelius.
[22] Nedorą žmogų pasivys jo kaltės,
jis bus pagautas savo
nuodėmės pinklėmis.
[23] Jis turės mirti nesudraustas,
jis pražus per savo didelį kvailumą.

6 Mano vaike, jei laidavai
savo kaimynui,
jei kitam už jį padavei ranką,
[2] esi susisaistęs savo
lūpų pareiškimu,
esi įkliuvęs per savo ištartą žodį,
[3] daryk ką nors, mano
vaike, ir išsinarpliok,
nes esi patekęs į savo
kaimyno rankas:
eik kėliais ir maldauk savo kaimyno.
[4] Neužmik
ir neužmerk akių,
[5] kol neišsigelbėsi kaip gazelė
nuo medžiotojo,
kaip paukštis nuo gaudytojo.
[6] Nueik pas skruzdėlę, dykaduoni,
patyrinėk jos kelius ir
pasimokyk išminties.
[7] Neturėdama jokio vado,
pareigūno ar valdovo,
[8] ji pripildo savo sandėlius vasarą
ir surenka peną per pjūtį.
[9] Kiek ilgai tu drybsosi, dykaduoni?
Kada kelsiesi iš miego?
[10] * „Truputį pamiegoti,
truputį pasnausti,
truputį rankas sudėjus pailsėti“, –
[11] ir skurdas užklups tave
kaip plėšikas,
o nepriteklius – kaip
ginkluotas karys.
[12] Suktas ir nedoras žmogus
gyvena apgaulingai kalbėdamas,
[13] jis merkia akimi, nenustovi vietoje,
rodo ženklus pirštais,
[14] klastinga širdimi rengia pikta
nuolat sėdamas vaidus.

6,10-11 *Pat 24,33-34*

[15]Žūtis tokį žmogų ištiks staiga,
akimirksniu, be vilties atsitiesti.
[16]Šešių dalykų VIEŠPATS nekenčia,
o septyni jam kelia pasibjaurėjimą:
[17]išpuikusios akys,
melagingas liežuvis,
nekaltą kraują liejančios rankos,
[18]nedoras pinkles rezganti širdis,
pikta daryti skubančios kojos,
[19]neteisingai liudijantis
melagingas liudytojas
ir šeimoje vaidus sėjantis žmogus.
[20]Mano vaike, laikykis
savo tėvo įsakymo
ir neatmesk savo motinos mokymo.
[21]Laikyk juos pasirišęs prie širdies,
pasikabink ant kaklo.
[22]Kad ir ką darysi, jie tau padės;
kai gulsiesi miego, jie tave saugos,
kai atsibusi, su tavimi bendraus.
[23]Juk įsakymas yra žiburys,
mokymas – šviesa,
o drausmės pamokymai
– gyvenimo kelias;
[24]jie apsaugos tave nuo
palaidos moters,
nuo svetimautojos vilionių.
[25]Negeisk jos grožio savo širdyje,
nesileisk užburiamas jos žvilgsnių,
[26]nes kekšei atlyginti užtenka
duonos kepalo,
o svetima žmona yra spąstai
žmogaus gyvasčiai.
[27]Argi gali žmogus užsikurti
ugnį sterblėje,
nesudegindamas savo drabužių?
[28]Argi gali jis vaikščioti žarijomis,
nenusvildamas kojų?
[29]Taip nutinka žmogui, kuris
miega su savo kaimyno žmona;
kas ją paliečia, tas neliks
nenubaustas.
[30]Žmonės neniekina vagies, kuris
būdamas alkanas vagia,
kad numalšintų alkį.
[31]Tačiau pagautas jis turi
atmokėti septyneriopai
ir atiduoti visą savo namų turtą.
[32]Bet žmogus, kuris svetimauja,
sveiko proto neturi;
tai darydamas, jis žudo patį save.
[33]Jis susilauks antausių
ir nemalonės,
niekada nebus ištrinta jo gėda,
[34]nes pavyduliavimas
sukelia vyro įtūžį,
ir keršto pagautas jis nesivaldo.
[35]Išpirkos jis nepriims,
o kyšio, net didžiausio, atsisakys.

7 Mano vaike, laikykis
mano žodžių
ir brangink mano įsakymus.
[2]Laikykis mano įsakymų, kad
rastumei gyvenimą;
saugok mano mokymą, lyg jis
būtų tavo akies vyzdys.
[3]Užsirišk juos sau ant pirštų,
įsirašyk savo širdies plokštėje.
[4]Sakyk Išminčiai: „Tu
mano sesuo“, –
vadink supratimą artimu draugu,
[5]kad apsaugotų tave nuo palaidūnės,
nuo svetimautojos vilionių.
[6]Prie savo namų lango
žvalgiausi pro pinučius
[7]ir pamačiau tarp neišmanėlių
bernioką be sveikos nuovokos.
[8]Jis ėjo gatve netoli kampo,
žengdamas keliu jos namų link
[9]prieblandoje, dienai blėstant,
sutemose, nakčiai temstant.
[10]Žiūriu, moteris eina jo link,
išsipuošusi kaip kekšė,
suktos širdies.
[11]Ji veržli ir įžūli,
jos kojos namie nenustovi.
[12]Tai gatvėje, tai aikštėse
ir prie kiekvieno gatvės
kampo ji tyko.
[13]Pastvėrusi bučiuoja jį
ir akiplėšiškai sako jam:
[14]„Turėjau atnašauti
bendravimo auką.
Šiandien įvykdžiau savo įžadus,
[15]todėl išėjau tavęs pasitikti,
ieškoti tavęs ir suradau!

[16] Išpuošiau savo guolį užvalkalais,
spalvotomis Egipto lino
lovatiesėmis;
[17] iškvėpinau savo lovą mira,
alaviju ir cinamonu.
[18] Eime ir skęskime
meilėje iki ryto,
mėgaukimės glamonėmis.
[19] Juk mano vyro nėra namie,
jis išvykęs į tolimą kelionę.
[20] Jis pasiėmė maišelį pinigų
ir ligi pilnaties negrįš namo".
[21] Daugybe vilionių jį paveikia,
viliojančia šneka įtikina.
[22] Tučtuojau jis seka paskui
ją, eina kaip veršis,
vedamas skersti, šuoliuoja
kaip elnias spąstų link,
[23] kol strėlė neperveria jam vidurių.
Jis tarsi paukštis, skubantis į kilpą
ir nežinantis, kad tai
kainuos jam gyvastį.
[24] Tad, vaikai, klausykitės manęs
ir dėkitės į širdį mano žodžius.
[25] Neleiskite savo širdžiai
sukti jos keliais,
nenuklyskite į jos takus,
[26] nes ji pražudė daugelį,
jos aukos gausios.
[27] Jos namai – kelias į Šeolą,
vedantis žemyn į mirties
kambarius.

8 *Argi nešaukia Išmintis,
ar nekelia balso supratimas?
[2] Ant kalvų palei kelią
ir kryžkelėse ji atsistoja;
[3] priešais miesto vartus,
prie įėjimo, ji šaukia:
[4] „Žmonės, jus aš šaukiu,
kreipiuosi į visą žmoniją!
[5] Neišmanėliai, mokykitės
apdairumo,
bukapročiai, imkitės proto.
[6] Klausykitės, nes kalbėsiu
apie kilnius dalykus,
iš mano lūpų ateis, kas teisinga,
[7] mano burna tars tiesą,
nes nedorumas pasibjaurėtinas
mano lūpoms.
[8] Visi žodžiai iš mano
lūpų yra teisūs;
juose nėra nieko sukto ar iškraipyto.
[9] Visi jie aiškūs žmogui,
kuris supranta,
jie teisingi išprususiam žmogui.
[10] Priimkite mano pamokymą,
užuot ėmę sidabrą,
ir pažinimą, užuot ėmę gryną auksą.
[11] Juk išmintis vertingesnė
už brangakmenius,
ir jokie turtai negali su ja lygintis.
[12] Aš, Išmintis, gyvenu
kartu su protingumu
ir įgyju sveiko proto išmanymą.
[13] Pagarbiai bijoti VIEŠPATIES
reiškia nekęsti to, kas pikta.
Puikybės, įžūlumo, blogo elgesio
ir suktos kalbos aš nekenčiu.
[14] Turiu gerų patarimų ir
sveikos nuovokos,
turiu supratimo ir jėgų.
[15] Per mane viešpatauja karaliai
ir valdovai leidžia teisius įstatymus.
[16] Per mane didžiūnai valdo
ir kilmingieji yra teisūs valdytojai.
[17] Aš myliu mane mylinčius,
o manęs stropiai ieškantys
mane suranda.
[18] Aš turiu turtų ir garbę,
išliekantį lobį ir gerovę.
[19] Mano vaisius geresnis už
auksą, net už gryniausią,
o pelnas, kurį duodu, vertesnis
už geriausią sidabrą.
[20] Aš einu teisumo keliu,
teisingumo takais,
[21] suteikdama turtų mane
mylintiems
ir pripildydama jų iždus.
[22] VIEŠPATS sukūrė mane
savo kelių *pradžioje,
kaip pirmą savo ankstesnių darbų.

8,1-3 Pat 1,20-21

8,22 Apr 3,14

23 Prieš amžius buvau patepta,
pačioje pradžioje, prieš
žemės pradžią.
24 Kai dar nebuvo gelmių,
aš buvau pagimdyta,
kai dar nebuvo tekančių šaltinių.
25 Prieš padedant kalnų pamatus,
prieš kalvas aš gimiau.
26 Žemės ir laukų jis dar
nebuvo padaręs
nei pirmųjų molio grumstų.
27 Aš ten buvau, kai jis dėjo
dangaus skliautą į vietą,
kai nubrėžė ratą ant
bedugnės paviršiaus,
28 kai tvirtino aukštai
dangaus skliautą,
kai įrengė bedugnės šaltinius,
29 kai paskyrė jūrai ribas,
kad jos vandenys niekada
neperžengtų jo įsakymo,
kai nustatė žemės pamatus.
30 Tuomet aš buvau jo talkininkė,
kasdienis jo džiaugsmas,
visada džiūgaudama
jo akivaizdoje,
31 džiūgaudama jo
gyvenamame pasaulyje,
rasdama džiaugsmo žmonijoje.
32 Tad dabar, mano vaikai,
paklausykite manęs.
Laimingi, kurie laikosi
mano kelių!
33 Klausykitės pamokymo,
būkite išmintingi
ir neatmeskite jo!
34 Laimingas žmogus,
kuris manęs klauso
ateidamas kasdien anksti
prie mano vartų,
budėdamas prie mano durų.
35 Juk kas randa mane, tas
randa gyvenimą
ir gauna malonę iš VIEŠPATIES.
36 Bet kas prasilenkia su
manimi, tas daro sau žalą.
Visi, kurie manęs nekenčia,
myli mirtį".

9 Išmintis pasistatė namus,
ji išsikirto septynis stulpus.
2 Ji surengė vaišes,
išpilstė vyną ir net padengė stalą.
3 Ji išsiuntė savo tarnaites paskelbti
miesto aukštumose:
4 „Teateina čionai neišmanėliai!"
Neturintiems sveikos
nuovokos ji sako:
5 „Ateikite ir valgykite mano duonos,
gerkite vyno, kurio įpyliau.
6 Atsisakykite nesubrendimo,
kad gyventumėte
ir eitumėte suvokimo keliu.
7 Kas sudraudžia pašaipūną,
tas būna išplūstamas,
kas išbara nedorą žmogų,
tas nukenčia.
8 Nebark pašaipūno, nes
jis tavęs nekęs;
pabark išmintingą žmogų,
ir jis tave mylės.
9 Šviesk išmintingą žmogų,
kad taptų išmintingesnis,
mokyk teisųjį, kad
daugiau išmoktų.
10 Pagarbi *VIEŠPATIES baimė
– išminties pradžia,
o Šventojo pažinimas – protas.
11 Taip, per mane tavo dienos
bus padaugintos
ir metų metai prie tavo
gyvenimo pridėti.
12 Ar tu išmintingas? Tu
išmintingas savo naudai.
Ar tu pašaipūnas? Tu
tik naštą neši".
13 Kvaila moteris nepastovi,
ji nemokša ir nieko neišmano.
14 Ji sėdi savo namų tarpduryje
ar ant krėslo miesto aukštumose,
15 šaukdama praeivius,
einančius tiesiai savo keliu:
16 „Neišmanėliai, užsukite čionai!"
Neturintiems sveikos
nuovokos ji sako:

9,10 *Job 28,28; Ps 111,10; Pat 1,7*

[17] „Vogtas vanduo saldus,
o duona, valgoma
vogčiomis, skani".
[18] Bet kvailasis nežino,
kad ten šešėliai,
o jos svečiai jau Šeolo gelmėse.

Pirmas Saliamono patarlių rinkinys

10 Saliamono patarlės.
Išmintingas vaikas neša
tėvui džiaugsmą,
o paikas vaikas – motinos
skausmas.
[2] Nedorai įgyti turtai
neneša naudos,
o teisumas gelbsti nuo mirties.
[3] VIEŠPATS neleis
teisiajam badauti,
o nedorėliams neduos, ko trokšta.
[4] Tingi ranka neša skurdą,
o darbščiųjų rankos praturtina.
[5] Vaikas, kuris vasarą pripildo
aruodus, yra protingas,
o vaikas, miegantis per
pjūtį, neša gėdą.
[6] Palaiminimai vainikuoja
teisiojo galvą,
o nedorėlių burnoje slypi smurtas.
[7] Teisiojo vardas bus laiminamas,
o nedorėlių vardas sutrūnys.
[8] Išmintingos širdies žmogus
rūpestingai laikysis įstatymų,
o atvirai išbarantis
skleidžia ramybę.
[9] Kas elgiasi dorai, tas
saugiai gyvena,
o kas eina suktu keliu,
tam baigsis blogai.
[10] Kas pro pirštus žiūri į kaltę,
tas padaro skausmo,
o atvirai išbarantis
skleidžia ramybę.
[11] Teisiojo burna – gyvenimo versmė,
o nedorėlių burnoje slypi smurtas.
[12] Neapykanta sukelia vaidus,
o *meilė uždengia visas kaltes.
[13] Protingo žmogaus lūpose
randama išmintis,
o bukapročio nugarai
lieka tik lazda.
[14] Išmintingieji brangina pažinimą,
o kvailojo plepėjimas
priartina pavojų.
[15] Turtingojo turtai – jo tvirtovė,
o skurdžiaus neturtas – jo pražūtis.
[16] Teisiojo uždarbis veda
į gyvenimą,
o nedorėlio pelnas – į nuodėmę.
[17] Kas paiso pamokymo, tas
eina gyvenimo taku,
o kas atmeta įspėjimą, tas paklysta.
[18] Melagio lūpos slepia neapykantą,
o kas skleidžia apkalbas,
tas kvailys.
[19] Kur daug kalbama, ten
netrūksta kaltės,
o protingo žmogaus kalba santūri.
[20] Teisiojo liežuvis –
geriausias sidabras,
o nedorėlių širdis – nieko verta.
[21] Teisiojo lūpos maitina daugelį,
o kvailieji miršta neturėdami
sveikos nuovokos.
[22] VIEŠPATIES palaiminimas
praturtina,
ir triūsas negali jo padidinti.
[23] Kaip pikto darymas
pralinksmina kvailąjį,
taip išmintis – supratingą žmogų.
[24] Ko nedorėlis bijo, tas
jį ir užklumpa,
o ko teisieji ilgisi, tai ir
bus jiems suteikta.
[25] Audrai praėjus, nedorėlio
nebelieka,
o teisusis išlieka amžinai.
[26] Ką actas daro dantims
ir dūmai – akims,
tą tingus žmogus – siunčiantiems
jį su užduotimi.
[27] Pagarbi Dievo baimė
pailgina gyvenimą,
o nedorėlių metai bus
sutrumpinti.

10,12 *Jok 5,20; 1 Pt 4,8*

28 Teisiųjų viltis jiems
neša džiaugsmą,
o nedorėlių lūkesčiai
nueina niekais.
29 Dorajam VIEŠPATIES
kelias yra tvirtovė,
o piktadariams – pražūtis.
30 Teisusis niekada nesvyruos,
o nedorėliai neišliks krašte.
31 Teisiojo burna teikia išmintį,
o klastingas liežuvis bus išpjautas.
32 Teisiojo lūpos žino, kas gera,
o nedorėlių burna – kas
apgaulinga.

11 Neteisingos svarstyklės
pasibjaurėtinos VIEŠPAČIUI,
o sąžiningas svarstis jam
teikia malonumą.
2 Puikybę lydi gėda,
o pas kukliuosius ateina išmintis.
3 Dorųjų sąžiningumas juos veda,
o klastingųjų suktumas
juos pražudo.
4 Atpildo dieną turtai
bus nenaudingi,
o teisumas gelbės nuo mirties.
5 Doro žmogaus teisumas
išlygina jo kelią,
o nedorėlis pargriūva per
savo nedorumą.
6 Sąžiningųjų teisumas
juos gelbsti,
o klastingieji įkliūna į
savo pačių pinkles.
7 Nedoro žmogaus viltys
pražūva su mirtimi,
ir į turtus sudėta viltis
nueina niekais.
8 Teisus žmogus ištraukiamas
iš vargo,
o nedorėlis užima jo vietą.
9 Bedievis savo lūpomis
žudo kaimyną,
o teisiuosius gelbsti sumanumas.
10 Miestas džiūgauja dėl
teisiųjų sėkmės,
o nedorėliams žuvus
šaukiama iš džiaugsmo.
11 Dorųjų laiminimu
miestas statomas,
o nedorėlių lūpomis – griaunamas.
12 Kas niekina savo kaimyną,
tam trūksta širdies,
o protingas žmogus nutyli.
13 Liežuvautojas vaikštinėja
išplepėdamas paslaptis,
o patikimas žmogus apie
jas neprasitaria.
14 Kur nėra kam vadovauti,
tauta žūva;
saugumą laiduoja patarėjų
gausumas.
15 Kas laiduoja už svetimą,
daro sau skriaudą,
o kas atsisako tai daryti,
neturės rūpesčių.
16 Maloninga moteris
pelno pagarbą*,
o aršieji įgyja turtų.
17 Žmogaus gerumas teikia
gera jam pačiam,
o negailestingas žmogus kenkia sau.
18 Nedoras žmogus užsidirba
apgaulingą užmokestį,
o sėjantys teisumą gauna
tikrą atlyginimą.
19 Teisumas – gyvenimo ramstis,
o pikta ieškojimas veda į mirtį.
20 VIEŠPATS bjaurisi suktos
širdies žmogumi,
o tie, kurių elgesys be
priekaišto, jam patinka.
21 Būk tikras, kad nedoras žmogus
neliks nenubaustas,
o teisiųjų palikuonys išsigelbės.
22 Tarsi aukso žiedas, įvertas
kiaulei į snukį,
yra graži moteris, neturinti
sveikos nuovokos.
23 Teisūs žmonės gali
trokšti tik gera,
o nedorėliai gali tikėtis tik pykčio.

11,16 Gr. *Septuagintos* vertime įterpta: „o tą, kuri nekenčia dorybės, apgaubia gėda. Tingus žmogus tampa skurdžiumi,...“

[24] Vieni dosniai dalija ir turtėja,
o kiti šykštauja daryti, kas
teisu, ir skursta.
[25] Dosnus žmogus turtėja,
o kas pagirdo kitus, tas
pats bus pagirdytas.
[26] Kas kaupia grūdų atsargas,
tą žmonės keiks,
o kas juos dalija, tas bus palaimintas.
[27] Kas stengiasi daryti gera, tas
užsitarnaus malonės,
o kas ieško pikta, tą ištiks pikta.
[28] Kas pasitiki savo
turtais, tas nuvys,
o teisieji vešės kaip lapija.
[29] Kas kamuoja savo šeimyną,
tas paveldi vėją,
o kvailys yra išmintingųjų vergas.
[30] Teisus elgesys – gyvybės medis,
o smurtas atima žmonių gyvastį.
[31] *Jeigu teisus žmogus žemėje
susilaukia atpildo,
juo labiau susilauks nedorėlis
ir nusidėjėlis!

12 Kas mielai priima
pamokymą, tas
mėgsta pažinimą,
bet kas niekina pamokymą,
tas tamsuolis.
[2] Geras žmogus užsitarnauja
VIEŠPATIES malonę,
o pinklių spendėjas – pasmerkimą.
[3] Nedorumas nesaugo žmogaus,
o teisiųjų šaknys nebus išrautos.
[4] Sumani žmona – savo
vyro vainikas,
o apsileidusi žmona – kaip
kaulų puvimas.
[5] Teisiųjų užmojai teisingi,
nedorėlių užmačios klastingos.
[6] Nedorėlių žodžiai –
kruvinos pasalos,
o doruosius išgelbsti jų kalba.
[7] Parblokšk nedorėlius, ir
nieko iš jų nelieka,
o teisių žmonių namai stovi tvirtai.

11,31 1 Pt 4,18

[8] Už protingumą žmogus
laimi pagyrimą,
o sukto proto žmogus
susilaukia paniekos.
[9] Geriau būti paprastu
žmogumi, turinčiu darbą,
negu išdidžiai laikytis ir
neturėti maisto.
[10] Teisus žmogus rūpinasi
savo gyvuliais,
o nedorų žmonių širdis žiauri.
[11] Kas dirba savo žemę, tas
turės duonos iki soties,
o kas vaikosi vėjų, tas
yra neprotingas.
[12] Nedorų žmonių tvirtovė
bus nugriauta,
o teisiųjų šaknis išlieka.
[13] Blogas žmogus per savo
lūpas patenka į pinkles,
o teisus žmogus išsilaisvina
iš vargo.
[14] Žmogus sotinasi gėrybėmis
iš savo lūpų vaisių,
ir gauna atlyginimą už
savo rankų darbą.
[15] Kvailo žmogaus kelias jam
pačiam atrodo teisingas,
o išmintingas žmogus
klauso patarimo.
[16] Kvailas žmogus tuojau
parodo pyktį,
o gudrus nutyli užgaulę.
[17] Kas kalba tiesą, tas
sąžiningai liudija,
o melagingas liudytojas
kalba apgaulingai.
[18] Neapgalvoti žodžiai – kaip
kalavijo smūgiai,
o išmintingųjų liežuvis gydo.
[19] Teisingos lūpos
išlieka amžinai,
o melagingas liežuvis
– tik akimirką.
[20] Širdyse tų, kurie rengia
pikta, slypi apgaulė,
o duodančių taikingą
patarimą – džiaugsmas.

21 Teisaus žmogaus
neištinka jokia žala,
o nedorėliai būna
priblokšti nelaimių.
22 Melagingos lūpos
pasibjaurėtinos VIEŠPAČIUI,
o kas ištikimai elgiasi,
tas jam patinka.
23 Gudrus žmogus slepia
savo išmanymą,
o kvailojo širdis skelbia
savo kvailumą.
24 Darbščioji ranka valdo,
o tingiąją reikia versti dirbti.
25 Nerimas apsunkina žmogaus širdį,
o geras žodis pralinksmina.
26 Teisusis duoda gerą
patarimą savo artimui,
o nedorėlių kelias klaidina.
27 Tingus žmogus niekada
nekepa sumedžiotos mėsos,
o darbštus žmogus turi
brangių turtų.
28 Teisumo takas veda į gyvenimą;
žengiant jo taku nėra mirties.

13 Išmintingas vaikas brangina
tėvo pamokymą,
o pašaipūnas nesiklauso,
kai būna baramas.
2 Iš savo žodžių vaisių žmogus
valgo gerą valgį,
o apgaulingas žmogus alksta
darydamas niekšybes.
3 Kas saugo savo liežuvį, tas
apsaugo savo gyvastį,
o plepus žmogus prieina liepto galą.
4 Dykaduonis alksta ir nieko neturi,
o darbštus žmogus vaišinsis
prie turtingo stalo.
5 Teisus žmogus nekenčia melo,
o nedoras melu ir gyvena.
6 Teisumas saugo žmogų,
kuris eina doru keliu,
o nuodėmė pražudo nedorėlį.
7 Vieni dedasi turtingais,
bet nieko neturi,
kiti dedasi vargšais, bet
turi didelius turtus.
8 Turtingas žmogus turi turtų
savo gyvasčiai išpirkti,
o vargšas niekada negirdi
grasinimo.
9 Teisiųjų šviesa džiūgauja,
o nedorėlių žibintas gęsta.
10 Kvailas žmogus įžūlumu
sėja vaidus,
o išmintis atitenka
priimantiems patarimą.
11 Iš karto įgyti turtai sunyks,
o kas po truputį kaupia,
tas juos didina.
12 Atidėta viltis susargdina širdį,
o įgyvendintas troškimas
yra gyvybės medis.
13 Kas paniekina žodį, tas
užsitraukia pražūtį,
o kas gerbia įsakymą,
tam bus atlyginta.
14 Išminčiaus mokymas –
gyvenimo šaltinis,
įgalinantis išvengti
mirtinų pinklių.
15 Sveika nuovoka laimi
palankumą,
o sukčių kelias veda į pražūtį.
16 Gudrus žmogus visur
elgiasi protingai,
o kvailas parodo savo kvailumą.
17 Nedoras pasiuntinys
pridaro vargo,
o patikimas atstovas
atneša ramybę.
18 Neturtas ir gėda tam, kuris
nepaiso pamokymo,
o kas klauso įspėjimo,
tas gerbiamas.
19 Įgyvendintas troškimas
malonus širdžiai;
kvailieji bjaurisi nusigręžimu
nuo pikta.
20 Bendrauk su išmintingu
ir tapsi išmintingas,
o kvailųjų bičiulis pateks į bėdą.
21 Nusidėjėliams iš paskos
seka nelaimė,
o teisiuosius pasiveja gerovė.

[22]Geras žmogus palieka
paveldą savo vaikaičiams,
o nusidėjėlio turtas
skiriamas teisiajam.
[23]Bylinėjimasis suryja
įdirbtą vargšo lauką,
ir neteisybė nušluoja jo buveinę.
[24]Kas gailisi rykštės, tas
nekenčia savo vaiko,
o kas jį myli, tas pataiso rykšte.
[25]Teisusis valgo sočiai iki valios,
o nedorėlių pilvas tuščias.

14 Išmintinga moteris
statosi namus,
o kvaila savuosius nugriauna
savo rankomis.
[2]Kas dorai elgiasi, tas
garbina VIEŠPATĮ,
o kas eina suktais keliais,
tas jį niekina.
[3]Kvailojo burnoje –
lazda jo nugarai,
o teisaus žmogaus lūpos jį apsaugo.
[4]Kur nėra jaučių, ten
tuščios ėdžios;
gausi pjūtis ten, kur stiprus jautis.
[5]Sąžiningas liudytojas nemeluoja,
o melagingas alsuoja melais.
[6]Pašaipūnas mėgina būti
sumanus, bet negali,
o žmogus, kuris suvokia,
lengvai įgyja išmanymo.
[7]Laikykis atokiai nuo
kvailo žmogaus,
nes iš jo neišmoksi
išmintingai kalbėti.
[8]Gudraus žmogaus išmintis
padeda jam protingai elgtis,
o bukapročio kvailumas klaidina jį.
[9]Kvailiai tyčiojasi iš aukos
už nuodėmę,
o dori žmonės patiria
Dievo malonę.
[10]Vien širdis pažįsta savo kartumą,
ir joks pašalietis negali
dalytis jos džiaugsmu.
[11]Nedorėlių namai sunaikinami,
o teisiųjų palapinė klesti.
[12]*Žmogui jo kelias gali
atrodyti teisingas,
bet galų gale jis nuveda į mirtį.
[13]Net kai žmogus juokiasi,
jam gali skaudėti širdį,
o džiaugsmas gali baigtis širdgėla.
[14]Suktõs širdies žmogus gauna,
ką užsitarnauja savo elgesiu,
o dosnus žmogus pjauna
savo gerus darbus.
[15]Neišmanėlis tiki viskuo, ką girdi,
o gudrus žmogus apsvarsto
savo žingsnius.
[16]Išmintingas žmogus būna
atsargus ir vengia pikta,
o kvailas negali susilaikyti
ir būna neatsargus.
[17]Kas ūmus, tas kvailai pasielgia,
o sukčius nekenčiamas.
[18]Neišmanėlių papuošalas
– kvailumas,
o gudrieji apsivainikuoja
išmanymu.
[19]Blogi žmonės turi
nusilenkti geriesiems,
o nedorėliai – prie teisiųjų vartų.
[20]Beturčio nemėgsta
nė jo artimieji,
o turtuolis turi daug bičiulių.
[21]Kas niekina savo artimą,
tas nusideda,
o gera darantis vargšui
būna laiminamas.
[22]Argi neklysta darantys pikta?
Gerumo ir ištikimybės
įgyja darantys gera.
[23]Kiekvienas triūsas
duoda naudos,
vien plepėjimas veda į skurdą.
[24]Išmintingųjų vainikas
– jų sumanumas,
o kvailųjų – kvailumas.
[25]Teisingas liudytojas
išgelbsti gyvastį,
o kas liudija melus, tas
skleidžia apgaulę.

14,12 *Pat 16,25*

[26] Pagarbi VIEŠPATIES
baimė yra tvirtovė,
jo vaikų prieglauda.
[27] Pagarbi VIEŠPATIES baimė
– gyvenimo šaltinis,
kad žmogus galėtų išvengti
mirtinų pinklių.
[28] Karaliaus didybė – gausi tauta,
o valdovas be tautos – niekas.
[29] Kas negreit supyksta, tas
turi daug supratimo,
o kas ūmaus būdo, tas
aukština kvailumą.
[30] Ramus protas teikia
kūnui gyvastį,
o pavydas pūdo kaulus.
[31] Kas skriaudžia vargšą, tas
įžeidžia jo Kūrėją,
o kas pasigaili beturčio,
tas teikia jam garbę.
[32] Nedoras žmogus pražūva
per savo nedorumą,
o teisusis saugus dėl savo dorumo.
[33] Išmintis ilsisi protingo
žmogaus širdyje,
bet kvailiesiems ji nepažįstama.
[34] Teisumas išaukština tautą,
o nuodėmė pažemina.
[35] Sumaniam tarnui suteikiama
karaliaus malonė,
o niekam tikęs užsitraukia jo pyktį.

15 Švelnus atsakymas
nuramina pyktį,
o šiurkštus žodis sukelia įniršį.
[2] Išmintingųjų liežuvis
dalija išmanymą,
o kvailųjų burna lieja kvailumą.
[3] Dievo akys yra visur,
jos stebi blogus ir gerus žmones.
[4] Švelnus liežuvis – gyvybės medis,
o suktas – beprotybės versmė.
[5] Kvailasis niekina tėvo pamokymą,
o kas kreipia dėmesio į
pataisą, tas protingas.
[6] Gero žmogaus namai
pilni išteklių,
o nedoro žmogaus uždarbis
kupinas rūpesčių.
[7] Teisiųjų lūpos sėja išmanymą,
o kvailųjų širdis – netiesą.
[8] Nedorėlių auka VIEŠPATS bjaurisi,
o teisiųjų malda jam patinka.
[9] Nedoro žmogaus elgesiu
VIEŠPATS bjaurisi,
o žmogų, kuris laikosi teisumo
reikalavimų, myli.
[10] Sunki bausmė laukia žmogaus,
kuris atmeta kelią,
o kas paniekina taisymą, tas miršta.
[11] Šeolas ir Prapulties vieta
atviri VIEŠPAČIUI,
juo labiau – žmonių širdys!
[12] Pašaipūnas nemėgsta
būti taisomas,
jis nesikreips į išmintinguosius.
[13] Laiminga širdis
pralinksmina veidą,
o kenčianti palaužia dvasią.
[14] Protingo žmogaus širdis
ieško išmanymo,
o kvailųjų burna minta kvailumu.
[15] Visos vargšo dienos sunkios,
o linksmaširdžio gyvenimas
– visada šventė.
[16] Geriau turėti mažai ir
pagarbiai bijoti VIEŠPATIES,
negu būti turtingam ir
gyventi be ramybės.
[17] Geriau daržovių pietūs su meile,
negu riebi jautiena su neapykanta.
[18] Karšto būdo žmogus
sukelia vaidus,
o kantrusis nuramina ginčus.
[19] Tinginio kelias apaugęs erškėčiais,
o darbštuolio takas –
lygus vieškelis.
[20] Išmintingas vaikas padaro
savo tėvą laimingą,
o kvailas žemina savo motiną.
[21] Kvailai elgtis smagu
tuščiagalviam žmogui,
o protingasis eina tiesiu keliu.
[22] Be pasitarimo niekais
nueina užmojai,
o pasitarus su daugeliu
jie būna sėkmingi.

23 Žmogui malonu duoti
deramą atsakymą,
o kaip smagu girdėti
tinkamą žodį!
24 Protingą žmogų gyvenimo
takas veda aukštyn,
nukreipdamas nuo Šeolo gelmių.
25 Išpuikėlių namus
VIEŠPATS nugriauna,
o našlės nuosavybės
ribas sutvirtina.
26 Nedoro žmogaus mintimis
VIEŠPATS bjaurisi,
o padoriųjų žodžiai jam patinka.
27 Kas iš gobšumo ieško neteisėtos
naudos, tas kenkia savo šeimai,
o kas nepriima kyšių,
tas ilgai gyvens.
28 Teisus žmogus apmąsto,
kaip atsakyti,
o nedorėlių lūpos išlieja pikta.
29 VIEŠPATS toli nuo nedorėlių,
o teisiųjų maldas išklauso.
30 Linksmas žvilgsnis
pradžiugina širdį,
o gera žinia suteikia
stiprumo kaulams.
31 Žmogus, kuris įdėmiai išklauso
sveiko pamokymo,
gyvens tarp išmintingųjų.
32 Kas nepaiso perspėjimo,
tas savęs nekenčia,
o kas klauso sveiko pamokymo,
tas įgyja supratimo.
33 Pagarbi VIEŠPATIES baimė
moko išminties:
pirma – nusižeminimas,
paskui – garbė.

16 Žmogus savo širdyje
gali daug ką svarstyti,
bet jo liežuvį valdo VIEŠPATS.
2 Visi žmogaus keliai jo paties
akyse gali būti tyri,
o VIEŠPATS pasveria širdį.
3 Pavesk savo darbą VIEŠPAČIUI,
ir tavo užmojai bus sėkmingi.
4 VIEŠPATS visa padarė tikslingai,
net nedorėlį – nelaimės dienai.
5 VIEŠPATS bjaurisi kiekviena
širdies puikybe;
būk tikras, kad tai neliks
nenubausta.
6 Gerumu ir ištikimybe
atsilyginama už kaltę,
o pagarbia VIEŠPATIES baime
išvengiama pikta.
7 Kai VIEŠPATS patenkintas
žmogaus elgesiu,
jis sutaiko su juo net jo priešus.
8 Geriau turėti mažai, bet
įgyta sąžiningai,
negu didelių neteisėtų pajamų.
9 Žmogus širdyje sumano,
ką jis darys,
bet jo žingsnius valdo VIEŠPATS.
10 Karaliaus lūpose –
nenuginčijama tiesa;
jo burna nenusideda
kai sprendžia.
11 Tikros svarstyklės ir svarstyklių
lėkštės – VIEŠPATIES,
ir visi svarsčiai maišelyje
priklauso jam.
12 Karaliai bjaurisi nusikaltimais,
nes sostas tvirtėja teisumu.
13 Sąžiningos lūpos
malonios karaliui;
žmogų, kuris sako tiesą, jis myli.
14 Karaliaus pyktis – tarsi
mirties pasiuntinys,
o išmintingas žmogus
gali jį numalšinti.
15 Karaliaus šypsena
reiškia gyvenimą,
o jo malonė – tarsi lietaus
debesis pavasarį.
16 Nepalyginti geriau įgyti
išminties negu aukso!
Verčiau rinktis įsigyti įžvalgos
negu gauti sidabro.
17 Dorų žmonių kelias
vengia pikta;
kas atsargiai žengia savo
keliu, tas išsaugo gyvastį.
18 Puikybė apima prieš žūtį,
įžūlumas – prieš nesėkmę.

19 Geriau būti kukliam
tarp vargšų
negu dalytis grobiu su
išdidžiais žmonėmis.
20 Kas supranta dalyką, kurio
mokosi, tas puikiai gyvens,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU,
tas bus laimingas.
21 Kas išmintingos širdies, tas
laikomas protingu žmogumi,
o patraukli kalba – papildomas
laimėjimas.
22 Išmintis ją turinčiam yra
gyvenimo šaltinis,
o kvailieji išmoksta gyventi
tik kvailumu.
23 Išmintingo žmogaus širdis
teikia kalbai lakumo
ir stiprina žodžių patrauklumą.
24 Taiklūs žodžiai – kaip
medaus korys,
saldus gomuriui ir sveikas kūnui.
25 *Žmogui jo kelias gali
atrodyti teisingas,
bet galų gale jis nuveda į mirtį.
26 Triūsiančio noras triūsia už jį,
nes jį verčia jo alkis.
27 Niekšas stengiasi padaryti
žalos kitiems,
o jo kalba – svilinanti ugnis.
28 Piktas žmogus sukelia vaidus,
o liežuvautojas perskiria
artimus draugus.
29 Piktos valios žmogus
suvilioja savo kaimyną
ir nuveda jį negeru keliu.
30 Kas merkia akį, tas tikriausiai
slapta rengia niekšybę;
kas čiaupia lūpas, tas yra
sugalvojęs pikta.
31 Žili plaukai – garbės vainikas,
laimėtas doru gyvenimu.
32 Geriau būti kantriu
žmogumi negu galiūnu;
suvaldyti save geriau negu
užkariauti miestą.
33 Burtai metami į sterblę,
bet nuosprendis priklauso
nuo VIEŠPATIES.

17 Geriau sausa pluta su ramybe
negu vaidingi namai,
kupini vaišių.
2 Sumanus tarnas valdys
nemokšą sūnų
ir dalysis paveldu kaip
vienas jo brolių.
3 Lydykla – sidabrui,
krosnis – auksui,
o širdį išbando VIEŠPATS.
4 Nedorėlis klauso nedorų lūpų,
o melagis – pikto liežuvio.
5 Kas tyčiojasi iš vargšo, tas
įžeidžia jo Kūrėją;
kas juokiasi iš nelaimės, tas
neišvengs bausmės.
6 Senelių vainikas – vaikaičiai,
o vaikų pasididžiavimas – jų tėvai.
7 Kilnūs žodžiai netinka kvailajam,
juo labiau – melas kilmingajam!
8 Duodančiam kyšis
atrodo kaip kerai:
kur tik jis pasisuka, ten jam sekasi.
9 Kas atleidžia nuoskaudą, tas
puoselėja draugystę,
o kas vis primena ginčą,
tas atstumia draugą.
10 Protingą žmogų papeikimo
žodis paveikia labiau
negu kvailį – šimtas smūgių.
11 Vien maištauti linkęs
piktas žmogus;
jam bus atsiųstas negailestingas
pasiuntinys.
12 Geriau susitikti jauniklių
netekusią mešką
negu susidurti su
įsisiautėjusiu kvailiu.
13 Kas už gera atsilygina piktu,
tas nelaimės iš savo namų
niekada neišvarys.
14 Kivirčo pradžia – kaip
užtvankos atidarymas;
todėl ginčą užgniaužk dar
jam neprasidėjus.

16,25 Pat 14,12

[15] Kas pateisina nedorėlį ir
kas pasmerkia teisųjį,
abu lygiai pasibjaurėtini
VIEŠPAČIUI.
[16] Kokia nauda iš pinigų išminčiai
pirkti kvailo žmogaus rankoje,
jei jis neturi proto?
[17] Bičiulis visada bičiulis,
bet brolis gimęs vargu dalytis.
[18] Neprotingai elgiasi, kas
daužia rankas
laiduodamas savo kaimynui.
[19] Žmogus, mėgstantis
nusikaltimą, mėgsta kivirčus;
kas namuose stato aukštą slenkstį,
tas užsitraukia nelaimę.
[20] Suktõs širdies žmogui nesiseka,
o melagingai kalbantis
įpuola į bėdą.
[21] Kas pagimdo kvailį, tas turi vargo;
avigalvio tėvui nėra džiaugsmo.
[22] Linksma širdis – geras vaistas,
o niūri dvasia džiovina kaulus.
[23] Nedoras žmogus traukia
kyšį iš sterblės,
norėdamas iškreipti
teisingumo taką.
[24] Protingas žmogus žiūri į išmintį,
o kvailio akys žvalgosi po
žemės pakraščius.
[25] Kvailas vaikas – apmaudas tėvui
ir širdgėla jo gimdytojai.
[26] Uždėti baudą nekaltam
žmogui tikrai neteisinga
kaip ir nuplakti kilmingą
žmogų už jo dorumą.
[27] Kas taupiõs kalbõs, tas
tikrai išmintingas,
o sveiko proto žmogus
būna santūrus.
[28] Net kvailys laikomas
išmintingu, kai tyli,
ir protingu, kai laiku
užčiaupia lūpas.

18 Uždaras žmogus rūpinasi
tik savo įnoriais
ir niekina kiekvieną sveikos
nuovokos žmogų.
[2] Kvailas žmogus trokšta ne suprasti,
o tik pareikšti savo nuomonę.
[3] Atėjus nedorumui,
ateina ir panieka,
o su negarbe ir nemalonė.
[4] Žodžiai iš žmogaus lūpų
– gilus vanduo,
o išminties šaltinis – tekanti srovė.
[5] Negera būti šališkam nedoro
žmogaus atžvilgiu
ir teisme skriausti nekaltą žmogų.
[6] Kvailio žodžiai veda į ginčą,
o jo kalba šaukiasi nuplakimo.
[7] Kvailio burna – jo pražūtis,
o jo lūpos – spąstai jo gyvasčiai.
[8] Liežuvautojo žodžiai –
tarsi skanėstai;
jie pasiekia pačią vidurių gelmę.
[9] Žmogus, kuris dirba
atsipalaidavęs,
yra tikras kenkėjo brolis.
[10] VIEŠPATIES vardas –
tvirtas bokštas;
teisusis gali pabėgti į jį
ir būti saugus.
[11] Turtuolio lobis – jo
įtvirtintas miestas;
jo vaizduotėje tai tarsi aukšta siena.
[12] Prieš žūtį žmogaus
širdis puikuojasi,
o prieš garbę eina nusižeminimas.
[13] Duoti atsakymą žmogui
jo neišklausius
ir kvaila, ir užgaulu.
[14] Gaji dvasia palaiko žmogų ligoje,
o kai dvasia suserga, kas
gali ją pagydyti?
[15] Protinga širdis įgyja išmanymo,
ir išmintingųjų ausis jo
budriai ieško.
[16] Žmogaus dovana atidaro duris
ir praskina kelią pas didžiūnus.
[17] Kas pirmas kreipiasi į teismą,
tas atrodo teisus,
kol neateina ir nebūna
apklaustas jo priešininkas.
[18] Burtų metimas išsprendžia bylas
ir nulemia ginčą tarp galingųjų.

19 Įžeistą brolį sunkiau laimėti
negu stiprų miestą,
o jo priešiškumas – kaip
tvirtovės užkarda.
20 Žmogus sotinasi iš
savo lūpų vaisių;
jis turi būti patenkintas
savo lūpų derliumi.
21 Mirtis ir gyvenimas –
liežuvio galioje,
ir kas su juo sutaria, tas
valgys jo vaisius.
22 Žmogus, kuris randa gerą
žmoną, randa laimę
ir gauna malonę iš VIEŠPATIES.
23 Vargdienis turi kalbėti
kaip maldautojas,
o turtuolis atsakinėja šiurkščiai.
24 Žmogus turi bičiulių,
kurie jį pražudo*,
o tikras draugas jam
artimesnis už brolį.

19 Geriau vargšas, kuris
dorai gyvena,
negu kvailas, kuris suktai kalba.
2 Be išmanymo net uolumas
nėra geras dalykas,
nes žmogus, kuris
skuba, suklumpa.
3 Paties žmogaus kvailumas
veda į pražūtį,
tačiau jo širdis niršta
ant VIEŠPATIES.
4 Turtai sutelkia daug bičiulių,
o beturtis lieka be draugo.
5 Melagingas liudytojas
neliks nepasmerktas,
o kas sumeluoja, tas
neišsigelbės.
6 Daugelis pataikauja
kilmingam žmogui,
o duodančiam dovaną
kiekvienas yra draugas.
7 Visi vargšo artimieji jį niekina,
o dar labiau jo vengia draugai:
kai jis jų šaukiasi, jų nėra.
8 Kas įgyja išminties, tas tampa
sau geriausiu draugu;
kas brangina supratimą, tam seksis.
9 Melagingas liudytojas
neliks nepasmerktas,
o kas liudija melagingai, tas pražus.
10 Nedera, kad kvailys
gyventų prabangoje,
juo labiau – kad vergas
valdytų didžiūnus.
11 Sumanus žmogus negreitas pykti,
o atleisti įžeidimą – jam garbė.
12 Karaliaus pyktis – kaip
liūto riaumojimas,
o jo malonė – kaip rasa ant žolės.
13 Kvailas vaikas – neviltis tėvui,
o niurnanti žmona – nuolat
lašantis vanduo.
14 Namai ir turtas – iš tėvų
gautas paveldas,
o sumani žmona ateina
iš VIEŠPATIES.
15 Tingumas panardina
žmogų į gilų miegą;
apsileidėlis turi kęsti alkį.
16 Kas gerbia savo gyvastį,
tas laikosi įsakymo;
nesirūpinti savo elgesiu
– mirtina klaida.
17 Kas dosnus vargšui, tas
skolina VIEŠPAČIUI;
jis atmokės jam už gerą darbą.
18 Savo vaiką griežtai pamokyk,
nes tai teikia viltį,
bet netrokšk jo mirties.
19 Smurtingo būdo žmogus
užsitraukia bausmę;
jeigu bandytum jį gelbėti, tik
pablogintum reikalą.
20 Klausyk patarimo ir
priimk pamokymą,
kad ilgainiui taptum išmintingas.
21 Žmogaus širdis pilna visokių norų,
bet bus vykdomas tik
VIEŠPATIES užmojis.
22 Žmogiška trokšti naudos,
bet geriau būti vargšu
negu melagiu.

18,24 Arba: „bičiulių laikui praleisti“.

[23] Pagarbi VIEŠPATIES baimė
veda į gyvenimą;
žmogus valgo ir ilsisi,
nebijodamas pikta.
[24] Tinginys kiša ranką į dubenį,
bet nepakels jo prie burnos.
[25] Apmuši pašaipūną, ir
neišmanėlis išmoks
protingumo;
pamokysi protingą žmogų,
ir jis įgis išmanymo.
[26] Kas blogai elgiasi su savo tėvu
ar išvaro savo motiną,
tas gėdingas ir negarbę
užtraukiantis vaikas.
[27] Mano vaike, jeigu
neklausysi pamokymo,
greitai nuklysi ir nuo to,
ką jau esi išmokęs.
[28] Niekšiškas liudytojas
tyčiojasi iš teisingumo,
o nedorėlių burna ryja nedorybę.
[29] Lazda parengta pašaipūnams,
o rykštės – kvailių nugarai.

20 Vynas išjuokia, stiprusis
gėrimas primuša;
neišmintingas, kas
jais svaiginasi.
[2] Karaliaus rūstybė – tarsi
liūto riaumojimas;
kas jį supykdo, tas savo
gyvastį stato į pavojų.
[3] Garbinga žmogui vengti ginčų,
o kiekvienas kvailys
leidžiasi į kivirčus.
[4] Sėjos metu tinginys nearia;
pjūčiai atėjus, jis ieško,
bet nieko neranda.
[5] Žmogaus širdies užmojai
– gilūs vandenys,
protingas žmogus gali jų semtis.
[6] Daugelis laiko save geros
valios žmonėmis,
bet kas gali rasti žmogų, kuriuo
galėtum pasitikėti?
[7] Teisus žmogus elgiasi dorai;
laimingi jo vaikai, gavę
tokį paveldą!
[8] Kai karalius atsisėda
į teismo sostą,
jis gali išsijoti visa pikta savo akimis.
[9] Kas gali sakyti: „Nuvaliau
savo širdį.
Esu švarus, be nuodėmės!"
[10] Dvejopais svarsčiais ir
dvejopais saikais –
abejais bjaurisi VIEŠPATS.
[11] Savo veiksmais net
jaunuolis parodo,
ar jo elgesys sąžiningas ir doras.
[12] Ir girdinčią ausį, ir matančią akį –
abi VIEŠPATS padarė.
[13] Nepamėk miego, kad
netaptum skurdžiumi;
laikyk plačiai atvertas akis,
ir turėsi ko valgyti.
[14] „Nieko verta, nieko verta",
– sako pirkėjas,
o nueidamas puikuojasi*.
[15] Aukso ir brangakmenių gausu,
bet išmintingos lūpos –
brangiausias papuošalas.
[16] Paimk drabužį laidavusio
už atėjūną,
ir pasilaikyk jį kaip užstatą, nes
jis laidavo už svetimšalę*.
[17] Duona, gauta per apgaulę, saldi,
bet vėliau burna taps pilna žvyro.
[18] Užmojai subręsta per
pasitarimus;
kariauk protingai apsvarstydamas.
[19] Kas nuolat išduoda paslaptis,
tas liežuvautojas;
todėl nebendrauk su tuščiu plepiu.
[20] Kas keikia savo tėvą ir motiną,
to žibintas užges visiškoje tamsoje.
[21] Nuosavybė, greitai
įgyta pradžioje,
galų gale nebus palaiminta.
[22] Nesakyk: „Aš atlyginsiu
už pikta!"
Pasitikėk VIEŠPAČIU, ir jis tau padės.

20,14 T. y. džiaugiasi pigiai nusipirkęs.
20,16 Arba: „pasilaikyk užstatą, atiduotą už svetimšalius".

[23] Skirtingi svarsčiai
pasibjaurėtini VIEŠPAČIUI,
nesąžiningos svarstyklės
yra negeros.
[24] VIEŠPATS veda žmogaus
žingsnius;
tad kaip žmogus gali
suvokti savo kelią?
[25] Įklius į spąstus tas, kas
neapgalvotai sako:
„Pašventinta!" –
paskui ima gailėtis,
davęs tokį įžadą.
[26] Išmintingas karalius
išsijoja nedorėlius
ir kulia juos kuliamuoju ratu.
[27] Žmogaus gyvybės alsavimas
– VIEŠPATIES žibintas,
apreiškiantis visas jo
būties gelmes.
[28] Gerumas ir ištikimybė
apsaugo karalių,
o jo sostas palaikomas teisumo.
[29] Jaunuolių papuošalas – jėga,
o seneliai gerbiami dėl jų žilų galvų.
[30] Mėlynės ir žaizdos yra
užmokestis už pikta,
žmogaus gelmes siekiantys
smūgiai.

21 Karaliaus širdis – vandens
srovė VIEŠPATIES rankoje;
jis nukreipia ją, kur tik nori.
[2] Visi žmogaus keliai
jo manymu geri,
o VIEŠPATS pasveria širdį.
[3] Vykdomas teisumas
ir teisingumas
VIEŠPAČIUI labiau patinka
negu auka.
[4] Išpuikusios akys ir išdidi širdis –
nedorėlių žibintas; tai nuodėmė.
[5] Darbščiojo užmojai tikrai
rodo perteklių,
bet kas per daug skuba,
tas turi nuostolio.
[6] Turtai, įgyti apgaulingu liežuviu,
tai praeinantis rūkas ir
mirties spąstai.
[7] Nedorėlių plėšikavimas
juos pražudo,
nes jie atsisako daryti,
kas teisinga.
[8] Nusikaltėlio kelias kreivas,
o nekaltojo elgesys doras.
[9] Geriau gyventi kampe ant stogo
negu erdviuose namuose
su priekabia žmona.
[10] Nedoro žmogaus širdis
trokšta daryti pikta,
ir kaimynas jo akyse
malonės neranda.
[11] Kai pašaipūnas nubaudžiamas,
neišmanėlis pasimoko;
kai protingas žmogus
pamokomas, jis įgyja įžvalgos.
[12] Teisusis stebi nedorėlio namus
ir nubloškia nedorėlius į pražūtį.
[13] Kas užsikemša ausis
vargšo šauksmui,
tas pats šauksis ir nebus išgirstas.
[14] Slapta dovana sušvelnina pyktį,
o vogčiomis duotas kyšis
– stiprų įniršį.
[15] Daryti, kas teisinga, – teisaus
žmogaus džiaugsmas,
o nedorėliams – pražūtis.
[16] Žmogus, nuklydęs nuo
sveikos nuovokos kelio,
ilsėsis šešėlių sueigoje.
[17] Kas mėgsta malonumus,
tas kęs skurdą;
kas mėgsta vyną ir aliejų,
tas nepralobs.
[18] Nedoras žmogus tampa
išpirka už teisųjį,
o apgavikas – už dorąjį.
[19] Geriau gyventi dykumos šalyje
negu su irzlia ir priekabia žmona.
[20] Išmintingas žmogus
palieka namie brangaus
lobio ir aliejaus,
bet kvailys netrunka juos išeikvoti.
[21] Kas stengiasi daryti,
kas teisu ir gera,
tas ras gyvenimą, teisumą
ir pagarbą.

22 Vienas išmintingas žmogus
užpuola galiūnų miestą
ir sugriauna tvirtovę,
kuria jie pasitiki.
23 Kas sučiaupia burną ir
prikanda liežuvį,
tas apsaugo save nuo
daugelio bėdų.
24 Išdidus, įžūlus žmogus,
vadinamas pašaipūnu,
elgiasi su akiplėšiška puikybe.
25 Tinginio alkis jį nužudo,
nes jo rankos atsisako dirbti.
26 Per visą dieną nedorėlis geidžia,
o teisusis duoda nešykštėdamas.
27 Nedorėlių atnašaujama
auka pasibjaurėtina,
ypač kai atnašaujama
gėdingu tikslu.
28 Melagingas liudytojas
bus sutrikdytas,
bet kas tikrai žino, tas
paliudys sėkmingai.
29 Nedoras žmogus įžūlus,
o doras kreipia dėmesį į savo kelią.
30 Nėra nei išminties,
nei supratimo,
nėra nei patarimo prieš VIEŠPATĮ.
31 Žirgas balnojamas mūšio dienai,
bet pergalė priklauso
nuo VIEŠPATIES.

22 Geriau turėti gerą vardą
negu didelius turtus;
malonė vertesnė už
sidabrą ar auksą.
2 Turtuolis ir vargšas turi ryšį:
jų abiejų Kūrėjas yra VIEŠPATS.
3 Gudrus žmogus nuvokia
pavojų ir vengia jo,
o neišmanėliai eina
priekin ir nukenčia.
4 Nusižeminimo ir pagarbios
VIEŠPATIES baimės atlygis –
turtai, pagarba ir gyvenimas.
5 Erškėčiai ir spąstai dygsta
ant sukto žmogaus kelio;
kas vertina savo gyvastį, tas
atokiai nuo jo laikysis.
6 Kuriuo keliu eiti, mokyk
dar jaunuolį;
jis nenukryps nuo jo net kai pasens.
7 Turtuolis valdo vargšus,
o kas skolinasi, tas tampa
skolintojo vergu.
8 Kas sėja pikta, tas pjaus nelaimę,
ir bausmė, kurią užsitrauks,
jį pribaigs.
9 *Dosnus žmogus bus laiminamas,
nes jis dalijasi savo duona
su beturčiu.
10 Išvaryk pašaipūną, išeis
ir nesantaika,
liausis kivirčai ir užgaulės.
11 Kas myli tyra širdimi
ir maloniai kalba, tas
bičiuliu turės karalių.
12 VIEŠPATIES akys apsaugo tiesą,
bet paneigia apgaviko žodžius.
13 Tinginys sako: „Liūtas lauke!
Jeigu išeisiu į gatvę, būsiu
sudraskytas!“
14 Palaidūnės burna – gili duobė;
tas, ant kurio VIEŠPATS
supyksta, į ją įpuola.
15 Jei kvailumas įsigyvena
jaunuolio širdyje,
tik pamokymo rykštė jį pašalins.
16 Vargšo skriaudimas,
norint praturtėti,
ir davimas turtuoliui
baigiasi neturtu.

Pirmas išminčių posakių rinkinys

17 Palenk ausį ir klausykis
išminčių žodžių,
dėkis į širdį mano mokymą,
18 nes gera juos branginti širdyje
ir turėti nuolat savo lūpose.
19 Kad pasitikėtum VIEŠPAČIU,
šiandien tau juos paaiškinsiu.
20 Argi neparašiau tau
trisdešimt įsakų
apie išmintingą patarimą
ir išmanymą,

22,9 *2 Kor 9,7*

[21] kad pamokyčiau tave,
kas teisinga ir tikra,
ir tu galėtumei duoti tikrą
atsakymą tave siuntusiam?
[22] Neskriausk vargšo,
nes jis vargšas,
ir nestumdyk elgetos
miesto vartuose,
[23] nes VIEŠPATS gina jų bylą
ir atima gyvastį tiems, kas
juos skriaudžia.
[24] Nesibičiuliauk su
piktu žmogumi
ir nebendrauk su karštakošiu,
[25] kad kartais neišmoktum
jų elgesio
ir neįpultum į spąstus.
[26] Nebūk žmogumi, neapgalvotai
daužiančiu rankas,
vienu iš tų, kurie laiduoja už skolas,
[27] nes jeigu neturėsi kuo užmokėti,
bus paimta tavo lova.
[28] Neperkelk ežią ženklinančio
senojo akmens,
kurį padėjo tavo protėviai.
[29] Matai žmogų, turintį
darbo įgūdžių?
Jis tarnaus karaliui,
užuot tarnavęs paprastiems
žmonėms.

23 Kai atsisėdi pietauti
su valdovu,
rūpestingai stebėk, kas prieš tave.
[2] Jeigu esi besotis,
dėk peilį sau prie gerklės*!
[3] Netrokšk valdovo skanėstų,
nes tai apgaulingas maistas.
[4] Nenuvargink savęs
norėdamas pralobti;
turėk sveikos nuovokos liautis.
[5] Vos spėji užmesti akį į
turtus, jų nebėra!
Ūmai jie bus įgavę sparnus
ir tarsi erelis nuskridę į padanges.
[6] Nevalgyk šykštuolio maisto,
netrokšk jo skanėstų.
[7] Juk jis kaip plaukas gerklėje!
„Valgyk ir gerk!" – sako tau,
nors jo širdis nėra su tavimi.
[8] Suvalgytą kąsnį tu išvemsi
ir veltui burną aušinsi
mandagiais žodžiais.
[9] Nekalbėk su bukapročiu,
nes jis iš tavo protingų
žodžių tik pasityčios.
[10] Neperkelk ežią ženklinančio
senojo akmens
ir nė nesikėsink į
našlaičių laukus,
[11] nes jų Atpirkėjas galingas,
jis apgins jų bylą prieš tave.
[12] Palenk savo širdį pamokymui,
o ausį – išmintingiems posakiams.
[13] Nedvejok bausti vaiko,
nes nuo plakimo rykšte jis nemirs.
[14] Iš tikrųjų turi jį plakti rykšte,
kad išgelbėtum jo gyvastį
nuo Šeolo.
[15] Mano vaike, jeigu tavo
širdis išmintinga,
tai ir mano širdis džiaugsis.
[16] Džiūgausiu visa širdimi,
kai tavo lūpos dorai kalbės.
[17] Nepavydėk savo širdyje
nusidėjėliams,
verčiau kasdien pasižymėk
pagarbia VIEŠPATIES baime.
[18] Iš tikrųjų tada turėsi ateitį,
ir tavo viltys nenueis niekais.
[19] Tad klausykis, mano vaike,
būk išmintingas
ir vesk savo širdį tikru keliu.
[20] Nesusidėk su tais, kurie
godžiai geria vyną,
nė su tais, kurie persivalgo mėsos.
[21] Juk girtuoklis ir rijūnas
taps skurdžiais,
o dykaduoniavimas aprengia
žmogų skarmalais.
[22] Klausyk tėvo, iš kurio gimei,
ir neniekink motinos, kai ji pasens.
[23] Įsigyk tiesos ir neparduok jos;
pirkis išminties, pamokymo
ir supratimo.

23,2 T. y. susilaikyk.

[24] Doro žmogaus tėvas
kupinas džiaugsmo;
laimingas, kuriam gimė
išmintingas sūnus.
[25] Tebūna laimingi tavo
tėvas ir motina;
tedžiūgauja tavo gimdytoja.
[26] Mano vaike, pasitikėk manimi,
ir tavo akys džiaugsis mano keliais.
[27] Juk kekšė – gili duobė,
o svetimautoja – ankštas šulinys;
[28] be to, ji tyko iš pasalų savo grobio
ir daugina neištikimųjų skaičių.
[29] Kas dūsauja: „Deja!“? Kas
šaukia: „Vargas man!“?
Kas įsivėlę į vaidus? Kas
skundžiasi?
Kas žaizdotas be priežasties?
Kieno miglotos akys?
[30] Tų, kurie ilgai užsisėdi prie vyno,
tų, kurie eina tuštinti
maišyto vyno.
[31] Nežvilgčiok į tą raudoną vyną,
kai jis švyti taurėje!
Taip švelniai jis teka žemyn,
[32] bet galų gale kerta kaip gyvatė
ir gelia kaip angis.
[33] Tavo akys matys keistus vaizdus
ir tavo širdis kalbės kvailus niekus.
[34] Tu jausiesi kaip žmogus,
miegantis plačioje jūroje,
tarsi žmogus, užmigęs burių
stiebo viršūnėje.
[35] „Buvau daužomas, – sakysi,
– bet man neskaudėjo;
buvau mušamas, bet nejaučiau!
Kai tik pabusiu, vėl vyno prašysiu!“

24 Blogiems žmonėms
nepavydėk
ir su jais bendrauti nenorėk,
[2] nes jų širdis mąsto apie smurtą,
o lūpos kalba apie žalą.
[3] Namai statomi išmintimi,
sutvirtinami supratimu,
[4] ir patirtimi jų kambariai
pripildomi
visokiausių brangių ir
gražių daiktų.
[5] Būti išmintingam geriau,
negu būti stipriam;
patirtis svarbesnė už jėgą.
[6] Juk tik išmintingai vadovaujant
galima kariauti,
o pergalė priklauso nuo
patarėjų gausumo.
[7] Išminties posakiai per
gilūs kvailiui;
prie miesto vartų jis neišsižioja.
[8] Kas įnikęs nuolat daryti pikta,
tas bus pramintas sukčiumi.
[9] Sukčiaus kėslai nuodėmingi,
o pašaipūnu žmonės bjaurisi.
[10] Jei susidūręs su sunkumais,
netenki drąsos,
nes trūksta jėgų,
[11] jeigu susilaikei gelbėjęs
pasmerktuosius mirti
ir gynęs vedamus į žūtį,
[12] jeigu sakai: „Mes nieko
apie tai nežinojome!“ –
tai argi tas, kuris sveria
širdis, to nepastebi?
Tas, kuris saugo tavo
gyvastį, žinos
ir atlygins kiekvienam
pagal jo darbus.
[13] Mano vaike, valgyk
medaus, nes jis geras,
ir medaus lašai iš korio bus
saldūs tavo gomuriui.
[14] Tokia, žinok, yra išmintis
tavo gyvasčiai.
Jeigu jos įgysi, turėsi ateitį,
ir tavo viltys nenueis niekais.
[15] Nerenk pasalų kaip plėšikas
prie teisiojo buveinės,
nenuniokok pirkios, kur
gyvena teisusis.
[16] Juk nors teisusis septynis
kartus parpuola,
jis vėl atsikelia,
o nedorėlį užklumpa nelaimė.
[17] Nesidžiauk, kai krinta
tavo priešas,
tenedžiūgauja tavo širdis,
kai jis parpuola,

[18] kad VIEŠPATS, tai matydamas,
nebūtų nepatenkintas tavimi
ir neatitrauktų savo pykčio
nuo tavo priešo.
[19] Nesikarščiuok dėl piktadarių,
nepavydėk nedorėliams,
[20] nes nedoras žmogus
neturi ateities,
ir nedorėlių žibintas užgęsta.
[21] Mano vaike, bijok VIEŠPATIES
ir gerbk karalių;
nesusidėk su tais, kurie
prieš juos maištauja,
[22] nes nelaimė iš jų ateina ūmai,
ir kas gali žinoti, ar ta pražūtis
iš vieno ar iš kito?

Antras išminčių posakių rinkinys

[23] Štai ką dar sako išminčiai.
Rodyti šališkumą teisme negera.
[24] Kas sako kaltam: „Tu nekaltas", –
tą žmonės keiks, tautos
juo bjaurėsis;
[25] o kas pasmerkia kaltą,
tas bus gerbiamas,
ant jo nužengs palaiminimas
ir gerovė.
[26] Sąžiningas atsakymas –
lyg bučinys į lūpas.
[27] Atlik savo darbus lauke,
paruošk kaip reikiant dirvą,
paskui statykis namus.
[28] Neliudyk prieš savo artimą
be rimto reikalo
ir neapgauk jo savo lūpomis.
[29] Nesakyk: „Jam darysiu,
ką jis man darė.
Atmokėsiu tam žmogui
už jo darbus!"
[30] Praėjau pro tinginio lauką,
pro vynuogyną žmogaus,
kuris buvo kvailas.
[31] Žiūriu, jis visas apaugęs
erškėčiais,
žemė pilna dilgėlių,
ir akmeninė tvora išgriauta.
[32] Stebėjau ir dėjausi į širdį;
žvalgiausi ir mokiausi.
[33] *„Truputį pamiegoti,
truputį pasnausti,
truputį rankas sudėjus pailsėti" –
[34] ir skurdas užklups tave
kaip plėšikas,
o nepriteklius – kaip
ginkluotas karys.

Antras Saliamono patarlių rinkinys

25 Štai dar Saliamono patarlių,
kurias surinko Judo karaliaus
Ezekijo vyrai.
[2] Dievui teikia garbę paslaptys,
o karaliams – esmės atskleidimas.
[3] Kaip dangaus aukštybės
bei žemės gelmės,
taip ir karalių širdis neištiriama.
[4] Pašalinęs nuodegas nuo sidabro,
sidabrakalys turi medžiagos indui.
[5] Pašalinus nedorėlį nuo karaliaus,
jo sostas bus grįstas teisumu.
[6] *Nesiaukštink karaliaus akivaizdoje
ir neužimk didžiūnų vietos.
[7] Juk geriau, kad tau būtų sakoma:
„Slinkis aukščiau!" –
negu būti pažemintam
kilmingųjų akivaizdoje.
Ką tavo akys matė,
[8] neskubėk nešti į teismą,
bet pagalvok,
ką vėliau darysi, kai tavo
artimas tave sugėdins?
[9] Svarstyk savo atvejį su artimu,
bet kito žmogaus paslapties
neatskleisk,
[10] kad jis, tai nugirdęs,
tavęs nesugėdintų,
ir tu neįgytum blogo vardo amžinai.
[11] Mintis, šmaikščiai laiku išreikšta,
kaip sidabru inkrustuoti
aukso obuoliai.
[12] Kaip aukso žiedas ar
aukso puošmena
yra išminčiaus papeikimas
paklusniai ausiai.

24,33-34 *Pat 6,10-11*
25,6-7 *Lk 14,8-10*

[13] Kaip sniego vėsa pjūties
meto kaitroje
yra patikimas pasiuntinys
jį siuntusiam;
jis pakelia šeimininko dvasią.
[14] Kaip debesys ir vėjas, kurie
neatneša lietaus,
yra žmogus, kuris pažada
dovaną, bet jos neduoda.
[15] Kantrumu teisėjas gali
būti palenktas,
o lipšnus liežuvis gali
perlaužti kaulą.
[16] Kai užtinki medaus, valgyk
tik tiek, kiek reikia,
antraip persisotinęs turėsi jį išvemti.
[17] Į savo kaimyno namus
kojos dažnai nekelk,
kad jam neįgristum ir
netaptum nekenčiamu.
[18] Kaip vėzdas, kalavijas ar aštri strėlė
yra žmogus, melagingai
liudijantis prieš artimą.
[19] Kaip klibąs dantis ar raiša koja
yra pasitikėjimas apgaviku
nelaimėje.
[20] Kaip actas ant žaizdos
yra žmogus, dainuojantis dainas
kenčiančiai širdžiai.
Kaip kandis drabužį ar
kirmėlė medį,
taip skausmas graužia
žmogaus širdį.
[21] *Jei tavo priešas alkanas,
pavalgydink jį duona;
jei ištroškęs, pagirdyk vandeniu;
[22] nes taip jam krausi
žarijas ant galvos*,
ir VIEŠPATS tau atlygins.
[23] Šiaurys supučia lietų,
o apkalbantis liežuvis –
piktus žvilgsnius.
[24] Geriau gyventi kampe ant stogo
negu erdviuose namuose
su priekabia žmona.
[25] Kaip šaltas vanduo
išdžiūvusiai gerklei,
taip gera žinia iš tolimo krašto.
[26] Doras žmogus, krūpčiojantis
prieš nedorėlį,
yra kaip sudrumsta versmė
ar užterštas šaltinis.
[27] Negera valgyti per daug medaus
nė ieškoti vis didesnės garbės.
[28] Kaip atviras miestas be apsaugos
yra žmogus, kuriam
trūksta savitvardos.

26

Kaip sniegas vasarą ar
lietus pjūties metu,
taip nepageidautina garbė kvailiui.
[2] Kaip žvirblis skrajoja,
o kregždė nardo,
taip ir neužtarnautas prakeikimas
pralekia pro šalį.
[3] Botagas – arkliui,
kamanos – asilui,
o lazda – kvailių nugarai!
[4] Neatsakyk kvailiui pagal
jo kvailumą,
kad netaptumei į jį panašus.
[5] Atsakyk kvailiui pagal jo kvailumą,
kad jis netaptų išmintingas
savo akyse.
[6] Žmogus, kuris siunčia
žinią per kvailį,
pjauna savo koją ir daro
sau nuostolį.
[7] Patarlė kvailio lūpose kliba
kaip šlubio kojos.
[8] Duoti kvailiui garbės vietą
yra tas pat, kas įrišti
akmenuką į svaidyklę.
[9] Patarlė kvailio lūpose kliba
kaip erškėčio šaka
girtuoklio rankoje.
[10] Samdyti kvailį ar girtuoklį
yra tas pat, kas kalaviju
žeisti praeivius.
[11] *Kaip šuo vėl grįžta
prie savo vėmalo,
taip kvailys kartoja savo kvailystę.

25,21-22 *Rom 12,20*
25,22 T. y. sužadinsi jam sąžinės graužimą.
26,11 *2 Pt 2,22*

12 Ar esi matęs žmogų, kuris
tariasi esąs išmintingas?
Iš kvailio galima daugiau
tikėtis negu iš jo.
13 „Plėšrūnas ant kelio!
– sako tinginys.
– Liūtas lauke!“
14 Durys sukinėjasi ant savo vyrių,
o tinginys – savo lovoje.
15 Tinginys kiša ranką į dubenį,
bet per daug pavargęs, kad
pakeltų ją prie burnos.
16 Tinginys tariasi esąs
išmintingesnis
už septynis žmones, duodančius
gerą patarimą.
17 Praeivis, kuris kišasi į
svetimą ginčą,
panašus į žmogų, griebiantį
šunį už ausų.
18 Kaip pamišėlis,
svaidantis liepsnojančius
nuodėgulius ir mirtinas strėles,
19 elgiasi žmogus, kuris
apgauna artimą,
o paskui sako: „Aš tik
pajuokavau!“
20 Nepridedant malkų
užgęsta ugnis,
o nesant liežuvautojo
nutyla ginčas.
21 Anglys – žarijoms,
malkos – ugniai,
o priekabingas žmogus –
kivirčui užkurti.
22 Liežuvautojo žodžiai
– tarsi skanėstai;
jie pasiekia pačią vidurių gelmę.
23 Kaip glazūra, dengianti
molinį indą,
yra lìpšnios piktaširdžio lūpos.
24 Žmogus, kupinas neapykantos,
žodžiais jos neparodo,
bet širdyje rengia apgaulę.
25 Kai jo kalba pataikaujanti,
nepasitikėk juo,
nes jo širdyje glūdi septynios
baisenybės;
26 nors jo neapykanta
gudriai paslėpta,
nedorumas atsivers sueigoje.
27 Kas kasa duobę, tas į ją įkris;
akmuo užrieda ant to, kuris jį parita.
28 Melagingas liežuvis
nekenčia savo aukų,
o pataikaujanti burna
veda į pražūtį.

27 *Nesididžiuok rytdiena,
nes nežinai, ką
rytojus gali atnešti.
2 Tegu kitas giria, o ne
tavo paties burna,
kas nors kitas, o ne tavo paties lūpos.
3 Akmuo sveria, smėlis sunkus,
o už juos abu sunkesnis
kvailio apmaudas.
4 Pyktis nuožmus, įtūžis
nenugalimas,
bet kas gali atsispirti pavydui?
5 Geriau atviras papeikimas
negu slepiama meilė.
6 Draugo smūgiai siekia gero,
o priešo bučiniai – kaip peiliai.
7 Sotus žmogus niekina medų,
o alkanam žmogui net kartus
dalykas atrodo saldus.
8 Kaip paukštis, skraidantis
toli nuo savo lizdo,
yra žmogus, klajojantis
toli nuo savo namų.
9 Kaip kvepalai ir smilkalai
džiugina širdį,
taip draugo nuoširdumas
stiprina žmogaus dvasią.
10 Neužmiršk savo draugo
ar tėvo bičiulio;
ištikus nelaimei, neik į
savo brolio namus:
„Geriau artimas kaimynas
negu tolimas brolis“.
11 Mano vaike, įgyk išminties ir
pradžiugink mano širdį,
kad turėčiau, ką atsakyti tam,
kuris iš manęs šaiposi.

27,1 *Jok 4,13-16*

[12] Gudrus žmogus nuvokia
pavojų ir vengia jo,
o neišmanėliai žengia priekin
ir nudega nagus.
[13] Paimk drabužį žmogaus,
laidavusio už atėjūną;
ir pasilaikyk jį kaip užstatą, nes
jis laidavo už svetimšalę*.
[14] Kas ankstų rytą garsiai
sveikina kaimyną,
tas bus laikomas panašiu į
besikeikiantį žmogų.
[15] Nuolatinis lašėjimas lietingą dieną
ir priekabi žmona yra panašūs;
[16] nutildyti ją reiškia nutildyti vėją
ar ranka suimti aliejų.
[17] Kaip geležis paaštrina geležį,
taip žmogus paaštrina savo
artimo nuovoką.
[18] Kas prižiūri figmedį, tas
valgo jo vaisius,
o kas rūpinasi savo šeimininku,
tas bus pagerbtas.
[19] Kaip vanduo atspindi veidą,
taip vieno žmogaus širdis
atspindi kitą.
[20] Šeolas ir Prapulties vieta
nepasotinami,
niekada nepasisotina nė
žmogaus akys.
[21] Lydykla – sidabrui,
krosnis – auksui,
o žmogus išbandomas gyrimu.
[22] Nors ir grūstuvėje
sutrintumei kvailį
grūstuvu drauge su grūdais,
kvailumo iš jo neišvarysi.
[23] Rūpinkis savo kaimenių būkle,
gerai prižiūrėk savo bandas,
[24] nes turtai neamžini,
ir net vainikas neišlieka
per visas kartas.
[25] Kai žolė nušienauta,
pasirodo atolas,
ir pašaras suneštas nuo
kalvų šlaitų,
[26] avys parūpins tau drabužių,
o ožiai – pinigų laukui pirkti.
[27] Bus pakankamai ožkos
pieno maitintis tau,
tavo šeimai ir tarnaitėms išlaikyti.

28

Nedorėlis bėga, nors
niekas jo nesiveja,
o teisusis drąsus kaip liūtas.
[2] Kai kraštas maištauja,
jame daug valdovų;
tik su protingu ir patyrusiu
žmogumi bus saugu.
[3] Nedoras žmogus,
engiantis beturčius,
yra kaip siaubingas lietus,
naikinantis derlių.
[4] Kas laužo Įstatymą, tas
giria nedorėlį,
o kas laikosi Įstatymo,
tas jam priešinasi.
[5] Blogi žmonės nesupranta,
ką reiškia teisingumas,
o tie, kurie ieško VIEŠPATIES,
supranta viską.
[6] Geriau vargšas, kuris
dorai gyvena,
negu nesąžiningas turtuolis.
[7] Protingas vaikas laikosi Įstatymo,
o bendraująs su lėbautojais
daro gėdą savo tėvui.
[8] Kas kraunasi turtus lupikavimu
ir palūkanomis,
tas kaupia juos vargšų
globėjo naudai.
[9] Kai žmogus nusisuka
nenorėdamas klausyti Įstatymo,
net jo malda tampa pasibjaurėtina.
[10] Žmogus, kuris veda dorus
žmones į blogą kelią,
pats įpuls į savo duobę,
o nekaltieji gaus didelį palikimą.
[11] Turtuolis gudrus savo akyse,
bet įžvalgus beturtis jį
kiaurai permato.
[12] Kai dori žmonės vyrauja,
viskas puiku,
kai nedorėliai paima viršų,
žmonės bėga slėptis.

27,13 Žr. Pat 20,16.

[13] Kas slepia savo kaltes,
tam nesiseks,
o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta,
tas susilauks gailestingumo.
[14] Laimingas žmogus, visada
pagarbiai bijantis [Dievo],
o kas užkietina savo širdį,
tas patenka į nelaimę.
[15] Kaip riaumojantis liūtas
ir raji meška
yra nedoras vargingos
tautos valdovas.
[16] Valdovas, kuriam trūksta
supratimo, nuožmiai engia,
o tas, kuris bjaurisi neteisinga
nauda, ilgai gyvens.
[17] Žmogus, vejamas dėl kraujo
kaltės, bėgs iki kapo;
tenepadeda jam niekas.
[18] Kas dorai elgiasi, tas saugus,
o kas eina kreivais keliais,
tas įpuola į kapą.
[19] Kas dirba savo žemę, tas
turės duonos iki soties,
o kas vaikosi vėjų, tas kęs
neišbrendamą skurdą.
[20] Patikimą žmogų lydi
gausi palaima,
o kas skuba pralobti, tas
neliks be kaltės.
[21] Negera būti šališkam,
tačiau net už duonos riekę
žmogus nusikalsta.
[22] Šykštuolis skuba pralobti
ir nežino, kada jį užklups skurdas.
[23] Kas pataiso žmogų, tas galiausiai
susilauks daugiau padėkos
negu tas, kuris jam
meilikauja liežuviu.
[24] Kas apiplėšia tėvą ar motiną ir
sako: „Tai ne nuodėmė!" –
tas plėšikų sėbras.
[25] Šykštuolis sukelia ginčus,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU, tam seksis.
[26] Kas pasitiki savo protu,
tas kvailys,
o kas gyvena pagal išmintį,
tas saugus.
[27] Kas duoda vargšui, tas
pats nieko nestokos,
o kas užmerkia akis, tas
bus labai iškeiktas.
[28] Kai nedorėliai paima viršų,
žmonės bėga slėptis,
o kai jie pražūva, teisieji vėl klesti.

29

[1] Kas dažnai įspėtas
įsižeidžia ir užsispiria,
tas bus staiga ir visiškai
palaužtas.
[2] Kai teisieji vyrauja,
tauta džiaugiasi,
o kai nedorėliai valdo,
tauta dejuoja.
[3] Žmogus, mėgstantis iš[illegible],
neša savo tėvui laimę,
o kas bendrauja su kekšėmis,
tas eikvoja savo turtą.
[4] Teisingumu karalius padaro
savo kraštą saugų,
o tas, kuris užkrauna didelius
mokesčius, jį pražudo.
[5] Žmogus, kuris pataikauja
savo artimui,
spendžia pinkles jo kojoms.
[6] Nedoro žmogaus kaltėje
slypi jam spąstai,
o teisusis dainuoja ir džiaugiasi.
[7] Teisusis rūpinasi
beturčių teisėmis,
o nedorėlis tokio rūpinimosi
negali suprasti.
[8] Pašaipūnai sukelia mieste sąmyšį,
o išmintingieji numalšina
žmonių įniršį.
[9] Jei išmintingas žmogus eina
su kvailiu į teismą,
kvailys tik niršta ir be
saiko juokiasi.
[10] Kraugeriški žmonės
nekenčia doro žmogaus,
o dorieji rūpinasi jo gyvastimi.
[11] Kvailys išlieja visą savo įniršį,
o išmintingas žmogus
santūriai susilaiko.
[12] Jei valdovas klausosi melo,
visi jo pareigūnai taps nedori.

[13] Vargšas ir jo engėjas turi ryšį:
jų abiejų akims VIEŠPATS
duoda šviesos.
[14] Jei karalius sąžiningai
teisia beturčius,
jo sostas bus amžinai tvirtas.
[15] Rykštė ir pabarimas
duoda išminties,
o vaikas, paliktas sau,
yra motinos gėda.
[16] Kai nedori žmonės paima viršų,
padaugėja nusikaltimų,
bet teisieji matys jų žlugimą.
[17] Drausmink savo vaiką,
ir būsi ramus,
o jis tau teiks paguodos.
[18] Kai nebėra svajonių, tauta
praranda savitvardą,
bet tie, kurie laikosi Įstatymo,
būna laimingi.
[19] Tarnas vien žodžiais
neišprusinamas;
nors ir supranta, ką sakai,
jis nekreipia dėmesio.
[20] Ar matei žmogų, skubantį
neapgalvotai kalbėti?
Iš kvailio galima daugiau
tikėtis, negu iš jo!
[21] Vergas, lepintas nuo mažens,
galų gale taps neklaužada.
[22] Pikto būdo žmogus
sukelia ginčą,
o karštakošis pridaro
daug nusikaltimų.
[23] Žmogaus puikybė jį pažemins,
o nuolankios dvasios žmogus
bus pagerbtas.
[24] Nekenčia savo gyvasties,
kas sėbrauja su vagimi,
kas girdi keiksmą, bet nutyli
[25] Žmonių baimė spendžia
žmogui spąstus,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU,
tas apsaugomas.
[26] Daugelis ieško malonės
valdovo akyse,
bet tik iš VIEŠPATIES žmogus
gauna teises.
[27] Nedoru žmogumi bjaurisi teisieji,
o doro kelio žmogumi
bjaurisi nedorėlis.

Agūro žodžiai

30 Agūro, Jakės Masiečio
sūnaus, žodžiai,
šio žmogaus ištarmė.
Dievo nėra su manimi,
Dievo nėra su manimi,
ir aš bejėgis*.
[2] Juk aš per kvailas būti žmogumi;
net žmogiško supratimo
man trūksta.
[3] Nesimokiau išminties
ir neturiu šventojo pažinimo.
[4] Kas užžengė į dangų
ir vėl nužengė?
Kas pagavo vėją savo sauja?
Kas susėmė vandenis
savo drabužiu?
Kas sužymėjo žemės ribas?
Kuo jis vardu? Kuo vardu jo sūnus?
Iš tikrųjų tu tai žinai!
[5] Kiekvienas Dievo žodis
ugnimi išmėgintas!
Jis skydas tų, kurie juo pasitiki.
[6] Nieko prie jo žodžių nepridėk,
kad jis tavęs nepapeiktų ir
nelaikytų melagiu.

Skaitmeninės patarlės

[7] Dviejų dalykų iš tavęs prašau,
neatsisakyk jų suteikti
man dar prieš mirtį:
[8] atitolink nuo manęs vylių bei melą,
ir neduok man nei
skurdo, nei turtų,
[9] tik suteik kasdienės duonos,
kad, būdamas sotus,
neišsiginčiau tavęs
ir nesakyčiau: „Kas tas VIEŠPATS?“ –
arba, būdamas skurde, vogčiau
ir paniekinčiau savo Dievo vardą.

30,1 Arba: „Agūro, Jakės sūnaus, įkvėptieji žodžiai. Šio žmogaus ištarmė Itièliui, Itièliui ir Ukalui“.

[10] Neskųsk tarno jo šeimininkui,
kad tarnas tavęs nekeiktų
ir tu nenukentėtum.
[11] Yra tokių, kurie keikia savo tėvus
ir neneša palaimos savo motinoms.
[12] Yra tokių, kurie tariasi esą švarūs,
tačiau savo purvo nėra nusivalę.
[13] Yra tokių, kurių išpuikusios akys,
valdingas žvilgsnis!
[14] Yra tokių, kurių dantys
it kalavijai,
nasrai it peiliai
šalies beturčiams, žmonijos
vargšams suryti.
[15] Siurbėlė turi dvi dukteris:
„Duok!" ir „Duok!"
Tos trys niekada nėra sočios,
o „Gana!" niekada nesako keturi:
[16] Šeolas, bevaisės įsčios,
nuolat vandens trokštanti žemė
ir ugnis, niekada nesakanti: „Gana".
[17] Akis, kuri tyčiojasi iš savo tėvo
ir niekina savo seną motiną,
bus slėnio kranklių iškapota
ir erelio jauniklių sulesta.
[18] Trys dalykai man
perdėm nuostabūs,
ir keturių iš tikrųjų
negaliu suprasti:
[19] kaip erelis skrenda padangėmis,
kaip žaltys šliaužia statmena uola,
kaip laivas plaukia plačia jūra
ir kaip vaikinas randa
kelią pas merginą.
[20] Taip elgiasi svetimautoja:
pavalgo, nusišluosto burną ir sako:
„Nieko pikta nepadariau!"
[21] Trys dalykai sudrebina žemę,
ir keturių ji jau nebegali pakelti:
[22] vergo, kai jis tampa karaliumi,
nepagydomo kvailio, kai jis sotus,
[23] bjauriõs moters, kai ji išteka,
ir vergės, kai ji užima
šeimininkės vietą.
[24] Keturi gyvūnai žemėje maži,
bet nepaprastai išmintingi:
[25] skruzdės – bejėgė tauta,
bet apsirūpinanti maistu vasarą,
[26] barsukai – negalinga padermė,
tačiau besistatanti namus uolose,
[27] skėriai, neturintys karaliaus,
bet besileidžiantys į žygį pulkais,
[28] driežas, kurį galima
pagauti rankomis,
tačiau kuris randa kelią
į karalių rūmus.
[29] Trys gyvūnai didingi
savo eisena
ir keturi didingi savo žingsniu:
[30] liūtas, žvėrių galiūnas,
nenusileidžiantis niekam,
[31] gaidys, išdidžiai
žingsniuojantis, ožys
ir karalius, kai nėra kas
jam priešintųsi.
[32] Jeigu buvai toks kvailas,
kad įžūliai elgeisi,
ar buvai pinklių spendėjas,
stabtelk ir pagalvok!
[33] Juk kaip grietinę mušant,
sumušamas sviestas,
ir kaip sumušus nosį,
pasilieja kraujas,
taip žadinant pyktį, kyla vaidas.

Lemuelio žodžiai

31 Masos karaliaus Lemuelio žodžiai. Pamokymas, kurį jam davė jo motina:
[2] „Ne, mano sūnau! Ne,
mano įsčių sūnau!
Ne, mano įžadų sūnau!
[3] Nedalyk savo stiprybės moterims
nė savo jėgų karalių naikintojoms.
[4] Vynas – ne karaliams, Lemueli!
Ne karaliams gerti vyną,
ne valdovams mėgti
svaigųjį gėrimą,
[5] kad gerdami nepamirštų,
ką įstatas liepia,
ir nepažeistų visų vargo
žmonių teisių.
[6] Verčiau duok svaigųjį
gėrimą žūstančiam,
o vyną – žmogui, kuriam
gyvenimas apkarto.

[7]Tegeria, teužmiršta savo skurdą
ir tenebegalvoja apie
savo nelaimę.
[8]Kalbėk už tą, kuris pats už
save negali kalbėti,
ir dėl skurdžiaus teisių.
[9]Atverk burną! Tark
teisų nuosprendį,
gink vargšus ir beturčius!"

Pavyzdinga žmona

א [10]* Koks retas radinys –
sumani žmona!
Brangesnė už perlus jos vertė!
ב [11]Vyras jai patiki savo širdį
ir turi tikrą turtą.
ג [12]Ji atsilygina gerumu,
o ne piktumu
per visas savo gyvenimo dienas.
ד [13]Ji pasirūpina vilnų bei linų
ir darbuojasi įgudusiomis
rankomis.
ה [14]Kaip pirklio laivai,
ji pargabena iš toli maisto atsargų.
ו [15]Ji keliasi, kai dar tamsu,
duoda maisto namams
ir dienos nurodymų tarnaitėms.
ז [16]Ji apžiūri ūkį ir jį nuperka,
iš savo rankų uždarbio
įveisia vynuogyną.
ח [17]Ji susijuosusi jėga,
jos rankos stiprios.
ט [18]Ji mato, kad jos verslas klesti;
naktį jos žibintas niekada
neprigęsta.
י [19]Ji ima į rankas ratelį,
o jos pirštai stveriasi verpstės.
כ [20]Ji dosniai duoda vargšui
ir ištiesia ranką elgetai.
ל [21]Jai nereikia rūpintis savo
šeima, kai sninga,
nes visi jos namiškiai
šiltai aprengti.
מ [22]Ji pati pasigamina antklodžių,
plona drobė ir purpuras
– jos drabužiai.
נ [23]Jos vyras įžymus miesto vartuose
ir sėdi ten tarp šalies seniūnų.
ס [24]Ji siuva ir parduoda
lino drabužius,
ir tiekia juostas pirkliams.
ע [25]Stiprybė ir orumas – jos drabužis;
ji su šypsniu žiūri į ateitį.
פ [26]Atvėrusi burną, ji kalba
išmintingai,
o ant jos liežuvio – malonus
pamokymas.
צ [27]Ji atidžiai prižiūri savo
šeimos elgesį
ir niekada nevalgo
dykaduonio duonos.
ק [28]Jos vaikai ją giria,
jos vyras irgi liaupsina ją:
ר [29]„Daug sumanių moterų,
bet tu viršiji jas visas!"
ש [30]Žavumas – apgaulė,
o grožis – migla;
moteris turi būti giriama
už pagarbią VIEŠPATIES baimę.
ת [31]Duokite jai atlyginimą
už jos triūsą!
Teaidi miesto vartai jos
darbų gyriumi!

31,10 Šiam skyriui suteiktas vad. abėcėlinių psalmių pavidalas. Žr. Ps 9,2 ir kt.

MOKYTOJO KNYGA

Mokytojo (Koheleto, Pamokslininko, Ekleziasto) ***knyga*** (hebr. *qōhēlēt*, gr. *ekklēsiastēs*, lot. *ecclesiastes*) pagal hebrajišką ir graikišką pavadinimą siejama su bendruomenės arba susirinkimo vadovu ir tradicijos priskiriama Saliamonui.

Įžangoje pabrėžęs, jog viskas laiko būvyje kartojasi (1,1–11), knygos autorius iš savo gyvenimo patirties sprendžia, jog išmintis pranoksta kvailumą, bet protingo ir kvailo laukia toks pat likimas (1,12–2,26), mato žmogaus triūso bergždumą, bet mano, kad džiaugtis savo triūso vaisiais – Dievo dovana (sk. 3–6), ragina mėgautis jaunyste, bet perspėja, kad už viską reikės atsakyti Dievui (7,1–12,8); pastaroji mintis dar kartą pakartojama knygos užsklandoje (12,9–14).

Nerimu ir abejone dvelkianti knyga liudija nenumaldomą žmogaus troškimą suvokti savo vietą pasaulyje ir savo likimo prasmę.

1 Mokytojo, Dovydo sūnaus,
Jeruzalės karaliaus, žodžiai.

Žmogaus triūsas beprasmis

[2] Miglų migla! – sako Mokytojas.
Miglų migla! Viskas migla!
[3] Kokia nauda žmogui iš
viso jo sunkaus triūso,
kuriuo jis triūsia po saule?
[4] Viena karta nueina, kita ateina,
bet žemė amžinai lieka ta pati.
[5] Saulė teka ir leidžiasi,
skubėdama į vietą, iš
kurios pateka.
[6] Vėjas pučia į pietus,
paskui sukasi šiaurės link.
Vis sukasi ir sukasi vėjas,
grįždamas į tą patį sukinį.
[7] Visos upės nuolat teka į jūrą,
tačiau jūra niekada
nebūna pilna.
Į vietą, iš kurios išteka,
upės vėl suteka.
[8] Visi dalykai labiau
varginantys,
negu žmogus gali pasakyti.
Akis žiūrėdama nepasisotina,
ausis klausydama neprisipildo.
[9] Kas buvo, tas vėl bus;
kas įvyko, tai vėl įvyks.
Po saule nieko nėra nauja!
[10] Kartais apie kokį nors
dalyką sakoma:
„Žiūrėk, tai šis tas nauja!“
Betgi tas dalykas jau buvo
šimtmečiais prieš mus.
[11] Kaip dabar neatmenama
buvusių dalykų,
taip ateities dienomis
būsiančių dalykų
neatmins vėliau gyvensiantys
žmonės.

Gyvenimo patirtis

[12] Aš, Mokytojas, buvau Izraelio karalius Jeruzalėje.

[13] Visa širdimi atsidėjau išmintingai tyrinėti ir nagrinėti visa, kas vyksta po dangumi. Kokia varginanti užduotis, Dievo duota žmonėms spręsti!
[14] Mačiau visa, kas daroma po saule. Tikėk manimi, visa tai tik migla ir vėjų vaikymasis.

[15] Kas kreiva, tas negali
būti ištiesinta;
ko trūksta, to negalima
suskaičiuoti.

[16]Tariau širdyje: *„Štai įgijau daug
išminties, daugiau už visus prieš mane
gyvenusius Jeruzalėje. Mano širdis uo-
liai kaupė visokią išmintį ir išmany-
mą“. [17]Tačiau kai ėmiau širdimi pažin-
ti išminties bei išmanymo prigimtį ir
kvailybę bei paikybę, supratau, kad ir
tai – tik vėjų vaikymasis.

[18]Juk su didele išmintimi
ateina ir daug rūpesčių;
juo daugiau žinai, juo
daugiau kankiniesi.

2 Tariau širdyje: „Puiku! Leisiu
sau mėgautis malonumais. Pa-
ragauk malonumų!“ Bet, tikėk manimi,
ir tai buvo migla. [2]Apie juoką sakiau:
„Kvailystė!“ Apie džiaugsmą: „Kas iš
to?“ [3]Sumaniau ištirti, kaip paskatin-
ti savo kūną vynu, nors mano širdis ir
buvo užsiėmusi išmintimi; ryžausi at-
siduoti kvailystei, norėdamas supras-
ti, ar gera mirtingiesiems tai daryti per
keletą jų gyvenimo po dangumi dienų.
[4]*Ėmiausi didelių darbų. Stačiau-
si namų, veisiausi vynuogynų. [5]Įsi-
rengiau sodų bei parkų ir pasisodinau
juose visokių rūšių vaismedžių. [6]Įsi-
taisiau vandens tvenkinių auganččio
miško medžiams laistyti. [7]Įsigijau ver-
gų ir vergių. Vergai gimė ir mano na-
muose. Turėjau taip pat *didžiulių gal-
vijų bandų bei avių kaimenių, didesnių
negu visų kitų, buvusių prieš mane Je-
ruzalėje. [8]Susikroviau *sidabro bei
aukso ir karalių bei valstybių turtų.
Apsirūpinau dainininkais – vyrais ir
moterimis, visais mirtingųjų malonu-
mais ir daugybe sugulovių.
[9]Taip *tapau didis. Viršijau visus
buvusius prieš mane Jeruzalėje. Be to,
ir išmintis manęs nepaliko. [10]Nieko, ko
mano akys norėjo matyti, joms neatsa-
kiau. Nė savo širdžiai neatsakiau jokio
malonumo. Iš tikrųjų mano širdžiai
teikė malonumo visas mano triūsas,
ir tai buvo atlygis už visą mano triūsą.
[11]Tuomet apsvarsčiau visa, ką mano
rankos buvo padariusios, ir sunkų
triūsą, kurį buvau įdėjęs. Tikėk mani-
mi, visa tai tik migla ir vėjų vaikymasis!
Nebuvo nieko naudinga po saule!

Išmintis ir kvailybė

[12]Ėmiausi svarstyti, vertindamas iš-
mintį, kvailybę ir paikybę, nes ką darys
žmogus, atėjęs po karaliaus? Tik tai, ką
karalius buvo daręs!

[13]Suvokiau, kad išmintis
pranoksta kvailybę,
kaip šviesa pranoksta tamsą.
[14]Išmintingasis kaktoje turi akis,
o kvailasis grabaliojasi tamsoje.

Tačiau žinojau, kad juodu abu iš-
tinka toks pat likimas. [15]Tariau sau
širdyje: „Jeigu kvailojo likimas ištiks
ir mane, tai kodėl turėčiau būti išmin-
tingas? Kokia man iš to nauda?“ Taigi
suvokiau širdyje, kad ir tai tik migla!
[16]Juk nėra nei išmintingųjų, nei kvai-
lųjų išliekančio atminimo, nes ateities
dienomis vieni ir kiti bus užmiršti. Tad
kaip gali išmintingasis mirti lygiai taip,
kaip miršta kvailasis! [17]Pradėjau bo-
dėtis gyvenimu, nes visa, kas vyksta
po saule, man kėlė nerimą. Visa tai tik
migla ir vėjų vaikymasis!
[18]Matydamas, kad turiu palikti
žmogui, ateinančiam po manęs, bodė-
jausi visais savo triūso vaisiais, kuriuos
buvau sukaupęs po saule. [19]Kas žino,
koks jis bus? Ar išmintingas, ar kvai-
las? Tačiau jis tvarkys visus mano triū-
so ir išminties vaisius po saule! Tai irgi
migla! [20]Vėl mano širdis puolė į nevil-
tį dėl visų triūso vaisių, kuriuos buvau
sukaupęs po saule. [21]Juk ne sykį žmo-
gus, išmintingai triūsęs, kupinas išma-
nymo ir įgūdžių, privalo palikti visa,
ką turi, jokio darbo į tai neįdėjusiam
žmogui. Tai irgi migla ir didelis blogis.

1,16 *1 Kar 5,9-11*
2,4-8 *1 Kar 10,23-27; 2 Met 9,22-27*
2,7 *1 Kar 5,3*
2,8 *1 Kar 10,10.14-22*
2,9 *1 Met 29,25*

22 Tad kokia nauda mirtingajam iš viso
jo triūso ir rūpinimosi, kurį turėjo pa-
kelti po saule? 23 Juk *visos jo dienos
kupinos skausmo, o jo užsiėmimas –
apmaudas; net naktį jo širdis neturi
ramybės. Tai irgi migla!
24 Tad nieko nėra geriau žmogui, kaip
*valgyti bei gerti ir rasti pasitenkinimo
savo triūse. Net tai, kaip pastebėjau,
ateina iš Dievo rankos. 25 Juk kas be jo
turės ko valgyti ir ras pasitenkinimo?
26 Iš tikrųjų žmogui, kuris jam patinka,
*Dievas suteikia išminties, išmanymo
ir džiaugsmo. O nusidėjėliui jis užkrau-
na vargą rinkti ir kaupti nuosavybę, kad
būtų atiduota tam, kuris patinka Die-
vui. Tai irgi migla ir vėjų vaikymasis!

Viskam yra metas

3 Viskam yra metas, ir kiekvienam
reikalui tinkamas laikas po dan-
gumi.

2 Laikas gimti ir laikas mirti,
laikas sodinti ir laikas
rauti, kas pasodinta.
3 Laikas žudyti ir laikas gydyti,
laikas griauti ir laikas statyti.
4 Laikas verkti ir laikas juoktis,
laikas gedėti ir laikas šokti.
5 Laikas išmėtyti akmenis ir
laikas juos surinkti,
laikas glamonėtis ir laikas
nesiglamonėti.
6 Laikas ieškoti ir laikas pamesti,
laikas laikyti ir laikas išmesti.
7 Laikas perplėšti ir laikas susiūti,
laikas tylėti ir laikas kalbėti.
8 Laikas mylėti ir laikas nekęsti,
laikas karui ir laikas taikai.

Triūsas ir jo vaisiai

9 Tad kokia nauda dirbančiajam iš jo
triūso? 10 Stebėjau užsiėmimus, ku-
riais užsiimti žmonėms Dievas lėmė.
11 Visa, ką jis daro, tinkama tam laikui.
Be to, jis įdiegė amžinybę į jų širdį, bet
žmogus negali perprasti nei pradžios,
nei pabaigos to, ką Dievas daro.
12 Taip suvokiau, kad žmogui nėra
nieko geriau, kaip būti laimingam ir
patirti malonumo savo gyvenime. 13 Iš
tikrųjų, kai žmogus gali valgyti, gerti
ir savo užsiėmime rasti pasitenkini-
mo, tai Dievo dovana. 14 Suvokiau, kad
visa, ką Dievas daro, išliks amžinai:
nieko negalima prie to pridėti, nieko
negalima iš to atimti. Taip Dievas vei-
kia, kad žmonės jaustų jam pagarbą.
15 Tai, kas jau buvo, vyksta dabar; tai,
kas dar turi būti, jau seniai yra buvę.
Dievas pasirūpina tuo, kas reikalauja
jo dėmesio.
16 Be to, mačiau po saule, kad vie-
toj teisingumo buvo nedorybė ir vie-
toj teisumo buvo nedorybė. 17 Širdy-
je sau tariau: „Ir teisuolį, ir nedorėlį
teis Dievas, nes kiekvienam reikalui
ir kiekvienam įvykiui skirtas laikas“.
18 Tada apie žmones širdyje sau tariau:
„Tai Dievas juos ištirs ir parodys, kad
viduje jie tik gyvuliai“. 19 Juk žmonių ir
gyvulių likimas yra toks pat. Ir vieni,
ir kiti miršta, nes turi tą patį gyvybės
alsavimą. Žmogus nepranoksta gyvu-
lio, nes visa tai migla. 20 Abu eina į tą
pačią vietą, abu yra iš dulkių ir abu į
dulkes sugrįžta. 21 Kas žino, ar žmo-
gaus gyvybės alsavimas kyla aukštyn,
ar gyvulio gyvybės alsavimas leidžia-
si žemyn, į žemę? 22 Tad suvokiau, kad
žmogui nėra nieko geriau, kaip rasti
pasitenkinimo savo užsiėmime, nes
tai jo dalia. Kas įgalins jį pamatyti, kas
bus po jo?

4 Paskui ėmiausi svarstyti visus
smurto veiksmus, atliekamus
po saule. Mačiau nuskriaustųjų aša-
ras. Nebuvo, kas juos paguostų! Iš jų
engėjų rankos kyla smurtas, ir nėra
kam juos paguosti! 2 Mirusiuosius, jau
seniai susitikusius su mirtimi, laikiau

2,23 *Job 5,7; 14,1*
2,24 *Mok 3,13; 5,18; 9,7; Iz 56,12; Lk 12,19; 1 Kor 15,32*
2,26 *Job 32,8; Pat 2,6*

laimingesniais už tuos, kurie dar turi
gyventi. [3] Laimingesnis už vienus ir ki-
tus tas, kuris dar nėra gimęs ir matęs
nedorų darbų, daromų po saule.
[4] Pastebėjau, kad visas triūsas ir dar-
bo įgūdžiai kyla iš žmogaus pavydo ar-
timui. Tai irgi migla ir vėjų vaikymasis!
[5] Kvailasis sudeda rankas
ir minta savo kūnu*.
[6] Geriau viena sauja su poilsiu,
negu dvi saujos su triūsu
ir vėjų vaikymusi!
[7] Mačiau ir kitą pavyzdį miglos po
saule – [8] vienišą žmogų be jokio bičiulio,
be sūnaus ir be brolio. Tačiau visam jo
triūsui nėra galo, ir jo akys nepasisotina
turtais. „Kam gi triūsiu, – klausia jis sa-
vęs, – atsisakydamas pasitenkinimo?“
Tai irgi migla ir blogas užsiėmimas!
[9] Dviem geriau negu vienam, nes
jie gauna didesnį atlygį už savo triūsą.
[10] Jei vienas iš jų suklumpa, kitas pade-
da bičiuliui atsikelti. Vargas vienišam
žmogui! Juk kai jis suklumpa, nėra
kam jį pakelti. [11] Panašiai dviese, mie-
godami kartu, šildo vienas kitą. O kaip
gali vienas miegodamas šiltai jaustis?
[12] Vienišą žmogų lengva įveikti, du gali
vienam sėkmingai pasipriešinti. Tri-
linką virvę nutraukti nelengva.
[13] Geriau būti jaunuoliu – vargšu,
bet išmintingu, negu karaliumi – senu
ir sukvailėjusiu, nebekreipiančiu dė-
mesio į patarimą. [14] Juk pirmasis gali
net iš kalėjimo išeiti ir tapti karaliumi,
tuo tarpu pastarasis, net gimęs kara-
liumi, gali tapti elgeta. [15] Stebėjau visus
gyvenančius po saule būriuojantis prie
jauno įpėdinio, turinčio žengti į kara-
liaus vietą. [16] Bet begalinė žmonių dau-
gybė ateityje juo visiškai nesidžiaugs.
Tai irgi migla ir vėjų vaikymasis!
[17] Būk apdairus, kai keli koją į Dievo
Namus. Geriau eik klausytis negu at-
našauti kvailųjų auką, nes jie nežino,
kaip susilaikyti nuo pikta.

4,5 T. y. badauja ir kenkia savo sveikatai.

5 Niekada neskubėk kalbėti ir ne-
leisk savo širdžiai tarti žodžio
Dievo akivaizdoje, nes Dievas dangu-
je, o tu žemėje. Taupyk savo žodžius.
[2] Kaip slogūs sapnai ateina
po didelių rūpesčių,
taip kvailą šneką lydi
žodžių srautas.
[3] Kai duodi įžadą Dievui, nedelsk jo
vykdyti, nes kvailas jam neteikia ma-
lonumo. Įvykdyk, ką pažadi. [4] *Geriau
įžado visai neduoti negu duoti ir ne-
vykdyti. [5] Neleisk savo lūpoms tavęs
vesti į kaltę ir nesakyk jo atstovo aki-
vaizdoje: „Tai buvo klaida!“ Kodėl Die-
vas turėtų pykti ant tavęs už tuos žo-
džius ir naikinti tavo rankų darbus?
[6] Su sapnų gausa ateina ir migla bei
žodžių srautas. Todėl turėk pagarbios
Dievo baimės!
[7] Kai kur nors matai vargšų pries-
paudą, teisių ir teisingumo pažeidimą,
nenustebk. Juk kiekvieną pareigūną
prižiūri aukštesnis pareigūnas, o virš
jų yra dar aukštesni. [8] Visa apsvars-
čius, kraštui naudinga, kad dirbamą
žemę prižiūrėtų karalius.
[9] Pinigus mėgstantis niekada nepa-
sisotina pinigais, nė turtus mėgstantis
– pelnu. Tai irgi migla! [10] Kur daugėja
gėrybių, ten daugėja ir jas valgančių. O
koks pelnas savininkui? Nebent savo
akis juo paganyti! [11] Darbininko mie-
gas saldus, ar jis mažai ar daug valgė,
o turtuolio perteklius neleidžia jam
miegoti.
[12] Skaudus blogis, kurį mačiau po
saule, buvo turtai, laikyti savininko
nelaimės atvejui. [13] Verslas nenusise-
kė, ir tie turtai prarasti. Jam gimė sū-
nus, bet jis nebeturi nieko jam palikti.
[14] Kaip nuogas atėjo iš motinos įsčių,
taip turi ir iškeliauti. Iš savo triūso vai-
sių jis nieko negali pasiimti. [15] *Iš tikrų-
jų tai skaudus blogis! Kaip atėjo, taip ir

5,4 *Ps 66,13-14*
5,15 *Job 1,21; Ps 49,17; 1 Tim 6,7*

iškeliaus. Tad kokia nauda triūsti vė-
jais? [16] Be to, per visas savo gyvenimo
dienas jis valgo tamsoje su dideliu ap-
maudu, širdgėla ir pykčiu.

[17] Štai ką suvokiau iš tikrųjų esant
gera: žmogus turėtų valgyti ir gerti
bei mėgautis visais savo triūso vai-
siais po saule per tas suskaičiuotas
gyvenimo dienas, kurias Dievas jam
yra davęs. Juk tokia jo dalia! [18] Be to,
kai tik Dievas suteikia žmogui turtų ar
nuosavybės, jis leidžia jam ir mėgau-
tis jais, sutikti su savo dalia ir džiaug-
tis savo triūso vaisiais. Tai Dievo do-
vana! [19] Toks žmogus vargu ar niūriai
žvelgs į savo gyvenimo dienas, nes
Dievas leidžia jam mėgautis savo šir-
dies džiaugsmu.

6 Ir kitą blogį, labai slegiantį
žmogų, mačiau po saule. [2] Kar-
tais Dievas suteikia žmogui tiek turtų,
nuosavybės ir garbės, kad jam netrūks-
ta nieko, ko jis trokšta, tačiau Dievas
neleidžia jam iš to patirti malonumo.
Vietoj jo iš to patiria malonumo sveti-
mas žmogus. Tai irgi migla ir skaudus
blogis! [3] Net jeigu žmogui gimtų šimtas
vaikų ir jis gyventų daug metų, sulauk-
tų senyvo amžiaus, bet pats savo tur-
tais iki soties nepasinaudotų, man at-
rodo, kad negyvas gimęs kūdikis būtų
už jį laimingesnis. [4] Nors jis tik kaip
migla ateina ir į tamsą išeina, nors jo
vardą dengia tamsa ir jis neturi kapo,
[5] nors jis niekada nematė saulės ir nie-
ko nepažino, vis vien negyvas gimęs
kūdikis ilsisi ramiau už aną. [6] Net jei-
gu žmogus ir dusyk po tūkstantį metų
gyventų, bet nerastų pasitenkinimo,
tai argi abu jie neina į vieną ir tą pačią
vietą?

[7] Visi žmogaus triūso vaisiai tenka
jo burnai, tačiau jo troškimas nieka-
da nebūna patenkinamas. [8] Tad kuo
išmintingajam geriau negu kvailajam?
Kas iš to vargšui, mokančiam gerai
elgtis su žmonėmis? [9] Geriau tai, ką
akimis matai, negu tai, ką troškimu
apčiuopi. Tai irgi migla ir vėjų vaiky-
masis!

[10] Kas tik įvyksta, tas jau seniai buvo
numatyta ir žinoma, kad įvyks. Žmo-
gus negali ginčytis su stipresniu už
save. [11] Dažnai juo daugiau žodžių, juo
daugiau miglos. Tad kokia žmogui iš
to nauda? [12] Kas gali žinoti, kas geriau-
sia žmogaus gyvenime per tas kelias jo
gyvenimo dienas, kurios dingsta tarsi
šešėlis? Arba kas gali pasakyti žmogui,
kas po jo bus po saule?

Išmintis ir jos vertingumas

7 *Geras vardas vertesnis
už kvāpų aliejų,
mirties diena vertesnė
už gimimo dieną.
[2] Verčiau eiti į namus, kur gedima,
negu į namus, kur puotaujama,
nes toks kiekvieno žmogaus galas,
ir gyvieji tesideda tai į širdį.
[3] Verčiau liūdėti, negu juoktis,
nes po liūdnu veidu gali
slėptis linksma širdis.
[4] Išmintingųjų širdį patraukia
gedulo namai,
o kvailųjų širdis – pramogų
namuose.
[5] Verčiau klausytis išmintingo
žmogaus papeikimo
negu kvailo žmogaus pagyrimo.
[6] Juk kvailųjų vėjavaikiškumas –
lyg erškėčiai, spragsintys po katilu.
Tai irgi migla!
[7] Iš tikrųjų engimas net
išmintingąjį gali sukvailinti,
o kyšis – sugadinti širdį.
[8] Reikalo pabaiga vertesnė
už pradžią;
kantri dvasia vertingesnė
negu išpuikusi.
[9] *Neskubėk supykti,
nes pyktis glaudžiasi prie
kvailojo krūtinės.

7,1 *Pat 22,1*
7,9 *Jok 1,19*

10 Nesakyk: „Tad kaip gali būti, kad
seniau buvo geriau negu dabar?" – nes
neišmintinga kelti tokį klausimą.
11 Išmintis taip pat vertinga, kaip
vertingas paveldas, ir naudinga tiems,
kurie mėgaujasi saule. 12 Juk išminties
teikiama ūksmė – kaip pinigų ūksmė,
o išmanymo nauda tokia: išmintis jos
turinčiam teikia gyvastį.
13 Apsvarstyk Dievo darbus! Kas gali
ištiesinti, ką jis padarė kreiva? 14 Gerą
dieną džiaukis gerove, o nelaimės die-
ną svarstyk: abi – ir viena, ir kita – yra
Dievo darbas. Taigi žmogus negali jam
dėl ko nors skųstis.
15 Per savo trumpą gyvenimą ma-
čiau du dalykus: kartais teisus žmo-
gus pražūva, nepaisant jo teisumo, ir
kartais nedorėlis išlieka, nepaisant jo
nedorumo. 16 Nepérdėk, būdamas tei-
sus, ir neperdėk, būdamas išmintin-
gas. Kam gi turėtum save pražudyti?
17 Nepérdėk, būdamas nedoras, ir ne-
būk kvailas. Kam gi turėtumei mirti
prieš laiką? 18 Geriausia, kad vieno lai-
kytumeis, bet ir nuo kito rankos nea-
titrauktum, nes kas bijo Dievo, tam su
abiem seksis.
19 Išmintis gina išmintingąjį geriau
negu dešimt mieste esančių didžiū-
nų. 20 Iš tikrųjų nėra žemėje nė vieno
žmogaus, kuris būtų toks teisus, jog
tik gerai elgtųsi ir niekada nenusidė-
tų. 21 Pagaliau nekreipk dėmesio į visa,
ką žmonės kalba, kad neišgirstum savo
vergo tave keikiant. 22 Juk savo širdyje
žinai, kad dažnai esi keikęs kitus.
23 Visa tai tyriau išmintimi. Tariau:
„Būsiu išmintingas". Bet išmintis liko
toli nuo manęs. 24 Toli visa, kas buvo, ir
giliai giliai palaidota. Kas gali tai išaiš-
kinti? 25 Atsidėjau širdimi pažinti, tirti,
ieškoti išminties bei dalykų supratimo
norėdamas suvokti, kad nedorumas
kvailas, o kvailybė – beprotybė.
26 Man moteris kartesnė už mirtį. Ji
– spąstai, jos širdis – žabangos, o ran-
kos – pančiai. Kas patinka Dievui, tas
jos išvengs, bet kas nusideda, tą ji pa-
gaus. 27 Štai ką radau, sako Mokyto-
jas, kai dėjau vieną dalyką prie kito,
ieškodamas jų supratimo. 28 O štai ko
dar tebeieškau, nors nesėkmingai: vie-
ną vyrą iš tūkstančio užtikau, bet nė
vienos moters tarp jų niekada nera-
dau. 29 Taigi radau viena: Dievas pada-
rė žmoniją dorą, bet žmonės leidosi į
svarstymus.

8 Kas gali lygintis su išminčiumi
ir visa tai paaiškinti?
„Žmogaus išmintis taip
apšviečia jo veidą,
kad sušvelnėja griežti jo bruožai".
2 Kaip esi prisiekęs Dievui, taip ir
vykdyk, ką karalius įsako. 3 Nesku-
bėk pasišalinti iš karaliaus akivaizdos,
nors reikalas tau ir labai nemalonus
būtų, nes jis daro, kas tik jam patin-
ka. 4 Kadangi karaliaus žodis galingas,
kas gali jam sakyti: „Kodėl taip darai?"
5 Kas paklūsta įsakymui, tas nepatiria
jokios žalos. Išminčiaus širdis žino lai-
ką ir nuosprendį, 6 nes kiekvienam da-
lykui yra ir laikas, ir nuosprendis. Savo
didelei nelaimei, žmogus 7 nežino, kas
įvyks, ir kas jam gali pasakyti, kaip tai
įvyks? 8 Kaip žmogus negali suvaldyti
vėjo ar pasilaikyti gyvybės alsavimo,
taip jis negali nustatyti savo mirties
dienos. Tas mūšis neišvengiamas, o
nedorumas bejėgis išgelbėti savo šei-
mininką.
9 Visus tuos dalykus suvokiau svars-
tydamas visa, ką žmonės po saule
daro, kai žmogus užvaldo kitą žmogų
jo nenaudai.

Žmogaus likimas

10 Taip pat mačiau nedorėlių, išeinan-
čių iš šventosios vietos ir nešamų lai-
doti. Tuo tarpu tie, kurie dorai elgda-
vosi, pamiršti. Tai irgi migla! 11 Kadangi
bausmė už nedorus darbus vykdoma
ne tuoj pat, žmogaus širdis įsidrąsina
daryti pikta. 12 Nusidėjėlis gali daryti
pikta šimtą kartų ir nepaisydamas to

ilgai gyventi. Žinau, kad bus gera bijan-
tiems Dievo, nes jie garbina jo Artumą,
13 bet nebus gera nedorėliui. Savo die-
nų jis nepailgins kaip šešėlio, nes ne-
garbina Dievo.
14 Žemėje pasitaiko – tai irgi migla,
– kad doram žmogui kartais atlygina-
ma pagal nedorėlio darbus, o nedo-
rėliui – pagal gero žmogaus darbus.
Kaip sakiau, tai irgi migla! 15 Užtat
labai vertinu malonumą. Juk žmogui
po saule nėra nieko geriau, kaip val-
gyti, gerti ir mėgautis gyvenimu, nes
tai lydės jį triūsiant per visas gyveni-
mo dienas, kurias Dievas jam suteiks
po saule.
16 Kai atsidėjau iš širdies mokytis iš-
minties ir stebėti darbus, kuriuos žmo-
gus atlieka žemėje, apsieidamas net be
miego dieną ir naktį, 17 pamačiau, kad
visa tai Dievo darbas. Iš tikrųjų žmo-
gus negali išsiaiškinti viso vyksmo po
saule. Nors žmogus ir stropiai triūstų
ieškodamas, jis neišsiaiškins. Juk iš-
minčiai, nors ir tariasi žiną, negali to
išsiaiškinti.
9 Iš tikrųjų, svarstydamas visa
tai širdimi, supratau, kad net
teisiųjų ir išmintingųjų darbai Dievo
rankose. Ar tai meilė, ar neapykanta,
žmogus nepajėgia suprasti! 2 Juk toks
pat likimas ištinka visus: teisųjį ir ne-
dorėlį, gerąjį ir blogąjį, švarųjį apei-
goms ir nešvarųjį, atnašaujantį auką ir
neatnašaujantį aukos, tiek dorąjį, tiek
nusidėjėlį, tiek žmogų, kuris prisiekia,
tiek žmogų, kuris bijo prisiekti. 3 Tarp
blogybių, vykstančių po saule, visų
blogiausia tai, kad toks pat likimas iš-
tinka visus. Vadinasi, žmonių širdys
kupinos nedorumo, ir kolei jie gyvi,
kvailybė tykoja jų širdyje, o paskui jie
nueina pas mirusiuosius! 4 Iš tikrų-
jų žmogus gyvųjų draugėje turi viltį:
verčiau būti gyvu šunimi negu negyvu
liūtu! 5 Juk gyvieji žino, kad turės mir-
ti, o mirusieji nebežino nieko. Nebėra
jiems daugiau atlygio, net jų atmini-
mas užmirštas. 6 Jų meilė, neapykanta,
pavydas jau seniai pradingo. Niekada
daugiau jie nebeturės dalies tame, kas
vyksta po saule.
7 Taigi eikš, valgyk duoną su
džiaugsmu ir gerk vyną linksma širdi-
mi, nes Dievas jau seniai patvirtino, ką
darai. 8 Tebūna tavo drabužiai visuo-
met šviežiai išskalbti, tenestokoja tavo
galva kvapaus aliejaus! 9 Mėgaukis gy-
venimu su žmona, kurią myli, per vi-
sas savo trapaus gyvenimo dienas, ku-
rias jis tau po saule suteikia, per visas
trapias savo dienas! Tai tavo dalis gy-
venime ir tavo triūse, kuriuo triūsi po
saule. 10 Visa, ką tik tavo ranka imasi
daryti, daryk visomis jėgomis, nes jo-
kiõs veiklos, jokių sumanymų, jokio
išmanymo, jokios išminties nebebus
Šeole, į kurį esi pakeliui.
11 Be to, pastebėjau po saule, kad
greitieji ne visuomet laimi lenktynes,
narsuoliai ne visuomet nugali kovoje,
išmintingieji ne visuomet užsidirba
sau pragyvenimą, gudrieji ne visuo-
met tampa turtingi ir mokytieji ne vi-
suomet įgyja palankumo, nes nesėk-
mės metas ištinka juos visus. 12 Mat
žmogus savo nesėkmės meto nė žinoti
negali. Tarsi žuvis, pagauta lemtingu
tinklu, tarsi paukščiai, patekę į kilpas,
yra nesėkmės pagauti mirtingieji, kai ji
staiga juos užklumpa.

Išmintis ir kvailumas

13 Be to, mačiau po saule ir tokį išmin-
ties atvejį. Man jis pasirodė labai reikš-
mingas. 14 Buvo vienas mažas miestas.
Nedaug jame buvo gyventojų. Jo pulti
atžygiavo galingas karalius. Pastatęs
aukštus apgulos bokštus, jis apsupo jį.
15 Tame mieste gyvenęs beturtis išmin-
čius savo išmintimi išgelbėjo miestą.
Bet vėliau šio beturčio žmogaus nie-
kas neatminė. 16 Tad tariau: „Išmintis
veiksmingesnė už nuogą jėgą, tačiau
beturčio žmogaus išmintis nevertina-
ma, ir jo žodžių nepaisoma“.

[17] Išmintingųjų ramiai tartų žodžių
paisoma mieliau, negu kvailių valdo-
vo riksmo!
[18] Išmintis vertesnė už karo ginklus,
bet vienui vienas nedorėlis daug gera
sugadina.

10 Viena negyva musė gali su-
gadinti visą kvapųjį aliejų!
Maža kvailystė nusveria išmintį ir pa-
garbą.
[2] Išmintingo žmogaus širdis veda jį
į dešinę, kvailojo – į kairę. [3] Kvailasis
ir kelyje būdamas stokoja nuovokos,
nes skelbia visiems be išimties, kad jis
kvailas.
[4] Jei kiltų ant tavęs valdovo pyktis,
nepasitrauk iš savo vietos, nes pykčiui
aprimus atleidžiamos didelės kaltės.
[5] Mačiau po saule kitą blogį tar-
si klaidą, kylančią iš paties valdovo:
[6] kvailybė iškelta į daugelį aukštų vietų,
o turtingieji turi sėdėti ant žemų krės-
lų. [7] Mačiau raitų vergų ir pėsčiomis ei-
nančių didžiūnų, tarsi jie būtų vergai.
[8] *Kas kasa duobę, tas įpuls į ją;
kas ardo akmeninę tvorą,
tą įgels gyvatė.
[9] Kas skaldo akmenis, tą jie sužeis;
kas kerta medžius, tam
jie sukels pavojų.
[10] Jei kirvis būtų atšipęs ir žmogus
prieš tai jo nepagaląstų,
reikėtų įtempti jėgas. Sėkmingiau
– pasinaudoti išmintimi.
[11] Jei gyvatė įgelia, kol dar
nebuvo apkerėta,
tai jokios naudos kerėtojui.
[12] Išmintingo žmogaus žodžiai
jam laimi palankumą,
o ką kvailasis sako, tai jį pražudo;
[13] jo žodžiai prasideda nesąmone,
o šneką baigiasi visiška kvailyste.
[14] Kvailasis tiesiog daugina žodžius!
Nė vienas nežino, ką atneš ateitis;
kas gali kam nors pasakyti,
kas įvyks po jo?
[15] Kvailojo triūsas taip jį nuvargina,
kad jis net nebežino, kaip
nueiti į miestą.

Patarimai

[16] Vargas tau, šalie, kurios
karalius jaunuolis
ir kurios didžiūnai pradeda
puotauti ryto metą!
[17] Laiminga tu, šalie, kurios
karalius iš kilmingųjų
ir kurios didžiūnai puotauja
tinkamu laiku,
santūriai, o ne kaip girtuokliai!
[18] Dėl tingumo įlinksta sijos,
dėl tingių rankų prilaša į trobą.
[19] Puota keliama pramogai,
vynas daro gyvenimą linksmesnį,
ir pinigai viskam naudingi.
[20] Net tarp savo artimųjų
neniekink karaliaus,
net savo miegamajame
nekeik turtuolio,
nes padangių paukščiai gali
nunešti tavo balsą,
sparnuotis gali pasakyti, ką tu sakei.

11 Mesk savo duoną į vandenis,
ir po daugelio dienų ją atrasi.
[2] Išdalyk, ką turi, septyniems
ar net aštuoniems, nes nežinai,
kokia nelaimė gali ištikti žemę.
[3] Kai debesys pilni vandens,
jie palaisto lietumi žemę;
kad ir kur medis kristų, į
pietus ar į šiaurę,
kur kris,
ten jis ir gulės.
[4] Kas paiso vėjo, niekada nesės,
o kas stebi debesis, niekada nepjaus.
[5] Kaip nežinai, kokiu keliu
ateina gyvybės alsavimas
į kaulus motinos įsčiose,
taip nežinai,
kaip Dievas elgiasi Visatoje.
[6] Rytą sėk savo sėklą,
iki vakaro neleisk savo
rankoms ilsėtis,
nes niekada nežinai,

10,8 *Ps 7,16; Pat 26,27*

ar šis, ar anas darbas pasiseks,
o gal abu bus sėkmingi.
7 Smagi dienos šviesa,
malonu akims matyti saulę.
8 Nors žmogus ir daug
metų gyventų,
jais visais tesimėgauja
prisimindamas,
kad bus daug tamsių dienų.
Visa, kas ateina, yra migla!
9 Džiūgauk, jaunuoli, kol esi jaunas!
Leisk savo širdžiai mėgautis
savo jaunystės dienomis.
Eik, kur veda tavo širdies troškimai,
daryk, kas patinka tavo akims,
tačiau žinok, kad dėl viso to
tave Dievas pašauks į teismą.
10 Iš savo širdies pašalink rūpestį
ir neapsunkink savęs,
nes jaunystė ir gyvenimo
aušra yra migla!

12 Atmink Kūrėją savo
jaunystės dienomis,
dar skausmo dienoms neatėjus
ir dar neatėjus metams,
apie kuriuos sakysi: „Man
jie nemalonūs!" –
2 dar neužtemus saulės,
mėnulio ir žvaigždžių šviesai
ir lietų nešantiems debesims
nesugrįžus.
3 Tai dienai atėjus, namų
sargai drebės
ir galiūnai sukniubs,
malėjos liausis malusios,
nes jų mažai beliko*,
o žvelgiantys pro langą
matys tamsą,
4 kai durys į gatvę uždaromos,
ir girnų garsas tilsteléja,
kai paukščio giesmė vis silpnėja
ir visi dainingi garsai prityla,
5 kai bijomasi aukštumų
ir pavojų kelyje,
kai migdolas pražysta, o
žiogas vos bepasivelka,
ir kapario uoga tampa bejėgė.
Kadangi žmogus eina į savo
amžinus namus,
raudotojai būriuojasi
gatvėje laukdami,
6 kol bus nutrauktas sidabro siūlas
ir sudaužytas aukso dubuo,
ąsotis sudaužytas prie šaltinio
ir vandens ratas sulaužytas
prie talpyklos.
7 Dulkės sugrįš į žemę,
kur kadaise jos ir buvo,
o gyvybės alsavimas – pas
Dievą, kuris jį davė.
8 Miglų migla! – sako Mokytojas.
Viskas migla!

Pabaiga

9 Mokytojas buvo išmintingas žmogus.
Be to, jis ir žmones mokė to, ko pats
buvo išmokęs sverdamas ir tyrinėda-
mas, bei sudarė daug patarlių. 10 Mo-
kytojas stengėsi rasti tinkamų posakių
ir teisingus aiškiai užrašė.
11 Išminčių posakiai – tarsi akstinai,
tarsi giliai į akstinus įkaltos vinys. Jie
duoti vieno Ganytojo. 12 O dėl to, kas
viršaus, mano vaike, būk atsargus!
Knygų dauginimui niekada nebus galo,
o daug mokantis nuvargsta kūnas.
13 Visa tai išklausius, paskutinis žo-
dis būtų toks: bijok Dievo ir laikykis
jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoni-
ją. 14 Juk Dievas kiekvieną pašauks at-
sakyti už darbą, net slaptą – ir gerą, ir
blogą.

12,3 Arba: „malėjos viena po kitos ims dykinėti".

GIESMIŲ GIESMĖS KNYGA

Giesmių giesmės knyga (hebr. *šîr haššîrîm*, gr. *asma*, lot. *canticum (canticorum)*) – lyrinės dialogizuotos poezijos rinkinys, siejamas su Saliamono vardu.

Knyga paprastai skirstoma į šešias dalis arba giesmes (1,1–2,7; 2,8–3,5; 3,6–5,1; 5,2–6,3; 6,4–8,4; 8,5–14), bet nepasižymi aiškia sąranga ir veiksmo raida. Per visą knygą plėtojamas Mylimojo (vaizduojamo tai kaip karaliaus, tai kaip piemens) ir Mylimosios arba Sužadėtinės meilės pokalbis, palydimas choro intarpų.

Nors ir nebūdama alegorija, kurios kiekvienas žodis turėtų perkeltinę prasmę, knyga hebrajų ir krikščionių tradicijoje dažniausiai suprantama kaip Dievo ir Dievo tautos meilės palyginimas, kartu išreiškiantis įkvėptą žmogiškosios meilės idealą.

1 *Saliamono Giesmių giesmė.

Ji

[2] Tebučiuoja jis mane savo lūpomis!
Juk tavo meilė malonesnė
negu vynas,
[3] negu tavo brangiojo
aliejaus kvapas!
Tavo vardas – palieti kvepalai,
užtat tave mergaitės myli.
[4] Pasiimk mane! Skubėkime!
Vesk mane, karaliau, į
savo kambarius.

Choras

Tavimi mes džiaugsimės
ir linksminsimės,
skonėsimės tavo meile
labiau negu vynu.
Tave mylintys teisingai daro!

Ji

[5] Esu juodbruvė, bet graži,
o Jeruzalės dukterys,
kaip Kedaro palapinės,
kaip Saliamono palapinių dangos!
[6] Nežiūrėkite iš aukšto į mane,
kad aš tamsiaveidė;
tai saulė mane įdegino.
Mano motinos sūnūs
supyko ant manęs
ir padarė mane vynuogynų
prižiūrėtoja.
Savo pačios vynuogyno
neprižiūrėjau.
[7] Pasakyk man, mano
tikroji meile,
kur ganai savo kaimenę,
kur guldai ją vidudienį poilsio,
kad nebereikėtų man daugiau
klaidžioti kaip bastūnei
palei tavo draugų kaimenes.

Choras

[8] Jeigu tu nežinai vietos,
o gražiausia iš moterų,
tai eik avių pėdomis
ir ganyk savo ožiukus
šalia piemenų palapinių.

Jis

[9] Tu, mano meile, panaši
į kumelaitę tarp faraono
kovos vežimų.
[10] Žavūs tavo skruostai puošti
pintomis grandinėlėmis,
o tavo kaklas – karoliais.
[11] Iš aukso nukalsim tau
grandinėles,
išpuošime jas sidabru.

1,1 *1 Kar 5,12*

Ji

[12] Kol karalius ilsisi savo kambary,
mano nardas pripildo
orą kvepėjimo.
[13] Mano mylimasis man
– miros ryšulėlis,
prigludęs tarp mano krūtų.
[14] Mano mylimasis man –
henos žiedų puokštė
En Gedžio vynuogių soduose.

Jis

[15] Kokia tu graži, mano
mylimoji, kokia tu graži,
tavo akys kaip balandžių!

Ji

[16] Koks tu gražus, mano
mylimasis,
iš tikrųjų gražus!
Mūsų guolis pavėsinėje;
[17] sijos mūsų namų – iš kedrų,
o gegnės – iš kiparisų.

2 Aš Šarono gėlė, slėnių lelija.

Jis

[2] Kaip lelija tarp erškėčių,
mano mylimoji tarp merginų!

Ji

[3] Kaip obelis tarp miško medžių,
mano mylimasis tarp vaikinų!
Smagu sėdėti jo paūksmėje,
o jo vaisiai man saldūs.
[4] Mane jis įvedė į pokylio menę,
ir jo ženklas viršum
manęs buvo meilė.
[5] Stiprink mane razinų tešlainiu,
atgaivink mane obuoliais,
nes aš sergu meile.
[6] Jo kairioji ranka buvo man po galva,
o dešiniąja jis mane apkabino!
[7] Prisaikdinu jus, Jeruzalės
dukterys,
gazelėmis ar stirnaitėmis:
nebudinkite ir nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!
[8] Klausykis! Mano mylimasis!
Štai jis ateina,
šokinėdamas per kalnus,
sparčiai bėgdamas per kalvas.
[9] Mano mylimasis panašus į gazelę
ar jauną briedį.
Štai jis stovi už mūsų sienos,
žvelgia į vidų pro langus,
bando įžiūrėti pro pinučius.
[10] Mylimasis mane kalbina!
Jis taria man:
„Kelkis, mano meile, mano gražioji,
eikš!
[11] Juk žiema jau pasibaigė,
lietūs praėjo ir nuščiuvo.
[12] Gėlės pražydo žemėje,
atėjo metas vynmedžius genėti,
ir purplelis jau burkuoja
mūsų šalyje.
[13] Figmedis nokina žalius vaisius,
ir vynmedžių žiedai tvinsta
maloniais kvapais.
Kelkis, mano meile, mano gražioji,
eikš!
[14] O mano balande uolų plyšyje,
uolos prieglobstyje,
leisk man pamatyti tavo veidą
ir išgirsti tavo balsą,
nes tavo balsas toks mielas
ir tavo veidas gražus“.
[15] Sugaudykit mums lapes,
tas laputes,
kenkiančias vynuogynams.
Juk mūsų vynuogynai žydi!
[16] Manasis mylimasis –
mano, o aš – jo;
jo ganykla – tarp lelijų.
[17] Kol atvėsus diena ir
pabėgę šešėliai,
klajok, mano mylimasis,
kaip gazelė ar jaunas briedis
ant Betero kalnų.

3 Savo guoly visą naktį
ieškojau to,
kurį myli mano širdis;
ieškojau, bet negalėjau rasti.
[2] Turiu tad keltis ir
išvaikščioti miestą,
gatves ir aikštes,
turiu ieškoti to, kurį myli
mano širdis.
Ieškojau, bet jo neradau.

[3] Užtikau panaktinius,
apeinančius miestą.
„Ar nematėte to, kurį
myli mano širdis?“
[4] Vos praėjusi pro juos,
radau tą, kurį myli mano širdis.
Tvirtai apkabinau ir nepaleidau,
kol neįsivedžiau į savo
motinos namus,
į kambarį tos, kuri mane pagimdė.
[5] Prisaikdinu jus, Jeruzalės
dukterys,
gazelėmis ar laukų stirnomis:
nebudinkite ir nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

Choras

[6] Kas ten ateina iš dykumos
tarsi dūmų stulpas,
kupinas miros, smilkalų
ir visų kvepiančių pirklio miltelių?
[7] Tai Saliamono neštuvai!
Juos supa šešiasdešimt vyrų,
Izraelio galiūnų:
[8] visi ginkluoti kalavijais
ir įgudę kovoti.
Prie kiekvieno juosmens kalavijas
apsiginti nuo pavojų
nakties sargyboje.
[9] Karalius Saliamonas
pasidirbdino nešamą sostą
iš Libano medžių.
[10] Jo stulpai pasidabruoti,
atlošas paauksuotas,
o sėdynė iš raudono
vilnonio audeklo.
Vidus jo su meile
Jeruzalės dukterų išpuoštas.
[11] Siono dukterys, išeikite
ir pasižiūrėkite
į karalių Saliamoną,
į vainiką, motinos jam
uždėtą per vestuves,
jo širdies džiaugsmo dieną.

Jis

4 Kokia tu graži, mano mylimoji,
kokia tu graži!
Tavo akys kaip balandžių,
slepiamos šydo!
Tavo garbanos plasta kaip
kaimenė ožkų,
besileidžiančių žemyn
Gileado šlaitais.
[2] Tavo dantys kaip kaimenė
nukirptų avių,
lipančių iš maudyklos.
Kiekviena jų turi po dvynę,
nė vienos nėra vienišos.
[3] Tavo lūpos tarsi raudonas kaspinas,
o tavo burna graži.
Tavo skruostai kaip dvi
granato pusės,
slepiamos šydo.
[4] Tavo kaklas tarsi Dovydo bokštas,
pastatytas ginklams laikyti.
Tūkstančiai skydų kabo jame;
visi jie – galiūnų.
[5] Dvi tavo krūtys tarsi du stirniukai,
gazelės dvyniai,
besiganantys tarp lelijų.
[6] Kol diena atvėsus ir
pabėgę šešėliai,
aš eisiu prie miros kalno,
prie smilkalų kalvos.
[7] Visà tu graži, mano meile,
nėra tavyje dėmės.
[8] Ateik iš Libano, mano sužadėtine,
ateik iš Libano.
Nusileisk nuo Amanos viršūnės,
nuo Senyro ir Hermono viršūnių,
iš liūtų urvų,
iš leopardų kalnų.
[9] Tu sužavėjai mano širdį,
seserie sužadėtine!
Sužavėjai mano širdį
vienu savo akių žvilgsniu,
vienu savo karolių brangakmeniu.
[10] Kokia graži tavo meilė,
seserie sužadėtine!
Tavo meilė saldesnė už vyną,
o tepalai kvapesni už
visus kvepalus!
[11] Tavo lūpos, sužadėtine,
laša medumi,
medus ir pienas po tavo liežuviu,
o tavo drabužiai kvepia
Libano dvelksmu.

[12] Mano sesuo sužadėtinė
– uždaras sodas.
Uždaras sodas, užantspauduotas
šaltinis.
[13] Tu – malonumų sodas,
kuris želdina
granatmedžius ir
geriausius vaisius,
henos gėles ir nardo žiedus,
[14] nardą ir kroką,
kvapiąją nendrę ir cinamoną
su visais kvapiais medžiais,
mirą ir alaviją
su visais rinktiniais kvepalais.
[15] Tu – sodo šaltinis,
gyvojo vandens versmė
iš Libano tekančios srovės!

Ji

[16] Pabusk, šiaurės vėjau!
Ateik, pietų vėjau!
Padvelk į mano sodą,
tepasklinda plačiai jo kvapai!
Teateina mylimasis į savo sodą,
tevalgo jo geriausių vaisių.

Jis

5 Atėjau į savo sodą,
seserie sužadėtine,
prisirenku miros ir kvepalų,
valgau korį su medumi,
geriu vyną su pienu.

Choras

Valgykite, bičiuliai, gerkite!
Svaikite iš meilės!

Ji

[2] Aš miegojau, bet mano
širdis budėjo.
Klausyk! Mano mylimasis
beldžiasi!
„Įleisk mane, mano seserie,
mano meile,
mano balande, mano tobuloji!
Juk mano galva permirkusi
nuo rasos,
o garbanos – nuo nakties miglos“.
[3] Buvau jau nusirengusi;
kaip apsirengti man iš naujo?
Buvau jau kojas nusiplovusi;
kaip man jas vėl purvinti?
[4] Mano mylimasis įkišo
ranką pro velkės skylę,
ir aš suvirpėjau, kad jis arti.
[5] Atsikėliau atidaryti
savo mylimajam,
lašant nuo rankų mirai,
varvant nuo pirštų geriausiai mirai
ant velkės rankenos.
[6] Atidariau savo mylimajam,
bet jis buvo nusisukęs ir nuėjęs.
Apmiriau, kad jis nuėjo!
Ieškojau, bet negalėjau rasti;
šaukiau, bet jis neatsišaukė.
[7] Užtiko mane panaktiniai,
apeidami miestą;
jie sumušė, sužeidė mane,
atėmė mano skraistę tie
sienų panaktiniai!
[8] Prisaikdinu jus, Jeruzalės
dukterys!
Jeigu sutiksite mano mylimąjį,
pasakykite jam, kad aš
sergu iš meilės.

Choras

[9] Kuo tavo mylimasis skiriasi iš kitų,
o gražiausioji iš moterų?
Kuo tavo mylimasis skiriasi iš kitų,
kad tu mus taip prisaikdini?

Ji

[10] Mano mylimasis visas
spindi ir saulėje įdegęs;
jis išsiskiria iš dešimties tūkstančių.
[11] Jo galva – gryno aukso,
plaukai garbanoti,
juodi kaip varnas.
[12] Jo akys – kaip
prie tekančio vandens balandžiai,
besipliuškenantys pursluose,
tupintys ant šaltinio krašto.
[13] Jo skruostai – tarsi
kvepalų lysvės,
skleidžiančios kvapus.
Jo lūpos – kaip lelijos,
iš kurių srūva mira.
[14] Jo rankos – kaip aukso lazdos,
nusagstytos brangakmeniais.
Jo liemuo – tarsi iš dramblio kaulo,
išdabinto safyrais.

15 Jo kojos – alebastro stulpai,
pastatyti ant stovų iš
gryno aukso.
Jis toks didingas kaip Libanas
ir dailus tarsi jo kedras.
16 Jo žodžiai – saldybė,
ir visas jis – malonumas!
O Jeruzalės dukterys,
toks mano mylimasis,
toks mano numylėtinis!

Choras

6 Kur nuėjo tavo mylimasis,
o gražiausioji iš moterų?
Kuriuo keliu pasuko
tavo mylimasis,
kad galėtume jo ieškoti
kartu su tavimi?

Ji

2 Mano mylimasis nusileido
į savo sodą,
prie kvapiųjų augalų lysvių,
ganyti kaimenės soduose
ir pasiskinti lelijų.
3 Aš – mano mylimojo,
o mano mylimasis – mano.
Jis ganosi tarp lelijų.

Jis

4 Mano meile, tu graži
kaip Tirca,
daili kaip Jeruzalė,
pagarbią baimę kelianti kaip
pulkas su vėliavomis.
5 Nugręžk savo akis nuo manęs,
nes jos mane gniuždo!
Tavo garbanos plasta tarsi
kaimenė ožkų,
besileidžiančių žemyn
Gileado šlaitais.
6 Tavo dantys kaip kaimenė avių,
lipančių iš maudyklos.
Kiekviena jų turi po dvynę,
nė vienos nėra vienišos.
7 Tavo skruostai kaip dvi
granato pusės,
slepiamos šydo.
8 Šešiasdešimt karalienių,
aštuoniasdešimt sugulovių
ir merginų be skaičiaus.
9 Tik viena ji – mano balandė,
mano tobuloji,
tik viena ji – motinos numylėtinė,
džiaugsmas tos, kuri ją pagimdė.
Merginos matė ją ir gyrė;
ir karalienės, ir sugulovės
kėlė ją į padanges.

Choras

10 Kas yra ta, kuri sušvinta
tarsi aušra,
graži kaip mėnulis,
šviesi tartum saulė,
pagarbią baimę kelianti kaip
pulkas su vėliavomis?

Ji

11 Nusileidau į riešutmedžių giraitę
slėnio žiedų pamatyti,
pažiūrėti, ar vynmedžiai
jau išsprogę,
ar granatmedžiai jau pražydę.
12 Nė nepajutau, kaip mano
troškimas įkėlė mane
į vežimą šalia mano didžiūno*.

Choras

7 Sukis, sukis, mergaite
iš Šulamo!
Sukis, sukis,
kad galėtume į tave pasižiūrėti!

Jis

Kodėl norite pasižiūrėti į
Šulamo mergaitę,
šokančią tarp dviejų šokėjų eilių?

Choras

2 Kokios grakščios tavo kojos,
apautos sandalais,
didžiūno dukterie!
Tavo dailios šlaunys – tarsi
brangakmeniai,
meistro rankų darbas.
3 Tavo klonis – tarsi apvali taurė,
visuomet kupina vyno.
Tavo liemuo – tarsi kviečių pėdas,
apkaišytas lelijomis.
4 Tavo krūtys – tarsi du stirniukai,
gazelės dvyniai.

6,12 Arba: „Nė nepajutau, kaip susidrovėjau,
nors esu didžiūnų duktė“.

5 Tavo kaklas – tarsi dramblio
kaulo bokštas.
Tavo akys – tarsi Hešbono tvenkiniai
prie Bat Rabimo vartų.
Tavo nosis – tarsi Libano bokštas,
žvelgiantis Damasko link.
6 Tavo galva iškili kaip Karmelis,
tavo plaukų sruogos –
tarsi purpuras;
jų kasos karalių padaro belaisvį.

Jis

7 Kokia tu graži, kokia maloni!
O meile, mano džiaugsme!
8 Esi daili kaip palmė,
o tavo krūtys kaip kekės.
9 Tariau: „Įlipsiu į palmę,
įsitversiu į jos šakas“.
Tebūna tavo krūtys kaip
vynuogių kekės,
tavo alsavimas tarsi
obuolių dvelkimas,
10 o tavo lūpos kaip
geriausias vynas!

Ji

Teteka vynas švelniai
mano mylimajam,
srovendamas pro lūpas ir dantis!
11 Aš priklausau mylimajam,
ir jis manęs geidžia.
12 Eikš, mano mylimasis,
skubėkime į laukus,
apsinakvokime kaime!
13 Eikime anksti į vynuogynus,
pažiūrėkime, ar vynmedžiai
jau išsprogę,
ar jų žiedai jau užsimezgę,
ar granatmedžiai jau pražydę.
Ten savo meilę tau dovanosiu.
14 Mandragora jau kvepia,
geriausi vaisiai – prie mūsų durų;
tau juos išsaugojau,
mano mylimasis,
šviežius ir džiovintus.

8 O kad tu būtum man
kaip brolis,
žindęs mano motinos krūtis!
Sutikusi tave lauke išbučiuočiau,
ir niekas man nepriekaištautų.
2 Vesčiausi tave,
parsivesčiau į savo motinos namus,
į kambarį tos, kuri mane pagimdė.
Duočiau tau gerti kvapaus vyno
ir savo granatų sulčių.
3 O kad jo kairioji būtų
man po galva
ir dešinioji mane apkabintų!
4 Prisaikdinu jus, Jeruzalės
dukterys:
nebudinkite ir nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

Choras

5 Kas ten ateina iš dykumos,
pasirėmusi į mylimąjį?

Jis

Po obelimi žadinau tave.
Ten kentė gimdymo skausmą
su tavimi tavo motina,
ten kentė gimdymo skausmą
ta, kuri tave pagimdė.

Ji

6 Dėk mane kaip antspaudą
ant savo širdies,
kaip antspaudą ant savo rankos!
Juk meilė stipri kaip mirtis,
aistra nuožmi kaip Šeolas.
Jos kaitra – kaip ugnies kaitra,
nenumaldoma liepsna.
7 Gilūs vandenys negali
užgesinti meilės,
nė potvyniai – jos paskandinti.
Jeigu žmogus siūlytų už
meilę visą savo turtą,
būtų vertas tik paniekos.
8 [Broliai:] Mūsų sesuo dar maža,
ir jos krūtys dar mažos.
Kaip mes padėsime savo
seseriai tą dieną,
kai ji bus pažadėta?
9 Jeigu ji siena,
statysime ant jos sidabro kuorus,
o jeigu ji durys,
apmušime kedro lentelėmis.

Ji

10 Aš siena,
o mano krūtys kaip bokštai,
todėl jo akyse radau tikrą ramybę.

11 Saliamonas turėjo vynuogyną
Baal Hamone
ir patikėjo jį prižiūrėtojams.
Kiekvienas už jo vaisius
turėjo mokėti
po tūkstantį sidabrinių.
12 Savo vynuogyną aš pati prižiūriu!
Tu, Saliamonai, gali
turėtis tą tūkstantį,
o vaisių prižiūrėtojai – du šimtus!

Jis

13 O sodo gyventoja,
mano bičiuliai laukia tavo balso!
Leisk man jį išgirsti!

Ji

14 Skubėk, mano mylimasis,
būk panašus į gazelę
ar jauną briedį
kvapiuosiuose kalnuose.

PRANAŠŲ KNYGOS

Pranašų knygomis (gr. *prophētika biblia, prophētai*, lot. *libri prophetici, prophetae*) krikščionių tradicijoje vadinama septyniolika ST knygų.

Tris iš jų (*Izaijo, Jeremijo* ir *Ezechielio knygas*) hebrajai vadina **Paskutiniųjų**, arba **Vėlyvųjų, pranašų knygomis**, o krikščionys, prie jų priskyrę dar dvi (*Raudų* ir *Danieliaus knygas*), – **Didžiųjų pranašų knygomis**. Kitas dvylika (*Ozėjo, Joelio, Amoso, Abdijo, Jonos, Michėjo, Nahumo, Habakuko, Sofonijo, Agėjo, Zacharijo* ir *Malachijo knygas*) hebrajų tradicijoje įprasta vadinti **Dvylikos pranašų knygomis**, krikščionių – **Mažųjų pranašų knygomis**.

Dievo pašaukti pranašai jo vardu kalbėdavo žmonėms. Jie ne tiek pranašaudavo ateitį, kiek puoselėdavo tikėjimą ir gindavo dorą, įspėdavo ir sudrausdavo paprastus žmones ir galingus valdovus. Jų pačių arba jų mokinių surašytos knygos išlaikė gyvą, vaizdingą ir poetišką skelbimo žodį.

IZAIJO KNYGA

Izaijo knyga (hebr. *ješa' jāhū*, gr. *ēsaias*, lot. *isaias*) parašyta paties pranašo Izaijo (apie 740–apie 687 m. pr. Kr.), jo mokinių ir sekėjų.

Knyga skirstoma į tris dalis. Pirmoje dalyje (sk. 1–39) užrašytas paties Izaijo skelbimas: pranašavimai apie Izraelį bei Judą (sk. 1–12) ir apie svetimas tautas (sk. 13–23), Izaijo apokalipsė (sk. 24–27), pažadai ir grasinimai Izraeliui ir Judui (sk. 28–33), apokaliptiniai fragmentai (sk. 34–35), Izaijo veikla Jeruzalės apgulos metu (sk. 36–39). Antroje dalyje (sk. 40–55) perspėjami klystantys (sk. 40–48) ir skelbiamas Izraelio išvadavimas (sk. 49–55). Trečioje dalyje kreipiamasi į grįžusius tremtinius (sk. 56–66).

Knygoje skelbiamas Dievas – didis ir šventas, teisiantis ir kartu gelbintis savo tautą.

Izraelio nuodėmingumas

1 *Regėjimas, kurį patyrė Amoco sūnus Izaijas, apie Judą ir Jeruzalę Judo karalių *Uzijo, *Jotamo, *Ahazo ir *Ezekijo dienomis.*

2 Klausykitės, dangūs!
Išgirsk, žeme!
Tai VIEŠPATS kalba:
„Užauginau, išauklėjau vaikus,
o jie sukilo prieš mane!
3 Jautis pažįsta savo savininką,
ir asilas – savo šeimininko ėdžias;
tik Izraelis nežino,
mano tauta nesupranta".
4 Ak nuodėminga tauta,
žmonės, apsikrovę nedorybėmis,
piktadarių palikuonys,
ištvirkę vaikai!
Jie paliko VIEŠPATĮ,
atmetė Izraelio Šventąjį,
atsuko jam nugarą.
5 Kodėl vis dar norite būti mušami,
kodėl nesiliaujate erzinti?
Visa galva pasiligojusi,
visa širdis alpstanti.
6 Nuo kojų padų iki viršugalvio
neturite jūs sveikos vietos.
Mėlynės, randai ir
pūliuojančios žaizdos,
nevalytos, netvarstytos,
aliejumi nepateptos.
7 Jūsų šalis – tyrai,
jūsų miestai sunaikinti ugnies;
svetimieji jums regint ryja
jūsų žemės derlių;
ji – tyrai, lyg sunaikintoji Sodoma.
8 Siono duktė dabar
lyg trobelė vynuogyne,
lyg pašiūrė moliūgų sklype,
lyg priešų apgultas miestas.
9 *Jeigu Galybių VIEŠPATS
nebūtų palikęs mums
skurdaus likučio,
mes būtume tarsi Sodoma,
būtume panašūs į Gomorą.
10 Klausykitės VIEŠPATIES žodžio,
Sodomos valdovai,
išgirskite, ko mūsų Dievas moko,
Gomoros žmonės!
11 *„Negi man reikia jūsų
aukų gausybės? –
sako VIEŠPATS. –

1,1 *2 Kar 15,1-7; 2 Met 26,1-23*
1,1 *2 Kar 15,32-38; 2 Met 27,1-9*
1,1 *2 Kar 16,1-20; 2 Met 28,1-27*
1,1 *2 Kar 18,1–20,21; 2 Met 29,1–32,33*
1,9 *Pr 19,24; Rom 9,29*
1,11-14 *Am 5,21-22*

Man jau įgriso jūsų deginami avinai
ir penimų veršių taukai;
neteikia man malonumo
jaučių, avių ir ožių kraujas.
12 Kai ateinate pamatyti
mano veido,
ar prašo to kas iš jūsų?
13 Netrypkite daugiau
mano prieangių!
Liaukitės aukoti bevertes atnašas,
smilkalai kelia man pasibjaurėjimą.
Jaunaties ir šabo, sueigų šaukimo,
iškilmių su piktais darbais
aš negaliu pakęsti.
14 Jūsų jaunatimis ir iškilmėmis
aš šlykščiuosi;
jie man našta,
kurią pailsau nešti.
15 Kai jūs tiesite rankas,
aš nukreipsiu savo akis nuo jūsų.
Net jei ilgai melsitės,
aš jūsų negirdėsiu.
Jūsų rankos kruvinos!
16 Nusiplaukite ir būkite švarūs!
Pašalinkite savo darbų
blogį man iš akių,
liaukitės darę pikta,
17 mokykitės daryti gera.
Atsidėkite teisingumui,
padėkite engiamajam,
užstokite našlaitį,
ginkite našlės bylą".
18 VIEŠPATS sako:
„Eikite šen, ir drauge pasvarstykime.
Esate paraudę nuo nuodėmių, bet
aš išbalinsiu jus kaip sniegą.
Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas,
bet jos gali tapti baltos it vilna.
19 Jeigu dėsitės į širdį ir paklusite,
tai valgysite krašto gėrybes,
20 bet jeigu atsisakote paklusti,
tai jus sudoros kalavijas".
Pats VIEŠPATS kalbėjo!
21 Deja, ištikimasis miestas,
kupinas teisingumo,
tapo kekše!
Kur teisumas klestėjo,
ten dabar žmogžudžiai.
22 Tavo sidabras pavirto išdagomis,
tavo vynas atskiestas vandeniu.
23 Tavo vadai sukčiai,
vagių bičiuliai;
kiekvienas jų mėgsta kyšius
ir vaikosi dovanų.
Jie negina našlaičio,
našlės byla niekuomet
jų nepasiekia.
24 Todėl sako Viešpats, Galybių
DIEVAS, Izraelio Galingasis:
„Ak, atsiskaitysiu su priešgynomis,
išgiešiu apmaudą ant savo priešų!
25 Pakelsiu ranką prieš tave,
išlydysiu tavo išdagas žaizdre,
sunaikinsiu visą tavo šlaką.
26 Atkursiu jūsų teisėjus,
kokie buvo senovėje,
ir patarėjus, kokie buvo pradžioje.
Tada tu būsi vadinama
Teisumo miestu,
ištikimuoju miestu".
27 Sionas bus išgelbėtas
per teismą,
o atgailautojai – per teisumą.
28 Bet maištininkai ir nusidėjėliai
bus drauge sutriuškinti;
tie, kurie palieka VIEŠPATĮ, žus.
29 Tikrai gėdysitės dėl ąžuolų,
kuriuos garbinote,
ir raūsite dėl miškelių,
kuriuos buvote pamėgę,
30 nes būsite kaip ąžuolas
nuvytusiais lapais,
kaip sodas be vandens.
31 Sukrauti turtai bus kaip pakulos,
o jų krovėjas – kaip kibirkštis.
Abu sudegs kartu, ir nebus
kam užgesinti.

Sionas – Mesijo sostinė

2 *Žodis, kurį Amoco sūnus Izaijas matė regėjime apie Judą ir Jeruzalę.*
2 Ateityje atsitiks taip,
kad VIEŠPATIES Namų kalnas
stovės tvirtai iškilęs virš kalnų
ir bus aukštesnis už kalvas.
Visos tautos plūs jo link;

[3] daug tautų ateis ir sakys:
„Ateikite, ir kopkime į
VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo Namus,
kad jis parodytų mums
savo kelius,
kad eitume jo takais".
Iš Siono ateis mokymas ir
VIEŠPATIES žodis iš Jeruzalės.
[4] Taip jis išspręs ginčus tarp tautų,
nuspręs daugelio žmonių bylas;
*jie perkals savo kalavijus į
arklus, o ietis – į geneklius*.
Tauta nebekels kalavijo
prieš kitą tautą,
nebebus mokomasi kariauti.
[5] O Jokūbo namai!
Ateikite, ir gyvenkime
VIEŠPATIES šviesoje!
[6] Palikote savo tautos kelius,
Jokūbo namai!
Juk jie pilni kerėtojų iš Rytų,
žynių kaip pas filistinus;
jie perėmė svetimšalių papročius!
[7] Jų kraštas pilnas sidabro ir aukso,
neaprėpiami jų lobiai;
jų kraštas pilnas žirgų,
nesuskaičiuojami jų vežimai.
[8] Jų kraštas pilnas stabų,
jie garbina savo rankų darbą –
tai, ką jų pačių rankos padarė.
[9] Taip marusis pažeminamas,
žmogus suniekinamas;
neatleisk jiems!
[10] *Lįsk giliai tarp uolų,
užsidenk dulkėmis
*nuo VIEŠPATIES siaubo
ir jo šlovės žėrėjimo.
[11] Įžūlus marusis turės
nuleisti akis,
žmonių išdidumas bus pažemintas.
Tik VIEŠPATS tą dieną
bus išaukštintas.

[12] Juk Galybių VIEŠPATS turi
parengęs savo dieną
prieš visa, kas išdidu ir įžūlu,
kas išpuikę ir kas bus pažeminta:
[13] prieš visus Libano kedrus,
aukštus ir didingus,
ir visus Bašano ąžuolus;
[14] prieš visus aukštus kalnus
ir visas didingas kalvas;
[15] prieš kiekvieną tvirtą bokštą
ir kiekvieną galingą sieną;
[16] prieš visus Taršišo laivus
ir visas eiklias valtis.
[17] Tada bus sutramdytas
mariųjų pasipūtimas,
pažemintas žmonių išdidumas.
Tik VIEŠPATS tą dieną
bus išaukštintas.
[18] Stabai pranyks tarsi nebuvę.
[19] Žmonės slėpsis kalnų olose
ir žemės urvuose
nuo VIEŠPATIES siaubo
ir jo šlovės žėrėjimo,
kai jis pakils sudrebinti žemės.
[20] Tą dieną žmonės
kurmiams ir šikšnosparniams
numes sidabro ir aukso stabus,
kurių prisidarė garbinti.
[21] Jie lįs į uolų urvus
ir skardžių plyšius
nuo VIEŠPATIES siaubo
ir jo šlovės žėrėjimo,
kai jis pakils sudrebinti žemės.
[22] O, liaukitės kliautis žmogumi!
Juk jis turi tik gyvybės alsavimą!
Kuo gi jis nusipelnė pagarbos?

Judo karalystės teismas

3 Viešpats, Galybių DIEVAS,
atims Jeruzalei ir Judui
paramą ir paspirtį,
visas maisto ir vandens atsargas,
[2] karžygį ir karį,
teisėją ir pranašą,
žynį ir seniūną,
[3] penkiasdešimtuko vadą ir didžiūną,
patarėją, įgudusį amatininką
ir išmanų raganių.

2,4 *Jl 4,10*
2,4 Arba: „genėjimo peilius".
2,10 *Apr 6,15*
2,10 *2 Tes 1,9*

4 Berniūkščius duosiu
jiems valdovais,
viešpataus savavalė užgaida...
5 Žmonės engs vieni kitus,
kiekvienas skriaus savo artimą,
paaugliai bus įžūlūs su seneliais,
niekšai – su garbingais
asmenimis.
6 Jeigu kas nors ir stvertų brolį
savo tėvo namuose sakydamas:
„Tu turi drabužių! Būk
mūsų valdovas,
tebūna šie griuvėsiai
tavo rankose!“ –
7 tą pačią dieną anas
ginsis sakydamas:
„Netvarstysiu žaizdų!
Mano namuose nėra nei
duonos, nei drabužių.
Nepadarysite manęs
tautos valdovu!“
8 Jeruzalė klumpa,
ir Judas krinta,
nes savo žodžiais ir darbais
jie užgauna VIEŠPATĮ,
nepaiso jo šlovingo Artumo.
9 Pats jų pasipūtimas
juos pasmerkia,
jie didžiuojasi savo nuodėmėmis
kaip Sodoma
ir neslepia jų.
Vargas jiems!
Jie patys užsitraukia nelaimę.
10 Laimingi teisieji,
nes jiems bus gerai;
jie maitinsis savo darbų vaisiais.
11 Vargas nedorėliui,
nes jam visiškai nesiseks;
pagal jo rankų darbus
jam bus atmokėta.
12 Mano tauta! Vaikai ją niokoja,
moterys ją valdo!
O mano tauta, vadai
tave suvedžioja,
sunaikindami takus, kuriais
turėtum žengti.
13 VIEŠPATS pakyla vesti bylos,
stojasi teisti savo tautos.
14 VIEŠPATS ateis ir apkaltins
savo tautos seniūnus ir vadus:
„Tai jūs prarijote vynuogynus;
tai, ką pavogėte iš varguolių,
tebėra jūsų namuose.
15 Kaip jūs drįstate niokoti
mano tautą,
šerti vargšams per veidus?“ –
tai Viešpaties, Galybių
DIEVO, žodis.
16 VIEŠPATS sako:
„Kadangi Siono dukterys
tokios išdidžios
ir vaikšto ištempusios kaklus,
vylingai žvilgčiodamos akimis,
kojomis žvangindamos
apavo papuošalus
ir meilindamosi kiekvienu
žingsniu,
17 Viešpats padengs Siono dukterų
viršugalvius šašais,
VIEŠPATS apnuogins jų galvas*.“
18 Tą dieną VIEŠPATS atims puošme-
nas: kojų papuošalus, plaukų tinkle-
lius, mėnulėlius, 19 auskarus, apyran-
kes, šydus, 20 kepuraites, rankogalius,
juostas, kvepalines, talismanus, 21 žie-
dus, nosies grandinėles, 22 išeiginius
drabužius, apsiaustus, skaras, ranki-
nukus, 23 skraistes, lino liemenes, tur-
banus ir skepetas.
24 Vietoj kvepalų – pelėsiai,
vietoj prijuostės – virvė,
vietoj šukuosenos – plikė,
vietoj išeiginių drabužių – maišas.
Gėda vietoj grožio!
25 Tavo vyrai kris nuo kalavijo,
karžygiai kris mūšyje.
26 Aimanuos ir liūdės tavo vartai,
nuniokota tu sėdėsi ant žemės.

4 Septynetas moterų nusitvers
vieną vyrą tą dieną šaukdamos:
„Savo pačių maistą valgysime, savo
pačių drabužius dėvėsime, tik leisk
mums vadintis tavo vardu! Nuimk nuo
mūsų gėdą!“

3,17 Visuomeninis gėdos ženklas.

Mesijinė atžala

[2] Tą dieną VIEŠPATIES atžala
bus graži ir šlovinga,
o krašto vaisius – Izraelio likučių
pažiba ir šlovė.
[3] Tas, kuris išliko Sione,
ir tas, kuris paliktas Jeruzalėje,
visi, kurie įrašyti gyventi
Jeruzalėje,
bus vadinami šventaisiais.
[4] Nuplovęs
nuo Siono dukterų puvėsius,
ugnies ir teismo vėtra
išskalavęs Jeruzalės gatvių
kraujo dėmes,
[5] *virš viso Siono kalno
ir jo sueigų vietos
dieną VIEŠPATS sukurs
debesį ir dūmus,
o nakčia – ugnies liepsnų žėrėjimą.
Iš tikro jo šlovė
[6] bus jų pastogė ir apsauga:
paunksmė dieną nuo
kepinančios kaitros,
prieglauda ir priedanga
nuo audros ir lietaus.

Giesmė apie vynuogyną

5 Tebūna man leista sugiedoti savo
mylimajam meilės giesmę apie *jo
vynuogyną:
Mano mylimasis turėjo vynuogyną
derlingos kalvos atšlaitėse.
[2] Jis išpureno žemę,
išrinko akmenis
ir apsodino geriausiomis
vynuogėmis.
Viduryje pastatė bokštą sargui
ir įrengė jame net vyno spaudyklą.
Tikėjosi auginti vynuoges,
bet prisiaugino rūgštuogių.
[3] „Taigi dabar, Jeruzalės gyventojai
ir Judo vyrai, prašau
spręsti mano bylą ir
mano vynuogyno.
[4] Ką dar reikėjo padaryti
mano vynuogynui,
ko aš jame nepadariau?
Kodėl jis priaugino rūgštuogių,
nors aš tikėjausi, kad jis
ves vynuoges?
[5] Dabar jums pasakysiu,
ką ketinu daryti savo vynuogynui:
išrausiu gyvatvorę, ir jis
bus nuniokotas,
nugriausiu sieną, ir jis bus ištryptas.
[6] Taip! Paversiu jį dykviete:
nebebus jis genimas nei purenamas,
apžels erškėčiais ir usnimis.
Debesims įsakysiu,
kad nelietų ant jo lietaus".
[7] Galybių VIEŠPATIES vynuogynas –
Izraelio namai,
o daigai, kuriais jis gėrėjosi, –
vyrai iš Judo.
Jis laukė teisingumo,
ir štai kraujo praliejimas!
Jis laukė teisumo,
ir štai klyksmas!

Neteisiųjų likimas

[8] Vargas jums, kurie statote
namus prie namų,
kurie jungiate lauką su lauku,
kol jums vieniems telieka vietos
gyventi žemėje!
[9] Galybių VIEŠPATS man
girdint prisiekė:
„Tikrai daug namų bus palikta;
erdvūs ir prabangūs namai
liks be gyventojų.
[10] Dešimt jungų*
vynuogyno duos tik vieną bàtą,
o homeras sėklos –
tik vieną efą derliaus.
[11] Vargas tiems, kurie
keldamiesi ankstų rytą
negali apsieiti be svaigiųjų gėrimų,
ir prasėdi iki išnaktų, kol
įkaušta nuo vyno!

4,5 *Iš 13,21; 24,16*
5,1-2 *Mt 21,33; Mk 12,1; Lk 20,9*

5,10 T. y. vienu jaučių jungu per 10 dienų apariamų laukų.

12 Lyros ir arfos,
būgnelio ir fleitos lydimi,
jie mėgaujasi pokyliuose vynu,
o apie VIEŠPATIES darbus
nieko nenuvokia
ir nemato jo rankų užmojo.
13 Todėl stokodama nuovokos
mano tauta eina į tremtį,
jos didžiūnai miršta badu,
o liaudis alpsta nuo troškulio.
14 Todėl Šeolas plačiai
atvers savo ryklę,
pražios savo bedugnę burną,
ir prasmegs joje tautos
didžiūnai ir liaudis,
jų ūžavimas ir puotavimas.
15 Taip! Marusis pažeminamas,
žmogus suniekinamas,
puikuoliai nuleidžia akis.
16 Bet Galybių VIEŠPATS
išaukštinamas
savo teismu,
o Dievas Šventasis reiškiasi
savo šventu teisumu.
17 Tada ėriukai rupšnos
ten tarsi lankose,
o riebūs ožiukai ganysis turtuolių
rūmų griuvėsiuose.
18 Vargas tiems, kurie
užsitraukia kaltę
melo virvėmis,
nuodėmę valkčio lynais,
19 tiems, kurie sako:
'Tesiskubina,
tepagreitina VIEŠPATS
savo veikimą,
jeigu nori, kad jį matytume;
teįvyksta,
teišsipildo Izraelio
Šventojo užmojis,
jeigu nori, kad jį pažintume'.
20 Vargas vadinantiems piktą
geru, o gerą – piktu,
keičiantiems tamsą į šviesą,
o šviesą į tamsą,
laikantiems karčius
dalykus saldžiais,
o saldžius dalykus – karčiais!
21 Vargas tiems, kurie
išmintingi savo akyse,
kurie savo pačių manymu gudrūs!
22 Vargas tiems, kurie
didvyriai prie vyno
ir narsūs prie svaigiųjų gėrimų,
23 tiems, kurie išteisina
nedorėlį už kyšį
ir pamina nekaltojo teises!"
24 Tikrai, kaip ugnies liežuviai
suryja ražienas,
kaip šienas nuskęsta liepsnose,
taip jų šaknys virs puvėsiais,
o žiedai bus nupūsti lyg dulkės,
nes jie paniekino Galybių
VIEŠPATIES mokymą
ir apšmeižė Izraelio Šventojo žodį.
25 Tikrai kyla pyktis VIEŠPAČIUI
ant savo tautos,
jis kelia prieš ją ranką,
norėdamas smogti.
Kalnams drebant,
jų lavonai gulės lyg
atmatos gatvėse.
Tačiau jo pyktis dar neatlyžo,
ir ranka vis dar pakelta.

Asirijos įsibrovimas

26 Jis iškels karo vėliavą
tolimai tautai,
švilptelėjimu pasišauks ją
iš žemės pakraščių.
Tikrai ji atskubės žaibo greičiu!
27 Tarp jų nebus klupinėjančių
iš nuovargio,
snūduriuojančių ar miegančių.
Nė vienam jų nuo juosmens
diržas nekrinta,
nė vienam nesutrūkę
apavo dirželiai.
28 Jų strėlės nusmailintos,
lankai įtempti,
žirgų kanopos atrodo lyg titnagas,
vežimų ratai – lyg viesulas.
29 Jie riaumoja lyg liūtas,
lyg liūto jaunikliai,
jie staugia ir stveria grobį,
neša jį, ir niekas jo nebeišgelbės.

[30]Tą dieną riaumojimas
virš jos aidės
lyg šėlstančios jūros šniokštimas.
Jei kas mės žvilgsnį žemėn,
ten tik siaubas ir tamsa,
o šviesa – debesų aptemdyta.

Izaijo pašaukimas

6 *Karaliaus Uzijo mirties metais re-
gėjau Viešpatį, sėdintį aukštame ir
didingame soste. Šventyklą buvo pri-
pildęs jo apdaras. [2]Aplink stovėjo tar-
nauti pasirengę serafai*. Kiekvienas tu-
rėjo šešis sparnus: dviem dengė veidus,
dviem – kojas ir dviem plasnojo ore.
[3]*„Šventas, šventas, šventas
yra Galybių VIEŠPATS!
Visa žemė pilna jo šlovės!“ –
šaukė jie nepaliaudami vienas kitam.
[4]Nuo jų šauksmo drebėjo durų staktos,
ir *šventykla prisipildė dūmų. [5]O aš ta-
riau sau: „Vargas man, nes esu žuvęs!
Aš – žmogus, kurio lūpos suteptos,
gyvenu tautoje, kurios lūpos suteptos,
ir savo akimis regiu Karalių, Galybių
VIEŠPATĮ“. [6]Tuomet vienas iš serafų pri-
skrido prie manęs, laikydamas rankoje
žėruojančią žariją, kurią buvo paėmęs
žnyplėmis nuo aukuro. [7]Jis palietė ja
mano burną. „Žiūrėk, – tarė jis, – žarija
palietė tavo lūpas. Tavo kaltė panaikin-
ta, ir tavo nuodėmė nuvalyta“. [8]Tada iš-
girdau Viešpaties balsą: „Ką man siųsti?
Kas gi bus mūsų pasiuntinys?“ O aš at-
siliepiau: „Štai aš, siųsk mane!“ [9]Jis tarė
man: „Eik ir pasakyk šiai tautai:
*‘Vis girdėsite ir girdėsite,
bet nesuprasite,
vis matysite ir matysite, bet
niekada nepažinsite!’
[10]Atbukink širdį šios tautos;
jų ausys tokios kurčios,
jų akys tokios aklos,
jog jie negali pamatyti akimis
nei išgirsti ausimis,
nei suprasti širdimi,
kad sugrįžtų ir būtų pagydyti“.
[11]„Kiek ilgai, Viešpatie?“ – paklau-
siau. Jis atsakė:
„Kol miestai netaps griuvėsiais
ir nebus ištuštėję,
namai palikti be žmonių
ir kol žemė nevirs dykviete,
[12]kol VIEŠPATS neišvarys
žmonių toli toli,
kol visas kraštas neliks
tuščias ir negyvenamas.
[13]Bet jei nors dešimtadalis
dar jame lieka,
jis grįš pas Dievą,
nors ir bus nuniokotas kaip
liepa ar ąžuolas,
kurių kelmas lieka net
nukirtus medį“.
Šventoji sėkla – jo kelmas.

Emanuelio gimimas

7 *Ahazui, Jotamo sūnui ir Uzijo vai-
kaičiui, esant Judo karaliumi, Ara-
mo karalius Recinas ir Izraelio karalius
Pekachas, Remalijo sūnus, pakilo į karo
žygį Jeruzalėn, tačiau nepajėgė jos pulti.
[2]Kai Dovydo namus pasiekė žinia, kad
Aramas jau įsitaisė Efraimo valdose, ka-
raliaus širdis ir žmonių širdys sudrebė-
jo, kaip dreba miško medžiai, blaškomi
vėjo. [3]Bet VIEŠPATS tarė Izaijui: „Su savo
sūnumi Šear Jašubu nueik ant Velėtojo
lauko kelio, prie Aukštutinio tvenkinio
kanalo galo, pasitikti Ahazo [4]ir pasakyk
jam: ‘Būk tvirtas, laikykis ramiai! Nebi-
jok! Tenedreba tavo širdis dėl tų dviejų
smilkstančių nuodėgulių, dėl Recino bei
Aramo ir Remalijo sūnaus įniršio. [5]Ka-
dangi Aramas su Efraimu ir Remalijo
sūnumi surengė sąmokslą prieš tave tar-

6,1 *2 Kar 15,7; 2 Met 26,23*
6,2 Pažod.: „deginantieji“ – dangiškosios būtybės, supančios Dievo sostą.
6,3 *Apr 4,8*
6,4 *Apr 15,8*
6,9-10 *Mt 13,14-15; Mk 4,12; Lk 8,10; Jn 12,40; Apd 28,26-27*

7,1 *2 Kar 16,5; 2 Met 28,5-6*

dami: [6] ‹Užpulkime Judą, palaužkime jo
dvasią, užkariaukime jį ir paskirsime ten
karaliumi Tabeelio sūnų›, – [7] taip kalba
Viešpats DIEVAS:
‹Tai neįvyks! Taip nebus!
[8] Damaskas – Aramo sostinė,
o Damasko galva – Recinas.
[9] Samarija – Efraimo sostinė,
o Samarijos galva – Remalijo sūnus.
Po šešiasdešimt penkerių metų
Efraimas bus sunaikintas,
liausis buvęs tauta.
Tik tvirtai tikėdami
tvirtai stovėsite!›'"
[10] VIEŠPATS kalbėjo Ahazui: [11] „Pra-
šyk VIEŠPATĮ, savo Dievą, ženklo; tebū-
na jis ar iš Šeolo gelmių, ar iš padan-
gės aukštybių". [12] Ahazas atsakė: „Ne!
Neprašysiu ir negundysiu VIEŠPATIES!"
[13] Tuomet jis* atsakė:
„Klausykitės, Dovydo
namai! Negi per maža
jums varginti žmones, kad
varginate ir mano Dievą?!
[14] Todėl pats Viešpats
duos jums ženklą.
*Štai mergelė laukiasi kūdikio;
ji pagimdys sūnų
ir pavadins jį vardu Emanuelis*.
[15] Varške ir medumi jis maitinsis,
mokėdamas atmesti, kas pikta,
ir rinktis, kas gera.
[16] Anksčiau nei tas berniukas
išmoks atmesti, kas pikta,
ir rinktis, kas gera,
kraštas anų dviejų karalių,
kurie tau kelia siaubą,
bus nuniokotas.
[17] VIEŠPATS padarys, kad jus,
jūsų tautą ir jūsų tėvo namus
užkluptų dienos,
kokių nesate patyrę nuo tos dienos,
kai Efraimas atsiskyrė nuo Judo;
tai [bus] Asirijos karalius.
[18] Tą dieną
VIEŠPATS švilptelės musėms
Egipto upės deltoje ir
bitėms Asirijos šalyje.
[19] Jos atskris ir nutūps
tarpeklių šlaituose, uolų plyšiuose,
ant kiekvieno erškėčių krūmo
ir visose ganyklose.
[20] Tą dieną
Viešpats skus skustuvu,
pasamdytu iš Užupio,
Asirijos karaliumi,
galvos ir kojų plaukus.
Jis nuskus ir barzdą.
[21] Tą dieną
žmogus augins jauną
karvę ir porą avių.
[22] Jis gaus tiek daug pieno,
kad maitinsis varške.
Varškė ir medus bus maistas visų
likusiųjų krašte.
[23] Tą dieną vietos,
kur būdavo tūkstančiai vynmedžių
tūkstančio sidabrinių vertės,
užžels erškėčiais ir usnimis.
[24] Žmonės eis į jas
tik medžioti strėlėmis ir lanku,
nes visas kraštas bus užžėlęs
erškėčiais ir usnimis.
[25] Bijodamas erškėčių ir usnių
nekelsi nė kojos ant kalvų atšlaičių,
kurias kadaise išdirbdavai kauptuvu.
Čia bus ganykla galvijams
ir vieta avims trypti".

Izaijo sūnus

8 VIEŠPATS liepė man: „Imk į rankas
didelę rašymo lentą ir parašyk ant
jos aiškiomis raidėmis: Maher Šalal
Haš Bazo* nuosavybė". [2] Aš pasirūpi-
nau gauti patikimų liudytojų – kuni-
gą Ūriją ir Zachariją, Jeberechijo sūnų,
kad jie man paliudytų. [3] Po to suėjau
su pranaše, ji pastojo ir pagimdė sūnų.
O VIEŠPATS tarė man: „Duok jam var-
dą Maher Šalal Haš Bazas, [4] nes daug

7,13 T. y. Izaijas.

7,14 Mt 1,23

7,14 Hebr. *'immanu'el* – „su mumis [yra] Dievas".

8,1 Hebr. „greitai [imk] grobį [ir] skubėk plėšti".

anksčiau, negu kūdikis išmoks tarti
'tėti' ir 'mama', Damasko turtai ir Sa-
marijos grobiai bus išplėšti Asirijos
karaliaus". 5 VIEŠPATS toliau kalbėjo ir
sakė: 6 „Kadangi ši tauta paniekino ra-
miai tekančius Siloamo vandenis ir nu-
tirpo iš baimės prieš Reciną ir Remalijo
sūnų, 7 VIEŠPATS tvindo jiems Upės van-
denis, sraunius ir galingus, – Asirijos
karalių ir visą jo galybę. Ji užtvindys vi-
sus kanalus, išsilies per visus krantus.
8 Ji užlies Judą, užtvindys ir nutekės,
bus apsėmusi net iki kaklo.

Emanueli, jis* išties savo sparnus
virš viso tavo plačiojo krašto!
9 Žinokite, tautos, ir baisėkitės!
Klausykitės, visos tolimos šalys!
Ginkluokitės, bet būsite nualintos!
Ginkluokitės, bet būsite
nusiaubtos!
10 Brandinkite sumanymą,
bet jis nueis vėjais;
spręskite, ką daryti,
bet savo sprendimo neįvykdysite,
nes 'Su mumis yra Dievas'"*!

Izaijo mokiniai

11 Šitaip man kalbėjo VIEŠPATS, paėmęs
mane už rankos ir įspėdamas nesielgti,
kaip elgiasi ši tauta: 12 „Nevadinkite suo-
kalbiu viso to, ką ši tauta vadina suokal-
biu; *nebijokite to, ko ji bijo, ir nenuo-
gąstaukite. 13 Tik su Galybių VIEŠPAČIU
renkite suokalbį*, nes jis – jūsų baimė
ir nuogąstavimas. 14 Vis dėlto jis bus
žabangos*, pažaidos *akmuo ir nuo-
puolio priežastis abiem Izraelio na-
mams, kilpa ir spąstai Jeruzalės gyven-
tojams. 15 Daugelis suklups ant jų, puls ir
susižalos, įklius į spąstus ir bus pagauti".

Viešpaties laukiant

16 Suvyniok liudijimo raštą, užants-
pauduok mokymą ir laikyk tarp mano
mokinių! 17 Aš pasitikiu VIEŠPAČIU,
kuris slepia savo veidą nuo Jokūbo
namų. Taip, *aš jo lauksiu! 18 *Žiūrė-
kite į mane ir į mano vaikus, kuriuos
VIEŠPATS man davė: mes esame žen-
klai ir įspėjimas Izraeliui iš Galybių
VIEŠPATIES, gyvenančio ant Siono kal-
no. 19 O jei žmonės jums sakys: „Kreip-
kitės į vėles ir būrėjus, kurie šnabžda
ir dūsauja! Argi neturėtų tauta at-
siklausti savo dievų, tartis su miru-
siaisiais dėl gyvųjų 20 mokymo ir liu-
dijimo?" – be abejo, taip kalbantieji
neregės aušros! 21 Jie pereis per kraštą
niūrūs ir alkani. Nuo to jie taps pik-
ti, keiks savo karalių ir savo dievus.
Jie žvelgs į padanges, bet ten bus tik
tamsa be jokios aušros, 22 jie susikau-
pę žiūrės į žemę, bet čia bus vargas ir
tamsybės, nes debesys nepraleidžia
šviesos*.

Ramybės Kunigaikštis

23 Tačiau patyrusieji vargą neliks tam-
soje. Kaip seniau buvo pažeminęs *Za-
bulono kraštą ir Naftalio kraštą, taip
ilgainiui jis išaukštins Pajūrio vieške-
lį, kraštą į vakarus nuo Jordano, tautų
Galilėją.

9 *Tauta, gyvenusi tamsumoje,
pamatė didžią šviesą;
gyvenusiems nevilties šalyje
užtekėjo šviesybė.
2 Tu išaukštinai tą tautą,
padarei jai didelį džiaugsmą.
Tavo akivaizdoje jie džiūgauja
lyg pjūties džiaugsmu,
lyg dalydamiesi grobiu.

8,8 T. y. Asirijos karalius.
8,10 T. y. Emanuelis.
8,12-13 *1 Pt 3,14-15*
8,13 Arba: „Tik Galybių VIEŠPATĮ laikykite šventu".
8,14 Arba: „šventykla".
8,14-15 *1 Pt 2,8*
8,17 *Hbr 2,13*
8,18 *Hbr 2,13*
8,22 Hebr. teksto 8,23–9,20 atitinka kai kurių vertimų 9,1-21.
8,23 *Mt 4,15*
9,1 *Mt 4,16; Lk 1,79*

[3] Juk tu sutriuškinai juos
slėgusį jungą,
jų pečius lenkusią kartį,
jų nuožmaus prižiūrėtojo lazdą,
kaip anuomet, Midjano dieną.
[4] Visi sandalai karių,
trypusių mūšio maišatyje,
visos jų skraistės,
išvoliotos kraujyje,
bus sudegintos ir pamaitins ugnį.
[5] Juk kūdikis* mums gimė!
Sūnus mums duotas!
Jis bus mūsų valdovas.
Jo vardas bus
„Nuostabusis Patarėjas,
Galingasis Dievas,
Amžinasis Tėvas,
Ramybės Kunigaikštis".
[6] *Jo viešpatavimas beribis,
o taika begalinė.
Jis viešpataus Dovydo soste
ir valdys jo karalystę,
tvirtins ir palaikys ją
teismu ir teisumu
dabar ir per amžius.
Galybių VIEŠPATIES narsa tai įvykdys!

Šiaurinės karalystės galas

[7] Viešpats pasiuntė žodį
prieš Jokūbą;
jis krito ant Izraelio.
[8] Visi žmonės jį žino,
Efraimas ir gyvenantys Samarijoje,
visi, kurie išdidžiai, įžūlia
širdimi kalba:
[9] „Plytos subiro,
bet mes statysime iš
tašytų akmenų;
platanai iškirsti,
bet mes vietoj jų imsime kedrus".
[10] Tačiau VIEŠPATS žadina jų
priešus eiti prieš juos,
kursto jų priešininkus
imtis žygių.
[11] Aramas iš rytų pusės, o
filistinai iš vakarų
ryja Izraelį godžiais nasrais.
Todėl jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!
[12] O tauta negrįžo prie
to, kuris ją mokė
plakdamas, ir neieškojo
Galybių VIEŠPATIES.
[13] Taip VIEŠPATS nukirto Izraeliui
galvą ir uodegą,
palmę ir nendrę
tą pačią dieną.
[14] Seniūnai ir kilmingieji – tai galva,
o pranašas, kuris moko
melo, – uodega.
[15] Šios tautos vadai – suvedžiotojai,
o tie, kuriuos jie veda,
patenka į klystkelius.
[16] Todėl Viešpats netausos jų vyrų,
neparodys pagailos jų
našlėms ir našlaičiams,
nes visi jie – bedieviai ir nedorėliai,
visų burnose nešvankūs plepalai.
Todėl jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!
[17] Nedorumas liepsnoja lyg ugnis,
rydama erškėčius ir usnis;
jis įsiliepsnoja miškų tankmėse,
paversdamas jas aukštais
dūmų stulpais.
[18] Nuo Galybių VIEŠPATIES
pykčio dreba žemė,
žmonės virsta prakurais ugniai.
Nė vienas nesigaili savo brolio,
kiekvienas ryja savo brolį.
[19] Nors ir griebtų iš dešinės,
jie liktų alkani,
nors ir rytų iš kairės,
jie dar nepasisotintų.
[20] Manasas ryja Efraimą,
o Efraimas – Manasą.
Abu jie ryja Judą.
Todėl jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!

10 Vargas neteisingų
įstatų leidėjams,
kurie rašo neteisėtus potvarkius,

9,5 T. y. Emanuelis.
9,6 *Lk 1,32-33*

[2] užkirsdami skurdžiams
kelią į teismą,
varžydami vargdienių
teises mano tautoje,
paversdami našles savo grobiu
ir našlaičius – savo laimikiu!
[3] Ką darysite *bausmės dieną,
kai pražūtis ateis iš toli?
Pas ką bėgsite ieškoti pagalbos
ir kur paliksite savo turtus?
[4] Belieka tik vilktis su belaisviais,
arba tįsoti tarp užmuštųjų.
Todėl jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!
[5] „Vargas *Asirijai,
mano pykčio spragilui,
mano įniršio lazdai!
[6] Prieš bedievę tautą ją siunčiu,
prieš tautą, kuri mane pykdo;
pavedu jai grobti ir plėšti,
trypti ją kaip gatvių purvą".
[7] Bet jai ne tai galvoje,
ne apie tai ji mąsto širdimi.
Ji užsimojusi naikinti,
nušluoti nuo žemės daug tautų
[8] ir sako:
„Argi visi mano karo vadai
nėra karaliai?
[9] Argi Kalnojas ne toks
kaip Karkemišas?
Argi Hamatas ne kaip Arpadas,
o Samarija ne kaip Damaskas?
[10] Kaip mano ranka pasiekė
stabmeldes karalystes,
turėjusias daugiau stabų
negu Jeruzalė ir Samarija,
[11] kaip aš pasielgiau su
Samarija ir jos stabais,
argi taip nepadarysiu su
Jeruzale ir jos stabais?"
[12] Įvykdęs savo užmojį
prieš Sioną,
Viešpats nubaus Asirijos
karalių už jo širdies
išpuikimą ir įžūlų išdidumą.

[13] Jis juk sako:
„Savo rankų jėga tai padariau,
savo išmintimi,
nes esu sumanus.
Nušlaviau sienas tarp tautų,
išplėšiau jų turtus,
ištrėmiau daug jų gyventojų.
[14] Mano rankos galėjo
plėšti tautų turtus
lyg paukščių lizdą.
Kaip tas, kuris susirenka
paliktus kiaušinius,
aš susirinkau visą žemę.
Nebuvo kam ginti sparnais,
niekas nepražiojo snapo
ir neklykė".
[15] Argi kirvis pūsis prieš tą,
kuris juo kerta?
Argi pjūklas didžiuosis prieš tą,
kuris juo pjauna?
Nejau lazda mosuos tuo,
kuris paima ją į ranką?
Nejau pagalys pakels tą,
kas nėra medis?
[16] Todėl Viešpats, Galybių DIEVAS,
suliesins liga jo rubuilius
ir po jo garbe pakurs
ugnį, gaisro ugnį.
[17] Izraelio Šviesa virs ugnimi,
o jo Šventasis – liepsna.
Per vieną dieną ji sudegins ir suris
jo usnis ir erškėčius.
[18] Jo puikieji miškai ir
derlingieji sodai
bus visiškai sunaikinti,
jie sutirps, kaip sutirpsta lydinys.
[19] Medžių likutis jo miške
bus toks menkas,
jog net vaikas pajėgs
juos suskaityti.
[20] Tą dieną Izraelio likutis ir Jokū-
bo namų bėgliai nebesikliaus ta tau-
ta, kuri jų vos nesunaikino, bet sudės
viltis į VIEŠPATĮ, Izraelio Šventąjį. [21] Li-
kutis sugrįš, Jokūbo likutis sugrįš pas
galingąjį Dievą. [22] *Nors tavo tauta,

10,3 *1 Pt 2,12*

10,5-34 *Iz 14,24-27; Nah 1,1–3,19; Sof 2,13-15*

10,22-23 *Rom 9,27*

Izraeli, būtų tokia gausi kaip marių
smiltys, sugrįš tik jos likutis. Pražūtis
nulemta, ji atplūs teisumo potvyniu.
[23] Taip! Viešpats, Galybių DIEVAS, nai-
kinte sunaikins visą kraštą. [24] Todėl
Viešpats, Galybių DIEVAS, ir sako:

„O mano tauta, kuri gyveni Sione!
Nebijok asiro, nors muša
jis tave spragilu,
kelia prieš tave lazdą,
kaip kadaise darė Egiptas,
[25] nes tik trumpą valandėlę truks
mano įniršis ant tavęs,
greitai aš juos sunaikinsiu
savo pykčiu".

[26] Tada Galybių VIEŠPATS kirs jiems
botagu, kaip kirto Midjanui ties Orebo
uola, ir išties savo lazdą viršum jūros,
kaip padarė Egiptui. [27] Tą dieną jo naš-
ta bus nuimta nuo tavo pečių, jo jungas
– nuo tavo sprando.

Sanheribo įsiveržimas

Jis atžygiavo nuo Rimono
[28] ir užėmė Ajatą!
Jis pražygiavo per Migroną!
Jis paliko savo gurguoles
prie Michmašo!
[29] Jis įveikė kalnų perėją:
„Geba bus mūsų nakties būstinė!"
Ramos gyventojai pastiro iš siaubo,
Sauliaus miesto Gibėjos
žmonės išbėgiojo.
[30] Šaũk visu balsu, Galimų dukterie!
Įsiklausyk, Laìša! Atsiliepk
jai, Anatote!
[31] Ištuštėjo Madmena,
Gebimų gyventojai
gelbėdamiesi pasipustė padus.
[32] Šiandien pat priešas
apsistos prie Nobo,
grūmos kumščiais Siono kalnui,
Jeruzalės miestui!
[33] Štai baisia jėga nublokš juos
Viešpats, Galybių DIEVAS,
kaip nukirstas šakas nuo medžio.
Išdidžiausi ir aukščiausi
bus nukirsti ir pažeminti.
[34] Miško tankynes iškirs kirvis,
ir didingieji Libano medžiai kris.

Mesijo valdymas

11 Iš Jesės kelmo išaugs atžala,
iš *jo šaknies
pražys pumpuras.
[2] Ant jo *ilsėsis
VIEŠPATIES dvasia:
išminties ir įžvalgos dvasia,
patarimo ir narsumo dvasia,
pažinimo ir VIEŠPATIES
baimės dvasia;
[3] jo džiugesys bus
VIEŠPATIES baimė.
Jis teis ne pagal išorę,
spręs ne pagal nuogirdas
[4] Pagal teisumą jis teis vargšus,
nešališkai spręs krašto
vargdienių bylas.
*Savo burnõs rykšte
nuplaks žemę,
savo lūpų pūstelėjimu atneš
mirtį nedorėliui.
[5] *Teisumas bus jo juosmens diržas,
ištikimybė – strėnų juosta.
[6] Tada *vilkas viešės pas avinėlį,
leopardas guls greta ožiuko.
Veršis ir liūtukas maitinsis kartu:
juos prižiūrės mažas vaikas.
[7] Karvė ir lokė ganysis šalia,
kartu gulės jų jaunikliai.
Liūtas ės šiaudus kaip jautis.
[8] Kūdikis žais prie angies landynės,
mažylis kiš ranką į gyvatės urvą.
[9] Visame mano šventajame kalne
nebus vietos jokiai skriaudai
nė jokiai niekšybei,
nes *žemė bus kupina
VIEŠPATIES pažinimo,
kaip jūra kupina vandenų.

11,1 *Apr 5,5; 22,16*
11,2 *1 Pt 4,14*
11,4 *2 Tes 2,8*
11,5 *Ef 6,14*
11,6-9 *Iz 65,25*
11,9 *Hab 2,14*

Efraimo ir Judo susijungimas

[10]Tą dieną *Jesės šaknies, padarytos
ženklu tautoms, ieškos pagonys, nes
jos buveinė bus šlovinga. [11]Tą dieną
Viešpats vėl išties ranką atsiimti savo
tautos likučio, išlikusio Asirijoje ir
Egipte, Patrose, Kuše, Etiopijoje, Ela-
me, Šinare, Hamate ir jūros salose.

[12]Jis duos ženklą tautoms,
surinks Izraelio tremtinius.
Sutelks Judo išblaškytuosius
iš keturių pasaulio šalių.
[13]Išgaruos Efraimo pavydas,
Judo priešai bus sunaikinti.
Efraimas nebepavydės Judui,
o Judas nebebus priešas Efraimui.
[14]Jie petys į petį puls
filistinus vakaruose,
kartu apiplėš kedemiečius.
Edomas ir Moabas bus jų valdos,
o Amonas – jų valdiniai.
[15]VIEŠPATS nusausins
Egipto jūros liežuvį*,
*grūmos kumščiu Eufratui,
ir savo deginančiu vėju
padalys jį į septynias vagas.
Jį bus galima pereiti su sandalais.
[16]O mano tautos likučiui,
išlikusiam Asirijoje,
bus vieškelis, kaip buvo Izraeliui,
kai jis atėjo iš Egipto žemės.

Padėkos giesmė

12 Tą dieną tu sakysi:
„Dėkoju tau, VIEŠPATIE!
Nors buvai įpykęs ant manęs,
nugręžei savo įniršį
ir paguodei mane.
[2]*Dievas tikrai yra mano išganymas.
Aš juo pasitikiu ir esu be baimės,
nes jis mano tvirtybė ir
mano giesmė,
jis mano gelbėtojas!“
[3]Džiaugdamiesi semsitės vandens
iš išganingųjų versmių. Tą dieną sa-
kysite:
[4]„Dėkokite VIEŠPAČIUI,
šaukitės jo vardo!
Garsinkite tautoms jo darbus,
skelbkite, koks iškilus jo vardas!
[5]Giedokite VIEŠPAČIUI
šlovės giesmę,
nes jis padarė nuostabų darbą.
Težino tai visa žemė!
[6]Krykštauk ir džiūgauk,
Siono mieste,
nes iškilùs tarp jūsų
yra Izraelio Šventasis!“

Babilonas

13 *Ištarmė apie *Babiloną.
Amoco sūnaus
Izaijo regėjimas.*
[2]Ant plikos kalvos iškelkite ženklą,
garsiai šaūkite jiems,
mokite ranka;
tegu jie eina prie Didžiūnų vartų.
[3]Savo pašventintiems kariams
daviau įsakymą,
savo šauniuosius gynėjus
galiūnus pašaukiau,
kad įgyvendintų mano įniršį.
[4]Įsiklausykite! Dundesys kalnuose,
tarsi plauktų minios žmonių!
Įsiklausykite! Ūžesys karalysčių,
renkasi tautos!
Galybių VIEŠPATS rikiuoja
pulkus karui!
[5]Jie atžygiuoja iš tolimo krašto,
iš anapus akiračio,
VIEŠPATS ir jo pykčio įrankiai
nuniokoti visai žemei.
[6]*Vaitokite, nes VIEŠPATIES
diena jau arti;
ji ateis kaip sunaikinimas
iš Visagalio.
[7]Todėl visų rankos svyra,
kiekvieno širdis tirpsta

11,10 *Rom 15,12*

11,15 T. y. Sueco įlanką, arba Nendrių jūrą.

11,15 *Apr 16,12*

12,2 *Iš 15,2; Ps 118,14*

13,1–14,23 *Iz 47,1-15; Jer 50,1–51,64*

13,6 *Jl 1,15*

[8] iš siaubo. Skausmai ir
kančios juos apims,
jie raitysis kaip gimdyvės.
Apstulbę žvelgs vienas į kitą,
ir jų veidai degs iš gėdos.
[9] Tikrai ateina VIEŠPATIES diena,
pilna įniršio ir degančio pykčio;
ji pavers kraštą tyrlaukiais,
sunaikins jame nusidėjėlius!
[10] *Dangaus žvaigždės
ir žvaigždynai
nebeduoda šviesos,
teka užtemusi saulė,
nebešvyti mėnulis.
[11] Nubausiu pasaulį už jo blogį
ir nedorėlius už jų kaltę.
Sutramdysiu įžūliųjų išdidumą,
pažeminsiu tironų įžūlumą.
[12] Mariuosius padarysiu
retesnius už gryną auksą,
žmones – retesnius už
auksą iš Ofyro.
[13] Tada sudrebinsiu dangų,
ir žemė bus išjudinta
iš savo vietos
nuo Galybių VIEŠPATIES įniršio
tą jo degančio pykčio dieną.
[14] Tada lyg gazelė,
medžiotojo vejama,
lyg banda be kerdžiaus,
kuris ją ganytų,
kiekvienas atsigręš į savo tautą,
kiekvienas bėgs į savo kraštą.
[15] Kas tik bus pagautas,
tas bus nudurtas;
visi, kurie bus pagauti,
kris nuo kalavijo.
[16] Jų kūdikiai bus
sutraiškyti jų akyse,
namai išplėšti,
žmonos išniekintos.
[17] Štai aš kurstau prieš
juos mėdus;
jiems sidabras neturi vertės,
auksu jie nesidžiaugia.
[18] Jų lankai išguldys jaunus vyrus;
jiems nebus gaila kūdikių,
jie nepaliks gyvų vaikų.
[19] Babilonas, karalysčių pažiba,
chaldėjų šlovė ir pasididžiavimas,
bus Dievo sunaikintas
*kaip Sodoma ir Gomora.
[20] Niekas jame nebeįsikurs,
niekas nebegyvens per
kartų kartas.
Ten joks arabas neskleis
palapinės,
ten piemenys neguldys
savo kaimenių.
[21] Vien *dykumų žvėrys ten gulsis,
o namai bus pilni pelėdų.
Ten veisis stručiai,
ten šokinės satyrai*.
[22] Dykumų žvėrys stūgaus
jo rūmuose,
šakalai kauks jo puošniose
menėse.
Jo valanda jau čia pat,
jo dienos jau suskaitytos.

Babilono karalius

14 Pasigailėjęs Jokūbo, VIEŠPATS vėl
išsirinks Izraelį ir apgyvendins
juos jų pačių žemėje. Tada prie jų dė-
sis svetimšaliai ir glausis prie Jokūbo
namų. [2] Izraelis juos pasiims, parsives
į savo tėviškę ir laikys juos kaip vergus
bei verges VIEŠPATIES žemėje, paims į
nelaisvę tuos, kurie juos laikė belais-
viais, valdys savo engėjus. [3] Tą dieną,
kai VIEŠPATS suteiks tau atilsį nuo kan-
čios ir baimių, nuo nuožmios vergijos,
kurioje vergavai, [4] tu užtrauksi patyčių
giesmę Babilono karaliui:
Tai priėjo liepto galą engėjas!
Tai nutilo jo įnirtis!
[5] VIEŠPATS sutrupino
nedorėlių lazdą,
tironų skeptrą,

13,10 *Ez 32,7; Mt 24,29; Mk 13,24-25; Lk 21,25; Apr 6,12-13; 8,12*

13,19 *Pr 19,24*

13,21 *Apr 18,2*

13,21 Pažod.: „plaukuotieji“.

[6] kuris pliekė žmones
įnirtingai be perstojo,
smaugė tautas žiauria priespauda.
[7] Visa žemė ramiai ilsisi,
linksmai valiuoja.
[8] Dėl tavo likimo džiūgauja
net kiparisai ir Libano kedrai:
„Nuo tada, kai buvai parblokštas,
niekas nebeateina mūsų kirsti“.
[9] Šeolas po žeme ruošiasi
tave priimti,
žadina visų žemės valdovų
šešėlius tave pasveikinti
ir kelia iš sostų visų tautų karalius.
[10] Visi prabyla ir sako tau:
„Dabar tu bejėgis, kaip ir mes!
Tu toks pat, kaip mes!
[11] Tavo didybė ir visa
tavo arfų muzika
nugramzdinta į Šeolą.
Tavo guolis – lervos,
o tavo apklotas – kirmėlės“.
[12] Tai *nupuolei iš dangaus,
Aušrini, aušros sūnau!
Kaip tave sukniubdė ant žemės,
tave, kuris išguldei tautas!
[13] Kadaise *manei savo širdyje:
„Užlipsiu į dangų,
viršum Dievo žvaigždžių
iškelsiu savo sostą.
Atsisėsiu ant kalno, kur
renkasi dievai,
pačiuose Šiaurės pakraščiuose.
[14] Užlipsiu ant aukščiausių
debesų
ir prilygsiu Aukščiausiajam!“
[15] Bet buvai nugramzdintas
žemyn
į Šeolą,
į pačias kapo gelmes.
[16] Visi pamatę tave sutriks;
žvelgs į tave ir klaus:
„Nejaugi čia tas žmogus,
kuris sudrebino žemę
ir sunaikino karalystes;
[17] kuris pavertė pasaulį dykuma,
išgriovė miestus,
savo belaisviams niekuomet
neatvėrė kalėjimo vartų?“
[18] Visi tautų karaliai
guli garbingai,
kiekvienas savo kape.
[19] Bet tu neturi kapo;
tavo lavonas išmestas pūti,
užverstas kūnais karių,
kritusių mūšyje,
įmestas su jais į uolėtą
duobę ir sutryptas.
[20] Kadangi siaubei savo kraštą
ir žudei savo žmones,
tu nebūsi palaidotas
kaip kiti karaliai!
Per amžius tenebūna minimi
nedorėlio palikuonys!
[21] Renkitės išžudyti jo sūnus
už tėvo kaltes,
kad nebepakiltų ir
neužvaldytų žemės,
neužstatytų pasaulio miestais!
[22] „Pakilsiu prieš juos, – kalba Galy-
bių VIEŠPATS, – sunaikinsiu Babilono
ir vardą, ir jo likutį, ir vaikus, ir pali-
kuonis, – kalba VIEŠPATS! – [23] Paversiu
jį ežių valda, pažliugusia bala, nušluo-
siu jį pražūties šluota!“ – kalba Galybių
VIEŠPATS.

Asirija

[24] Galybių VIEŠPATS prisiekė,
sakydamas:
„Ką sumaniau, tai ir bus,
ką nusprendžiau, tai ir įvyks.
[25] Sutriuškinsiu *Asiriją
savo krašte,
sutrypsiu ją savo kalnuose.
Tada nukris jos jungas nuo jų,
našta nuo jų pečių“.
[26] Tai užmojis, pateiktas
visai žemei,
tai ranka, pakelta
prieš visas tautas.

14,12 *Apr 8,10; 9,1*
14,13-15 *Mt 11,23; Lk 10,15*

14,24-27 *Iz 10,5-34; Nah 1,1–3,19; Sof 2,13-15*

27 Ką Galybių VIEŠPATS
nusprendė,
kas galės panaikinti?
Kai jo ranka pakelta,
kas galės ją atitraukti?

Filistija

28 Tais metais, kai mirė *karalius Ahazas, buvo paskelbta ši ištarmė:
29 *Filistijos gyventojai,
jus plakęs vėzdas sulaužytas,
bet jums nėra ko džiūgauti.
Iš nugaišusio žalčio
šaknies išdygs
dar piktesnė angis,
jo palikuonis – skrajojantis
slibinas!
30 Vargšai ras mano
ganyklose sau peno,
saugią užeigą ras vargšai,
bet tavo palikuonis
išmarinsiu badu;
badas sunaikins net tavo likutį.
31 Vaitokite, vartai! Šaukis
pagalbos, mieste!
Drebėk, visa Filistijos žeme!
Iš šiaurės kyla dūmai;
jo gretose nerasi atsilikusio kario.
32 O kokį atsakymą gaus tos
tautos pasiuntiniai?
„Sionas – VIEŠPATIES įkurtas,
jame randa prieglobstį jo
tautos varguoliai".

Moabas

15 *Ištarmė apie Moabą.*
Ak, tą naktį, kai Aro
miestas buvo apiplėštas,
*Moabas buvo sunaikintas!
Ak, tą naktį, kai Kiro miestas
buvo apiplėštas,
Moabas buvo sunaikintas!

14,28 *2 Kar 16,20; 2 Met 28,27*
14,29–31 *Jer 47,1-7; Ez 25,15-17; Jl 4,4-8; Am 1,6-8; Sof 2,4-7; Zch 9,5-7*
15,1–16,14 *Iz 25,10-12; Jer 48,1-47; Ez 25,8-11; Am 2,1-3; Sof 2,8-11*

2 Dibono gyventojai lipa
verkti į aukštumų alką.
Moabo žmonės klykia
iš širdgėlos
dėl Nebojo ir Madebos likimo.
Visų galvos plikos,
visų barzdos nukirptos.
3 Žmonės gatvėse vilki ašutines,
dejuoja ir verkia,
ant stogų ir aikštėse
visi plūsta ašaromis.
4 Hešbonas ir Elealė
šaukiasi pagalbos,
jų šauksmas girdėti net Jahace.
Dėl to net Moabo kariai
virto bailiais,
jų drąsa dingo.
5 Mano širdis verkia dėl Moabo!
Jo bėgliai pasiekia net
Coarą, Eglat Šelišiją;
vieni Luhito keliu kopia
verkdami,
kiti ant kelio į Horonaimus
klykia iš sielvarto.
6 Ak, Nimrimų vandenys
tapo tyrlaukiais!
Pievos išdžiūvusios,
žolė nuvytusi, nebėra
jokios žalumos.
7 Todėl žmonės savo labą gabena,
visą susikrautą turtą gabena
į kitą Gluosnių sausvagės pusę.
8 Ak, visame Moabo krašte
girdėti klyksmo aidai!
Ligi pat Eglaimų miesto
tas verksmas,
net ligi Beer Elimų miesto
tas dejavimas.
9 Ak, plūsta krauju
Dimono vandenys!
Bet aš užleisiu dar didesnę
negandą ant Dimono:
liūtus ant bėglių iš Moabo
ir ant pasiliekančių krašte!
16 Ėriukų siųskite
krašto valdovui
iš Selos dykumoje į Siono
dukters kalną.

[2] Moabo dukterys būriuojasi
prie Arnono brastų
kaip išbaidyti paukščiai,
kaip jaunikliai, išmesti iš lizdo:
[3] „Duoki patarimą, užjauski!
Tebūna tavo šešėlis jiems
it vėsi naktis
vidurdienio karštyje;
duoki pastogę benamiams,
neišduok pabėgėlių.
[4] Tegyvena Moabo
benamiai pas tave,
būk jiems prieglobstis nuo grobiko“.
Kai pasibaigs siautėjimas,
liausis plėšikavimas,
ir niokotojai pasitrauks iš krašto,
[5] sostas bus saugus dėl
ištikimos meilės
Dovydo palapinėje.
Jame sėdės ištikimas teisėjas,
siekiantis teisingumo
ir stropiai vykdantis teisumą.
[6] Girdėjome apie Moabo išdidumą –
be saiko buvo išdidus, –
apie jo išpuikusį,
pasipūtusį įžūlumą.
Tai tik tušti plepalai!
[7] Terauda Moabo žmonės Moabo,
terauda visas kraštas!
Kir Hareseto razinų plokštainių*
jie liūdi, širdgėlos apimti.
[8] Hešbono atšlaičių vynuogynai
ir Sibmos vijokliniai
vynmedžiai sunaikinti,
nors jų raudonos kekės kadaise
ir nugirdė tautų viešpačius,
nors kadaise jie raizgėsi
iki pat Jazero ir driekėsi per dykumą,
nors kadaise jų šakos plėtojosi
ir tiesėsi anapus jūros.
[9] Todėl verkiu Sibmos vynmedžių,
lygiai kaip verkiu Jazero.
Laistau tave ašaromis, o
Hešbóne ir Eleale,
nes tavo vasaros vaisius ir pjūtį
užgožė kovos šūksniai.
[10] Iš sodų
prapuolė džiaugsmas
ir linksmybė,
vynuogynuose
nebėra dainų ir džiugaus
klegesio,
vyno spaudyklose
nėra kam traiškyti kekių;
nutilo vynuogių rinkėjų garsai.
[11] Todėl dėl Moabo
mano širdis rauda tarsi lyra,
aš dejuoju dėl Kir Hereso.
[12] Pavargę savo aukštumų alkuo-
se, Moabo žmonės eis melstis į savo
šventyklą. Bet iš to nebus jiems jokios
naudos.
[13] Tai žodis, kurį anksčiau buvo
ištaręs VIEŠPATS apie Moabą. [14] Da-
bar VIEŠPATS sako: „Po trejų metų –
samdinio metų – Moabo didybė bus
pažeminta. Nors jis ir turi daug gy-
ventojų, liks tik likutis, mažutis ir
silpnas“.

Damaskas

17 *Ištarmė apie Damaską.*
Tikėk manimi, *Damaskas
liausis buvęs miestu;
jis taps griuvėsiais.
[2] Aroero miestai bus apleisti
ir priklausys kaimenėms;
ten jos ramiai gulinės,
ir nebus kam jų baidyti.
[3] Efraimas praras savo tvirtoves,
o Damaskas – karalystę.
Aramo likutis turės tą pačią didybę,
kaip ir izraelitai. –
Tai Galybių VIEŠPATIES žodis! –
[4] Tą dieną
Jokūbo didybė sunyks,
jo apkūnumas sumenks.
[5] Tarsi glėbys šiaudų pjovėjui,
kai pjūties metu jis nuima
dirvos derlių,
arba kai renkamos varpos
Refajų slėnyje,

16,7 T. y. pagoniškų atnašų.

17,1-3 *Jer 49,23-27; Am 1,3-5; Zch 9,1*

[6] iš jo liks tik išrankos,
panašiai kaip raškant alyvmedį
lieka dvi ar trys alyvos
pačioje viršūnėje,
keturios ar penkios
žemiau ant šakų. –
Tai VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, žodis.
[7] Tą dieną žmonės kreips žvilgs-
nį į savo Kūrėją, jų akys kryps į Izrae-
lio Šventąjį. [8] Jie nebežvelgs į aukurus,
savo rankų darbus, nebesikliaus tuo,
ką jų rankos padarė šventaisiais stul-
pais ar smilkalų aukurais. [9] Tą dieną jų
galingieji miestai bus tušti kaip mies-
tai, kuriuos paliko amoritai ir hivai,
pabūgę izraelitų. Nusiaubti bus visi!
[10] Juk tu pamiršai Dievą,
kuris tave gelbsti,
neatmeni Uolos, savo priebėgos.
Todėl veisk, jei nori,
šventuosius sodus
ir sodink juose svetimų
vynuogių atžalas!
[11] Nors ir užaugintum jas
tą pačią dieną,
kai sodinai,
ir padarytum, kad kitą rytą
tavo daigai pražystų,
derlius pradings baisiõs
nelaimės ir
tikrõs pražūties dieną.
[12] Ak, koks ūžesys
nesuskaitomų tautų,
jų šniokštimas tarsi marių mūša!
Triukšmauja, ūžia tautos,
kaip galingos bangos;
toks ūžesys tautų!
[13] Nerimsta, ūžia tautos kaip
šėlstantis potvynis,
bet VIEŠPATS pagrūmos joms,
ir visos išlakstys toli,
bus išsklaidytos, kaip šapus
kalnuose išsklaido vėjas,
kaip dulkių verpetą nuneša vėtra.
[14] Koks siaubas vakare! Nors
rytas dar neišaušo,
jo jau nebėra!
Tokia dalia bus tų, kurie
mus siaubia,
toks likimas tų, kurie mus plėšia.

Kušas

18 Ak, dūzgiančių vabzdžių
žeme anapus *Kušo upių,
[2] siunčianti pasiuntinius per jūrą,
papiruso laivais per vandenis!
Keliaukite atgal, eiklieji
pasiuntiniai,
pas žmones aukštaūgius
ir švelniaodžius,
pas gentį, kurios bijoma arti ir toli,
pas stiprią ir pergalingą tautą,
kurios valdas vagoja upės.
[3] Visi, kurie esate pasaulyje,
visi žemės gyventojai,
kai ženklas bus iškeltas
ant kalno,
žiūrėkite!
Kai sugaus ragas,
klausykitės!
[4] Juk taip man kalbėjo VIEŠPATS:
„Aš stebėsiu iš savo būsto ramus
kaip kaitra saulės blizgesyje,
kaip rasos garai pjūties kaitroje.
[5] Dar prieš vynuogių rinkimą,
žiedams nužydėjus
ir vynuogių kekėms ėmus sirpti,
jis genekliu apgenės šakeles
ir šalin numes nupjaustytus
metūglius.
[6] Visi jie bus palikti plėšrūnams
kalnų paukščiams
ir laukų žvėrims.
Plėšrūnai paukščiai
maitinsis jais vasarą,
o laukų žvėrys – žiemą“.
[7] Tuomet tauta žmonių, aukštaūgių
ir švelniaodžių, gentis, kurios bijoma
arti ir toli, stiprioji ir pergalingoji tauta,
kurios kraštą vagoja upės, atneš dova-
nų Galybių VIEŠPAČIUI į Siono kalną –
vietą, kurioje būna Galybių VIEŠPATIES
vardas.

18,1-7 *Sof 2,12*

Egiptas

19 *Ištarmė apie Egiptą.*
Žiūrėk! VIEŠPATS,
keliaudamas ant greito debesies,
ateina į *Egiptą.
Egipto stabai dreba prieš jį,
apmiršta širdis krūtinėje
egiptiečiams.
2 Sukelsiu egiptiečius
prieš egiptiečius;
jie stos į kovą vienas prieš kitą:
brolis prieš brolį, kaimynas
prieš kaimyną,
miestas prieš miestą, karalystė
prieš karalystę.
3 Blėsta drąsa egiptiečių širdyse;
jų planus aš paversiu niekais.
Jie kreipsis į stabus ir kerėtojus,
iššaukiančius mirusiųjų vėles
ir buriančius žmogui ateitį.
4 Egiptą atiduosiu nuožmiam
valdovui į rankas,
žiaurus karalius jiems
viešpataus. –
Tai Viešpaties, Galybių
DIEVO, žodis. –
5 Jūros vandenys nuseks,
išdžius nuslūgęs Nilas.
6 Dvoks jo kanalai, Egipto
upės nuseks ir išdžius.
Nuvys nendrės ir meldai,
7 liūnsargės Nilo pakrantėse,
pasėliai laukuose palei Nilą;
viskas nudžius, pakils su
vėjais ir išnyks.
8 Dejuos ir aimanuos žvejai;
visi, kas merkia meškeres į Nilą
ir meta tinklus į vandenis,
vilties netekę skųsis.
9 Ir linų apdirbėjai bus
nevilties pagauti,
linų plūkėjos ir audėjai išblykš.
10 Audėjai bus sužlugdyti,
visi samdiniai prislėgti.
11 Tikri pakvaišėliai – tie
Coano valdovai!
Išmintingiausi faraono patarėjai
duoda kvailą patarimą.
Kaip drįstate sakyti faraonui:
„Aš – sūnus išminčių,
aš – sūnus senovės karalių“?
12 Kur jie? Kur tie tavo išminčiai?
Tepasako jie tau, kad žinotumėte,
ką Galybių VIEŠPATS
Egiptui yra lėmęs.
13 Coano valdovai tapo
pakvaišėliais,
Nofo* valdovai patys save prigavo.
Kilčių vadai nuvedė Egiptą
į klystkelius.
14 VIEŠPATS juos apkvaišino
svaigulio dvasia;
jie padarys, kad Egiptas
šlitinės savo žygiuose,
kaip girtas šlitinėja savo vėmale.
15 Egipte nebus ką daryti
nei galvai, nei uodegai*,
nei palmei, nei nendrei.
16 Tą dieną egiptiečiai bus lyg mo-
terys, jie drebės iš baimės, kai Galybių
VIEŠPATS pakels ranką prieš juos. 17 Ir
Judo kraštas kels egiptiečiams siaubą.
Kai tik prisimins Judą, sudrebės iš bai-
mės dėl užmojo, kurį Galybių VIEŠPATS
bus jiems sumanęs.
18 Tą dieną Egipto krašte bus penki
miestai, kurie kalbės Kanaano kalba
ir duos priesaikas Galybių VIEŠPATIES
vardan. Vienas jų vadinsis Ir Hahere-
sas – Saulės miestas*.
19 Tą dieną Egipto krašto vidury-
je stovės aukuras Galybių VIEŠPAČIUI,
o prie krašto sienų – akmens stulpas
VIEŠPAČIUI. 20 Tai bus ženklas ir liudi-
jimas Galybių VIEŠPAČIUI, kai jie šauk-
sis VIEŠPATIES prieš savo engėjus, kad
atsiųstų gelbėtoją ir gynėją jiems išva-
duoti. 21 VIEŠPATS apsireikš Egipte, ir tą
dieną egiptiečiai pripažins VIEŠPATĮ. Jie
tarnaus jam aukomis bei atnašomis,

19,1-25 *Jer 46,2-26; Ez 29,1–32,32*

19,13 T. y. Memfio.

19,15 Žr. Iz 9,13-14.

19,18 T. y. Heliopolis.

duos įžadus VIEŠPAČIUI ir vykdys juos.
22 Tada VIEŠPATS, nors ir smarkiai nu-
plakęs Egiptą, jį išgydys. Egiptiečiai
kreipsis į VIEŠPATĮ, jis išgirs jų maldas
ir juos išgydys.
23 Tą dieną iš Egipto į Asiriją eis vieš-
kelis; asirai juo keliaus į Egiptą, o egip-
tiečiai – į Asiriją. Tada egiptiečiai su
asirais drauge garbins [VIEŠPATĮ].
24 Tą dieną Izraelis bus su Egiptu
ir Asirija kaip trečioji šalis, kaip pa-
laima žemėje, 25 nes Galybių VIEŠPATS
laimins ją, sakydamas: „Tebūna palai-
minta mano tauta Egiptas, mano ran-
kų darbas Asirija ir mano paveldas Iz-
raelis“.

20 Buvo metai, kai tartanas*
atžygiavo į Ašdodą, pasiųs-
tas Asirijos karaliaus Sargono, puolė
ir užėmė jį. 2 Pirma VIEŠPATS buvo kal-
bėjęs Amoco sūnui Izaijui: „Eik, nu-
sijuosk ašutinę nuo juosmens ir nu-
siauk sandalus nuo kojų“. Taip šis ir
padarė – vaikščiojo nuogas ir basas.
3 Dabar VIEŠPATS tarė: „Tai ženklas ir
įspėjimas Egiptui ir Kušui. Kaip mano
tarnas Izaijas trejus metus vaikščiojo
nuogas ir basas, 4 taip ir Asirijos ka-
ralius varys belaisvius iš Egipto bei
tremtinius kušitus, jaunus bei senus,
nuogus ir basus, plikais užpakaliais –
Egipto gėdai!“ 5 Tada jūs patirsite išgąs-
tį ir gėdą dėl Kušo, į kurį buvote sudėję
viltis, ir dėl Egipto, kuriuo didžiavotės.
6 Tą dieną šio pajūrio gyventojai sakys:
„Žiūrėkite, kas nutiko tiems, kuriais
pasitikėjome ir pas kuriuos bėgome,
ieškodami išgelbėjimo nuo Asirijos ka-
raliaus! Kaip išsigelbėti dabar?“

Babilono žlugimas

21 *Ištarmė apie tyrus prie jūros.*
Kaip vėtros,
šėlstančios Negebe,
taip negandos atūžia iš dykumos,
iš siaubo krašto.
2 Rūstus regėjimas buvo
man duotas:
išdavikas išduoda,
niokotojas niokoja.
„Pakilk, Elame!
Pirmyn, Medija! Pradėk
apsiaustį!
Vaitojimams aš padarysiu galą!“
3 Todėl man dreba strėnos,
sopuliai suremia mane,
skausmai kaip gimdyvę
nudiegia mane.
Esu taip sukrėstas,
kad nebegaliu girdėti,
taip pritrenktas,
kad nebegaliu matyti.
4 Mano širdis virpa, mane
krečia drebulys.
Sutemų vėsuma, kurios
troškau, man kraupi.
5 Stalas padengtas,
kilimai pakloti.
Jie valgo, jie geria.
Kelkitės, vadai! Patepkite
aliejumi skydus!
6 Šitaip man kalbėjo Viešpats:
„Eik ir pastatyk sargybinį.
Tegu praneša, ką mato.
7 Kai pamatys vežimą,
kinkytą pora žirgų,
raitelius ant asilų ar
raitelius ant kuprių,
teatkreipia dėmesį ir
testebi atidžiai“.
8 Ir sargybinis ėmė šaukti:
„Viešpatie!
Stoviu sargybos bokšte
nuolat dienos metu,
sargyboje praleidžiu
naktį po nakties.
9 Štai atskuba vyras vežime,
kinkytame pora žirgų.
Girdėti šauksmas: *‘Krito,
krito Babilonas!
Gùli sudaužytos ant žemės
visų jų dievų statulos!’“

20,1 Asirijos kariuomenės vado titulas.

21,9 *Apr 14,8; 18,2*

[10] Mano tauta, tu buvai iškulta
ir išvėtyta ant mano
kluono grendymo!
Ką girdėjau iš Galybių
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo,
tai paskelbiau jums.

Edomas

[11] *Ištarmė apie Dūmą*.*
Iš Seyro šaukiama man:
„Sarge, kiek ilgai dar
truks naktis?
Sarge, kiek ilgai dar truks naktis?"
[12] Sargas atsiliepia:
„Ateina rytas, paskui vėl naktis.
Jei norite paklausti, klauskite.
Ateikite vėl!"

Arabija

[13] *Ištarmė apie Arabiją.*
Brūzgyne, klajoklių
žemėje, nakvokite,
Dedano* karavanai.
[14] Ištroškusius pasitikite
su vandeniu,
bėgančius pasitikite su duona,
Temos šalies gyventojai.
[15] Nuo kalavijų jie bėga, nuo
išgaląsto kalavijo,
nuo įtempto lanko, nuo
karo pavojų.
[16] Mat šitaip man pasakė Viešpats:
„Dar metai, vieneri samdinio metai,
ir visa Kedaro šlovė prieis liepto galą.
[17] Kedaro šauniųjų lankininkų mažai
beliks". Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio
Dievas.

Jeruzalė

22 *Ištarmė apie Regėjimo slėnį.*
Kas gi nutiko,
kad visas sulipai ant stogų,
[2] triukšmingasis, gyvasis,
džiaugsmu netveriąs mieste?
Tavo žuvusieji – ne
kalavijo nukirsti,
ne kovoje kritę.
[3] Tavo vadai visi drauge
pasitraukė, pabėgo toli;
visi išlikusieji buvo
paimti nelaisvėn,
nepaleidę nė strėlės
paimti nelaisvėn.
[4] Todėl sakau:
„Palikite mane, kad
galėčiau raudoti;
nebrukite man paguodos dėl
dukters, mano tautos, žūties".
[5] Tai siaubo, pralaimėjimo
ir sąmyšio metas
Regėjimo slėnyje;
jis iš Viešpaties, Galybių DIEVO.
Mūsų miesto sienos pralaužtos,
pagalbos šauksmai aidi tarp kalvų.
[6] Elamas griebiasi strėlinių,
Aramas kinkosi žirgus, ir
Kyras traukiasi iš įmautės skydus.
[7] Derlingieji tavo slėniai
pilni vežimų,
prieš tavo vartus išrikiuoti raiteliai,
[8] Judo gynyba pralaužta.
Tą dieną patikrinote ginklus Miško
rūmų ginklinėje, [9] pamatėte, kiek daug
plyšių Dovydo miesto sienose, ir su-
telkėte žemutinio tvenkinio vandenis.
[10] Paskui, apžiūrėję namus Jeruzalėje,
kai kuriuos nugriovėte miesto sienoms
lopyti [11] ir miesto viduje įtaisėte van-
dens talpyklą senojo tvenkinio vande-
niui telkti. Bet jūs nekreipėte dėmesio
į miesto Statytoją, nepaisėte to, kuris jį
seniai pastatė.
[12] Tą dieną Viešpats, Galybių
DIEVAS, kreipėsi į jus,
šaukdamas verkti ir liūdėti,
nusiskusti galvas ir vilkėti ašutines.
[13] Bet žiūrėkite! Linksmybė
ir džiaugsmas!
Skerdžiate jaučius ir pjaunate avis,
valgote mėsą ir geriate vyną:

21,11 Vieno iš Izmaelio palikuonių vardas (žr. Pr 25,14); čia – arabų genčių teritorija.
21,13 Chamo palikuonio (žr. Pr 10,7) ir Abraomo vaikaičio (žr. Pr 25,23) vardas; čia – karavanų varovų gentis.

*„Valgykime ir gerkime,
nes rytoj mirsime!“
14 Paties Galybių VIEŠPATIES
man apreikšta:
„Ši kaltė ligi mirties nebus
jiems atleista!“
Tai Viešpaties, Galybių
DIEVO, žodis.

Šebna ir Eljakimas

15 Viešpats, Galybių DIEVAS, tarė:
„Kelkis ir eik pas aną pareigūną,
pas rūmų prievaizdą Šebną,
16 kuris aukštai išsikirsdino
sau kapą,
išsiskobė uoloje būstą, ir sakyk:
'Ką tu čia darai ir kas toks esi,
kad kapą čia sau išsikirsdinai?
17 VIEŠPATS tave greitai
nusvies žemyn,
mirtingasis žmogau!
Jis suspaus tave į gniužulą,
18 į gniūžtę suvolios tave
ir tarsi kamuolį nusvies
į platų kraštą,
kad ten pražūtum
tu ir vežimai, kuriais didžiuojiesi,
tavo valdovo namų gėdai!'
19 Išvarysiu tave iš
užimamos vietos,
atleisiu tave iš tarnybos.
20 Tą dieną pasišauksiu savo
tarną Eljakimą, Hilkijo sūnų,
21 apvilksiu jį tavo drabužiais,
apjuosiu tavo juosta,
į jo rankas perduosiu tavo valdžią,
idant jis būtų
lyg tėvas Jeruzalės gyventojams
ir Judo namams.
22 *Ant jo peties uždėsiu
Dovydo namų raktą:
kai jis atrakins, niekas
negalės uždaryti,
o kai užrakins, niekas
negalės atidaryti.
23 Tvirton vieton įkalsiu
jį lyg stulpą,
kad būtų garbės krėslas
visai savo šeimai.
24 Ant jo pakibs visa jo
šeimos garbė,
pakibs ant jo palikuonys
ir giminės;
jie kybos, kaip kybo ant
stulpo visokie indai –
mažučiai ir puošnios taurės
bei prasti ąsočiai.
25 Tą dieną, – tai Galybių
VIEŠPATIES žodis,
– į tvirtą vietą
įkaltasis stulpas neišlaikys.
Jis pasvirs ir
pargrius, ir subyrės visa ant
jo kybojusi našta“.
Taip VIEŠPATS pasakė!

Tyras ir Sidonas

23 *Ištarmė apie Tyrą.
Taršišo laivai, vaitokite,
nes jūsų uostas sugriautas!
Tą žinią gavo jie iš Kitimų
krašto grįždami.
2 Nutilkite, pajūrio gyventojai,
Sidono pirkliai,
kurių įgaliotiniai perplaukė jūrą
3 ir skrodė vandenis plačius!
Jums pajamas teikė Nilo
pjūties derlius –
Šihoro* grūdai;
jūs pardavinėjote juos tautoms.
4 Susigėsk, Sidone,
tvirtove jūroje,
nes jūra sako: „Aš nesiraičiau
iš skausmo,
negimdžiau, sūnų neauginau,
dukterų neauklėjau“.
5 Net egiptiečiai, išgirdę
apie Tyro likimą,
bus pritrenkti iš baimės.

22,13 *1 Kor 15,32*
22,22 *Apr 3,7*
23,1-18 *Ez 26,1–28,19; Jl 4,4-8; Am 1,9-10; Zch 9,1-4; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14*
23,3 Kitas Nilo vardas.

[6] Vaitokite iš širdgėlos,
pajūrio gyventojai!
Kelkitės į Taršišą!
[7] Ar tai jūsų puikusis miestas,
senų senovėje įkurtas?
Ar tai
jo kojos vedė į tolimas šalis
įkurti savo nausėdijų?
[8] Kas šitaip lėmė Tyrui,
karūnų dalytojui,
kurio pirkliai lyg valdovai,
o verteivos lyg žemės didžiūnai?
[9] Galybių VIEŠPATS lėmė,
kad būtų sugėdintas visas
jo išpuikimas,
pažemintas visų žemės
didžiūnų išdidumas.
[10] Plaũk į savo kraštą, Taršišo laĩve;
nebėra tau uosto.
[11] VIEŠPATS ištiesė savo
ranką virš marių,
išgąsdino karalystes ir paliepė,
kad būtų sugriautos
Kanaano tvirtovės.
[12] Ir tarė jis: „Nebedžiūgausi
daugiau,
mergele, Sidono dukterie; tu
patekai priespaudon.
Nors pakiltum ir nukeliautum
į Kitimų kraštą,
ramybės ir ten tau nebus.
[13] Chaldėja, o ne Asirija buvo
ta tauta, kuri užsimojo
Sidoną paversti dykumos
žvėrių buveine. Chaldėjai
statydinosi apsiausties
bokštus, nugriovė Tyro
rūmus ir pavertė miestą
griuvėsiais.
[14] Taršišo laivai, vaitokite,
nes jūsų uostas sunaikintas!
[15] Nuo tos dienos Tyras bus užmirš-
tas septyniasdešimt metų, kiek tveria
karaliaus amžius. Pasibaigus septy-
niasdešimt metų, Tyrui bus taip, kaip
giesmėje giedama apie patvirkėlę:
[16] Imk arfą, valkiokis po
miestą, kekše užmiršta!
Gražiai skambink, išdainuok
visas savo dainas,
kad jie galėtų tave prisiminti.
[17] Ateityje, po septyniasdešimties
metų, VIEŠPATS aplankys Tyrą. Šis vėlei
imsis kekšės amato ir ištvirkaus su vi-
somis žemės karalystėmis. [18] Bet jo pre-
kės ir kekšavimo uždarbis priklausys
VIEŠPAČIUI kaip šventos atnašos. Jos
nebus kraunamos į sandėlius ar tau-
pomos, bet bus atiduodamos tiems,
kurie gyvena VIEŠPATIES Artume, kad
jie turėtų sočiai pavalgyti ir puošniai
apsirengti."

Pasaulio nuniokojimas

24 Štai VIEŠPATS niokoja
žemę ir daro ją dyką,
apverčia aukštyn kojomis
ir išblaško jos gyventojus.
[2] Ir bus kaip liaudžiai, taip ir kunigui,
kaip tarnui, taip ir šeimininkui,
kaip pirkėjui, taip ir pardavėjui,
kaip tarnaitei, taip ir
jos šeimininkei,
kaip paskolõs davėjui,
taip ir jos ėmėjui,
kaip skolintojui, taip ir skolininkui.
[3] Žemė bus siaubte nusiaubta
ir niokote nuniokota,
nes taip nusprendė VIEŠPATS.
[4] Kraštas liūdi ir vysta,
pasaulis nuleido galvą ir nyksta;
geriausi tautos žmonės
krinta prapultin.
[5] Žemė suteršta joje gyvenančiųjų,
nes jie nesilaikė įstatymų,
pažeidė įstatus,
sulaužė amžinąją Sandorą.
[6] Todėl ryja žemę prakeiksmas,
jos gyventojai kenčia bausmę
už savo kaltes.
Todėl jie blykšta iš baimės,
ir gyvų žmonių liks tik nedaugelis.
[7] Vynmedžiai vysta, jauno
vyno trūksta;
kam džiūgavo širdis, tas
dabar dūsauja.

[8] Smagus būgnų dundesys paliovė,
lėbautojų triukšmas nuščiuvo,
žavintys arfos garsai nutilo.
[9] Nutilo liñksmosios
dainos prie vyno;
girtuokliai bjaurisi
svaigiuoju gėrimu.
[10] Sąmyšio miestas – griuvėsiai;
namų durys visur užsklęstos,
kad kas neįeitų į vidų.
[11] Rėkaujama gatvėse,
kad nebėra vyno;
džiaugsmas dingo, linksmybės
paliko kraštą.
[12] Iš miesto liko vien griuvėsių krūva;
jo vartai išgriauti ir apleisti.
[13] Žemė ir tautos atrodo
kaip alyvmedis alyvų
derlių nukrėtus,
kaip išrankos vynuogių
derlių nuėmus.
[14] Šie* pakelia balsą,
džiugiai skelbia VIEŠPATIES didybę.
[15] Iš vakarų jie krykštauja,
rytuose jie džiūgauja,
pamariuose jie šlovina
VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo, vardą.
[16] Nuo žemės pakraščių
girdime juos giedant:
„Tebūna šlovė Teisiajam!“
Bet aš tariau: „Galas
man! Galas man!
Ak, vargas man!
Išdavikai nesiliauja išdavinėti.
Išdavikai klastingai išdavė!
[17] Siaubas, duobė, pinklės
laukia jūsų,
žemės gyventojai!
[18] Kas nuo siaubo bėgs,
tas duobėn įpuls;
kas iš duobės išlips, tas į
pinkles įsipainios,
nes dangaus langai aukštai
bus atidaryti,
ir žemės pamatai sudrebės.
[19] Žemė aižės ir skeldės,
žemė plyš ir krūpčios,
žemė siūbuote siūbuos.
[20] Žemė kaip girta svyruos,
kaip sargo pašiūrė sverdės.
Jos nuodėmės ją slegia;
ji parpuls po jų našta
ir nepajėgs atsikelti“.
[21] Tą dieną VIEŠPATS nubaus
Galybes dangaus skliaute,
o žemės karaliùs – žemėje.
[22] Jie bus suvaryti į krūvą
tarsi belaisviai duobėje.
Jie bus uždaryti kalėjime
ir po ilgo laiko gaus bausmę.
[23] Tada mėnulis paraus,
saulė susigės,
nes Galybių VIEŠPATS ant Siono
kalno ir Jeruzalėje viešpataus
šlovingas tarp savo seniūnų.

25 VIEŠPATIE, tu – mano Dievas;
garbinsiu tave,
šlovinsiu tavo vardą;
nes tu įvykdei nuostabius užmojus;
visokeriopai ir ištikimai įvykdei tai,
ką prieš amžius nutarei.
[2] Miestus pavertei akmenų
krūvomis,
tvirtoves – griuvėsiais.
Nedorėlių rūmai – jau ne miestas;
jie niekuomet nebus atstatyti.
[3] Šlovins tave dėl to galingos
tautõs žmonės,
drebės prieš tave žiauriųjų
tautų miestai.
[4] Silpnieji ir bejėgiai
bėgo prie tavęs,
ir tu buvai vargšų prieglauda varge,
pastogė nuo lietaus,
paunksmė nuo kaitros.
Nors žiauriųjų siautulys –
kaip žiemos liūtis,
[5] tu, kaip kaitra sausros metu,
nutildai nedorėlių triukšmą;
kaip debesies šešėlis
švelnina kaitrą,
taip tu nutildai žiauriųjų
pergalės šauksmus.

24,14 T. y. išgelbėtieji.

[6] Galybių VIEŠPATS surengs šiame
kalne visoms tautoms
puotą su skaniausiais valgiais,
puotą su parinktais vynais,
pokylį su sultingais,
gardžiais patiekalais
ir grynais, rinktiniais vynais.
[7] Šiame kalne jis nukels tą šydą,
kuris dengia visas gimines,
tą nuometą, kuris gobia visas tautas.
[8] Jis visiems laikams
*sunaikins mirtį.
*Viešpats DIEVAS nušluostys
ašaras nuo visų veidų.
Savo tautos gėdą jis pašalins
visur žemėje.
Tikrai tai įvyks, nes taip
kalbėjo VIEŠPATS!
[9] Tą dieną bus sakoma:
„Štai mūsų Dievas!
Juo mes pasitikėjome, ir
jis mus išgelbėjo!
Štai VIEŠPATS! Juo mes
pasitikėjome!
Džiūgaukime ir linksminkimės,
kad jis mus išganė!“
[10] VIEŠPATIES ranka ilsėsis
ant šio kalno,
bet *Moabas bus vietoje sumintas
kaip šiaudai į liūną.
[11] Išskės jis savo rankas Moabe,
kaip plaukikas skečia rankas
plaukdamas, ir
kiekvienu savo rankų mostu
mažins jo puikybę.
[12] Tvirtovę su aukštais
mūrais jis nugriaus,
sulygins su žeme ir pavers dulkėmis.

26 Tą dieną Judo šalyje
bus giedama giesmė:
„Tvirtas mūsų miestas!
Mūsų apsaugai pastatė jis
mūrus ir pylimą!

25,8 *1 Kor 15,54*
25,8 *Apr 7,17; 21,4*
25,10-12 *Iz 15,1–16,14; Jer 48,1-47; Ez 25,8-11; Am 2,1-3; Sof 2,8-11*

[2] Atverkite vartus! Teįeina
teisioji tauta,
kuri lieka ištikima.
[3] Nesvyruojantiems duodi ramybę
ir teiki gerovę,
nes jie tavimi pasitiki“.
[4] Pasitikėkite VIEŠPAČIU amžiais,
nes VIEŠPATS – amžiais
tverianti Uola!
[5] Jis nuverčia galiūnus
iš aukštybių,
sugriauna saugų miestą,
sulygina su žeme ir
paverčia dulkėmis.
[6] Jį trypia kojos,
beturčių ir varguolių kojos.
[7] Teisiojo takas – be duobių;
teisiajam tu padarai lygų kelią.
[8] Taip! Tavo teismų
takuose, VIEŠPATIE,
mes laukiame tavęs.
Tavo vardą minėti ir tavo
mokymo laikytis –
vienintelis mūsų troškimas.
[9] Ilgiuosi tavęs naktimis,
net rytą mano dvasia
dėl tavęs budi.
Kai žemėje vyksta tavo teismai,
pasaulio gyventojai
pažįsta teisumą.
[10] Bet nors ir gailestingai
elgiamasi su nedorėliu,
teisumo jis neišmoksta
ir dorumo šalyje daro
nedorus darbus,
o VIEŠPATIES didybės nemato.
[11] VIEŠPATIE, tavo ranka pakelta,
bet jie to nemato.
Tesusigėsta, matydami tavo
uolumą savo tautai;
*ugnis, parengta tavo
priešams, juos teprarыja.
[12] VIEŠPATIE, tu skiri
mums gerovę,
nes atlikai dėl mūsų visus
mūsų darbus!

26,11 *Hbr 10,27*

[13] VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
kiti valdovai, be tavęs,
yra mus valdę,
bet mes vien tavo vardą atmename.
[14] Jie mirę ir niekuomet neatgis,
jie – šešėliai, ir niekuomet
neprisikels,
nes nubaudei juos,
sunaikinai ir bet kokį jų
atminimą išdildei.
[15] Tu padidinai savo
tautą, VIEŠPATIE,
pagausinai tautą savo paties šlovei,
į visas puses praplatinai
krašto ribas.
[16] VIEŠPATIE, savo nelaimėje
jie ieškojo tavęs
ir šaukė iš skausmo, kai
buvo baudžiami.
[17] Kaip nėščia moteris
artėjant gimdymui
iš skausmo raitosi ir šaukia,
tokie ir mes, VIEŠPATIE,
buvome prieš tave.
[18] Mes buvome nėšti ir
raitėmės skausmuose,
tačiau pagimdėme vėją,
o išgelbėjimo žemei neatnešėme;
nė vienas negimsta
gyventi pasaulyje.
[19] Tavo mirusieji gyvens,
jų kūnai prisikels,
nes tavo rasa – rasa, švytinti šviesa,
todėl ir šešėlių šalis atiduos
mirusiuosius.
Pabuskite ir šaukite iš džiaugsmo,
visi, kurie gulite dulkėse!
[20] Kelkis, mano tauta, eik
į savo kambarius
ir užsklęsk paskui save duris.
Valandėlę patūnok, kol
praeis pyktis.
[21] Žiūrėk, VIEŠPATS ateina
iš savo būsto
bausti žemės gyventojų už jų kaltes.
Žemė atidengs kraują,
kuris buvo ant jos pralietas,
ir nebeslėps savo užmuštųjų.

27 Tą dieną VIEŠPATS savo kietu,
galingu ir aštriu kalaviju nu-
baus *Leviataną*, tą pirmykštį slibiną,
Leviataną, tą suktą slibiną. Jis sunai-
kins slibiną jūroje.
[2] Tą dieną giedokite giesmę
apie šaunų vynuogyną!
[3] Aš, VIEŠPATS, prižiūriu jį ir
nuolatos palaistau;
kad jam kas žalos nepadarytų,
saugau jį naktį ir dieną.
[4] Pykčio mano širdyje nebėra.
Bet jei pasirodytų jame
erškėčių ir dagių,
aš pakilčiau prieš juos ir
sudeginčiau juos kartu.
[5] O jei užuovėjos jis pas
mane ieškos?
Tesudaro taiką su manimi!
Taip! Tedaro taiką su manimi!
[6] Ateityje Jokūbas vėl suleis šaknis,
Izraelis pražys ir suklestės,
visą pasaulį pripildys vaisių.
[7] Ar jis buvo taip muštas,
kaip buvo muštas jo mušėjas?
Ar jis patyrė tokias pat žudynes
kaip jo žudytojai?
[8] Išvarymu ir tremtimi
turėčiau kovoti su juo,
išblokšdamas jį savo nuožmiu
vėju audros dieną.
[9] Todėl šitaip bus išpirkta
Jokūbo kaltė
ir toks bus brandus išvadavimo
iš nuodėmės vaisius:
visus aukurų akmenis jis sutrupins,
kaip sutrupa kalkės, ir
nepaliks stovėti
šventųjų stulpų ar smilkalų aukurų.
[10] Įtvirtintasis miestas
liks be žmonių
lyg apleista ganykla, tuščia
kaip dykuma.
Galvijai ten ganysis ir gulės.
Jo šakelės žus,

27,1 *Job 41,1; Ps 74,14; 104,26*
27,1 Žr. Job 3,8; 7,12.

[11] šakos nudžius ir bus nulaužtos;
ateis moterys ir jomis
pasikurs ugnį,
nes ši tauta – tauta be išmanymo.
Todėl jos Kūrėjas nepasigailės jos;
tas, kuris ją sukūrė, nebus
jai maloningas.
[12] Tą dieną VIEŠPATS kuls javus
nuo Eufrato ligi Egipto upės,
o jūs, izraelitai, būsite
surinkti vienas po kito.
[13] Tą dieną pasigirs didysis ragas,
ir dingusieji Asirijos šalyje,
ir išblaškytieji Egipto krašte
rinksis ir garbins VIEŠPATĮ
ant šventojo kalno Jeruzalėje.

Samarijos likimas

28 Vargas Efraimo girtuoklių
išpuikimo vainikui,
didingo jo grožio vystančiai gėlei,
žydėjusiai ant Derlingojo
slėnio kalvos!
Vargas vyno įveiktiesiems!
[2] Štai Viešpats siunčia drąsų galiūną.
Kaip audra su kruša, kaip
nusiaubianti vėtra,
kaip potvynio vandenys,
išsiliejęs per krantus,
jis viską sulygina su žeme.
[3] Kojomis sutryps jis Efraimo
girtuoklių išpuikimo vainiką,
[4] o didingo jo grožio
vystančiai gėlei,
žydėjusiai ant Derlingojo
slėnio kalvos,
nutiks tas pat, kas per anksti
prisirpusiai figai:
kas ją pastebės, tas ir praris,
vos spėjęs paimti į ranką.
[5] Tą dieną Galybių VIEŠPATS
savo tautos likučiui
bus šlovingas vainikas
bei puiki diadema,
[6] ir teismo krėsle sėdinčiam
duos teisingumo dvasios,
o miesto vartus nuo priešų
ginantiems – narsumo.

Prieš Judo karalystę

[7] Bet ir tie svirduliuoja,
perimti vyno,
klupinėja, įkaušę nuo
svaigiojo gėrimo.
Kunigas ir pranašas šlitinėja
nuo stipraus gėrimo,
gerai įkaušę nuo vyno.
Šlitinėdami nuo stipraus gėrimo,
jie klysta regėdami ir klumpa
spręsdami bylą.
[8] Taip, visur stalai šlykščiai
apvemti, –
ir nėra švarios vietos.
[9] Jie skundžiasi manimi ir sako:
„Ką nori jis pamokyti?
Kam nori paaiškinti savo
apreiškimą?
Mažyliams, ką tik nujunkytiems,
ką tik nuo krūties atitrauktiems?
[10] Jis vis veblena: 'Įsakymas
po įsakymo,
taisyklė po taisyklės,
čionai truputį, tenai truputį*!'"
[11] *Taip veblendamas ir
svetima kalba
jis kalbės tautai,
[12] kuriai buvo sakęs:
„Tai atilsis, leiskite atsikvėpti
nuvargusiems!
Tai atgaiva!"
Bet jie nenorėjo girdėti.
[13] Tad toks jiems bus
VIEŠPATIES žodis:
„Įsakymas po įsakymo,
taisyklė po taisyklės,
čionai truputį, tenai truputį!" –
kad eitų ir griūtų aukštielninki,
kad būtų sugniuždyti,
įvilioti į spąstus ir pagauti.
[14] Todėl išgirskite VIEŠPATIES
žodį, pašaipūnai,
kurie valdote šitą tautą Jeruzalėje.

28,10 Hebr. *cav lācav, cav lācav, qav lāqāv, qāv lāqāv, ze'ējr sām, ze'ējr sām* reiškiama panieka pranašui.

28,11-12 *1 Kor 14,21*

15 Kadangi sakote:
„Sandorą sudarėme su mirtimi,
sutartį sudarėme su Šeolu;
atšniokštęs nuožmusis tvanas
mūsų nepasieks,
nes mele radome prieglaudą,
apgaulėje – slėptuvę“.
16 *Todėl Viešpats DIEVAS taip kalba:
„Štai ant Siono dedu akmenį,
išmėgintą akmenį, brangų
kertinį akmenį,
kaip tvirtą pamatą:
kas pasitiki juo, tas
nedreba iš baimės.
17 Teisingumas – mano svambalas,
teisumas – mano gulsčiukas.
Nušluos ledų kruša melo prieglaudą,
išplaus vandenys slėptuvę“.
18 Jūsų sandora su mirtimi
bus panaikinta,
o jūsų sutartis su Šeolu
nebeturės galios.
Atšniokštęs nuožmusis tvanas
jus nuniokos.
19 Atšniokštęs jis
kas kartą jus pastvers;
jis atšniokš kiekvieną rytą,
atšniokš dieną ir naktį.
Siaubas apims suvokus,
ką tai reiškia.
20 Per trumpas bus guolis,
kad galėtum išsitiesti,
per siauras apklotas, kad
juo užsiklotum.
21 VIEŠPATS pakils, kaip pakilo
ant *Peracimų kalno,
ir rūstaus, kaip rūstavo
Gibeono slėnyje,
kad įvykdytų tai, ką turi įvykdyti, –
savo nepaprastą užmojį,
kad užbaigtų darbą,
neįprastą darbą!
22 Dabar jau liaukitės šaipęsi,
kad nesuveržtų jūsų
pančiai dar stipriau,
nes išgirdau iš Viešpaties,
paties Galybių DIEVO,
jog visam kraštui lemta
būti sunaikintam.
23 Atidžiai klausykitės ir
išgirskite mano balsą,
atkreipkite dėmesį ir
klausykitės mano žodžių!
24 Ar visą laiką artojas aria sėjai,
ar visą laiką jis purena
ir akėja dirvą?
25 Juk kai dirva jau supurenta,
argi jis neberia krapų ir kmynų,
argi nesėja kviečių ir miežių biržėse,
o pakraščiuose kitų javų?
26 Jis išmoko atlikti savo darbą,
nes Dievas jį pamokė!
27 Ir krapų jis nekulia
dantytais volais,
o ant kmynų neridena
kuliamojo veleno,
nes krapai išbloškiami vytimi,
o kmynai nudaužomi lazda.
28 Argi javai sutrupinami
kuliant? Ne!
Niekas nekulia per ilgai
ir neleidžia velenui riedėti
nei arkliams trypti, kol
grūdai sutrupės.
29 Ir tai ateina iš Galybių
VIEŠPATIES;
jis nuostabus patarimais
ir didingas išmintimi!

Jeruzalės likimas

29 Ak, Arieli, Arieli*,
miēste, kurį buvo
apsupęs Dovydas!
Metus leiskite po metų,
vieną po kitos švęskite šventes.
2 Aš suvarginsiu Arielį;
bus jame dejonių ir raudų,
ir Jeruzalė man bus lyg Arielis.

28,16 *Ps 118,22-23; Rom 9,33; 10,11; 1 Pt 2,6*
28,21 *2 Sam 5,20; 1 Met 14,11*
28,21 *Joz 10,10-12*
28,21 T. y. vietovėse, kur Dovydas nugalėjo filistinus. Žr. 2 Sam 5,20.25; 1 Met 14,11.16.
29,1 Poetinis Jeruzalės vardas.

[3] Apsupsiu ją kaip Dovydas,
apstatysiu ją saugų bokštais,
apjuosiu apgulos pylimu.
[4] Parblokšta ant žemės kalbėsi,
iš dulkių aidės tavo žodžiai.
Tarytum iš po žemės bylotų vėlė,
toks bus tavo balsas,
o tavo žodžiai bus tarsi
šnabždesys iš dulkių.
[5] Tavo priešų pulkai
bus it smulkios dulkės,
o gausieji engėjai – it vėjo
blaškomi pelai.
Kai netikėtai vienu akimoju
[6] Galybių VIEŠPATS aplankys tave
perkūnija, žemės drebėjimu,
galingu ūžesiu,
viesulu, audra ir rajos
ugnies liepsna,
[7] kaip sapnas, kaip
nakties regėjimas
atrodys minia visų tautų,
kovojančių su Arieliu
visais apgulos įtaisais.
[8] Kaip alkanas sapnuoja, kad valgo,
tačiau nubunda toks pat alkanas,
arba kaip trokštantis
sapnuoja, kad geria,
tačiau nubunda pavargęs ir
troškulio kamuojamas, –
taip nutiks ir tautų miniai,
kovojančiai su Siono kalnu.

Aklumas ir užsispyrimas

[9] Būkite neryžtingi,
gūžčiokite pečiais,
apakinkite save ir būkite akli!
Būkite girti, bet ne nuo vyno,
svyruokite, bet ne nuo
svaigiojo gėrimo!
[10] Gilaus *snaudulio dvasią
VIEŠPATS išliejo ant jūsų.
Jis aptemdė jūsų akis – pranašus
ir jūsų galvas – regėtojus.
[11] Viso to regėjimas jums yra tarsi
užantspauduotos knygos žodžiai. Kai
ji duodama mokančiam skaityti ir sa-
koma: „Paskaityk!“ – šis atsako: „Nega-
liu, nes ji užantspauduota!“
[12] O kai ji
duodama nemokančiam skaityti ir sa-
koma: „Paskaityk!“ – tas atsako: „Ne-
moku skaityti!“
[13] Viešpats ištarė: „Kadangi
*ši tauta tik liežuviu
tesiartina prie manęs, tik
lūpomis tegarbina mane,
jos širdis nutolusi nuo manęs,
tik žmonių išmoktu įstatymu
tesiremia mano garbinimas,
[14] aš vėl nustebinsiu šią tautą
taip nepaprastai,
kad jos *išminčių išmintis
nueis niekais,
ir protingųjų įžvalgumas pradings“.
[15] Vargas tiems, kurie
nuo VIEŠPATIES
giliai nuslepia savo planus!
Jie patamsyje daro savo
darbus, sakydami:
„Kas mus mato? Kas mus pažįsta?“
[16] *Jūs verčiate dalykus
aukštyn kojomis!
Argi puodžius lygus moliui?
Tarsi dirbinys sakytų
apie savo dirbėją:
„Jis manęs nepadarė!“
Arba kūrinys tartų apie savo kūrėją:
„Nieko jis neišmano!“

Išpirkimas

[17] Argi ne tiesa, kad netrukus
Libanas pavirs vešliais laukais,
o vešlieji laukai bus laikomi sodu?
[18] Tą dieną kurčiai išgirs
knygos žodžius,
aklieji praregės iš savo
niūrios tamsybės.
[19] Kuklieji vėl džiaugsis VIEŠPAČIU,
vargšai džiūgaus dėl
Izraelio Šventojo.

29,10 *Rom 11,8*

29,13 *Mt 15,8-9; Mk 7,6-7*
29,14 *1 Kor 1,19*
29,16 *Iz 45,9*

[20] Engėjų nebebus,
šaipūnai prapuls,
ir sunaikinti bus piktanoriai,
[21] kurie žodžiu padaro
žmogų nusikaltėliu,
spęsdami vartuose
pinkles jo gynėjui
ir palikdami teisųjį
tuščiomis rankomis.
[22] Tikrai šitaip kalba VIEŠPATS, Jokū-
bo namų Dievas, kuris išpirko Abrao-
mą:
„Dabar Jokūbui nebereikės gėdytis,
jo veidas nebeblykš iš baimės.
[23] Matydamas savo vaikus,
kuriuos padarė mano rankos,
jis šlovins mano vardą,
garbins Jokūbo Šventąjį,
pagarbiai pripažins Izraelio
Dievo galybę.
[24] Tuomet klaidžiojantiems
dvasia grįš išmanymas,
murmantieji leisis pamokomi.

Sąjunga su Egiptu – bevertė

30 Vargas maištingiems
vaikams, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
kurie vykdo užmojį,
tačiau ne mano,
ir sudaro sąjungas, tačiau
ne mano dvasios,
kraudami nuodėmę ant nuodėmės!
[2] Jie leidžiasi keliauti į Egiptą,
tačiau manęs nepasiklausia.
Jie pasitiki faraono apsauga
ir ieško prieglaudos
Egipto šešėlyje.
[3] Faraono apsauga jiems
užtrauks gėdą,
dangstymasis Egipto šešėliu
juos pažemins.
[4] Nors jo didikai Coane,
o jo pasiuntiniai pasiekia Hanesą,
[5] visi gėdisi tautos,
kuri jiems nenaudinga:
jokios pagalbos, jokios naudos,
tik gėda ir priekaištai".

[6] *Ištarmė apie Negebo gyvūnus.*
Per kraštą, pavojingą ir neramų,
ten, kur liūtė ir
riaumojantis liūtas,
kur angis ir skraidančioji gyvatė,
jie gabena savo turtą
ant asilų nugarų
ir savo lobius ant kuprių
keterų tautai,
iš kurios jiems nėra naudos,
[7] į Egiptą, kurio pagalba
bevertė ir tuščia,
todėl ir vadinu jį „sutramdytu
Rahabu*".
[8] O dabar eik ir užrašyk tai
jiems matant plokštėje,
pažymėk tvirtai knygoje,
kad būtų liudijimas
ateities laikams,
visada ir per amžius.
[9] Tai maištinga tauta,
melagiai vaikai, vaikai,
kurie atsisako paklusti
VIEŠPATIES Įstatymui.
[10] Regėtojams jie sako: „Neturėkite
jokių regėjimų!" –
o pranašams: „Nepranašaukite
mums tiesos,
bet kalbėkite tai, kas
mums malonu,
pranašaukite apie dausas!
[11] Krypkite iš kelio, sukite
į šoną nuo tako!
Šalin mums iš akių su
Izraelio Šventuoju!"
[12] Todėl taip sako Izraelio
Šventasis:
„Kadangi šį žodį atmetate,
kliaujatės ir viliatės jėga ir apgaule,
[13] ši jūsų kaltė jums bus
kaip pralaužtas plyšys
aukštame mūre.
Platėdamas nuo viršaus
iki pamatų
plyšys sugniuždo mūrą
staiga, akimoju.

30,7 Žr. Job 9,13.

[14] Jis subyra it ąsotis,
kurį puodžius taip
negailestingai sudaužo,
jog tarp trupinių nerasi nė šukės
žarijoms pasižerti iš židinio
ar vandeniui pasisemti
iš tvenkinio".
[15] Viešpats DIEVAS, Izraelio
Šventasis, šitaip sako:
„Grįžimu ir atsidavimu
būsite išgelbėti;
ramybė ir pasitikėjimas – jūsų jėga".
Bet jūs to nenorėjote!
[16] „Ne! – tarėte jūs. – Mes
pabėgsime ant žirgų!"
Puiku, bėkite!
„Mes nuskriesime ristūnais!"
Jūsų persekiotojų žirgai
bus eiklesni!
[17] Tūkstantis drebės, kai
vienas pagrasys.
Kai grasys penki, visi šoksite
bėgti ir bėgsite tol,
kol jūsų likutis taps kaip
vėliavakotis ant kalno,
kaip ženklas ant kalvos.
[18] Vis dėlto VIEŠPATS delsia,
norėdamas parodyti jums malonę;
vis dėlto jis pakils,
norėdamas jums atleisti,
nes VIEŠPATS yra
teisingumo Dievas.
Palaiminti visi, kurie
pasitikėdami jo laukia!
[19] O Siono tauta! Tau, gyvenančiai
Jeruzalėje, nebereikės daugiau verkti!
Jis bus maloningas tau, kai šauksiesi jo
pagalbos, jis atsilieps, kai tik išgirs tave.
[20] VIEŠPATS duos jums duonos, kurios
jums reikia, ir vandens, kurio trokštate.
Daugiau nebesislėps tavo Mokytojas, ir
savo akimis jį regėsi. [21] Jeigu nuklysi nuo
kelio į dešinę ar į kairę, girdėsi jo balsą
už nugaros tau sakantį: „Štai tikrasis ke-
lias! Juo eikite!" [22] Laikysi netyrais savo
sidabruotus stabus ir savo auksuotas
statulas, mesi juos šalin it nešvarius
skudurus, tardamas: „Lauk iš čia!"

Būsima Siono gerovė

[23] Tuomet jis duos lietaus pasėliams,
kai tik pasėsi sėklą dirvoje. Kviečiai,
pribrendę dirvoje, bus maistingi ir
gausūs. Plačiose ganyklose tą dieną
ganysis tavo galvijai. [24] Jaučiai ir asi-
lai, padedą įdirbti laukus, gaus ėsti
sūdyto pašaro, jiems pažerto bertu-
ve ir šake. [25] Visur – ant aukštų kal-
nų, ant didelių kalvų – sruvens van-
dens pilni upeliai. Didžiųjų žudynių
dieną, kai bokštai grius, [26] mėnulio
šviesa bus tokia šviesi kaip saulės, o
saulės šviesa bus septyniskart švie-
sesnė, kaip septynių dienų šviesa. Tą
dieną VIEŠPATS aptvarstys savo tautos
žaizdą, išgydys mėlynes, padarytas jo
smūgių.

Dievas nubaus Asiriją

[27] Žiūrėk! VIEŠPATIES vardas
ateina iš toli,
degdamas rūstybe,
ant žemę gaubiančių debesų!
Jo lūpos pilnos pykčio,
o liežuvis – it viską ryjanti ugnis.
[28] Jo alsavimas kaip potvynis
kalnų upelio,
staiga apsėmęs iki kaklo,
vėtys tautas pražūtingu rėčiu
ir pažabos tautų nasrus
apgaulingais žąslais,
vedančiais iš teisingo kelio.
[29] O jūs giedosite giesmes kaip tą
naktį, kai švenčiama šventė, džiaug-
sitės iš širdies it maldininkai, fleitos
garsų lydimi, žengiantys į VIEŠPATIES
kalną, į Izraelio Uolą. [30] Pakels didin-
gą savo balsą VIEŠPATS, parodys savo
rankos triuškinantį smūgį šėlstančiu
įniršiu, ryjančia ugnies liepsna, liūti-
mi, audra ir kruša. [31] Asirai bus apim-
ti siaubo, girdėdami VIEŠPATIES balsą
ir lazda mušami. [32] Kas kartą, kai jiems
kirs bausmės rykštė, kuria plaks juos
VIEŠPATS, dundės būgnai ir skambės
lyros. Grakščiu šokio judesiu jis ko-
voja su asirais! [33] Seniai jau sukrautas

laužas, karaliui skirtas; tas laužas
aukštas ir platus. Ugnies daug ir malkų
krūva; VIEŠPATIES alsavimas kaip sieros
upė jį padega.

Prieš sąjungą su Egiptu

31 Vargas tiems, kurie
leidžiasi į Egiptą
pagalbos ieškoti,
ir kliaujasi žirgais,
kurie pasitiki vežimais, nes jų daug,
ir raiteliais, nes jų pulkai stiprūs,
tačiau į Izraelio Šventąjį
nekelia akių,
nesitaria su VIEŠPAČIU!
2 Bet juk ir jis išmintingas!
Jis sukėlė nelaimę
ir savo žodžių neatsiėmė!
Jis pakils prieš nedorėlių namus
ir prieš tuos, kurie padeda
piktadariams.
3 Egiptiečiai – žmonės, o ne Dievas,
jų žirgai – kūnas, o ne dvasia.
VIEŠPATS tik išties savo ranką,
ir gynėjas parpuls, o drauge
su juo kris jo ginamasis;
juodu abu kartu pražus.
4 VIEŠPATS taip man kalbėjo:
„Kaip liūtas ar liūtukas
urzgia dėl savo grobio
ir susirinkus prieš jį
būriui piemenų
nei išsigąsta jų šauksmų,
nei dreba dėl jų daromo triukšmo,
taip ir Galybių VIEŠPATS
nužengs kovoti
ant Siono kalno, ant kalvos.
5 Kaip sparnus išskėtę
paukščiai gina jauniklius,
taip Galybių VIEŠPATS gins Jeruzalę,
saugos ir vaduos, globos
ir gelbės ją."
6 Sugrįžkite pas jį, Izraelio vaikai,
pas tą, kurį taip giliai įžeidėte! 7 Tą
dieną kiekvienas jūsų atmes su pa-
nieka sidabro ir aukso stabus, kurių
prisidarėte savo nuodėmingomis ran-
komis.

Asirijos žlugimas

8 Asiras kris nuo kalavijo,
kuris bus ne žmogaus;
ne žmogaus kalavijas jį parblokš.
Jis bėgs nuo kalavijo,
o jo jauni kariai eis lažą.
9 Jo uola iš baimės pasitrauks,
o jo didžiūnai paklaikę
paliks vėliavas. –
Tai žodis VIEŠPATIES, kurio
liepsna Sione,
o žaizdras Jeruzalėje!

Teisingumo karalystė

32 Tada karalius viešpataus
pagal teisumą,
didžiūnai valdys pagal teisingumą.
2 Kiekvienas jų bus
pastogė nuo vėjo,
prieglobstis nuo audros.
Jie bus lyg vandens
srovės dykumoje,
lyg milžinės uolos šešėlis saulės
tviskinamoje šalyje.
3 Akys tų, kurie mato,
nebus užmerktos,
ausys tų, kurie girdi, bus klusios.
4 Silpnadvasių širdis
išmoks suprasti,
švepluojančiųjų liežuvis
kalbės be vargo ir aiškiai.
5 Paikasis nebebus laikomas
pagarbos vertu,
sukčiaus niekas nebevadins
garbingu.
6 Paikasis kalba vien kvailystes,
jo širdis pilna piktų sumanymų:
nedorai elgtis, klaidingai
kalbėti prieš VIEŠPATĮ,
alkano nepapenėti, ištroškusiam
vandens nepaduoti.
7 Sukčiaus suktybės – blogos;
jis vis galvoja, ką pikta padaryti,
kaip melu vargšus
prapultin įstumti,
neleisti beturčiams teisybės ieškoti.
8 O kilnusis visados ieško gero,
dėl gerų siekių deda galvą.

Jeruzalės moterys

9 Kelkitės, nerūpestingosios
moterys,
ir išgirskite mano balsą!
Dukterys, pasitikinčios savimi,
atidžiai klausykitės mano žodžio!
10 Dabar jūs patenkintos savimi,
bet ateinančiais metais drebėsite.
Vynuogių rinkimo nebus, o
pjūtis bus be derliaus!
11 Drebėkite, nerūpestingosios!
Baisėkitės, patenkintosios savimi!
Išsirenkite nuogai,
tik strėnas prisidenkite juosta,
12 muškitės sau į krūtinę
dėl gražiųjų laukų,
dėl derlingųjų vynmedžių,
13 dėl mano tautos žemės,
kuri apžels erškėčiais ir usnimis,
dėl visų namų, nesitveriančių
džiaugsmu
išdidžiai besilinksminančiame
mieste.
14 Rūmai liks ištuštėję,
o triukšmingasis miestas
bus tuščias.
Tvirtovės kalnas
ir sargybos bokštas amžiams
pavirs dykviete,
smagia vieta laukiniams asilams,
ganykla kaimenėms.
15 Bet kai tik iš aukštybių Dvasia
bus išlieta ant mūsų,
dykuma virs sodais,
o sodai suvešės kaip miškas.
16 Tada dykumoje apsigyvens
teisingumas,
o teisumas įsikurs soduose.
17 Teisumo poveikis bus taika,
o teisumo vaisius –
ramybė ir apsauga,
tverianti amžiais.
18 Mano tauta gyvens
taikos buveinėje,
saugiuose namuose, ramiose
gyvenvietėse,
19 bet miškas nugrims į pražūtį,
o miestas bus baisiai nuniokotas.
20 Laimingi jūs, kai galite sėti
prie kiekvienos upės,
kai galite savo asilams ir jaučiams
leisti laisvai bėgioti!

Asirijos galas

33 Vargas tau, niokotojau,
kad pats nebuvai
nuniokotas,
tau, klastingasis išdavike,
kad pats netapai klastos auka!
Kai baigsi niokoti, pats
būsi nuniokotas,
kai pailsi klastauti, pats
tapsi klastos auka.
2 VIEŠPATIE, būk
maloningas mums,
nes tavimi viliamės!
Būk kas rytą mus gelbstinti ranka,
mūsų išgelbėjimas, atėjus pavojui!
3 Nuo sąmyšio ūžesio bėga gentys,
kai tu pakyli, tautos sklaidosi
į visas puses.
4 Žmonės šluoja grobį, kaip
šluojami skėriai;
tarsi žiogai jie šoka imti grobio.
5 VIEŠPATS prakilnus; jis
gyvena aukštybėse,
Sioną pripildo teisingumo
ir teisumo.
6 Tai, kas jo laikams
teikia patvarumą,
lobiai, kurie išgelbsti,
yra išmintis ir pažinimas.
Baimė VIEŠPATIES yra jo turtas!
7 Štai Arielio žmonės
vaitoja gatvėse,
Salemo pasiuntiniai
graudžiai verkia.
8 Vieškeliai visur tušti,
nebėra, kas jais keliautų.
Sandoros sulaužytos,
liudytojai paniekinti,
tačiau dėl to niekas nesisieloja.
9 Džiūsta iš liūdesio šalis,
iš gėdos vysta Libanas,
Šaronas yra lyg dykuma,
Bašanas ir Karmelis numetė lapus.

10 „Dabar aš atsistosiu,
– sako VIEŠPATS, –
dabar išaukštinsiu save,
dabar aukštai pakilsiu.
11 Jūs esate nėšti šienu ir
pagimdysite šiaudus;
mano dvasia praris jus kaip ugnis.
12 Tautos bus išdegintos
lyg kalkinėje,
iškirstos tarsi erškėčiai,
kad sudegtų ugnyje.
13 Kas esate toli, išgirskite
apie mano darbus,
o kas arti – išpažinkite
mano galybę!“
14 Nusidėjėliai dreba Sione,
šiurpulys krečia bedievius:
„Kas iš mūsų valiōs ištverti
pleškančią ugnį,
kas iš mūsų atlaikys
amžinas liepsnas?“
15 Tas, kuris gyvena pagal
teisumą ir sako tiesą,
kas iš skriaudos nenori
išspausti sau pelno,
kas atsisako priimti papirkas,
kas užsikemša ausis,
kad negirdėtų kalbant
apie žudymą,
ir kas užmerkia akis,
kad neregėtų pikta.
16 Toks žmogus gyvens
aukštybėse,
neprieinamų uolų tvirtovė
bus jo pilis;
jam bus tiekiama duona,
jam netrūks vandens.

Siono atstatymas

17 Tavo akys regės
puošnųjį karalių,
matys aplinkui platų kraštą.
18 Tavo širdis mąstys apie
klaiko metą:
„Kur tas, kuris galėjo skaičiuoti?
Kur tas, kuris galėjo pasverti?
Kur tas, kuris galėjo suskaityti
visus tuos bokštus?“
19 Nebematysi jau
išdidžiosios tautos,
svetimkalbės tautos,
kurios nesuprasi,
mikčiojančios liežuviu,
kurio nesupaisysi.
20 Pažvelki į Sioną, mūsų
švenčių miestą!
Temato tavo akys Jeruzalę
kaip saugią buveinę,
nejudamą palapinę,
kurios nei kuolai niekada
nebus išrauti,
nei nė viena virvė nenutrūks.
21 Tai ten VIEŠPATS mūsų
bus Galingasis!
Tai sritis upių ir plačių tėkmių,
ir joks irklinis laivas jomis nesiiria,
nei didingi laivai
neskleidžia burių.
23a Jų laivavirvės išsivijusios
neišlaiko stiebo,
todėl negalima burių pakelti.
22 Taip! VIEŠPATS mūsų teisėjas
ir mūsų įstatymų davėjas,
VIEŠPATS mūsų karalius,
ir jis mus išvaduos.
23b Tuomet net aklieji dalysis
turtingą laimikį,
net šlubiai pasiplėš grobio.
24 Nebus ten žmogaus, kuris
sakytų: „Aš ligotas!“
Žmonėms, kurie ten gyvena,
kaltė bus atleista.

Edomo nuteisimas

34 Ateikite, tautos, ir išgirskite!
Klausykitės
atidžiai, gentys!
Teišgirsta žemė ir tai, ko ji pilna,
pasaulis ir visi jo kūriniai!
2 VIEŠPATS įpykęs ant visų tautų
ir įšėlęs ant visų jų galybių.
Jis paliko jas prapulčiai,
atidavė sunaikinti kaip atnašą.
3 Jų užmuštieji bus metami į gatves,
jų lavonai dvoks maitos tvaiku,
kalnai permirks jų krauju,

[4]visos kalvos bus juo paplūdusios.
*Kaip knyga užsiskleis dangus,
ir kris jo visos galybės,
kaip krinta lapai nuo vynmedžio
ar figmedžio.
[5]Kai màno kalavijas bus
iškeltas danguje,
jis kris staiga ant *Edomo,
ant tautos,
kurią aš palikau prapulčiai
– teismui.
[6]VIEŠPATS laiko rankoje
kalaviją, visą kruviną,
aptekusį riebalais,
ėriukų ir ožių krauju, avinų
inkstų taukais,
nes VIEŠPAČIUI atnašaujama
auka Bocroje,
didelis kraujo praliejimas
Edomo krašte.
[7]Buivolai kris kartu su jais,
jautukai – kartu su jaučiais.
Nuo kraujo jų kraštas bus girtas,
žemė persisunkusi atnašų taukais.
[8]VIEŠPAČIUI priklauso keršto diena,
atpildo už Sioną metai.
[9]Edomo upėse vanduo
pasrus degutu,
dulkės jame virs siera,
ir jo kraštas taps liepsnojančios
dervos žeme.
[10]Nesiliaudami nei naktį, nei dieną,
be perstojo *kils dūmų debesys.
Žemė per kartų kartas bus tuščia,
per amžių amžius niekas
per ją neis.
[11]Kuosa ir ežys ją užvaldys,
apsigyvens apuokas ir varnas.
VIEŠPATS matuos ją
sąmyšio mastu
ir dykynės svambalu;
satyrai* ten jausis kaip namie.
[12]Edomo kilmingųjų
daugiau nebeliks,
nebebus, ką skelbti karaliumi,
didžiūnai išnyks.
[13]Užžels jų rūmai brūzgynais,
usnimis ir šilojais jų pilys.
Kraštas virs šakalų valdomis,
taps stručių lindyne.
[14]Laukinės katės susitiks
su hienomis,
satyrai šūkaus vienas kitam.
Net Lilita* ten įsikurs,
ten ras sau poilsiui vietą.
[15]Šokli angis ten kraus sau lizdą,
dės kiaušinius, perės vaikus ir
augins juos savo paunksmėje.
Būriuosis ten ir pesliai,
kiekvienas – su savo patele.
[16]Susiraskite VIEŠPATIES
knygoje ir paskaitykite,
kas joje sakoma: „Nė vienas tų
gyvūnų nedels atsirasti,
nes taip paliepė VIEŠPATIES lūpos
ir jo dvasia visus ten surinks.
[17]Jis pats jiems paskyrė likimą ir
savo rankos mostu jų dalį
žemėje atidalijo“.
Amžinai ji priklausys jiems,
ir jie gyvens ten per kartų kartas.

Atpirktųjų džiaugsmas

35 Pradžiugs dykuma
ir tyrlaukiai,
krykštaus pražysdama dykvietė.
Kaip lelija
[2]ji žydėte sužydės
ir džiūgaute džiūgaus laiminga.
Jai bus suteikta Libano šlovė,
Karmelio ir Šarono didingumas.
Jie matys VIEŠPATIES šlovę,
mūsų Dievo didingumą.
[3]*Duokite jėgų pailsusioms
rankoms,
paremkite drebančius kelius,

34,4 *Lk 21,26; Apr 6,13-14*
34,5-17 *Iz 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Abd 1-14; Mal 1,2-5*
34,10 *Apr 14,11; 19,3*
34,11 Žr. Iz 13,21.

34,14 Liaudies pasakojimų demonė, klajojanti po dykumą.
35,3 *Hbr 12,12*

[4] sakykite tiems, kurių
širdis baiminasi:
„Būkite stiprūs! Nebijokite!
Štai jūsų Dievas, jūsų
kerštas ateina!
Su baisiu atlyginimu jis
ateina jūsų gelbėti“.
[5] Tada akliesiems *bus
atmerktos akys,
kurtiesiems atvertos ausys.
[6] Tada raišasis šokinės
tartum elnias,
dainuos iš džiaugsmo
nebylio liežuvis.
Dykumoje ištrykš vandens srovės,
tyrlaukiuose tekės upės.
[7] Išdeginti smėlynai taps ežeru,
ištroškusi žemė virs
vandens šaltiniais.
Kur šakalų guoliai, ten dygs žolė,
žaliuos nendrės, žels meldai.
[8] Ir vieškelis ten eis.
Jis bus vadinamas šventuoju Keliu.
Kas netyras, tas negalės juo eiti,
ištvirkėliai nesuklaidins
tų, kurie juo žengia.
[9] Nebus ten jokio liūto,
joks plėšrus žvėris nesibastys;
nė vieno jų ten neužtiksi.
Juo keliaus tik atpirktieji.
[10] Kuriuos VIEŠPATS
išlaisvino, tie sugrįš
ir įžengs į Sioną su giesme,
vainikuoti amžinu džiaugsmu.
Linksmumas ir džiaugsmas
juos pasitiks,
pasibaigs vargas ir liūdesys.

Sanheribo antpuolis

36 Keturioliktais karaliaus Ezeki-
jo metais Asirijos karalius San-
heribas užpuolė visus įtvirtintuosius
Judo miestus ir paėmė juos. [2] Asirijos
karalius iš Lachišo į Jeruzalę prieš ka-
ralių Ezekiją pasiuntė rab šakę* su sti-
priomis pajėgomis. Kai jis išsirikiavo
mūšiui ties Aukštutinio tvenkinio van-
dentiekiu ant kelio į Velėtojo lauką, [3] iš-
ėjo pas jį rūmų prievaizdas Hilkijo sū-
nus Eljakimas, karalystės raštininkas
Šebna ir raštinės viršininkas Asafo sū-
nus Joachas.
[4] Rab šakė kreipėsi į juos: „Praneš-
kite Ezekijui: ‘Taip sako didysis kara-
lius, Asirijos karalius. Kuo tu pasitiki,
kad jautiesi toks tikras? [5] Nejau manai,
kad tušti žodžiai atstoja karybą ir jėgą
kare? Tad kuo gi tu pasitiki, kad suki-
lai prieš mane? [6] Tas Egiptas – lazda,
kuria tu pasitiki – iš tikrųjų yra *palū-
žusi nendrė, perverianti ranką kiek-
vienam, kuris ja remiasi. Toks yra fa-
raonas, Egipto karalius, visiems, kurie
juo pasitiki. [7] O jeigu jūs man sakysite:
‹VIEŠPAČIU, savo Dievu, mes pasitiki-
me›, – tai ar jis nėra tas, kurio aukštu-
mų alkus ir aukurus išgriovė Ezekijas,
įsakydamas Judo karalystei ir Jeruzalei
garbinti tik prie šio aukuro?’
[8] O dabar eikš lažybų su mano val-
dovu, Asirijos karaliumi: ‘Aš duosiu
tau du tūkstančius žirgų, jei susira-
si jiems šitiek raitelių’. [9] Kaipgi tu gali
priversti pasitraukti šį vieną mažiau-
sių mano valdovo tarnų? Atseit tu pa-
sitikėjai, kad vežimų ir raitelių duos
Egiptas! [10] Pagaliau argi be VIEŠPATIES
valios atžygiavau aš nusiaubti šio kraš-
to? Pats VIEŠPATS man įsakė: ‘Žygiuok
prieš tą kraštą ir nusiaubk jį!’“
[11] Tuomet Eljakimas, Šebna ir Joa-
chas kreipėsi į rab šakę: „Prašom kal-
bėti su savo tarnais aramėjiškai. Mes
suprantame. Nekalbėk mums judė-
jiškai, kai žmonės štai klausosi ant
mūrų“. [12] Bet rab šakė atsakė jiems:
„Nejaugi manai, kad mano valdovas
siuntė mane, jog pasakyčiau šiuos da-
lykus vien tavo valdovui ar tau? Prie-
šingai, argi nesiuntė manęs tam, kad
pasakyčiau tai ir žmonėms ant mūrų,

35,5-6 *Mt 11,5; Lk 7,22*

36,2 Vyriausiojo pareigūno titulas.

36,6 *Ez 29,6-7*

kurie turės kartu su jumis valgyti savo
pačių išmatas ir gerti savo šlapimą?“
13 Paskui rab šakė žengė priekin ir su-
šuko garsiu balsu judėjiškai: „Klausy-
kitės didžiojo karaliaus, Asirijos ka-
raliaus, žodžių! 14 Taip sako karalius.
Nesiduokite mulkinami Ezekijo, nes jis
negali jūsų išgelbėti! 15 Neleiskite Eze-
kijui, kad jus sugundytų, liepdamas
pasitikėti VIEŠPAČIU ir sakyti: 'VIEŠPATS
tikrai išgelbės mus! Šis miestas nebus
atiduotas Asirijos karaliui į rankas!'
16 Neklausykite Ezekijo, nes Asirijos
karalius sako: 'Sudarykite sutartį su
manimi ir pasiduokite! Tada kiekvie-
nas jūsų galės valgyti nuo savo paties
vynmedžio ir figmedžio, gerti vandenį
iš savo paties tvenkinio, 17 kol aš ateisiu
ir perkelsiu jus į kraštą, panašų į jūsiš-
kį, į grūdų ir gero vyno kraštą, į duonos
ir vynuogynų kraštą. 18 Tenesuvedžio-
ja jūsų Ezekijas, sakydamas: ‹VIEŠPATS
mus išgelbės!› Ar bent vienas iš tautų
dievų išgelbėjo savo kraštą nuo Asiri-
jos karaliaus rankos? 19 Kur Hamato ir
Arpado dievai? Kur Sefarvaimų die-
vai? Kur Samarijos dievai? Ar išgelbė-
jo jie Samariją nuo manęs? 20 Kuris gi
iš visų šių kraštų dievų yra išgelbėjęs
kada nors savo kraštą? Ar gali VIEŠPATS
išgelbėti nuo manęs Jeruzalę?'“
21 Bet jie tylėjo ir nedavė jam atsaky-
mo, nes karalius buvo įsakęs: „Neatsa-
kykite jam nė žodžio“. 22 Paskui rūmų
prievaizdas Hilkijo sūnus Eljakimas,
karalystės raštininkas Šebna ir rašti-
nės viršininkas Asafo sūnus Joachas
persiplėšė drabužius, nuėjo pas Eze-
kiją ir pranešė jam, ką rab šakė buvo
pasakęs.

37 Tai išgirdęs, karalius Eze-
kijas persiplėšė drabužius,
apsivilko ašutine ir nuėjo į VIEŠPATIES
Namus. 2 O prievaizdą Eljakimą, kara-
lystės raštininką Šebną ir kunigijos se-
niūnus, apsivilkusius ašutinėmis, pa-
siuntė pas pranašą Izaiją, Amoco sūnų,
3 pasakyti: „Taip kalba Ezekijas: 'Ši die-
na – nelaimės, bausmės ir gėdos die-
na. Kūdikiams atėjo metas gimti, bet
nėra jėgų juos pagimdyti! 4 Teišgirsta
VIEŠPATS, tavo Dievas, žodžius rab ša-
kės, kurį atsiuntė jo valdovas, Asirijos
karalius, kad įžeistų gyvąjį Dievą! Te-
nubaudžia jį VIEŠPATS, tavo Dievas, už
žodžius, kuriuos girdėjo! Pasimelsk už
likutį, kuris yra čia'“.
5 Karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas
Izaiją. 6 Izaijas jiems atsakė: „Savo val-
dovui pasakykite: 'Taip kalba VIEŠPATS.
Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asi-
rijos karaliaus tarnai tyčiojosi iš ma-
nęs. 7 Štai įkvėpsiu aš jam tokią dvasią,
kad, išgirdęs žinią, jis grįš į savo kraštą.
Ten aš padarysiu, kad jis žus nuo ka-
lavijo'“.
8 Rab šakė sugrįžo ir rado Asirijos
karalių kariaujantį prieš Libną. Jis suži-
nojo, kad karalius buvo palikęs Lachi-
šą. 9 Tuo tarpu Asirijos karalius gavo
žinią apie Etiopijos karalių Tirhaką:
„Jis pakilo į karo žygį prieš tave!“ Išgir-
dęs apie tai, jis vėl siuntė pasiuntinius
pas Ezekiją pasakyti: 10 „Taip sakysite
Judo karaliui Ezekijui: 'Nesiduok savo
Dievo, kuriuo pasitiki, apgaunamas,
esą Jeruzalė neatsidurs Asirijos kara-
liaus rankose. 11 Juk tu pats esi girdėjęs,
kaip Asirijos karaliai pasielgė su kitais
kraštais, juos visiškai sunaikindami! O
tu būsi išgelbėtas? 12 Argi vadavo die-
vai tautas, kurias sunaikino mano pro-
tėviai: Gozaną, Haraną, Recefą ir ede-
niečius Telasare? 13 Kur dabar Hamato
karalius, Arpado karalius ar Sefarvai-
mų, Henos ir Ivos karalius?'“
14 Ezekijas paėmė iš pasiuntinių
rankų laišką ir perskaitė. Tuomet pa-
lypėjo į VIEŠPATIES Namus ir išskleidęs
jį 15 malda kreipėsi į VIEŠPATĮ: 16 „Ga-
lybių VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, *virš
kerubų soste sėdintis! Tu vienas esi
Dievas virš visų žemės karalysčių. Tu
sukūrei dangus ir žemę. 17 Palenk man

37,16 *Iš 25,22*

savo ausį, VIEŠPATIE, ir išklausyk! At-
verk savo akis, VIEŠPATIE, ir pamatyk!
Išgirsk visus žodžius laiško, kurį at-
siuntė Sanheribas, kad pasityčiotų iš
gyvojo Dievo. 18 Iš tikrųjų, VIEŠPATIE,
Asirijos karaliai nusiaubė visas tau-
tas ir jų kraštus, 19 o jų dievus sume-
tė į ugnį; jie sunaikino juos, nes tai
buvo ne dievai, o tik žmogaus rankų
padarai, medis ir akmuo. 20 Dabar,
VIEŠPATIE, mūsų Dieve, gelbėk mus
iš jo rankų, kad visos karalystės že-
mėje žinotų, jog tu vienas, VIEŠPATIE,
esi Dievas!“

Sanheribo nubaudimas

21 Tada Amoco sūnus Izaijas pasiun-
tė Ezekijui tokį žodį: „Taip kalba
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsakydamas
į tavo maldą dėl pagalbos prieš Asiri-
jos karalių Sanheribą. Štai žodis, kurį
VIEŠPATS ištarė prieš jį:

22 ‘Niekina tave, tyčiojasi iš tavęs
mergelė, Siono duktė;
kraipo galvą už tavo nugaros
duktė Jeruzalė.
23 Ką tu įžeidei ir kam
piktžodžiavai?
Prieš ką pakėlei savo balsą,
žvelgdamas įžūliomis akimis?
Prieš Izraelio Šventąjį!
24 Per savo tarnus tu
įžeidei Viešpatį.
Sakei: ‹Su aibe savo vežimų
pasiekiau kalnų viršūnes,
pačias Libano kalnų atšlaites;
iškirtau aukštuosius jo kedrus
ir puošniuosius kiparisus;
pasiekiau aukščiausią viršūnę,
patį jos miško tankumyną.
25 Kasiau šulinius
ir gėriau vandenį svetimuose
kraštuose;
savo kojų padais išdžiovinau
visas Egipto upes›.
26 Argi tu negirdėjai,
kad tai esu patvarkęs
nuo senų laikų?
Tai, ką esu nulėmęs nuo
senų senovės,
dabar įvykdžiau!
Todėl tu galėjai sugriauti
miestus tvirčiausius
ir juos paversti krūvomis griuvėsių.
27 Bejėgiai buvo jų gyventojai,
išgąsčio ir gėdos apimti,
kaip žolės laukuose,
kaip gležna žaluma,
kaip žolė ant stogų
pučiant rytų vėjui.
28 Ar ilsiesi tu,
ar ateini, ar išeini,
ar esi įniršęs ant manęs –
viską aš žinau!
29 Dėl to, kad niršai ant manęs
ir tavo įtūžimas pasiekė
mano ausis,
įversiu savo kablį tau į šnerves,
pažabosiu savo žąslais tavo nasrus.
Tuo pačiu keliu, kuriuo čia atėjai,
atgal tave parvarysiu.
30 Štai bus tau ženklas.
Šiais metais valgysi, ką duos atolas,
kitais – kas užaugs nesėta,
o trečiais vėl sėsite ir pjausite,
veisite vynuogynus ir
gardžiuositės jų vaisiais!
31 Judo namų likučiai vėl
suleis žemėn šaknis,
vėl neš vaisius aukštai šakose.
32 Iš Jeruzalės sklis likutis,
nuo Siono kalno – išlikusieji.
Galybių VIEŠPATIES uolumas
tai padarys!’“

33 Todėl apie Asirijos karalių
VIEŠPATS sako: „Jis neįsiverš į šį miestą,
nė vienos strėlės į jį nepaleis, nei deng-
damasis skydu jo nepuls, nei apgulos
pylimo aplink jį nesupils. 34 Keliu, ku-
riuo atėjo, išsinešdins, neįsiveržęs į šį
miestą. Tai VIEŠPATIES žodis! 35 Aš ap-
ginsiu jį dėl savęs ir dėl savo tarno Do-
vydo“.

36 VIEŠPATIES angelas atėjo į asirų
stovyklą ir užmušė šimtą aštuonias-
dešimt penkis tūkstančius. Išaušus

rytui, visur gulėjo lavonai. 37 Asirijos
karalius Sanheribas pasitraukė ir grįžo
į Ninevę. 38 Vieną dieną, jam meldžian-
tis savo dievo Nisrocho šventykloje, jį
nužudė kalaviju du jo sūnūs – Adrame-
lechas ir Sareceras. Abu pabėgo į Ara-
rato kraštą. Vietoj jo karaliumi tapo jo
sūnus Asarhadonas.

Ezekijo liga ir išgijimas

38 Tomis dienomis Ezekijas sun-
kiai susirgo ir buvo prie pat mir-
ties. Pranašas Izaijas, Amoco sūnus, at-
ėjo pas jį ir tarė: „Šitaip kalba VIEŠPATS.
'Sutvarkyk savo reikalus, nes tuojau
mirsi, nebeišgysi'“. 2 Ezekijas nusigręžė
veidu į sieną ir meldėsi VIEŠPAČIUI:
3 „Atmink, meldžiu, VIEŠPATIE, kaip
ištikimai ir nuoširdžiai elgiausi tavo
akivaizdoje, darydamas, kas tau pa-
tinka!“ Ir ėmė Ezekijas graudžiai verk-
ti.
4 Tada Izaijas išgirdo VIEŠPATIES
žodį: 5 „Eik pas Ezekiją ir pasakyk:
'Taip kalba VIEŠPATS, tavo tėvo Do-
vydo Dievas. Girdėjau tavo maldą ir
mačiau tavo ašaras. Išgydysiu tave;
po trejeto dienų tu jau pajėgsi nuei-
ti į VIEŠPATIES Šventyklą. Penkiolika
metų pridėsiu prie tavo dienų! 6 Be to,
tave ir šį miestą išgelbėsiu nuo Asi-
rijos karaliaus. Aš būsiu skydas šiam
miestui!
7 Ženklas iš VIEŠPATIES, kad VIEŠPATS
padarys, ką pažadėjo, bus toks. 8 Žiū-
rėk! Šešėliui, jau nusileidusiam dešim-
čia pakopų ant laiptų į Ahazo prieangį,
leisiu vėl grįžti dešimčia pakopų'“. Ir
saulė grįžo dešimčia pakopų, kuriomis
buvo nusileidusi.
9 Giesmė, kurią Judo karalius Ezeki-
jas sudėjo, pasveikęs iš ligos:

10 Aš pagalvojau:
„Patį savo dienų vidurdienį
turiu iškeliauti!
Šeolo vartai atims man
likusius metus“.
11 Aš tariau:
„Niekada daugiau nebematysiu
VIEŠPATIES* gyvųjų šalyje,
niekada daugiau nebežvelgsiu
į jokį žemėje
gyvenantį žmogų“.
12 Mano pastogė lyg palapinė
piemenų nugriauta
ir numesta šalin nuo manęs.
Mano gyvenimą tu baigei
austi kaip audėjas,
nukirpai mane it paskutinį
siūlą nuo šeivos.
Dieną ir naktį tu vedi mane į pabaigą.
13 Ligi aušros aš šaukiuosi pagalbos.
Tarsi liūtas jis triuškina
visus mano kaulus.
Dieną ir naktį tu vedi mane į pabaigą.
14 Čirškiu tarsi parskridusi kregždė,
dejuoju tarsi balandis.
Nuvargsta man akys, žvelgdamos
aukštyn į dangų:
aš skurdžius, Viešpatie!
Užstok mane!
15 Ką galiu jam sakyti?
Jis man kalbėjo!
Jis pats tai padarė!
Eisiu pirmyn žingsniukais
per visus savo metus,
nors mano siela ir pilna kartėlio.
16 Kuriuos Viešpats globoja,
tie gyvuoja;
tau [priklauso] mano
gyvenimo dvasia.
Tu man davei sveikatą ir gyvybę,
17 todėl mano kartėlis
pavirto ramybe.
Tu apsaugojai mane nuo
mirties bedugnės
ir visas mano nuodėmes
nusviedei sau už nugaros.
18 Juk Šeole niekas tau nedėkoja,
nė mirtis tavęs nešlovina;
kas eina į giliąją duobę, tas
nebesitiki tavo gerumo.
19 Gyvasis, tiktai gyvasis tau dėkoja,

38,11 T. y. nebeisiu į Šventyklą, nebedalyvausiu pamaldose.

kaip šiandien darau aš.
Apie tavo ištikimybę tėvai
pasakos vaikams.
20 VIEŠPAČIUI patiko mus išgelbėti!
Giedosime ir kankliuosime
mes VIEŠPATIES Namuose
visàs savo gyvenimo dienas.
21 Kai Izaijas pasakė: „Tegu jie nu-
neša figų košės, tepatepa ja išbėrimą,
ir jis pagis", 22 Ezekijas paklausė: „O
koks bus ženklas, kad aš vėl pakilsiu į
VIEŠPATIES Namus?"

Babilono pasiuntiniai

39 Tuo metu Babilono karalius
Baladano sūnus Merodach Ba-
ladanas, išgirdęs apie Ezekijo ligą ir iš-
gijimą, atsiuntė jam laišką ir dovanų.
2 Ezekijas dėl to apsidžiaugė ir pasiun-
tiniams aprodė savo iždą, sidabrą ir
auksą, prieskonių ir geriausio aliejaus
atsargas, ginklų sandėlius, visus turtus,
kokių tik turėjo rūsiuose. Neliko nieko
nei jo rūmuose, nei visoje karalystėje,
ko nebūtų jiems parodęs.
3 Tada pranašas Izaijas atėjo pas ka-
ralių Ezekiją ir paklausė: „Ką sakė tau
tie vyrai? Iš kur jie atėjo pas tave?" Eze-
kijas atsakė: „Jie atėjo pas mane iš toli-
mo krašto, iš Babilono".
4 „Ką jie matė tavo rūmuose?" – to-
liau klausė Izaijas. Ezekijas atsakė: „Jie
matė visa, kas tik yra mano rūmuose.
Neliko nieko mano turtų rūsiuose, ko
nebūčiau jiems parodęs".
5 Tada Izaijas pasakė Ezekijui: „Iš-
girsk Galybių VIEŠPATIES žodį: 6 'Štai at-
eis dienos, kai visa, kas tik yra tavo rū-
muose, visa, ką tavo protėviai sukrovė
iki šios dienos, visa bus išgabenta į Ba-
bilioną. Nieko neliks, – sako VIEŠPATS!
7 *– Ir iš tavo palikuonių, kurių susi-
lauksi, kai kurie bus paimti; jie bus eu-
nuchai Babilono karaliaus rūmuose!'"
8 Ezekijas atsakė Izaijui: „VIEŠPATIES
žodis, kurį man pasakei, yra palan-
kus". Mat jis pagalvojo sau: „Vadinasi,
mano dienomis dar tvers taika ir sau-
gumas".

Išganymo pažadas

40 „Paguoskite mano
tautą, – sako jūsų
Dievas, – paguoskite ją!
2 Prabilkite į širdį Jeruzalei
ir šaukite jai,
kad jos lažas baigėsi,
kad jos kaltė išpirkta,
nes ji dvigubai atsiėmė iš
VIEŠPATIES rankų
už visas savo nuodėmes".
3 *Pasigirsta balsas:
„Per dykumą tieskite
VIEŠPAČIUI kelią!
Tyruose ištiesinkite mūsų
Dievui vieškelį!
4 Kiekvienas slėnys tegu
būna užpiltas,
kiekvienas kalnas bei kalva
tebūna nukasta.
Uolėta žemė pavirs lyguma,
kalvotos apylinkės – slėniais.
5 Tada VIEŠPATIES šlovė
bus apreikšta!
Visa žmonija drauge ją išvys,
nes pats VIEŠPATS tai pažadėjo
savo lūpomis!"
6 *Pasigirsta balsas: „Skelbk!"
Atsakau: „O ką man skelbti?" –
„Visa žmonija – kaip žolė,
jos gražumas – kaip laukų gėlės.
7 Žolė nudžiūsta, gėlė nuvysta,
kai tik VIEŠPATS pasiunčia
joms vėją.
Tikrai žmonės – tik žolė.
8 Žolė nudžiūsta, gėlė nuvysta,
bet Dievo žodis tveria amžinai".
9 Užlipk ant aukšto kalno,
džiugiosios žinios skelbėjau Sione!
Galingai pakelk savo balsą,

39,7 *Dan 1,1-7; 2 Kar 24,10-16; 2 Met 36,10*

40,3 *Mt 3,3; Mk 1,3; Jn 1,23*
40,3-5 *Lk 3,4-6*
40,6-8 *Jok 1,10-11; 1 Pt 1,24-25*

gerosios naujienos
skelbėja Jeruzale!
Skelbk, nebijok!
Sakyk Judo miestams:
„Štai jūsų Dievas!“
10 *Štai Viešpats DIEVAS
ateina su galybe,
o jo ranka – valdinga.
Atlygį jis turi su savimi,
o algą moka į priekį.
11 *Kaip piemuo ganys jis
savo kaimenę,
savo rankomis surinks ėriukus,
nešios juos prie krūtinės
ir švelniai vedžios vedekles.

Kūrėjo galia išganyti

12 Kas savo kaušu paseikėjo
marių vandenis,
kas sprindžiu pamatavo
dangaus skliautą?
Kas saiku* atseikėjo žemės dulkes,
kas svarstyklėmis pasvėrė kalnus
ir svertuvu – kalvas?
13 *Kas gali pasakyti VIEŠPAČIUI,
ką jam daryti,
pamokyti jį ar duoti patarimą?
14 Su kuo jis tariasi, kad
žinotų, ką daryti?
Kas išmokė jį teisingumo tako
ir parodė jam išminties kelią?
15 Štai tautos jam – lyg lašas kibire,
lyg dulkės ant svarstyklių.
Tolimosios salos sveria ne
daugiau kaip krislai.
16 Libano medžių neužtektų
aukurui pakurti,
nė jo gyvulių – deginamosioms
aukoms:
17 Visos tautos jo Artume
– niekų niekas;
jas Dievas laiko visiškai nieku!
18 *Į ką jums bus panašus Dievas,
ir kokį jo paveikslą susikursite?
19 Į stabų statulą, meistro nulietą,
auksakalio paauksuotą
ir sidabro grandinėlėmis
apvedžiotą?
20 Kas nuskurdęs, tas pasirinks
nepuvų šilkmedį
ir susiras nagingą meistrą,
kad pastatytų nedūlų stabą.
21 Argi jūs nežinote? Argi
negirdėjote?
Argi tai jums neskelbta
nuo pradžios?
Ar jūs nesupratote?
Nuo tada, kai buvo padėti
žemės pamatai,
22 jis sėdi soste anapus dangaus
skliauto virš žemės,
ir jos gyventojai jam
atrodo lyg žiogai.
Jis dengia žemę dangumi
tarsi užuolaidą,
išskleidžia jį tarsi palapinę
gyvenimui.
23 Didžiūnus jis paverčia nieku,
o žemės valdovus – tuščiu burbulu.
24 Jie vos pasodinti, vos pasėti,
jų kamienai vos žemėn
įleido šaknis;
jis kvėpteli ant jų, ir jie nudžiūva;
viesulas juos nuneš kaip šapus.
25 „Su kuo palyginsite mane?
Su kuo sulyginsite mane?“
– sako Šventasis.
26 Pakelkite akis ir pasižiūrėkite
į aukštybes!
Kas jas sukūrė?
Tas, kuris atveda jų PULKUS,
suskaičiuoja
ir šaukia kiekvieną jų vardu.
Dėl jo didžios galybės
ir beribės jėgos
nė viena nedrįsta neateiti!
27 Jokūbai, kaipgi tu gali sakyti,
Izraeli, kaipgi tu drįsti skųstis:

40,10 *Iz 62,11; Apr 22,12*
40,11 *Jn 10,11*
40,12 Pažod.: „trečdaliu saiko“.
40,13 *Rom 11,34; 1 Kor 2,16*
40,18-19 *Apd 17,29*

„Mano kelias paslėptas
nuo VIEŠPATIES,
mano Dievas į mano teises
nekreipia dėmesio?“
28 Nagi, ar nežinai, ar
nesi girdėjęs?
VIEŠPATS – amžinasis Dievas,
visų žemės šalių kūrėjas.
Jis nepailsta, nepavargsta;
jo išmintis neištiriama.
29 Nuvargusiam jis duoda jėgų,
bejėgiui atšviežina gyvastį.
30 Net jaunuoliai pailsta
ir pavargsta,
vaikinai klupte klumpa,
31 bet tie, kurie pasitiki
VIEŠPAČIU, atgaus jėgas,
pakils tarsi erelių sparnais,
ir nepavargs bėgdami,
nepails eidami.

Izraelio vaduotojas

41 Tylėkite, tólimosios salos,
mano akivaizdoje!
Laukite mano žodžių, tautos!
Teateina ir tepareiškia
jos savo skundą;
drauge rinkimės į teismą.
2 Kas išjudino iš Rytų
kovotoją* už teisumą
ir pašaukė jį būti savo tarnu?
Jis atiduoda jam tautas
ir sutrypia jų karalius.
Savo kalaviju jis paverčia
juos dulkėmis,
savo lanku – vėjo
nešamais pelais.
3 Jis vejasi juos
ir pralenkia nepažeistas,
vos kelią kojomis siekdamas.
4 Kas tai nuveikė ir padarė?
Kas pašaukė kartàs nuo
pat pradžios?
Tai aš, VIEŠPATS,
kuris esu pirmas
ir su paskutine jų toks būsiu.
5 Išvydo jį tólimosios salos,
ir apėmė jas baimė,
dreba žemės pakraščiai:
artėja, jau čia pat!
6 Kiekvienas jų padeda kitiems,
kiekvienas drąsina savo bičiulį.
7 Meistras skatina auksakalį,
svidintojas – kalvį prie priekalo.
„Nuliedinta gerai“, – sako jis
ir sutvirtina kniedėmis,
kad nesvyruotų į šalis.
8 O tave, mano tarne Izraeli,
Jokūbai, mano išsirinktasis,
mano bičiulio *Abraomo palikuoni,
9 iš žemės pakraščių aš pasiėmiau,
iš tolimiausių užkampių
pasišaukiau.
Aš tau tariau: „Tu mano tarnas;
išsirinkau tave ir neatmesiu!“
10 Nebijok, nes aš su tavimi,
nebūgštauk, nes aš tavo Dievas!
Stiprinsiu tave, padėsiu tau,
remsiu tave savo teisumo dešine.
11 Nešlovę ir gėdą užsitrauks visi,
kas niršta ant tavęs.
Taps nieku ir eis prapultin visi,
kas kovoja su tavimi.
12 Ieškosi, tačiau neberasi tų,
kurie vaidijosi su tavimi.
Galą gaus ir nieku taps,
kas kėlė karą prieš tave,
13 nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas,
laikau tavo dešinę.
Aš – tas, kuris tau sako:
„Nebijok, aš tau padėsiu!“
14 Nebijok, kirmine Jokūbai,
kirminėli Izraeli! „Aš tau padėsiu!“
– tai VIEŠPATIES žodis.
Tavo atpirkėjas – Izraelio
Šventasis.
15 Tu būsi mano kuliamasis
velenas,
aštrus, su nauju volu ir
daugeliu dantų;
tu kulsi kalnus ir triuškinsi juos,
kalvas paversi pelais.

41,2 T. y. Persijos karalių Kyrą.

41,8 *2 Met 20,7; Jok 2,23*

16 Kai vėtysi, vėjas juos nuneš,
audra juos išblaškys.
O tu džiaugsiesi VIEŠPAČIU,
šlovinsi Izraelio Šventąjį.
17 Užguitieji ir vargšai
ieško vandens,
o jo nėra,
ir liežuvis jiems džiūsta
nuo troškulio.
Aš, VIEŠPATS, juos išgirsiu,
aš, Izraelio Dievas, jų neapleisiu.
18 Ant plikų kalvų atversiu upes
ir slėniuose šaltinius.
Dykumą paversiu tvenkiniais,
išdžiūvusią žemę – vandens
versmėmis.
19 Prisodinsiu dykumoje kedrų,
akacijų, mirtų ir alyvmedžių.
Tyrlaukiuose auginsiu kiparisus
drauge su guobomis ir pušimis,
20 kad žmonės matytų ir žinotų,
stebėtų ir suprastų,
jog visa tai padarė ranka
VIEŠPATIES,
jog tai sukūrė Izraelio Šventasis.

Iššūkis pagonių dievams

21 „Pateikite savo bylą, –
sako VIEŠPATS, –
dėstykite savo įrodymus“, –
sako Jokūbo Karalius.
22 Teprieina ir tepranašauja
jie mums, kas įvyks!
Pasakykite, kas įvyko
žiloje senovėje,
kad įsidėmėtume
ir suvoktume, kuo tai baigsis,
arba apreikškite, kas
dar turi įvykti!
23 Pranašaukite, kas bus ateityje,
kad žinotume, jog esate dievai!
Padarykite ką nors, gera ar pikta,
kad būtume nustebinti
ir įbauginti.
24 Kodėl ne! Jūs esate niekis
ir jūsų darbai – niekai!
Kas jus pasirenka, tas renkasi
pasibjaurėjimą.
25 Išjudinau jį* iš šiaurės,
ir jis ateina;
iš krašto, kur teka saulė,
pašaukiau jį vardu.
Galiūnus jis sutryps it molį,
kaip puodžius minko šlyną.
26 Kas iš anksto tai paskelbė,
kad žinotume?
Prieš laiką, kad galėtume
sakyti: „Tai tiesa!“?
Niekas to neapskelbė,
niekas neapgarsino,
niekas negirdėjo jūsų žodžių.
27 Įvykiai, kadaise
pranašauti Sionui,
štai štai jau vyksta!
Ir aš siunčiu Jeruzalei šauklį
su džiugia naujiena.
28 Žvalgausi, tačiau nėra nė vieno,
nėra tarp jų kam duoti patarimą,
kad galėtų atsakyti, kai klausiu.
29 Visi jie – niekas,
niekas jų darbai;
jų stabai – tuščias vėjas!

Viešpaties tarnas

42 *„Štai mano tarnas,
kurį aš remiu,
mano išrinktasis, *kuriuo
aš gėriuosi.
Apgaubiau jį savo dvasia,
kad neštų tautoms teisingumą
2 ne šauksmu ar pakeltu balsu;
gatvėje nebus girdėti jo balso.
3 Nei palaužtos nendrės
jis nelauš,
nei blėstančio dagčio negesins.
Jis neš tikrą teisingumą.
4 Nepails ir nepasiduos nevilčiai,
kurdamas žemėje teisingumą.
Jo mokymo lauks
tólimosios salos*“.

41,25 Žr. Iz 41,2.
42,1-4 *Mt 12,18-21*
42,1 *Mt 3,17; 17,5; Mk 1,11; Lk 3,22; 9,35*
42,4 Viduržemio jūros pagonių kraštai į vakarus nuo Palestinos.

[5] Taip kalba Dievas, VIEŠPATS,
*kuris sukūrė ir išskleidė dangų,
patiesė žemę su visais pasėliais,
joje duoda gyvybę žmonėms
ir dvasią joje gyvenantiems:
[6] „Aš, VIEŠPATS, pašaukiau
tave teisumo pergalei,
paėmiau tave už rankos.
Aš sukūriau ir padariau tave
tautos sandora, *tautų šviesa,
[7] kad atvertum neregių akis,
išvestum iš kalėjimo belaisvius,
išvaduotum sėdinčius
belangės tamsybėse.
[8] Aš esu VIEŠPATS, tai
mano vardas.
Savo garbės neperleisiu kitam,
nei savo šlovės – stabams.
[9] Kas buvo pranašauta,
štai jau įvyko;
dabar skelbiu naujus dalykus;
pirmiau, negu tai atsitiks,
skelbiu juos tau“.

Pergalės giesmė

[10] Užtraukite naują giesmę
VIEŠPAČIUI,
skelbkite jo šlovę visoje žemėje!
Tedžiūgauja jūra ir visa,
kas jos gelmėse,
tólimosios salos ir jų gyventojai!
[11] Teskelbia dykuma bei jos miestai
ir žmonės Kedaro kaimuose!
Tedžiūgauja Selos gyventojai,
tešaukia nuo kalnų viršūnių!
[12] Teikite garbę VIEŠPAČIUI,
skelbkite jo šlovę
tolimosiose salose!
[13] Į kovą VIEŠPATS žygiuoja
kaip karžygys,
kaip karys žadina savo narsą;
jis šaukia, pakeltu balsu
surinka mūšio šūkį
ir pergalinga jėga stoja
prieš savo priešus.

42,5 *Apd 17,24-25*
42,6 *Iz 49,6; Lk 2,32; Apd 13,47; 26,23*

Dievo pažadas padėti

[14] Ilgai tylėjau, lūkuriavau
ir susilaikiau,
bet dabar aš šaukiu kaip gimdyvė,
dūstu ir aikčioju.
[15] Sunaikinsiu kalnus ir kalvas,
visur nuvytinsiu žolę.
Upes paversiu pelkėmis,
o pelkes išdžiovinsiu.
[16] Aš vesiu keliaujančius
akluosius,
keliais nežinomais juos vesiu.
Tamsą jiems paversiu šviesa,
o vingiuotus kelius ištiesinsiu.
Visa tai darau dėl jų;
jų aš neapleisiu.
[17] Trauksis į šalį visiškai susigėdę,
kas tiki stabais,
kas sako nuliedintoms statuloms:
„Jūs mūsų dievai“.

Izraelio aklumas

[18] Klausykitės, kurtieji!
Pažvelkite ir išvyskite, aklieji!
[19] Kas aklesnis už mano tarną
ir kurtesnis už pasiuntinį,
kurį siunčiu?
Kas toks aklas, kaip mano siųstasis,
ir toks kurčias, kaip
VIEŠPATIES tarnas?
[20] Žiūrėti jis žiūri, bet neima širdin,
jo ausys atviros, bet nieko negirdi.
[21] Dėl teisumo patiko VIEŠPAČIUI
savo Įstatymą padaryti
didingą ir šlovingą.
[22] Tačiau ši tauta apiplėšta
ir nusiaubta;
visi uždaryti rūsiuose,
paimti į kalėjimus.
Jie tapę grobiu, ir nėra
kam jų užstoti;
jie apiplėšiami, ir nėra kam
pasakyti: „Grąžink atgal!“
[23] O, kad jūs tai išgirstumėt!
Išgirskite ir dėkitės nuo šiol į širdį!
[24] Kas atidavė Jokūbą, kad
jis būtų apiplėštas,
kas atidavė Izraelį plėšikams?

Ar tai nebuvo VIEŠPATS, kuriam
mes nusidėjome?
Jo keliais eiti jie atsisakė ir
neklausė jo Įstatymo.
25 Todėl jis leido jiems pajusti
savo pykčio jėgą,
įniršį ir karo baisumus.
Jis apsiautė juos liepsnomis,
bet jie nesuprato,
nudegino juos gaisru, bet ir
to jie nepaėmė į širdį.

Dievas pažada išpirkti

43 O dabar šitaip kalba
VIEŠPATS, kuris tave
sukūrė, Jokūbai,
kuris tave padarė, Izraeli:
„Nebijok, nes aš išpirkau tave;
pašaukiau tave vardu,
ir tu esi mano.
2 Kai brisi per gilius vandenis,
aš būsiu su tavimi,
ir upėse tu nepaskęsi.
Kai eisi per ugnį, nesudegsi,
ir liepsnos tavęs nepraris,
3 nes aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
Izraelio Šventasis, kuris
tave gelbsti.
Tavo išpirkai atiduodu Egiptą,
mainais už tave – Kušą ir Sebą.
4 Kadangi tu man brangus,
vertingas ir mylimas,
aš atiduodu už tave kraštus
ir mainais už tavo gyvybę tautas.
5 Nebijok, nes aš su tavimi!
Tavo palikuonis parvesiu iš rytų,
surinksiu tave iš vakarų.
6 Pasakysiu šiaurei: 'Atiduok juos!'
ir pietums: 'Nesulaikykit!'
Parvesk mano sūnus iš
tolimų kraštų
ir mano dukteris iš
žemės pakraščių,
7 kiekvieną, kuris vadinamas
mano vardu,
kiekvieną, kurį savo garbei
aš sukūriau, pašaukiau
ir parengiau".

Viešpats – vienintelis Dievas

8 Išvesk tautą aklą, nors
ir turinčią akis,
kurčią, nors ir turinčią ausis.
9 Tegu susirenka apžiūrai
visos tautos,
tesueina draugėn gentys!
Kas iš jų kada nors tai paskelbė
ar pranašavo apie tai praeityje?
Tegu kviečia savo liudytojus,
kad jiems paliudytų,
teišgirsta juos žmonės ir
tepasako: „Tai tiesa!"
10 „Jūs mano liudytojai, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
mano tarnai, kuriuos išsirinkau,
idant žinotumėte,
tikėtumėte mane
ir suprastumėte, jog aš tas pats.
Nebuvo kito dievo prieš mane
ir nebus po manęs.
11 Tai aš, aš esu VIEŠPATS,
be manęs kito gelbėtojo nėra.
12 Tai aš apreiškiau, aš gelbėjau,
aš paskelbiau,
o ne koks svetimas jūsų dievas;
jūs mano liudytojai, – tai
VIEŠPATIES žodis. –
Aš esu Dievas,
13 amžinai tas pats!
Nėra, kas išvaduotų iš
mano rankos;
kas gali pakeisti tai, ką aš darau?"

Išėjimas iš Babilono

14 Taip kalba VIEŠPATS,
jūsų Atpirkėjas,
Izraelio Šventasis:
„Dėl jūsų siunčiu kariuomenę
prieš Babiloną,
visų kalėjimų skląsčius nukelsiu,
o chaldėjai prapliups aimanuoti.
15 Aš – VIEŠPATS, jūsų Šventasis,
Izraelio kūrėjas, jūsų karalius".
16 Taip kalba VIEŠPATS,
kuris per jūrą nutiesia kelią,
per galingus vandenis
padaro taką,

17 kuris išveda į žygį
vežimus ir žirgus,
galingą kariuomenę.
Jie krinta parblokšti ir nebepakyla,
užgesę ir užblėsę kaip dagtis:
18 „Daugiau nebesiremkite
tuo, kas buvo,
nebemąstykite apie tai,
kas seniai praėjo.
19 Štai aš kuriu naują dalyką!
Jis dabar jau reiškiasi,
negi nematote?
Net per dykumą tiesiu kelią,
net tyruose atveriu upes.
20 Man teiks garbę laukiniai žvėrys,
šakalai ir stručiai,
nes aš duodu vandens dykumoje
ir upes atveriu tyruose,
kad būtų ko atsigerti mano
išrinktajai tautai.
21 Jie – tauta, kurią sau sukūriau,
kad skelbtų mano šlovę.

Izraelio nedėkingumas

22 Tu nešlovinai manęs, Jokūbai,
aš nusibodau tau, Izraeli!
23 Ėriukų deginamųjų aukų
man neaukojai,
negarbinai manęs
kruvinosiomis aukomis.
Neverčiau tavęs atnašauti
man duonos atnašų,
nevarginau tavęs dėl
smilkalų aukos.
24 Nepirkai man savo pinigais
kvapiųjų šaknų,
negaivinai savo aukų taukais.
Ne! Tu apkrovei mane
savo nuodėmėmis,
varginai mane nusikaltimais.
25 Aš, aš – tas, kuris dėl savęs
naikina tavo nusižengimus, –
aš tavo nuodėmių neatminsiu.
26 Primink man ir stokime
drauge prieš teismą!
Teisinkis, įrodyk savo nekaltumą!
27 Man nusidėjo tavo protėvis,
sukilo prieš mane tavo atstovai,
28 suteršė mano šventyklą
tavo didžiūnai,
todėl ir atidaviau Jokūbą pražūčiai,
išstačiau Izraelį paniekai.

Viešpats – vienintelis Dievas

44 O dabar klausyk,
Jokūbai, mano tarne,
Izraeli, kurį išsirinkau!“
2 Taip kalba VIEŠPATS, tavo kūrėjas,
kuris auklėjo tave nuo pat
gimimo ir tau padėjo:
„Nebijok, Jokūbai, mano tarne,
brangusis, kurį išsirinkau!
3 Sudrėkinsiu vandeniu
ištroškusią žemę,
palaistysiu srovėmis sausumą;
išliesiu savo dvasią ant
tavo palikuonių
ir savo palaiminimą ant tavo vaikų.
4 Jie sužels kaip žolė,
kaip gluosniai paupiuose.
5 Vieni sakys: ‘Aš esu VIEŠPATIES!’ –
kiti vadinsis Jokūbo vardu,
o dar kiti ant rankos
užsirašys ‘VIEŠPATIES’
ir didžiuosis Izraelio vardu“.

Tikrasis Dievas ir stabai

6 Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio
Karalius ir Atpirkėjas,
Galybių VIEŠPATS:
*„Aš esu pirmas, aš esu paskutinis,
be manęs kito dievo nėra.
7 Kas prilygsta man? Tegu pasirodo,
tegu pasako, pareiškia ir paaiškina!
Kas žiloje senovėje sukūrė tautą?
Tai, kas turi įvykti, jie tepasako!
8 Nenusigąskite, nebijokite:
argi aš jau seniai to nepaskelbiau
ir neapreiškiau?
Juk jūs mano liudytojai!
Ar yra gi kitas Dievas be manęs?
Ar yra kokia nors Uola be manęs?“
9 Niekingi visi tie, kurie daro stabų
statulas; jų branginamieji negali jiems

44,6 *Iz 48,12; Apr 1,17; 22,13*

niekuo padėti. Jų garbintojai akli,
jiems stinga išmanymo, jie tik patys
save kvailina. [10] Kas dievą daro ar liedi-
na stabą be noro užsidirbti? [11] Žiūrėk,
kaip jo garbintojai bus sugėdinti, nes
jų meistrai – tik marūs žmonės! Kai jie
visi susirinks ir prisistatys, juos pagaus
baimė ir apims gėda.

[12] Kalvis daro jį iš geležies, įpučia
anglis, kūju kala stabą. Tvirta ranka jį
doroja, kol išalksta ir pavargsta. Van-
dens negeria, todėl visiškai nusilpsta.

[13] Stalius pamatuoja medį virvele ir
nusibraižo stabą rašikliu. Jis obliuoja
medį obliumi, aprėžia skriestuvu ir
išskobia iš jo atvaizdą vyro – dailaus
žmogaus, tinkamą stovėti šventyklo-
je. [14] Jis kertasi kedrą, pasirenka dar
kiparisą ar ąžuolą iš medžių miške,
o gal net pasodina kedrą, kad lietus
jį užaugintų. [15] Dalį kamieno žmo-
gus sunaudoja kurui: šildosi prie de-
gančių malkų ir jomis pakuria ugnį
krosnyje duonai kepti. Žmogus iš rąs-
to išsidrožia net dievą ir garbina jį, iš
medžio pasidaro stabą ir kniūbsčias
puola prieš jį. [16] Rąstigalį žmogus su-
degina ugnyje, ant jo žarijų kepasi
mėsą, sotinasi kepsniu, vis šildyda-
masis prie ugnies ir kartodamas: „O,
kaip man šilta, net karšta!“ [17] O kas
dar liko iš medžio, iš to išdrožia dievą
– savo stabą, klupčioja ir kniūbsčias
puola prieš jį, maldaudamas: „Gelbėk,
nes tu mano dievas!“

[18] Stabai nieko nežino, nieko negal-
voja, nes jų akys apvilktos; jie nemato
akimis, nesupranta širdimi. [19] Tačiau
niekas nesusiprotėja, neturi suprati-
mo nei išmanymo pasakyti: „Rąstigalį
įmečiau į ugnį, ant jo žarijų išsikepiau
duonos, pasispirginau mėsos ir pasiso-
tinau. Nejaugi iš jo liekanos sau bjaurų
stabą darysiu ir rąstigalį garbinsiu?“

[20] Kas maitinasi pelenais, tą bus šir-
dis apgavusi ir suvedžiojusi. Neišgelbės
jis savęs ir nesakys: „Ar tas daiktas, kurį
laikau savo dešinėje, nėra apgavystė?“

Viešpats – Kūrėjas ir Atpirkėjas

[21] Nepamiršk šių dalykų,
Jokūbai, ir tu, Izraeli,
nes tu mano tarnas!
Sukūriau tave būti mano tarnu,
nepamiršiu niekada tavęs, Izraeli!
[22] Išsklaidysiu tavo
nusižengimus kaip debesį,
tavo nuodėmes kaip miglą.
Sugrįžk pas mane, nes
tave išpirkau.
[23] Dangūs, džiūgaukite, nes
VIEŠPATS tai padarė,
valiuokite, žemės gelmės!
Kalnai, šokite giedodami,
drauge su miškais ir
visais jų medžiais!
Juk VIEŠPATS išpirko Jokūbą,
per Izraelį jis parodys savo šlovę.
[24] Taip kalba VIEŠPATS,
tavo Atpirkėjas,
kuris tave sukūrė motinos įsčiose:
„Aš – VIEŠPATS, kuris sukūrė Visatą
ir vienas pats išskleidė dangus.
Kai klojau žemę, kas
buvo su manimi?
[25] Aš – tas, kuris nieku paverčia
kerėtojų ženklus
ir burtininkus padaro žiopliais.
Aš – tas, kuris išminčius
priverčia pergalvoti
ir *jų pažinimą padaro kvailą.
[26] Aš – tas, kuris savo tarno
žodį patvirtina
ir įvykdo užmojį, paskelbtą
jo pasiuntinių.
Aš sakau Jeruzalei: 'Būk apgyventa!'
Judo miestams: 'Būkite atstatyti!'
Aš prikelsiu jų griuvėsius!
[27] Aš – tas, kuris sako marių
gelmėms: 'Išdžiūkite!
Aš išsekinsiu jūsų šaltinius!'
[28] Aš – tas, kuris *taria Kyrui:
'Tu – mano kerdžius!'
Visa, ką aš noriu, jis įvykdys.

44,25 *1 Kor 1,20*
44,28 *2 Met 36,23; Ezr 1,2*

Jis tars Jeruzalei: 'Būk atstatyta!',
o apie Šventyklą sakys: 'Tebūna
dedami pamatai!'"

Kyras – Dievo pateptasis

45 Taip kalba VIEŠPATS
Kyrui, savo pateptajam,
kurį jis paėmė už dešinės rankos,
kad pajungtų jam tautas ir
nuginkluotų karalius,
kad atvertų jam duris ir
vartai būtų atsklęsti:
2 „Aš pats žygiuosiu pirma tavęs
ir sulyginsiu kalvas.
Vario duris sutrupinsiu,
nukaposiu geležies skląsčius.
3 Tau atiduosiu paslėptus
turtus, slaptas sankaupas,
kad žinotumei, jog aš VIEŠPATS,
Izraelio Dievas,
kuris šaukia tave vardu.
4 Dėl Jokūbo, savo tarno,
dėl Izraelio, savo išrinktojo,
pašaukiau tave vardu,
teikdamas tau garbę,
nors tu manęs ir nepažinojai.
5 Aš esu VIEŠPATS, ir nėra kito;
be manęs nėra dievo!
Aš – tas, kuris tave apginkluoja,
nors tu manęs ir nepažįsti,
6 kad nuo saulės tekėjimo iki
jos laidos būtų žinoma,
jog kito be manęs nėra.
Aš esu VIEŠPATS, ir nėra kito!
7 Darau šviesą ir kuriu tamsą,
sukuriu gerovę ir sukeliu negandas;
aš, VIEŠPATS, visa tai padarau.
8 Rasokite, dangūs, iš aukštybių,
ir debesys teišlyja teisumą.
Žemė teprasiveria, tedygsta
išganymas,
drauge tesuželdo teisumą!
Aš, VIEŠPATS, tai padariau.

Dievas – Visatos ir istorijos Viešpats

9 Vargas tam, kuris bylinėjasi
su savo Kūrėju,
būdamas šukė tarp žemės šukių!
*Argi molis sako puodžiui:
'Ką tu iš manęs darai?'
arba: 'Tavo dirbinys neturi ąsos'?
10 Vargas kūdikiui, kuris sako
tėvui: 'Ką gimti tu pašauki?'
arba motinai: 'Ką tu gimdai?'"
11 Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Šventasis ir Kūrėjas:
„Ar man priekaištausite dėl
mano vaikų likimo
ir nurodysite, koks turi būti
mano rankų darbas?
12 Aš sukūriau žemę,
žmoniją sukūriau žemėje.
Dangus savo rankomis išskleidžiau,
suteikiau darną visoms jų galybėms.
13 Aš jį* dėl teisumo
pergalės išjudinau,
visus kelius jam padariau lygius.
Ne dėl algos ar dovanų
jis mano miestą atstatys
ir mano tremtinius išlaisvins", –
sako Galybių VIEŠPATS.
14 Taip kalba VIEŠPATS: „Egipto
turtai, Kušo prekės
ir aukštaūgiai Sebos žmonės
ateis pas tave ir tau priklausys.
Paskui tave jie eis
grandinėmis apkalti,
parpuls priešais tave maldaudami:
*'Tik su jumis yra Dievas,
niekur kitur!
Kitų dievų nėra!'
15 Tikrai tu esi pasislėpęs Dievas,
Izraelio Dieve, Išvaduotojau!
16 Gėda ir nemalonė kris ant jų visų;
stabų dirbėjai pražus nemalonėje.
17 Izraeli, tu VIEŠPATIES išvaduotas
amžinu išganymu!
Gėda ir nemalonė niekada
nekris ant jūsų
per amžių amžius."
18 Taip kalba VIEŠPATS,
kuris sukūrė dangų,

45,9 *Rom 9,20*
45,13 T. y. Persijos karalių Kyrą.
45,14 *1 Kor 14,25*

jis, Dievas,
kuris paruošė ir padarė žemę,
davė jai pradžią,
jis,
kuris nesukūrė jos dykõs,
bet padarė gyvenamą:
„Aš esu VIEŠPATS, ir be
manęs nėra kito!
19 Nekalbėjau nei paslapčiomis,
nei iš buveinės tamsybės šalyje
ir Jokūbo palikuonims nesakiau:
'Ieškokite manęs dykvietėje'.
Aš, VIEŠPATS, apreiškiu teisumą,
paskelbiu, kas dora.
20 Susirinkite ir ateikite,
prieikite arčiau, tautų likučiai!
Neišmano nieko tie,
kurie nešiojasi stabus iš medžio
ir meldžiasi dievui,
negalinčiam išgelbėti.
21 Eikite šen, drauge pasitarę,
ir pasakykite,
kas paskelbė tai kadaise,
išpranašavo tai iš anksto?
Argi ne aš, VIEŠPATS,
be kurio nėra kito dievo?
Tik aš vienas – teisingas ir
išvaduojantis Dievas!
22 Gręžkitės manin ir
būsite išgelbėti,
visi žemės pakraščiai,
nes aš Dievas, ir kito nėra!
23 Prisiekiau savimi,
mano lūpos ištarė tiesą,
neatšaukiamą žodį:
*'Kiekvienas kelis klaupsis
prieš mane,
manimi prisieks kiekvienas
liežuvis'.
24 Man sakys: 'Tik per VIEŠPATĮ
rasime pergalę ir jėgą'.
Gėdydamiesi ateis pas jį visi,
kurie ant jo niršta.
25 Tik per VIEŠPATĮ visi
Izraelio palikuonys
ras teisumą ir šlovę".

45,23 *Rom 14,11; Fil 2,10-11*

Babilono dievai

46 Belis sukiužo, Nebojas
susigūžia;
jų stabai sukrauti ant
asilų ir galvijų.
Tie, kurie turėtų nešti jus,
dabar kaip naštos kraunami
ant nuvargusių gyvulių.
2 Gūžiasi, kiūžta ir jie drauge,
nuo naštos išsigelbėti negali;
jie patys eina į nelaisvę.
3 Klausykitės manęs, Jokūbo namai,
ir jūs, kas likote gyvi iš Izraelio namų!
Nuo pat gimimo esate mano našta,
išlaikiau jus nuo pat vaikystės.
4 Liksiu vis tas pats,
kai jūs pasensite;
kai jūs pražilsite,
nešiosiu ir tada.
Aš – tas, kuris nešiojau,
aš – tas, kuris nešios,
aš – tas, kuris jus neš ir išgelbės.
5 Su kuo palyginsite mane
ir su kuo sulyginsite mane?
Arba su kuo sugretinsite mane,
kad būtume panašūs?
6 Dosnieji iš kapšio išpila auksą,
svarstyklėmis atsveria sidabrą
ir pasisamdo auksakalį,
kad iš to jiems padarytų dievą,
kurį jie garbintų, žemėn
kniūbsti puldami.
7 Dedasi jį ant pečių,
nešiojasi visur;
kai pastato jį vieton,
jis stovi ten sustingęs
ir nepajuda iš vietos.
Nors jie šaukiasi,
jis negali atsiliepti
nei išgelbėti jų iš nelaimės.
8 Atminkite tai ir būkite ryžtingi,
dėkitės į širdį, nusidėjėliai!
9 Atminkite, kas buvo anksčiau,
senų senais laikais:
aš esu Dievas,
ir nėra kito;
aš – Dievas,
ir nėra tokio kaip aš.

10 Apreiškiu pabaigą nuo
pat pradžios,
iš anksto paskelbiu,
kas dar įvyks.
Tariu: „Mano užmojis
bus įvykdytas!"
Aš įvykdysiu visa,
kas sumanyta.
11 Šaukiu iš rytų plėšrų paukštį*,
iš tolimos šalies žmogų,
kad įvykdytų mano užmojį.
Kaip kalbėjau, taip ir įvykdysiu,
ką užsimojau, tą ir padarysiu.
12 Klausykitės manęs, užsispyrėliai;
jūs esate toli nuo teisumo pergalės.
13 Aš pats įgyvendinu savo teisumą;
jis nebetoli, mano
išganymas nevėluos.
Aš pats suteiksiu išganymą Sione,
Izraeliui suteiksiu savo šlovę.

Babilono teismas

47 „Lipk žemyn,
sėskis dulkėse,
mergele, *Babilono dukterie!
Tau nebėra sosto,
sėsk ant žemės, chaldėjų dukterie!
Dailiąja ir gašliąja nebūsi
daugiau vadinama.
2 Imk girnas ir malk grūdus!
Nusidenk nuo veido šydą!
Nusimesk skraistę,
apsinuogink blauzdas,
braidyk po vandenį upėse.
3 Tavo nuogumas bus
iškeltas aikštėn,
bus matyti tavoji gėda.
Atkeršysiu ir nepagailėsiu", –
4 sako mūsų Atpirkėjas.
Jo vardas – Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Šventasis.
5 Sėdėk tyli, pasitrauk į patamsį,
chaldėjų dukterie!
Karalysčių viešpate nebūsi
daugiau vadinama.
6 Buvau įpykęs ant savo tautos,
savo paveldą buvau išniekinęs,
tau į rankas buvau jį atidavęs.
O tu jam neparodei pagailos
ir krovei ant senelių labai
sunkų jungą.
7 Sakei sau: „Amžinai
viešpatausiu!"
Neėmei šių dalykų į širdį,
negalvojai, kuo tai galės baigtis.
8 Dabar išgirsk, išlepintoji,
besijaučianti jaukiai,
*galvojanti sau širdyje:
„Aš, ir niekas kitas!
Niekada netapsiu našle
ir neišgyvensiu vaikų netekties".
9 Bet ir viena, ir kita ištiks tave
staiga, tą pačią dieną;
vaikų netektis ir našlystė
užgrius ant tavęs visu svoriu,
nepaisant tavo užkeikimų gausybės
ir visų tavo grasių kerėjimų galios.
10 Kadangi nedora būdama
jauteisi saugi
ir sakei sau: „Niekas
manęs nemato!" –
tavo išmintis ir išmanymas
išvedė tave iš kelio.
Užtat ir sakei sau: „Aš,
ir niekas kitas!"
11 Užguls tave vargas,
ir nemokėsi jo šalin nužavėti;
užpuls tave nelaimė,
ir nepajėgsi jos nuvyti.
Staiga užklups tave galas,
apie kurį nepagalvojai.
12 O dabar smaginkis
savo kerėjimais
ir gausybe savo užkeikimų,
kuriais varginai save nuo
pat jaunystės.
Gal vis dar galvoji, kad jie
bus tau naudingi?
Gal jais įvarysi baimę!
13 Prisidarei daug vargo,
turėdama tiek patarėjų!

46,11 T. y. Kyrą.

47,1-15 *Iz 13,1–14,23; Jer 50,1–51,64*

47,8-9 *Apr 18,7-8*

Teateina ir tegelbėja dabar tave
dangaus tyrinėtojai ir
žvaigždžių stebėtojai,
kurie per kiekvieną jaunatį
numato, kas tau atsitiks.
14 Štai jie jau pavirto šiaudais,
ugnis juos ryja;
neišgelbės jie nė savęs
nuo rajų liepsnų.
Tai ne žarijos, prie kurių
galėtum pasišildyti,
tai ne židinys, prie kurio
susėstų žmonės!
15 Šitaip tau tarnauja tavo kerėtojai,
su kuriais prekiavai nuo
pat jaunystės.
Kiekvienas jų klajoja savo keliu;
nėra nė vieno, kuris tave išgelbėtų.

Naujas pažadas Izraeliui

48 Klausykitės štai ko,
Jokūbo namai,
vadinami Izraelio vardu,
kilę iš Judo sėklos,
prisiekiantys VIEŠPATIES vardu
ir besišaukiantys Izraelio Dievo
be ištikimybės ir be teisumo,
2 nors vadinatės šventąja tauta
ir kliaujatės Izraelio Dievu,
kurio vardas yra Galybių VIEŠPATS!
3 Kas jau įvyko, seniai
buvau apreiškęs;
iš mano lūpų tai išėjo,
aš pats tai paskelbiau.
Nelauktai ėmiau vykdyti,
ir visa įvyko.
4 Žinau, kad esi užsispyręs,
nes tavo sprandas – tarsi
sausgyslė iš geležies,
o tavo kakta – iš vario,
5 todėl tai iš anksto tau apreiškiau
ir paskelbiau pirmiau, negu įvyko,
idant nesakytum: „Mano
stabas visa tai padarė,
mano statula – drožtinė ar
liedinta – tai sutvarkė".
6 Dabar, kai visa išgirdai, pagalvok!
Ar neturi visa tai pripažinti?
Nuo dabar kai ką visiškai
nauja skelbiu tau,
paslaptingus įvykius,
kurių tu nežinai.
7 Dabar, o ne seniai, prieš dienų
dienas, jie prasidėjo;
anksčiau apie juos negirdėjai,
kad nesakytum: „Aš jau
žinojau apie juos!"
8 Tu apie juos nebūsi nei
ką nors girdėjęs,
nei žinojęs,
nes tavo ausys nuo seno
buvo kurčios.
Žinojau, koks tu apgaulingas,
nes nuo motinos įsčių buvai
vadinamas sukčiumi.
9 Bet dėl savo vardo aš valdau pyktį,
savo šlovės dėlei susilaikau,
kad tavęs nesunaikinčiau.
10 Štai išgryninau tave,
tačiau ne kaip sidabrą;
išmėginau tave skausmo žaizdre.
11 Dėl savęs, savo paties dėlei,
kad mano vardas nebūtų
paniekintas, dabar tai darau.
Savo šlovės neperleisiu kitam!
12 Išgirsk mane, Jokūbai,
Izraeli, kurį pavadinau vardu!
Aš esu tas pats,
*aš pirmas, aš ir paskutinis!
13 Mano rankos padėjo
žemės pamatus,
mano dešinė išskleidė dangus.
Kai juos pašaukiu, jie
tuojau pat ateina.
14 Sueikite visi ir klausykitės!
Kas iš jų* kada paskelbė
ką nors panašaus?
VIEŠPATIES bičiulis* įvykdys
jo valią prieš Babiloną
ir Chaldėjos palikuonis.
15 Aš, aš tai paskelbiau,
aš jį pašaukiau,

48,12 *Iz 44,6; Apr 1,17; 22,13*
48,14 T. y. dievų.
48,14 T. y. Kyras.

aš jį atvedžiau;
jam seksis kelyje!
16 Prieikite arčiau prie manęs
ir klausykitės, ką sakau!
Nuo pat pradžios aš nekalbėjau
apie tai paslapčiomis;
nuo to laiko, kai tai pradėjo
vykti, aš esu čia.
Dabar Viešpats DIEVAS ir jo Dvasia
pasiuntė mane.
17 Taip kalba VIEŠPATS,
tavo Atpirkėjas,
Izraelio Šventasis:
„Aš, VIEŠPATS, tavo Dievas,
mokau tave, kas tau naudinga,
ir vedu tave keliu,
kuriuo tau dera eiti.
18 O, kad klausytum mano Įsakymų!
Tavo gerovė būtų kaip upė,
o tavo teisumas – kaip
marių bangos.
19 Tavo palikuonių būtų
kaip smilčių,
o gimusių iš tavo giminės –
kaip smėlio grūdelių.
Jų vardas nežūtų ir neišdiltų
mano akyse".

Išėjimas iš Babilono

20 *Eikite iš Babilono,
bėkite iš Chaldėjos!
Džiaugsmingai ir garsiai
tai skelbkite,
kad būtų žinoma;
neškite žinią ligi žemės pakraščių,
sakykite:
„Jokūbą, savo tarną,
VIEŠPATS išpirko!
21 Troškulio jie nekentėjo,
vedami per sausas dykynes.
Jis liepė vandeniui
ištrykšti iš uolos,
praskėlė uolą, ir tryško vandenys".
22 *„Nedorėliai neturės ramybės", –
sako VIEŠPATS.

48,20 *Apr 18,4*
48,22 *Iz 57,21*

Viešpaties tarnas

49 Išgirskite mane, salos,
atkreipkite dėmesį,
tólimosios tautos!
Mane *VIEŠPATS pašaukė
dar negimusį,
dar motinos įsčiose tebesantį;
jis ištarė mano vardą.
2 *Jis padarė iš manęs aštrų kalaviją
ir paslėpė savo rankos šešėlyje.
Jis padarė mane aštria strėle
ir įsidėjo į savo strėlinę.
3 „Tu mano tarnas, – pasakė man, –
Izraeli, per tave apreikšiu
savo šlovę!"
4 Bet aš pagalvojau:
„Veltui aš triūsiau,
tuščiai ir be naudos jėgas eikvojau;
mano byla – pas VIEŠPATĮ,
ir mano atlygis – mano
Dievo rankoje.
5 Dabar tvirtai nusprendė VIEŠPATS,
kuris mane padarė savo tarnu
dar motinos įsčiose,
kad jam parvesčiau Jokūbą,
kad Izraelis pas jį būtų surinktas.
Aš pagerbtas VIEŠPATIES akyse,
mano Dievas – mano jėga!"
6 „Per maža, – sako jis, – tau
būti mano tarnu,
prikelti Jokūbo gimines
ir sugrąžinti Izraelio likutį.
*Aš padarysiu tave ir *tautų šviesa,
kad mano išganymas pasiektų
žemės pakraščius".
7 Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Atpirkėjas, jo Šventasis,
paniekintajam,
kuriuo bjaurisi tautos,
valdovų tarnui:
„Karaliai atsistos, tave pamatę,
didžiūnai ir tie lenksis iki žemės
dėl VIEŠPATIES, kuris yra ištikimas,

49,1 *Jer 1,5*
49,2 *Hbr 4,12; Apr 1,16*
49,6 *Apd 13,47*
49,6 *Iz 42,6; Lk 2,32; Apd 26,23*

dėl Izraelio Šventojo,
kuris tave išrinko".

Siono atstatymo pažadas

[8] Taip kalba VIEŠPATS: *„Malonės metu tave išklausau,
išganymo dieną tau padedu.
Sukūriau tave, paskyriau tave Sandora tautai,
kad atstatytum kraštą ir
išdalytum nuniokotus paveldus.
[9] Sakyk kaliniams: 'Išeikite!'
ir tiems, kurie tamsybėse: 'Eikite į šviesą!'
Pakelėse jie ganysis,
ant plikų kalvų visur ras ganyklų.
[10] *Nekęs nei alkio, nei troškulio,
nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė,
nes gailestingasis juos veda
ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių.
[11] Padarysiu jiems kelią per visus savo kalnus,
mano vieškeliai bus nulyginti.
[12] Žiūrėk! Jie ateina iš toli,
vieni iš šiaurės ir vakarų,
o kiti iš Siėnės šalies.
[13] Džiūgaukite dangūs!
Iš džiaugsmo šokinėk, žeme!
Tegu plyšta kalnai nuo džiaugsmo giesmės!
Juk VIEŠPATS paguodė savo tautą,
pasigailėjo savo varguolių.
[14] Bet Sionas sako: 'Paliko mane VIEŠPATS,
užmiršo mane Dievas'.
[15] Ar gali moteris užmiršti savo mažylį,
būti nešvelni savo įsčių sūnui?
Net jeigu ji ir užmirštų,
aš tavęs niekada neužmiršiu.
[16] Žiūrėk! Įrėžiau tavo vardą savo rankos delne;
tavo mūrus nuolat turiu prieš akis.
[17] Tavo atstatytojai čionai atskuba,
o tie, kurie niokojo ir alino tave,
pasitraukė nuo tavęs.
[18] Pakelk akis ir apsidairyk aplinkui:
jie renkasi draugėn ir eina pas tave.
Kaip gyvas aš, – tai VIEŠPATIES žodis, –
visais jais pasidabinsi kaip puošmenomis,
pasidabinsi jais lyg nuotaka.
[19] Tikrai tu buvai nualinta ir nusiaubta,
griuvėsių kraštas,
bet dabar būsi per ankšta savo naujakuriams,
nors tavo engėjai ir bus pasitraukę toli.
[20] Vaikai, kurių buvai netekusi,
tau sakys:
'Čia man per ankšta, man reikia daugiau vietos,
kad galėčiau įsikurti!'
[21] Tada tu sakysi savo širdyje:
'Kas man pagimdė juos?
Juk aš buvau bevaikė ir bevaisė,
ištremta ir atstumta;
kas juos man išaugino?
Juk aš buvau likusi vienų viena,
tad iš kur jie?'"
[22] Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Štai pakelsiu ranką tautoms,
duosiu ženklą gentims,
ir jos pargabens ant rankų tavo sūnus,
o dukteris parneš ant pečių.
[23] Karaliai bus tavo vaikų įtėviai,
o karalienės – jų įmotės.
Veidu į žemę puldami jie tave pagerbs
ir laižys dulkes nuo tavo kojų.
Tuomet tu tikrai žinosi, kad aš esu VIEŠPATS;
tie, kurie pasitiki manimi, nebus sugėdinti".
[24] Ar išplėšia kas nors grobį iš galiūno?
Ar galima belaisvius atimti iš tirono?

49,8 *2 Kor 6,2*
49,10 *Apr 7,16-17*

[25] VIEŠPATS šitaip atsako: „Žinoma!
Belaisviai bus atimti iš galiūno
ir grobis išplėštas iš tirono!
Aš pats esu tavo reikalo gynėjas,
aš pats išvaduosiu tavo vaikus.
[26] Priversiu tavo engėjus
maitintis savo pačių kūnu,
pasigers jie savo pačių krauju
kaip saldžiu vynu.
Visa žmonija žinos, kad
aš esu VIEŠPATS,
tavo Išvaduotojas, tavo Atpirkėjas,
Jokūbo Galingasis".

Viešpaties tarno klusnumas

50 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kur jūsų motinos
skyrybų raštas,
kuriuo ją paleidau?
Kuriam gi skolintojui
pardaviau jus?
Tik dėl savo nuodėmių
buvote parduoti,
tik dėl savo nusižengimų buvo
paleista jūsų motina.
[2] Kodėl nebuvo nė vieno,
kai atėjau?
Kodėl niekas neatsiliepė,
kai šaukiau?
Nejau mano ranka per
trumpa, kad išpirkčiau?
Argi man stinga jėgų,
kad išvaduočiau?
Štai vien pagrūmojimu
išdžiovinu jūrą,
dykuma paverčiu upes!
Jose žuvys, netekusios vandens,
dvokia ir gaišta nuo troškulio.
[3] Apgaubiu dangus tamsybe,
apvelku juos ašutine".
[4] Viešpats DIEVAS davė
man iškalbų liežuvį,
kad gebėčiau žodžiu
stiprinti nuvargusius.
Kas rytą jis žadina mano ausį,
kad klausyčiausi tarsi mokinys.
[5] Viešpats DIEVAS atvėrė man ausis.
Aš nemaištavau, atgal nesitraukiau.
[6] *Atsukau nugarą mane
plakantiems,
atkišau žandus raunantiems
man barzdą,
nuo užgauliojimo ir spjūvių
neslėpiau veido.
[7] Viešpats DIEVAS man padeda,
todėl aš nesu pažemintas.
Nutaisiau veidą, kietą
kaip titnagas,
ir žinau, kad nebūsiu sugėdintas.
[8] *Mano gynėjas arti;
kas drįs su manimi bylinėtis?
Stokime vienas prieš kitą teisman!
Kas kelia bylą prieš mane?
Tegu man prisistato!
[9] Štai Viešpats DIEVAS man padeda;
kas gi mane pasmerks?
Jie visi sutrūnys kaip drabužis,
kandys juos sugrauš.
[10] Kas iš jūsų bijo VIEŠPATIES
ir paklūsta jo tarno balsui?
Kas gyvena naktyje be šviesos,
pasitikėdamas VIEŠPATIES vardu
ir neabejodamas savo Dievu?
[11] Visi jūs, kurie kuriatės ugnį
ir žiebiatės deglus,
gyvenkite pagal savo ugnies šviesą
ir pagal deglus, kuriuos įsižiebėte!
Nuo mano rankos tai pareina:
jūs gulsite į skausmo patalą.

Raginimas pasitikėti Viešpačiu

51 „Klausykitės manęs,
kurie siekiate teisumo
ir ieškote VIEŠPATIES!
Pagalvokite apie uolą, iš
kurios buvote iškirsti,
apie žvyrduobę, iš kurios
buvote iškasti.
[2] Pagalvokite apie Abraomą,
savo tėvą,
ir Sarą, jus pagimdžiusią.
Jis buvo tik vienas, kai jį pašaukiau,
laiminau ir padariau iš jo daugybę.

50,6 *Mt 26,67; Mk 14,65*
50,8–9 *Rom 8,33-34*

[3] VIEŠPATS užjaučia Sioną,
visiems jo griuvėsiams
jis maloningas.
Jo dykumą jis paverčia Edenu
ir jo tyrlaukius – VIEŠPATIES sodu.
Linksmybės ir džiaugsmo,
padėkos giesmių ir muzikos
skambesio čia pilna.
[4] Klausykitės manęs, tautos,
atkreipkite dėmesį, gentys,
nes aš duosiu mokymą
ir teisingumą,
šviesą tautoms!
Vienu akimirksniu
[5] įvykdysiu savo pergalę;
mano išganymas ateis kaip šviesa,
ir mano rankos teis tautas;
salos manimi pasitikės,
jos lauks mano rankos.
[6] Pakelkite akis į dangus,
pagalvokite apie žemę po kojomis!
Nors dangūs išnyktų kaip dūmas,
žemė susidėvėtų kaip drabužis,
o žmonės mirtų kaip musės,
mano išganymas tvers per amžius,
ir mano teisumas niekada
nesusidėvės.
[7] Klausykitės manęs,
išmanantieji teisumą,
tauta, imanti mano mokymą širdin:
nebijokite žmonių užgaulės,
neišsigąskite jų patyčių!
[8] Juos kaip drabužį suės kirminai,
kaip vilną sukapos kandys.
O mano teisumas tvers
per amžius,
ir mano išganymas plūs
iš kartos į kartą".
[9] Pabusk, pabusk,
apsivilk tvirtybe, VIEŠPATIES ranka!
Pabusk, kaip senovės dienomis,
praėjusiais amžiais!
Argi ne tu sukapojai Rahabą*,
nudūrei slibiną?
[10] Argi ne tu išdžiovinai jūrą,
didžiosios bedugnės vandenis?
Kas padarė kelią iš jūros dugno,
kad išpirktieji galėtų pereiti?
[11] VIEŠPATIES išpirktieji sugrįš ir
amžinu džiaugsmu vainikuoti
įžengs į Sioną.
Juos lydės džiaugsmas
ir linksmybė,
o liūdesys ir aimanos pasitrauks.
[12] „Tai aš, tai aš esu tas,
kuris jus guodžia!
Ko tu bijai?
Žmogaus? Jis marus!
Žmogaus sūnaus? Jis ne
daugiau kaip žolė!
[13] Kodėl užmiršai VIEŠPATĮ,
savo Kūrėją,
kuris išskleidė dangus ir
padėjo žemės pamatus?
Kiaurą dieną tave kankina baimė
dėl engėjo įtūžio,
norinčio tave sunaikinti.
Bet kurgi tas engėjo įtūžis?
[14] Pančiais surakintieji
greitai bus išvaduoti,
nemirs ir neis į kapą,
nė duonos nestokos.
[15] Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris taip įaudrina jūrą,
jog bangos ima šėlti".
Galybių VIEŠPATS yra jo vardas!
[16] „Savo žodžius įdėjau tau į lūpas
ir savo rankos šešėliu
apdengiau tave.
Aš – tas, kuris išskleidė dangus
ir padėjo žemės pamatus.
Aš sakiau Sionui: 'Tu mano tauta!'"
[17] Atsibusk, atsibusk!
Atsikelk, Jeruzale!
Tu *gėrei pykčio taurę, kurią
laikė VIEŠPATIES ranka,
išgėrei iki dugno indą,
svaiginąją taurę!
[18] Iš visų jos pagimdytų sūnų
nėra kam ja rūpintis,
iš visų jos išaugintų sūnų
nėra kam paimti ją už rankos!

51,9 Žr. Job 9,13.

51,17 *Apr 14,10; 16,19*

[19] Abi šios nelaimės prislėgė tave!
Kas tave užjaus?
Nuniokojimas ir sunaikinimas,
badas ir kalavijas!
Kas tave paguos?
[20] Tavo sūnūs nualpę,
jie guli visur gatvių kampuose,
kaip stirnos medžiotojo pinklėse,
apsvaigę nuo VIEŠPATIES pykčio,
įveikti tavo Dievo įniršio.
[21] Bet dabar klausykis, nelaimingoji!
Tu apsvaigusi, bet ne nuo vyno!
[22] Taip kalba VIEŠPATS, tavo
Valdovas ir Dievas,
ginantis savo tautą:
„Žiūrėk, aš imu tau iš rankos
svaigiąją taurę.
Iš mano pykčio indo tu
daugiau nebegersi.
[23] Paduosiu ją į rankas tavo
kankintojams, sakiusiems tau:
'Gulk ant žemės, kad
galėtume sutrypti tave!'
Savo nugarą tu pavertei grindiniu,
gatve praeiviams".

Tedžiūgauja Sionas

52 Atsibusk, atsibusk!
Apsivilk savo
stiprybe, Sione!
Vilkis savo šlovės drabužiais,
Jeruzale, *šventasis mieste,
nes neapipjaustytieji ir netyrieji
nebemindžios daugiau tavęs!
[2] Nusipurtyk dulkes,
ir sėsk į savo sostą, Jeruzale!
Nusimesk grandinę nuo kaklo,
belaisve, Siono dukterie!
[3] Juk VIEŠPATS taip sako:
„Ne už kainą buvote parduoti ir
ne už pinigus būsite atpirkti".
[4] Taip Viešpats DIEVAS kalba:
„Kadaise mano tauta išėjo į Egiptą,
kad gyventų ten kaip svetimšaliai.
Asirija juos apiplėšė,
nieko už tai neduodama.
[5] O dabar ką aš turiu daryti? –
Tai VIEŠPATIES žodis. –
Mano tauta buvo pagrobta
už nieką,
o jų engėjai staugia iš džiaugsmo. –
Tai VIEŠPATIES žodis. –
*Mano vardas užgauliojamas
kasdien be paliovos.
[6] Todėl mano tauta patirs
mano šlovę tą dieną,
nes aš tas, kuris tai sako:
'Štai aš esu!'"
[7] *O kokios dailios kalnuose
šauklio kojos,
to, kuris ateina su linksmąja žinia,
skelbdamas ramybę, nešdamas
gerąją naujieną,
garsindamas išganymą,
sakydamas Sionui:
„Tavo Dievas viešpatauja!"
[8] Klausykis! Tavo sargybiniai šaukia
ir džiūgauja drauge,
nes jie mato savo pačių akimis
VIEŠPATĮ, grįžtantį į Sioną.
[9] Drauge praplyškite
džiaugsmo giesme,
Jeruzalės griuvėsiai,
nes VIEŠPATS paguodė savo tautą,
atpirko Jeruzalę!
[10] VIEŠPATS iškėlė savo
šventąją ranką
visų tautų akyse.
Visi žemės pakraščiai išvys
mūsų Dievo išganymą.
[11] *Išeikite, išeikite!
Palikite tą vietą, nelieskite
nieko nešvaraus!
Laũk iš ten!
Jūs, kurie nešate VIEŠPATIES rykus,
išlikite švarūs!
[12] Tačiau neskubėkite eidami,
neišeikite kaip bėgliai,
nes VIEŠPATS eina jūsų priešakyje,
o jūsų užnugaris – Izraelio Dievas.

52,1 *Apr 21,2.27*

52,5 *Rom 2,24*

52,7 *Nah 2,1; Rom 10,15; Ef 6,15*

52,11 *2 Kor 6,17; 2 Tim 2,19*

Viešpaties tarno kančia ir pergalė

13 „Iš tikrųjų mano tarnui seksis,
jis bus aukštai iškeltas ir
didžiai išaukštintas.
14 Kaip daugelis juo baisėjosi,
nes jis atrodė nežmoniškai
sudarkytas,
ir buvo nebepanašus į žmogų,
15 taip daugelis tautų bus
jo nustebintos,
o karaliai stovės netekę žado.
Jie *išvys, ko niekada nebuvo
jiems apsakyta,
ir suvoks, ko niekada
nebuvo girdėję“.

53 *Kas galėtų patikėti tuo,
ką mes girdėjome?
Kam buvo apreikšta
VIEŠPATIES ranka?
2 Jis išaugo kaip atžala
jo akivaizdoje,
kaip šaknis sausoje žemėje.
Jis buvo nei patrauklus, nei gražus:
matėme jį, bet nepamėgome.
3 Jis buvo paniekintas,
žmogaus vardo nevertas,
skausmų vyras, apsipratęs
su negalia,
toks, kuris prieš žmones
užsidengia veidą*.
Jis buvo paniekintas, ir mes
jį laikėme nieku.
4 Tačiau *jis prisiėmė
mūsų negalias,
sau užsikrovė mūsų skausmus.
O mes laikėme jį raupsuotu,
Dievo nubaustu ir nuvargintu.
5 Bet jis buvo sužalotas dėl
mūsų nusižengimų,
ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes.
Bausmė ant jo krito mūsų išganymui,
ir mes *buvome išgydyti
jo žaizdomis.
6 Visi *mes pakrikome lyg avys,
kiekvienas eidamas savo keliu,
o VIEŠPATS užkrovė jam
mūsų visų kaltę.
7 Nors buvo žiauriai kankinamas,
jis pakluso ir burnos nepravėrė.
*Kaip tyli *ėriukas, vedamas pjauti,
kaip tyli avis kerpama,
taip jis nepratarė nė žodžio.
8 Prievarta ir teismu jis
buvo nušalintas,
ir kas bebūtų galvojęs apie jo likimą?
Kai jis buvo atskirtas nuo
gyvybės krašto
ir pasmerktas mirti už mano
tautos nuodėmę,
9 jam buvo skirtas kapas
tarp nedorėlių,
laidojimo vieta su piktadariais,
nors jis *nebuvo padaręs
nieko bloga
nei ištaręs melagingo žodžio.
10 Bet VIEŠPATS norėjo, kad
jis kentėtų negalią.
Atidavęs save kaip atnašą už kaltę,
jis matys palikuonis ir
gyvens ilgą laiką.
Per jį klestės VIEŠPATIES užmojis.
11 Už savo vargus jis matys
šviesą dienų pilnatvėje,
per savo kančią mano tarnas
nuteisins daugelį,
prisiėmęs bausmę už jų kaltes.
12 Aš duosiu jam dalią tarp didžiūnų,
su galiūnais jis dalysis grobiu,
nes atidavė save mirčiai
ir *buvo priskirtas nusidėjėliams.
Jis prisiėmė daugelio nuodėmes
ir užsistojo už nusidėjėlius.

52,15 *Rom 15,21*
53,1 *Jn 12,38*
53,1 *Rom 10,16*
53,3 Arba: „kuri pamatę, žmonės užsidengia veidą“.
53,4 *Mt 8,17*
53,5 *1 Pt 2,24*
53,6 *1 Pt 2,25*
53,7-8 *Apd 8,32-33*
53,7 *Apr 5,6*
53,9 *1 Pt 2,22*
53,12 *Mk 15,27; Lk 22,37*

Naujasis Sionas

54 *„Džiaukis, bevaike,
niekada negimdžiusi!
Krykštauk ir ratuok, gimdymo
skausmuose negulėjusi!
Juk pamestoji turi daugiau vaikų
negu turinti vyrą", – sako VIEŠPATS.
2 Paplatink savo palapinės aikštę,
ištempk savo pastogės
dangas nešykštėdama,
pailgink palapinės virves ir
tvirtai įkalk kuolus!
3 Tu plėsiesi į dešinę ir į kairę,
tavo palikuonys užvaldys tautas
ir įsikurs apleistuose miestuose.
4 Nebijok, nebūsi sugėdinta!
Nerausk iš kuklumo,
nepateksi į nemalonę!
Savo jaunystės gėdą pamirši
ir nebeprisiminsi daugiau
našlystės negarbės,
5 nes tavo vyras – tavo Kūrėjas,
Galybių VIEŠPATS – jo vardas.
Tavo Atpirkėjas – Izraelio
Šventasis,
jis vardu visos žemės Dievas.
6 VIEŠPATS šaukia tave atgal
kaip nelaimingą ir pamestą žmoną.
„Ar gali vyras atmesti jaunystėje
pamiltą žmoną!" –
sako tavo Dievas.
7 „Trumpą valandėlę palikau tave,
bet su didele meile vėl pasiimsiu.
8 Ūmai supykęs, valandėlę slėpiau
nuo tavęs savo veidą,
bet amžina meile tavęs
pagailėjau", –
sako VIEŠPATS, tavo Atpirkėjas.
9 *„Ir dabar elgiuosi kaip
Nojaus dienomis:
kaip tuomet prisiekiau,
jog Nojaus vandenys niekada
daugiau nebeužtvindys žemės,
taip dabar prisiekiau ant tavęs
nebepykti ir tau nepriekaištauti.
10 Nors kalnai imtų kilnotis
ir kalvos – svirduliuoti,
mano meilė niekada nuo
tavęs nesitrauks,
mano ramybės sandora
nesusvyruos", – sako VIEŠPATS,
kuris tavęs pagailėjo.
11 „Nelaimingoji, audros
nukamuotoji, netekusioji
paguodos!
Štai sutvirtinsiu tavo akmenis
geriausiomis kalkėmis,
ir *tavo pamatus
apdaigstysiu safyrais.
12 Pastatysiu tau bokštus iš rubinų,
vartus – iš ugnimi
žėrinčių akmenų,
o sienas – iš brangakmenių.
13 *Visi tavo sūnūs bus
VIEŠPATIES mokomi;
tavo vaikai mėgausis
didžia gerove.
14 Tu būsi pagrįsta teisumu,
toli nuo priespaudos – jos
nebereikės bijoti,
toli nuo pražūties – ji prie
tavęs nesiartins.
15 Jei kas nors tave pultų,
jam nepavyks, nes jis tai
darys be mano valios;
kas puls tave, tas kris
kovoje su tavimi.
16 Žiūrėk! Aš sukūriau kalvį,
kuris įpučia anglyse ugnį
ir nusikala įrankį, tinkamą darbui.
Aš sukūriau ir niokotoją,
kuriam skirta naikinti.
17 Joks ginklas, nukaltas tau pulti,
neatneš sėkmės;
liežuvį, kuris bylos prieš
tave teisme,
tu nugalėsi.
Toks yra VIEŠPATIES tarnų paveldas,
ir mano rankoje – jų pergalė",
– tai VIEŠPATIES žodis.

54,1 *Gal 4,27*
54,9 *Pr 9,8-17*
54,11-12 *Apr 21,18-21*
54,13 *Jn 6,45*

Kvietimas pas Viešpatį

55 *Nagi visi, kurie trokštate,
ateikite prie vandens!
Net jei neturite pinigų,
ateikite, pirkite duonos ir valgykite!
Ateikite, pirkite vyno ir pieno
be pinigų ir be kainos!
2 Kodėl mokate pinigus už
tai, kas nėra duona,
ir atiduodate uždarbį už
tai, kas nepasotina?
Paklausykite manęs, ir
valgysite tai, kas gera,
gardžiuositės skanėstais.
3 Ateikite pas mane ir
rūpestingai klausykitės,
kad turėtumėte gyvenimą.
Aš sudarysiu su jumis
amžinąją Sandorą,
remdamasis *savo ištikimąja
meile Dovydui.
4 Štai padariau jį *liudytoju
tautoms,
vadu ir tautų valdovu.
5 Ir tu pašauksi tautą,
kurios nepažinai,
o taũtos, kurios tavęs
nepažino, bėgs pas tave
dėl VIEŠPATIES, tavo Dievo,
ir dėl Izraelio Šventojo,
kuris tau suteikė tokią garbę.
6 Ieškokite VIEŠPATIES,
kai galima jį rasti,
šaũkitės jo, kai jis arti.
7 Tepalieka nedorėlis savo kelią
ir nusidėjėlis – savo kėslus!
Tegrįžta jis pas VIEŠPATĮ,
kad jo pasigailėtų,
pas mūsų Dievą, nes jis
labai atlaidus.
8 „Juk mano mintys – ne
jūsų mintys,
o mano keliaĩ – ne jūsų keliai,
– tai VIEŠPATIES žodis. –
9 Kaip áukštas dangus
viršum žemės,
taip mano keliaĩ viršija
jūsų kelius
ir mano mintys – jūsų mintis.
10 Kaip lietus ir sniegas
krinta iš dangaus
ir negrįžta atgalios,
kol nepalaisto žemės,
kad joje dygtų ir želtų augalai,
kad *neštų sėklą sėjėjui
ir duoną alkanam,
11 taip ir žodis, išeinantis
iš mano burnos,
nesugrįš pas mane bergždžias,
bet įvykdys tai, ko trokštu,
ir atliks, kam buvo siųstas“.
12 Taip! Džiaugsmo kupina
širdimi išeisite
ir būsite saugiai vedami į namus.
Kalnai ir kalvos, jus išvydę,
pratrūks džiaugsmo giesme,
visi medžiai laukuose
ims jums ploti.
13 Vietoj erškėčių augs kiparisai,
vietoj dilgėlių – mirtos.
Ir visa tai – VIEŠPATIES šlovei,
kaip amžiais nemarus ženklas.

Viešpats priima visus

56 Taip kalba VIEŠPATS:
„Laikykitės teisingumo
ir būkite dori,
nes greitai ateis mano išganymas,
greitai ims reikštis mano dorumas.
2 Palaimintas žmogus,
kuris tai daro,
ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi,
švenčia šabą, jo neišniekindamas,
ir sergstisi bet kokio pikto darbo“.
3 Svetimšalis, atėjęs pas
VIEŠPATĮ, tenesako:
„VIEŠPATS tikrai išskirs
mane iš savo tautos“.
Eunuchas tenekalba: „Štai aš
– medis nudžiũvėlis“.

55,1 *Apr 21,6; 22,17*
55,3 *Apd 13,34*
55,4 *Apr 1,5*
55,10 *2 Kor 9,10*

[4]Juk taip kalba VIEŠPATS:
„Eunuchams, švenčiantiems
mano šabus,
noriai darantiems tai,
kas man patinka,
ir besilaikantiems mano Sandoros,
[5]aš duosiu savo Namuose
ir savo mūruose
paminklą ir vardą,
vertingesnį už sūnus ir dukteris,
duosiu jiems amžiną ir
nemarų vardą.
[6]Ir svetimšalius, ateinančius
pas VIEŠPATĮ,
kad man tarnautų,
kad mylėtų mano vardą
ir taptų mano tarnais,
visus, kurie švenčia šabą
ir jo neišniekina,
visus, kurie laikosi
mano Sandoros,
[7]aš nuvesiu į savo šventąjį kalną
ir pradžiuginsiu juos savo
maldos Namuose.
Malónios man bus jų
deginamosios atnašos
ir skerdžiamosios aukos
ant mano aukuro,
nes *mano Namai bus vadinami
maldos namais visoms tautoms".
[8]Tai žodis Viešpaties DIEVO,
kuris renka Izraelio
išblaškytuosius:
„Aš surinksiu per jį ir daugiau
kitų, be jūsų, kurie jau
esate surinkti".

Akli vadai

[9]Jūs, visi lauko žvėrys,
ateikite prisiėsti,
jūs, visi miško žvėrys!
[10]Mano sargai – akli, jie
visi nieko nepastebi.
Jie – kurti šunys, negalintys loti;
tik sapnuoja, tyso ir
mėgsta snausti.
[11]Jie rajūs šunys, jiems
niekuomet negana,
jie – piemenys be išmanymo;
visi jie eina savais keliais,
kiekvienas paiso vien savo naudos.
[12]„Ateikite, – sako, – aš
atnešiu vyno!
Paūžkime, gerdami stiprųjį gėrimą;
kaip šiandien, taip bus ir rytoj,
ir net dar smagiau".

57 Teisusis žūva,
bet niekas to neima į širdį.
Geri žmonės paglemžiami,
ir niekas nesuvokia,
kad teisųjį paglemžė blogis.
[2]Teisieji pasiekia ramybę;
tas randa poilsį
ant savo gulto, kas eina
teisingu keliu.

Neištikima tauta

[3]O jūs, burtininkės sūnūs,
svetimautojo ir pasileidėlės
palikuonys,
ateikite čionai!
[4]Iš ko jūs šaipotės? Prieš
ką laidote gerklę
ir kam rodote liežuvį?
Argi jūs ne nuodėmės
vaikai, melo išperos?
[5]Jūs degate gašla ąžuolyne
ir po kiekvienu žaliu medžiu;
jūs pjaunate vaikus upių vagose
ir uolų plyšiuose!
[6]Tavo dalis – tarp slidžiųjų
upės akmenų;
taip, tai tavo dalia.
Tu liejai jiems liejamąsias
aukas ir aukojai atnašas!
Ar dėl tų aukų aš galiu pasigailėti?
[7]Ant aukšto ir didingo kalno
įsitaisei sau gultą,
ir kopdavai ten aukos aukoti.
[8]Už durų ir staktų
pasistatei savo nešvankųjį ženklą.
Atmesdama mane,
pasiklojai sau gultą,
lipai į jį ir jį padidinai.

56,7 Mt 21,13; Mk 11,17; Lk 19,46

Mėgdama gultą, sudarei
su jais sandėrį,
kad jie tau dažnai būtų priegulais,
ir šitaip tenkinai savo gašlumą.
[9] Tu ėjai pas Melechą* su aliejumi
ir gausiai liejai kvapius tepalus.
Tu toli siuntei savo pasiuntinius,
vertei juos eiti į patį Šeolą.
[10] Nuo tolimo kelio tu
labai pavargai,
bet niekados nepratarei:
„Liausiuosi!"
Tu sugebėdavai patenkinti
savo gašlumą,
todėl niekuomet ir nesisielojai.
[11] Ko gi taip pabūgai?
Ko pabijojai, kad tapai melagė?
Kodėl manęs neatminei, į
širdį manęs neėmei?
Ar ne dėl to, kad aš tylėjau
ir dėjausi neregįs,
tu nebijojai manęs?
[12] Aš parodysiu, koks tavo teisumas
ir kokie tavo darbai;
jie tau nenaudingi.
[13] Kai šauksiesi pagalbos,
tepadeda tau pulkas tavo stabų!
Visus juos išnešios vėjas,
vėjelio dvelktelėjimas juos nupūs.
Kas pasitiki manimi, tas valdys kraštą
ir paveldės mano šventąjį kalną.

Bausmė ir atleidimas

[14] Pasigirsta balsas:
„Tieskite, tieskite vieškelį!
Parenkite kelią, pašalinkite kliūtis
nuo kelio mano tautai!"
[15] Juk aukščiausiasis,
prakilnusis, amžinasis,
kurio vardas – Šventasis, sako taip:
„Šventose aukštybėse gyvenu
ir su sugniuždytaisiais bei
prislėgtaisiais būnu,
kad pakelčiau prislėgtųjų dvasią
ir atgaivinčiau
sugniuždytųjų drąsą.
[16] Aš ne amžinai kaltinsiu,
ne visuomet pyksiu,
nes mano akivaizdoje
išblėstų dvasia
ir net gyvybės alsavimas,
kurį aš pats sukūriau.
[17] Dėl jo kaltės pykau kurį laiką,
plakiau jį, iš pykčio
paslėpęs savo veidą,
bet jis nesiliovė eiti savo
maištingu keliu.
[18] Mačiau, kuriuo keliu jis eina,
bet pagydysiu jį ir nuvesiu,
gausiai paguosiu. Jo raudotojams
[19] aš, Kūrėjas, sukuriu lūpų vaisių.
*Ramybė, ramybė tolimiems
ir artimiems! –
sako VIEŠPATS, – aš jį pagydysiu!"
[20] Nedorėliai – kaip jūra,
pašiaušta audros
ir negalinti nurimti.
Jos bangos išmeta dumblą
ir nešvarumus.
[21] *„Nedorėliai neras ramybės!" –
sako mano Dievas.

Tikrasis pasninkas

58 „Visa gerkle šaūk,
nesitausok!
Teskardi tavo balsas kaip trimitas!
Parodyk mano tautai jos nedorybę,
Jokūbo namams – jų nuodėmes.
[2] Tiesa, jie ieško manęs
diena po dienos,
trokšta pažinti mano kelius,
lyg būtų tauta, įvykdžiusi,
kas teisu,
ir nesulaužiusi savo Dievo Įsako.
Jie prašo iš manęs teisumo
nuosprendžių
ir trokšta, kad Dievas būtų arti jų.
[3] 'Kodėl mes pasninkaujame,
o tu nematai?
Kodėl mes darome atgailą,
o tu nepastebi?'

57,9 Iškreiptas Molecho vardas. Žr. 1 Kar 11,7.

57,19 *Ef 2,17*

57,21 *Iz 48,22*

Štai pasninko dieną jūs
ieškote sau malonumo
ir engiate visus savo darbininkus!
4 Jūsų pasninkas baigiasi
rietenomis ir muštynėmis,
jūs smogiate kumščiais iš visų jėgų.
O, kad šiandien jūs taip
pasninkautumėte,
jog jūsų balsas būtų
išgirstas aukštybėse!
5 Argi man prie širdies
šitoks pasninkas –
diena, kai žmogus nusižemina,
nuleidžia galvą kaip nendrė
ir guli apsivilkęs ašutine
pelenuose?
Ar tai tu vadini pasninku,
VIEŠPAČIUI malonia diena?
6 Štai pasninkas, kokio aš noriu:
nuimti neteisėtai uždėtus pančius,
atrišti jungo valkčius,
duoti laisvę pavergtiesiems,
sulaužyti bet kokį jungą,
7 dalytis su alkstančiu savo duona,
priglausti pastogėn
vargšą ir benamį,
aprengti, ką pamačius, nuogą,
neatsukti nugaros saviesiems.
8 Tada tartum aušra
užtekės tavo šviesa,
ir tavo žaizda bus greitai užgydyta.
Tavo teisumas žengs pirma tavęs,
o VIEŠPATIES šlovė lydės iš paskos.
9 Tada šauksiesi, ir
VIEŠPATS atsilieps,
prašysi pagalbos, ir jis tars: 'Aš čia!'
Kai tarp savųjų pašalini priespaudą,
nedarai skriaudos,
nekalbi ko blogo,
10 duodi alkstančiam duonos
ir palengvini varguolio gyvenimą,
šviesa tau užtekės tamsoje,
tamsa bus tau šviesi
kaip dienovidis.
11 VIEŠPATS visuomet bus
tavo vadovas,
ir sausrõs išdegintoje
šalyje tave pasotin
Jis atnaujins tavo jėgas,
ir tu būsi kaip laistomas sodas,
kaip niekada neišsenkantis šaltinis.
12 Dėl tavęs bus prikelti
senieji griuvėsiai,
tu atstatysi praeities amžių mūrus.
'Spragų taisytoju, nugriautų
sodybų atstatytoju'
tu būsi vadinamas.
13 Jei šabo dieną nekelsi
kojos iš namų
ir mano šventą dieną
neužsiimsi savo reikalais,
jei šabą laikysi žavesio diena,
VIEŠPATIES šventą dieną – šlovinga,
jei švęsi ją, neidamas savo keliais,
neieškodamas, kas tau naudinga,
ir neleisdamas laiko
tuščioms šnekoms,
14 tai džiaugsiesi VIEŠPATYJE,
ir aš pakelsiu tave virš
žemės aukštumų,
pamaitinsiu tave tavo tėvo
Jokūbo paveldu", –
taip kalbėjo VIEŠPATIES lūpos.

Kaltė ir teismas

59 VIEŠPATIES ranka nėra
sutrumpėjusi,
kad negalėtų gelbėti,
nei jo ausis apkurtusi,
kad neišgirstų.
2 Bet jūsų kaltės atskyrė
jus nuo jūsų Dievo,
jūsų nuodėmės uždengė jo veidą,
ir jis nebegirdi jūsų.
3 Juk jūsų rankos suteptos krauju,
jūsų pirštai – kalte.
Jūsų lūpos kalba melagystes,
jūsų liežuvis šnabžda apgaulę.
4 Nėra, kas keltų balsą
už teisų reikalą,
nėra, kas teisingai gintųsi teisme.
Visi remiasi niekybėmis ir meluoja,
vaikšto negandomis nėšti
ir gimdo vargą.
5 Jie peri gyvačių kiaušinius
ir audžia voratinklius.

Kas valgo jų kiaušinius, tas mirs,
o iš sudaužyto kiaušinio
iššliauš angis.
6 Jų voratinkliai netinka
drabužiams,
savo audiniais jie neapsiklos.
Jų darbai – nedori darbai;
iš jų rankų ateina smurto darbai.
7 *Paskui blogį jie bėga tekini,
greiti pralieti nekaltą kraują.
Jų mintys – nedoros mintys,
jų vieškeliuose – nuniokojimas
ir griuvėsiai.
8 Ramybės kelio jie nepažino,
teisingumo nėra jų takuose.
Jie pasidarė sau kreivas vėžes;
kas jomis eina, tas
ramybės nepažįsta.
9 Todėl taip toli nuo mūsų
teisingumas,
nepasiekia mūsų teisumas.
Laukiame šviesos, bet tamsu;
laukiame aiškumo, bet
vaikštome patamsyje!
10 Kaip akli palei sieną
einame apgraibomis,
kaip žmonės be akių,
dvejodami dėl kelio.
Pargriūvame vidudienį, lyg
būtų prieblanda,
gyvename tamsybėse
kaip numirėliai.
11 Visi mes urzgiame lyg meškos,
vaitojame lyg burkuojantys
balandžiai;
tikimės teisingumo, bet jo čia nėra,
laukiame išganymo, bet
jis toli nuo mūsų.
12 Mūsų nusižengimai jau
nebesuskaičiuojami,
ir mūsų nuodėmės
liudija prieš mus;
mūsų nusižengimai su mumis
ir mes žinome savo kaltes:
13 maištas, neištikimybė VIEŠPAČIUI,
atsimetimas nuo savo Dievo,

59,7-8 *Rom 3,15-17*

kalbos apie išdavystę ir sukilimą,
širdyje gimusių melagysčių
skleidimas.
14 Teisingumas paneigtas,
teisumas laikosi atokiai,
nes teisybė klumpa gatvėje,
o dorumui uždrausta įeiti.
15 Teisybės nėra:
kas vengia blogai elgtis,
tas apiplėšiamas.

Atpirkėjas Sione

VIEŠPATS matė ir jam nepatiko,
kad nebėra teisingumo.
16 *Jis matė, kad nebuvo
kam pagelbėti,
baisėjosi, kad niekas nesikišo.
Tada jam padėjo jo paties ranka,
jį parėmė jo paties teisumas.
17 *Teisumu jis apsivilko
kaip šarvais,
*išganymo šalmą užsidėjo
ant galvos.
Rūstybės drabužiai – jo apdaras,
o pykčio užsidegimu jis
apsigaubė kaip skraiste.
18 Kiekvienam pagal
darbus jis atlygins:
pykčiu – varžovams,
atpildu – priešams.
Salas pasieks jo atpildas!
19 Vakaruose bus bijoma
VIEŠPATIES vardo,
rytuose – jo šlovės,
nes jis ateis kaip upės srauniuma,
genama VIEŠPATIES vėjo.
20 *Į Sioną jis ateis kaip atpirkėjas
„pas tuos Jokūbo vaikus,
kurie nusigręžė nuo nuodėmės“, –
tai VIEŠPATIES žodis.
21 „Tai Sandora, kurią aš
sudariau su jais, –
sako VIEŠPATS. –

59,16 *Iz 63,5*
59,17 *Ef 6,14*
59,17 *Ef 6,17; 1 Tes 5,8*
59,20 *Rom 11,26*

Mano dvasia, esanti virš tavęs,
nuo tavęs nepasitrauks,
ir mano žodžiai, įdėti tau į lūpas,
liks tavo lūpose, tavo vaikų lūpose
ir tavo palikuonių lūpose,
– sako VIEŠPATS, –
dabar ir per amžių amžius!

Naujojo Siono šlovė

60 Kelkis, nušvisk!
Tavo šviesa atėjo,
VIEŠPATIES šlovė virš tavęs sušvito!
2 Nors žemę gaubia sutemos
ir tautas dengia tamsybės,
virš tavęs šviečia VIEŠPATS,
virš tavęs apsireiškia jo šlovė.
3 Tautos ateis prie tavo šviesos
ir karaliai prie tavo
tekančio spindesio.
4 Pakelk akis, pažvelk aplinkui!
Visi renkasi eiti pas tave;
tavo sūnūs ateis iš toli,
tavo dukterys bus atneštos
ant rankų.
5 Tai matydama, spindėsi
iš džiaugsmo,
tavo širdis virpės ir džiūgaus,
nes tau bus išpilti jūros lobiai,
pas tave suplūs tautų turtai.
6 Apguls tave kupranugarių
vilkstinės,
Midjano ir Efos vienkupriai.
Atvyks visi Šebos žmonės,
auksu ir smilkalais nešini
ir skelbs VIEŠPATIES
šlovingus darbus.
7 Visos Kedaro kaimenės
bus tau surinktos,
Nebajoto avinai tau tarnaus;
kaip maloni atnaša jie žengs
ant mano aukuro,
išpuošiu jais šlovinguosius
savo Namus.
8 Kas gi ten atskrenda kaip debesis,
kaip karveliai į savo karvelides?
9 Tai laivai plaukia pas mane,
Taršišo didlaiviai priekyje,
pargabendami tavo sūnus iš toli
drauge su jų auksu ir sidabru
dėl VIEŠPATIES, tavo Dievo,
ir Izraelio Šventojo, kuris
tave išaukštino.
10 Svetimšaliai tau atstatys mūrus,
jų karaliai tau tarnaus,
nes pykčio valandą tave nuplakiau,
tačiau malonės valandą
parodysiu tau gailestį.
11 *Tavo vartai visuomet bus atverti;
jie nebus užkelti nei
dieną, nei naktį,
kad galėtų įeiti nešantys
tau tautų turtus
ir jų karaliai per eitynes.
12 Tauta ir karalystė,
kuri tau netarnauja, pražus;
tókios tautos tikrai bus
sunaikintos.
13 Libano šlovė ateis pas tave
drauge su kiparisais,
klevais ir pušimis,
kad papuoštų mano Šventyklą
ir suteiktų grožį vietai,
kur ilsėsis mano kojos.
14 Žemai lenkdamiesi, ateis pas
tave tavo engėjų sūnūs;
*visi, kas niekino tave,
parpuls tau po kojų.
Jie vadins tave 'VIEŠPATIES miestu'
ir 'Izraelio Šventojo Sionu'.
15 Dėl to, kad kadaise
buvai apleistas,
nekenčiamas ir bejėgis,
dabar aš tave padarysiu
amžių pasididžiavimu,
džiugesiu kartų kartoms.
16 Tu maitinsiesi tautų pienu,
žįsi karališkas krūtis.
Tuomet tu žinosi, kad aš, VIEŠPATS,
esu tavo Išvaduotojas,
tavo Atpirkėjas,
Jokūbo Galingasis.
17 Vietoj žalvario teiksiu auksą,
vietoj geležies – sidabrą,

60,11 *Apr 21,25-26*
60,14 *Apr 3,9*

vietoj medžių – žalvarį,
o vietoj akmenų – geležį.
Taiką paskirsiu tavo prižiūrėtoju,
o teisumą – tavo valdytoju.
18 Nebebus girdėti nei apie
smurtą tavo šalyje,
nei apie niokojimą ar
griovimą tavo valdose.
Savo mūrus tu vadinsi 'Išganymu',
o savo vartus – 'Šlove'.
19 *Tau dienos šviesa
nebebus saulė
nei naktį nebešvies mėnulis,
bet VIEŠPATS bus tau amžina šviesa,
tavo Dievas – tavo spindesys.
20 Tavo saulė niekada nebenusileis
nei tavo mėnulis nesudils,
nes VIEŠPATS bus tau amžina šviesa,
ir tavo gedulo dienos pasibaigs.
21 Tavo tauta bus vien iš teisiųjų;
jie amžinai paveldės žemę.
Jie – mano daigyno pumpurai,
mano rankų kūrinys, sukurtas
man papuošti.
22 Mažiausias taps tūkstančiu,
jauniausias – galinga tauta.
Aš, VIEŠPATS, padarysiu tą bemat,
kai ateis laikas".

Išvadavimo geroji žinia

61 *Viešpaties DIEVO
dvasia su manimi,
nes VIEŠPATS patepė mane,
*kad nešČiau gerąją naujieną
vargdieniams.
Jis pasiuntė mane guosti
prislėgtųjų,
skelbti belaisviams laisvę
ir atidaryti kalėjimo
duris kaliniams,
2 skelbti VIEŠPATIES malonės metų,
mūsų Dievo atpildo dienos,
*guosti visų liūdinčiųjų

60,19 *Apr 21,23; 22,5*
61,1-2 *Lk 4,18-19*
61,1 *Mt 11,5; Lk 7,22*
61,2 *Mt 5,4*

3 ir suteikti liūdintiems Sione
vainiką vietoj pelenų,
džiugesio aliejaus – vietoj gedulo,
šlovės skraistę – vietoj bailumo,
kad galėtų vadintis teisumo
ąžuolais – daigynu,
VIEŠPATIES sodintu, idant
apreikštų jo šlovę.
4 „Jie prikels senuosius griuvėsius,
atstatys seniai apleistas
gyvenvietes,
atnaujins nuniokotus miestus,
tuščius nuo neatmenamų laikų.
5 Svetimieji jums tarnaus
ir gins ganyklon jūsų kaimenes,
svetimšaliai bus jūsų artojai
ir vynuogininkai.
6 O jūs būsite pavadinti
VIEŠPATIES kunigais,
jums į akis bus sakoma:
'Mūsų Dievo tarnai'.
Jūs naudositės tautų nuosavybe,
mėgausitės jų turtais.
7 Kadangi jų gėda buvo dviguba,
o užgaulės ir pajuoka buvo jų dalis,
savo šalyje jie gaus
dvigubą paveldą
ir patirs amžiną džiaugsmą,
8 nes aš, VIEŠPATS, myliu teisingumą
ir nekenčiu grobimo ir nusikaltimo.
Ištikimai atiduosiu jų atlygį,
sudarysiu su jais amžiną Sandorą.
9 Jų giminė bus įžymi tarp tautų, o
jų palikuonys – tarp žmonių.
Kas tik juos regės,
tas suvoks, jog tai giminė,
kurią palaimino VIEŠPATS".
10 Visa širdimi džiaugsiuosi
VIEŠPAČIU,
džiūgausiu savo Dievu,
nes jis mane aprengė
išganymo drabužiais
ir apsupo teisumo skraiste
lyg jaunikį, besipuošiantį vainiku,
*lyg nuotaką, besidabinančią
vėriniais.

61,10 *Apr 21,2*

[11] Kaip žėmė išaugina savo ataugas,
kaip sodas suželdina savo sėklas,
taip Viešpats DIEVAS suželdins
teisumą ir šlovę
visų tautų akivaizdoje.

Viešpats atmena Jeruzalę

62 Dėl Siono aš netylėsiu,
dėl Jeruzalės nenurimsiu,
kol jos teisumas nesušvis
kaip aušra
ir jos pergalė nesuliepsnos
kaip deglas.
[2] Išvys tuomet tautos
tavo teisumą,
o visi karaliai – tavo šlovę.
Tu būsi vadinama nauju vardu,
kurį tau suteiks pats VIEŠPATS.
[3] Tu būsi puošni karūna
VIEŠPATIES rankoje,
karališka diadema savo
Dievo dešinėje.
[4] Tavęs daugiau nebevadins
„Paliktąja",
tavo šalies – „Nuniokotąja",
bet būsi vadinama „Ji
mano žavesys",
o tavo šalis – „Ištekėjusia",
nes VIEŠPATS žavisi tavimi,
už jo yra ištekėjusi tavo šalis.
[5] Kaip tuoktųsi vaikinas
su mergele,
taip tavo Statytojas
susituoks su tavimi.
Kaip nuotaka džiaugiasi jaunikis,
taip tavimi džiaugsis tavo Dievas.
[6] Ant tavo mūrų, Jeruzale,
pastačiau sargybinius;
niekuomet, nei dieną, nei
naktį, jie nenurims.
O jūs, kurie primenate VIEŠPAČIUI,
neduokite sau ramybės!
[7] Ir jam neduokite ramybės,
kol jis neatstatys Jeruzalės
ir jos nepadarys žemės
pasididžiavimu.
[8] VIEŠPATS prisiekė savo dešine,
savo galingąja ranka:
„Nebeduosiu tavo grūdų
maitintis tavo priešams;
nebegers daugiau
svetimšaliai tavo vyno,
dėl kurio tu sunkiai darbavaisi.
[9] Ne! Kas į klėtį nešė grūdus,
tas juos valgys,
šlovindamas VIEŠPATĮ.
Kas rinko vynuoges, tas gers vyną
mano šventuose kiemuose".
[10] Eikite pro vartus, eikite,
parenkite kelią tautai!
Tieskite, tieskite vieškelį,
nurinkite nuo jo akmenis!
Iškelkite ženklą tautoms!
[11] Štai VIEŠPATS paskelbė iki
pat žėmės pakraščių:
„Sakykite Siono dukteriai:
'Štai tavo Gelbėtojas ateina!'
*Štai jo atlygis drauge su juo,
jo atpildas pirma jo.
[12] Jie bus vadinami
'Šventąja tauta',
VIEŠPATIES atpirktaisiais,
o tu vadinsiesi 'Lankoma',
'Neužmirštuoju miestu'".

Edomo teismas

63 Kas ten ateina iš *Edomo,
raudonais drabužiais
iš Bocros?
Spindinčiu apdaru,
žengdamas su didinga jėga?
„Tai aš, skelbiantis teisumą,
galingasis gelbėtojas".
[2] Bet kodėl tavo apdaras
toks raudonas,
o tavo drabužiai – lyg traiškančio
vynuoges spaudykloje?
[3] *„Aš vienas traiškiau
vynuoges spaudykloje;
iš tautų nė vienos nebuvo
su manimi.

62,11 *Iz 40,10; Apr 22,12*
63,1-6 *Iz 34,5-17; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Abd 1-14; Mal 1,2-5*
63,3 *Apr 14,20; 19,15*

Jas traiškiau pagautas įniršio,
mindžiojau kupinas pykčio.
*Jų trykštantis kraujas
aptaškė man drabužius
ir sutepė mano apdarą.
4 Mat keršto diena buvo
mano širdyje,
atpirkimo metai buvo atėję.
5 *Dairiausi aplinkui, bet
nebuvo, kas man padėtų,
ir sutrikau, kad nebuvo nė
vieno, kas mane paremtų.
Vien mano ranka atnešė pergalę,
mano paties pyktis buvo atspara.
6 Savo įniršiu sutrypiau tautas,
savo pykčiu jas sutriuškinau,
kraują jų išliejau ant žemės".

Dievo malonės prašymas

7 Pasakosiu apie VIEŠPATIES
maloningumą,
apie šlovingus VIEŠPATIES darbus,
apie visa, ką VIEŠPATS
mums padarė,
apie begalinį gerumą
Izraelio namams,
kurį jis suteikė mums
iš savo gailestingumo ir
didžios malonės.
8 Juk jis tarė: „Jie – mano tauta,
vaikai, kurie manęs neapvils".
Taip jis tapo jų gelbėtoju
9 ir dėl visų jų nelaimių
buvo nelaimingas.
Ne koks pasiuntinys ar angelas,
bet jo Artumas išgelbėjo juos;
iš meilės ir pagailos atpirko juos.
Jis globojo juos
ir nešė nuo amžių per visas dienas.
10 O jie maištavo
ir liūdino jo šventą dvasią.
Todėl jis tapo jiems priešu,
ir pats ėmė su jais kovoti.
11 Tada jie prisiminė praeities dienas
ir Mozę, savo tarną.
Kur gi tas, kuris išvedė per jūrą
savo kaimenės ganytoją?
Kur gi tas, kuris jam įkvėpė
savo šventą dvasią,
12 padaręs, kad šlovingoji jo ranka
žygiuotų su Mozės dešiniąja,
*perskyręs vandenis prieš juos,
kad įgytų sau amžiną vardą,
13 pervedęs juos per jūros gelmes?
Tartum žirgas dykumoje,
jie nesuklupo.
14 Tartum kaimenę,
besileidžiančią į slėnį,
VIEŠPATIES dvasia juos vedė.
Taip vedei tu savo tautą,
kad suteiktum šlovę savo vardui.
15 Žvilgtelėk iš dangaus ir
pasižiūrėk į mus
iš savo švento ir šlovingo būsto!
Kur tavo liepsnojantis
rūpestis ir tavo galybė,
tavo pagailos antplūdis ir
gailestingumas?
Nesusilaikyk,
16 nes tu – mūsų Tėvas!
Nors Abraomas mūsų
ir nepažintų,
nors Izraelis ir nenorėtų
nieko apie mus žinoti,
tu, VIEŠPATIE, mūsų Tėvas,
mūsų Atpirkėju amžiams
esi pavadintas.
17 Kodėl gi, VIEŠPATIE, leidi mums
nuo tavo kelių nuklysti
ir užkietini mūsų širdis
tavęs nebijoti?
Sugrįžk dėl savo tarnų,
dėl genčių, dėl savo nuosavybės!
18 Kodėl nedorėliai mindžiojo
tavo Šventyklą,
mūsų priešai trypė tavo Šventyklą?
19 Mūsų dalia tokia,
lyg tu niekada nebūtum
buvęs mūsų valdovu,
lyg mes niekada nebūtume
vadinęsi tavo vardu.

63,3 *Apr 19,13*
63,5 *Iz 59,16*
63,12 *Iš 14,21*

O kad perplėštum dangus
ir nužengtum!
Kalnai prieš tave sudrebėtų!
64 Kaip ugnis uždega žabus,
kaip ugnis
užvirina vandenį,
kad ir tu taip apreikštum
savo vardą priešams,
tautos prieš tave drebėtų!
2 Darydamas baisius darbus.
kurių mes nesitikėjome,
tu nužengei, ir kalnai
drebėjo prieš tave.
3 Nuo amžių nėra niekas patyręs,
ausis negirdėjo, akis neregėjo, kad
be tavęs būtų kitas Dievas,
darantis tokius darbus tiems,
kurie juo pasitiki.
4 *O kad sutiktumei mus,
vykdančius teisumą!
O kad neužmirštume tavęs
mes savo keliuose!
Štai tu pyksti, o mes –
nuodėmingi.
5 Visi mes tapome lyg nešvarūs,
mūsų teisūs darbai – lyg
suteršti skudurai.
Nuvytome visi tarsi lapai,
ir mūsų blogi darbai mus
neša tarsi vėjas.
6 Nėra kas šauktųsi tavo vardo,
kas stengtųsi tvirtai tavęs laikytis.
Tu paslėpei savo veidą nuo mūsų
ir atidavei mus mūsų blogiesiems
darbams į rankas.
7 O vis dėlto, VIEŠPATIE,
tu – mūsų Tėvas.
Mes – molis, o tu – mūsų puodžius;
visi mes – tavo rankų darbas.
8 Nepyk taip smarkiai ant
mūsų, VIEŠPATIE,
neminėk mūsų kaltės amžinai.
Pažvelgti teikis: štai mes
visi – tavo tauta.
9 Šventieji tavo miestai
virto dykuma;
Sionas – dykuma,
Jeruzalė – dykynė.
10 Mūsų didi ir šlovinga Šventykla,
kurioje mūsų tėvai tave garbindavo,
pavirto liepsnų grobiu;
visa, kas mums buvo
miela, – griuvėsiai.
11 Ar po viso to gali
susilaikyti, VIEŠPATIE?
Ar vis dar gali tylėti ir taip
baisiai mus skaudinti?

Kaltinimas stabmeldžiams

65 *„Aš buvau pasirengęs
atsakyti tiems,
kurie manęs neklausė,
būti surastas tų, kurie
manęs neieškojo.
Tautai, kuri nesišaukė mano vardo,
aš kartojau: 'Aš čia! Aš čia!'
2 *Nuolatos tiesiau savo rankas
į maištingąją tautą,
blogu keliu einančią su
savo užmačiomis,
3 tautą, kuri akiplėšiškai be
perstojo pykdo mane.
Jie aukoja kruvinas
atnašas alkuose ir
degina smilkalus ant plytų.
4 Jie sėdi kapų nišose,
naktis praleidžia olose,
valgo kiaulieną su dvėsenos
viralu savo induose.
5 'Stovėk, kur stovi! – šaukia jie. –
Nedrįsk manęs paliesti!
Tau esu per šventas!'
Šitokie dalykai aitrina mano pyktį
kaip be perstojo degančią ugnį.
6 Štai visa tai priešais
mane užrašyta;
nebetylėsiu, kol neatsiskaitysiu.
Atmokėsiu jiems, kaip
jie nusipelnė,
7 drauge už jų kaltes ir jų tėvų
kaltes, – sako VIEŠPATS. –

64,4 *1 Kor 2,9*

65,1 *Rom 10,20*

65,2 *Rom 10,21*

Kadangi jie degino
smilkalus kalnuose
ir įžeidinėjo mane ant kalvų,
aš jiems tuojau atseikėsiu atlygį,
kokio jie nusipelnė“.
[8] Taip kalba VIEŠPATS:
„Kol kekėje dar yra sulčių,
žmonės sako:
‘Neišmeskite jos, nes joje
dar yra šis tas gero’.
Taip ir aš pasielgsiu su savo
tarnais, – neatmesiu jų visų.
[9] Iš Jokūbo pagimdysiu palikuonių,
iš Judo – mano kalnų paveldėtojų.
Mano išrinktieji paveldės kraštą,
mano tarnai ten gyvens.
[10] Mano tautai, ieškančiai manęs,
Šarono lyguma bus ganykla
kaimenėms,
*Achoro slėnys – žardiena
galvijams.
[11] Bet jus, kurie palikote VIEŠPATĮ,
užmiršdami mano šventąjį kalną,
kurie padengėte stalą
Laimės dievui
ir atmiešėte ąsotį vyno
Lemties deivei,
[12] jus aš lemsiu kalavijui,
ir visi jūs krisite per žudynes,
kadangi šaukiau, bet neatsiliepėte,
kalbėjau, bet nesiklausėte,
darėte, kas bloga mano akyse,
ir rinkotės, kas man nepatinka“.
[13] Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Štai mano tarnai valgys,
o jūs kęsite alkį;
mano tarnai gers, o jūs
kęsite troškulį;
mano tarnai džiaugsis, o
jūs turėsite gėdytis;
[14] mano tarnai dainuos iš
širdies džiaugsmo,
o jūs verksite iš širdgėlos,
aimanuosite iš sielvarto.
[15] Jūs paliksite vardą,
kuriuo mano išrinktieji keiksis:
‘Taip Viešpats DIEVAS
teužmuša tave!’
Bet mano tarnai gaus kitą vardą.
[16] Kas tik norės sau laimės krašte,
tas sau linkės palaimos Dievo,
kurio vardas ‘Amen’;
kas tik duos priesaiką krašte,
tas prisieks Dievu, kurio
vardas ‘Amen’,
nes praeities sielvartai
jau užmiršti,
prapuolę man iš akių.

Atnaujintas pasaulis

[17] Štai jau kuriu *naują
dangų ir naują žemę.
O to, kas buvo, niekas neatmins,
tai nė į galvą niekam nebeateis.
[18] Džiaukitės ir linksminkitės
amžinai tuo,
ką aš kuriu!
Štai aš kuriu Jeruzalę
kaip ‘Džiaugsmą’,
o jos žmones – kaip ‘Linksmybę’.
[19] Aš džiaugsiuosi Jeruzalėje
ir linksminsiuosi savo tautoje.
*Nebebus joje girdėti
graudaus verksmo
nė gailių dejonių.
[20] Nebebus joje naujagimio,
kuris gyventų vos kelias dienas,
ir senelio,
kuris nesulauktų žilo amžiaus.
Kas šimto metų mirs, tas
bus laikomas jaunu,
o kas šimto metų nesulauks, tas
bus laikomas prakeiktu.
[21] Jie statysis namus ir
patys juose gyvens,
veis vynuogynus ir patys
valgys jų vaisių.
[22] Statysis ne tam, kad kiti
gyventų jų namuose,
sodins ne tam, kad kiti
valgytų vaisius.

65,10 *Joz 7,24-26*

65,17 *Iz 66,22; 2 Pt 3,13; Apr 21,1*
65,19 *Apr 21,4*

Kaip ilgaamžis būna medis,
taip ilgaamžė bus mano tauta.
Mano išrinktieji ilgai naudosis
savo rankų darbo vaisiais.
23 Nebeis jų triūsas veltui,
nebegimdys jie vaikų
staigiai mirčiai,
nes jie drauge su savo palikuonimis
yra VIEŠPATIES palaimintųjų giminė.
24 Atsiliepsiu pirmiau,
negu jie šauksis,
išklausysiu dar jiems tebekalbant.
25 *Ganysis vilkas drauge su ėriuku,
liūtas ės šiaudus kaip jautis,
o žaltys mis dulkėmis.
Nebebus užgavimo nei
sunaikinimo
visame mano šventajame
kalne“, – sako VIEŠPATS.

Dievas teisia tautas

66 *Taip kalba VIEŠPATS:
*„Dangus – mano sostas, o
*žemė – suolelis mano kojoms.
Kur tie namai, kuriuos
galėtumėte man pastatyti?
Kur ta mano poilsio vieta?
2 Mano ranka sukūrė visa tai,
visa tai mano“, – tai
VIEŠPATIES žodis.
„Aš rūpinuosi žmogumi,
suvargusiu ir besisielojančiu,
drebančiu nuo mano žodžio.
3 Aukoti jautį ar užmušti žmogų,
skersti aviną ar nusukti
šuniui sprandą,
aukoti grūdus ar lieti
kiaulės kraują,
deginti smilkalus kaip
priminimo auką stabui –
tai keliai, labai mėgstami žmonių,
kuriems malonios jų
bjauriosios apeigos.
4 Bet aš jiems parinksiu
sunkius bandymus
ir užleisiu ant jų, ko jie bijo,
dėl to, kad niekas neatsiliepė,
kai šaukiau,
nesiklausė, kai jiems kalbėjau,
dėl to, kad jie darė, kas
bloga mano akyse,
ir rinkosi, kas priešinga
mano norui, –
5 klausykitės VIEŠPATIES žodžio,
kurie drebate nuo jo balso. –
Jūsų tautiečiai, kurie
jūsų neapkenčia
ir atstumia dėl mano vardo, sako:
'Teparodo VIEŠPATS savo šlovę,
kad galėtume jūsų džiaugsmu
pasidžiaugti'.
Tačiau jie bus sugėdinti“.
6 Griausmas veržiasi iš miesto,
balsas – iš Šventyklos.
Tai balsas VIEŠPATIES,
atlyginančio priešams už jų darbus.

Motina Jeruzalė

7 *Dar nesuremta
skausmų, ji gimdo.
Pirmiau negu užklumpa
gimdymo skausmai,
ji saugiai pagimdo sūnų.
8 Kas girdėjo tokį dalyką?
Kas regėjo ką nors panašaus?
Ar gali kraštas įsikurti
per vieną dieną
arba tauta gimti vienu
akimirksniu?
Tačiau Sionas, gimdymo
skausmams vos prasidėjus,
pagimdė savo vaikus!
9 „Argi aš atvesiu motiną ligi
gimdymo skausmų
ir neleisiu kūdikiui gimti?“
– sako VIEŠPATS.
„Arba leidęs pradėti
užversiu įsčias?“ – sako
tavo Dievas.

65,25 *Iz 11,6-9*
66,1-2 *Apd 7,49-50*
66,1 *Mt 5,34; 23,22*
66,1 *Mt 5,35*
66,7 *Apr 12,5*

[10] Drauge su Jeruzale džiaukitės
ir būkite dėl jos linksmi visi,
kurie ją mylite!
Džiūgaukite kartu su ja visi,
kurie dėl jos liūdėjote!
[11] Maitinkitės ir pasisotinkite
jos krūtų paguoda,
gerkite su džiaugsmu iš
jos šlovingų krūtų!
[12] Juk taip kalba VIEŠPATS:
„Užliesiu jus gerove lyg upe,
tautų turtais lyg išsiliejusia srove.
Kaip mažyliai būsite nešiojami
ant jos rankų,
sūpuojami ant jos kelių.
[13] Kaip motina guodžia savo sūnų,
taip aš paguosiu jus;
Jeruzale jūs būsite paguosti".
[14] Kai tai išvysite, pradžiugs
jūsų širdys,
sužaliuos jūsų kaulai nelyginant žolė.
Savo tarnams VIEŠPATS
apreikš savo ranką,
o savo priešams – savo pyktį.
[15] Štai ateis VIEŠPATS kaip ugnis,
o jo vežimai bus tarsi viesulas,
kad išlietų savo pyktį
deginančia kaitra,
savo bausmę – ugnies liepsnomis.
[16] Ugnimi ir kalaviju VIEŠPATS
teis žmoniją;
daug bus VIEŠPATIES aukų.
[17] „Visi, kas pasišvenčia ir apsivalo,
eidami į alkus kaip stabo sekėjai, kas
valgo kiaulieną, roplius ir peles, pražus
drauge su savo darbais ir užmojais", –
tai VIEŠPATIES žodis.

[18] „Ateinu surinkti visų tautų ir gi-
minių. Jos ateis ir išvys mano šlovę.
[19] Duosiu jiems ženklą, o tuos iš jų, ku-
rie bus išlikę, pasiųsiu pas tautas: Tar-
šišą, Putą ir Ludą, Mešechą, Tubalą ir
Javaną, į tolimąsias salas, kurios nie-
kuomet negirdėjo apie mano garsą ir
neregėjo mano šlovės. Jie paskelbs
tautoms mano garbę. [20] Ir iš visų tau-
tų, – sako VIEŠPATS, – jie pargabens
jūsų brolius kaip atnašą VIEŠPAČIUI
ant arklių ir vežimais, neštuvais, ant
mulų ir kupranugarių. Atgabens juos
į Jeruzalę, mano šventąjį kalną, – sako
VIEŠPATS, – kaip izraelitai neša savo at-
našą švariuose induose. [21] Kai kuriuos
iš jų padarysiu kunigais ir levitais", –
sako VIEŠPATS.
[22] „Kaip *naujieji dangūs
ir naujoji žemė,
kuriuos aš kuriu, gyvuos
mano akivaizdoje, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
taip gyvuos tavo giminė
ir tavo vardas.
[23] Kiekvieną jaunatį ir
kiekvieną šabą
visa žmonija ateis manęs
pagarbinti, – sako VIEŠPATS. –
[24] Jie išeis pasižiūrėti lavonų tų,
kurie maištavo prieš mane;
*kirminas juose nemirs, jų ugnis
niekada nebus užgesinta,
jie bus bjaurastis visai žmonijai".

66,22 *Iz 65,17; 2 Pt 3,13; Apr 21,1*
66,24 *Mk 9,48*

JEREMIJO KNYGA

Jeremijo knyga (hebr. *jiremejāhū*, gr. *ieremias*, lot. *jeremias / (h)ieremias*) sudaryta iš paties pranašo Jeremijo (apie 646–apie 580 m. pr. Kr.) užrašytų ar padiktuotų žodžių, jo sekretoriui Baruchui priskiriamų biografinių atkarpų ir galutinį rašytinį pavidalą suteikusių raštininkų (VI a. pr. Kr. pab.) papildymų.

Knygą galima suskirstyti į keturias dalis: pranašavimai apie Judą su pasakojimų apie pranašą intarpais (sk. 1–25), pasakojimai apie pranašą su pranašavimų intarpais (sk. 26–45), pranašavimai apie svetimas tautas (sk. 46–51), istorinis priedas (sk. 52).

Niekada nenorėjęs būti pranašu, Jeremijas per visus veiklos metus grūmėsi su Dievo žodžio galia ir stengėsi nekalbėti Dievo vardu, tačiau nepajėgė ir pačiu savo gyvenimu liudijo būsimąjį Mesiją.

1 *Hilkijo sūnaus Jeremijo iš kunigų šeimos Anatote, Benjamino žemėje, žodžiai.*

[2] VIEŠPATIES žodis pasiekė jį Amono sūnaus Judo karaliaus *Jošijo dienomis, tryliktais jo valdymo metais. [3] Taip pat pasiekė Judo karaliaus Jošijo sūnaus *Jehojakimo dienomis iki vienuoliktų Judo karaliaus Jošijo sūnaus *Zedekijo metų pabaigos, iki Jeruzalės tremties penkto mėnesio.

Jeremijo pašaukimas

[4] Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[5] „Dar prieš sukurdamas
įsčiose, aš tave pažinau,
dar prieš tau gimstant,
tave pašventinau,
pranašu tautoms tave paskyriau".
[6] „Ak, Viešpatie DIEVE!
– sudejavau. –
Aš juk nemoku kalbėti!
Esu tik vaikas!"
[7] Bet VIEŠPATS man atsakė:
„Nesakyk: 'Esu tik vaikas!'
Kur tik tave siųsiu, ten eisi,
ką tik tau liepsiu, tą kalbėsi!
[8] Nebijok nieko, nes aš su tavimi
ir tave apsaugosiu", – tai
VIEŠPATIES žodis.
[9] Tuomet VIEŠPATS ištiesė ranką ir
palytėjo mano lūpas, tardamas:
„Štai dedu savo žodžius
į tavo lūpas!
[10] Įsidėmėk! Šią dieną paskiriu tave
tautų ir karalysčių prievaizdu,
kad išrautum ir nugriautum,
sunaikintum ir nuverstum,
atstatytum ir atsodintum".
[11] Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
„Ką matai, Jeremijau?" – „Migdolmedžio šaką", – atsakiau. [12] Tuomet
VIEŠPATS tarė man: „Matai labai gerai!
Aš budžiu*, kad įvykdyčiau savo žodį".
[13] Mane vėl pasiekė VIEŠPATIES žodis: „Ką matai?" – „Matau verdantį katilą, svyrantį iš šiaurės", – atsakiau.
[14] Tuomet VIEŠPATS tarė man: „Iš
šiaurės išsilies nelaimė ant visų krašto
gyventojų!

1,2 *2 Kar 22,3–23,27; 2 Met 34,8–35,19*
1,3 *2 Kar 23,36–24,7; 2 Met 36,5-8*
1,3 *2 Kar 24,18–25,21; 2 Met 36,11-21*

1,12 Hebr. žodžių žaismas: *šāqēd* „migdolmedis" ir *šoqed* „aš budžiu".

15 Štai aš šaukiu visas
šiaurės karalystes, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Jos ateis, ir kiekvienas
karalius pasistatys
savo sostą prie Jeruzalės vartų,
priešais jos mūro sieną
ir prieš visus Judo miestus.
16 Taip aš ištarsiu jiems
savo nuosprendį
už visą jų nedorumą,
už tai, kad jie mane paliko,
degino smilkalus kitiems dievams
ir garbino savo pačių
rankų dirbinius.
17 Ogi tu susijuosk strėnas!
Stokis ir skelbk jiems
visa, ką tau liepiu!
Nepalūžk nuo jų,
kad nepalaužčiau tavęs jų akyse!
18 O aš štai šiandien padariau tave
sutvirtintu miestu,
geležies stulpu ir vario siena,
kad stovėtum prieš visą kraštą:
prieš Judo karalystės
karalius ir didžiūnus,
prieš kunigus ir visą liaudį.
19 Su tavimi jie kovos, bet
neįveiks tavęs,
nes aš esu su tavimi, kad
tave išgelbėčiau“, –
tai VIEŠPATIES žodis.

Neištikimoji tauta

2 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Eik ir paskelbk Jeruzalei,
kad ji išgirstų:
‘Taip kalba VIEŠPATS.
Aš atmenu ištikimą tavo
jaunystės meilę,
kai tu mylėjai mane,
būdama sužadėtine,
sekdama paskui mane per
dykumą, nesėjamą žemę.
3 Šventà VIEŠPATIES nuosavybė
buvo Izraelis,
jo pjūties pirmasis derlius.
Ryjantys jį užsitraukia kaltę,
nelaimė juos ištinka’“, –
tai VIEŠPATIES žodis.
4 Klausykitės VIEŠPATIES
žodžio, Jokūbo namai
ir visos Izraelio namų giminės!
5 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kokią ydą manyje rado jūsų tėvai,
kad atsitraukė taip toli nuo manęs?
Eidami paskui beverčius stabus,
jie patys pasidarė beverčiai.
6 Jie niekuomet nepaklausė:
‘Kurgi tas VIEŠPATS,
išvedęs mus iš Egipto žemės,
dykumoje mums rodęs kelią
per tyrlaukius ir smėlio daubas,
per sausą ir pavojingą kraštą,
per kraštą, kuriuo niekas
nekeliauja,
kuriame negyvena joks žmogus?’
7 Kai atvedžiau jus į sodų kraštą,
kad mistumėte jo gausiais vaisiais,
jūs įžengėte ir suteršėte
mano kraštą,
mano nuosavybę padarėte
pasibjaurėtiną.
8 Kunigai nepaklausė: ‘Kur
yra VIEŠPATS?’
Įstatymo aiškintojai
manęs nepaisė,
ganytojai maištavo prieš mane.
Pranašai kalbėjo Baalo vardu
ir vaikėsi bejėgius stabus.
9 Todėl dar kartą šauksiu
jus į teismą, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
net jūsų vaikų vaikus
šauksiu į teismą.
10 Nukeliaukite į Kitimų
pajūrį ir pasižvalgykite,
pasiųskite ką nors į Kedarą
ir atidžiai apsvarstykite,
ar buvo kur kas nors panašaus
į tai padaryta?
11 Ar pakeitė kuri nors
tauta savo dievus?
Nors iš tikrųjų jie nėra jokie dievai!
O mano tauta išmainė mano Šlovę
į bejėgius stabus!

12 Išsigąskite dėl to, dangūs,
drebėkite iš siaubo, – tai
VIEŠPATIES žodis! –
13 Juk mano tauta nusikalto
dvigubai:
mane, gyvojo vandens
šaltinį, jie paliko
ir išsikasė vandens talpyklas,
kiauras talpyklas,
nelaikančias vandens.
14 Ar Izraelis vergas? Ar
gimė jis vergijoje?
Jei ne, tai kodėl jis virto grobiu?
15 Kodėl ant jo riaumoja
ir urzgia liūtai?
Jie pavertė jo kraštą tyrais,
jo miestai – dyki apanglėję
griuvėsiai.
16 Net Nofo* ir Tachpanheso
žmonės
skuta tavo viršugalvį.
17 Ar ne todėl, kad tu palikai
VIEŠPATĮ, savo Dievą?
18 O dabar kas tau iš to, jei
bėgtum į Egiptą
ir gertum Šihoro vandenį?
Kas tau iš to, jei eitum į Asiriją
ir gertum Upės vandenį?
19 Tavo paties nedorumas
nubaus tave,
tavo atsimetimas nuo manęs
pasmerks tave.
Taigi apsvarstyk ir praregėk,
kaip baisiai kartu tau palikti
VIEŠPATĮ, savo Dievą,
ir neturėti mano Baimės, –
tai Viešpaties, Galybių DIEVO, žodis.
20 Tu jau seniai sulaužei savo jungą,
sutraukei savo pančius,
tardama: 'Netarnausiu!'
Ant kiekvienos aukštos kalvos,
po bet kokiu kupliu medžiu
tu kaip kekšė tysojai.
21 Ogi aš buvau tave pasodinęs
it geriausią vynmedį,
tikrai taurios rūšies!
Kaip tu galėjai pavirsti bjauriu
laukiniu vynmedžiu?
22 Nors tu ir šarmu šveistumeisi,
ir muilo nešykštėtum,
tavo kaltės dėmė dar vis
mano akyse, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. –
23 Kaipgi gali sakyti: 'Aš
nesu suteršta!
Baalams iš paskos nelaksčiau'?
Pažvelk, kaip elgeisi Slėnyje*!
Suprask, ką padarei!
Tu – ūmi, jauna kupranugarė,
šuoliais lakstanti be tikslo,
24 laukinė asilė, įjunkusi į dykumą,
uostydama vėją savo įkarštyje;
pagautą geismo, kas
gali ją sulaikyti?
Visi, kas jos geidžia, be
vargo ją suras,
kai jai užeis vaikymosi metas.
25 Tausok savo kojas,
jos kone basos,
o savo gerklę gelbėk
nuo troškulio!
Bet tu sakai: 'Ne! Nė nesivìlk!
Aš myliu svetimus dievus ir
paskui juos seksiu'.
26 Kaip sučiuptas vagis susigėsta,
taip bus sugėdinti Izraelio žmonės:
jie patys, jų karaliai ir didžiūnai,
kunigai ir pranašai.
27 Tie, kurie sako medžio
gabalui: 'Tu – mano tėvas!'
ir akmeniui: 'Tu mane pagimdei!',
man atgręžė nugarą, o ne veidą,
tačiau, bėdai užėjus, šaukia:
'Ateik ir gelbėk mus!'
28 Kurgi tie tavo dievai,
kurių prisidirbai?
Tegu jie ateina!
Ar išgelbės jie tave, kai tu bėdoje?
Juk kiek tavo miestų,
tiek tavo dievų, Judai!
Kiek gatvių Jeruzalėje,
tiek aukurų pasistatėte Baalui.

2,16 T. y. Memfio.

2,23 Žr. Jer 7,31.

[29] Kaip galite dar maldauti manęs?
Jūs visi maištavote prieš mane, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
[30] Veltui plakiau jūsų vaikus,
jie nesileido mokomi.
Jūsų pačių kalavijas surijo
jūsų pranašus
lyg plėšrus liūtas“.
[31] O jūs, ši karta,
imkite į širdį VIEŠPATIES žodį:
„Argi Izraeliui aš buvau lyg dykuma,
lyg tamsybių šalis?
Kodėl mano tauta sako:
'Esame laisvi!
Daugiau pas tave nebeateisime'?
[32] Ar gali pamiršti mergaitė
savo puošmenas
ir nuotaka savo kaspinus?
Tačiau mano tauta mane pamiršo
jau nebesuskaitomas dienas.
[33] Kaip lengvai tu surandi kelią,
kai ieškai meilužių!
Savo nedorumu tu mokei kaip elgtis
net pačias nedoriausias moteris!
[34] Net tavo drabužių
kraštai apskretę
nuo nekaltų varguolių kraujo! Jie
– ne vagys, pagauti įsilaužiant,
[35] o tu vis dėlto sakai: 'Aš nekalta!
Jo pyktis tikrai manęs nepalietė!'
Štai ir teisiu tave dėl to,
kad sakei: 'Nenusidėjau'.
[36] Ko taip bėgioji,
kaitaliodama savo kelius?
Tu būsi ir Egipto apvilta,
kaip turėjai apsivilti Asirija.
[37] Ir iš ten išeisi, susiėmusi
rankomis galvą,
nes VIEŠPATS atmetė tuos,
kuriais tu pasitiki.
Gerovės su jais nesulauksi!

3 Jeigu vyras paleistų savo žmoną
ir jeigu ji nuo jo išėjusi
ištekėtų už kito,
tai ar galėtų pirmasis
vyras grįžti pas ją?
Argi tas kraštas nebūtų
teršte suterštas?
Juk tu svetimavai su tiek meilužių
ir dar norėtum sugrįžti pas mane! –
Tai VIEŠPATIES žodis. –
[2] Pakelk akis į aukštas, plikas
kalvas ir pagalvok,
ar dar yra vieta, kur vyrai
nebūtų mėgavęsi su tavimi.
Laukdama jų, sėdėjai pakelėse
kaip arabas dykumoje.
Savo nedoru svetimavimu
suteršei kraštą.
[3] Todėl buvo sulaikyti lietaus būriai,
nebeužėjo vėlyvieji lietūs.
Bet kadangi tavo kakta
įžūli it kekšės,
tu nematei reikalo rausti iš gėdos.
[4] Net dabar argi nesišauki manęs:
'Tėve mano! Tu – mano
jaunystės sužadėtinis!
[5] Nejau jis neapykantą jaus amžinai,
niekuomet nesiliaus pykti?'
Šitaip tu kalbėjai, bet darei pikta,
kiek įstengei!“

Judo ir Izraelio karalystės

[6] *Karaliaus Jošijo dienomis VIEŠPATS
sako man: „Ar matei, ką padarė maiš-
tingoji Izraelio karalystė? Ji lipo ant
kiekvieno aukšto kalno ir ten po bet
kokiu kupliu medžiu elgėsi kaip iš-
tvirkėlė! [7] Aš maniau: 'Po to, kai visa
tai padarė, galop ji sugrįš pas mane'.
Bet ji negrįžo. Ana neištikimoji jos se-
suo, Judo karalystė, tai matė. [8] Dar ji
matė, kad Izraelį, tą maištingąją kara-
lystę, paleidau kaip tik dėl svetimavi-
mo, duodamas skyrybų raštą. Tačiau
tai neištikimosios Judo karalystės ne-
išgąsdino; ji ėjo sau ir elgėsi kaip iš-
tvirkėlė. [9] Iš tikrųjų savo palinkimu
ištvirkauti ji suteršė kraštą, svetimau-
dama su akmenimis ir medžio gaba-
lais. [10] Viso to nepaisydama, ta neišti-
kimoji sesuo, Judo karalystė, grįžo pas
mane ne iš tikros širdies, o apsimetu-
si“, – tai VIEŠPATIES žodis.

3,6 *2 Kar 22,1–23,30; 2 Met 34,1–35,27*

Izraelio atkūrimas

[11] VIEŠPATS sako man: „Maištingoji Izra-
elio karalystė ne tokia kalta, kaip neiš-
tikimoji Judo karalystė. [12] Eik, paskelbk
šiaurei šiuos žodžius ir tark:
'Sugrįžk, maištingoji
Izraelio tauta, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
nebūsiu tau piktas,
nes esu maloningas, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
neapykantos amžinai aš nejaučiu.
[13] Tik prisipažink, kad esi kalta,
nes prieš VIEŠPATĮ, savo
Dievą, maištavai,
savo palankumą švaistei
svetimiems dievams
po bet kokiu kupliu medžiu
ir mano balso klausyti nenorėjai'",
– tai VIEŠPATIES žodis.
[14] „Sugrįžkite, atsimetėliai vaikai, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
nes aš esu jūsų Viešpats.
Paimsiu jus po vieną iš miesto,
po du iš kilties ir atvesiu į Sioną.
[15] Ten duosiu jums ganytojų
pagal savo širdį;
jie ganys jus išmintingai ir protingai.
[16] Kai tapsite gausūs ir būsite vaisingi
krašte, – tai VIEŠPATIES žodis, –
tomis dienomis žmonės
daugiau nebesakys:
'VIEŠPATIES Sandoros Skrynia!'
Į galvą niekam ji nebeateis,
niekas jos nebeminės,
nepasiges ir naujos nebedarys.
[17] Tuo metu Jeruzalė bus vadinama
'VIEŠPATIES sostu'; visos tautos ten su-
sirinks, kad pašlovintų VIEŠPATIES var-
dą Jeruzalėje. Savo nedorų širdžių po-
traukiams jos daugiau nebepasiduos.
[18] Tomis dienomis Judo namai susi-
jungs su Izraelio namais, ir abeji drau-
ge ateis iš šiaurės šalies į kraštą, kurį
jūsų tėvams daviau kaip paveldą.
[19] Tuomet sau maniau,
kaip būtų smagu įsūnyti
tave kaip vaiką,
duoti tau malonų kraštą,
gražiausią palikimą tarp tautų!
Vadintum mane: 'Mano
Tėve!' – maniau,
ir nuo manęs nenusigręžtum.
[20] Tačiau kaip moteris dėl
meilužio darosi neištikima,
taip tu buvai man neištikima,
Izraelio tauta", –
tai VIEŠPATIES žodis.

Kvietimas grįžti

[21] Girdėti balsas nuo
plikų aukštumų!
Maldaujantis Izraelio
vaikų verksmas,
nes jie paklydo, eidami keliais,
ir pamiršo VIEŠPATĮ, savo Dievą.
[22] „Sugrįžkite, maištingieji vaikai,
aš pagydysiu jūsų atsimetimą".
„Mes čia! Dabar einame pas tave,
nes tu esi VIEŠPATS,
mūsų Dievas!
[23] Išties apgaulė – kalvose,
klegesys – aukštumose!
Tik VIEŠPATYJE, mūsų Dieve,
tėra Izraelio išganymas.
[24] Toji Gėda* nuo mūsų
jaunų dienų rijo visa,
ką pelnė mūsų tėvai:
avis ir galvijus,
sūnus ir dukteris.
[25] Mes gėdą pasiklojome ir
nešlove apsiklojome,
nes VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui,
nusidėdavome
nuo pat jaunystės iki šios dienos
ir mes, ir mūsų tėvai;
neklausėme VIEŠPATIES,
mūsų Dievo, balso".

[4] „Jei nori sugrįžti, Izraeli,
– tai VIEŠPATIES žodis, –
turi sugrįžti pas mane.
Jei pašalintum savo šlykštybes
iš mano akivaizdos
ir neišklystum iš doro kelio,

3,24 T. y. pagonių dievybė.

[2] ir prisiektum: 'Kaip
gyvas VIEŠPATS!'
pagal teisybę, teisingumą
ir teisumą,
tautos jo vardu linkėtų
sau palaimos
ir pačios juo didžiuotųsi".
[3] Taip kalba VIEŠPATS Judo
vyrams ir Jeruzalei:
*„Išarkite dirvonus, nesėkite
tarp erškėčių!
[4] Apipjaustykite savo
širdis VIEŠPAČIUI,
pašalinkite iš savo širdžių
surambėjimą,
Judo vyrai ir Jeruzalės gyventojai,
idant mano pyktis
neprasiveržtų kaip ugnis
ir nedegtų neužgesinamas
dėl jūsų nedorų darbų.

Grėsmė Judo karalystei

[5] Paskelbkite Judo karalystėje,
praneškite Jeruzalėje!
Sakykite: 'Pūskite ragą
visame krašte!'
Šaukite ir sakykite:
'Rinkitės! Žygiuokime į
miestus su mūrais!'
[6] Iškelkite ženklą: 'Į Sioną!'
Bėkite į saugią vietą! Negaišuokite!
Mat nelaimę siunčiu iš šiaurės,
didį nuniokojimą.
[7] Pakilo liūtas iš tankmės,
tautų naikintojas atžygiavo,
atėjo iš savo namų
tavo kraštą paversti dykuma.
Tavo miestai bus sugriauti
ir liks be gyventojų.
[8] Todėl apsivilkite ašutine,
dejuokite ir aimanuokite:
'Liepsnojantis VIEŠPATIES pyktis
nenusigręžė nuo mūsų'.
[9] Tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis, –
apstulbs nusigandęs karalius,
apmirs širdis didžiūnams,
kunigai pastirs iš baimės,
ir pranašai bus priblokšti.
[10] 'Deja! Viešpatie DIEVE,
– sakys jie, –
kaip baisiai apgavai šią
tautą ir Jeruzalę,
sakydamas jiems: ‹Visa
išeis jums į gera!› –
tuo tarpu kalavijas mums
jau prie gerklės'".
[11] Tuo metu šiai tautai ir
Jeruzalei bus sakoma:
„Nuo nuožmių aukštumų
per dykumą
kyla deginantis vėjas prieš
dukterį, mano tautą.
Ne vėtymo, ne dulkių vėjas;
[12] man paliepus, papučia
stipresnis už juos vėjas.
Dabar aš pats juos apkaltinsiu!"
[13] Štai jis pakyla tarsi
audros debesis.
Jo vežimai tarsi viesulas,
greitesni už erelius jo žirgai:
„Vargas mums! Esame žuvę!"
[14] Jeruzale, nuplauk nedorumą
nuo savo širdies,
kad dar galėtum būti išgelbėta!
Kiek ilgai tu puoselėsi savo
pražūtingas užmačias?
[15] Klausykis! Ateina žinia iš Dano,
neganda skelbiama iš
Efraimo kalnų:
[16] „Praneškite tautoms,
garsinkite Jeruzalėje:
'Apgulėjai ateina iš tolimo krašto,
žygiuoja prieš Judo miestus,
karingai šaukdami'.
[17] Kaip laukų sargai jie apsupo
ją iš visų pusių,
nes ji maištavo prieš mane",
– tai VIEŠPATIES žodis.
[18] Tavo elgesys, tavo darbai
tai padarė, –
tavo nedorumas kaltas, kartėlis
gula tau ant širdies!"
[19] „Mano širdie! Mano širdie!
Raitausi iš skausmo!

4,3 *Oz 10,12*

Netelpa krūtinėje mano širdis!
Man plyšta širdis, negaliu tylėti,
nes girdžiu rago garsus,
mūšio šauksmus.
20 'Nelaimė vejasi nelaimę',
– pranešama.
Visas kraštas niokojamas,
kaip mat sunaikintos
mano palapinės,
akimirksniu – mano pastogės.
21 Kiek ilgai turėsiu regėti
tą karo vėliavą,
klausytis tų rago garsų?
22 Deja, mano tauta paika!
Manęs jie nepažįsta!
Jie – neprotingi vaikai,
be jokios nuovokos.
Jie gudrūs vien pikta daryti,
o gera daryti nemoka".
23 Pažiūrėjau į žemę, ir štai
ji nualinta ir dyka!
Žvelgiau į dangų, ir nebuvo
jame šviesos!
24 Pažiūrėjau į kalnus, ir štai
jie drebėjo,
o visos kalvos svyravo
priekin ir atgal!
25 Žvalgiausi, ir štai
nebuvo žmonių;
net padangių paukščiai
buvo išskridę!
26 Pažiūrėjau, ir štai
derlinga žemė buvo
tapusi dykuma;
visi jos miestai – griuvėsiai
prieš VIEŠPATĮ,
sunaikinti jo aitraus pykčio.
27 Taip kalba VIEŠPATS:
„Tyrlaukiais pavirs visas kraštas,
tačiau jo visai nesunaikinsiu.
28 Dėl to dejuos žemė,
ir dangūs viršum jos apsigaubs
juoda skraiste,
nes aš pasakiau ir nesigailiu,
nutariau ir neatšauksiu".
29 Raitelių ir šaulių
šauksmus išgirdę,
išbėgioja visų miestų gyventojai.
Jie šliaužia į urvus,
slepiasi miškų tankmėse,
kopia ant uolų:
visi miestai ištuštėję, niekas
ten nebegyvena.
30 O tu, pasmerktoji pražūčiai,
ką tu manai, rengdamasi
purpuru,
puošdamasi aukso puošmenomis,
dažydamasi akis?
Veltui gražiniesi!
Tavo meilužiai tave paniekina,
tavo gyvybės jie ieško!
31 Girdžiu tarsi dejuotų gimdyvė,
tarsi šauktų pirmąkart
gimdanti motina.
Tai šaukia duktė Sionas.
Kvapą vos atgaudama,
ji tiesia rankas:
„Ak, vargas man!
Alpstu nuvargusi,
sugriebta žudikų!

Jeruzalės nuodėmė

5 Paklajokite Jeruzalės gatvėmis,
žvalgykitės ir stebėkite!
Ieškokite jos aikštėse!
Ar rasite žmogų, bent
vieną žmogų,
vykdantį teisingumą ir
ieškantį teisybės,
idant galėčiau jai atleisti?
– sako VIEŠPATS. –
2 Nors jie ir sakytų: 'Kaip
gyvas VIEŠPATS!' –
jų priesaika būtų kreiva".
3 VIEŠPATIE, argi tavo akys
neieško teisybės?
Tu juos plakei, bet skausmo
jie nejautė,
tu juos beveik sunaikinai, bet
jie nesileido mokomi.
Jie tapo kietesni už uolą
ir sugrįžti atsisakė.
4 Tariau sau: „Jie – tik varguoliai;
užtat ir elgiasi paikai,
kad nežino VIEŠPATIES kelio
nei savo Dievo teisingumo.

5 Geriau pas didžiūnus
eisiu, jiems kalbėsiu,
nes jie žino VIEŠPATIES kelią
ir savo Dievo teisingumą".
Tačiau ir tie visi iki vieno
buvo sulaužę jungą
ir nutraukę ryšius.
6 Todėl miškų liūtas juos plėšo,
tyrų vilkas juos pjauna,
ir leopardas sėlina aplink
jų miestus ir visus,
kurie tik *iš* jų išeina,
sudrasko į gabalus.
Gausūs buvo jų nusikaltimai,
nesuskaičiuojami jų atsimetimai.
7 „Kodėl turėčiau visa
tai tau atleisti?
Tavo vaikai mane paliko
ir prisiekinėjo stabais,
nors jie ne Dievas.
Pasotinau juos, bet jie svetimavo,
į kekšės namus grūdosi.
8 Eržilai jie, nusipenėję ir gašlūs;
kiekvienas žvengia dėl savo
artimo žmonos.
9 Kaip už tai jų nebausti? –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Kaip tokiai tautai nekeršyti?"
10 Kopkite į jos vynmedžių
lysves atšlaitėse
ir nuniokiokite jas! Tik
nesunaikinkite visiškai!
Nugenėkite nukarusias šakas,
nes jos nepriklauso VIEŠPAČIUI.
11 „Ak, su manimi abeji elgėsi
labai neištikimai –
ir Izraelio, ir Judo namai", –
tai VIEŠPATIES žodis.
12 Jie VIEŠPATIES išsigynė, sakydami:
„Jo nė būti nėra!
Neištiks mūsų jokia nelaimė,
nematysime nei kalavijo, nei bado.
13 Pranašai tik vėjų vaikosi;
jų kalba – ne žodis iš Dievo.
Teištinka jų grasinimai
juos pačius!"
14 Todėl taip kalba VIEŠPATS,
Galybių Dievas:
„Kadangi jie tai pareiškė,
štai paversiu savo žodžius
tavo lūpose ugnimi.
Ši tauta – malkų krūva,
kurią suris ugnis!
15 Žiūrėkit! Aš pakeliu prieš
jus tautą iš toli,
Izraelio namai! – tai
VIEŠPATIES žodis. –
Tvirtą tautą,
ilgaamžę tautą,
tautą, kurios kalbõs nemoki
ir nesupranti, ką jie sako.
16 Jų strėlinės – kaip atviros
kapų duobės,
visi jie – šaunūs kovotojai.
17 Jie suris tavo pjūtį ir maistą,
tavo sūnus ir dukteris,
tavo avis ir galvijus,
tavo vynmedžius ir figmedžius.
Kalaviju jie sutriuškins ir
įtvirtintus miestus,
kuriais tu pasitiki.
18 Tačiau net tomis dienomis, – tai
VIEŠPATIES žodis, – visiškai jūsų ne-
sunaikinsiu. 19 Kai jie klaus: 'Kodėl gi
VIEŠPATS, mūsų Dievas, taip pasielgė
su mumis?' – atsakysi: 'Kaip jūs mane
palikote ir svetimiems dievams tarna-
vote savo krašte, taip dabar tarnauki-
te svetimiems dievams ne savo krašte'.
20 Jokūbo namams tai pasakyk ir Judo
karalystei paskelbk:
21 'Klausykis, paika ir
nenuovoki tauta!
*Jūs turite akis, bet nematote,
turite ausis, bet negirdite.
22 Argi neturėtumėte
manęs garbinti, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
argi neturėtumėte drebėti
prieš mane?
Juk aš padariau smėlį *jūros siena,
amžina riba, kurios jai
peržengti nevalia.

5,21 *Iz 6,9-10; Ez 12,2; Mk 8,18*
5,22 *Job 38,8-11*

Nors ji ir ūžauja, bet veltui;
nors jos bangos ir riaumoja,
bet ant ribos turi lūžti.
23 Maištingą ir neklusnią
širdį turi ši tauta;
ji nusigręžė nuo kelio ir nuėjo sau.
24 Nepagalvojo širdimi:
‹Garbinkime VIEŠPATĮ, savo Dievą,
kuris duoda mums lietus –
ankstyvuosius ir vėlyvuosius
atėjus metui,
kuris palaiko mūsų labui
pjūties savaičių seką›.
25 Jūsų kaltės suardė šią seką,
jūsų nuodėmės nukreipė jus
nuo kelio į palaimą.
26 Mano tautoje yra nedorėlių,
metančių tinklus.
Jie spendžia spąstus lyg
medžiotojai,
bet gaudo žmones.
27 Kaip medžiotojo krepšys
prikimštas paukščių,
taip jų namai pilni klastų.
Šitaip jie turtėja ir darosi galingi,
28 tampa apkūnūs ir nutunka.
Jų nedori darbai – nuodėmė
ant nuodėmės;
teisingumo jie nė paisyti nepaiso,
našlaičių bylų negina, vargšų
skundų negirdi.
29 Kaip už tai jų nebausti?
– tai VIEŠPATIES žodis. –
Kaip tokiai tautai nekeršyti?
30 Baisus ir šlykštus dalykas
atsitiko krašte:
31 pranašai pranašaudami meluoja,
kunigai valdo, kaip pranašai liepia,
o mano tauta tai mėgsta!
Bet ką darysite, kai ateis galas?"“

Jeruzalės apgula

6 Bėkite, Benjamino
vaikai, iš Jeruzalės!
Pūskite ragą Tekojoje, Bet
Kereme duokite ženklą,
nes iš šiaurės grasina nelaimė
ir baisi pražūtis.
2 Gražioji ir trapioji dukterie
Sione, tu žuvusi!
3 Prieš ją ateina piemenys
su savo kaimenėmis,
statosi aplink savo palapines,
kiekvienas gano, kur nori.
4 „Pasirenkite mūšiui su ja!
Būkite pasirengę!
Mes pulsime vidudienį!
Deja, bėda mums! Diena jau temsta,
ilgėja vakaro šešėliai.
5 Būkite pasirengę! Pulsime ją nakčia
ir griuvėsiais paversime
jos tvirtoves!“
6 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Iškirskite jos medžius
ir supilkite apgulos pylimą
prieš Jeruzalę.
Tai miestas, paskirtas bausmei,
jos gatvėse visur tik priespauda!
7 Kaip iš šaltinio trykšta vandenys,
taip iš jos liejasi nedorumas.
Smurtas ir plėšikavimas
joje siaučia,
ligos ir žaizdos visuomet
man prieš akis.
8 Leiskis pamokoma, Jeruzale,
kad neatsitraukčiau nuo
tavęs pasibjaurėjęs
ir nepaversčiau tavęs tyrais –
žeme, kurioje niekas negyvena“.
9 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Surink, tarsi vynuoges surink
Izraelio likutį!
Tarsi vynuogių raškytojas
rankomis keliskart pereik jo šakas.
10 Į ką aš kreipsiuosi?
Per ką perspėsiu, kad jie
mane išgirstų?
Štai jų ausys neapipjaustytos,
ir jie negali girdėti.
Štai VIEŠPATIES žodis pasidarė
jiems pajuoka,
ir polinkio jam jie neturi.
11 Todėl aš pilnas VIEŠPATIES pykčio,
išvargintas pastangų jį suvaldyti.
Išliesiu jį ant mažylių gatvėje
ir ant vaikinų būrių!

Visi bus paimti į nelaisvę:
vyras ir žmona, seniai ir karšinčiai.
12 *Kitiems atiteks jų namai,
taip pat laukai ir žmonos,
kai aš pakelsiu ranką
prieš šio krašto gyventojus,
– tai VIEŠPATIES žodis. –
13 Nuo mažiausio iki didžiausio,
visi iki vieno jie
gobšūs savanaudžiai,
nuo pranašo iki kunigo,
visi jie apgavikai.
14 *Dukters, mano tautos,
žaizdas jie tik apgydo,
kartodami:
'Viskas gerai! Viskas gerai!' –
nors nėra gerai.
15 Turėtų gėdytis dėl savo
bjauraus elgesio,
tačiau nesidrovi
ir nežino, ką reiškia
parausti iš gėdos.
Todėl jie kris tarp žūvančių,
jie sukniubs, kai aš juos
bausiu", – sako VIEŠPATS.
16 Taip kalba VIEŠPATS:
„Stokitės ant kryžkelių
ir pasižvalgykite!
Pasiklauskite senovės takų,
kur yra gerasis kelias!
Eikite juo ir *rasite ramybę. Bet
jie atsakė: 'Mes neisime juo!'
17 Daviau jums ir sargybinių:
'Paklausykite rago garso!'
Bet jie atsakė: 'Neklausysime!'
18 Todėl išgirskite, tautos, ir žinok,
bendrija, kas jų laukia!
19 Girdėk, žeme!
Šiai tautai štai siunčiu nelaimę,
jų pačių piktų pinklių vaisių,
nes jie neklausė mano žodžių,
atmetė mano Įstatymą.
20 Kam gi man smilkalai iš Šebos
ir kvapieji meldai iš tolimo krašto?
Man ne prie širdies jūsų
deginamosios aukos,
nemalonios man jūsų atnašos.
21 Todėl, – taip kalba VIEŠPATS, –
padėsiu štai kliūčių ant
šios tautos kelio,
kad ji ant jų sukluptų.
Tėvai ir vaikai,
kaimynai ir bičiuliai
drauge pražus".
22 Taip kalba VIEŠPATS:
„Štai atžygiuoja tauta iš
šiaurės krašto,
didelė tauta, pažadinta nuo
žemės pakraščių.
23 Ginkluoti lankais ir ietimis,
žiaurūs ir negailestingi;
jų ūžesys – tarsi jūros šniokštimas.
Raiti ant žirgų, išsirikiavę mūšiui,
prieš tave, dukterie Sione!"
24 „Išgirdome pranešimą apie juos
ir nuleidome rankas,
pagavo mus baimė
ir kančios kaip gimdyvės
25 Neik iš namų į laukus,
nesileisk į kelionę vieškeliu,
nes priešo kalavijas – siaubas visur!
26 Ak, dukterie, mano
tauta, vilkis ašutinę,
voliokis pelenuose,
gedėk kaip vienturčio sūnaus,
liek gailias ašaras,
nes staiga mus užklumpa žudikas.
27 Vertintoju savo tautoje
paskyriau tave,
valytoju,
kad ištirtum ir vertintum jų elgesį.
28 Jie – varis ir geležis;
visi jie – užkietėję maištininkai,
šmeižtų nešiotojai –
elgiasi nedorai.
29 Dumplės šniokščia,
šviną suryja ugnis.
Veltui valytojas valė;
nedorieji nebuvo atskirti.
30 'Atmestuoju sidabru'
jie bus vadinami,
nes VIEŠPATS juos atmetė".

6,12-15 *Jer 8,10-12*
6,14 *Ez 13,10*
6,16 *Mt 11,29*

Nepagrįsta viltis

7 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis: 2 „Atsistok VIEŠPATIES Namų vartuose ir ten paskelbk šį žodį: 'Visi judėjai, kurie einate pro vartus pagarbinti VIEŠPATIES, išgirskite VIEŠPATIES žodį!'“ 3 Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Taisykite savo kelius ir darbus, kad galėčiau būti su jumis šioje vietoje. 4 Nepasitikėkite nepagrįsta viltimi, 5 sakydami: 'Tai VIEŠPATIES Šventykla! Tai VIEŠPATIES Šventykla!' Tik tuomet, jei jūs visiškai pakeisite savo kelius ir darbus, jei vykdysite teisingumą tarp žmonių, 6 jei neskriausite svetimšalio, našlaičio ir našlės, jei nepraliesite nekalto kraujo šioje vietoje ir nedarysite sau žalos, sekdami paskui svetimus dievus, 7 aš būsiu su jumis šioje vietoje – krašte, kurį senovėje amžinai atidaviau tavo tėvams.

8 Štai jūs pasitikite nepagrįsta viltimi – beverčiu melu! Iš to turėsite tik žalos! 9 Kaip? Jūs vagiate ir žudote, svetimaujate ir kreivai prisiekiate, aukojate Baalui atnašas ir sekate paskui kitus dievus, kurių net nepažįstate, 10 o paskui ateinate pas mane į šiuos Namus, kurie vadinasi mano vardu, ir sakote: 'Mes apsaugoti! Galime vėl daryti visus nedorus darbus!' 11 Argi tie Namai, kurie vadinasi mano vardu, netapo jūsų akyse *plėšikų lindyne? Žiūrėkite, juk ir aš matau, kas darosi! – tai VIEŠPATIES žodis. – 12 *Taip! Nueikite, jei norite, į Šiloją*, kurį buvau padaręs savo vardo vieta pradžioje. Pasižiūrėkite, ką aš padariau jam už nedorus darbus, kurių pridarė mano tauta Izraelis. 13 Ir dabar, kadangi jūs padarėte visas šias nuodėmes, – tai Galybių VIEŠPATIES žodis, – kadangi neklausėte, nors ir kalbėjau jums taip primygtinai, kadangi neatsiliepėte, nors ir šaukiau jus, 14 su šiais Namais, vadinamais mano vardu, o jais jūs pasitikite, ir su vieta, kurią daviau jums ir jūsų tėvams, pasielgsiu taip, kaip su Šiloju. 15 Atstumsiu jus nuo savęs, kaip atstūmiau visus jūsų giminaičius, visus Efraimo palikuonis.

Tauta neklauso

16 O tu nesimelsk už šitą tautą, neužtark jų maldavimu! Neįtikinėk manęs, nes aš tavęs neišklausysiu. 17 Argi nematai, ką jie daro Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse? 18 Vaikai rankioja malkas, tėvai kuria ugnį, o motinos minko tešlą paplotėliams Dangaus karalienei. Mane įskaudinti norėdami, jie aukoja liejamąsias atnašas svetimiems dievams. 19 Argi mane jie įskaudina? – tai VIEŠPATIES žodis. – Ne! Argi ne save pačius, savo pačių gėdai? 20 Tikrai taip kalba Viešpats DIEVAS: mano liepsnojantis pyktis išsilies ant šitos vietos, ant žmonių ir ant gyvulių, ant lauko medžių ir ant dirvų derliaus. Jis degins, ir nebus kam jį užgesinti“.

21 Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: „Dėkite savo deginamąsias aukas ant skerstinių atnašų ir valgykite paaukotą mėsą! 22 Kalbėdamas jūsų tėvams tą dieną, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, nieko jiems neįsakiau dėl deginamųjų ar skerstinių aukų. 23 Bet daviau jiems vieną įsakymą: 'Klausykite mano balso! Tada aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. Eikite visur tik tuo keliu, kuriuo jums įsakau, idant jums sektųsi'.

24 Bet jie nei paklausė, nei paisė. Jie sekė paskui savo pačių užmačias, savo nedorų širdžių užsispyrimą, atsukdami man nugarą, o ne veidą. 25 Nuo tos dienos, kai jūsų tėvai išėjo iš Egipto žemės, ligi šiandien primygtinai vis siunčiau ir siunčiau jums savo tarnus pranašus. 26 Tačiau manęs jie nepaklausė ir nepaisė, darėsi dar atkaklesni kietasprandžiai ir elgėsi dar pikčiau negu jų tėvai.

7,11 *Mt 21,13; Mk 11,17; Lk 19,46*
7,12–14 *Joz 18,1; Ps 78,60; Jer 26,6*
7,12 Žr. 1 Sam 1,9.

[27] Nors ir sakysi jiems visus šiuos dalykus, jie tavęs neklausys, nors juos ir šauksi, jie neatsilieps. [28] Todėl pasakyk jiems: 'Štai tauta, kuri neklausė VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir nesileido jo mokoma. Ištikimybė mirusi, net pats žodis dingęs nuo jų lūpų'.

Žudynių slėnis

[29] Nusikirpk nazyro plaukus*
ir mesk juos šalin!
Kalvose užtrauk liūdną raudą!
Juk VIEŠPATS atmetė ir paliko kartą,
sukėlusią jo pyktį.
[30] Judėjai padarė nedorybę mano
akyse, – tai VIEŠPATIES žodis. – Jie suter-
šė Namus, kurie vadinami mano vardu,
statydami juose savo šlykščius stabus.
[31] Ben Hinomo slėnyje jie pasistatė *to-
fetą – aukurą *deginti savo sūnums ir
dukterims kaip aukai. To aš niekuomet
neįsakiau, tai man niekuomet neatėjo
į galvą. [32] Todėl, tikėkite manimi, – tai
VIEŠPATIES žodis, – ateis dienos, kai be-
bus minimas ne tofetas ir Ben Hinomo
slėnis, o Žudynių slėnis. Tofete bus ka-
pinės, nes kitur nebebus vietos laido-
ti. [33] Tada šios tautos žuvusiųjų lavonai
bus mitalas padangių paukščiams ir
laukų žvėrims; nebus kam jų nuvaiky-
ti. [34] Judo miestuose ir Jeruzalės gatvė-
se *aš nutildysiu džiaugsmo ir iškilmių
garsus, jaunikio balsą ir nuotakos bal-
są, nes visas kraštas taps tyrlaukiais.

8 Tuo metu, – tai VIEŠPATIES žodis,
– Judo karalių, didžiūnų, kunigų,
pranašų ir Jeruzalės gyventojų kaulai
bus iškasti iš kapų [2] ir išbarstyti ant že-
mės prieš saulę, mėnulį, visas dangaus
Galybes, kurias jie mylėjo, tarnavo ir
sekė, į kurias kreipėsi ir kurias garbino,
puldami kniūbsti ant žemės. Jie nebus
surinkti ir palaidoti, bet gulės kaip mėš-
las dirvoms tręšti. [3] Visi, kurie išliko iš
tos nedoros šeimos, kad ir kur juos iš-
tremčiau, labiau norės mirti, negu gy-
venti, – tai Galybių VIEŠPATIES žodis.

Nusikaltimas ir bausmė

[4] Pasakyk jiems: 'Taip
kalba VIEŠPATS.
Kai žmonės pargriūva,
argi jie nesikelia?
Kai žmonės paklysta, argi
negrįžta atgal?
[5] Tad kodėl ši tauta – Jeruzalė
– amžinai neklusni?
Kodėl jie laikosi apgaulingų stabų
ir atsisako sugrįžti?
[6] Klausiausi atidžiai ir neišgirdau
nė vieno tiesos žodžio.
Niekas neapgaili savo nedorumo,
nesako: ‹Ką aš padariau!›
Visi puola į priekį savo
neklusniuoju keliu
tarsi ristūnai, besiveržiantys į mūšį.
[7] Net gandras padangėse
žino, kada keliauti,
burkuolis, kregždė ir gervė
nujaučia laiką,
kada sugrįžti,
bet mano tauta nežino
VIEŠPATIES teisingumo!
[8] Kaip galite sakyti: ‹Mes išmintingi!
Mes turime VIEŠPATIES Įstatymą›?
Juk iš tikrųjų melaginga žinovo
plunksna jie pavertė jį melu!
[9] Išminčiai sugėdinti,
apstulbinti, įkliuvę į spąstus.
Štai jie atmetė VIEŠPATIES žodį;
iš kur gi jų išmintis?
[10] *Todėl jų žmonas
atiduosiu kitiems,
o jų laukus – užkariautojams.
Juk jie visi, nuo mažiausio
ligi didžiausio,
godžiai ieško sau naudos;
nuo pranašo ligi kunigo,
visi jie veidmainiai.

7,29 Žr. Sk 6,4-8.
7,31 *2 Kar 23,10; Jer 32,35*
7,31 *Kun 18,21*
7,34 *Jer 16,9; 25,10; Apr 18,23*
8,10-12 *Jer 6,12-15*

[11] *Dukters, mano tautos,
žaizdas jie tik apgydo,
kartodami: ‹Viskas gerai!
Viskas gerai!› –
nors nėra gerai.
[12] Turėtų gėdytis dėl savo
bjauraus elgesio,
tačiau nesidrovi
ir nežino, ką reiškia
parausti iš gėdos.
Todėl jie kris tarp žūvančių,
jie sukniubs, kai aš juos
bausiu'", – sako VIEŠPATS.
[13] „Tikrai surengsiu jų pjūtį!
– tai VIEŠPATIES žodis. –
Nebus vynuogių ant vynmedžio
nei figų ant figmedžio,
net lapai bus nuvytę!
Visa, ką jiems buvau davęs, išnyko".
[14] Ko gi dar sėdime?
Susirinkime! Eime į
įtvirtintus miestus,
kad ten žūtume,
nes VIEŠPATS, mūsų Dievas,
lėmė mums žūti.
Jis davė mums gerti nuodų,
nes mes nusidėjome VIEŠPAČIUI.
[15] Laukėme taikos, bet
nėra pagerėjimo,
laukėme pagalbos, bet vietoj
jos ateina siaubas!
[16] Nuo Dano girdėti, kaip
prunkščia jo ristūnai;
nuo jo eržilų žvengimo
dreba visas kraštas.
Jie atėjo ir nusiaubė visą kraštą,
miestus ir jų gyventojus.
[17] „Pasiųsiu prieš jus
nuodingų gyvačių,
angių, kurių jokie kerai neveiks.
Jos gels jus mirtinai!" – tai
VIEŠPATIES žodis.

Sielvartas dėl tautos

[18] Mano liūdesys nepagydomas,
mano širdis pasiligojusi.
[19] Štai vargšės dukters, mano
tautos, šauksmas
aidi skersai išilgai kraštą:
„Nejau VIEŠPATIES nėra Sionė?
Argi nebėra ten jo karaliaus?
Kodėl jie skaudina mane
savo stabais,
savo beverčiais svetimais dievais?
[20] Pjūtis jau praėjo,
vasara pasibaigė,
bet mes tebesame neišgelbėti!"
[21] Dukters, mano tautos,
žaizdos sukrėtė mane;
aš baisiai nusiminęs,
siaubas apėmė mane.
[22] Ar nėra balzamo Gileade,
ar nėra ten gydytojo?
Kodėl neužgyja dukters,
mano tautos, žaizda?
[23] O kad mano galva
būtų vandenys,
mano akys – ašarų šaltinis!
Dieną naktį raudočiau
dėl dukters, mano tautos,
užmuštųjų.

9 O kad galėčiau rasti
dykumoje pakelės pastogę!
Tada palikčiau savo tautą,
galėčiau atsitraukti nuo jų.
Visi jie – svetimautojai,
sukčių minia.
[2] „Liežuvis – jų ginklas,
įtemptas lankas;
melas, o ne tiesa,
viešpatauja krašte.
Nuo vienos nuodėmės jie
skuba prie kitos,
bet manęs nepažįsta, – tai
VIEŠPATIES žodis. –
[3] Būkite budrūs kiekvienas
su savo kaimynu,
nepasitikėkite nė vienu broliu!
Kiekvienas brolis gudrauja
kaip Jokūbas*,
kiekvienas kaimynas
skleidžia šmeižtus.

8,11 *Ez 13,10*

9,3 Žr. Pr 25,26-33.

4 Visi apgaudinėja vienas kitą
ir nesako tiesos.
Savo liežuviais jie įgudo meluoti,
elgiasi nedorai, nebegali gailėtis.
5 Smurtas ant smurto,
apgaulė ant apgaulės;
manęs pripažinti jie nenori"
– tai VIEŠPATIES žodis.
6 „Todėl, – taip kalba
Galybių VIEŠPATS, –
valysiu juos ir bandysiu;
ką kita man daryti su dukters,
mano tautos, nedorumu?
7 Jų liežuvis – mirtina strėlė,
apgaulios jų lūpos, apgauli ir kalba.
Lūpomis jie kalba su
artimu draugiškai,
bet širdyje rengia jam pasalas!
8 Kaip už tai jų nebausti? –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Kaip tokiai tautai nekeršyti?"
9 Dėl kalnų aš imu verkti ir vaitoti,
dėl ganyklų tyruose
pradedu raudoti,
nes jie nusiaubti;
niekas į juos nebekelia kojos,
nebegirdėti kaimenių bliovimo.
Ir padangių paukščiai, ir
žvėrys pabėgo ir dingo.
10 „Jeruzalę paversiu
griuvėsių krūva,
šakalų landyne,
Judo miestus – baisiu tyrlaukiu,
kur niekas negyvena".
11 Kuris yra toks išmintingas, kad
visa tai suprastų? Tegu paaiškina tas,
kuriam paties VIEŠPATIES lūpos kalbėjo:
„Kodėl nuniokotas kraštas,
išdegintas kaip dykuma,
per kurią niekas nebekeliauja?"
12 VIEŠPATS sako: „Todėl, kad jie at-
metė mano Įstatymą, kurį jiems da-
viau, neklausė mano balso ir nesielgė
pagal jį, 13 bet verčiau elgėsi pagal savo
atkaklią širdį ir sekė Baalus, kaip jų tė-
vai buvo juos išmokę. 14 Todėl, – taip
kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
– štai maitinsiu dabar šią tautą kiečiais
ir girdysiu nuodingu gėralu. 15 Išsklai-
dysiu juos tarp tautų, kurių nei jie, nei
jų tėvai nežinojo, ir siųsiu jiems kalavi-
ją, kad juos visiškai sunaikintų".
16 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Nagi! Pašaukite raudotojas,
kad ateitų.
Kvieskite pačias geriausias.
17 Teskuba ateiti ir pradėti
raudą dėl mūsų,
kad mūsų akys plūstų ašaromis,
nuo blakstienų sruventų
kaip vanduo.
18 Iš Siono girdėti rauda:
'Kaip baisiai mes nuniokoti!
Kokia mums gėda!
Palikome kraštą, nes nugriautos
mūsų sodybos!'
19 Klausykitės, moterys,
VIEŠPATIES žodžio,
teišgirsta jūsų ausys jo lūpų žodį!
Pamokykite savo dukteris
aimanuoti,
tepamoko viena kitą tos raudos.
20 Mirtis įlipo pro mūsų langus,
įsilaužė į mūsų pilis.
Ji nušluoja nuo gatvių vaikus,
nuo miesto aikščių jaunuolius.
21 Sakyk: 'Tai VIEŠPATIES žodis.
Užmuštųjų lavonai guli
kaip mėšlas dirvoje,
tarsi pėdai, kurių nėra kam
surinkti paskui pjovėją'"

Tikroji šlovė

22 Taip kalba VIEŠPATS:
„Išminčius tenesididžiuoja
savo išmintimi,
nei stipruolis tenesigiria
savo stiprumu,
nei turtuolis tenesipuikauja
savo turtais.
23 Bet jei *kas didžiuotųsi,
tesididžiuoja,
kad turi išminties pažinti mane,
pripažinti, kad aš esu VIEŠPATS,

9,23 *1 Kor 1,31; 2 Kor 10,17*

kuris myli ištikimai,
vykdo teisingumą ir
teisumą žemėje.
Tokiais žmonėmis aš mėgaujuosi",
– tai VIEŠPATIES žodis.
[24] „Žiūrėkite! Ateis dienos, – tai
VIEŠPATIES žodis, – kai aš pašauksiu
atsiskaityti visus apipjaustytuosius tik
kūnu: [25] Egiptą, Judą, Edomą ir Amo-
ną, Moabą ir dykumos gyventojus,
skutančius smilkinius. Juk visos tau-
tos – neapipjaustytos, bet visi Izraelio
namai turi neapipjaustytą širdį".

Dievas ir stabai

10 Klausykite žodžio, kurį VIEŠPATS
pasakė apie jus, Izraelio namai!
[2] Taip kalba VIEŠPATS:
„Nemėgdžiokite tautų elgesio,
nenuogąstaukite dėl ženklų
dangaus skliaute,
nors dėl jų tautos ir nuogąstauja.
[3] Ką tautos tiki, tai gryna apgaulė,
nes stabas – tik rąstigalis
iš miško medžio,
išskobtas meistro skaptuku,
[4] papuoštas auksu ar sidabru,
prikaltas plaktuku ir vinimis,
kad nenugriūtų.
[5] It paukščių baidyklės
melionų darže,
jie negali kalbėti.
Juos reikia nešioti,
nes patys jie nepaeina.
Nebijokite jų, nes jie negali
nei žalos padaryti, nei
naudos atnešti".
[6] Tokio kaip tu, VIEŠPATIE, kito nėra!
Didingas tu, didinga tavo
vardo galybė!
[7] *Kas gali tavęs nebijoti,
tautų Karaliau?
Tai pridera tau,
nes tarp visų išminčių tautose,
visų tautų valdose,
tokio kaip tu, kito nėra!
[8] Visi kaip vienas jie be
žado ir be jausmo;
tad ką jie gali išmokti iš
medinių stabų?
[9] Jie – iš Taršišo atvežtas,
plaktuku kalstytas sidabras
ir auksas iš Ufazo!
Jie – meistro išmonė
ir auksakalio rankų darbas.
Violetinis ir purpurinis jų apdaras.
Visi ligi vieno jie – nagingų
amatininkų dirbiniai.
[10] VIEŠPATS – tikrai Dievas,
jis – gyvasis Dievas,
amžinasis Karalius.
Nuo jo pykčio dreba žemė,
jo apmaudo nepajėgia pakelti tautos.
[11] Taip sakysite jiems: „Dievai, ku-
rie nei dangaus, nei žemės nesukūrė,
pradings nuo žemės ir iš po dangaus
skliauto!"*
[12] Jis sukūrė žemę savo galybe,
padėjo pasaulio pamatus
savo išmintimi,
išskleidė dangaus skliautą
savo išmone.
[13] Kai sugriaudžia jo balsas,
šniokščia vandenys
dangaus skliaute.
Jis atpučia debesis nuo
žemės pakraščių,
padaro tviskančius žaibus lietui,
išleidžia viesulus iš aptvarų.
[14] Kiekvienas žmogus –
kvailas, nesupratingas;
sau pačiam gėdą daro
auksakalys savo stabais,
nes nuliejo apgaulę, be
gyvybės alsavimo.
[15] Jie niekam tikę, vien juoko verti.
Atėjus jų bausmės metui,
išnyks kaip nebuvę.
[16] Nepanaši į juos Jokūbo dalis;
jis – visa ko kūrėjas,
Izraelis – jo paveldo gentis,
o jo vardas – Galybių VIEŠPATS.

10,7 Apr 15,4

10,11 Hebr. originale eil. 11 užrašyta aram. kalba.

Siaubas krašte

17 Susidėk ryšulį ir palik kraštą,
apgultasis mieste!
18 Juk taip kalba VIEŠPATS:
„Štai šį kartą gyventojus tikrai
išblokšiu iš krašto,
taip prislėgsiu, kad jie pajus!“
19 Vargas man! Aš žuvęs!
Mano žaizda nepagydoma.
O aš tariau: „Tai tik liga;
aš galiu ją ištverti“.
20 Mano palapinė nusiaubta,
visos jos virvės nutrauktos.
Mano vaikai paliko mane, jų nebėra;
niekas mano palapinės nebestatys,
nėra, kas išskleistų mano
palapinės dangas.
21 Ganytojai buvo kvaili,
neieškojo VIEŠPATIES,
todėl ir nelydėjo jų sėkmė,
o visos jų kaimenės buvo išvaikytos.
22 Klausykis! Girdėti ūžesys!
Artėja iš šiaurės baisus sąmyšis,
kad paverstų Judo miestus tyrais,
šakalų landyne.

Malda

23 Aš žinau, VIEŠPATIE,
kad ne žmogus sau kelią lemia.
Žmogus negali nei pasirinkti
gyvenimo kelio,
nei savo žingsnius
gyvenime pakreipti.
24 Pataisyk mus, VIEŠPATIE,
tačiau su saiku,
ne su pykčiu, idant niekais
mūsų nepaverstum.
25 Savo pyktį išliek ant tautų,
kurios tavęs nepripažįsta,
ir ant tų karalijų,
kurios tavo vardo nesišaukia.
Juk jos surijo Jokūbą, sunaikino jį,
nuniokojo jo sodybas!

Nutraukta Sandora

11 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis:
„Klausykitės šios Sandoros nuos-
tatų! 2 Paskelbk juos Judo žmonėms ir
Jeruzalės gyventojams 3 sakydamas:
‘Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas.
Prakeiktas žmogus, kuris nesilaiko šios
Sandoros nuostatų, 4 nuostatų, kuriais
įpareigojau jūsų tėvus tą dieną, kai iš-
vedžiau juos iš Egipto žemės, iš tos ge-
ležies lydyklos, būtent: Pakluskite man
ir laikykitės jų, kaip įsakiau, kad būtu-
mėte mano tauta, o aš būčiau jūsų Die-
vas, 5 idant galėčiau ištesėti priesaiką,
kurią daviau jūsų tėvams, jog duosiu
jiems kraštą, plūstantį pienu ir medu-
mi, tą kraštą, kurį šiandien turite’“. –
„Tikrai taip, VIEŠPATIE!“ – atsakiau.
6 VIEŠPATS man tarė: „Paskelbk vi-
sus šiuos nuostatus Judo miestuose ir
Jeruzalės gatvėse sakydamas: ‘Klau-
sykite šios Sandoros nuostatų ir vyk-
dykite juos’. 7 Juk aš primygtinai vis
įspėdavau ir įspėdavau jūsų tėvus pa-
klusti man, kai išvedžiau juos iš Egipto
žemės, ir nesilioviau tai daręs iki šios
dienos. 8 Bet jie neklausė, nekreipė nė
dėmesio. Visi kaip vienas elgėsi pagal
savo nedoros širdies polinkius. Todėl
užleidau ant jų visas bausmes pagal
šios Sandoros nuostatus, kurių jie ne-
silaikė, kaip buvau jiems įsakęs“.
9 VIEŠPATS tarė man: „Judo žmonės
ir Jeruzalės gyventojai surengė suo-
kalbį. 10 Jie grįžo prie nusikaltimų savo
protėvių, kurie atsisakė klausyti mano
žodžių. Be to, jie nuėjo pas svetimus
dievus jų garbinti, o Sandorą, kurią
buvau sudaręs su jų tėvais, Izraelio
namai ir Judo namai sulaužė“. 11 Todėl
taip kalba VIEŠPATS: „Tikėk manimi,
siųsiu jiems nelaimę, kurios jie nepa-
jėgs išvengti. Nors jie manęs šauksis,
aš jų negirdėsiu. 12 Kai Judo miestai ir
Jeruzalės gyventojai šauksis dievų, ku-
riems jie degina aukas, kad gelbėtų, tie
dievai nelaimėje jiems nieko nepadės.
13 Kiek tavo miestų, tiek
tavo dievų, Judai!
Kiek Jeruzalėje gatvių,
tiek aukurų pasistatėte Gėdai,
aukurų aukoms Baalui deginti.

[14]O tu nesimelsk už šią tautą! Neužtark jų nei prašymu, nei malda! Aš negirdėsiu, kai jie šauksis manęs savo nelaimės metu".

[15]Kokią teisę turi mano mylimoji
būti mano Namuose,
kai ji daro bjaurius darbus?
Ar gãli įžadai ir aukų mėsa atitolinti
nuo tavęs nelaimę?
Argi per juos pabėgsi nuo pavojaus?
[16]„Žaliuojantis alyvmedis,
malonus akims" –
taip VIEŠPATS praminė tave.
Bet dabar jis tarsi didžiu
perkūno trenksmu
padega jo lapus, ir
liepsnoja jo šakos.

[17]Galybių VIEŠPATS, kuris tave pasodino, nutarė siųsti tau nelaimę už nedorus Izraelio ir Judo namų darbus. Degindami aukas Baalui, jie įpykdė mane.

Suokalbis prieš Jeremiją

[18]VIEŠPATS man tai apreiškė,
aš buvau įspėtas.
Tik tada tu leidai man
permatyti jų užmačias!
[19]Mat aš buvau lyg patiklus
avinėlis, vedamas pjauti,
ir net nenujaučiau,
kad jie slapta prieš mane
mezga sąmokslus:
„Sunaikinkime medį su jo vaisiais,
išraukime jį iš gyvųjų žemės,
kad jo nė vardas nebebūtų
minimas".
[20]Bet tu, Galybių VIEŠPATIE,
sprendi teisingai,
ištiri jausmus ir širdį*!
Leisk man pamatyti, kaip
jiems keršysi,
nes tau patikėjau savo reikalą!

[21]Todėl taip kalba VIEŠPATS Anatoto žmonėms, besistengiantiems mane užmušti ir sakantiems: „Nepranašauk VIEŠPATIES vardu, jeigu nenori mirti nuo mūsų rankos". [22]Taigi taip kalba Galybių VIEŠPATS: „Tikėk manimi, nubausiu juos! Jų jauni vyrai kris nuo kalavijo, jų sūnūs ir dukterys mirs iš bado. [23]Neliks jiems jokio likučio, nes sukelsiu nelaimę prieš Anatoto žmones – jų pražūties metą".

Jeremijo skundas

12 Teisus tu liktum, VIEŠPATIE,
jeigu įsivelčiau į
ginčus su tavimi.
O vis dėlto turiu nusiskųsti tavimi.
Kodėl sėkmė lydi nedorėlius?
Kodėl visi sukčiai tarpsta?
[2]Tu juos pasodinai, ir jie
suleido šaknis;
vešliai sau auga ir net vaisių neša.
Tu jų lūpose,
bet toli nuo jų širdies.
[3]VIEŠPATIE, tu tikrai mane
pažįsti; permatai mane,
ištiri mano širdį
ir žinai, kad ji tavo rankose.
Išgaudyk juos kaip avis skerdimui,
atskirk juos nuo kitų
žudymo dienai.
[4]Kiek ilgai dar turės kraštas liūdėti
ir žolė visur laukuose vysti?
Argi tùri gaišti gyvuliai ir
paukščiai dėl to,
kad nedorai elgiasi jo gyventojai?
O jie sau sako: „Dievas nemato,
ką mes darome!"

Dievo atsakas

[5]„Jei lenktynės su pėsčiaisiais
tave nuvargino,
tai kaip galėsi varžytis su raiteliais?
Jei tu jautiesi saugus tik
ramiame krašte,
tai ką gi darysi Jordano
brūzgynuose?
[6]Juk net tavo broliai ir namiškiai
klastingai pasielgė su tavimi.
Net jie pakeltu balsu rėkia
tau už nugaros.

11,20 Pažod.: „inkstus ir širdį", anot ST – jutimų ir mąstymo organus.

Nepasitikėk jais,
nors jie ir draugiškai
kreiptųsi į tave.
7 Palikau savo Namus,
atmečiau savo paveldą.
Savo numylėtinę atidaviau
jos priešams į rankas.
8 Mano paties tauta prieš
mane atsigręžė
kaip liūtas miške.
Kadangi ji pakėlė balsą prieš mane,
elgiuosi su ja kaip su priešu.
9 Mano tauta – lyg paukštis,
iš visų pusių puolamas
plėšriųjų paukščių.
Eikite šen! Rinkitės, visi
laukų žvėrys!
Ateikite ir rykite!
10 Daug piemenų nusiaubė
mano vynuogyną,
nutrypė kojomis mano paveldą.
Jie pavertė mano žavųjį lauką
apleista dykyne,
11 padarė jį niūria dykyne;
nuniokotas jis guli prieš mane.
Visas kraštas nuniokotas,
bet nė vienas to neima į širdį.
12 Ant visų dykynės kalvų
įsikūrė plėšikai,
nes VIEŠPATIES kalavijas ryja žemę
nuo vieno krašto iki kito.
Nėra ramybės žmonėms.
13 Jie pasėjo kviečius, o
pjauna erškėčius;
nusiplūkė be jokios naudos.
Jie kenčia dėl savo pjūties,
dėl liepsnojančio
VIEŠPATIES pykčio".

14 Taip kalba VIEŠPATS: „Turiu šį tą
pasakyti visiems savo nedoriems kai-
mynams, naikinantiems paveldą, kurį
daviau savo tautai Izraeliui kaip nuo-
savybę. Štai išrausiu juos iš jų žemių,
o Judo namus išrausiu iš jų tarpo. 15 Ta-
čiau kai būsiu išrovęs, vėl pasigailėsiu
ir parvesiu kiekvieną į jo paveldą ir į jo
kraštą. 16 Ir tuomet, jei iš tikrųjų moky-
sis eiti mano tautos keliu, jie prisieks
mano vardu: 'Kaip gyvas VIEŠPATS!' Jie,
pirma mokę mano tautą prisiekinėti
Baalu, turės vietos mano tautoje. 17 Bet
jeigu nepaklausys, tą tautą išrausiu ir
visiškai sunaikinsiu," – tai VIEŠPATIES
žodis.

Palyginimai ir įspėjimai

13 Štai ką man sako VIEŠPATS: „Eik
ir nusipirk lininį juosmens ap-
rišalą, nešiok jį ant strėnų. Nemerk
jo į vandenį". 2 Nusipirkau juosmens
aprišalą, kaip VIEŠPATS liepė, ir ne-
šiojau ant strėnų. 3 Mane vėl pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 4 „Pasiimk juosmens
aprišalą, kurį nusipirkai ir nešioji, nu-
eik prie Perato ir paslėpk jį uolos plyšy-
je". 5 Nuėjau prie Perato, kaip VIEŠPATS
buvo liepęs, ir paslėpiau jį uolos plyšy-
je. 6 Praėjus daug laiko, VIEŠPATS man
tarė: „Dabar vėl eik prie Perato ir par-
sinešk juosmens aprišalą, kurį buvau
liepęs ten paslėpti". 7 Nuėjau vėl prie
Perato, susiieškojau ir pasiėmiau juos-
mens aprišalą iš tos vietos, kurioje bu-
vau paslėpęs. Žinoma, juosmens apri-
šalas buvo sutrūnijęs ir niekam tikęs!
8 Tada mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
9 „Taip kalba VIEŠPATS. Lygiai taip su-
pūdysiu įžūlųjį Judo išdidumą ir įžūlų-
jį Jeruzalės išdidumą. 10 Nedoroji tauta,
atsisakanti klausyti mano žodžių, be-
sielgianti pagal savo širdies užsispy-
rimą, einanti paskui svetimus dievus,
jiems tarnaujanti ir juos garbinanti,
taps kaip šis juosmens aprišalas, ku-
ris niekam nebetinka. 11 Kaip juosmens
aprišalas priglūsta žmogui prie strėnų,
taip aš buvau priglaudęs visus Izraelio
namus ir visus Judo namus prie savęs,
– tai VIEŠPATIES žodis, – idant jie būtų
mano tauta, garsintų mano vardą, gar-
bę ir didingumą. Tačiau jie nenorėjo
klausyti."

12 „Perduok jiems ir šį žodį: 'Taip
kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas. ‹Vynui
skirti ąsočiai pripildomi vyno!› Jeigu jie
tau atsakys: ‹Argi mes patys nežinome,

kad vynui skirti ąsočiai turėtų būti pri-
pildomi vyno?› – [13] pasakyk jiems: ‹Taip
kalba VIEŠPATS. Saugokitės! Nugirdysiu
iki girtumo visus šito krašto gyvento-
jus: karalius, Dovydo soste sėdinčius,
kunigus ir pranašus, visus Jeruzalės
žmones. [14] Sudaužysiu juos vieną į kitą,
senus ir jaunus drauge, – tai VIEŠPATIES
žodis. – Nei gailestingumas, nei užuo-
jauta, nei švelnumas – niekas manęs
nesulaikys, kad jų nesunaikinčiau›'".

[15] Klausykitės ir įsidėmėkite!
Nesipuikuokite, nes VIEŠPATS kalba!
[16] „Teikite šlovę VIEŠPAČIUI,
savo Dievui,
kol dar nesutemo,
kol dar prieblandoje jūsų kojos
neklupinėja ant kupstų,
kol dar jūsų lauktoji šviesa
nepavirto niūria tamsa,
nepersimainė į tamsius debesis.
[17] Bet jeigu jūs į tai
nekreipsite dėmesio,
išliesiu slapta daug ašarų
dėl jūsų išdidumo.
Be perstojo plūs mano
akys ašaromis,
nes VIEŠPATIES kaimenė
genama į tremtį.
[18] Sakykite karaliui ir
karaliaus motinai:
'Lipkite žemyn nuo savo sostų,
sėskitės žemai,
nes nukrito nuo jūsų galvų
jūsų puikiosios karūnos'.
[19] Negebo miestai apgulti,
nėra kam jų gelbėti.
Visi Judo žmonės nušluoti į tremtį,
visi ištremti.
[20] Pakelk akis, Jeruzale!
Pasižiūrėk, kaip jie ateina iš šiaurės!
Kurgi ta kaimenė, kuri
buvo tau patikėta,
kaimenė, kuria taip didžiuojiesi?
[21] Ką tu sakysi, kai užpuls
tave kaip užkariautojai
tie, kuriuos tu mokei
būti meilužiais?
Ar nesurems tavęs skausmai,
kaip suremia gimdančią moterį?
[22] Kai klausi širdyje: 'Kodėl
man taip atsitiko?' –
žinok, kad dėl savo didžios
kaltės esi apnuoginta
ir prievartaujama.
[23] Argi gali etiopas
pakeisti savo odą,
o leopardas – savo dėmes?
Tad ar įgudę blogai elgtis
galėtumėte daryti gera?
[24] Tarsi vėtomus pelus
išblaškysiu juos,
dykumos vėjui papūtus!
[25] Toks bus tavo likimas,
mano tau atseikėta dalia, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
dėl to, kad mane pamiršai
ir pasitikėjai melu.
[26] Aš pats užversiu tavo
sijoną tau ant galvos,
kad pasirodytų tavo gėda.
[27] Tavo svetimavimą, tavo
gašlų žvengimą,
tavo begėdišką pasileidimą,
jūsų gėdingus darbus aš matau
ant kalvų ir laukuose.
Ak, vargas tau, Jeruzale, nes
tu nenori būti švari!
Kiek ilgai?"

Didžioji sausra

14 VIEŠPATIES žodis Jeremijui apie
sausrą.
[2] „Judo karalystė liūdi.
Jos miestų vartai sunykę,
žmonės guli ant žemės iš sielvarto,
o iš Jeruzalės kyla šauksmas.
[3] Jos didžiūnai siunčia
tarnus vandens;
tie nueina prie talpyklų,
bet vandens neranda
ir sugrįžta tuščiais ąsočiais.
Nusigandę ir sumišę, jie
uždengia galvas.
[4] Sustojo darbas laukuose,
nes krašte nebuvo lietaus.

Artojai nusigandę, jie
užsidengia galvas.
[5] Net briedė laukuose pameta
atsivestą jauniklį,
nes nėra žolės.
[6] O laukiniai asilai stovi
ant plikų kalvų,
dvėsuodami kaip šakalai;
jų akys apsiblaususios, nes
trūksta pašaro".
[7] Nors mūsų kaltės ir
liudija prieš mus,
gelbėk, VIEŠPATIE, dėl savo vardo!
Nors mūsų atsimetimai
nesuskaičiuojami,
nors mes nusidėjome tau,
[8] tu – Izraelio viltis, VIEŠPATIE,
jo gelbėtojas nelaimėje!
Kodėl esi lyg svetimas šiame krašte,
lyg pakeleivis, užėjęs
tik pernakvoti?
[9] Kodėl esi lyg staigmenos
pritrenktas žmogus,
lyg galiūnas, negalintis išgelbėti?
Juk tu esi tarp mūsų, VIEŠPATIE,
tavo vardu mes vadinami;
neapleisk mūsų!
[10] Taip kalba VIEŠPATS šiai tautai:
„Iš tikrųjų jie taip mėgsta klaidžioti,
kad net savo kojų netausoja.
Todėl jie nemieli VIEŠPAČIUI.
Dabar jis atmins jų kaltę ir
nubaus už jų nuodėmes".
[11] VIEŠPATS tarė man: „Nesimelsk už
šią tautą ir gerovės jai neprašyk! [12] Kai
jie pasninkaus, aš negirdėsiu jų malda-
vimo, kai aukõs deginamąsias aukas ir
maisto atnašas, aš jų nepriimsiu. Ka-
lavijų, badu ir maro rykšte padarysiu
jiems galą".
[13] Atsakiau: „Ak, Viešpatie DIEVE!
Pranašai jiems žada: 'Jūs nematysite
kalavijo, badas jūsų neužpuls, nes am-
žiną taiką duosiu jums šioje vietoje'". –
[14] „Ką pranašai skelbia mano vardu, tai
melas! – atsakė man VIEŠPATS. – Jų aš
nesiunčiau, įgaliojimo jiems nedaviau,
nieko jiems nekalbėjau. Prasimanytus
regėjimus, tuščius būrimus, savo pačių
vaizduotės apgaulę jie skelbia jums!"
[15] Taip kalbėjo VIEŠPATS: „Pranašai,
pranašaujantys mano vardu, nors aš
jų nesiunčiau, nesiliaujantys skelbti:
'Kalavijas ir badas neištiks šio krašto!'
– patys galą gaus nuo kalavijo ir bado.
[16] O žmonės, kuriems jie pranašauja,
tysos išmesti Jeruzalės gatvėse, tapę
bado ir kalavijo aukomis. Nebus kam
laidoti nei jų pačių, nei žmonų, sūnų ir
dukterų, nes ant jų išliesiu jų pačių ne-
dorumo atpildą. [17] O tu perduosi jiems
šį žodį:
'Tesrūva mano akys ašaromis
nakčia ir dieną, be perstojo,
nes baisus nuniokojimas ir
nepagydoma žaizda
nukankino mergelę
dukterį, mano tautą.
[18] Išeinu į laukus – štai
kritę nuo kalavijo!
Ateinu į miestą – štai
pasiligoję iš bado!
Net pranašas ir kunigas
klajoja po kraštą,
sutrikę, nežinodami ką daryti'".
[19] Nejau tu visiškai atmetei Judą?
Ar Sionas tapo tau bjaurus?
Nejau mus taip pribloškei,
kad jau nebėra mums išgydymo?
Tikėjomės taikos, bet nieko
gera nematyti;
laukėme išgydymo, ir
štai vien siaubas!
[20] Išpažįstame, VIEŠPATIE,
savo nedorumą
ir kaltę mūsų tėvų,
nes tikrai tau nusidėjome.
[21] Savo vardo dėlei neatmesk mūsų,
nepadaryk negarbės savo
šlovės sostui!
Atmink savo Sandorą su mumis
ir nenutrauk jos!
[22] Ar gāli kuris iš tautų
stabų duoti lietaus?
Ar gāli pats dangus siųsti
būriais lietų?

Argi tai ne tu vienas, VIEŠPATIE?
Mūsų Dieve, mes dedame
viltis į tave,
nes tik tu visa tai padarei!

Dievo rūstybė

15 VIEŠPATS tarė man: „Net jei
pats *Mozė ir *Samuelis man
juos užtartų, ir tai mano širdis prie
šios tautos nelinktų. Varyk juos man
iš akių, tegu jie eina sau! 2 Jeigu jie
klaustų: 'Kur mes eisime?' – atsakyk
jiems: 'Taip kalba VIEŠPATS. Kas pa-
ženklintas marui, tas mirs maru; *kas
paženklintas kalavijui, tas žus nuo
kalavijo; kas paženklintas badui, tas
mirs nuo bado; kas paženklintas ne-
laisvei, tas išeis į nelaisvę! 3 Keturias
rykštes nutariau jiems skirti, – tai
VIEŠPATIES žodis: kalaviją, kad mirtį
neštų, šunis, kad kūnus tąsytų, pa-
dangių paukščius ir lauko žvėris, kad
surytų ir sudraskytų. 4 Padarysiu juos
siaubu visoms karalystėms žemėje
kaip bausmę už tai, *ką Judo karalius
Manasas, Ezekijo sūnus, padarė Jeru-
zalėje'.

5 Kam tavęs bus gaila, Jeruzale,
kas tave paguos?
Kas sustos tavęs paklausti,
kaip gyvuoji?
6 Tu pati mane atmetei, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
tu pati man atgręžei nugarą.
Todėl pakėliau prieš tave ranką,
kad tave sunaikinčiau,
nes pavargau besigailėdamas.
7 Išvėčiau juos vėtykle po
žemės gyvenvietes.
Atėmiau vaikus, sunaikinau
savo tautą,
nes jie atsisakė pasukti
iš savo kelių.

15,1 *Iš 32,11-14; Sk 14,13-19*
15,1 *1 Sam 7,5-9*
15,2 *Apr 13,10*
15,4 *2 Kar 21,1-16; 2 Met 33,1-9*

8 Jų našlių buvo daugiau
negu jūros smilčių.
Atvedžiau jiems – motinoms
ir jaunuoliams –
niokotoją viduryje dienos.
Leidau, kad juos staiga užkluptų
sąmyšis ir siaubas.
9 Septynetą pagimdžiusioji alpsta,
merdi, gaudydama orą.
Jos saulė nusileido dienai
nesibaigus;
ji sugėdinta, apimta nevilties.
Jų likutį atiduosiu kalavijui,
jų priešams į rankas", – tai
VIEŠPATIES žodis.

Skundas ir atsakas

10 Vargas man, motina mano,
kad pagimdei mane –
žmogų, kuris kaltina ir
teisia visą kraštą!
Aš nei kam skolinau, nei
esu kam skolingas,
tačiau visi mane keikia.
11 Bet prisiekiu tau, VIEŠPATIE,
kad dėl jų labo tau tarnavau,
užtariau tau priešą,
pavojaus ir nelaimės ištiktą.
12 „Ar gali kas sutrupinti geležį,
ypač geležį iš šiaurės, geležį,
maišytą su variu?
13 Tavo turtus ir iždus
atiduosiu išgrobti
kaip atpildą už tavo nuodėmes,
padarytas visose tavo valdose.
14 Padarysiu tave vergu
priešų krašte,
kurio tu nepažįsti;
mano pyktis užkūrė ugnį,
kuri jus sudegins".
15 Ak, tu žinai! VIEŠPATIE,
atmink mane!
Pasirūpink manimi!
Atkeršyk už mane mano
persekiotojams!
Nepasiduok savo kantrybei!
Neleisk man pražūti ir atmink,
jog dėl tavęs kenčiu užgauliojimus!

[16]Gavęs tavo žodžius,
juos ryte prarijau;
tavo žodis atnešė man džiaugsmą
ir širdies linksmybę,
nes aš tapau tavo, VIEŠPATIE,
Galybių Dieve!
[17]Ne man sėdėti minioje,
juokauti ir linksmintis.
Tavo rankos paliestas
vienišas sėdėjau,
nes mane pripildei apmaudo.
[18]Kodėl mano skausmui nėra galo,
o mano žaizda tokia pikta,
jog nesiduoda gydoma?
Ak, iš tikrųjų tu man esi
klastingas upokšnis,
vandenys, kuriais negalima
pasitikėti!
[19]Taip kalba VIEŠPATS:
„Jei atsigręši, atnaujinsiu tave,
ir vėl būsi mano tarnas.
Jei tu skelbsi, kas brangu,
o ne kas nevertinga,
tu vėl būsi tarsi mano lūpos.
Tegu jie gręžiasi į tave,
o tu nesigręžk į juos!
[20]Tuomet padarysiu tave šiai
tautai tvirtu vario mūru.
Nors jie ir puls tave, tavęs neįveiks,
nes aš esu su tavimi,
kad tau padėčiau ir tave
gelbėčiau, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
[21]Išgelbėsiu tave iš
nedorėlių rankų,
iš negailestingų nagų
tave išvaduosiu“.

Viešpats teisia žmones

16 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2]„Neimk sau žmonos ir netu-
rėk nei sūnų, nei dukterų šioje vietoje,
[3]nes VIEŠPATS taip kalbėjo apie sūnus
ir dukteris, kurie gims šioje vietoje, ir
apie motinas, kurios juos pagimdys, ir
apie tėvus, iš kurių jie gims šiame kraš-
te: [4]jie mirs baisia mirtimi! Neaprau-
doti ir nepalaidoti jie gulės kaip mėš-
las dirvoms tręšti. Kalavijas ir badas
juos sudoros. Jų lavonais mis padangių
paukščiai ir laukų žvėrys“.
[5]Taip kalba VIEŠPATS: „Neužeik į na-
mus, kur gedima, nedalyvauk jų rau-
doje, nereikšk jiems užuojautos, nes
aš atėmiau iš šios tautos savo ramybę,
– tai VIEŠPATIES žodis, – atėmiau malo-
nę ir pasigailėjimą. [6]Didžiūnai ir var-
guoliai mirs šiame krašte be laidotuvių
ir be raudų. Niekas dėl jų nei drasky-
sis iki kraujo, nei galvą skusis. [7]Nebus,
kas laužytų duoną su liūdinčiu, idant
liūdesyje dėl mirusio jį paguostų, ne-
bus, kas pripiltų jam paguodos taurę,
kad galėtų išgerti net tėvo ar motinos
netekęs.
[8]Nekelk kojos į namus, kur žmonės
puotauja, nesėsk su jais už stalo valgyti
ir gerti“. [9]Taip kalba Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: „Štai jūsų akyse ir jūsų
dienomis *nutildysiu šioje vietoje
linksmybės ir džiaugsmo garsus, jau-
nikio ir nuotakos balsus.
[10]Kai paskelbsi visa tai šiai tautai ir
kai jie ims klausinėti: ‘Kodėl VIEŠPATS
nutarė mus taip baisiai bausti? Kuo
mes nusikaltome? Kokia mūsų nuo-
dėmė, kuria nusidėjome VIEŠPAČIUI,
mūsų Dievui?’ – [11]tu jiems atsakysi:
‘Todėl, kad jūsų tėvai mane paliko, –
tai VIEŠPATIES žodis. – Jie sekė sveti-
mus dievus, jiems tarnavo ir juos gar-
bino, o mane paliko ir nesilaikė mano
Įstatymo. [12]Bet jūs, savo ruožtu, el-
gėtės blogiau negu jūsų tėvai. Taip!
Pasižiūrėkite į save: visi kaip vienas
elgiatės pagal savo nedoros širdies pa-
linkimus, atsisakydami manęs klau-
syti. [13]Išvarysiu jus iš šito krašto į šalį,
kurios nei jūs, nei jūsų tėvai nepažino-
jo. Ten dieną naktį tarnausite kitiems
dievams, nes aš tikrai jūsų daugiau ne-
bepasigailėsiu’.
[14]Tačiau štai ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, – kai nebebus

16,9 *Jer 7,34; 25,10; Apr 18,23*

sakoma: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris
išvedė izraelitus iš Egipto žemės!' –
15 bet mieliau bus tariama: 'Kaip gyvas
VIEŠPATS, kuris išvedė Izraelio vaikus
iš Šiaurės krašto ir iš visų kraštų, ku-
riuose buvo juos išblaškęs'. Parvesiu
juos atgal į jų žemę, kurią daviau jų
tėvams.
16 Štai siunčiu daug žvejų, – tai
VIEŠPATIES žodis; – kad juos sužvejo-
tų. Paskui pasiųsiu daug medžiotojų,
kad juos sumedžiotų visuose kalnuose
bei kalvose ir visų uolų urvuose. 17 Visi
jų keliai man prieš akis, nuo manęs jie
negali pasislėpti, jų kaltė negali būti
nuslėpta nuo mano akių. 18 Atlyginsiu
už jų kaltę ir nuodėmę dvigubai, nes
jie suteršė mano kraštą šlykščiais savo
stabų griaučiais ir pripildė mano pa-
veldą savo netikrų dievų".

19 VIEŠPATIE, mano stiprybe,
mano tvirtove,
mano priebėga pavojaus dieną!
Tautos pas tave ateis nuo
žemės pakraščių ir tars:
„Mūsų tėvų palikimas
– vien apgaulė,
tušti stabai – niekam nenaudingi.
20 Argi gali žmogus
pasidaryti sau dievų?
Ne! Tai ne dievai!" –
21 „Tad žiūrėk! Aš juos pamokysiu,
visiems laikams jiems parodysiu
savo ranką ir savo galybę,
kad jie žinotų, jog mano
vardas yra VIEŠPATS.

Nuodėmė ir bausmė

17 Judo nuodėmė įrašyta
geležine plunksna,
įrėžta deimanto antgaliu
jų širdies plokštėje ir jų
aukurų raguose.
2 Tuo tarpu jų sūnūs atmena
jų aukurus ir šventuosius stulpus
po kiekvienu ūksmingu medžiu
ir aukštumų alkuose –
3 kalnuose ir laukuose.
Tavo turtus ir iždus
atiduosiu išgrobti
kaip atpildą už tavo nuodėmes,
padarytas visose tavo valdose.
4 Dėl savo elgesio prarasi paveldą,
kurį tau daviau.
Padarysiu tave vergu priešų krašte,
kurio tu nepažįsti,
nes mano pyktis užkūrė ugnį,
kuri degs amžinai".
5 Taip kalba VIEŠPATS:
„Prakeiktas žmogus, kuris
pasitiki žmonėmis
ir ieško stiprybės trapiame žmoguje,
kai jo širdis nusigręžia
nuo VIEŠPATIES.
6 Toks žmogus – tarsi skurdus
tyrų krūmokšnis,
be vilties sulaukti ko nors gero,
skurstantis sausoje dykumoje,
sūrioje žemėje, kur niekas
negali gyventi.
7 Laimingas žmogus, kuris
pasitiki VIEŠPAČIU,
kurio viltis – tik VIEŠPATS.
8 Toks žmogus – *tarsi medis,
pasodintas prie vandens,
leidžiantis savo šaknis srovės link,
nebijantis kaitros, kai ji užeina;
jo lapai nuolat žaliuoja,
nepabūgsta sausros metų,
nenustoja duoti vaisių.
9 Širdis už viską vylingesnė
ir nepataisomai pasiligojusi.
Kas gali ją perprasti?
10 *Tik aš, VIEŠPATS, tiriu širdį,
išbandau jausmus,
*kad kiekvienam atlyginčiau
pagal jo elgesį,
pagal jo darbų vaisius".
11 Žmogus, neteisėtai
kraunantis sau turtus,
yra kaip kurapka, perinti ne
savo dėtus kiaušinius.

17,8 *Ps 1,3*
17,10 *Apr 2,23*
17,10 *Ps 62,13*

Turtai paliks jį gyvenimo
pusiaukelėje,
ir amžiaus pabaigoje jis bus
laikomas mulkiu.
12 Šlovės sostas, išaukštintas nuo pat
pradžios, – tokia yra mūsų Šventyklos
vieta!

Malda

13 O Izraelio viltie, VIEŠPATIE!
Visi, kurie tave palieka,
bus sugėdinti;
visi, kurie šiame krašte
maištauja prieš tave,
bus pažeminti,
nes jie paliko VIEŠPATĮ,
gyvojo vandens šaltinį.
14 Gydyk mane, VIEŠPATIE,
kad tikrai būčiau išgydytas;
gelbėk mane, kad būčiau išgelbėtas,
nes tu – mano gyrius.
15 Girdi, ką jie man sako:
„Kurgi tas VIEŠPATIES žodis?
Teišsipildo!"
16 Bet aš nevengiau būti
ganytoju tavo tarnyboje;
nelaimės dienos aš netroškau.
Tu pats gerai žinai, kas
buvo mano lūpose; –
tau aišku, ką aš sakiau.
17 Nebūk man siaubas,
tu – priebėga nelaimės dieną!
18 Tebūna sugėdinti mano
persekiotojai, o ne aš!
Tenustoja drąsos jie, o ne aš!
Siųsk jiems nelaimės dieną,
triuškink juos ir triuškink!

Šabo šventimas

19 Taip kalba VIEŠPATS: „Nueik, pasto-
vėk Tautos vartuose, pro kuriuos įeina
ir išeina Judo karaliai, ir kituose Jeru-
zalės vartuose 20 ir sakyk: 'Klausykitės
VIEŠPATIES žodžio, Judo karaliai, ir jūs,
visa Judo šalis ir Jeruzalės gyventojai,
einantys pro šiuos vartus!'" 21 *Taip
kalba VIEŠPATS: „Dėl savęs pačių žiū-
rėkite, kad neneštumėte nešulių šabo
dieną ir nevilktumėte jų pro Jeruza-
lės vartus. 22 Neneškite jokio nešulio
iš savo namų šabo dieną ir nesiimki-
te jokio darbo, bet *švęskite šabo die-
ną, kaip jūsų tėvams įsakiau, 23 nors
jie neklausė ir nekreipė dėmesio, bet
sąmoningai užsispyrę atsisakė klausy-
ti ar būti pamokomi. 24 O dabar, jeigu
manęs nuoširdžiai paklausysite, – tai
VIEŠPATIES žodis, – ir šabo dieną nešu-
lio pro šio miesto vartus nenešite, švę-
site šabą ir susilaikysite nuo bet kokio
darbo, 25 tai pro šio miesto vartus ir to-
liau žygiuos karaliai, sėdintys Dovydo
soste, karietose ar ant arklių, drauge
su savo didžiūnais, Judo žmonėmis ir
Jeruzalės gyventojais. Šis miestas am-
žiais bus gyvenamas. 26 Čionai ateis
žmonės iš Judo miestų ir Jeruzalės apy-
linkių, iš Benjamino krašto, iš Šefelos,
iš kalnų ir iš Negebo su deginamosio-
mis ir skerdžiamosiomis aukomis, su
javų atnašomis, smilkalais ir bendra-
vimo aukomis VIEŠPATIES Namams.
27 Bet jeigu jūs neklausote manęs, lie-
pusio švęsti šabą, jeigu velkate nešu-
lius ir einate pro Jeruzalės vartus šabo
dieną, aš padegsiu jos vartus ugnimi,
kuri sunaikins Jeruzalės rūmus ir nie-
kada neužges".

Puodžiaus indas

18 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Kelkis ir eik į puodžiaus dirbtu-
vę. Ten perduosiu tau, ką noriu pasaky-
ti". 3 Tad aš ir nuėjau į puodžiaus dirbtu-
vę. Jis kaip tik triūsė prie žiestuvo. 4 Jei
žiedžiamasis puodas išeidavo nevykęs,
kai molis būdavo puodžiaus rankose, jis
perdirbdavo molį į kitą puodą, koks jam
labiausiai patikdavo. 5 Tuomet mane
pasiekė VIEŠPATIES žodis: 6 „Argi negaliu
ir aš su jumis, Izraelio namai, pasielgti
kaip šis puodžius? – tai VIEŠPATIES žodis.

17,21 *Neh 13,15-22*

17,22 *Iš 20,8-10; Įst 5,12-14*

– Iš tikrųjų kaip molis puodžiaus ranko-
se, taip mano rankoje esate jūs, Izraelio
namai. [7] Kartais pagrasinu kuriai nors
tautai ar karalystei, kad išrausiu ją iš ša-
knų, suardysiu ir sunaikinsiu, [8] bet jei ta
tauta, kuriai grasinau, nusigręžia nuo
savo nedorumo, aš pakeičiu savo mintį
apie bausmę, kuria maniau ją nubausti.
[9] O kartais pažadu kuriai nors tautai ar
karalystei, kad ją stiprinsiu ir duosiu že-
mės, [10] bet jeigu ši tauta elgiasi nedorai
mano akyse, neklausydama mano bal-
so, aš pakeičiu savo mintį apie gera, ku-
riuo žadėjau ją laiminti.
[11] Taigi dabar pasakyk Judo žmo-
nėms ir Jeruzalės gyventojams: 'Taip
kalba VIEŠPATS. Būkite budrūs! Aš ren-
giu jums nelaimę ir puoselėju užmo-
jį. Grįžkite kiekvienas iš savo nedoro
kelio, taisykite savo kelius ir darbus'.
[12] Tačiau jie atsakys: 'Tuščios pastan-
gos! Laikysimės savo užmačių; kiek-
vienas mūsų elgsis pagal savo nedoros
širdies užsispyrimą'".

Tauta atmeta Viešpatį

[13] Todėl taip kalba VIEŠPATS:
„Klauskite tautų,
ar kuri yra ką panašaus girdėjusi?
Tikrai pasibaisėtinai pasielgė
mergelė, Izraelio tauta!
[14] Ar akmenys pasitraukia iš dirvų,
Libano sniegynai iš
uolėtų aukštumų?
Ar išsenka trykštančios versmės,
šalto vandens kalnų upės?
[15] Tačiau mano tauta
mane pamiršo:
ji degina smilkalus
niekingiems stabams!
Jie išklysta iš savo kelio,
iš seniai pramintų takų,
ir nori eiti šunkeliais,
o ne vieškeliu.
[16] Jie pavertė savo kraštą siaubo vieta,
amžina pajuoka;
kas tik keliaus per jį, tas pasibaisės
ir linguos galvą.
[17] Kaip vėjas iš rytų išblaškysiu juos
priešų akivaizdoje. –
Nugarą, o ne veidą aš
jiems atgręšiu
jų nelaimės dieną".

Sąmokslas prieš Jeremiją

[18] „Eikite šen! – sakė jie. – Surenkime
sąmokslą prieš Jeremiją, nes ir be jo
niekada nestigs nei kunigų mokymo,
nei išminčių patarimo, nei pranašų
žodžio. Eikite šen! Sunaikinkime jį jo
paties liežuviu; dėmėkimės visa, ką jis
sako".
[19] Atkreipk dėmesį į
mane, VIEŠPATIE!
Klausykis, ką sako mano priešai!
[20] Ar galima už gera atlyginti piktu?
Jie man duobę iškasė,
norėdami nužudyti.
Atmink, kaip aš stovėjau prieš tave,
kalbėdamas dėl jų gero,
nukreipdamas nuo jų tavo pyktį!
[21] Todėl atiduok jų vaikus badui,
sunaikink juos pačius kalaviju.
Tebūna jų žmonos
bevaikės ir našlės!
Teišguldo jų vyrus maras,
o jų jaunuolius – kalavijas kare.
[22] Teaidi šauksmai iš jų trobų,
kai tu staiga atvesi niokotojų gaują,
nes jie iškasė duobę man pagauti,
jie paspendė spąstus mano kojoms.
[23] Bet tu, VIEŠPATIE, gerai žinai
visus jų kėslus mane nužudyti.
Atgailos už jų nusikaltimą
nepriimk,
neištrink jų nuodėmės iš savo akių!
Parblokšk juos savo akivaizdoje,
įpykęs elkis su jais negailestingai!

Sudaužytas ąsotis

19 Taip kalba VIEŠPATS: „Eik, nu-
sipirk iš puodžiaus molio ąsotį
ir pasiėmęs keletą tautos seniūnų bei
keletą vyresnių kunigų [2] nueik į *Ben

19,2 2 Kar 23,10; Jer 7,30-32; 32,34-35

Hinomo slėnį prie pat Šukių vartų.
Ten paskelbk žodžius, kuriuos tau sa-
kau. [3] Sakyk: 'Klausykitės VIEŠPATIES
žodžio, Judo karaliai ir Jeruzalės gy-
ventojai! Taip kalba Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas. Štai pasiųsiu šiai vie-
tai tokią nelaimę, jog kiekvienam, kas
apie ją išgirs, ims spengti ausyse. [4] Tai
įvyks dėl to, kad jie mane paliko, šią
vietą padarė man svetimą, deginda-
mi joje smilkalus kitiems dievams,
kurių nei jie, nei jų tėvai nepažinojo.
O Judo karaliai šią vietą pripildė ne-
kaltųjų kraujo. [5] Jie pastatė Baalui au-
kurus, kad galėtų *deginti savo sūnus
ugnyje kaip deginamąsias aukas Baa-
lui. Tokiõs aukos aš niekuomet neįsa-
kiau, niekuomet apie ją nekalbėjau,
niekuomet jos nė mintyje neturėjau.
[6] Todėl ateis dienos, – tai VIEŠPATIES
žodis, – kai ši vieta nebebus vadina-
ma Tofetu* ar Ben Hinomo slėniu,
bet Žudynių slėniu. [7] Šioje vietoje su-
trupinsiu Judo ir Jeruzalės užmačias,
padarysiu, kad jie kris nuo kalavijo,
kovodami su savo priešais, kris nuo
rankos žmonių, norinčių jų gyvybės.
Jų lavonus atiduosiu kaip mitalą pa-
dangių paukščiams ir laukų žvėrims.
[8] Šį miestą padarysiu siaubo ir panie-
kos vieta; kiekvienas praeivis baisė-
sis ir švilps, regėdamas jį ištikusias
nelaimes. [9] Priversiu juos maitintis
jų sūnų ir dukterų kūnais. Taip! Jie
maitinsis ir vieni kitų kūnais, verčia-
mi nuožmios apgulos, kuria uždarys
juos mieste priešai ir visi kiti, norintys
juos sunaikinti'.

[10] Tuomet sudaužyk ąsotį akivaiz-
doje vyrų, atėjusių su tavimi, [11] ir sakyk
jiems: 'Taip kalba Galybių VIEŠPATS.
Šią tautą ir šį miestą aš sutrupinsiu,
kaip puodžius sutrupina indą, jog ne-
beįmanoma vėl jo sulipdyti. Mirusieji
bus laidojami Tofete, nes kitur vietos
kapams nebebus. [12] Taip pasielgsiu
su šita vieta ir su jos gyventojais; pa-
darysiu šį miestą kaip Tofetą, – tai
VIEŠPATIES žodis. – [13] Namai Jeruzalėje
ir Judo karalių rūmai, visi namai, ant
kurių stogų žmonės degino smilkalus
visoms dangaus skliauto Galybėms
ir aukojo liejamąsias atnašas kitiems
dievams, bus suteršti kaip Tofeto vie-
ta'". [14] Sugrįžęs iš Tofeto, kur VIEŠPATS
buvo jį pasiuntęs pranašauti, Jeremijas
nuėjo ir atsistojo Dievo Namų kieme ir
kreipėsi į visą tautą: [15] „Taip kalba Ga-
lybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Tikrai
atsiųsiu šiam miestui visas nelaimes,
kuriomis jam grasinau, nes jis atstatė
savo kietą sprandą ir nenorėjo manęs
klausyti'".

20 Jeremiją, pranašaujan-
tį šiuos dalykus, išgirdo
kunigas Pašhūras, Imero sūnus ir
VIEŠPATIES Namų vyriausiasis prie-
vaizdas. [2] Pašhūras nuplakdino Je-
remiją ir įrakino į trinką, stovėjusią
prie Aukštutinių Benjamino vartų
VIEŠPATIES Namuose. [3] Kitą rytą Pašhū-
ras paleido Jeremiją iš trinkos. Jeremi-
jas tarė jam: „VIEŠPATS vadina tave ne
Pašhūru*, o Magor Misabibu*!" [4] Taip
kalba VIEŠPATS: „Tikėk manimi, ati-
duosiu tave siaubui, tave ir visus tavo
artimuosius. Savo akimis matysi juos
krintant nuo jų priešų kalavijo. O visą
Judo kraštą atiduosiu Babilono kara-
liui į rankas; jis ištrems juos į Babilo-
ną arba išžudys kalaviju. [5] Ir visus šio
miesto turtus, visa, ką savo triūsu jis
įgijo ir brangina, visus Judo karalių
iždus atiduosiu jų priešams, kad iš-
plėštų, pasigrobtų ir neštųsi į Babilo-
ną. [6] Pašhūrai, tu ir visi tavo namiškiai
eisite į tremtį! Keliausi į Babiloną, ten
ir mirsi, ten būsi palaidotas tu ir visi
tavo artimieji, nes pranašavai jiems
melagingai".

19,5 *Kun 18,21*
19,6 Žr. Jer 7,31.
20,3 Hebr. „Ramybė visur".
20,3 Hebr. „Siaubas visur".

Jeremijo skundas

7 Tu mane suviliojai, VIEŠPATIE,
ir aš leidausi suviliojamas.
Tu buvai stipresnis už mane
ir nugalėjai.
Aš nuolat traukiamas per dantį,
kiekvienas šaiposi iš manęs.
8 Kalbėdamas, turiu rėkti,
turiu šaukti: „Smurtas ir skriauda!"
VIEŠPATIES žodis man atnešė
nuolatinę užgaulę ir pajuoką.
9 Bet kai sakau: „Užmiršiu jį!
Jo vardu daugiau nebekalbėsiu!" –
Jis būna kaip ugnis,
įsiliepsnojusi mano širdyje,
užsklęsta mano kūne.
Visomis jėgomis stengiuosi
jį nuslopinti,
bet nepajėgiu.
10 Girdžiu minioje šnabždant:
„Siaubas visur!
Įskųskite jį! Įskųskime jį!"
Juk visi mano bičiuliai laukia,
kad žengčiau klaidingą žingsnį:
„Galbūt jis įsipainios į pinkles;
tada jis bus mūsų rankose
ir galėsime jam atsikeršyti!"
11 Bet VIEŠPATS su manimi
tarsi galingas gynėjas,
todėl mano persekiotojai
suklups ir nenugalės.
Baisi gėda juos lydės, nes
jiems negali pasisekti!
Vien amžiną, neužmirštamą
negarbę jie užsitraukė.
12 Galybių VIEŠPATIE, tu ištiri teisųjį,
tu permatai jausmus ir širdį;
leisk man matyti, kaip
jiems keršysi,
nes tau patikėjau savo reikalą.
13 Giedokite VIEŠPAČIUI,
šlovinkite VIEŠPATĮ,
nes jis išgelbėjo vargšo gyvybę
iš nedorėlių rankų!
14 *Tebūna prakeikta diena,
kurią aš gimiau!
Diena, kurią motina
mane pagimdė,
tenebūna palaiminta!
15 Tebūna prakeiktas žmogus,
kuris pranešė mano tėvui žinią:
„Berniukas tau gimė!
Tu turi sūnų!" –
jį didžiai pradžiugindamas.
16 Tebūna tas žmogus kaip miestai,
kuriuos išgriovė VIEŠPATS
be pasigailėjimo!
Tegirdi jis karo šauksmus rytą
ir mūšio balsus vidudienį
17 dėl to, kad nenužudė
manęs įsčiose.
Mano motina būtų buvusi
mano kapas,
jos įsčios būtų likusios
amžinai nėščios.
18 Kam gi išėjau iš įsčių?
Pamatyti vien vargą ir skausmą,
baigti savo dienas gėdingai?

Zedekijo ir Jeruzalės likimas

21 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis, kai karalius Zedeki-
jas atsiuntė pas jį Malkijos sūnų
Pašhūrą ir Maasėjos sūnų Sofoniją pa-
prašyti: 2 „Prašom pasiteirauti VIEŠPATĮ
dėl mūsų, nes *Babilono karalius Ne-
bukadnecaras mus puola. Gal VIEŠPATS
pasielgs su mumis, kaip elgėsi daryda-
mas visus savo nuostabiuosius darbus,
ir Nebukadnecaras nuo mūsų pasi-
trauks". 3 Jeremijas jiems atsakė: „Per-
duokite atsakymą Zedekijui: 4 'Taip
kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Atgrę-
šiu prieš jus jūsų pačių ginklus, kuriais
priešinatės Babilono karaliui ir chaldė-
jams, apgulusiems jūsų mūrus. Atve-
siu juos į patį miestą. 5 Aš pats kovosiu
prieš jus sugniaužtu kumščiu ir galinga
ranka, degdamas iš pykčio ir apimtas
didžio įniršio! 6 Parblokšiu šio miesto
gyventojus, žmones ir gyvulius, ir visi
išmirs nuo nuožmaus maro. 7 Paskui, –

20,14–18 *Job 3,1-19*

21,2 *2 Kar 25,1-11; 2 Met 36,17-21*

tai VIEŠPATIES žodis, – atiduosiu Judo
karalių Zedekiją, jo dvariškius ir žmo-
nes, išlikusius šiame mieste po maro,
kalavijo ir bado, Babilono karaliui Ne-
bukadnecarui į rankas, į rankas jų prie-
šams, kurie nori juos sunaikinti. Išžu-
dys jie juos kalaviju be gailesčio, be
pasigailėjimo, be užuojautos'. 8 O šiai
tautai sakysi: 'Taip kalba VIEŠPATS. Žiū-
rėkite! Duodu jums pasirinkti arba gy-
venimo kelią, arba mirties kelią. 9 Kas
tik pasiliks šiame mieste, tas mirs nuo
kardo, bado ir maro. Bet kas išeis pa-
siduoti chaldėjams, kurie jus supa, tas
išliks gyvas ir išgelbės bent savo gy-
vybę.' 10 Atsigręžiau į tą miestą jo ne-
laimei, o ne gerovei, – tai VIEŠPATIES
žodis. – Jis bus atiduotas į rankas Ba-
bilono karaliui, kuris sunaikins jį ugni-
mi".

Pranašavimai karaliams

11 Judo karaliaus namams:
12 „Klausykitės VIEŠPATIES
žodžio, Dovydo namai!
Taip kalba VIEŠPATS: 'Vykdykite
kasdien teisingumą,
gelbėkite nuskriaustąjį iš
skriaudiko nagų,
antraip mano pyktis
suliepsnos tarsi ugnis,
jis liepsnos, ir niekas
jo neužgesins
dėl jūsų nedorų darbų.
13 Aš prieš tave, Slėnio gyvenviete,
prieš tave, Uola lomoje*! –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Aš prieš jus, kurie sakote:
‹Kas gali mus užpulti?
Kas gali įsiveržti į mūsų olas?›
14 Aš nubausiu jus pagal
jūsų darbus! –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Jo miške užkursiu ugnį,
kuri suris viską, kas tik
yra aplinkui'".

21,13 Turimas galvoje Siono kalnas.

22 Taip kalba VIEŠPATS: „Nu-
eik į Judo karaliaus rūmus
ir ten perduok šį žodį. 2 Sakyk: 'Judo
karaliau, sėdintis Dovydo soste, klau-
sykis VIEŠPATIES žodžio tu pats, tavo
dvariškiai ir valdiniai, įeinantys pro
šiuos vartus! 3 Taip kalba VIEŠPATS:
‹Darykite, kas teisinga ir teisu! Gelbė-
kite iš skriaudiko nagų nuskriaustąjį!
Nesielkite neteisingai ir neskriauski-
te svetimšalio, našlaičio ir našlės, ne-
praliekite nekalto kraujo šioje vietoje.
4 Jei tikrai jūs vykdysite šį įsakymą, tai
pro šiuos rūmų vartus visuomet žy-
giuos karaliai, sėdintys Dovydo soste.
Važiuoti karietose, raiti ant žirgų jie
patys, jų dvariškiai ir valdiniai. 5 Bet
jei šių žodžių neklausysite, – prisiekiu
pats savimi! – tai VIEŠPATIES žodis, – šie
rūmai pavirs griuvėsių krūva›'".
6 Taip kalba VIEŠPATS apie Judo ka-
raliaus rūmus:
„Nors tu esi man kaip Gileadas,
kaip Libano kalnų viršūnė,
paversiu tave dykuma,
negyvenamu miestu.
7 Prieš tave pasiųsiu naikintojus,
ginkluotus savo įnagiais;
jie iškirs tavo geriausius kedrus
ir sumes juos į liepsnas.
8 Kai daug pagonių pro šitą miestą
eidami klausinės vieni kitus: 'Kodėl gi
taip padarė VIEŠPATS tokiam puikiam
miestui?' – 9 jiems bus atsakyta: 'To-
dėl, kad jie atsimetė nuo Sandoros su
VIEŠPAČIU, savo Dievu, garbino kitus
dievus ir jiems tarnavo'".
10 Neverkite mirusiojo,
neraudokite jo!
Geriau verkite to, kuris išeina,
nes jis niekuomet nebegrįš
nei savo gimtojo krašto nebematys.
11 Taip kalba VIEŠPATS apie Joši-
jo sūnų Judo karalių *Šalumą*, kuris
buvo savo tėvo Jošijo sosto įpėdinis:

22,11 *2 Kar 23,31-34; 2 Met 36,1-4*
22,11 Kitas Jehoachazo vardas. Žr. 2 Kar 13,1 ir kt.

„Jis išėjo iš tos vietos ir niekada nebe-
grįš. [12] Toje vietovėje, į kurią buvo iš-
tremtas, jis mirs. Šio krašto jis niekada
nebematys.
[13] Vargas tam, kuris statosi
namus neteisumu,
menes – neteisingumu,
kuris verčia savo bičiulį
jam dirbti be atlygio
ir neatiduoda jam jo algos,
[14] kuris sako: 'Pasistatysiu
erdvius rūmus
su vėsiomis menėmis', –
platina jų langus, apmuša jų
sienas kedro lentomis
ir nudažo juos skaisčiai raudonai.
[15] Argi esi karališkesnis,
kai kedru varžaisi su karaliais?
O tavo tėvas argi nevalgė ir negėrė?
Tačiau jis vykdė ir tai, kas
teisu ir teisinga,
todėl ir lydėjo jį sėkmė.
[16] Jis gynė vargšų ir skurdžių teises,
todėl jam ir sekėsi.
Ar tai nebuvo tikras manęs
pažinimas? –
tai VIEŠPATIES žodis. –
[17] O tavo akims ir širdžiai rūpi
vien ieškoti naudos,
tiktai lieti nekaltųjų kraują,
prievartauti ir smurtauti".
[18] Todėl taip kalba Galybių VIEŠPATS
apie Jošijo sūnų, Judo karalių *Jehoja-
kimą:
„Vargas šiam vyrui!
Jo niekas neraudos:
'Ak, mano broli! Ak, seserie!'
Jo niekas neapverks:
'Ak, valdove! Ak, didenybe!'
[19] Jo laidotuvės bus kaip asilo;
jis bus išvilktas ir išmestas
už Jeruzalės vartų.
[20] Užlipk ant Libano kalnų ir klyk,
tebūna girdėti tavo balsas Bašane!
Klyk nuo Abarimų,
nes visi tavo meilužiai sunaikinti!

22,18 *2 Kar 23,36–24,6; 2 Met 36,5-7*

[21] Kai klestėjai, kreipiausi į tave,
tačiau tu atsakei: 'Neklausysiu!'
Toks buvo tavo kelias nuo
pat tavo jaunystės;
mano balso tu neklausei!
[22] Visus tavo ganytojus vėjas ganys,
o tavo meilužiai eis į tremtį.
Tada tikrai būsi sugėdinta
ir pažeminta
už visus savo nedorus darbus.
[23] Tupėdama Libane, kedruose
lizdą susisukusi,
tu vaitosi, kai užpuls tave kančios,
kai surems tave skausmai,
kaip suremia gimdyvę!
[24] Kaip aš gyvas, – tai VIEŠPATIES žodis,
– net jeigu Jehojakimo sūnus *Konijas*,
Judo karalius, būtų antspaudo žiedas ant
mano dešinės, net nuo ten jį nuplėščiau.
[25] Atiduosiu tave į rankas tiems, kurie
ieško tavo gyvybės, į rankas tiems, ku-
rie tau kelia siaubą, į rankas Babilono
karaliui Nebukadnecarui ir chaldėjams.
[26] Nubloksiu tave drauge su tavo moti-
na, kuri tave pagimdė, į kitą kraštą, ku-
riame negimėte, ir ten jūs mirsite. [27] Į
kraštą, į kurį trokš grįžti, jie nebesugrįš.
[28] Ar šis žmogus, Konijas,
nėra puodas,
šlamštas, skirtas sudaužyti,
indas, kurio niekas nenori?
Tai kodėl jis ir jo palikuoniai
išbloškiami?
Kodėl nubloškiami į kraštą,
kurio jie nepažįsta?
[29] O šalie, šalie, šalie!
Išgirski VIEŠPATIES žodį!"
[30] Taip kalba VIEŠPATS:
„Įrašykite šį žmogų kaip bevaikį,
nevykėlį per visą gyvenimą!
Nė vienam iš jo palikuonių
nebepavyks
vėl atsisėsti į Dovydo sostą
ir valdyti Judo karalystę.

22,24 *2 Kar 24,8-15; 2 Met 36,9-10*

22,24 Sutrumpintas Jehojachino, arba Jechonijo, vardas.

Mesijo karalystė

23 Vargas ganytojams, kurie klaidina ir išblaško mano ganyklos
avis!" – tai VIEŠPATIES žodis.
2 Todėl
taip kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
ganytojams, ganantiems jo tautą: „Jūs
išblaškėte mano kaimenę ir ja nesirūpinote! Tikėkite manimi, aš bausiu jus už jūsų nedorus darbus, – tai
VIEŠPATIES žodis. –
3 Aš pats surinksiu
savo kaimenės likutį iš visų kraštų, į
kuriuos buvau išbloškęs, ir sugrąžinsiu į jų ganyklą. Čia jie bus vaisingi ir
dauginsis.
4 Paskirsiu jiems ganytojus,
kurie juos ganys. Nebereikės jiems
daugiau bijoti ir nuogąstauti; nė vienas
jų nepradings", – tai VIEŠPATIES žodis.

5 *„Tikėkite manimi, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
ateina metas, kai išauginsiu
Dovydui teisią Atžalą.
Kaip karalius jis viešpataus
ir sumaniai
vykdys krašte, kas teisinga ir teisu.
6 Jo dienomis Judas bus išgelbėtas,
ir Izraelis saugiai gyvens.
Jis bus vadinamas šitokiu vardu:
'VIEŠPATS – mūsų teisumas'.

7 Todėl žiūrėkite, – tai VIEŠPATIES žodis, – ateina metas, kai nebebus sakoma: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išvedė
izraelitus iš Egipto!' –
8 Bet mieliau bus
tariama: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris
parvedė Izraelio namų palikuonis iš
šiaurės krašto ir iš visų kraštų, kuriuose buvau juos išblaškęs, kad jie vėl gyventų savo pačių žemėje'."

Klaidingi pranašai

9 *Apie pranašus.*
Plyšta man širdis krūtinėje,
dreba visi mano kaulai.
Esu kaip girtas,
kaip žmogus, įveiktas vyno,
dėl VIEŠPATIES ir dėl jo
šventų žodžių.
10 Kraštas pilnas svetimautojų;
dėl jų suskirdo žemė,
išdžiūvo tyrlaukių ganyklos.
Jie eiklūs daryti, kas nedora,
ir savo narsa piktnaudžiauja.
11 „Net kunigai ir pranašai
– bedieviai!
Net savo Namuose atradau
jų nedorybes, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
12 Todėl jų kelias pavirs jiems
slidžiu šunkeliu.
Tamsoje jie slidinės ir pargrius,
nes aš siųsiu jiems nelaimę,
kai ateis jų atpildo metas, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
13 Tarp Samarijos pranašų
mačiau šlykštų dalyką:
jie pranašavo Baalo vardu
ir vedė iš kelio mano
tautą Izraelį.
14 Bet ką matau tarp
Jeruzalės pranašų,
tai tikrai baisu:
jie svetimauja, veidmainiauja,
drąsina nedorėlius, daro visa,
kad niekas nesigręžtų nuo
savo nedorumo.
Man jie visi *kaip Sodoma,
jos gyventojai kaip Gomora".
15 Todėl taip kalba Galybių
VIEŠPATS apie pranašus:
„Štai maitinsiu juos metėlėmis
ir girdysiu juos vandeniu
su nuodais,
nes iš Jeruzalės pranašų
bedievybė pasklido po visą kraštą".
16 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Neklausykite, ką tie pranašai
jums pranašauja!
Jie jus apgaudinėja!
Savo pačių vaizduotės
regėjimus jie skelbia,
o ne žodžius iš VIEŠPATIES lūpų.
17 Be perstojo kartoja mane
niekinantiems:

23,5-6 *Jer 33,14-16*

23,14 *Pr 18,20*

'VIEŠPATS kalbėjo: Taika
garantuota!' –
visiems, sekantiems
savavalę širdį, teigia:
'Neištiks jūsų jokia nelaimė!'"
18 Bet kas dalyvavo VIEŠPATIES tary-
boje, kad jį regėtų ir jo žodžio klausy-
tųsi? Kas rūpestingai klausėsi jo žo-
džio, kad jį paskelbtų?
19 Žiūrėkite! Atūžia
VIEŠPATIES audra!
Jo įniršis prasiveržia baisiu
viesulo siautuliu,
kad išsilietų ant nedorėlių galvų.
20 VIEŠPATIES įnirtis nesulėtės,
kol savo užmojų jis neįvykdys
ir neužbaigs.
Kai ta diena praeis,
jūs aiškiai tai suvoksite.
21 „Šių pranašų aš nesiunčiau,
tačiau jie atskubėjo!
Aš nieko jiems nekalbėjau,
tačiau jie pranašavo!
22 Jei jie būtų dalyvavę
mano taryboje,
tai būtų galėję skelbti mano
tautai mano žodžius,
būtų grąžinę juos iš nedoro kelio,
nuo jų nedorų darbų.
23 Nejau aš Dievas tik tada, kai
esu ranka pasiekiamas? –
tai VIEŠPATIES žodis, –
ir ne Dievas, kai toli?
24 Ar gali pasislėpti žmogus
pakampyje,
kad aš jo nematyčiau? – tai
VIEŠPATIES žodis. –
Argi aš ne tas, kurio pilnas
ir dangus, ir žemė?" –
tai VIEŠPATIES žodis.
25 „Girdėjau, ką sako pranašai, pra-
našaują melus mano vardu. 'Aš sap-
navau! – šaukia jie. – Aš sapnavau!'
26 Kiek ilgai tai tęsis? Ar tùri mano
vardą širdyje pranašai, pranašaujan-
tys melus ir savo pačių apgaulingas
užgaidas? 27 Savo sapnais, kuriuos pa-
sakoja vienas kitam, jie nori priversti
mano tautą užmiršti mano vardą, kaip
jų tėvai užmiršo mano vardą dėl Baalo.
28 Pranašas, kuris sapnavo sapną, te-
pasakoja savo sapną! O tas, kuris turi
mano žodį, ištikimai jį teskelbia!
Ką bendra turi kviečio grūdas su
pelais? – Tai VIEŠPATIES žodis. –
29 Ar mano žodis nėra kaip ugnis? –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Kaip trupinantis uolą kūjis?
30 Todėl aš prieš tuos pranašus, – tai
VIEŠPATIES žodis, – kurie vagia mano
žodžius vienas iš kito. 31 Taip, aš prieš
tuos pranašus, – tai VIEŠPATIES žodis, –
kurie mala liežuviais, kartodami: 'Taip
kalba Viešpats'. 32 Taip, aš prieš prana-
šus, kurie skelbia apgaulingus sapnus,
– tai VIEŠPATIES žodis, – ir suvedžioja
mano tautą, kartodami savo melus ir
tuščiai girdamiesi. Nei aš juos siunčiau,
nei įgaliojau! Jie neduoda šiai tautai jo-
kios naudos", – tai VIEŠPATIES žodis.
33 „O jei šie žmonės, – ar pranašas, ar
kunigas – imtų klausinėti tave: 'Kas ta
VIEŠPATIES našta?' – atsakyk jiems: 'Jūs
esate ta našta, ir aš jus numesiu!' – tai
VIEŠPATIES žodis. 34 Jei pranašas ar ku-
nigas, ar kas nors kitas kalbėtų apie
'VIEŠPATIES naštą', tą žmogų ir jo šeimą
aš nubausiu. 35 Kalbėdami tarpusavy-
je, jūs šitaip klauskite: 'Kokį atsakymą
davė VIEŠPATS?' – arba: 'Ką VIEŠPATS
kalbėjo?' 36 Bet posakio 'VIEŠPATIES
našta' daugiau nebeminėkite, nes jis
skirtas žmogui, kuriam Viešpats patiki
savo žodį. Jei jį minite, iškraipote gyvojo
Dievo, Galybių VIEŠPATIES, mūsų Dievo
žodžius. 37 Šitaip tu klausi pranašą: 'Ką
tau VIEŠPATS atsakė?' – arba: 'Ką kalbė-
jo VIEŠPATS?'" 38 Bet jeigu klausiate apie
„VIEŠPATIES naštą", tai VIEŠPATS šitaip
atsako: „Kadangi jūs vartojate posakį
'VIEŠPATIES našta', nors jums liepiau jo
nevartoti, 39 aš pats nešiu jus kaip naš-
tą ir atstumsiu nuo savęs jus ir miestą,
kurį daviau jums ir jūsų tėvams. 40 Pa-
ženklinsiu jus amžina gėda, amžina ne-
šlove, kuri niekada nebus užmiršta".

Dvi pintinės figų

24 VIEŠPATS man parodė dvi figų
pintines, padėtas priešais
VIEŠPATIES Šventyklą. Tai buvo po to,
kai Babilono karalius Nebukadneca-
ras *ištrėmė iš Jeruzalės ir nugabeno į
Babiloną Jehojakimo sūnų Judo karalių
Jechoniją ir Judo didžiūnus, amatinin-
kus bei meistrus. [2] Vienoje pintinėje
figos buvo labai geros – ankstyvosios,
o kitoje pintinėje – labai prastos, to-
kios prastos, kad jau nebevalgomos.
[3] Tada VIEŠPATS man tarė: „Ką tu ma-
tai, Jeremijau?“ – „Figas, – atsakiau. –
Gerosios figos – labai geros, bet pras-
tosios – labai blogos, tokios blogos,
jog jau nebevalgomos“. [4] Tuomet iš-
girdau VIEŠPATIES žodį: [5] „Taip kalba
VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Judo trem-
tinius, kuriuos išsiunčiau iš šitos vie-
tos į chaldėjų kraštą, aš laikau tokiais
gerais kaip šios gerosios figos. [6] Aš rū-
pinsiuosi jų gerove ir grąžinsiu juos į šį
kraštą. Aš atstatysiu juos, o ne griau-
siu, atsodinsiu juos, o ne rausiu. [7] Aš
duosiu jiems širdį, kad pripažintų, jog
aš esu VIEŠPATS. Jie bus mano tauta, o
aš būsiu jų Dievas, nes jie visa širdimi
sugrįš pas mane. [8] O Judo karalių Zede-
kiją, jo didžiūnus, Jeruzalės likutį, išli-
kusį krašte ir apsigyvenusį Egipte, aš
laikysiu prastosiomis figomis, tokio-
mis prastomis, jog jau nebevalgomos,
– taip kalba VIEŠPATS. – [9] Aš padary-
siu juos siaubo reginiu visoms žemės
karalystėms, gėda, patarle, pajuoka,
keiksmu visose vietovėse, į kurias juos
išblokšiu. [10] Siųsiu jiems kalaviją, badą
ir marą, kol jie visiškai pradings iš kraš-
to, kurį daviau jiems ir jų tėvams“.

Septyniasdešimtmetė tremtis

25 Žodis apie visus Judo gyvento-
jus pasiekė Jeremiją *ketvirtais
Judo karaliaus Jošijo sūnaus Jehojaki-
mo metais. Tai buvo pirmi Babilono
karaliaus Nebukadnecaro metai. [2] Tuo
žodžiu pranašas Jeremijas kreipėsi į
visus Judo žmones ir Jeruzalės gyven-
tojus: [3] „Nuo tryliktų Judo karaliaus
Amono sūnaus Jošijo metų iki šios
dienos, taigi dvidešimt trejus metus,
mane pasiekė VIEŠPATIES žodis. Ne-
siliaudamas jį skelbiau jums, bet jūs
neklausėte. [4] Nors jūs atsisakėte klau-
syti ir nenorėjote girdėti, VIEŠPATS
nuolat ir be perstojo siuntė pas jus savo
tarnus pranašus su šiuo žodžiu: [5] ‘Pra-
šom gręžtis, visi kaip vienas, nuo savo
nedoro kelio ir nuo savo piktų darbų,
kad galėtumėte per amžius gyventi že-
mėje, kurią VIEŠPATS seniai davė jums
ir jūsų tėvams. [6] Nesekiokite paskui
kitus dievus, netarnaukite jiems ir ne-
garbinkite jų! Neveskite manęs iš kan-
trybės savo rankų darbais, kad jūsų ne-
užgaučiau. [7] Bet manęs jūs neklausėte,
– tai VIEŠPATIES žodis, – ir vedėte mane
iš kantrybės savo darbais savo pačių
skriaudai. [8] Todėl, – taip kalba Galy-
bių VIEŠPATS, – kadangi mano žodžių
neklausėte, [9] štai aš pasikviesiu visas
šiaurės gentis, – tai VIEŠPATIES žodis,
– pasikviesiu Babilono karalių Ne-
bukadnecarą, savo tarną. Aš atvesiu
jas prieš šį kraštą, prieš jo gyventojus
ir prieš visas kaimynines tautas. Su-
naikindamas jas, paversiu jas klaiko
ir pajuokos reginiu, užtrauksiu joms
amžiną gėdą. [10] *Nutildysiu visus jų
džiaugsmo ir linksmybės garsus, jau-
nikio ir nuotakos balsus, *girnų ūžesį,
užgesinsiu visus žibintus. [11] Visas kraš-
tas bus nusiaubtas, ir liks šiurpi dyky-
nė. Visos tos tautos vergaus Babilono
karaliui *septyniasdešimt metų. [12] O
kai bus praėję septyniasdešimt metų,
aš nubausiu Babilono karalių ir tau-
tą, chaldėjų kraštą, už jų kaltę, – tai

24,1 *2 Kar 24,12-16; 2 Met 36,10*
25,1 *2 Kar 24,1; 2 Met 36,5-7; Dan 1,1-2*
25,10 *Jer 7,34; 16,9*
25,10 *Apr 18,22-23*
25,11 *2 Met 36,21; Jer 29,10; Dan 9,2*

VIEŠPATIES žodis. – Paversiu jų kraštą
amžinais tyrlaukiais. 13 Įvykdysiu tame
krašte visa, kuo esu grūmojęs, visa,
kas užrašyta šioje knygoje, ką pranašavo
Jeremijas toms tautoms. 14 Ir taps jie
daugelio tautų ir galingų karalių aukos.
Taip atlyginsiu jiems pagal jų darbus ir
pagal jų pačių elgesį'".

Dievas teisia tautas

15 Štai ką man sako VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: „Imk šią pykčio vyno kupiną
taurę iš mano rankos ir priversk gerti
iš jos visas tautas, pas kurias tave siųsiu.
16 Jos gers, svirduliuos ir eis iš proto
dėl kalavijo, kurį joms siųsiu". 17 Aš
paėmiau taurę iš VIEŠPATIES rankos
ir pagirdžiau iš jos visas tautas, pas
kurias mane siuntė VIEŠPATS: 18 Jeruzalę
ir Judo karalystės miestus drauge
su jos karaliais ir didžiūnais, kad
paverščiau juos griuvėsiais, siaubo
ir pajuokos reginiu, keiksmažodžiu,
kaip šiandien jie yra tapę; 19 faraoną,
Egipto karalių, jo dvariškius, didžiūnus
ir visą tautą 20 – vietinius ir svetimtaučius;
visus Uco krašto karalius;
visus filistinų krašto karalius, Aškelono,
Gazos, Ekrono ir Ašdodo likutį;
21 Edomą, Moabą ir Amoną; 22 visus
Tyro karalius, visus Sidono karalius,
taip pat salų anapus jūros karalius;
23 Dedaną, Temą ir Būzą, visus dykumos
gyventojus, kurie skutasi smilkinius,
24 visus arabų karalius, visus
maišytų tautų karalius, kurie gyvena
dykumoje; 25 visus Zimrio karalius, visus
Elamo karalius, visus mėdų karalius;
26 visus šiaurės karalius, artimus
ir tolimus, vieną po kito; visas karalystes
žemėje. O Šešacho* karãlius
gers paskutinis. 27 „Tada sakyk jiems,
– taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: – 'Gerkite! Pasigerkite ir vemkite,
kol pargriūsite ir daugiau nebeatsikelsite
nuo kalavijo, kurį jums
siųsiu!' 28 O jeigu jie atsisakytų imti iš
tavo rankos taurę ir gerti, sakyk jiems:
'Taip kalba Galybių VIEŠPATS. Jūs turite
gerti! 29 Pagalvokite! Jei miestui,
kuris vadinamas mano vardu, siunčiu
bausmę, tai ar jūs galite manyti, kad
liksite nenubausti? Ne! Jūs neliksite
nenubausti! Pašauksiu kalaviją visiems
žemės gyventojams', – tai Galybių
VIEŠPATIES žodis.
30 O tu, kaip pranašas, visus šiuos
žodžius paskelbk jiems ir pasakyk:
'Sugriaudžia VIEŠPATS iš aukštybių,
iš savo šventojo būsto jis griaudžia.
Garsiai aidi jo griausmas
savo kaimenei,
tarsi vynuoges traiškančiųjų
šauksmas.
31 Visus žemės gyventojus
ligi pačių jos pakraščių
apima sąmyšis,
nes VIEŠPATS kaltina tautas,
teisia visą žmoniją;
nedorėliai bus atiduoti kalavijui'",
– tai VIEŠPATIES žodis.
32 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Žiūrėkite! Nelaimė sėlina
iš tautos į tautą,
galinga audra kyla nuo
žemės pakraščių".
33 Tą dieną tie, kuriuos VIEŠPATS
nužudė, gulės išmėtyti po visą pasaulį,
nuo vieno krašto iki kito. Niekas jų
neraudos, niekas nerinks nuo žemės ir
nelaidos. Gulės jie kaip mėšlas dirvoje.
34 Vaitokite, ganytojai,
ir aimanuokite!
Dulkėse raitykitės, kaimenės vadai,
nes atėjo jūsų skerdynių metas,
ir jūs krisite kaip rinktiniai avinai.
35 Jokios užuovėjos nebus
ganytojams
nei kur gelbėtis kaimenės vadams.
36 Klausykite! Ganytojai aimanuoja,
kaimenės vadai vaitoja,
nes VIEŠPATS niokoja jų ganyklą,
37 nuščiuvo jų ramios ganyklos
nuo VIEŠPATIES įniršio.

25,26 T. y. Babilono.

38 Tarsi liūtas jis paliko savo guolį,
ir jų kraštas tapo siaubo reginiu
nuo nuožmaus kalavijo, nuo
VIEŠPATIES pykčio liepsnų.

Pranašui gresia mirtis

26 Judo karaliaus Jošijo sūnaus
*Jehojakimo valdymo pra-
džioje Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis: 2 „Taip kalba VIEŠPATS. Stovėk
VIEŠPATIES Namų kieme. Skelbk vi-
siems Judo miestų žmonėms, ateinan-
tiems melstis į VIEŠPATIES Namus, visa,
ką tau įsakau paskelbti. Nieko nepra-
leisk! 3 Galbūt jie paklausys ir sugrįš
iš savo nedoro kelio. Tuomet apgailė-
siu ir aš savo mintį apie nelaimę, kuria
ketinu juos bausti už nedorus darbus.
4 Sakyk jiems: 'Taip kalba VIEŠPATS. Jei
neklausysite manęs, nesielgsite pagal
mokymą, kurį jums daviau, 5 neklau-
sysite žodžių mano tarnų pranašų, ku-
riuos siunčiu primygtinai ir be persto-
jo, nors niekada jų ir neklausėte, 6 tai
pasielgsiu su šiais Namais kaip su *Ši-
loju, o šį miestą padarysiu keiksmažo-
džiu visoms žemės tautoms'".
7 Kunigai, pranašai ir visi žmonės
klausėsi Jeremijo, skelbiančio visus
žodžius VIEŠPATIES Namuose. 8 Jeremi-
jui baigus skelbti visa, ką VIEŠPATS jam
buvo įsakęs paskelbti visai tautai, kuni-
gai ir pranašai drauge su žmonėmis pa-
stvėrė jį šaukdami: „Tu vertas mirties!
9 Kaip drįsti pranašauti VIEŠPATIES var-
du: 'Šiems Namams bus kaip Šilojui!'
– ir: 'Tas miestas bus sunaikintas, liks
be gyventojų'!" Žmonių minia spietėsi
apie Jeremiją VIEŠPATIES Namuose.
10 Išgirdę apie visa tai, Judo didžiūnai
palypėjo iš karaliaus rūmų į VIEŠPATIES
Namus ir susėdo savo krėsluose teis-
ti VIEŠPATIES Namų Naujuosiuose var-
tuose. 11 Kunigai ir pranašai pareiškė di-
džiūnams ir visai miniai: „Tas žmogus
turi būti nubaustas mirtimi, nes, kaip
patys savo ausimis girdėjote, pranaša-
vo prieš šį miestą!" 12 Jeremijas atsakė
didžiūnams ir visiems žmonėms: „Pats
VIEŠPATS pasiuntė mane pranašauti
šiems Namams ir šiam miestui visa, ką
jūs girdėjote. 13 O dabar taisykite savo
kelius ir darbus, klausykite VIEŠPATIES,
savo Dievo, balso, kad VIEŠPATS apgai-
lėtų savo mintį apie nelaimę, kuria
jums grasina. 14 Žinoma, aš jūsų ran-
kose. Darykite su manimi, kas atrodo
gera ir teisinga jūsų akyse. 15 Tačiau
gerai pagalvokite: nužudydami mane,
užsitraukiate nekaltą kraują patys sau,
miestui ir jo gyventojams, nes VIEŠPATS
iš tikrųjų siuntė mane pas jus, kad iš-
girstumėte visus šiuos žodžius".
16 Tada didžiūnai ir minia pareiškė
kunigams ir pranašams: „Tas žmogus
neturi būti baudžiamas mirties baus-
me! VIEŠPATIES, mūsų Dievo, vardu jis
mums kalbėjo!" 17 Dabar pakilo keletas
krašto seniūnų ir kreipėsi į visą susi-
rinkusią minią, sakydami: 18 „Kadaise,
Judo karaliaus Ezekijo dienomis, Mi-
chėjas iš Morešeto pranašavo ir skelbė
visai Judo tautai: 'Taip kalba Galybių
VIEŠPATS.
*Sionas bus nuartas kaip dirva,
Jeruzalė taps griuvėsių krūvomis,
o Šventyklos kalnas –
gūbriu miške'.
19 Argi Judo karalius Ezekijas ir
kas nors Judo karalystėje pasmer-
kė jį mirčiai? Juk jie verčiau pabijojo
VIEŠPATIES ir stengėsi rasti jo malonę,
idant VIEŠPATS pergalvotų savo mintį
apie nelaimę, kuria buvo jiems grasi-
nęs! O mes patys sau darome mirtiną
skriaudą!"

Pranašo Ūrijo likimas

20 Tuomet buvo ir kitas žmogus, pra-
našaujantis Dievo vardu, Šemajo sūnus
Ūrijas iš Kirjat Jearimų. Jis pranašavo

26,1 2 Kar 23,36–24,6; 2 Met 36,5-7
26,6 Joz 18,1; Ps 78,60; Jer 7,12-14
26,18 Mch 3,12

visai tą pat, ką Jeremijas tam miestui ir tam kraštui. [21]Karalius Jehojakimas, drauge su visais savo pareigūnais ir didžiūnais išgirdęs jo žodžius, norėjo jį nubausti mirtimi. Bet Ūrijas, tai išgirdęs, iš baimės pabėgo į Egiptą. [22]O karalius Jehojakimas pasiuntė Egiptan Achboro sūnų Elnataną su būriu vyrų. [23]Jie paėmė Ūriją iš Egipto ir parvedė pas karalių Jehojakimą, o šis įsakė nužudyti jį kalaviju ir kūną išmesti į prastuomenės kapines.

[24]Ir tik dėl to, kad Šafano sūnus Ahikamas parėmė Jeremiją, jis nebuvo atiduotas miniai į rankas užmušti.

Raginimas paklusti

27 *Judo karaliaus Jošijo sūnaus Zedekijo* valdymo pradžioje Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis: [2]„Taip kalba VIEŠPATS. Pasidaryk pavalkus ir jungą ir užsidėk ant sprando. [3]Paskui pasiųsk juos Edomo, Moabo, Amono, Tyro ir Sidono karaliams per pasiuntinius, atvykusius pas Judo karalių Zedekiją. [4]Įpareigok juos savo valdovams pranešti: ‘Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip ir jūs kalbėsite savo valdovams. [5]Aš tas, kuris didžia jėga ir rankos galybe sukūrė žemę drauge su žmonija ir gyvūnija joje, ir duodu ją, kam noriu. [6]O dabar aš šiuos visus kraštus atidaviau savo tarnui Babilono karaliui Nebukadnecarui į rankas. Atidaviau net lauko žvėris, kad jam tarnautų. [7]Visos tautos bus pavaldžios jam, jo sūnui ir vaikaičiui, kol ateis ir jo kraštui laikas, kai jį patį daug tautų ir galingi karaliai pavergs. [8]Tuo tarpu jei kuri tauta ar karalystė nenorės būti pavaldi Babilono karaliui Nebukadnecarui ir savo sprando po Babilono karaliaus jungu nenulenks, tą tautą lankysiu, – tai VIEŠPATIES žodis, – kalaviju, badu ir maru, kol juos sunaikinsiu jo ranka.

[9]O jūs neklausykite savo pranašų, žynių ir svajotojų, burtininkų ir raganių, kurie nesiliauja jums sakę: ‹Nebūkite pavaldūs Babilono karaliui!› [10]Jie pranašauja jums melagystę, idant atstumtų jus nuo savo žemės, nes aš išblokšiu jus, ir jūs žūsite. [11]O tautą, kuri palenks savo sprandą po Babilono karaliaus jungu ir bus jam pavaldi, paliksiu jos žemėje, – tai VIEŠPATIES žodis, – dirbti ir gyventi’.

[12]Ir Judo karaliui Zedekijui kalbu visai tais pačiais žodžiais: ‘Palenkite savo sprandus po Babilono karaliaus jungu, būkite pavaldūs jam ir jo tautai, kad išliktumėte gyvi. [13]Kodėl gi tu ir tavo tauta turėtumėte žūti nuo kalavijo, bado ir maro, kaip VIEŠPATS grasė tautai, kuri nepasiduoda Babilono karaliui? [14]Neklausykite žodžių tų pranašų, kurie nesiliauja sakę: ‹Nebūkite pavaldūs Babilono karaliui!› – nes jie jums pranašauja melagystę. [15]Ne, aš jų nesiunčiau! – tai VIEŠPATIES žodis. – Pranašaudami mano vardu, jie meluoja, tad turėsiu jus ištremti. Pražūsite jūs ir pranašai, kurie jums pranašauja’.

[16]Kunigams ir visai tautai taip sakau: ‘Taip kalba VIEŠPATS. Neklausykite žodžių savo pranašų, kurie jums pranašauja: ‹VIEŠPATIES Namų indai jau netrukus bus sugrąžinti iš Babilono›, – nes ką jie pranašauja – melas. [17]Neklausykite jų! Būkite pavaldūs Babilono karaliui, kad išliktumėte gyvi. Kam tas miestas turi virsti griuvėsiais? [18]Jeigu jie būtų pranašai ir jeigu VIEŠPATIES žodis būtų tikrai su jais, jie užtartų pas Galybių VIEŠPATĮ, kad VIEŠPATIES Namuose, Judo karaliaus rūmuose ir bet kur Jeruzalėje likę indai irgi nepatektų į Babiloną’“. [19]Galybių VIEŠPATS taip kalba apie stulpus, jūrą*, pastovus ir šiame mieste užsilikusius rykus, [20]kurių

27,1 *2 Kar 24,18-20; 2 Met 36,11-13*

27,1 Kai kuriuose rankr.: „Judo karaliaus Jehojakimo“.

27,19 T. y. vario jūrą. Žr. 1 Kar 7,23-26.

Babilono karalius Nebukadnecaras
nepaėmė, ištremdamas Judo karalių
Jehojakimo sūnų Jechoniją drauge su
Judo ir Jeruzalės diduomene į Babilo-
ną. 21 Tikrai taip sako Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, apie užsilikusius in-
dus VIEŠPATIES Namuose, Judo kara-
liaus rūmuose ir Jeruzalėje: 22 „Į Babilo-
ną jie bus išgabenti. Ten ir pasiliks iki
tos dienos, kai jais pasirūpinsiu, – tai
VIEŠPATIES žodis. Tada juos pargaben-
siu atgal ir sugrąžinsiu į šią vietą“.

Du jungai

28 Tais pačiais metais, *Judo ka-
raliaus Zedekijo valdymo pra-
džioje, ketvirtų metų penktą mėnesį,
pranašas Hananija, Azūro iš Gibeono
sūnus, VIEŠPATIES Namuose kunigų ir
visų žmonių akivaizdoje kalbėjo Jere-
mijui: 2 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas: 'Sulaužiau Babilono
karaliaus jungą! 3 Dar dveji metai, ir
sugrąžinsiu į šią vietą visus VIEŠPATIES
Namų rykus, kuriuos Babilono kara-
lius Nebukadnecaras paėmė iš šios vie-
tos ir išgabeno į Babiloną. 4 Jehojakimo
sūnų Jechoniją, Judo karalių, ir visus
Judo tremtinius, išvarytus į Babiloną,
parvesiu į šią vietą, – tai VIEŠPATIES žo-
dis, – nes Babilono karaliaus jungą su-
laužysiu'“.
5 Pranašas Jeremijas, atsakydamas
Hananijai kunigų ir visų žmonių aki-
vaizdoje, 6 tarė: „Amen! Tepadaro tai
VIEŠPATS! Teįvykdo tavo pranašystės
žodžius, sugrąžindamas VIEŠPATIES
Namų rykus ir visus tremtinius iš Ba-
bilono į šią vietą! 7 Bet dabar atidžiai
klausykis, ką pasakysiu tau ir visiems
žmonėms. 8 Nuo senų senovės prana-
šai, gyvenę prieš mane ir tave, prana-
šavo daugeliui kraštų ir galingoms ka-
ralystėms karą, nelaimę ir marą. 9 Taigi
pranašas, pranašaujantis taiką, gali
būti pripažintas tikrai VIEŠPATIES siųs-
tu pranašu tiktai tada, kai jo pranašys-
tė išsipildo“.
10 Tuosyk pranašas Hananija nuė-
mė jungą ir pavalkus nuo pranašo Je-
remijo kaklo, sulaužė 11 ir visų žmo-
nių akivaizdoje pareiškė: „Taip kalba
VIEŠPATS: 'Taip sulaužysiu slegiantį
visų tautų sprandus Babilono kara-
liaus Nebukadnecaro jungą per dve-
jus metus'“. Pranašas Jeremijas nuėjo
savo keliu.
12 Praėjus kuriam laikui po to, kai
pranašas Hananija sulaužė nuo pra-
našo Jeremijo kaklo nuimtą jungą, Je-
remiją pasiekė VIEŠPATIES žodis: 13 „Eik
ir pasakyk Hananijai: 'Taip kalba
VIEŠPATS. Laužydamas medinį jungą,
kali jungą iš geležies!'“ 14 Mat taip kal-
ba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
„Geležinį jungą ant sprando uždėsiu
visoms tautoms, kad būtų pavaldžios
Babilono karaliui Nebukadnecarui. Jos
bus jam pavaldžios. Atidaviau jam net
laukinius žvėris“.
15 Pranašui Hananijai pranašas Je-
remijas tarė: „Klausyk, Hananija!
VIEŠPATS tavęs nesiuntė! Tad per tave
ši tauta pasitiki melu. 16 'Tikėk manimi,
– taip kalba VIEŠPATS, – išsiųsiu tave
nuo žemės paviršiaus! Kadangi skelbei
maištą prieš VIEŠPATĮ, dar šiais metais
mirsi'“. 17 Tų pačių metų septintą mė-
nesį pranašas Hananija mirė.

Laiškas tremtiniams

29 Štai žodžiai laiško, kurį pra-
našas Jeremijas pasiuntė iš Je-
ruzalės seniūnams, išlikusiems tarp
tremtinių, kunigams, pranašams ir
visiems žmonėms, *kuriuos Nebuka-
dnecaras buvo ištrėmęs iš Jeruzalės į
Babiloną. 2 Tai įvyko po to, kai karalius
Jechonijas ir karalienė motina, dvariš-
kiai, Judo ir Jeruzalės didžiūnai drauge
su amatininkais ir kalviais buvo išves-
ti iš Jeruzalės. 3 Laišką jis pasiuntė per

28,1 *2 Kar 24,18-20; 2 Met 36,11-13*

29,1-2 *2 Kar 24,12-16; 2 Met 36,10*

Šafano sūnų Eleasą ir Hilkijos sūnų
Gemariją, kuriuos Judo karalius Ze-
dekijas siuntė į Babiloną pas Babilono
karalių Nebukadnecarą. Laiške buvo
rašoma:
4 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Iz-
raelio Dievas, visiems tremtiniams,
ištremtiems iš Jeruzalės į Babiloną:
5 'Statykitės namus, įsikurkite. Veiski-
te sodus, valgykite jų vaisius. 6 Veskite
žmonas, gimdykite sūnus ir dukteris,
ieškokite žmonų savo sūnums ir leis-
kite dukteris už vyrų, kad ir jiems gim-
tų sūnūs ir dukterys. Jūsų privalo te-
nai daugėti, o ne mažėti. 7 Rūpinkitės
gerove miesto, į kurį jus ištrėmiau, ir
melskitės už jį VIEŠPAČIUI, nes jo gero-
vė – jūsų gerovė'.
8 Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izra-
elio Dievas: 'Nesiduokite suvedžioja-
mi pranašų, esančių su jumis, nei savo
žynių. Nekreipkite dėmesio į sapnus,
kuriuos jie nuolat sapnuoja. 9 Ką jie
pranašauja jums mano vardu, tai me-
las! Aš jų nesiunčiau!' – tai VIEŠPATIES
žodis.
10 Taip kalba VIEŠPATS: 'Tik pasibai-
gus *septyniasdešimt Babilono metų,
aplankysiu jus ir įvykdysiu savo ma-
lonės pažadą sugrąžinti jus į šią vietą.
11 Laiduoju tikrai žinąs, ką užsimojau
dėl jūsų, – tai VIEŠPATIES žodis, – dėl
jūsų gerovės, o ne dėl žalos! Noriu
jums suteikti vilties sklidiną ateitį.
12 Kai jūs šauksitės manęs, kai ateisite
ir kreipsitės į mane malda, aš jus iš-
klausysiu. 13 *Kai manęs ieškosite, ra-
site mane. Taip, jeigu visa širdimi ma-
nęs ieškosite, 14 rasite mane čia pat,
su jumis, ir aš jus sugrąžinsiu į jūsų
kraštą, – tai VIEŠPATIES žodis. – Aš su-
rinksiu jus iš visų tautų ir visų vietų,
kur tik jus išblaškiau, ir sugrąžinsiu
į tą vietą, iš kurios ištrėmiau', – tai
VIEŠPATIES žodis.

29,10 *2 Met 36,21; Jer 25,11; Dan 9,2*
29,13 *Įst 4,29*

15 Bet kadangi sakėte: 'VIEŠPATS
davė mums pranašų Babilone', –
16 taip kalba VIEŠPATS apie karalių,
sėdintį Dovydo soste, ir apie visus
žmones, gyvenančius šiame mieste,
jūsų tautiečius, neišėjusius drauge
su jumis į tremtį: 17 'Taip kalba Galy-
bių VIEŠPATS. Siunčiu jiems kalaviją,
badą ir marą. Padarysiu juos panašius
į supuvusias figas, nebetinkamas val-
gyti. 18 Gainiosiu juos kalaviju, badu ir
maru, padarysiu juos siaubo reginiu
visoms žemės karalystėms, prakeiks-
mu, apstulbimu, pajuoka ir patyčio-
mis tautų, į kurias juos išblaškysiu.
19 Kaip jie nesiklausė mano žodžių, –
tai VIEŠPATIES žodis, – kai be perstojo
siunčiau pas juos savo tarnus prana-
šus, taip ir jūs nenorėjote klausytis, –
tai VIEŠPATIES žodis'.
20 O dabar klausykitės VIEŠPATIES
žodžio jūs, visi tremtiniai, kuriuos iš-
siunčiau iš Jeruzalės į Babiloną. 21 Štai
ką sako Galybių VIEŠPATS, Izraelio Die-
vas, apie Kolajos sūnų Ahabą ir Maa-
sėjos sūnų Zedekiją – pranašus, kurie
pranašauja jums melą mano vardu.
'Štai atiduosiu juos į rankas Babilono
karaliui Nebukadnecarui. Jis nužudys
juos jūsų akyse. 22 Per juos tarp visų
Judo tremtinių Babilone kils prakeiks-
mas: ‹Tepadaro VIEŠPATS tau, kaip Ze-
dekijui ir Ahabui, kuriuos Babilono
karalius iškepino ugnyje!› 23 Mat jie Iz-
raelyje elgėsi begėdiškai, svetimauda-
mi su savo artimo žmonomis ir skelb-
dami mano vardu melo žodžius, kurių
jiems nebuvau liepęs skelbti. Aš tas,
kuris žino ir liudija', – tai VIEŠPATIES
žodis.

Laiškas Šemajui

24 Šemajui Nehelamiečiui pasakysi:
'Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izrae-
lio Dievas. 25 ‹Tu pasiuntei savo paties
vardu laiškus visiems Jeruzalės žmo-
nėms, visiems kunigams ir Maasėjos
sūnui kunigui Sofonijai, sakydamas:

[26]VIEŠPATS tave paskyrė kunigu vie-
toj kunigo Jehojados, būti prižiūrėto-
ju VIEŠPATIES Namuose, idant įrakin-
tum bet kokį pakvaišėlį, laikantį save
pranašu, į trinką ir antkaklį. [27]Kodėl
gi dabar nesudraudi Jeremijo iš Ana-
toto, besireiškiančio tarp jūsų prana-
šu? [28]Jis net mums į Babiloną atsiuntė
žinią: Jūsų tremtis bus ilga! Statykitės
namus, įsikurkite! Veiskite sodus, val-
gykite jų vaisius›..'".
[29]Kai kunigas Sofonija perskaitė šį
laišką pranašui Jeremijui, [30]Jeremiją
pasiekė VIEŠPATIES žodis: [31]„Pasiųsk
žinią visiems tremtiniams. Taip kal-
ba VIEŠPATS apie Šemają Nehelamie-
tį: 'Kadangi Šemajas pranašavo jums,
nors aš nebuvau jo siuntęs, ir viliojo
jus pasitikėti melu, [32]nubausiu Šemają
Nehelamietį ir jo palikuonis! Nė vienas
jų neišgyvens tarp šių žmonių ir nepa-
matys gerumo, kurį parodysiu savo
tautai, – tai VIEŠPATIES žodis, – nes jis
skelbė maištą prieš VIEŠPATĮ'".

Viešpaties pažadas tautai

30 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [2]„Taip kalba Galybių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Surašyk visa,
ką tau kalbėjau, į knygą. [3]Štai ateina
dienos, – tai VIEŠPATIES žodis, – kai aš
sugrąžinsiu savo tautą Izraelį ir Judą,
– sako VIEŠPATS, – sugrąžinsiu juos į
kraštą, kurį daviau jų tėvams. Jie pa-
veldės jį".
[4]Štai žodžiai, kuriuos VIEŠPATS pa-
sakė apie Izraelį ir Judą. [5]Taip kalba
VIEŠPATS:
„Siaubo šauksmą girdėjome,
baimė viešpatauja, ramybės nėra.
[6]Prašom klausytis ir pagalvoti:
argi gali vyras gimdyti?
Tad kodėl gi matau visus vyrus
tarsi gimdyves su rankomis
ant šlaunų?
Kodėl jų visų veidai mirtinai išbalę?
[7]Nelaimė! Toji diena tokia didinga,
kad jokia kita jai neprilygs!
Ji – nelaimės metas Jokūbui,
tačiau nuo jos bus jis išgelbėtas.
[8]Tą dieną, – tai Galybių VIEŠPATIES
žodis, – sulaužysiu jų kaklo jungą ir
sutraukysiu jų pančius. Svetimieji
daugiau jų nebepavergs. [9]O jie tarnaus
VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir savo karaliui
Dovydui, kurį jiems išauginsiu.
[10]*Taigi, mano tarne
Jokūbai, nebijok, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
nenuogąstauk, Izraeli!
Tik pasižiūrėk! Aš išgelbėsiu
tave iš tolimosios vietos
ir tavo palikuonis iš tremties krašto.
Tada Jokūbas sugrįš ir ras ramybę,
gyvens saugiai, ir nebus
kam jo gąsdinti,
[11]nes aš esu su tavimi ir
tave apsaugosiu, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Padarysiu galą visoms tautoms,
kuriose tave išblaškiau,
bet tau galo nepadarysiu.
Tačiau ir nebausto tavęs nepaliksiu,
nuplaksiu tave pagal
teisingą saiką".
[12]Taip kalba VIEŠPATS:
„Tavo sužalojimas mirtinas,
tavo žaizda nebepagydoma!
[13]Nėra kam tave gydyti,
nėra vaisto tavo ligai,
nėra tau išgijimo.
[14]Tave užmiršo visi tavo meilužiai,
neberūpi jiems, kaip tau sekasi.
Taip, smogiau tau, kaip
smogtų priešas,
pamokiau nuožmia bausme
už tavo didelę kaltę ir
nuodėmių gausybę.
[15]Ko gi aimanuoji dėl
savo sužalojimo,
dėl savo nepagydomo skausmo?
Dėl tavo didelės kaltės ir
nuodėmių gausybės
visa tai padariau.

30,10-11 *Jer 46,27-28*

16 Tačiau visi ryjantys
tave bus suryti,
o tavo priešai visi eis į tremtį.
Visi niokojantys tave
bus nuniokoti,
o visus apgrobiančius tave
atiduosiu grobimui.
17 Grąžinsiu tau sveikatą,
tavo žaizdas užgydysiu, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
nors jie ir vadino tave 'Atmestąja',
'Sionu, kuris niekam nerūpi'".
18 Taip kalba VIEŠPATS:
„Žiūrėk! Atstatysiu
Jokūbo palapines,
pasigailėsiu jo trobų.
Miestas bus atstatytas
ant savo kalvos,
ir rūmai stovės ant savo pamatų.
19 Iš ten skambės padėkos giesmės
ir džiaugsmo balsai.
Padidinsiu jų skaičių, ir
bus jų nemažai,
padarysiu juos garbingus,
ir nebebus jie menki.
20 Jo vaikai bus kaip buvę senovėje,
o jo bendruomenė tvirtai
gyvuos mano malone.
Bausme lankysiu visus jų engėjus.
21 Jų vadas bus vienas iš jų pačių,
jų valdovas kils iš jų tarpo.
Jam leisiu artintis prie
manęs laisvai,
nes kas kitas būtų toks drąsus,
kad išdrįstų artintis prie manęs?
– tai VIEŠPATIES žodis. –
22 Taip jūs būsite mano tauta,
o aš būsiu jūsų Dievas".
23 Žiūrėk! VIEŠPATIES audra!
Jo įniršis veržiasi viesulu,
šėlstančiu viršum
nedorėlių galvos.
24 Deginąs VIEŠPATIES
pyktis nesiliaus,
kol neužbaigs ir neįvykdys
jo širdies užmojų.
Kai ateis dienų pabaiga,
aiškiai suprasite.

31 „Tuo metu, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
aš būsiu visų Izraelio šeimų Dievas,
ir jos bus mano tauta".
2 Taip kalba VIEŠPATS: „Tauta,
išlikusi nuo kalavijo,
rado malonę dykumoje".
Kai Izraelis ieškojo ramybės,
3 iš tolo man pasirodė VIEŠPATS:
„Amžina meile aš pamilau tave,
todėl nesiliauju tau reikštis
ištikimąja meile.
4 Vėl tave atstatysiu;
mergele, Izraelio tauta,
tu būsi atstatyta!
Vėl išsipuošusi, būgneliais nešina,
žengsi ir šoksi linksmuolių ratelyje.
5 Vėl veisi vynuogynus
Samarijos kalnuose;
sodintojai gardžiuosis jų vaisiais.
6 Taip! Diena ateis, kai sargai ant
Efraimo aukštumų šauks:
'Kelkitės! Eikime į Sioną,
pas VIEŠPATĮ, savo Dievą'".
7 Taip kalba VIEŠPATS:
„Džiaugdamiesi giedokite Jokūbui,
valiuokite pirmajai tarp tautų!
Skelbkite, garbindami ir sakydami:
'Savo tautą, Izraelio likutį,
išgelbėjo VIEŠPATS!'
8 Štai parvesiu juos iš
šiaurės krašto,
surinksiu iš žemės pakraščių.
Tarp jų – akli ir raiši,
moterys su vaikais ir gimdyvės;
visi drauge sugrįš kaip
didi bendrija!
9 Verkdami jie eis namo,
bet aš vesiu juos guosdamas.
Vesiu juos prie tekančių upokšnių
lygiu keliu, kad niekas neklupinėtų,
nes aš esu Izraelio tėvas,
o Efraimas – mano pirmagimis.
10 Klausykitės, tautos,
VIEŠPATIES žodžio!
Skelbkite jį tolimuose pajūriuose!
Sakykite: 'Tas, kuris
išblaškė Izraelį,

surinks ir ganys jį kaip
kerdžius savo kaimenę.
11 Taip, nes VIEŠPATS išpirko Izraelį,
atpirko jį iš galingesnės
už jį rankos.
12 Jie ateis ir džiūgaus ant
Siono aukštumų,
suplauks prie VIEŠPATIES dovanų:
grūdų, jauno vyno ir
šviežio aliejaus,
avių ir jaučių prieauglio.
Patys jie bus kaip gerai
laistomas sodas
ir turės visko, ko jiems reikia.
13 Merginos tuomet linksmai šoks
drauge su jaunais ir senais,
nes jų gedulą pakeisiu džiaugsmu,
guosiu juos ir džiuginsiu
kenčiančius.
14 Kunigus valgydinsiu
rinktine atnašų dalimi,
o mano tauta sotinsis mano
dovanomis'", –
tai VIEŠPATIES žodis.
15 Taip kalba VIEŠPATS:
*„Pasigirdo aimanos
šauksmas Ramoje,
raudojimas ir graudus verksmas!
*Rachelė rauda savo vaikų;
ji nesileidžia paguodžiama,
nes jų nebėra".
16 Taip kalba VIEŠPATS:
„Nustok aimanavusi,
nusišluostyk ašaras,
nes už tavo vargą bus atlyginta, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
jie sugrįš iš priešų krašto!
17 Viltinga tavo ateitis, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
tavo vaikai sugrįš į savo tėvynę!
18 Tikrai girdėjau Efraimą raudant:
'Tu mane plakei, ir aš
priėmiau plakimą.
Aš buvau kaip neprijaukintas
veršis.
Sugrąžink mane, leisk
man sugrįžti,
nes tu esi VIEŠPATS, mano Dievas.
19 Nors ir nutrūkau nuo
saito, bet gailėjausi;
atėjęs į protą, sudaviau į šlaunį*.
Esu sugėdintas ir raustu,
priekaištauju sau už savo
jaunystės nuodėmes'.
20 Argi Efraimas man vis
dar brangus sūnus,
mano numylėtas vaikas?
Juk kada tik nuo jo nusigręžiu,
vis menu jį su ilgesiu.
Mano širdis dėl jo plaka,
aš tikrai jo pasigailėsiu, –
tai VIEŠPATIES žodis.

Kvietimas sugrįžti

21 Pasistatyk ant kelio rodykles,
nužymėk pati sau kelią ženklais,
įsidėmėk vieškelį – kelią,
kuriuo atėjai.
Sugrįžk, mergele, Izraelio tauta,
sugrįžk atgal į šiuos savo miestus.
22 Kiek ilgai dar svyruosi,
maištingoji dukterie?
Juk VIEŠPATS sukūrė naują
dalyką žemėje:
moteris apkabins vyrą".
23 Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Iz-
raelio Dievas: „Kai sugrąžinsiu tremti-
nius, Judo krašte ir miestuose vėl bus
kartojamas pasveikinimas: 'Telaimina
tave VIEŠPATS, teisumo buveine, šven-
tasis kalne!' 24 Judo krašte ir miestuose
drauge gyvens žemdirbiai ir klajokliai
su kaimenėmis, 25 nes aš atgaivinsiu
pavargusius ir pasotinsiu bejėgius".
26 Tada aš pabudau ir žvalgiausi, nes
mano miegas buvo malonus.
27 „Tikėk manimi, ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, – kai Izraelio na-
muose ir Judo namuose pasėsiu žmo-
nių pasėlį ir gyvulių pasėlį. 28 Kaip

31,15 *Mt 2,18*
31,15 *Pr 35,16-19*

31,19 Veiksmas nerimo, liūdesio ir gailesčio jausmams išreikšti.

anuomet budėjau juos išraudamas,
griaudamas, naikindamas, žlugdyda-
mas ir siųsdamas pražūtin, taip budė-
siu jų labui, kad atstatyčiau ir iš naujo
pasodinčiau, – tai VIEŠPATIES žodis. –
29 Tomis dienomis žmonės nebesakys:
*'Tėvai valgė rūgščias vynuoges, bet
dantys atšipo vaikams!' 30 Ne! Kiek-
vienas mirs už savo paties kaltę: dan-
tys atšips tam, kuris valgo rūgščias vy-
nuoges.

31 Tikėkite manimi, *ateina dienos,
– tai VIEŠPATIES žodis, – kai sudarysiu
*naują sandorą su Izraelio namais ir
Judo namais. 32 Ne tokią sandorą, kokią
buvau sudaręs su jų tėvais tą dieną, kai
paėmęs už rankos išvedžiau juos iš Egip-
to žemės. Nors aš buvau jų Valdovas, jie
sulaužė mano Sandorą, – tai VIEŠPATIES
žodis. – 33 *Štai kokią Sandorą sudary-
siu su Izraelio namais, atėjus toms die-
noms, – tai VIEŠPATIES žodis. – Įdiegsiu
jiems savo Įstatymą, įrašysiu jį jiems į
širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, o jie bus
mano tauta. 34 Tada nebereikės bičiuliui
raginti savo bičiulį ar broliui savo brolį:
'Pažinkite VIEŠPATĮ!' Visi, maži ir dide-
li, pažins mane, – tai VIEŠPATIES žodis,
– nes jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės
*daugiau nebeatminsiu".

35 Taip kalba VIEŠPATS,
kuris duoda saulę, kad
šviestų dieną,
įpareigoja mėnulį ir žvaigždes,
kad šviestų nakčia,
kuris pažadina jūros
bangų šniokštimą,
kurio vardas yra Galybių VIEŠPATS:
36 „Tik jei tie įstatai
pranyktų be mano valios, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
Izraelio palikuonys
amžinai liautųsi buvę
tauta mano akyse".
37 Taip kalba VIEŠPATS:
„Tik jei aukštybėse dangūs
bus išmatuoti
ar gelmėse žemės pamatai ištirti,
aš atmesiu visus Izraelio
palikuonis dėl visa,
ką jie yra padarę, – tai
VIEŠPATIES žodis.

38 Tikėk manimi, ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, – kai VIEŠPATIES
miestas bus atstatytas nuo Hananelio
bokšto ligi Kampo vartų. 39 Matavimo
virvė sieks dar toliau: tiesiai iki Garebo
kalvos, o paskui pasuks Gojos link. 40 O
visas lavonų ir pelenų slėnis, visi šlai-
tai viršum Kidrono slėnio, iki pat Ar-
klių vartų kampo rytų pusėje, bus pa-
švęsti VIEŠPAČIUI. Miestas niekuomet
nebebus nuniokotas ar sunaikintas".

Jeremijas perka žemės

32 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žo-
dis *dešimtais Judo karaliaus
Zedekijo metais, kurie buvo aštuonio-
likti Nebukadnecaro metai. 2 Tuo metu
Babilono karaliaus kariuomenė buvo
apgulusi Jeruzalę, o pranašas Jeremijas
įkalintas Judo karaliaus rūmų sargybos
būste; 3 jį ten buvo įkalinęs Judo kara-
lius Zedekijas. Karalius sakė: „Kaip tu
drįsti pranašauti: 'Štai ką sako VIEŠPATS.
Tikėk manimi, šį miestą atiduosiu Ba-
bilono karaliui; jis užims jį. 4 Nė Judo
karalius Zedekijas neištrūks iš chaldė-
jų nagų, nes jis bus tikrai atiduotas Ba-
bilono karaliui į rankas. Veidas į veidą
su juo susitiks, akis į akį su juo matys-
sis. 5 Zedekijas bus išvarytas į Babiloną.
Ten jis liks, kol aš juo pasirūpinsiu, – tai
VIEŠPATIES žodis. – Kovodami su chal-
dėjais, jūs negalite laimėti'!"
6 Jeremijas atsakė: „Mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 7 'Žiūrėk! Tavo dėdės

31,29 *Ez 18,2*
31,31–34 *Hbr 8,8-12*
31,31 *Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20; 1 Kor 11,25; 2 Kor 3,6*
31,33 *Hbr 10,16*
31,34 *Hbr 10,17*
32,1 *2 Kar 25,1-7*

Šalumo sūnus Hanamelis ateis pas
tave su prašymu: ‹Nusipirk mano lau-
ką Anatote, nes turi giminaičio teisę
jį atpirkti›'. [8]Ir kaip VIEŠPATS buvo sa-
kęs, mano pusbrolis Hanamelis atė-
jo pas mane į sargybos būstą ir tarė
man: 'Prašom pirkti mano lauką Ana-
tote, Benjamino žemėje, nes būdamas
artimiausias giminaitis, tu turi pavel-
dėjimo ir atpirkimo teisę. Nusipirk jį'.
Tuomet aš supratau, kad tai buvo tik-
rai VIEŠPATIES žodis. [9]Taigi aš ir nusi-
pirkau lauką Anatote iš savo pusbrolio
Hanamelio, atsverdamas jam pinigus –
septyniolika sidabro šekelių.

[10]Sudarius pirkimo sutartį ir uždė-
jus antspaudą, pasišaukiau liudyto-
jus ir atsvėriau sidabrą svarstyklėmis.
[11]Tada paėmiau pirkimo sutartį – už-
antspauduotąją, apimančią sutartį bei
sąlygas, bei atvirąją – [12]ir matant mano
pusbroliui Hanameliui, visiems pirki-
mo sutartį pasirašiusiems liudytojams
ir visiems judėjams, kuriems tuo metu
pasitaikė būti sargybos būste, įdaviau
ją Machsėjos sūnaus Nerijos sūnui Ba-
ruchui.

[13]Jų akivaizdoje daviau Baruchui
šį įpareigojimą: [14]'Taip kalba Galybių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Paimk šias
sutartis – tai yra užantspauduotąją
pirkimo sutartį ir atvirąją – ir įdėk jas į
molinį indą, kad ilgai išliktų, [15]nes taip
kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Die-
vas: ‹Namai, dirvos ir vynuogynai bus
vėl perkami šitame krašte!›'

[16]Pirkimo sutartį įdavęs Nerijos sū-
nui Baruchui, meldžiausi VIEŠPAČIUI:
[17]'Ak, Viešpatie DIEVE! Žiūrėk! Tu pa-
darei dangus ir žemę didžia savo galy-
be, savo pakelta ranka. Nėra tau nega-
limo dalyko! [18]Tu lydi ištikima meile
iki tūkstantosios kartos ir atmoki už
tėvų kaltę pilnu saiku jų vaikams. Tu
didis ir galingas Dievas, kurio vardas
– Galybių VIEŠPATS, [19]didis užmoju ir
galingas darbais, kurio akys atviros vi-
sam, ką mirtingieji žmonės daro, kad
atlygintum kiekvienam žmogui pagal
jo elgesį ir jo darbų vaisius! [20]Tu paro-
dei ženklų bei stebuklų Egipto žemėje
ir dabar tebedarai Izraelyje bei žmo-
nijoje. Laimėjai sau vardą, kurį dabar
turi! [21]Tu išvedei savo tautą Izraelį iš
Egipto ženklais ir stebuklais, galin-
ga ranka, nenugalima galybe ir didžiu
klaiku. [22]Atidavei jiems šį kraštą, kaip
buvai priesaika pažadėjęs jų tėvams,
kraštą, plūstantį pienu ir medumi.
[23]Jie atėjo ir paveldėjo jį, bet tavo balso
neklausė ir tavo Įstatymo nesilaikė. Ką
buvai jiems įsakęs daryti, to jie neda-
rė. Todėl tu siuntei jiems visą šitą ne-
laimę.

[24]Žiūrėk! Apgulos pylimai jau pa-
rengti miestui paimti. Dabar per ka-
laviją, badą ir marą miestas jau yra jį
puolančių chaldėjų rankose. Kuo gra-
sinai, tai ir įvyko. Tikrai tu tai matai!
[25]Tačiau man sakei: ‹Nusipirk lauką,
užmokėk už jį, pasikviesk liudytojus!›
– nors miestas jau chaldėjų rankose!'"

[26]Tada Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [27]„Štai aš – VIEŠPATS, visos žmo-
nijos Dievas! Argi yra man kas neįma-
noma?" [28]Todėl taip kalba VIEŠPATS:
„Tikėk manimi, *atiduosiu tą miestą į
rankas chaldėjams ir Babilono karaliui
Nebukadnecarui, kad jisai jį paimtų.
[29]Kariaujantys su šiuo miestu chaldė-
jai įsiverš, padegs miestą, pavers pe-
lenais jį drauge su namais, ant kurių
stogų buvo deginami smilkalai Baalui
ir aukojamos liejamosios atnašos sve-
timiems dievams, kad mane supykdy-
tų. [30]Juk ir izraelitai, ir judėjai nuo jau-
nystės tedarė vien tai, kas pikta mano
akyse. Tikrai izraelitai tik pykdė mane
savo rankų darbais, – tai VIEŠPATIES
žodis. – [31]Šis miestas nuo įkūrimo ligi
šios dienos kėlė man pyktį ir įniršį, to-
dėl turiu jį pašalinti iš savo akių [32]už
visas blogybes, kurias padarė, kad pyk-
dytų mane, izraelitai ir judėjai – jie, jų

32,28 *2 Kar 25,1-11; 2 Met 36,17-21*

karaliai, didžiūnai, kunigai, pranašai,
Judo ir Jeruzalės gyventojai. 33 Nugarą
jie man atsuko, o ne veidą! Nors mo-
kiau juos be perstojo ir primygtinai, jie
nei klausė pamokymo, nei jį priėmė.
34 *Anaiptol, jie suteršė Namus, kurie
vadinami mano vardu, pasistatydami
juose savo bjaurius stabus. 35 Jie pasta-
tė *Baalo kauburių aukurus Ben Hino-
mo slėnyje, kad turėtų kur *aukoti savo
sūnus ir dukteris Molechui ir užtrauk-
tų Judui nuodėmę, nors aš to jiems nie-
kada neįsakiau. Man nė į galvą neatėjo,
kad jie darytų tokias baisybes!"

36 Todėl dabar taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, apie šį miestą, ku-
ris, kaip jūs sakote, kalaviju, badu ir
maru atiduodamas Babilono karaliui
į rankas: 37 „Štai surinksiu juos iš visų
kraštų, į kuriuos buvau išblaškęs savo
pykčiu, įniršiu ir didžiu užsidegimu.
Parvesiu juos į šią vietą ir čia saugiai
apgyvendinsiu. 38 Jie bus mano tauta,
o aš būsiu jų Dievas. 39 Vieną širdį ir
vieną kelią duosiu jiems, kad jie mane
visuomet garbintų savo pačių labui, o
po jų – savo vaikų gerovei. 40 Sudary-
siu su jais amžiną Sandorą, niekuo-
met nuo jų nenusigręšiu ir nesiliausiu
daryti jiems gera. Į širdį jiems įdiegsiu
pagarbą man, kad jie nuo manęs ne-
sigręžtų. 41 Džiaugsiuosi jais, man bus
džiugu daryti jiems gera; visa savo šir-
dimi ir siela atsodinsiu juos tvirtai ši-
tame krašte".

42 Juk taip kalba VIEŠPATS: „Kaip
siunčiau visą šią baisią nelaimę tai
tautai, taip siųsiu jiems visa gera, kurį
jiems pažadu. 43 Vėl bus perkami lau-
kai šitame krašte, apie kurį sakote:
'Tai apleisti tyrai, be žmonių ir gyvu-
lių, atiduoti chaldėjams į rankas'. 44 Kai
sugrąžinsiu jų tremtinius, laukai bus
perkami už pinigus, pirkimo sutartys
sudaromos ir užantspauduojamos,
kviečiami liudytojai Benjamino že-
mėje, Jeruzalės priemiesčiuose, Judo
miestuose, kalnynų, Šefelos ir Negebo
miestuose", – tai VIEŠPATIES žodis.

Dar vienas pažadas tautai

33 Antrąkart Jeremiją pasiekė
VIEŠPATIES žodis, kai jis vis dar
buvo įkalintas sargybos būste: 2 „Taip
kalba VIEŠPATS, kuris padarė žemę,
duodamas jai pavidalą ir padėdamas
jai pamatus, kurio vardas yra VIEŠPATS.
3 Šaukis manęs, ir aš atsiliepsiu! Pasa-
kysiu tau nuostabių dalykų, paslapčių,
kurių nežinojai". 4 Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, apie šio miesto namus
ir Judo karalių rūmus, kurie buvo nu-
griauti palengvinti gynybai nuo apgu-
los pylimų bei kalavijo, 5 ir apie tuos,
kurie dabar kovoja su chaldėjais vien
tam, kad užverstų miestą lavonais tų,
kuriuos aš užmušu pykdamas ir nirš-
damas: „Už visus jų nedorus darbus aš
paslėpiau savo veidą nuo šio miesto.

6 Štai atnešiu jai vaistą ir išgijimą,
išgydysiu juos ir apreikšiu jiems tikros
gerovės perteklių. 7 Aš sugrąžinsiu
Judo tremtinius ir Izraelio tremtinius,
atstatysiu, kaip buvo pradžioje. 8 Aš
apvalysiu juos nuo visų nuodėmių, ku-
riomis jie nusikalto man, atleisiu jiems
visas jų kaltes, kuriomis jie nusidė-
jo man ir maištavo prieš mane. 9 Ir šis
miestas bus man džiaugsmo vardas,
šlovė ir pasididžiavimas prieš visas že-
mės tautas, kai jos išgirs apie visa gera,
ką jiems darau. Apims jas baimė, ir
drebės jos dėl visokeriopo pertekliaus
ir gerovės, kuria juos aprūpinsiu".

10 Taip kalba VIEŠPATS: „Šioje vie-
toje, apie kurią jūs sakote: 'Tai apleis-
ti tyrai, nes nėra žmonių nei gyvulių!'
– Judo miestuose ir tuščiose Jeruzalės
gatvėse, kur dabar nėra nei žmonių,
nei gyventojų, nei gyvulių, vėl bus gir-
dėti 11 linksmybės ir džiaugsmo gar-
sai, jaunikio ir nuotakos balsai, balsai

32,34 *2 Kar 23,10; Jer 7,30-31; 19,1-6*
32,35 *2 Kar 23,10; Jer 7,31*
32,35 *Kun 18,21*

tų, kurie nešdami bendravimo aukas
į VIEŠPATIES Namus gieda: *'Dėkokite
Galybių VIEŠPAČIUI, nes VIEŠPATS geras,
ir jo ištikimoji meilė amžina!' Aš atkur-
siu tą kraštą, koks jis buvo pradžioje",
– sako VIEŠPATS.
12 Taip kalba Galybių VIEŠPATS: „Šio-
je vietoje, dabar tuščioje, be žmonių ir
gyvulių, ir visuose miestuose vėl bus
piemenims žardų savo kaimenėms su-
leisti. 13 Aukštumų miestuose, Šefelos
miestuose ir Negebo miestuose, Ben-
jamino šalyje, Jeruzalės apylinkėse ir
visuose Judo miestuose kaimenės vėl
praeis pro rankas to, kuris jas skaičiuo-
ja", – sako VIEŠPATS.

Sandora su Dovydu

14 *„Štai ateina dienos, – tai VIEŠPATIES
žodis, – kai aš įvykdysiu pažadą, duo-
tą Izraelio namams ir Judo namams.
15 Tomis dienomis, atėjus laikui, at-
želdinsiu Dovydui teisumo atžalą. Jis
įvykdys krašte teisingumą ir teisu-
mą. 16 Tomis dienomis Judas bus iš-
gelbėtas ir Jeruzalė gyvens saugiai.
Štai vardas, kuriuo ji bus vadinama:
'VIEŠPATS yra mūsų teisumas'". 17 Taip
kalba VIEŠPATS: *„Dovydui niekada ne-
pritrūks įpėdinio Izraelio namų soste,
18 ir *kunigams iš levitų niekada nepri-
trūks mano tarnyboje įpėdinių, idant
aukotų deginamąsias aukas, degintų
javų atnašas ir kasdien skerdžiamąsias
aukas".
19 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis:
20 „Taip kalba VIEŠPATS. Jei kas iš jūsų
galėtų sulaužyti mano sandorą su die-
na ir mano sandorą su naktimi taip,
kad diena ir naktis nebeateitų joms
skirtu laiku, 21 tai ir mano sandora su
Dovydu galėtų būti sulaužyta, kad jis
neturėtų sūnaus, valdančio jo sos-
te, ir sandora su mano tarnais, levitų
kunigais. 22 Kaip nesuskaičiuojamos
dangaus skliauto Galybės ir nepasei-
kėjamas pajūrio smėlis, taip aš padau-
ginsiu savo tarno Dovydo palikuonis ir
man tarnaujančius levitus".
23 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis:
24 „Taip kalba VIEŠPATS. Argi nepaste-
bėjai, ką šie žmonės sako: 'Abidvi šei-
mos, kurias VIEŠPATS išsirinko, dabar
jo atmestos', – ir kaip jie niekina mano
tautą, tarsi jų akyse ji nebebūtų tauta?"
25 Taip kalba VIEŠPATS: „Tik jei neturė-
čiau sandoros su diena ir naktimi, tik
jei nebūčiau davęs įstatų dangui ir že-
mei, 26 Jokūbo palikuonis ir savo tarną
Dovydą atmesčiau ir iš jo palikuonių
neimčiau valdovų Abraomo, Izaoko
ir Jokūbo palikuonims. Sugrąžinsiu jų
tremtinius ir būsiu jiems gailestingas".

Zedekijo likimas

34 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis, *kai Babilono karalius
Nebukadnecaras, visa jo kariuome-
nė, jam pavaldžiõs žemės karalystės
bei kitos tautos kariavo su Jeruza-
le ir visais jos miestais. 2 „Taip kalba
VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Eik ir kalbėk
su Judo karaliumi Zedekiju. Pasakyk
jam: 'Taip kalba VIEŠPATS. Tikėk mani-
mi, aš atiduodu šį miestą Babilono ka-
raliui į rankas, jis sunaikins jį ugnimi.
3 Ir tu pats neišvengsi jo rankos. Tikrai
būsi pagautas ir atiduotas į jo nagus.
Akis į akį su juo susitiksi, veidas į vei-
dą su juo kalbėsiesi. Paskui būsi išves-
tas į Babiloną.
4 Tik paklausyk VIEŠPATIES žodžio,
Judo karaliau Zedekijau! Taip kalba
VIEŠPATS apie tave. Nuo kalavijo tu
nemirsi. 5 Tu mirsi ramybėje. Žmo-
nės apraudos tave, šaukdami: ‹Vargas,
valdove!› – ir degins smilkalus tavo
laidotuvėse, kaip darė tavo tėvams,

33,11 *1 Met 16,34; 2 Met 5,13; 7,3; Ezr 3,11; Ps 100,5; 106,1; 107,1; 118,1; 136,1*
33,14-16 *Jer 23,5-6*
33,17 *2 Sam 7,12-16; 1 Kar 2,4; 1 Met 17,11-14*
33,18 *Sk 3,5-10*
34,1 *2 Kar 25,1-11; 2 Met 36,17-21*

karaliams, buvusiems prieš tave. Aš tas, kuris tai pažada, – tai VIEŠPATIES žodis'“.

[6] Pranašas Jeremijas pakartojo visus šiuos žodžius Judo karaliui Zedekijui Jeruzalėje, [7] Babilono karaliaus kariuomenei kariaujant su Jeruzale ir dar išlikusiais Judo miestais Lachišu ir Azeka, nes iš įtvirtintų miestų buvo likę tik tie miestai.

Dėl vergų išlaisvinimo

[8] Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis po to, kai karalius Zedekijas sudarė sandorą su visais Jeruzalės gyventojais, paskelbdamas jiems išlaisvinimo įsaką. [9] Taigi kiekvienas privalėjo duoti laisvę savo vergams hebrajams, vyrui ir moteriai. Niekas neturėjo laikyti savo tautiečio judėjo vergijoje. [10] Visi didžiūnai ir žmonės, sudariusieji sandorą, sutiko duoti laisvę savo vergams, vyrams ir moterims, ir nebelaikyti jų daugiau vergais. Tačiau nors sutiko ir išlaisvino, [11] ilgainiui pakeitė savo mintį ir pradėjo imti atgal savo išlaisvintuosius vergus ir verges, versdami juos vėl vergauti.

[12] Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis: [13] „Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas: Ir aš sudariau Sandorą su jūsų tėvais, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, iš vergijos namų, įsakydamas: [14] 'Kas septintus metus kiekvienas jūsų duos laisvę savo tautiečiui hebrajui, tau save pardavusiam. *Šešerius metus jis bus tavo vergas, o po to tu duosi jam laisvę'. Tačiau jūsų tėvai neklausė ir į mane nekreipė dėmesio. [15] O jūs neseniai atsivertėte ir darėte tai, kas mano akyse teisinga, paskelbėte išlaisvinimą vienas kitam ir mano akivaizdoje sudarėte sandorą Namuose, kurie vadinami mano vardu. [16] Dabar apsigalvojote ir išniekinote mano vardą, kiekvienas imdamas atgal savo vergus ir verges, kuriems buvote davę laisvę. Jūs privertėte juos vėl vergauti. [17] Todėl, – taip kalba VIEŠPATS, – jūs man nepaklusote, nedavėte laisvės kiekvienas savo broliui ir kaimynui. Tikėkite manimi! Dabar aš skelbiu jus laisvus, – tai VIEŠPATIES žodis, – laisvus kalavijui, marui ir badui! Padarysiu jus siaubo reginiu visoms žemės karalystėms. [18] Su vyrais, sulaužiusiais mano Sandorą ir nesilaikiusiais mano akivaizdoje sudarytos sutarties įpareigojimų, pasielgsiu kaip su veršiu, kurį jie perskrodė pusiau ir praėjo tarp abiejų pusių*. [19] Judo ir Jeruzalės didžiūnus, dvariškius, kunigus ir paprastus žmones, praėjusius tarp abiejų veršio pusių, [20] aš atiduosiu visus iki vieno į rankas jų priešams ir tiems, kurie tyko jų gyvybės. Jų lavonais mis padangių paukščiai ir lauko žvėrys.

[21] Ir Judo karalių Zedekiją drauge su jo didžiūnais atiduosiu jų priešams ir tiems, kurie tyko jų gyvybės, – Babilono karaliaus kariuomenei, kuri dabar yra nuo jūsų pasitraukusi. [22] Tikėk manimi, aš duosiu įsakymą, – tai VIEŠPATIES žodis, – ir sugrąžinsiu juos prie šio miesto. Jie puls ir užims jį, ugnimi sunaikins. Judo miestus paversiu tyrais, kur negyvena joks žmogus“.

Ištikimieji rechabai

35 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žodis Judo karaliaus Jošijo sūnaus *Jehojakimo dienomis: [2] „Kreipkis į rechabus, kalbėkis su jais. Nuvesk juos į VIEŠPATIES Namus, į vieną jų kambarių, ir pasiūlyk jiems vyno“. [3] Taigi pasiėmiau Habacinijos sūnaus Jeremijo sūnų Jaazaniją drauge su jo broliais ir visais jo sūnumis, visą rechabų kiltį, [4] ir nusivedžiau į VIEŠPATIES Namus, į Dievo vyro Igdalijo sūnaus Hanano sūnų kambarį greta didžiūnų kambario,

34,14 *Iš 21,2; Įst 15,12*

34,18 Žr. Pr 15,10–17.

35,1 *2 Kar 23,36–24,6; 2 Met 36,5-7*

viršum durininko Šalumo sūnaus Maa-
sėjo kambario. [5] Tada padėjau šiems
rechabų vyrams pilnus ąsočius vyno
bei taures ir tariau: „Išgerkite vyno!“
– [6] „Mes vyno negeriame, – atsakė jie,
– nes mūsų tėvas Rechabo sūnus Jeho-
nadabas mums įsakė: ‘Vyno niekada
negersite nei jūs, nei jūsų vaikai. [7] Be
to, nei statysitės namus, nei sėsite pa-
sėlių, nei veisite ar turėsite vynuogy-
nų. Jūs turite išgyventi visą savo amžių
palapinėse, idant galėtumėte ilgai tarp-
ti žemėje, kurioje gyvenate kaip praei-
viai’. [8] Mes visai paklusome mūsų tėvo
Rechabo sūnaus Jehonadabo įsakymui,
negėrėme vyno visą savo gyvenimą nei
mes, nei mūsų žmonos, nei mūsų sū-
nūs ir dukterys, [9] nesistatėme namų
gyventi. Neturime nei vynuogynų, nei
dirvų, nei pasėlių. [10] Mes gyvename
palapinėse. Mes paklusome ir darėme
visa, ką mūsų protėvis Jehonadabas
mums įsakė. [11] Ir tiktai kai Babilono ka-
ralius Nebukadnecaras įsiveržė į šitą
kraštą, sakėme: ‘Pakilkime! Eikime į Je-
ruzalę, kad nebūtume chaldėjų ir ara-
mėjų kariuomenei ant kelio’. Todėl da-
bar ir gyvename Jeruzalėje“.

[12] Tada Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [13] „Taip kalba Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas. Eik ir sakyk Judo vy-
rams ir Jeruzalės gyventojams: ‘Ne-
jau nepasimokysite ir nepaklausysite
mano žodžių?’ – tai VIEŠPATIES žodis.
[14] Žodžių, kuriais Rechabo sūnus Jeho-
nadabas uždraudė savo vaikams ger-
ti vyną, buvo laikomasi. Iki šios die-
nos jie negėrė vyno, nes klausė savo
protėvio įsakymo. Nors aš ir kalbėjau
jums primygtinai be perstojo, jūs ma-
nęs neklausėte. [15] Be perstojo siunčiau
pas jus savo tarnus pranašus, kad sa-
kytų jums: ‘Grįžkite visi iš savo nedo-
ro kelio, taisykite savo elgesį, neikite
svetimų dievų garbinti, kad išliktumė-
te krašte, kurį daviau jums ir jūsų tė-
vams’. Bet jūs nei kreipėte dėmesį, nei
manęs paklausėte. [16] Taip, Rechabo
sūnaus Jehonadabo vaikai laikėsi įsa-
kymo, kurį jiems davė jų protėvis, bet
ši tauta manęs nepaklausė! [17] Todėl, –
taip kalba VIEŠPATS, Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, – tikėk manimi, už-
trauksiu Judui ir visiems Jeruzalės gy-
ventojams visą nelaimę, kuria jiems
grasinau, dėl to, kad jie nepaklausė
manęs, kai jiems kalbėjau, nei atsilie-
pė, kai juos šaukiau“.

[18] O rechabams Jeremijas pasakė:
„Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas. Kadangi jūs paklausėte savo
tėvo Jehonadabo įsakymo, likdami
ištikimi visiems jo pamokymams, ir
darėte visa, kaip jis buvo jums įsakęs,
[19] taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: ‘Rechabo sūnus Jehonadabas
niekad nepritrūks palikuonio, kuris
man tarnautų!’“

Baruchas užrašo Jeremijo pranašystes

36 *Ketvirtais Judo karaliaus Jošijo
sūnaus Jehojakimo metais Jere-
miją pasiekė VIEŠPATIES žodis: [2] „Paimk
ritinį ir surašyk jame visus žodžius, ku-
riuos tau kalbėjau apie Izraelį ir apie
Judą, ir apie visas tautas nuo to laiko,
kai pirmąkart tau kalbėjau Jošijo die-
nomis, iki šiandien. [3] Gal Judo namai,
išgirdę apie visas nelaimes, kurias ma-
nau jiems padaryti, gręšis visi iki vieno
iš savo nedoro kelio, idant galėčiau at-
leisti jų nedorumą ir nuodėmę“. [4] Jere-
mijas pasišaukė Nerijos sūnų Baruchą.
Baruchas surašė į ritinį iš Jeremijo lūpų
visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS jam
buvo kalbėjęs.

[5] Po to Jeremijas pasakė Baruchui:
„Aš negaliu eiti į VIEŠPATIES Namus,
man tai neįmanoma. [6] Taigi eiti turi
tu ir pasninko dieną žmonėms girdint
VIEŠPATIES Namuose perskaityti iš šio
ritinio VIEŠPATIES žodžius, kuriuos
užrašei iš mano lūpų. Perskaityk juos

36,1 *2 Kar 24,1; 2 Met 36,5-7; Dan 1,1-2*

taip pat girdint visiems judėjams, atei-
nantiems iš savo miestų. 7 Gal jų mal-
davimas pasieks VIEŠPATĮ, ir jie visi
iki vieno gręšis iš savo nedoro kelio,
nes didis yra pykčio įniršis, su kuriuo
VIEŠPATS kreipėsi į šią tautą". 8 Nerijos
sūnus Baruchas padarė visa, kaip jam
buvo liepęs pranašas Jeremijas apie
VIEŠPATIES žodžių skaitymą VIEŠPATIES
Namuose.

9 Atsitiko taip, kad penktų Judo ka-
raliaus Jošijo sūnaus Jehojakimo metų
devintą mėnesį buvo paskelbtas pas-
ninkas visiems Jeruzalės gyventojams
ir visiems žmonėms, atėjusiems į Jeru-
zalę iš Judėjos miestų. 10 Tada raštinin-
ko Šafano sūnaus Gemarijo kamba-
ryje, VIEŠPATIES Namų aukštutiniame
kieme, prie VIEŠPATIES Namų Naujųjų
vartų Baruchas visiems žmonėms gir-
dint perskaitė iš knygos VIEŠPATIES žo-
džius.

11 Šafano sūnaus Gemarijo sūnus
Mikajas girdėjo visus VIEŠPATIES žo-
džius, kai jie buvo skaitomi iš knygos.
12 Jis nuėjo į raštininko kambarį kara-
liaus rūmuose, kur kaip tik tuo metu
tarėsi visi didžiūnai: raštininkas Eli-
šama, Šemajo sūnus Delajas, Achboro
sūnus Elnatanas, Šafano sūnus Gema-
rijas, Hananijo sūnus Zedekijas ir visi
kiti pareigūnai. 13 Mikajas jiems prane-
šė visa, ką buvo išgirdęs, kai Baruchas
skaitė žmonėms iš knygos.

14 Tuomet didžiūnai nusiuntė pas
Baruchą Kušio sūnaus Šelemijo sū-
naus Netanijo sūnų Jehudį su įsakymu:
„Pasiimk ritinį, kurį skaitei žmonėms
girdint, ir ateik!" Nerijos sūnus Baru-
chas atėjo pas juos su ritiniu rankoje.
15 „Prašom sėstis, – jie tarė jam, – ir per-
skaityti". Ir Baruchas jiems perskaitė.
16 Išgirdę visus žodžius, jie ėmė nuo-
gąstauti ir sakyti vienas kitam: „Mes
tikrai privalome visa tai pranešti ka-
raliui". 17 Po to jie Baruchą klausinėjo:
„Prašom pasakyti mums, kaip užrašei
visus šiuos žodžius? Ar iš jo lūpų?"
18 Baruchas atsakė: „Pats Jeremijas sakė
visus šiuos žodžius, ir aš į knygą užra-
šiau juos rašalu". 19 Tuomet didžiūnai
tarė Baruchui: „Eik ir pasislėpk, tu ir
Jeremijas! Tenežino niekas, kur judu
esate!"

20 Padėję ritinį į saugią vietą rašti-
ninko Elišamos kambaryje, jie nuė-
jo į rūmus pas karalių ir pranešė jam
visą reikalą. 21 Karalius pasiuntė Je-
hudį atnešti ritinį. Jehudis atnešė jį iš
raštininko Elišamos kambario ir per-
skaitė klausant karaliui bei visiems
aplink karalių stovintiems didžiū-
nams. 22 Tuo metu karalius sėdėjo
žiemos rūmuose priešais kaitrią ugnį
žarijų puode, nes buvo devintas mė-
nuo. 23 Kai tik Jehudis perskaitydavo
tris ar keturias skiltis, karalius rašti-
ninko peiliu nupjaudavo tą gabalą ir
nusviesdavo į ugnį žarijų puode, ko-
lei visas ritinys sudegė žarijų puodo
ugnyje. 24 Karalius ir visi jo dvariš-
kiai, klausydamiesi visų tų žodžių, nei
baiminosi, nei persiplėšė drabužius.
25 Nors Elnatanas, Delajas ir Gemari-
jas puolė maldauti karalių nedeginti
ritinio, jis jų nepaklausė. 26 Be to, kara-
lius įsakė karaliaus sūnui Jerachmee-
liui, Azrielio sūnui Serajui ir Abdeelio
sūnui Šelemijui suimti raštininką Ba-
ruchą ir pranašą Jeremiją. Bet VIEŠPATS
juos paslėpė.

27 Karaliui sudeginus ritinį su žo-
džiais, kuriuos Baruchas buvo užra-
šęs iš Jeremijo lūpų, Jeremiją pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 28 „Paimk kitą ritinį
ir užrašyk jame žodžius, buvusius pir-
majame ritinyje, kurį sudegino Judo
karalius Jehojakimas. 29 O apie Judo
karalių Jehojakimą pasakysi: 'Taip kal-
ba VIEŠPATS. Tu drįsai sudeginti ritinį
sakydamas: ‹Kodėl jame parašei: Babi-
lono karalius tikrai ateis ir šį kraštą nu-
niokos, nepalikdamas jame nei žmo-
gaus, nei gyvulio?› 30 Todėl taip kalba
VIEŠPATS apie Judo karalių Jehojaki-
mą: ‹Nebus jam palikuonio, sėdinčio

Dovydo soste! Jo paties lavonas bus
išmestas į kaitrą per dieną ir šaltį per
naktį. 31 Nubausiu jį, jo palikuonis ir
dvariškius už jų nedorumą, užtrauk-
siu jiems, visiems Jeruzalės gyvento-
jams ir Judo žmonėms visas nelaimes,
kuriomis jiems grasinau, nes jie neno-
rėjo klausyti!›'"

32 Jeremijas paėmė kitą ritinį ir pa-
davė jį savo raštininkui Nerijos sūnui
Baruchui. Tasai užrašė į jį iš Jeremijo
lūpų visus žodžius knygos, kurią Judo
karalius Jehojakimas sudegino ugnyje.
Prie jų buvo pridurta daug panašių žo-
džių.

Jeremijas kalėjime

37 *Dabar karaliavo Jošijo sūnus
Zedekijas. Karaliumi Judo kraš-
te vietoj Jehojakimo sūnaus Konijo jį
padarė Babilono karalius Nebukadne-
caras. 2 Tačiau nei jis pats, nei jo dva-
riškiai, nei krašto žmonės neklausė
žodžių, kuriuos kalbėjo VIEŠPATS per
pranašą Jeremiją.

3 Vis dėlto karalius Zedekijas pa-
siuntė pas Jeremiją Šelemijos sūnų
Jehuchalą ir kunigo Maasėjos sūnų
Sofoniją su šiuo prašymu: „Prašom pa-
simelsti VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, už
mus". 4 Tuo metu Jeremijas dar nebu-
vo įmestas į kalėjimą ir tebevaikščio-
jo laisvas tarp žmonių. 5 Be to, faraono
kariuomenė buvo išžygiavusi iš Egipto,
ir Jeruzalę supę chaldėjai, apie tai išgir-
dę, nuo miesto buvo pasitraukę.

6 Tada Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES
žodis: 7 „Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio
Dievas. Taip atsakykite Judo karaliui,
atsiuntusiam manęs pasiteirauti: 'Štai
faraono kariuomenė, žygiavusi jums į
pagalbą, sugrįš į savo kraštą – į Egip-
tą. 8 O chaldėjai sugrįš ir kovos su šiuo
miestu, paims jį ir sunaikins ugnimi'.

9 Taip kalba VIEŠPATS: 'Neapsigau-
kite, manydami: ‹Chaldėjai visiškai at-
sitrauks nuo mūsų›, – nes jie nepasi-
trauks! 10 Net jeigu nugalėtumėte visą
su jumis kovojančią chaldėjų kariuo-
menę ir būtų išlikę tik sunkiai sužeis-
tieji savo palapinėse, net tie atsikėlę
galėtų sunaikinti šį miestą ugnimi'".

11 Chaldėjų kariuomenei, išsigan-
dusiai faraono kariuomenės, pasi-
traukus nuo Jeruzalės, 12 Jeremijas,
norėdamas dalyvauti savo šeimos pa-
veldo dalybose, leidosi iš Jeruzalės į
Benjamino žemę. 13 Kai pasiekė Ben-
jamino vartus, tenai buvęs sargybinis
Hananijos sūnaus Šelemijos sūnus,
vardu Irija, nutvėrė pranašą, rėkda-
mas: „Pas chaldėjus nori perbėgti!"
14 Jeremijas atsakė: „Tai netiesa! Pas
chaldėjus aš nebėgu!" Bet Irija neno-
rėjo jo girdėti, suėmė Jeremiją ir nuve-
dė pas didžiūnus.

15 Didžiūnai, įtūžę ant Jeremijo, įsa-
kė jį nuplakti ir įkalinti raštininko Je-
honatano namuose, kuriuos buvo pa-
vertę kalėjimu. 16 Taip Jeremijas pateko
į vandens talpyklą, į vienutę, ir ten iš-
buvo daug dienų.

Pas Zedekiją

17 Kartą karalius Zedekijas slaptai atsi-
vedė jį į savo rūmus ir paklausė: „Gal
turi žodį iš VIEŠPATIES?" Jeremijas atsa-
kė: „Taip! Tu būsi atiduotas Babilono
karaliui į rankas". 18 Paskui Jeremijas
paklausė karalių: „Kuo nusidėjau tau,
tavo dvariškiams ir šitiems žmonėms,
kad įmetėte mane į kalėjimą? 19 Kur
dabar jūsų pranašai, 20 pranašavusie-
ji, kad Babilono karalius neužpuls nei
jūsų, nei šito krašto? O dabar maldau-
ju, mano valdove karaliau, išklausyti
mano prašymą: negrąžink manęs į raš-
tininko Jehonatano namus numirti".

21 Karalius Zedekijas davė įsakymą
Jeremiją uždaryti sargybos kiemo būs-
te ir kasdien iš Kepėjų gatvės jam duoti
kepalą duonos, kol duona mieste visiš-
kai išsibaigs. Jeremijas taip ir liko sar-
gybos kiemo būste.

37,1 *2 Kar 24,17; 2 Met 36,10*

Vandens talpykloje

38 Matano sūnus Šefatija, Pašhūro sūnus Gedalijas, Šelemijo sūnus Jehuchalas ir Malkijos sūnus Pašhūras klausėsi žodžių, kuriuos Jeremijas kalbėjo visiems žmonėms:
2 „Taip kalba VIEŠPATS: 'Kas pasiliks šiame mieste, tas mirs nuo kalavijo, bado ir maro. O kas išeis pas chaldėjus, tas išliks gyvas; bent jo gyvybė bus išgelbėta kaip karo belaisvio, ir jis išliks gyvas'.
3 Taip kalba VIEŠPATS: 'Šis miestas tikrai bus atiduotas Babilono karaliaus kariuomenei į rankas ir paimtas'".
4 Didžiūnai kreipėsi į karalių, sakydami: „Prašom nubausti šį vyrą mirties bausme, nes jis, kalbėdamas tokius dalykus, silpnina rankas karių ir visų žmonių, pasilikusių šitame mieste. Iš tikrųjų jis nesirūpina mūsų žmonių gerove, bet daro jiems žalą".
5 Karalius Zedekijas atsakė: „Gerai! Jis jūsų rankose! Karalius prieš jus bejėgis!"
6 Jie paėmė Jeremiją ir įmetė į karaliaus sūnaus Malkijo vandens talpyklą, buvusią sargybos kieme, nuleisdami virvėmis į dugną. Talpykloje vandens nebuvo, tik dumblas. Jeremijas įklimpo į dumblą.

7 Bet kušitas Ebed Melechas, karaliaus rūmų dvariškis, išgirdo, kad jie įmetė Jeremiją į talpyklą. Pasitaikė, kad karalius kaip tik tuo metu sėdėjo Benjamino vartuose.
8 Ebed Melechas nuėjo ten iš rūmų ir kreipėsi į jį:
9 „Mano valdove, karaliau! Šie vyrai kalti dėl visko, ką padarė pranašui Jeremijui. Jie įmetė jį į vandens talpyklą mirti badu, nes duonos mieste nebėra".
10 Tuojau karalius kušitui Ebed Melechui įsakė: „Pasiimk su savimi iš čia trejetą vyrų ir iškelk pranašą Jeremiją iš talpyklos, kad nenumirtų".
11 Ebed Melechas pasiėmė su savimi vyrus, nuėjo pirma į drabužių podėlį karaliaus rūmuose ir paėmė iš čia senų skudurų bei sudėvėtų drabužių, kuriuos nuleido virvėmis Jeremijui į talpyklą.
12 Kušitas Ebed Melechas šūktelėjo Jeremijui: „Užkišk senus skudurus ir sudėvėtus drabužius tarp savo pažastų ir virvių". Jeremijui tai padarius,
13 jie ėmė traukti jį aukštyn virvėmis ir iškėlė iš talpyklos. Jeremijas liko sargybos kiemo būste.

Vėl pas Zedekiją

14 Tada karalius Zedekijas liepė atvesti Jeremiją pas jį prie trečiojo įėjimo į VIEŠPATIES Namus. Zedekijas kreipėsi į Jeremiją: „Noriu tavęs šio to paklausti. Neslėpk nieko nuo manęs!"
15 Jeremijas Zedekijui atsakė: „Jei tau pasakyčiau, įsakytum nubausti mane mirtimi, ar ne? Jei tau duočiau patarimą, vis vien manęs neklausytum?"
16 Tada karalius Zedekijas slapta prisiekė Jeremijui: „Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris davė mums šią gyvybę, mirtimi tavęs nebausiu ir neatiduosiu į rankas žmonėms, ieškantiems tavo gyvybės".

17 Dabar Jeremijas atsakė Zedekijui: „Taip kalba VIEŠPATS, Galybių Dievas, Izraelio Dievas. Jei pasiduosi Babilono karaliaus pareigūnams, išgelbėsi savo gyvybę; šis miestas nebus sunaikintas ugnimi, o tu pats ir tavo šeima išliks.
18 Bet jei nepasiduosi Babilono karaliaus pareigūnams, miestas bus atiduotas chaldėjams į rankas; jie sunaikins jį ugnimi, o tu pats neištrūksi jiems iš nagų".

19 Karalius Zedekijas tarė Jeremijui: „Baiminuosi dėl perbėgusių pas chaldėjus judėjų, nes galiu būti jiems išduotas, ir jie su manimi blogai pasielgs".
20 Bet Jeremijas atsakė: „Jie neišduos! Tik paklusk VIEŠPATIES balsui ir daryk, ką sakau, kad tau būtų gerai ir tavo gyvybė būtų išgelbėta.
21 Bet jeigu atsisakai išeiti ir pasiduoti, štai ką VIEŠPATS parodė man.
22 Žiūrėk! Visos moterys, likusios Judo karaliaus rūmuose, bus varomos pas Babilono karaliaus didžiūnus. Eidamos jos kalbės:

'Suvedžiojo tave, įveikė tave
tavo ištikimieji bičiuliai!

Dabar, kai tavo kojos
įklimpo į liūną,
jie sėlina šalin'.
23 Ir visos tavo žmonos, ir visi tavo
vaikai bus išvaryti pas chaldėjus. Nė tu
pats neištrūksi iš jų rankų ir būsi Babi-
lono karaliaus sugautas. O šis miestas
bus sunaikintas ugnimi".
24 Tada Zedekijas tarė Jeremijui:
„Neprasitark niekam apie šį pokalbį,
jeigu nenori mirti! 25 O jei didžiūnai
išgirstų, kad aš kalbėjausi su tavimi,
ateitų ir klaustų: 'Prašom pasakyti, ką
tu kalbėjai karaliui. Neslėpk nuo mūsų,
antraip užmušime tave!' – arba: 'Ką tau
pasakė karalius?' – 26 atsakyk jiems:
'Maldavau karalių, kad nebesiųstų ma-
nęs atgal į Jehonatano namus numir-
ti'". 27 Iš tikrųjų pas Jeremiją atėjo visi
didžiūnai, tardė jį, o jis atsakė jiems
taip, kaip karalius buvo įsakęs. Jie lio-
vėsi jį tardę, nes pokalbio niekas ne-
buvo nugirdęs. 28 O Jeremijas pasiliko
sargybos kiemo būste ligi tos dienos,
kai *Jeruzalė buvo paimta. O štai kaip
Jeruzalė buvo paimta.

Jeruzalės kritimas

39 Devintų Judo karaliaus Zede-
kijo metų dešimtą mėnesį Ba-
bilono karalius Nebukadnecaras su
visa savo kariuomene atžygiavo prie
Jeruzalės ir ją apgulė. 2 O vienuoliktų
Zedekijo metų ketvirto mėnesio de-
vintą dieną buvo pralaužtos miesto
sienos. 3 [Kai Jeruzalė buvo paimta,]
visi Babilono karaliaus pareigūnai at-
ėjo ir susėdo Viduriniuose vartuose:
Nergal Sareceras Samgaras, rab saris*
Nebusarsechimas, rab magas* Nergal
Sareceras ir visi kiti Babilono karaliaus
pareigūnai. 4 Judo karalius Zedekijas ir
visi jo kariai pamatę juos pabėgo, pa-
likdami miestą nakčia karaliaus sodo
keliu pro vartus tarp dviejų sienų. Jie
spruko keliu link Arabos. 5 Bet chaldė-
jų būrys juos vijosi ir tyrlaukiuose prie
Jericho pasivijo Zedekiją. Paėmę į ne-
laisvę, nuvedė jį į Riblą Hamato krašte,
pas Babilono karalių Nebukadnecarą,
kuris padarė nuosprendį. 6 Ribloje Ba-
bilono karaliaus įsakymu Zedekijo sū-
nūs buvo nužudyti jo paties akyse. Ba-
bilono karalius įsakė nubausti mirtimi
taip pat visus Judo didikus. 7 Po to, iš-
lupdinęs Zedekijui akis ir apkaldinęs
grandine, įsakė išvesti į Babiloną.
8 Tuo tarpu chaldėjai sudegino ka-
raliaus rūmus bei gyventojų namus ir
nugriovė Jeruzalės sienas. 9 Galų gale
karaliaus asmens sargybos vadas Ne-
buzaradanas išvarė į Babilono tremtį
gyventojus, išlikusius mieste, drau-
ge su perbėgusiais pas jį ir įgudusių
amatininkų likučiais. 10 Bet kai ką iš
vargšų, neturinčių jokios nuosavybės,
karaliaus asmens sargybos vadas Ne-
buzaradanas paliko Judo krašte ir dar
paskyrė jiems vynuogynų ir laukų.
11 O dėl Jeremijo Babilono karalius
Nebukadnecaras buvo davęs karaliaus
asmens sargybos vadui Nebuzarada-
nui tokį įsakymą: 12 „Surask ir gerai jį
prižiūrėk. Nedaryk jam nieko pikta,
bet elkis su juo, kaip jis pageidaus".
13 Taigi karaliaus asmens sargybos va-
das Nebuzaradanas drauge su rab sa-
riu Nebušazbanu, rab magu Nergal
Sareceru ir visais Babilono karaliaus
didikais pasiuntė žmonių, 14 įsakydami
paimti Jeremiją iš sargybos kiemo būs-
to. O šie patikėjo Šafano sūnaus Ahi-
kamo sūnui Gedalijui grąžinti jį namo.
Taip jis liko tarp savo tautiečių.

Paguoda Ebed Melechui

15 Tuo metu, kai Jeremijas kalė-
jo sargybos kiemo būste, jį pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 16 „Eik ir pasakyk ku-
šitui Ebed Melechui: 'Taip kalba Ga-
lybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Tikėk
manimi! Aš tuojau įvykdysiu žodžius,

38,28 *Ez 33,21*
39,3 Vyriausiasis pareigūnas.
39,3 Vyriausiasis astrologas.

kuriuos kalbėjau tam miestui jo ne-
laimei, o ne palaimai. Tą dieną vis-
kas įvyks tavo paties akivaizdoje.
[17] Bet tave tą dieną išgelbėsiu, – tai
VIEŠPATIES žodis, – tu nebūsi atiduotas
į rankas žmonėms, kurių bijai. [18] Būk
tikras, kad tave išgelbėsiu; nuo kalavi-
jo tu nežūsi! Tavo gyvybė bus išgelbėta
kaip karo laimikis, nes tu manimi pasi-
tikėjai, – tai VIEŠPATIES žodis'".

Jeremijas pasilieka krašte

40 Jeremiją pasiekė VIEŠPATIES žo-
dis po to, kai karaliaus asmens
sargybos vadas Nebuzaradanas grąži-
no jam laisvę Ramoje. Kai Nebuzarada-
nas surado jį, Jeremijas buvo sukausty-
tas grandinėmis kalinys tarp Jeruzalės
ir Judo belaisvių, varomų į Babiloną.
[2] Karaliaus asmens sargybos vadas, iš-
laisvinęs Jeremiją tarė jam: „VIEŠPATS,
tavo Dievas, grasino šiai vietai tokia
nelaime. [3] Dabar tai įvykdė; VIEŠPATS
padarė, kaip kalbėjo. Ši nelaimė išti-
ko jus dėl to, kad nusidėjote VIEŠPAČIUI
neklausydami jo balso. [4] O dabar žiū-
rėk! Šiandien išlaisvinau tavo rankas iš
grandinių. Jei nori eiti su manimi į Ba-
biloną, gali eiti; globosiu tave rūpestin-
gai. Bet jei nenori eiti su manimi į Babi-
loną, tau nėra reikalo eiti. Štai priešais
tave visas kraštas; eik ten, kur manai
geriausia ir tinkamiausia eiti". [5] Jere-
mijui nespėjus nueiti jis pridūrė: „Arba
eik atgal pas Šafano sūnaus Ahikamo
sūnų Gedaliją, kurį Babilono karalius
paskyrė Judo miestų valdytoju. Gy-
venk pas jį tarp tautiečių arba eik, kur
tik tau tinkamiausia eiti". Karaliaus as-
mens sargybos vadas davė jam maistō
bei dovaną ir paleido. [6] Jeremijas nuėjo
pas Ahikamo sūnų Gedaliją į Micpą ir
gyveno tarp krašte paliktų žmonių.
[7] *Krašte išblaškytų karių vadai,
jie patys ir jų vyrai, išgirdę, kad Babi-
lono karalius paskyrė Ahikamo sūnų
Gedaliją krašto valdytoju ir pavedė jo
valdžiai vyrus, moteris, vaikus ir tuos
krašto beturčius, kurie nebuvo išvaryti
į Babilono tremtį, [8] atėjo su savo vyrais
pas Gedaliją į Micpą. Tarp jų buvo Ne-
tanijo sūnus Izmaelis, Kareacho sūnūs
Johananas ir Jehonatanas, Tanhumeto
sūnus Seraja, Efajo iš Netofos sūnūs,
Maako sūnus Jezanijas. [9] Šafano sū-
naus Ahikamo sūnus Gedalijas laidavo
jiems bei jų vyrams sakydamas: „Nebi-
jokite tarnauti chaldėjams. Pasilikite
krašte, tarnaukite Babilono karaliui ir
bus jums gerai. [10] Štai aš pats pasiliksiu
Micpoje rūpintis chaldėjais, kurie pas
mus ateis. O jūs nuimkite vyno, vasa-
ros vaisių bei aliejaus derlių, pripilkite
sandėlių indus ir gyvenkite miestuose,
kuriuos esate užėmę". [11] Taip pat visi
judėjai Moabe bei gyvenę Amone, Edo-
me ir kituose kraštuose išgirdo, kad
Babilono karalius paliko likutį Judo
krašte ir paskyrė Šafano sūnaus Ahika-
mo sūnų Gedaliją jų valdytoju. [12] Ir visi
tie žydai grįžo iš visų vietų, kur buvo
išblaškyti, ėjo į Judo kraštą pas Gedali-
ją Micpoje ir nuėmė gausų vynuogių ir
vasaros vaisių derlių.

Gedalijo nužudymas

[13] Paskui Kareacho sūnus Johananas ir
visi krašte išblaškytų karių vadai atėjo
pas Gedaliją į Micpą. [14] Jie paklausė jį:
„Argi tu nežinai, kad Amono karalius
Baalis pasiuntė Netanijos sūnų Izmaelį
tavęs nužudyti?" [15] Bet Ahikamo sūnus
Gedalijas nenorėjo jais patikėti. Tuo-
met Kareacho sūnus Johananas Geda-
lijui Micpoje slapčiomis pasakė: „Leisk
man eiti ir nudobti Netanijos sūnų
Izmaelį. Nė šuo apie tai nesulos! Ko-
dėl jis turi tave nužudyti? Visi judėjai,
kurie dabar spiečiasi apie tave, turės
vėl pakrikti, ir Judo likutis turės žūti".
[16] Bet Ahikamo sūnus Gedalijas Kare-
acho sūnui Johananui atsakė: „Neda-
ryk nieko panašaus, nes tu apmeluoji
Izmaelį!"

40,7-9 *2 Kar 25,22-24*

41 *Atsitiko taip, kad septintą
mėnesį Elišamos sūnaus Ne-
tanijos sūnus Izmaelis, karališkos kil-
mės vyras ir vienas iš svarbių karaliaus
pareigūnų, atėjo su dešimties vyrų pa-
lyda į Micpą pas Ahikamo sūnų Geda-
liją. Ir Micpoje, jiems ten esant drauge
prie stalo, 2 Netanijos sūnus Izmaelis
ir drauge buvusieji dešimt vyrų pakilo
nuo vaišių stalo, puolė kalavijais Šafa-
no sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją ir
nužudė jį už tai, kad Babilono karalius
buvo paskyręs jį krašto valdytoju. 3 Be
to, Izmaelis išžudė visus judėjus, bu-
vusius su Gedaliju Micpoje, ir chaldėjų
karius, kuriems pasitaikė ten būti.
4 Kitą dieną po Gedalijo nužudymo,
kai niekas apie tai dar nebuvo sužino-
jęs, 5 atkeliavo aštuoniasdešimt vyrų iš
Sichemo, Šilojo ir Samarijos nuskusto-
mis barzdomis, perplėštais drabužiais
ir pilni įsipjautų, gilių žaizdų, nešini
javų atnašomis ir smilkalais VIEŠPATIES
Namams. 6 Jų pasitikti iš Micpos išėjo
be perstojo raudodamas Netanijos sū-
nus Izmaelis. Pasitikdamas juos kvietė:
„Ateikite pas Ahikamo sūnų Gedaliją!“
7 Bet kai jie atėjo į miesto vidurį, Neta-
nijos sūnus Izmaelis ir jo vyrai išžudė
juos ir sumetė jų lavonus į vandens tal-
pyklą. 8 Tarp jų buvo dešimt vyrų, kurie
maldavo Izmaelį: „Nežudyk mūsų, nes
mes turime paslėptas laukuose kviečių
ir miežių, aliejaus ir medaus atsargas!“
Tuos jis paliko, nenužudė jų su kitais
bičiuliais. 9 O talpykla, į kurią Izmaelis
sumetė visus nužudytųjų vyrų lavo-
nus, buvo erdvi; ta pati didžioji van-
dens talpykla, kurią karalius Asa buvo
įtaisęs, gindamasis nuo Izraelio kara-
liaus Bašos. Netanijos sūnus Izmaelis
ją pripildė nužudytųjų lavonais.
10 Tuomet Izmaelis paėmė į nelais-
vę visus žmones, buvusius Micpoje,
karaliaus dukteris ir visus žmones, pa-
liktus Micpoje, karaliaus asmens sar-
gybos vado Nebuzaradano patikėtus
Ahikamo sūnui Gedalijui. Netanijos
sūnus Izmaelis paėmė juos į nelaisvę
ir išžygiavo, norėdamas pereiti į Amo-
no pusę.

Pabėgimas į Egiptą

11 Tačiau sužinoję apie Netanijos sū-
naus Izmaelio padarytą niekšybę, Ka-
reacho sūnus Johananas ir kiti su juo
buvę karių vadai 12 subūrė visus savo
vyrus ir išžygiavo į mūšį su Netanijos
sūnumi Izmaeliu. Jie pasivijo jį prie Di-
džiųjų vandenų Gibeone. 13 Izmaelio
į nelaisvę paimtieji žmonės, pamatę
Kareacho sūnų Johananą ir kitus ka-
rių vadus, apsidžiaugė. 14 Visi žmonės,
kuriuos Izmaelis buvo paėmęs į nelais-
vę Micpoje, perėjo pas Kareacho sūnų
Johananą. 15 Tačiau Netanijos sūnus Iz-
maelis drauge su aštuonetu savo vyrų
paspruko nuo Johanano ir pabėgo į
Amoną.
16 Tuomet Kareacho sūnus ir kiti
su juo buvę karių vadai subūrė visą
likutį žmonių, kuriuos Netanijos sū-
nus Izmaelis buvo paėmęs į nelaisvę
iš Micpos po to, kai nužudė Ahikamo
sūnų Gedaliją, – ir karius, ir moteris, ir
vaikus, ir eunuchus, kuriuos Johana-
nas atsiėmė Gibeone. 17 Jie pasitraukė
ir apsistojo Gerut Kimhame prie Bet-
liejaus, norėdami pasprukti į Egiptą
18 nuo chaldėjų. Žinoma, jie bijojo chal-
dėjų, nes Netanijos sūnus Izmaelis nu-
žudė Ahikamo sūnų Gedaliją, kurį Ba-
bilono karalius buvo paskyręs krašto
valdytoju.

Patarimas nebėgti į Egiptą

42 Tuomet visi karių vadai, Kare-
acho sūnus Johananas ir Hoša-
jos sūnus Azarija drauge su visais žmo-
nėmis, nuo mažo iki didelio, kreipėsi
2 į pranašą Jeremiją ir sakė: „Prašom iš-
girsti mūsų maldavimą! Melsk už mus
VIEŠPATĮ, savo Dievą, už visą šį likutį,
nes likome tik keletas, o kadaise, kaip

41,1-3 *2 Kar 25,25*

pats savo akimis matei, buvo daug!
3 Teparodo mums VIEŠPATS, tavo Die-
vas, kuriuo keliu turėtume eiti, ką tu-
rėtume daryti!“ 4 Pranašas Jeremijas
atsakė: „Labai gerai! Melsiu VIEŠPATĮ,
jūsų Dievą, kaip jūs prašote. Kad ir
koks būtų VIEŠPATIES atsakymas, pasa-
kysiu jums, nuo jūsų nenuslėpdamas
nė žodžio“. 5 Tuomet jie laidavo Jere-
mijui: „Tebūna mums VIEŠPATS tikras ir
ištikimas liudytojas! Prisiekiame, kad
tiksliai vykdysime kiekvieną žodį, kurį
VIEŠPATS, tavo Dievas, atsiųs per tave.
6 Malonus ar nemalonus jis bus, mes
paklusime balsui VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, pas kurį tave siunčiame, idant
mums gerai sektųsi. Taip! Mes paklu-
sime VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balsui“.

7 Dešimt dienų praslinkus, Jeremiją
pasiekė VIEŠPATIES žodis. 8 Tuomet jis
susikvietė Kareacho sūnų Johananą,
visus su juo esančius karių vadus bei
visus žmones, nuo mažo iki didelio,
9 ir pasakė jiems: „Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Dievas, kurio maldauti mane
siuntėte. 10 Jeigu tik ramiai pasiliksite
šiame krašte, jus statysiu, o ne griau-
siu, sodinsiu, o ne rausiu, nes gailiuo-
si, kad jums siunčiau nelaimę. 11 Ne-
bijokite Babilono karaliaus, dėl kurio
dabar drebate! Nebebijokite jo, – tai
VIEŠPATIES žodis, – nes aš esu su jumis,
kad jus išgelbėčiau ir išvaduočiau iš jo
nagų. 12 Kadangi aš jums gailestingas,
jis elgsis su jumis gailestingai ir leis
jums grįžti į jūsų gimtąją žemę. 13 Bet
jeigu nepaklusite VIEŠPATIES, jūsų Die-
vo, balsui ir nutarsite nepasilikti šiame
krašte, 14 sakydami: 'Ne! Mes eisime į
Egiptą, kur nebematysime karo, nebe-
girdėsime rago gausmo, nebealksime
duonos. Ten mes gyvensime!' – 15 tai
klausykis VIEŠPATIES žodžio, Judo liku-
ti! Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas: 'Jeigu tikrai esate apsisprendę
eiti į Egiptą ir tenai įsikurti, 16 kalavijas,
kurio bijotės, pasivys jus Egipto žemė-
je, o badas, dėl kurio baiminatės, seks
jums įkandin į Egiptą. Ten jūs mirsite!
17 Visi žmonės, kurie apsisprendė eiti į
Egiptą ir ten kurtis gyventi, mirs nuo
kalavijo, bado ir maro. Nė vienas neiš-
liks, nė vienas nepabėgs nuo nelaimės,
kurią jiems siųsiu'. 18 Taip kalba Galy-
bių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Kaip
buvo išlietas mano įniršis ir pyktis
ant Jeruzalės gyventojų, taip bus išlie-
tas mano pyktis ant jūsų, kai ateisite į
Egiptą. Būsite prakeiksmo ir siaubo re-
giniu, keiksmažodžiu ir pajuoka! Šios
vietos niekada nebematysite!'

19 Judo likuti, VIEŠPATS jums sakė:
'Neikite į Egiptą!' Įsidėmėkite gerai,
nes šiandien jus įspėjau. 20 Jūs nebu-
vote nuoširdūs, kai mane siuntėte pas
VIEŠPATĮ, savo Dievą, sakydami: 'Už-
tark už mus VIEŠPAČIUI, savo Dievui!
Ką tik VIEŠPATS, mūsų Dievas, tau sa-
kys, pasakyk mums, ir mes vykdysi-
me'. 21 Šiandien pasakiau jums, bet
jūs neklausote VIEŠPATIES, jūsų Dievo,
ir visiškai nepaisote, ką jis man pave-
dė jums pasakyti. 22 O dabar galite būti
tikri, kad mirsite nuo kalavijo, bado ir
maro toje vietoje, kur trokštate eiti ir
kurtis gyventi“.

43 Atsitiko taip, kad Jeremijui
pakartojus žmonėms visus
šiuos VIEŠPATIES, jų Dievo, žodžius, su
kuriais VIEŠPATS buvo jį atsiuntęs pas
juos, 2 Hošajos sūnus Azarija, Karea-
cho sūnus Johananas ir visi kiti įžūlūs
vyrai šaukė Jeremijui: „Tu meluoji! Ne
VIEŠPATS, mūsų Dievas, atsiuntė tave
pasakyti mums: 'Neikite į Egiptą, kad
tenai įsikurtumėte gyventi'. 3 Ne! Neri-
jos sūnus Baruchas sukurstė tave prieš
mus, kad išduotum mus chaldėjams
į nagus, idant būtume išžudyti ar iš-
tremti į Babiloną“.

4 Nei Kareacho sūnus Johananas,
nei kas kitas iš karių vadų, nei kas ki-
tas iš žmonių nepakluso VIEŠPATIES
raginimui likti Judo krašte. 5 *Užuot

43,5-7 *2 Kar 25,26*

pasilikę, Kareacho sūnus Johananas ir
visi karių vadai išsivedė visą Judo li-
kutį, visus sugrįžusius iš įvairių tautų,
tarp kurių buvo išblaškyti, ir apsigy-
venusius Judo krašte – 6 vyrus, mote-
ris ir vaikus, karaliaus dukteris ir vi-
sus žmones, kuriuos karaliaus asmens
sargybos vadas Nebuzaradanas buvo
palikęs Šafano sūnaus Ahikamo sūnui
Gedalijui, drauge ir pranašą Jeremiją
bei Nerijos sūnų Baruchą. 7 Neklausy-
dami VIEŠPATIES balso, jie ėjo į Egiptą ir
atkeliavo prie Tachpanheso.

Jeremijas Egipte

8 Tachpanhese Jeremiją pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 9 „Pasiimk keletą di-
delių akmenų ir Judo vyrams regint
paslėpk juos po kalkėmis verandoje
prie įėjimo į faraono rūmus Tachpan-
hese. 10 Paskui jiems paaiškink: 'Taip
kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Die-
vas. Tikėkite manimi, pasiųsiu ir atve-
siu čionai savo tarną Babilono karalių
Nebukadnecarą. Ant akmenų, kuriuos
paslėpiau, pastatysiu jo sostą, o viršum
jų jis pasistatys savo karališkąją palapi-
nę. 11 Jis ateis ir nuniokos Egipto kraš-
tą: mirtimi – skirtus mirčiai, tremtimi
– skirtus tremčiai, kalaviju – skirtus
kalavijui. 12 Padegsiu Egipto dievų na-
mus, jis sudegins juos ir nelaisvėn pa-
ims dievus. Egipto žeme jis apsisiaus,
kaip piemuo apsisiaučia savo apdaru,
ir saugiai iš čia išžygiuos. 13 Jis sutru-
pins obeliskus Bet Šemešo* šventyklo-
je, kuri yra Egipte, ir ugnimi sunaikins
egiptiečių dievų šventyklas'".

Perspėjimas dėl stabmeldystės

44 Jeremiją pasiekė žodis, skir-
tas visiems judėjams, gyve-
nantiems Egipto žemėje – Migdole,
Tachpanhese, Nofe ir Patroso krašte:
2 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Dievas. Jūs patys matėte, kokią nelai-
mę siunčiau Jeruzalei ir kitiems Judo
miestams. Šiandien jie tapę griuvė-
siais, kuriuose niekas negyvena 3 dėl
savo nedorų darbų, kuriais erzino
mane eidami aukoti smilkalų ir tar-
nauti svetimiems dievams, kurių nei
jie patys, nei jūs, nei jūsų tėvai nepa-
žinojo. 4 Nors aš primygtinai ir be per-
stojo siunčiau visus savo tarnus prana-
šus, prašydamas jūsų: 'Ak, nedarykite
to bjauraus dalyko, kurio aš neken-
čiu!', – 5 jie nei klausė, nei paisė, kad
gręžtųsi nuo savojo nedorumo ir liau-
tųsi aukoję smilkalus svetimiems die-
vams. 6 Mano pyktis ir įniršis išsiliejo
liepsnomis Judo miestuose ir Jeruzalės
gatvėse, paversdamas juos griuvėsiais
ir dykyne, kaip šiandien ir yra.
7 Dabar taip kalba VIEŠPATS, Galybių
Dievas, Izraelio Dievas: 'Kodėl darote
sau patiems mirtiną žalą, išraudami
iš Judo save, vyrus ir žmonas, vaikus
ir kūdikius, nepalikdami nė likučio?
8 Kodėl erzinate mane savo rankų dar-
bais, aukodami svetimiems dievams
Egipto žemėje, kur atėjote įsikurti? Ne-
jau jūs norite būti išrauti ir tapti keiks-
mažodžiu bei pajuoka tarp žemės tau-
tų? 9 Nejaugi pamiršote savo protėvių,
Judo karalių ir jų žmonų nusikaltimus,
jūsų pačių ir jūsų žmonų nusikaltimus,
padarytus Judo krašte ir Jeruzalės gat-
vėse? 10 Iki šios dienos jie nedarė atgai-
los; nei jie bijo, nei laikosi mano moky-
mo ir įsakymų, kuriuos daviau jums ir
jūsų tėvams.
11 Todėl, – taip kalba Galybių
VIEŠPATS, Izraelio Dievas, – tikėkite
manimi, atgręžiau jums savo veidą ne-
laimei ir išrausiu visą Judą! 12 Pagrieb-
siu Judo likutį, tuos, kurie žūtbūt ver-
žėsi eiti į Egipto žemę ir ten įsikurti, ir
jie visi pražus. Egipto žemėje jie kris
nuo kalavijo arba bus badu sunaikinti.
Nuo mažo iki didelio jie mirs nuo kala-
vijo ir bado, taps neapykantos ir siau-
bo reginiu, keiksmažodžiu ir pajuoka.
13 Gyvenančius Egipto žemėje bausiu

43,13 T. y. Heliopolio.

taip, kaip nubaudžiau Jeruzalę: kala-
viju, badu ir maru. 14 Iš Judo likučio,
atėjusio kurtis Egipto žemėje, nė vie-
nas neištrūks, neišliks ir negrįš į Judo
kraštą. Nors jie ir trokštų grįžti ir ten
gyventi, negrįš. Tik tie, kurie pabėgs,
sugrįš'".

15 Tuomet vyrai, kurie žinojo, kad jų
žmonos aukoja smilkalus svetimiems
dievams, drauge su ten stovėjusiomis
moterimis, didžiule minia, ir visi žmo-
nės, gyvenę Patrose Egipto žemėje,
Jeremijui atsakė: 16 „Mes nesame lin-
kę klausyti žodžio, kurį mums pasa-
kei VIEŠPATIES vardu. 17 Verčiau mes
kruopščiai vykdysime žodį, kuris išėjo
iš mūsų burnos: mes ir toliau deginsi-
me smilkalus Dangaus karalienei ir au-
kosime liejamąsias atnašas, kaip darė-
me mes ir mūsų tėvai, mūsų karaliai ir
didžiūnai Judo miestuose ir Jeruzalės
gatvėse. Tuomet turėjome maisto iki
soties ir puikiai gyvenome, nelaimės
nematėme. 18 Bet nuo to laiko, kai lio-
vėmės deginti smilkalus Dangaus ka-
ralienei ir aukoti jai liejamąsias atna-
šas, mums visko trūksta ir žūvame nuo
kalavijo ir bado". 19 O moterys pridūrė:
„Taip! Mes ir toliau smilkalus deginsi-
me Dangaus karalienei, aukosime jai
liejamąsias atnašas! Argi mes be savo
vyrų žinios kepėme papločius su jos
atvaizdu ir atnašavome jai liejamąsias
aukas?"

20 Visiems žmonėms, vyrams ir mo-
terims, visiems, davusiems šį atsaky-
mą, Jeremijas tarė: 21 „Argi neatminė
VIEŠPATS tos smilkalų aukos, kurią au-
kojote jūs ir jūsų protėviai, jūsų karaliai
ir didžiūnai, žmonės Judo miestuose ir
Jeruzalės gatvėse? Argi jis nepaėmė jos
į širdį? 22 Kai VIEŠPATS nebegalėjo dau-
giau pakelti jūsų nedorų įpročių ir pa-
sibjaurėtinų darbų, kuriuos darėte,
jūsų kraštas tapo griuvėsiais, tyrais ir
prakeiksmu, negyvenamas kaip šian-
dien. 23 Dėl to, kad deginote smilkalus
ir nusidėjote VIEŠPAČIUI, neklausyda-
mi VIEŠPATIES balso ir nepaklusdami jo
mokymui, įstatams bei potvarkiams,
ištiko jus dabartinė nelaimė".

24 Jeremijas dar kreipėsi į visus žmo-
nes, ypač į visas moteris: „Klausykitės
VIEŠPATIES žodžio, visi Judo žmonės,
gyvenantys Egipto žemėje. 25 Taip kalba
Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas. 'Jūs
ir jūsų žmonos padarėte rankomis, ką
pažadėjote lūpomis, būtent: ‹Mes tikrai
tesėsime savo įžadus deginti smilkalus
Dangaus karalienei ir aukosime jai lie-
jamąsias atnašas›. Trūks plyš laikykitės
savo įžadų ir vykdykite savo sprendi-
mus! 26 Bet tada klausykitės VIEŠPATIES
žodžio, visi Judo žmonės, gyvenantys
Egipto žemėje. Štai prisiekiu savo di-
dinguoju vardu, – sako VIEŠPATS, – kad
niekas iš Judo žmonių visoje Egipto
žemėje niekuomet nebesišauks mano
vardo, sakydamas: ‹Kaip gyvas Vieš-
pats DIEVAS!› 27 Štai budžiu aš prie jų
nelaimei, o ne palaimai. Visi Judo vyrai
Egipto žemėje žus nuo kalavijo ar bado
ir bus išnaikinti. 28 Tik mažas skaičius
pabėgėlių nuo kalavijo sugrįš iš Egipto
žemės į Judo kraštą. Visas Judo likutis,
atėjusieji įsikurti Egipto žemėje, suži-
nos, kieno žodis įvyks – mano ar jų!

29 Štai jums ženklas, – tai VIEŠPATIES
žodis, – kad bausiu jus šioje vietoje,
idant suvoktumėte, jog tikrai įvyks
mano žodžiai jūsų pražūčiai. 30 Taip
kalba VIEŠPATS: Žiūrėkite! Atiduosiu
Egipto valdovą faraoną Hofrą jo gyvy-
bės tykantiems priešams į rankas taip
pat, *kaip atidaviau Judo karalių Zede-
kiją į rankas jo mirtinam priešui Babi-
lono karaliui Nebukadnecarui'".

Viešpaties žodis Baruchui

45 Pranašo Jeremijo žodis Nerijos
sūnui Baruchui, kai jis užraši-
nėjo į knygą pranašavimus iš Jeremijo
lūpų *ketvirtais Judo karaliaus Jošijo

44,30 *2 Kar 25,1-7*

45,1 *2 Kar 24,1; 2 Met 36,5-7; Dan 1,1-2*

sūnaus Jehojakimo metais: [2] „Taip kal-
ba VIEŠPATS, Izraelio Dievas, tau, Baru-
chai. [3] Kadangi tu sakei: 'Vargas man!
Mano kančią VIEŠPATS širdgėla pasun-
kino. Pavargau dejuodamas, atilsio sau
rasti negaliu', – [4] pasakysi jam, – taip
kalba VIEŠPATS: 'Žiūrėk! Griaunu, ką
pastačiau, išraunu, ką pasodinau! Net
visą kraštą! [5] O tu, tu lauki sau didelių
dalykų? Nelauk jų! Žiūrėk, aš sukelsiu
nelaimę viskam, kas mirtinga, bet tau
paliksiu tavo gyvybę kaip karo laimikį,
kad ir kur tu eitum'".

Pranašavimas Egiptui

46 VIEŠPATIES žodis Jeremijui apie
tautas.
[2] *Egiptui apie Egipto valdovo fara-
ono Nekojo kariuomenę, kuri stovėjo
ties Karkemišu prie Eufrato ir kurią su-
mušė Babilono karalius Nebukadneca-
ras ketvirtais Judo karaliaus Jošijo sū-
naus Jehojakimo metais.

[3] Parenkite skydus ir priedangas!
Pirmyn į mūšį!
[4] Žabokite žirgus! Raiteliai,
sėskite į balnus!
Šalmuoti rikiuokitės į gretas,
šveiskite ietis,
vilkitės šarvus!
[5] Kodėl matau juos klaiko apimtus?
Jie traukiasi atgal!
Sutriuškintos galiūnų gretos,
jie bėga kiek įkabindami,
atgal nesidairydami.
Siaubas visur, – tai
VIEŠPATIES žodis! –
[6] Greituolis neįstengia pabėgti,
galiūnas neįstengia pasprukti;
šiaurėje, prie Eufrato upės,
jie svirduliuoja ir krinta.
[7] Kas ten tvinsta tarsi Nilas,
kieno vandenys tarsi
patvinusios upės?
[8] Egiptas tvinsta tarsi Nilas,
jo vandenys tarsi patvinusios upės.
Jis sako: „Pakilsiu ir
apsemsiu žemę,
sunaikinsiu miestus ir
jų gyventojus".
[9] Pirmyn, žirgai!
Riedėkite su įniršiu, vežimai!
Žygiuokite, galiūnai!
Kūše ir Pūte, skydais nešini,
Ludo vyrai įtemptais lankais!
[10] Tačiau ši diena – Viešpaties, Galy-
bių DIEVO, atpildo diena, kai jis atmo-
kės savo priešams. Kalavijas ris, bus
pasotintas ir girtas nuo jų kraujo, nes
Viešpats, Galybių DIEVAS, švenčia auką
šiaurės krašte, prie Eufrato upės.
[11] Pasikelk į Gileadą ir
pasiimk balzamo,
Egipte, mergele dukterie!
Veltui daugini vaistus;
išgijimo tau nėra!
[12] Tautos girdėjo apie
tavo sugėdijimą,
tavo dejonės pripildė žemę,
nes galiūnas klupo prieš galiūną,
ir abu žuvo drauge.
[13] VIEŠPATIES žodis pranašui Jere-
mijui apie tai, kad *Babilono karalius
puola Egipto kraštą.
[14] Praneškite Egipte,
paskelbkite Migdole,
paskelbkite Nofe ir Tachpanhese!
Sakykite: „Stok į gretas! Būk
pasirengęs gintis!"
Kalavijas jau ryja visus aplink tave.
[15] Kodėl pabėgo Apis?
Kodėl jūsų galingasis nesigynė?
Dėl to, kad VIEŠPATS jį parbloškė.
[16] Jūsų daugybė svirduliavo ir krito,
sakydami vienas kitam:
„Stokimės! Grįžkime
pas savuosius,
į savo gimtąjį kraštą,
šalin nuo nuožmaus kalavijo".
[17] Vadinkite Egipto valdovą
faraoną pravarde –
„Pagyrūnu, prasnaudusiu progą".

46,2-26 *Iz 19,1-25; Ez 29,1–32,32*

46,13 *Jer 43,10-13*

[18] „Kaip aš gyvas, – sako Karalius,
kurio vardas Galybių VIEŠPATS, –
kaip tikrai Taboras yra tarp kalnų ir
kaip Karmelis – prie jūros,
taip tikrai tai įvyks.
[19] Pasidaryk ryšulius tremčiai,
dukterie Egipte!
Nofas virs dykuma,
apleistas, be gyventojų.
[20] Egiptas – puiki telyčia;
sparva iš šiaurės nutupia ant jos.
[21] Net samdiniai jo gretose –
kaip garde penėti veršiai.
Ir jie atsuko nugarą,
savo gretų negindami,
draugе pabėgo,
nes jiems atėjo pavojaus diena,
užklupo bausmės laikas.
[22] Jis* šnypščia kaip šalin
šliaužianti gyvatė,
nes galingai atžygiuoja jo priešai,
ateina prieš jį su kirviais
kaip medžių kirtėjai.
[23] Jie iškirs jo mišką, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
nors jis ir būtų neįžengiamas,
nes jų daugiau negu skėrių,
jie nesuskaičiuojami.
[24] Sugėdinta bus duktė Egiptas,
atiduota į nagus tautai iš šiaurės".
[25] Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
sako: „Ak! Aš nubausiu Nojo* Amoną,
Egiptą, jo dievus ir karalius, faraoną ir
visus, kurie juo pasitiki. [26] Aš atiduosiu
juos į rankas tiems, kurie ieško jų gy-
vybės, į rankas Babilono karaliui Ne-
bukadnecarui ir jo pareigūnams. Po to
Egiptas bus vėl gyvenamas kaip seno-
vėje", – tai VIEŠPATIES žodis.
[27] *„O tu, mano tarne
Jokūbai, nebijok,
nenuogąstauk, Izraeli
nes, tikėk manimi, aš išgelbėsiu
tave iš tolimosios vietos,
tavo palikuonis iš tremties krašto!
Tada Jokūbas sugrįš ir ras ramybę,
gyvens saugiai, ir nebus
kam jo gąsdinti.
[28] Taigi tu, mano tarne Jokūbai,
nebijok, – tai VIEŠPATIES žodis, –
nes aš su tavimi!
Padarysiu galą visoms tautoms,
kuriose tave išblaškiau,
bet tau galo nepadarysiu.
Tačiau ir nebausto tavęs
nepaliksiu,
nuplaksiu tave pagal
teisingą saiką".

Pranašavimas filistinams

47 VIEŠPATIES žodis Jeremijui apie
*filistinus, faraonui dar neuž-
puolus Gazos. [2] Taip kalba VIEŠPATS:
„Žiūrėk! Vandenys
atplūsta iš šiaurės,
jie taps šėlstančiu srautu,
apsems kraštą ir visa, kas jame,
miestą ir jo gyventojus.
Žmonės šauks,
visi krašto gyventojai klyks.
[3] Jie girdi ristūnų kanopų dundesį,
vežimų bildesį ir ratų dardėjimą.
Tėvai nebesidairo, kur vaikai,
jie kaip be rankų
[4] nuo dienos, kuri atėjo, kad būtų
sunaikinti visi filistinai,
kad būtų atkirstas nuo Tyro
ir Sidono jų paskutinis
sąjungininkas.
Taip! VIEŠPATS sunaikina filistinus,
likutį iš Kaftoro pajūrio.
[5] Gaza nupliko,
Aškelonas neteko žado.
O, jų galybės likučiai!
Kiek ilgai žalosite save?"
[6] „Ak, VIEŠPATIES kalavijau!
Kiek ilgai nenurimsi?
Grįžk į savo makštis,
liaukis ir nurimk!"

46,22 T. y. Egiptas.
46,25 Kitas Tėbų (dab. Karnakas) vardas.
46,27-28 *Jer 30,10-11*

47,1-7 *Iz 14,29-31; Ez 25,15-17; Jl 4,4-8; Am 1,6-8; Sof 2,4-7; Zch 9,5-7*

[7] Kaip gali jis nurimti,
jei VIEŠPATS davė jam įsakymą?
Prieš Aškeloną ir prieš pajūrį
jis pasiuntė jį.

Pranašavimas Moabui

48 Taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie *Moabą:
„Vargas Nebojui, nes
jis nuniokotas!
Kirjataimai sugėdinti ir paimti,
jų tvirtovė sugėdinta
ir sunaikinta,
[2] žuvo Moabo gyrius!
Hešbone jie susimokė prieš jį:
'Ateikite! Padarykime jam galą,
kad nebebūtų tauta!'
Ir tu, Madmene, ir tu
būsi nutildytas;
kalavijas sėlins tau iš paskos.
[3] Klausykitės! Klyksmas
iš Horonaimų:
'Niokojimas ir baisus
sunaikinimas!' –
[4] 'Moabas sunaikintas!' –
klykia jo mažieji.
[5] Jie kopia į Luhito kalvą,
be perstojo graudžiai verkdami,
nes girdėjo sunaikinimo klyksmą
nuo Horonaimų atšlaičių:
[6] 'Bėkite! Gelbėkite savo gyvybę!
Dykumoje būkite kaip
laukinis asilas!'
[7] Kadangi pasitikėjai savo
laimėjimais ir turtais,
tikrai ir tu būsi užimtas.
Kemošas išeis į nelaisvę
drauge su savo kunigais
ir didžiūnais.
[8] Niokotojas užpuls
kiekvieną miestą.
Nė vienas miestas neišsigelbės.
Slėnis bus sunaikintas,
Lyguma nuniokota taip,
kaip sakė VIEŠPATS.
[9] Parūpinkite druskos Moabui,
nes jis tikrai kris.
Jo miestai taps griuvėsiais,
nebebus juose gyventojų".
[10] Tebūna prakeiktas, kas nerangiai
vykdo VIEŠPATIES darbą! Tebūna pra-
keiktas, kas sulaiko savo kalaviją nuo
kraujo!
[11] Nuo jaunystės Moabas
buvo saugus,
įsikūręs savo užuovėjoje*.
Niekada nebuvo perpiltas
iš indo į indą,
niekada nėjo į tremtį.
Todėl išlaikė savo skonį,
ir jo kvapas nepakito.
[12] „Todėl, tikėkite manimi, ateina
dienos, – tai VIEŠPATIES žodis, – kai at-
siųsiu pas jį pilstytojus, kad jį perpiltų,
ištuštintų jo indus ir sudaužytų jo ąso-
čius. [13] Tuomet Moabas gėdysis Kemo-
šo, kaip Izraelio namai gėdijosi Betelio,
kuriuo pasitikėjo.
[14] Kaip galite sakyti: 'Mes
esame galiūnai,
narsuoliai mūšyje'?
[15] Moabas nuniokotas, jo
miestai paimti,
jo rinktiniai jauni vyrai
krito žudynėse, –
tai žodis Karaliaus, kurio vardas
– Galybių VIEŠPATS! –
[16] Moabo nelaimė jau čia pat,
jo pražūtis atskuba risčia.
[17] Apraudokite jį, visi jo kaimynai,
visi, kurie žinote jo vardą!
Sakykite: 'Oi, kaip sulaužytas
galingasis skeptras,
garbingoji lazda!'"
[18] „Lipk žemyn iš garbės
sosto, dukterie Dibone,
ir sėskis asloje!
Moabo niokotojas
atžygiavo prieš tave,
sunaikino tavo tvirtoves.
[19] Stokis prie kelio ir stebėk,

48,1-47 *Iz 15,1–16,14; 25,10-12; Ez 25,8-11; Am 2,1-3; Sof 2,8-11*

48,11 Pažod.: „nurimęs virš savo nuosėdų".

Aroero dukterie!
Klausk bėglį vyrą ir
ištrūkusią moterį,
sakydama: 'Kas atsitiko?'
20 Moabas pažemintas,
netgi sutriuškintas.
Klyk ir šauk!
Praneškite Arnonui,
kad Moabas nuniokotas!"
21 Teismas atėjo į Lygumos kraštą –
į Holoną, Jahacą, Mefaatą, 22 Diboną,
Nebą ir Bet Diblataimus, 23 Kirjatai-
mus, Bet Gamulą ir Bet Meoną, 24 Ke-
rijotus ir Bocrą, į visus Moabo miestus,
tolimus ir artimus.
25 „Moabo ragas nulaužtas,
jo ranka sutriuškinta", – tai
VIEŠPATIES žodis.
26 Nugirdykite jį, nes jis didžiavo-
si prieš VIEŠPATĮ! Tesivolioja Moabas
savo vėmaluose, tetampa ir jis pajuo-
kos daiktu! 27 Izraelis buvo tau pajuo-
kos daiktas, nors ir nebuvo pagautas
su vagimis; kada tik kalbėjai apie jį,
purtei savo galvą!
28 Palikite miestus,
apsigyvenkite tarp uolų,
Moabo gyventojai!
Būkite kaip balandžiai,
kraunantys lizdą
ant gilaus tarpeklio sienų.
29 Girdėjome apie Moabo
išdidumą –
jis labai išdidus, –
girdėjome apie jo puikybę,
įžūlų išdidumą, širdies pasipūtimą.
30 „Aš pats pažįstu, – tai VIEŠPATIES
žodis, – jo įžūlumą:
meluoja jis pagyromis,
meluoja ir darbais.
31 Todėl raudu Moabo,
dėl Moabo aimanuoju,
Kir Hereso vyrų liūdžiu.
32 Verkiu tavęs, Sibmos vynuogyne,
daugiau negu Jazero!
Tavo atžalos nusidriekė
anapus jūros,
nusiraizgė iki pat Jazero.
Tavo vasaros pjūtį ir
vynuogių rinkimą
užpuolė niokotojas.
33 Džiaugsmas ir džiūgavimas
pradingo
iš Moabo krašto vaisingų sodų.
Sustabdžiau vyną iš
vyno spaustuvų,
nėra kam linksmai dainuojant
traiškyti vynuogių,
nutilo vynuogių rinkimo
džiaugsmas".
34 Nuo Hešbono ir Elealės iki pat
Jahaco sklinda riksmai. Klyksmai aidi
nuo Coaro iki Horonaimų ir Eglat Še-
lišijos. Net Nimrimų vandenys virsta
tyrais. 35 „Padarysiu Moabe galą, – tai
VIEŠPATIES žodis, – tiems, kurie atna-
šauja aukas aukštumų alkuose ar degi-
na smilkalus savo dievams".
36 Todėl mano širdis kaip fleita rau-
da Moabo, mano širdis kaip fleita rau-
da Kir Hereso žmonių, nes dingo jų
susikrautieji turtai. 37 Taip! Kiekviena
galva nuskusta ir kiekviena barzda
nukirpta; ant kiekvienos rankos įsi-
pjautos žaizdos, ant kiekvieno juos-
mens ašutinė. 38 „Ant kiekvieno stogo
Moabe ir visose jo aikštėse vien aima-
nos. Sudaužiau Moabą kaip indą, kurio
niekas nebenori", – tai VIEŠPATIES žo-
dis. 39 O, kaip jis sutriuškintas! Kaip jie
aimanuoja! Kaip Moabas iš gėdos pa-
lenkė sprandą! Moabas tapo pajuoka
ir siaubo reginiu visiems savo kaimy-
nams! 40 Taip! Juk taip kalba VIEŠPATS:
„Žiūrėk! Jis puls žemyn kaip erelis,
išskleidęs sparnus prieš Moabą.
41 Miestai bus paimti,
tvirtovės nugalėtos.
Tą dieną Moabo galiūnų drąsa bus
kaip drąsa moters gimdymo
skausmuose.
42 Moabas bus sunaikintas;
neišliks tauta,
nes ji didžiavosi prieš VIEŠPATĮ.
43 Siaubas, duobė ir spąstai
užklupo jus,

Moabo gyventojai! – tai
VIEŠPATIES žodis. –
44 Kas paspruks nuo klaiko,
tas įpuls duobėn,
kas išlips iš duobės, tas
pateks į spąstus.
Taip! Visa tai padarysiu Moabui
jų bausmės metais“, –
tai VIEŠPATIES žodis.
45 Hešbono paunksnėje nuilsę
bėgliai trumpai stabtelėjo.
Ugnis veržėsi iš Hebrono,
liepsna – iš Sihono namų.
Ji surijo Moabo kaktą,
triukšmadarių galvą.
46 Vargas tau, Moabe!
Pražuvai, Kemošo tauta!
Tavo sūnūs išvedami tremtin,
tavo dukterys – į nelaisvę.
47 „Tačiau dienų pabaigoje aš su-
grąžinsiu Moabo tremtinius“, – tai
VIEŠPATIES žodis. Kol kas toks teismas
Moabui.

Pranašavimas Amonui

49 Apie *Amoną.
Taip kalba VIEŠPATS:
„Argi netùri sūnų Izraelis?
Nejau jam nėra įpėdinio?
Kodėl gi Milkomas atėmė
paveldą iš Gado,
ir jo tauta apsigyveno
Gado miestuose?
2 Todėl, tikėk manimi,
ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
kai aš paskelbsiu karo šūkį
prieš Amono Rabatą.
Ji taps griuvėsių krūva,
jos kaimai bus naikinami ugnimi.
Izraelis paveldės tuos,
kurie buvo atėmę iš jo paveldą, –
sako VIEŠPATS. –
3 Klyk, Hešbone, nes Ajas
buvo sunaikintas!
Šaūkite, Rabatos dukterys,
apsijuoskite ašutine, raudokite,
čaižykite save rimbais,
nes Milkomas išeina į tremtį
drauge su savo kunigais
ir didžiūnais!
4 Kam didžiuojiesi savo galybe?
Gęsta tavo galybė,
maištingoji dukterie!
Tu pasitikėjai savo turtais,
sakydama:
‘Kas išdrįs žygiuoti prieš mane?’
5 Tikėk manimi, atvesiu
prieš tave siaubą
iš visų pusių, – tai Viešpaties,
Galybių DIEVO, žodis, –
būsite išblaškyti, kiekvienas sau,
ir nebus kam suburti pabėgėlių.
6 Bet vėliau aš sugrąžinsiu
Amono tremtinius“, –
tai VIEŠPATIES žodis.

Pranašavimas Edomui

7 Apie *Edomą.
Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Argi nebėra išminties Temane,
nejau protingieji nebeturi
ką patarti,
nejau išseko jų išmintis?
8 Bėkite, traukitės atgal,
slėpkitės giliai olose,
Dedano gyventojai!
Atsiųsiu jam Ezavo pražūtį,
kai ateisiu jo nubausti.
9 Jei vynuogių rinkėjai
ateitų pas tave,
tai argi nepaliktų jie išrankų?
Jei vagys ateitų nakčia,
tai net ir jie vogtų tik
tiek, kiek norėtų!
10 Bet aš, aš pats apnuoginau Ezavą,
atidengiau jo slaptuosius guolius;
nebėra kur jam slėptis.
Išnaikinti ir jo palikuonys,
ir giminės,
ir kaimynai; jo nebėra!

49,1-6 *Ez 21,33-37; 25,1-7; Am 1,13-15; Sof 2,8-11*

49,7-22 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Ez 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Abd 1-14; Mal 1,2-5*

11 Palik savo našlaičius,
aš juos išlaikysiu;
tavo našlės tepasitiki manimi".
12 Taip kalba VIEŠPATS: „Net tie, kurie
nenusipelnė gerti taurę, turės ją išger-
ti! Nejau tu liksi nenubaustas? Nenu-
baustas tu neliksi, turi ją gerti! 13 Dargi
pats savimi prisiekiau, – tai VIEŠPATIES
žodis, – Bocra taps siaubo reginiu ir pa-
juokos daiktu, tyrais, keiksmažodžiu, o
visi jos miestai – amžinais griuvėsiais".
14 Gavau žinią iš VIEŠPATIES,
pasiuntinys buvo pasiųstas tautoms:
„Rinkitės! Žygiuokite
prieš šią tautą!
Stokite į mūšį!
15 Ak, tikėk manimi, padarysiu
tave mažiausią tarp tautų,
paniekintą tarp žmonių!
16 Siaubas, kurį sukėlei,
ir tavo įžūli širdis apgavo tave,
tave, gyvenančią Uolos plyšiuose,
įsikibusią į kalno viršūnę.
Nors kaip erelis aukštai
sau lizdą krauni,
nulaipinsiu tave žemyn", –
tai VIEŠPATIES žodis.
17 Edomas taps siaubo reginiu. Kie-
kvienas praeivis, matydamas visas
jo žaizdas, baisėsis ir neteks žado*.
18 *„Kaip po Sodomos ir Gomoros bei jų
kaimyninių miestų sunaikinimo, – sako
VIEŠPATS, – nebebus ten jokio gyvento-
jo. Joks žmogus nebesikurs ten gyventi!
19 Žiūrėk! Kaip liūtas, kuris ateina
iš tankmės palei Jordaną
į saugią ganyklą,
aš staiga juos iš ten išvaikysiu
ir pavesiu ją savo išrinktajam!
Juk kas man prilygs?
Kas patrauks mane į teismą?
Koks ganytojas galėtų prieš
mane atsilaikyti?"
20 Todėl klausykitės apie
VIEŠPATIES užmojį,
kaip jis užsimojo prieš Edomą,
ką nusprendė dėl Temano
gyventojų:
„Ak, tikrai jie išvarys net
kaimenės mažylius,
net jų pačių avidė apstulbs
dėl jų likimo!"
21 Nuo jų kritimo trenksmo
drebės žemė,
ir jų klyksmo aidas bus girdėti
prie Nendrių jūros.
22 Tikėk manimi! Kaip
erelis jis pakils
ir šaus žemyn, išskleidęs
sparnus virš Bocros.
Tą dieną Edomo galiūnų drąsa bus
kaip drąsa moters gimdymo
skausmuose.

Pranašavimas Damaskui

Apie Damaską.
23 *Hamatas ir Arpadas priblokšti,
nes juos pasiekė bloga žinia.
Jie blaškosi, tirpdami iš baimės,
kaip negalinti nurimti jūra.
24 Damaskas nusilpo,
apsigręžė bėgti,
jį apėmė siaubas.
Jį pagavo nerimas
ir skausmai kaip gimdančią moterį.
25 Koks apleistas tas mano
šlovės miestas,
ta mano linksmybės tvirtovė!
26 „Tikrai jo jauni vyrai
kris jo aikštėse,
ir visi jo kariai bus
nutildyti tą dieną, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. –
27 Ant Damasko sienų
užkursiu ugnį,
ji praris Ben Hadado tvirtoves".

Pranašavimas Kedarui ir Hacorui

28 Apie Kedarą ir Hacoro karalystes,
kurias nugalėjo Babilono karalius Ne-
bukadnecaras, taip kalba VIEŠPATS:

49,17 Pažod.: „švilps" (iš pasibaisėjimo).
49,18 *Pr 19,24-25*

49,23-27 *Iz 17,1-3; Am 1,3-5; Zch 9,1*

„Pakilkite, žygiuokite
prieš Kedarą,
sunaikinkite rytiečius!
29 Pasigrobkite jų palapines
ir kaimenes,
palapinių dangas ir reikmenis.
Išsiveskite jų kupranugarius
ir šaukite:
'Siaubas visur!'
30 Bėkite! Sprukite toli,
slėpkitės giliai olose,
Hacoro gyventojai, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
nes Babilono karalius
Nebukadnecaras
užsimojo prieš jus,
apsisprendė prieš jus!
31 Pakilkite! Žygiuokite prieš tautą,
gyvenančią jaukiai ir saugiai,
– tai VIEŠPATIES žodis, –
ji neturi nei vartų, nei velkių,
ji gyvena viena nuošaliai.
32 Jų kupranugariai taps grobiu,
jų gausios galvijų bandos
– karo laimikiu.
Atiduosiu vėjams tuos vyrus
skustais smilkiniais,
siųsiu jiems pražūtį iš visų pusių!
– tai VIEŠPATIES žodis. –
33 Hacoras taps šakalų lindyne,
amžina dykyne.
Niekas ten nebegyvens,
joks žmogus nebesikurs
ten gyventi".

Pranašavimas Elamui

34 VIEŠPATIES žodis pranašui Jeremijui
apie Elamą Judo karaliaus Zedekijo
valdymo pradžioje.
35 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Tikėk manimi! Sulaužysiu
Elamo lanką,
jų galybės pagrindą.
36 Atvesiu Elamui keturis vėjus
iš keturių dangaus skliauto kraštų.
Vėtysiu juos visais šiais vėjais,
kol nebeliks tautos,
neturinčios Elamo benamių.
37 Padarysiu, kad elamitai
drebės nuo savo priešų,
nuo ieškančių jų gyvybės.
Užtrauksiu jiems nelaimę,
savo degantį įniršį, – tai
VIEŠPATIES žodis. –
Siųsiu jiems iš paskos kalaviją,
kol visiškai juos sunaikinsiu.
38 Elame pasistatysiu sostą,
sunaikinsiu jų karalių
ir didžiūnus, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
39 Bet dienų pabaigoje aš
sugrąžinsiu Elamo tremtinius", –
tai VIEŠPATIES žodis.

Pranašavimas Babilonui

50 VIEŠPATIES žodis *Babilonui,
chaldėjų kraštui, per pranašą
Jeremiją.
2 „Praneškite ir paskelbkite
tautoms,
iškelkite ženklą, paskelbkite!
Neslėpkite, bet sakykite:
'Babilonas paimtas,
Belis sugėdintas,
Merodachas sudaužytas,
Babilono dievų statulos sugėdintos,
sudaužyti jo stabai'.
3 Mat iš šiaurės prieš jį
atžygiavo tauta*,
kuri pavers jo kraštą tyrais.
Niekas jame nebegyvens,
žmonės ir gyvuliai išlakstys.
4 Tomis dienomis ir tuo metu,
– tai VIEŠPATIES žodis, –
Izraelio tauta drauge su
Judo tauta ateis
ir verkdami eis ieškoti
VIEŠPATIES, savo Dievo.
5 Jie klaus kelio į Sioną,
gręš savo veidus ten link.
Jie ateis ir glausis prie VIEŠPATIES
amžinąja Sandora, kuri
niekada nebus užmiršta

50,1–51,64 *Iz 13,1–14,23; 47,1-15*
50,3 T. y. Kyro valdomi persai.

6 Mano tauta buvo
paklydusios avys;
jų piemenys juos paklaidino,
išgindami į kalnus klajoti.
Klajodami nuo kalno prie kalvos
jie užmiršo savo avidę.
7 Rijo juos visi, kas tik sutiko,
o jų priešai sakė:
‘Mes nenusikalstame;
jie nusidėjo VIEŠPAČIUI,
teisumo buveinei,
VIEŠPAČIUI, savo tėvų vilčiai’.
8 *Bėkite iš Babilono, traukitės
iš chaldėjų krašto,
būkite kaip ožiai kaimenės
priekyje!
9 Štai sukelsiu ir atvesiu
prieš Babiloną
būrį galingų tautų iš šiaurės krašto.
Jos išsirikiuos mūšiui,
ir jis bus paimtas.
Jų strėlės kaip įgudusio galiūno,
kuris niekada negrįžta
tuščiomis rankomis.
10 Chaldėja virs grobiu,
ir visi jos grobėjai bus sotūs,
– tai VIEŠPATIES žodis. –
11 Nors jūs džiaugiatės, nors
jūs džiūgaujate,
mano paveldo grobikai,
nors jūs laigote kaip veršiai pievoje
ir žvengiate kaip eržilai,
12 jūsų motina bus labai sugėdinta,
jus pagimdžiusioji
raudonuos iš gėdos.
Tikėk manimi! Ji bus
paskutinė tarp tautų,
išdžiūvusi ir nevaisinga dykuma!
13 Dėl VIEŠPATIES pykčio Babilonas
taps negyvenamas
ir visas virs tyrais.
Kas tik eis pro Babiloną,
tas baisėsis,
neteks žado, pamatęs jo žaizdas.
14 Rikiuokitės aplink Babiloną
mūšiui, lankininkai,
leiskite į jį strėles, netaupykite,
nes jis nusidėjo VIEŠPAČIUI.
15 Iš visų pusių rėkite kovos šūkius!
Jis pasidavė,
krito jo pylimai,
nugriauti jo sienų mūrai!
Juk tai VIEŠPATIES kerštas:
keršykite jam, darykite,
kaip jis jums darė!
16 Atimkite iš Babilono sėjėją
ir laikantį pjautuvą pjūties metu!
Bijodami niokojančio kalavijo
visi grįš pas savo tautas,
ir kiekvienas bėgs į savo kraštą.
17 Izraelis – išblaškyta kaimenė, vai-
koma liūtų. Pirma jį rijo Asirijos ka-
ralius, galop Babilono karalius Nebu-
kadnecaras graužė jo kaulus. 18 Todėl,
– taip kalba Galybių VIEŠPATS, Izrae-
lio Dievas, – tikėk manimi! Nubausiu
Babilono karalių ir jo kraštą, kaip nu-
baudžiau Asirijos karalių. 19 Bet Izra-
elį sugrąžinsiu į jo ganyklą; jis gany-
sis ant Karmelio ir Bašane, numalšins
savo alkį Efraimo kalvose ir Gileade.
20 Tomis dienomis ir tuo metu, – tai
VIEŠPATIES žodis, – bus ieškoma Izra-
elio kaltės, tačiau jos nebebus, ir Judo
nuodėmių, tačiau jų nebeatsiras, nes
atleisiu tam likučiui, kurį išgelbėjau.
21 Žygiuok į Merataimų* kraštą,
žygiuok į jį,
pulk Pekodo* gyventojus!
Žudyk ir paskirk sunaikinti,
– tai VIEŠPATIES žodis, –
padaryk visa, ką tau įsakiau!
22 Krašte mūšio sąmyšis,
baisus sunaikinimas!
23 Koks sumažintas ir sutrupintas
visos žemės kūjis!
Kokiu siaubo reginiu tapo
Babilonas tautoms!
24 Tu sau pačiam pasistatei spąstus
ir buvai pagautas, Babilone,
bet to nesuvokei.

50,8 *Apr 18,4*

50,21 Simbolinis Babilono vardas.

50,21 Simbolinis Babilono vardas.

Tu buvai pastebėtas ir pagautas,
nes drįsai mesti iššūkį VIEŠPAČIUI.
25 VIEŠPATS atidarė savo
ginklų sandėlį
ir pasiėmė savo rūsčio ginklus,
nes Viešpats, Galybių DIEVAS,
turi darbo chaldėjų krašte.
26 Žygiuokite į jį iš visų pusių,
atidarykite jo svirnus!
Supilkite jį tarsi grūdus į krūvas
ir visiškai sunaikinkite!
Nepalikite jam nė likučio!
27 Išpjaukite visus jo jaučius,
tebūna jie visi paskersti!
Vargas jiems, nes atėjo jų diena,
jų bausmės metas!
28 Klausykitės!
Bėgliai ir pabėgėliai iš
Babilono krašto atskuba
skelbti VIEŠPATIES, mūsų
Dievo, keršto,
keršto už jo Šventyklą.
29 Sušaukite lankininkus į Babiloną,
visus pajėgiančius įtempti lanką.
Apsupkite jį iš visų pusių,
niekam neleiskite ištrūkti.
*Atlyginkite jam pagal jo darbus,
elkitės su juo, kaip jis
elgėsi su kitais,
nes jis įžeidė VIEŠPATĮ,
Izraelio Šventąjį.
30 Taip jo aikštėse kris jo jauni vyrai,
ir tą dieną bus sunaikinti
visi jo kariai, –
tai VIEŠPATIES žodis.
31 Žiūrėk! Aš priešingas tau,
įžūlusis žmogau, –
tai Viešpaties, Galybių
DIEVO, žodis, –
nes atėjo tavo diena,
tavo bausmės metas.
32 Įžūlusis žmogus
svirduliuos ir parkris,
niekas jo nepakels.
Užkursiu ugnį jo miestuose,
ir ji suris visa aplink jį".

50,29 *Apr 18,6*

33 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Izraelio žmonės engiami,
drauge su jais ir Judo žmonės.
Visi, išvariusieji į nelaisvę,
tvirtai juos laikė,
atsisakė paleisti".
34 Galingas jų Atpirkėjas,
jo vardas – Galybių VIEŠPATS!
Jis tikrai juos gins,
kad duotų ramybę žemei
ir sąmyšį Babilono gyventojams.
35 „Kalavijas chaldėjams, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
Babilono gyventojams,
didžiūnams ir išminčiams!
36 Kalavijas jo žiniuoniams;
tesukvailėja!
Kalavijas jo galiūnams;
teapima juos siaubas!
37 Kalavijas jo žirgams ir vežimams,
samdiniams jo gretose;
tebūna jie kaip moterys!
Kalavijas jo turtams; tebūna
jie išgrobstyti!
38 Kalavijas jo vandenims;
teišdžiūva!
Tas kraštas pilnas stabų,
dėl pamėklių jie sukvailėjo.
39 Tad gyvens ten *laukiniai
žvėrys su hienomis,
ten kursis ir stručiai.
Niekada jame nebegyvens žmonės,
niekas nebesikurs jame
per amžius.
40 Kaip *Dievas sugriovė Sodo-
mą ir Gomorą bei jų kaimynus, – tai
VIEŠPATIES žodis, – taip ir ten nebe-
gyvens nei žmogus, nei apsistos jame
marusis.
41 Žiūrėk! Ateina tauta iš šiaurės,
galinga tauta,
ir daug karalių pašaukiama
iš žemės pakraščių.
42 Ginkluoti lankais ir ietimis,
jie žiaurūs ir kietaširdžiai.

50,39 *Apr 18,2*
50,40 *Pr 19,24-25*

Jų ūžesys kaip jūros šniokštimas;
jie joja ant ristūnų,
išsirikiavę mūšio gretomis
prieš tave, dukterie Babilone!
43 Babilono karalius išgirdo
žinią apie juos
ir nuleido rankas;
jį pagavo išgąstis ir skausmai
tarsi gimdančią moterį.
44 Žiūrėk! Kaip liūtas, kuris ateina
iš tankmės palei Jordaną
į saugią ganyklą,
aš staiga juos iš ten išvaikysiu
ir pavesiu ją savo išrinktajam.
Juk kas man prilygs? Kas
patrauks mane į teismą?
Kur tas ganytojas, kuris galėtų
prieš mane atsilaikyti?
45 Todėl klausykitės apie
VIEŠPATIES užmojį,
kaip jis užsimojo prieš Babiloną,
ką nusprendė dėl chaldėjų krašto:
'Ak, tikrai jie išvarys net
kaimenės mažylius,
net jų pačių avidė apstulbs
dėl jų likimo!'
46 Nuo riksmo: 'Babilonas
paimtas!' drebės žemė,
šauksmas nuaidės tarp tautų".

51 Taip kalba VIEŠPATS:
„Žiūrėk! Pakelsiu
nuožmų vėją Babilonui
ir Leb Kamajo* gyventojams.
2 Pasiųsiu vėtytojus į Babiloną,
kad jį išvėtytų ir nuniokotų kraštą.
Ak, puls jie nelaimės dieną
jį iš visų pusių!
3 Tenetempia lankininkas
savo lanko
ir tenesigiria savo
krūtinės šarvais!
Nesigailėkite jo jaunų vyrų,
sunaikinkite visą jo kariuomenę!"
4 Nukauti jie gulės chaldėjų krašte,
sužeisti – jo gatvėse.
5 Izraelio ir Judo karalystės
nepaliktos jų Dievo, Galybių
VIEŠPATIES, našlėmis,
nors jų kraštas buvo
pilnas nusikaltimų
Izraelio Šventajam.
6 Bėkite iš Babilono,
tegelbsti kiekvienas savo gyvybę!
Nežūkite dėl jo kaltės,
nes dabar – VIEŠPATIES
keršto metas;
jis gaus, ko nusipelnęs.
7 Babilonas buvo aukso taurė
VIEŠPATIES rankoje,
nugirdanti visą žemę.
*Tautos gėrė iš jos vyną,
todėl išėjo iš proto.
8 Staiga krito Babilonas
ir buvo sutriuškintas;
apraudok jį!
Atneškite balzamo jo žaizdai,
galbūt ji dar užgydoma.
9 „Bandėme Babiloną gydyti,
bet jis nepagydomas.
Palikite jį!
Eikime kiekvienas į savo kraštą!"
Taip, *jo teismas pasiekė dangų,
pakilo iki pat debesų.
10 VIEŠPATS parodė mūsų teisumą;
ateikite, paskelbkime Sione,
ką padarė VIEŠPATS, mūsų Dievas.
11 Aštrinkite strėles, pripildykite strėlines!

VIEŠPATS pažadino mėdų karalių dvasią, nes nutarė sunaikinti Babiloną. Ak, tai VIEŠPATIES kerštas, kerštas už jo Šventyklą!
12 Iškelkite mūšio vėliavą
prie Babilono sienų!
Padidinkite sargybą,
pastatykite sargybinius,
renkite pasalas,
nes VIEŠPATS nutarė ir įvykdė,
ką buvo kalbėjęs apie
Babilono gyventojus.

51,1 Hebr. „prieš mane maištaujančiųjų širdies", t. y. Chaldėjos.

51,7 *Apr 17,2-4; 18,3*

51,9 *Apr 18,5*

[13] *Tau, kuri gyveni prie
galingų vandenų
ir esi paskendusi turtuose,
atėjo galas, tavo gyvenimo
siūlas nutrauktas.
[14] Galybių VIEŠPATS prisiekė
pats savimi:
„Ak, pripildysiu tave
karių kaip skėrių;
jie šauks pergalės šauksmą“.
[15] Savo galybe jis padarė žemę,
savo išmintimi sukūrė pasaulį
ir savo išmanymu išskleidė dangų.
[16] Jam sugriaudus, kyla vandenų
sąmyšis danguje,
jis pakelia garus nuo
žemės pakraščių,
lietų pripildo žaibų,
vėją paleidžia iš savo svirnų.
[17] Kiekvienas žmogus yra
kvailas ir neišmanėlis;
visus auksakalius gėdina jų stabai,
nes ką jie nulieja, tai melas;
jie neturi gyvybės.
[18] Jie nieko neverti,
juoko darbas;
jų bausmės metu jie žus.
[19] Ne tokia Jokūbo dalia,
nes jis yra tas, kuris visa padarė,
Izraelis – jo paveldo gentis,
Galybių VIEŠPATS – jo vardas.
[20] „Tu – mano vėzdas,
mano kovos ginklas;
tavimi daužau tautas,
tavimi naikinu karalystes.
[21] Tavimi daužau žirgą ir raitelį,
tavimi daužau kovos
vežimą ir vežiką.
[22] Tavimi daužau vyrą ir žmoną,
tavimi daužau senį ir vaiką,
tavimi daužau jaunuolį
ir merginą.
[23] Tavimi daužau piemenį
ir jo kaimenę,
tavimi daužau artoją ir
jo jaučių jungą,
tavimi daužau valdytoją
ir jo įgaliotinius.
[24] Aš atsilyginsiu jūsų akyse Babilo-
nui ir visiems Chaldėjos gyventojams
už visas blogybes, kurias jie padarė
Sione, – tai VIEŠPATIES žodis.
[25] Tikėk manimi! Aš prieš
tave, niokotojų kálne,
visos žemės niokotojau! –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Aš ištiesiu savo ranką į tave,
nuritinsiu tave nuo uolų
ir paversiu tave perdegusiu kalnu.
[26] Iš tavo griuvėsių nebus imama
nei kertinio akmens,
nei akmens pamatams.
Tu liksi amžina dykynė, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[27] Duokite ženklą kraštui,
pūskite ragą tautoms!
Pašventinkite tautas karui su juo,
pašaukite prieš jį visas karalystes:
Araratą, Minį ir Aškenazą!
Paskirkite jo priešams vadą,
rikiuokite žirgus kaip
skėrių knibždynę.
[28] Pašventinkite tautas
karui su juo –
mėdų karalių
drauge su jo valdytojais bei
visais įgaliotiniais
ir kiekvieną jam pavaldų kraštą.
[29] Žemė dreba ir raitosi,
nes vykdomas VIEŠPATIES
užmojis prieš Babiloną –
paversti Babilono kraštą tyrais,
kur nėra jokio gyventojo.
[30] Babilono galiūnai liovėsi kovoję
ir lindi savo tvirtovėse.
Išseko jų drąsa, jie elgiasi
kaip moterys.
Dega pastatai, sulaužytos
vartų velkės.
[31] Pasiuntinys bėga įkandin
pasiuntinio,
šauklys įkandin šauklio
pranešti karaliui,
kad visas miestas paimtas,

51,13 *Apr 17,1*

32 brastos užimtos,
pelkės padegtos ir
kariai siaubo apimti".
33 Taip kalba Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas:
„Duktė Babilonas – kaip
klojimas per kūlimą;
dar truputis, ir ateis jos
pjūties metas".
34 „Babilono karalius
Nebukadnecaras surijo mane*,
sugriovė mane,
padarė iš manęs tartum
tuščią indą.
Kaip slibinas prarijo mane,
pripildė savo pilvą mano skanėstų
ir išvarė mane.
35 Tebūna atkeršyta Babilonui
už mano žaizdas!" –
sakys Siono miestas.
„Tebūna atkeršyta Chaldėjos
žmonėms už mano kraują!" –
sakys Jeruzalė.
36 O dabar taip kalba VIEŠPATS:
„Tikėk manimi! Aš ginsiu tave,
atkeršysiu už tave.
Nusausinsiu jo jūrą,
išsekinsiu jo šaltinį;
37 Babilonas virs griuvėsių krūva,
šakālų landyne,
siaubo reginiu ir pajuoka,
be gyvo žmogaus.
38 Kaip liūtai jie drauge riaumos,
kaip liūtukai jie urgs.
39 Jiems nerimstant aš
sutaisysiu gėrimą
ir girdysiu juos, kol pralinksmės.
Tuomet jie užmigs amžinu miegu
ir niekada neatsibus, – tai
VIEŠPATIES žodis. –
40 Nuvesiu juos į skerdynių
vietą kaip ėriukus,
kaip avinus ir ožius.
41 Taip buvo užimtas Šešachas,
į nelaisvę paimtas visõs
žemės gyrius!
Kokiu pasibaisėjimu tautoms
tapo Babilonas!
42 Jūra apsėmė Babiloną,
šniokščiančios bangos jį užliejo.
43 Jo miestai tapo siaubo reginiu,
sausros šalimi ir týrais,
kur niekas negyvena,
joks žmogus nekelia kojos.
44 Aš nubausiu Babilone Belį
ir ištrauksiu iš jo nasrų,
ką buvo prarijęs.
Ateityje tautos pas jį
daugiau nebeplūs,
sugriuvo Babilono siena!
45 Išeik iš jo, mano tauta!
Gelbėkite kiekvienas savo gyvybę
nuo VIEŠPATIES degančio pykčio!
46 Nuo šiol nenustokite drąsos ir ne-
nuogąstaukite dėl gandų, kurie sklinda
krašte, nes vienoks gandas ateina vie-
nais metais, kitoks kitais, gandai apie
smurtą krašte ir apie valdovą, kuris ko-
voja su valdovu.
47 Tikėk manimi! Ateina dienos,
kai aš nubausiu Babilono stabus.
Jo visas kraštas bus sugėdintas,
ir visi jo užmuštieji gulės jame.
48 Tuomet *dangus ir žemė,
jie ir visa, kas juose,
džiūgaus dėl Babilono žuvimo,
kai iš šiaurės ateis jo niokotojai", –
tai VIEŠPATIES žodis. –
49 Taip, Babilonas turi žūti
dėl Izraelio užmuštųjų,
kaip *visõs žemės užmuštieji žuvo
per Babiloną.
50 Jūs, pabėgėliai nuo kalavijo,
skubėkite, negaiškite!
Prisiminkite VIEŠPATĮ iš tolo,
Jeruzalė teateina jums į širdį!
51 Mes sugėdinti,
nes patyrėme pajuoką.
Veidai mums kaista iš gėdos,
nes svetimieji įėjo
į mūsų VIEŠPATIES Namų Šventyklą.

51,34 T. y. Jeruzalę.

51,48 *Apr 18,20*

51,49 *Apr 18,24*

52 „Todėl, tikėk manimi,
ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
kai aš nubausiu jo stabus,
ir visame jo krašte dejuos
sužeistieji.
53 Nors Babilonas ir pakiltų į dangų,
nors įsitvirtintų galingoje
aukštybėje,
mano niokotojai jį pasieks“, –
tai VIEŠPATIES žodis.
54 Klausykitės! Ataidi
riksmas iš Babilono,
baisus bildesys iš Chaldėjos krašto!
55 Ak, niokoja VIEŠPATS Babiloną,
tildo jo siaubingą ūžesį!
Šniokščia jo bangos kaip
galingi vandenys,
aidi jų siautėjantis ūžesys,
56 nes niokotojas atėjo į jį,
į Babiloną.
Jo galiūnai paimti nelaisvėn,
jų lankai sulaužyti,
nes VIEŠPATS yra atlyginimo Dievas,
ir jis tikrai atlygins.
57 „Taip nugirdysiu jo
didžiūnus ir išminčius,
jo valdytojus, įgaliotinius
ir galiūnus,
kad jie užmigs amžinu miegu
ir niekada nepabus“, – tai
žodis Karaliaus,
kurio vardas – Galybių VIEŠPATS.
58 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Plačioji Babilono siena bus
sulyginta su žeme,
aukštieji vartai sudeginti ugnimi.
Taigi tautos tuščiai triūsia
ir gentys dėl liepsnų varginasi“.

Pranašavimas siunčiamas į Babiloną

59 Štai kokį reikalą pranašas Jeremijas patikėjo Machsėjos sūnaus Nerijos sūnui Serajai, kai tas ėjo į Babiloną drauge su Judo karaliumi Zedekiju ketvirtais jo valdymo metais. Seraja buvo stovyklų tvarkytojas. 60 Jeremijas atskiroje knygoje buvo aprašęs visas nelaimes, kurios turėjo ištikti Babiloną, ir visus anuos žodžius, kurie buvo rašyti Babilonui. 61 Jeremijas tarė Serajai: „Kai pasieksi Babiloną, žiūrėk, kad perskaitytum garsiai visus šituos žodžius. 62 Paskui tarsi: 'VIEŠPATIE, tu pats grasinai sunaikinti tą vietą taip, kad nei žmonės, nei gyvuliai joje nebegyvens, kad ji amžinai liks tyrais'.
63 Baigęs skaityti knygą, *pririšk prie jos akmenį, įmesk į Eufratą 64 ir tark: 'Taip Babilonas nuskęs! Nebepakils iš nelaimės, kurią jam atsiųsiu'“.

Žodžiu „varginasi“ baigiasi Jeremijo žodžiai*.

Jeruzalės sunaikinimas

52 Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi, ir valdė Jeruzalę vienuolika metų. Jo motina, Jeremijo iš Libnos duktė, buvo vardu Hamutalė. 2 Jis darė, kas pikta VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs Jehojakimas. 3 Iš tikrųjų tai, kas buvo daroma Jeruzalėje ir Jude, taip pykdė VIEŠPATĮ, kad jis atstūmė juos nuo savęs.

Zedekijas pakėlė maištą prieš Babilono karalių. 4 Devintų jo valdymo metų dešimto mėnesio dešimtą dieną atsitiko taip, kad Babilono karalius Nebukadnecaras su visa savo kariuomene atžygiavo į Jeruzalę, apsupo ją ir *pastatė aplinkui apgulos įtvirtinimus. 5 Miesto apgula tęsėsi iki vienuoliktų karaliaus Zedekijo metų. 6 O tų metų ketvirto mėnesio devintą dieną, kai badas buvo prispaudęs miestą ir žmonės nebeturėjo duonos, 7 buvo *pralaužta miesto siena. Visi kariai pabėgo iš miesto nakčia pro vartus tarp dviejų sienų prie karaliaus sodo, nors chaldėjai ir buvo visur aplink miestą.

51,63–64 *Apr 18,21*
51,64 Žr. eil. 58.
52,4 *Ez 24,2*
52,7 *Ez 33,21*

Jie pasuko Arabos link. 8 Bet chaldėjų
kariuomenė vijosi karalių ir sugavo Ze-
dekiją lygumose prie Jericho, kai visa
jo kariuomenė pakriko ir jį paliko.
9 Sugavę karalių, jie nuvedė jį į Riblą
Hamato krašte pas Babilono karalių ir
šis surengė jam teismą. 10 Babilono ka-
ralius mirtimi nubaudė Zedekijo sū-
nus jo akyse. Taip pat Ribloje jis išžudė
visus Judo didžiūnus. 11 Po to Babilono
karalius įsakė *išlupti Zedekijui akis,
uždėti grandines, išvaryti į Babiloną ir
laikyti jį kalėjime ligi mirties.
12 Devynioliktų Babilono karaliaus
Nebukadnecaro metų penkto mėne-
sio dešimtą dieną karaliaus asmens
sargybos vadas ir Babilono karaliaus
palydos narys Nebuzaradanas atvyko
į Jeruzalę. 13 Jis *sudegino Viešpaties
Namus, karaliaus rūmus ir visus Jeru-
zalės pastatus, kiekvieno svarbesnio
asmens namus. 14 Be to, chaldėjų ka-
riuomenė, buvusi su karaliaus asmens
sargybos vadu, išgriovė visas sienas
aplink Jeruzalę. 15 Po to karaliaus as-
mens sargybos vadas Nebuzaradanas
išvarė į tremtį kai ką iš beturčių, liku-
tį gyventojų, išlikusių mieste ir perbė-
gusių pas Babilono karalių, drauge su
amatininkų likučiu. 16 Tik kai ką iš kai-
mo žmonių karaliaus asmens sargybos
vadas Nebuzaradanas paliko kaip vy-
nuogynų darbininkus ir žemdirbius.
17 *Žalvario stulpus, stovėjusius prie
Viešpaties Namų, pastovus su ratais ir
žalvario jūrą, buvusią Viešpaties Na-
muose, chaldėjai sulaužė į gabalus ir
visą žalvarį išgabeno į Babiloną. 18 Jie
paėmė ir ąsočius, bertuves, žnyples,
dubenis, semtuvus bei visus žalva-
rio rykus, naudotus Šventyklos apei-
goms. 19 Be to, karaliaus asmens sargy-
bos vadas paėmė taures, smilkytuvus,
dubenis, ąsočius, žvakides, semtuvus
ir dubenis liejamosioms aukoms, pa-
darytus *iš aukso ir sidabro*. 20 Abie-
jų stulpų, žalvario jūros bei dvylikos
žalvario jaučių, ant kurių ji stovėjo, ir
pastovų su ratais, kuriuos Saliamo-
nas buvo padaręs Viešpaties Namams,
visų šitų rykų žalvario nė pasverti ne-
būtų buvę galima. 21 Kiekvienas stulpas
buvo aštuoniolikos mastų aukščio ir
dvylikos mastų apimties. Sienos buvo
keturių pirštų storio, o vidus tuščias.
22 Stulpo viršuje buvo penkių mastų
aukščio žalvario antgalis, kurį supo pi-
nučiai ir granatai, ir visa tai iš žalvario.
Ir kitas stulpas buvo lygiai toks pat, su
granatais. 23 Granato obuolių ant visų
šonų buvo devyniasdešimt šeši. Iš viso
aplink pinučius buvo šimtinė granato
obuolių.
24 Be to, karaliaus asmens sargybos
vadas suėmė vyriausiąjį kunigą Serają,
kunigą padėjėją Sofoniją ir tris slenks-
čio sargus. 25 Iš miesto jis suėmė vieną
karaliaus rūmų dvariškį, vadovavu-
sį kariams, septynis asmeninės kara-
liaus tarybos vyrus, kurie buvo rasti
mieste, kariuomenės vado raštininką,
telkusį gyventojus į karinę tarnybą, ir
šešiasdešimt paprastų vyrų, kuriems
pasitaikė būti mieste. 26 Tuomet kara-
liaus asmens sargybos vadas Nebuza-
radanas paėmė juos ir nuvarė į Riblą
pas Babilono karalių. 27 Ribloje, Hama-
to krašte, Babilono karalius juos sumu-
šė ir nužudė.
Taip Judas buvo ištremtas iš savo
žemės. 28 Štai skaičius žmonių, ku-
riuos Nebukadnecaras išvarė į tremtį:
septintais savo valdymo metais – tris
tūkstančius ir dvidešimt tris judėjus,
29 aštuonioliktais Nebukadnecaro me-
tais – aštuonis šimtus trisdešimt du as-
menis iš Jeruzalės, 30 dvidešimt trečiais
Nebukadnecaro metais karaliaus as-
mens sargybos vadas Nebuzaradanas
ištrėmė septynis šimtus ir keturias-
dešimt penkis judėjus; iš viso keturis
tūkstančius šešis šimtus asmenų.

52,11 *Ez 12,13*
52,13 *1 Kar 9,8*
52,17-23 *1 Kar 7,15-47*

Jehojachino likimas

31 Atsitiko taip, kad trisdešimt septin-
tų Judo karaliaus Jehojachino trem-
ties metų dvylikto mėnesio dvidešimt
penktą dieną Babilono karalius Evil
Merodachas pirmais savo valdymo
metais atkreipė dėmesį į Judo kara-
lių Jehojachiną ir paleido jį iš kalėji-
mo. 32 Jis kalbėjosi su juo taikingai ir
paskyrė jam sostą, šaunesnį už sos-
tus kitų karalių, buvusių pas jį Babilo-
ne. 33 Jehojachinas nusivilko kalėjimo
drabužius ir visą likusį savo gyvenimą
valgė prie karaliaus stalo. 34 Jo išlaiky-
mui Babilono karalius skyrė nuolatinį
aprūpinimą diena po dienos, kol tik
jis buvo gyvas, ligi pat jo mirties die-
nos.

RAUDŲ KNYGA

Raudų knyga (gr. *thrēnoi*, lot. *threni/lamentationes (jeremiae) / (h)ieremiae*; hebr. *'ējkāh* „kaip") tradicijos siejama su pranašo Jeremijo vardu.

Knyga sudaryta iš penkių skyrių arba raudų. Keturiose jų (sk. 1, 2, 4, 5) sugriautoji Jeruzalė poetiškai apraudama tarsi pačios tautos, o vienoje (sk. 3) skamba balsas žmogaus, kurį galima įsivaizduoti kaip pranašą, įkūnijusį visų tautiečių kančias.

Aitraus skausmo ir nenuslopinamos vilties vienybė atspindi pranašams būdingą požiūrį į žmogaus trapumą ir Dievo meilės jėgą.

Jeruzalės skausmas

1 א* O kokia vieniša
dabar sostinė,
kurioje kadaise knibždėte
knibždėjo žmonių!
Kadaise didinga tarp tautų,
dabar ji lyg našlė!
Kadaise šalių valdovė,
dabar ji tapo verge!
ב 2 Karčiai ji verkia nakčia,
ašaros vilgo jos skruostus.
Tarp visų jos meilužių nėra
kas ją paguostų.
Visi jos bičiuliai klastingai
pasielgė su ja
ir tapo jos priešais.
ג 3 Judo tauta išėjo į tremtį
vargti ir sunkiai vergauti.
Gyvendama išblaškyta tautose
ji poilsiui vietos neranda.
Visi jos persekiotojai ją nusivijo
kenčiančią.
ד 4 Keliai į Sioną liūdi,
nes nėra kam eiti į šventes.
Visi jos vartai išgriauti,
jos kunigai dejuoja.
Visos jos mergaitės sielvartauja,
karti jos dalia.
ה 5 Jos engėjai dabar šeimininkauja,
jos priešai puikiai gyvena,
nes VIEŠPATS užliejo ją skausmu
už jos nusikaltimų daugybę.
Jos mažutėliai išėjo į nelaisvę
engėjų varomi.
ו 6 Išėjo iš Siono dukters
visa jos didybė.
Jos didžiūnai tarsi elniai,
nerandantys sau ganyklos,
vos galėjo paeiti
persekiotojų priekyje.
ז 7 Jeruzalė atsimena visus
brangumynus,
priklausiusius jai senovėje,
jos skausmo ir klajonių dienomis.
Kai jos žmonės pateko
į engėjo rankas,
nesant nė vieno, kas jai pagelbėtų,
engėjai piktdžiūgavo,
tyčiodamiesi iš jos kritimo.
ח 8 Jeruzalė sunkiai nusidėjo,
todėl virto pajuoka.
Visi, kas ja gėrėjosi, ją niekina,
nes pamatė jos gėdą.
Net ji pati vaitoja,
negali į save pažiūrėti.
ט 9 Jos nešvarumai lipo jai prie sijono,
apie savo ateitį ji nepagalvojo.
Jos kritimas buvo baisus,
ir nebuvo, kas ją paguostų.
„VIEŠPATIE, pažvelk į mano skausmą,
nes priešas puikuojasi!"
י 10 Engėjas ištiesė ranką į visa,
kas jai brangu.

1,1 Rd 1–4 yra vad. abėcėlinių psalmių pavidalo. Žr. Ps 9,2 ir kt.

Ji net matė į jos Šventyklą
įeinant pagonis,
kuriems tu uždraudei
įeiti į savo bendriją.
כ 11 Visi jos žmonės dejuoja
ieškodami duonos.
Jie maino savo brangumynus į valgį
gyvybei palaikyti.
„Pažvelk, VIEŠPATIE, ir pamatyk,
kaip aš suniekinta!
ל 12 Jums taip niekada tenebūna!
Visi, kurie einate šiuo keliu,
pažvelkite ir pamatykite,
ar yra toks skausmas,
kaip tas skausmas,
kuris ištiko mane,
kai VIEŠPATS man kirto
savo degančio pykčio dieną?
מ 13 Jis iš aukštybių pasiuntė ugnį
giliai į mano kaulus.
Mano kojoms paspendė pinkles,
parvertė mane.
Paliko mane apstulbusią,
kenčiančią visą laiką.
נ 14 Mano nusikaltimai į
jungą buvo surišti,
jo rankos supinti.
Uždėtas man ant kaklo
jis sekina mano jėgas.
Viešpats atidavė mane į rankas,
kurioms nepajėgiu priešintis.
ס 15 Visus galiūnus, kuriuos turėjau,
VIEŠPATS atmetė.
Jis pašaukė prieš mane kariuomenę
mano jaunų vyrų sunaikinti.
Viešpats traiškė mergelę,
Judo dukterį,
vynuogę vynuogių spaudykloje.
ע 16 Dėl šių dalykų aš verkiu,
mano akys plūsta ašaromis.
Toli nuo manęs, kas galėtų paguosti
ir atgaivinti mano dvasią.
Mano vaikai bejėgiai,
nes priešas nugalėjo".
פ 17 Sionas grąžo rankas,
bet jį paguosti nėra kam.
VIEŠPATS pašaukė Jokūbo
kaimynus tapti jam priešais.
Tarp jų Jeruzalė virto
nešvariu skuduru.
צ 18 „VIEŠPATS teisus,
nes aš maištavau prieš jo žodį.
Betgi klausykitės, visos tautos!
Pasižiūrėkite į mano skausmą!
Mano jaunuolės ir jaunuoliai
išėjo į nelaisvę.
ק 19 Šaukiausi savo meilužių,
bet jie mane apvylė.
Mano kunigai ir seniūnai
žuvo mieste
ieškodami valgyti,
norėdami išlikti gyvi.
ר 20 Pasižiūrėk, VIEŠPATIE,
kaip man skaudu!
Aš visa sukrėsta,
širdis blaškosi krūtinėje,
nes labai maištavau.
Lauke mirtį neša kalavijas,
viduje – maras.
ש 21 Kai jie girdėjo mane dejuojančią,
nebuvo kam manęs paguosti.
Visi mano priešai girdėjo
apie mano nelaimę
ir džiaugiasi, nes tu tai padarei.
Siųsk tą dieną, kurią
kadaise paskelbei;
tebūna jiems kaip man.
ת 22 Teiškyla tavo akivaizdon
visas jų nedorumas!
Pasielk su jais,
kaip pasielgei su manimi
dėl visų mano nusikaltimų,
nes aš dejuodama gyvenu,
serga mano širdis".

Jeruzalės bausmė

2 א O, kaip pažemino Viešpats
Siono dukterį, būdamas įniršęs!
Jis nubloškė iš dangaus žemėn
Izraelio didybę,
neatminė savo įniršio dieną
savo pakojo.
ב 2 Viešpats negailestingai sunaikino
visas Jokūbo buveines.
Įniršęs sulygino su žeme
Judo dukters tvirtoves.

Parbloškė žemėn sugėdintą
karalystę ir jos didžiūnus.
ג [3] Degdamas pykčiu, jis nulaužė
Izraelio ragus.
Atitraukė nuo jų savo dešinę
priešų akivaizdoje.
Niokojo Jokūbą tarsi ugnies liepsna,
visa visur suryjanti.
ד [4] Savo lanką įtempė lyg priešas,
savo dešinę pakėlė lyg engėjas.
Išžudė visus,
kuriais mes didžiavomės
Siono dukters palapinėje.
Tarsi ugnį išliejo savo pyktį.
ה [5] Viešpats elgėsi kaip priešas
ir sunaikino Izraelį.
Sunaikino visus jo rūmus,
griuvėsiais pavertė jo tvirtoves,
sustiprino Judo dukters
verksmą ir raudą.
ו [6] Jis išgriovė savo buveinę
kaip sodo pašiūrę,
sunaikino savo Padangtę.
VIEŠPATS panaikino Sione
iškilmę ir šabą.
Savo pykčio įniršyje
atmetė karalių ir kunigą.
[7] ז Viešpats paniekino savo aukurą,
išsižadėjo savo Šventyklos.
Atidavė į priešų rankas
jos rūmų sienas.
Jie šūkavo VIEŠPATIES Namuose
kaip iškilmių dieną.
ח [8] VIEŠPATS nutarė paversti griuvėsiais
Siono dukters sieną.
Ištiesė matavimo virvę*
ir nesulaikė rankos nuo naikinimo.
Sieną ir pylimą privertė raudoti,
ir guli abiejų griuvėsiai.
ט [9] Žemėn įgrimzdo jos vartai,
jis nuėmė ir sulaužė velkes.
Ištremtas tautose jos
karalius su didžiūnais,
dingo kunigų mokymas.
Ir jos pranašai nebegauna
regėjimo iš VIEŠPATIES.

י [10] Siono dukters seniūnai
tylėdami sėdi ant žemės.
Jie dulkėmis pasibarstė galvas
ir apsijuosė ašutine.
Jeruzalės mergaitės
nuleido galvas ligi žemės.
כ [11] Nuo ašarų aptemo man akys,
aš visas sukrėstas.
Man širdis plyšta*
dėl dukters, mano tautos,
sunaikinimo.
Vaikai ir kūdikiai alpsta
miesto aikštėse.
ל [12] Savo motinų jie nesiliauja
klausinėti:
„Kur grūdai ir vynas?“ –
alpdami kaip sužeistieji
miesto gatvėse,
iškvėpdami gyvastį
ant savo motinų rankų.
מ [13] Ką galiu tau pasakyti?
Su kuo tave palyginti,
dukterie Jeruzale?
Su kuo galiu tave lyginti,
kad galėčiau tave paguosti,
mergele, Siono dukterie?
Platūs kaip jūra tavo griuvėsiai;
kas gali tave išgydyti?
נ [14] Tavo pranašų tau skelbti regėjimai
buvo tušti ir apgaulingi.
Jie neatidengė tavo kaltės,
idant sugrąžintų tau palaimą.
Jie regėjo ištarmes tau,
tuščias ir klaidinančias.
ס [15] Kas tik praeina tavo keliu,
tas matydamas tave ploja rankomis.
Jie švilpia ir kraipo galvas,
žvelgdami į dukterį Jeruzalę.
„Nejau tai miestas,
laikytas gražiausiu,
visos žemės džiugesiu?“
פ [16] Visi tavo priešai
žiojasi prieš tave.
Jie švilpia, griežia dantimis
ir šaukia: „Mes ją prarijome!
Tai tikrai mūsų lauktoji diena!

2,8 T. y. nusprendė sunaikinti.

2,11 Pažod.: „Man tulžis liejasi ant žemės“.

Sulaukėme ir pamatėme!“
ע [17] VIEŠPATS padarė, ką
buvo užsimojęs,
įvykdė savo žodį,
ištartą labai seniai.
Jis sunaikino negailestingai,
leido tavo priešui džiaugtis pergale,
išaukštino tavo engėjų galybę.
צ [18] Šaukis širdimi Viešpaties,
dejuok, Siono dukterie!
Liek ašaras upeliais
dieną naktį.
Neleisk sau atsikvėpti
nei akims ilsėtis!
ק [19] Atsikelk ir šaukis naktį
kiekvienos sargybos pradžioje!
Išliek savo širdį kaip vandenį
Viešpaties akivaizdoje!
Kelk į jį rankas
dėl gyvasties savo vaikų,
mirštančių iš bado kiekvienos
gatvės kampe.
ר [20] Pažvelk, VIEŠPATIE, ir pasižiūrėk:
su kuo esi taip pasielgęs?
Nejaugi moterys turi
valgyti savo vaisių,
savo naujagimius kūdikius?
Nejaugi kunigas ir pranašas
turi būti užmušti Viešpaties
Šventykloje?
ש [21] Jauni ir seni guli
gatvėse sukritę.
Mano merginos ir vaikinai
krito nuo kalavijo.
Savo įniršio dieną juos užmušei,
negailestingai išžudei.
ת [22] Sukvietei mano priešus
iš visų pusių
tarsi iškilmių dieną.
Ir VIEŠPATIES įniršio dieną
nė vienas nepabėgo ir neišliko.
Mano priešas sunaikino tuos,
kuriuos pagimdžiau ir išauginau.

Bausmė ir viltis

3 א Aš esu žmogus,
matęs skausmą
nuo Dievo pykčio lazdos.
[2] Jis varė mane vis giliau ir giliau
į tamsybes be jokios šviesos.
[3] Tik prieš mane jis vis kelia
ir kelia ranką visą dieną.
ב [4] Jis sunešiojo mano kūną ir odą,
sutrupino man kaulus.
[5] Jis apgulė ir apsupo mane
kartėliu ir vargais.
[6] Jis apgyvendino mane tamsybėse
kaip tuos, kurie seniai numirė.
ג [7] Jis aptvėrė mane siena,
kad neištrūkčiau,
prislėgė mane sunkiomis
grandinėmis.
[8] Nors aš šaukiuosi ir maldauju,
jis užgožia mano maldą.
[9] Jis aptvėrė mano kelius
tašytais akmenimis,
iškraipė mano takus.
ד [10] Man jis – tykojanti meška,
sėlinantis liūtas.
[11] Jis nutempė mane nuo
mano kelio ir sudraskė,
paliko mane priblokštą.
[12] Jis įtempė savo lanką
ir pavertė mane
savo strėlių taikiniu.
ה [13] Jis paleido strėles iš savo lanko,
ir jos giliai susmigo į mano kūną.
[14] Pajuoka tapau visai savo tautai,
jie visą dieną dainomis
tyčiojasi iš manęs.
[15] Jis pripildė mane kartybių,
pasotino metėlėmis.
ו [16] Jis nubrūžino man dantis žvyru,
privertė mane gūžtis pelenuose.
[17] Mano gyvenimas neteko ramybės,
aš užmiršau, kas yra laimė.
[18] Tariau sau: „Praėjo
mano garbė ir visa,
ko tikėjausi iš VIEŠPATIES“.
ז [19] Atminti savo skausmą
ir klajones man –
metėlė ir tulžis!
[20] Aš apie tai nuolat galvoju,
ir prislėgta mano dvasia.
[21] Bet viltis sugrįžta
atsiminus,

ח 22 kad ištikimoji VIEŠPATIES
meilė niekada neišsenka,
gailestingumo jam niekada
nepristinga.
23 Kas rytą jie nauji;
didelė tavo ištikimybė!
24 „VIEŠPATS yra mano
dalia, – sakau sau, –
todėl į jį dėsiu viltis“.
ט 25 Geras yra VIEŠPATS tiems,
kurie jo laukia,
žmogui, kuris jo ieško.
26 Gera laukti kantriai,
kol išgelbėjimas ateis iš VIEŠPATIES.
27 Gera žmogui jaunystėje
nešti jungą.
י 28 Tesėdi jis vienas tyloje,
kai jungas jam sunkus.
29 Teliečia dulkes lūpomis;
rasi dar yra vilties.
30 Teatsuka žandą mušančiam,
tesisotina užgaule.
כ 31 Juk Viešpats
neatmeta amžinai.
32 Juk jei jis ir plaka, tai ir vėl pasigaili
dėl savo ištikimosios
meilės gausybės.
Juk tyčia žmogaus
33 jis nei plaka, nei liūdina.
ל 34 Kai visi krašto belaisviai
trypiami kojomis,
35 kai žmogaus teisės paminamos
Aukščiausiojo akivaizdoje,
36 kai sprendžiant bylą
skriaudžiamas žmogus, –
nejau to Viešpats nemato?
מ 37 Kieno įsakas buvo kada
nors įvykdytas,
jei Viešpats nebuvo to norėjęs?
38 Argi ne iš Aukščiausiojo
lūpų ateina tai,
ką atneša nelaimės ir laimė?
39 Tad kodėl žmogus, kol gyvas,
skundžiasi dėl bausmės
už savo nuodėmes?
נ 40 Ištirkime ir patikrinkime
savo kelius,
grįžkime pas VIEŠPATĮ!
41 Pakelkime savo rankas ir širdis
į Dievą danguje!
42 Mes nusikaltome ir maištavome,
ir tu neatleidai.
ס 43 Tu apsidengei įniršiu ir
persekiojai mus,
žudei ir nepasigailėjai.
44 Tu prisidengei debesimi,
kad jokia malda neprasiskverbtų.
45 Tu padarei mus
atmatomis ir šiukšlėmis tarp tautų.
פ 46 Visi mūsų priešai
žiojasi prieš mus.
47 Siaubas ir duobė – mūsų dalia,
nuniokojimas ir sunaikinimas.
48 Mano akys plūsta ašarų upėmis
dėl savo tautos pražūties.
ע 49 Mano akys plūs ašaromis
be perstojo,
be paguodos,
50 kolei VIEŠPATS nepažvelgs
iš dangaus
ir nepamatys.
51 Mano akys kankina mane
dėl likimo visų dukterų
mano mieste.
צ 52 Mano priešai be jokios
priežasties
sugavo mane kilpa kaip paukštį.
53 Jie įstūmė mane gyvą į duobę,
užvertė ant manęs akmenis.
54 Vandenys tvino man virš galvos,
ir aš tariau: „Man galas!“
ק 55 Šaukiausi tavo vardo, VIEŠPATIE,
iš duobės gelmių.
56 Tu girdėjai mano šauksmą:
„Tenebūna kurčia tavo ausis
mano pagalbos šauksmui!“
57 Tu atėjai man pagalbon,
kai aš tavęs šaukiausi,
ir tarei: „Nebijok!“
ר 58 Tu gynei mano reikalą, Viešpatie,
išpirkai mano gyvastį.
59 Tu, VIEŠPATIE, matei
padarytą neteisybę,
tad apgink mano teises!
60 Tu matai visą jų kerštingumą,
visus jų kėslus prieš mane.

ת 61 Tu, VIEŠPATIE, girdėjai jų užgaules,
visus jų kėslus prieš mane,
62 mano priešų kalbas ir užmačias
visą dieną prieš mane.
63 Pasižiūrėk! Ar jie sėdi, ar stovi,
aš esu jų patyčių daina.
ת 64 VIEŠPATIE, atmokėk jiems,
paisydamas jų rankų darbų!
65 Tejaučia jie širdgėlą,
tebūna jiems tavo prakeikimas!
66 Su įniršiu persekiok juos
ir išnaikink po VIEŠPATIES dangumi!

Jeruzalė griuvėsiuose

4 א Kaip nublanko auksas,
kaip pakito aukso grynuolis!
Kaip išmėtyti guli
šventieji akmenys
kiekviename gatvės kampe!
ב 2 Brangieji Siono vaikai,
kadaise vertingi kaip
grynas auksas,
dabar laikomi moliniais indais,
puodžiaus rankų darbu!
ג 3 Net šakālai duoda spenį
žįsti savo jaunikliams,
bet duktė, mano tauta, tapo žiauri,
panaši į dykumos stručius.
ד 4 Kūdikiui liežuvis limpa
prie gomurio nuo troškulio;
maži vaikai prašo duonos,
bet niekas nė kąsnelio
jiems neduoda.
ה 5 Valgiusieji skanėstus
guli išbadėję gatvėse;
išaugintieji purpuro drabužiuose
laikosi prie šiukšlyno.
ו 6 Kaltė dukters, mano
tautos, buvo didesnė
*už Sodomos nuodėmę.
O ji buvo sugriauta vienu
akimirksniu,
nepakėlus prieš ją rankos.
ז 7 Jos nazyrai buvo tyresni už sniegą,
baltesni už pieną;
jų kūnai rausvesni už koralą,
safyro spalvos.
ח 8 Dabar jų veidai juodesni
už suodžius,
gatvėse jie nebepažįstami.
Jų oda susiraukšlėjusi ant kaulų,
išdžiūvusi kaip medis.
ט 9 Geriau žūti nuo kalavijo
negu nuo bado.
Išsenka jų gyvastis tarsi sužeistųjų,
stokojant laukų derliaus.
י 10 Geraširdės moterys pačios išvirė
*savo vaikus;
jie tapo joms maistu,
kai duktė, mano tauta,
buvo sunaikinta.
כ 11 VIEŠPATS išsėmė visą savo pyktį,
išliejo visą degantį įniršį
ir Sione užkūrė ugnį,
surijusią jo pamatus.
ל 12 Niekada netikėjo nei
žemės karaliai,
nei kas nors iš pasaulio gyventojų,
kad engėjas ar priešas įsiveržtų
pro Jeruzalės vartus.
מ 13 Tai dėl jos pranašų nuodėmių
ir dėl jos kunigų nusižengimų,
praliejusių joje
teisiųjų kraują.
נ 14 Aklai jie klajojo gatvėmis
taip susitepę krauju,
kad žmonės negalėjo paliesti
nė jų drabužių.
ס 15 „Eikite šalin! Nešvarieji! –
šaukė jiems žmonės. –
Šalin! Šalin! Nelieskite!“
Todėl jie tapo bėgliais ir klajokliais,
nes tautose buvo sakoma: „Čia
jie daugiau nebegyvens!“
פ 16 Pats VIEŠPATS juos išblaškė
ir į juos daugiau neatsižvelgs.
Jie nerodė pagarbos kunigams
nei malonės seniūnams.
ע 17 Akis pražiūrėjome
vis laukdami pagalbos, bet veltui.
Laukte laukėme tautos,
kuri negalėjo mūsų išgelbėti.

4,6 *Pr 19,24*

4,10 *Įst 28,57; Ez 5,10*

צ [18] Mūsų žingsniai buvo sekami,
nebegalėjome net savo
gatvėmis vaikščioti.
Artinosi mūsų galas.
Mūsų dienos buvo suskaitytos,
tikrai mums buvo atėjęs galas.
ק [19] Mus persekiojantieji
buvo greitesni
už padangių erelius.
Jie vijosi mus per kalnus,
dykumoje mūsų tykojo.
ר [20] Mūsų gyvasties alsavimas,
VIEŠPATIES pateptasis,
buvo pagautas jų spąstais,
o mes apie jį sakėme:
„Jo paunksmėje gyvensime
tarp tautų".
ש [21] Džiūgauk ir linksminkis,
Edomo dukterie,
gyvenanti Uco šalyje!
Bet ir tau ateis taurė,
tu pasigersi ir apsinuoginsi.
ת [22] Tavo kaltė, Siono
dukterie, išpirkta,
tavęs tremtyje jis daugiau
nebelaikys.
Bet už tavo kaltę, Edomo
dukterie, jis nubaus tave,
parodys tavo nuodėmes.

Malda, prašant pasigailėti

5 Atmink, VIEŠPATIE, kas
mums atsitiko,
pažvelk ir pamatyk mūsų gėdą!
[2] Mūsų paveldas buvo
perduotas svetimiems,
mūsų namai – ateiviams.
[3] Mes tapome našlaičiais,
esame betėviai,
mūsų motinos tarsi našlės.
[4] Vandenį, kurį geriame,
turime pirkti,
už savo malkas turime mokėti.
[5] Ant mūsų sprando – varovų jungas;
jis vargina, neduoda mums pailsėti.
[6] Mes tiesiame ranką
Egiptui ir Asirijai,
kad gautume pavalgyti duonos.
[7] Mūsų tėvų, kurie nusidėjo, nebėra,
bet mes turime nešti jų kaltes.
[8] Vergai mus valdo,
nėra kam išvaduoti mus iš jų rankų.
[9] Duonos parsinešame,
užsitraukdami pavojų gyvybei
nuo dykumos kalavijo.
[10] Mūsų oda įdegusi kaip krosnis
nuo deginančio bado karščio.
[11] Sione jie* išprievartauja moteris,
Judo miestuose – mergaites.
[12] Didžiūnai pakariami jų rankomis,
nėra pagarbos seniūnams.
[13] Jaunuoliai priversti sukti girnas,
berniukai kniumba po
malkų našta.
[14] Seniūnai pasitraukė
iš miesto vartų,
jaunuoliai – nuo savo muzikos.
[15] Dingo mūsų širdies džiaugsmas,
gedulu virto mūsų šokiai.
[16] Vainikas nukrito mums
nuo galvos;
vargas mums, nes mes nusidėjome!
[17] Mūsų širdys dėl to serga,
mūsų akys nuo šių dalykų aptemo,
[18] Siono kalnas guli nuniokotas,
šakālai ant jo bastosi.
[19] O tu, VIEŠPATIE,
viešpatauji amžinai,
tavo sostas tveria per visas kartas.
[20] Kodėl mus visiškai užmiršai?
Kodėl mus palikai taip ilgai?
[21] Susigrąžink mus, VIEŠPATIE,
kad galėtume sugrįžti!
Atnaujink mūsų dienas
kaip anksčiau!
[22] Nebent tu būtumei mus
visiškai atmetęs,
ant mūsų įpykęs be saiko?!

5,11 T. y. chaldėjai.

EZECHIELIO KNYGA

Ezechielio knyga (hebr. *jeẖēẕeq̱ē'l*, gr. *iezekiēl*, lot. *(hi)ezechiel*) parašyta paties pranašo Ezechielio (VI a. pr. Kr. pradžia).

Knygos pasakojimas apima šias temas: įžanginis regėjimas ir pašaukimas pranašu (sk. 1–3), Jeruzalės teismo pranašavimas (sk. 4–24), tautų nubaudimas (sk. 25–32), Dievo tautos atgaivinimas (sk. 33–37), kova su priešais (sk. 38–39), pranašavimai apie būsimąją Jeruzalę (sk. 40–48).

Ezechielis – pirmas pranašas, Dievo pašauktas kalbėti jo vardu už Šventosios Žemės ribų, Babilonijos tremtyje, bet niekada nepamiršęs tėvynės ir visada kurstęs sugrįžimo viltį.

Viešpaties šlovės regėjimas

1 Trisdešimtų metų ketvirto mėne-
sio penktąją dieną, man esant tarp
tremtinių prie Kebaro upės, *atsivėrė
dangus, ir aš mačiau regėjimus iš Die-
vo. 2 Penktą dieną, – tai buvo penkti
*karaliaus Jehojachino tremties me-
tai – 3 VIEŠPATIES žodis pasiekė Būzio
sūnų kunigą Ezechielį prie Kebaro
upės chaldėjų krašte. Ten pasiekė jį
VIEŠPATIES ranka.

4 Pakėliau akis, ir štai iš šiaurės,
pašvaistės apsuptas, su žaibuojančia
ugnimi artėjo viesulas, didžiulis debe-
sis, kurio viduryje ugnies šerdyje spin-
dėjo lyg gintaras. 5 Jos viduryje rodėsi
esą *keturi gyvūnai. Jie buvo panašūs
į žmones, 6 bet kiekvienas turėjo ketu-
ris veidus ir keturis sparnus. 7 Jų kojos
buvo tiesios, o kojų pėdos tarsi ver-
šio nagos; jos žibėjo, kaip žiba šveis-
tas žalvaris. 8 Po jų sparnais į keturias
puses kyšojo žmogaus rankos. Visi ke-
turi gyvūnai turėjo veidus ir sparnus.
9 Jų sparnai lietė vienas kitą. Eidami
jie nesigręžiojo, kiekvienas gyvūnas
ėjo tiesiai į priekį. 10 *Jų veidų išvaizda
buvo tokia: visi keturi turėjo žmogaus
veidą, liūto veidą dešinėje, jaučio vei-
dą kairėje ir erelio veidą. 11 Tokie buvo
jų veidai. Kiekvienas gyvūnas turėjo
du sparnus, taip išskleistus aukštyn,
kad jie lietė kaimyno sparnus, o kiti du
sparnai dengė jų kūnus. 12 Kiekvienas
ėjo tiesiai į priekį, jie ėjo, kur tik dvasia
norėjo, ir eidami nesigręžiojo. 13 Tai-
gi tokia buvo gyvūnų išvaizda. Tarp
gyvūnų buvo kažkas, kas atrodė kaip
ugnyje degančios anglys, kaip *de-
glai, švysčiojantys pirmyn ir atgal tarp
gyvūnų. Ugnis spindėjo žėrėdama, iš
ugnies plyksėjo žaibai. 14 Gyvūnai švy-
travo priekin ir atgal kaip žaibai.

15 *Įsistebėjęs į gyvūnus pamačiau
po ratą, liečiantį žemę prie kiekvieno
keturveidžio gyvūno. 16 Ratai žėrėjo
tarsi būtų padaryti iš chrizolito. Visi
keturi buvo to pat pavidalo: iš išvaiz-
dos ir sąrangos atrodė, tartum ratas
būtų buvęs rato viduje. 17 Ėmę riedėti,
jie riedėdavo bet kuria iš keturių kryp-
čių ir riedėdami nesigręžiodavo. 18 Jų
skrytys buvo aukštos ir kėlė baimę,
nes visų keturių skrytys *aplink buvo
pilnos akių. 19 Gyvūnams pajudėjus į

1,1 *Apr 19,11*
1,2 *2 Kar 24,10-16; 2 Met 36,9-10*
1,5 *Apr 4,6*
1,10 *Ez 10,14; Apr 4,7*
1,13 *Apr 4,5*
1,15-21 *Ez 10,9-13*
1,18 *Apr 4,8*

priekį ratai riedėdavo greta jų; gyvū-
nams pakilus nuo žemės ratai pakilda-
vo drauge su jais. 20 Kur tik dvasia eida-
vo, ten eidavo ir jie, ir ratai riedėdavo
drauge su jais, nes ratuose buvo gyvū-
nų dvasia. 21 Gyvūnams einant riedė-
davo ir ratai, gyvūnams sustojus su-
stodavo ir ratai. Kai gyvūnai pakildavo
nuo žemės, drauge su jais pakildavo ir
ratai, nes ratuose buvo gyvūnų dvasia.
22 Viršum gyvūnų galvų buvo lyg dan-
gaus skliautas, lyg baimę kelianti *kriš-
tolo pašvaistė, išskleista viršum galvų.
23 Jų sparnai buvo ištiesti po skliautu
sparnas į sparną. Kiekvienas jų den-
gė savo kūną dviem sparnais. 24 Jiems
judant girdėjau jų sparnų plazdenimą
*kaip galingų vandenų ošimą, kaip Ga-
lingojo balsą, kaip ūžesį karo stovykloje.
Sustoję jie nuleisdavo savo sparnus. 25 Ir
nuo viršaus dangaus skliauto, buvusio
virš jų galvų, pasigirdo balsas. Ramiai
stovėdami jie nuleisdavo savo sparnus.
26 *Viršum dangaus skliauto, kuris
buvo virš jų galvų, buvo matyti lyg sosto
pavidalas, panašus į safyrą. Aukštai vir-
šum sosto pavidalo sėdėjo į žmogų pa-
naši būtybė. 27 *Aukščiau to, kas atrodė
kaip jo juosmuo, regėjau spindesį kaip
gintaro, kaip žėrinčios ugnies. O žemiau
to, kas atrodė kaip jo juosmuo, regė-
jau tartum ugnį su blizgančia pašvaiste
aplink. 28 Kaip vaivorykštė, pasirodanti
lietaus dieną debesyse, buvo jį gaubian-
ti pašvaistė. Tai buvo VIEŠPATIES šlovės
panašumo reginys. Pamatęs parpuoliau
veidu žemėn ir išgirdau kalbant.

Ezechielio pašaukimas

2 Ir jis man tarė: „Žmogau*, stokis
ant kojų, ir aš kalbėsiu su tavimi!“
2 Jam kalbant, dvasia įėjo į mane ir pa-

1,22 *Apr 4,6*
1,24 *Apr 1,4-15; 19,6*
1,26 *Ez 10,1; Apr 4,2-3*
1,27 *Ez 8,2*
2,1 Hebr. *ben 'ādām* „žmogaus sūnus“.

statė ant kojų. Aš klausiausi to, kuris
man kalbėjo. 3 Jis sakė man: „Žmogau,
siunčiu tave pas Izraelio vaikus, pas
maištaujančias tautas, kurios suki-
lo prieš mane. Jie ir jų tėvai maištavo
prieš mane iki pat šios dienos. 4 Pali-
kuonys, pas kuriuos tave siunčiu, yra
įžūlūs ir kietaširdžiai. Bet tu jiems
sakysi: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS'.
5 Klausys jie ar atsisakys klausyti, nes
tai maištingi namai, tegu sužino, kad
tarp jų buvo pranašas.
6 O tu, žmogau, nebijok jų,
nebijok nė jų žodžių,
nors tave suptų dilgėlės ir erškėčiai
ir sėdėtum ant skorpionų.
Dėl jų žodžių neturėk baimės,
dėl jų veidų nenustok drąsos,
nes tai maištingi namai.
7 Tu turi perduoti jiems mano žo-
džius, ar jie klauso, ar atsisako klausy-
ti, nes tai maištingi namai.
8 O tu, žmogau, klausykis, ką aš tau
kalbu, ir nebūk maištingas kaip maiš-
tingieji namai. Atverk savo burną ir
suvalgyk, ką duodu“. 9 Aš pažvelgiau:
priešais mane ištiesta ranka laikė *pri-
rašytą ritinį. 10 Jis išvyniojo jį prieš
mane: ritinys buvo prirašytas iš abiejų
pusių. Jame buvo surašytos raudos, ai-
manos ir dejonės.
3 *Jis tarė man: „Žmogau, ką tik
ten randi, tą valgyk! Suvalgyk šį
ritinį, eik ir kalbėk Izraelio namams!“
2 Atvėriau savo burną, o jis man davė šį
ritinį suvalgyti 3 sakydamas: „Maitin-
kis šiuo ritiniu, kurį tau duodu, ir pri-
pildyk juo savo skrandį“. Aš valgiau, ir
mano burnoje jis tapo saldus tartum
medus.
4 Tuomet jis tarė: „Žmogau, eik į
Izraelio namus ir kalbėk jiems mano
žodžiais. 5 Juk tu siunčiamas ne pas
tautą, kurios šneka nežinoma ir kalba
svetima, bet į Izraelio namus. 6 Ne pas

2,9-10 *Apr 5,1*
3,1-3 *Apr 10,9-10*

vieną iš daugybės tautų, kurių šneka
nežinoma ir kalba svetima, kurių žo-
džių tu nepajėgi suprasti. Tikriausiai,
jei tave pas jas siųsčiau, jos tavęs klau-
sytųsi! [7] Bet Izraelio namai atsisakys
tavęs klausytis, nes jie atsisako klausy-
tis manęs; visi Izraelio namai yra kieta-
kakčiai ir užsispyrusios širdies.

[8] Tikėk manimi! Sutvirtinau
tavo veidą prieš jų veidus
ir sukietinau tavo kaktą
prieš jų kaktas;
[9] kaip deimantą, kietesnę už
titnagą padariau tavo kaktą.
Nebijok jų,
dėl jų nenustok drąsos,
nes tai maištingi namai".

[10] Jis tarė man: „Žmogau, imk į širdį
ir išgirsk ausimis visus mano žodžius,
kuriuos tau kalbu. [11] Ir vyk pas tremti-
nius, pas savo tautiečius, kalbėk jiems
ir sakyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS',
– nepaisydamas, ar jie klausysis, ar at-
sisakys klausytis".

[12] Dvasia pakėlė mane, ir išgirdau
už savęs didelį drebinantį dundesį,
kai VIEŠPATIES šlovė pakilo iš savo vie-
tos: [13] plazdenimą gyvūnų sparnų, lie-
čiančių vienas kitą, ir bildesį ratų ša-
lia gyvūnų, didelį drebinantį dundesį.
[14] Dvasia pakėlė mane ir nešė. Aš kelia-
vau VIEŠPATIES rankos paveiktas, ap-
kartęs ir prislėgtas. [15] Atkeliavau pas
tremtinius prie Tel Abibo, pas tuos,
kurie gyveno prie Kebaro upės, ir ten
tarp jų prasėdėjau priblokštas septy-
nias dienas.

Paskyrimas Izraelio sargybiniu

[16] Praslinkus septynioms dienoms,
mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[17] „Žmogau, paskyriau tave Izrae-
lio namų sargybiniu. Kai tik išgirsi iš
mano lūpų žodį, mano vardu juos per-
spėsi.

[18] Jei sakysiu nedorėliui: 'Tu tikrai
mirsi!' – bet tu jo neperspėsi, nekalbė-
si, idant įspėtum nedorėlį gręžtis nuo
savo nedoro kelio, kad liktų gyvas, tai
jis, nedorėlis, mirs dėl savo kaltės, ir
tavo ranka bus atsakinga už jo kraują.
[19] Bet jei perspėsi nedorėlį, o jis negrįš
iš savo nedorumo ir savo nedoro kelio,
tai jis mirs dėl savo paties kaltės, o tu
būsi išgelbėjęs savo gyvastį.

[20] Arba jei teisusis nusigręš nuo tei-
sumo ir elgsis nedorai, kai aš suteiksiu
jam progą nusidėti, tai jis mirs. Kadan-
gi tu jo neįspėjai, jis mirs dėl savo pa-
ties kaltės, teisumo darbai, kuriuos jis
padarė, nebus atsimenami, ir tavo ran-
ka bus atsakinga už jo kraują. [21] Bet jei
tu perspėji jį, teisųjį, kad teisusis ne-
nusidėtų, ir jis nenusideda, tai jis tik-
rai gyvens, nes priėmė perspėjimą, o tu
būsi išgelbėjęs savo gyvastį".

[22] Tuomet ten VIEŠPATIES ranka pa-
lietė mane, ir jis tarė man: „Kelkis ir
eik į slėnį. Tenai kalbėsiuosi su tavi-
mi". [23] Atsikėliau, nuėjau į slėnį ir pa-
mačiau ten VIEŠPATIES šlovę kaip šlovę,
kurią buvau regėjęs prie Kebaro upės.
Aš parpuoliau kniūbsčias. [24] Tuomet
dvasia įėjo į mane ir pakėlė ant kojų. Jis
kalbėjosi su manimi ir sakė: „Eik ir už-
sidaryk savo troboje. [25] Klausyk, žmo-
gau! Tu būsi rišamas virvėmis ir taip
surištas, kad nebegalėsi išeiti pas žmo-
nes. [26] Padarysiu, kad tavo liežuvis taip
priliptų prie gomurio, kad būsi neby-
lys, bejėgis juos perspėti, nes tai maiš-
tingi namai. [27] Bet kai aš kalbėsiuosi su
tavimi ir atversiu tau lūpas, tu jiems sa-
kysi: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Kas
pasirengęs klausytis, tas tesiklauso, o
kas atsisako klausytis, tas teatsisako,
nes tai maištingi namai'.

Simbolinė Jeruzalės apgula

4 Žmogau, imk plytą ir pasidėk ją
priešais save. Nusibraižyk ant jos
miestą – Jeruzalę. [2] Surenk prieš ją ap-
gulą: pastatyk apgulos bokštus, supilk
pylimą, įrenk karių būstus ir pastatyk
mūrdaužius iš visų pusių. [3] Tuomet
pasiimk geležies skardą ir pastatyk ją

kaip geležies sieną tarp savęs ir miesto.
Atsigręžk veidu į jį, ir tebūna jis apgul-
tas. Ryžtingai tęsk jo apgulą. Tai žen-
klas Izraelio namams.
4 Paskum gulkis ant kairiojo šono ir
užsikrauk Izraelio namų bausmę, nes
tiek dienų, kiek ant jo gulėsi, būsi užsi-
krovęs jų bausmę. 5 Jų bausmės metus
skaičiuoju tau dienomis – trim šimtais
devyniasdešimt. Taip tu kęsi bausmę
už Izraelio namus. 6 Kai būsi baigęs, gul-
kis antrąkart, bet ant dešiniojo šono, ir
kęsk bausmę už Judo namus. Skiriu tau
keturiasdešimt dienų – po vieną dieną
už kiekvienerius metus. 7 Atsigręžk vei-
du į apgultą Jeruzalę ir pakėlęs nuogą
ranką pranašauk prieš ją. 8 Žiūrėk! Pri-
rišu tave virvėmis, kad negalėtum apsi-
versti nuo vieno šono ant kito, kol ne-
būsi baigęs apgulos dienų.
9 Pasiimk kviečių, miežių, pupų, lę-
šių, sorų ir speltų, supilk juos į vieną
indą ir išsikepk duonos. Ją turėsi valgy-
ti tiek dienų, kiek gulėsi ant šono, – tris
šimtus devyniasdešimt dienų. 10 Mais-
to, kurį valgysi, bus atsverta po dvide-
šimt šekelių dienai. Valgysi jį nustatytu
laiku. 11 Vandens, kurį gersi, bus atsei-
kėta šeštadalis hino. Gersi jį nustatytu
laiku. 12 Valgysi kaip miežių plokštainį,
visų akivaizdoje išsikepęs ant žmogaus
išmatų ugnies".
13 VIEŠPATS sako: „Šitaip valgys Izra-
elio žmonės savo suteptą duoną tauto-
se, kuriose juos išblaškysiu". 14 Aš prie-
šinausi: „Ak, ak, ak, Viešpatie DIEVE! Aš
niekada nesusitepiau; nuo pat mažu-
mės iki šiol nesu valgęs nei dvėsenos,
nei žvėrių sudraskyto gyvulio; jokia su-
tepta mėsa nepateko man į burną". 15 O
jis man atsakė: „Gerai, leidžiu tau nau-
doti galvijų mėšlą vietoj žmogaus išma-
tų. Ant jo ugnies kepkis duoną".
16 Paskui jis kalbėjo: „Žmogau, ti-
kėk manimi! Nulaušiu Jeruzalės duo-
nos ramstį*. Atsvėrę ir susirūpinę jie
valgys duoną; atseikėję ir išsigandę
jie gers vandenį. 17 Stokodami duonos
ir vandens, prislėgti už savo kaltę, jie
žvelgs vienas į kitą su siaubu.

Kalavijas prieš Jeruzalę

5 Žmogau, pasiimk aštrų kalavi-
ją ir panaudodamas jį kaip kirpė-
jo skustuvą pabrauk per savo galvą ir
barzdą. Paskui paimk svarstykles ir
padalyk plaukus. 2 Vieną trečdalį sude-
ginsi ugnyje, kai mieste pasibaigs ap-
gulos dienos. Kitą trečdalį neši aplink
miestą ir kaposi kalaviju. Likusį treč-
dalį mesi į vėją, ir aš išsitrauksiu ka-
laviją jiems įkandin. 3 Paskui paimsi iš
jų žiupsnelį ir prisiriši prie savo apda-
ro krašto. 4 Iš šitų vėl šiek tiek paėmęs,
mesk į ugnį ir sudegink juos. Nuo jų
ugnis persimes į visus Izraelio namus".
5 Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Tai
Jeruzalė! Buvau davęs jai vietą tautų
šerdyje su aplinkinėmis šalimis. 6 Bet
ji maištavo prieš mano įsakus ir nuos-
tatus, tapdama nedoresnė negu tautos
ir šalys aplink ją, atmetė mano įsakus
ir negyveno pagal mano nuostatus".
7 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ti-
kėk manimi! Esate maištingesni negu
tautos aplink jus, negyvenote pagal
mano nuostatus ir nesilaikėte mano
įsakų, net nesielgėte pagal įsakus tau-
tų, gyvenančių aplink jus!" 8 Todėl taip
kalba Viešpats DIEVAS: „Žiūrėk! Aš, aš
pats ateinu prieš tave! Aš nuteisiu tave
tautų akyse. 9 Dėl visų tavo bjaurių nu-
sikaltimų padarysiu tau, ko dar nieka-
da nesu daręs ir į ką panašaus nieka-
da daugiau nedarysiu. 10 Tikrai tavo
tėvai *valgys vaikus, o vaikai savo tė-
vus. Nuteisiu tave, išvėtysiu tavo likutį
po visus vėjus. 11 Todėl, kaip aš gyvas,
– tai Viešpaties DIEVO žodis, – prisie-
kiu: kadangi tu savo stabais ir bjauriais
nusikaltimais suteršei mano Šventyk-
lą, griebsiuosi skustuvo. Mano akis

4,16 T. y. nutrauksiu maisto tiekimą miestui.

5,10 *Rd 4,10*

nepagailės, ir aš neparodysiu užuojau-
tos. [12] Vienas tavo trečdalis mirs maru
ir žus nuo bado, kitas trečdalis kris
aplink tave nuo kalavijo, o dar vieną
trečdalį išvėtysiu po visus vėjus ir išsi-
trauksiu kalaviją jiems įkandin.
[13] Taip atslūgs mano pyktis; liesiu
ant jų savo įniršį, kol sušvelnėsiu. Jie
žinos, kad aš, VIEŠPATS, kalbėjau uo-
liai, liedamas ant jų savo įniršį! [14] Be
to, paversiu tave griuvėsiais, pajuokos
reginiu aplinkinėms tautoms ir kiek-
vieno praeivio akims. [15] Būsi pajuoka
ir pasityčiojimas, įspėjimas ir siaubo
reginys aplinkinėms tautoms, kai tei-
siu tave pykčiu ir įniršiu, bausiu įniršio
bausmėmis, – aš, VIEŠPATS, pasakiau! –
[16] kai paleisiu į tave savo mirtinas bado
strėles, kurios jus sunaikins, nes pa-
leisiu jas, kad jus sunaikinčiau, ir kai
didinsiu jūsų badą sulaužydamas jūsų
duonos ramstį. [17] *Siųsiu jums badą ir
laukinius žvėris, ir jie sunaikins tavo
vaikus, o maras ir kraujo praliejimas
persmelks tave. Kalaviją atvesiu prieš
tave, – aš, VIEŠPATS, pasakiau!“

Stabmeldystės pasmerkimas

6 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, atgręžk savo veidą į Iz-
raelio kalnų pusę ir pranašauk jiems.
[3] Sakyk: ‘Izraelio kalnai, klausykitės
Viešpaties DIEVO žodžio!’ Taip kalba
Viešpats DIEVAS kalnams ir kalvoms,
dauboms ir slėniams: ‘Žiūrėkite! Aš
atvesiu prieš jus kalaviją ir sunaikinsiu
jūsų alkus. [4] Jūsų aukurai bus apleis-
ti ir smilkyklės sudaužytos. Suguldy-
siu jūsų užmuštuosius jūsų stabams
po kojų, [5] suguldysiu Izraelio žmonių
lavonus priešais jų stabus, išmėtysiu
jūsų kaulus aplink jūsų aukurus. [6] Vi-
sur, kur gyvenate, jūsų miestai bus
sugriauti ir aukštumų alkai sunaikin-
ti taip, kad jūsų aukurai bus nugriau-
ti ir sunaikinti, stabai sulaužyti ir su-
trupinti, smilkyklės sudaužytos ir jūsų
rankų darbai nušluoti. [7] Užmuštieji
gulės kritę tarp jūsų; tada jūs žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS.
[8] Tačiau paliksiu jums tarp tautų
pasprukusius nuo kalavijo, kai būsite
išblaškyti svetimose šalyse. [9] Tuomet
jūsų pabėgėliai atmins mane tautose,
kur bus ištremti, kaip aš sielvartavau
dėl jų ištvirkusios širdies, nusigręžu-
sios nuo manęs, ir dėl jų ištvirkusių
akių, atsigręžusių į savo stabus. Tuo-
met jie bodėsis savimi dėl padarytų
bjaurasčių, dėl savo bjaurių nusikalti-
mų. [10] Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
Ne tuščiai grasinau, kad užtrauksiu
jiems šią nelaimę’“.
[11] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Plok
delnais, trypk kojomis ir šaūk: ‘Ak!’ –
dėl visų bjaurių Izraelio namų nusikal-
timų! Jie žus nuo kalavijo, bado ir maro!
[12] Kas toli, tas maru numirs, kas arti, tas
nuo kalavijo kris, kas išliko ir yra apgul-
tas, tas mirs nuo bado. Taip išliesiu ant
jūsų savo įniršį. [13] Tuomet jūs žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS, kai jūsų užmuštie-
ji gulės tarp savo stabų aplink aukurus
kiekviename aukštumų alke, ant kiek-
vienos kalno viršūnės, po kiekvienu
žaliu medžiu ir po kiekvienu lapuotu
ąžuolu, kur tik jie aukojo malonaus
kvapo atnašas visiems savo stabams.
[14] Ištiesiu prieš juos savo ranką ir pada-
rysiu kraštą, kur jie gyvena, apleistą ir
tuščią nuo dykumos iki Diblos. Tada jie
žinos, kad aš esu VIEŠPATS“.

Artėjanti pražūtis

7 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, taip kalba Viešpats
DIEVAS Izraelio žemei.

Galas! Ateina galas keturiems
krašto kampams!
[3] Dabar ateina tau galas!
Liesiu ant tavęs savo pyktį,
nuteisiu tave pagal tavo kelius
ir bausiu tave už visas
tavo bjaurastis.

5,17 *Apr 6,8*

4 Mano akis nepagailės,
ir aš neparodysiu užuojautos,
bet bausiu tave pagal tavo kelius.
Kai tavo bjaurieji nusikaltimai
pūliuos tavyje,
žinosite, kad aš esu VIEŠPATS".
5 Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Nelaimė po nelaimės!
Žiūrėk, ji ateina!
6 Atėjo galas! Atėjo tikras galas!
Jis pakilo prieš tave.
Žiūrėk, jis ateina!
7 Atėjo tau pražūtis,
šalies gyventojau!
Atėjo metas, jau arti diena
sąmyšio, o ne ūžavimo kalnuose.
8 Jau greit išgiešiu ant
tavęs savo įniršį
ir išliesiu ant tavęs savo pyktį.
Nuteisiu tave pagal tavo kelius,
nubausiu tave už visus tavo
bjauriuosius nusikaltimus.
9 Mano akis nepagailės,
ir aš neparodysiu užuojautos,
bet bausiu tave pagal tavo kelius.
Kai tavo bjaurieji nusikaltimai
pūliuos tavyje,
žinosite, kad aš, VIEŠPATS,
nuplakiau".
10 Žiūrėk, toji diena jau čia
pat! Žiūrėk, ji ateina!
Pražūtis atėjo,
lazda pražydo,
įžūlumas sukrovė pumpurus,
11 smurtas išaugo į nedorumo lazdą.
Nė vienas jų neišliks;
neliks nieko nei iš jų pertekliaus,
nei iš turtų.
Jie neturės jokio pranašumo.
12 Atėjo tas metas, toji diena išaušo!
Kas perka, tas tegu nesidžiaugia,
kas parduoda, tas tegu neliūdi,
nes visus užklups degantis pyktis.
13 Parduodantis nebeatgaus to,
kas parduota,
nors jis ir pirkėjas tebebūtų gyvi,
nes pyktis apima visus,
ir jis nebus atšauktas.
Kadangi visi jie kalti, nė vienas
negali išlikti gyvas.
14 Jie papūtė ragą, ir
viskas parengta,
bet nėra kam eiti į mūšį,
nes mano degantis pyktis
apima juos visus.
15 Kalavijas lauke už vartų,
maras ir badas viduje.
Kas laukuose, tas žus nuo kalavijo,
kas mieste, tą praris
badas ir maras.
16 Bėgliai, jei kam ir
pavyktų išsigelbėti,
slėpsis kalnuose tarsi
slėnių balandžiai,
visi iki vieno dejuodami
dėl savo kaltės.
17 Rankos nusvirusios,
visų blauzdos praskydusios.
18 Apsijuos jie ašutine,
ir juos apsiaus šiurpas.
Visų veiduose gėda
ir visų galvos nuskustos.
19 Savo sidabrą jie išmes į gatves,
o jų auksas bus laikomas
netyru daiktu.
„VIEŠPATIES pykčio dieną jų auksas
ir sidabras negalės jų išgelbėti. Jais ne-
pasisotins nei savo pilvų neprisikimš.
Auksas ir sidabras jiems teikė progą
nusidėti.
20 Iš savo puikaus puošmens, kuriuo
didžiavosi, jie pasidarė bjaurių stabų
paveikslų. Todėl paversiu jį jiems ne-
švariu daiktu.
21 Atiduosiu jį kaip grobį į
svetimųjų rankas,
kaip pelną žemės nedorėliams,
ir jie išniekins jį.
22 Nugręšiu nuo jų savo veidą,
ir jie išniekins mano
brangiąją vietą;
niekšai įžengs į ją ir išniekins.
23 Nukalk grandinę,
nes kraštas pilnas kruvinų
nusikaltimų,
o miestas kupinas smurto.

[24] Atvesiu nuožmiausias iš tautų,
ir jos užims jų namus.
Galiūnų įžūlumui padarysiu galą,
ir jų šventyklos bus išniekintos.
[25] Siaubas ateina!
Jie ieškos ramybės,
bet jos nebus.
[26] Nelaimė lydės nelaimę,
bloga žinia vysis blogą žinią.
Veltui jie ieškos pranašo regėjimo,
kunigas nebepajėgs mokyti,
seniūnai nebemokės patarti.
[27] Karalius raudos,
didžiūnas bus pagautas nevilties,
paprastų žmonių rankos drebės.
Pasielgsiu su jais pagal
jų pačių kelią,
teisiu juos, kaip jie teisė,
ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

Stabmeldystė Šventykloje

8 Atsitiko taip, kad šeštų metų šešto
mėnesio penktą dieną, man esant
namie ir Judo seniūnams sėdint prie-
šais mane, Viešpaties DIEVO ranka nu-
sileido ant manęs. [2] *Pažvelgiau, ir štai
į ugnį panašus pavidalas: žemiau to,
kas atrodė kaip juosmuo, buvo ugnis,
o aukščiau jo juosmens – lyg gintaro
spindesys. [3] Jis ištiesė lyg ranką ir pa-
ėmė mane už galvos garbanos. Dvasia
pakėlė mane tarp žemės ir dangaus
ir Dievo regėjimais nunešė į Jeruzalę,
prie vidinio kiemo šiaurinių vartų; ten
buvo pastatytas pavyduliavimo stabas,
kuris žadina pavyduliavimą*. [4] *Ten
buvo ir Izraelio Dievo šlovė kaip tas re-
gėjimas, kurį buvau matęs slėnyje.
[5] Tuomet jis tarė man: „Žmogau, da-
bar pakelk akis į šiaurės pusę!" Aš pa-
kėliau akis į šiaurės pusę, ir ten, į šiaurę
nuo aukuro vartų, pačioje angoje, buvo
tas pavyduliavimo stabas. [6] Jis kalbėjo:
„Žmogau, ar matai, ką jie daro? Tuos
bjaurius nusikaltimus, kuriuos Izrae-
lio namai čia daro, kad mane atitolintų
nuo mano Šventyklos? Net dar bjau-
resnių nusikaltimų pamatysi".
[7] Jis nuvedė mane prie įėjimo į kie-
mą, ir ten apsižvalgęs pamačiau skylę
sienoje. [8] Jis tarė man: „Žmogau, brau-
kis pro sieną!" Ėmiau veržtis pro sieną,
ir štai įėjimas. [9] Jis kreipėsi į mane: „Eik
į vidų ir išvysk tuos nedorus nusikal-
timus, kuriuos jie ten daro". [10] Įėjęs vi-
dun pamačiau, kad ten visur ant sienų
pavaizduoti visokiausi ropliai, šlykštūs
gyvuliai ir visi Izraelio namų stabai.
[11] Priešais juos stovėjo septyniasdešimt
Izraelio namų seniūnų drauge su Šafa-
no sūnumi Jaazaniju. Kiekvienas laikė
rankoje smilkytuvą, ir kvapus smilkalų
dūmų debesis kilo aukštyn. [12] Tuomet
jis tarė man: „Žmogau, ar matai, ką Iz-
raelio namų seniūnai daro patamsiais,
kiekvienas savo stabų kambaryje, saky-
dami: 'VIEŠPATS mūsų nemato! VIEŠPATS
paliko kraštą!' [13] Pamatysi net dar bjau-
resnių nusikaltimų, kuriuos jie daro".
[14] Po to jis atvedė mane prie
VIEŠPATIES Namų šiaurinių vartų. Ten
sėdėjo moterys, raudančios Tamūzo.
[15] Jis tarė man: „Žmogau, ar matei? Pa-
matysi dar net bjauresnių nusikaltimų
negu šie".
[16] Tuomet jis įvedė mane į VIEŠPATIES
Namų vidinį kiemą, ir štai prie angos į
VIEŠPATIES šventyklą, tarp prieangio
ir aukuro, stovėjo maždaug dvidešimt
penki vyrai nugaromis į VIEŠPATIES
šventyklą ir veidu atsigręžę į rytų pusę,
parpuolę kniūbsti ant žemės prieš rytų
pusėje tekančią saulę. [17] Ir jis tarė man:
„Žmogau, ar matei? Nejaugi bjaurieji
nusikaltimai, kuriuos Judo namai daro
čia, tai tik mažmožis? Argi jie turi pri-
pildyti smurto ir kraštą, vis erzinti ir
erzinti mane? Žiūrėk, jie laiko šakas
prie savo nosių*! [18] Tad elgsiuosi pykčio

8,2 *Ez 1,27*
8,3 Žr. Iš 20,4-6.
8,4 *Ez 1,28*

8,17 Arba: „prie mano [t. y. Dievo] nosies"; užuo-
mina apie pagoniškas egiptiečių apeigas.

perimtas, mano akis nepagailės, ir aš
neparodysiu užuojautos. Jie rėks man
į ausis, bet aš jų negirdėsiu".

Jeruzalė nubaudžiama

9 Tuomet jis man girdint ėmė šaukti
visu balsu: „Prisiartinkite, miesto
budeliai, kiekvienas su savo naikinimo
įrankiu rankoje!" 2 Ir štai šeši vyrai atė-
jo keliu nuo aukštesniųjų vartų, kurie
yra šiauriniame pakraštyje, kiekvienas
nešinas savo žudymo ginklu. Tarp jų
buvo vyras, vilkintis drobiniais, su raš-
tininko reikmenimis prie juosmens.
Atėję jie sustojo prie žalvario aukuro.
3 O Izraelio DIEVO šlovė buvo pasi-
traukusi nuo kerubo, ant kurio laiky-
davosi, prie Namų slenksčio. VIEŠPATS
pasišaukė drobiniais vilkintį vyrą su
raštvedžio reikmenimis prie juosmens
4 ir tarė jam: „Pereik per miestą, per Je-
ruzalę, ir *pažymėk tãvo* ženklu kak-
tas dūsaujančių ir dejuojančių dėl visų
bjauriųjų nusikaltimų, kurie jame da-
romi". 5 O kitiems man girdint pasakė:
„Eikite jam iš paskos per miestą ir žu-
dykite. Tenebūna gailestinga jūsų akis,
gailesčio neparodykite. 6 Žudykite ir
naikinkite senius, vaikinus ir mergi-
nas, mažylius ir moteris, bet nelies-
kite nė vieno, kuris turi tãvo ženklą;
– pradėkite nuo mano Šventyklos!" Ir
jie pradėjo nuo seniūnų, kurie buvo
priešais Namus. 7 Tuomet jis dar tarė
jiems: „Užterškite Namus, pripildyki-
te jų kiemus lavonų. Eikite!" Jie išėjo ir
žudė mieste.
8 Jiems žudant aš buvau paliktas
vienas. Parpuolęs kniūbsčias aš šau-
kiau: „Ak, Viešpatie DIEVE! Nejaugi
išliedamas savo pyktį ant Jeruzalės tu
sunaikinsi visą Izraelio likutį?" 9 Jis at-
sakė man: „Izraelio ir Judo namų kaltė
be galo didelė. Kraštas pilnas kraujo,
o miestas – ištvirkimo, nes kalbama:
'VIEŠPATS paliko kraštą! VIEŠPATS ne-
mato!' 10 Taigi ir mano akis nepagai-
lės, ir aš užuojautos neparodysiu, bet
suversiu jų darbus jiems ant galvų".
11 Ir štai vyras, vilkintis drobiniais,
su raštvedžio reikmenimis prie juos-
mens pasirodė ir pranešė: „Padariau,
kaip įsakei!"

Dievo šlovė pasitraukia

10 *Tuomet pažvelgiau, ir štai vir-
šuje skliauto, kuris buvo vir-
šum kerubų galvų, pasirodė lyg safyro
akmuo, lyg į sostą panašus pavidalas.
2 Jis kreipėsi į drobiniais vilkintį vyrą,
tardamas: „Eik tarp ratų po kerubais,
*paimk rieškučias žarijų, esančių tarp
kerubų, ir išžarstyk jas ant miesto". Jis
įėjo man matant. 3 Vyrui įeinant, keru-
bai stovėjo ties dešiniuoju Namų pa-
kraščiu, ir debesis pripildė vidinį kie-
mą. 4 VIEŠPATIES šlovė persikėlė nuo
kerubų prie Namų slenksčio, Namai
buvo pripildyti debesies, ir kiemas
buvo pilnas VIEŠPATIES šlovės pašvais-
tės. 5 Kerubų sparnų ūžesys buvo gir-
dėti iki pat išorinio kiemo tartum Ga-
lingojo balsas, kai jis kalba.
6 Kai jis įsakė drobiniais vilkinčiam
vyrui tardamas: „Paimk ugnies tarp
ratų, esančių po kerubais", vyras įėjo ir
atsistojo šalia rato. 7 Vienas kerubas iš-
tiesė ranką į ugnį tarp kerubų, šiek tiek
paėmė jos ir įdėjo į drobiniais vilkinčio
saują. Priėmęs ugnį šis išėjo. 8 Po ke-
rubų sparnais buvo matyti ranka kaip
žmogaus.
9 *Mačiau, kaip rieda keturi ratai
prie kerubų, po vieną ratą prie kiekvie-
no kerubo; ratai atrodė kaip chrizolito
akmens. 10 Visi keturi buvo tokio pat
pavidalo, tartum ratas būtų buvęs rato
viduje. 11 Ėmę riedėti, jie galėjo riedė-
ti keturiomis kryptimis ir riedėdami

9,4 *Apr 7,3; 9,4; 14,1*
9,4 Hebr. abėcėlės paskutinė raidė.

10,1 *Ez 1,26; Apr 4,2*
,2 *Apr 8,5*
,9-13 *Ez 1,15-21*

nesigręžiodavo. Visi riedėdavo į tą
pusę, į kurią buvo atsukta galva, ir rie-
dėdami nesigręžiodavo. 12 Ir visas ke-
rubų kūnas, nugaros, rankos, sparnai
ir ratai buvo *pilni akių. Visų keturių
ratai buvo pilni akių. 13 Man girdint
ratai buvo pavadinti sūkuriais. 14 *Kiek-
vienas turėjo keturis veidus: pirmasis
buvo kerubo, antrasis – žmogaus, tre-
čiasis – liūto ir ketvirtasis – erelio.

15 Kerubai pakilo. Tai buvo gyvū-
nai, kuriuos buvau matęs prie Kebaro
upės! 16 Kerubams pajudėjus į priekį,
ratai riedėdavo greta jų; kai kerubai iš-
skleisdavo sparnus, norėdami pakilti
nuo žemės, ratai greta jų nepakeisdavo
krypties. 17 Aniems sustojus, sustodavo
ir jie, aniems pakilus, pakildavo ir jie,
nes juose buvo gyvūnų dvasia.

18 VIEŠPATIES šlovė pasitraukė nuo
Namų slenksčio ir sustojo viršum ke-
rubų. 19 Kerubai išskleidė sparnus ir
pakilo nuo žemės mano akyse, išei-
dami kartu su ratais. Jie sustojo prie
VIEŠPATIES Namų rytinių vartų angos;
viršum jų buvo Izraelio Dievo šlovė.
20 Jie buvo tie patys gyvūnai, kuriuos
buvau matęs po Izraelio Dievu prie
Kebaro upės, ir supratau, kad tai keru-
bai. 21 Kiekvienas turėjo keturis veidus,
kiekvienas turėjo keturis sparnus, o po
jų sparnais buvo rankos kaip žmogaus.
22 Ir jų veidų išvaizda buvo tokia pat,
kaip anų veidų, kuriuos buvau matęs
prie Kebaro upės. Kiekvienas ėjo tie-
siai į priekį.

Didžiūnų teismas

11 Tuomet dvasia pakėlė mane ir
atvedė prie VIEŠPATIES Namų
rytinių vartų, vartų į saulėtekio pusę.
Ten prie vartų buvo dvidešimt penki
vyrai. Tarp jų pamačiau tautos didžiū-
nus, Azūro sūnų Jaazaniją ir Benajos
sūnų Pelatiją. 2 Jis tarė man: „Žmogau,
štai vyrai, kurie rezga pinkles ir slap-
ta sąmokslauja mieste 3 sakydami:
'Nėra reikalo dabar statyti namus. Šis
miestas – katilas, o mes – mėsa!' 4 To-
dėl pranašauk prieš juos, pranašauk,
žmogau!“

5 VIEŠPATIES dvasia nusileido ant
manęs, ir jis tarė man: „Sakyk: 'Taip
kalba VIEŠPATS. Štai ką sau manote, Iz-
raelio namai! Aš žinau, kas atėjo jums
į galvą! 6 Užvertėte šį miestą lavonais ir
gatves pripildėte užmuštųjų'“. 7 Todėl
taip kalba Viešpats DIEVAS: „Jūsų už-
muštieji, kuriais užvertėte jį, yra mėsa,
o šis miestas – katilas, bet jūs būsite iš
jo išvaryti. 8 Jūs bijojote kalavijo, tad aš
atvesiu jums kalaviją, – tai Viešpaties
DIEVO žodis. – 9 Išvarysiu jus iš mies-
to, atiduosiu svetimiesiems į rankas ir
įvykdysiu jums teismo nuosprendžius.
10 Jūs krisite nuo kalavijo. Aš bausiu jus
Izraelio paribyje, ir jūs žinosite, kad aš
esu VIEŠPATS. 11 Miestas nebus jums ka-
tilas, o jūs nebūsite mėsa jame; Izraelio
paribyje jus bausiu. 12 Tuomet jūs žino-
site, kad aš esu VIEŠPATS, kurio įstatų
nesilaikėte ir kurio įsakų nevykdėte,
bet elgėtės pagal papročius tautų, gy-
venančių aplink jus!“ 13 Atsitiko taip,
kad man pranašaujant Benajos sūnus
Pelatijas numirė. Tuomet parpuoliau
veidu žemyn ir visu balsu šaukiau, sa-
kydamas: „Ak, Viešpatie DIEVE! Ne-
jau tu nori padaryti galą Izraelio liku-
čiui?!“

Dievas parves tremtinius

14 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
15 „Žmogau! Apie tavo brolius, tavo
gimines, tavo tautiečius tremtinius
ir visus Izraelio namus Jeruzalės gy-
ventojai sako: 'Jie pasitraukė toli
nuo VIEŠPATIES. Šis kraštas atiduotas
mums kaip nuosavybė!' 16 Todėl sa-
kyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Nors
perkėliau juos toli tarp tautų, nors iš-
blaškiau juos po įvairius kraštus, kurį
laiką buvau jiems šventykla kraštuose,

10,12 *Apr 4,8*
10,14 *Ez 1,10; Apr 4,7*

į kuriuos jie pateko'. 17 Todėl sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Surinksiu
jus iš visų tautų, paimsiu jus iš kraštų,
kur buvote išblaškyti, ir duosiu jums
Izraelio žemę. 18 Atvykę ten jie pašalins
iš jos visus stabus ir visus bjauriuosius
nusikaltimus. 19 *Duosiu jiems kitą šir-
dį ir įliesiu jiems naują dvasią, išimsiu
iš jų kūno akmens širdį ir duosiu jiems
jautrią, 20 kad gyventų pagal mano įs-
tatus, laikytųsi mano įsakų ir juos vyk-
dytų. Tada jie bus mano tauta, ir aš bū-
siu jų Dievas. 21 O tiems, kurių širdis
seka paskui jų stabus ir bjaurastis, su-
versiu jų darbus jiems patiems ant gal-
vų'", – tai Viešpaties DIEVO žodis.
22 Tuomet kerubai su šalia buvusiais
ratais pakėlė sparnus. *Izraelio Dievo
šlovė tvyrojo virš jų. 23 VIEŠPATIES šlo-
vė pakilo viršum miesto ir sustojo ant
kalno į rytus nuo miesto.
24 Dvasia pakėlė mane ir atvedė
Dievo dvasios regėjimu į Chaldėją pas
tremtinius. Regėjimas, kurį mačiau,
pranyko. 25 Aš papasakojau tremti-
niams visus dalykus, kuriuos man
buvo parodęs VIEŠPATS.

Simbolinė Judo tremtis

12 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, tu gyveni maištin-
guose namuose. *Jie turi akis, kad ga-
lėtų matyti, bet nemato, turi ausis, kad
galėtų girdėti, bet negirdi, nes tai maiš-
tingi namai. 3 Todėl, žmogau, susirišk
tremtinio ryšulį ir išeik į tremtį dienos
metu, jų akyse. Išeik tarsi tremtinys iš
savo vietos ir jiems matant nueik į kitą
vietą. Galbūt jie suvoks, kad yra maiš-
tingi. 4 Išsineši savo tremtinio ryšulį
dienos metu jiems matant, tarsi ryšu-
lį tremčiai, o pats išeisi vakare jiems
matant, kaip varomieji į tremtį. 5 Jiems
matant pralaužk sienoje skylę ir išsi-
nešk pro ją savo ryšulį. 6 Jiems matant
tu užsikelsi ryšulį ant peties ir išsine-
ši jį sutemus. Veidą užsidengsi, kad
nematytumei krašto, nes aš padariau
tave ženklu Izraelio namams".
7 Padariau taip, kaip man buvo įsa-
kyta. Išsinešiau savo ryšulį tarsi ryšulį
tremčiai ir vakare savo ranka pralau-
žiau sienoje skylę. Išsinešiau jį sute-
mus, nešdamasis ant peties jiems ma-
tant.
8 Kitą rytą mane pasiekė VIEŠPATIES
žodis: 9 „Žmogau, ar nesakė tau Izrae-
lio namai, tie maištingieji namai: 'Ką
tu išdarinėji?' 10 Pasakyk jiems: 'Taip
kalba Viešpats DIEVAS. Štai pranaša-
vimas apie Jeruzalės vadą ir visus Iz-
raelio namus'. 11 Sakyk: 'Aš esu ženklas
jums! Kaip padariau, taip ir jiems bus
padaryta: jie eis į tremtį, į nelaisvę.
12 O vadas, kuris yra tarp jų, sutemus
užsikels savo ryšulį ant peties ir išeis.
Jie pralauš sienoje skylę jam išvesti; jis
užsidengs veidą taip, kad krašto nema-
tytų savo akimis. 13 Užmesiu ant jo savo
tinklą, ir jis pateks į mano spąstus; *at-
vesiu jį į Babiloną, chaldėjų kraštą, ta-
čiau to krašto jis nematys* ir ten mirs.
14 O visą jo palydą, padėjėjus ir visus
kariuomenės būrius išnešiosiu po vi-
sus vėjus ir išsitrauksiu kalaviją jiems
įkandin. 15 Kai išsklaidysiu juos tarp
tautų ir išbarstysiu įvairiuose kraštuo-
se, jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS. 16 Bet
nedaugeliui leisiu išlikti gyviems nuo
kalavijo, bado ir maro, kad papasakotų
apie visus savo bjauriuosius nusikalti-
mus tautoms, pas kurias nueis. Tada
jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'".
17 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau! Drebėdamas valgyk duo-
ną, iš baimės pašiurpęs gerk vandenį.
19 Sakyk krašto žmonėms: 'Taip kal-
ba Viešpats DIEVAS apie Jeruzalės gy-
ventojus Izraelio žemėje. Jie valgys

11,19–20 *Ez 36,26–28*
11,22–23 *Ez 43,2–5*
12,2 *Iz 6,9–10; Jer 5,21; Mk 8,18*
12,13 *2 Kar 25,7; Jer 52,11*
12,13 Žr. 2 Kar 25,7; Jer 52,11.

duoną apimti baimės ir gers vandenį
pagauti siaubo, nes jų kraštas bus ne-
tekęs įprasto apsto per jo gyventojų
nežabotą smurtą. [20]Miestai, kur dabar
pilna žmonių, bus sunaikinti, kraštas
nuniokotas, ir jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS'".

Regėjimų patvirtinimas

[21]Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[22]„Žmogau, ką reiškia Izraelio žemėje
jūsų patarlė: 'Dienos prabėga, ir regė-
jimai nueina niekais'? [23]Todėl sakyk
jiems. 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Aš
padarysiu galą šiai patarlei. Ji nebe-
bus daugiau vartojama Izraelyje kaip
patarlė!' Bet sakyk jiems: 'Dienos atė-
jo, ir regėjimų išsipildymas arti, [24]nes
nebebus daugiau Izraelio namuose nei
tuščių regėjimų, nei raminančių spėji-
mų. [25]Aš, VIEŠPATS, pasakiau, ir tai bus
įvykdyta be atidėliojimo, nes jūsų die-
nomis, maištingieji namai, aš ištarsiu
savo žodį ir jį įvykdysiu'", – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis.
[26]Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[27]„Žmogau, Izraelio namai sako: 'Re-
gėjimas, kurį jis mato, yra už daugel-
lio metų, jis pranašauja tolimą ateitį'.
[28]Todėl sakyk jiems: 'Taip kalba Vieš-
pats DIEVAS. Nė vienas iš mano žodžių
nebebus daugiau atidėtas, bet kiekvie-
nas žodis, kurį ištarsiu, bus įvykdy-
tas'", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Prieš netikruosius pranašus

13 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2]„Žmogau, pranašauk Izraelio
pranašams, pranašauk! Sakyk tiems,
kurie pranašauja savo pačių vaizduo-
tės užgaidas: 'Klausykitės VIEŠPATIES
žodžio!'" Taip kalba Viešpats DIEVAS.
[3]„Vargas kvailiesiems pranašams, ku-
rie remiasi savo pačių dvasios užgai-
domis, neturėję regėjimo! [4]Izraeli,
tavo pranašai – tarsi šakālai tarp griu-
vėsių! [5]Jūs nei lipote į spragas, nei tai-
sėte sienas aplink Izraelio namus, kad
VIEŠPATIES dieną jie tvirtai laikytųsi
kovoje. [6]Tušti regėjimai ir melagingi
spėjimai tų, kurie sako: 'Tai VIEŠPATIES
žodis', kai VIEŠPATS jų nesiuntė. Jie
netgi laukia, kad išsipildytų jų žodis!
[7]Argi ne tuščią regėjimą matėte ir argi
ne melagingą žyniavimą skelbėte sa-
kydami: 'Tai VIEŠPATIES žodis', nors aš
nekalbėjau?"
[8]Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Kadangi skelbėte niekus ir regėjo-
te melą, aš prieš jus, – tai Viešpaties
DIEVO žodis. – [9]Mano ranka bus pakel-
ta prieš pranašus, kurie patiria tuščius
regėjimus ir skelbia melagingus spėji-
mus. Jų nebus mano tautos taryboje,
jie nebus įrašyti į Izraelio namų sąra-
šą ir nesugrįš į Izraelio žemę. Taip jūs
žinosite, kad aš esu Viešpats DIEVAS.
[10]Juk *jie suklaidino mano tautą saky-
dami: 'Taika', kai nėra taikos. Žmonės
atstato sieną ir tinkuoja ją moliu be
šiaudų! [11]Sakyk tiems, kurie tinkuoja
moliu be šiaudų, kad ji sugrius. Liū-
tis sukels potvynį, kris nuožmi kruša,
šėls audros vėjas! [12]Žiūrėkite! Kai siena
sugrius, argi nebus jums sakoma: 'Kur
tas tinkas, kuriuo tinkavote?'" [13]Todėl
taip kalba Viešpats DIEVAS: „Savo įnir-
šyje paleisiu audros vėją, nuo mano
pykčio kils liūties potvynis ir su įniršiu
viską naikinanti nuožmi kruša. [14]Nu-
griausiu sieną, kurią tinkavote moliu
be šiaudų, sulyginsiu ją su žeme taip,
kad bus atidengti pamatai. Kai ji grius,
žūsite po ja. Tada žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS. [15]Taip išliesiu savo įniršį ant
sienos ir tų, kurie tinkuoja ją moliu be
šiaudų; sakysiu jums: 'Nebėra sienos,
nebėra nė tų, kurie ją tinkavo moliu
be šiaudų; [16]nebėra Izraelio pranašų,
kurie pranašavo apie Jeruzalę ir regėjo
taiką, kai taikos nebuvo'", – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis.
[17]„Žmogau, atsuk veidą ir į savo
tautos dukteris, pranašaujančias savo

13,10 *Jer 6,14; 8,11*

vaizduotės norus, pranašauk joms ir
18 sakyk: ‘Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Vargas moterims, kurios apsiuva juos-
ta kiekvieną riešą ir daro gobtuvus*
bet kokio dydžio žmonių galvoms, no-
rėdamos juos prigauti. Nejau jūs, mano
tautos žmones prigaudamos, save gy-
vas išlaikote? 19 Išniekinote mane
mano tautoje dėl miežių saujos ir duo-
nos trupinių*. Savo melais mano tau-
tai, mėgstančiai klausytis melų, pra-
žudote žmones, kurie neturėtų mirti,
ir palaikote gyvus tuos, kurie neturėtų
išlikti gyvi!’“
20 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Aš prieš jūsų juostas, kuriomis gau-
dote žmones kaip paukščius. Aš nu-
plėšiu jas nuo jūsų rankų ir išlais-
vinsiu žmones, kuriuos jūs gaudote
kaip paukščius. 21 Aš nuplėšiu jūsų
gobtuvus ir išgelbėsiu savo žmones iš
jūsų nagų. Jie daugiau nebebus jūsų
naguose, ir jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS! 22 Kadangi jūs melu prislė-
gėte teisiųjų širdis, nors aš nebuvau
jų prislėgęs, ir pakurstėte nedorėlius
nesigręžti nuo jų nedoro kelio, idant
išgelbėtų savo gyvybę, 23 tuščių regė-
jimų daugiau nebematysite ir neužsi-
imsite žyniavimu. Aš išgelbėsiu savo
tautą iš jūsų nagų, ir jūs žinosite, kad
aš esu VIEŠPATS!“

Prieš stabų garbinimą

14 Keletas vyrų iš Izraelio seniūnų
atėjo pas mane ir atsisėdo prie-
šais. 2 Ir mane pasiekė VIEŠPATIES žo-
dis: 3 „Žmogau, šie vyrai puoselėjo sta-
bus širdyje ir savo nuodėmės priežastį
statėsi tiesiog sau prieš akis. Argi aš
privalau atsakyti į jų klausimus? 4 To-
dėl kalbėk jiems ir sakyk: ‘Taip kalba
Viešpats DIEVAS. Kiekvienam žmogui
iš Izraelio namų, kuris puoselėja sta-
bus širdyje ir statosi savo nuodėmės
priežastį tiesiog sau prieš akis, tačiau
ateina pas pranašą, aš, VIEŠPATS, duo-
siu atsakymą, 5 idant apčiuopčiau Izra-
elio namus jų širdyje. Dėl visų savo sta-
bų jie visi atsiskyrė nuo manęs!’
6 Todėl sakyk Izraelio namams:
‘Taip kalba Viešpats DIEVAS. Grįžkite
ir gręžkitės nuo savo stabų ir nugręž-
kite savo veidus nuo visų savo bjaurių-
jų nusikaltimų. 7 Kiekvienam žmogui iš
Izraelio namų ar iš svetimšalių, gyve-
nančių Izraelyje, kuris atsiskiria nuo
manęs, puoselėdamas stabus širdyje ir
statydamasis savo nuodėmės priežas-
tį tiesiog sau prieš akis, tačiau ateina
pas pranašą per jį manęs paklausti, aš,
VIEŠPATS, pats atsakysiu. 8 Tam žmo-
gui aš atgręšiu savo veidą, padarysiu
jį ženklu ir priežodžiu, atkirsiu jį nuo
savo tautos. Ir jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS.
9 Jeigu pranašas leisis taip suklai-
dinamas, kad pranašautų, tai aš,
VIEŠPATS, būsiu suklaidinęs tą pranašą;
pakelsiu prieš jį savo ranką ir atkirsiu
jį nuo savo tautos Izraelio. 10 Abu turės
atsakyti už kaltę; tokia pat bausmė ir
tam, kuris klausia, ir pranašui, 11 kad
Izraelio namai daugiau nebenuklystų
nuo manęs ir nebesiterštų visokiais
maištavimais. Tuomet jie bus mano
tauta, ir aš būsiu jų Dievas’“, – tai Vieš-
paties DIEVO žodis.

Asmeniška atsakomybė

12 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
13 „Žmogau, kai kuris nors kraštas nu-
sideda man neištikimybe, aš pake-
liu ranką prieš jį, sulaužau jo duonos
ramstį ir siunčiu jam badą, išnaikinda-
mas jo žmones ir gyvulius; 14 net jeigu
trys vyrai – Nojus, Danielius ir Jobas
– būtų jame, tik jie teišsigelbėtų savo
teisumu, – tai Viešpaties DIEVO žodis. –
15 Jei aš paleisčiau laukinius žvėris per
tą kraštą jo nuniokoti taip, kad jis tap-
tų dykyne ir niekas nebeitų per jį bijo-
damas žvėrių, 16 net jeigu tie trys vyrai

13,18 T. y. žyniauja.
13,19 T. y. dėl žyniavimo ir būrimų.

būtų jame, – kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, – jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, bet būtų išgelbėti vien jie, o kraštas pavirstų dykyne.
[17] Arba jei atvesčiau prieš tą kraštą kalaviją tardamas: 'Tepereina per kraštą kalavijas!' ir nukirsdinčiau jo žmones ir gyvulius,
[18] net jeigu tie trys vyrai būtų jame, – kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, – jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, bet būtų išgelbėti vien jie.
[19] Arba jei marą pasiųsčiau į tą kraštą ir išliečiau ant jo savo įniršį, norėdamas krauju sunaikinti jo žmones ir gyvulius,
[20] net jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų jame, – kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, – jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų. Tik patys teišsigelbėtų savo teisumu".

[21] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Siunčiu Jeruzalei savo *keturis mirtinus teismus – kalaviją, badą, laukinius žvėris ir marą – žmonėms ir gyvuliams išnaikinti,
[22] tačiau išliks joje bėglių likutis, sūnūs ir dukterys, kurie bus išvesti. Kai jie ateis pas jus, ir jūs pamatysite jų kelius ir darbus, būsite paguosti dėl nelaimės, kurią atvedžiau Jeruzalei, dėl viso, ką atsiunčiau jai.
[23] Jie bus jums paguoda. Matydami jų kelius ir darbus, žinosite, kad ne veltui dariau visa, ką joje padariau", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Jeruzalė – nenaudingas vynmedis

15 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, kuo vynmedžio
mediena lenkia
visą kitokią medieną,
toji vynmedžio šaka,
kuri auga tarp miško medžių?
[3] Ar jo mediena naudojama
padaryti ką nors naudinga?
Ar kas pasidaro iš jo bent vagį,
kad pakabintų ant jo kokį
nors padargą?
[4] Anaiptol! Jis metamas į
ugnį kaip pliauska!
Ugniai surijus abu galus
ir viduriui suanglėjus,
ar jis dar kam nors tinkamas?
[5] Anaiptol! Būdamas sveikas,
jokiam dirbiniui jis nebuvo
naudojamas,
o ugniai surijus ir jam suanglėjus,
ar begali jis būti panaudotas
kokiam dirbiniui?"

[6] Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS: „Kaip tarp miško medžių vynmedžio medieną atidaviau it malkas ugniai, taip atiduosiu ir Jeruzalės gyventojus.
[7] Atgręšiu į juos savo veidą; nors jie išvengė ugnies, vis tiek ugnis juos suris. Jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai atgręšiu į juos savo veidą.
[8] Paversiu jų kraštą dykyne dėl to, kad jie nebuvo ištikimi", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Ištvirkėlė Jeruzalė

16 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, parodyk Jeruzalei jos bjauriuosius nusikaltimus
[3] ir sakyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS Jeruzalei. Tu kilusi ir gimusi iš kanaaniečių krašto; tavo tėvas buvo amoritas, o motina – hetitė.
[4] Tau gimus, tą dieną, kai gimei, tavo bambagyslė nebuvo nupjauta, tu nebuvai nei apiplauta vandeniu, kad būtumei švari, nei ištrinta druska, nei suvystyta vystyklais.
[5] Jokia akis neparodė tau gailesčio, kad padarytų ką nors iš šitų dalykų iš užuojautos tau, ir tu buvai išmesta laukan po atviru dangumi, nes tavimi pasibjaurėta tą dieną, kai gimei.

[6] Ėjau pro šalį ir mačiau tave spurdančią savo kraujuose. Tau gulint savo kraujyje aš tariau: ‹Gyvenk!
[7] Auk kaip laukų augalas!› Tu užaugai, tapai didelė, subrendai tikra moterimi, jau buvo iškilusios tavo krūtys, suvešėję plaukai, tačiau vis dar buvai visiškai nuoga.

[8] Ėjau vėl pro šalį ir vėl mačiau tave; tu buvai pasiekusi meilės amžių.

14,21 *Apr 6,8*

Išskleidžiau virš tavęs savo skverną*
ir pridengiau tavo nuogumą. Daviau
tau priesaiką, suėjau į sandorą su ta-
vimi, – tai Viešpaties DIEVO žodis, –
ir tu tapai mano. [9] Išmaudžiau tave
vandenyje, nuploviau nuo tavęs krau-
ją ir patepiau aliejumi. [10] Aprengiau
tave išsiuvinėtais drabužiais, daviau
tau brangios odos sandalus, sujuo-
siau tave lino juosta ir apgaubiau šilko
skraiste. [11] Papuošiau tave brangiomis
puošmenomis, užmoviau tau ant ran-
kų apyrankes, o ant kaklo – karolius,
[12] įvėriau tau žiedą į nosį ir auskarus
į ausis, uždėjau ant tavo galvos gražų
vainiką. [13] Tu buvai papuošta auksu ir
sidabru, tavo drabužiai buvo iš pui-
kaus lino, prabangaus šilko ir išsiuvi-
nėto audeklo. Geriausi miltai, medus
ir aliejus buvo tavo maistas. Tu tapai
nepaprastai graži, tinkama būti kara-
liene. [14] Tavo vardas išgarsėjo tarp tau-
tų dėl tavo grožio, nes jis buvo tobulas
mano spindesiu, kurį tau suteikiau, –
tai Viešpaties DIEVO žodis.
[15] Bet tu, pasitikėdama savo grožiu,
elgeisi su savo vardu kaip kekšė ir ne-
šykštėjai kekšystės paslaugų kiekvie-
nam praeiviui, kekšystės paslaugas
jam teikei! [16] Tu pasiėmei kai ką iš savo
drabužių, pasidarei spalvingų aukš-
tumų alkų ir elgeisi juose kaip kekšė;
taip niekada nebuvo ir nebebus! [17] Tu
pasiėmei ir gražiąsias mano aukso bei
sidabro puošmenas, kurias buvau tau
davęs, pasidarei vyriškų atvaizdų ir
kekšavai su jais. [18] Tu pasiėmei savo iš-
siuvinėtų drabužių jiems apdengti ir
dėjai priešais juos mano aliejų ir smil-
kalus. [19] Ir maistą, kurio tau daviau, ge-
riausius miltus, medų ir aliejų, kuriais
tave maitinau, tu dėjai priešais juos
kaip malonaus kvapo atnašas. Štai ką
tu darei! – Tai Viešpaties DIEVO žodis!
– [20] Tu pasiėmei savo sūnus ir dukte-
ris, kuriuos man pagimdei, ir paau-
kojai jiems suryti. Lyg tavo kekšystės
paslaugų nebūtų buvę gana, [21] tu sker-
dei mano vaikus ir atidavei jiems kaip
auką! [22] Darydama visus savo bjauriuo-
sius nusikaltimus ir kekšaudama neat-
minei savo jaunystės dienų, kai buvai
visiškai nuoga, spurdanti savo krau-
juose.
[23] Po visų savo nedorų darbų, – var-
gas, vargas tau! – tai Viešpaties DIEVO
žodis, – [24] tu stateisi pakylas ir įsitaisei
aukštumų alkus kiekvienoje aikštė-
je. [25] Ant kiekvienos kryžkelės stateisi
savo aukštumų alkus ir kekšavimu nie-
kinai savo grožį, išsižergdama kiekvie-
nam praeiviui. Gausindama savo kek-
šystę [26] tu kekšavai su egiptiečiais, savo
gašliais kaimynais, ir gausinai savo
kekšystę, kad mane įpykdytum. [27] To-
dėl pakėliau ranką prieš tave ir suma-
žinau tau davinius, palikau tave prie-
šų valiai – Filistijos dukterims, kurios
gėdijosi tavo palaido kelio. [28] Tu elgeisi
kaip kekšė su asirais, nes buvai nepa-
sotinama; elgeisi kaip kekšė su jais, bet
likai nepasotinta. [29] Gausinai savo kek-
šystę su Chaldėja, pirklių kraštu, bet ir
tuo nepasisotinai.
[30] Kokia ligota tavo širdis! – tai Vieš-
paties DIEVO žodis. – Darei visus šiuos
dalykus kaip įžūli kekšė, [31] statydama-
si pakylas ir įsirengdama aukštumų
alkus kiekvienoje aikštėje! Tačiau ne-
buvai kaip kitos kekšės, nes niekinai
užmokestį. [32] O svetimaujanti žmona!
Ištekėjusi už vyro, tu atsiduodi sveti-
miesiems! [33] Visoms kekšėms duoda-
ma dovanų, bet tu pati davei dovanų
visiems savo meilužiams, kad papirk-
tum juos ateiti iš visur pas tave kekšau-
ti. [34] Tu kekšavai kitaip negu kekšauja
kitos moterys; niekas nelakstė tau iš
paskos, kad būtum kekše. Kadangi pati
mokėjai kekšės užmokestį, užuot jį ga-
vusi, kaip tu skyreisi nuo jų!'"
[35] O dabar, kekše, klausykis VIEŠPATIES
žodžio! [36] Taip kalba Viešpats DIEVAS.

16,8 Pažod.: „sparną" – noro vesti simbolinis ženklas. Žr. Rūt 3,9.

„Dėl tavo aistros, kurią išliejai, ir tavo
gėdos, kurią atidengei, kekšaudama su
meilužiais, dėl visų tavo bjauriųjų sta-
bų ir dėl tavo vaikų kraujo, kurį jiems
aukojai, – 37 dėl to, tikėk manimi, su-
rinksiu visus tavo meilužius, kuriuos
norėjai patenkinti, visus, kuriuos my-
lėjai, taip pat visus, kurių nekentei, su-
rinksiu juos iš visur aplink prieš tave
ir atidengsiu jiems tavo gėdą taip, kad
jie pamatytų visą tavo kekšystę. 38 Tei-
siu tave kaip teisiamos svetimavusios
ir kraują praliejusios moterys, išliesiu
ant tavęs kruviną įniršį ir pavydulia-
vimą. 39 Atiduosiu tave jiems į rankas.
Jie išardys tavo pakylą ir nugriaus tavo
aukštumų alkus, nuvilks nuo tavęs
drabužius, atims tavo gražiąsias puoš-
menas ir paliks tave visiškai nuogą.
40 Paskui jie atves minią, kad muštų
tave akmenimis ir kapotų kalavijais.
41 Jie degins tavo namus ugnimi ir įvyk-
dys tau teismą žiūrint daugeliui mote-
rų. Taip padarysiu galą tavo kekšavi-
mui, ir tu nebemokėsi daugiau kekšės
užmokesčio. 42 Taip išliesiu savo įniršį,
ir nusigręš nuo tavęs mano pavydulia-
vimas; tada aš nurimsiu ir daugiau ne-
bepyksiu. 43 Kadangi tu neatminei savo
jaunystės dienų ir įerzinai mane visais
šitais dalykais, aš ir sukroviau tavo
darbus tau ant galvos, – tai Viešpaties
DIEVO žodis. – Argi tu nesielgei ištvir-
kusiai, darydama visus savo bjauriuo-
sius nusikaltimus?

44 Tikėk manimi, patarlių mėgėjai
kandžiai sakys apie tave: ‘Kokia moti-
na, tokia ir duktė’. 45 Tu tikra savo mo-
tinos duktė, pametusi vyrą ir vaikus, tu
– sesuo savo seserų, palikusių vyrus ir
vaikus. Jūsų motina buvo hetitė, o tė-
vas amoritas! 46 Tavo vyresnioji sesuo
yra Samarija, gyvenusi su savo dukte-
rimis į šiaurę nuo tavęs, o tavo jaunes-
nioji sesuo, gyvenusi į pietus nuo ta-
vęs, yra Sodoma ir jos dukterys. 47 Tu
ne tik ėjai jų keliais ir elgeisi pagal jų
bjauriuosius nusikaltimus, bet ir be-
mat tapai labiau ištvirkusi negu jos vi-
suose savo keliuose. 48 Kaip aš gyvas,
– tai Viešpaties DIEVO žodis, – tavo
sesuo Sodoma ir jos dukterys nedarė
taip, kaip tu ir tavo dukterys. 49 Išties
tavo sesers Sodomos kaltė buvo įžūlus
išdidumas! Ji ir jos dukterys buvo per-
tekusios duonos ir lengvai gyveno, bet
neištiesė rankos vargšui ir beturčiui.
50 Būdamos išdidžios, jos darė mano
akyse bjaurius nusikaltimus, todėl ir
pašalinau jas, kaip matei. 51 Samarija
nepadarė nė pusės tavo nuodėmių! Tu
padarei bjaurių nusikaltimų daugiau
negu jos; tavo seserys atrodo teisios
šalia visų bjauriųjų tavo padarytų nu-
sikaltimų. 52 Tad kęsk savo gėdą, nes
per ją pateisinai savo seseris; dėl tavo
nuodėmių, kuriomis pranokai seseris,
jos atrodo teisesnės už tave! Tad rausk
ir kęsk savo gėdą, nes šalia tavęs tavo
seserys atrodo teisios!

53 Sugrąžinsiu jų tremtinius, Sodo-
mos bei jos dukterų tremtinius, Sama-
rijos bei jos dukterų tremtinius ir tavo
tremtinius drauge su jų tremtiniais,
54 kad kęstumei savo gėdą, raustumei
dėl viso, ką esi padariusi, ir būtumei
jiems paguoda. 55 Kai tavo seserys – So-
doma bei jos dukterys – sugrįš į savo
senąją gerovę ir Samarija bei jos duk-
terys sugrįš į savo senąją gerovę, tu bei
tavo dukterys irgi sugrįšite į savo seną-
ją gerovę. 56 Argi tavo sesuo Sodoma
nebuvo priežodis tavo lūpose tavo įžū-
laus išdidumo dieną, 57 kol dar nebuvo
žinomas tavo nedorumas? Dabar esi
pajuoka visoms Aramo bei jo kaimy-
nų dukterims ir Filistijos dukterims,
kurios žiūri su panieka į tave iš visų
pusių. 58 Tu turi kęsti bausmę už savo
ištvirkavimą ir bjauriuosius nusikalti-
mus“, – tai VIEŠPATIES žodis.

59 Tikrai taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Pasielgsiu su tavimi, kaip tu pasiel-
gei paniekindama priesaiką ir sulau-
žydama Sandorą. 60 Tačiau aš atmin-
siu sandorą su tavimi tavo jaunystės

dienomis ir sudarysiu su tavimi amži-
ną Sandorą. 61 Ir tu atminsi savo kelius
ir būsi sugėdinta, kai priimsi savo se-
seris – ir vyresnes už tave, ir jaunesnes
už tave, – nes duosiu jas tau kaip duk-
teris, nors ne dėl tavo Sandoros. 62 Su-
darysiu su tavimi Sandorą, ir žinosi,
kad aš esu VIEŠPATS, 63 kad atmintum
ir susigėstum, o kai atleisiu visa, kad
niekada daugiau nebeatvertumei lūpų
savo gėdai", – tai Viešpaties DIEVO žo-
dis.

Du ereliai ir vynmedis

17 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, užmink mįslę ir pa-
pasakok palyginimą Izraelio namams.
3 Sakyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Didelis erelis, plačiasparnis
ir ilgaplunksnis,
raibas, tankiaplunksnis,
atskrido į Libaną.
Jis griebė kedro viršūnę,
4 nulaužė jos aukščiausią ūglį,
nunešė į prekybos kraštą
ir paliko pirklių mieste.
5 Paskui jis paėmė to krašto sėklos
ir pasėjo daigyne.
Lyg augalą prie gausių vandenų,
lyg uosį jį pasodino.
6 Jis augo ir išaugo vynmedžiu,
bet besidriekiančiu ir žemaūgiu;
jo šakos krypo [erelio] link,
o šaknys skverbėsi gilyn į žemę.
Taip jis išaugo vynmedžiu,
leido ūglius, skleidė pumpurus.
7 Bet buvo ir kitas didelis erelis,
plačiasparnis ir tankiaplunksnis.
Tikėki manimi! Tas
vynmedis kreipė
savo šaknis jo link
ir skleidė šakas jo link,
kad anas jį laistytų.
Iš lysvės, kurioje kerojo,
8 jis buvo persodintas į gerą dirvą
prie gausių vandenų,
kad skleistų šakas, neštų vaisių
ir užaugtų puikus vynmedis'.
9 Sakyk: 'Taip kalba
Viešpats DIEVAS.
Ar jam seksis?
Argi anas erelis neišraus jo šaknų,
nenuskins jo vaisių,
nenudžiovins jo drauge
su visais lapais,
kuriuos buvo išskleidęs?
Juk nereikės stipraus peties
nei galingos kariuomenės,
kad jį išrautų iš šaknų.
10 Štai jis persodintas,
bet ar vešės?
Kai nusmelks jį rytų vėjas,
argi nenudžius visai,
argi nenudžius lysvėje,
kurioje išaugo?'"
11 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
12 „Sakyk maištingiesiems namams:
'Argi nežinote, ką šie dalykai reiškia?'
Sakyk: 'Štai atėjo į Jeruzalę *Babilono
karalius, paėmė jos karalių drauge su jo
didžiūnais ir parsivedė į Babiloną. 13 Jis
paėmė vyrą iš karaliaus palikuonių ir
įpareigojęs priesaika sudarė su juo san-
dorą. O krašto diduomenę jis buvo pa-
ėmęs, 14 kad karalystė būtų nežymi ir
kukli, kad laikytųsi jo sandoros ir tokia
išliktų. 15 Bet tas pakėlė prieš jį maištą,
pasiųsdamas į Egiptą savo pasiuntinius,
kad duotų jam arklių ir daug kariuome-
nės. Argi jam pasiseks? Nejaugi galima
ištrūkti, darant tokius dalykus? Nejau-
gi galima sulaužyti sandorą ir ištrūkti?
16 Kaip aš gyvas, – tai Viešpaties
DIEVO žodis, – toje vietoje, kur gyvena
jį karaliumi vainikavęs karalius, kurio
priesaiką jis paniekino ir sandorą su-
laužė, ten Babilone jis turės mirti. 17 Kai
daugelio žmonių pražūčiai bus pilami
pylimai ir statomi apgulos bokštai, fa-
raonas jam kare nepadės nei savo ga-
linga jėga, nei pulkų daugybe. 18 Dėl to,
kad paniekino priesaiką ir sulaužė san-
dorą, padarė visus šiuos dalykus, nors
buvo davęs savo ranką, jis neištrūks!

17,12-15 *2 Kar 24,15-20; 2 Met 36,10-13*

[19]Todėl, – taip kalba Viešpats
DIEVAS, – kaip aš gyvas, tikrai sukrau-
siu jam ant galvos priesaiką, kurią jis
paniekino, ir sandorą, kurią jis sulau-
žė! [20]Mesiu ant jo savo tinklą, ir jis
bus pagautas mano spąstais; nuvesiu
jį į Babiloną ir ten teisiu už išdavystę,
kurią jis man padarė. [21]Visi jo geriau-
si kariai kris nuo kalavijo, o išlikę gyvi
bus išblaškyti į visus vėjus. Jūs žinosi-
te, kad aš, VIEŠPATS, pasakiau'". [22]Taip
kalba Viešpats DIEVAS:

„Aš pats paimsiu ūglį
nuo aukštojo kedro viršūnės,
pats jį pasodinsiu.
Nulaušiu trapiausiąjį
iš jo aukščiausių ūglių.
Aš pats persodinsiu jį
ant aukšto ir didingo kalno.
[23]Aukštajame Izraelio
kalne jį pasodinsiu,
kad krautų pumpurus,
neštų vaisius
ir taptų didingu kedru.
Po juo apsigyvens visokie
paukščiai,
*jo šakų ūksmėje kraus lizdus
visokie sparnuočiai.
[24]Visi krašto medžiai žinos,
kad aš esu VIEŠPATS.
Aš pažeminu aukštą medį
ir paaukštinu žemą,
nudžiovinu žaliuojantį
ir pražydinu nudžiūvusį.
Aš, VIEŠPATS, pasakiau,
aš ir padarysiu!“

Asmeniška atsakomybė

18 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2]„Ką jūs manote, kartodami šią
patarlę apie Izraelio žemę: *'Tėvai val-
gė rūgščių vynuogių, o vaikams atšipo
dantys'? [3]Kaip aš gyvas, – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis, – ši patarlė nebebus
daugiau kartojama Izraelyje. [4]Tikėki
manimi! Visi žmonės yra mano; ir tėvo
gyvybė, ir sūnaus gyvybė man priklau-
so. Mirs tik tas, kuris nusideda.

[5]Jei žmogus teisus ir elgiasi teisin-
gai ir teisiai, [6]jei jis alkuose nevalgo*,
akių į Izraelio namų stabus nepakelia,
neišniekina savo artimo žmonos, nesi-
artina prie moters per jos mėnesines,
[7]jei jis nė vieno neskriaudžia, skoli-
ninkui grąžina jo užstatą, nieko prie-
varta neatima, duona su alkanu dali-
jasi, nuogą drabužiu pridengia, [8]jei jis
neskolina už palūkanas ir nelupikauja,
nuo neteisybės savo ranką sulaiko, tei-
singą nuosprendį priima žmonėms su-
siginčijus, [9]jei jis gyvena pagal mano
įstatus ir, ištikimai elgdamasis, laiko-
si mano nuosprendžių, tai jis teisus.
Jis *tikrai bus gyvas, – tai Viešpaties
DIEVO žodis.

[10]Jei jis pagimdytų sūnų mušeiką ir
galvažudį, [11]darantį bet ką iš tų daly-
kų, nors jo tėvas nedaro nė vieno iš jų,
valgantį alkuose, išniekinantį savo ar-
timo žmoną, [12]skriaudžiantį vargšus ir
beturčius, atimantį daiktus prievarta,
negrąžinantį užstato skolininkui, akis
keliantį į stabus, darantį bjaurų nusi-
kaltimą, [13]skolinantį už palūkanas ir
lupikaujantį, tai nejaugi jis liks gyvas?
Jis neliks gyvas! Jis padarė visus tuos
bjaurius nusikaltimus ir tikrai mirs, o
jo kraujas kris ant jo paties.

[14]Žiūrėk! Jei tas žmogus pagimdy-
tų sūnų, kuris pamatęs visas savo tėvo
padarytas nuodėmes apsigalvoja ir ne-
sielgia panašiai, [15]nevalgo alkuose ir
nekelia akių į Izraelio namų stabus,
neišniekina savo artimo žmonos, [16]nė
vieno neskriaudžia, nereikalauja už-
stato, nepasiima nieko prievarta, da-
lijasi duona su alkanu, pridengia dra-
bužiu nuogą, [17]sulaiko savo ranką nuo
skriaudos vargšui, neima palūkanų ir

17,23 *Mt 13,32; Mk 4,32; Lk 13,19*
18,2 *Jer 31,29*
18,6 T. y. nedalyvauja pagonių apeigose aukštumų alkuose.
18,9 *Kun 18,5*

nelupikauja, laikosi mano nuostatų ir
gyvena pagal mano įstatus, tai jis ne-
mirs dėl savo tėvo kaltės. Jis tikrai bus
gyvas. [18] Kadangi jo tėvas prievartavo,
skriaudė savo brolį ir darė pikta savo
tautiečiams, tikėk manimi, jis mirs dėl
savo kaltės.

[19] Jūs klausiate: 'Kodėl sūnus netu-
rėtų kentėti dėl tėvo kaltės?' Todėl, kad
sūnus darė, kas teisinga ir teisu, laikėsi
visų mano įstatų, jis tikrai bus gyvas!
[20] Žmogus, kuris nusideda, turi mirti.
*Vaikas nekentės už tėvo kaltę nei tė-
vas nekentės už vaiko kaltę. Teisiojo
teisumas bus jam įskaitytas, ir nedorė-
lio nedorumas bus jam įskaitytas.

[21] Bet jei nedorėlis atgailauja dėl visų
savo nuodėmių, kurias buvo padaręs,
laikosi mano įstatų ir daro, kas teisin-
ga ir teisu, jis tikrai bus gyvas ir nemirs.
[22] Nė vienas jo nusikaltimų, kuriuos
jis buvo padaręs, nebus atmenamas;
jis bus gyvas dėl savo teisumo darbų.
[23] Argi aš trokštu, kad nedorėlis mir-
tų, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – o ne
grįžtų iš savo kelio ir gyventų?

[24] Bet kai teisusis nusigręžia nuo tei-
sumo ir daro pikta, sekdamas nedorė-
lio daromomis bjaurastimis, nejaugi jis
bus gyvas? Nė vienas jo teisumo dar-
bų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus at-
menamas dėl jo neištikimybės, kuria
jis nusikalto, ir dėl nuodėmės, kuria
nusidėjo; dėl jų jis mirs.

[25] Jūs sakote: 'Viešpaties kelias ne-
teisus!' Gerai įsiklausykite, Izraelio na-
mai: 'Nejau mano kelias neteisus? Argi
ne jūsų keliai neteisūs?' [26] Kai teisus
žmogus nusigręžia nuo teisumo ir el-
giasi neteisingai, jis dėl to mirs. Jis mirs
dėl savo neteisingumo. [27] O kai nedo-
rėlis nusigręžia nuo savo nedorumo ir
daro, kas teisinga ir teisu, jis išgelbės
savo gyvybę. [28] Dėl to, kad susiprato ir
nusigręžė nuo visų nusikaltimų, ku-
riuos buvo padaręs, jis tikrai bus gy-
vas ir nemirs. [29] Tačiau Izraelio namai
sako: 'Viešpaties kelias neteisus!' Argi
nėra mano keliai teisūs, Izraelio na-
mai? Argi ne jūsų keliai neteisūs?

[30] Todėl aš teisiu jus kiekvieną pagal
jo kelią, Izraelio namai, – tai Viešpaties
DIEVO žodis. – Grįžkite ir gręžkitės nuo
savo nusikaltimų; tenebūna jums dau-
giau progų parpulti. [31] Meskite šalin vi-
sus nusikaltimus, kuriais nusikaltote,
kurkite sau naują širdį ir naują dvasią.
Kodėl gi norite mirti, Izraelio namai?
[32] Aš netrokštu nė vieno mirties, – tai
Viešpaties DIEVO žodis. – Grįžkite ir
būkite gyvi!"

Izraelio vadų apraudojimas

19 O tu raudok dėl Izraelio vadų [2] ir
sakyk: „Kas per liūtė buvo tavo
motina tarp liūtų!

Tarp jaunų liūtų ji ilsėjosi,
augindama savo liūtukus.
[3] Ji išaugino vieną iš savo liūtukų,
ir jis tapo jaunu liūtu.
Jis išmoko pasigauti grobį
ir rijo žmones.
[4] Apie jį išgirdo tautos,
ir jis buvo pagautas jų duobėje.
Jos nutempė jį sukaustytą
grandinėmis
į Egipto kraštą.
[5] Pajutusi, kad ji bejėgė
ir nebėra vilties išgelbėti,
liūtė paėmė kitą savo liūtuką
ir padarė jį jaunu liūtu.
[6] Jis sėlino vogčiomis tarp liūtų
ir tapo jaunu liūtu.
Jis išmoko pasigauti grobį
ir rijo žmones.
[7] Jis griovė jų tvirtoves,
niokojo jų miestus.
Kraštą ir visus, kurie jame gyveno,
apėmė siaubas nuo jo
baisaus riaumojimo.
[8] Susibūrė prieš jį tautos
iš visų šalių aplinkui,
užmetė ant jo tinklą, –
ir jis buvo pagautas jų duobėje.

18,20 Įst 24,16

[9]Jos uždarė jį, sukaustytą
grandinėmis, į narvą,
nugabeno pas Babilono karalių
ir įkalino tvirtovėje,
kad jo balsai nebeaidėtų
Izraelio kalnuose.
[10]Tavo motina buvo kaip
vynmedis vynuogyne,
pasodintas prie vandens,
vaisingas ir šakotas nuo
vandenų gausos.
[11]Jo tvirtasis kamienas tapo
valdovo skeptru;
jis iškilo aukštai tarp storų šakų,
iš toli matomas dėl savo
šakoto aukštumo.
[12]Bet jis buvo išrautas su įniršiu
ir numestas ant žemės:
rytys jį nudžiovino,
jo vaisius buvo nuskintas,
o tvirtasis kamienas išdžiūvo,
ir ugnis jį surijo.
[13]Dabar jis persodintas į dykumą,
sausą ir išdegintą kraštą.
[14]Ugnis išėjo iš jo kamieno,
surijo jo šakas ir vaisių.
Jis nebeturi jokio kamieno,
jokio valdovo skeptro".
Tai rauda ir turi likti rauda.

Maištingasis Izraelis

20 Septintų metų penkto mėnesio
dešimtą dieną keletas Izraelio
seniūnų atėjo pasiklausti VIEŠPATIES.
Jie susėdo priešais mane. [2]Mane pa-
siekė VIEŠPATIES žodis: [3]„Žmogau,
kalbėk Izraelio seniūnams ir pasakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Ar jūs at-
einate manęs pasiklausti? Kaip aš gy-
vas, neatsakysiu jums, – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis'. [4]Ar patrauksi juos
į teismą, žmogau, ar patrauksi juos
į teismą? Parodyk jiems jų protėvių
bjauriuosius darbus! [5]*Pasakyk jiems:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Tą dieną,
kai išsirinkau Izraelį, iškilmingai pri-
siekiau Jokūbo namų palikuonims;
apsireikšdamas jiems Egipto žemėje
prisiekiau jiems sakydamas: ‹Aš esu
VIEŠPATS, jūsų Dievas›. [6]Tą dieną jiems
iškilmingai prisiekiau, kad išvesiu juos
iš Egipto žemės į kraštą, kurį buvau
jiems parengęs, kraštą, tekantį pienu
ir medumi, puikiausią iš visų kraštų.
[7]Taip pat sakiau jiems: ‹Meskite ša-
lin bjauriuosius daiktus, kuriais gėrisi
jūsų akys, ir nesusiterškite Egipto sta-
bais, – aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas!›
[8]Bet jie maištavo prieš mane ir neno-
rėjo manęs klausyti; nė vienas nemetė
šalin bjauriųjų daiktų, kuriais gėrėjosi
jų akys, ir neatsisakė Egipto stabų.

Tuomet ketinau išlieti savo įniršį
ant jų, išgiežti savo pyktį ant jų pačia-
me Egipte. [9]Tačiau pasielgiau kitaip
dėl savo vardo, kad jis nebūtų išnie-
kintas akyse tautų, tarp kurių jie gyve-
no, nes tarp jų jiems apsireiškiau, kad
išvesiu juos iš Egipto žemės. [10]Taigi iš-
vedžiau juos iš Egipto žemės ir nuve-
džiau į dykumą. [11]Daviau jiems savo
įstatus ir paskelbiau savo įsakus, *ku-
rių žmogus turi laikytis, kad per juos
gyventų. [12]Be to, *daviau jiems savo
šabus kaip ženklą man ir jiems, kad
žinotų, jog aš, VIEŠPATS, juos pašventi-
nu. [13]Bet Izraelio namai maištavo prieš
mane dykumoje; jie nesilaikė mano įs-
tatų, atmetė mano įsakus, kurių žmo-
gus turi laikytis, kad per juos gyventų,
ir labai išniekino mano šabus.

Tuomet ketinau išlieti savo įniršį
ant jų dykumoje, kad padaryčiau jiems
galą. [14]Tačiau pasielgiau kitaip dėl savo
vardo, kad jis nebūtų išniekintas akyse
tautų, kurioms stebint buvau juos iš-
vedęs. [15]*Maža to, iškilmingai prisie-
kiau jiems dykumoje, kad neįvesiu jų į
kraštą, kurį buvau jiems davęs, kraštą,
tekantį pienu ir medumi, puikiausią iš

20,5-6 *Iš 6,2-8*

20,11.13 *Kun 18,5*

20,12 *Iš 31,13-17*

20,15 *Sk 14,26-35*

visų kraštų, 16 nes jie atmetė mano įsa-
kus, nesilaikė mano įstatų ir išniekino
mano šabus, nes jų širdys sekė paskui
stabus. 17 Tačiau mano akis buvo jiems
gailestinga, nesunaikinau jų ir galo
jiems dykumoje nepadariau.

18 O jų vaikams dykumoje sakiau:
‹Nesekite savo tėvų įstatais, nesilai-
kykite jų įsakų ir nesusiterškite jų sta-
bais. 19 Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas;
sekite mano įstatais, uoliai laikykitės
mano įsakų 20 ir švęskite mano šabus,
idant jie būtų ženklas man ir jums, kad
žinotumėte, jog aš esu VIEŠPATS, jūsų
Dievas›. 21 Bet vaikai maištavo prieš
mane; jie nesekė mano įstatais, nesi-
laikė rūpestingai mano įsakų, kurių
žmogus turi laikytis, kad per juos gy-
ventų, ir labai išniekino mano šabus.

Tuomet ketinau išlieti savo įnir-
šį ant jų, išgiežti savo pyktį ant jų dy-
kumoje. 22 Tačiau sulaikiau savo ran-
ką ir pasielgiau kitaip dėl savo vardo,
kad jis nebūtų išniekintas akyse tau-
tų, kurioms stebint buvau juos išve-
dęs. 23 *Maža to, iškilmingai prisie-
kiau jiems dykumoje, kad išblaškysiu
juos tarp tautų ir išmėtysiu po kraštus,
24 nes jie nevykdė mano įsakų, atmetė
mano įstatus, išniekino mano šabus,
ir jų akys ilgėjosi savo protėvių stabų.
25 Be to, daviau jiems įstatus, kurie ne-
buvo geri, ir įsakus, kuriais jie negalėjo
būti gyvi. 26 Suteršiau juos jų pačių do-
vanomis – visų jų pirmagimių aukoji-
mu, idant taip juos sukrėsčiau, kad ži-
notų, jog aš esu VIEŠPATS’.

27 Todėl, žmogau, kalbėk Izraelio na-
mams ir sakyk: ‘Taip kalba Viešpats
DIEVAS. Jūsų tėvai pasityčiojo iš manęs
dar ir tuo, kad elgėsi neištikimai. 28 At-
vedžiau juos į kraštą, kurį jiems duoti
buvau iškilmingai prisiekęs, o jie, kur tik
matė aukštą kalvą ar lapuotą medį, ten
skerdė savo aukas, ten aukojo savo atna-
šas, kurios kėlė man pyktį; iš ten siuntė
savo malonaus kvapo atnašas, ten liejo
savo liejamąsias aukas. 29 Aš klausiau jų:
‹Kas tas aukštumų alkas, į kurį skuba-
te?› Taip iki šiol jis ir tebėra pramintas
Bama – aukštumų alkas’. 30 Todėl sakyk
Izraelio namams: ‘Taip kalba Viešpats
DIEVAS. Argi jūs ištvirkausite eidami
tėvų keliu ir lakstysite paskui jų stabus?
31 Atnašaudami savo dovanas ir atiduo-
dami savo vaikus ugniai, jūs ištvirkau-
jate su savo stabais iki šiandien. Nejau
turėčiau duoti atsakymą jums, Izraelio
namai?’ Kaip aš gyvas, – tai Viešpaties
DIEVO žodis, – atsakymo jums neduosiu.

32 Niekada neįvyks tai, kas ateina
jums galvon, kai sakote: ‘Būsime kaip
tautos, kaip kitų kraštų gentys, garbin-
dami medį ir akmenį’.

Dievas atkurs Izraelį

33 Kaip aš gyvas, – tai Viešpaties DIEVO
žodis, – galinga ranka, ištiesta dešine ir
išliedamas įniršį valdysiu jus kaip ka-
ralius! 34 Galinga ranka, ištiesta dešine
ir išliedamas įniršį išvesiu jus iš tautų
ir surinksiu iš kraštų, po kuriuos bu-
vote išblaškyti. 35 Nuvesiu į tautų dy-
kumą ir ten teisiu jus akis į akį. 36 Kaip
teisiau jūsų protėvius Egipto žemės
dykumoje, taip teisiu ir jus, – tai Vieš-
paties DIEVO žodis. – 37 Pravesiu jus po
savo lazda ir įvesdinsiu į Sandoros ry-
šius. 38 Atskirsiu nuo jūsų tuos, kurie
maištauja ir nusikalsta man; išvesiu
juos iš krašto, kuriame jie gyvena kaip
svetimšaliai, bet į Izraelio žemę jie ne-
įžengs. Tada jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS“.

39 O jums, Izraelio namai, taip kal-
ba Viešpats DIEVAS: „Eikite tarnauti
savo stabams, kiekvienas iš jūsų, da-
bar ir ateityje, jei manęs neklausote!
Bet mano šventojo vardo jūs daugiau
nebeteršite savo atnašomis ir stabais!

40 Ant savo šventojo kalno, ant aukš-
tojo Izraelio kalno, – tai Viešpaties
DIEVO žodis, – būtent ten visi Izraelio
namai, jie visi man tarnaus krašte; ten aš

20,23 *Kun 26,33*

priimsiu jus, tenai lauksiu iš jūsų atnašų
ir rinktinių dovanų su viskuo, ką man
skirsite. 41 Kaip malonaus kvapo atnašas
jus priimsiu, kai išlaisvinsiu jus iš tautų
ir surinksiu iš kraštų, po kuriuos buvote
išblaškyti, ir parodysiu savo šventumą
per jus tautoms. 42 Jūs žinosite, kad aš
esu VIEŠPATS, kai parvesiu jus į Izraelio
žemę, į kraštą, kurį iškilmingai prisie-
kiau duoti jūsų protėviams. 43 Tenai jūs
atminsite savo kelius ir visus savo dar-
bus, kuriais patys susiteršėte, ir bjaurė-
sitės savimi dėl visų nedorų darbų, ku-
riuos esate padarę. 44 Ir žinosite, kad aš
esu VIEŠPATS, kai elgsiuosi su jumis dėl
savo vardo, o ne pagal jūsų nedorus ke-
lius ar bjaurius darbus, Izraelio namai",
– tai Viešpaties DIEVO žodis.

Ugnis Negebe

21 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, pasisuk veidu į pie-
tus, skelbk pietų šaliai ir pranašauk
miškų kraštui Negebe. 3 Sakyk Negebo
miškui: 'Išgirsk VIEŠPATIES žodį! Taip
kalba Viešpats DIEVAS. Tikėki manimi,
užkursiu tavyje ugnį, kuri sudegins
visus tavo medžius – žaliuojančius ir
nudžiūvusius. Juos deginanti liepsna
nebus užgesinta, visų veidai bus nusvi-
linti nuo pietų ligi šiaurės. 4 Visi marie-
ji pamatys, kad aš, VIEŠPATS, ją užkū-
riau, ir ji nebus užgesinta'". 5 Tuomet
ištariau: „Ak, Viešpatie DIEVE! Jie sako
apie mane: 'Argi jis nėra tas, kuris kal-
ba tik mįslėmis?'"

Kalavijas prieš Jeruzalę

6 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
7 „Žmogau, pasisuk veidu į Jeruzalę,
skelbk šventosioms vietoms ir prana-
šauk Izraelio žemei. 8 Sakyk Izraelio
žemei: 'Taip kalba VIEŠPATS! Tikėk ma-
nimi, ateinu prieš tave! Ištrauksiu ka-
laviją iš makščių ir sunaikinsiu tavyje
teisiuosius drauge su nedorėliais. 9 Ka-
dangi sunaikinsiu tavyje teisiuosius
drauge su nedorėliais, mano kalavijas
bus ištrauktas iš makščių prieš visus
mariuosius nuo pietų ligi šiaurės. 10 Visi
marieji žinos, kad aš, VIEŠPATS, išsitrau-
kiau kalaviją iš makščių. Nebus jis dau-
giau į makštis sugrąžintas!' 11 Todėl tu,
žmogau, vaitok! Vaitok jų akivaizdoje,
lyg širdis tau plyštų iš sielvarto. 12 Kai jie
klaus tavęs: 'Dėl ko vaitoji?' – atsakysi:
'Dėl žinios, kuri ateina! Apmirs visų šir-
dys, nusvirs visų rankos, alps visų dva-
sia ir pažliugs vandeniu visų keliai. Ti-
kėk manimi, ji ateina ir išsipildys'", – tai
Viešpaties DIEVO žodis.
13 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
14 „Žmogau, pranašauk ir sakyk: 'Taip
kalba Viešpats!' Sakyk:

'Kalavijas! Kalavijas
pagaląstas ir nušveistas.
15 Pagaląstas skerdynėms,
nušveistas, kad blizgėtų
kaip žaibas!
Kaip galime džiaugtis?
Paniekinai lazdą
ir bet kokią rykštę!
16 Kalavijas duotas, kad
būtų nušveistas
ir paimtas į ranką;
jis pagaląstas,
kalavijas nušveistas,
kad būtų įduotas žudikui į ranką.
17 Verk ir aimanuok, žmogau,
nes jis skirtas mano tautai,
visiems Izraelio vadams.
Jie bus numesti kalavijui
drauge su mano tauta.
Todėl plok sau per šlaunį*,
18 nes kalavijas išbandytas.
Kodėl neturėtų taip įvykti, –
tai Viešpaties DIEVO žodis, –
jei tu paniekinai lazdą?
19 O tu, žmogau, pranašauk
ir plok rankomis.
Tekerta kalavijas dusyk, trissyk;
tai kalavijas, skirtas žudyti.
Didelių žudynių kalavijas
juos puola,

21,17 Širdgėlos ir siaubo ženklas.

20 todėl nustoja drąsos širdys,
ir daugelis krinta.
Prie visų jų vartų paskyriau
kalaviją žudyti.
Ak! Jis padarytas, kad žaibuotų,
nušveistas, kad skerstų.
21 Kirsk į dešinę, smok į kairę,
kur tik nukreipti tavo ašmenys.
22 Ir aš daužysiu rankomis,
patenkinsiu savo įniršį, –
aš, VIEŠPATS, pasakiau'".
23 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
24 „Žmogau, nužymėk du kelius Babilo-
no karaliaus kalavijui ateiti. Abudu ke-
liai turi išeiti iš to paties krašto. Pastatyk
kelrodį toje vietoje, kur keliai šakojasi į
miestus. 25 Nužymėk kelią kalavijui eiti į
Amono Rabą ar į Judą ir įtvirtintąją Jeru-
zalę. 26 Juk Babilono karalius burdamas
stovi kryžkelėje, dviejų kelių pradžioje;
jis purto strėles, kreipiasi į šeimos sta-
bus, apžiūrinėja kepenis. 27 Jo dešinėje
pasirodo būrimo strėlė prieš Jeruzalę,
kad būtų statomi mūrdaužiai, duoda-
mas įsakymas žudyti, sušunkamas mū-
šio šūkis, stumiami mūrdaužiai prie
vartų, pilami pylimai, statomi apgulos
bokštai. 28 Jeruzalės žmonėms tai atro-
do tik tuščias būrimas, tačiau juos saisto
priesaikos, kuriomis jie buvo prisiekę, ir
rankon paimta būrimo strėlė jiems pri-
mena jų kaltę, dėl kurios jie bus paimti
į nelaisvę". 29 Todėl taip kalba Viešpats
DIEVAS: „Kadangi prisiminėte savo kal-
tę, o jūsų nusikaltimai tokie aiškūs, jog
parodo, kad visais jūsų darbais reiškiasi
jūsų nuodėmės, kadangi tai prisiminėte,
jūs būsite paimti į nelaisvę.
30 Ir tau, niekšiškasis ir
nedorasis Izraelio vade,
atėjo diena,
galutinės bausmės metas, –
31 taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. –
Nusiimk turbaną,
nukelk nuo galvos karūną!
Niekas nepasiliks kaip buvęs:
kas žema, tas bus išaukštinta,
kas aukšta, tas bus pažeminta!
32 Griuvėsiai, griuvėsiai!
Taip, paversiu miestą griuvėsiais!
Bet to neįvyks,
kol neateis tas, kurį išsirinkau
miestui nubausti;
jam jį atiduosiu.

Bausmė amonitams

33 Tu, žmogau, pranašauk ir sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS apie
*Amoną ir jo užgaules'. Sakyk:
'Kalavijas, kalavijas!
Ištrauktas iš makščių skerdynėms,
nušveistas, kad naikintų,
kad blizgėtų kaip žaibas.
34 Piršdami tuščius regėjimus,
burdami melus,
jie kerta tavimi niekšiškus
ir nedorus kaklus,
kaklus tų, kuriems atėjo diena,
galutinės bausmės metas.
35 Kišk kalaviją atgal į makštis!
Vietovėje, kur buvai sukurtas,
tavo kilmės krašte teisiu tave.
36 Išliesiu savo įnirtį ant tavęs,
savo pykčio ugnimi papūsiu į tave.
Atiduosiu tave į rankas
nuožmiems žmonėms,
įgudusiems niokoti.
37 Būsi degalas ugniai,
o tavo kraują sugers žemė.
Tavęs niekas nebeatmins,
nes aš, VIEŠPATS, pasakiau'".

Jeruzalės nusikaltimai

22 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, ar teisi, ar esi pasi-
rengęs teisti kruvinąjį miestą? Paro-
dyk jam visus jo bjauriuosius darbus!
3 Sakyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS!
Mieste, kuris pralieji savo viduje krau-
ją, kad paskubintum savo metą, ku-
ris dirbdiniesi stabus, kad taptumei
nešvarus! 4 Tu kaltas dėl kraujo, kurį
praliejai savo viduje, tu pasidarei ne-
švarus per stabus, kurių prisidirbai.

21,33-37 Jer 49,1-6; Ez 25,1-7; Am 1,13-15; Sof 2,8-11

Tu priartinai savo dieną, pasiekei savo
metą. Todėl padariau tave tautų panie-
ka ir visų kraštų pajuoka. 5 Artimieji ir
tolimieji kraštai tyčiosis iš tavęs dėl gė-
dingo vardo ir didelio sąmyšio.

6 Žiūrėk! Kiekvienas Izraelio vadas,
kiek tik galėjo, pas tave liejo kraują.
7 Pas tave *tėvas ir motina niekinami,
*ateivis, gyvenantis pas tave, apiplė-
šiamas, našlaitis ir našlė skriaudžia-
mi. 8 *Tu paniekinai, kas man šventa,
išniekinai mano šabus. 9 Pas tave yra
tokių, kurie šmeižia, kad lietų krau-
ją; pas tave yra tokių, kurie puotauja
aukštumų alkuose; pas tave yra tokių,
kurie gyvena palaidai. 10 *Tavo vyrai
atidengia tėvų gėdą; tavo vyrai išnieki-
na moteris mėnesinio netyrumo metu.
11 Vienas susiteršia su artimo žmona,
kitas palaidai išniekina savo marčią, o
dar kitas pas tave išniekina savo seserį
– savo tėvo dukterį. 12 Pas tave *imami
kyšiai, kad būtų pralietas kraujas. Tu
imi ir išankstinį, ir priaugusį nuošimtį,
*daraisi sau naudos skriausdamas ar-
timą ir pamiršai mane, – tai Viešpaties
DIEVO žodis.

13 Štai trenksiu savo kumščiu dėl
tavo neteisėtai įgytos naudos ir pas
tave pralieto kraujo. 14 Argi tvers tavo
drąsa, ar bus tavo rankos tvirtos tomis
dienomis, kai imsiu tave varginti? Aš,
VIEŠPATS, pasakiau ir padarysiu! 15 Iš-
blaškysiu tave tarp tautų ir išmėtysiu
tave po svetimus kraštus, kad nuvaly-
čiau tavo nešvarumą. 16 Per tave būsiu
paniekintas tarp tautų, o tu žinosi, kad
aš esu VIEŠPATS'".

17 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
18 „Žmogau, Izraelio namai tapo man
išdagomis. Jie visi – sidabras, žalvaris,
alavas, geležis ir švinas. Lydyklos žaiz-
dre jie virto išdagomis. 19 Todėl, – taip
kalba Viešpats DIEVAS, – kadangi visi
tapote išdagomis, surinksiu jus į Jeru-
zalę. 20 Kaip surenkamas sidabras, žal-
varis, geležis, švinas ir alavas į lydyklą
ir pučiama ugnis, kad jie būtų ištirpdy-
ti, taip surinksiu jus dėl savo pykčio ir
įniršio, įmesiu jus ir ištirpdysiu. 21 Su-
rinksiu jus ir pūsiu į jus savo pykčio
ugnį, ir būsite joje ištirpdyti. 22 Kaip si-
dabras ištirpsta lydyklos žaizdre, taip
ir jūs būsite ištirpdyti. Tuomet žino-
site, kad aš, VIEŠPATS, išliejau ant jūsų
savo įniršį".

23 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
24 „Žmogau, sakyk jai*: 'Tu – nenuva-
lyta šalis; lietus nenuplaus tavęs pyk-
čio dieną. 25 Jos vadai – tarsi riaumo-
jantis liūtas, draskantis grobį; jie rijo
žmones, ėmė sau turtus ir brangius
daiktus, daug moterų padarė našlė-
mis. 26 Jos kunigai iškraipė mano mo-
kymą ir išniekino, kas man šventa,
*neskyrė to, kas šventa, nuo to, kas
prasta, nemokė *skirti to, kas tyra, nuo*
to, kas netyra. Nuo mano šabų jie nu-
gręžė savo akis, ir aš jų niekinamas.
27 Jos didžiūnai lyg vilkai drasko gro-
bį, lieja kraują, atima žmonių gyvas-
tį, kad gautų neteisėto pelno. 28 Pra-
našai tinkuoja tinku be šiaudų, mato
tuščius regėjimus ir buria melą saky-
dami: ‹Taip kalba Viešpats DIEVAS›, –
nors VIEŠPATS jiems nieko nekalbėjo.
29 Krašto žmonės smurtavo ir plėši-
kavo, skriaudė vargšą ir beturtį, nu-
kreipė smurtą prieš ateivį. 30 Ieškojau
tarp jų žmogaus, kuris atstatytų sieną
ir stotųsi spragoje už šalį, kad jos ne-
sunaikinčiau, bet neradau nė vieno.
31 Todėl išliejau ant jų savo pyktį, su-
naikinau juos savo įniršio ugnimi, su-
verčiau jų darbus jiems ant galvos'", –
tai Viešpaties DIEVO žodis.

22,7 *Iš 20,12; Įst 5,16*
22,7 *Iš 22,21-22; Įst 24,17*
22,8 *Kun 19,30; 26,2*
22,10-11 *Kun 18,7-20*
22,12 *Iš 23,8; Įst 16,19*
22,12 *Iš 22,25; Kun 25,36-37; Įst 23,19*

22,24 T. y. Jeruzalei.
22,26 *Kun 10,10*

Dvi seserys ištvirkėlės

23 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, kartą buvo dvi mo-
terys, vienos motinos dukterys. [3] Jos
ištvirkavo Egipte, elgėsi kaip kekšės jau
savo jaunystėje. Ten jų krūtinės buvo
glamonėjamos, ten jų nekaltos krūtys
buvo glostomos. [4] Vyresnioji buvo var-
du Ohola, o jos sesuo – vardu Oholiba.
Jos priklausė man ir pagimdė sūnų ir
dukterų. Ohola yra Samarija, o Oholi-
ba – Jeruzalė.

[5] Ohola elgėsi kaip kekšė, nors ir pri-
klausė man; ji gašliai geidė savo meilu-
žių asirų – kariautojų, [6] vilkėjusių mė-
lynai, valdytojų ir pareigūnų; visi jie
buvo šaunūs jauni vyrai, jojantys ant
žirgų. [7] Ji atsidavė kaip kekšė jiems,
rinktiniams asirams, jiems visiems, ir
susiteršė su visais tais, kurių gašliai
geidė, su visais jų stabais. [8] Ji nemetė
savo kekšystės, kurią buvo pradėjusi su
egiptiečiais, kai jie sanguliavo su ja jos
jaunystėje, glostė jos nekaltas krūtis ir
išliejo ant jos savo gašlią aistrą. [9] Todėl
atidaviau ją jos meilužiams į rankas, į
rankas asirams, kurių ji gašliai geidė.
[10] Jie apnuogino jos gėdą, pagrobė jos
sūnus ir dukteris, o ją pačią nužudė ka-
laviju. Dėl ją ištikusios bausmės ji tapo
priežodžiu moterims.

[11] Jos sesuo Oholiba tai matė, tačiau
buvo dar gašlesnė ir labiau ištvirkusi
negu jos sesuo, ir jos kekšystė viršijo
sesers kekšystę. [12] Ji gašliai geidė asirų
– valdytojų ir pareigūnų, kaip reikiant
apsiginklavusių karių, jojančių ant žir-
gų, visų šaunių jaunų vyrų. [13] Mačiau,
kokia ji buvo ištvirkusi. Jų abiejų kelias
buvo toks pat, [14] bet ši dar labiau gausi-
no savo kekšystes. Ji pamatė sienoje iš-
skobtus vyrus, ryškiai raudonai dažy-
tus chaldėjų atvaizdus, [15] su juostomis
ant juosmens ir pūstais turbanais ant
galvų; visi jie atrodė kaip dvariškiai ir
vaizdavo babiloniečius, kurių gimtasis
kraštas – Chaldėja. [16] Vos juos pama-
čiusi, ji ėmė gašliai jų geisti ir siuntė
pas juos į Chaldėją pasiuntinius. [17] Ba-
biloniečiai atėjo pas ją į jos meilės guolį
ir suteršė ją savo kekšyste. Susiteršusi
su jais, ji bjaurėdamasi nusigręžė nuo
jų. [18] Kai ji puikavosi kekšystėmis, ati-
dengdama savo gėdą, su pasibjaurė-
jimu nusigręžiau nuo jos, kaip buvau
nusigręžęs nuo jos sesers. [19] Bet ji dar
labiau gausino savo kekšystes, prisi-
mindama jaunystės dienas, kai elgė-
si kaip kekšė Egipto žemėje, [20] gašliai
geisdama tokių meilužių, kurių varpa
būtų kaip asilų ir sėklos srūvis kaip er-
žilų. [21] Taip tu ir troškai savo jaunystės
palaidumo, kai egiptiečiai glamonėjo
tavo krūtinę ir glostė tavo jaunas krū-
tis.

[22] Todėl, Oholiba, – taip kalba Vieš-
pats DIEVAS, – sukelsiu prieš tave tavo
meilužius, nuo kurių bjaurėdamasi
nusigręžei, ir atvesiu juos prieš tave
iš visų pusių: [23] babiloniečius ir visus
chaldėjus, Pekodą, Šoją ir Koją, o drau-
ge su jais visus asirus, šaunius jaunus
vyrus, visus valdytojus ir pareigūnus,
dvariškius ir kariautojus, visus raitus
ant žirgų. [24] Jie atžygiuos prieš tave iš
šiaurės su kovos ir krovinių vežimais,
su aibe tautų; išsirikiuos prieš tave iš
visų pusių su priedangomis, skydais
ir šalmais; aš pavesiu jiems teisti, ir
jie teis tave pagal savo įstatus. [25] Nu-
kreipsiu prieš tave savo pyktį, idant jie
vykdytų teismą su įniršiu. Jie nupjaus
tau nosį ir ausis, o tai, kas liks iš tavęs,
žus nuo kalavijo. Jie atims tavo sūnus
ir dukteris, o tai, kas liks iš tavęs, bus
praryta ugnies. [26] Jie nuvilks nuo tavęs
drabužius ir atims tavo žaviąsias puoš-
menas. [27] Taip padarysiu galą tavo pa-
laidumui ir kekšystei, kurią atsinešei
iš Egipto žemės; daugiau nebekelsi į ją
savo akių, nebeatminsi daugiau Egip-
to. [28] Mat, – taip kalba Viešpats DIEVAS,
– atiduosiu tave į rankas tiems, kurių
nekenti, į nagus tiems, nuo kurių bjau-
rėdamasi nusigręžei. [29] Jie engs tave,
kupini neapykantos, atims visa, ką

įgijai triūsu, ir paliks tave nuogą ir
skurdžią; tavo kekšysčių gėda bus at-
skleista. Tavo palaidumas ir kekšystės
30 tai atnešė tau dėl to, kad elgeisi kaip
kekšė su tautomis ir susiteršei jų sta-
bais. 31 Savo sesers keliu ėjai, todėl įdė-
siu į tavo ranką jos taurę".
32 Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Tu gersi savo sesers taurę,
tokią gilią ir plačią,
tu būsi paniekinta ir pajuokta,
nes ji tokia talpi.
33 Tu būsi sklidina
girtumo ir skausmo.
Siaubo ir niokojimo taurė,
tavo sesers Samarijos taurė.
34 Gersi ją ir ištuštinsi,
grauši jos šukes
ir draskysi sau krūtis,
nes aš taip pasakiau", –
tai Viešpaties DIEVO žodis.
35 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Kadangi mane užmiršai, atmetei,
kęsk bausmę už savo palaidumą ir kek-
šystes".
36 VIEŠPATS sako man: „Žmogau, ar
neteisi Oholos ir Oholibos? Apkaltink
jas bjauriais nusikaltimais! 37 Juk jos
nusikalto svetimavimu, ir ant jų rankų
yra kraujo. Su savo stabais jos nusikal-
to svetimavimu, paaukodamos jiems
kaip maistą net savo vaikus, kuriuos
buvo man pagimdžiusios. 38 O drau-
ge jos ir man tai padarė: suteršė mano
šventyklą ir išniekino mano šabus.
39 Papjovusios savo vaikus kaip auką
stabams, jos tą pačią dieną eidavo į
mano šventyklą, kad ją išniekintų. Štai
kaip jos elgėsi mano Namuose!
40 Be to, jos šaukėsi vyrų, pakviestų
per pasiuntinį, kad ateitų iš labai toli.
Ir jie atėjo. Dėl jų nusimaudei, pasida-
žei akis ir išsipuošei puošmenomis.
41 Atsisėdai ant prabangaus guolio su
priešais padengtu stalu, ant kurio bu-
vai pasidėjusi mano smilkalų ir mano
aliejaus. 42 Ten buvo girdėti nerūpes-
tingos miniõs klegesys, kurį kėlė būrys
iš dykumos atsivestų girtų vyrų, de-
dančių apyrankes moterims ant rankų
ir puikias karūnas joms ant galvų.
43 Tuomet tariau sau: 'Ak, ji nusi-
dėvėjusi savo svetimavimu, bet jie ir
toliau kekšauja su ja!' 44 Jie atėjo pas
ją, kaip vyrai ateina pas kekšę; taip jie
atėjo pas Oholą ir Oholibą, tas palaidas
moteris. 45 Tačiau teisieji vyrai nubaus
jas bausme už svetimavimą ir kraujo
praliejimą, nes jos yra svetimautojos ir
turi kraujo ant savo rankų".
46 Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Su-
šauk prieš jas bendriją, padaryk jas
siaubo ir niokojimo reginiu. Temuša
jas bendrija akmenimis, tekapoja ka-
lavijais. Teišžudo jų sūnus ir dukteris,
tesudegina jų namus. 47 Padarysiu galą
palaidumui krašte, kad visos moterys
pasimokytų ir nesielgtų palaidai, kaip
jos elgėsi. 48 Jie nubaus jus už jūsų pa-
laidumą; jūs kęsite bausmę už nuodė-
mingą stabų garbinimą ir žinosite, kad
aš esu Viešpats DIEVAS".

Verdantis katilas

24 Devintų metų dešimto mėnesio
dešimtą dieną mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 2 „Žmogau, užsirašyk
šią dieną, tikslią datą. Šiandien Babilo-
no karalius *pradėjo Jeruzalės apgulą.
3 Kalbėk palyginimu maištingiesiems
namams ir sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Kaisk katilą, užkaisk katilą,
pripilk į jį vandens.
4 Sudėk į jį gabalus,
visus geruosius gabalus,
šlaunį ir mentę,
pridėk į jį rinktinių kaulų.
5 Paimk iš kaimenės geriausią,
prikrauk po katilu malkų,
virk jame gabalus,
virink ir kaulus'".
6 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Vargas kruvinajam miestui,

24,2 2 Kar 25,1; Jer 52,4

tam surūdijusiam katilui,
kurio rūdys nebuvo nušveistos!
Ištuštink jį gabalą po gabalo,
nedarydamas jokio skirtumo.
7 Juk jo pralietas kraujas
dar tebėra ant jo;
jis pralietas ant plikos uolos,
ne ant žemės išpiltas,
kad dulkės jį pridengtų.
8 Norėdamas tikrai įniršti
ir atkeršyti,
pralietą kraują palikau
ant plikos uolos,
kad nebūtų pridengtas“.
9 Todėl taip kalba Viešpats Dievas:
„Vargas kruvinajam miestui!
Aš sukrausiu jam didelį laužą.
10 Krauk malkas, kurk ugnį,
gerai virk mėsą,
įmaišyk prieskonių,
tesvyla kaulai!
11 Pastatyk jį tuščią ant žarijų,
jog įkaistų taip,
kad varis imtų švytėti.
Tuomet jo taršalai ištirps,
ir jo rūdys bus nudegintos.
12 Veltui plušau, –
storos rūdys iš jo neišeina.
Į ugnį jį su rūdimis!
13 Valiau tavo palaidą nešvarumą,
bet tu netapai švarus ir
nesusiteršęs,
todėl niekada daugiau
nebebūsi švarus,
kol nenumalšinsiu savo
įniršio ant tavęs.

14 Aš, Viešpats, pasakiau: ateina me-
tas, ir aš įvykdysiu! Nesusilaikysiu, ne-
pagailėsiu, nesuminkštėsiu! Būsi tei-
siamas pagal savo kelią ir darbus“, – tai
Viešpaties Dievo žodis.

Pranašo žmonos mirtis

15 Mane pasiekė Viešpaties žodis:
16 „Žmogau, štai atimsiu iš tavęs staigia
mirtimi tavo akių džiaugsmą, tačiau
tu nei raudok, nei verk ir ašarų neliek.
17 Dūsauk patylomis ir susilaikyk nuo
mirusiųjų gedulo. Užsivyniok turba-
ną, apsiauk kojas sandalais, neužsi-
denk barzdos ir gedinčiųjų duonos ne-
valgyk“. 18 Tai pasakiau žmonėms ryto
metą, o vakare mirė mano žmona. Kitą
rytą dariau, kaip man buvo įsakyta.

19 Žmonės manęs klausinėjo: „Nejau
nepasakysi mums, ką reiškia tai, ką tu
darai?“ 20 Tuomet jiems atsakiau: „Mane
pasiekė Viešpaties žodis: 21 ‘Sakyk Izrae-
lio namams’. Taip kalba Viešpats Dievas:
‘Tikėkite manimi, išniekinsiu savo Šven-
tyklą, jūsų stiprybės pasididžiavimą,
jūsų akių džiaugsmą ir jūsų širdžių troš-
kimą. O jūsų sūnūs ir dukterys, kuriuos
ten palikote, žus nuo kalavijo. 22 Tuomet
jūs darysite, kaip aš dariau: barzdų neuž-
sidengsite ir gedinčiųjų duonos nevalgy-
site. 23 Su turbanais ant galvų ir sandalais
ant kojų neraudosite ir neverksite, bet
būsite savo kalčių prislėgti ir dūsausite
vienas kitam. 24 Taip Ezechielis bus jums
ženklas: visa, ką jis darė, ir jūs darysite.
Kai tai įvyks, žinosite, kad aš esu Vieš-
pats Dievas’.

25 O tu, žmogau, tą dieną, kai iš jų at-
imsiu jų tvirtovę, jų džiugesį ir šlovę, jų
akių džiaugsmą ir širdžių troškimą, jų
sūnus ir dukteris, 26 tą dieną ateis pas
tave bėglys, kad išgirstumei apie tai
savo ausimis. 27 Tą dieną tavo lūpos at-
sivers bėgliui, tu vėl kalbėsi ir nebebū-
si nebylys; tu būsi jiems ženklas, ir jie
žinos, kad aš esu Viešpats“.

Pranašavimai kaimyninėms tautoms

25 Mane pasiekė Viešpaties žo-
dis: 2 „Žmogau, atsisuk veidu į
amonitus ir pranašauk jiems. 3 Sakyk
*Amonui: ‘Klausyk Viešpaties Dievo
žodžio! Taip kalba Viešpats Dievas.
Kadangi sakei ‹Še tau!› apie mano
Šventyklą, kai ji buvo teršiama, apie
Izraelio žemę, kai ji buvo niokojama,
ir apie Judo namus, kai jie buvo varo-
mi į tremtį, 4 tikėk manimi, atiduosiu

25,1-7 Jer 49,1-6; Ez 21,33-37; Am 1,13-15; Sof 2,8-11

tave Rytų žmonėms kaip nuosavybę.
Jie įsirengs stovyklas tarp jūsų, staty-
sis palapines tarp jūsų, valgys jūsų vai-
sius ir gers jūsų pieną. [5] Rabą paversiu
ganykla kupranugariams, o Amono
miestus – gardais kaimenėms'". [6] Taip
kalba Viešpats DIEVAS: „Kadangi plojai
rankomis, trypei kojomis ir šokinėjai
iš džiaugsmo dėl savo nuožmaus pyk-
čio ant Izraelio žemės, [7] tikėk manimi,
ištiesiu ranką prieš tave ir atiduosiu
tave kaip grobį tautoms; išnaikinsiu
tave tarp tautų, išdildysiu tave visuose
kraštuose ir sunaikinsiu. Tuomet ži-
nosi, kad aš esu VIEŠPATS!"

[8] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ka-
dangi *Moabas ir Seyras sakė: 'Nagi
žiūrėk! Judo namai – kaip ir visos kitos
tautos!' – [9] apnuoginsiu Moabo petį, vi-
sus jo miestus iki paskutinio, visą kraš-
to pažibą, – Bet Ješimotus, Baal Meoną
ir Kirjataimus. [10] Atiduosiu jį drauge su
Amonu Rytų žmonėms kaip nuosavy-
bę. Tautos daugiau nebeminės Amono,
[11] bausmėmis nubausiu ir Moabą. Tuo-
met jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS!"

[12] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ka-
dangi *Edomas keršijo Judo namams
ir sunkiai nusikalto keršydamas,
[13] taip kalba Viešpats DIEVAS: 'Ištiesiu
savo ranką prieš Edomą, išnaikinsiu
jo žmones bei gyvulius ir paversiu jį
griuvėsiais; nuo Temano ligi pat Deda-
no kris jie nuo kalavijo. [14] Savo kerštą
prieš Edomą sudėsiu į savo tautos Iz-
raelio rankas; jie elgsis su Edomu pa-
gal mano pyktį ir įniršį ir pažins mano
kerštą'", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

[15] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ka-
dangi *filistinai elgėsi kerštingai ir
kerštavo visa širdimi, norėdami su-
naikinti iš senos neapykantos, – [16] taip
kalba Viešpats DIEVAS: 'Tikėki mani-
mi, pakelsiu savo ranką prieš filisti-
nus, išnaikinsiu keretus ir nušluosiu
pamario likutį. [17] Įvykdysiu jiems dide-
lį kerštą įnirtingomis bausmėmis. Kai
jiems atkeršysiu, jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS'".

Pranašavimas Tyrui

26 Vienuoliktų metų mėnesio
pirmą dieną* mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis: [2] „Žmogau, kadangi
*Tyras sakė apie Jeruzalę:
'Še tau! Tautų vartai išlaužti,
jie atsivėrė man.
Būsiu turtingas,
kai ji dabar guli griuvėsiuose!' –
[3] taip kalba Viešpats DIEVAS:
'Tikėk manimi, aš prieš tave, Tyre!
Kaip jūra sukelia bangas,
taip aš sukelsiu prieš
tave daug tautų.
[4] Jos išardys Tyro mūrus
ir nuvers jo bokštus.
Nušluosiu nuo jo dulkes
ir paversiu jį plika uola.
[5] Jis taps vieta jūroje
tinklams džiovinti,
nes aš pasakiau, – tai
Viešpaties DIEVO žodis. –
Jis bus tautų plėšiamas,
[6] o jam pavaldūs miestai* žemyne
bus išžudyti kalaviju.
Tuomet jie žinos, kad aš
esu VIEŠPATS'".

[7] Juk taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ti-
kėk manimi, atvesiu prieš Tyrą iš šiau-
rės Babilono karalių Nebukadnecarą,
karalių karalių, drauge su žirgais, ve-
žimais, raiteliais, su didele ir galinga
kariuomene.

25,8-11 *Iz 15,1–16,14; 25,10-12; Jer 48,1-47; Am 2,1-3; Sof 2,8-11*

25,12-14 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 35,1-15; Am 1,11-12; Abd 1-14; Mal 1,2-5*

25,15-17 *Iz 14,29-31; Jer 47,1-7; Jl 4,4-8; Am 1,6-8; Sof 2,4-7; Zch 9,5-7*

26,1 Taip originale.

26,1–28,19 *Iz 23,1-18; Jl 4,4-8; Am 1,9-10; Zch 9,1-4; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14*

26,6 Pažod.: „dukterys", t. y. dukteriškieji miestai.

8 Tau klusnius miestus žemyne
jis išžudys kalaviju.
Prieš tave pasistatys
apgulos bokštus,
prieš tave supils pylimą
ir prieš tave pakels skydų stogą.
9 Savo mūrdaužių jėgą jis
atgręš į tavo sienas,
tavo bokštus sutrupins
savo kirviais.
10 Jo žirgų bus tokia daugybė,
kad jų sukeltos dulkės
apdengs tave.
Nuo raitelių, ratų ir vežimų ūžesio
drebės tavo sienos,
kai jis žengs pro tavo vartus,
kaip daro žengiantys į
pralaužtą miestą.
11 Savo žirgų kanopomis
jie nutryps visas tavo gatves,
kalaviju išžudys tavo žmones;
nugrius žemėn tavo didingi stulpai.
12 Jie išplėš tavo turtus,
išgrobstys prekes,
išardys tavo mūrus,
sugriaus puikiuosius tavo namus,
sumes į vandenį
tavo akmenis, sijas ir žemes.
13 *Padarysiu galą tavo
dainų skambėjimui,
nebebus girdėti tavo lyrų garsų.
14 Paversiu tave plika uola,
tu tapsi vieta tinklams džiovinti.
Daugiau niekada nebūsi atstatytas,
nes aš, VIEŠPATS, pasakiau", –
tai Viešpaties DIEVO žodis.
15 Taip kalba Viešpats DIEVAS Tyrui:
„Ar nedrebės salos, kai tu krisi, kai su-
žeistieji vaitos, kai tavo viduje vyks
žudynės? 16 *Tuomet visi pajūrio va-
dai nužengs nuo savo sostų, nusimes
skraistes ir nusivilks išsiuvinėtus dra-
bužius. Apsirengs siaubu, sėdės ant že-
mės ir be perstojo drebės apstulbę dėl
tavęs. 17 Jie apraudos tave, sakydami:
'Kaip tu pradingai iš jūrų,
garsusis mieste!
Galingas jūroje buvo jis
ir jo gyventojai,
jie kėlė siaubą visiems
jos gyventojams.
18 O dabar, tavo kritimo dieną
dreba visos pamarių salos;
pamarių salos apstulbusios
dėl tavo žuvimo'".
19 Juk taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Kai būsiu pavertęs tave griuvėsių
miestu, tokiu pat, kaip kiti sugriauti
miestai, kai būsiu užliejęs tave gelme,
ir didieji vandenys bus tave apsėmę,
20 nugramzdinsiu tave drauge su žen-
giančiais į kapą, pas praėjusių laikų
žmones. Apgyvendinsiu tave žemės
gilumoje tarp senovės griuvėsių drau-
ge su žengiančiais į kapą, kad daugiau
nebūtum gyvenamas ir nebespindė-
tum didybe gyvųjų šalyje. 21 Privesiu
tave prie baisaus galo, ir tavęs nebe-
bus! Nors būsi ieškomas, *nebebūsi
atrastas per amžius", – tai Viešpaties
DIEVO žodis.

Tyro apraudojimas

27 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Dabar, žmogau, pradėk raudą
dėl Tyro 3 ir sakyk Tyrui, gyvenančiam
prie pat jūros vartų, prekiaujančiam su
daugelio pamario salų tautomis:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Tyre, tu gyreisi: ‹Aš
tobulai gražus!›
4 Tavo sienos – marių širdyje,
o tavo statytojai padarė
tave tobulai gražų.
5 Iš Senyro eglių jie išpjovė
lentas tavo šonams,
tavo stiebui paėmė Libano kedrą.
6 Tau irklus padarė iš
Bašano ąžuolų,
o denį – iš Kitimų salų pušies,
inkrustuotos dramblio kaulu.

26,13 *Apr 18,22*
26,16-18 *Apr 18,9-10*
26,21 *Apr 18,21*

[7] Plona, dailiai išmarginta
Egipto drobė
buvo panaudota tavo burei
ir vėliavai.
Mėlyno ir raudono Elišos
salų purpuro
buvo tavo dangos.
[8] Sidono ir Arvado gyventojai
buvo tavo irkluotojai.
Pas tave, Tyre, buvo tavo išminčiai;
jie buvo vairininkai!
[9] Gebalo seniūnai ir amatininkai
užglaistė tavo išdrožas.
Pasikeisti su tavimi prekėmis
visi jūros laivai su savo įgulomis
apsistojo tavo uoste.
[10] Vyrai iš Persijos, Ludo ir Puto
buvo galingi tavo
kariuomenės kariai.
Pasikabinę pas tave
skydus ir šalmus,
jie teikė tau didingumo.
[11] Arvado ir Helecho vyrai
visur aplink budėjo
ant tavo mūrų,
o gamadiečiai budėjo
tavo bokštuose;
ant mūrų aplink sukabinę
savo strėlines,
jie darė tave tobulai gražų'.
[12] Taršišas prekiavo su tavimi, – to-
kios gausios buvo visokios tavo gėry-
bės; į tavo prekes jie mainė sidabrą,
geležį, alavą ir šviną. [13] Ir Javanas, Tu-
balas bei Mešechas prekiavo su tavi-
mi; į tavo prekes jie mainė vergus ir
žalvario rykus. [14] O Bet Togarma mai-
nė į tavo prekes arklius, ristūnus ir
mulus. [15] Dedano žmonės prekiavo su
tavimi, ir daugelis pamario salų buvo
ypatingos tavo prekyvietės; jie davė
tau kaip užmokestį dramblio ilčių ir
juodmedžio. [16] Edomas prekiavo su ta-
vimi dėl tavo gaminių gausybės; į tavo
prekes jie mainė granatus, purpurą,
margaspalvius audinius, ploną dro-
bę, koralus ir rubinus. [17] Judas ir Izra-
elio kraštas prekiavo su tavimi; į tavo
prekes jie mainė kviečius iš Minito,
soras, medų, aliejų ir balzamą. [18] Da-
maskas prekiavo su tavimi dėl gau-
sybės tavo gaminių – tokios gausios
buvo visokios tavo gėrybės – Helbo-
no vynu ir balta vilna. [19] Vedanas ir Ja-
van Meuzalas ėjo prekiauti su tavimi;
į tavo prekes jie mainė lydytą geležį,
cinamono žieves ir kvepiančias nen-
dres. [20] Dedanas prekiavo su tavimi
pabalnių gūniomis. [21] Arabijos ir visų
Kedaro didikų prekyba buvo tavo ran-
kose; vedini ėriukais, avinais ir ožiais
jie ateidavo prekiauti su tavimi. [22] Še-
bos ir Ramos pirkliai prekiavo su ta-
vimi; į tavo prekes jie mainė įvairius
geriausius prieskonius, visokiausius
brangakmenius ir auksą. [23] Su tavimi
prekiavo Haranas, Kanė, Edenas, Še-
bos pirkliai, Ašūras ir Kilmadas. [24] Jie
prekiavo su tavimi, mainydami tavo
prekyvietėje puošnius apdarus, mė-
lyno purpuro skraistes, išsiuvinėtas
medžiagas, margaspalvius kilimus ir
tvirtai suvytas virves. [25] *Taršišo laivai
tarnavo tau prekyboje.
Buvai turtingas ir labai garbingas
jūros širdyje.
[26] Tavo irklininkai nuirklavo tave
į atvirą jūrą.
Rytys sutriuškino tave
atviroje jūroje.
[27] Tavo turtai, gaminiai ir prekės,
tavo jūreiviai ir vairininkai,
tavo glaistytojai ir prekių
mainytojai,
visi tavo galingieji kariai,
visa tavo bendrija
tavo žuvimo dieną
grimzta į jūrų gelmes.
[28] Pasigirdus vairininkų riksmui,
dreba pamariai,
[29] savo laivus palieka
visi irklininkai.
Jūreiviai ir jūrų vairininkai
stovi ant kranto

27,25–36 *Apr 18,11-19*

30 aimanuodami ir verkdami
tavęs karčiomis ašaromis.
Jie dulkėmis barstosi galvas
ir voliojasi pelenuose.
31 Dėl tavęs jie skutasi galvas,
apsivelka ašutine,
verkia tavęs iš sielvarto
karčiai gedėdami.
32 Aimanuodami užtraukia raudą tau
ir aprauda tave:
'Kas buvo kada nors kaip Tyras
sunaikintas jūros gelmėse?'
33 Iškraudamas savo
gaminius iš jūrų
tu patenkinai daug tautų;
turėdamas turtų ir prekių gausybę
tu praturtinai žemės karalius.
34 Dabar guli jūrų sutriuškintas
vandenų gelmėse,
o tavo prekės ir visa tavo bendrija
nuskendo drauge su tavimi.
35 Baisisi tavimi
visi pamarių gyventojai;
siaubas apėmė jų karalius,
ištįso jiems veidai.
36 Kitų kraštų pirkliai
švilpteli tau įkandin;
tu tapai pasibaisėjimu,
tavęs niekada nebebus".

Pranašavimas Tyro karaliui

28 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, sakyk Tyro valdovui:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Kadangi tavo širdis išpuiko,
tu tarei: ‹Aš dievas!
Sėdžiu dievų soste
toli jūros širdyje!›
Nors esi tik žmogus,
o ne Dievas,
tu darai savo širdį
lygią Dievo širdžiai.
3 Žiūrėk! Išties esi išmintingesnis
už Danielių,
joks dalykas tau ne paslaptis.
4 Savo išmintimi ir sumanumu
prisikaupei turtų,
prisikrovei iždus aukso ir sidabro.
5 Labai sumaniai prekiaudamas
pagausinai savo turtus,
ir turtais puikavosi tavo širdis'".
6 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Kadangi darai savo širdį
lygią Dievo širdžiai,
7 tikėk manimi,
atvesiu prieš tave svetimšalius –
pačias žiauriausias tautas.
Išsitrauks jie kalavijus iš makščių
prieš tavo puikiąją išmintį
ir užtemdys tavo spindesį.
8 Nustums tave žemyn į kapą,
ir mirsi tu užmuštųjų mirtimi
toli jūroje.
9 Ar savo žudikams ir tuomet sakysi:
'Aš Dievas!' –
kai tave žudančiųjų rankomis
bus parodyta,
kad esi tik žmogus?
10 Mirsi nuo svetimųjų rankos
neapipjaustytųjų mirtimi,
nes aš pasakiau", – tai
Viešpaties DIEVO žodis.

Tyro karaliaus apraudojimas

11 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
12 „Žmogau, raudok dėl Tyro karaliaus
ir sakyk jam:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Tu buvai tobulumo antspaudas,
kupinas išminties
ir tobulo grožio.
13 Tu buvai Edene, Dievo sode;
tave puošė visokiausi
brangakmeniai:
sardis, chrizolitas ir deimantas,
berilas, oniksas ir jaspis,
safyras, rubinas ir smaragdas;
iš aukso tavo karuliai
ir puošmenos.
Tą dieną, kai buvai sukurtas,
jie buvo padirbti.
14 Su kerubu išskleistais ir
saugančiais sparnais
aš padariau tave globėju;
tu gyvenai ant Dievo šventojo kalno
ir vaikščiojai tarp ugningų akmenų.

[15]Tu buvai be dėmės savo keliuose
nuo pat savo sukūrimo dienos
ligi buvo nustatyta tavo kaltė.
[16]Per savo plačiąją prekybą
tu prisipildei smurto ir nusidėjai,
todėl varau tave toli nuo
Dievo kalno.
Ir kerubas išskėstais ir
sergínčiais sparnais
nuvarė tave nuo ugningųjų akmenų.
[17]Nuo tavo grožio išpuiko tavo širdis,
dėl savo spindesio piktnaudžiavai
savo išmintimi.
Nubloškiau tave žemėn,
padariau iš tavęs reginį,
kad karaliai įsidėmėtų.
[18]Išniekinai savo šventyklas
savo kalčių daugybe
ir sukta prekyba.
Uždegiau tave ugnimi,
ir ji tave surijo;
paverčiau tave pelenais ant
žemės akyse visų,
kurie tave matė.
[19]Visi, kas tik pažino tave tautose,
yra apstulbę;
tu tapai pasibaisėjimu,
ir tavęs niekada nebebus'".

Pranašavimas Sidonui

[20]Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[21]„Žmogau, atsisuk veidu į *Sidoną,
pranašauk jam [22]ir sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Tikėk manimi! Sidone,
ateinu prieš tave!
Apreikšiu per tave savo šlovę!
Jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
kai per jį vykdysiu bausmę
ir apreikšiu savo šventumą,
[23]nes pasiųsiu į jį marą
ir kraujo praliejimą jo gatvėse.
Jame kris užmuštieji,
kai kalavijas ateis iš visų pusių.
Tuomet jie žinos, kad
aš esu VIEŠPATS'.

Pažadas Izraeliui

[24]Izraelio namai daugiau neberas dy-
gliuotų brūzgynų ar duriančių erš-
kėčių pas visus savo kaimynus, kurie
žiūrėjo į juos su panieka. Tuomet jie
žinos, kad aš esu VIEŠPATS".
[25]Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Kai
surinksiu Izraelio namus iš tautų, ku-
riose jie išsklaidyti, ir apreikšiu per
juos šventumą tautų akivaizdoje, jie
kursis savo pačių žemėje, kurią daviau
savo tarnui Jokūbui. [26]Jie gyvens joje
saugiai, statysis namus ir veis vynuo-
gynus. Jie gyvens saugiai, kai būsiu nu-
baudęs visus jų kaimynus, žiūrėjusius į
juos su panieka. Ir jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS, jų Dievas".

Pranašavimas Egiptui

29 Dešimtų metų dešimto mėne-
sio dvyliktą dieną mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis: [2]„Žmogau, atsisuk vei-
du į *Egipto valdovą faraoną, pranašauk
jam ir visam Egiptui, [3]kalbėk ir sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Tikėk manimi, aš prieš tave,
Egipto valdove faraone,
didysis slibine!
Tu tūnai Nilo atšakose, sakydamas:
‹Nilas priklauso man,
pasidariau jį sau!›
[4]Įversiu kablius tau į žiaunas
ir žuvis iš tavo srovių prikibdysiu
tau prie žvynų.
Išvilksiu tave iš tavo srovių
drauge su visomis tavo
srautų žuvimis,
prikibusiomis tau prie žvynų.
[5]Nublokšiu tave į dykumą,
tave ir visas tavo srautų žuvis.
Krisi po atviru dangumi,
ir niekas tavęs nepakels
ir nepalaidos.
Kaip maistą atidaviau tave
žemės žvėrims ir padangių
paukščiams.

28,20-26 Jl 4,4-8; Zch 9,1-2; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14

29,1-32,32 Iz 19,1-25; Jer 46,2-26

[6] Tuomet visi Egipto
gyventojai žinos,
kad aš esu VIEŠPATS,
dėl to, kad tu buvai
Izraelio namams *nendrinė lazda:
[7] kai jie griebėsi tavo rankos,
tu įvarei rakštį
ir žeidei visiems pečius;
kai jie rėmėsi tavimi,
tu sukiužai ir vertei juos
svirduliuoti'".
[8] Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Tikėk manimi, atvesiu tau kalaviją,
sunaikinsiu tavo žmones ir gyvulius.
[9] Padarysiu Egipto žemę dyką ir tuščią.
Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
Kadangi sakei: 'Nilas priklauso
man, pasidariau jį sau', [10] tikėk mani-
mi, aš prieš tave ir prieš tavo Nilo ša-
kas! Paversiu Egipto žemę griuvėsiais
ir tyrais nuo Migdolo ligi Sienės, ligi
pat Kušo sienos. [11] Nekels į ją kojos
joks žmogus, nekels į ją kojos joks gy-
vulys; ji nebus gyvenama keturiasde-
šimt metų. [12] Per keturiasdešimt metų
paversiu Egipto žemę didžiausiais ty-
rais tarp tyrais tapusių kraštų, o jos
miestai bus didžiausi griuvėsiai tarp
sugriautų miestų. Išblaškysiu egiptie-
čius tarp tautų ir išvėtysiu juos po vi-
sus kraštus".
[13] Be to, taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Praėjus keturiasdešimt metų, surink-
siu egiptiečius iš tautų, kuriose jie
buvo išblaškyti. [14] Sugrąžinsiu Egipto
tremtinius ir parvesiu juos atgal į Pa-
troso šalį, jų gimtąjį kraštą; ten jie bus
menka karalystė. [15] Ji bus menkiausia
iš visų karalysčių ir niekada daugiau
nebeiškils virš kitų tautų. Padarysiu
juos mažus, kad tautoms nebevieš-
patautų. [16] Izraelio namai daugiau
niekada ja nebepasitikės; jie atmins
savo kaltę, kai kreipėsi į ją pagalbos.
Tuomet jie žinos, kad aš esu Viešpats
DIEVAS".

Egiptas – užmokestis Nebukadnecarui

[17] Dvidešimt septintų metų pirmo mėne-
sio pirmą dieną mane pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [18] „Žmogau, Babilono karalius Ne-
bukadnecaras įsakė savo kariuomenei
atlikti sunkų darbą Tyrui. Visų galvos
nupliko, ir visų pečiai buvo nubrozdinti.
Tačiau nei jis, nei jo kariuomenė negavo
jokio atlyginimo iš Tyro už darbą, kurį
jam atliko". [19] Todėl taip kalba Viešpats
DIEVAS: „Atiduosiu Egipto žemę Babilo-
no karaliui Nebukadnecarui. Jis išsineš
jos turtus, apiplėš ją ir pasiims grobį; ji
bus atlyginimas jo kariuomenei. [20] Jam
atidaviau Egipto žemę kaip užmokestį,
kurį jis užsidirbo, nes triūsė man, – tai
Viešpaties DIEVO žodis.
[21] Tą dieną suteiksiu Izraelio na-
mams jėgų ir atversiu jiems tavo lūpas.
Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

30 Mane pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [2] „Žmogau, prana-
šauk ir sakyk:
'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Vaitokite: ‹Vargas tai dienai!›
[3] Jau arti diena,
VIEŠPATIES diena.
Tai bus debesų diena,
tautų pražūties metas.
[4] Kalavijas prasiskverbs į Egiptą
ir kušitus krės šiurpas;
kai Egipte kris užmuštieji,
jo turtai bus atimti
ir pamatai išgriauti.
[5] Kušas, Putas ir Ludas, visa Arabija,
Kubas ir visos susijungusių kraštų tau-
tos kris drauge su jais nuo kalavijo'".
[6] Taip kalba VIEŠPATS:
„Remiantieji Egiptą žus,
sukiuš jo išpuikusi galybė.
Nuo Migdolo ligi Sienės
jie žus nuo kalavijo, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. –
[7] Jie bus didžiausi tyrai
tarp tyrais tapusių kraštų,
jų miestai bus didžiausi griuvėsiai
tarp sugriautų miestų.

29,6 Iz 36,6

[8] Kai užkursiu ugnį Egipte
ir visi jo rėmėjai bus sutriuškinti,
jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
[9] Tą dieną mano siunčiami pasiuntiniai išplauks laivais, kad sukeltų siaubą pasitikinčiam Kušui; Egipto pražūties dieną juos krės šiurpas, nes, tikėk manimi, ji ateina!"
[10] Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Padarysiu galą Egipto turtams
Babilono karaliaus
Nebukadnecaro rankomis.
[11] Jis ir jo tauta, nuožmiausia
tarp tautų,
bus atvesti sunaikinti krašto.
Jie išsitrauks iš makščių
kalaviją prieš Egiptą
ir pripildys kraštą užmuštųjų.
[12] Išdžiovinsiu Nilo šakas,
nedorėliams į rankas
atiduosiu kraštą.
Svetimšalių rankomis nuniokosiu jį
ir visa, kas jame, – aš,
VIEŠPATS, pasakiau".
[13] Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Sunaikinsiu stabus,
padarysiu galą Nofo dievams.
Nebebus Egipto žemėje vado, –
Egipto žemę prislėgsiu baime.
[14] Paversiu Patrosą tyrais,
padegsiu Coaną,
nubausiu Noją.
[15] Ant Sino, Egipto tvirtovės,
išliesiu savo įniršį
ir Nojo turtus sunaikinsiu.
[16] Padegsiu Egiptą,
Sinas raitysis skausmuose,
Nojo sienos bus pralaužtos,
o Nofas kovos su priešais dieną.
[17] Jauni Ono ir Pi Beseto vyrai
žus nuo kalavijo,
o patys miestai išeis į nelaisvę.
[18] Diena aptems Tachpanhese,
kai laužysiu Egipto skeptrus,
ir užsibaigs jo išpuikusi galybė.
Jį gaubs debesis,
o jam pavaldūs miestai
eis į nelaisvę.
[19] Taip įvykdysiu Egiptui bausmę,
ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".
[20] Vienuoliktų metų pirmo mėnesio
septintą dieną mane pasiekė VIEŠPATIES
žodis: [21] „Žmogau, sulaužiau Egipto val-
dovo faraono ranką. Tikėk manimi, ji
nebuvo aprišta, kad būtų gydoma, nei
tvirtai sutvarstyta, kad būtų stipri lai-
kyti kalaviją". [22] Todėl taip kalba Vieš-
pats DIEVAS: „Tikėk manimi, aš prieš
Egipto valdovą faraoną; aš sulaužysiu
abi jo rankas – sveikąją ir sulaužytąją
– ir atimsiu iš jo rankos kalaviją. [23] Iš-
blaškysiu egiptiečius tarp tautų, vėty-
siu juos po kraštus. [24] Babilono kara-
liaus rankas sustiprinsiu, įduosiu savo
kalaviją jam į ranką, o faraono rankas
sulaužysiu; priešais Babilono karalių jis
dejuos, kaip dejuoja mirtinai sužeistas
žmogus. [25] Babilono karaliaus rankas
stiprinsiu, o faraonas bus kaip be ran-
kų. Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai
įduosiu savo kalaviją Babilono karaliui
į ranką. Jis pakels jį prieš Egipto žemę.
[26] Išblaškysiu egiptiečius tarp tautų ir
vėtysiu juos po visus kraštus. Tuomet
jie žinos, kad aš esu DIEVAS".

31 Vienuoliktų metų trečio mė-
nesio pirmą dieną mane pa-
siekė VIEŠPATIES žodis: [2] „Žmogau,
sakyk Egipto valdovui faraonui ir jo
gaujoms:
'Į ką tu panašus su savo didybe?
[3] Štai Asirija buvo lyg Libano kedras,
plačiomis šakomis teikęs
miškui pavėsį,
aukštaūgis,
su šaunia viršūne tarp debesų.
[4] Šaltiniai jį maitino,
požemio vandenys jį
išaugino aukštą,
jų srovės drėkino žemę aplink jį
ir upokšnius siuntė visų
lauko medžių link.
[5] Todėl išlakumu pralenkė
visus lauko medžius;
suvešėjo jo šakos, pailgėjo šakelės
nuo gausaus vandens pumpuruose;

[6] *Ant jo šakų lizdus krovėsi
visi padangių paukščiai,
po jo šakelėmis vaikus vedė
visi laukiniai žvėrys,
jo ūksmėje gyveno daugybė tautų.
[7] Gražus jis buvo,
didingas ir plačiašakis,
nes jo šaknys siekė
gausius vandenis.
[8] Kedrai *Dievo sode negalėjo
su juo lygintis,
kiparisai neprilygo jam
savo šakomis,
platanai negalėjo girtis
jam savo šakelėmis,
joks medis Dievo sode nebuvo
toks gražus kaip jis.
[9] Jį padariau gražų šakų daugybe,
pavydėjo jam visi
Dievo sode buvę Edeno medžiai'".
[10] Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Kadangi jis išaugo aukštas, iškėlė savo
viršūnę tarp debesų ir jo širdis puika-
vosi didybe, [11] atidaviau jį tautų valdo-
vui į rankas, kad pasielgtų su juo taip,
kaip savo nedorumu buvo nusipelnęs.
Išvariau jį. [12] Svetimšaliai, nuožmiausi
iš tautų, nukirto jį ir paliko. Jo šakos
krito ant kalnų ir į slėnius, jo šakelės
guli sulaužytos kiekvienoje upės vago-
je, visos žemės tautos pasitraukė iš jo
pavėsio ir paliko jį.
[13] Ant jo nukirsto kamieno
suka lizdus visi padangių paukščiai,
prie jo šakelių
laikosi visi laukiniai žvėrys.
[14] Taip nutiko, idant jokie medžiai
prie vandenų nesipuikuotų savo didy-
be ar nekeltų savo viršūnės tarp debe-
sų ir jokie gausiai drėkinami medžiai
nesiektų jų didybės.
Juk jie visi atiduodami mirčiai –
požemio pasauliui,
drauge su visais mariaisiais,
su tais, kurie žengia į kapą".

[15] Taip kalba Viešpats Dievas: „Tą
dieną, kai jis nužengė į Šeolą, paskel-
biau gedulą, užvėriau virš jo bedugnę
ir uždengiau. Sulaikiau jo upes ir iš-
seko gausūs vandenys. Dėl jo apvil-
kau Libaną gedulu, dėl to nusviro visi
krašto medžiai. [16] Sviesdamas jį į Šeolą
drauge su žengiančiais į kapą, jo kriti-
mo trenksmu sudrebinau tautas. Visi
Edeno medžiai, rinktiniai ir geriausi
Libano medžiai, visi, kurie buvo gau-
siai drėkinami, buvo paguosti požemio
pasaulyje. [17] Jie taip pat nužengė su juo
į Šeolą pas žuvusius nuo kalavijo drau-
ge su rėmėjais, tautose gyvenusiais jo
pavėsyje.
[18] Kuris iš Edeno medžių prilygo tau
garbe ir didybe? Ir tu būsi nutemp-
tas žemyn į požemio pasaulį drauge
su Edeno medžiais, gulėsi tarp neapi-
pjaustytųjų su žuvusiais nuo kalavijo.
Tokia yra faraono ir visų jo žmonių da-
lia", – tai VIEŠPATIES žodis.

Faraono apraudojimas

32 Dvyliktų metų dvylikto mėne-
sio pirmą dieną mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis: [2] „Žmogau, raudok
dėl Egipto valdovo faraono ir sakyk
jam:
'Laikei save liūtu tarp tautų,
bet buvai kaip slibinas jūrose;
blaškeisi savo upėse,
drumstei vandenį kojomis
ir teršei savo upes'".
[3] Taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Užmesiu ant tavęs savo tinklą
daugelio tautų suėjime,
ir jie ištrauks tave mano bradiniu.
[4] Parmesiu tave ant žemės,
nusviesiu tave į atvirą lauką
ir nutupdysiu ant tavęs visus
padangių paukščius,
leisiu misti tavimi visiems
žemės žvėrims.
[5] Tavo kūną numesiu kalnuose,
slėnius pripildysiu tavo
dvokiančios maitos.

31,6 *Mt 13,32; Mk 4,32; Lk 13,19*
31,8 *Pr 2,9*

[6] Palaistysiu kraštą ligi pat kalnų
tavo srūvančiu krauju
ir tavęs bus pripildytos upių vagos.
[7] Kai tu būsi sunaikintas,
*uždengsiu dangų
ir aptemdysiu žvaigždes.
Saulę aptrauksiu debesimis,
o mėnulis neduos savo šviesos.
[8] Visus šviesulius,
žibančius danguje,
dėl tavęs aptemdysiu
ir tavo kraštą apgaubsiu tamsybe, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. –
[9] Sukelsiu širdgėlą daugeliui tautų,
atvesdamas tave jų nelaisvėn
į kraštus, kurių nepažinojai.
[10] Tavo dalia baisėsis daug tautų,
jų karaliūs tu apstulbinsi.
Kai švytruosiu jiems savo kalaviju,
jie visą laiką drebės dėl
savo gyvasties,
ir kiekvienas jų drebės
tavo žuvimo dieną".
[11] Juk taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Babilono karaliaus kalavijas
pakils prieš tave!
[12] Pakirsiu tavo gaujas
galiūnų kalavijais;
iš visų tautų jie nuožmiausi.
Jie nuniokos Egipto puikybę,
ir visa jo kariuomenė žus.
[13] Sunaikinsiu visus jo galvijus,
besiganančius prie gausių vandenų;
nebedrums jų daugiau žmogaus koja,
nebedrums jų nė gyvulių kanopos.
[14] Tuomet leisiu drumzlėms
nusėsti vandenyse
ir padarysiu, kad jų upės
lietųsi kaip aliejus, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. –
[15] Kai paversiu Egipto žemę tyrais,
kai kraštas neteks viso,
kas jame yra,
ir kai parblokšiu jo gyventojus,
jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

[16] Tai raudà,
ir ji bus giedama.
Ją giedos tautų dukterys.
Apie Egiptą ir jo žmones
ji bus giedama", –
tai Viešpaties DIEVO žodis.

Egipto apraudojimas

[17] Dvyliktų metų pirmo mėnesio pen-
kioliktą dieną mane pasiekė VIEŠPATIES
žodis:
[18] „Žmogau, raudok Egipto žmonių
ir siųsk žemyn juos,
Egiptą ir garbingų tautų dukteris,
į žemės gelmes
drauge su žengiančiais į kapą.
[19] 'Ką tu viršiji grožiu? Ženk žemyn!
Būk palaidotas su
neapipjaustytaisiais!'
[20] Jie gulės tarp žuvusių nuo kalavi-
jo. Egiptas buvo atiduotas kalavijui, ir
šis nutemps jį su visa kariuomene. [21] Iš
Šeolo gilumos galingieji vadai, jo padė-
jėjai, sakys jam: 'Jie nužengė čia ir guli
palaidoti su neapipjaustytaisiais, žu-
vusiais nuo kalavijo'.
[22] Ten Asirija ir visi jos žmonės, jų
kapai aplink, visi nužudyti, kritę nuo
kalavijo. [23] Kapai jiems duoti toliau-
siuose duobės užkampiuose. Visur
aplink jos kapą – jos žmonės, visi kri-
tusieji nuo kalavijo, visi kadaise kėlu-
sieji siaubą gyvųjų šalyje.
[24] Ten Elamas ir visa jo kariuome-
nė aplink jo kapą. Visi nužudytieji kri-
tę nuo kalavijo, nuėjusieji į pasaulį po
žeme neapipjaustyti, kadaise kėlusieji
siaubą gyvųjų šalyje. Dabar jie kenčia
gėdą drauge su žengiančiais į kapą.
[25] Tarp užmuštųjų buvo parengtas guo-
lis Elamui tarp jo žmonių su jų kapais
aplinkui, visi neapipjaustyti, kritusie-
ji nuo kalavijo. Kadaise jie kėlė siau-
bą gyvųjų šalyje, o dabar kenčia gėdą
drauge su žengiančiais į kapą; jie pa-
guldyti tarp užmuštųjų.
[26] Ten Mešechas ir Tubalas, ir visi jo
žmonės, visur aplink – jų kapai. Jie visi

32,7 *Iz 13,10; Mt 24,29; Mk 13,24-25; Lk 21,25; Apr 6,12-13; 8,12*

neapipjaustyti, kritę nuo kalavijo, nes
kėlė siaubą gyvųjų šalyje. 27 Jie negu-
li su kritusiais neapipjaustytais seno-
vės galiūnais, kurie nužengė į Šeolą su
savo ginklais, pasidėjo kardus po galva
ir skydus ant savo kaulų, nes galiūnų
bijota gyvųjų šalyje. 28 Ir tu būsi sutrin-
tas ir gulėsi tarp neapipjaustytųjų kar-
tu su užmuštaisiais kalaviju.

29 Ten Edomas, jo karaliai ir visi va-
dai, kurie, nors ir galingi, tačiau pagul-
dyti su žuvusiais nuo kalavijo; jie guli
su neapipjaustytaisiais, su žengian-
čiais į kapą.

30 Ten šiaurės didžiūnai ir visi sido-
niečiai, nužengę sugėdinti su užmuš-
taisiais dėl siaubo, kurį kėlė jų galybė.
Jie guli neapipjaustyti su žuvusiais nuo
kalavijo ir kenčia gėdą su žengiančiais
į kapą.

31 Pamatęs juos, faraonas pasiguos
dėl visos savo kariaunos, faraonas ir
jo kariuomenė, kritusi nuo kalavijo, –
tai VIEŠPATIES žodis. – 32 Kadangi kėlė
siaubą gyvųjų šalyje, jis bus laidoja-
mas tarp neapipjaustytųjų kartu su
nužudytaisiais kalaviju, – faraonas ir jo
žmonės“, – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Ezechielis – Izraelio sargybinis

33 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, kalbėk savo tautos
žmonėms ir sakyk: ‘Kai siunčiu kalavi-
ją į kurį nors kraštą, to krašto žmonės
paima vieną vyrą iš savo tarpo ir paski-
ria sargybiniu. 3 Pamatęs kalaviją, at-
žygiuojantį į kraštą, sargybinis privalo
pūsti ragą ir perspėti žmones. 4 Jei kas
nors, išgirdęs rago balsą, nepaiso per-
spėjimo, tai kalavijas ateina ir nužudo
jį, ir jo kraujas kris ant jo paties galvos.
5 Kadangi jis girdėjo rago balsą ir nepai-
sė perspėjimo, jo kraujas kris ant jo pa-
ties. Bet jei jis būtų paisęs perspėjimo,
tai būtų išgelbėjęs savo gyvastį. 6 Jei pa-
matęs atžygiuojantį kalaviją sargybinis
nepučia rago ir žmonės neperspėjami,
o kalavijas ateina ir atima kurio nors iš
jų gyvastį, tai tas žmogus nužudytas
dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo parei-
kalausiu iš sargybinio rankos’.

7 Tave, žmogau, paskyriau Izraelio
namų sargybiniu. Kada tik išgirsi iš
mano lūpų žodį, perduosi jiems mano
perspėjimą. 8 Jei tariu nedorėliui: ‘Ne-
doras žmogau, tu turi mirti!’ – o tu ne-
kalbėsi, kad įspėtum nedorėlį mesti
savo kelią, tai tas nedorėlis tikrai mirs
dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo parei-
kalausiu iš tavo rankos. 9 Bet jei tu per-
spėsi nedorėlį, kad jis sugrįžtų iš savo
kelio, o jis negrįš, tai mirs dėl savo kal-
tės, o tu išgelbėsi savo gyvastį.

10 O dabar, žmogau, sakyk Izraelio
namams: ‘Jūs nuolat kalbate: ‹Mūsų
nusikaltimai ir nuodėmės sunkiai mus
slegia, dėl jų mes žūvame! Kaip galime
gyventi?›’ 11 Sakyk jiems: ‘Kaip aš gy-
vas, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – ne-
noriu, kad nedorėlis mirtų, bet noriu,
kad nedorėlis sugrįžtų iš savo kelio ir
būtų gyvas. Sugrįžkite, sugrįžkite iš
savo nedorų kelių, kad nemirtumėte,
Izraelio namai!’ 12 O dabar, žmogau,
sakyk savo tautos žmonėms: ‘Teisiojo
teisumas jo neišgelbės, jei jis nusidės,
o nedorėlio nedorumas jo nepražudys,
jei jis sugrįš iš savo nedorumo. Teisu-
sis neišsigelbės savo teisumu, kai nusi-
dės’. 13 Jei aš būčiau sakęs teisiajam: ‘Tu
tikrai būsi gyvas!’ – bet jis, pasitikėda-
mas savo teisumu, darytų pikta, tai jo
teisieji darbai nebūtų atmenami; dėl
pikto, kurį padarė, jis mirs. 14 Jei aš sa-
kau nedorėliui: ‘Tu tikrai mirsi!’ – o jis
nusigręžia nuo savo nuodėmės ir daro,
kas teisinga ir teisu, 15 jei nedorėlis su-
grąžina užstatą, atiduoda, ką buvo pa-
sigrobęs plėšikaudamas, laikosi gyve-
nimo nuostatų, nedarydamas pikta,
tai jis tikrai bus gyvas ir nemirs. 16 Jokia
iš jo nuodėmių, kuriomis nusidėjo, ne-
bus atmenama; jis darė, kas teisinga ir
teisu, ir tikrai bus gyvas.

17 Tavo tautos žmonės sako: ‘Vieš-
paties kelias nėra teisingas!’ Iš tikrųjų

jūsų kelias nėra teisingas! 18 Kai teisusis nusigręžia nuo savo teisumo ir daro, kas pikta, jis dėl to mirs. 19 Kai nedorėlis nusigręžia nuo savo nedorumo ir daro, kas teisu ir teisinga, jis dėl to bus gyvas. 20 Tačiau jūs sakote: 'Viešpaties kelias nėra teisingas!' Izraelio namai, teisiu jus, paisydamas jūsų kelių!"

Žinios iš Jeruzalės

21 Dvyliktų mūsų tremties metų dešimto mėnesio penktą dieną atėjo pas mane pabėgėlis iš Jeruzalės ir tarė: *„Miestas paimtas". 22 O VIEŠPATIES ranka buvo mane palietusi vakare prieš pabėgėliui ateinant. Jis buvo atvėręs man burną prieš pabėgėliui ateinant rytmetį; taip mano lūpos buvo atvertos, ir nebebuvau daugiau nebylys.

23 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis: 24 „Žmogau, anų išgriautųjų vietų Izraelio žemėje gyventojai vis sako: 'Abraomas buvo tik vienas, tačiau paveldėjo kraštą. O mūsų yra daug, tad tikrai kraštas duotas mums, kad jį paveldėtume'. 25 Todėl atsakyk jiems: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Jūs valgote mėsą su krauju, keliate akis į savo stabus ir praliejate kraują; nejau jūs paveldėsite kraštą? 26 Jūs pasitikite kalaviju, darote bjaurų nusikaltimą ir kiekvienas jūsų išniekina artimo žmoną; nejau dėl to jūs paveldėsite kraštą?' 27 Šitaip jiems kalbėsi: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Kaip aš gyvas, esantieji griuvėsiuose žus nuo kalavijo, esančius atvirame lauke atiduosiu žvėrims suryti, o esantieji tvirtovėse ir olose mirs maru. 28 Kraštą paversiu tuščiais tyrais, ateis galas jo išdidžiai galybei. Izraelio kalnai bus taip nuniokoti, kad nebus nė vieno, kas po juos vaikščiotų. 29 Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai paversiu kraštą tuščiu ir dyku už visus bjaurius nusikaltimus, kuriuos jie padarė'. 30 Žinok, žmogau, tavo tautiečiai šnekasi apie tave pasieniais ir tarpduriuose. Jie sako vieni kitiems: 'Eime pasiklausyti naujausio žodžio iš VIEŠPATIES'. 31 Jie ateina pas tave, kaip ateina žmonės, jie sėdi prieš tave, kaip sėdi žmonės, ir klausosi tavo žodžių, bet jų nevykdo, nes melas jų lūpose, o jų širdys trokšta tik naudos. 32 Tikėk manimi, tu jiems lyg meilės dainų dainius, turintis gražų balsą ir įgudęs groti; jie girdi tavo žodžius, bet jų nevykdo. 33 Bet kai tai įvyks – tikėk manimi, tai įvyks! – jie žinos, kad tarp jų buvo pranašas".

Blogi ganytojai

34 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis: 2 „Žmogau, pranašauk Izraelio ganytojams, pranašauk ir sakyk jiems, ganytojams: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Vargas jums, Izraelio ganytojai, ganiusieji save pačius! Argi ne ganytojų pareiga – ganyti kaimenę? 3 Jūs valgote riebalus, rengiatės vilna ir skerdžiate penimas avis, bet avių nemaitinate. 4 Silpnųjų jūs nestiprinote, sergančiųjų negydėte, sužeistųjų netvarstėte, paklydusiųjų ir pražuvusiųjų neieškojote, bet valdėte jas jėga, net šiurkštumu. 5 *Nesant ganytojo, jos buvo išblaškytos, o išsiblaškiusios tapo plėšrių žvėrių grobiu. 6 Mano avys buvo išblaškytos, jos klaidžiojo po visus kalnus ir po visas aukštas kalvas; mano avys buvo išblaškytos po visą žemę ir nebuvo, kas jomis rūpintųsi ar jų ieškotų'.

7 Todėl, ganytojai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio: 8 'Kaip aš gyvas, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – kadangi nesant ganytojo mano kaimenė tapo grobiu ir mano avys – ėdesiu visiems plėšriems žvėrims, kadangi mano ganytojai nesirūpino mano kaimene, bet užuot ganę mano avis ganė patys save', 9 klausykitės, ganytojai, VIEŠPATIES žodžio". 10 Taip kalba Viešpats DIEVAS:

33,21 *2 Kar 25,3-10; Jer 39,2-8; 52,4-14*

34,5 *Sk 27,17; 2 Met 18,16; Mt 9,36; Mk 6,34*

„Tikėkite manimi, aš prieš ganytojus;
išreikalausiu iš jų rankų savo avis, at-
leisiu juos nuo kaimenės ganymo!
Daugiau nebeganys ganytojai patys sa-
vęs, nes išgelbėsiu savo avis iš jų nasrų,
idant jos nebebūtų jiems maistas“.

Dievas – tikrasis Ganytojas

11 Juk taip kalba Viešpats DIEVAS: „Štai
aš pats rūpinsiuosi savo avimis ir jų
ieškosiu. 12 Kaip piemuo rūpinasi savo
kaimene, kai jo kaimenės avys išblaš-
kytos, taip ir aš rūpinsiuosi savo avi-
mis. Išgelbėsiu jas iš visų vietų, kur
debesų ir tamsybės dieną jos buvo iš-
blaškytos. 13 Išvesiu jas iš visų tautų ir
surinksiu iš visų kraštų, parvesiu į jų
žemę. Ganysiu jas Izraelio kalnuose,
paupiuose ir visose krašto gyvenvie-
tėse. 14 Ganysiu jas vešlioje ganykloje,
Izraelio kalnų aukštumos bus jų bu-
veinė. Izraelio kalnų aukštumose jos
ilsėsis geroje buveinėje ir ganysis veš-
lioje ganykloje. 15 Aš pats ganysiu savo
kaimenę, aš pats jas ilsinsiu, – tai Vieš-
paties DIEVO žodis. – 16 Suieškosiu pa-
klydusias, sugrąžinsiu išblaškytas,
aptvarstysiu sužeistas ir pastiprinsiu
silpnas, o riebias ir stiprias sunaikin-
siu. Ganysiu jas teisingumu!“
17 O jums, kaimene, taip kalba Vieš-
pats DIEVAS: „Spręsiu avies ir avies, avi-
nų ir ožių bylas. 18 Ar jums negana gany-
tis vešlioje ganykloje, kad dar turite ir
savo ganyklos likučius kojomis ištryp-
ti? Ar negana jums gerti tyrą vandenį,
kad dar turite ir likusį vandenį kojo-
mis sudrumsti? 19 Nejau mano avys turi
maitintis tuo, ką jūs kojomis ištrypėte,
ir gerti tai, ką jūs kojomis sudrumstė-
te?“ 20 Todėl jiems taip kalba Viešpats
DIEVAS: „Aš pats spręsiu riebiųjų avių ir
liesųjų avių bylas. 21 Kadangi jūs stum-
dėte šonu ir petimi bei badėte ragais
visas silpnąsias, kol jos nebuvo visur
išblaškytos, 22 aš išgelbėsiu savo kai-
menę, ir jie nebebus daugiau grobis. Aš
spręsiu avies ir avies bylas.
23 Tuomet paskirsiu jiems vieną ga-
nytoją – savo tarną Dovydą, kad juos
ganytų; jis juos ganys ir *bus jų gany-
tojas. 24 Ir aš, VIEŠPATS, būsiu jų Dievas,
o *mano tarnas Dovydas bus jų valdo-
vas, – aš, VIEŠPATS, pasakiau.
25 Sudarysiu su jais taikos sandorą,
išvarysiu iš krašto plėšriuosius žvė-
ris, ir jie gyvens saugiai net dykumoje
ir miegos net miškuose. 26 Juos ir savo
kalvos apylinkes padarysiu palaima,
siųsiu lietų pagal metų laiką, lietų, ne-
šantį palaimą. 27 Lauko medžiai teiks
vaisių, o žemė – savo derlių. Savo že-
mėje jie gyvens saugiai ir žinos, kad
aš esu VIEŠPATS, kai sulaužysiu jų jun-
go kartis ir išgelbėsiu juos iš pavergėjų
rankų. 28 Jie nebebus grobis tautoms,
neberis jų nė krašto žvėrys; jie gyvens
saugiai, nebus kas keltų jiems baimę.
29 Aprūpinsiu juos vešlia augalija, kad
krašte nebereikėtų mirti nuo bado ir
kęsti tautų užgaules. 30 Jie žinos, kad
aš, VIEŠPATS, jų Dievas, esu su jais, o
jie, Izraelio namai, yra mano tauta, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. – 31 Jūs esa-
te mano kaimenė, mano žmogiškos
ganyklos avys, o aš esu jūsų Dievas“, –
tai Viešpaties DIEVO žodis.

Edomo teismas

35 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
2 „Žmogau, atsuk veidą į *Seyro
kalną ir pranašauk jam. 3 Sakyk: ‘Taip
kalba Viešpats DIEVAS.

Aš prieš tave, Seyro kalne!
Keliu prieš tave ranką,
kad padaryčiau iš tavęs
tuščius tyrus.
4 Tavo miestus paversiu
griuvėsiais;
tu pavirsi tyrais
ir žinosi, kad aš esu VIEŠPATS.

34,23 *Apr 7,17*
34,24 *Ez 37,24*
35,1-15 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; Am 1,11-12; Abd 1-14; Mal 1,2-5*

[5]Kadangi puoselėjai amžiną nesan-
taiką ir atėjus jų galutinės bausmės
laikui išdavei Izraelio žmones kalavi-
jui jų nelaimės metu, [6]kaip aš gyvas, –
tai Viešpaties DIEVO žodis, – atiduodu
tave kraujui, kraujas seks tau įkandin.
Dėl to, kad nekentei savo giminaičių,
sekios paskui tave kraujo praliejimas.
[7]Paversiu Seyro kalną tuščiais tyrais,
neleisiu niekam į juos eiti ar iš jų išei-
ti. [8]Pripildysiu jo kalnus žuvusių; ant
tavo kalvų, tavo slėniuose ir upių va-
gose gulės kritusieji nuo kalavijo. [9]Pa-
versiu tave amžinais tyrais; tavo mies-
tai bus negyvenami. Tuomet žinosite,
kad aš esu VIEŠPATS'.

[10]Kadangi manei: 'Abi šios tautos ir
abu šie kraštai* yra mano; mes juos už-
imsime kaip paveldą', – nors ten buvo
VIEŠPATS, [11]'kaip aš gyvas, – tai Vieš-
paties DIEVO žodis, – pasielgsiu su ta-
vimi, vedamas to paties pavydulingo
pykčio, lygiai taip, kaip tu elgeisi su jais
iš neapykantos. [12]Ir tu žinosi, kad aš,
VIEŠPATS, girdėjau visas tavo piktas pa-
tyčias, kuriomis šaipeisi iš Izraelio kal-
nų: ‹Jie paversti tyrais! Atiduoti mums
praryti!› [13]Labai įžūliai burnojote prieš
mane, gausūs buvo prieš mane ištarti
jūsų žodžiai; aš juos girdėjau!'" [14]Taip
kalba Viešpats DIEVAS: „Kai visa žemė
džiūgaus, paversiu tave tyrais. [15]Kaip
tu džiūgavai, kai Izraelio namų pavel-
das buvo paverstas tyrais, taip aš pa-
sielgsiu su tavimi. Pavirsi tyrais, Seyro
kalne, ir visas Edomas bus tyrai! Ir jie
žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

Izraelio atnaujinimas

36 O tu, žmogau, pranašauk Izra-
elio kalnams ir sakyk: 'Izraelio
kalnai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio!'"
[2]Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Kadangi
priešas sakė apie tave: 'Še tau!' ir tarė:
'Tos amžinosios kalvos tapo mūsų pa-
veldu!', [3]tu pranašauk ir sakyk: 'Taip
kalba Viešpats DIEVAS. Tik dėl to, kad
jie pavertė jus tyrais ir traiškė jus iš
visų pusių taip, jog tapote kitų tautų
paveldu ir apkalbų bei pajuokos daly-
ku tarp tautų, [4]Izraelio kalnai, klausy-
kitės Viešpaties'". Taip kalba Viešpats
DIEVAS kalnams ir kalvoms, dauboms
ir slėniams, tuštiems tyrams ir apleis-
tiems miestams, tapusiems grobiu ir
pajuoka kitoms kaimyninėms tautoms,
[5]taip kalba Viešpats DIEVAS: „Išties su
degančiu pykčiu kalbu kitoms tautoms
ir Edomui, pasisavinusiems kaip pavel-
dą mano kraštą su džiūgaujančia šir-
dimi ir panieka, kad pasigrobtų jo ga-
nyklą. [6]Todėl pranašauk apie Izraelio
žemę, sakyk kalnams ir kalvoms, dau-
boms ir slėniams". Taip kalba Viešpats
DIEVAS: „Tikėkite manimi! Aš kalbu su
degančiu pykčiu dėl to, kad jūs turėjote
kęsti tautų užgaules". [7]Todėl taip kalba
Viešpats DIEVAS: „Keliu ranką ir prisie-
kiu, kad ir aplink tave gyvenančios tau-
tos turės kęsti gėdą.

[8]Bet jūs, Izraelio kalnai, skleiski-
te savo šakas ir duokite vaisių mano
tautai Izraeliui, nes jie netrukus su-
grįš į namus. [9]Tikėkite manimi, atei-
nu pas jus, atsigręšiu į jus, ir jūs vėl
būsite ariami ir sėjami. [10]Įkurdinsiu
jumyse minias žmonių, visus Izrae-
lio namus. Miestai vėl bus gyvenami
ir griuvėsiai atstatomi. [11]Pagausinsiu
pas jus žmonių ir gyvulių, jie daugin-
sis ir bus našūs. Vėl būsite gyvenami
kaip anksčiau; jus praturtinsiu labiau
negu buvote pradžioje. Tuomet žinosi-
te, kad aš esu VIEŠPATS. [12]Parvesiu pas
jus žmones – savo tautą Izraelį, jie pa-
veldės jus, būsite jų paveldas. Niekada
nebeatimsite jų vaikų".

[13]Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Ka-
dangi sakoma apie jus: 'Tu esi žmones
ryjantis kraštas, tu iš savo tautos atimi
vaikus', – [14]daugiau neberysi žmonių
ir nebeatimsi vaikų iš savo tautos, –
tai Viešpaties DIEVO žodis. – [15]Padary-
siu, kad nebegirdėtum daugiau tautų

[35,10] T. y. Izraelis ir Judas.

užgáulių ir nebereikėtų kęsti tautų pa-
juokos; nebeklupdysiu daugiau nieka-
da savo tautos“, – tai Viešpaties DIEVO
žodis.
[16] Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[17] „Žmogau, gyvendami savo žemėje
Izraelio namai suteršė ją savo elgesiu
ir darbais. Jų elgesys mano akivaizdo-
je buvo kaip moters nešvarumas per
mėnesines. [18] Išliejau ant jų savo įniršį
dėl kraujo, kurį jie buvo pralieję kraš-
te, ir už stabus, kuriais buvo jį suter-
šę. [19] Išblaškiau juos tarp tautų, ir jie
buvo išvėtyti po kraštus; nubaudžiau
juos, paisydamas jų elgesio ir darbų.
[20] Tačiau kai jie atėjo pas tautas ir kur
tik atėjo, jie išniekino mano šventąjį
vardą tuo, kad apie juos buvo sakoma:
‘Tai VIEŠPATIES tauta, bet turėjo išeiti
iš jo krašto’. [21] Todėl susirūpinau dėl
savo šventojo vardo, kurį Izraelio na-
mai išniekino akyse tautų, pas kurias
buvo atėję.
[22] Todėl sakyk Izraelio namams:
‘Taip kalba Viešpats DIEVAS. Izraelio
namai, darysiu tai ne dėl jūsų, bet dėl
savo šventojo vardo, kurį jūs išniekino-
te akyse tautų, pas kurias atėjote. [23] Pa-
šventinsiu savo didį, tautose išniekin-
tą vardą, kurį jūs išniekinote jų akyse,
ir žinos tautos, kad aš esu VIEŠPATS,
– tai Viešpaties DIEVO žodis, – kai per
jus apreikšiu jų akyse savo šventumą.
[24] Atimsiu jus iš tautų, surinksiu iš visų
kraštų ir parvesiu į jūsų žemę. [25] Nu-
plausiu jus tyru vandeniu, bus nuvaly-
ti visi jūsų nešvarumai, visi jūsų stabai
bus pašalinti. [26] *Duosiu jums naują
širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia.
Išimsiu iš jūsų akmens širdį ir duo-
siu jums jautrią širdį. [27] Duosiu jums
savo dvasią ir padarysiu, kad gyventu-
mėte pagal mano įstatus, laikytumė-
tės mano įsakų ir juos vykdytumėte.
[28] Tuomet jūs gyvensite krašte, kurį da-
viau jūsų protėviams; jūs būsite mano
tauta, o aš būsiu jūsų Dievas. [29] Kai bū-
siu jus išgelbėjęs iš visų jūsų nešvaru-
mų, paliepsiu javams, kad būtų gausūs,
ir bado jums nebesukelsiu. [30] Pagau-
sinsiu medžių vaisius ir dirvos derlių,
kad nebereikėtų jums kęsti bado gė-
dos tarp tautų. [31] Tuomet atsiminsite
savo nedorus kelius ir negerus darbus,
bjaurėsitės patys savimi dėl savo kalčių
ir bjauriųjų nusikaltimų. [32] Tai darysiu
ne dėl jūsų, – tai Viešpaties DIEVO žo-
dis, – tebūna jums tai žinoma! Būkite
sugėdinti ir gėdykitės dėl savo klystke-
lių, Izraelio namai!’“
[33] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Tą
dieną, kai būsiu nuvalęs visas jūsų kal-
tes, apgyvendinsiu jūsų miestus ir bus
atstatyti jūsų griuvėsiai. [34] Nuniokota-
sis kraštas, buvęs tyrais kiekvieno pra-
eivio akyse, vėl bus ariamas. [35] Žmonės
sakys: ‘Tas kraštas, kadaise nunioko-
tas, pavirto Edeno sodu, o miestai, ka-
daise tušti, nuniokoti ir sugriauti, da-
bar gyvenami ir įtvirtinami!’ [36] Tuomet
tautos, išlikusios aplink jus, žinos, kad
aš, VIEŠPATS, atstačiau griuvėsius, atso-
dinau tyrus. – Aš, VIEŠPATS, pasakiau,
aš ir padarysiu!“
[37] Taip kalba Viešpats Dievas: „Lei-
siu Izraelio namams dar ir to iš ma-
nęs prašyti – pagausinti jų žmonių
kaip avių kaimenėje. [38] Kaip Jeruzalėje
per šventes pilna avių aukojimui, taip
sugriautieji miestai bus pilni žmonių
kaimenių. Tuomet jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS“.

Kaulų slėnis

37 VIEŠPATIES ranka palietė mane.
Jis išvedė mane VIEŠPATIES dva-
sia ir pastatė viduryje slėnio, kuris
buvo pilnas kaulų. [2] Jis visur vedžio-
jo mane tarp jų; slėnyje jų buvo labai
daug. Jie buvo labai sudžiūvę. [3] Jis tarė
man: „Žmogau, ar gali šie kaulai atgy-
ti?“ Atsakiau: „Viešpatie DIEVE, tik tu
tai žinai“. [4] Tuomet jis tarė man: „Pra-
našauk šitiems kaulams, sakyk jiems:

36,26-28 Ez 11,19-20

'Sausieji kaulai, klausykitės VIEŠPATIES
žodžio!'" [5] Taip kalba Viešpats DIEVAS
šiems kaulams: „Tikėkite manimi, aš
įkvėpsiu jums dvasią, ir jūs atgysite.
[6] Duosiu jums sausgysles, uždėsiu ant
jūsų raumenis, aptrauksiu jus oda, su-
teiksiu jums alsavimą, ir atgysite. Tuo-
met žinosite, kad aš esu VIEŠPATS".

[7] Pranašavau, kaip man buvo liepta,
ir man bepranašaujant staiga pasigirdo
triukšmas ir barškėjimas: kaulai rinko-
si kaulas prie savo kaulo. [8] Įsižiūrėjau,
ir, tikėkite manimi, ant jų buvo saus-
gyslės, raumenys užaugę ir oda juos
aptraukusi, bet dvasios juose nebuvo.
[9] Tuomet jis tarė man: „Pranašauk dva-
siai, pranašauk, žmogau, ir sakyk dva-
siai: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS. Ateik,
dvasia, iš keturių vėjų ir padvelk į tuos
užmuštuosius, kad jie atgytų'". [10] Pra-
našavau, kaip man buvo liepta, ir *į
juos įėjo dvasia; jie atgijo ir pakilo ant
kojų nepaprastai didelė minia.

[11] Jis kreipėsi į mane: „Žmogau, šie
kaulai – visi Izraelio namai. Žiūrėk! Jie
sako: 'Sudžiūvo mūsų kaulai, nebėra
mums vilties. Esame žuvę!' [12] Todėl
pranašauk jiems ir sakyk: 'Taip kal-
ba Viešpats DIEVAS. Tikėkite manimi,
atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš
kapų, mano tauta, ir parvesiu jus į Iz-
raelio žemę. [13] Jūs žinosite, kad aš esu
VIEŠPATS, kai atversiu jūsų kapus ir
prikelsiu jus iš jūsų kapų, mano tauta!
[14] Duosiu jums savo dvasią, kad atgy-
tumėte, parvesiu jus į jūsų žemę, kad
žinotumėte, jog aš, VIEŠPATS, pasa-
kiau, aš ir padarysiu'", – tai VIEŠPATIES
žodis.

Du pagaliai

[15] Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[16] „Žmogau, pasiimk pagalį ir parašyk
ant jo: 'Judo ir jam ištikimų izraeli-
tų'. Tuomet paimk kitą pagalį ir para-
šyk ant jo: 'Juozapo – tai yra Efraimo
pagalys – ir visų jam ištikimų Izrae-
lio namų'. [17] Suglausk juodu vieną su
kitu, kad būtų sujungti tavo rankoje.
[18] Kai tavo tautiečiai klaus tavęs: 'Nejau
mums nepaaiškinsi, ką nori jais pasa-
kyti?', [19] sakyk jiems: 'Taip kalba Vieš-
pats DIEVAS. Tikėkite manimi, paimsiu
Efraimo rankoje esantį Juozapo ir jam
ištikimų Izraelio giminių pagalį, uždė-
siu ant jo Judo pagalį ir padarysiu iš jų
vieną pagalį, kad būtų sujungti mano
rankoje'. [20] Laikydamas pagalius, ant
kurių rašysi, savo rankoje jų akivaiz-
doje, [21] sakyk jiems: 'Taip kalba Vieš-
pats DIEVAS. Tikėkite manimi, paimsiu
Izraelio žmones iš tautų, pas kurias jie
buvo išėję, surinksiu juos iš visur ir
parvesiu į jų kraštą. [22] Padarysiu juos
viena tauta krašte, Izraelio kalnuose;
vienas karalius bus jų visų karalius.
Niekada daugiau jie nebebus dvi tau-
tos, niekada daugiau nebebus padalyti
į dvi karalystes. [23] Niekada daugiau jie
nebesusiterš stabais ir bjaurybėmis ar
kitais nusikaltimais. Išgelbėsiu juos iš
visų atsimetimo darbų, kuriais jie nu-
sidėjo, ir nuvalysiu juos. Tuomet jie
bus mano tauta, o aš būsiu jų Dievas.

[24] *Mano tarnas Dovydas bus jų ka-
ralius, ir visi turės vieną ganytoją. Jie
gyvens pagal mano įsakus ir vykdys
mano įstatus. [25] Jie gyvens krašte, kurį
daviau savo tarnui Jokūbui ir kuriame
gyveno jūsų protėviai; jie, jų vaikai ir jų
vaikų vaikai ten gyvens per amžius, ir
mano tarnas Dovydas amžinai bus jų
vadas. [26] Sudarysiu su jais taikos san-
dorą, ir ji bus amžina sandora. Laimin-
siu juos ir pagausinsiu, pasistatysiu
amžiams tarp jų šventyklą. [27] *Tarp jų
bus mano padangtė; aš būsiu jų Die-
vas, o jie bus mano tauta. [28] Tuomet
tautos žinos, kad aš, VIEŠPATS, pašven-
tinu Izraelį, ir mano šventykla bus tarp
jų per amžius'".

37,10 *Apr 11,11*

37,24 *Ez 34,24*

37,27 *2 Kor 6,16; Apr 21,3*

Pranašavimas Gogui

38 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis:
[2] „Žmogau, atsisuk veidu į *Ma-
gogo kraštą, į Gogą, Mešecho ir Tuba-
lo vyriausiąjį vadą. Pranašauk jam [3] ir
sakyk: 'Taip kalba Viešpats DIEVAS.
Aš prieš tave, Gogai, Mešecho ir Tu-
balo vyriausiasis vade! [4] Vaikysiu tave
aplink, įvérsiu kablius tau į nasrus, iš-
vesiu tave ir visą tavo kariauną, žirgus
ir raitelius, visus šauniai šarvuotus,
didžiulę minią, visus su skydais ir šar-
vais, mosuojančius kalavijais. [5] Tarp jų
– Persija, Kušas ir Putas, visi su skydais
ir šalmais, [6] Gomeras ir visi jo pulkai,
Bet Togarma iš tolimosios šiaurės ir
jos pulkai; su tavimi daug tautų. [7] Pasi-
renk ir būkite pasirengę tu ir visi tavo
pulkai, sutelkti aplink tave. Būk su jais
pasirengęs. [8] Praeis daug dienų, kol tau
bus duotas įsakymas ir metų baigmėje
žygiuosi į kraštą, atgaivintą po sunaiki-
nimo, į kraštą žmonių, surinktų iš dau-
gelio tautų, į Izraelio kalnus, ilgą laiką
buvusius tyrais, prieš žmones, surink-
tus iš tautų ir dabar visus gyvenančius
saugiai. [9] Ateisi kaip kylanti audra,
kaip žemę dengiantis debesis drauge
su visais savo pulkais, ir daug tautų eis
kartu su tavimi'".

[10] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Tą
dieną ateis mintys tau į širdį, ir tu reg-
si nedoras užmačias. [11] Sakysi sau: 'Pa-
kilsiu prieš beginklių kaimų kraštą,
užpulsiu taikius ir saugiai gyvenan-
čius žmones, visus, gyvenančius be
mūro sienų, neturinčius nei velkių,
nei durų', – [12] eisi imti grobio ir plėši-
kauti, pulti vėl atstatytų griuvėsių ir
tautos, surinktos iš tautų, turtėjančios
galvijais ir gėrybėmis, gyvenančios že-
mės šerdyje*. [13] Šeba ir Dedanas, Tar-
šišo pirkliai ir visi jo jauni galiūnai
klaus tave: 'Argi tu atėjai imti grobio?
Argi sutelkei savo kariauną plėšikauti,
grobti sidabro ir aukso, vogti galvijų ir
gėrybių, prisiplėšti daug grobio?'

[14] Todėl, žmogau, pranašauk ir
sakyk Gogui: 'Taip kalba Viešpats
DIEVAS. Argi nežinosi tos dienos, kai
mano tauta Izraelis gyvens saugiai?
[15] Ateisi iš savo vietos tolimiausiame
šiaurės pakraštyje tu ir daug tautų
drauge su tavimi, visi raiti ant žirgų,
didžiulė kariauna ir galinga kariuome-
nė, [16] ir pakilsi prieš mano tautą Izraelį
kaip debesis, uždengiantis žemę. Die-
nų baigmėje aš atvesiu tave prieš savo
kraštą, kad tautos pažintų mane, kai
per tave, Gogai, parodysiu savo šven-
tumą jų akyse'".

[17] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Juk
tu esi tas, apie kurį anomis dieno-
mis kalbėjau per savo tarnus, Izrae-
lio pranašus, pranašavusius per metų
metus anomis dienomis, kad atvesiu
tave prieš juos! [18] Tą dieną, kai Gogas
įkels koją į Izraelio žemę, – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis, – užvirs mano pyk-
tis. [19] Kupinas pavyduliavimo ir pykčio
įniršio aš pareiškiu: 'Tą dieną Izraelio
krašte bus didelis žemės drebėjimas.
[20] Jūros žuvys, padangių paukščiai,
laukų žvėrys, visi žeme ropojantys ro-
pliai ir visi žmonės žemėje drebės prieš
mane. Kalnai bus nuversti, uolos virs,
visi mūrai grius žemėn. [21] Tuomet pa-
šauksiu prieš Gogą kalaviją iš visų savo
kalnų, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – ir
kiekvieno kalavijas bus pakeltas prieš
savo brolį. [22] Nubausiu jį maru ir kraujo
praliejimu, lysiu ant jo ir jo pulkų, ant
visų su juo esančių tautų liūties pyla ir
kruša, ugnimi ir siera. [23] Taip apreikšiu
savo didybę ir šventumą daugelio tau-
tų akyse. Tuomet jie žinos, kad aš esu
VIEŠPATS'".

39 O tu, žmogau, pranašauk
Gogui ir sakyk: 'Taip kalba
Viešpats DIEVAS. Aš prieš tave, Gogai,
Mešecho ir Tubalo vyriausiasis vade!
[2] Vaikysiu tave aplinkui, skatinsiu tave,
pakelsiu tave iš tolimiausios šiaurės ir

38,2 *Apr 20,8*

38,12 Pažod.: „bamboje".

vesiu tave į Izraelio kalnus. 3 Išmušiu
tau iš kairės rankos lanką ir išmesiu
tau iš dešinės rankos strėles. 4 Ant Iz-
raelio kalnų žūsi tu ir visi tavo pulkai,
ir su tavimi esančios tautos. Visokiems
plėšriems paukščiams ir laukiniams
žvėrims atiduosiu tave ryti, 5 kai gulė-
si atvirame lauke, nes aš taip pasakiau,
– tai Viešpaties DIEVO žodis. – 6 Siųsiu
ugnį prieš Magogą ir tuos, kurie sau-
giai gyvena pajūrio kraštuose, ir jie ži-
nos, kad aš esu VIEŠPATS.

7 Padarysiu, kad mano vardas būtų
žinomas mano tautai Izraeliui, nebe-
leisiu, kad mano vardas būtų nieki-
namas, ir visos tautos žinos, kad aš,
VIEŠPATS, esu šventas Izraelyje. 8 Tikėk
manimi, ji atėjo! Ji įvyko, – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis! – Tai diena, apie kurią
kalbėjau.

9 Tuomet išeis Izraelio miestų gy-
ventojai ir sumes ginklus į ugnį ir su-
degins skydus ir šarvus, lankus ir strė-
les, vėzdus ir ietis; septynerius metus
jais kūrens ugnį. 10 Nerinks malkų lau-
kuose, nekirs medžių miškuose, nes
ginklais kūrens ugnį. Jie apiplėš tuos,
kurie juos plėšė, ir apgrobs tuos, kurie
juos apgrobė'", – tai Viešpaties DIEVO
žodis.

11 „Tą dieną duosiu Gogui kapo vie-
tą Izraelyje – Abarimų slėnyje į rytus
nuo Jūros. Tai užtvers taką keleiviams,
nes ten bus palaidoti Gogas ir visa jo
kariauna. Jis bus pavadintas Hamon
Gogo* slėniu. 12 Izraelio namai, norė-
dami apvalyti kraštą, septynis mėne-
sius sugaiš juos laidodami. 13 Visi kraš-
to žmonės juos laidos. Tai bus jiems
garbė tą dieną, kai apreikšiu savo
šlovę, – tai Viešpaties DIEVO žodis. –
14 Bus paskirti vyrai, kad nuolat keliau-
tų po kraštą ir laidotų tuos, kurie guli
nepalaidoti, idant apvalytų kraštą. Jie
tęs paieškas septynis mėnesius. 15 Kai
ieškotojai, keliaudami po kraštą, už-
tiks žmogaus kaulą, jie pastatys prie
jo ženklą, kad duobkasiai palaidotų
jį Hamon Gogo slėnyje. 16 Taip pat ir
miesto vardas bus Hamona. Taip bus
apvalomas kraštas.

17 *Klausyk, žmogau, taip kalba
Viešpats DIEVAS. Šaūk kiekvienam
skraidančiam paukščiui ir visiems
laukiniams žvėrims: 'Rinkitės ir atei-
kite! Rinkitės iš visur aplinkui į aukos
šventę, kurią jums rengiu, didžią au-
kos šventę Izraelio kalnuose; jūs rysite
mėsą ir gersite kraują. 18 Rysite galiūnų
kūnus ir gersite žemės vadų kraują; tai
avinai, ėriukai, ožiai, jaučiai, visi Baša-
no penimi gyvuliai. 19 Rysite riebumo
ligi soties ir gersite kraujo ligi pasigėri-
mo aukos šventėje, kurią jums rengiu.
20 Prie mano stalo pasisotinsite žirgais
ir raiteliais, galiūnais ir visokio rango
kariais'", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Izraelio atkūrimas

21 „Taip aš parodysiu savo šlovę tau-
toms. Visos tautos pamatys teismą,
kuriame teisiau, ir ranką, kuria jas val-
džiau. 22 O Izraelio namai nuo tos die-
nos visada žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
jų Dievas. 23 Ir tautos supras, kad Izra-
elio namai buvo ištremti tik dėl savo
kaltės, nes nebuvo man ištikimi. Todėl
nuo jų paslėpiau savo veidą, atidaviau
juos jų priešams į rankas, ir jie krito
nuo kalavijo visi kaip vienas. 24 Pasi-
elgiau su jais pagal jų susiteršimą bei
nusikaltimus ir paslėpiau nuo jų savo
veidą".

25 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„O dabar aš sugrąžinsiu Jokūbo trem-
tinius, pasigailėsiu visų Izraelio namų
ir pavyduliausiu dėl savo šventojo var-
do. 26 Gyvendami saugiai ir nieko ne-
bijodami savo krašte jie užmirš savo
gėdą ir visą neištikimybę, kuria man
nusikalto, 27 kai būsiu juos sugrąžinęs
iš tautų, surinkęs iš jų priešų kraštų ir

39,11 Hebr. „Gogo gaujos".

39,17-20 *Apr 19,17-18*

parodęs per juos daugelio tautų aky-
se savo šventumą. 28 Tuomet jie žinos,
kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas, dėl to,
kad ištrėmiau juos tarp tautų ir vėl su-
rinkau juos į jų pačių žemę, kitur nė
vieno nepalikdamas. 29 Niekada nebe-
slėpsiu nuo jų savo veido, nes išliejau
savo dvasią ant Izraelio namų“, – tai
Viešpaties DIEVO žodis.

Naujosios Šventyklos regėjimas

40 Dvidešimt penktų mūsų trem-
ties metų pradžios mėnesio
dešimtą dieną, praėjus keturiolikai
metų nuo miesto sunaikinimo, tą pa-
čią dieną palietė mane VIEŠPATIES ran-
ka ir jis vedė mane ten link. 2 Ir nuvedė
mane dieviškais regėjimais į Izraelio
kraštą ir pastatė ant *labai aukšto kal-
no, kur pietų pusėje stovėjo tarsi mies-
to apmatai. 3 Kai jis mane ten atvedė,
žiūriu, – vyras, kurio išvaizda spindi
lyg žalvaris, su linine virve ir *matuo-
jamąja nendre rankoje stovi vartuose.
4 Vyras tarė man: „Žmogau, gerai įsi-
žiūrėk, atidžiai įsiklausyk ir įsidėk į šir-
dį visa, ką tau parodysiu, nes tam esi
čia atvestas, kad tai parodyčiau. Visa,
ką matysi, paskelbk Izraelio namams“.
5 *Žiūriu, aplink šventyklą iš lau-
ko pusės visur eina siena. Matuoja-
moji nendrė vyro rankoje buvo šešių
uolekčių ilgio, o kiekvienos uolekties
ilgis – uolektis su plaštaka. Jis išmata-
vo sieną; ji buvo vienos nendrės storio
ir vienos nendrės aukščio. 6 Tuomet
jis žengė pro rytinius vartus ir užko-
pęs laiptais išmatavo vartų slenkstį;
jis buvo vienos nendrės pločio ir vie-
nos nendrės ilgio. Ten buvo 7 sarginių
vienos nendrės ilgio ir vienos nen-
drės pločio su penkių uolekčių tarpu
tarp sarginių ir vienos nendrės pločio
slenkstis prie vidinio vartų prieangio.
8 Jis išmatavo ir vartų vidinį prieangį;
jo plotis buvo viena nendrė. 9 Tuomet
išmatavo vartų prieangį; ir jis buvo aš-
tuonių uolekčių dydžio, o jo stulpai –
dviejų uolekčių dydžio; vartų priean-
gis buvo viduje. 10 Kiekvienoje rytinių
vartų pusėje buvo po tris sargines to-
kio pat dydžio ir su stulpais kiekvieno-
je pusėje tokio pat dydžio. 11 Tuomet jis
išmatavo vartų angą; ji buvo dešimties
uolekčių dydžio, o patys vartai – tryli-
kos uolekčių pločio. 12 Priešais sargines
iš abiejų šonų buvo po vienos uolek-
ties užtvarą; sarginės buvo šešių uo-
lekčių pločio ir ilgio. 13 Jų angos buvo
viena priešais kitą skersai vartų pra-
eigą; išmatavęs vartų plotį nuo vienos
sarginės galo iki kitos galo jis gavo dvi-
dešimt penkias uolektis. 14 Jis išmatavo
taip pat šešiasdešimt uolekčių dydžio
prieangį ir vartus prie stulpo kiekvie-
name kiemo pakraštyje. 15 Nuo var-
tų priekio prie įėjimo ligi vidinio var-
tų prieangio galo buvo penkiasdešimt
uolekčių. 16 Sarginės ir jų stulpai vartų
viduje turėjo langus su langinėmis vi-
sur aplink, ir prieangiai turėjo langus
visur aplink viduje, o stulpai buvo pa-
puošti palmėmis.
17 Tuomet jis nuvedė mane į išorinį
kiemą su kambariais ir grįsta asla vi-
sur aplink kiemą. Aplink grįstąją aslą
buvo trisdešimt kambarių. 18 Ši grįstoji
asla siekė vartų šoną ir atitiko jų grin-
dinį; tai buvo žemutinė asla. 19 Jis išma-
tavo nuotolį nuo žemutinių vartų vidi-
nio priekio ligi vidinio kiemo išorinio
priekio; jis buvo šimto uolekčių.
Taip buvo rytiniame ir šiauriniame
pakraštyje. 20 Tuomet jis išmatavo išo-
rinio kiemo vartų į šiaurės pusę ilgį ir
plotį. 21 Jų sarginės, po tris kiekvieno-
je pusėje, jų stulpai ir prieangis buvo
tokio pat dydžio kaip ir pirmųjų vartų
– penkiasdešimt uolekčių ilgio ir dvi-
dešimt penkių uolekčių pločio. 22 Jų
langai, prieangis ir palmės buvo tokio
pat dydžio kaip ir vartų į rytų pusę.

40,2 *Apr 21,10*
40,3 *Apr 11,1; 21,15*
40,5–42,20 *1 Kar 6,1-38; 2 Met 3,1-9*

Iš lauko į juos aukštyn vedė septy-
nios pakopos, o prieangis buvo viduje.
23 Priešais šiaurinius vartus, panašiai
kaip priešais rytinius vartus, buvo var-
tai į vidinį kiemą; jis išmatavo nuotolį
nuo vartų ligi vartų ir gavo šimtą uo-
lekčių.
24 Tuomet jis pavedėjo mane pie-
tų link; žiūriu, ten vartai į pietų pusę.
Jis išmatavo jų stulpus ir prieangį, ir jie
buvo tokio pat dydžio kaip kiti. 25 Var-
tuose ir jų prieangyje visur aplinkui
buvo langai kaip ir kiti langai; vartų
ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių, o
plotis – dvidešimt penkios. 26 Iš lauko
į juos aukštyn vedė septyni laiptai, o jų
prieangis buvo viduje. Jų stulpai buvo
papuošti palmėmis: viena – viename
pakraštyje, kita – kitame. 27 Ir vidinio
kiemo pietų pusėje buvo vartai; jis iš-
matavo nuotolį nuo tų vartų ligi pieti-
nių vartų ir gavo šimtą uolekčių.
28 Tuomet jis vedė mane pro pieti-
nius vartus į vidinį kiemą. Jis išmata-
vo pietinius vartus, ir jie buvo tokio
pat dydžio kaip kiti. 29 Jų sarginės, stul-
pai ir prieangis buvo tokio pat dydžio
kaip kiti. Vartuose ir jų prieangyje vi-
sur aplinkui buvo langai; jų ilgis buvo
penkiasdešimt uolekčių, o plotis – dvi-
dešimt penkios uolektys. 30 Abiejuo-
se šonuose prieangiai buvo dvidešimt
penkių uolekčių ilgio ir penkių uolek-
čių pločio. 31 Vartų prieangis buvo išori-
nio kiemo pusėje, palmės puošė jo stul-
pus, o laiptai turėjo aštuonias pakopas.
32 Tuomet jis nuvedė mane į vidinį
kiemą rytų pusėje ir išmatavo vartus;
jie buvo tokio pat dydžio kaip kiti. 33 Jų
sarginės, stulpai ir prieangis buvo to-
kio pat dydžio kaip kiti. Vartuose ir jo
prieangyje visur aplinkui buvo langai;
jų ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių,
o plotis dvidešimt penkios uolektys.
34 Vartų prieangis buvo išorinio kiemo
pusėje, palmės puošė jo stulpus abie-
juose šonuose, o laiptai turėjo aštuo-
nias pakopas.

35 Tuomet jis atvedė mane prie šiau-
rinių vartų ir juos išmatavo; jie buvo
tokio pat dydžio kaip kiti. 36 Jų sargi-
nės, stulpai ir prieangis buvo tokio pat
dydžio kaip kiti ir turėjo langus visur
aplinkui. Vartų ilgis buvo penkiasde-
šimt uolekčių, o plotis dvidešimt pen-
kios. 37 Jų prieangis buvo išorinio kie-
mo pusėje, palmės puošė jo stulpus
abiejuose šonuose, o laiptai turėjo aš-
tuonias pakopas.
38 Šių vartų prieangyje buvo durys
į kambarį, skirtą deginamosioms au-
koms nuplauti. 39 Vartų prieangio vi-
duje buvo du stalai viename šone ir du
stalai kitame šone, ant kurių būdavo
skerdžiama ir deginamoji auka, ir auka
už nuodėmę, ir auka už kaltę. 40 Lau-
ke, palei prieangio sieną, prie šiaurinių
vartų įėjimo į prieangį, buvo du stalai
ir kitame vartų prieangio šone buvo du
stalai. 41 Taigi keturi stalai buvo vidu-
je ir keturi stalai lauke už vartų, iš viso
aštuoni stalai, ant kurių turėjo būti
skerdžiamos aukos. 42 Keturi stalai,
skirti deginamajai aukai, buvo iš tašy-
tų akmenų, pusantros uolekties ilgio,
pusantros uolekties pločio ir vienos
uolekties aukščio. Ant jų turėjo būti
dedami įrankiai, kuriais deginamo-
sios atnašos ir aukos buvo skerdžia-
mos. 43 Viduje visur aplinkui buvo pri-
tvirtinti plaštakos pločio kabliai, o ant
stalų turėjo būti kraunama aukų mėsa.
44 Vidiniame kieme šalia vidinių
vartų buvo kambariai giesmininkams:
vienas – šalia šiaurinių vartų, atgręžtų
į pietus, o kitas – šalia rytinių vartų, at-
gręžtų į šiaurę. 45 Jis man paaiškino: „Į
pietų pusę atgręžtas kambarys yra ku-
nigams, tarnaujantiems šventykloje,
46 o kambarys, atgręžtas į šiaurės pusę,
yra kunigams, kurie tarnauja prie au-
kuro. Jie yra Cadoko palikuonys ir tik
vieni iš Levio palikuonių gali artintis
prie VIEŠPATIES jam tarnauti“. 47 Jis iš-
matavo kiemą; – jis buvo šimto uolek-
čių ilgio ir šimto uolekčių pločio. Jis

buvo keturkampis. Aukuras stovėjo
priešais šventyklą.
48 Tuomet jis atvedė mane į šven-
tyklos prieangį ir išmatavo prieangio
stulpus; jie buvo penkių uolekčių dy-
džio viename šone ir penkių uolekčių
dydžio kitame šone. Vartų plotis buvo
keturiolika uolekčių. Šoninės vartų
sienos buvo trijų uolekčių viename
šone ir trijų uolekčių kitame. 49 Prie-
angio ilgis buvo dvidešimt uolekčių
ir plotis dvylika uolekčių; aukštyn į jį
vedė dešimt pakopų, ir kiekviename
šone prie staktų stovėjo stulpai.

41 Tuomet jis privedė mane
prie šventosios ir išmatavo
stulpus; jų storis viename ir kitame
šone buvo šešios uolektys. 2 Įėjimo
anga buvo dešimt uolekčių, o įėjimo
angos šoninės sienos buvo penkių
uolekčių viename ir kitame šone. Jis
išmatavo šventąją; jos ilgis buvo ke-
turiasdešimt uolekčių, o plotis – dvi-
dešimt uolekčių.
3 Įėjęs į vidų jis išmatavo įėjimo an-
gos stulpus – jie buvo dviejų uolekčių,
įėjimo angos plotį – jis buvo šešių uo-
lekčių ir įėjimo angos šonines sienas
– jos buvo septynių uolekčių. 4 Jis iš-
matavo ir kambarį už šventosios; jo
ilgis buvo dvidešimt uolekčių, o plotis
– dvidešimt uolekčių. Ir tarė jis man:
„Tai šventų švenčiausioji“.
5 Tuomet jis išmatavo šventyklos
sieną – ji buvo šešių uolekčių storio, –
ir visur aplink šventyklą esančius šo-
ninius kambarius – jų plotis buvo ke-
turios uolektys. 6 Šoniniai kambariai
buvo vienas virš kito trijuose aukštuo-
se, po trisdešimt kiekviename aukšte.
Visur aplink šventyklos sieną buvo
kyšuliai šoniniams kambariams pri-
tvirtinti, kad jie nesiremtų į šventyk-
los sieną. 7 Takas į šoninius kamba-
rius aukštuose buvo skirtingo pločio,
nes laiptai ėjo aplink visą šventyklą.
Todėl šoniniai kambariai platėjo nuo
aukšto į aukštą. Nuo žemiausio aukšto
buvo kopiama į aukščiausią per vidu-
rinį aukštą.
8 Pastebėjau, kad šventykla visur
aplinkui turėjo grįstą pakylą – šoninių
kambarių pamatus; jie buvo vienos
šešių uolekčių nendrės aukščio. 9 Šo-
ninių kambarių išorinės sienos storis
buvo penkių uolekčių, o tarpas tarp
šventyklos šoninių kambarių 10 ir kie-
mo kambarių buvo dvidešimt uolekčių
pločio aplink visą šventyklą. 11 Šoniniai
kambariai buvo atgręžti į atvirą vietą;
vienos durys – šiauriniame pakraštyje,
o kitos – pietiniame. Atvirosios vietos
plotis visur aplinkui buvo penkios uo-
lektys.
12 Pastatas, atgręžtas į šventyklos
kiemą vakarinėje pusėje, buvo septy-
niasdešimt uolekčių pločio, pastato
siena visur aplinkui – penkių uolekčių
storio ir devyniasdešimt uolekčių il-
gio. 13 Tuomet jis išmatavo šventyklos
ilgį, ir jis buvo šimto uolekčių, o kiemo
ir pastato bei jo sienų – šimtas uolek-
čių. 14 Jis išmatavo ir rytinį šventyklos
pakraštį bei kiemą; ilgis buvo šimtas
uolekčių. 15 Tuomet jis išmatavo ir ilgį
pastato, atgręžto į kiemą vakarinėje
pusėje, bei jo prieangių iš abiejų pusių;
jis buvo šimtas uolekčių.
Šventyklos šventoji, vidus ir kiemo
prieangiai 16 visur aplink buvo apmuš-
ti lentelėmis, ir visi trys turėjo nišo-
se langus su pinučiais. Nuo slenksčio
šventykla visur aplink buvo apmuš-
ta medžiu nuo grindų iki langų; lan-
gai buvo uždengti; 17 ligi durų viršaus,
net Namų viduje ir iš lauko pusės,
vidus ant visų sienų visur aplink ir
šventojoje buvo išpuoštas raižiniais
– 18 kerubais ir palmėmis tarp kerubų.
Kiekvienas kerubas turėjo du veidus:
19 žmogaus veidą, atgręžtą į palmę iš
vienos pusės, ir liūto veidą, atgręžtą į
palmę iš kitos pusės. Tai kartojosi vi-
sur šventykloje; 20 kerubai ir palmės
buvo išraižyti ant sienų nuo aslos ligi
durų viršaus.

[21]Šventósios durų staktos buvo ke-
turkampės. [22]Priešais šventų švenčiau-
siąją stovėjo pavidalas, kuris atrodė lyg
medinis aukuras, – trijų uolekčių aukš-
čio, dviejų uolekčių ilgio ir dviejų uo-
lekčių pločio. Aukuro kampai, pakojis
ir sienos buvo iš medžio. Jis tarė man:
„Tai stalas, stovintis priešais VIEŠPATĮ".
[23]Šventoji ir šventų švenčiausioji turė-
jo dvejas duris. [24]Abejos durys turėjo
dvi sąvaras: dvi sąvaras vienos durys
ir dvi sąvaras kitos. [25]Ant navos durų
buvo išraižyti kerubai ir palmės, kaip
ir ant sienų. Lauke, prieangio prieky-
je, buvo stoginė iš medžio. [26]Šoninėse
prieangio sienose buvo langai nišose ir
palmės ant abiejų šonų.

42 Tuomet jis vedė mane pro
šiaurinius vartus į išorinį
kiemą ir atvedė prie kambarių, buvu-
sių priešais šventyklos kiemą ir pastato
šiauriniame šone. [2]Pastato ilgis šiauri-
niame pakraštyje buvo šimtas uolek-
čių, o plotis – penkiasdešimt. [3]Priešais
vidinio kiemo vartus viename pakraš-
tyje ir priešais išorinio kiemo grindinį
kitame pakraštyje buvo kambariai –
triaukštė stoginė su kambariais. [4]Kam-
barių priekyje buvo dešimties uolekčių
pločio ir šimto uolekčių ilgio takas, o
durys į kambarius buvo šiaurės pusė-
je. [5]Viršutinio aukšto kambariai buvo
siauresni negu žemutinio ir vidurinio
aukšto, nes jame stoginė užėmė dau-
giau vietos. [6]Jie buvo visuose trijuose
aukštuose, bet tokių stulpų, kaip kiemo
stulpai, neturėjo, todėl viršutinio aukš-
to kambariai ir buvo siauresni, negu
žemiau esantys vidurinio ir žemutinio
aukšto kambariai. [7]Siena lauke, lygia-
greti kambariams ir priešais kamba-
rius, išorinio kiemo pusėje buvo pen-
kiasdešimt uolekčių ilgio. [8]Ir kambariai
išorinio kiemo pusėje buvo penkiasde-
šimt uolekčių ilgio, bet kambariai prie-
šais šventyklą buvo šimto uolekčių il-
gio. [9]Po šiais kambariais buvo įėjimas;
reikėjo eiti iš rytų pusės, norint įeiti į
juos iš išorinio kiemo, [10]kur prasidėjo
išorinė siena.

Pietiniame pakraštyje, priešais kie-
mą ir pastatą, irgi buvo kambarių [11]su
taku priekyje. Jie buvo panašūs į kam-
barius šiauriniame pakraštyje, tokio
pat ilgio ir pločio, su tokiais pat išėji-
mais, įrengimais ir durimis. [12]Įėjimai
į kambarius pietiniame pakraštyje
buvo pasiekiami per įėjimą atitinka-
mo tako pradžioje iš rytų pusės palei
vidaus sieną.

[13]Tuomet jis kreipėsi į mane: „Šiau-
riniai kambariai ir pietiniai kambariai
priešais kiemą yra šventi kambariai,
kur kunigai, tarnaujantys VIEŠPAČIUI,
valgys švenčiausias atnašas. Ten jie
pasidės švenčiausias atnašas – ir javų
atnašas, ir atnašas už nuodėmę, ir at-
našas už kaltę, nes ta vieta šventa.
[14]Kunigai, įėję į šventąją vietą, neišeis
į išorinį kiemą, nepalikę ten drabužių,
kuriais apsirengę tarnauja, nes jie šven-
ti. Prieš eidami į žmonėms skirtą vietą,
jie turi apsivilkti kitais drabužiais".

[15]Baigęs matuoti šventyklos vidų,
jis išvedė mane pro rytinius vartus ir
išmatavo ją visur aplinkui. [16]Matuo-
jamąja nendre jis išmatavo rytinį pa-
kraštį ir gavo penkis šimtus uolekčių
matuojamąja nendre. Tuomet apsisu-
ko, [17]išmatavo šiaurinį pakraštį ir gavo
penkis šimtus uolekčių matuojamąja
nendre. [18]Apsisuko, išmatavo pietinį
pakraštį ir gavo penkis šimtus uolek-
čių matuojamąja nendre. [19]Atsisuko
į vakarinį pakraštį, išmatavo ir gavo
penkis šimtus uolekčių matuojamą-
ja nendre. [20]Jis išmatavo šventyklą iš
visų keturių šonų. Ji turėjo aplink pen-
kių šimtų uolekčių ilgio ir penkių šim-
tų uolekčių pločio sieną, kuri skyrė pa-
šventintą vietą nuo paprastos.

43 Tuomet jis atvedė mane prie
rytinių vartų. [2]Žiūriu, *Iz-
raelio Dievo Šlovė artinasi iš rytų, jos

43,2 Ez 10,3-4.18-19; 11,22-23

ūžesys kaip šniokštimas galingų van-
denų, ir žemė spindi nuo jo Artumo.
3 Regėjimas, kurį mačiau, buvo kaip re-
gėjimas, kurį buvau matęs, kai jis atė-
jo sunaikinti miesto, ir kaip regėjimas,
kurį buvau matęs prie Kebaro upės.
Puoliau veidu žemėn. 4 VIEŠPATIES Šlo-
vei įžengus į šventyklą pro rytų vartus,
5 dvasia pakėlė mane ir nuvedė į vidi-
nį kiemą. Žiūriu, šventykla sklidina
VIEŠPATIES Šlovės.

6 Vyrui stovint šalia manęs, išgir-
dau kažką kalbant man iš šventyklos.
7 Man buvo sakoma: „Žmogau, tai ir
mano sosto vieta, ir vieta mano kojų
padams. Amžiais čia gyvensiu tarp Iz-
raelio žmonių. Izraelio namai nebeterš
daugiau mano šventojo vardo – nei jie,
nei jų karaliai savo kekšavimu ir savo
karalių lavonais, jiems mirus. 8 Jie dėjo
savo slenkstį prieš mano slenkstį ir
savo staktas prieš mano staktas taip,
kad tarp manęs ir jų liko tik siena, su-
teršė mano šventąjį vardą savo bjau-
riais nusikaltimais, kurių pridarė, ir aš
iš pykčio juos sunaikinau. 9 Dabar tea-
titolina jie savo kekšavimą ir savo ka-
ralių lavonus nuo manęs, ir aš amžinai
tarp jų gyvensiu.

10 O tu, žmogau, parodyk Izraelio
namams šventyklą; teišmatuoja jie
jos matmenis ir tesusigėsta dėl savo
bjaurių nusikaltimų. 11 Kai jie susigės
dėl viso, ką padarė, supažindink juos
su šventyklos sąranga, įrengimu, išė-
jimais ir įėjimais, su visa jos sąranga,
su visais jos sąrangą nusakančiais įs-
tatais ir nurodymais. Surašyk tai jiems
matant, kad jie ištikimai laikytųsi vi-
sos jos sąrangos ir visų jos nuostatų.
12 Toks yra šventyklos kalno viršu-
je įstatymas: visas plotas aplink bus
švenčiausias. Toks yra šventyklos įsta-
tymas.

13 *Štai aukuro matmenys uolek-
timis, kai uolektį sudaro uolektis ir
plaštaka. Jo pagrindas – vienos uolek-
ties aukščio ir vienos uolekties pločio
su vieno sprindžio pločio apvadu pa-
lei kraštą. Aukuro aukštis toks: 14 nuo
pagrindo ant žemės ligi vienos uo-
lekties pločio apatinės briaunos – dvi
uolektys, o nuo mažosios briaunos
ligi vienos uolekties pločio didžiosios
briaunos – keturios uolektys. 15 Auku-
ro židinys – keturių uolekčių aukščio,
o nuo aukuro židinio aukštyn kyšos
keturi ragai. 16 Aukuro židinys – ke-
turkampis, dvylikos uolekčių ilgio ir
dvylikos uolekčių pločio. 17 Briauna –
keturkampė, keturiolikos uolekčių il-
gio ir keturiolikos uolekčių pločio su
pusės uolekties pločio apvadu aplink.
Aukuro pagrindas aplinkui – vienos
uolekties, o jo laiptai atgręžti į rytus“.

18 *Tuomet jis tarė man: „Žmogau,
– taip kalba Viešpats DIEVAS, – štai au-
kuro nuostatai. Tą dieną, kai jis bus
pastatytas, kad ant jo būtų aukojamos
deginamosios atnašos ir išliejamas
kraujas, 19 levitams kunigams iš Cado-
ko šeimos, kurie artinasi prie manęs
man tarnauti, – tai Viešpaties DIEVO
žodis, – duosi iš kaimenės jautuką kaip
auką už nuodėmę. 20 Paėmęs jo kraujo,
pavilgysi juo keturis aukuro ragus, ke-
turis briaunos kampus ir apvadą ap-
linkui; taip apvalysi jį ir išpirksi. 21 Taip
pat paimsi aukai už nuodėmę jautį; jis
bus sudegintas skirtoje Namų vietoje,
bet už šventyklos ribų.

22 Kitą dieną paaukosi ožį, neturin-
tį kliaudos, kaip atnašą už nuodėmę;
aukuras bus apvalytas, kaip buvo ap-
valytas jaučiu. 23 Atlikęs apvalymą, pa-
aukosi iš kaimenės jautuką be kliau-
dos ir aviną be kliaudos. 24 Atvesi juos
VIEŠPAČIUI, kunigai pabarstys juos
druska ir paaukos kaip deginamąsias
aukas VIEŠPAČIUI. 25 Septynias dienas
kasdien paruoši ožį aukai už nuodėmę;
taip pat turės būti paruošti iš kaimenės

43,13-17 *Iš 27,1-2; 2 Met 4,1*

43,18-27 *Iš 29,35-37.*

jautukas ir avinas be kliaudos. 26 Sep-
tynias dienas bus atliekamas aukuro
išpirkimas ir apvalymas; taip jis bus
pašventintas. 27 Pasibaigus toms die-
noms, pradedant nuo aštuntos dienos,
kunigai ant aukuro aukos jūsų degina-
mąsias atnašas bei bendravimo aukas,
ir aš būsiu jums palankus", – tai Vieš-
paties DIEVO žodis.

44 Tuomet jis parvedė mane
prie šventyklos išorinių var-
tų rytiniame pakraštyje; jie buvo užda-
ryti. 2 VIEŠPATS tarė man: „Šie vartai
liks uždaryti. Jie nebus atidaryti! Nie-
kas pro juos neįeis, nes VIEŠPATS, Izrae-
lio Dievas, įėjo pro juos; jie liks uždary-
ti. 3 Vien vadas, kadangi jis vadas, galės
juose sėstis ir valgyti duoną VIEŠPATIES
akivaizdoje. Jis įeis pro vartų prieangį
ir išeis tuo pačiu keliu".

4 Tuomet jis nuvedė mane pro šiau-
rinius vartus prie šventyklos priekio.
Pažvelgiau, ir štai! VIEŠPATIES Šlovės
buvo sklidina VIEŠPATIES šventykla.
Parpuoliau veidu žemyn. 5 VIEŠPATS
man tarė: „Žmogau, įsidėk sau į širdį,
gerai įsižiūrėk akimis ir atidžiai įsiklau-
syk ausimis visa, ką tau pasakysiu apie
visus VIEŠPATIES Namų įstatus bei įsta-
tymus. Gerai įsidėmėk, kam leidžiama
įeiti į Namus ir kas neturi būti įleidžia-
mas į šventyklą. 6 Sakyk maištininkams
Izraelio namams: 'Taip kalba Viešpats
DIEVAS. O Izraelio namai, gana jums
visų jūsų bjauriųjų nusikaltimų! 7 Gau-
sinate jų, įvesdami neapipjaustytos
širdies ir neapipjaustyto kūno svetim-
taučius, kad jie lankytųsi mano šventy-
kloje, suteršdami mano Namus, kai jūs
aukojate man pēną – taukus ir kraują.
Sulaužėte mano Sandorą savo bjauriai-
siais nusikaltimais. 8 Užuot patys pri-
žiūrėję mano šventąsias atnašas, jūs
paskyrėte svetimtaučius, kad už jus jie
prižiūrėtų mano šventyklą'".

9 Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Joks
neapipjaustytos širdies ir neapipjaus-
tyto kūno svetimtautis neįeis į mano
šventyklą, net joks svetimtautis, gy-
venantis tarp izraelitų. 10 Tik levitai,
nors jie izraelitams klaidžiojant paskui
savo stabus pasitraukė toli nuo manęs
ir turėjo priimti bausmę už savo kaltę,
11 bus mano šventyklos tarnai. Jie bus
paskirti šventyklos vartams prižiūrėti
ir šventykloje tarnauti; jie skers degi-
namąsias atnašas bei aukas žmonėms
ir jiems patarnaus. 12 Kadangi jie tar-
navo žmonėms jų stabų akivaizdoje ir
buvo Izraelio namų kaltės priežastis,
aš pakėliau prieš juos savo ranką, – tai
Viešpaties DIEVO žodis, – ir jie turės
priimti bausmę už savo kaltę. 13 Jie ne-
siartins prie manęs tarnauti kaip kuni-
gai, nesiartins nė prie mano šventųjų
atnašų – švenčiausių dalykų, bet turės
priimti gėdą už bjauriuosius nusikalti-
mus, kuriuos darė. 14 Tačiau paskirsiu
juos prižiūrėti šventyklą, kad atliktų
visą jos ruošą ir darytų visa, kas rei-
kalinga.

Kunigai

15 O Levio giminės kunigai, Cadoko
palikuonys, ištikimai rūpinęsi mano
Šventykla izraelitams nuklydus nuo
manęs, artinsis prie manęs, kad man
tarnautų; jie stosis mano akivaizdoje
aukoti taukus ir kraują, – tai Viešpa-
ties DIEVO žodis. – 16 Vien jie eis į mano
šventyklą, vien jie artinsis prie mano
stalo man tarnauti ir rūpinsis mano
tarnyste. 17 Įeidami pro vidinio kiemo
vartus, jie *vilkės lininiais drabužiais,
o tarnaudami prie vidinio kiemo var-
tų ar šventykloje, nesirengs jokiu vil-
noniu apdaru. 18 Ant galvos jie dėvės
lininius turbanus, ant strėnų vilkės
apatiniais iš lino ir nesijuos diržu, kad
neprakaituotų. 19 Išeidami į vidinį kie-
mą pas žmones vidiniame kieme jie
*nusivilks drabužius, kuriuos vilkėjo
tarnaudami, ir padės juos šventyklos

44,17–18 *Iš 28,39-43; Kun 16,4*
44,19 *Kun 16,23*

kambariuose; tuomet apsivilks kitais
drabužiais, kad savo drabužiais nepa-
šventintų žmonių*. [20] *Galvos jie ne-
siskus, bet ilgų plaukų neaugins, tik
apkarpys savo galvos plaukus. [21] *Ku-
nigas, kai turės eiti į vidaus kiemą,
negers vyno. [22] *Našlės ar atleistos
moters jie sau žmona neims ir ims
tik mergelę iš Izraelio namų palikuo-
nių arba našlę, kuri yra kunigo našlė.
[23] *Jie mokys mano tautą, kaip skirti
šventa ir nešventa, rodys jiems, kaip
atskirti tai, kas švaru, ir tai, kas nešva-
ru. [24] Kilus ginčui, vien jie bus teisėjai ir
spręs jį pagal mano nuostatus. Jie sau-
gos mano įstatymus bei įstatus visose
mano šventėse ir švęs mano šabus.

[25] *Jie neis prie numirėlio, kad nesu-
siterštų. Mirus tėvui ar motinai, sūnui
ar dukteriai, broliui ar netekėjusiai se-
seriai, jiems leista susiteršti. [26] Atskai-
čiavęs septynias dienas po apsivalymo,
jis bus švarus. [27] Tą dieną, kai eis į šven-
tyklą, į vidinį kiemą tarnauti šventyk-
loje, jis turės paaukoti atnašą už nuo-
dėmę, – tai Viešpaties DIEVO žodis.

[28] *Jie gaus paveldą, o jų paveldas
– aš; jūs neduosite jiems nuosavybės
Izraelyje, aš – jų nuosavybė. [29] *Jie val-
gys javų atnašas, atnašas už nuodė-
mę, atnašas už kaltę; visa, kas Izrae-
lyje paaukota, priklausys jiems. [30] Visų
pirmagimių ir visų jūsų dovanų, visų
jūsų atnašų pirmienos priklausys ku-
nigams. Ir pirmienas savo tešlos jūs
duosite kunigams, idant palaima nu-
žengtų ant jūsų namų. [31] *Kunigai ne-
valgys nudvėsusio ar žvėrių sudrasky-
to paukščio ar galvijo mėsos.

Krašto padalijimas

45 Dalydami burtų keliu kraštą
kaip paveldą, atskirkite iš kraš-
to kaip dovaną VIEŠPAČIUI šventą sritį
dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių
ilgio ir dvidešimt tūkstančių uolekčių
pločio; visas jos plotas bus šventas.
[2] Iš jos keturkampis penkių šimtų uo-
lekčių iš penkių šimtų uolekčių plo-
tas bus skirtas šventyklai su penkias-
dešimt uolekčių laisvo ploto aplink jį.
[3] Šventojoje srityje atmatuokite dvide-
šimt penkių tūkstančių uolekčių ilgio
ir dešimt tūkstančių uolekčių pločio
dalį, kurioje bus šventykla – šventų
šventoji. [4] Tai bus šventoji krašto dalis;
ji priklausys kunigams, kurie tarnauja
šventykloje ir artinasi prie VIEŠPATIES
jam tarnauti, vieta jų namams ir šven-
toji vieta šventyklai. [5] Kita dalis – dvi-
dešimt penkių tūkstančių uolekčių
ilgio ir dešimt tūkstančių uolekčių
pločio – priklausys levitams, tarnau-
jantiems šventykloje, kaip jų nuosavy-
bė; joje bus miestai jiems gyventi.

[6] Palei atskirtą šventąją sritį paskir-
kite penkių tūkstančių uolekčių pločio
ir dvidešimt penkių tūkstančių uolek-
čių ilgio plotą kaip nuosavybę mies-
tui; tai priklausys visiems Izraelio na-
mams.

[7] O vadui priklausys nuosavybė gre-
ta abiejų šventosios srities ir miesto
nuosavybės pakraščių, palei šventą-
ją sritį ir miesto nuosavybę, vakarų ir
rytų pusėje, tokio pat ilgio kaip viena
iš giminių dalių, besidriekianti nuo
vakarinės ligi rytinės [8] krašto sienos.
Tai bus jo nuosavybė Izraelyje. Mano
vadai daugiau nebeengs mano tau-
tos, bet paliks likusį kraštą Izraelio na-
mams pagal jų gimines".

[9] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Gana
jums, Izraelio vadai! Pašalinkite smur-
tą ir plėšikavimą, vykdykite teisumą ir

44,19 T. y. kad šventumas nebūtų nederamai panaudotas.
44,20 *Kun 21,5*
44,21 *Kun 10,9*
44,22 *Kun 21,7.13-14*
44,23 *Kun 10,10*
44,25 *Kun 21,1-4*
44,28 *Sk 18,20*
44,29-30 *Sk 18,8-19*
44,31 *Kun 22,8*

teisingumą. Liaukitės engę mano tautą", – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Mãtai

10 *„Tebūna jūsų svarstyklės teisingos, teisinga efa ir teisingas bãtas. 11 Efa ir bãtas turi būti vienodos talpos – batė telpa dešimtadalis homero ir efoje dešimtadalis homero, ir jų talpa bus matuojama homeru. 12 Šekelis turės dvidešimt gėrų. Dvidešimt šekelių, dvidešimt penki šekeliai ir penkiolika šekelių sudarys vieną miną.

Aukos ir šventės

13 Štai aukos, kurias atnašausite: nuo kiekvieno homero kviečių – šeštadalį efos, nuo kiekvieno homero miežių – šeštadalį efos. 14 Aliejui, kuris matuojamas batu, nustatomas toks saikas: nuo kiekvieno koro – dešimtadalis bãto, nes koras kaip ir homeras turi dešimt bãtų. 15 Viena avis – nuo kiekvienos dviejų šimtų kaimenės iš Izraelio ganyklų. Tokios yra permaldavimo javų atnašos, deginamosios atnašos ir bendravimo aukos, – tai Viešpaties DIEVO žodis. – 16 Visi krašto gyventojai turės duoti šias aukas vadui Izraelyje. 17 Vado pareiga bus rūpintis deginamosiomis atnašomis, javų atnašomis ir liejamosiomis atnašomis per šventes, jaunaties dienas ir šabus, per visas Izraelio namų iškilmes. Jis pasirūpins atnašomis už nuodėmę, javų atnašomis, deginamosiomis atnašomis ir bendravimo aukomis permaldavimui už Izraelio namus".

Šventės

18 Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Pirmo mėnesio pirmą dieną iš kaimenės paimsi jokio trūkumo neturintį jautį ir apvalysi šventyklą. 19 Kunigas paims kraujo iš aukos už nuodėmę ir juo pašlakstys šventyklos durų staktas, keturis aukuro briaunos kampus ir vidinio kiemo vartų staktas. 20 Tą pat pakartosi mėnesio septintą dieną už kiekvieną, kuris nusidėjo per klaidą ar nežinojimą. Taip atliksite permaldavimą už šventyklą.

21 *Pirmo mėnesio keturioliktą dieną švęsite Paschos iškilmę, ir septynių dienų šventėje bus valgoma neraugin-
ta duona. 22 Tą dieną vadas parūpins
sau ir visiems krašto žmonėms jautį aukai už nuodėmę. 23 Per septynias
šventės dienas jis kasdien parūpins neturinčius jokio trūkumo septynis jaučius ir septynis avinus kaip deginamąją auką VIEŠPAČIUI, ir vieną ožį kasdien aukai už nuodėmę per septynias
dienas. 24 Jis parūpins javų aukai: kiekvienam jaučiui – vieną efą ir kiekvienam avinui – vieną efą su hinu aliejaus
prie kiekvienos efos. 25 Iškilmėje, kuri švenčiama *septinto mėnesio penkioliktą dieną, jis turi daryti tą pat septynias šventės dienas, parūpindamas atnašas už nuodėmę, atnašas deginamajai aukai, javų atnašas ir aliejaus siūbuojamajai atnašai".

46 Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Vidinio kiemo rytiniai vartai bus uždari šešias darbo dienas, bet bus atidaryti šabo dieną ir mėnulio jaunaties dieną. 2 Vadas įeis
iš lauko pro vartų prieangį ir stovės prie vartų stulpų. Kunigai paaukos jo deginamąją atnašą ir jo bendravimo aukas, o jis pagarbins ant vartų slenksčio. Tuomet jis išeis, bet vartai liks atidaryti iki vakaro. 3 Ir paprasti
žmonės prie tų pačių vartų garbins VIEŠPATĮ šabo ir jaunaties dienomis.
4 Deginamoji auka, kurią vadas paaukos VIEŠPAČIUI šabo dieną, bus šeši avinėliai, neturintys jokio trūkumo, ir vienas avinas, neturintis jokio trūkumo, 5 su vienos efos javų atnaša prie

45,10 *Kun 19,36*

45,21 *Iš 12,1-20; Sk 28,16-25*

45,25 *Kun 23,33-36; Sk 29,12-38*

avino, o javų atnaša prie avinėlių pri-
klausys nuo jo rankos dosnumo drau-
ge su vienu hinu aliejaus prie kiekvie-
nos efos. [6] Mėnulio jaunaties dieną iš
kaimenės jis paaukos jokio trūkumo
neturintį jautį, šešis avinėlius ir vieną
aviną; šie irgi turi būti be jokio trūku-
mo. [7] Kaip javų atnašą jis parūpins vie-
ną efą prie jaučio ir vieną efą prie avi-
no, o prie avinėlių – pagal savo rankos
dosnumą drauge su vienu hinu alie-
jaus prie kiekvienos efos.

[8] Vadas visuomet įeis ir išeis pro var-
tų prieangį. [9] Paprasti žmonės, eidami
VIEŠPATIES akivaizdon švenčių metu,
įeina pagarbinti pro šiaurinius vartus
ir turi išeiti pro pietinius vartus, o įėję
pro pietinius vartus turi išeiti pro šiau-
rinius vartus; tenegrįžta jie prie vartų,
pro kuriuos įėjo, bet teišeina pro prie-
šais esančius vartus. [10] Kai jie įeina,
drauge su jais įeis ir vadas; kai jie išei-
na, išeis ir jis.

[11] Per iškilmes ir šventes javų atnaša
prie jaučio bus viena efa, prie avino –
irgi viena efa, o prie avinėlių priklausys
nuo jo rankos dosnumo drauge su hinu
aliejaus prie kiekvienos efos. [12] Ryti-
niai vartai bus atidaryti vadui, kai tik
jis savo noru parūpins atnašas, savo
noru paaukotas VIEŠPAČIUI – ar tai ge-
ros valios deginamajai aukai, ar tai ge-
ros valios bendravimo aukoms, kad jis
galėtų paaukoti savo deginamąją auką
ir bendravimo aukas kaip šabo dieną.
Tuomet jis išeis, ir jam išėjus vartai bus
uždaryti.

[13] Kasdien parūpinsi vienerių metų
avinėlį, neturintį jokio trūkumo, kaip
deginamąją auką VIEŠPAČIUI; parūpin-
si po vieną kiekvieną rytą. [14] Kas rytą
parūpinsi prie jo ir javų atnašų – šešta-
dalį efos ir trečdalį hino aliejaus, kuris
turi būti sumaišytas su geriausiais mil-
tais kaip javų auka VIEŠPAČIUI. Tai am-
žini įstatai. [15] Taip bus parūpinti avinė-
lis, javų atnašos ir aliejus kas rytą kaip
nuolatinė deginamoji auka".

Nuostatai vadams

[16] Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Jei vadas
duoda dovaną iš savo paveldo kuriam
nors iš savo sūnų, ji priklausys jo sū-
nums; kaip paveldas ji bus jų nuosavy-
bė. [17] Bet jei jis duoda dovaną iš savo pa-
veldo kuriam nors iš savo tarnų, ji bus
jo iki *atlaidos* metų, o tuomet sugrįš
vadui; tik jo sūnūs gali pasilaikyti dova-
ną iš jo paveldo. [18] Vadas negalės atimti
iš žmonių jokio paveldo, išvarydamas
juos iš jų nuosavybės. Tik iš savo paties
nuosavybės jis galės duoti savo sūnums
paveldą, idant nė vienas iš mano tautos
nebūtų išblokštas iš savo nuosavybės".

Šventyklos virtuvės

[19] Tuomet pro įėjimą, esantį šalia var-
tų, jis nuvedė mane prie kunigams
skirtų šventųjų kambarių, atgręžtų į
šiaurę. Ten vakarų pusėje buvo vieta.
[20] Jis man paaiškino: „Tai vieta, kur ku-
nigai virs atnašas už kaltę bei atnašas
už nuodėmę ir keps javų atnašas, idant
nereikėtų išnešti jų iš vidinio kiemo ir
nebūtų pašventinti žmonės*".

[21] Tuomet jis išvedė mane į išorinį
kiemą ir vedė palei keturis kiemo kam-
pus. Žiūriu, kiekviename kiemo kam-
pe – dar vienas kiemas; [22] keturiuose
kiemo kampuose buvo kiemeliai ketu-
riasdešimties uolekčių ilgio ir trisde-
šimties uolekčių pločio, visi keturi to-
kio pat dydžio. [23] Aplink visus keturis
ėjo mūrinys, o po mūriniu visur aplink
– židiniai. [24] Tuomet jis man paaiški-
no: „Tai virtuvės, kur šventyklos tar-
nai virs tautos atnašas".

Upė, tekanti iš šventyklos

47 Tuomet jis vėl nuvedė mane
prie įėjimo į šventyklą. Žiūriu,
*vanduo teka iš po šventyklos slenks-

46,17 *Kun 25,10*
46,17 T. y. jubiliejaus. Žr. Kun 25,23-55.
46,20 Žr. Ez 44,19.
47,1 *Zch 14,8; Jn 7,38; Apr 22,1*

čio rytų link, nes šventyklos priekis
buvo rytų pusėje. Vanduo tekėjo že-
myn iš pietinio šventyklos pakraščio
galo, į pietus nuo aukuro. [2]Jis išve-
dė mane pro šiaurinius vartus ir vedė
aplink lauko puse prie išorinių vartų,
pro kuriuos einama į rytus. Žiūriu,
vanduo liejasi pietiniame pakraštyje.
[3]Eidamas rytų kryptimi su virve
rankoje, vyras atmatavo tūkstantį uo-
lekčių ir pervedė mane per vandenį;
vandens buvo ligi kulkšnių. [4]Jis vėl
atmatavo tūkstantį uolekčių ir perve-
dė mane per vandenį; vandens buvo
ligi kelių. Jis vėl atmatavo tūkstantį
uolekčių ir pervedė mane per vande-
nį; vandens buvo ligi juosmens. [5]Jis
vėl atmatavo tūkstantį uolekčių, ir jau
buvo upė, kurios nebegalėjau perei-
ti, nes vanduo buvo taip patvinęs, jog
reikėjo plaukti; upė buvo nepereina-
ma. [6]Jis paklausė mane: „Žmogau, ar
matei?“
Tuomet jis parvedė mane atgal
prie upės kranto. [7]Eidamas atgal ma-
čiau ant upės kranto daugybę medžių
vienoje ir kitoje pusėje. [8]Jis man pa-
aiškino: „Šis vanduo teka į rytų pusę
ir nutekės į Arabą, o kai įtekės į jūrą,
dvokiančio vandens jūrą, jos vanduo
pasidarys sveikas. [9]Kur tik ta upė nu-
tekės, visa, kas gyva ir kruta, gaus iš
jos gyvybę. Vandeniui ten nutekėjus,
joje bus daugybė žuvų, nes jis taps
sveikas, ir visa gyvuos, kur tik tekės
upė. [10]Palei ją stovės žvejai nuo En
Gedžio iki pat En Eglaimų, ir bus vie-
tos tinklams džiovinti. Bus gausu vi-
sokiausių žuvų, panašiai kaip Didžio-
joje jūroje. [11]Bet jos pelkės ir balos
nepraras sūrumo, nes turi būti palik-
tos druskai. [12]Ant krantų abipus upės
augs visokiausi vaismedžiai. Jų lapai
nenubyrės, ir jiems vaisių nepristigs;
kas mėnesį jie neš naujus vaisius, nes
vanduo jiems atitekės iš šventyklos.
Jų vaisiai bus maistas, o lapai – vais-
tas“.

Naujos krašto ribos

[13]Taip kalba Viešpats DIEVAS: „Štai ri-
bos, pagal kurias paskirstysite kraštą
kaip paveldą dvylikai Izraelio giminių.
Juozapas gaus dvi dalis, [14]o likusį kraš-
tą dalysitės po lygiai. Kadangi prisie-
kiau duoti jį jūsų protėviams, šis kraš-
tas bus jūsų paveldas.
[15]Krašto riba bus tokia. Šiaurės pu-
sėje – nuo Didžiosios jūros pro Hetloną
ligi Lebo Hamato, Cedado, [16]Berotajo
bei Sibraimų, kurie yra tarp Damasko
bei Hamato ribos, ir iki pat Hacer Tiko-
no, kuris yra ant Haurano ribos. [17]Taigi
riba eis nuo Jūros ligi Hacar Enono, ku-
ris yra į šiaurę nuo Damasko krašto, su
Hamato kraštu šiaurės pusėje.
[18]Rytų pusėje – tarp Haurano ir Da-
masko palei Jordaną, tarp Gileado ir
Izraelio krašto iki Rytų jūros ir ligi pat
Tamaros. Tai rytinė riba.
[19]Pietų pusėje riba eis nuo Tamaros
ligi pat Meribos, o iš ten palei Egipto
upės vagą iki Didžiosios jūros. Tai pie-
tinė riba.
[20]Vakarų pusėje riba bus Didžioji
jūra iki pat vietos priešais Lebo Hama-
tą. Tai vakarinė riba.
[21]Taip padalysite šį kraštą tarp Izra-
elio giminių. [22]Kaip paveldą paskirsty-
site jį burtu sau patiems ir ateiviams,
gyvenantiems tarp jūsų, kurie pagim-
dė pas jus vaikų. Su jais elgsitės kaip su
gimusiais Izraelyje, su jumis bus jiems
burtu paskirtas paveldas tarp Izraelio
giminių. [23]Kad ir kokioje giminėje gy-
ventų ateiviai, toje giminėje duosite
jiems paveldą“, – tai VIEŠPATIES žodis.

Giminių paveldas

48 Štai giminių vardai. Pradedant
šiaurine riba ant Hetlono kelio,
nuo Lebo Hamato ligi pat Hacar Eno-
no, kuris yra ant Damasko ribos su Ha-
matu šiaurėje, ir nuo rytinio pakraščio
iki Jūros bus Danas – viena dalis. [2]Prie
Dano žemės, nuo rytinės ribos iki va-
karinės ribos, bus Ašeras – viena dalis.

3 Prie Ašero žemės, nuo rytinės ribos
ligi vakarinės ribos, bus Naftalis – vie-
na dalis. 4 Prie Naftalio žemės, nuo
rytinės ribos ligi vakarinės ribos, bus
Manasas – viena dalis. 5 Prie Manaso
žemės, nuo rytinės ribos ligi vakarinės
ribos, bus Efraimas – viena dalis. 6 Prie
Efraimo žemės, nuo rytinės ribos ligi
vakarinės ribos, bus Rubenas – viena
dalis. 7 Prie Rubeno žemės, nuo rytinės
ribos ligi vakarinės ribos, bus Judas –
viena dalis.

8 Prie Judo žemės, nuo rytinės ribos
ligi vakarinės ribos, bus šventoji da-
lis, kurią atskirsite dvidešimt penkių
tūkstančių uolekčių pločio, o ilgiu ly-
gią vienai iš giminių dalių, nuo rytinės
ribos ligi vakarinės ribos su šventykla
jos viduryje. 9 Šventoji dalis, kurią at-
skirsite, bus dvidešimt penkių tūks-
tančių uolekčių ilgio ir dvidešimt tūks-
tančių uolekčių pločio.

10 Iš šventosios dalies kunigams pri-
klausys dvidešimt penki tūkstančiai
uolekčių šiauriniame pakraštyje, de-
šimt tūkstančių uolekčių pločio va-
kariniame pakraštyje ir dešimt tūks-
tančių uolekčių rytiniame pakraštyje
su VIEŠPATIES šventykla viduryje. 11 Ši
šventoji vieta bus kunigams iš Cado-
ko palikuonių, kurie man tarnavo ir
nenuklydo su paklydusiais Izraelio
žmonėmis, kaip padarė levitai. 12 Ji bus
jiems ypatinga dalis iš šventosios kraš-
to dalies, švenčiausia vieta šalia levitų
žemės. 13 Greta kunigų žemės levitai
turės dalį dvidešimt penkių tūkstan-
čių uolekčių ilgio ir dešimt tūkstančių
uolekčių pločio. Visas ilgis bus dvide-
šimt penkių tūkstančių uolekčių, o
plotis – dešimt tūkstančių uolekčių.
14 Jokia šios žemės dalis negali būti nei
parduota, nei išmainyta, nei perduo-
ta, nes tai rinktinė krašto dalis, šventa
VIEŠPAČIUI.

15 Likęs plotas – penkių tūkstančių
uolekčių pločio ir dvidešimt penkių
tūkstančių ilgio – bus skirtas kasdie-
niams miesto reikalams, jo trobesiams
ir ganykloms. Miestas bus jo vidury-
je. 16 Štai jo matmenys: šiauriniame
pakraštyje – keturi tūkstančiai penki
šimtai uolekčių, pietiniame pakraštyje
– penki tūkstančiai, rytiniame pakraš-
tyje – keturi tūkstančiai penki šimtai ir
vakariniame pakraštyje – keturi tūks-
tančiai penki šimtai. 17 Miestas turės
ganyklų: šiaurėje – du šimtus penkias-
dešimt uolekčių, pietuose – du šimtus
penkiasdešimt, rytuose – du šimtus
penkiasdešimt, vakaruose – du šimtus
penkiasdešimt. 18 Likusio dešimt tūks-
tančių uolekčių į rytus ir dešimt tūks-
tančių uolekčių į vakarus ploto derlius
bus skirtas mieste dirbančių maistui.
19 Mieste darbuosis darbininkai iš visų
Izraelio giminių. 20 Visa atskirta dalis
bus dvidešimt penkių tūkstančių uo-
lekčių iš dvidešimt penkių tūkstančių
uolekčių ketvirtainis, apimantis šven-
tąją dalį drauge su miesto nuosavybe.

21 O kas atlieka abipus šventosios
dalies ir miesto nuosavybės, priklau-
sys vadui. Nuo šventosios dalies dvi-
dešimt penki tūkstančiai uolekčių ligi
rytinės krašto ribos ir į vakarus dvide-
šimt penki tūkstančiai uolekčių ligi va-
karinės krašto ribos, šalia giminių da-
lių, priklausys vadui. Šventoji dalis bus
su Namų šventykla viduryje, 22 o levitų
ir miesto nuosavybė – viduryje žemės,
kuri priklauso vadui. Vado žemė bus
tarp Judo ribos ir Benjamino ribos.

23 Likutis priklausys kitoms gimi-
nėms. Nuo rytinės ribos ligi vakarinės
bus Benjaminas – viena dalis. 24 Prie
Benjamino žemės, nuo rytinės ribos
ligi vakarinės ribos, bus Simeonas –
viena dalis. 25 Prie Simeono žemės, nuo
rytinės ribos ligi vakarinės ribos, bus
Isacharas – viena dalis. 26 Prie Isacha-
ro žemės, nuo rytinės ribos ligi vaka-
rinės ribos, bus Zabulonas – viena da-
lis. 27 Prie Zabulono žemės, nuo rytinės
ribos ligi vakarinės ribos, bus Gadas –
viena dalis. 28 O prie Gado žemės pietų

pakraštyje riba eis nuo Tamaros iki Me-
ribat Kadešo vandenų ir nuo ten palei
Egipto upės vagą ligi Didžiosios jūros.
29 Toks yra kraštas, kurį padalysite bur-
tu tarp Izraelio giminių, ir tokios jų da-
lys, – tai Viešpaties DIEVO žodis.

Jeruzalės vartai

30 *Miesto išėjimai bus tokie. Šiauri-
niame pakraštyje, kuris bus keturių
tūkstančių penkių šimtų uolekčių il-
gio, 31 bus treji vartai: vieneri Rubeno
vartai, vieneri Judo vartai ir vieneri Le-
vio vartai. Miesto vartai bus vadinami
Izraelio giminių vardais. 32 Rytiniame
pakraštyje, kuris bus keturių tūkstan-
čių penkių šimtų uolekčių ilgio, bus
treji vartai: vieneri Juozapo vartai, vie-
neri Benjamino vartai ir vieneri Dano
vartai. 33 Pietiniame pakraštyje, kuris
bus keturių tūkstančių penkių šimtų
uolekčių ilgio, bus treji vartai: vieneri
Simeono vartai, vieneri Isacharo var-
tai ir vieneri Zabulono vartai. 34 Va-
kariniame pakraštyje, kuris bus ketu-
rių tūkstančių penkių šimtų uolekčių
ilgio, bus treji vartai: vieneri Gado
vartai, vieneri Ašero vartai ir vieneri
Naftalio vartai. 35 Aplink miestą bus
aštuoniolika tūkstančių uolekčių. O
miesto vardas nuo tos dienos bus: „Ten
yra VIEŠPATS*“.

48,30-34 *Apr 21,12-13*

48,35 Hebr. *JHVH šammāh.*

DANIELIAUS KNYGA

Danieliaus knyga (hebr. *dānijjē'l*, gr. *daniēl*, lot. *dani(h)el*), pavadinta pagrindinio veikėjo, hebrajų didvyrio (VI a. pr. Kr.) Danieliaus vardu.

Knyga sudaryta iš dviejų dalių: pasakojimų apie Danielių ir jo draugus (sk. 1–6) ir Danieliaus regėjimų aprašymų (sk. 7–12).

Išlaikiusi svarbiausius pranašų mokymo pradus (teisaus elgesio svarba gyvenime, Dievo visagalybė, tvirtas tikėjimas Dievo karalystės pergale), knyga priartėja prie apokaliptinės raštijos žanro ir yra viena tų apreiškimų knygų, kurioms būdingi keisti įvykiai, neįprasti įvaizdžiai, užšifruota kalba.

Danielius pas Babilono karalių

1 *Trečiais Judo karaliaus Jehojakimo
valdymo metais Babilono karalius
Nebukadnecaras atžygiavo į Jeruzalę
ir apgulė ją. 2 *Judo karalių Jehojakimą
drauge su dalimi indų iš Dievo Namų
Viešpats atidavė jam į rankas, o tas išgabeno juos į Šinaro šalį ir padėjo indus į savo dievų iždą.
3 Tuomet karalius įsakė savo rūmų
vyriausiajam pareigūnui Ašpenazui atvesti jam keletą izraelitų iš karališkos
šeimos ir diduomenės 4 – sveikų vaikinų gražios išvaizdos, sumanių visose
išminties šakose, apdovanotų pažinimu bei supratimu ir tinkamų tarnauti
karaliaus rūmuose, kad jie būtų mokomi chaldėjų raštų ir kalbos. 5 Karalius
skyrė jiems kasdien maisto iš karališkų
valgių bei vyno, kurį pats gėrė. Jie turėjo būti auklėjami trejus metus, o paskui tarnauti karaliaus dvare. 6 Tarp jų
buvo iš Judo giminės Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija. 7 Rūmų vyriausiasis pareigūnas praminė juos kitais
vardais: Danielių – Beltšacaru, Hananiją – Šadrachu, Mišaelį – Mešachu ir
Azariją – Abed Negu.

1,1 *2 Kar 24,1; 2 Met 36,5-7*

1,2-4 *2 Kar 20,17-18; 24,10-16; 2 Met 36,10; Iz 39,7-8*

8 Bet Danielius apsisprendė nesiteršti karaliaus stalo valgiais ir vynu,
todėl paprašė rūmų vyriausiąjį pareigūną leisti jam nesusiteršti. 9 Dievas
maloniai nuteikė rūmų vyriausiąjį pareigūną, ir jis Danielių atjautė. 10 Bet
rūmų vyriausiasis pareigūnas įspėjo
Danielių: „Aš prisibijau savo viešpaties karaliaus! Jis nustatė, ką jūs turite valgyti ir gerti, o jei pastebėtų, kad
prasčiau atrodote už kitus jūsų amžiaus vaikinus, man reikės savo galva
atsakyti karaliui“. 11 Danielius atsakė
prižiūrėtojui, kurį rūmų vyriausiasis
pareigūnas buvo paskyręs Danieliui,
Hananijai, Mišaeliui ir Azarijai: 12 „Prašom mėginti savo tarnus dešimt dienų.
Tebūna mums duodama vien daržovių
valgyti ir tik vandens atsigerti. 13 Po to
tebūna palyginta tavo akivaizdoje
mūsų išvaizda su išvaizda tų vaikinų,
kurie valgo karališkus valgius. Taigi
kaip matysi, taip ir pasielgsi su savo
tarnais“. 14 Prižiūrėtojas sutiko su šiuo
pasiūlymu ir mėgino juos dešimt dienų. 15 Praėjus dešimt dienų, jie atrodė
geriau ir sveikiau negu tie vaikinai, kurie valgė karališkus valgius. 16 Prižiūrėtojas laikėsi pažado, nunešdavo nuo
stalo karališkus valgius bei vyną, kurį
jie turėjo gerti, ir duodavo jiems daržovių. 17 Šiems keturiems vaikinams

Viešpats suteikė visų raštų ir išminties
pažinimą bei įgūdžius, o Danielius tu-
rėjo ir visokių regėjimų bei sapnų aiš-
kinimo dovaną.
[18] Kai atėjo laikas, kurį karalius buvo
nustatęs jaunuoliams pas jį atvesti,
rūmų vyriausiasis pareigūnas atvedė
juos pas Nebukadnecarą. [19] Karalius,
pasikalbėjęs su jais, nerado tarp jų visų
nė vieno, kuris prilygtų Danieliui, Ha-
nanijai, Mišaeliui ir Azarijai, todėl jie
buvo paimti į karaliaus tarnybą. [20] Kai
tik karalius kreipdavosi į juos klausi-
mu, reikalaujančiu išminties ir pažini-
mo, jis rasdavo juos dešimt kartų pra-
našesnius už visus karalystės magus
ir kerėtojus. [21] Danielius ten išbuvo iki
pirmųjų karaliaus Kyro valdymo metų.

Nebukadnecaro sapno aiškinimas

2 Antrais savo karaliavimo metais
karalius Nebukadnecaras sapna-
vo sapną, taip sukrėtusį jo dvasią,
kad jis nebegalėjo miegoti. [2] Karalius
įsakė sušaukti magus, kerėtojus, ra-
ganius ir chaldėjus, kad jie pasakytų
karaliui, ką šis buvo susapnavęs. Kai
jie atėjo ir stovėjo karaliaus akivaiz-
doje, [3] karalius tarė: „Sapnavau tokį
sapną, jog mano dvasia liko sukrės-
ta noro jį suprasti“. [4] Chaldėjai atsa-
kė karaliui aramėjiškai*: „O karaliau!
Gyvuok amžinai! Papasakok tą sapną
savo tarnams, ir mes pasakysime, ką
jis reiškia“. [5] Karalius chaldėjams atsa-
kė: „Toks mano įsakas! Jei neatskleisi-
te man šio sapno ir nepaaiškinsite, tai
būsite sudraskyti į kąsnelius, o jūsų
namai išgriauti. [6] Bet jei atskleisite
man šį sapną ir paaiškinsite, tai gau-
site iš manęs dovanų, atpildą ir didžią
garbę“. [7] Jie antrąkart atsakė: „Tepa-
pasakoja pirma karalius tą sapną savo
tarnams, tuomet mes galėsime jį pa-
aiškinti“. [8] Atsakydamas karalius tarė:
„Man aišku, kad jūs norite laimėti lai-
ko, nes žinote, jog mano įsakas duo-
tas: [9] jei neatskleisite man sapno, jums
tėra tik vienui vienas sprendimas. Jūs
susimokę man kalbėti melagingais ir
apgaulingais žodžiais, kol nepasikeis
aplinkybės. Tad papasakokite man tą
sapną, kad aš žinočiau, jog galite man
jį paaiškinti“. [10] Chaldėjai atsakė kara-
liui tiesiai į akis: „Žemėje nėra nė vie-
no, kuris galėtų patenkinti karaliaus
reikalavimą! Iš tikro joks karalius, kad
ir koks didis ir galingas, niekada ne-
reikalavo tokio dalyko iš kurio nors
mago, kerėtojo ar chaldėjo. [11] Dalykas,
kurio reikalauja karalius, per daug
sunkus, ir niekas kitas negali karaliui
jo atskleisti kaip dievai, kurių buveinė
ne tarp mirtingųjų“.
[12] Dėl to karalius taip įtūžo, kad įsa-
kė išžudyti visus Babilono išminčius.
[13] Paskelbus įsaką, kad visi išminčiai
turi būti nužudyti, buvo ieškoma ir Da-
nieliaus bei jo draugų, kad ir jie būtų
nužudyti.
[14] Tuomet Danielius sumaniai ir at-
sargiai kreipėsi į karaliaus sargybos
vadą Arjochą, išėjusį žudyti Babilono
išminčių. [15] Jis paklausė karaliaus pa-
reigūno Arjocho: „Kodėl karalius išlei-
do tokį nuožmų įsaką?“ Arjochas pa-
aiškino reikalą Danieliui. [16] Danielius
nuėjo pas karalių ir paprašė, kad kara-
lius duotų jam laiko, ir jis paaiškinsiąs
karaliui tą sapną.
[17] Tuomet Danielius parėjo namo,
paaiškino reikalą savo draugams Ha-
nanijai, Mišaeliui ir Azarijai [18] ir liepė
jiems maldauti dangaus Dievą pasigai-
lėjimo, kad dėl šios paslapties nežūtų
Danielius ir jo draugai drauge su kitais
Babilono išminčiais. [19] Paslaptis buvo
apreikšta Danieliui nakties regėjime,
ir Danielius šlovino dangaus Dievą.
[20] Danielius tarė:

„Tebūna pašlovintas Dievo vardas
nuo amžių per amžius,
nes jo yra išmintis ir galybė.

2,4 Hebr. originale čia prasideda aram. intarpas (Dan 2,4–7,28).

21 Jis keičia laikotarpius
ir metų laikus,
pašalina ir į sostą
pasodina karalius,
suteikia išminčiams išmintį
ir išmanantiems pažinimą.
22 Jis apreiškia, kas gilu ir paslėpta,
jis žino, kas yra tamsybėje,
nes jame yra šviesa.
23 Tau, mano protėvių Dieve,
aš dėkoju ir tave giriu,
nes davei man išminties ir jėgų.
Dabar tu apreiškei, ko
tavęs prašėme,
apreiškei mums karaliaus sapną".
24 Po to Danielius nuėjo pas Arjo-
chą, kurį karalius buvo paskyręs išžu-
dyti visus Babilono išminčius, ir tarė
jam: „Nežudyk Babilono išminčių. Nu-
vesk mane pas karalių, ir aš karaliui
paaiškinsiu sapną".
25 Tuomet Arjochas skubiai nuve-
dė Danielių pas karalių ir tarė: „Tarp
tremtinių iš Judo užtikau žmogų, kuris
gali karaliui sapną paaiškinti". 26 Kara-
lius paklausė Danielių, kurio vardas
buvo Beltšacaras: „Ar tu iš tikro gali
papasakoti sapną, kurį aš mačiau, ir
jį paaiškinti?" 27 Danielius atsakė ka-
raliui: „Paslapties, apie kurią karalius
klausia, neatskleis nei išminčiai, nei
kerėtojai, nei magai, nei spėliotojai.
28 Bet yra danguje Dievas, kuris ap-
reiškia paslaptis, ir jis atskleidė kara-
liui Nebukadnecarui, kas įvyks dienų
pabaigoje. Štai koks buvo tavo sapnas
ir kokie regėjimai atėjo tau į galvą, kai
gulėjai lovoje. 29 Tau, karaliau, kai gu-
lėjai lovoje, užėjo mintys apie ateities
įvykius, ir tas, kuris apreiškia paslap-
tis, atskleidė tau, kas įvyks. 30 O man ši
paslaptis buvo apreikšta ne dėl to, kad
išmintimi viršyčiau bet kokią kitą gyvą
būtybę, bet kad būtų karaliui atskleis-
ta sapno prasmė ir suprastum savo šir-
dies mintis.
31 Tu, karaliau, matei regėjimą. Štai
didžiulė statula. Ši statula milžiniška,
nepaprasto spindesio. Ji stovėjo prie-
šais tave, ir jos išvaizda kėlė baimę.
32 Tos statulos galva buvo gryno auk-
so, krūtinė ir rankos – sidabro, pilvas
ir šlaunys – žalvario, 33 kojos – geležies,
o pėdos – iš dalies geležies ir iš dalies
molio. 34 Tau beregint, buvo atkirstas
nuo kalno akmuo, bet ne žmogaus
rankomis, ir jis trenkėsi į statulos ge-
ležies ir molio pėdas ir sutrupino jas į
šipulius. 35 Tuomet geležis, molis, žal-
varis, sidabras ir auksas, viskas iš kar-
to subyrėjo į šipulius ir tapo tarsi pelai
vasarą klojimuose. Vėjas juos nupūtė,
nepalikdamas nė pėdsakų. Bet akmuo,
trenkęs į statulą, virto dideliu kalnu ir
pripildė visą žemę.
36 Toks buvo sapnas. Dabar jį paaiš-
kinsime karaliui. 37 Tu, o karaliau, ka-
ralių karaliau, kuriam dangaus Dievas
davė karalystę, galybę, jėgą, garbę, 38 į
kurio rankas jis atidavė žmones, kad ir
kur jie gyventų, laukų žvėris ir padan-
gių paukščius ir kurį jis padarė visų jų
valdovu, tu esi ta aukso galva. 39 Po ta-
vęs iškils kita karalystė, menkesnė už
tavo, o paskui ir trečia – žalvario kara-
lystė, kuri užvaldys visą žemę. 40 Ke-
tvirtoji karalystė bus stipri lyg geležis;
kaip geležis triuškina ir griauna visa,
taip ji sutriuškins ir sugriaus anas vi-
sas. 41 Kojos ir pirštai, kaip regėjai, buvo
iš dalies iš puodžiaus molio ir iš dalies
iš geležies, o tai reiškia, kad ji bus su-
skilusi karalystė, tačiau turės šiek tiek
geležies tvirtumo, nes, kaip regėjai, ge-
ležis buvo sumaišyta su paprastu mo-
liu. 42 Kaip kojų pirštai buvo iš dalies
geležiniai ir iš dalies moliniai, taip ir
karalystė bus iš dalies tvirta ir iš dalies
trapi. 43 Kaip regėjai, geležis buvo su-
maišyta su paprastu moliu, o tai reiš-
kia, kad jie maišysis vedybomis vieni
su kitais, tačiau nebus vieningi, lygiai
kaip geležis nesimaišo su moliu. 44 O
anų karalių dienomis dangaus Dievas
įkurs karalystę, kuri niekada nebus su-
naikinta; ši karalystė nebus perduota

kitai tautai. Ji sutrupins į šipulius vi-
sas anas karalystes ir padarys joms
galą, o pati tvers amžinai, 45 kaip tavo
regėtasis akmuo, atkirstas nuo kalno
ne žmogaus rankomis, sutrupino į ši-
pulius geležį, žalvarį, molį, sidabrą ir
auksą. Didysis Dievas parodė karaliui,
kas įvyks ateityje. Sapnas yra tikras, ir
jo aiškinimas tikras".
46 Tuomet karalius Nebukadnecaras
puolė kniūbsčias ant žemės, išreiškė
Danieliui pagarbą ir įsakė aukoti jam
atnašą ir smilkalų auką. 47 Kreipdama-
sis į Danielių, karalius tarė: „Iš tikrųjų
jūsų Dievas yra dievų Dievas, karalių
Viešpats, ir paslapčių apreiškėjas, nes
tik jis įgalino tave atskleisti šią paslap-
tį". 48 Tuomet karalius labai išaukštino
Danielių, apipylė jį puikiomis dovano-
mis ir padarė visos Babilono srities val-
dytoju bei visų Babilono išminčių se-
niūnu. 49 Danieliaus prašymu, karalius
paskyrė Šadrachą, Mešachą ir Abed
Negą valdyti Babilono sritį. O pats Da-
nielius pasiliko karaliaus dvare.

Ugnimi plieskianti krosnis

3 Karalius Nebukadnecaras padarė
statulą iš aukso šešiasdešimt uo-
lekčių aukščio, šešių uolekčių pločio
ir pastatė ją Dūros lygumoje, Babilono
srityje. 2 Tuomet karalius Nebukadne-
caras įsakė, kad būtų pašaukti satrapai,
seniūnai ir valdytojai, patarėjai, iždo
saugotojai, teisėjai, tarnautojai ir visi
sričių pareigūnai dalyvauti pašventi-
nimo iškilmėse statulos, kurią karalius
Nebukadnecaras buvo pastatęs. 3 Taigi
satrapai, seniūnai ir valdytojai, patarė-
jai, iždo saugotojai, teisėjai, tarnauto-
jai ir visi sričių pareigūnai susirinko į
pašventinimo iškilmes statulos, kurią
buvo pastatęs karalius Nebukadneca-
ras. Jiems stovint priešais statulą, ku-
rią Nebukadnecaras buvo pastatęs,
4 šauklys garsiai paskelbė: „O tautos
ir gentys visų kalbų! Jums įsakyta, 5 iš-
girdus garsą rago, trimito, lyros, citros,
arfos, būgno ar bet kokio instrumen-
to, parpulti ir pagarbinti aukso statulą,
kurią pastatė karalius Nebukadneca-
ras. 6 O kas neparpuls ir nepagarbins,
tas bus tuojau pat įmestas į *krosnį,
plieskiančią ugnimi". 7 Todėl, išgirdu-
sios rago, trimito, lyros, citros, arfos,
būgno ar bet kokio muzikos instru-
mento garsą, visų kalbų tautos ir gen-
tys parpuolė ir pagarbino Nebukadne-
caro pastatytą aukso statulą.

Danieliaus draugų pasmerkimas

8 Pasinaudodami proga, kai kurie chal-
dėjai atėjo ir apskundė judėjus. 9 Jie
kreipėsi į karalių Nebukadnecarą ir
tarė: „O karaliau! Gyvuok amžinai!
10 Karaliau, tu išleidai įsaką, kad kiek-
vienas žmogus, išgirdęs rago, trimito,
lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio
muzikos instrumento garsą, turi par-
pulti ir pagarbinti aukso statulą, 11 o
kas neparpuls ir nepagarbins, tas bus
įmestas į krosnį, plieskiančią ugnimi.
12 Yra judėjų, kuriuos tu paskyrei val-
dyti Babilono sritį, – Šadrachas, Me-
šachas ir Abed Negas. O karaliau, šie
vyrai tavęs nepaiso! Tavo dievams jie
netarnauja ir aukso statulos, kurią tu
pastatei, negarbina".
13 Tuomet Nebukadnecaras, įtūžęs
iš pykčio, įsakė atvesti Šadrachą, Me-
šachą ir Abed Negą. Jie buvo tuojau pat
atvesti pas karalių. 14 Nebukadnecaras
paklausė jų: „Ar tai tiesa, Šadrachai,
Mešachai ir Abed Negai, kad jūs netar-
naujate mano dievams ir negarbina-
te aukso statulos, kurią aš pastačiau?
15 Taigi dabar, jei esate pasirengę, išgir-
dę rago, trimito, lyros, citros, arfos, bū-
gno ar bet kokio muzikos instrumen-
to garsą, turite parpulti ir pagarbinti
mano padarytą statulą. Bet jei nepa-
garbinsite, būsite tuojau pat įmesti į
krosnį, plieskiančią ugnimi. Koks die-
vas gali išgelbėti jus iš mano rankų?"

3,6 *Mt 13,42.50*

16 Šadrachas, Mešachas ir Abed Ne-
gas atsakė karaliui: „O Nebukadne-
carai, mums nėra reikalo ką nors tau
atsakyti. 17 Jei mūsų Dievas, kuriam
tarnaujame, gali mus išgelbėti iš ugni-
mi plieskiančios krosnies ir tavo ran-
kos, karaliau, teišgelbsti. 18 Bet jeigu ne,
karaliau, tebūna tau žinoma, kad mes
tavo dievams netarnausime ir aukso
statulos, kurią tu pastatei, negarbin-
sime".

19 Nebukadnecaras taip įtūžo ant
Šadracho, Mešacho bei Abed Nego,
kad pyktis net iškreipė veidą, ir liepė
pakurti krosnį septynis kartus smar-
kiau negu paprastai buvo kūrenama.
20 O keliems savo kariuomenės galiū-
nams jis liepė surišti Šadrachą, Me-
šachą ir Abed Negą ir įmesti į ugnimi
plieskiančią krosnį. 21 Taigi šie vyrai
buvo surišti kaip buvo apsirengę, su
skraistėmis, kelnėmis, kepurėmis bei
kitais drabužiais, ir įmesti į ugnimi
plieskiančią krosnį. 22 Kadangi kara-
liaus įsakymas buvo skubus ir kros-
nis buvo taip labai prikūrenta, nuo
liepsnos liežuvių žuvo vyrai, nešusieji
Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą. 23 O
tie trys vyrai – Šadrachas, Mešachas
ir Abed Negas nukrito surišti į ugnimi
plieskiančią krosnį*.

Danieliaus draugų išlaisvinimas

24 Karalius Nebukadnecaras buvo nu-
stebintas. Jis skubiai pakilo ir kreipė-
si į savo patarėjus, klausdamas: „Argi
ne tris vyrus įmetėme į ugnį surištus?"
Jie atsakė karaliui: „Tikrai taip, o ka-
raliau!" – 25 „Bet, – atkirto karalius,
– aš matau keturis nesurištus vyrus
vaikštant ugnies liepsnose. Jie visiš-
kai nepaliesti! O tas ketvirtasis atro-
do lyg dangiškoji būtybė!" 26 Tuomet
Nebukadnecaras priėjo prie ugnimi
plieskiančios krosnies durų ir tarė:
„Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai,
aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite!
Ateikite čia!" Šadrachas, Mešachas ir
Abed Negas tuojau pat išėjo iš ugnies.
27 Satrapai, seniūnai, valdytojai ir ka-
raliaus patarėjai apspito juos ir pama-
tė, kad ugnis neturėjo jokios galios tų
vyrų kūnams: jų galvos plaukai nebuvo
nusvilinti, jų skraistės nebuvo ugnies
apdegintos, joks ugnies kvapas neskli-
do nuo jų. 28 Nebukadnecaras pareiškė:
„Tebūna pašlovintas Šadracho, Meša-
cho ir Abed Nego Dievas! Jis atsiuntė
savo angelą ir išgelbėjo savo tarnus,
kurie juo pasitikėjo! Jie nepakluso ka-
raliaus įsakui ir sutiko verčiau atiduoti
savo kūnus, negu kokiam kitam dievui
tarnauti ir jį garbinti, išskyrus jų pa-
čių Dievą. 29 Todėl įsakau visų kalbų
tautoms ir gentims: kas tik nepagar-
biai kalbės apie Šadracho, Mešacho ir
Abed Nego Dievą, tas bus sudraskytas į
gabalėlius ir jo namai bus išgriauti, nes
nėra jokio kito Dievo, kuris galėtų taip
išgelbėti".

30 Tada karalius paaukštino Šadra-
chą, Mešachą ir Abed Negą Babilono
srityje.*

Nebukadnecaras sapnuoja medį

31 „Karalius Nebukadnecaras – visų
kalbų tautoms ir gentims, gyvenan-
čioms žemėje. Teklesti jūsų gerovė!
32 Man malonu paskelbti aukščiausio-
jo Dievo ženklus ir nuostabius darbus.

33 Kokie didingi jo ženklai,
kokie galingi jo nuostabūs darbai!
Jo karalystė yra amžina karalystė,
ir jo viešpatavimas tveria
per kartų kartas!

4 Aš, Nebukadnecaras, pato-
giai įsitaisęs savo namuose ir
jausdamasis laimingas savo rūmuose,
2 sapnavau mane išgąsdinusį sapną.
Mane, gulintį lovoje, apėmę vaizdiniai

3,23 Gr. *Septuagintos* tekste įterpta eil. 3,(24)-(90).

3,30 Hebr. teksto 3,31–4,34 atitinka kai kurių vertimų 4,1-37.

ir man galvon atėję regėjimai sukėlė
siaubą. [3] Įsakiau sušaukti visus Babi-
lono išminčius pas mane, kad jie man
pasakytų, ką tas sapnas reiškia. [4] Suė-
jo magai, kerėtojai, chaldėjai ir spėlio-
tojai ir aš papasakojau jiems tą sapną,
bet jie neįstengė man pasakyti, ką jis
reiškia. [5] Galų gale atėjo pas mane Da-
nielius, vadinamas Beltšacaru, mano
dievo vardu*, ir apdovanotas šventų-
jų dievų dvasia, ir jam aš papasako-
jau savo sapną. [6] 'O Beltšacarai, magų
galva, aš žinau, kad tu apdovanotas
šventųjų dievų dvasia ir jokia paslap-
tis tau nėra per sunki. Štai sapnas, kurį
sapnavau. Pasakyk man, ką jis reiškia.
[7] Lovoje man atėjo į galvą tokie regė-
jimai.

Mačiau medį žemės viduryje,
ir jis buvo labai aukštas.
[8] Medis augo vis aukštesnis
ir tvirtesnis,
o jo viršūnė pasiekė dangų.
Jis buvo matomas iš visų
žemės pakraščių.
[9] Jo lapai buvo gražūs pažiūrėti,
vaisiai gausūs,
ir maisto jame buvo visiems.
Po juo laukų žvėrys
rado paunksmę,
*jo šakose krovėsi lizdus
padangių paukščiai,
iš jo maitinosi visi gyvūnai.

[10] Lovoje nesiliaudamas stebėti re-
gėjimus, ateinančius man į galvą, pa-
mačiau nužengiantį iš dangaus šven-
tąjį Budėtoją. [11] Garsiai šaukdamas, jis
liepė:

‹Nukirskite medį ir
nukapokite jo šakas,
nubraukykite jo lapus ir
išmėtykite jo vaisius!
Tenubėga šalin nuo jo žvėrys,
teišlaksto nuo jo šakų paukščiai.
[12] Bet palikite žemėje jo
kelmą su šaknimis;
surištas geležies ir
žalvario grandine,
teguli jis gležnoje lauko žolėje.
Temaudo jį rasa iš dangaus,
tebūna jo dalia su gyvuliais,
ėdančiais laukų žolę!
[13] Tebūna pakeista jo
žmogaus širdis,
tebūna jam duota žvėries širdis
ir tepraslenka pro jį septyni
laikotarpiai.
[14] Tai nuspręsta Budėtojų įsaku,
o šis sprendimas duotas
Šventųjų įsakymu,
kad visi gyvieji žinotų,
jog Aukščiausiasis valdo
žmonių karalystę,
duoda ją, kam nori,
ir jai valdyti skiria net žemos
kilmės žmones›.

[15] Tokį sapną, aš, karalius Nebuka-
dnecaras, sapnavau. Dabar, Beltšaca-
rai, pasakyk man, ką jis reiškia, nes
visi mano karalystės išminčiai neįsten-
gia paaiškinti, ką jis reiškia. Tu gali tai
padaryti, nes tavyje yra šventųjų dievų
dvasia.'"

[16] Tuomet Danielius, vadinamas
Beltšacaru, kurį laiką buvo lyg stabo
ištiktas. Jo mintys kėlė jam nerimą.
Karalius tarė jam: „Beltšacarai, tene-
kelia tau nerimo tas sapnas ar jo aiš-
kinimas". Beltšacaras atsakė: „Mano
valdove, tas sapnas turėtų būti tiems,
kurie tavęs nekenčia, o jo aiškinimas
– tavo priešams! [17] Medis, kurį matei
augantį vis didesnį ir tvirtesnį, viršū-
ne pasiekusį dangų ir matomą iš visų
žemės pakraščių, [18] kurio lapai buvo
gražūs pažiūrėti ir vaisiai gausūs, kuris
davė maisto visiems, po kuriuo gyve-
no laukų žvėrys ir kurio šakose padan-
gių paukščiai krovėsi lizdus, [19] esi tu,
o karaliau! Tu tapai didis ir galingas.
Tavo didybė išaugo ir siekia dangų,
tavo valdžia – ligi žemės pakraščių.

4,5 T. y. įžiūrimas sąskambis su dievo Belio vardu.

4,9 *Mt 13,32; Mk 4,32; Lk 13,19*

20 Kadangi karalius matė šventąjį Bu-
dėtoją, nužengiantį iš dangaus ir sa-
kantį: 'Nukirskite ir sunaikinkite medį,
bet palikite žemėje jo kelmą su šakni-
mis, surištą geležies ir žalvario gran-
dine lauko žolėje; temaudo jį rasa iš
dangaus, tebūna jo dalia su gyvuliais,
ėdančiais laukų žolę, kol praslinks
pro jį septyni laikotarpiai', – 21 toks
bus aiškinimas, o karaliau, ir tai Aukš-
čiausiojo sprendimas, atsiųstas mano
valdovui karaliui. 22 Tu būsi išguitas iš
žmonių tarpo, tavo buveinė bus tarp
laukų žvėrių, tu turėsi ėsti žolę kaip
jaučiai, būsi maudomas rasos iš dan-
gaus, ir septyni laikotarpiai praslinks,
kol pripažinsi, kad Aukščiausiasis val-
do žmonių karalystę ir duoda ją, kam
nori. 23 Įsakymas palikti medžio kelmą
su šaknimis reiškia, kad tavo karalystė
bus atkurta, kai pripažinsi, jog Dangus
yra visavaldis. 24 Todėl, o karaliau, te-
būna tau priimtinas mano patarimas:
išpirk savo nuodėmes teisumo dar-
bais, o savo nusikaltimus – gailestin-
gumu vargšams. Tuomet tavo gerovė
bus patvari".

25 Visa tai ir ištiko karalių Nebuka-
dnecarą. 26 Praėjus dvylikai mėnesių,
vaikščiodamas ant karališkųjų rūmų
stogo Babilone, 27 karalius tarė sau:
„Argi ne šaunus tas Babilonas, kurį
pasistačiau didele galybe kaip kara-
lišką buveinę savo didenybės gar-
bei?" 28 Šiems žodžiams dar tebesant
jo lūpose, pasigirdo balsas iš dangaus:
„Sakoma tau, karaliau Nebukadne-
carai: atimta iš tavęs karalystė! 29 Tu
būsi išguitas iš žmonių tarpo, tavo bu-
veinė bus tarp laukų žvėrių, tu turėsi
ėsti žolę kaip jaučiai, ir septyni laiko-
tarpiai praslinks, kol pripažinsi, kad
Aukščiausiasis valdo žmonių karalys-
tę ir duoda ją, kam nori". 30 Nuospren-
dis Nebukadnecarui buvo tuojau pat
įvykdytas. Jis buvo išguitas iš žmonių
tarpo, ėdė žolę kaip jaučiai ir jo kūnas
buvo maudomas rasos iš dangaus, kol
jo plaukai užaugo tokie ilgi kaip erelių
plunksnos, o nagai tapo kaip paukščių
nagai.
31 „Praslinkus tam laikui, aš, Nebu-
kadnecaras, pakėliau akis į dangų, ir
man grįžo protas.

Aš šlovinau Aukščiausiąjį,
garbinau ir aukštinau tą,
kuris gyvena per amžius;
nes jo valdžia yra amžina valdžia
ir jo karalystė tveria per
kartų kartas.
32 Visi žemės gyventojai
yra tarsi niekas,
o jis daro, ką nori, dangaus
Galybėms
ir žemės gyventojams.
Nėra nė vieno, kuris gali
sulaikyti jo ranką
ar sakyti: 'Ką tu darai?'

33 Tuo metu grįžo man protas, o di-
dybė ir spindesys buvo man sugrąžin-
ti mano karalystės garbei. Mano pa-
tarėjai ir didžiūnai susiieškojo mane,
aš buvau sugrąžintas į savo karalystę
ir man buvo suteikta net daugiau di-
dybės. 34 Dabar aš, Nebukadnecaras,
šlovinu, aukštinu ir garbinu Dangaus
Karalių,

nes visi jo darbai teisingi
ir jo keliai teisūs;
jis gali pažeminti išdidžiai
besielgiančius".

Užrašas ant sienos

5 Karalius Belšacaras iškėlė puikią
puotą tūkstančiui savo didžiūnų ir
drauge su tūkstančiu gėrė vyną.
2 Būdamas apsvaigęs nuo vyno, Bel-
šacaras įsakė atnešti aukso ir sidabro
indus, jo tėvo Nebukadnecaro paimtus
iš Jeruzalės šventyklos, kad iš jų galėtų
gerti karalius ir jo didžiūnai, jo žmo-
nos ir sugulovės. 3 Aukso indai, paimti
iš šventyklos, tai yra Dievo Namų Je-
ruzalėje, buvo atnešti, o karalius ir jo
didžiūnai, jo žmonos ir sugulovės gėrė
iš jų. 4 Jie gėrė vyną ir šlovino dievus,

padarytus iš aukso ir sidabro, žalvario,
geležies, medžio ir akmens.
[5] Kaip tik tada pasirodė žmogaus
rankos pirštai ir pradėjo rašyti ant karaliaus rūmų sienos tiesiai už žvakidės.
Karalius galėjo matyti rašančią ranką.
[6] Karaliaus veidas išbalo, jo mintys
kėlė jam siaubą. Šlaunų sąnariai suglebo iš baimės, kinkos drebėjo. [7] Karalius
ėmė garsiai šaukti, kad būtų atvesti kerėtojai, chaldėjai ir spėliotojai. „Kas perskaitys šį raštą ir pasakys man, ką jis reiškia, – tarė karalius Babilono išminčiams, – tas bus apvilktas purpuru, nešios ant kaklo aukso grandinę ir bus trečias mano karalystės valdžioje“. [8] Tada suėjo visi karaliaus išminčiai, bet neįstengė nei perskaityti rašto, nei jo paaiškinti karaliui. [9] Tuomet
karalių apėmė dar didesnis siaubas, visai išbalo jo veidas, o jo didžiūnai buvo apstulbinti.
[10] Nugirdusi apie karaliaus ir jo didžiūnų būklę, į puotos menę atėjo karalienė. „O karaliau! – tarė karalienė, – gyvuok amžinai! Tenekelia tau nerimo tavo mintys, ir nebūk toks išbalęs.
[11] Tavo karalystėje yra žmogus, apdovanotas Šventųjų dievų dvasia. Jau tavo tėvo dienomis jis reiškėsi nepaprastu supratimu, pažinimu ir išmintimi. Tavo tėvas Nebukadnecaras paskyrė jį magų, kerėtojų, chaldėjų ir spėliotojų
galva [12] dėl to, kad nepaprasta dvasia,
pažinimas ir supratimas aiškinti sapnus, įminti mįsles, išspręsti sunkius klausimus reiškėsi tam Danieliui, karaliaus pramintam Beltšacaru. Tebūna dabar pašauktas Danielius; jis tau paaiškins“.
[13] Tuomet pas karalių buvo atvestas Danielius. Karalius tarė Danieliui: „Taigi tu esi Danielius, vienas iš Judo tremtinių, kurį mano tėvas parvedė
iš Judo? [14] Girdėjau apie tave, kad turi
dievų dvasią ir tau reiškiasi nepaprastas supratimas, pažinimas ir nuostabi
išmintis. [15] Išminčiai ir kerėtojai buvo
pašaukti pas mane perskaityti šį raštą ir paaiškinti, ką jis reiškia, tačiau jie neįstengė paaiškinti, ką jis reiškia.
[16] Bet aš girdėjau apie tave, kad tu pajėgi paaiškinti ir išspręsti sunkius klausimus. Tad jei gali perskaityti tą raštą ir pasakyti man, ką jis reiškia, būsi apvilktas purpuru, nešiosi ant kaklo aukso grandinę ir būsi trečias karalystės valdžioje“.
[17] Danielius atsakė karaliui: „Savo dovanas sau pačiam pasilaikyk ir apdovanojimus kam nors kitam duok! Be abejo, tą raštą karaliui perskaitysiu ir
pasakysiu, ką jis reiškia. [18] O karaliau,
Dievas Aukščiausiasis davė tavo tėvui Nebukadnecarui karalystę, didybę,
garbę ir didingumą. [19] Dėl jam duotos
didybės visų kalbų tautos ir gentys drebėjo prieš jį iš baimės. Jis žudydavo, ką norėjo nužudyti, ir palikdavo gyvą, ką norėjo palikti gyvą, išaukštindavo, ką norėjo, ir pažemindavo, ką norė-
jo. [20] Bet kadangi jo širdis išpuiko ir jo
dvasia surambėjo iš įžūlumo, jis buvo nuverstas nuo karaliaus sosto, ir iš jo
buvo atimta garbė. [21] Jis buvo išvarytas
iš žmonių tarpo, o jo širdis tapo panaši į žvėries širdį; jo buveinė buvo tarp laukinių asilų. Jis maitinosi žole kaip jautis, o jo kūnas buvo maudomas rasos iš dangaus, kol pripažino, jog Dievas Aukščiausiasis valdo žmonių kara-
lystę ir skiria jai valdyti, ką jis nori. [22] O
tu, jo sūnau Belšacarai, netramdei savo
širdies, nors visa tai žinojai! [23] Tu iš-
aukštinai save prieš dangaus Viešpatį! Tau buvo atnešti jo šventyklos indai, o tu ir tavo didžiūnai, tavo žmonos ir sugulovės iš jų gėrėte. Tu šlovinai dievus, padarytus iš sidabro ir aukso, žalvario, geležies, medžio ir akmens, kurie nei mato, nei girdi, nei žino, o Dievo, kurio rankoje tavo alsavimas ir kuriam paklūsta visi tavo keliai, tu nepagarbinai.
[24] Taigi iš jo Artumo buvo atsiųsta
ta ranka, kad parašytų šį užrašą. [25] O
užrašas toks: ‘MENE MENE, TEKEL ir

PARSIN'. 26 Štai ką jis reiškia: 'MENE'*
– Dievas atliko tavo karalystės apys-
kaitą ir atvedė ją prie galo; 27 'TEKEL'*
– tu buvai pasvertas svarstyklėmis ir
rastas lengvas; 28 'PERES'* – tavo ka-
ralystė padalyta ir atiduota medams ir
persams".
29 Tuomet, Belšacarui įsakius, Da-
nielius buvo apvilktas purpuru, jam
ant kaklo uždėta aukso grandinė ir pa-
skelbta, kad jis turėtų būti trečias kara-
lystės valdžioje.
30 Tą pačią naktį chaldėjų karalius
Belšacaras buvo nužudytas.

Danielius liūtų duobėje

6 Darijus Medas gavo karalystę, bū-
damas maždaug šešiasdešimt dve-
jų metų.
2 Darijus panorėjo paskirti karalys-
tei šimtą dvidešimt satrapų ir išskirs-
tyti juos po visą karalystę. 3 Jie buvo
atsakingi trim ministrams, o Danielius
buvo vienas iš jų. Satrapai privalėjo
jiems atsiskaityti, kad karaliui nebūtų
jokios žalos. 4 Greitai Danielius pasižy-
mėjo tarp kitų ministrų ir satrapų, nes
buvo apdovanotas nepaprasta dvasia.
Karalius ketino paskirti jį valdyti visą
karalystę. 5 O ministrai ir satrapai pra-
dėjo ieškoti progos ką nors prikišti Da-
nieliui dėl karalystės reikalų. Tačiau jie
negalėjo rasti jokios priežasties skun-
dui ar priekaištui, nes jis buvo ištiki-
mas, ir nebuvo įmanoma jam prikišti
jokio apsileidimo, jokio nusikaltimo.
6 Tuomet tie vyrai pasakė: „Nerasime
jokio pagrindo apskųsti Danielių, ne-
bent rastume ką nors, kas susiję su jo
Dievo Įstatymu".
7 Todėl anie ministrai ir satrapai su-
simokė, atėjo pas karalių ir kreipėsi į
jį: „Karaliau Darijau, gyvuok amžinai!
8 Visi karalystės ministrai, seniūnai ir
satrapai, patarėjai ir valdytojai sutarė,
jog turėtų būti paskelbtas ir griežtai
vykdomas toks karaliaus įsakas: jeigu
kas per artimiausias trisdešimt dienų
melstųsi kokiam nors dievui ar žmo-
gui, išskyrus tave, karaliau, tai būtų
įmestas į liūtų duobę. 9 Taigi, o kara-
liau, paskelbk uždraudimą ir pasirašyk
raštą, nepakeičiamą ir neatšaukiamą
pagal mėdų ir persų įstatymą". 10 Tada
karalius pasirašė draudžiamąjį raštą.
11 Nors Danielius ir žinojo, kad raš-
tas pasirašytas, jis pareidavo į savo na-
mus, kurių viršutiniame aukšte langai
atsidarydavo į Jeruzalės pusę, puldavo
ant kelių tris kartus per dieną, melsda-
vosi savo Dievui ir šlovindavo jį, kaip
ir anksčiau. 12 Anie vyrai susimokę
įsibrovė ir užklupo Danielių besimel-
džiantį ir maldaujantį savo Dievo pa-
sigailėjimo. 13 Tuojau pat jie nuėjo pas
karalių ir kalbėjo apie jo uždraudimą:
„O karaliau! Argi tu nepasirašei už-
draudimo, pagal kurį kiekvienas, ku-
ris per artimiausias trisdešimt dienų
melstųsi kitam dievui ar žmogui, iš-
skyrus tave, bus įmestas į liūtų duo-
bę?" Karalius atsakė: „Taip! Įsakas ga-
lioja. Pagal mėdų ir persų įstatymą jis
negali būti atšauktas". 14 Į tai atsakyda-
mi, jie tarė karaliui: „Danielius, vienas
iš Judo tremtinių, karaliau, nepaiso nei
tavęs, nei draudimo, kurį tu pasirašei,
bet meldžiasi tris kartus per dieną".
15 Tai išgirdęs, karalius buvo smar-
kiai sujaudintas. Jis buvo pasiryžęs
apsaugoti Danielių ir iki pat saulės
nusileidimo darė visa, kad jį išgelbė-
tų. 16 Bet anie vyrai susimokę atėjo pas
karalių ir sakė jam: „O karaliau, žinok,
kad pagal medų ir persų įstatymą joks
karaliaus paskelbtas draudimas ar įsa-
kas negali būti pakeistas".
17 Tuomet karaliaus įsakymu Da-
nielius buvo atvestas ir įmestas į liūtų
duobę. Karalius tarė Danieliui: „Die-
vas, kuriam tu taip ištikimai tarnauji,

5,26 Aram. „apskaičiuota" arba „mina".
5,27 Aram. „pasverta" arba „šekelis".
5,28 Aram. „padalyta" arba „pusė" (minos).
„Peres" – žodžio „parsin" vienaskaita.

teišgelbsti tave!“ 18 Atitempus akmenį,
jis buvo užristas ant duobės angos, ir
karalius užantspaudavo jį savo žiedu
ir savo didžiūnų žiedais, kad nė kiek
nebūtų pakeistas Danieliaus likimas.
19 Tada karalius sugrįžo į savo rūmus
ir naktį praleido pasninkaudamas, at-
sisakęs pramogų ir negalėdamas už-
migti.

20 Pradėjus aušti, karalius atsikėlė ir
nuskubėjo prie liūtų duobės. 21 Prisiar-
tinęs prie duobės, jis verksmingu balsu
sušuko Danieliui: „O Danieliau, gyvojo
Dievo tarne, ar įstengė išgelbėti tave
nuo liūtų Dievas, kuriam tu ištikimai
tarnauji?“ 22 Danielius atsiliepė: „O ka-
raliau, gyvuok amžinai! 23 Mano Dievas
atsiuntė savo angelą, ir šis užčiaupė liū-
tų nasrus, kad jie man nepakenktų, nes
aš buvau jo akivaizdoje rastas nekaltas.
Netgi tau, o karaliau, aš nenusikaltau“.
24 Karalius tuo nepaprastai džiaugėsi
ir įsakė, kad Danielius būtų iškeltas iš
duobės. Danielius buvo iškeltas iš duo-
bės, gyvas ir sveikas, nes jis pasitikėjo
savo Dievu. 25 Karalius įsakė, kad būtų
atvesti tie vyrai, kurie apšmeižė Danie-
lių, ir įmesti į liūtų duobę jie, jų vaikai ir
žmonos. Jiems net nepasiekus duobės
dugno, liūtai griebė juos ir sutriuškino
visus jų kaulus.

26 Tuomet karalius Darijus parašė
visų kalbų tautoms ir gentims, gyve-
nančioms visoje žemėje: „Teklesti jūsų
gerovė! 27 Šiuo raštu įsakau, kad visoje
mano karališkoje valdoje žmonės dre-
bėtų iš baimės Danieliaus Dievo aki-
vaizdoje,

nes jis yra gyvasis Dievas,
jis yra amžinas.
Jo karalystė niekada
nebus sunaikinta
ir jo valdžia yra amžina.
28 Jis apsaugo ir išgelbsti,
daro ženklus ir nuostabius darbus
danguje ir žemėje;
jis išgelbėjo Danielių
iš liūtų letenų“.

29 Taigi Danieliui sekėsi valdant Da-
rijui, kaip ir persui Kyrui.

Keturių žvėrių regėjimas

7 Pirmais Babilono karaliaus Belša-
caro metais Danielius sapnavo ir
jam gulint lovoje, galvon atėjo regėji-
mai. Paskui jis tą sapną užrašė. Pasa-
kojimas prasideda taip. 2 „Aš, Danie-
lius, savo nakties regėjime mačiau,
kad keturi dangaus vėjai sujudino Jūrą.
3 Keturi galingi *žvėrys, besiskiriantys
vienas nuo kito, išniro iš Jūros. 4 *Pir-
masis buvo kaip liūtas, bet su erelio
sparnais. Man stebint, jo sparnai buvo
nupešti. Jis buvo pakeltas nuo žemės,
pastatytas ant dviejų kojų tarsi žmo-
gus, ir jam buvo duota žmogaus širdis.
5 Žiūriu, išniro kitas žvėris, antrasis
panašus į mešką, stovinčią ant užpa-
kalinių kojų su trim iltimis nasruo-
se. Jam buvo pasakyta: ‘Pakilk! Suryk
daug kūnų!’ 6 Po to, man stebint, štai
išniro dar vienas, panašus į leopardą.
Žvėris turėjo keturis paukščio spar-
nus ant nugaros ir keturias galvas; jam
buvo duota valdžia. 7 Paskui nakties
regėjimuose išvydau ketvirtą žvėrį,
keliantį siaubą, baisų, be galo stiprų,
geležies dantimis. Jis visa rijo, daužė
į šipulius, o kas buvo likę, trypė kojo-
mis. Jis skyrėsi nuo anksčiau pasiro-
džiusių žvėrių ir turėjo *dešimt ragų.
8 Man besistebint tais ragais, žiūriu,
išdygo tarp jų dar vienas, mažesnis ra-
gas. Trys ankstesni ragai buvo išrauti
su šaknimis, kad šiam užtektų vietos.
Šis ragas turėjo akis, panašias į žmo-
gaus akis, ir *įžūliai kalbančią burną.
9 Man stebint buvo
*pastatyti sostai,
ir Ilgaamžis atsisėdo savo soste.

7,3 *Apr 13,1; 17,8*
7,4-6 *Apr 13,2*
7,7 *Apr 12,3; 13,1*
7,8 *Apr 13,5-6*
7,9 *Apr 20,4*

Jo drabužis buvo baltas
kaip sniegas,
o galvos *plaukai – tarsi
gryna vilna;
jo sostas buvo ugnies liepsnos,
o sosto ratai – plieskianti ugnis.
[10] Ugnies upė liejosi
ir tekėjo priešais jį.
*Tūkstančių tūkstančiai
jam tarnavo
ir miriadų miriadai
stovėjo priešais jį.
Teismas sėdo posėdžiauti,
ir buvo *atskleistos knygos.
[11] Aš vis stebėjau. Tuomet dėl įžū-
liųjų rago žodžių, man stebint, žvėris
buvo užmuštas, o jo kūnas sunaikin-
tas, įmestas sudeginti į ugnį. [12] Iš kitų
žvėrių valdžia buvo atimta, bet jie
buvo palikti gyvi, kol ateis jų laikas.
[13] Vis stebėdamas nakties
regėjimus pamačiau
tarsi žmogaus sūnų, *ateinantį
dangaus debesimis.
Jis priėjo prie Ilgaamžio,
ir buvo jam pristatytas.
[14] *Jam buvo duota valdžia,
garbė ir karalystė,
idant jam tarnautų
visų kalbų tautos ir gentys.
Jo valdžia yra amžina valdžia,
tverianti amžinai,
o jo karalystė niekada
nebus sunaikinta.
[15] Aš, Danielius, jaučiau, kad mano
dvasia verčia mane nerimauti, o gal-
von ateinantys regėjimai kėlė siaubą.
[16] Aš priėjau prie vieno iš patarnauto-
jų paklausti, ką visa tai iš tikrųjų reiš-
kia. Atsakydamas jis man paaiškino, ką
reiškia tie dalykai: [17] ‘Šie keturi galingi
žvėrys – tai keturi karaliai, kurie iškils
žemėje. [18] *Bet Aukščiausiojo šventie-
ji gaus karalystę ir paveldės karalystę
amžinai ir per amžių amžius’.
[19] Tada aš norėjau išsiaiškinti, ką iš
tikrųjų reiškia tas ketvirtasis žvėris,
besiskiriantis nuo visų kitų ir kelian-
tis siaubą, geležies dantimis ir žalvario
nagais, kuris visa rijo ir trypė kojomis,
kas buvo likę; [20] ką reiškia tie dešimt
ragų ant jo galvos ir ką reiškia tas dar
vienas išdygęs ragas, kuriam užleisda-
mi vietą kiti trys iškrito, tas ragas, kuris
turėjo akis bei įžūliai kalbančią burną
ir atrodė didesnis už kitus. [21] Man ste-
bint, šis ragas *kariavo su šventaisiais
ir ėmė viršų, [22] kol neatėjo Ilgaamžis.
Tuomet Aukščiausiojo *šventųjų nau-
dai buvo padarytas nuosprendis, nes
buvo atėjęs metas, ir šventieji paveldė-
jo karalystę. [23] Štai ką jis atsakė:
‘Ketvirtasis žvėris reiškia, kad
bus ketvirtoji karalystė žemėje,
besiskirianti nuo visų
kitų karalysčių;
ji praris visą žemę,
sutryps ją ir sudaužys į šipulius.
[24] *O dešimt ragų reiškia,
kad iš šios karalystės iškils
dešimt karalių,
o po jų ateis dar vienas.
Šis skirsis nuo ankstesniųjų
ir sumuš tris karalius.
[25] Žodžiais jis įžeis Aukščiausiąjį
ir neduos ramybės Aukščiausiojo
šventiesiems,
užsimojęs pakeisti švenčių
dienas ir Įstatymą.
Jie bus atiduoti jam į rankas
vienam *laikotarpiui,
dviem laikotarpiams ir
pusei laikotarpio.

7,9 *Apr 1,14*
7,10 *Apr 5,11*
7,10 *Apr 20,12*
7,13 *Mt 24,30; 26,64; Mk 13,26; 14,62; Lk 21,27; Apr 1,7.13; 14,14*
7,14 *Apr 11,15*
7,18 *Apr 22,5*
7,21 *Apr 13,7*
7,22 *Apr 20,4*
7,24 *Apr 17,12*
7,25 *Apr 12,14; 13,5-6*

26 Tuomet teismas sės posėdžiauti,
ir jo valdžia bus atimta,
sunaikinta ir visiškai panaikinta.
27 *Karalystė, valdžia ir didybė
visų karalysčių po dangumi
bus atiduota
Aukščiausiojo šventiesiems.
Jų *karalystė bus amžina karalystė,
ir visos valdžios jiems
tarnaus ir paklus'".
28 Taip baigiasi pasakojimas. Aš, Da-
nielius, dėl tokių minčių buvau didelio
nerimo apimtas, ir mano veidas išbalo.
Tą dalyką aš laikiau savo širdyje.*

Avino ir ožio regėjimas

8 Po šio pirmojo regėjimo aš, Danie-
lius, turėjau dar vieną trečiais ka-
raliaus Belšacaro viešpatavimo metais.
2 Šiame regėjime mačiau save Sūzų
tvirtovėje, esančioje Elamo srityje. Aš
buvau prie Ulajo upės. 3 Pakėliau akis
ir pamačiau palei upę stovintį aviną.
Jis turėjo du ragus. Abu ragai buvo ilgi,
bet vienas ilgesnis už kitą, nors ilgasis
ir vėliau išdygęs. 4 Aš mačiau aviną, ba-
dantį ragais į vakarus, šiaurę ir pietus.
Visi žvėrys buvo bejėgiai jam pasiprie-
šinti, nebuvo nė vieno, kas būtų galė-
jęs išsigelbėti iš jo galybės. Jis darė, kas
jam patiko, ir tapo galingas.
5 Man besvarstant, staiga iš vaka-
rų pasirodė ožys, atskubantis skersai
visą žemę, net neliesdamas žemės.
Ožys turėjo iškilų ragą tarp akių. 6 Jis
priėjo prie ano avino su dviem ragais,
kurį buvau matęs stovintį palei upę, ir
įsibėgėjęs puolė visa savo įniršio jėga.
7 Aš mačiau, kaip jis pasiekė aviną ir
niršo ant jo, smogė avinui ir nulaužė
jam abu ragus. Avinas buvo bejėgis jam
pasipriešinti. Parbloškęs aviną ant že-
mės, jis trypė jį kojomis, ir nebuvo nie-
ko, kas būtų galėjęs išgelbėti aviną iš jo
galybės. 8 Ožys tapo nepaprastai galin-
gas, bet jam esant pačioje galybėje jo
didysis ragas buvo nulaužtas, o vietoj
jo išdygo keturi iškilūs ragai, atsukti į
keturis padangių vėjus.
9 Iš vieno jų išdygo kitas ragas, ma-
žutis, bet ilgainiui jis išaugo nepa-
prastai didelis pietų link, rytų link ir
gražiojo krašto link. 10 Augdamas jis
pasiekė net dangaus Galybes, *nubloš-
kė žemėn keletą žvaigždžių iš dangaus
Galybių ir sutrypė jas. 11 Net su pačiu
Galybių vadu jis įžūliai elgėsi, iš jo at-
ėmė kasdienę deginamąją auką ir išar-
dė jo šventąją buveinę. 12 Už nuodėmę
jam buvo perduotos Galybės drauge su
nuolatine deginamąja auka. Jis nudrė-
bė žemėn tiesą, ir ką tik darė, tas jam
sekėsi.
13 Išgirdau kalbant šventąjį, o kitas
šventasis kreipėsi į tą nepažįstamą
kalbantįjį: „Kiek ilgai tęsis šio regėjimo
įvykiai, susiję su kasdiene deginamąja
auka, siaubą keliančia nuodėme, šven-
tyklos ir Galybių trypimu?" 14 Jis man
atsakė: „Du tūkstančius tris šimtus va-
karų ir rytmečių, o po to šventykla bus
apvalyta".
15 Aš, Danielius, stebėdamas tą re-
gėjimą ir mėgindamas jį suprasti, pa-
mačiau stovintį priešais mane kažką,
kuris atrodė kaip žmogus. 16 Išgirdau
iš Ulajo žmogaus balsą, šaukiantį:
*„Gabrieliau! Paaiškink tam žmogui
regėjimą!" 17 Jis priėjo arti vietos, kur aš
stovėjau. Jam priėjus, mane apėmė bai-
mė, ir aš puoliau kniūbsčias ant žemės.
Bet jis tarė man: „Suprask, žmogau,
kad tai regėjimas apie baigmės metą".
18 Kada jis man kalbėjo, nualpęs
parpuoliau veidu į žemę. Tuomet jis
palietė mane, pastatė ant kojų 19 ir
tarė: „Tikėk manimi, aš tau pasaky-
siu, kas įvyks vėliau, pykčio laiku, nes

7,27 *Apr 20,4*

7,27 *Apr 22,5*

7,28 Hebr. originale čia baigiasi aram. intarpas (Dan 2,4–7,28) ir toliau tęsiasi hebr. tekstas.

8,10 *Apr 12,4*

8,16 *Lk 1,19.26*

baigmė bus nustatytu metu. [20] Avinas, kurį regėjai, turintis du ragus, tai Medijos ir Persijos karaliai. [21] Ožys – Graikijos karalius, o didysis ragas tarp jo akių – pirmasis karalius. [22] Tai, kad vienas buvo nulaužtas, ir vietoj jo išdygo keturi, reiškia, kad keturios karalystės kils iš jo tautos, bet neturės jo galybės.

[23] Jų valdymo pabaigoje,
kai nusidėjėliai bus pripildę
savo nedorybės saiką,
iškils įžūlus karalius,
gudrus ir suktas.
[24] Jis bus stiprus ir galingas,
nors ir ne savo jėga,
ir neš baisų sunaikinimą.
Visa, ką jis darys, jam seksis;
jis sunaikins galingas tautas
ir šventuosius, Dievo tautą.
[25] Dėl savo klastingumo
jis sėkmingai naudosis apgaule
ir bus įžūlios širdies.
Be įspėjimo jis sunaikins daugelį
ir pakils net prieš vadų Vadą,
bet bus palaužtas,
ir tai ne žmonių rankomis.

[26] Čia papasakotas vakarų ir rytmečių regėjimas yra tikras. O tu užantspauduok regėjimą, nes jis apie tolimas dienas".

[27] Aš, Danielius, pasijutau blogai ir sirgau keletą dienų. Paskui atsikėliau ir rūpinausi karaliaus reikalais. Bet jaučiau regėjimo baimę ir jo nesupratau.

Malda

9 Pirmais Ahasvero sūnaus Darijaus, kilusio iš medų ir tapusio chaldėjų karalystės karaliumi, metais, [2] pirmais jo valdymo metais, aš, Danielius, stengiausi suvokti knygose, kaip pagal pranašą Jeremiją pasiekusį VIEŠPATIES žodį skaičiuoti metus, po kurių turėjo baigtis Jeruzalės nuniokojimas, būtent *septyniasdešimt metų.

[3] Atsigręžiau į Viešpatį Dievą, ieškodamas atsakymo, melsdamasis ir maldaudamas pasninku, ašutine ir pelenais. [4] Maldavau Viešpatį, savo Dievą, išpažindamas: „Ak, Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve! Tu laikaisi Sandoros ir ištikimai myli tave mylinčius ir vykdančius tavo įsakymus. [5] Mes nusidėjome ir nusikaltome, nedorai elgėmės ir maištavome, nusigręždami nuo tavo įsakymų ir nuostatų. [6] Mes neklausėme tavo tarnų pranašų, kalbėjusių tavo vardu mūsų karaliams, didžiūnams, protėviams ir visiems krašto žmonėms.

[7] Tu, Viešpatie, esi teisus, ir kaistame iš gėdos iki pat šios dienos mes, Judo žmonės, Jeruzalės gyventojai, visas Izraelis, arti ir toli esantieji visuose kraštuose, kur tik juos išblaškei dėl išdavystės, kuria jie tau nusidėjo. [8] VIEŠPATIE, raustame iš gėdos mes, mūsų karaliai, mūsų didžiūnai ir mūsų tėvai, nes nusidėjome tau. [9] Bet tau, Viešpatie, mūsų Dieve, priklauso gailestingumas ir atleidimas! Mes juk maištavome prieš tave [10] ir neklausėme VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balso, liepiančio laikytis jo įstatymų, kuriuos jis mums davė per savo tarnus pranašus.

[11] Visas Izraelis nusižengė tavo Įstatymui ir atsimetė, atsisakęs paklusti tavo balsui. Todėl prakeikimas ir priesaika, užrašyti Dievo tarno Mozės Įstatyme, buvo išlieti ant mūsų, nes mes tau nusidėjome. [12] Jis įvykdė savo žodžius, ištartus mums ir mūsų valdovams, atsiųsdamas baisią nelaimę, kokia niekada nebuvo padaryta po visu dangumi, kaip buvo padaryta Jeruzalėje. [13] Kaip parašyta Mozės Įstatyme, taip visa ši nelaimė ir atėjo pas mus. Mes nemaldavome VIEŠPATIES, mūsų Dievo, malonės, gręždamiesi nuo savo kaltės ir sekdami jo ištikimybe. [14] O VIEŠPATS budėjo su šia nelaime, prieš siųsdamas ją mums. Iš tikro VIEŠPATS,

9,2 *Jer 25,11; 29,10*

mūsų Dievas, teisus dėl visko, ką pada-
rė, nes mes neklausėme jo balso.
15 O dabar, Viešpatie, mūsų Dieve,
kuris išvedei savo tautą iš Egipto žemės
galinga ranka ir pasidarei sau vardą iki
pat šios dienos, mes nusidėjome ir ne-
dorai elgėmės. 16 Viešpatie, kaip dera
tavo dideliam teisumui, tenusigręžia
tavo įniršęs pyktis nuo tavo miesto Je-
ruzalės, nuo tavo šventojo kalno! Dėl
mūsų nuodėmių ir mūsų protėvių kal-
čių Jeruzalė ir tavo tauta tapo pajuoka
visiems mūsų kaimynams. 17 Taigi da-
bar, mūsų Dieve, išklausyk savo tarno
maldą ir prašymą, ir tau pačiam, Vieš-
patie, tešviečia tavo veidas nuniokoto-
je tavo šventykloje. 18 Palenk savo ausį,
mano Dieve, ir išgirsk. Atverk savo
akis ir pažvelk į mūsų nuniokojimą ir
miestą, kuris vadinasi tavo vardu. Ne
dėl savo teisumo mes sudedame savo
maldavimus priešais tavo veidą, bet
dėl tavo didelio gailestingumo. 19 Vieš-
patie, išgirsk! Viešpatie, atleisk! Vieš-
patie, išklausyk ir veik! Dėl savęs paties
nedelsk, mano Dieve, nes tavo miestas
ir tavo tauta vadinasi tavo vardu".
20 Dar man tebekalbant, besimel-
džiant ir išpažįstant savo nuodėmę bei
Izraelio tautos nuodėmę, maldaujant
VIEŠPATĮ, mano Dievą, dėl mano Dievo
šventojo kalno, 21 dar man tebekalbant
maldoje, vyras *Gabrielius, kurį anks-
čiau buvau matęs regėjime, atsirado,
greitai skrisdamas pas mane vakaro
aukos metu. 22 Jis pamokė mane, kal-
bėdamas ir tardamas: „Danieliau, at-
ėjau duoti tau išminties ir supratimo.
23 Kai tu pradėjai maldauti, atsirado
žodis, ir aš atėjau tau jo paskelbti, nes
tu esi labai brangus žmogus. Taigi įsi-
dėmėk žodį ir suprask regėjimą!
24 Septyniasdešimt septynetų skir-
ta tavo tautai ir tavo šventajam mies-
tui. Tuomet baigsis nusižengimas,
ateis galas nuodėmei, bus išpirkta
kaltė, įvestas amžinasis teisumas, už-
antspauduoti regėjimai ir pranašystės
ir patepta tai, kas švenčiausia. 25 To-
dėl žinok ir suprask! Nuo to laiko, kai
paskelbtas žodis atnaujinti ir atsta-
tyti Jeruzalę, iki pateptojo vado bus
septyni septynetai ir šešiasdešimt du
septynetai. Ji bus atstatyta su aikštė-
mis ir apsauginiu grioviu, ir tai įvyks
priespaudos metais. 26 Po šešiasdešimt
dviejų septynetų pateptasis bus nu-
žudytas, bet ne dėl savo kaltės, o atei-
siančio vado tauta sunaikins miestą ir
šventyklą. Jo galas ateis lyg potvynis,
iki pat galo vyks karas ir skirtasis nio-
kojimas. 27 Vieną septynetą jis sudarys
stiprią Sandorą su daugeliu, per pusę
septyneto *sustabdys aukojimą ir at-
našavimą. Vietoj jų bus siaubingoji pa-
baisa, iki skirtoji pražūtis bus išlieta
ant niokotojo".

Regėjimas prie Tigro upės

10 Trečiais Persijos karaliaus Kyro
metais Danieliui, kuris buvo
vadinamas Beltšacaru, buvo apreikš-
ta. Apreiškimas buvo neabejotinas ir
susijęs su dideliu mūšiu. Jis suprato tą
apreiškimą po to, kai gavo paaiškinimą
per regėjimą.
2 „Tuo metu aš, Danielius, buvau
gedėjęs tris savaites. 3 Nebuvau valgęs
gardžių valgių, nebuvau ėmęs į bur-
ną nei mėsos, nei vyno, nei buvau te-
pęsis aliejais ištisas tris savaites. 4 Pir-
mo mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną,
stovėdamas ant didžiosios upės Tigro
kranto, 5 *pakėliau akis ir pamačiau
vyrą, vilkintį drobiniais, susijuosusį
Ufazo aukso juosta. 6 *Jo kūnas buvo
tarsi chrizolitas, veidas švytėjo tarsi
žaibas, akys buvo tarsi liepsnojantys
deglai, rankos ir kojos spindėjo tarsi
nublizgintas žalvaris, o žodžių garsas

9,21 *Lk 1,19.26*

9,27 *Dan 11,31; 12,11; Mt 24,15; Mk 13,14*

10,5 *Apr 1,13-15; 2,18; 19,12*

10,6 *Apr 1,13-15; 2,18; 19,12*

– tarsi žmonių minios ūžesys. [7] Tik aš,
Danielius, mačiau tą regėjimą. Žmo-
nės, buvę su manimi, regėjimo nema-
tė, nors juos apėmė didis siaubas ir jie
bėgo slėptis. [8] Taigi aš likau vienas žiū-
rėti į šį didį regėjimą. Aš netekau jėgų,
mirtinai išblyškau ir buvau visiškai be-
jėgis. [9] Tuomet išgirdau jo žodžių gar-
są ir išgirdęs jo žodžių garsą puoliau be
sąmonės veidu ant žemės.

[10] Bet tuomet mane palietė ranka,
papurtė man rankas ir kelius. [11] 'Da-
nieliau, brangusis žmogau, – tarė jis
man, – gerai įsidėmėk žodžius, ku-
riuos sakau! Atsistok, nes aš atsiųstas
pas tave'. Jam tariant šiuos žodžius
drebėdamas atsistojau. [12] Tuomet jis
tęsė: 'Nebijok, Danieliau, nes nuo pat
pirmos dienos, kai apsisprendei su-
prasti ir nusižeminti prieš savo Dievą,
tavo žodžiai buvo išgirsti, ir aš atėjau
dėl tavo žodžių. [13] Bet Persijos karalys-
tės didžiūnas* dvidešimt vieną dieną
buvo man priešingas. Tikėk manimi,
man padėti atėjo *Mykolas, vienas iš
vyriausių didžiūnų. Aš palikau jį ten
su Persijos karalystės didžiūnu [14] ir atė-
jau padėti tau suprasti, kas turi atsitikti
tavo tautai dienų pabaigoje'.

[15] Jam tariant šiuos žodžius, žiūrėjau
į žemę ir buvau lyg be žado. [16] Tuomet
kažkas panašus į žmogų palietė mano
lūpas. Atvėriau lūpas ir tariau stovin-
čiam prieš mane: 'Mano viešpatie,
jau vien nuo regėjimo man užėjo to-
kie skausmai, jog esu visiškai bejėgis.
[17] Kaipgi gāli mano viešpaties tarnas
kalbėtis su tavimi, mano viešpatie?
Juk aš visas drebu, neturiu jėgų, nega-
liu net alsuoti'.

[18] Kažkas panašus į žmogų vėl pa-
lietė mane ir sustiprino. [19] Jis tarė: 'Ne-
bijok, brangusis žmogau, ramybė tau!
Būk tvirtas ir drąsus!' Jam bekalbant,
sustiprėjau ir tariau: 'Kalbėk, mano
viešpatie, nes davei man jėgų'. [20] Tuo-
met jis paklausė: 'Ar žinai, dėl ko atėjau
pas tave? Dabar aš turiu grįžti kovoti
prieš Persijos didžiūną. Kai aš nueisiu,
ateis Graikijos didžiūnas. [21] Bet turiu
pasakyti, kas įrašyta tiesos knygoje.
Nė vienas nepadeda man varžytis su
šiais didžiūnais, išskyrus jūsų didžiū-
ną *Mykolą.

11 O aš pirmais Darijaus Medo
metais ėmiausi jam padėti ir
jį stiprinti. [2] Dabar paskelbsiu tau tiesą.

Šiaurės–pietų karai

Tikėk manimi, Persija turės dar tris
karalius. Ketvirtasis bus kur kas tur-
tingesnis už visus kitus ir dėl savo tur-
tų tapęs galingu sukurstys visus prieš
Graikijos karalystę. [3] Tuomet iškils ga-
liūnas karalius, jis turės plačias valdas
ir darys, kas jam patiks. [4] Bet jam tapus
galingesniam, jo karalystė bus nualin-
ta ir padalyta pagal keturis padangių
vėjus, tačiau ne jo palikuonims, ne jo
turėtai galingai valdžiai. Jo karalystė
bus išrauta ir atiduota kitiems, o ne jo
įpėdiniams.

[5] Tuomet taps galingas pietų kara-
lius, tačiau vienas jo didžiūnų taps už
jį galingesnis ir valdys, turėdamas pla-
tesnes valdas negu jis. [6] Po keleto metų
jie sudarys sąjungą: pietų karaliaus
duktė ištekės už šiaurės karaliaus susi-
tarimui patvirtinti. Bet nei ji turės jėgų
ištverti, nei jos palikuonis išliks; ji bus
pasmerkta mirti drauge su savo paly-
dovais, vaiku ir vyru.

Ilgainiui [7] išaugs atžala iš jos šaknų.
Jis žygiuos prieš šiaurės karaliaus ka-
riuomenę, įsiverš į jo tvirtovę, paro-
dys, ką gali, ir nugalės. [8] Net jų dievus,
jų stabus drauge su brangiais sidab-
ro ir aukso indais išgabens į Egiptą
kaip karo grobį. Keletą metų jis paliks
šiaurės karalių ramybėje. [9] Pastarasis

10,13 Apokaliptiniuose kūriniuose taip vadinamas angelas sargas.

10,13 *Apr 12,7*

10,21 *Apr 12,7*

užpuls pietų karaliaus šalį, bet sugrįš į savo kraštą.

[10]O jo sūnūs kariaus ir sutelks labai galingą kariuomenę. Vienas jų žygiuos pirmyn tarsi potvynis ir nušluos kraštą, paskui vėl kariaus prie pat jo tvirtovės.
[11]Pietų karalius įtūžęs išeis ir kovos su šiaurės karaliumi, sutelkusiu milžinišką kariauną, bet ji bus atiduota jo priešams į rankas.
[12]O kai ta kariauna bus paimta, jo širdis didžiuosis iš puikybės, ir jis išžudys dešimtis tūkstančių, bet nenugalės.
[13]Mat šiaurės karalius vėl sutelks kariauną, didesnę už pirmąją, ir po keleto metų vėl atžygiuos su didele kariuomene ir gausiais karo reikmenimis.

[14]Tais laikais daugelis sukils prieš pietų karalių. Nedori karštuoliai iš tavo tautos pakils įgyvendinti tą regėjimą, bet bus nugalėti.
[15]Tuomet šiaurės karalius atžygiuos, skubiai supils apgulos pylimą ir paims tvirtovės miestą. O pietų pajėgos neįstengs atlaikyti, net geriausi būriai stokos jėgų priešintis.
[16]Jo užpuolikas darys, kas jam patiks, ir niekas neįstengs prieš jį atsilaikyti. Jis apsistos gražiajame krašte, kuris visas bus jo rankose.
[17]Jis sumanys jėga užimti visą jo karalystę, bet sudarys su juo sutartį ir norėdamas sunaikinti tą karalystę jis atiduos jam dukterį žmona. Bet jam nepasiseks, ir naudos iš to jam nebus.
[18]Tada jis atsigręš į pajūrio salas ir daugelį iš jų užims. Bet vienas karo vadas padarys galą jo įžūlumui, atgręždamas prieš jį patį jo įžūlumą.
[19]Tuomet jis atsigręš į savo krašto tvirtoves, bet suklups, kris, ir niekas jo neras.

[20]Jo vietą užims žmogus, pasiųsiantis pareigūną su karališka palyda išreikalauti duoklės, tačiau po kelių dienų ir jis bus nužudytas, bet ne iš pykčio ir ne mūšyje.

[21]Jo vieton stos niekšas, kuriam karališka garbė nebuvo suteikta. Jis atvyks vogčiomis ir apgaule pasiims karalystę.
[22]Kariuomenes jis šluote nušluos ir sutriuškins drauge su pačiu sandoros vadu.
[23]Sudaręs sąjungą, jis elgsis klastingai ir su sauja sekėjų paims valdžią.
[24]Be įspėjimo jis veršis į turtingiausias sritis ir darys, ko nei jo tėvas, nei protėviai niekada nedarė, išdalydamas grobį, karo laimikį ir turtus. Jis kėsinsis užimti tvirtoves, bet tik iki nustatyto meto.
[25]Didele kariuomene jis sukaups savo jėgą ir drąsą prieš pietų karalių. Pietų karalius išžygiuos į karą, vedinas kur kas didesne ir stipresne kariuomene, bet atsispirti jam nepavyks, nes prieš jį bus rengiami sąmokslai.
[26]Valgantieji prie jo stalo jį pražudys. Jo kariuomenė bus sutriuškinta, daugelis kris užmušti.
[27]Abu karaliai, širdyje pikta galvodami, sėdės prie to paties stalo ir meluos vienas kitam, tačiau nesėkmingai, nes dar nebus atėjęs galui nustatytas metas.
[28]Jis pasuks į savo kraštą su gausybe turtų, bet jo širdis bus nusiteikusi prieš šventąją sandorą. Jis pasielgs pagal savo norą ir sugrįš į savo kraštą.

[29]Atėjus nustatytam metui jis vėl įsiverš į pietus, bet šį kartą viskas nesibaigs kaip anksčiau.
[30]Prieš jį atplauks laivai iš Kitimų*, jis neteks drąsos ir pasitrauks, pargrįš ir išlies įniršį ant šventosios sandoros, savo noru pasielgs gerindamasis tiems, kurie atsimeta nuo šventosios sandoros.
[31]Jo atsiųsti kariuomenės būriai užims ir išniekins šventyklą ir tvirtovę. Jie *pašalins kasdienę deginamąją auką ir pastatys siaubingąją pabaisą.
[32]Pataikavimu jis suvedžios sandorai neištikimus, bet savo Dievui ištikimi žmonės bus ištvermingi ir imsis žygių.
[33]Išmintingieji tarp žmonių padės daugeliui žmonių suprasti, tačiau jie kurį laiką bus tapę kalavijo ir liepsnos aukomis, kęs

11,30 Čia – iš Romos.

11,31 *Dan 9,27; 12,11; Mt 24,15; Mk 13,14*

nelaisvę ir plėšikavimą. 34 Tapę auko-
mis jie susilauks mažai pagalbos, nes
daugelis dėsis prie jų nenuoširdžiai.
35 Kai kurie išmintingųjų kris, kad būtų
išmėginti ugnyje, išgryninti ir padary-
ti švarūs iki laikų pabaigos, nes ji turi
įvykti nustatytu metu.

36 Karalius elgsis, kaip jam patiks.
*Aukštindamas save ir laikydamas di-
desniu už bet kokį dievą, jis *kalbės
baisius dalykus prieš dievų Dievą. Jam
seksis tik tol, kol nesibaigs pykčio me-
tas ir nebus įvykdyta, kas nuspręsta.
37 Jis nereikš pagarbos savo protėvių
dievams ar moterų pamiltajam*, jis pa-
garbos nereikš jokiam dievui, nes save
patį laikys didesniu už visus. 38 Vietoj
jų jis garbins tvirtovių dievą, – dievą,
kurio jo protėviai nepažinojo, garbins
auksu ir sidabru, brangakmeniais ir
vertingomis atnašomis. 39 Tvirtovių
ginti jis pastatys svetimo dievo tautą,
o jo išpažinėjus praturtins, paskirs val-
dyti daugelį ir apdalys žeme kaip at-
pildu.

40 Atėjus laikų pabaigai su juo susi-
ims pietų karalius. Bet šiaurės karalius
puls jį kaip viesulas su karo vežimais,
raiteliais ir daugybe laivų. Jis užtvin-
dys šalis ir pereis jas tarsi potvynis.
41 Jis įžygiuos į gražųjį kraštą, jame žus
dešimtys tūkstančių, bet Edomas ir
Moabas bei didžioji Amono dalis išsi-
gelbės iš jo rankų. 42 Jis uždės savo ran-
ką ant šalių ir net Egipto kraštas neišsi-
gelbės. 43 Jam atiteks aukso bei sidabro
lobiai ir visi Egipto turtai. Įkandin jo
seks Libija ir Kušas. 44 Kai pranešimai
iš rytų ir šiaurės ims jį gąsdinti, didžio
įniršio apimtas jis išžygiuos žudyti ir
naikinti daugelio. 45 Savo rūmų pala-
pines jis statysis tarp jūros ir garbingo
šventojo kalno, tačiau gaus galą ir ne-
bus, kas jam padėtų.

11,36 *2 Tes 2,3-4*
11,36 *Apr 13,5-6*
11,37 T. y. dievui Tamūzui.

Pabaigos metas

12 Anuo metu pasirodys *Mykolas,
galingasis didžiūnas, tavo tau-
tos sargas. Užeis *metas tokių vargų,
kokių dar niekada nėra buvę nuo to
laiko, kai atsirado tautos. Bet tuo metu
bus išgelbėta tavo tauta, visi, kurie tik
rasti įrašyti knygoje. 2 Daugelis mie-
gančiųjų žemės dulkėse atsibus: *kai
kurie – amžinajam gyvenimui, kiti –
gėdai ir amžinajai negarbei. 3 Išmintin-
gieji švytės dangaus skliauto spinde-
siu, o vedusieji daugelį į teisumą bus
tarsi žvaigždės per amžių amžius. 4 O
tu, Danieliau, laikyk paslaptyje šiuos
žodžius ir *užantspauduok knygą iki
pabaigos meto. Daugelis bus pasimetę,
ir nedorumas* vis labiau plis'.

5 Tuomet aš, Danielius, pažvelgiau
ir pamačiau dar du vyrus: vieną – ant
šio upės kranto, kitą – ant ano. 6 Vie-
nas jų tarė vyrui, vilkinčiam drobi-
niais ir stovinčiam ant upės vandenų:
'Kada ateis šių nuostabiųjų dalykų
pabaiga?' 7 Drobiniais vilkintis vyras,
stovintis ant upės vandenų, *iškėlė
į dangų savo dešinę ir kairę. Aš gir-
dėjau jį prisiekiant amžinai Gyvuo-
ju, kad tai tęsis *vieną laikotarpį, du
laikotarpius ir pusę laikotarpio ir kad
visi šie dalykai bus įvykdyti, kai pasi-
baigs šventosios tautos galios naiki-
nimas. 8 Aš tai girdėjau, bet negalė-
jau suprasti. Todėl paklausiau: 'Mano
viešpatie, koks bus šių dalykų galas?'
– 9 'Eik savo keliu, Danieliau, – atsakė
jis, – nes šie žodžiai turi likti paslap-
tyje ir užantspauduoti ligi pabaigos
meto. 10 Daugelis bus išgryninti, pada-

12,1 *Apr 12,7*
12,1 *Mt 24,21; Mk 13,19; Apr 7,14; 12,7*
12,2 *Mt 25,46; Jn 5,29*
12,4 *Apr 22,10*
12,4 Hebr. tekstas neaiškus, gr. *Septuagintoje*: „pažinimas“.
12,7 *Apr 10,5*
12,7 *Apr 12,14*

ryti švarūs ir išmėginti ugnyje, tačiau
*nedorėliai ir toliau nedorai elgsis.
Nė vienas nedorėlių to nesupras, o iš-
mintingieji supras. 11 Nuo to meto, kai
buvo *nutraukta kasdienė deginamoji
auka ir pastatyta siaubingoji pabaisa,
praeis tūkstantis du šimtai devynias-
dešimt dienų. 12 Palaimintas žmogus,
kuris lauks ir ištvers tūkstantį tris
šimtus trisdešimt penkias dienas! 13 O
tu, eik savo keliu iki pabaigos ir ilsė-
kis! Prisikelsi savo atpildui dienų pa-
baigoje'".

12,10 *Apr 22,11*
12,11 *Dan 9,27; 11,31; Mt 24,15; Mk 13,14*

OZĖJO KNYGA

Ozėjo knyga (hebr. *hôšēaʻ*, gr. *osēe*, lot. *osee*) parašyta paties pranašo Ozėjo (VIII a. pr. Kr. pirma pusė).

Knygos pradžioje papasakota neištikimos pranašo žmonos istorija gretinama su Dievo ir neištikimojo Izraelio santykiais (sk. 1–3), o paskui svarstoma Izraelio kaltė ir pranašaujama bausmė (sk. 4–14).

Dievo ryšys su Izraeliu knygoje vaizduojamas kaip santuoka ir ypač jautriai atskleidžiama jo meilė neištikimajai tautai.

Neištikima žmona

1 VIEŠPATIES žodis, pasiekęs Beerio
sūnų *Ozėją Judo karalių Uzijo, *Jo-
tamo, *Ahazo bei *Ezekijo dienomis ir
Izraelio karaliaus Jehoašo sūnaus *Je-
roboamo dienomis.
[2] Pirmąsyk kalbėdamas per Ozė-
ją VIEŠPATS tarė Ozėjui: „Eik, imk sau
žmona moterį kekšę ir turėk vai-
kų kekšių, nes kraštas, pamesdamas
VIEŠPATĮ, daro didelę kekšystę“. [3] Taigi
jis ėjo ir paėmė žmona Diblaimo duk-
terį Gomerą; ji tapo nėščia ir pagimdė
jam sūnų.
[4] VIEŠPATS tarė jam: „Pavadink jį var-
du Jezreelis, nes netrukus *nubausiu
Jehuvo namus už Jezreelyje pralietą
kraują ir padarysiu galą Izraelio namų
karalystei. [5] Tą dieną sulaužysiu Izrae-
lio lanką Jezreelio slėnyje“.
[6] Ji ir vėl tapo nėščia ir pagimdė duk-
terį. Tuomet VIEŠPATS tarė jam: „Pava-
dink ją vardu Lo Ruhama*, nes daugiau
nebepagailėsiu Izraelio namų ir nebe-
atleisiu jiems. [7] Tačiau Judo namų pa-
gailėsiu ir išgelbėsiu juos per VIEŠPATĮ,
jų Dievą. Neišgelbėsiu jų lanku nei ka-
laviju, nei karu, nei žirgais, nei raite-
liais“.
[8] Nujunkiusi Lo Ruhamą, ji tapo
nėščia ir pagimdė sūnų. [9] Tuomet
VIEŠPATS tarė: „Pavadink jį vardu Lo
Amis*, nes jūs nesate mano tauta, ir aš
nebūsiu jūsų Dievas“.

Izraelis bus atkurtas

2 O Izraelio vaikų bus kaip jūros
smilčių, kurių negalima nei pa-
seikėti, nei suskaičiuoti. Vis dėl-
to, užuot sakius: *„Jūs nesate mano
tauta!“ – jiems bus sakoma: „Gyvojo
Dievo vaikai“. [2] Judo žmonės ir Izra-
elio žmonės bus surinkti į viena, jie
pasistatys sau vieną galvą ir užvaldys
kraštą, nes Jezreelio diena bus galin-
ga.
[3] Sakykite savo broliui: „Mano tau-
ta“ – ir savo seseriai: „Ta, kurios pasi-
gailėta“.
[4] Maldaukite savo motiną,
maldaukite*,
nes ji nėra mano žmona,
o aš nesu jos vyras!
Tepašalina ji nuo savo
veido kekšystę
ir nuo savo krūtų svetimavimą.

1,1 *2 Kar 15,1-7; 2 Met 26,1-23*
1,1 *2 Kar 15,32-38; 2 Met 27,1-8*
1,1 *2 Kar 16,1-20; 2 Met 28,1-27*
1,1 *2 Kar 18,1–20,21; 2 Met 29,1–32,33*
1,1 *2 Kar 14,23-29*
1,4 *2 Kar 10,11*
1,6 Hebr. „ta, kurios nepasigailima“.
1,9 Hebr. „ne mano tauta“.
2,1 *Rom 9,26*
2,4 Arba: „Kaltinkite savo motiną, kaltinkite“.

[5] Antraip aš ją išrengsiu nuogai,
paliksiu, kokia ji buvo
gimimo dieną,
padarysiu ją panašią į dykumą,
paversiu ją tyrlaukiais
ir leisiu jai mirti nuo troškulio.
[6] Nė jos vaikų nepagailėsiu,
nes tai kekšystės vaikai.
[7] Taip! Jų motina buvo kekšė,
ta, kuri juos pradėjo,
gėdingai elgėsi.
„Eisiu paskui savo meilužius, –
sakė ji, –
nes gaunu iš jų duonos ir vandens,
vilnų ir linų,
aliejaus ir gėrimo“.
[8] Todėl, tikėk manimi, erškėčiais
aptversiu jos kelią
ir prieš ją pastatysiu sieną,
kad ji nebegalėtų rasti savo takų.
[9] Ji vis bėgs paskui savo meilužius,
bet nepasivys,
ieškos jų,
bet neras.
Tuomet ji tars sau:
„Eisiu, grįšiu pas savo pirmąjį vyrą,
nes anuomet man buvo
geriau negu dabar“.
[10] Ji nežinojo, kad tai aš
daviau jai grūdų, vyno ir aliejaus,
apipyliau ją sidabru ir auksu,
o jie tai išleido Baalui.
[11] Todėl atsiimsiu savo
grūdus jų laiku
ir savo vyną jo metu;
atimsiu savo vilnas ir linus,
duotus jos nuogumui pridengti.
[12] Dabar aš atidengsiu jos gėdą
jos meilužių akyse,
ir iš mano rankų niekas
jos neišgelbės.
[13] Padarysiu galą visam
jos džiaugsmui,
jos šventėms, jaunatims, šabams
ir visoms iškilmių dienoms.
[14] Nuniokosiu jos
vynmedžius ir figas,
apie kuriuos ji sakė:
„Tai mano atlygis,
kurį man davė meilužiai“.
Paversiu juos brūzgynais,
ir laukiniai žvėrys juos nuės.
[15] Taip bausiu ją už iškilmių
dienas Baalams,
kuriomis ji degino jiems smilkalus;
išsidabinusi auskarais
ir puošmenomis
ji ėjo paskui savo meilužius
ir pamiršo mane, – tai
VIEŠPATIES žodis.
[16] Todėl dabar ją viliosiu,
išvesiu į dykumą
ir prašnekinsiu jos širdį.
[17] Ten atiduosiu jai vynuogynus,
o *Achoro slėnį padarysiu
vilties durimis.
Ten ji atsilieps man kaip savo
jaunystės dienomis,
kaip tą dieną, kai išėjo
iš Egipto žemės.
[18] Tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis,
– ji vadins mane „Mano vyras“ ir nie-
kuomet nebevadins manęs „Mano
viešpats Baalas“. [19] Nuo jos lūpų paša-
linsiu Baalų vardus, ir vardais jų nebe-
bus daugiau šaukiamasi. [20] Sudarysiu
tą dieną sandorą su laukiniais žvė-
rimis, padangių paukščiais ir žemės
ropliais. Sunaikinsiu krašte lanką, ka-
laviją ir karą, suteiksiu jiems ramų ir
saugų poilsį. [21] Susižadėsiu su tavimi
amžinai, susižadėsiu su tavimi teisu-
mu ir teisingumu, ištikima meile ir
gailestingumu. [22] Susižadėsiu su tavi-
mi ištikimybe. Tuomet tu žinosi, kas
yra VIEŠPATS.
[23] Tą dieną atsiliepsiu, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
atsiliepsiu dangums,
o jie atsilieps žemei.
[24] Žemė atsilieps javais,
vynu ir aliejumi,
o jie atsilieps Jezreeliui.
[25] Pasėsiu ją krašte sau pačiam,

2,17 *Joz 7,24-26*

*pasielgsiu gailestingai
su Lo Ruhama
ir sakysiu Lo Amiui: „Tu
mano tauta",
o jis atsakys: „Tu mano Dievas".

Susitaikymas su žmona

3 VIEŠPATS tarė man: „Eik ir mylėk
savo moterį, turinčią mylimąjį ir
svetimaujančią, kaip VIEŠPATS myli
izraelitus, nors jie ir gręžiasi į kitus
dievus ir mėgsta razinų papločius*".
2 Tuomet pirkau ją už penkiolika
sidabro šekelių ir homerą su letechu
miežių. 3 O jai pasakiau: „Tu pasiliksi
su manimi ilgą laiką ir nebesielgsi
kaip kekšė, nebeatsiduosi jokiam vyriškiui
nei man". 4 Juk ir izraelitai pasi-
liks ilgą laiką be karaliaus ir didžiūno,
be aukų ir šventųjų stulpų, be efodo ir
terafimų. 5 Paskui izraelitai sugrįš, ieš-
kos VIEŠPATIES, savo Dievo, ir Dovydo,
savo karaliaus. Paskutinėmis dienomis
jie artinsis prie VIEŠPATIES ir jo gerumo
su pagarbos kupina baime.

Izraelio nusikaltimai

4 Klausykis VIEŠPATIES
žodžio, Izraelio tauta,
nes VIEŠPATS traukia į teismą
krašto gyventojus:
„Dorumo, ištikimos meilės
ir Dievo pažinimo nėra!
2 Kreiva priesaika, melagystė,
žmogžudystė,
vagystė ir svetimavimas įsigalėjo,
kraujo praliejimas po
kraujo praliejimo.
3 Todėl kraštas rauda,
visi jo gyventojai gaišta
ir žūva drauge su laukų žvėrimis,
padangių paukščiais
ir jūrų žuvimis.
4 Tačiau niekas tenesmerkia,
niekas tenekaltina.
Aš kaltinu tave, kunige!
5 Tu klupsi dieną,
ir pranašas su tavimi klups naktį,
o aš sunaikinsiu tavo motiną.
6 Mano tauta naikinama,
nes jai stinga pažinimo;
kadangi tu atmetei pažinimą,
atmesiu tave kaip savo kunigą;
kadangi tu užmiršai savo
Dievo mokymą,
užmiršiu ir aš tavo vaikus.
7 Juo daugiau jų buvo,
juo labiau jie man nusidėjo,
išmainė savo garbę į gėdą.
8 Jie minta mano tautos nuodėme
ir godžiai trokšta jos kalčių.
9 Ir tautą, ir kunigą
nubausiu už jų kelius,
atlyginsiu jiems už jų darbus.
10 Jie valgys, bet nebus sotūs,
jie kekšaus, bet vaikų neturės,
nes paliko VIEŠPATĮ
ir atsidavė
11 kekšystei.
Vynas, senas ir jaunas
– atima protą.
12 Mano tauta atsiklausia
rąstigalio,
burtų lazda jiems išburia.
Kekšystės dvasia juos
nuvedė į klystkelius;
palikdami savo Dievą, jie
elgiasi kaip kekšės.
13 Jie skerdžia aukas ant
kalnų keterų,
degina smilkalus ant kalvų
po ąžuolu, po tuopa ir po
terpentinmedžiu,
nes jų pavėsis malonus.
Todėl ir jūsų dukterys
elgiasi kaip kekšės,
ir jūsų marčios svetimauja!
14 Nebausiu jūsų dukterų,
kai jos elgiasi kaip kekšės,
nei jūsų marčių,
kai jos svetimauja,
nes patys vyrai susideda
su paleistuvėmis

2,25 *Rom 9,25; 1 Pt 2,10*
3,1 T. y. atnašas deivei Ašerai.

ir skerdžia aukas su
šventyklų kekšėmis.
Taip tauta be proto eina į pražūtį.
15 Nors tu ir elgiesi kaip
ištvirkėlis, Izraeli,
neleisk Judui nusikalsti!
Neikite į Gilgalą,
nekopkite į Bet Aveną,
netarkite priesaikos: 'Kaip
gyvas VIEŠPATS!'
16 Izraelis užsispyręs
lyg užsispyrusi telyčia.
Argi gali VIEŠPATS dabar juos ganyti
kaip avinėlį plačioje ganykloje?
17 Efraimas prisirišo prie stabų,
tad palik jį sau!
18 Po ilgo girtavimo
jie mėgaujasi kekšyste,
gašlumą vertina labiau
negu savo garbę.
19 Vėjas apgaubs juos savo sparnais,
ir jie gėdysis savo aukurų.

5 Išgirskite tai, kunigai!
Įsidėmėkite, Izraelio namai!
Klausykitės, karaliaus rūmai!
Juk jūs turite rūpintis teisingumu,
bet tapote spąstais Micpoje,
ant Taboro užmestu tinklu
2 ir Šitimuose giliai iškasta duobe.
Nubausiu juos visus.
3 Efraimą aš pažinojau,
ir Izraelis nebuvo nuo
manęs paslėptas,
bet dabar, Efraimai, tu
elgiesi kaip kekšė,
o Izraelis ištvirkęs.
4 Jų darbai neleidžia jiems
grįžti pas savo Dievą,
kekšystės dvasia juose įsigalėjusi,
ir jie nepažįsta VIEŠPATIES.
5 Izraelio išdidumas liudija prieš jį,
ir Efraimas klumpa dėl savo kaltės,
o Judas klumpa drauge su jais.
6 Tuomet su savo avimis ir galvijais
jie eis ieškoti VIEŠPATIES, bet neras,
nes jis pasitraukė nuo jų.
7 Jie tapo neištikimi VIEŠPAČIUI,
pagimdę pavainikius.
Jaunatis dabar praris juos
drauge su jų laukais.
8 Pūskite ragą Gibėjoje,
trimitą Ramoje!
Skelbkite pavojų Bet Avene:
'Benjaminai, pasižiūrėk atgal!'
9 Efraimas bausmės dieną
virs tyrlaukiais.
Skelbiu Izraelio giminėms,
kas tikrai įvyks.
10 Judo galiūnai tapo lygūs
perkeliantiems laukų ribas;
išliesiu ant jų savo pyktį
kaip vandenį.
11 Efraimas nuengtas ir teismo
sutriuškintas dėl to,
kad sąmoningai ėjo paskui melą.
12 Tarsi kandis esu Efraimui,
tarsi puvimas Judo namams.
13 Kai Efraimas pamatė savo ligą,
o Judas – savo žaizdą,
Efraimas kreipėsi į Asiriją
ir siuntė pasiuntinius
pas didįjį karalių.
Bet jis negali jūsų pagydyti
ar užgydyti jūsų žaizdos,
14 nes Efraimui aš esu tarsi liūtas
ir Judo namams tarsi liūto jauniklis.
Aš pats draskysiu ir eisiu sau,
aš nusinešiu, ir niekas neišgelbės.
15 Aš pasitrauksiu,
kol jie suvoks savo kaltę
ir ieškos mano veido.
Vargdami jie maldaus
mano malonės:

6 'Eime, grįžkime pas VIEŠPATĮ,
nes tai jis mus sudraskė,
jis ir išgydys;
jis mus sužeidė,
jis ir sutvarstys.
2 Po dviejų dienų jis mus atgaivins,
trečiąją dieną jis mus prikels,
kad būtume gyvi jo Artume.
3 Pažinkime, veržkimės
pažinti VIEŠPATĮ!
Tikrai jis ateis pas mus,
kaip tikrai ateina aušra;
jis ateis pas mus kaip lietus,

kaip vėlyvieji lietūs,
pagirdantys žemę'.
4 Ką man daryti su
tavimi, Efraimai?
Ką man daryti su tavimi, Judai?
Judviejų meilė – kaip
rytmečio debesis,
kaip anksti krintanti rasa.
5 Todėl skaptuosiu juos
per pranašus,
žudysiu savo lūpų žodžiais,
ir mano nuosprendis
nutviks kaip šviesa.
6 *Aš noriu ištikimos
meilės, o ne aukos,
ir Dievo pažinimas man mielesnis
negu deginamosios aukos.
7 Prie Adomo* jie sulaužė sandorą
ir taip tapo man neištikimi.
8 Gileadas – nedorėlių miestas,
pažymėtas krauju.
9 Kaip plėšikai ko nors tyko,
taip ir kunigai susibūrę;
jie žudo ant kelio į Sichemą,
daro baisų nusikaltimą.
10 Izraelio namuose mačiau
šiurpų dalyką:
ten kekšauja Efraimas,
teršiamas Izraelis.
11 Ir tavęs, Judai, laukia pjūtis.
Kai tik noriu sugrąžinti savo
tautos belaisvius,

7 kai tik noriu išgydyti Izraelį,
vis prasikiša Izraelio kaltė
ir nedori Samarijos darbai,
nes jie elgiasi apgaulingai.
Vagys laužiasi į namus,
gaujos plėšikauja lauke.
2 Ir jiems neateina į širdį,
kad aš atmenu visą jų nedorumą.
Dabar juos gaubia nusikaltimai,
jie – priešais mane.
3 Savo nedorumu jie
linksmina karalių,
o klastingumu – didžiūnus.
4 Jie visi yra svetimautojai,
jie tarsi prikūrenta krosnis,
kurioje kepėjui nebereikia
kurstyti ugnies
nuo tešlos minkymo
iki jos iškilimo.
5 Mūsų karaliaus dieną
įkaitę nuo vyno didžiūnai
ėmė siautėti,
o jis tiesė ranką apsimetėliams.
6 Jų širdys dega sąmokslu
lyg krosnis;
jų įniršis rusena visą naktį,
o rytą prasiveržia tarsi
liepsnojanti ugnis.
7 Visi jie įkaitę kaip krosnis
ir ryja savo valdovus.
Visi jų karaliai krito,
bet nė vienas nesišaukia manęs.
8 Efraimas pats maišosi
su tautomis;
Efraimas – kepantis
neapverstas paplotis.
9 Svetimieji ryja jo jėgas,
bet jis to nežino.
Net jo plaukai jau pražilo,
bet jis to nežino.
10 Izraelio puikybė buvo
pažeminta jo paties akyse,
tačiau jie, viso to nepaisydami,
nei grįžta pas VIEŠPATĮ, savo Dievą,
nei jo ieško.
11 Efraimas tapo kaip balandis,
suviliotas ir nesupratingas;
jie šaukiasi Egipto,
jie eina į Asiriją.
12 Jiems einant, užmesiu
ant jų savo tinklą,
nutrauksiu žemyn kaip
paukščius iš padangių,
nubausiu, kaip buvo
sakyta jų bendrijai.

Izraelio nedėkingumas ir bausmė

13 Vargas jiems, nes jie
nuklydo nuo manęs!
Pražūtis jiems, nes jie
sukilo prieš mane!

6,6 *Mt 9,13; 12,7*
6,7 Arba: „Kaip Adomas“.

Kai tik noriu juos atpirkti,
jie skleidžia prieš mane melus.
14 Iš širdies jie manęs nesišaukia,
aimanuodami savo guoliuose,
o žeisdami save dėl grūdų ir vyno*,
būna man neištikimi.
15 Aš juos protinau ir
stiprinau jų rankas,
tačiau jie rezga pikta apie mane.
16 Jie vis grįžta prie to,
kas nenaudinga,
ir tampa netikusiu lanku;
jų didžiūnai žus nuo kalavijo
dėl savo įžūlaus liežuvio.
Iš jų bus tyčiojamasi Egipto žemėje!

Stabmeldystės pasmerkimas

8 Dėk ragą prie lūpų!
Tarsi vanagas virš VIEŠPATIES
Namų įsikūrė nelaimė,
nes jie sulaužė mano Sandorą
ir buvo neištikimi mano mokymui.
2 Jie šaukia man:
'Mūsų Dieve! Mes, Izraelis,
tave pažįstame!'
3 Izraelis atmetė tai, kas gera;
priešas jį persekios.
4 Jie rinkosi karalius, bet
ne per mane,
skyrė didžiūnus, bet be
mano žinios.
Iš sidabro ir aukso pasidarė stabų
savo pačių pražūčiai.
5 Atmečiau tavo veršį, Samarija!
Užsidegiau įniršiu ant jų!
Kiek ilgai jie nepajėgs atgauti
savo nekaltumo?
6 Juk tai kyla iš Izraelio;
jį padarė meistras,
bet tai ne Dievas.
Į šukes sudaužytas bus
Samarijos veršis!
7 Jie sėja vėją,
todėl pjaus audrą.
Javų šiaudai be varpų
negali duoti miltų,
o jei ir duotų,
juos surytų svetimieji.
8 Izraelis jau prarytas;
dabar jie tarp tautų –
kaip nereikalingas indas.
9 Juk jie ėjo į Asiriją
kaip vienišas laukinis asilas,
o Efraimas samdėsi meilužius.
10 Nors jie samdo tautas,
dabar aš pats juos surinksiu,
ir greitai jie raitysis
po karalių ir didžiūnų našta.
11 Efraimas gausino aukurus,
kad išpirktų nuodėmę,
bet aukurai jam tapo
proga nusidėti.
12 Nors surašau jam daugybę
pamokymų,
jie laikomi nepriimtinais.
13 Jie aukoja rinktines
skerdžiamąsias aukas
ir valgo aukų mėsą,
bet VIEŠPATS jų nepriima.
Dabar jis atmins jų kaltę
ir nubaus už nuodėmes.
Jie turės grįžti į Egiptą!
14 Izraelis užmiršo savo Kūrėją
ir prisistatė rūmų,
Judas pagausino įtvirtintų miestų,
bet aš pasiųsiu ugnį ant jo miestų
ir surysiu jo tvirtoves.
9 Nesilinksmink, Izraeli,
nedžiūgauk, kaip
daro kitos tautos,
nes atsitraukdamas
nuo savo Dievo
elgeisi kaip kekšė.
Tu mėgai kekšės užmokestį
kiekviename klojime.
2 Klojimas ir vyno spaudykla
jų neišmaitins,
jiems pritrūks naujo vyno.
3 Jie nebegyvens VIEŠPATIES krašte;
Efraimas turės sugrįžti į Egiptą,
o Asirijoje jie valgys
nešvarų maistą.
4 Vyno liejamųjų atnašų
VIEŠPAČIUI jie nebeatnašaus,

7,14 Pagoniškas paprotys. Žr. 1 Kar 18,28.

jų skeřdžiamosios aukos
jam nebus malonios
ir bus jiems kaip šermenų duona*.
Visi, kas ją valgys, taps nešvarūs,
nes jų duona bus tik
alkiui patenkinti,
bet į VIEŠPATIES Namus nepateks.
[5] Ką jūs darysite iškilmės dieną
ir VIEŠPATIES šventės dieną?
[6] Net jeigu jie ištrūktų iš pražūties,
Egiptas juos surinks,
Nofas juos palaidos.
Jų brangius sidabro daiktus
paveldės dilgėlės,
o jų palapinėse augs erškėčiai.
[7] Atėjo *bausmės dienos,
atėjo atlygio dienos,
ir Izraelis tai žino!
'Pranašas – kvailas,
dvasios vyras – pamišęs!'
Kadangi didelė tavo kaltė,
didelis ir priešiškumas.
[8] Efraimo sargybinis mano
Dievui – pranašas,
tačiau medžiotojo žabangos jam
paspęstos ant visų kelių,
ir jis puolamas net
Dievo Namuose.
[9] Jie skendi ištvirkimo gelmėse
kaip *Gibėjos dienomis*.
Jis atmins jų kaltę,
nubaus už nuodėmes.
[10] Lyg vynuoges dykumoje
aš radau Izraelį.
Lyg pirmą vaisių
ant pirmųjų metų figmedžio
aš pamačiau jūsų protėvius.
Bet atėję į *Baal Peorą,
jie atsidavė Gėdai*
ir tapo pasibjaurėtini
kaip ir jų pamiltas daiktas.

9,4 T. y. nešvari, netinkama aukoti Dievui.
9,7 *Lk 21,22*
9,9 *Ts 19,1-30*
9,9 Žr. Ts 19,22-30.
9,10 *Sk 25,1-5*
9,10 T. y. Baalui.

[11] Efraimo garbė nuskris
kaip paukštis;
nebus nei gimimo, nei
nėštumo, nei pradėjimo!
[12] Net jeigu jie užaugintų vaikų,
aš padarysiu juos bevaikius,
ir nė vienas nebus paliktas.
Ak, vargas jiems, kai juos palieku!
[13] Efraimas, kai jį pamačiau,
buvo kaip jauna palmė,
pasodinta gražioje lankoje,
bet dabar Efraimas turi atiduoti
savo vaikus nužudyti.
[14] 'Duok jiems, VIEŠPATIE!'
Ką jiems duosi?
Duok jiems nevaisingas įsčias
ir užtrūkusias krūtis.
[15] Visas jų nedorumas
prasidėjo Gilgale;
taip, ten pradėjau jų neapkęsti.
Dėl jų nedorų darbų
išvarysiu juos iš savo namų.
Daugiau nebemylėsiu jų;
visi jų didžiūnai – maištininkai.
[16] Efraimas palaužtas;
jų šaknis nudžiūvusi,
jie nebeduos vaisių.
Nors jie ir gimdytų,
išžudysiu jų branginamus
įsčių vaisius".
[17] Mano Dievas juos atmes,
nes jie jo neklausė,
ir jie taps klajūnais tarp tautų.

Stabų sunaikinimas

[10] Izraelis – vešlus vynmedis,
jo vaisiai – kaip ir jis pats.
Juo buvo turtingesnis vaisių,
juo daugiau jis statėsi aukurų;
juo geresnis buvo jo krašto derlius,
juo daugiau jis pasistatė
šventųjų stulpų.
[2] Jų širdis melaginga,
ir dabar jie turi kentėti
dėl savo kaltės.
VIEŠPATS sugriaus jų aukurus
ir sunaikins jų šventuosius
stulpus.

[3] Iš tikro jie dabar sakys:
„Neturime karaliaus,
kadangi nebijome VIEŠPATIES;
o ką gera galėtų mums
padaryti karalius?"
[4] Jie dalija pažadus,
tuščiomis priesaikomis
sudarinėja sutartis,
ir teisingumas pavirsta
nuodingomis piktžolėmis
suartame lauke!
[5] Samarijos gyventojai dreba
dėl Bet Aveno veršio.
Ten žmonės liūdi,
stabmeldžiai kunigai rauda
dėl jo garbės, nes jis iš
ten išgabentas.
[6] Ir bus jis nugabentas į Asiriją
kaip dovana didžiajam karaliui.
Gėda apims Efraimą,
Izraelis bus sugėdintas
dėl savo stabo.
[7] Samarijos karalius prapuls
kaip medžio skiedra,
plūduriuojanti vandenyse.
[8] Bus sunaikinti Bet Aveno
aukštumų alkai,
toji Izraelio nuodėmė,
erškėčiais ir usnimis
apžels jų aukurai.
*Tuomet jie sakys kalnams:
„Paslėpkite mus!"
ir kalvoms: „Griūkite ant mūsų!"
[9] „Nuo *Gibėjos dienų
nusidedi, Izraeli;
ten jie apsisprendė!
Ar neužklups karas Gibėjoje?
[10] Ateinu pas nusikaltėlius
jų bausti;
prieš juos bus sutelktos tautos,
kai jie bus baudžiami už
savo dvigubą kaltę.
[11] Efraimas tapo
prijaukinta telyčia,
mėgstančia kulti javus.
Bet aš uždėsiu jungą ant
jos gražaus kaklo
ir priversiu Efraimą plėšti dirvoną.
Judas turi árti,
o Jokūbas – akėti.
[12] Sėkite teisumą,
pjaukite ištikimos meilės derlių,
*plėškite dirvoną,
nes jau metas ieškoti VIEŠPATIES,
kad jis ateitų ir apšviestų
mus teisumu.
[13] Arėte nedorumą, pjovėte
neteisingumą,
valgėte melo vaisius.
Kadangi pasitikėjai savo galybe
ir savo galiūnų daugybe,
[14] karo dundesys kils
prieš tavo tautą.
Visos tavo tvirtovės bus
sunaikintos,
kaip Šalmanas mūšio dieną
sunaikino Bet Arbelį,
kai motinos buvo kapojamos
drauge su kūdikiais.
[15] Taip bus pasielgta su
jumis, Beteli,
dėl jūsų didelio nedorumo.
Auštant žus Izraelio karalius.

Dievas myli savo tautą

11 Kai Izraelis buvo vaikas,
aš jį pamilau
*ir iš Egipto pašaukiau savo sūnų.
[2] Juo daugiau juos šaukiau,
juo labiau jie traukėsi nuo manęs,
aukodami Baalams
ir degindami smilkalus stabams.
[3] Aš pats mokiau Efraimą
vaikščioti,
savo rankomis juos n
tačiau jie nepripažinc
kad aš jais rūpinausi.
[4] Siejau juos su savim
žmogiškais saitais
meilės ryšiais.

10,8 *Lk 23,30; Apr 6,16*
10,9 *Ts 19,1-30*
10,12 *Jer 4,3*
11,1 *Iš 4,22; Mt 2,15*

Buvau jiems kaip tie,
kurie glaudžia kūdikius
prie skruosto.
Nusileidau ligi jų,
kad juos pamaitinčiau.
5 Jiems nebereikės grįžti į Egiptą;
Asirija bus jų karalius,
nes jie atsisakė grįžti pas mane.
6 Kalavijas siautėja jų miestuose,
naikina jų vartų sijas,
ryja juos dėl jų sąmokslų.
7 Mano tauta atkakliai
gręžiasi nuo manęs.
Jie maldaus dėl jiems
uždėto jungo,
bet niekas jo nepakels.
8 Efraimai, kaip galiu
tave atmesti?
Izraeli, kaip galiu tave apleisti?
Negi galiu *padaryti
tave kaip Admą*
ar pasielgti su tavimi kaip
su Ceboimais*?
Mano širdis neleidžia
man to padaryti!
Mano gailestingumas
tau per stiprus!
9 Nebausiu tavęs degančiu įniršiu,
nebenaikinsiu Efraimo,
nes aš esu Dievas, o ne žmogus;
aš esu Šventasis tarp jūsų
ir su pykčiu neateisiu.
10 Jie eis paskui VIEŠPATĮ,
riaumojantį tarsi liūtas.
Kai jis riaumos,
jo vaikai drebėdami
rinksis iš vakarų.
11 Jie rinksis drebėdami
tarsi paukščiai iš Egipto,
tarsi balandžiai iš Asirijos krašto;
aš sugrąžinsiu juos į namus“, –
tai VIEŠPATIES žodis.

11,8 *Įst 29,23*

11,8 Miestas, sunaikintas drauge su Sodoma ir Gomora.

11,8 Miestas, sunaikintas drauge su Sodoma ir Gomora.

Izraelio nedorybės

12 Efraimas apsupo mane melu,
Izraelio namai – apgaule,
bet Judas dar eina su Dievu
ir yra ištikimas Šventajam.
2 Efraimas gano vėją,
visą dieną laksto paskui vėją iš rytų
ir kaupia neteisybę bei smurtą.
Jie sudaro sutartį su Asirija
ir siunčia aliejų į Egiptą.
3 VIEŠPATS kelia kaltinimą Judui;
jis nubaus Jokūbą pagal jo elgesį
ir atlygins jam pagal jo darbus.
4 *Įsčiose jis bandė užimti
brolio vietą,
o suaugęs *ėjo grumtis su Dievu.
5 Jis grūmėsi su angelu ir nugalėjo,
maldavo ir verkė.
*Jis sutiko Dievą Betelyje,
ir ten jis kalbėjo mums.
6 VIEŠPATS, Galybių Dievas,
VIEŠPATS yra jo vardas!
7 Tu turi sugrįžti pas savo Dievą!
Laikykis ištikimos meilės
ir teisingumo
ir visuomet pasitikėk savo Dievu!
8 „Pirklys, kurio rankose
neteisingos svarstyklės,
mėgsta skriausti.
9 Nors Efraimas ir sakė:
'Koks aš turtingas!
Sukaupiau turtų!
Visuose mano darbuose
nerasta kaltės,
kuria būčiau nusidėjęs!'
10 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
nuo dienų Egipto žemėje;
aš ir vėl tave *apgyvendinsiu
palapinėse
kaip Susitikimo dienomis.
11 Kalbėjau pranašams,
gausinau jų regėjimus,
per pranašus sukelsiu ir pražūtį.

12,4 *Pr 25,26*

12,4-5 *Pr 32,24-26*

12,5 *Pr 28,10-22*

12,10 *Kun 23,42-43*

[12] Gileadas – kupinas nedorumo;
jie tikrai prieis liepto galą.
Gilgale jie aukoja jaučius,
todėl jų aukurai taps
akmenų krūvomis
suartame lauke".
[13] *Kai Jokūbas pabėgo į Aramo šalį,
Izraelis tarnavo, kad gautų žmoną,
ir dėl žmonos ganė kaimenes.
[14] Per pranašą VIEŠPATS
*išvedė Izraelį iš Egipto,
per pranašą Izraelis ir
buvo išlaikytas.
[15] Efraimas skaudžiai įžeidė Dievą,
todėl jo Viešpats užkraus
jam kraujo kaltę
ir atlygins už įžeidimus.

Bausmė už stabmeldystę

13 Efraimas kalbėdamas
keldavo baimę,
nes buvo galingas Izraelyje.
Bet jis užsitraukė kaltę
per Baalą ir mirė.
[2] Dabar jie ir toliau nusideda,
dirbdinasi liedinį ir stabus iš sidabro
pagal savo supratimą.
Visa tai – tik meistrų darbas.
„Aukokite jiems!" – sako jie,
ir žmonės bučiuoja veršius!
[3] Todėl jie bus kaip ryto debesis
arba kaip anksti krintanti rasa,
kaip audros nunešti nuo
klojimo pelai
arba kaip dūmas, kylantis
pro langą.
[4] „Tačiau aš buvau VIEŠPATS,
tavo Dievas,
nuo dienų Egipto žemėje;
tu nepažįsti kito Dievo,
išskyrus mane,
ir be manęs nėra kito gelbėtojo.
[5] *Aš maitinau tave dykumoje,
sausros žemėje.
[6] *Kai juos maitinau,
jie buvo sotūs;
jie buvo sotūs, bet jų širdis išpuiko,
todėl jie užmiršo mane.
[7] Būsiu jiems kaip liūtas,
tykosiu kaip leopardas prie kelio.
[8] Pasitiksiu juos kaip jauniklių
netekusi meška
ir suplėšysiu jų širdies dangą;
rysiu juos ten kaip liūtė,
plėšysiu juos kaip laukinis žvėris.
[9] Sunaikinsiu tave, Izraeli!
Kas tau gali padėti?
[10] Kur gi tavo karalius?
Tegelbsti jis tave!
Kur visų tavo miestų valdovai,
apie kuriuos sakei:
*'Duok man karalių ir didžiūnus!'?
[11] *Daviau tau karalių savo įniršiu
ir *atėmiau savo pykčiu.
[12] Efraimo kaltė surišta į ryšulį,
jo nuodėmė padėta apsaugon.
[13] Gimdyvę apima skausmai,
bet jis – neišmintingas sūnus,
nes laiku nenori eiti ten,
kur veržiasi kūdikiai.
[14] Ar išpirksiu juos iš Šeolo galios,
ar atpirksiu juos iš mirties?
*O mirtie, kur tavo rykštės!
O Šeole, kur tavo geluonis!
Nėra užuojautos mano akyse!
[15] Nors jis klestės tarp brolių,
ateis rytys, VIEŠPATIES vėjo gūsis,
kylantis iš dykumos,
ir nuseks jo šulinys,
išdžius jo šaltinis.
Iš jo iždo bus atimta visa,
kas brangu".

14 Samarija turės išpirkti
savo kaltę,
nes ji maištavo prieš savo Dievą.
Jie kris nuo kalavijo,

12,13 Pr 29,1-20
12,14 Iš 12,50-51
13,5 Įst 8,11-17
13,6 Įst 8,11-17
13,10 1 Sam 8,5-6
13,11 1 Sam 10,17-24
13,11 1 Sam 15,26
13,14 1 Kor 15,55

jų mažyliai bus sutraiškyti,
o jų nėščios moterys perskrostos.

Raginimas atsiversti

2 Grįžk, Izraeli, pas VIEŠPATĮ,
savo Dievą,
nes tu sukniubai per savo kaltę.
3 Pasiimkite žodžius
ir grįžkite pas VIEŠPATĮ.
Sakykite jam: „Atleisk visas kaltes,
priimk, kas gera,
ir mes tau aukosime
savo lūpų vaisių.
4 Asirija mūsų neišgelbės,
ant žirgų mes nebesėsime,
ir savo rankų darbams
daugiau nebesakysime:
'Mūsų Dievas'.
Tavyje našlaitis randa
gailestingumo".
5 „Pagydysiu jų neištikimybę,
mylėsiu juos visa širdimi,
nes mano įniršis nuo jų nusigręžė.
6 Izraeliui aš būsiu lyg rasa;
jis žydės kaip lelija
ir suleis šaknis kaip Libano miškas.
7 Skleisis jo atžalos,
jo grožis bus kaip alyvmedžio,
o kvapas kaip Libano.
8 Jie vėl gyvens mano paunksmėje,
vėl augins javus
ir žydės kaip vynmedis,
o jų kvapas bus kaip Libano vyno.
9 Efraimai, ką aš turiu
bendra su stabais?
Tai aš išklausau ir
rūpinuosi tavimi.
Aš esu lyg amžinai
žaliuojantis kiparisas,
ir tavo ištikimybė kyla iš manęs".
10 Kas išmintingas, tas
tesvarsto šiuos dalykus,
kas protingas, tas teišmano juos.
Tiesūs VIEŠPATIES keliai,
ir teisieji jais eina,
o nusidėjėliai juose suklumpa.

JOELIO KNYGA

Joelio knyga (hebr. *jō'ēl*, gr. *iōēl*, lot. *joel / io(h)el*) pavadinta pranašo Joelio vardu.

Po naikinančio skėrių antskrydžio aprašymo pranašaujamas Viešpaties dienos artėjimas (sk. 1–2), Dvasios išliejimas (sk. 3) ir tautų teismas (sk. 4).

Likdamas ištikimas pranašų tradicijai, autorius ypač pabrėžia apokaliptinį ir liturginį pradą.

Skėrių rykštė

1 VIEŠPATIES žodis Petuelio sūnui Joeliui.
2 Išklausykite tai, seniūnai,
išgirskite, visi krašto gyventojai!
Argi įvyko kas panašaus
jūsų dienomis
arba jūsų protėvių dienomis?
3 Pasakokite apie tai savo vaikams,
jūsų vaikai tepasakoja
savo vaikams,
o jų vaikai – tolesnei kartai.
4 Kas liko nuo skėrių vikšrų,
suėdė skraidantys skėriai.
Kas liko nuo skraidančių skėrių,
suėdė šokinėjantys skėriai.
Kas liko nuo šokinėjančių skėrių,
suėdė skėriai rijikai.
5 Pabuskite, girtuokliai, ir verkite;
aimanuokite, visi vyno gėrėjai,
dėl saldaus vyno;
jis atitrauktas jums nuo burnos.
6 Prieš mano kraštą pakilo tauta,
galinga ir nesuskaičiuojama.
Jos *dantys – liūto,
o iltys – liūtės.
7 Ji nuniokojo mano vynmedžius
ir pakenkė mano figmedžiams;
ji nulupo jų žievę ir numetė žemėn,
palikdama jų šakas baltas.
8 Raudok tarsi mergelė,
vilkinti ašutine,
dėl savo jaunystės vyro!
9 Javų atnašos ir
liejamosios aukos
dingo iš VIEŠPATIES Namų.
Kunigai, VIEŠPATIES tarnai,
gedi.
10 Laukai nuniokoti, žemė gedi,
nes javai sunaikinti,
naujo vyno nėra,
aliejus išseko.
11 Baisėkitės, artojai,
aimanuokite, vynuogininkai,
dėl kviečių ir miežių,
nes laukų derlius žuvo.
12 Vynmedis vysta,
figmedis svyra.
Granatmedis, palmė ir obelis,
visi laukų medžiai nuvytę.
Ir žmonių džiaugsmas dingsta.
13 Vilkitės ašutinę ir
raudokite, kunigai,
aimanuokite, aukuro tarnai!
Ateikite, išbūkite naktį su ašutine,
mano Dievo tarnai,
nes jūsų Dievo Namams
trūksta javų atnašų
ir liejamųjų aukų.
14 Paskelbkite pasninką,
sušaukite į iškilmę bendriją.
Surinkite seniūnus
ir visus krašto gyventojus
į VIEŠPATIES, jūsų Dievo, Namus
ir maldaukite VIEŠPATĮ.
15 Ak, ta diena!

1,6 *Apr 9,8*

*VIEŠPATIES diena jau arti,
ji ateina kaip sunaikinimas
iš Visagalio.
16 Argi ne mūsų pačių akyse
atimamas maistas,
o iš mūsų Dievo Namų –
džiaugsmas ir linksmybė?
17 Sėklos sudžiūva po grumstais,
sandėliai ištuštinti,
svirnai nugriauti,
nes nebėra grūdų.
18 Kaip kenčia gyvuliai!
Galvijų bandos klajoja
suglumusios,
nes nėra ganyklos;
net avių kaimenės apstulbintos.
19 VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi,
nes ugnis surijo tyrlaukių ganyklas
ir liepsnos sudegino visus
laukų medžius.
20 Net laukiniai žvėrys
žvelgia į tave,
nes išdžiūvo upės,
ir ugnis surijo tyrlaukių ganyklas.

2 Pūskite ragą Sione,
skelbkite pavojų mano
šventajame kalne!
Tedreba visi krašto gyventojai,
nes VIEŠPATIES diena ateina,
ji jau arti.
2 Tamsos ir niūrumo diena,
debesų ir tamsumo diena!
Tarsi juoduma, gaubianti kalnus,
ateina gausi ir galinga kariauna;
panašių į juos niekada nėra buvę
nei po jų kada nors bus
per kartų kartas.
3 Pirma jų – ryja ugnis,
o jiems iš paskos degina liepsna.
Priešais juos – kraštas
tarsi Edeno sodas,
o už jų – apleisti tyrlaukiai,
ir niekas nuo jų nepabėgs.
4 *Išvaizda jie panašūs į arklius
ir atšuoliuoja kaip karo žirgai.
5 Trinksėdami tarsi karo vežimai,
jie šokinėja po kalnų viršūnes,
spragsi kaip ugnies liepsna,
rydama šiaudus,
išsirikiuoja mūšiui kaip
galinga kariauna.
6 Prieš juos dreba tautos,
blykšta visų veidai.
7 Kaip galiūnai jie puola,
kaip kariai kopia per sienas.
Visi žygiuoja pirmyn savo keliu,
nenukrypdami nuo savo takų.
8 Vienas kito nestumdo,
kiekvienas laikosi savo kelio,
prasiveržia pro gynybą
ir lieka nesulaikyti.
9 Jie puola miestą,
kopia sienomis,
lipa į namus,
lenda pro langus kaip vagys.
10 Prieš juos dreba žemė,
virpa dangūs,
*aptempsta saulė ir mėnulis,
žvaigždės sulaiko savo švytėjimą.
11 VIEŠPATS pakelia balsą
savo kariuomenės priešakyje,
nes iš tikrųjų beribė jo stovykla!
Nesuskaitomi
vykdantys jo žodį.
Taip, *VIEŠPATIES diena didi,
nepaprastai baisi
ir kas gali ją ištverti?

Raginimas atgailauti

12 „Tačiau dabar, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
grįžkite pas mane visa
savo širdimi,
pasninku, verksmu ir raudojimu;
13 persiplėškite širdis,
o ne drabužius“.
Grįžkite pas VIEŠPATĮ, savo Dievą,
nes jis maloningas ir gailestingas,
kantrus ir kupinas gerumo,
pasirengęs atleisti, o ne bausti.

1,15 *Iz 13,6*
2,4-5 *Apr 9,7-9*
2,10 *Apr 8,12*
2,11 *Apr 6,17*

[14] Kas žino, ar jis vėl neatleis
ir nepaliks palaiminimo –
javų atnašų ir liejamųjų aukų
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui?
[15] Pūskite ragą Sione,
skelbkite pasninką,
sušaukite į iškilmę bendriją!
[16] Sutelkite tautą,
paaiškinkite susirinkimui.
Sukvieskite senelius,
surinkite mažutėlius,
net žindomus kūdikius.
Jaunikis tepalieka savo kambarį,
o jaunoji – savo pavėsinę.
[17] Tarp prieangio ir aukuro
teverkia kunigai, VIEŠPATIES tarnai.
Tesako: „Pasigailėk,
VIEŠPATIE, savo tautos,
nepadaryk savo paveldo pajuoka,
priežodžiu tautoms.
Kodėl tautos turėtų sakyti:
'Kurgi jų Dievas?'"

Paguodos žodžiai

[18] VIEŠPATS karštai susirūpino
savo kraštu
ir pasigailėjo savo tautos.
[19] Atsakydamas savo tautai,
VIEŠPATS tarė:
„Tikėkite manimi, atsiųsiu jums
grūdų, naujo vyno, aliejaus,
ir būsite sotūs.
Niekuomet nebedarysiu
jūsų pajuoka tautoms.
[20] Kariauną iš šiaurės
nutolinsiu nuo jūsų,
išvarysiu ją į išdegintą ir
apleistą kraštą,
jos priekinius spiečius – į Rytų jūrą,
o užpakalinius spiečius
– į Vakarų jūrą.
Nuo jos kils dvokas,
sklis puvėsių kvapas,
nes ji išdrįso išdidžiai elgtis!
[21] Nebijok, žeme!
Linksminkis ir džiaukis,
nes VIEŠPATS padarė
didelių dalykų!
[22] Nebijokite, laukiniai gyvuliai,
nes žaliuoja tyrlaukių ganyklos,
medžiai neša vaisių,
figmedis ir vynmedis
duoda derlių.
[23] Linksminkitės ir džiaukitės,
Siono vaikai,
VIEŠPAČIU, savo Dievu,
nes jis davė jums
ankstyvuosius lietus
kaip reikalauja teisumas,
išliejo žemyn jums gausų lietų –
ankstyvuosius ir vėlyvuosius
lietus kaip seniau.
[24] Klojimai bus pilni grūdų,
iš kubilų per kraštus liesis
naujas vynas ir aliejus.
[25] Atlyginsiu jums už metus,
kuriuos suėdė skėriai –
skraidantieji, šokinėjantieji,
ryjantieji –
ir skėrių vikšrai,
mano didžioji kariauna,
siųsta prieš jus.
[26] Jūs valgysite ir būsite sotūs,
šlovinsite vardą VIEŠPATIES,
savo Dievo,
kuris taip nuostabiai
pasielgė su jumis.
Mano tauta nebebus
sugėdinta per amžius.
[27] Žinosite, kad aš esu Izraelyje;
aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas,
ir kito be manęs nėra.
Mano tauta nebebus
sugėdinta per amžius.

Dvasios išliejimas

3 *Paskui išliesiu savo Dvasią
ant visos žmonijos;
jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus,
jūsų seneliai sapnuos sapnus,
o jūsų jaunuoliai turės regėjimų.
[2] Net ant vergų – vyrų ir moterų –
tomis dienomis išliesiu
savo Dvasią.

3,1-4 *Apd 2,17-21*

[3] Parodysiu ženklus danguose ir že-
mėje – kraują, ugnį ir dūmų stulpus.
[4] *Saulė bus paversta tamsa, o mėnu-
lis – krauju prieš ateinant didingajai ir
baisiajai VIEŠPATIES dienai. [5] Tuomet,
*kas tik šauksis VIEŠPATIES vardo, tas
bus išgelbėtas, nes Siono kalne ir Jeru-
zalėje bus likutis, kaip VIEŠPATS sakė.
Tarp išlikusių bus VIEŠPATIES šaukia-
mieji.

Tautų teismas

4 Iš tikrųjų tomis dienomis ir tuo
metu, kai sugrąžinsiu Judo ir Je-
ruzalės belaisvius, [2] surinksiu visas
tautas, nuvesiu jas žemyn į Juozapato*
slėnį ir stosiu su jais į teismą dėl Izra-
elio, mano paveldo ir tautos, kurią jos
išsklaidė tarp tautų. Jos pasidalijo tar-
pusavyje mano kraštą, [3] traukė burtus
dėl mano tautos, mainė berniukus į
kekšes, už vyną pardavinėjo mergaites
girtauti.
[4] Kas jūs esate man, *Tyre ir Sidone,
ir *Filistijos visos sritys? Nejau jūs no-
rite man atkeršyti už ką nors? Jei no-
rite atkeršyti, aš greitai ir skubiai vėl
sukrausiu jūsų darbus jums ant galvų.
[5] Jūs pagrobėte mano sidabrą ir auksą,
nusigabenote mano brangiuosius tur-
tus į savo šventyklas. [6] Jūs pardavėte
Judo ir Jeruzalės žmones graikams, kad
nutolintumėte nuo jų krašto. [7] Tikėki-
te manimi, išjudinsiu juos, kad paliktų
vietas, į kurias buvote juos pardavę, ir
vėl sukrausiu jūsų darbus jums ant gal-
vų. [8] Parduosiu jūsų sūnus ir dukteris
Judo žmonėms į rankas, o jie parduos
juos šebiečiams, tolimajai tautai, – taip
sako VIEŠPATS.

[9] Paskelbkite tai tautoms:
renkitės karui,
išjudinkite galiūnus!
Tesirenka visi kariai
ir težygiuoja!
[10] *Perkalkite savo arklus į kalavijus,
o geneklius* – į ietis.
Net silpnuolis tesako:
'Esu galiūnas!'
[11] Skubiai ateikite,
visos aplinkinės tautos,
susirinkite ten.
Atvesk žemyn savo
galiūnus*, VIEŠPATIE!
[12] Tepakyla tautos
ir teateina į Juozapato slėnį,
nes aš ten sėdėsiu
ir teisiu visas aplinkines tautas.
[13] *Paleiskite į darbą pjautuvą,
nes pjūtis prinokusi;
*eikite ir trypkite,
nes vyno spaudykla pilna.
Kubilai liesis per kraštus,
nes jų nedorumas didelis.
[14] Minių minios
Nuosprendžio slėnyje,
nes VIEŠPATIES diena jau arti
Nuosprendžio slėnyje!
[15] Aptemsta saulė ir mėnulis,
žvaigždės sulaiko savo švytėjimą.
[16] *Iš Siono VIEŠPATS sugriaudžia,
iš Jeruzalės pakelia balsą,
ir dreba dangūs ir žemė.
Bet VIEŠPATS – savo tautos
prieglauda,
izraelitų tvirtovė.
[17] Tuomet žinosite, kad
aš esu VIEŠPATS,
jūsų Dievas,
gyvenantis Sione, savo
šventajame kalne.

3,4 *Mt 24,29; Mk 13,24-25; Lk 21,25; Apr 6,12-13*
3,5 *Rom 10,13*
4,2 Hebr. *jehōšāfat* – „Viešpats teisia".
4,4-8 *Iz 23,1-18; Ez 26,1–28,26; Am 1,9-10; Zch 9,1-4; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14*
4,4-8 *Iz 14,29-31; Jer 47,1-7; Ez 25,15-17; Am 1,6-8; Sof 2,4-7; Zch 9,5-7*
4,10 *Iz 2,4; Mch 4,3*
4,10 Žr. Iz 2,4.
4,11 T. y. angelus.
4,13 *Mk 4,29; Apr 14,14-16*
4,13 *Apr 14,19-20; 19,15*
4,16 *Am 1,2*

Jeruzalė taps šventa,
ir svetimieji niekada
daugiau per ją nebeis.
18 Tą dieną kalnai lašės
saldžiu vynu,
kalvos sruvens pienu,
o visomis Judo upių vagomis
tekės vanduo.
Šaltinis ištrykš iš VIEŠPATIES Namų
ir palaistys Šitimų slėnį.
19 Egiptas taps tyrlaukiais,
o Edomas virs apleista dykyne
dėl Judo žmonėms
padaryto smurto
praliejant nekaltą kraują
visame jo krašte.
20 Bet Judas bus gyvenamas
per amžius,
o Jeruzalė – per kartų kartas.
21 Atkeršysiu už jų kraują,
nepagailėsiu kaltųjų,
nes VIEŠPATS gyvena Sione“.

AMOSO KNYGA

Amoso knyga (hebr. *'āmōs*, gr. *amōs*, lot. *amos*) parašyta paties pranašo Amoso (VIII a. pr. Kr. pirma pusė) arba jo mokinių.

Po pranašavimų kaimyninėms tautoms (sk. 1–2) ir Izraeliui (sk. 3–6) aprašomi penki regėjimai (sk. 7–9) ir pranašaujamas išganymas Dievo tautai (9,11–15).

Izraelio klestėjimo laikais skelbdamas įvyksiant Dievo teismą, seniausias išrinktosios tautos pranašas kviečia žmones grįžti pas Viešpatį.

Tautų teismas

1 Amoso, vieno iš Tekojos kerdžių, žodžiai, kuriuos jis gavo per regėjimą apie Izraelį Judo karaliaus *Uzijo dienomis ir Izraelio karaliaus Jehoašo sūnaus *Jeroboamo dienomis, dveji metai prieš žemės drebėjimą.
2 Jis tarė:
*„VIEŠPATS sugriaudžia iš Siono,
iš Jeruzalės pakelia balsą,
ir piemenų ganyklos vysta,
Karmelio viršūnė džiūsta".
3 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi *Damaskas nusikalto tris
ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie kūlė Gileadą
geležiniais kūlimo volais.
4 Pasiųsiu ugnį Hazaelio namams,
ir ji praris Ben Hadado tvirtoves.
5 Sulaužysiu Damasko vartų velkes,
išnaikinsiu gyventojus iš
Bikat Aveno slėnio
ir laikantįjį skeptrą iš Bet Edeno,
o Aramo tauta bus ištremta į Kyrą", –
sako VIEŠPATS.
6 *Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi Gaza nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie išvarė į tremtį ištisas
bendruomenes
ir atidavė jas Edomui.
7 Pasiųsiu ugnį Gazos sienoms,
ir ji suris jos tvirtoves.
8 Išnaikinsiu gyventojus iš Ašdodo
ir laikantįjį skeptrą iš Aškelono.
Pakelsiu ranką prieš Ekroną,
ir filistinų likutis žus", –
sako Viešpats DIEVAS.
9 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi *Tyras nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie išdavė į tremtį Edomui
ištisas bendruomenes,
nepaisydami broliškumo sandoros.
10 Pasiųsiu ugnį Tyro sienoms,
ir ji suris jo tvirtoves".
11 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi *Edomas nusikalto

1,1 *2 Kar 15,1-7; 2 Met 26,1-23*
1,1 *2 Kar 14,23-29*
1,2 *Jl 4,16*
1,3-5 *Iz 17,1-3; Jer 49,23-27; Zch 9,1*
1,3 Pažod.: „Dėl trijų Damasko nusikaltimų ir dėl keturių", t. y. kadangi Damaskas vis nusikalsta ir nusikalsta. Žr. Pat 30,15.18.21.29; Am 1,6.9.11.13; 2,1.4.6.
1,6-8 *Iz 14,29-31; Jer 47,1-7; Ez 25,15-17; Jl 4,4-8; Sof 2,4-7; Zch 9,5-7*
1,6 Žr. Am 1,3.
1,9-10 *Iz 23,1-18; Ez 26,1–28,19; Jl 4,4-8; Zch 9,1-4; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14*
1,9 Žr. Am 1,3.
1,11-12 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; 35,1-15; Abd 1-14; Mal 1,2-5*

tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jis su kalaviju persekiojo
savo brolį*,
neparodydamas jokio
gailestingumo.
Kadangi jo įniršis siautėjo
be perstojo
ir leido pykčiui nežabotai šėlti,
12 pasiųsiu ugnį Temanui,
ir ji suris Bocros tvirtoves".
13 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi *Amonas nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie perskrodė nėščias
moteris Gileade,
plėsdami savo krašto sienas.
14 Sukursiu ugnį ant Rabos sienos,
ir ji suris jos tvirtoves,
aidint šauksmams mūšio dieną,
šėlstant audrai viesulo dieną.
15 Tuomet jos karalius išeis į tremtį
drauge su savo didžiūnais", –
sako VIEŠPATS.

2 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi *Moabas nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jis pavertė pelenais
Edomo karaliaus kaulus.
2 Pasiųsiu ugnį Moabui,
ir ji suris Kerijoto tvirtoves.
Moabo žmonės sutiks
mirtį sąmyšyje,
tarp šauksmų ir ragų gaudimo.
3 Išráusiu Moabo valdovą
ir išžudysiu visus jo didžiūnus
drauge su juo", –
sako VIEŠPATS.
4 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi Judas nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie atmetė VIEŠPATIES mokymą
ir nesilaikė jo įsakymų.
Kadangi jie leidosi suvedžiojami
tų pačių melų,
paskui kuriuos ėjo jų protėviai,
5 pasiųsiu ugnį Judui,
ir ji suris Jeruzalės rūmus".
6 Taip kalba VIEŠPATS:
„Kadangi Izraelis nusikalto
tris ir net keturis kartus*,
neatšauksiu savo ištarmės,
nes jie parduoda teisųjį už sidabrą,
o beturtį – už sandalų porą.
7 Žemės dulkėse jie mindžioja
vargšų galvas
ir verčia kukliuosius
trauktis iš kelio;
tėvas ir sūnus eina pas
tą pačią kekšę,
teršdami mano šventąjį vardą.
8 Jie gulasi prie kiekvieno aukuro
ant paimtų už užstatą drabužių
ir geria savo dievo namuose vyną,
pirktą už savo pačių
uždėtas baudas.
9 Tačiau
*aš sunaikinau jų
akivaizdoje amoritą,
aukštą kaip kedrą
ir stiprų kaip ąžuolą,
sunaikinau jo vaisius viršuje
ir jo šaknis apačioje.
10 Aš išvedžiau jus iš Egipto žemės
ir vedžiau per dykumą
keturiasdešimt metų,
kad paveldėtumėte amorito kraštą.
11 Aš išsirinkau pranašų iš jūsų sūnų
ir *nazyrų iš jūsų jaunuolių.

1,11 Žr. Am 1,3.
1,11 Edomas Ezavas – Jokūbo Izraelio brolis. Žr. Pr 27.
1,13-15 *Jer 49,1-6; Ez 21,28-32; 25,1-7; Sof 2,8-11*
1,13 Žr. Am 1,3.
2,1-3 *Iz 15,1–16,14; 25,10-12; Jer 48,1-47; Ez 25,8-11; Sof 2,8-11*
2,1 Žr. Am 1,3.
2,4 Žr. Am 1,3.
2,6 Žr. Am 1,3.
2,9 *Įst 3,8-11*
2,11 *Sk 6,1-8*

Argi ne taip yra iš tikrųjų,
Izraelio tauta? – tai
VIEŠPATIES žodis.
12 Bet jūs vertėte nazyrus*
gerti vyną,
o pranašams įsakėte:
'Nepranašaukite!'
13 Žinokite, jog slėgsiu jus
vietoje prie žemės,
kaip slegia vežimas,
kupinas javų pėdų.
14 Greitieji neteks savo greitumo,
stiprieji nepasitikės savo stiprumu,
nė galiūnai neišsigelbės.
15 Lankininkai neištvers,
greitakojai neišsigelbės,
nė raitieji neišgelbės savo gyvybės.
16 Drąsiausi galiūnai
tą dieną pabėgs nuogi", –
tai VIEŠPATIES žodis.

Priekaištai Izraeliui

3 „Klausykitės žodžio, kurį VIEŠPATS
ištarė jums, izraelitai, visai šeimai,
kurią išvedžiau iš Egipto žemės!
2 Tik jus pažinau iš visų
žemės šeimų,
todėl nubausiu jus už
visas jūsų kaltes.
3 Argi du žmonės eina kartu,
jei nėra susitarę?
4 Argi liūtas riaumoja miške,
neturėdamas grobio?
Argi liūtukas suurzgia
iš savo guolio,
jei neturi ko nors sugavęs?
5 Argi paukštis įkliūva į
spąstus ant žemės,
kai ten nėra jauko?
Argi spąstai pašoka nuo žemės,
nieko nepagaudami?
6 Kai pasigirsta rago
gausmas mieste,
argi žmonės neišsigąsta?
Kai ištinka miestą nelaimė,
argi ne VIEŠPATS tai padarė?
7 Tikrai Viešpats DIEVAS
nedaro nieko,
pirma neapreiškęs savo užmojo
savo tarnams pranašams.
8 Liūtas suriaumojo,
ir kas neišsigąs?
Viešpats Dievas prabilo,
ir kas atsisakys pranašauti?
9 Paskelbkite tvirtovėms Ašdode,
tvirtovėms Egipto žemėje
ir sakykite:
'Rinkitės ant kalno, vardu Samarija,
ir pamatysite, kokie baisūs
ten sąmyšiai
ir kokia priespauda joje'.
10 Jie nežino, kaip daryti
tai, kas teisinga, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
tie, kurie smurtauja ir plėšikauja
savo tvirtovėse".
11 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Priešas apsups kraštą,
atims iš tavęs galybę
ir bus išplėštos tavo tvirtovės".
12 Taip kalba VIEŠPATS: „Kaip ker-
džius išgelbsti iš liūto nasrų porą kojų
ar ausies gabalą, taip bus išgelbėti Sa-
marijoje gyvenantys Izraelio žmonės,
nešini guolio kampu ar lovos dalimi.
13 Klausykitės ir skelbkite
Jokūbo namams, –
tai žodis Viešpaties DIEVO,
Galybių Dievo. –
14 Tą dieną, kai bausiu Izraelį
už jo nusižengimus,
nubausiu ir *Betelio aukurus;
aukuro ragai bus nukirsti
ir nukris žemėn.
15 Nuversiu žiemos rūmus
drauge su vasaros rūmais.
Dramblio kaulo namai
bus nugriauti,
didingieji namai sunaikinti", –
tai VIEŠPATIES žodis.
4 Klausykitės šio žodžio,
Samarijos kalno moterys,

2,12 Žr. Sk 6,1-21.

3,14 *2 Kar 23,15*

Bašano karvės,
engiančios vargšus,
spardančios elgetas,
sakančios savo vyrams:
„Atneškite ko nors išgerti!“
[2] Viešpats DIEVAS prisiekė
savo šventumu!
„Tikrai ateina jums dienos,
kai jie išvilks jus kabliais
tarsi žuvį ant kabliuko,
visàs iki paskutinės.
[3] Išeisite pro spragas sienose,
kiekviena tiesiausiu keliu,
ir būsite išmestos į šiukšlyną, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[4] Eikite į Betelį ir darykite
nuodėmes,
į Gilgalą – ir gausinkite nuodėmes.
Kas rytą atnašaukite savo
kruvinas aukas,
o kas trečią dieną – dešimtines.
[5] Deginkite neraugintos duonos
bendravimo auką,
skelbkite plačiai gera valia
daromas atnašas,
nes taip jūs mėgstate
daryti, izraelitai, –
tai Viešpaties DIEVO žodis.
[6] Nors padariau, kad jūsų
burnos būtų tuščios
visuose jūsų miestuose
ir trūktų duonos
visuose jūsų kaimuose,
jūs pas mane nesugrįžote, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[7] Nors sulaikiau virš jūsų lietų,
kai iki pjūties dar buvo
trys mėnesiai,
vienam miestui daviau lietaus,
o kitam nedaviau,
vienas laukas buvo lietaus
palaistytas,
o kitas be lietaus išdžiūvo,
[8] nors du ar trys miestai keliaudavo
į vieną miestą atsigerti vandens,
o troškulys likdavo nenumalšintas,
jūs pas mane nesugrįžote, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[9] Nors naikinau jus
kūlėmis ir miltlige,
nuniokojau jūsų sodus
ir vynuogynus,
o skėriai surijo jūsų figmedžius
ir alyvmedžius,
jūs pas mane nesugrįžote, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[10] Nors pasiunčiau jums marą
kaip Egiptui,
išžudžiau kalaviju jūsų
jaunus vyrus,
leidau pagrobti jūsų žirgus
ir padvelkti jums į nosis jūsų
stovyklų smarvei,
jūs pas mane nesugrįžote, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[11] Nors naikinau jus,
kaip *Dievas naikino
Sodomą ir Gomorą,
ir tapote tarsi iš ugnies
ištrauktas nuodėgulis,
jūs pas mane nesugrįžote, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[12] Todėl taip darysiu tau, Izraeli!
Kadangi taip darysiu tau,
pasirenk susitikti su savo
Dievu, Izraeli!
[13] Juk tai tas, kuris padaro kalnus,
kuris sukuria vėją ir apreiškia
žmogui savo mintis,
kuris tamsą paverčia aušra
ir žengia žemės aukštumomis;
jis vardu VIEŠPATS, Galybių Dievas!“

5 Klausykitės šio žodžio, kurį už-
giedu jums kaip raudą, Izraelio
namai:
[2] Žuvo ir nebeatsikels
mergelė, Izraelio tauta;
ji parblokšta savo žemėje,
ir nėra, kas ją pakeltų.
[3] Juk taip kalba Viešpats DIEVAS:
„Miestas, kuris išsiųsdavo
tūkstantį,
pasiliks su šimtu,
o tas, kuris išsiųsdavo šimtą,

4,11 *Pr 19,24*

pasiliks su dešimčia
Izraelio namuose".
4 Taip kalba VIEŠPATS
Izraelio namams:
„Ieškokite manęs ir būsite gyvi!
5 Bet neieškokite Betelio,
neikite į Gilgalą
ir nekeliaukite į Beer Šebą,
nes Gilgalas tikrai bus
išvarytas į tremtį,
o Betelis virs nieku.
6 Ieškokite VIEŠPATIES ir būsite gyvi,
kad jis neateitų prieš Juozapo
namus kaip ugnis
ir nesant kam gesinti
nesurytų Betelio".
7 Vargas jums, teisingumą
paverčiantiems metėlėmis
ir teisumą metantiems žemėn!
8 Jis, kuris padarė *Sietyną
ir Šienpjovius,
mirtiną tamsą paverčia rytmečiu,
dieną pakeičia naktimi;
pasišaukia jūros vandenis
ir išlieja juos ant žemės
paviršiaus, –
jis vardu VIEŠPATS!
9 Jis žaibuoja sunaikinimu
galiūnams,
ir sunaikinimas užklumpa tvirtovę.
10 Nekenčiama to, kuris
sudraudžia vartuose*,
ir bjaurimasi tuo, kuris sako tiesą.
11 Kadangi trypėte vargšą
ir plėšėte iš jo mokesčius
už grūdus,
nors pasistatėte namus
iš tašytų akmenų,
juose negyvensite,
nors užsiveisėte rinktinius
vynuogynus,
jų vyno negersite.
12 Juk žinau, kokia daugybė
jūsų nusikaltimų
ir kokios sunkios jūsų nuodėmės;
jūs engiate teisiuosius,
imate kyšius,
nustumiate į šalį pavargėlius
vartuose!
13 Tokiu metu protingas
žmogus tylės,
nes tai blogas metas.
14 Ieškokite gera, o ne pikta,
kad būtumėte gyvi.
Tuomet, kaip sakėte, bus su jumis
VIEŠPATS, Galybių Dievas.
15 Nekęskite pikta ir mylėkite gera,
įgyvendinkite vartuose teisingumą,
ir galbūt VIEŠPATS, Galybių Dievas,
bus gailestingas Juozapo likučiui.
16 Todėl taip kalba VIEŠPATS,
Galybių DIEVAS, mano Viešpats:
„Visose aikštėse bus raudama,
visose gatvėse bus sakoma:
'Vargas! Vargas!'
Žemdirbys bus kviečiamas gedėti,
o mokantieji – aimanų raudoti.
17 Visuose vynuogynuose
bus raudama,
nes aš pereisiu tarp jūsų", –
sako VIEŠPATS.
18 „Vargas laukiantiems
VIEŠPATIES dienos!
Kodėl jūs laukiate
VIEŠPATIES dienos?
Ji – tamsybė, o ne šviesa!
19 Tarsi kas pabėgtų nuo liūto
ir būtų užpultas meškos
ar pareitų namo, ranka
atsiremtų į sieną
ir būtų įgeltas gyvatės.
20 Argi VIEŠPATIES diena
nebus tamsybė,
o ne šviesa,
tamsi naktis be jokios prošvaistės?
21 *Nekenčiu, niekinu jūsų šventes,
nerandu jokio malonumo
jūsų iškilmėse.
22 Nors jūs atnašaujate man
deginamąsias aukas ir javų atnašas,
aš jų nepriimsiu;

5,8 *Job 9,9; 38,31*
5,10 T. y. teisėjo.
5,21-22 *Iz 1,11-14*

į jūsų penimų galvijų atnašas
nepažvelgsiu.
23 Pasitraukite šalin su savo
giesmių triukšmu;
aš neklausau jūsų arfų skambesio!
24 Tevilnija teisingumas
lyg upės srovė,
o teisumas – lyg nuolat tekanti upė.
25 *Ar atnašavote man aukas ir javų
atnašas per anuos keturiasdešimt
metų dykumoje, Izraelio namai? 26 Jūs
nešėtės savo karalių Sikutą ir savo die-
vo žvaigždę Kijūną – stabus, kuriuos
pasidarėte. 27 *Išvarysiu jus į tremtį
anapus Damasko", – sako VIEŠPATS; jis
vardu Galybių Dievas.

6 Vargas tiems, kurie Sione
patenkinti savimi,
ir tiems, kurie ant Samarijos
kalno jaučiasi saugiai;
vargas tautų pirmūnės įžymybėms,
kuriomis kliaujasi Izraelio namai!
2 Nueikite į Kalnę ir pasižiūrėkite,
o iš ten – į šaunųjį Hamatą,
paskui nusileiskite į filistinų Gatą.
Ar jūs geresni už šias karalystes?
Ar jūsų šalis didesnė už jų šalį?
3 Jūs norite nustumti tolyn
nelaimės dieną,
bet artinate smurto viešpatavimą!
4 Vargas tiems, kurie guli
dramblio kaulo lovose,
dykaduoniauja savo guoliuose,
valgo ėriukus, paimtus iš kaimenės,
ir veršius iš gardo!
5 Jie rėkauja dainos posmus,
pritardami arfa,
ir tarsi Dovydas išradinėja
muzikos instrumentus.
6 Jie geria vyną taurėmis
ir tepasi geriausiais aliejais,
bet dėl Juozapo pražūties
nesisieloja!
7 Todėl dabar jie pirmi išeis į tremtį,
ir baigsis dykaduonių lėbavimas.
8 Viešpats DIEVAS prisiekė
pačiu savimi, –
tai VIEŠPATIES, Galybių Dievo, žodis:
„Bjauriuosi Jokūbo išdidumu,
neapkenčiu jo tvirtovių;
atsižadėsiu miesto ir
visko, kas jame.
9 Jei dešimt žmonių išliktų vienuose
namuose, jie mirs. 10 Ir jei kieno nors
giminaitis, deginantis mirusiuosius,
paims palaikus iš namų ir sakys esan-
čiam namuose: 'Ar dar yra kas nors su
tavimi?' – o šis atsakys: 'Nėra nė vie-
no!' – tai giminaitis sakys: 'Ša, tylėk!
Mes neturime minėti VIEŠPATIES var-
do'.
11 Žiūrėk! VIEŠPATS įsako,
ir didesnis namas bus
sutriuškintas į šipulius,
o mažesnis į skeveldras.
12 Argi gali arkliai šuoliuoti
uolomis?
Argi aria kas jaučiais jūrą?
Bet jūs teisingumą
pavertėte nuodais,
o teisumo vaisių – metėlėmis.
13 Jūs džiaugiatės Lo
Debaru* ir sakote:
'Argi ne savo jėgomis
užėmėme Karnaimus*?'
14 Iš tikrųjų, Izraelio namai,
siunčiu prieš jus tautą, –
tai VIEŠPATIES, Galybių
Dievo, žodis, –
ir jie engs jus nuo Lebo
Hamato perėjos
iki pat Arabos tarpeklio".

Regėjimai

7 Viešpats DIEVAS parodė man šitokį
dalyką. Žiūriu, jis kuria skėrius tuo
metu, kai buvo pradėjęs želti atolas; tai
buvo atolas po karaliaus šienapjūtės*.

5,25-27 *Apd 7,42-43*
5,27 *2 Kar 17,6*

6,13 Hebr. „nieku".
6,13 Hebr. „ragus" arba „jėgą".
7,1 T. y. kurios dalis buvo atiduodama kaip duoklė karaliui.

[2]Kai jie baigė ryti visą krašto žolę, aš
tariau:
„Viešpatie DIEVE, atleisk,
maldauju tave!
Kaip gali Jokūbas tai pakelti?
Jis toks mažas!“
[3]VIEŠPAČIUI jo pagailo.
„To nebus“, – tarė VIEŠPATS.
[4]Viešpats DIEVAS parodė man šito-
kį dalyką. Žiūriu, Viešpats DIEVAS bau-
džia ugnimi. Ji prarijo didžiąją gelmę ir
pradėjo ryti laukus. [5]Aš tariau:
„Viešpatie DIEVE, nustok,
maldauju tave!
Kaip gali Jokūbas tai pakelti?
Jis toks mažas!“
[6]VIEŠPAČIUI jo pagailo.
„Ir to nebus“, – tarė
Viešpats DIEVAS.
[7]Jis man parodė šitokį dalyką. Žiū-
riu, Viešpats stovi prie sienos, sta-
tytos su svambalu. Laikydamas ran-
koje svambalą, [8]VIEŠPATS mane
paklausė: „Ką matai, Amosai?“ Aš at-
sakiau: „Svambalą“. Tuomet VIEŠPATS
tarė:
„Žiūrėk, dedu svambalą
prie Izraelio, savo tautos;
nebeatleisiu jam niekada daugiau.
[9]Izaoko aukštumų alkai
bus išardyti,
Izraelio šventyklos sunaikintos;
su kalaviju pakilsiu prieš
Jeroboamo namus“.
[10]Tuomet Betelio kunigas Amaci-
ja nusiuntė žinią Izraelio karaliui Je-
roboamui: „Amosas rengia sąmokslą
prieš tave pačiuose Izraelio namuose.
Kraštas nebegali pakęsti visų jo žodžių.
[11]Juk taip kalba Amosas:
'Jeroboamas žus nuo kalavijo,
Izraelis tikrai bus ištremtas
iš savo žemės'“.
[12]Amacija tarė Amosui: „Regėtojau,
eik sau, bėk į Judo kraštą, ten pelnykis
duoną ir pranašauk. [13]Bet niekuomet
nebepranašauk Betelyje, nes tai kara-
liaus šventykla ir karalystės šventykla“.
[14]Tuomet Amosas atsakė Amacijai:
„Aš nebuvau nei pranašas, nei prana-
šo sūnus*, aš buvau kerdžius ir šilkme-
džio vaisių brandintojas. [15]VIEŠPATS
paėmė mane, kai ganiau kaimenę, ir
VIEŠPATS man įsakė: 'Eik ir pranašauk
Izraeliui, mano tautai!'
[16]Tad dabar klausykis
VIEŠPATIES žodžio!
Tu sakai: 'Nepranašauk Izraeliui,
liaukis skelbęs Izaoko namams'.
[17]Todėl taip kalba VIEŠPATS:
'Tavo žmona taps kekše mieste,
tavo sūnūs ir dukterys
žus nuo kalavijo,
o tavo žemė bus išdalyta virve.
Tu pats mirsi nešvarioje žemėje,
o Izraelis tikrai bus ištremtas
iš savo žemės'“.

8 Viešpats DIEVAS parodė man ši-
tokį dalyką. Žiūriu, vasaros vai-
sių krepšys. [2]Jis paklausė: „Ką matai,
Amosai?“ Atsakiau: „Vasaros vaisių
krepšį“.
VIEŠPATS tarė man:
„Galas atėjo Izraeliui, mano tautai,
nebeatleisiu jam niekada daugiau.
[3]Tą dieną
šventyklos giesmės virs
raudomis, –
tai Viešpaties DIEVO žodis, –
daugybė visur išmėtytų lavonų.
Ša! Tylos!“
[4]Išklausykite tai jūs, kurie
mindote beturtį
ir žudote krašto vargšus!
[5]„Kada gi baigsis jaunatis,
– klausiate, –
kad galėtume parduoti grūdus,
ir šabas,
kad galėtume nešti į
turgų kviečius?
Efą sumažinsime, šekelį
padidinsime,
ir svarstykles parengsime
apgavystei!

7,14 T. y. mokinys.

[6] Pirksime vargšus už sidabrą,
beturtį už sandalų porą
ir parduosime net kviečių
pasturlakus!“
[7] VIEŠPATS prisiekė Jokūbo
išdidumu*:
„Tikrai niekada nepamiršiu
nė vieno jų darbų!
[8] Argi nesudrebės dėl to žemė,
argi neliūdės visa, kas gyva joje?
Ji visa pakils kaip Nilas,
patvins ir atslūgs kaip Egipto Nilas.
[9] Tą dieną, – tai Viešpaties
DIEVO žodis, –
padarysiu, kad saulė
nusileis vidurdienį,
ir viduryje dienos apdengsiu
žemę tamsa.
[10] Paversiu jūsų iškilmes gedulu,
o visas jūsų giesmes – raudomis.
Apdengsiu visų strėnas ašutine
ir plikai nuskusiu visiems galvas.
Padarysiu ją kaip gedulą dėl
vienturčio sūnaus,
o jos pabaigą – kaip kartėlio dieną.
[11] Tikrai ateina dienos, –
tai Viešpaties DIEVO žodis, –
kai siųsiu badą į kraštą.
Ne duonos badą ar
vandens troškimą,
bet Dievo žodžių badą.
[12] Tuomet žmonės keliaus
nuo jūros ligi jūros,
nuo šiaurės ligi rytų,
skubės šen ir ten,
ieškodami VIEŠPATIES žodžio,
bet jo neras.
[13] Tą dieną alps nuo troškulio
gražios merginos ir vaikinai.
[14] O tie, kurie prisiekia
Samarijos stabu Ašima
ir sako: ‘Kaip gyvas tavo
dievas, Dane!’
arba: ‘Kaip gyvas kelias
į Beer Šebą!’ –
visi kris ir niekada neprisikels“.

9 Pamačiau VIEŠPATĮ, stovintį prie
aukuro. Jis tarė:
„Daužyk stulpų antgalius tol,
kol pradės drebėti slenksčiai,
ir sutrupink juos į visų
žmonių galvas!
Išlikusius nužudysiu kalaviju;
nė vienas jų neištrūks,
nė vienas jų neišliks.
[2] Nors jie nužengtų į Šeolą,
mano ranka juos iš ten paims;
nors jie užkoptų į dangų,
iš ten juos nulaipinsiu.
[3] Nors jie slėptųsi ant
Karmelio viršūnės,
surasiu juos ten ir paimsiu.
Nors jie slėptųsi nuo mano
akių jūros dugne,
paliepsiu slibinui*, kad jiems įgeltų.
[4] Nors jie eitų į tremtį savo
priešų priekyje,
paliepsiu kalavijui,
kad juos iššudytų.
Akis įsmeigsiu į juos nelaimei,
o ne palaimai.
[5] Viešpats, Galybių DIEVAS,
paliečia žemę, ir ji tirpsta,
o visi jos gyventojai gedi.
Ji visa pakils kaip Nilas
ir vėl atslūgs kaip Egipto Nilas.
[6] Jis statosi būstą danguje,
o savo skliautui pamatus
deda žemėje;
jis pasišaukia jūros vandenis
ir išlieja juos ant žemės;
jis vardu VIEŠPATS.
[7] Argi man jūs nesate kaip kušitai,
Izraelio tauta? – tai
VIEŠPATIES žodis. –
Argi ne aš išvedžiau Izraelį
iš Egipto žemės,
o filistinus iš Kaftoro
ir aramėjus iš Kyro?
[8] Tikrai Viešpaties DIEVO akys
įsmeigtos į nuodėmingą karalystę.
Išnaikinsiu ją žemės paviršiuje!

8,7 Žr. Am 6,8.

9,3 Žr. Job 40,25–41,26.

Bet Jokūbo namų visiškai
nesunaikinsiu, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
9 Štai paliepsiu
ir išsijosiu Izraelio namus
tarp tautų,
kaip sijojama rėčiu,
neleidžiant jokiam žvirgždui
nukristi žemėn.
10 Nuo kalavijo žus
visi mano tautos nusidėjėliai,
sakantys: 'Nelaimė niekada
mūsų nepasivys ir nepasitiks'.

Pažadas atkurti Izraelį

11 *Tą dieną atstatysiu sugriautą
Dovydo Padangtę,
užtaisysiu jos plyšius,
prikelsiu jos griuvėsius,
atstatysiu, kokia ji buvo kadaise,
12 kad jie paveldėtų Edomo likutį
ir visas tautas,
pavadintas mano vardu, –
tai žodis VIEŠPATIES,
kuris tai daro. –
13 Tikrai ateina dienos, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
kai artojas pasivys pjovėją,
o vynuogių traiškytojas – sėjėją,
kai kalnai trykš saldžiu vynu,
ir jis sruvens visomis kalvomis.
14 Sugrąžinsiu Izraelio, savo
tautos, tremtinius;
jie atstatys sugriautus miestus
ir juose gyvens,
veis vynuogynus ir gers jų vyną,
sodins sodus ir valgys jų vaisius.
15 Pasodinsiu juos jų žemėje,
ir jie niekada daugiau
nebebus išrauti
iš žemės, kurią jiems daviau", –
sako VIEŠPATS, tavo Dievas.

9,11-12 *Apd 15,16-18*

ABDIJO KNYGA

Abdijo knyga (hebr. *ʽōḇaḏejāh*, gr. *abdiou*, lot. *abdias*) pavadinta pranašo Abdijo vardu ir parašyta greičiausiai VI (IX?) a. pr. Kr.

Knygoje rūsčiai grasinama Edomui, sunkiu momentu apiplėšusiam Jeruzalę, ir pranašaujamas Izraelio triumfas.

Tai išgąsdintos ir vos išvengusios pražūties bendruomenės padrąsinimas: Dievas valdo visas tautas ir Viešpaties dieną atlygins visiems priešams.

Abdijo regėjimas.
Taip kalba Viešpats DIEVAS
apie *Edomą: –
Girdėjome pranešimą
iš VIEŠPATIES,
pasiuntinys buvo
pasiųstas tautoms:
„Kilkite! Kilkime į karą prieš jį!“
[2] Tikėk manimi! Padarysiu tave
mažiausią tarp tautų.
Tu būsi visiškai paniekintas.
[3] Įžūli širdis apakino tave,
gyvenantį uolų plyšiuose,
turintį būstą aukštumose.
Sakai savo širdyje:
„Kas gali mane nulaipinti žemėn?“
[4] Nors skraidytumei
aukštai kaip erelis,
nors tavo lizdas būtų sukrautas
tarp žvaigždžių,
nulaipinsiu tave iš ten, –
tai VIEŠPATIES žodis.
[5] Jei vagys ateitų pas tave
ar plėšikai nakčia,
kaip tu galėtumei būti
taip sunaikintas?
Argi jie nevogtų tik tiek,
kiek jiems gana?
Jei vynuogių rinkėjai
ateitų pas tave,
argi jie nepaliktų išrankų?
[6] Kaip buvo apiplėštas Ezavas
ir išnaršytos jo sankaupos!
[7] Prie sienos nustūmė tave
visi tavo sąjungininkai;
tave apgavo, prislėgė
tavo bičiuliai;
valgantieji tavo duoną
paspendė tau spąstus.
To jis visiškai nesupranta!
[8] Argi tą dieną, – tai
VIEŠPATIES žodis, –
nesunaikinsiu išminčių Edome
ir supratimo Ezavo kalne?
[9] Temane, tavo galiūnai
praras drąsą,
ir bus sunaikinti
visi iki vieno Ezavo kalne.
[10] Už žudynes ir smurtą,
padarytą tavo broliui Jokūbui,
rausi iš gėdos
ir būsi sunaikintas amžinai.
[11] Tą dieną, kai laikeisi nuošaliai,
tą dieną, kai svetimieji
nešėsi jo turtus
ir svetimšaliai ėjo pro jo vartus
bei metė burtą dėl Jeruzalės,
tu irgi buvai kaip vienas iš jų.
[12] Neturėjai džiaugtis jo nelaime
savo brolio dieną;
neturėjai džiūgauti dėl
Judo žmonių
jų žuvimo dieną;
neturėjai išdidžiai kalbėti
kančios dieną!

1-14 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Mal 1,2-5*

[13] Neturėjai eiti pro mano
tautos vartus
jų nedalios dieną;
bent neturėjai džiaugtis
Judo nelaime
jo nedalios dieną;
neturėjai grobti jo nuosavybės
jo nedalios dieną!
[14] Neturėjai stotis ant kryžkelių
jo pabėgėlių žudyti;
neturėjai išduoti jo išlikusiųjų
jo kančios dieną!
[15] VIEŠPATIES diena jau arti
visoms tautoms!
Kaip tu darei,
taip ir tau bus daroma;
tavo darbai kris ant tavo galvos.
[16] Kaip jūs gėrėte mano
šventajame kalne,
taip gers ir visos tautos
be perstojo.
Jos gers ir prisigers,
lyg jų niekada nebūtų buvę.
[17] Bet Siono kalne prisiglaus
išlikusieji,
ir kalnas bus šventas;
Jokūbo namai iškraustys tuos,
kurie buvo juos iškraustę.
[18] Jokūbo namai taps ugnimi,
Juozapo namai – liepsna,
o Ezavo namai – ražienomis;
jie padegs jas ir suris.
Neišliks nė vienas iš Ezavo namų,
nes VIEŠPATS taip pasakė!
[19] Gyvenantys Negebe užims Ezavo
kalną, o gyvenantys Šefeloje – filistinų
kraštą. Jie užims Efraimo žemę ir Sa-
marijos žemę, o Benjaminas užims Gi-
leadą. [20] Izraelio tremtiniai, esantys Ha-
lache, užims Finikiją ligi pat Sareptos, o
Jeruzalės tremtiniai, esantys Sefarade,
užims Negebo miestus. [21] Išgelbėtojai*
kops į Siono kalną valdyti Ezavo kalno,
o karalystė bus VIEŠPATIES!

21 Gr. *Septuagintoje*: „išgelbėtieji“.

JONOS KNYGA

Jonos knyga (hebr. *jōnāh*, gr. *iōnas*, lot. *jonas / iona(s)*) pavadinta pagrindinio veikėjo – pranašo Jonos (VIII a. pr. Kr. pirma pusė) vardu.

Dievo siunčiamas į Asirijos sostinę Ninevę pranašas Jona iš pradžių vengia užduoties (sk. 1), bet, ištiktas bėdos, atgailoja (sk. 2) ir eina pranašauti, o miesto gyventojai atsiverčia ir patiria Dievo gailestingumą (sk. 3); galiausiai Dievas sugėdina pranašą dėl jo priešiškumo ninevięčiams (sk. 4).

Sąmojo sklidinas pasakojimas liudija tautinio ir žmogiško priešiškumo neužgožiamą Dievo gailestingumą.

Pašaukimas ir neklusnumas

1 Amitajo sūnų *Joną pasiekė
VIEŠPATIES žodis: 2 „Keliauk tuojau
pat į Ninevę, tą didį miestą, ir pašauk
jį į teismą, nes jų nedorumas pasie-
kė mane“. 3 Bet Jona leidosi bėgti nuo
VIEŠPATIES Artumo į Taršišą. Jis nusi-
leido į Jafą, susirado į Taršišą plaukian-
tį laivą, užsimokėjo už kelionę ir įsėdo,
norėdamas keliauti drauge su jais į Tar-
šišą, toli nuo VIEŠPATIES Artumo.
4 Bet VIEŠPATS užleido šėlstantį vėją,
jūroje kilo baisi audra, ir laivui grėsė
pavojus sudužti. 5 Išgąstis apėmė jū-
reivius, ir kiekvienas šaukėsi savo die-
vo. Norėdami palengvinti laivą, jie iš-
metė į jūrą laive buvusį krovinį. Tuo
tarpu Jona, nusileidęs į laivo triumą,
gulėjo giliai įmigęs. 6 Kapitonas atėjo
pas jį ir tarė: „Kas gi tau, miegaliau?
Kelkis, šaukis savo Dievo! Gal tas Die-
vas pagalvos apie mus, ir mes nežūsi-
me“.
7 Jūreiviai sakė vienas kitam: „Mes-
kime burtus, kad sužinotume, kas kal-
tas dėl šios mus užklupusios nelai-
mės“. Jie metė burtus, ir burtas teko
Jonai. 8 Tuomet jie tarė jam: „Pasakyk
mums, kodėl mus užklupo ši nelai-
mė? Kuo tu užsiimi? Iš kur tu? Iš kokio
krašto esi ir kokiai tautai priklausai?“
– 9 „Esu hebrajas, – atsakė jis, – garbi-
nu VIEŠPATĮ, dangaus Dievą, kuris pa-
darė jūrą ir sausumą“. 10 Tuomet jūrei-
viai dar labiau išsigando ir sakė: „Kaip
tu išdrįsai taip pasielgti!“ Mat jūreiviai
žinojo, kad jis bėga nuo VIEŠPATIES Ar-
tumo; apie tai jis buvo jiems pasisakęs.
11 Tuomet jie klausė jį: „Kaip turime
su tavimi pasielgti, kad jūra nurimtų?“
Tuo tarpu jūroje vis labiau šėlo au-
dra. 12 Jis atsakė jiems: „Imkite mane
ir meskite į jūrą, kad jūra nurimtų. Ži-
nau, kad per mane jus užklupo ši bai-
si audra“. 13 Nepaisydami to, jūreiviai
yrėsi iš visų jėgų, stengdamiesi grįžti
į sausumą, bet nepajėgė, nes jūra vis
labiau ir labiau šėlo. 14 Tad jie šaukėsi
VIEŠPATIES: „VIEŠPATIE, prašome, mal-
daujame, neleisti mums žūti dėl šio
vyro gyvybės! Nelaikyk mūsų kaltais
už nekalto kraujo praliejimą, nes kaip
tu, VIEŠPATIE, norėjai, taip ir padarei“.
15 Tuomet jie paėmė Joną, įmetė jį į
jūrą, ir jūra liovėsi šėlusi. 16 Apimti di-
delės VIEŠPATIES baimės, vyrai aukojo
VIEŠPAČIUI aukas ir davė įžadus.

Atgaila ir išgelbėjimas

2 Bet VIEŠPATS parūpino didžuvę,
kad ji prarytų Joną. Ir *žuvies pil-
ve Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis.

1,1 *2 Kar 14,25*

2,1 *Mt 12,40*

2 Būdamas žuvies pilve, Jona meldėsi
VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 3 Jis sakė:
„Savo nelaimėje šaukiausi
VIEŠPATIES,
ir jis man atsiliepė.
Iš Šeolo pilvo šaukiau,
ir tu išgirdai mano balsą!
4 Tu įmetei mane į bedugnę,
į jūros širdį.
Mane prarijo vandenys,
apsėmė visi tavo vandenų
srautai ir vilnys.
5 Tuomet tariau: 'Iš tavo
Artumo esu išguitas!
Kaip vėl regėsiu tavo
šventąją buveinę?
6 Vandenys užliejo mane ligi kaklo,
bedugnė prarijo mane,
jūros dumbliai apraizgė man galvą
7 prie kalnų papėdės.
Nužengiau į kraštą,
kurio velkės užsklendė
mane amžinai.
Bet tu, VIEŠPATIE, mano Dieve,
iškėlei mano gyvastį iš kapo.
8 Mano gyvasčiai vis labiau gęstant,
atminiau VIEŠPATĮ ir
mano malda pasiekė tave
tavo šventojoje buveinėje.
9 Tuščius stabus garbinantieji
atsisako savo gailestingumo šaltinio,
10 o aš padėkos giesmę tau aukosiu,
duotą įžadą įvykdysiu.
Išgelbėjimas ateina iš VIEŠPATIES!'"
11 Tuomet VIEŠPATS paliepė žuviai iš-
spjauti Joną į sausumą.

Dievo žodis Ninevei

3 Antrąkart Joną pasiekė VIEŠPATIES
žodis: 2 „Keliauk tuojau pat į Ni-
nevę, tą didį miestą, ir paskelbk
jam, ką aš tau sakau". 3 Paklusdamas
VIEŠPATIES žodžiui, Jona pakilo ir nu-
vyko į Ninevę. O Ninevė buvo labai
didelis miestas; jį pereiti reikėjo tri-
jų dienų. 4 *Jona pradėjo kelionę per
miestą ir eidamas pirmos dienos ke-
lią skelbė: „Dar keturiasdešimt dienų,
ir Ninevė bus sunaikinta!" 5 Ninevės
žmonės patikėjo Dievu, paskelbė pas-
ninką ir visi, dideli bei maži, apsivilko
ašutinėmis.
6 Kai žinia pasiekė Ninevės karalių,
jis pakilo nuo sosto, nusivilko drabu-
žius, apsisiautė ašutine ir sėdosi į pe-
lenus. 7 Paskui jis įsakė paskelbti Nine-
vėje: „Karaliaus ir jo didžiūnų įsakymu
joks žmogus ar gyvulys nelies jokio
maisto; raguočiai ir avys tenebūna ga-
nomi ir vandens tenegeria. 8 Žmonės
ir gyvuliai bus apvilkti ašutinėmis* ir
visu balsu tesišaukia VIEŠPATIES. Visi
tesigręžia nuo savo nedorų kelių ir nuo
smurto. 9 Kas žino? Gal Dievas pasigai-
lės ir atleis, gal sulaikys savo degantį
įniršį, ir mes nežūsime".
10 Pamatęs, ką jie padarė ir kaip nu-
sigręžė nuo savo nedorų kelių, Dievas
pasigailėjo ir nenubaudė nelaime, ku-
ria buvo jiems grasinęs. To jis nebepa-
darė.

Dievo gailestingumas

4 Tai labai suerzino Joną. Jis buvo
įširdęs. 2 Todėl meldėsi VIEŠPAČIUI
ir sakė: „O VIEŠPATIE! Argi ne tai sakiau
dar savo šalyje būdamas? Dėl to pirma
ir į Taršišą bėgau, nes žinojau, kad tu
esi *maloningas ir gailestingas Dievas,
kantrus ir kupinas ištikimos meilės,
pasirengęs atleisti. 3 Tad, VIEŠPATIE,
maldauju atimti man gyvybę, nes ge-
riau man mirti, negu gyventi". 4 O
VIEŠPATS tarė jam: „Ar dera tau taip
širsti?" 5 Tuomet Jona išėjo iš miesto,
apsistojo jo rytinėje pusėje ir pasidarė
pastogę. Atsisėdo jos pavėsyje ir laukė,
kas toliau atsitiks miestui.

3,4-5 *Mt 12,41; Lk 11,32*

3,8 T. y. pažymėti atgailos ženklu.

4,2 *IŠ 34,6*

6 VIEŠPATS Dievas parūpino plačiala-
pį augalą*, išaugindamas jį virš Jonos,
kad teiktų pavėsį jo galvai ir apgintų
nuo blogos nuotaikos. Augalu Jona
buvo labai patenkintas. 7 Bet rytojaus
dienai auštant, Dievas pasiuntė kirmi-
ną, kuris taip pakando augalą, kad jis
nudžiūvo. 8 Saulei patekėjus, Dievas
pasiuntė karštą rytų vėją. Saulė taip
kepino Jonos galvą, kad jis alpo ir šau-
kėsi mirties. Jis sakė: „Geriau man mir-
ti negu gyventi“.

9 Tada Dievas tarė Jonai: „Argi dera
tau širsti dėl to augalo?“ Jis atsakė:
„Taip! Mirsiu nuo širdgėlos“. 10 Tuomet
VIEŠPATS pasakė: „Tu gailiesi augalo, dėl
kurio nevargai ir kurio neauginai; jis iš-
dygo per vieną naktį ir per vieną naktį
pradingo. 11 Argi neturėčiau aš gailėtis
Ninevės, to didžiojo miesto, kuriame yra
daugiau negu šimtas dvidešimt tūkstan-
čių žmonių, nemokančių atskirti kairės
nuo dešinės, ir daug galvijų?“

4,6 Hebr. *qîqājôn*; spėjama, jog tai paprastasis ricinmedis (lot. *Ricinus communis*).

MICHĖJO KNYGA

Michėjo knyga (hebr. *mîḵāh*, gr. *michaias*, lot. *micha(eas)*) parašyta paties pranašo Michėjo (VIII a. pr. Kr. pabaiga).

Pasmerkęs Izraelį už nuodėmes (sk. 1–3), paskui išpranašavęs tautų teismą ir naująją Siono karalystę (sk. 4–5), pranašas galiausiai nuo grasinimų pereina prie paguodos ir vilties žodžių (sk. 6–7).

Iš kaimo kilęs jaunasis pranašas ugningu žodžiu puola vargšų engėjus, paperkamus teisėjus, nepatikimus kunigus ir pranašus.

Dievo teismas

1 VIEŠPATIES žodis Michėjui iš Mo-
rešeto, pranašavusiam apie Samariją ir Jeruzalę Judo karalių *Jotamo, *Ahazo ir *Ezekijo dienomis.

2 Klausykitės, visos tautos,
išgirskite, visi gyvenantieji žemėje!
Teliudija prieš jus Viešpats DIEVAS,
Viešpats iš savo šventosios buveinės!
3 Žiūrėkite! Viešpats palieka savo buveinę,
jis nužengs ir eis žemės aukštumomis.
4 Po juo kalnai sutirps
ir nutekės žemyn į slėnius
kaip vaškas arti ugnies,
kaip vandenys, pilami ant stataus šlaito.
5 Visa tai – dėl Jokūbo nusikaltimo
ir dėl Izraelio namų nuodėmių.
Koks gi Jokūbo nusikaltimas?
Argi ne Samarija?
Koks gi Judo aukštumų alkas?
Argi ne Jeruzalė?
6 Todėl paversiu Samariją
griuvėsiais tuščiame lauke,
vieta vynuogynams veisti.
Sumesiu į slėnį jos akmenis,
atidengsiu jos pamatus.
7 Bus sudaužyti visi jos drožiniai,
sudegintas ugnyje visas jos kekšavimo atlygis
ir sunaikinti visi jos stabai.
Juk kaip kekšės atlygį ji juos surinko,
todėl kekšės atlygiu jie ir vėl taps.
8 Todėl raudosiu ir vaitosiu;
vaikščiosiu basas ir nuogas,
raudosiu liūdnai kaip šakālai,
liūdėsiu kaip stručiai.
9 Jos žaizda neužgydoma,
nes apėmė Judą,
pasiekė net mano tautos vartus,
pačią Jeruzalę.
10 Gate to neskelbkite,
nuo ašarų susilaikykite,
Bet Leafroje raitykitės dulkėse.
11 Eikite sau,
Šafyro gyventojai,
nuogi ir susigėdę.
Neišeina Caanano gyventojai;
Bet Ecelis vaitoja
ir atims jums savo paramą.
12 Maroto gyventojai tikėjosi palaimos,
tačiau atėjo iš VIEŠPATIES nelaimė
prie Jeruzalės vartų.
13 Kinkykite žirgus į kovos vežimus,
Lachišo gyventojai!
Lachiše, tu buvai nuodėmės pradžia
Siono dukteriai,
nes Izraelio nusikaltimai
kyla iš tavęs!

1,1 *2 Kar 15,32-38; 2 Met 27,1-7*
1,1 *2 Kar 16,1-20; 2 Met 28,1-27*
1,1 *2 Kar 18,1–20,21; 2 Met 29,1–32,33*

[14] Todėl duosi atsisveikinimo
dovanų
Morešet Gatui.
Achzibo namai bus apgaulė
Izraelio karaliams.
[15] Vėl atvesiu užkariautoją jums,
Marešos gyventojai.
Izraelio šlovė ateis
į Adulamą.
[16] Nusiskusk galvą,
raukis plaukus
dėl savo išpaikintų vaikų,
pasidaryk plika kaip erelis,
nes jie išėjo iš tavęs į tremtį.

Visuomenės ydos

2 Vargas rengiantiems
nedorus darbus
ir puoselėjantiems pikta
savo guoliuose!
Rytui prašvitus, jie jau vykdo tai,
nes jėga jų rankose.
[2] Jie užsigeidžia dirvų ir
pasigrobia jas,
užsimano namų ir atima juos;
jie išguja savininką iš jo namų
ir žmones iš jų paveldo.
[3] Todėl taip kalba VIEŠPATS:
„Tikėk manimi, rengiu
nelaimę šiai giminei;
negalėsite ištraukti iš
jos savo kaklų.
Eidami galvõs išdidžiai nekelkite,
nes tai bus blogas metas“.
[4] Tą dieną bus tau skiriama
patyčių daina,
aimanuojama karti
rauda ir sakoma:
„Mes visiškai nuniokoti!
VIEŠPATS perduoda kitiems
mano tautos paveldą,
jis atima jį iš manęs!
Užgrobėjams mūsų laukus išdalija“.
[5] Todėl nebus tau
kas burtu mestų virvę*
VIEŠPATIES bendrijoje.

[6] „Liaukitės pranašavę,
– skelbia jie, –
tokių dalykų neturite pranašauti!
Gėda mūsų neužklups“.
[7] Ar reikėtų taip sakyti,
Izraelio namai?
Ar VIEŠPATIES kantrybė išseko?
Ar tai jo darbai?
Ar mano žodžiai nepadeda tam,
kas elgiasi teisingai?
[8] Bet jūs pakilote kaip mano
tautos priešas;
jūs nuvelkate skraistę taikiųjų,
su pasitikėjimu einančių pro šalį,
nė negalvojančių apie karą.
[9] Mano tautos moteris jūs išvarote
iš jų jaukių namų
ir iš jų vaikų atimate
mano amžinai duotą garbę.
[10] Kelkitės ir eikite,
nes ši vieta – ne poilsiui!
Kadangi ji buvo užteršta,
ją ištiks sunaikinimas,
nuožmus sunaikinimas.
[11] Jei kas nors vaikštinėtų,
pūsdamas miglą į akis bei
skelbdamas melus,
ir sakytų: „Pranašausiu jums
apie vyną ir svaigųjį gėrimą“, –
tokiu pranašu džiaugtųsi ši tauta.
[12] Tikrai surinksiu tave
visą, Jokūbai,
tikrai subursiu Izraelio likutį.
Suvarysiu juos į viena
lyg avis į avidę,
lyg kaimenę į ganyklą.
Ji skardės žmonių klegesiu.
[13] Tas, kuris pralaužia spragą,
eis jų priekyje:
Jie prasilauš ir išeis pro vartus.
Jų karalius žygiuos pirmas,
o VIEŠPATS jų priekyje.

Tautos vadų pasmerkimas

3 Aš tariau:
„Klausykitės, Jokūbo vadai,
Izraelio namų valdovai!
Jūs turėtumėte žinoti, kas teisinga!

2,5 T. y. atmatuotų dalį.

[2] Bet jūs nekenčiate to, kas gera,
ir mylite tai, kas pikta;
jūs lupate nuo mano žmonių odą
ir raumenis nuo jų kaulų.
[3] Jūs ėdate mano tautos kūną,
nudiriate jiems odą,
į gabalus laužote jų kaulus,
kapojate juos kaip puode,
kaip mėsą katile".
[4] „Kada nors jie šauksis VIEŠPATIES,
bet jis neatsilieps,
paslėps nuo jų savo veidą tuo metu,
nes jie nedorai elgėsi".
[5] Taip kalba VIEŠPATS apie pranašus,
klaidinančius mano tautą,
šaukiančius: „Taika!",
kai turi ko pavalgyti,
bet skelbiančius karą tiems,
kurie nieko nekiša jiems į burnas.
[6] Todėl ateis jums naktis,
ir jūs negalėsite regėti,
bus jums tamsu,
ir negalėsite burti.
Pranašams nusileis saulė
ir aptems diena.
[7] Regėtojai bus sugėdinti,
žyniai apstulbinti.
Sumišę jie dengsis lūpas,
nes Dievas neatsiliepia.
[8] O aš,
aš pertekęs jėgų,
VIEŠPATIES Dvasios,
teisingumo ir drąsos
skelbti Jokūbui apie jo nusikaltimą
ir Izraeliui apie jo nuodėmę.
[9] Tad išklausykite tai, Jokūbo
namų valdovai
ir Izraelio namų vadai!
Jūs neapkenčiate teisingumo
ir iškraipote visa, kas tiesu!
[10] Jūs statote Sioną krauju
ir Jeruzalę neteisingumu!
[11] Jos valdovai teisia už kyšį,
jos kunigai moko už užmokestį,
jos pranašai buria už pinigą,
bet jie šaukiasi VIEŠPATIES
ir sako: „Tikrai VIEŠPATS
yra su mumis!
Mūsų nepasieks jokia nelaimė".
[12] Todėl per jūsų kaltę
*Sionas taps ariamu lauku,
Jeruzalė virs griuvėsių krūva,
o Šventyklos kalnas – mišku
apaugusia aukštuma.

Dievo karalystė Sione

4 Ateityje bus taip,
kad VIEŠPATIES Namų kalnas
stovės tvirtai iškilęs virš kalvų
ir bus aukštesnis už kalnus.
Tautos plūs jo link,
[2] daug tautų ateis ir sakys:
„Ateikite, kopkime į
VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo Namus,
kad jis pamokytų mus savo kelių,
kad mes eitume jo takais".
Iš Siono ateis mokymas
ir iš Jeruzalės VIEŠPATIES žodis.
[3] Jis išspręs daugelio tautų ginčus,
išspręs galingų, nors ir
tolimų tautų bylas.
*Jos perkals savo kalavijus į arklus,
o ietis – į genelius*.
Tauta nebekels kalavijo
prieš kitą tautą,
nebebus mokomasi kariauti.
[4] *Tuomet visi sėdės
po savo vynmedžiais,
po savo figmedžiais,
ir nebus kam jų gąsdinti.
Tai ištarė Galybių VIEŠPATIES lūpos!
[5] Nors visos tautos žengia,
kiekviena dėl savo dievų,
o mes žengsime dėl
VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
per amžių amžius.
[6] „Tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis, –
sutelksiu šlubuosius,
surinksiu išblaškytuosius
ir tuos, kuriuos nuliūdinau.

3,12 *Jer 26,18*
4,3 *Jl 4,10*
4,3 Žr. Iz 2,4.
4,4 *Zch 3,10*

[7] Šlubuosius padarysiu Likučiu,
išblaškytuosius – galinga tauta.
VIEŠPATS jiems viešpataus
Siono kalne nuo dabar amžinai".
[8] O Migdal Edere*,
o Siono kalvos dukterie!
Tau grįš
ankstesnė valdžia,
dukters Jeruzalės karalystė.
[9] Ko gi dabar taip aimanuoji?
Ar nebeturi karaliaus?
Ar žuvo tavo patarėjas,
kad tave surėmė gimdyvės
skausmai?
[10] Raitykis ir vaitok kaip
gimdyvė, Siono dukterie,
nes turi dabar išeiti iš miesto
ir likti po atviru dangumi.
Tu nueisi į Babiloną
ir ten būsi išgelbėta;
ten VIEŠPATS išpirks tave
iš tavo priešų rankų.
[11] Tikrai daug tautų
susirinko prieš tave,
sakydamos: „Tebūna ji išniekinta,
Siono griuvėsiuose tesigano
mūsų akys!"
[12] Bet jos nežino VIEŠPATIES minčių,
nesuvokia jo užmojo,
nes jis surinko jas kaip
pėdus į klojimą.
[13] Pakilk ir kulk, Siono dukterie,
nes duosiu tau geležies ragus
ir parūpinsiu vario kanopas.
Tu sutrypsi daug tautų
ir paskirsi jų grobį VIEŠPAČIUI,
jų turtus – visos žemės Viešpačiui.
[14] Dabar apsisaugok
mūrais, Bat Gadera!
„Mes apsiausti!"
Jie smogia lazda į žandą
Izraelio valdovui.

5 *O iš tavęs, Efratos Betliejau,
mažiausias tarp Judo kaimų,
man kils tas,
kuris valdys Izraelį.
Jo kilmė siekia tolimą senovę,
seniai praėjusius laikus.
[2] Todėl jis paliks juos iki laiko,
kai laukiančioji kūdikio
bus pagimdžiusi;
tuomet jo giminių likučiai sugrįš
pas Izraelio vaikus.
[3] Jis tvirtai laikysis
ir ganys savo kaimenę
VIEŠPATIES galia,
VIEŠPATIES, savo Dievo,
galingu vardu.
Jie gyvens saugiai,
nes jo didybė pasieks
žemės pakraščius.
[4] Jis pats bus taika!
Jei Asirija ateis į mūsų kraštą
ir ims trypti mūsų žemę,
išrikiuosime prieš ją
septynetą ganytojų,
aštuonetą karališkų vadų.
[5] Jie valdys Asirijos kraštą kalaviju,
*Nimrodo šalį nuogu kardu.
Jie išvaduos mus nuo asirų,
jei jie ateis į mūsų kraštą
ir mindžios mūsų šalies ribas.
[6] Jokūbo likutis
tarp daugelio tautų tuomet bus
kaip VIEŠPATIES siunčiama rasa
ir kaip žolę palaistantis lietus,
nelaukiantis nieko iš žmogaus
ir nededantis vilčių į mariuosius.
[7] Jokūbo likutis tarp tautų,
tarp daugelio tautų, tuomet bus
kaip liūtas tarp miško žvėrių
ir kaip liūtukas avių kaimenėse.
Kur tik jis eis, ten mindžios
ir draskys,
ir nebus, kas išgelbėtų.
[8] Tavo ranka pakils prieš priešus,
ir visi tavo priešininkai
bus sunaikinti!
[9] „Tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis, –
atimsiu iš tavęs tavo arklius

4,8 Hebr. „kaimenės bokštas", simbolinis Jeruzalės pavadinimas.

5,1 *Mt 2,6; Jn 7,42*

5,5 *Pr 10,8-11*

ir sunaikinsiu tavo karo vežimus;
10 nuniokosiu tavo krašto miestus
ir sugriausiu visas tavo tvirtoves;
11 atimsiu iš tavo rankų apžavus,
ir tu nebeturėsi daugiau žiniuonių;
12 atimsiu iš tavęs tavo stabus
ir šventuosius akmenis,
ir tu nebesilenksi daugiau
savo rankų dirbiniams;
13 išrausiu iš tavęs tavo
šventuosius stulpus
ir sunaikinsiu tavo miestus.
14 Įpykęs atkeršysiu
tautoms, kurios nepakluso“

Viešpats bylinėjasi su tauta

6 Klausykitės, ką VIEŠPATS sako:
„Pakilk, iškelk bylą
kalnų akivaizdoje,
ir tegirdi kalvos tavo balsą!“
2 Klausykitės, kalnai, apie
VIEŠPATIES bylą
ir jūs, patvarieji žemės pamatai,
nes VIEŠPATS bylinėjasi
su savo tauta,
skelbia ieškinį Izraeliui.
3 „Mano tauta, ką aš tau padariau?
Kuo gi tave nuvarginau?
Atsakyk man!
4 Juk *išvedžiau tave iš
Egipto žemės,
išpirkau tave iš vergijos namų
ir pasiunčiau tau vadovauti *Mozę,
Aaroną ir *Mirjamą.
5 Mano tauta, atmink,
ką buvo sumanęs Moabo
karalius *Balakas,
ką jam atsakė Beoro sūnus Bileamas
ir kas nutiko nuo *Šitimų
iki Gilgalo,
kad žinotumei VIEŠPATIES
teisumo darbus“.

6,4 *Iš 12,50-51*
6,4 *Iš 4,10-16*
6,4 *Iš 15,20*
6,5 *Sk 22,2–24,24*
6,5 *Joz 3,1–4,19*

6 „Kuo nešinas ateisiu į
VIEŠPATIES Artumą
ir nusilenksiu aukštybių Dievui?
Ar ateisiu su deginamosiomis
aukomis,
su mituliais veršiais?
7 Argi VIEŠPATS bus patenkintas
tūkstančiais avinų,
begaliniu srautu aliejaus?
Ar atiduosiu savo pirmagimį
už savo nusikaltimą,
savo kūno vaisių
už savo nuodėmę?“
8 Žmogau, jis tau pasakė,
kas gera
ir ko iš tavęs reikalauja VIEŠPATS:
tik daryti, kas teisinga,
mylėti ištikima meile
ir nuolankiai eiti su savo Dievu.
9 VIEŠPATIES balsas šaukia miestui
(didžiai išmintinga bijoti
tavo vardo):
„Klausykitės, gimine ir
miesto taryba!
10 Argi aš galiu nematyti
nedorai įgytų turtų
nedorėlių namuose
ir keikiamos sumažintos efos?
11 Argi aš galiu pakęsti
apgavikiškas svarstykles
ir nesąžiningų svarsčių maišą?
12 Tavo turtuoliai pilni smurto,
tavo gyventojai meluoja
apgauliais liežuviais burnoje.
13 Todėl aš tave ir parbloškiau,
nuniokodamas dėl tavo
nuodėmių.
14 Tu valgysi, bet nepasisotinsi,
ir tavęs nepaliks
kankinantis alkis;
tu įgysi, bet neišsaugosi,
o jei ką ir išsaugotum,
aš atiduosiu kalavijui.
15 Tu sėsi, bet nepjausi,
spausi alyvas, bet aliejumi
nesitepsi;
traiškysi vynuoges, bet
vyno negersi.

[16]Tu laikeisi *Omrio įstatų,
visų *Ahabo namų darbų
ir sekei jų užmojais.
Todėl paversiu tave tyrlaukiais,
o tavo gyventojus – pajuoka,
ir tu turėsi pakelti mano
tautos panieką“.

Pasmerkimas ir viltis

7 Vargas man! Aš kaip
žmogus po to,
kai vasaros derlius nuimtas,
kai vynuogės nurinktos,
neberandantis suvalgyti
jokios vynuogių kekės
nė mano mėgstamų
ankstyvųjų figų.
[2]Pradingo krašto ištikimieji,
nebeliko nė vieno doro žmogaus.
Visi tyko kraujo,
gaudo vienas kitą tinklu.
[3]Jų rankos įgudusios daryti pikta:
didžiūnas kelia reikalavimus,
teisėjas prašo kyšio,
o turtuolis įsako pagal savo norą.
Taip jie iškraipo teisingumą!
[4]Geriausias tarp jų –
kaip erškėtis,
teisingiausias tarp jų –
kaip erškėčių tvora.
Tavo sargybinių skelbtoji diena,
tavo bausmė atėjo,
ir jau čia pat jų sumišimo metas.
[5]Netikėkite draugu,
nepasitikėkite bičiuliu!
Nuo miegančios tavo glėbyje
saugok savo lūpų duris!
[6]*Juk sūnus niekina tėvą,
duktė šiaušiasi prieš motiną,
marti prieš anytą.
Žmogaus priešai – jo namiškiai!
[7]O aš žvelgsiu į VIEŠPATĮ,
dėsiu viltis į savo išganymo Dievą,
ir išklausys mane mano Dievas!

6,16 *1 Kar 16,23-28*
6,16 *1 Kar 16,29-34; 21,25-26*
7,6 *Mt 10,35-36; Lk 12,53*

[8]Nedžiūgauk dėl mano
nelaimės, mano priešе!
Nors ir parpuoliau,
vėl atsikelsiu,
nors sėdžiu tamsybėje,
VIEŠPATS – mano šviesa.
[9]Kadangi jam nusidėjau,
turiu pakelti VIEŠPATIES įniršį,
kol jis apgins mano bylą
ir grąžins man teisingumą.
Jis išves mane į šviesą,
ir aš regėsiu jo teisumą.
[10]Tai regėdamas, mano priešas
paraus iš gėdos,
nes jis sakė man:
„Kur jis,
VIEŠPATS, tavo Dievas?“
Mano akys regės jo žlugimą;
jis bus sutryptas
kaip purvas gatvėse.
[11]Tavo sienų atstatymo dieną,
būtent tą dieną
tavo ribos bus platesnės;
[12]tą dieną kiti eis pas tave
net iš Asirijos ir Egipto miestų,
iš Egipto ir nuo Upės,
net nuo jūros iki jūros,
nuo kalno iki kalno.
[13]Bet kraštas bus tapęs
tyrlaukiais
jo gyventojams
dėl jų nedorų darbų.

Malda

[14]Savo lazda ganyk savo tautą,
tavo paveldo kaimenę,
gyvenančią atskirai miške,
sodų krašto viduje.
Tesigano ji Bašane ir Gileade
kaip senovės dienomis.
[15]Kaip išėjimo iš Egipto
žemės dienomis,
dabar parodyk jai
nuostabius darbus.
[16]Tautos regės ir gėdysis,
nepaisydamos visõs savo galybės;
jos ranka užsidengs sau burnas,
ir apkurs jų ausys.

[17] Jos laižys dulkes kaip žalčiai,
kaip žemės ropliai;
jos išeis baimingai iš savo tvirtovių,
siaube gręšis į VIEŠPATĮ,
mūsų Dievą,
ir patirs tavo baimę.
[18] Kur yra toks Dievas, kaip tu,
kuris atleidžia kaltę
ir dovanoja nusižengimą
savo paveldo likučiui?
Jo pyktis netveria amžinai,
nes jam malonu būti gailestingam.
[19] Jis vėl mūsų pasigailės,
kojomis sutryps mūsų kaltes.
Tu įmesi į gelmes
visas mūsų nuodėmes.
[20] Tu parodysi ištikimybę Jokūbui,
ištikimą meilę Abraomui,
kaip esi prisiekęs
mūsų protėviams senovės dienomis.

NAHUMO KNYGA

Nahumo knyga (hebr. *naḫūm*, gr. *naoum*, lot. *na(h)um*) pavadinta pranašo Nahumo, apie kurį nieko daugiau nežinoma, vardu ir parašyta tarp 663 ir 612 m. pr. Kr.

Paskelbęs, kad Viešpats visada nubaudžia kaltuosius (sk. 1), pranašas kalba apie įvyksiantį klestinčios Ninevės sunaikinimą (sk. 2–3).

Kruvinojo miesto ir jo karaliaus sunaikinimas knygoje įgyja visuotinės pamokos pobūdį.

1 Ištarmė *Ninevei.
Nahumo Elkošiečio regėjimo knyga.

Himnas Viešpačiui

2 * Pavydulingas ir keršijantis
Dievas yra VIEŠPATS;
VIEŠPATS keršija ir dega pykčiu;
VIEŠPATS keršija savo nedraugams
ir niršta ant savo priešų.
3 Kantrus yra VIEŠPATS,
bet didis galybe;
VIEŠPATS niekada nepalieka
nenubausto kaltojo.
Viesulu ir audra jis keliauja,
debesys – jo kojų dulkės.
4 Jis sudraudžia jūrą
ir ją nusausina,
išdžiovina visas upes.
Nuvyto Bašanas ir Karmelis,
vysta Libano žiedai.
5 Prieš jį dreba kalnai,
nyksta kalvos;
nuo jo veido krūpčioja žemė,
pasaulis ir visa,
kas jame gyvena.
6 Kas gali atsilaikyti prieš jo įniršį?
Kas gali pakelti jo degantį pyktį?
Jo pyktis liepsnoja kaip ugnis;
nuo jo skeldėja uolos.
7 Geras yra VIEŠPATS,
tvirtovė nelaimės dieną.
Jis apsaugo, kas juo pasitiki,
8 net potvyniui ištikus.
Jis padarys visišką galą
savo nedraugams
ir priešus nuvys į tamsybes.

Kreipimaisi į Judą ir Ninevę

9 Kokių priekaištų turite
VIEŠPAČIUI?
Jis padarys galą,
ir nelaimės nebesikartos!
10 Tarsi susipynę erškėčiai,
tarsi įkaušę girtuokliai,
jie deginami kaip sausi šiaudai.
11 Iš tavęs iškilo
rezgantis piktus kėslus
prieš VIEŠPATĮ
niekšybės patarėjas.
12 Taip kalba VIEŠPATS:
„Nors ir labai stiprūs bei gausūs,
jie bus sunaikinti ir išnyks.
Nors ir nuplakiau tave,
daugiau nebeplaksiu.
13 O dabar nuimsiu nuo tavęs jungą
ir sutraukysiu tavo pančius“.
14 Apie tave VIEŠPATS ištarė:
„Savo vardo palikuonių
daugiau nebeturėsi;
iš tavo dievų namų išmesiu
ir drožtą stabą, ir liedintą stabą;
supilsiu tau kapą, nes tu
niekam nebetinki“.

1,1–3,19 *Iz 10,5-34; 14,24-27; Sof 2,13-15*
1,2 Nah 1,2-8 yra vad. abėcėlinių psalmių pavidalo.

2 Žiūrėk! *Kalnais
žengia šauklys,
nešantis gerą žinią,
skelbiantis taiką!
„Švęsk, Judai, savo šventes,
vykdyk savo įžadus,
nes niekada daugiau
niekšas per tave nebežengs;
jis visiškai sunaikintas!"*

Ninevės sunaikinimas

2 Griovėjas pakilo prieš tave.
Budėk ant pylimų,
stebėk kelią,
juoskis kalaviją ant strėnų,
sutelk visas savo jėgas!
3 Juk VIEŠPATS grąžina ne
tik Jokūbo didybę,
bet ir Izraelio didybę,
nors plėšikai juos nuniokojo
ir sunaikino jų atžalas.
4 Jo galiūnų skydai
dažyti raudonai,
kariai aprengti purpuru.
Karo vežimai, tą dieną
apžiūrimi prieš mūšį, –
tarsi liepsnojantys deglai.
Kovos žirgai stojasi piestu!
5 Gatvėmis pasiutusiai
daužosi vežimai,
aikštėmis darda šen ir ten.
Jie atrodo lyg deglai,
jie tvyksi lyg žaibai.
6 Jis šaukia savo drąsuolius,
ir klupinėdami jie žengia pirmyn,
skuba miesto mūrų link;
skydų priedanga jau parengta.
7 Atsiveria upės vartai,
ir tirpsta iš siaubo rūmai.
8 Jų valdovė varoma į nelaisvę;
tarnaitės lydi ją,
dejuodamos kaip balandžiai
ir mušdamosi krūtinėn.
9 Nuo seniausių laikų
Ninevė buvo tarsi vandenų
tvenkinys.
Dabar jie tvinsta.
„Sustokite! Sustokite!" –
bet nė vienas negrįžta.
10 „Grobkite sidabrą,
grobkite auksą!
Lobiams nėra galo!
Visokiausių brangenybių gausybė!"
11 Ninevė nusiaubta, nuniokota
ir sunaikinta!
Širdis alpsta, kėliai linksta,
visų strėnos pakirstos,
visų veidai mirtinai išbalę!
12 Kas nutiko liūtų olai,
liūtukų urvui,
kur būvodavo liūtas
bei liūtukai
ir nebūdavo kam jų baidyti?
13 Gana pridraskė liūtas
savo mažyliams
ir prismaugė grobio savo liūtėms;
jis pripildė savo olas grobio,
savo urvus draskytos mėsos.
14 „Tikėk manimi, aš tavo priešas, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, – aš pa-
versiu tavo karo vežimus dūmais, o
tavo liūtukus suris kalavijas. Padary-
siu galą tavo grobikavimui žemėje, ne-
bebus girdėti daugiau tavo pasiuntinių
balso.

3 Ak! Kruvinasis miestas
skendi apgaulėje,
kupinas grobio; nėra
galo jo grobimui!
2 Botagai pliaukši, ratai darda,
žirgai šuoliuoja, karo
vežimai tarška!
3 Raiteliai puola,
švytruoja kalavijai, žaibuoja ietys!
Šūsnys žuvusiųjų,
krūvos lavonų, nesuskaičiuojami
užmuštieji;
klumpama ant kūnų!
4 Dėl gausiai ištvirkaujančios
kekšės,
patrauklios kerėjimo valdovės,

2,1 *Iz 52,7*

2,1 Lot. *Vulgatoje* ir kituose vertimuose Nah 2,1 figūruoja kaip Nah 1,15, todėl skiriasi ir viso sk. 2 eilučių numeracija.

tautas pavergusios savo
išvirkavimais,
o gentis – kerėjimu,
[5] tikėk manimi, atėjau prieš tave, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. –
Užversiu tau sijoną ant galvos,
parodysiu tavo nuogumą tautoms
ir tavo gėdą karalystėms.
[6] Apmėtysiu tave nešvarumais,
sudarkysiu tave
ir paversiu tave siaubo reginiu.
[7] Kas tik pamatys tave,
tas trauksis nuo tavęs ir sakys:
'Sunaikinta Ninevė! Kas
ją apraudos?'
Kur rasiu, kas tave paguostų?
[8] Argi tu geresnė už No Amoną*,
sėdėjusį prie Nilo,
apsuptą iš visų pusių vandenų?
Jūra buvo jo pylimai,
o vandenys – sienos.
[9] Kušas buvo jo stiprybė
ir Egiptas, ir nesuskaičiuojami kiti.
Jam padėjo Putas ir libiai.
[10] Tačiau jis buvo ištremtas
ir išėjo į nelaisvę;
net jo mažyliai buvo ištaškyti
prie kiekvieno gatvės kampo;
burtai buvo mesti ir dėl
jo kilmingųjų,
ir visi didikai buvo surakinti
grandinėmis.
[11] Ir tu būsi girta,
visiškai apsvaigusi;
ir tu ieškosi apsaugos nuo priešo.
[12] Visos tavo tvirtovės –
kaip figmedžiai
su ankstyvosiomis figomis;
kam nors juos papurčius,
figos krinta į valgančiojo burną.
[13] Žiūrėk! Tavo kariai
kaip moterys.
Tavo krašto vartai
patys atsivėrė tavo priešams,
ugnis surijo tavo vartų velkes.
[14] Prisisemk vandens apgulos metui,
sustiprink įtvirtinimus;
lipk į purvą, mink molį,
pasidirbk kietų plytų!
[15] Ten suris tave ugnis,
paguldys tave kalavijas;
jie suris tave kaip skėrių vikšrus.
Dauginkitės kaip skėrių vikšrai,
dauginkitės kaip skėriai!
[16] Prisidarei sau pirklių daugiau
negu danguje yra žvaigždžių.
Skėriai išsirita
ir nuskrenda.
[17] Tavo didžiūnai – kaip skėriai,
tavo raštvedžiai – kaip
skėrių spiečiai,
nutupiantys ant tvorų šaltą dieną.
Saulei patekėjus, jie nuskrenda,
ir nėra, kas žinotų,
kur jie dingo.
[18] Snaudžia tavo ganytojai,
Asirijos karaliau,
atgulė poilsio tavo kilmingieji.
Tavo žmonės išblaškyti kalnuose,
ir nėra kam jų surinkti.
[19] Nepagydomas tavo sužalojimas,
mirtina tavo žaizda.
Kas tik girdi šią žinią apie tave,
tas ploja rankomis.
Juk kas nėra patyręs
tavo negailestingo žiaurumo?"

3,8 T. y. Tėbus.

HABAKUKO KNYGA

Habakuko knyga (hebr. *ḥabaqqûq*, gr. *abakoum*, lot. *(h)abacuc*) pavadinta pranašo Habakuko, apie kurį nieko daugiau nežinoma, vardu ir parašyta tarp 615 ir 597 m. pr. Kr.

Po pranašo ir Viešpaties pokalbio apie Dievo teisingumą pasaulyje (1,1–2,4) skelbiami penki prakeikimai priešams (2,5–20), ir pranašas atsiliepia lyrine malda (sk. 3).

Nerimastingu klausimu prasidėjusi knyga užbaigiama džiaugsmingu pasitikėjimu Viešpačiu.

Dievo ir pranašo pokalbis

1 Ištarmė, kurią pranašas Habakukas
gavo per regėjimą.
2 Kiek ilgai dar šauksiu, VIEŠPATIE,
o tu manęs neišgirsi?
Arba rėksiu: „Smurtas!" –
o tu manęs negelbėsi?
3 Kodėl rodai man nusikaltimus
ir žiūri į vargą?
Aš puldinėjamas ir
prievartaujamas,
kyla vaidai, nesiliauja barniai.
4 Įstatymas be gãlios,
teisingumas niekada nelaimi.
Sukčius apmauna teisųjį,
o teismo sprendimas kreivas.
5 „Pasižvalgykite po tautas
ir įsidėmėkite!
*Stebėkitės ir apstulbkite!
Juk jūsų dienomis vyksta dalykas,
kuriuo netikėtumėte,
jei ir būtų jums pasakyta.
6 Tikėk manimi! Aš
išjudinu *chaldėjus,
tą žiaurią ir veržlią tautą,
žygiuojančią per žemės platybes
užimti svetimų sodybų.
7 Jie baisūs ir kelia siaubą;
jie patys nusistato teisę
ir viršenybę.
8 Jų žirgai greitesni už leopardus,
aršesni už vilkus vakare.
Jų ristūnai šuoliuoja,
jų raiteliai atjoja iš toli,
atskrenda lyg erelis prie grobio.
9 Visi jie joja siaubti,
įbedę akis į priekį,
ir semia belaisvius kaip smėlį.
10 Jie tyčiojasi iš karalių,
išjuokia valdovus.
Kiekvieną tvirtovę pajuokia,
supila žemių pylimą ir paima ją.
11 Tuomet pasikeičia kaip vėjas
ir pradingsta.
Jie nusižengia ir nusikalsta,
nes jų dievas – jų pačių galybė!"
12 Argi tu nesi nuo pat pradžios,
VIEŠPATIE, mano Dieve,
mano Šventasis?
Tu esi nemirtingas!
Tu VIEŠPATIE, paskyrei jiems teismą,
tu Uōla, parengei jiems bausmę.
13 Tavo akys per šventos
žvelgti į pikta,
tu negali žiūrėti į nusikaltimus.
Tad kodėl žiūri į klastūnus ir tyli,
kai nedorėliai ryja
teisesnius už save?
14 Lyg jūros žuvis padarei žmones,
lyg šliužus, neturinčius valdovo.
15 Ištraukia priešas juos visus kabliu,
išvelka tinklu,
surenka bradiniu.

1,5 *Apd 13,41*
1,6 *2 Kar 24,2*

16 Todėl jie linksminasi ir džiūgauja,
aukoja atnašas savo tinklui
ir degina smilkalus savo bradiniui,
nes dėl jų pagausėjo jų davinys,
ir valgis riebus.
17 Argi taip ir toliau jie
tuštins savo tinklą
žudydami tautas be pasigailėjimo?
2 Stovėsiu savo sargybos vietoje,
liksiu ant pylimo,
lauksiu, ką jis man sakys,
koks bus jo atsakymas
į mano skundą.
2 Tuomet VIEŠPATS man
atsakė ir tarė:
„Užrašyk regėjimą,
įrašyk taip aiškiai į lenteles,
kad ir bėgikas jį perskaitytų.
3 Nustatytu laiku regėjimas
išsipildys,
o dabar jis skuba į tikslą
ir nemeluoja.
Jei atrodo, kad jis gaišuoja, palauk;
*jis tikrai išsipildys ir nesuvėluos".
4 Pasižiūrėk į puikuolį!
Jo dvasia nėra dora;
o *teisus žmogus gyvena
savo tikėjimu.

Nedorėlių pasmerkimas

5 Turtas tikrai apgaulus;
puikuoliai neiškenčia,
išsižioja plačiai kaip Šeolas,
nepasotinami kaip mirtis,
glemžia visas tautas
ir užkariauja visas gentis.
6 Ar neims visi tokius
žmones pajuokti,
kalbėti apie juos patyčiomis
ir patarlėmis?
„Vargas tam,
kuris krauna, kas jam
nepriklauso!"
Kiek ilgai nesiliausi kaupti daiktus,
paimtus kaip užstatą?
7 Ar nepakils staiga tavo
skolintojai?
Ar neatbus tie, kurie
tau kelia baimę?
Tuomet tu būsi jų grobis!
8 Kadangi apiplėšei daug tautų,
tave plėš visų tautų likučiai
dėl pralieto žmonių kraujo
ir smurto žemei,
miestams ir visiems, kas
juose gyvena.
9 „Vargas tam,
kuris siekia neteisėtos
naudos savo namams,
kraunasi aukštai lizdą,
norėdamas saugiai gyventi!"
10 Užtraukei gėdą savo namams,
išžudydamas daug tautų,
ir sau užsitraukei pražūtį.
11 Net sienų akmenys šauks
ir medžio sijos joms atsilieps.
12 „Vargas tam,
kuris statosi miestą
praliedamas kraują
ir kuria gyvenvietę
nusikalsdamas!"
13 Argi ne Galybių
VIEŠPATIES valia
tautos tik tam turėjo triūsti,
kad liepsnas pamaitintų,
o gentys tuščiai vargintųsi?
14 *Juk žemė bus kupina
VIEŠPATIES šlovės pažinimo,
kaip jūra kupina vandenų.
15 „Vargas tam,
kuris, liedamas pyktį, girdo
savo kaimynus,
kol jie pasigeria,
norėdamas pasižiūrėti
į jų nuogumą!"
16 Būsi sotus panieka
užuot pasisotinęs garbe.
Gerk ir pats! Svirduliuok!
Taurė VIEŠPATIES dešinėje
pasisuks į tave,
ir gėda aptemdys tavo garbę!

2,3 *Hbr 10,37*
2,4 *Rom 1,17; Gal 3,11; Hbr 10,38*
2,14 *Iz 11,9*

[17] Libanui padarytas smurtas
užgoš tave,
žvėrių išnaikinimas
tau kels siaubą
dėl pralieto žmonių kraujo
ir smurto žemei,
miestams ir visiems, kas
juose gyvena.
[18] Ką padės stabas,
meistro padarytas,
liedintas atvaizdas ir
melo mokytojas?
Meistras pasitiki savo darbu,
nors jo kūrinys – tik stabas,
negalintis žodžio ištarti!
[19] „Vargas tam,
kuris taria rąstigaliui: 'Pabusk!'
ir kurčiam akmeniui: 'Kelkis!'"
Ar jis gali pamokyti?
Įsižiūrėk! Auksu ir sidabru
jis aptrauktas,
tačiau gyvybės alsavimo jis neturi.
[20] Bet VIEŠPATS yra savo šventykloje;
tenutyla jo akivaizdoje visa žemė!

3 *Pranašo Habakuko malda. Pagal raudos melodiją.*

[2] VIEŠPATIE, girdėjau apie tavo gyrių;
esu apstulbęs, VIEŠPATIE,
nuo tavo darbų.
Atnaujink juos mūsų laikais,
padaryk juos žinomus mūsų laikais!
Būk gailestingas net kai pyksti!
[3] Dievas atėjo iš Temano,
Šventasis iš Parano kalno. *Sela**.
Jo Garbė padengė dangų,
ir žemė buvo sklidina jo garbės.
[4] Žėrėjimas kaip saulės;
du spinduliai švyti iš jo rankos,
iš ten, kur slypi jo galybė.
[5] Maras žygiavo pirma jo,
o mirtis sekė įkandin.
[6] Sustodamas jis supurtė žemę,
pažvelgdamas sudrebino tautas.
Amžinieji kalnai skeldėjo,
palei jo senuosius kelius
įdubo pirmykštės kalvos.
[7] Mačiau nelaimės užpultas
Kušano palapines,
virpančias Midjano krašto
palapinių dangas.
[8] Argi tu įširdai ant upių, VIEŠPATIE?
Nejau tu įniršai ant upių
ir įtūžai ant jūros,
kai valdei savo žirgus,
pergalingus karo vežimus?
[9] Švytravai iš dėklo ištrauktu lanku,
ir tavo žodžio prisotintos
buvo strėlės. *Sela*.
Tu upėmis vagojai žemę.
[10] Kalnai matydami tave drebėjo;
pratrūko liūtis,
suriaumojo jūrų bedugnė.
Saulė iškėlė aukštai savo rankas,
[11] mėnulis sustojo savo
didingoje buveinėje
nuo tavo greitųjų strėlių šviesos,
nuo tavo žaibuojančios
ieties spindesio.
[12] Įniršęs žengei per žemę,
įpykęs sutrypei tautas.
[13] Išėjai gelbėti savo tautos,
gelbėti savo pateptojo.
Sutriuškinai nedorųjų
namų galvą,
apnuogindamas juos nuo
pamatų ligi stogo. *Sela*.
[14] Pervėrei jo paties strėlėmis
jo karių galvas,
kai jie ėjo kaip viesulas
mūsų išblaškyti,
džiūgavo, kad galės praryti
besislapstančius vargšus.
[15] Savo žirgais ištrypei jūrą,
išjudindamas galingus vandenis.
[16] Girdžiu ir drebu visu kūnu;
išgirdus balsą, virpa mano lūpos.
Suguro mano kaulai,
netvirti tapo mano žingsniai.
Vis dėlto ramiai laukiu dienos,
kuri atneš nelaimę
mus puolančiai tautai.

3,3 Nežinomas liturgijos terminas.

[17] Nors figmedis nežydėtų
ir nebūtų vaisių ant vynmedžių,
nors alyvmedis neneštų derliaus
ir laukai neduotų maisto,
nors avių kaimenė dingtų iš avidės,
o galvijų banda – iš tvarto,
[18] aš džiaugsiuosi VIEŠPATYJE,
džiūgausiu Dieve, kuris
mane išgano.

[19] Mano stiprybė – VIEŠPATS Dievas;
*jis daro mano kojas kaip stirnų
ir įgalina mane žengti
aukštumomis.

Choro vadovui. Su styginiais instrumentais.

3,19 *2 Sam 22,34; Ps 18,33*

SOFONIJO KNYGA

Sofonijo knyga (hebr. *cefanejāh*, gr. *sophonias*, lot. *sofonias / sophonias*) parašyta paties pranašo Sofonijo iki 626 m. pr. Kr.

Pirmiausia skelbiamas perspėjimas Judui ir Viešpaties dienos artėjimas (1,1–18), paskui – paraginimas krašto nuolankiesiems (2,1–3), Judo priešų teismas (2,4–15), priekaištas Jeruzalei (3,1–8) ir išgelbėjimo pažadas (3,9–20).

Vidaus ir išorės pavojų akivaizdoje Sofonijas kelia balsą prieš politinius ir religinius veikėjus, karaliaus pareigūnus ir dvariškius, mėgdžiojančius svetimų kraštų papročius ir religines apeigas.

Viešpaties teismo diena

1 VIEŠPATIES žodis Ezekijo sūnaus
Amarijos sūnaus Gedalijos sūnaus
Kušio sūnui Sofonijui Judo karaliaus
Amono sūnaus *Jošijo dienomis.
2 Šluote nušluosiu visa nuo
žemės paviršiaus, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
3 Nušluosiu žmones ir gyvulius,
nušluosiu padangių paukščius
ir jūros žuvis.
Parblokšiu nedorėlius,
išnaikinsiu žmoniją nuo
žemės paviršiaus, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
4 Pakelsiu ranką prieš Judą
ir prieš visus Jeruzalės gyventojus.
Išnaikinsiu iš šios vietos
visas Baalo liekanas
ir patį stabmeldžių kunigų vardą,
5 visus, kurie ant stogų garbina
dangaus Galybes*,
visus, kurie garbina ir
prisiekia VIEŠPAČIUI,
bet prisiekia ir Melechui,
6 visus, kurie paliko VIEŠPATĮ
ir nei VIEŠPATIES ieško, nei jo paiso.
7 Tylėk Viešpaties DIEVO
akivaizdoje!
Juk VIEŠPATIES diena arti;
VIEŠPATS parengė kruviną auką,
pašventė savo svečius.
8 VIEŠPATIES kruvinos aukos dieną
nubausiu didžiūnus bei
karaliaus sūnus ir visus,
kurie rengiasi svetimšalių apdarais.
9 Tą dieną nubausiu visus,
kurie šoka per slenkstį*,
pripildo savo valdovo namus
smurto ir apgavysčių.
10 Ir tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis,
– bus girdėti šauksmai
nuo Žuvų vartų,
aimanos iš Antrojo kvartalo,
didelis bildesys nuo kalvų.
11 Aimanuoja Machtešo* gyventojai,
nes žuvo visi pirkliai;
visi, kas sveria sidabrą, sunaikinti.
12 Tą dieną išnaršysiu
Jeruzalę su žiburiu
ir nubausiu žmones,
kurie patenkinti ilsisi ant
savo nuosėdų*,
manydami savo širdyse:
„VIEŠPATS nedarys gero,
bet nedarys nė pikto“.

1,1 *2 Kar 22,1–23,30; 2 Met 34,1–35,27*
1,5 T. y. šviesulius.
1,9 Žr. 1 Sam 5,5.
1,11 Žuvų vartai, Antrasis kvartalas, Machtešas – Jeruzalės miesto dalys.
1,12 T. y. sutingę ir ištižę.

[13] Bus išplėšti jų turtai
ir sunaikinti jų namai.
Nors jie statosi namus,
juose negyvens,
nors jie veisia vynuogynus,
jų vyno negers.
[14] Didžioji VIEŠPATIES diena jau arti,
arti ir sparčiai artėja.
Klausykis, VIEŠPATIES diena!
„Ji karti!" –
galiūnas ten klykia!
[15] Tai bus pykčio diena,
sielvarto ir skausmo diena,
pražūties ir siaubo diena,
tamsos ir sutemų diena,
juodų debesų diena,
[16] diena rago garsų ir
kovos šauksmų
prie įtvirtintų miestų
ir didingų tvirtovių bokštų.
[17] Sukelsiu žmonėms tokį sielvartą,
kad jie vaikščios lyg akli.
Kadangi jie nusidėjo VIEŠPAČIUI,
jų kraujas bus išpilamas kaip dulkės
ir jų viduriai išverčiami
kaip mėšlas.
[18] VIEŠPATIES pykčio dieną
nepajėgs jų išgelbėti
nei auksas, nei sidabras.
Jo pavyduliavimo ugnyje
bus sunaikinta visa žemė.
Visišką ir baisų galą jis padarys
visiems žemės gyventojams.

Tautų teismas

2 Susieikite, susirinkite,
begėde tauta,
[2] kol nesate išpustyti
kaip pelai pavėjui,
kol jūsų neištiko
degantis VIEŠPATIES pyktis,
kol neatėjo
VIEŠPATIES įniršio diena.
[3] Ieškokite VIEŠPATIES, visi
krašto nuolankieji,
kurie vykdote jo teisingumą;
siekite teisumo, siekite
nuolankumo,
kad galėtumėte rasti prieglobstį
VIEŠPATIES įniršio dieną.
[4] Gaza bus apleista,
Aškelonas virs dykyne,
Ašdodo gyventojai viduryje
dienos bus išvaryti,
Ekronas išgriautas iki pamatų.
[5] Vargas jums, pajūrio gyventojai,
keretų tauta!
VIEŠPATIES žodis prieš jus,
Kanaane, *filistinų šalie!
Naikinsiu tave, ir tu liksi
be gyventojų.
[6] Tu, keretų pajūri, virsi
ganyklomis,
piemenų lankomis ir
kaimenių aptvarais.
[7] Pajūris priklausys
Judo namų likučiui.
Prie jūros jie ganys,
o vakare Aškelono namuose
guldys savo kaimenes,
nes VIEŠPATS, jų Dievas,
juos aplankys
ir sugrąžins iš nelaisvės.
[8] Girdėjau *Moabo patyčias
ir *Amono užgaules,
kai jie tyčiojosi iš mano tautos
ir užgauliojo jų kraštą.
[9] Todėl, kaip aš gyvas, –
tai Galybių VIEŠPATIES,
Izraelio Dievo žodis, –
Moabas bus kaip *Sodoma,
o Amonas kaip Gomora:
dilgėlių laukas, druskos dauba,
amžina dykynė.
Mano tautos likutis juos plėš,
mano genties išlikusieji
juos paveldės.
[10] Tai bus už jų išdidumą,
nes jie tyčiojosi ir didžiavosi

2,4-7 *Iz 14,29-31; Jer 47,1-7; Ez 25,15-17; Jl 3,3-5; Am 1,6-8; Zch 9,5-7*
2,8-11 *Iz 15,1–16,14; 25,10-12; Jer 48,1-47; Ez 25,8-11; Am 1,13-15*
2,8-11 *Jer 49,1-6; Ez 21,28-32; 25,1-7; Am 1,13-15*
2,9 *Pr 19,24*

prieš Galybių VIEŠPATIES tautą.
11 VIEŠPATS sukels jiems siaubą,
padaręs bejėgius visus
žemės dievus.
Tuomet jį pagarbins,
kiekvienas savo vietoje,
visi tautų pajūriai ir salos.
12 Ir jūs, *kušitai,
būsite mano kalavijo išžudyti.
13 Jis pakels ranką
šiaurės link
ir sunaikins *Asiriją;
jis pavers Ninevę dykyne,
tokia išdžiūvusia kaip dykuma.
14 Joje ilsėsis bandos
ir visi laukiniai žvėrys;
ant stulpų tūps kuosos ir pelėdos;
bus girdėti ūbavimas lange,
o varnas kranks ant slenksčio,
nes bus nuplėštos kedro lentelės.
15 Ar tai tas linksmasis miestas,
kuris gyveno saugiai ir
manė širdyje:
„Aš esu, ir be manęs nėra kito"?
Kokia dykyne jis virto,
laukinių gyvūnų guoliu!
Kas tik praeina pro šalį,
tas švilpia ir grūmoja kumščiu.

Jeruzalės ateitis

3 Vargas maištaujančiam,
užterštam,
valdingam miestui!
2 Jis neklausė jokio balso,
nepriėmė jokio pamokymo.
Jis nepasitikėjo VIEŠPAČIU,
nesiartino prie savo Dievo.
3 Jo pareigūnai – lyg
riaumojantys liūtai,
teisėjai – lyg vakaro vilkai,
kurie nieko nepalieka rytui.
4 Jo pranašai – įžūlūs,
klastingi bičiuliai;
jo kunigai suteršia, kas šventa,
ir iškraipo Įstatymą.
5 Bet VIEŠPATS jame teisus,
jis nedaro, kas neteisinga.
Savo teisingumą jis atskleidžia
kas rytą taip ištikimai,
kaip ištikima aušra,
bet nedorėlis nepažįsta gėdos.
6 Sunaikinau tautas,
jų gynybos bokštai sugriauti.
Kalaviju taip iššlaviau jų gatves,
kad nebėra kam jomis vaikščioti.
Jų miestai sunaikinti,
be žmonių, be gyventojų.
7 Tariau: „Tikrai tas miestas
bijos manęs,
priims pamoką
ir neišleis iš akių nieko,
ką jam padariau".
Tačiau jie su dar didesniu
noru darė tai,
kas suteršia visus jų darbus.
8 Todėl laukite manęs, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
laukite dienos,
kai pakilsiu kaip kaltintojas.
Aš nusprendžiau surinkti gentis,
sutelkti karalystes
ir išlieti ant jų savo pyktį,
visą mano įniršio karštį,
nes mano pavyduliavimo ugnyje
bus sudeginta visa žemė.
9 Tuomet pakeisiu ir
nuvalysiu tautų lūpas,
kad jos visos galėtų šauktis
VIEŠPATIES vardo
ir sutartinai jam tarnauti.
10 Iš anapus Kušo upių
mano garbintojai,
mano išblaškytieji,
atneš man atnašas.
11 Tą dieną nebebūsi sugėdinta
dėl visų savo darbų,
kuriais maištavai prieš mane,
nes pašalinsiu iš tavęs
išdidžiuosius pagyrūnus.
Nebeaukštinsi daugiau savęs
ant mano šventojo kalno.
12 Paliksiu tavo viduryje
nuolankią ir kuklią tautą.

2,12 *Iz 18,1-7*
2,13-15 *Iz 10,5-34; 14,24-27; Nah 1,1–3,19*

VIEŠPATIES vardas bus
jiems prieglauda,
13 ir aš išsaugosiu Izraelio likutį.
Jie blogai nebesielgs
ir nebekalbės netiesos.
*Apgaulingam liežuviui
jų burnose nebebus vietos.
Tuomet jie ganysis ir ilsėsis,
ir nebebus kam jų gąsdinti.
14 Krykštauk iš džiaugsmo,
Siono dukterie,
šaũk, Izraeli!
Visa širdimi džiaukis ir džiūgauk,
dukterie Jeruzale!
15 VIEŠPATS atšaukė tau
skirtą nuosprendį,
jis nušlavė šalin tavo priešus.
Izraelio karalius, pats
VIEŠPATS yra tavyje;
tau daugiau nebereikės
bijoti nelaimės.
16 Tą dieną Jeruzalei bus sakoma:
„Nebijok, Sione, nenuleisk rankų!"
17 VIEŠPATS, tavo Dievas,
pergalę teikiantis galiūnas,
yra tavyje:
jis noriai džiaugsis tavimi,
atnaujins tave mylėdamas
ir džiūgaus dėl tavęs giedodamas,
18 kaip džiūgaujama iškilmių dieną.
Atitolinsiu nuo tavęs nelaimę,
dėl kurios tu kentėjai pajuoką.
19 Tikėk manimi!
Tuo metu padarysiu galą visiems,
kurie tave engė.
Išgelbėsiu raišuosius,
surinksiu paklydusiuosius
ir permainysiu jų gėdą
į gyrių ir garbę visoje žemėje.
20 Tuo metu parvesiu jus namo
ir tuo laiku jus surinksiu.
Padarysiu jus garbingus ir giriamus
visose žemės tautose,
kai sugrąžinsiu jums
matant tremtinius, –
sako VIEŠPATS.

3,13 *Apr 14,5*

AGĖJO KNYGA

Agėjo knyga (hebr. *ḫaggaj*, gr. *aggaios*, lot. *agg(a)eus*) parašyta paties pranašo Agėjo (VI–V a. pr. Kr.) 520 m. pr. Kr.

Pranašas ragina atstatyti Jeruzalės šventyklą (sk. 1), lygina buvusiąją šventyklą su būsimąja (2,1–9), žada kraštui gerovę (2,10–19) ir pavadina Zerubabelį Viešpaties išrinktuoju (2,20–23).

Agėjas kartu su pranašu Zachariju išjudino potremtinę hebrajų bendruomenę, ir įstrigę šventyklos atstatymo darbai buvo sėkmingai užbaigti 515 m. pr. Kr.

Raginimas atstatyti Šventyklą

1 Antrų karaliaus Darijaus metų šeš-
to mėnesio pirmą dieną VIEŠPATIES
žodis per pranašą *Agėją pasiekė Judo
valdytoją Šaltielio sūnų Zerubabelį ir
vyriausiąjį kunigą Jehocadako sūnų
Jozuę: [2] „Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
‘Šie žmonės sako, kad dar neatėjo me-
tas atstatyti VIEŠPATIES Šventyklą’“.
[3] Taigi per pranašą Agėją buvo ištartas
VIEŠPATIES žodis: [4] „Argi metas jums
gyventi pagražinimais apkaltuose
savo namuose, kai šie Namai tebėra
sugriauti?“ [5] Dabar taip kalba Galybių
VIEŠPATS:

„Susimąstykite, kaip jums sekėsi!
[6] Jūs daug sėjote, bet
mažai nuvalėte,
jūs valgote, bet jums
niekada negana,
jūs geriate, bet jums
niekada neužtenka,
jūs rengiatės, bet nė
vienam nėra šilta,
ir kas šį tą užsidirba,
tas deda į kiaurą maišą“.
[7] Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Susimąstykite, kaip jums sekasi!
[8] Kopkite į kalvas,
pargabenkite rąstų
ir atstatykite Namus.
Tuomet žvelgsiu į juos
su malonumu
ir būsiu pašlovintas, –
sako VIEŠPATS. –
[9] Jūs daug tikėjotės,
bet mažai gavote,
ir ką namo pargabenote,
tą aš vėjais paleidau.
Kodėl gi? – tai Galybių
VIEŠPATIES žodis. –
Ogi todėl, kad mano Namai
tebėra sugriauti,
o jūs visi skubinatės
kiekvienas į savo namus.
[10] Todėl dangūs virš jūsų
nedavė rasos,
o žemė – savo derliaus.
[11] Pašaukiau sausrą žemei
ir kalvoms,
javams, jaunam vynui ir
šviežiam aliejui,
viskam, ką augina dirva,
žmonėms ir gyvuliams
ir visiems jų triūso vaisiams“.

[12] Šaltielio sūnus Zerubabelis ir vy-
riausiasis kunigas Jehocadako sūnus
Jozuė drauge su visu tautos likučiu
paklausė VIEŠPATIES, savo Dievo, balso
ir pranašo Agėjo žodžių, nes VIEŠPATS,
jų Dievas, buvo jį siuntęs. Žmonės
buvo apimti VIEŠPATIES baimės. [13] Tuo-
met VIEŠPATIES pasiuntinys Agėjas,
vykdydamas VIEŠPATIES pasiuntiny-

1,1 *Ezr 4,24–5,2; 6,14*

bę, tarė žmonėms: „Aš su jumis, – tai
VIEŠPATIES žodis“.
14 VIEŠPATS paskatino Judo valdyto-
jo Šaltielio sūnaus Zerubabelio dva-
sią, vyriausiojo kunigo Jehocadako
sūnaus Jozuės dvasią ir viso tautos li-
kučio dvasią. Jie atėjo ir ėmėsi darbo
prie Galybių VIEŠPATIES, savo Dievo,
Namų 15 šešto mėnesio dvidešimt ke-
tvirtą dieną.

Paguodos ir vilties žodžiai

2 Antrų karaliaus Darijaus metų
septinto mėnesio dvidešimt pirmą
dieną per pranašą Agėją buvo ištartas
VIEŠPATIES žodis: 2 „Kreipkis į Judo val-
dytoją Šaltielio sūnų Zerubabelį, vy-
riausiąjį kunigą Jehocadako sūnų Jo-
zuę bei tautos likutį ir sakyk:
3 *‘Kas tarp jūsų dar yra gyvas,
kuris matė šių namų
pirmykštę šlovę?
Kaip jums dabar jie atrodo?
Argi jie ne niekas jūsų akyse?
4 Tačiau dabar drąsos, Zerubabeli, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
drąsos, vyriausiasis kunige,
Jehocadako sūnau Jozue,
drąsos, visi krašto žmonės, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Imkitės darbo! Juk aš su jumis, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis! –
5 *Tai aš jums pažadėjau,
kai išėjote iš Egipto.
Mano Dvasia tebėra tarp
jūsų, nebijokite!’“
6 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Dar valandėlė laiko,
ir *aš sudrebinsiu dangus ir žemę,
jūrą ir sausumą.
7 Visas tautas taip sudrebinsiu,
kad visų tautų lobiai suplauks čia;
pripildysiu šiuos Namus šlovės, –
sako Galybių VIEŠPATS. –
8 Mano yra sidabras
ir mano yra auksas, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. –
9 Šių naujųjų Namų šlovė bus
didesnė negu senoji, –
sako Galybių VIEŠPATS, –
šioje vietoje aš dovanosiu taiką, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis“.
10 Antrų Darijaus metų devin-
to mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną
VIEŠPATIES žodis pasiekė pranašą Agė-
ją: 11 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS. Atsi-
klausk kunigų nuomonės tokiu reika-
lu. 12 Jei kas nešasi pašventintos mėsos
savo drabužio skverne ir paliečia tuo
skvernu duoną, viralą, vyną ar aliejų,
kiekvieną valgį, tai ar taps jie pašven-
tinti?“ – „Ne“, – atsakė kunigai. 13 Agė-
jas vėl klausė: „Jei kas nors, *susiteršęs
palietęs lavoną, paliestų kurį iš valgių,
tai ar tas taptų nešvarus?“ – „Taip, jis
tampa nešvarus“, – atsakė kunigai.
14 Tuomet Agėjas tęsė:
„Tokia ir ši tauta,
tokia ir ši gentis mano
akivaizdoje, –
tai VIEŠPATIES žodis, –
toks kiekvienas jų rankų darbas;
net tai, ką jie aukoja, yra nešvaru.
15 Bet dabar įsidėmėkite, kas dėsis
nuo šios dienos ir ateityje. Kol nebuvo
dėtas akmuo ant akmens VIEŠPATIES
šventykloje, 16 kaip jums sekėsi? Kai
nueidavo kuris prie dvidešimt saikų
javų krūvos, ten jų būdavo tik dešimt;
kai nueidavo kuris prie vyno statinės
pasisemti penkiasdešimt saikų, jų bū-
davo tik dvidešimt.
17 Plakiau jus, visus jūsų rankų dar-
bus sausra, kūlėmis ir kruša, tačiau jūs
pas mane negrįžote, – tai VIEŠPATIES
žodis. – 18 Įsidėmėkite, kas darysis nuo
šiandien, nuo devinto* mėnesio dvide-
šimt ketvirtos dienos. Nuo tos dienos,
kai buvo padėti VIEŠPATIES šventyklos

2,3 *Ezr 3,12*
2,5 *Iš 29,45-46*
2,6 *Hbr 12,26*
2,13 *Sk 19,11-22*
2,18 Turėtų būti: „šešto“. Žr. 1,15.

pamatai, įsidėmėkite, [19] ar svirne vis
dar trūks grūdų sėklai. Ar vynuogė, fi-
gmedis, granatmedis ir alyvmedis vis
dar neneš vaisių? Nuo šiandien jus lai-
minsiu!“

[20] Antrąkart VIEŠPATIES žodis pasie-
kė Agėją mėnesio dvidešimt ketvirtą
dieną: [21] „Kalbėk Judo valdytojui Zeru-
babeliui. Sakyk: ‘Sudrebinsiu dangus
ir žemę, [22] nugriausiu karalysčių sos-
tus, sunaikinsiu tautų karalysčių galy-
bę. Išvartysiu karo vežimus drauge su
jų įgulomis; žirgai klups, o jų raiteliai
žudys vienas kitą kalaviju. [23] Tą dieną,
– tai Galybių VIEŠPATIES žodis, – paim-
siu tave, Zerubabeli, mano tarne, Šal-
tielio sūnau, – tai VIEŠPATIES žodis, – ir
padarysiu tave savo antspaudo žiedu,
nes aš tave išsirinkau’“, – tai Galybių
VIEŠPATIES žodis.

ZACHARIJO KNYGA

Zacharijo knyga (hebr. *zekarejāh*, gr. *zacharias*, lot. *za(c)charias*) parašyta paties pranašo Zacharijo (VI–V a. pr. Kr.) 520–518 m. pr. Kr.

Knygą sudaro dvi dalys. Pirmoje (sk. 1–8) užrašytas pranašo skelbimas: įžanginis paraginimas (1,1–6), aštuoni regėjimai (2,1–6,8), vyriausiojo kunigo Jozuės vainikavimas (6,9–15), nenuoširdaus pasninko pasmerkimas (sk. 7) ir Dievo pažadai Jeruzalei (sk. 8). Antra dalis (sk. 9–14) apima du pranašavimus apie išganomąjį veikimą (sk. 9–11 ir 12–14).

Raginimas grįžti pas Dievą

1 Antrų karaliaus Darijaus metų aštuntą mėnesį Dievo žodis pasiekė
Berechijos sūnaus Idojo sūnų pranašą
*Zachariją: 2 „VIEŠPATS labai supykęs
ant jūsų protėvių. 3 Sakyk jiems: 'Taip
kalba Galybių VIEŠPATS.

Grįžkite pas mane, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, –
ir aš grįšiu pas jus', –
sako Galybių VIEŠPATS.

4 Nebūkite kaip jūsų protėviai, kuriems ankstesni pranašai skelbė: 'Taip
kalba Galybių VIEŠPATS. Gręžkitės nuo
savo nedorų kelių ir nedorų darbų'. Bet
jie nei manęs klausė, nei manęs paisė,
– tai VIEŠPATIES žodis.

5 Kur jūsų protėviai?
O pranašai argi gyvena amžinai?
6 Bet argi mano žodžiai ir įstatai,
paskelbti per mano
tarnus pranašus,
nepasivijo jūsų protėvių?

Jie gailėjosi ir sakė: 'Galybių
VIEŠPATS pasielgė su mumis, paisydamas mūsų kelių ir darbų, kaip ir buvo
nusprendęs padaryti'".

Keturi raiteliai

7 Antrų karaliaus Darijaus metų vienuolikto mėnesio – šebato – dvidešimt
ketvirtą dieną VIEŠPATIES žodis pasiekė Berechijos sūnaus Idojo sūnų pranašą Zachariją. Zacharijas tarė: 8 „Nakčia regėjau raitelį ant sarto *žirgo! Jis
stovėjo lomoje tarp mirtų medžių, o
už jo žirgai – sartas, bėras ir *baltas.
9 Paklausiau: 'Mano viešpatie, kas tai?'
Angelas, kalbantis su manimi, tarė
man: 'Aš tau parodysiu, kas tai'. 10 Tuomet vyras, stovėjęs tarp mirtų medžių,
atsakė: 'Tai tie, kuriuos VIEŠPATS pasiuntė eiti sargybą žemėje'. 11 Paskui
jie tarė VIEŠPATIES angelui, stovinčiam
tarp mirtų medžių: 'Ėjome sargybą
žemėje, ir štai visa žemė taikiai gyvena'. 12 Tuomet VIEŠPATIES angelas ištarė: 'O Galybių VIEŠPATIE, kiek dar ilgai
nepasigailėsi Jeruzalės ir Judo miestų,
ant kurių pykai šiuos septyniasdešimt
metų?' 13 Angelui, kalbėjusiam su manimi, VIEŠPATS atsakė maloniais paguodos žodžiais. 14 Tuomet su manimi
kalbėjęsis angelas tarė man: 'Paskelbk
šią žinią. ‹Taip kalba Galybių VIEŠPATS:

Aš labai pavyduliauju
dėl Jeruzalės ir Siono.
15 Pykstu didžiu pykčiu
ant savimi patenkintų tautų;
kai buvau tik truputį įpykęs,
jos padidino nelaimę.›
16 ‹Todėl taip kalba
Galybių VIEŠPATS:

1,1 *Ezr 4,24–5,1; 6,14*

1,8 *Apr 6,4*

1,8 *Apr 6,2*

Grįžtu į Jeruzalę iš pasigailėjimo;
joje bus atstatyti mano Namai, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, –
virš Jeruzalės bus ištiesta
matavimo virvė›’. –
17 ‘Dar paskelbk.
‹Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
Mano miestai dar bus
perteke gerovės,
VIEŠPATS dar paguos Sioną,
VIEŠPATS vėl išsirinks Jeruzalę›’.*

Keturi ragai ir keturi kalviai

2 Pakėliau akis ir regėjau keturis ra-
gus. 2 Paklausiau kalbėjusį su ma-
nimi angelą: ‘Kas tai?’ Angelas atsakė
man: ‘Tai ragai, kurie vėtė Judą, Izraelį ir
Jeruzalę’. 3 Paskui VIEŠPATS man parodė
keturis kalvius. 4 Aš paklausiau: ‘Ką jie
darys atėję?’ Jis atsakė: ‘Ragai taip vėtė
Judą, kad niekas negalėjo galvos pakelti.
Tada kalviai atėjo įvaryti jiems siaubo ir
ragų nukirsti tautoms, pakėlusioms ra-
gus prieš Judo kraštą, kad jį išvėtytų’.

Vyras su matavimo virve

5 Vėl pakėliau akis ir regėjau vyrą su ma-
tavimo virve rankoje. 6 Paklausiau: ‘Kur
tu eini?’ Jis atsakė man: ‘Jeruzalės ma-
tuoti ir pažiūrėti, koks jos plotis ir ilgis’.
7 Žiūriu, su manimi kalbėjęsis angelas
paėjėjo į priekį, o kitas angelas išėjo jo
pasitikti 8 ir tarė jam: ‘Bėk ir pasakyk tam
jaunam vyrui. Jeruzalėje bus gyvenama
tarsi kaimuose be sienų, nes joje bus
daug žmonių ir gyvulių. 9 Juk aš būsiu ją
supanti ugnies siena, – tai VIEŠPATIES žo-
dis, – aš būsiu Šlovė jos viduje’.

Kvietimas grįžti

10 ‘Ei, bėkite iš šiaurės krašto! –
tai VIEŠPATIES žodis, –
nors išsklaidžiau aš jus
tarsi keturis padangių vėjus, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
11 Ei, bėkite į Sioną,
gyvenantieji Babilone!’
12 Juk taip kalba Galybių VIEŠPATS,
po to, kai jo Šlovė pasiuntė mane,
apie jus apiplėšusias tautas:
‘Kas tik užgauna jus,
tas užgauna mano akies vyzdį.
13 Dabar, tikėkite manimi, aš
keliu prieš juos ranką,
ir jie taps savo vergų grobiu’.
Tuomet žinosite,
kad Galybių VIEŠPATS siuntė mane.
14 ‘Krykštauk ir džiaukis,
Siono dukterie!
Juk štai ateinu gyventi tarp jūsų, –
tai VIEŠPATIES žodis. –
15 Tą dieną daug genčių
prisidės prie VIEŠPATIES,
ir jos bus mano tauta,
o aš gyvensiu tarp jų’.
Tuomet tu žinosi,
kad Galybių VIEŠPATS siuntė
mane pas tave.
16 VIEŠPATS paveldės Judą
kaip savo dalį šventajame krašte
ir vėl išsirinks Jeruzalę.
17 Tenutyla visa žmonija
VIEŠPATIES akivaizdoje,
nes jis pakilo iš savo
šventosios buveinės.

Vyriausiasis kunigas Jozuė

3 Tuomet jis parodė man vyriausią-
jį kunigą *Jozuę, stovintį priešais
VIEŠPATIES angelą, ir šėtoną, atsistoju-
sį dešinėje *jo apkaltinti. 2 VIEŠPATIES
angelas tarė šėtonui: *‘Tesudraudžia
tave VIEŠPATS, šėtone! VIEŠPATS, kuris
išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave!
Argi šis žmogus nėra nuodėgulis, iš-
plėštas iš ugnies?’ 3 Mat Jozuė stovė-
jo priešais angelą, vilkėdamas purvi-
nais drabužiais. 4 Pastarasis paliepė
savo tarnams: ‘Nuvilkite nuo jo pur-

1,17 Hebr. teksto 2,1-17 atitinka kai kurių vertimų 1,18–2,13.

3,1 *Ezr 5,2*
3,1 *Apr 12,10*
3,2 *Jud 9*

vinus drabužius'. O jam tarė: 'Žiūrėk,
nuėmiau tavo kaltę nuo tavęs ir ap-
vilksiu tave iškilmių apdaru'. [5] Ir dar
paliepė: 'Uždėkite jam ant galvos šva-
rų gobtuvą'. Jie uždėjo jam ant galvos
švarų gobtuvą ir apvilko jį drabužiais,
VIEŠPATIES angelui stovint šalia.
[6] Tuomet VIEŠPATIES angelas patiki-
no Jozuę, sakydamas: [7] 'Taip kalba Ga-
lybių VIEŠPATS.

Jei eisi mano keliais
ir laikysies mano reikalavimų,
tai valdysi mano Namus,
saugosi mano kiemus
ir turėsi teisę būti tarp čia
tarnaujančiųjų.
[8] Taigi klausykis, vyriausiasis
kunige Jozue!
Tu ir tavo bendražygiai,
sėdintys priešais tave,
esate būsimų dalykų ženklas.
Taip, aš atsiųsiu savo
tarną *Atžalą.
[9] Ant šio akmens, kurį
padėjau priešais Jozuę,
ant akmens su septyniomis
akimis,
aš pats įrėšiu užrašą, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, –
ir per vieną dieną pašalinsiu
šio krašto kaltę.
[10] Tą dieną, – tai Galybių
VIEŠPATIES žodis, –
kviesite vienas kitą ateiti
*į savo vynmedžio ir
figmedžio pavėsį'.

Žvakidė

4 Su manimi kalbėjęsis angelas grį-
žo ir pažadino mane, kaip žmogus
pažadinamas iš miego. [2] 'Ką matai?', –
paklausė jis. Aš atsakiau: 'Matau žva-
kidę, visą iš aukso, su dubeniu viršuje.
Virš jos yra septyni žibintai ir septyni
vamzdeliai tiems žibintams. [3] Greta
jos yra *du alyvmedžiai: vienas – du-
bens dešinėje, kitas – kairėje'. [4] Aš
savo ruožtu paklausiau su manimi
kalbėjusį angelą: 'Kas tai, mano vieš-
patie?' [5] Kalbėjęsis su manimi angelas
atsakė man: 'Argi tu nežinai, kas tai?'
Atsakiau: 'Ne, mano viešpatie'. [6] Jis
tarė man:

'Štai VIEŠPATIES žodis
*Zerubabeliui.
Ne galybe, ne jėga,
bet mano Dvasia, –
skelbia Galybių VIEŠPATS. –
[7] Kas tu toks, didysis kalne?
Tu pavirsi lyguma prieš Zerubabelį!
Jis padės baigiamąjį akmenį į vietą,
lydimas šauksmų: ‹Malonė!
Malonė jam!›'
[8] Be to, mane pasiekė
VIEŠPATIES žodis:
[9] 'Zerubabelio rankos padėjo
pamatus šiems Namams,
jo rankos juos ir baigs'.
Tuomet žinosite,
kad Galybių VIEŠPATS
atsiuntė mane pas jus.
[10] Juk visi, niekinę menkos
pradžios dieną,
dabar džiaugsis ir regės
kertinį akmenį Zerubabelio
rankoje.

[Paskui jis man atsakė:] *'Tai sep-
tynios VIEŠPATIES akys, užmatančios
visą žemę'. [11] – 'O kas tie *du alyvme-
džiai: vienas – žvakidės dešinėje, o
kitas – kairėje?' – paklausiau. [12] Ir dar
pridūriau: 'Kas tos dvi alyvmedžių ša-
kos, pilančios aliejų per anuos aukso
vamzdelius?' [13] Jis tarė man: 'Argi neži-
nai, kas tai?' – 'Ne, mano viešpatie', –
atsakiau. [14] Tuomet jis man paaiškino:
'Tai du pateptieji, kurie tarnauja visos
žemės Viešpačiui'.

3,8 *Jer 23,5; 33,15; Zch 6,12*
3,10 *Mch 4,4*

4,3 *Apr 11,4*
4,6 *Ezr 5,2*
4,10 *Apr 5,6*
,11 *Apr 11,4*

Skraidantis ritinys

5 Vėl pakėliau akis ir regėjau skrai-
dantį ritinį. 2 'Ką matai?' – paklau-
sė jis. Atsakiau: 'Matau skraidantį riti-
nį! Jo ilgis dvidešimt uolekčių ir plotis
dešimt uolekčių'. 3 Tuomet jis man pa-
aiškino: 'Tai prakeikimas, kuris tvyro
ant viso krašto veido. Pasak įrašo vie-
noje jo pusėje, kas tik vagia, tas bus at-
skirtas, ir pasak įrašo kitoje pusėje, kas
melagingai prisiekia, tas bus atskirtas.
4 Aš jį pasiunčiau, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. –
Jis įeis į vagies namus
ir į namus kiekvieno,
melagingai prisiekiančio
mano vardu.
Jis apsistos tuose namuose
ir sunaikins jų sienojus ir akmenis'.

Moteris krepšyje

5 Tuomet su manimi kalbėjęsis ange-
las priėjo ir tarė man: 'Pakelk akis ir
pažiūrėk į tai, kas išeina!' – 6 'Kas gi
tai?' – paklausiau. Jis tarė: 'Tai krepšys,
kuris išeina'. Ir paaiškino: 'Tai jų kaltė
visame krašte'. 7 Tuomet buvo nukel-
tas švino dangtis, ir štai krepšio viduje
sėdi moteris! 8 Jis tarė: 'Tai Nedorybė'.
Jis įstūmė ją atgal į krepšio vidų ir už-
vožė krepšio angą švino svarsčiu. 9 Pa-
kėliau akis ir regėjau dvi besiartinan-
čias moteris. Jų sparnuose buvo vėjas,
o jų sparnai tarsi gandro sparnai, ir
jos pakėlė krepšį tarp dangaus ir že-
mės. 10 Tuomet pakláusiau su mani-
mi kalbėjusį angelą: 'Kur gi jos neša tą
krepšį?' 11 Jis atsakė man: 'Pastatyti jam
buveinę Šinaro krašte. Kai ji bus pasta-
tyta, jos ten padės krepšį ant stovo'.

Keturi vežimai

6 Vėl pakėliau akis ir regėjau ketu-
ris vežimus, išvažiuojančius tarp
dviejų kalnų. Tie kalnai buvo žalva-
rio. 2 Pirmo vežimo *žirgai buvo sarti,

6,2 *Apr 6,4*

antro *juodi, 3 trečio *balti, o ketvirto
palši obuolmušiai, eiklūs ristūnai. 4 Aš
pakláusiau su manimi kalbėjusį ange-
lą: 'Kas tai, mano viešpatie?' 5 Angelas
atsakė man: *"Tai keturi padangių vė-
jai. Jie išeina, nusilenkę visos žemės
VIEŠPAČIUI. 6 Sartieji žirgai eina į rytų
šalį, vežimas su juodais žirgais – į šiau-
rės šalį, baltieji – į vakarų šalį, o palšie-
ji obuolmušiai – į pietų šalį'. 7 Išėję ris-
tūnai nekantravo pradėti eiti sargybą
žemėje. Jis tarė: 'Pradėkite! Eikite sar-
gybą žemėje!' Ir jie ėjo sargybą žemėje.
8 Jis pašaukė mane, tardamas: 'Žiūrėk,
einantieji į šiaurės šalį įkurdino mano
Dvasią šiaurės krašte'.

Jozuės vainikavimas

9 Mane pasiekė VIEŠPATIES žodis: 10 'Pa-
imk sidabro ir aukso iš tremtinių Hel-
dajo, Tobijos ir Jedajos, atvykusių iš
Babilono, ir nueik tą pačią dieną į So-
fonijos sūnaus Jošijos namus. 11 Paimk
sidabro ir aukso, padaryk karūną ir
uždėk ją vyriausiajam kunigui Jehoca-
dako sūnui Jozuei ant galvos. 12 Sakyk
jam:
‹Taip kalba Galybių VIEŠPATS.
Štai vyras, kurio vardas *Atžala,
nes jis turės atžalą vietoj savęs
ir pastatys VIEŠPATIES šventyklą.
13 Tai jis pastatys VIEŠPATIES
šventyklą,
turės karališką didybę,
sėdės ir valdys savo soste.
Bus ir kunigas, sėdintis savo soste,
ir taikus sutarimas tarp jų›'.
14 Pati karūna liks VIEŠPATIES šven-
tykloje kaip Heldajo, Tobijos, Jedajos
ir Sofonijos sūnaus Jošijos atminimas.
15 Toli toli esantieji ateis ir padės staty-
ti VIEŠPATIES šventyklą. Tuomet jūs ži-
nosite, kad Galybių VIEŠPATS atsiuntė

6,2 *Apr 6,5*
6,3 *Apr 6,2*
6,5 *Apr 7,1*
6,12 *Jer 23,5; 33,15; Zch 3,8*

mane pas jus. Tai įvyks, jei jūs uoliai klausysitės VIEŠPATIES balso".

Apie nenuoširdų pasninką

7 Ketvirtų karaliaus Darijaus metų
devinto mėnesio – kislevo – ke-
tvirtą dieną VIEŠPATIES žodis pasie-
kė Zachariją. 2 Mat Betelio žmonės
buvo pasiuntę Sarecerą ir Regem Me-
lechą drauge su įgaliotiniais prašyti
VIEŠPATIES malonės 3 ir paklausti Galy-
bių VIEŠPATIES Namų kunigus ir prana-
šus: „Ar ir toliau man verkti ir pasnin-
kauti, kaip dariau šitiek metų?"
4 „Tuomet mane pasiekė Galybių
VIEŠPATIES žodis: 5 'Sakyk visiems kraš-
to žmonėms ir kunigams:

Pasninkaudami ir raudodami
penktą mėnesį
ir septintą mėnesį*
per tuos septyniadešimt metų,
argi iš tikro dėl manęs
pasninkaudavote?
6 Juk valgydami ir gerdami
argi nevalgote ir negeriate
tik dėl savęs pačių?'"

7 Argi tai ne tie patys žodžiai, ku-
riuos VIEŠPATS skelbė per ankstyvuo-
sius pranašus, kai Jeruzalė ir aplin-
kiniai miestai buvo pilni žmonių ir
klestėjo, kai Negebas ir Šefela buvo
pilni gyventojų?
8 VIEŠPATIES žodis pasiekė Zachariją:
9 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
'Teiskite teisingai,
būkite maloningi ir gailestingi
vieni kitiems.
10 Neskriauskite našlės ir našlaičio,
ateivio ir vargšo.
Nespęskite savo širdyse pinklių
vieni kitiems'".

11 Bet jie atsisakė klausyti, atka-
kliai atsuko nugarą ir nenorėdami
girdėti užsikimšo ausis. 12 Savo širdis
jie taip užkietino kaip kietą deiman-
tą, kad negirdėtų Įstatymo ir žodžių,
kuriuos Galybių VIEŠPATS buvo savo
dvasia siuntęs per ankstyvuosius pra-
našus. Todėl ir atėjo tas aitrus pyktis
iš Galybių VIEŠPATIES. 13 „Kaip jie atsi-
sakė klausyti, kai aš šaukiau, taip aš
atsisakiau juos išklausyti, kai jie ma-
nęs šaukėsi, – sako Galybių VIEŠPATS.
– 14 Išblaškiau juos audra anose tauto-
se, kurių jie nebuvo pažinę. O kraštas,
kurį jie paliko, buvo taip nusiaubtas,
kad niekas nei ten, nei iš ten nebekė-
lė kojos. Jie padarė, kad žavus kraštas
virto tyrais."

Dievo pažadai Jeruzalei

8 [Mane] pasiekė Galybių VIEŠPATIES
žodis: 2 „Taip kalba Galybių
VIEŠPATS.

Esu pavydus dėl Siono
didžiu pavydu,
didžiu įniršiu esu pavydus dėl jo!"
3 Taip kalba VIEŠPATS:
„Sugrįšiu į Sioną
ir gyvensiu Jeruzalėje.
Jeruzalė bus vadinama
ištikimuoju miestu,
o Galybių VIEŠPATIES kalnas
bus vadinamas šventuoju kalnu".
4 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Senukai ir senutės,
kiekvienas dėl žilos senatvės
su lazda rankoje,
vėl sėdės Jeruzalės gatvėse.
5 Miestas bus pilnas
berniukų ir mergaičių,
žaidžiančių jo gatvėse".
6 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Nors šiomis dienomis tai
ir atrodo neįmanoma
šios tautos likučiui,
argi tai turi atrodyti ir man
neįmanoma?" –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
7 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Tikėk manimi, išgelbėsiu
savo tautą

7,5 T. y. minėdami Jeruzalės Šventyklos sunaikinimą ir Judo valdytojo nužudymą. Žr. 2 Kar 25,25.

iš saulėtekio šalies ir iš
saulėlydžio šalies;
parvesiu juos gyventi į Jeruzalę.
8 Jie bus mano tauta,
o aš būsiu jų Dievas
ištikimybe ir teisumu“.
9 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Tebūna tvirtos jūsų rankos!
Neseniai girdėjote šiuos žodžius
iš lūpų pranašų, buvusių tą dieną,
kai buvo dedami Galybių
VIEŠPATIES Namų pamatai
jo Šventyklai atstatyti.
10 Juk iki tos dienos
nebuvo nei algos žmonėms,
nei pelno iš gyvulių,
nebuvo saugu nuo priešų
nei išeinančiam, nei grįžtančiam.
Aš nuteikiau žmones
būti priešiškus vienas kitam.
11 Bet dabar aš nebesielgsiu
su šios tautos likučiu,
kaip elgiausi anomis dienomis, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, –
12 nes sėja bus sėkminga:
vynmedis duos savo vaisių,
žemė duos savo derlių,
ir dangūs duos savo rasą.
13 Kaip buvote keikiami tautų,
o Judo namai ir Izraelio namai,
taip pat, kai jus išgelbėsiu,
būsite giriami.
Nebijokite! Tebūna tvirtos
jūsų rankos!“
14 Juk taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Kaip nusprendžiau siųsti
jums nelaimę
ir nepasigailėjau,
kai jūsų protėviai mane įpykdė, –
sako Galybių VIEŠPATS, –
15 taip šiomis dienomis
nusprendžiau daryti gera
Jeruzalei ir Judo namams.
Nebijokite!
16 Štai dalykai, kuriuos turite daryti.
*Sakykite tiesą vieni kitiems,
teiskite savo vartuose
paisydami tiesos ir tobulo
teisingumo,
17 nespęskite savo širdyse
pinklių vieni kitiems
ir nebranginkite kreivos
priesaikos,
nes visų šių dalykų aš
nekenčiu“, –
tai VIEŠPATIES žodis.
18 Mane pasiekė Galybių
VIEŠPATIES žodis:
19 „Taip kalba Galybių VIEŠPATS.
Ketvirto mėnesio pasninkas*,
penkto mėnesio pasninkas,
septinto mėnesio pasninkas*
ir dešimto mėnesio
pasninkas* pavirs
džiaugsmu bei linksmybe
ir malonia švente Judo namams.
Branginkite tiesą ir taiką!“
20 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Dar ateis tautų,
daugelio miestų gyventojų.
21 Vieno miesto gyventojai
eis į kitą, sakydami:
‘Eikite šen! Eime maldauti
VIEŠPATIES malonės,
ieškoti Galybių VIEŠPATIES.
Aš ir pats einu!’
22 Ateis daug tautų ir
galingų genčių
ieškoti Jeruzalėje Galybių
VIEŠPATIES
ir maldauti VIEŠPATIES malonės“.
23 Taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Tomis dienomis dešimt vyrų
iš visų kalbų genčių
stvers judėją ir laikydami už jo
drabužio skverno sakys:
‘Leiskite eiti su jumis,
nes mes girdėjome, kad
Dievas su jumis’“.

8,16 *Ef 4,25*

8,19 Jeruzalės sunaikinimo minėjimas. Žr. 2 Kar 25,3-4.

8,19 Žr. Zch 7,5.

8,19 Jeruzalės apgulos minėjimas. Žr. 2 Kar 25,1.

Kaimyninių tautų teismas

9 *Ištarmė.*
VIEŠPATIES žodis pasiekė
Hadracho kraštą
ir apsistojo poilsio *Damaske,
nes VIEŠPAČIUI priklauso
Aramo sostinė,
kaip ir visos Izraelio giminės,
2 taip pat Hamatas,
esantis ant jo ribos,
*Tyras ir Sidonas,
nors jie ir sklydi išmintimi.
3 Tyras pasistatė tvirtovę,
prisikrovė sidabro kaip dulkių
ir aukso kaip gatvių purvo.
4 Bet dabar Viešpats
padarys jį skurdų,
nublokš į jūrą jo turtus,
o pats Tyras bus ugnies prarytas.
5 Tai matydamas Aškelonas
drebės iš baimės,
Gaza raitysis iš skausmo,
Ekronas regės, kad žlugo jo viltys.
Gazos karalius žus,
o Aškelonas liks be gyventojų.
6 Mišrūnė tauta apsigyvens Ašdode,
o aš išrausiu *Filistijos puikybę.
7 Išvalysiu kraują jai iš burnos,
bjauriuosius dalykus jai
iš tarpdančių.
Jos likutis priklausys mūsų Dievui;
jie bus kaip šeima Judo giminėje,
o Ekronas bus panašus
į jebusiečius.
8 Atsistosiu kaip sargas
prie savo namų,
kad niekas aplink juos
nežygiuotų.
Nenusiaubs jų daugiau
joks engėjas,
nes dabar į juos nukreiptos
mano akys.

9,1 *Iz 17,1-3; Jer 49,23-27; Am 1,3-5*
9,1-4 *Iz 23,1-18; Ez 26,1–23,26; Jl 4,4-8; Am 1,9-10; Mt 11,21-22; Lk 10,13-14*
9,5-7 *Iz 14,29-31; Jer 47,1-7; Ez 25,15-17; Jl 4,4-8; Am 1,6-8; Sof 2,4-7*

Būsimasis Karalius

9 *Didžiai džiūgauk, Siono dukterie,
garsiai krykštauk,
dukterie Jeruzale!
Štai pas tave ateina tavo Karalius,
jis išaukštintas ir pergalingas,
jis nuolankus ir joja ant asilo,
ant asiliuko, asilės jauniklio.
10 Jis išvarys kovos
vežimus iš Efraimo
ir karo žirgus iš Jeruzalės;
karo lankas bus sulaužytas,
ir jis skelbs taiką tautoms.
*Jo valdžia bus nuo jūros ligi jūros
ir nuo Upės* ligi žemės pakraščių.
11 O dėl tavęs,
dėl tavo Sandoros su manimi kraujo,
aš išlaisvinsiu tavo
kalinius iš duobės,
kurioje nėra vandens.
12 Grįžkite į savo tvirtovę,
vilties nepraradę kaliniai!
Šiandien aš pareiškiu,
kad grąžinsiu jums dvigubai.
13 Juk aš įtempiau Judą tarsi lanką,
o Efraimą padariau jo strėle.
Aš sukelsiu tavo sūnus, Sione,
padarysiu tave tarsi galiūno kalaviją
prieš tavo sūnus, Graikija.
14 Tuomet pats VIEŠPATS
pasirodys jiems,
švytruos jo strėlės it žaibai;
pats Viešpats DIEVAS duos
ženklą rago gausmu
ir žygiuos pirmyn pietų
viesulų audromis.
15 Galybių VIEŠPATS juos apsaugos,
ir jie praris svaidyklių akmenis,
sutryps juos kojomis;
jie gers jų kraują tarsi vyną
ir bus sklidini kaip liejamųjų
aukų dubuo,
kiaurai permerkti kaip
aukuro ragai.

9,9 *Mt 21,5; Jn 12,15*
9,10 *Ps 72,8*
9,10 T. y. Eufrato.

16 Tą dieną VIEŠPATS, jų
Dievas, juos išgelbės,
nes jie – jo tautos kaimenė.
Tarsi brangakmeniai karūnoje
jie žėrės jo žemėje.
17 Koks bus jos gerumas ir grožis!
Grūdai duos jėgų vaikinams,
o jaunas vynas – merginoms.

Išgelbėjimo pažadas

10 Prašykite VIEŠPATĮ lietaus,
ankstyvųjų lietų,
VIEŠPATĮ, kuris sukuria
perkūnijos debesis,
gausiai duoda lietaus
ir žolės kiekvienam jo laukuose.
2 Juk terafimai* kalba nesąmones,
žyniai regi melą,
svajotojai pasakoja
apgaulingas svajones
ir guodžia tuščiais sapnais.
*Todėl žmonės ir klajoja
kaip avys;
jie kenčia, nes neturi ganytojo.
3 Užsidegiau įniršiu ant ganytojų,
išliesiu jį ant užsispyrėlių,
nes Galybių VIEŠPATS rūpinasi
savo kaimene – Judo namais
ir padarys juos didingu
savo karo žirgu.
4 Iš jų kils kertinis akmuo,
palapinės kuolas,
kario lankas;
iš jų kils visi pareigūnai.
5 Jie mūšyje bus kaip galiūnai,
gatvių purve trypiantys priešą;
jie kausis, nes VIEŠPATS yra su jais
ir privers raitelius bėgti.
6 „Padarysiu tvirtus Judo namus
ir išgelbėsiu Juozapo namus.
Parvesiu juos atgal,
nes jiems atleidžiu.
Jie bus, tarsi nebūčiau jų atmetęs,
nes aš esu jų Dievas
ir juos išklausysiu.

7 Tuomet Efraimo žmonės
bus kaip galiūnai,
tarsi nuo vyno bus
džiugios jų širdys.
Jų vaikai tai regės ir džiaugsis,
o jų širdys krykštaus VIEŠPATYJE.
8 Duosiu jiems ženklą ir
juos surinksiu,
nes juos išpirkau,
ir jie bus tokie pat gausūs
kaip anksčiau.
9 Nors aš ir išblaškiau juos tautose,
jie atmins mane tolimose šalyse,
išaugins savo vaikus ir grįš.
10 Grąžinsiu juos namo
iš Egipto žemės,
surinksiu juos iš Asirijos,
parvesiu į Gileado kraštą ir Libaną,
bet net ten neužteks jiems vietos.
11 Jie pereis kančios jūrą;
bus nutildytos jūros bangos
ir nusausintos visos Nilo gelmės.
Asirijos puikybė bus pažeminta,
iš Egipto atimtas skeptras.
12 Padarysiu juos tvirtus VIEŠPATYJE,
ir jie žygiuos mano vardu“, –
tai VIEŠPATIES žodis.

11 Atidaryk, Libane, savo duris,
ir tesuryja ugnis tavo kedrus!
2 Raudok, kiparise, nes krito kedras,
sunaikinti puikieji medžiai!
Raudokite, Bašano ąžuolai,
nes buvo iškirstas tankusis miškas!
3 Įsiklausyk! Piemenys rauda,
nes apiplėšta jų didybė!
Įsiklausyk! Liūtai riaumoja,
nes sunaikintos Jordano tankmės!

Du piemenys

4 Taip kalba VIEŠPATS, mano Dievas:
„Būk piemeniu kaimenės avių, pa-
smerktų skerdynėms. 5 Perkantieji
jas žudo nebaudžiami, o parduodan-
tieji sako: 'Tebūna garbė VIEŠPAČIUI,
nes aš tapau turtingas!' Net jų pačių
piemenys jų nesigaili. 6 Nė aš daugiau
nebepasigailėsiu krašto gyventojų, –
tai VIEŠPATIES žodis. – Tikėk manimi,

10,2 Žr. Pr 31,19.
10,2 *Mt 9,36; Mk 6,34*

atiduosiu juos, kiekvieną jų, jo kaimy-
nui ir jo karaliui į nagus. Jie nusiaubs
žemę, bet iš jų rankų aš negelbėsiu nė
vieno“.
7 Taigi dėl avių pirklių naudos aš
tapau piemeniu kaimenės avių, pa-
smerktų skerdynėms. Pasiėmiau dvi
lazdas, vieną pavadinau „Malone“, o
kitą – „Vienybe“ ir rūpinausi avimis.
8 Per vieną mėnesį atsikračiau trijų pie-
menų, nes buvau dėl jų netekęs kan-
trybės, o ir jie manęs neapkentė. 9 Ta-
riau: „Aš nebūsiu jūsų piemeniu. Kuri
turi mirti, tenumiršta, kuri turi būti su-
naikinta, tebūna sunaikinta, o likusios
teryja viena kitos kūną!“ 10 Paėmiau
lazdą „Malonę“ ir perlaužiau, panai-
kindamas Sandorą, kurią buvau su-
daręs su visomis tautomis. 11 Tą dieną
ji buvo panaikinta, ir avių pirkliai, ste-
bėję mane, suprato, kad tai VIEŠPATIES
žodis. 12 Tuomet jiems tariau: *„Jei tai
atrodo jums teisinga, išmokėkite man
algą, bet jeigu ne, tai tiek to“. Jie atsvė-
rė man algos trisdešimt sidabro šeke-
lių. 13 Bet VIEŠPATS man tarė: „Įmesk tai
į iždą, šią šaunią kainą, kuria buvau jų
įvertintas“. Paėmęs trisdešimt sidabro
šekelių, įmečiau juos į iždą VIEŠPATIES
Namuose. 14 Tuomet perlaužiau antrą-
ją lazdą – „Vienybę“, panaikindamas
šeimos ryšius tarp Judo ir Izraelio.
15 Tada VIEŠPATS tarė man: „Būk dar
kartą piemeniu, šį kartą – niekam ti-
kusiu piemeniu, 16 nes aš, tikėk ma-
nimi, išugdysiu krašte piemenį, kuris
nesirūpins žūvančiomis, neieškos pa-
klydusiųjų, negydys sergančiųjų ir ne-
maitins sveikųjų, bet ris riebiųjų mėsą
ir net plėš jų nagus.
17 Ak, mano niekam tikęs piemenie,
tu nesirūpini kaimene!
Teužgauna kalavijas jam ranką
ir dešinę akį!
Tenudžiūsta visiškai jo ranka,
teapanka jo dešinė akis!“

11,12-13 *Mt 27,9-10*

Jeruzalės išgelbėjimas

12 *Ištarmė.*
VIEŠPATIES žodis Izraeliui. Tai
žodis VIEŠPATIES, kuris išskleidė dan-
gus, padėjo pamatus žemei ir sukūrė
žmogaus dvasią: 2 „Štai padarysiu Je-
ruzalę svaigulio taure visoms aplin-
kinėms tautoms apstulbinti. Ji bus
tokia pat ir Judui, Jeruzalės apgul-
tam. 3 Tą dieną padarysiu iš Jeruzalės
sunkų akmenį visoms tautoms; visos,
norinčios ją pakelti, sunkiai susiža-
los. Bet susirinks prieš ją visos žemės
tautos. 4 Tą dieną, – tai VIEŠPATIES
žodis, – ištiksiu visus žirgus siaubu,
o raiteliai eis iš proto. O nuo Judo
namų nenuleisiu akių, apakinęs visų
tautų žirgus. 5 Tuomet Judo didžiūnai
sau tars: ‘Jeruzalės gyventojai semiasi
stiprybės iš Galybių VIEŠPATIES, savo
Dievo!’
6 Tą dieną padarysiu Judo didžiū-
nus lyg žarijų indą malkų krūvoje,
lyg liepsnojantį deglą javų gubose. Jie
praris iš dešinės ir iš kairės visas ap-
linkines tautas, o Jeruzalė bus pilna
žmonių ir toliau pasiliks savo vietoje
– Jeruzalėje.
7 VIEŠPATS pirmiau išgelbės Judo
palapines, kad Dovydo namų garbė ir
Jeruzalės gyventojų garbė nebūtų iš-
aukštinta labiau negu Judo. 8 Tą die-
ną VIEŠPATS taip apsaugos Jeruzalės
gyventojus, kad silpniausias iš jų bus
kaip Dovydas, o Dovydo namai – lyg
Dievas, lyg VIEŠPATIES angelas jų prie-
kyje. 9 Atėjus tai dienai, norėsiu sunai-
kinti tautas, atžygiavusias pulti Jeru-
zalės.
10 Ant Dovydo namų ir Jeruzalės
taip išliesiu malonės ir maldavimo
dvasią, kad, *žvelgdami į tą, kurį per-
vėrė, jie raudos, kaip raudama vien-
turčio vaiko, ir sielvartaus, kaip siel-
vartaujama pirmagimio sūnaus. 11 Tą
dieną Jeruzalės rauda bus didesnė už

12,10 *Jn 19,37; Apr 1,7*

Hadad Rimono raudą Megido lygumo-
je. 12 Ir kraštas raudos, kiekviena kiltis
atskirai: Dovydo namų kiltis skyrium
ir jų žmonos atskirai; Natano namų
kiltis skyrium ir jų žmonos atskirai;
13 Levio namų kiltis skyrium ir jų žmo-
nos atskirai; šimių kiltis skyrium ir jų
žmonos atskirai; 14 ir visos kitos kiltys,
kiekviena skyrium ir jų žmonos atski-
rai.

Netikrųjų pranašų išvarymas

13 Tą dieną Dovydo namams ir vi-
siems Jeruzalės gyventojams
bus atviras šaltinis nuodėmei ir nešva-
rumui nuvalyti."
2 „Tą dieną, – tai Galybių VIEŠPATIES
žodis, – taip išdildysiu iš krašto stabų
vardus, kad jie nebebus daugiau nė
minimi, ir išvarysiu iš krašto pranašus
bei nešvarumo dvasią. 3 O jei kas nors
vėl imtų pranašauti, jo tėvas ir moti-
na, jo gimdytojai, tars jam: 'Tu neliksi
gyvas, nes kalbi melą VIEŠPATIES var-
du!' Tėvas ir motina, jo gimdytojai,
pervers jį, kai jis pranašaus. 4 Tą die-
ną pranašai visi iki vieno gėdysis savo
turėtų regėjimų, kai pranašavo, ir
nevilkės ašutinės pranašo skraistės,
norėdami apgauti; 5 kiekvienas jų sa-
kys: 'Aš ne pranašas, aš žmogus žem-
dirbys, nes paveldėjau žemę dar savo
jaunystėje'. 6 O jei kas jį paklaus: 'Iš
kur gi tos žaizdos ant tavo krūtinės?'
– jis atsakys: 'Gavau jas per muštynes
bičiulių namuose'".

Kalavijo giesmė

7 *„Pabusk, kalavijau, prieš
  mano piemenį,
prieš žmogų, kuris man artimas, –
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. –
Užmušk piemenį, kad būtų
  išblaškytos avys,
ir aš pakelsiu ranką prieš
  mažutėlius.

8 Visame krašte, – tai
  VIEŠPATIES žodis, –
du trečdaliai bus
  sunaikinti ir žus,
o vienas trečdalis liks.
9 Tą trečdalį vesiu per ugnį,
apvalysiu juos, kaip
  apvalomas sidabras,
išmėginsiu juos, kaip
  išmėginamas auksas.
Jie šauksis mano vardo,
ir aš juos išklausysiu.
Sakysiu: 'Jie – mano tauta', –
o jie sakys: 'VIEŠPATS yra
  mūsų Dievas'".

Viešpats valdo iš Jeruzalės

14 Žiūrėk! Ateina VIEŠPATIES die-
na, kai iš tavęs paimtas grobis
bus padalytas tavo vietoje. 2 Aš su-
rinksiu visas tautas į mūšį su Jeruzale.
Miestas bus paimtas, namai išplėšti ir
moterys išniekintos. Pusė miesto išeis
į tremtį, bet likusieji žmonės nebus iš-
varyti iš miesto. 3 Tuomet VIEŠPATS ir
stos į mūšį su anomis tautomis, kaip
jam įprasta kovoti mūšio dieną. 4 Tą
dieną jo kojos stovės ant Alyvų kalno į
rytus nuo Jeruzalės. Alyvų kalnas bus
taip perskeltas į dvi dalis labai plačiu
slėniu iš rytų į vakarus, kad viena jo
dalis pasislinks šiaurės link, o kita –
pietų link. 5 Slėnis tarp kalnų bus už-
verstas, nes jis eis iki Acalo; jis bus
taip užverstas, kaip per žemės drebė-
jimą Judo karaliaus Uzijo dienomis. Ir
VIEŠPATS, mano Dievas, ateis drauge
su visais savo šventaisiais.
6 Tą dieną nebus nei šalčio, nei šal-
nos. 7 Bus viena ištisa diena, žinoma
VIEŠPAČIUI, ne diena ir ne naktis, nes ir
vakare bus šviesu.
8 Tą dieną *gyvieji vandenys ims te-
kėti iš Jeruzalės: pusė jų – į Rytų jūrą,
pusė – į Vakarų jūrą. Taip bus ir vasarą,
ir žiemą.

13,7 *Mt 26,31; Mk 14,27*

14,8 *Ez 47,1; Jn 7,38; Apr 22,1*

9 VIEŠPATS bus Karalius visoje žemė-
je, tą dieną bus vienas VIEŠPATS ir vie-
nas jo vardas.
10 Visas kraštas nuo Gebos iki Rimo-
no į pietus nuo Jeruzalės bus paverstas
lyguma. Bet Jeruzalė pasiliks aukštai
savo vietoje – nuo Benjamino vartų iki
Senųjų vartų vietos, iki Kampo vartų,
ir nuo Hananelio bokšto iki karaliaus
vyno spaudyklų. 11 Ji bus pilna žmonių,
nes niekada daugiau *nebus pasmerk-
ta sunaikinti. Jeruzalė bus saugi vieta
gyventi.
12 O rykštė, kuria VIEŠPATS nuplaks
visas tautas, kariaujančias su Jeruza-
le, bus tokia: jų kūnai supus jiems be-
stovint ant kojų, jų akys išpus akiduo-
bėse, o liežuviai jiems supus burnose.
13 Tą dieną VIEŠPATS sukels tokį didelį
sąmyšį, kad kiekvienas žmogus stvers
kaimyno ranką ir kiekvieno žmogaus
ranka bus pakelta prieš kaimyno ran-
ką. 14 Net Judas stos į mūšį Jeruzalėje.
Bus surinkti visų aplinkinių tautų tur-
tai – auksas, sidabras ir didelės krūvos
drabužių. 15 Tokia pat rykštė užklups
arklius, mulus, kupranugarius, asilus
ir visus gyvulius tose stovyklose.
16 Likusieji gyvi tarp tautų, atžy-
giavusių prieš Jeruzalę, kasmet ke-
liaus pagarbinti Karaliaus, Galybių
VIEŠPATIES, ir *švęsti Palapinių iškil-
mės. 17 Jei kuri nors iš šeimų žemė-
je neatkeliautų pagarbinti Karaliaus,
Galybių VIEŠPATIES, ji negaus lietaus.
18 Jei Egipto šeima neatkeliaus ir ne-
norės atvykti, ištiks ir juos ta rykštė,
kuria VIEŠPATS plaka tautas, neatke-
liavusias Palapinių iškilmės švęsti.
19 Taip bus baudžiamas Egiptas ir tau-
tos, neatkeliaujančios Palapinių iškil-
mės švęsti.
20 Tą dieną net varpeliai ant žirgų
turės įrašą: „Pašvęstas VIEŠPAČIUI“. Vi-
rimo katilai VIEŠPATIES Namuose bus
tokie pat šventi, kaip šventieji dubenys
ties VIEŠPATIES aukuru. 21 Kiekvienas
virimo katilas Jeruzalėje ir Jude bus
šventas Galybių VIEŠPAČIUI. Visi, no-
rintys atnašauti auką, ateis juose virti.
Tą dieną nebebus daugiau pirklių Ga-
lybių VIEŠPATIES Namuose.

14,11 *Apr 22,3*

14,16 *Kun 23,39-43*

MALACHIJO KNYGA

Malachijo knyga (gr. *malachias*, lot. *malachi(as)*) parašyta bevardžio pranašo (tarp 480 ir 460 m. pr. Kr.), pravardę gavusio iš knygoje minimo pasiuntinio (hebr. *mal̲e’ākī* „mano pasiuntinys“).

Po Dievo meilės Izraeliui pareiškimo (1,1–5) pranašas peikia kunigus (1,6–2,9), neištikimą tautą (2,10–16) ir pranašauja Dievo teismą (2,17–3,18) bei Viešpaties dieną (3,19–23).

Amžininkams, klausiantiems, kur Dievo gailestingumas, knyga atsako: teisingumas nugalės, Viešpaties dieną pasaulyje Dievui sukūrus naują darną.

Dievo meilė Izraeliui

1 *Ištarmė.*
VIEŠPATIES žodis Izraeliui per Malachiją.
2 „Mylėjau jus, – sako VIEŠPATS. –
Bet jūs klausiate: ‘Kaip
mus mylėjai?’
Argi Ezavas ne Jokūbo brolis? –
tai VIEŠPATIES žodis. –
Tačiau *aš mylėjau Jokūbą,
3 o Ezavo nekenčiau*.
Paverčiau jo kalnus tyrais,
atidaviau jo paveldą
dykumos šakālams“.
4 Jei *Edomas māno: „Nors
mes ir sutriuškinti,
bet atstatysime griuvėsius“, –
tai taip kalba Galybių VIEŠPATS:
„Jie gali statyti,
bet aš nugriausiu.
Jie bus žinomi kaip nedorybės šalis,
kaip tauta, ant kurios amžinai
pyksta VIEŠPATS.
5 Tai matysite savo akimis
ir sakysite:
‘Didis yra VIEŠPATS
net už Izraelio ribų!’

Viešpats peikia kunigus

6 Sūnus gerbia savo tėvą,
tarnas – savo šeimininką.
Taigi jei aš tėvas,
tai kur man priklausanti garbė?
Ir jei aš šeimininkas,
tai kur man priklausanti pagarba? –
sako Galybių VIEŠPATS jums,
kunigai, niekinantys mano vardą. –
Klausiate: ‘Kaip mes
paniekinome tavo vardą?’
7 Atnašaudami suterštą maistą
ant mano aukuro!
Klausiate: ‘Kaip mes jį suteršėme?’
Manydami, kad VIEŠPATIES
stalą galima niekinti!
8 *Kai atnašaujate aukai
aklus gyvulius,
ar tai nėra bloga?
Kai atnašaujate raišą ar
nesveiką gyvulį,
ar tai nėra bloga?
Pamėgink nunešti tai
savo valdytojui.
Ar patiksi jam, ar bus jis
tau maloningas? –
sako Galybių VIEŠPATS. –
9 Dabar jūs pamėginkite
maldauti Dievą malonės!
Ar bus jis maloningas?

1,2-3 *Rom 9,13*

1,3 T. y. „Jokūbą pamilau labiau už Ezavą“.

1,2-5 *Iz 34,5-17; 63,1-6; Jer 49,7-22; Ez 25,12-14; 35,1-15; Am 1,11-12; Abd 1-14*

1,8 *Įst 15,21*

Tai jūsų kaltė!
Argi jis galėtų būti maloningas
kam nors iš jūsų? –
sako Galybių VIEŠPATS. –
10 O, kad kuris jūsų
užrakintų duris,
ir jūs nebekurtumėte ugnies
veltui ant mano aukuro!
Jūs neteikiate man malonumo, –
sako Galybių VIEŠPATS, –
atnašų iš jūsų rankų nepriimsiu.
11 Juk nuo saulės patekėjimo
ligi nusileidimo
mano vardas didis tautose.
Visur smilkalai ir švarios atnašos
aukojamos mano vardui,
nes mano vardas didis tautoms, –
sako Galybių VIEŠPATS. –
12 Bet jūs suteršiate jį,
sakydami: 'Viešpaties
stalas suterštas,
todėl ir maistas ant jo gali
būti niekam tikęs'.
13 Jūs net sakote, sukdami
nosį nuo manęs:
'Oi, koks vargas!' –
sako Galybių VIEŠPATS. –
Atnešate, kas pavogta ar
raiša, ar liguista,
ir atnešate tai kaip auką!
Nejau aš priimsiu ją iš
jūsų rankų? –
sako VIEŠPATS. –
14 Tebūna prakeiktas melagis,
kuris turi kaimenėje gerą
gyvulį ir pažada jį,
bet aukoja Viešpačiui,
kas niekam tikę,
nes aš didis Karalius, –
sako Galybių VIEŠPATS, –
ir mano vardas įkvepia
pagarbą tautoms.

2 O dabar, kunigai, štai įsakymas
jums. 2 Jei neklausysite ir nepa-
imsite į širdį, kad reikia gerbti mano
vardą, – sako Galybių VIEŠPATS, – tai
prakeiksiu jus ir visa, kas neša jums
palaimą. Taip jau ir padariau, nes jūs
neimate į širdį. 3 Štai grasinsiu jūsų pa-
likuonims, drėbsiu jums į veidą mėšlą,
jūsų iškilmių atnašų mėšlą, ir numesiu
jus nuo savęs kartu su tuo mėšlu.
4 Taigi žinokite, kad siunčiau šį įsa-
kymą dėl to, kad tvertų *mano Sando-
ra su Leviu, – sako Galybių VIEŠPATS. –
5 *Mano Sandora su juo buvo Sandora
gyvenimo ir gerovės, kurią jam daviau,
ir pagarbios baimės, kurią jis man pa-
rodė. Jis gyveno, pagarbiai bijodamas
mano vardo. 6 Tikras mokymas skli-
do iš jo lūpų, ir nieko neteisaus nebu-
vo rasta jo lūpose. Dorai ir sąžiningai
jis man tarnavo ir daugelį atitraukė
nuo kaltės. 7 Juk kunigo lūpos turi sau-
goti pažinimą, o žmonės turi ieškoti
mokymo iš jo lūpų, nes jis – Galybių
VIEŠPATIES pasiuntinys. 8 Bet jūs nukly-
dote nuo to kelio, daugelį suvedžiojote
savo mokymu, sulaužėte Levio Sando-
rą, – sako Galybių VIEŠPATS. – 9 Todėl aš
savo ruožtu paniekinsiu ir pažeminsiu
jus visos tautos akyse dėl to, kad ne-
silaikėte mano kelių ir buvote šališki
mokydami".

Tautos neištikimybė Dievui

10 Argi ne vieną tėvą mes visi turime?
Argi ne vienas Dievas mus sukūrė?
Tad kodėl neištikimai elgiamės vienas
su kitu, paniekindami mūsų protėvių
Sandorą? 11 Judas buvo neištikimas, Iz-
raelyje ir Jeruzalėje buvo daromi bjau-
rūs dalykai. Judas išniekino VIEŠPATIES
mylimą Šventyklą ir paėmė žmona
svetimo dievo dukterį. 12 Tepašalina
VIEŠPATS žmogų, kuris tai daro, iš Jokū-
bo palapinių – ir liudytoją, ir gynėją, ir
atnašaujantį auką Galybių VIEŠPAČIUI!
13 Ir jūs tai darote: verkdami ir
dūsaudami jūs laistote ašaromis
VIEŠPATIES aukurą dėl to, kad jis atsi-
sako pažvelgti į jūsų auką ar maloniai
priimti ją iš jūsų rankų. 14 Jūs klausiate:

2,4 *Sk 3,11-13*
2,5 *Sk 25,12*

„Dėl ko taip?“ Dėl to, kad VIEŠPATS
buvo liudininkas, kai tu tapai neiš-
tikimas savo jaunystės žmonai, nors
ji tavo draugė ir pagal Sandorą tavo
žmona. 15 Argi ne tas pats vienas Die-
vas ją sukūrė? Jo yra ir kūnas, ir dvasia.
Ir ko trokšta tas vienas Dievas? Dievo
duotų palikuonių. Taigi pažvelkite į
save ir neleiskite nė vienam tapti neiš-
tikimam savo jaunystės žmonai. 16 „Aš
nekenčiu skyrybų, – sako VIEŠPATS, Iz-
raelio Dievas, – ir dangstymosi smurtu
lyg drabužiu“, – sako Galybių VIEŠPATS.
Taigi įsidėmėkite ir nebūkite neištiki-
mi.

Dievo teismas ir gailestingumas

17 Savo kalbomis jūs nuvarginote
VIEŠPATĮ, tačiau klausiate: „Kaip mes
jį nuvarginome?“ Ogi sakydami: „Visi,
kas daro pikta, yra geri VIEŠPATIES aky-
se; tokie jam patinka“, – arba klausda-
mi: „Kur teisingumo Dievas?“

3 *„Tikėk manimi! Siunčiu savo
pasiuntinį pirma savęs parengti
man kelią. Staiga ateis į savo šventyklą
Viešpats, kurio jūs ieškote. Sandoros
pasiuntinys, kurio jūs trokštate, tikrai
jau ateina, – sako Galybių VIEŠPATS. –
2 Bet *kas gali ištverti jo atėjimo dieną
ir kas gali išsilaikyti, jam pasirodžius?
Juk jis – lyg lydytojo ugnis ir lyg skal-
bėjų šarmas. 3 Jis sėdės kaip sidabro
lydytojas bei valytojas ir valys Levio
palikuonis bei lydys juos kaip auksą ir
sidabrą tol, kol jie neaukos teisumo at-
našų VIEŠPAČIUI. 4 Tuomet Judo ir Jeru-
zalės atnašos bus tokios pat malonios
VIEŠPAČIUI, kaip senovės dienomis ir
praeities metais.

5 Pasirodysiu pas jus teisti ir tuo-
jau liudysiu prieš raganius, prieš sve-
timautojus, prieš melagingai prisie-
kiančius, prieš tuos, kurie apgauna
samdinį dėl algos, skriaudžia našlę
ir našlaitį, prieš tuos, kurie atstumia
ateivį ir manęs nebijo, – sako Galybių
VIEŠPATS.

6 Aš esu VIEŠPATS, ir aš nesikeičiu.
Todėl jūs, Jokūbo vaikai, nepražuvote.
7 Nuo pat savo protėvių dienų jūs atsi-
traukėte nuo mano įstatų ir nesilaikė-
te jų. Sugrįžkite pas mane, ir aš pas jus
sugrįšiu, – sako Galybių VIEŠPATS. – Bet
jūs sakote: ‘Kaip mes grįšime?’

8 Ar gali žmogus apsukti Dievą? Ta-
čiau mane jūs apsukate! Bet jūs klau-
siate: ‘Kaip mes tave apsukame?’ Savo
dešimtinėmis ir atnašomis! 9 Prakeiki-
mą esate užsitraukę, nes mane apsuka-
te, visa jūsų gentis! 10 *Atneškite visą
dešimtinę į sandėlį, kad būtų maisto
mano Namuose, ir taip mane išmėgin-
kite, – sako Galybių VIEŠPATS. – Aš tik-
rai atidarysiu jums dangaus langus ir
pilte apipilsiu jus visokeriopa palaima.
11 Dėl jūsų taip sudrausiu skėrius, kad
jie nesunaikins jūsų žemės derliaus, ir
jūsų vynmedis laukuose nebus be vai-
sių, – sako Galybių VIEŠPATS. – 12 Visos
tautos laikys jus laimingais, nes jūs bū-
site malonumų kraštas“, – sako Galy-
bių VIEŠPATS.

13 „Įžūliai kalbėjote prieš mane“, –
taria VIEŠPATS. – Tačiau jūs klausiate:
„Ką mes kalbėjome prieš tave?“ 14 Jūs
sakote: „Dievui tarnauti neapsimoka.
Kokia mums nauda iš to, kad vykdome
jo įpareigojimus ar vaikštinėjame kaip
raudotojai Galybių VIEŠPATIES akivaiz-
doje? 15 Mes įžūliuosius laikome lai-
mingais, nes nedorėliai ne tik puikiai
gyvena, bet ir bausmės išvengia, kai
gundo Dievą savo darbais!“

16 Taip bijantieji VIEŠPATIES kalbė-
jo vienas kitam. VIEŠPATS atkreipė dė-
mesį ir išgirdo. Jo akivaizdoje užrašy-
ti atminimo knygoje tie, kurie bijojo
VIEŠPATIES ir pasitikėjo jo vardu. 17 „Jie
bus mano, – sako Galybių VIEŠPATS, –

3,1 *Mt 11,10; Mk 1,2; Lk 1,76; 7,27*
3,2 *Apr 6,17*
3,10 *Kun 27,30; Sk 18,21-24; Įst 12,6; 14,22-29; Neh 13,12*

ypatingas mano paveldas tą dieną, ku-
rią aš veiksiu. Pasigailėsiu jų, kaip pa-
sigaili tėvai vaikų, kurie jiems tarnauja.
18 Tuomet vėl pamatysite skirtumą tarp
teisiojo ir nedorėlio, tarp tarnaujan-
čiojo Dievui ir jam netarnaujančiojo.*

Viešpaties diena arti

19 Žiūrėk! Jau arti diena, liepsnojanti
kaip krosnis! Visi įžūlieji ir nedorėliai
bus ražiena, kurią ateinanti diena taip
sudegins, – sako Galybių VIEŠPATS, –
kad nepaliks jiems nei šaknies, nei
šakos. 20 Bet jums, bijantiems mano
vardo, patekės teisumo saulė su gydan-
čiais spinduliais. Jūs išeisite šokinėda-
mi tarsi veršiukai, išleisti iš gardo. 21 Jūs
sutrypsite nedorėlius, nes jie bus pele-
nai po jūsų kojų padais tą dieną, kai aš
veiksiu, – sako Galybių VIEŠPATS.

22 Atminkite mano tarno Mozės
Įstatymą, įsakymus ir potvarkius, ku-
riuos daviau jam prie Horebo, skirtus
visam Izraeliui.

23 *Žiūrėk! Pirma negu ateis ši didin-
ga ir baisi diena, atsiųsiu jums pranašą
Eliją. 24 Jis atvers tėvų širdis vaikams ir
vaikų širdis tėvams taip, kad atėjęs ne-
ištikčiau viso krašto pražūtimi".

3,18 Kai kuriuose leidimuose Mal 3,19-24 laikoma atskiru skyriumi (4,1-6).

3,23 *Mt 11,14; 17,10-13; Mk 9,11-13; Lk 1,17; Jn 1,21*

ANTROJO KANONO KNYGOS

ANTROJO KANONO KNYGOS

Antrojo kanono, arba **Deuterokanoninėmis,** knygomis (gr. *deuterokanonika biblia*, lot. *libri deuterocanonici*) krikščionių tradicijoje priimta vadinti devynias graikiškas ST knygas, norint atskirti jas nuo hebrajiškų **Pirmojo kanono,** arba **Protokanoninių,** knygų.

Penkios jų buvo surašytos hebrajiškai arba aramėjiškai, bet išliko tik graikų kalba (*Tobito* ir *Juditos knygos, Makabiejų pirma knyga, Siracido* ir *Barucho knygos*), dvi rašytos hebrajiškai, bet turi graikiškų priedų (graikiškoji *Esteros knyga* ir *Danieliaus knygos* graikiškieji skyriai) ir dvi iš karto rašytos graikiškai (*Makabiejų antra knyga* ir *Išminties knyga*).

III–II a. pr. Kr. šios knygos kartu su hebrajiškų ST knygų vertimais buvo įtrauktos į graikiškąją diasporos žydams skirtą *Septuagintą*. Iš ten jos pateko į lotyniškąją *Vulgatą*, o per Tridento Susirinkimą (1545–1563) – ir į jame patvirtintą katalikų *Šventojo Rašto* kanoną.

TOBITO KNYGA

Tobito (Tobijo) ***knyga*** (gr. *tōbit*, lot. *tobit / tobiae*) pavadinta pagrindinio veikėjo vardu ir parašyta apie 200 m. pr. Kr. hebrajiškai arba aramėjiškai (išliko fragmentų šiomis kalbomis), bet mūsų laikus pasiekė graikiškojo vertimo pavidalu.

Knygoje pasakojami į Ninevę ištremtos hebrajo Tobito šeimos gyvenimo įvykiai (VIII–VII a. pr. Kr.): Tobito apakimas ir malda Dievui (sk. 1–3), Medijoje gyvenančios hebrajės Saros, netekusios demono Asmodėjo nužudytų septynių vyrų, malda (sk. 3), Dievo angelo Rapolo pasiuntimas jiems į pagalbą (sk. 3), tėvo siunčiamo ir žmogaus pavidalu apsireiškusio angelo Rapolo lydimo Tobijo kelionė į Mediją atsiimti skolos, pažintis su Sara, vedybos ir demono išvarymas (sk. 4–9), sugrįžimas namo ir tėvo išgydymas (sk. 10–11), Rapolo prisipažinimas (sk. 12), Tobito giesmė (sk. 13), Tobito ir Tobijo mirtis (sk. 14).

Dievo apvaizdos globojami, išlaikydami savo papročius ir tvirtą šeimą, nuolat darydami gerus darbus, puoselėdami patriarchų ir pranašų tradiciją, hebrajai net tremtyje gali neprarasti savo tapatybės.

Tobitas – tremtinys

1 Šioje knygoje pasakojama Nafta-
lio giminės Asielio kilties Gabae-
lio sūnaus Aduelio sūnaus Hananelio
sūnaus Tobielio sūnaus Tobito isto-
rija. 2 *Asirijos karaliaus Šalmanese-
ro dienomis jis buvo paimtas į nelais-
vę Tisbėje į pietus nuo Kedeš Naftalio
Aukštutinėje Galilėjoje, į vakarus nuo
Hacoro ir į šiaurę nuo Fogoro.
3 Aš, Tobitas, per visas savo gyve-
nimo dienas ėjau tiesos ir teisumo
keliais. Esu davęs daug išmaldos savo
giminaičiams ir tautiečiams, ištrem-
tiems su manimi į Ninevę Asirijoje.
4 Kai dar jaunuolis tebebuvau savo
žemėje, Izraelio krašte, visa mano pro-
tėvio Naftalio giminė jau buvo paliku-
si Dovydo namus ir Jeruzalę, tą miestą,
kuris buvo išrinktas iš visų Izraelio gi-
minių, idant visos jos atnašautų auką
toje vietoje, kur buvo Šventykla, Dievo
buveinė. Ji buvo pašventinta ir įkurta
visoms ateinančioms kartoms. 5 *Visi
mano giminaičiai ir visi mano protė-
vio Naftalio namai atnašaudavo aukas
ant visų Galilėjos kalnų ir tam veršiui,
kurį Izraelio karalius Jeroboamas buvo
pastatęs Dane.
6 *O aš savo ruožtu dažnai vienas
keliaudavau į Jeruzalę per šventes,
kaip įsakyta visam Izraeliui amžinu
įsaku. Gabendamasis su savimi laukų
pirmienas ir kaimenės pirmagimius
drauge su pajamų dešimtine ir pirmojo
kirpimo vilnomis, skubėdavau į Jeru-
zalę 7 ir paduodavau juos prie aukuro
kunigams, Aarono palikuonims. Le-
vitams, atliekantiems tarnybą, duo-
davau dešimtinę grūdų, vyno, alyv-
medžio aliejaus, granatmedžio vaisių,
figų ir kitų vaisių. Išskyrus šabo me-
tus, antrą dešimtinę duodavau pini-
gais, kuriuos sumokėdavau kasmet
nuėjęs į Jeruzalę. 8 Trečią dešimtinę

1,2 *2 Kar 17,3; 18,9*

1,5 *1 Kar 12,28-29*

1,6 *Įst 16,16*

duodavau našlaičiams ir našlėms bei
ateiviams, prisidėjusiems prie izrae-
litų. Atnešdavau jiems šią dovaną kas
treti metai. Mes valgydavome ją, laiky-
damiesi Mozės Įstatymo įsakų ir mūsų
protėvio Hananelio motinos Deboros
paliepimų, nes mano tėvas buvo miręs
ir palikęs mane našlaitį.
9 Užaugęs vedžiau Aną, moterį iš
mūsų kilties. Ji pagimdė man sūnų,
kurį pavadinau Tobiju. 10 Prasidė-
jus trėmimui į Asiriją aš buvau paim-
tas ir patekau į Ninevę kaip belaisvis.
Visi mano giminaičiai ir tautiečiai val-
gė pagonių maistą, 11 bet aš pats sau-
gojausi ir pagonių maisto nevalgiau.
12 Kadangi tarnavau Dievui iš visos šir-
dies, 13 Aukščiausiasis suteikė man ma-
lonę ir gerą vardą Šalmanesero akyse.
Aš pirkdavau visa, ko jam reikėdavo.
14 Retkarčiais, jam gyvam esant, nu-
vykdavau į Mediją nupirkti jam prekių.
Būdamas Medijos šalyje, palikau de-
šimt sidabro talentų pas giminaitį Ga-
brio brolį Gabaelį, gyvenantį Ragojyje,
Medijoje. 15 Bet Šalmaneserui mirus ir
jo sūnui Sanheribui vietoj jo tapus ka-
raliumi, keliai į Mediją pasidarė tokie
nesaugūs, kad daugiau nebegalėjau
ten nukeliauti.

Drąsa laidojant mirusius

16 Šalmaneserui valdant padariau daug
gerų darbų savo giminaičiams ir tau-
tiečiams. 17 *Dalijausi duona su alks-
tančiais ir drabužiais su nuogaisiais.
Jei pamatydavau mirusio tautiečio
kūną, išmestą už Ninevės sienų, palai-
dodavau jį. 18 Palaidodavau ir kiekvieną
žmogų, nužudytą Sanheribo, parbėgu-
sio iš Judėjos nuo dangaus Karaliaus
teismo už piktžodžiavimą. Pagautas
įsiūčio, jis nužudė daug izraelitų, o aš
vogčiomis paimdavau jų kūnus ir pa-
laidodavau. Sanheribas ieškodavo jų,
bet negalėdavo rasti. 19 Tačiau vienas
Ninevės gyventojas, nuėjęs pas kara-
lių, pranešė jam, kad aš slapta juos pa-
laidoju. Aš pasislėpiau. Bet žinodamas,
kad karalius žino apie mane ir nori nu-
bausti mirtimi, išsigandau ir pabėgau.
20 Tada visa mano nuosavybė buvo nu-
savinta, ir man nieko nebeliko. Visa, ką
turėjau, buvo paimta į karaliaus iždą,
išskyrus mano žmoną Aną ir sūnų To-
biją.
21 Bet nepraėjus po to keturiasde-
šimt dienų, karalius buvo nužudytas
dviejų savo sūnų. Jiedu tada pabėgo
į Ararato kalnus. Jo sūnus Asarhado-
nas, tapęs karaliumi vietoj tėvo, pa-
skyrė mano brolio Hanaelio sūnų
Achikarą tvarkyti visų savo karalystės
reikalų. Taigi jis turėjo visą valdžios
galią. 22 Achikaras užtarė mane, ir aš
galėjau sugrįžti į Ninevę. Asirijos ka-
raliui Sanheribui valdant, Achikaras
buvo vyriausiasis taurininkas, ants-
paudo žiedo saugotojas bei iždininkas,
ir Asarhadonas paliko jį tarnyboje. Jis
buvo mano artimas giminaitis – sūnė-
nas.

Tobitas apanka

2 *Taigi karaliui Asarhadonui val-
dant sugrįžau į namus, ir man
buvo sugrąžinti žmona Ana bei sūnus
Tobijas. Per Sekminių iškilmes – Sa-
vaičių šventėje – man buvo parengti
puikūs pietūs. Atsisėdau valgyti. 2 Kai
buvo parengtas stalas ir prieš mane
padėta daug įvairių valgių, tariau savo
sūnui Tobijui: „Mano vaikeli, išeik ir
parvesk kokį tik rastumei vargšą žmo-
gų, visa širdimi garbinantį Dievą, iš
mūsų tautiečių tarp tremtinių čia, Ni-
nevėje. Tepavalgo jis su manimi. Iš tik-
rųjų, sūnau, aš palauksiu, kol tu sugrį-
ši". 3 Tad Tobijas išėjo ieškoti vargšo
žmogaus tarp mūsų brolių. Sugrįžęs
jis sušuko: „Tėve!" – „Kas nutiko, sū-
nau?" – paklausiau. Jis atsakė: „Vienas

1,17 Job 31,16-20

2,1 Iš 23,16

mūsų tautiečių nužudytas! Jo kūnas
guli prekyvietėje, kur jis ką tik buvo
pasmaugtas“. 4 Pašokau ant kojų, pa-
likdamas nepaliestus pietų valgius. Iš-
nešęs negyvąjį vyrą iš aikštės, padėjau
jį viename kambarių, kad saulei nusi-
leidus palaidočiau. 5 *Parėjęs apsiplo-
viau ir skaudama širdimi valgiau savo
maistą. 6 *Tada prisiminiau Amoso
pranašavimą, ištartą Beteliui:

„Jūsų šventės bus paverstos gėdulu,
o visos jūsų giesmės – raudomis“.

7 Ir apsiverkiau. Atėjus saulėlydžiui,
išėjau ir iškasęs kapą palaidojau negy-
vėlį.

8 Kaimynai juokėsi iš manęs, vieni
kitiems sakydami: „Nejau tas žmogus
niekuomet nepasimokys! Juk kartą jau
buvo gaudomas, kad būtų nubaustas
mirtimi už tokį darbą, ir pabėgęs. Bet
štai ir vėl laidoja mirusius!“

9 Tą pačią naktį apsiplovęs nuėjau į
savo kiemą ir atsiguliau prie kiemo sie-
nos. Kadangi buvo karšta, veidą palikau
neuždengtą, 10 nežinodamas, kad ant
sienos virš mano galvos buvo žvirblių.
Jų karštos išmatos užkrito man ant akių
ir sukėlė baltuosius šlakus. Ėjau pas gy-
dytojus, kad išgydytų, bet juo daugiau
jie mane gydė tepalais, juo labiau regė-
jimą man temdė baltieji šlakai, kol visiš-
kai nebegalėjau matyti. Buvau neregys
ketverius metus. Visi mano giminai-
čiai užjautė mane, o Achikaras rūpinosi
dvejus metus, kol neišvyko į Elimaidę.

11 Tuo metu mano žmona Ana dirbo
už atlyginimą moteriškus darbus, ver-
pė vilnas ir audė audeklus. 12 Įteikusi,
kas užsakyta, ji gaudavo atlyginimą.
Kartą, distro mėnesio septintą dieną,
kai ji baigė audinį ir nusiuntė užsako-
vams, jie užmokėjo jai visą atlyginimą
ir dar pridėjo ožiuką vaišėms. 13 Atves-
tas į mano namus, ožiukas ėmė me-
kenti. Pasišaukęs ją, paklausiau: „Iš kur
gavai tą ožiuką? Ar tikrai jis nėra vog-
tas? Sugrąžink jį savininkams, nes mes
neturime teisės valgyti to, kas vogta“.
14 Bet ji atsakė: „Ne, jis buvo duotas
man kaip dovana prie atlyginimo“. Vis
dėlto ja nepatikėjau ir liepiau sugrąžin-
ti jį savininkams. Tuomet ji atsakyda-
ma tarė: „Kurgi tavo išmaldos? Kurgi
tavo gerieji darbai? Žiūrėk! Visi žino,
kokį atpildą esi už juos gavęs!“

Tobito malda

3 Tuomet širdgėlos apimtas dejavau
ir kūkčiodamas pro ašaras pradė-
jau melstis:

2 „Teisus esi, Viešpatie,
ir visi tavo darbai teisingi!
Visi tavo keliai –
gailestingumas ir tiesa;
tu esi pasaulio Teisėjas.
3 Tad dabar, Viešpatie,
prisimink mane
ir maloniai į mane pažvelk.
Nebausk manęs už nuodėmes
nei už netyčinius nusižengimus,
nei už nusižengimus tau
mano protėvių.
Jie nusidėjo tau
4 ir sulaužė tavo įsakymus.
Užtat ir atidavei mus plėšimui,
tremčiai ir mirčiai,
kad taptume pamoka, priežodžiu,
panieka visoms tautoms,
kuriose esi mus išblaškęs.
5 Tad visi tavo teismai teisingi,
kai elgiesi su manimi, kaip
nusipelniau savo
ir savo tėvų nuodėmėmis.
Juk tavo įsakymų nesilaikėme,
nėjome tiesos keliu tavo
akivaizdoje.
6 Užtat dabar elkis su manimi,
kaip tau patinka;
įsakyk atimti iš manęs
gyvasties alsavimą,
kad būčiau išlaisvintas
iš žemės varžtų
ir tapčiau dulkėmis.

2,5 *Sk 9,11-13*
2,6 *Am 8,10*

Juk mirti man geriau, negu gyventi,
kadangi turėjau klausytis
užgaulingų apkalbų;
mane pribloškė širdgėla.
Įsakyk, Viešpatie, kad
būčiau išlaisvintas
iš šios kančios,
išlaisvink mane, kad galėčiau
eiti į amžiną buveinę
ir nenugręžk, Viešpatie, nuo
manęs savo veido.
Juk mirti man geriau,
negu patirti tiek daug kančios
ir klausytis užgauliojimų".

Saros nelaimės

7 Tą pačią dieną Ekbatanos mieste,
Medijoje, atsitiko taip, kad ir Ragu-
elio duktė Sara turėjo klausytis vie-
nos savo tėvo tarnaičių užgauliojimų.
8 Mat ji buvo ištekėjusi už septynių
vyrų, bet nedorasis demonas Asmo-
dėjas išžudė vieną po kito jaunikius
prieš jiems sueinant kaip vyrui ir
žmonai. Tarnaitė sakė jai: „Tu pati
pasmaugi savo vyrus! Pasižiūrėk į
save! Jau buvai ištekėjusi už septynių
vyrų ir dar nė su vienu jų nesi turėjusi
džiaugsmo. 9 Kam gi mus muši? Ar dėl
to, kad tavo vyrai mirė? Eik pas juos!
Kad tu niekada nematytum savo sū-
naus ar dukters!"

10 Tą dieną ji buvo širdgėlos apimta
ir kūkčiodama verkė. Užlipusi į viršuti-
nį kambarį savo tėvo namuose, ji norė-
jo pasikarti. Bet dar kartą pergalvojusi
tarė: „Ne! Niekada neleisiu savo tėvo
žmonėms užgaulioti! Juk žmonės sa-
kys: 'Tu turėjai tik vieną mylimą duk-
terį, bet ir ta iš širdgėlos pasikorė!' Aš
nuvaryčiau savo tėvą, sulaukusį sena-
tvės, į mirusiųjų buveinę kupiną šird-
gėlos. Tad man kur kas geriau nesi-
karti, bet maldauti Viešpatį, kad leistų
man mirti, idant nebereikėtų klausytis
tokių užgauliojimų". 11 Tuo pačiu metu
pakeltomis rankomis prieš langą ji mel-
dėsi, sakydama:

„Pašlovintas esi,
gailestingumo Dieve!
Tavo vardas amžinai šlovinamas.
Visi tavo kūriniai tešlovina
tave amžinai!
12 Dabar, Viešpatie, į tave
kreipiu veidą,
tavęsp keliu akis.
13 Įsakyk, kad būčiau išvaduota
iš žemės varžtų
ir nebegirdėčiau daugiau
tokių užgauliojimų.
14 Tu žinai, Valdove, kad
esu nekalta;
joks vyras nepalietė manęs;
15 nesu išniekinusi savo vardo
nei savo tėvo vardo tremties šalyje.
Aš vienturtis savo tėvo vaikas,
kito vaiko, kuris būtų
paveldėtojas, jis neturi;
neturi brolių, nėra kitų giminaičių,
už kurių galėčiau ilgainiui ištekėti.
Jau septyni mano vyrai mirė!
Kam gi turėčiau dar gyventi?
Bet jeigu tau, Viešpatie, nepatinka
atimti man gyvybę, maloniai
pažvelk į mane.
Neleisk man niekada daugiau
tokių užgauliojimų girdėti".

Dievas išklauso maldas

16 Abiejų maldos buvo tuo pačiu metu
išgirstos šlovingoje Dievo akivaizdoje.
17 *Rapolas buvo pasiųstas išgydyti jų
abiejų: Tobito, pašalinant baltuosius
šlakus jam nuo akių, kad galėtų savo
akimis matyti Dievo šviesą, ir Raguelio
dukters Saros, atiduodant ją vedybo-
mis Tobito sūnui Tobijui ir išlaisvinant
iš nedorojo demono Asmodėjo. Mat
Tobijas turėjo teisę turėti ją žmona pir-
mučiausia už visus kitus, norėjusius ją
vesti. Tuo pačiu metu, kai Tobitas su-
grįžo iš savo kiemo į namus, Raguelio
duktė Sara nulipo iš aukštutinio kam-
bario.

3,17 *Sk 36,6-9; Tob 6,10-12*

Tobito pamokymai

4 Tą pačią dieną Tobitas, prisiminęs
pinigus, pasidėtus pas Gabaelį Ra-
gojyje, Medijoje, 2 tarė sau: „Štai prisi-
prašiau mirties. Argi nereikėtų prieš
mirštant pasišaukti Tobiją ir pasakyti
jam apie pinigus?“ 3 Tad jis pašaukė ir
Tobijui atėjus pas jį tarė: „Mano sūnau,
kai numirsiu, prideramai palaidok
mane. Rūpinkis savo motina ir nepalik
per visas jos gyvenimo dienas. Daryk
visa, kas tik jai patinka, ir niekuo neuž-
duok jai širdies. 4 Atsimink, mano sū-
nau, kad ji pakėlė daug pavojų, tau dar
jos įsčiose tebesant. O jai mirus, palai-
dok ją šalia manęs tame pačiame kape.
5 Per visas savo dienas, mano sū-
nau, atsimink Viešpatį, mūsų Dievą,
ir suvaldyk kiekvieną norą nusidėti
ar sulaužyti jo įsakymus. Daryk gerus
darbus per visas savo gyvenimo die-
nas ir niekad neik neteisumo keliais.
6 Jeigu teisingai gyvensi, visi tavo dar-
bai tau seksis. Visiems vykdantiems
teisumą 7 *duok išmaldos iš savo man-
tos ir neleisk savo akiai šykštauti, kai
duodi išmaldą. Nenusuk savo veido nė
nuo vieno vargšo, ir Dievo veidas ne-
bus nugręžtas nuo tavęs. 8 Jeigu turi
daug mantos, duok išmaldos iš savo
pertekliaus; jeigu mažai, nebijok duoti
iš to, ką turi. 9 Taip darydamas, tu su-
sikrausi didelį turtą nelaimės dienai.
10 Juk išmalda išlaisvina nuo mirties ir
išgelbsti žmogų nuo žengimo į tamsią-
ją buveinę. 11 Iš tikrųjų išmalda visiems
ją duodantiems yra vertinga atnaša
Aukščiausiojo akivaizdoje.
12 Saugokis, mano sūnau, bet kokio
palaido elgesio. Visų pirma išsirink
žmoną iš savo protėvių palikuonių.
Nevesk moters svetimtautės, kuri nėra
iš tavo tėvo giminės, nes mes esame
pranašų palikuonys. Atsimink, mano
sūnau, kad Nojus, Abraomas, Izaokas
ir Jokūbas, mūsų proseniai, visi ėmė
žmonas iš savo giminaičių. Jie buvo
palaiminti per savo vaikus. Atsimink,
kad jų palikuonys paveldės kraštą.
13 Tad ir tu, mano sūnau, mylėk savuo-
sius. Nebūk išdidus savo širdyje su gi-
minaičiais, savo tautiečių sūnumis ir
dukterimis, atsisakydamas imti iš jų
sau žmoną. Juk išdidumas yra pražūtis
ir didelė netvarka, o dykinėjimas žlug-
do ir neša skaudų neturtą, nes dykinė-
jimas – bado motina. 14 Nesulaikyk iki
kitos dienos atlyginimo savo darbinin-
kams, bet tuojau pat jiems užmokėk.
Jeigu tarnauji Dievui, gausi atpildą.
Būk atsargus, mano sūnau, kad ir ką
darytum, ir visada tvardyk savo elgesį.
15 *Kas tau nepatinka, to ir kitam ne-
daryk. Negerk be saiko vyno, į kelionę
nesileisk girtas. 16 Dalykis savo mais-
tu su išalkusiais ir savo drabužiais su
nuogaisiais. Išdalyk savo perteklių
kaip išmaldą ir neleisk savo akiai šykš-
tauti, kai duodi išmaldą. 17 *Būk dosnus
savo duonos ir vyno ant teisiųjų kapų,
bet nedalyk jų nusidėjėliams.
18 Teiraukis kiekvieno išmintingo
žmogaus patarimo ir niekada nenie-
kink jokio naudingo pamokymo. 19 Vi-
sada šlovink VIEŠPATĮ Dievą, prašyk
jo ištiesinti tavo kelius ir suteikti sėk-
mę visoms tavo pastangoms bei už-
mojams. Juk išmintis nėra tautų nuo-
savybė, bet pats Viešpats teikia joms
gerą supratimą. Tačiau jeigu jis kitaip
patvarko, tai nubloškia į giliausią mi-
rusiųjų pasaulio dugną. Tad atsimink,
mano vaikeli, mano įsakymus ir ne-
leisk, kad jie išblėstų tavo širdyje.
20 Pagaliau, mano sūnau, turiu tau
pasakyti, kad esu pasidėjęs dešimt si-
dabro talentų pas Gabrio sūnų Gabae-
lį Ragojyje, Medijoje. 21 *Nenuogąstauk,
mano sūnau, dėl mūsų neturto. Tu būsi
turtingas žmogus, jeigu bijosi Dievo,

4,7 *Įst 15,7-8; Pat 19,17; Sir 3,30–4,6; 1 Jn 3,17*

4,15 *Mt 7,12; Lk 6,31*

4,17 *Įst 26,14*

4,21 *1 Tim 6,6-8*

vengsi bet kokios nuodėmės ir darysi,
kas patinka Viešpačiui, tavo Dievui".

Pasirengimas kelionei

5 Tobijas savo tėvui Tobitui atsakė:
„Tėve, darysiu visa, ką man įsa-
kai. 2 Bet kaip aš galėsiu paimti iš jo
pinigus? Nei jis mane pažįsta, nei aš
jį pažįstu. Kokį ženklą turiu jam duoti,
kad jis mane pažintų, patikėtų manimi
ir atiduotų man pinigus? Be to, aš net
nežinau, kokiu keliu leistis kelionėn į
Mediją!" 3 Tobitas atsakė savo sūnui
Tobijui: „Jis man davė raštą su parašu,
ir aš jam daviau raštą su parašu. Jo raš-
tą padalijau į dvi dalis, kiekvienas pa-
ėmėme po dalį, o vieną raštą pridėjau
prie pinigų. Jau praėjo dvidešimt metų,
kai pasidėjau pas jį pinigus. Dabar,
mano sūnau, susirask patikimą vyrą,
kuris keliautų su tavimi, ir mokėsime
jam algą, kol sugrįši. Tik atsiimk pini-
gus iš Gabaelio".
4 *Tobijas išėjo ieškoti kelią žinan-
čio vyro, kuris keliautų su juo į Mediją.
Vos išėjęs, jis rado čia pat stovintį an-
gelą Rapolą. Tobijas nežinojo, kad tai
Dievo angelas. 5 Tobijas tarė jam: „Iš
kur tu, jaunuoli?" – „Aš esu izraelitas,
vienas tavo brolių, – atsakė jis. – Atėjau
čia dirbti". Tada Tobijas paklausė: „Ar
žinai kelią į Mediją?" – 6 „Taip, – atsakė
jis, – esu ten buvęs daug kartų. Pažįstu
tą vietą gana gerai ir žinau visus kelius.
Į Mediją esu dažnai keliavęs. Apsisto-
davau pas mūsų tautietį Gabaelį, kuris
gyvena Medijoje, Ragojyje. Paprastai
reikia dviejų dienų nukeliauti iš Ekba-
tanos į Ragoją. Ragojas yra kalnuose, o
Ekbatana – viduryje lygumos". – 7 „Pa-
lauk manęs, jaunuoli, – tarė jam To-
bijas, – kol aš įeisiu ir pasakysiu savo
tėvui. Mat man reikia, kad tu keliau-
tum su manimi. Aš mokėsiu tau algą".
– 8 „Puiku, aš palauksiu, – atsakė jis, –
tik ilgai neužtruk".

5,4 *Hbr 13,2*

9 Tobijas, įėjęs pasakyti tėvui, tarė:
„Ką tik radau vyrą, kuris yra iš brolių
izraelitų!" – „Pakviesk tą žmogų į vidų,
mano sūnau, – tarė jam Tobitas, – aš
noriu sužinoti apie jo šeimą ir kokiai
giminei jis priklauso. Noriu žinoti, ar
jis tikrai patikimas keliauti su tavimi".
10 Tada Tobijas išėjo ir pasišaukęs jį
tarė: „Jaunuoli, mano tėvas prašo tave
užeiti". Jis įėjo pas jį. Tobitas pasveiki-
no jį pirmas, o jis atsakė: „Linkiu tau
džiaugsmo!" Tobitas atsakė: „Kuo man
džiaugtis? Esu žmogus neregys. Nega-
liu matyti dangaus šviesos, bet guliu
tamsybėje tarsi mirusieji, negalintys
daugiau matyti šviesos. Nors dar gy-
vas, bet esu tarp mirusiųjų. Žmogaus
balsą girdžiu, o matyti negaliu!" Bet
jaunuolis tarė: „Drąsos! Netrukus Die-
vas tave išgydys. Drąsos!" Tada Tobi-
tas tarė jam: „Mano sūnus nori keliau-
ti į Mediją. Ar gali jį palydėti ir būti jo
vadovas? Aš tau atlyginsiu, broli". Jis
atsakė: „Galiu su juo keliauti. Žinau
visus kelius, nes dažnai esu keliavęs į
Mediją bei kirtęs visas jos lygumas ir
pažįstu visus kalnus bei visus jos ke-
lius".
11 Tuomet Tobitas paklausė: „Broli,
iš kokios tu šeimos ir iš kurios gimi-
nės? Pasakyk man, broli". – 12 „Kam tau
žinoti mano giminę?" – atsakė jis. Bet
Tobitas tarė: „Man svarbu žinoti, bro-
li, kieno tu sūnus ir koks tavo vardas".
13 Jis atsakė: „Aš esu Azarija, sūnus di-
džiojo Hananijos, vieno tavo giminai-
čių". 14 Tuomet Tobitas tarė: „Sveikinu
atvykusį! Broli, tesaugo tave Dievas!
Prašyčiau nepykti ant manęs, kad no-
rėjau sužinoti apie tavo protėvius. Pa-
sirodo, tu mūsų giminaitis ir geros bei
garbingos kilmės. Aš pažinojau Hana-
niją ir Nataną, tuos du didžiojo Šeme-
lijo sūnus; jiedu eidavo su manimi į Je-
ruzalę ir garbino ten su manimi. Jiedu
nenuklydo nuo teisaus kelio. Tavo gi-
minaičiai – geri žmonės. Tu iš kilmin-
gos giminės. Sveikinu atvykusį!"

15 Tada jis pridūrė: „Aš mokėsiu tau
algos drachmą už dieną ir padengsiu
tavo ir savo sūnaus išlaidas. Tad ke-
liauk su mano sūnumi; 16 *aš pridėsiu
šiek tiek tau prie algos“. Rapolas atsa-
kė: „Aš keliausiu su tavo sūnumi, todėl
nesibaimink. Mudu sveiki iškeliausi-
me ir sveiki pas tave sugrįšime, nes ke-
lias saugus“. 17 Tobitas tarė jam: „Lai-
minu tave, broli!“

Pasišaukęs sūnų, tarė jam: „Sūnau,
paruošk visa, kas reikalinga kelionei, ir
keliauk su savo broliu. Dangaus Dievas
saugiai tenuveda tave ten ir tesugrąži-
na man sveiką. Mano sūnau, telydi jo
angelas judu, kad būtumėte saugūs“.

Prieš leisdamasis į kelionę, jis pa-
bučiavo savo tėvą ir motiną. Tobitas
palinkėjo: „Laimingos kelionės!“ 18 Bet
motina apsipylė ašaromis ir sakė To-
bitui: „Kam gi išsiunti mano vaiką?
Argi jis nėra lazda mūsų rankose, ku-
ria ramstomės, kad ir ką darytume?
19 Nekrauk pinigų ant pinigų! Verčiau
tebūna jie išpirka už mūsų sūnų! 20 Ką
mums Viešpats yra davęs pragyveni-
mui, tikrai mums užtenka“. 21 Tobitas
atsakė jai: „Nesirūpink, mūsų vaikas
sveikas iškeliaus ir sveikas pas mus
sugrįš. Tavo akys pamatys jį tą dieną,
kai jis sveikas sugrįš pas tave. 22 Nesa-
kyk nieko daugiau! Nesibaimink dėl jų,
mano seserie, nes gerasis angelas jį ly-
dės, jo kelionė bus sėkminga, ir jis su-
grįš sveikas“.

23 Tada ji nusišluostė ašaras.

Kelionė

6 Vaikinui iškeliavus drauge su an-
gelu, 2 šuo atbėgo pas Tobiją ir
sekė paskui juos. Taigi juodu žingsnia-
vo pirmyn ir, atėjus pirmajai nakčiai,
apsistojo prie Tigro upės. 3 Vaikinas
nusileido prie Tigro pakrantės kojų
nusiplauti. Netikėtai didelė žuvis, iš-
šokusi iš vandens, bandė nukąsti vai-
kinui koją. Nusigandęs vaikinas suriko.
4 Bet angelas tarė vaikinui: „Nutverk
žuvį ir nepaleisk!“ Vaikinas pagriebė
žuvį ir išvilko į krantą. 5 Tuomet an-
gelas jam tarė: „Perskrosk žuvį ir iš-
imk jos tulžį, širdį ir kepenis. Juos pa-
silaikyk, o vidurius išmesk, nes tulžis,
širdis ir kepenys yra naudingi vaistai“.
6 Perskrodęs žuvį, vaikinas padėjo į šalį
tulžį, širdį ir kepenis. Dalį žuvies iške-
pė ir suvalgė, o likusią pasūdė ir paliko
kelionei.

Rapolo nurodymai Tobijui

Paskui jiedu keliavo drauge, kol pri-
ėjo Mediją. 7 Tada vaikinas ėmė klau-
sinėti angelą ir tarė: „Broli Azarija, ką
gali išgydyti žuvies širdis ir kepenys ar
tulžis?“ 8 Jis atsakė: „Žuvies širdį ir ke-
penis reikia deginti. Jų dūmais reikia
smilkyti, kai vyras ar moteris yra de-
mono ar piktos dvasios kankinami. Bet
kokia kančia visiškai pradings, nepa-
likdama jokio pėdsako. 9 O tulžis var-
tojama patepti žmogaus akims, kai ant
jų užkritę baltieji šlakai. Patepus akis,
reikia tik papūsti į baltuosius šlakus, ir
jos bus išgydytos“.

10 Jiems atkeliavus į Mediją ir jau ar-
tinantis prie Ekbatanos, 11 Rapolas tarė
vaikinui: „Broli Tobijau!“ – „Klausau!“
– atsakė jis. Rapolas tęsė: „Šią naktį
dera mums praleisti Raguelio namuo-
se. Jis tavo giminaitis ir turi dukterį,
vardu Sara. 12 Nei vyriško palikuonio,
nei kitos dukters, išskyrus Sarą, jis
neturi. Taigi tu, kaip artimiausias gi-
minaitis, turi pirmumo teisę prieš vi-
sus kitus vyrus ją vesti. Taip pat tu gali
teisėtai paveldėti ir jos tėvo nuosavy-
bę. Be to, mergaitė protinga, drąsi ir
labai graži, o jos tėvas geras žmogus“.
13 Jis tęsė: „Tu tikrai turi teisę ją vesti.
Tad klausyk manęs, broli! Šiąnakt aš
pakalbėsiu su jos tėvu apie mergaitę,
kad galėtume gauti ją kaip nuotaką.
Sugrįžę iš Ragojo, atšvęsime vestuves.
Mat aš žinau, kad Raguelis jokiu būdu

5,16 *Pr 24,7.40*

negali jos už tavęs neleisti ar kitam vy-
rui pažadėti, neužsitraukdamas mir-
ties bausmės pagal Mozės knygos įsa-
ką. Iš tikrųjų jis žino, kad tu, o ne koks
kitas vyras, turi teisę vesti jo dukterį.
Tad klausyk manęs, broli: šią naktį pa-
kalbėsime dėl mergaitės ir parengsi-
me jos sužadėtuves su tavimi. Sugrįžę
iš Ragojo, paimsime ir parsivesime ją į
tavo namus".
14 Atsakydamas Rapolui, Tobijas
tarė: „Broli Azarija, aš esu girdėjęs, kad
ji jau buvo ištekėjusi už septynių vyrų
ir kad jie mirė vestuvių kambaryje. Tą
naktį, kai nuėjo pas ją, jie mirė. Be to,
girdėjau žmones kalbant, kad juos už-
mušė demonas. 15 Užtat dabar bijau:
demonas jos pavydi, todėl jai nieko
pikta nedaro, bet kas tik artinasi prie
jos, tą nužudo. Esu vienturtis savo tėvo
sūnus. Jeigu mirčiau, nuvaryčiau tėvą
ir motiną į kapus iš širdgėlos dėl ma-
nęs. Kito sūnaus jie neturi, kuris juos
palaidotų!"
16 Rapolas tarė jam: „Argi užmiršai
savo tėvo įsakymus? Jis liepė tau vesti
moterį iš savo tėvo namų. Tad klausyk
manęs, broli. Dėl to demono nesirū-
pink. Vesk ją. Aš žinau, kad šį vakarą ji
bus išleista už tavęs. 17 Eidamas į ves-
tuvių kambarį, pasiimk truputį žuvies
kepenų bei širdies ir uždėk juos ant
smilkalų žarijų. Pasklis tvaikas; vos jį
užuodęs, demonas pabėgs ir niekada
daugiau arti jos nepasirodys. 18 Tada,
prieš sueidami, pirma abu atsistoki-
te ir pasimelskite. Prašykite Dangaus
Viešpatį suteikti judviem gailestingu-
mą ir išgelbėjimą. Nebijok, nes ji pa-
skirta tau prieš pasaulio sukūrimą. Tu
išgelbėsi ją, ir ji keliaus su tavimi. Aš
numanau, kad ji pagimdys tau vaikų,
ir jie bus tau kaip broliai. Tad nesirū-
pink!"
Išgirdęs Rapolo žodžius ir sužino-
jęs, kad ji jo giminaitė, iš jo tėvo pali-
kuonių namų, Tobijas labai ją įsimylė-
jo. Jis atidavė jai savo širdį.

Tobijo vedybos

7 Įėjus į Ekbataną, Tobijas tarė: „Bro-
li Azarija, vesk mane tiesiai į gimi-
naičio Raguelio namus". Tad jis nu-
vedė Tobiją į Raguelio namus. Rado
jį sėdintį prie savo kiemo vartų. Jiedu
pasveikino jį pirmi, o jis tarė: „Džiu-
gus pasveikinimas ir judviem, broliai!
Geros sveikatos judviem ir sveiki atvy-
kę!" 2 Įvedęs į vidų, jis tarė savo žmo-
nai Ednai: „Šis jaunuolis atrodo lygiai
kaip mano giminaitis Tobitas!" 3 Tad
Edna paklausė: „Broliai, kas judu esa-
te?" – „Mes esame iš Naftalio palikuo-
nių, ištremtų į Ninevę". – 4 „Ar pažįsta-
te mūsų giminaitį Tobitą?" – užklausė.
Jie atsakė: „Iš tikrųjų pažįstame!" – „Ar
jis sveikas?" – klausinėjo. 5 „Taip, jis
gyvas ir sveikas", – atsakė jie. Tada To-
bijas pridūrė: „Jis mano tėvas!" 6 *Ra-
guelis pašoko, pabučiavo jį ir verkė
džiaugsmo ašaromis. Paskui, atgavęs
žadą, tarė: „Laiminu tave, vaikeli! Esi
gero ir kilmingo tėvo sūnus!" Išgirdus,
kad Tobitas neteko regėjimo, jį apėmė
širdgėla. Apsiašarojęs jis tarė: „Kokia
baisi nelaimė, kad toks doras ir gera-
daris žmogus neteko regėjimo!" Verk-
damas jis apkabino savo giminaitį To-
biją. 7 Dėl Tobito verkė ir Edna, verkė ir
jų duktė Sara.
8 Paskui Raguelis papjovė iš kaime-
nės aviną ir surengė jiems labai nuo-
širdų priėmimą. 9 Nusimaudžius, apsi-
plovus ir susėdus prie valgio, Tobijas
tarė Rapolui: „Broli Azarija, prašyk
Raguelio, kad už manęs išleistų mano
giminaitę Sarą". 10 Raguelis, netyčia
tai nugirdęs, tarė vaikinui: „Valgyk ir
gerk, būk šį vakarą linksmas! Juk nėra
nė vieno, išskyrus tave, broli, kuris turi
teisę vesti mano dukterį Sarą. Be to, aš
negaliu jos išleisti už kurio kito vyro,
išskyrus tave, nes tu mano artimiau-
sias giminaitis. Bet leisk man plačiau
paaiškinti tikrąją padėtį, mano vaikeli.

7,6 *Pr 33,4; 45,14; Lk 15,20*

[11] Buvau išleidęs ją už septynių vyrų
iš mūsų giminaičių, ir jie visi mirė tą
naktį, kai pas ją nuėjo. O dabar, mano
vaikeli, valgyk ir gerk! Esu tikras, kad
Viešpats pasirūpins jumis". Bet Tobi-
jas atsakė: „Nieko nevalgysiu ir neger-
siu, kol neduosi, kas man priklauso".
Raguelis atsakė: „Padarysiu tai. Ji tavo
pagal Mozės knygos įsaką. Tavo vedy-
bos su ja nuspręstos danguje! Imk savo
giminaitę, nuo dabar esi jos meilė, o ji
tavo mylimoji. Ji duota tau nuo šian-
dien ir amžinai. Mano vaikeli, teglobo-
ja Dangaus Viešpats judu abu šią nak-
tį ir tesuteikia judviem gailestingumą
ir ramybę". [12] Tada Raguelis pašaukė
savo dukterį Sarą. Atėjus jai, paėmė ją
už rankos ir padavė ją Tobijui, tarda-
mas: „Imk ją savo žmona pagal Įstaty-
mą ir įsaką, užrašytą Mozės knygoje.
Imk ją ir vesk saugiai pas savo tėvą. Te-
lydi Dievas jus kelionėje savo ramybe".
[13] Pasišaukęs jos motiną, paprašė atneš-
ti rašymo priemones. Jis surašė vedybų
sutartį, pareikšdamas, kad atiduoda ją
žmona pagal Mozės Įstatymo įsaką.

[14] Tada pradėta valgyti ir gerti. [15] Pa-
sišaukęs savo žmoną Edną, Raguelis
tarė jai: „Mano meile, paruošk kamba-
rį ir nuvesk ją ten". [16] Nuėjusi ji paklo-
jo lovą tame kambaryje, kaip buvo jis
liepęs, ir nuvedė ten Sarą. Ji apraudo-
jo savo dukterį. Paskui, šluostydamasi
ašaras, tarė jai: [17] „Nebijok, mano duk-
terie! Tesuteikia tau Dangaus Viešpats
džiaugsmo vietoj širdgėlos! Nebijok,
mano dukterie!" Ir išėjo.

Demono išvarymas

8 Baigę valgyti ir gerti, mergaitės tė-
vai norėjo eiti gulti. Paėmę vaiki-
ną, jie nuvedė jį į miegamąjį. [2] Tuomet
Tobijas prisiminė Rapolo žodžius ir iš-
ėmęs žuvies kepenis bei širdį iš mai-
šelio, kuriame juos laikė, uždėjo ant
smilkalų žarijų. [3] *Žuvies tvaikas taip
atstūmė demoną, kad jis pabėgo į to-
limiausią Egipto užkampį. O Rapolas
sekė iš paskos ir ten tučtuojau jį apka-
lė grandinėmis.

[4] Tuo tarpu tėvai išėjo ir uždarė iš
lauko kambario duris. Išlipęs iš lo-
vos, Tobijas tarė Sarai: „Mylimoji, kel-
kis. Pasimelskime ir maldaukime savo
Viešpatį, kad būtų mums gailestingas
ir mus apsaugotų". [5] *Ji atsikėlė, ir jie-
du ėmė melstis, maldaudami, kad būtų
apsaugoti. Tobijas pradėjo sakydamas:

„Pašlovintas esi, mūsų
protėvių Dieve,
tebūna šlovinamas tavo vardas
amžinai per visas kartas!
Tešlovina tave dangus
ir visa kūrinija per amžius!
[6] *Tu sukūrei Adomą,
ir sukūrei jam žmoną Ievą,
kad būtų jam pagalba ir parama.
Iš jų dviejų kilo žmonija.
Tu sakei: 'Negera žmogui
būti vienam,
padarysiu jam bendrininką
kaip jį patį'.
[7] Tad dabar aš imu šią
savo giminaitę
ne dėl gašlumo,
bet kilniu tikslu.
Suteik, kad mudu rastume
gailestingumo
ir drauge sulauktume senatvės".

[8] Ir jiedu abu tarė: „Amen! Amen!"
[9] Tada atsigulė nakčiai.

Bet Raguelis atsikėlė ir pasišaukęs
tarnus išėjo ir iškasė kapą, [10] sakyda-
mas: „Gali atsitikti, kad jis mirs, ir mes
būsime išjuokti ir užgauliojami". [11] Bai-
gus kasti kapą, Raguelis parėjo namo ir
pasišaukęs žmoną [12] tarė: „Pasiųsk vie-
ną iš tarnaičių, kad įeitų pažiūrėti, ar
Tobijas gyvas, ar miręs. Jeigu jis miręs,
palaidokime niekam nežinant". [13] Ji
pasiuntė tarnaitę ši užsidegė žiburį ir

8,3 *Mt 12,43*

8,5 *Dan (g) 3*

8,6 *Pr 2,18*

atidariusi miegamojo duris įėjo. Rado
juodu drauge giliai įmigusius. 14 Tar-
naitė išėjo ir pranešė, kad Tobijas gy-
vas ir nieko bloga nėra įvykę. 15 Jie šlo-
vino Dangaus Dievą, o Raguelis sakė:
„Pašlovintas esi tu, Dieve,
kiekvienu tyru šlovės žodžiu;
tešlovina tave visi tavo išrinktieji!
Tešlovina tave per amžius!
16 Pašlovintas esi tu,
nes padarei mane laimingą:
ko bijojau, tai neįvyko.
Tu pasielgei su mumis
pagal savo begalinį gailestingumą.
17 Pašlovintas esi tu,
nes buvai gailestingas
dviem vienturčiams vaikams.
Būk jiems gailestingas, Valdove,
ir apsaugok juos,
vesk jų gyvenimą į pilnatvę
laime ir gailestingumu".
18 Ir jis paliepė tarnams užkasti kapą
prieš išauštant.

Vestuvių vaišės

19 O savo žmonos paprašė iškepti daug
duonos kepalų. Nuėjęs prie kaime-
nės jis parinko du jaučius bei keturis
avinus ir įsakė, kad jie būtų papjauti.
Taigi pradėta ruoštis. 20 *Tada jis lie-
pė pašaukti Tobiją ir davė priesaiką jo
akivaizdoje, tardamas: „Iš čia keturio-
lika dienų tu nesijudinsi, bet liksi čia,
valgydamas ir gerdamas su manimi.
Tu padarysi mano dukterį laimingą po
visų jos vargų. 21 Tada imk tuoj pat pusę
visko, kas man priklauso, ir grįžk sau-
gus ir sveikas pas tėvą. Kita pusė bus
tavo, kai mano žmona ir aš numirsime.
Drąsos, mano vaikeli! Aš tavo tėvas, o
Edna tavo motina, ir mes priklausome
tau ir tavo žmonai dabar ir amžinai.
Drąsos, mano vaikeli!"

9 Tada Tobijas, pasišaukęs Rapo-
lą, tarė: 2 „Broli Azarija, pasiimk
keturis tarnus bei du kupranugarius
ir keliauk į Ragoją. Nuėjęs į Gabaelio
namus, paduok jam šį raštą ir paėmęs
pinigus pakviesk jį vykti su tavimi į
mano vestuves. 3 Juk žinai, kad mano
tėvas tikriausiai skaičiuoja dienas. Jei-
gu uždelsiu bent vieną dieną, sukelsiu
jam daug rūpesčio. 4 Tu buvai liudyto-
jas priesaikos, kuria prisiekė Raguelis;
aš negaliu pažeisti jo priesaikos". 5 Tad
Rapolas su keturiais tarnais bei dviem
kupranugariais iškeliavo į Ragoją Me-
dijoje ir apsistojo pas Gabaelį. Rapolas
atidavė jam raštą ir pranešė, kad Tobi-
to sūnus Tobijas vedė ir kviečia jį į ves-
tuves. Gabaelis nedelsdamas patikrino
pinigų maišus, tebeturinčius sveikus
antspaudus, ir sukrovė juos ant kupra-
nugarių. 6 Kitą rytą abu atsikėlė anksti
ir iškeliavo į vestuves. Atvykę į Rague-
lio namus, rado Tobiją prie vaišių sta-
lo. Jis pakilo pasveikinti Gabaelio, o šis
apsiverkė ir laimindamas jį tarė: „Ge-
ras ir kilnus sūnau, sūnau gero ir kil-
naus tėvo, doro ir geros širdies žmo-
gaus! Tesuteikia Viešpats dangišką
palaimą tau ir tavo žmonai, tavo žmo-
nos tėvui ir motinai. Tebūna pašlovin-
tas Dievas, nes Tobijas yra tikras mano
pusbrolio Tobito atvaizdas".

Tėvų rūpestis

10 Tuo tarpu Tobitas visą laiką
skaičiavo, kiek reikėtų dienų
Tobijui nukeliauti ir kiek parkeliau-
ti. Praėjus tam dienų skaičiui ir sūnui
nesirodant, 2 jis tarė: „Stebiuosi, kas
galėjo atsitikti. Galbūt kas nors jį ten
sulaikė? O gal Gabaelis miręs ir nėra
nieko, kas galėtų atiduoti pinigus". 3 Jis
ėmė sielotis. 4 „Mano vaikas žuvęs, ne-
bėra jo tarp gyvųjų," – sakė jo žmona
Ana. Ji pradėjo verkti ir raudoti sūnaus
tardama: 5 „Vargas man, mano vaikeli,
mano akių šviesa, kad išleidau tave į
kelionę!" 6 Bet Tobitas ją ramino: „Nu-
siramink! Liaukis sielojusis, brangioji.
Nėra ko sielotis. Turbūt atsitiko kas
nors nelaukto. Tas vyras, su kuriuo jis

8,20 *Pr 24,55*

iškeliavo, yra patikimas ir vienas mūsų
giminaičių. Nesikankink dėl jo, bran-
gioji. Netrukus jis bus namie“. 7 Ji sakė:
„Tu pats nusiramink! Liaukis mane
apgaudinėti. Mano vaikas žuvęs!“ Kas-
dien ji išskubėdavo laukan ir žiūrėda-
vo į kelią, kuriuo buvo iškeliavęs jos
sūnus. Ji pasitikėjo tik savo akimis.
Saulei nusileidus, sugrįžusi į vidų, ji
raudodavo ir verkdavo, visiškai nega-
lėdama užmigti.

Išvykimas iš Ekbatanos

Pasibaigus keturiolikai vestuvių die-
nų, kurias Raguelis buvo prisiekęs
švęsti dėl savo dukters, Tobijas nu-
ėjo pas jį ir tarė: „Prašau leisti man
išvykti, nes žinau, kad mano tėvas ir
motina neteko vilties mane pamaty-
ti. Maldauju, tėve, leisti man išvykti
ir sugrįžti į tėvo namus. Aš jau pasa-
kojau tau, kokiame varge jį palikau“.
8 Bet Raguelis kalbėjo Tobijui: „Pa-
būk, mano vaikeli, pabūk pas mane.
Aš pasiųsiu pasiuntinius pas tavo
tėvą Tobitą, kad jie duotų jam žinią
apie tave“. – 9 „Ne! – atsakė jis, – mal-
dauju leisti man vykti pas savo tėvą“.
10 Tad Raguelis nedelsdamas davė To-
bijui jo žmoną Sarą ir pusę visos savo
nuosavybės: vergų ir vergių, jaučių
ir avių, asilų ir kupranugarių, drabu-
žių, pinigų ir namų ūkio reikmenų.
11 Atsisveikindamas jis apkabino To-
biją ir tarė: „Sudie, mano sūnau! Lai-
mingos kelionės! Tegloboja dangaus
Viešpats tave ir tavo žmoną Sarą! O
kad aš galėčiau pamatyti prieš mirda-
mas jūsų vaikus!“ 12 Tada pabučiavęs
savo dukterį Sarą tarė jai: „Mano duk-
terie, gerbk savo uošvį ir anytą, nes
nuo dabar jie tau tokie pat tėvai, kaip
davusieji gyvastį. Keliauk ramybėje,
dukterie! Leisk man girdėti apie tave
visada gerą žodį, kol tik būsiu gyvas“.
13 O Edna Tobijui tarė: „Mano vaikeli
ir brangus mano broli, teparveda tave
dangaus Viešpats laimingai! O kad aš
galėčiau pamatyti tavo ir savo dukters
vaikus prieš numirdama! Viešpaties
akivaizdoje aš patikiu tau savo duk-
terį, nedaryk per visas savo gyveni-
mo dienas nieko, kas ją įskaudintų.
Keliauk ramybėje, mano vaikeli! Nuo
dabar aš tavo motina, o Sara tavo
žmona. Telydi mus palaima per visas
mūsų gyvenimo dienas!“ Pabučiavusi
vieną ir kitą, ji išleido juodu į kelionę.
14 Raguelio namus Tobijas paliko ku-
pinas laimės ir džiaugsmo, šlovinda-
mas dangaus ir žemės Viešpatį, visa-
tos Karalių, padariusį jo kelionę tokią
sėkmingą. Atsisveikindamas su Ragu-
eliu ir Edna, jis pridūrė: „Man Viešpa-
ties įsakyta gerbti jus per visas mano
gyvenimo dienas!“

Tobitas pasveiksta

11 Prisiartinus prie Kaserino, esan-
čio prieš pat Ninevę, Rapolas
tarė: 2 „Tu žinai, kokioje nelaimėje
mudu palikome tavo tėvą. 3 Nueikime
mudu paskubomis pirma tavo žmonos
ir paruoškime namus, kitiems dar ne-
atvykus“. 4 Jiedviem einant drauge, Ra-
polas tarė jam: „Ar turi po ranka žuvies
tulžį?“ Ir šuo ėjo drauge, bėgdamas iš
paskos.
5 *Tuo tarpu Ana sėdėjo, atidžiai
stebėdama kelią, kuriuo turėjo pareiti
jos sūnus. 6 Pamačiusi jį pareinant, ji
tarė jo tėvui: „Tikėk manimi, tavo sū-
nus pareina! Ir vyras, kuris su juo iš-
keliavo!“
7 Prieš Tobijui prieinant prie tėvo,
Rapolas tarė: „Esu tikras, kad jo akys
atsivers. 8 Patepk jo akis žuvies tulži-
mi. Vaistas sutrauks baltuosius šlakus,
ir jie nukris jam nuo akių. Tavo tėvas
atgaus regėjimą ir matys šviesą“.
9 Pribėgusi prie sūnaus, Ana puolė
jam ant kaklo ir tarė: „Dabar, tave pa-
mačiusi, mano vaikeli, galiu mirti“. Ji
apsiverkė. 10 Tada Tobitas atsikėlė ir

11,5 *Tob 10,7*

apgraibomis išėjo pro kiemo vartus.
Tobijas priėjo prie jo 11 su žuvies tul-
žimi rankoje ir tvirtai prilaikydamas
papūtė jam į akis, tardamas: „Tėve, ne-
bijok!“ Tada patepė jam akis vaistais ir
truputį palaukė. 12 *Po to abiem ranko-
mis nutraukė, pradėdamas nuo akių
kampų, baltuosius šlakus. 13 Pamatęs
savo sūnų, Tobitas apkabino jį abiem
rankomis ir 14 verkdamas kartojo: „Ma-
tau tave, mano sūnau, mano akių švie-
sa!“ Paskui jis tarė:

„Tebūna pašlovintas Dievas,
tebūna pašlovintas jo
didingas vardas,
tebūna palaiminti visi jo
šventieji angelai!
Tebūna pašlovintas jo
šventasis vardas
per visus amžius!
15 Nors jis mane ir nuplakė,
bet pasigailėjo.
Dabar štai matau savo
sūnų Tobiją!“

Tada Tobitas sugrįžo į vidų,
džiaugsmingai visu balsu šlovinda-
mas Dievą. Tobijas papasakojo savo
tėvui, kad kelionė buvo sėkminga, kad
jis parnešė pinigus, kad vedė Raguelio
dukterį Sarą ir kad iš tikrųjų ji pakeliui
į čia, labai arti Ninevės vartų.

16 Džiaugdamasis ir šlovindamas
Dievą, Tobitas nuėjo prie Ninevės
vartų pasitikti savo marčios. Ninevės
gyventojai, matydami, kad jis vaikš-
čioja sveikas ir niekas jo neveda už
rankos, buvo nustebinti. 17 Tobitas
visų akivaizdoje papasakojo, kaip Die-
vas buvo jam gailestingas ir kaip jam
atvėrė akis. Pamatęs savo sūnaus To-
bijo žmoną Sarą, Tobitas palaimino
ją, tardamas: „Eikš, mano dukterie!
Sveikinu atvykusią! Tebūna pašlovin-
tas Dievas, kuris atvedė tave pas mus,
mano dukterie. Tebūna palaimin-
tas tavo tėvas ir tavo motina, tebū-
na palaimintas mano sūnus Tobijas,
būk palaiminta ir tu, mano dukterie!
Įženk į savo namus! Su palaiminimu ir
džiaugsmu sveikinu atvykusią! Įženk,
mano dukterie!“ Taigi ta diena buvo
džiaugsminga visiems Ninevėje gyve-
nantiems žydams.

18 Achikaras ir jo sūnėnas Nadabas
atėjo dalytis Tobito džiaugsmu. Tobi-
jo vestuvės buvo smagiai atšvęstos per
septynias dienas. Jis gavo daug dova-
nų.

Rapolo apsireiškimas

12 Pasibaigus vestuvėms, Tobi-
tas pasišaukė savo sūnų ir tarė:
„Mano sūnau, tu turėtumei išmokė-
ti algą su tavimi keliavusiam vyrui ir
dar pridėti prie to, kas buvo sutarta“.
– 2 „Tėve, – klausė jis, – kiek turiu duo-
ti jam už pagalbą? Net jeigu duočiau
pusę visos mantos, kurią jis pargabe-
no su manimi, man nebūtų nuostolio.
3 Juk jis parvedė mane gyvą ir sveiką
pas tave, išgydė mano žmoną, parnešė
su manimi pinigus ir išgydė tave. Tad
kiek turiu pridėti prie to, kas sutar-
ta?“ – 4 „Jis vertas, mano sūnau, gauti
pusę visko, ką parnešė“. 5 Tad Tobijas
pasišaukė Rapolą ir tarė: „Imk kaip
algą pusę visko, ką parnešei, ir eik ra-
mybėje“.

6 Tada Rapolas, pasivedęs juos abu į
šalį, tarė: „Šlovinkite Dievą ir visų gy-
vųjų akivaizdoje minėkite jį už jums
padarytus jo gerus darbus. Šlovinkite
ir giedokite giesmes jo vardui. Skelbki-
te visiems žmonėms Dievo darbus su
derama pagarba; nedelskite jį išpažin-
ti. 7 Karaliaus paslaptį gera slėpti, bet
Dievo darbus reikia apreikšti ir pripa-
žinti su derama pagarba. Darykite, kas
gera, ir piktas jūsų neužklups. 8 *Mels-
tis ir pasninkauti gera, bet geriau už
tai – išmalda ir teisumas. Truputis su
teisumu yra geriau negu perteklius

11,12-13 *Apd 9,18*

12,8 *Sir 29,8-13*

su nedorumu. Geriau duoti išmaldą,
negu kaupti auksą; [9] *nes išmalda iš-
gelbsti nuo mirties ir nuvalo visas
nuodėmes. Kas duoda išmaldą, ilgai
gyvens; [10] bet kurie daro nuodėmę ir
nedorai elgiasi, tas didžiausias savo
gyvasties priešas".
[11] „Dabar apreikšiu jums visą teisy-
bę, nieko nenuslėpdamas. Jau esu tai
jums paskelbęs, sakydamas: 'Karaliaus
paslaptį dera slėpti, bet Dievo darbus
reikia apreikšti su derama pagarba'.
[12] *Taigi, kai tu, Tobitai, ir Sara meldė-
tės, aš liudijau judviejų maldą Viešpa-
ties Šlovės akivaizdoje. Panašiai bū-
davo, kai tik laidodavai mirusius. [13] O
tada, kai tu nedelsdamas atsikėlei nuo
stalo, palikai pietų valgius ir nuėjai pa-
laidoti mirusio, [14] aš buvau pasiųstas
tave išmėginti. Drauge Dievas siuntė
mane išgydyti tave ir tavo marčią Sarą.
[15] *Aš esu Rapolas, vienas iš septynių
angelų, kuriems leista tarnauti Vieš-
paties Šlovės akivaizdoje".
[16] Abudu buvo apstulbę. Jie puo-
lė kniūbsti, nes buvo baimės apimti.
[17] „Nebijokite, – jis tarė jiems, – ramy-
bė su jumis! Dabar ir visados dėkokite
Viešpačiui! [18] Juk aš, būdamas su jumis,
to nedariau savo nuosprendžiu, bet
vykdžiau Dievo valią. Šlovinkite jį kas-
dien ir visados. Giedokite jam giesmę!
[19] Nors matėte mane valgant ir geriant,
iš tikrųjų aš nevalgiau ir negėriau. Ką
jūs matėte, buvo regėjimas. [20] Tad da-
bar kelkitės nuo žemės ir šlovinkite
Dievą. Žiūrėkite, aš žengiu pas tą, ku-
ris mane siuntė. Užrašykite į knygą
visus šiuos jums nutikusius dalykus".
[21] Jam pakilus į orą, jie atsistojo ir nebe-
galėjo jo daugiau matyti. [22] Jie šlovino
Dievą giesmėmis, dėkojo jam už tokius
nuostabius darbus, kai jiems buvo pa-
sirodęs Dievo angelas.

12,9 *Pat 11,4; Dan 4,27; Sir 3,30*
12,12 *Job 33,23-24; Apd 10,4; Apr 8,3-4*
12,15 *Zch 4,10; Lk 1,19; Apr 8,2*

Tobito šlovės giesmė

13 Tada Tobitas tarė:
„Tebūna pašlovintas Dievas,
kuris gyvena amžinai,
nes jo karalystė tveria
per visus amžius!
[2] Jis ir nuplaka, ir pasigaili,
nubloškia į mirusiųjų
pasaulio gelmes
ir parveda iš giliosios bedugnės;
iš jo rankos niekas negali ištrūkti.
[3] Izraelio vaikai, šlovinkite
jį tautose,
nes jose jis išblaškė jus!
[4] *Net ten jis parodė savo didybę!
Aukštinkite jį visų gyvųjų
akivaizdoje,
nes jis mūsų Viešpats
ir mūsų Dievas.
Jis mūsų Tėvas,
Dievas per amžius!
[5] Jis nuplaks jus už jūsų
nedorus darbus,
bet ir vėl bus visiems
jums gailestingas.
Jis surinks jus iš visų tautų,
kuriose esate išblaškyti.
[6] Kai grįšite pas jį
visa savo širdimi ir visa
savo gyvastimi,
darydami, kas teisu, jo akivaizdoje,
jis atsigręš į jus,
nebeslėps daugiau nuo
jūsų savo veido.
[7] Tad dabar pasvarstykite,
ką jis jums yra padaręs;
dėkokite jam visu balsu.
Šlovinkite teisumo Viešpatį,
aukštinkite amžių Karalių.
[8] Savo tremties šalyje
aš jį išpažinsiu,
jo galybę ir didybę
parodysiu tautai, kuri yra nusidėjusi.
Sugrįžkite pas jį, nusidėjėliai,
ir darykite, kas teisu,
jo akivaizdoje.

13,4 *Iz 63,16; Jer 3,4; Išm 14,3; Sir 23,1.4; Mt 6,9*

Galbūt maloniai jis pažvelgs į jus
ir bus jums gailestingas.
9 *Aš savo ruožtu aukštinu
savo Dievą,
ir dangaus Karaliuje džiūgauja
mano gyvastis.
10 Tekalba visa tauta apie jo didybę,
teišpažįsta jį Jeruzalėje.
O Jeruzale, šventasis mieste!
Jis nuplakė tave už tavo
rankų darbus,
bet vėl pasigailės teisiųjų vaikų.
11 Išpažink Viešpatį, nes jis geras,
šlovink amžių Karalių,
idant jo Padangtė tavyje
būtų atstatyta su džiaugsmu.
12 Tepradžiugina jis visus
tavo tremtinius,
tepuoselėja visus tavo kenčiančius
per visas ateinančias kartas.
13 Visiems žemės pakraščiams
švies ryški šviesa:
daug tautų ateis pas tave iš toli toli,
gyventojai tolimiausių
žemės pakraščių,
patraukti prie tavęs
Viešpaties Dievo vardo,
nešdami savo rankose dovanas
dangaus Karaliui.
Karta po kartos giedos tavyje
džiaugsmo giesmę,
amžinai tvers išrinktojo
miesto vardas.
14 Tebūna prakeikti, kas tave
įžeidžia blogu žodžiu,
tebūna prakeikti, kas
tave užkariauja
ir išgriauna tavo sienas,
tebūna prakeikti, kas
nugriauna tavo bokštus
ir sudegina tavo namus!
Bet tebūna amžinai palaiminti,
kurie tave gerbia!
15 Tad eik ir džiaukis teisiųjų vaikais,
nes jie bus surinkti
ir šlovins amžių Viešpatį.
Palaiminti, kurie tave myli,
palaiminti, kurie džiaugiasi
tavo gerove.
16 Palaiminti ir žmonės, kurie
sielojasi su tavimi
dėl tavo kančių,
nes jie džiaugsis su tavimi
ir amžinai liudys tavo garbę.
Mano dvasia šlovina Viešpatį,
didįjį Karalių!
17 Jeruzalė bus atstatyta
kaip amžinieji jo Namai.
Koks laimingas būsiu,
jeigu mano palikuonių likutis išliks,
kad galėtų pamatyti
tavo garbę ir išpažinti
dangaus Karalių.
18 Jeruzalės vartai bus statomi
iš safyro ir smaragdo,
visos sienos – iš brangakmenių.
Jeruzalės bokštai bus
statomi iš aukso,
visos dantytos viršūnės
– iš gryno aukso.
Jeruzalės gatvės bus grįstos
rubinais ir Ofyro akmenim
Jeruzalės vartai giedos
džiaugsmo giesmes,
ir visi jos namai šauks:
'Aleliuja! Tebūna pašlovintas
Izraelio Dievas!'
O palaimintieji šlovins
jo šventąjį vardą
dabar ir per amžius".

14 Taip baigiasi Tobito šlovės giesmė.

Tobito ir Tobijo mirtis

2 Tobitas mirė ramybėje, turėdamas šimtą dvylika metų, ir labai garbingai buvo palaidotas Ninevėje. Jis buvo šešiasdešimt dvejų metų, kai neteko regėjimo, o atgavęs regėjimą gyveno patogiai, dalydamas išmaldą ir be paliovos šlovindamas Dievą bei išpažindamas Dievo didybę.

3 Prieš pat mirtį, pasišaukęs savo sūnų Tobiją ir septynis Tobijo sūnus,

13,9–18 *Iz 60,1-22; Apr 21,9–22,5*

jis davė tokį įsakymą: „Mano sūnau,
paimk savo sūnus 4 *ir skubiai keliauk
į Mediją, nes aš tikiu Dievo žodžiu, kurį
pranašas Nahumas ištarė apie Ninevę.
Visi tie dalykai įvyks ir užklups Asiri-
ją ir Ninevę. Iš tikrųjų įvyks visa, kas
buvo pasakyta Izraelio pranašų, ku-
riuos siuntė Dievas. Nė vienas jų žo-
dis neliks tuščias, bet visi bus įvykdyti
paskirtu laiku. Taigi bus saugiau Medi-
joje negu Asirijoje ir Babilone. Mat ži-
nau ir tikiu, kad ką tik Dievas yra pa-
sakęs, bus įvykdyta ir įvyks; nė vienas
pranašavimų žodis neliks tuščias. Visi
mūsų giminės, Izraelio krašto gyven-
tojai, bus išblaškyti ir išvaryti į tremtį
iš gerojo krašto. Visa Izraelio žemė bus
nuniokota, net Samarija ir Jeruzalė bus
sunaikintos! Ir Dievo Namai čia bus
sudeginti iki pat pamatų ir valandėlę
liks nuniokoti.
5 Bet Dievas vėl pasigailės ištremtų-
jų ir parves į Izraelio kraštą. Jie atstatys
jo Namus – nors jie nebus tokie gražūs
kaip pirmieji – laikotarpiu iki bus už-
baigtas laikų metas. Po to jie visi sugrįš
iš tremties ir atstatys visą Jeruzalės di-
dingumą. Dievo Namai joje bus atsta-
tyti, kaip Izraelio pranašai yra apie juos
kalbėję. 6 Tada visos žemės visų tautų
visi žmonės atsivers ir garbins Dievą
tiesa, visi atmes savo stabus, apgau-
le nuvedusius juos į klaidą, 7 ir būda-
mi teisūs šlovins amžinąjį Dievą. Visi
izraelitai, išgelbėti tomis dienomis ir
darantys, kas teisu Dievo akivaizdoje,
bus surinkti. Jie eis į Jeruzalę ir gyvens
saugiai per amžius Abraomo krašte; jis
bus jiems atiduotas. Džiaugsis nuošir-
džiai mylintys Dievą, o kas daro nuo-
dėmę ir nedorai elgiasi, visiškai pra-
dings nuo žemės. 8-9 Tad dabar, mano
vaikai, uždedu jums šią pareigą: ištiki-
mai tarnauti Dievui ir daryti, kas gera
jo akivaizdoje. Ir jūsų vaikams turi būti
įsakyta dorai elgtis, duoti išmaldą, lai-
kyti širdyje Dievą ir šlovinti jo vardą vi-
sada nuoširdžiai ir visomis savo jėgo-
mis. Tad dabar, mano sūnau, keliauk
iš Ninevės, nepasilik čia. 10 Tą dieną,
kai palaidosi savo motiną šalia manęs,
nė nakties nepraleisk mieste. Juk ma-
tau, kad joje daug nedorumo, daug ap-
gaulių, o žmonės nesigėdi. Pasvarstyk,
mano sūnau, ką Nadabas padarė Achi-
karui – tam žmogui, kuris jį užaugi-
no. Argi nebuvo Achikaras priverstas,
gyvas būdamas, į žemę lįsti? Tačiau
Dievas atsuko Nadabo begėdišką nu-
sikaltimą prieš jį patį. Achikaras išėjo į
šviesą, o Nadabas įžengė į amžiną tam-
są, nes bandė nužudyti Achikarą. Už
tai, kad davė išmaldos, Achikaras iš-
sigelbėjo nuo mirtinų spąstų, kuriuos
Nadabas buvo jam paspendęs, o pats
Nadabas pakliuvo į juos ir gavo galą.
11 Tad dabar, mano vaikai, pasvarsty-
kite, ką padaro išmalda ir kur nuveda
nedorumas – jis neša mirtį! Bet aš jau
nebegaliu atsikvėpti".
Paguldytas į lovą, jis mirė ir buvo
garbingai palaidotas. 12 Kai numirė To-
bijo motina, sūnus palaidojo ją šalia
tėvo. Tada jis, jo žmona ir vaikai sugrį-
žo į Mediją ir apsigyveno Ekbatanoje
pas savo uošvį Raguelį. 13 Savo žmonos
tėvais jis rūpinosi senatvėje ir gerbė
juos; palaidojo juos Ekbatanos mies-
te Medijoje. Jis paveldėjo nuosavybę
ir Raguelio, ir savo tėvo Tobito. 14 Su-
laukęs garbingo šimto septyniolikos
metų amžiaus, jis mirė. 15 Prieš mirda-
mas išgirdo apie Ninevės sunaikinimą
ir pamatė į Mediją varomus belaisvius,
kuriuos Medijos karalius Achiacharas*
buvo paėmęs. Tobijas šlovino Dievą už
visa, ką jis buvo padaręs Ninevei ir Asi-
rijai. Prieš numirdamas, jis džiaugėsi,
kad Ninevė buvo sunaikinta, ir šlovi-
no Viešpatį Dievą per amžių amžius.
Amen.

14,4 *Nah 1,2–3,19*

14,15 Iš tikrųjų Ninevę sunaikino Kiaksaras ir Nabopolasaras.

JUDITOS KNYGA

Juditos knyga (gr. *ioudith*, lot. *judith / iudith*) pavadinta pagrindinės veikėjos vardu ir parašyta hebrajiškai (II–I a. pr. Kr.), bet mūsų laikus pasiekė graikiškojo vertimo pavidalu.

Knygoje pasakojama istorija, galbūt pagrįsta realiu istoriniu įvykiu (IV a. pr. Kr.?): asirams išsirengus į žygį prieš jiems nepaklususias tautas ir Betulijoje apgultiems izraelitams atsidūrus ant pražūties slenksčio (sk.1–7), našlė Judita prasiskverbia į priešų stovyklą, savo grožiu sužavi vadą Holoferną ir, klastingai nukirtusi jam galvą, parneša į Betuliją (sk. 8–14), o panikos apimti priešai bėga ir patiria pralaimėjimą (sk. 14–16).

Pasakojimu siekiama padrąsinti išrinktąją tautą, kai iškyla pavojus ne tik jos išlikimui, bet ir tikrojo Dievo garbinimui.

Karas su Medija

1 Tai buvo dvyliktieji Nebukadnecaro, valdžiusio asirus didžiajame
Ninevės mieste, karaliavimo metai.
Tomis dienomis Arpachšadas valdė
Ekbatanoje. [2] Aplink miestą jis pastatė sieną iš tašytų akmenų, kiekvienas
jų buvo trijų uolekčių aukščio ir šešių
uolekčių ilgio; sieną padarė septyniasdešimt uolekčių aukščio ir penkiasdešimt uolekčių storio. [3] Prie vartų jis
pastatė šimto uolekčių aukščio ir prie
pamatų šešiasdešimt uolekčių pločio
bokštus. [4] Vartus pastatė septyniasdešimt uolekčių aukščio su keturiasdešimt uolekčių pločio anga, kad jo pajėgos ir į gretas susirikiavę pėstininkai
galėtų išžygiuoti kartu.

[5] Tomis dienomis karalius Nebukadnecaras išėjo į mūšį su karaliumi
Arpachšadu didžiojoje lygumoje. Ši lyguma yra prie Ragaujo ribų. [6] Pas jį susitelkė visi gyventojai iš aukštumų, visi
gyvenantys palei Eufratą, Tigrą bei Hidaspą ir iš Elimaidės karaliui Arjochui
pavaldžių lygumų. Taigi daug tautų
buvo pašaukta dalyvauti cheleuditų
mūšyje.

[7] Tada asirų karalius Nebukadnecaras išsiuntė pasiuntinius pas visus
Persijos gyventojus, visus žmones Vakarų kraštuose – Kilikijoje, Damaske,
Libane, Antilibane, pas visus pajūrio
gyventojus, [8] pas tautas Karmelyje, Gileade, Aukštutinėje Galilėjoje, didžiojoje Esdrelono lygumoje, [9] pas žmones
Samarijoje ir jos miestuose, pas visus
Užjordanėje ir iki pat Jeruzalės, Batanės, Chelo, Kadešo, Ramzio ir visos
Gošeno žemės, [10] pas žmones net anapus Tanidės bei Memfio ir pas visus visus Egipto gyventojus iki pat Etiopijos
ribų. [11] Bet visų tų kraštų gyventojai nekreipė dėmesio į asirų karaliaus kvietimą dėtis prie jo karo žygiui, nes nebijojo jo ir laikė tik mirtingu žmogumi.
Tad jie grąžino pasiuntinius atgal tuščiomis rankomis ir įsižeidusius. [12] Nebukadnecaras, labai įtūžęs ant tų visų
kraštų, prisiekė savo sostu ir karalyste
atkeršyti visai Kilikijos, Damaskenės ir
Sirijos sričiai, išžudyti kalaviju visus
Moabo gyventojus, Amono žmones,
visą Judėją ir visus visur Egipte iki pat
abiejų jūrų pakrančių.

[13] Septynioliktais metais, nužygiavęs su savo kariuomene prieš Arpachšadą, jis nugalėjo jį mūšyje.
Sutriuškinęs visą Arpachšado kariuomenę, raitininkus ir kovos vežimus,

[14] jis užėmė jo miestus ir atžygiavęs į
Ekbataną paėmė jos bokštus, apiplėšė
jos turgavietes ir pavertė jos didybę pa-
juokos reginiu. [15] Paėmęs į nelaisvę Ar-
pachšadą Ragaujo kalnuose, suvarpė
ietimis ir sunaikino visiems laikams.
[16] Paskui jis drauge su visa savo mar-
ga jungtine kariuomene, milžiniška
karių minia, sugrįžo į Ninevę. Ten jis ir
jo pajėgos ilsėjosi ir puotavo šimtą dvi-
dešimt dienų.

Karo žygis į Vakarus

2 Aštuonioliktų metų pirmo mėne-
sio dvidešimt antrą dieną rūmuo-
se pasklido gandas, kad asirų karalius
Nebukadnecaras, kaip buvo grasinęs,
imsis keršyti visiems aniems kraštams.
[2] Pasišaukęs visus pareigūnus ir di-
džiūnus, jis išdėstė savo slaptą užmo-
jį ir savo lūpomis smulkiai nupasakojo
tos visos srities išdavystę. [3] Taigi buvo
nutarta sunaikinti visus, kurie atsisakė
paklusti jo duotam įsakymui.
[4] Pasibaigus pasitarimui, asirų ka-
ralius Nebukadnecaras pasišaukė ka-
riuomenės vyriausiąjį vadą, savo pava-
duotoją Holoferną ir tarė jam: [5] „Taip
kalba didysis karalius, visos žemės
viešpats: 'Eik mūsų vardu ir pasiimk
patyrusių vyrų – šimtą dvidešimt tūks-
tančių pėstininkų ir dvylika tūkstan-
čių raitininkų. [6] Leiskis į žygį prieš vi-
sus kraštus Vakaruose, nes jie nekreipė
dėmesio į mano įsakymus. [7] Įsakyk
jiems, kad turėtų pasirengę žemių ir
vandens*, nes aš atžygiuoju ant jų įtū-
žęs. Aš uždengsiu visą jų žemės pavir-
šių savo kareivių kojomis ir leisiu, kad
jie taptų mano kariuomenės grobiu.
[8] Daubos ir grioviai bus pilni jų sužeis-
tųjų! Net patvinusi upė bus užkimšta
lavonų! [9] Aš išvarysiu juos belaisviais
į pačius žemės pakraščius. [10] Tad eik!
Užimk jų žemę iš anksto. Jeigu pasi-
duos, pasaugok juos man iki bausmės
dienos. [11] O tiems, kurie priešinsis, nė
vienam neparodyk jokio pasigailėjimo,
bet leisk žudyti ir plėšti kiekviename
krašte, kurį užimsi. [12] Prisiekiu savo gy-
vastimi ir savo karalystės galybe, aš tai
pasakiau ir įvykdysiu savo rankomis!
[13] O tu nepraleisk nė vieno savo valdo-
vo įsakymo, bet taip juos vykdyk, kaip
įsakiau. Nedelsk tai vykdyti!'"
[14] Išėjęs iš karaliaus rūmų Holo-
fernas tuojau pat sušaukė visus asirų
kariuomenės didžiūnus, vadus ir pa-
reigūnus. [15] Jis sutelkė į būrius šim-
tą tūkstančių rinktinių kareivių, kaip
jam buvo įsakęs padaryti jo valdovas,
ir dvylika tūkstančių raitų lankininkų.
[16] Jis paskirstė juos į kovos gretas, kaip
skirstoma galinga kariuomenė žygiui.
[17] Be to, jis parūpino labai daug kupra-
nugarių, asilų bei mulų mantai gabenti
ir nesuskaitomą daugybę avių, jaučių
bei ožkų jiems maitinti. [18] Kiekvie-
nas vyras gavo gausų maisto davinį ir
dosniai sidabro bei aukso iš karaliaus
rūmų.
[19] Tada jis leidosi į žygį su visa ka-
riuomene, žygiuodamas pirma kara-
liaus Nebukadnecaro kovos vežimais,
raitininkais ir rinktiniais pėstininkais
uždengti visą žemės paviršių Vakaruo-
se. [20] *Drauge su jais ėjo marga minia
tarsi skėrių spiečius, tarsi žemės smil-
tys – minia, kurios suskaičiuoti nebu-
vo įmanoma.
[21] Jie leidosi į žygį iš Ninevės ir žy-
giavo tris dienas Bektileto lygumos
link. Nuo Bektileto jie nužygiavo sta-
tytis stovyklos prie kalnų, dunksančių
į šiaurę nuo Aukštutinės Kilikijos. [22] Iš
ten Holofernas, paėmęs visą savo ka-
riuomenę – pėstininkus, raitininkus
ir kovos vežimus, – nužygiavo į aukš-
tumas. [23] Jis nuniokojo Putą ir Ludą,
apiplėšė visus Rasiso vaikus ir izmae-
litus, gyvenančius ant dykumos ribos

2,7 Besąlygiško pasidavimo užkariautojui įvaizdis.

2,20 *Ts 7,12; Jl 2,2-11*

į pietus nuo Cheleono. 24 Tada persi-
kėlęs per Eufratą perėjo Mesopotami-
ją, naikindamas visus įtvirtintus mies-
tus palei Abronos upę, ir pasiekė jūrą.
25 Paskui, užpuolęs Kilikijos žemes, iš-
žudė visus, kurie jam priešinosi. Tada
nuėjo prie pietinių Jafeto ribų priešais
Arabiją. 26 Apsupęs visus madianie-
čius, padegė palapines ir išgrobė avi-
des. 27 Nusileidęs į Damasko lygumą
pjūties metu, padegė visus laukus, su-
naikino kaimenes ir bandas, ištuštino
miestus, nuniokojo žemes ir kalaviju
išžudė visus jaunus vyrus.
28 Baimė ir siaubas apėmė visas pa-
jūrio tautas: Sidono ir Tyro gyventojus,
Sūro ir Okinos gyventojus bei visus Ja-
bnės gyventojus. Ir Azoto bei Aškelo-
no gyventojai buvo siaubo apimti.

Vakarų tautos pasiduoda

3 Tad jie siuntė pas jį pasiuntinius
prašyti taikos tokiais žodžiais:
2 „Štai mes, didžiojo karaliaus Nebu-
kadnecaro tarnai, gulime kniūbsti
prieš tave. Elkis su mumis, kaip nori.
3 Žiūrėk, mūsų pastatai, visas mūsų
kraštas, visi kviečių laukai, kaimenės
ir bandos, visos gyvenviečių avidės
prieš tavo akis! Daryk su jais, kaip tau
atrodo geriausia. 4 Štai mūsų miestai ir
jų gyventojai tavo paslaugoms! Ateik ir
elkis su jais, kaip tau atrodo gera".
5 Pasiuntiniams atėjus pas Holofer-
ną ir davus jam šią žinią, 6 jis nužygia-
vo į pajūrį su kariuomene, išdėstė įgu-
las įtvirtintuose miestuose ir paėmė jų
rinktinius vyrus į pagalbinius dalinius.
7 Tų miestų žmonės ir visi kaimų gy-
ventojai priėmė jį su vainikais, rateliais
ir būgnelių su žvangučiais muzika.
8 *Tačiau jis sunaikino visus jų alkus ir
iškirto šventuosius medžius, vykdyda-
mas jam duotą įsakymą sunaikinti vi-
sus vietinius dievus, kad visos tautos
garbintų vieną Nebukadnecarą ir visos
kalbos bei visos gentys šauktųsi jo kaip
dievo.
9 Pagaliau jis pasiekė Esdreloną prie
Dotano priešais Judėjos kalnų virtinę.
10 Pasistatęs stovyklą tarp Gebos ir Ski-
topolio, pasiliko visą mėnesį, norėda-
mas aprūpinti savo kariuomenę reik-
menimis.

Pavojus Judėjai

4 Išgirdę apie visa, ką asirų karaliaus
Nebukadnecaro karvedys Holo-
fernas buvo padaręs tautoms, išplėš-
damas ir sunaikindamas visas jų šven-
toves, Judėjoje gyvenę izraelitai, 2 jam
priartėjus, buvo apimti neapsakomos
baimės. Jie susirūpino ir dėl Jeruzalės,
ir dėl Viešpaties, savo Dievo, šventyk-
los. 3 Mat jie tik neseniai buvo sugrįžę
iš tremties, visi Judėjos žmonės buvo
ką tik susibūrę ir jų šventieji reikme-
nys, aukuras bei šventykla buvo nese-
niai atšventinti po jų išniekinimo. 4 Tad
jie davė žinią į visas Samarijos vietoves,
Koną, Bet Horoną, Abel Maimus iki pat
Jericho, Chobos, Aisoros ir Salemo slė-
nio. 5 Nedelsdami jie užėmė aukščiau-
sias kalvas, įtvirtino ant jų esančius
kaimus ir sudarė maisto atsargas karui,
nes javai laukuose buvo ką tik nupjauti.
6 Vyriausiasis kunigas Joakimas,
buvęs tomis dienomis Jeruzalėje, pa-
rašė Betulijos ir Betomestaimo prie-
šais Esdrelono lygumą prie Dotano gy-
ventojams, 7 įsakydamas užimti kalnų
perėjas, nes per jas galėjo būti užpulta
Judėja. Mat būtų buvę lengva užkirsti
kelią kariuomenei, nes tarpeklis buvo
siauras. Vos du vyrai galėjo greta pra-
eiti. 8 Izraelitai darė, kaip jiems įsakė
vyriausiasis kunigas Joakimas ir visos
Izraelio tautos seniūnų taryba, esanti
Jeruzalėje.
9 Visi Izraelio vyrai kuo uoliausiai
šaukėsi Dievo ir atgailavo pasninkau-
dami, 10 *jie patys, jų žmonos, vaikai ir

3,8 *Iš 34,13; 2 Met 17,6*

4,10-12 *Jon 3,7-8; Est 4,1-3*

kaimenės. Visi krašte gyvenantys atei-
viai, samdiniai ir pirkti vergai – visi su-
sijuosė ašutinėmis. 11 O visi izraelitai –
Jeruzalėje gyvenantys vyrai, moterys ir
vaikai – gulėjo kniūbsti priešais šven-
tyklą, pelenais apsibarstę galvas, rody-
dami Viešpačiui savo ašutines. 12 Net
aukurą jie apdengė ašutine ir vienu
balsu šaukėsi Izraelio Dievo, karštai
maldaudami, kad neleistų nei išgaben-
ti jų vaikų, nei pagrobti jų moterų, nei
sunaikinti jų paveldo miestų, nei šven-
tyklą suteršti ar išniekinti piktam pa-
gonių džiaugsmui.

13 *Viešpats išgirdo jų šauksmą ir
maloningai pažvelgė į jų nelaimę, nes
žmonės pasninkavo daug dienų visoje
Judėjoje ir priešais visagalio Viešpaties
šventyklą. 14 *Vyriausiasis kunigas ir
visi kunigai, stovintys priešais Viešpa-
tį ir tarnaujantys Viešpačiui susijuosę
ašutines, atnašavo nuolatines degina-
mąsias aukas, įžado aukas ir žmonių
geros valios atnašas. 15 Pelenais apsi-
barstę turbanus, jie šaukėsi Viešpaties,
iš visų jėgų prašydami, kad jis malonin-
gai pažvelgtų į visus Izraelio namus.

Pasitarimas pas Holoferną

5 Asirų karvedžiui Holofernui buvo
pranešta, kad Izraelio tauta pasi-
rengusi karui, uždariusi kalnų perė-
jas ir sutvirtinusi visas kalnų viršūnes
įgulomis bei paspendusi spąstus lygu-
mose. 2 Labai įtūžęs, jis susišaukė visus
Moabo didžiūnus, Amono pareigūnus
bei pajūrio kraštų valdytojus 3 ir klau-
sė: „Sakykite man jūs, kanaaniečiai,
kokia tai tauta, gyvenanti aukštumų
krašte? Kokius ji turi miestus? Kokio
dydžio jos kariuomenė? Kur jų galy-
bės ir jėgos ištakos? Kas jų karalius ir
kas kariuomenės vadas? 4 Kodėl tik jie
vieni iš visų tautų Vakaruose atsisakė
ateiti manęs pasitikti?“

5 Tada visų amonitų vadas Achioras
tarė jam: „Mano viešpatie, malonėk iš-
klausyti pranešimą iš savo tarno lūpų.
Aš pasakysiu tau tiesą apie tą tautą,
kuri gyvena netoli tavęs kalnų srityje.
Jokio melo neišgirsi iš savo tarno lūpų.

6 Tie žmonės – chaldėjų palikuonys.
7 Kadaise jie gyveno Mesopotamijoje,
nes nenorėjo sekti dievais savo protė-
vių, gyvenusių chaldėjų krašte. 8 Už tai,
kad jie buvo palikę savo protėvių kelią
ir garbino dangaus Dievą – Dievą, kurį
buvo pripažinę, – jų protėviai išvarė
juos iš savo dievų akivaizdos. Tad jie
pabėgo į Mesopotamiją ir ten gyveno
ilgą laiką. 9 *Tada jų Dievas įsakė jiems
palikti vietą, kur gyveno, ir keliauti į
Kanaano kraštą. Ten jie įsikūrė ir pra-
turtėjo auksu, sidabru ir didele daugy-
be galvijų. 10 *Vėliau, badui ištikus visą
Kanaano kraštą, jie nusikėlė į Egiptą ir
apsigyveno, kol ten buvo maisto. Ten
jie tapo tokia didelė minia, kad nebuvo
įmanoma suskaičiuoti. 11 *Egipto kara-
lius pasidarė jiems priešiškas ir išnau-
dojo juos, versdamas dirbti plytas. Jis
nužemino juos, padarydamas vergais.
12 *Jie šaukėsi savo Dievo, ir jis ištiko
visą Egipto žemę baisiomis rykštė-
mis. Tada egiptiečiai išvarė juos iš savo
akių. 13 Dievas nusekino jiems Raudo-
nąją jūrą 14 ir vedė keliu į Sinajų bei Ka-
deš Barnėją. Išvarę visus dykumos gy-
ventojus, 15 jie įsikūrė amoritų krašte ir
savo galybe sunaikino visus hešbonie-
čius. Persikėlę per Jordaną, jie užėmė
visą aukštumų kraštą, 16 išvarydami iš
ten kanaaniečius, perizus, jebusiečius,
sichemiečius ir visus girgašus. Jie ten
gyveno ilgą laiką.

17 *Kol nenusidėjo savo Dievui,
jie gyveno puikiai, nes su jais buvo

4,13 *Est 4,16*
4,14 *Jl 2,17*

5,9 *Pr 11,31–12,5*
5,10 *Pr 42,1-5; Iš 1,7*
5,11 *Iš 1,8-14*
5,12 *Iš 7,1–12,46*
5,17 *Įst 28,1-68*

Dievas, kuris nekenčia nedorybės.
18 Bet nukrypę nuo kelio, kurį jis buvo
nužymėjęs, jie be perstojo buvo vis la-
biau ir labiau kamuojami dažnų karų ir
galop išvaryti į svetimo krašto nelais-
vę. Jų Dievo šventykla buvo sulyginta
su žeme, ir visi miestai užimti priešų.
19 O dabar jie sugrįžo pas savo Dievą ir
pargrįžo iš tų vietų, į kurias buvo nu-
blokšti. Jie atgavo Jeruzalę, kur stovi jų
šventovė, ir įsikūrė aukštumų srityje,
nes ji buvo neapgyventa.

20 Tad, mano valdove ir viešpatie,
jeigu ta tauta nusikalsta kuo nors per
neapsižiūrėjimą, jeigu nusideda savo
Dievui, ir mes tikri dėl jų įžeidimo, ga-
lime žygiuoti ir priversti juos kovoti.
21 Bet jeigu jų tauta nekalta, teapeina
juos mano viešpats, nes jų Dievas ap-
gins juos, o mes tapsime pajuokos da-
lyku visam pasauliui".

22 Achiorui baigus visa tai pasakoti,
visi žmonės, stovintys aplink palapinę,
pradėjo triukšmauti. Holoferno parei-
gūnai ir visi pajūrio kraštų bei Moabo
gyventojai atkakliai reikalavo, kad jis
būtų sudraskytas į gabalus. 23 Jie kalbė-
jo: „Mes nebijome izraelitų! Tai silpna
ir bejėgė tauta, nepajėgi kariauti. 24 Tad
žygiuokime, valdove Holofernai! Tavo
kariuomenė praris juos vienu kąsniu!"

6 Aprimus triukšmui, sukeltam
vyrų aplink tarybos palapinę,
asirų kariuomenės vadas Holofernas
visos svetimtaučių minios ir visų mo-
abitų akivaizdoje tarė Achiorui: 2 „Kas
tu per vienas, Achiorai, tu ir Efraimo
samdiniai, kad dėtumeisi mūsų prana-
šu, kaip šiandien padarei, ir patarinė-
tumei nekariauti su Izraelio tauta? Tu
sakai, kad jų Dievas juos gins? Kas yra
Dievas, išskyrus Nebukadnecarą? Jis
pasiųs savo pajėgas ir nušluos juos nuo
žemės paviršiaus! Jų Dievas neišgelbės
jų! 3 Mes, karaliaus tarnai, sunaikinsi-
me juos, tarsi jie būtų tik vienas vyras.
Jie negali atsilaikyti prieš mūsų raiti-
ninkų jėgą. 4 Jais mes juos sunaikinsi-
me. Jų kraujas persisunks per jų kal-
nus, jų laukai bus pilni kritusiųjų. Net
jų pėdsakų po mūsų puolimo neliks; jie
visi žus. Taip sako visos žemės viešpats
Nebukadnecaras! Juk jis taip pasakė, ir
jo žodžiai nebus tušti.

5 O tu, Achiorai, amonitų samdiny,
tu ištarei tuos žodžius savo nelaimės
dieną. Nuo šios dienos mano veido tol
nebematysi, kol aš neatkeršysiu išė-
jusiai iš Egipto tautai. 6 Tuomet, man
sugrįžus, mano kareivių kalavijas ir
mano tarnų ietis pervers tau šonus,
ir tu atsigulsi tarp sužeistųjų. 7 O da-
bar mano tarnai perduos tave į aukš-
tumų sritį ir paliks viename iš miestų
prie perėjos. 8 Savo mirtimi nemirsi!
Tu būsi sunaikintas su jais! 9 Jei iš tik-
rųjų savo širdyje puoselėji viltį, kad jie
nebus paimti į nelaisvę, tai kodėl gi
toks prislėgtas atrodai! Aš pasakiau!
Nė vienas mano žodžių neliks neįvyk-
dytas!"

10 Tada Holofernas įsakė savo pala-
pinės tarnams suimti Achiorą ir nu-
vestą į Betuliją atiduoti izraelitams.
11 Suėmę jį, tarnai išvedė į lygumą, o iš
lygumos, pakilę į aukštumų sritį, atėjo
prie šaltinių žemiau Betulijos. 12 Pama-
tę juos, miesto vyrai griebėsi ginklų ir
nuskubėjo iš miesto į kalvos viršūnę, o
visi svaidyklininkai, mėtydami akme-
nis, užkirto jiems kelią kopti. 13 Bet
radę priedangą kalvos papėdėje Ho-
loferno vyrai surišo Achiorą virvėmis
ir palikę jį ten gulintį sugrįžo pas savo
valdovą.

14 Tada izraelitai nusileido iš savo
miesto ir jį užtiko. Išlaisvinę parvedė į
Betuliją. Jis buvo nutemptas pas mies-
to teisėjus. 15 Tomis dienomis teisėjai
buvo Michėjo sūnus Uzijas iš Simeo-
no giminės, Otnielio sūnus Chabris ir
Malkielio sūnus Karmis. 16 Jiems su-
šaukus visus miesto seniūnus, atsku-
bėjo į sueigą ir visi jauni vyrai bei mo-
terys. Pastatęs Achiorą visos sueigos
viduryje, Uzijas klausinėjo apie tai,

kas buvo įvykę. 17 Jis atsakė, papasako-
damas, kas buvo įvykę Holoferno ta-
ryboje, ir visa, ką buvo pasakęs asirų
vadų akivaizdoje, ir kaip Holofernas
gyrėsi pasielgsiąs su Izraelio namais.
18 Tai išgirdę, žmonės puolė kniūbsti ir
pašlovino Dievą, melsdamiesi:
19 „Viešpatie, dangaus Dieve, at-
sižvelk į jų įžūlumą! Užjausk mūsų
žmones, matydamas jų bejėgiškumą!
Šiandien pažvelk maloningai į veidus
žmonių, kurie tau pašvęsti“.
20 Tada jie kalbėjo Achiorui, labai
girdami jį raminančiais žodžiais. 21 Nu-
sivedęs jį iš sueigos į savo namus, Uzi-
jas iškėlė puotą seniūnams. Tą visą
naktį jie šaukėsi, prašydami pagalbos,
Izraelio Dievo.

Betulijos apgula

7 Kitą dieną Holofernas įsakė visai
savo kariuomenei ir visiems są-
jungininkams, kurie buvo prisijungę,
palikti stovyklą ir žygiuoti prie Betu-
lijos, užimti perėjas į aukštumų sritį
ir pradėti karą su izraelitais. 2 Tą pačią
dieną jų kariai leidosi į žygį. Iš viso ka-
riuomenės buvo šimtas septyniasde-
šimt tūkstančių pėstininkų ir dvylika
tūkstančių raitininkų, neskaičiuojant
mantos gurguolės ir didžiulės minios
ją lydinčių pėsčių karių. 3 Pasistatę
stovyklą slėnyje netoli Betulijos, šalia
šaltinio, jie išsidėstė visame plote nuo
Dotano iki pat Belbaimo ir nuo Betuli-
jos iki pat Kiamono priešais Esdreloną.
4 Matydami tokią daugybę, izraeli-
tai buvo apimti siaubo ir sakė vieni ki-
tiems: „Dabar jie nulaižys švariai visą
kraštą. Nei aukštieji kalnai, nei slėniai,
nei kalvos nepajėgs jų svorio išlaikyti!“
5 *Nepaisydami to, visi griebėsi gin-
klų ir uždegę laužus bokštuose visą tą
naktį praleido sargyboje.
6 Antrą dieną Betulijos izraelitų aki-
vaizdoje Holofernas išrikiavo visus
savo raitininkus. 7 Išžvalgęs miesto
prieigas ir suradęs šaltinius, tiekusius
vandenį, užgrobė juos ir pastatė prie jų
karių sargybą. Po to sugrįžo pas savo
karius.
8 Tuomet atėjo pas jį visi Ezavo pa-
likuonių didžiūnai, visi moabitų va-
dai ir pajūrio srities pareigūnai tar-
dami: 9 „Tepaklauso mūsų valdovas
patarimo, kad tavo kariuomenė netu-
rėtų jokių nuostolių. 10 Ši tauta – izra-
elitai – pasikliauja ne savo ietimis, bet
aukštumu kalnų, kuriuose gyvena.
Savaime suprantama, kalnų viršūnes
pasiekti nėra lengva. 11 Užtat dabar,
valdove, nekovok su jais lemiamų kau-
tynių gretomis, ir nė vienas tavo karys
nekris. 12 Lik savo stovykloje ir laikyk
visą kariuomenę prie savęs, o tavo tar-
nai tepaima į savo rankas šaltinį, te-
kantį kalno papėdėje, 13 nes iš jo visi
Betulijos gyventojai apsirūpina vande-
niu. Taigi troškulys juos nukamuos, ir
miestas bus priverstas pasiduoti. Tuo
tarpu mes ir mūsų vyrai užkopsime ant
aplinkinių kalnų viršūnių ir pasistaty-
sime ten stovyklas, kad neleistume nė
vienam išeiti iš miesto. 14 Badas juos
nukamuos drauge su žmonomis bei
vaikais ir nė kalavijui jų dar nepalietus
jie jau tysos savo miesto gatvėse. 15 Taip
tu priversi juos brangiai mokėti už tai,
kad maištavo ir nenorėjo tavęs taikiai
pasitikti“.
16 Holofernui ir visiems jo pareigū-
nams tie žodžiai patiko. Tad jis įsakė
vykdyti jų pasiūlymą. 17 Todėl moabitų
būrys drauge su penkiais tūkstančiais
asirų pajudėjo į priekį. Pasistatę stovyk-
lą slėnyje, jie paėmė izraelitų vandens
telkinius ir šaltinius. 18 Ir edomitai, ir
amonitai leidosi į žygį ir išsidėstė aukš-
tumų srityje priešais Dotaną, pasiųs-
dami dalį savo vyrų į pietryčius, netoli
Chuso, šalia Mochmūro slėnio esančio
Egrebelio link. Likusioji asirų kariuo-
menė išsidėstė lygumoje, apdengda-
ma visą žemės paviršių. Palapinės ir

7,5 *1 Mak 12,28-29*

mantos gurguolės sudarė milžinišką
stovyklą, nes jų buvo nepaprastai daug.
[19] Netekę drąsos, izraelitai šaukėsi
Viešpaties, savo Dievo, nes visi priešai
buvo juos apsupę, ir nebuvo kelio pa-
bėgti pro gretas. [20] Visa asirų kariuo-
menė, pėstininkai, kovos vežimai ir
raitininkai, laikė juos taip apgulę tris-
dešimt keturias dienas. Visi Betulijos
gyventojų tvenkiniai ištuštėjo [21] ir van-
dens talpyklos nuseko taip, kad niekas
negalėjo nė kartą per dieną numalšinti
troškulio, nes geriamasis vanduo turė-
jo būti seikėjamas. [22] Vaikai buvo su-
glebę, o moterys bei jauni vyrai alpo iš
troškulio ir netekę jėgų griuvo miesto
gatvėse ir vartuose.

[23] Tada visi žmonės, įskaitant jau-
nus vyrus, moteris ir vaikus, suėjo pas
Uziją bei miesto didžiūnus ir šaukė
vienu balsu visų seniūnų akivaizdoje,
sakydami: [24] „Tebūna Dievas mūsų tei-
sėjas! Jūs padarėte mums didelę žalą,
neieškodami taikos su asirais. [25] Da-
bar nėra, kas mums padėtų! Iš tikrųjų
Dievas atidavė mus jiems į rankas, kad
būdami ištroškę ir bejėgiai pultume
prieš juos kniūbsti. [26] Tad tučtuojau
pašaukite juos ir atiduokite visą mies-
tą kaip grobį Holoferno tautai ir visai
jo kariuomenei. [27] Geriau mums būti
jų paimtiems į nelaisvę! Nors tapsime
vergais, bet išliksime gyvi. Nereikės
mums savo akimis žiūrėti į mirštan-
čius mažylius ar paskutinį kartą atsi-
kvepiančias žmonas ir vaikus. [28] Mes
šaukiame liudytojais prieš jus dangų
bei žemę ir mūsų Dievą, mūsų pro-
tėvių Viešpatį, kuris baudžia mus už
mūsų nuodėmes ir nuodėmes mūsų
tėvų, kad šiandien darytumėte, ką esa-
me pasakę“.

[29] Visi sueigoje vienu balsu pradėjo
karčiai dejuoti. Jie balsiai šaukėsi Vieš-
paties, savo Dievo. [30] Tada Uzijas tarė
jiems: „Drąsos, mano broliai! Išsilai-
kykime dar penkias dienas. Iki to lai-
ko Viešpats, mūsų Dievas, pasigailės
mūsų ir mūsų visiškai neapleis. [31] Bet
jei toms dienoms praslinkus pagalba
neateis, darysiu, kaip sakote“. [32] Tai
pasakęs, jis išskirstė vyrus į sargybos
vietas, ir jie užkopė ant miesto sienų
ir bokštų. Moteris ir vaikus jis pasiun-
tė kiekvieną į jo namus. Visas miestas
buvo didžiai nusiminęs.

Judita

8 Tomis dienomis apie tai sužino-
jo Judita. Ji buvo duktė Merario,
sūnaus Uco, sūnaus Juozapo, sūnaus
Uzielio, sūnaus Elkijo, sūnaus Hana-
nijos, sūnaus Gedeono, sūnaus Rafai-
no, sūnaus Achitobo, sūnaus Elijo, sū-
naus Hilkijos, sūnaus Eliabo, sūnaus
Natanaelio, sūnaus Šelumielio, sū-
naus Cūrišadajo, sūnaus Izraelio. [2] Jos
vyras Manasas, priklausęs jos giminei
ir kilčiai, buvo miręs per miežiapjūtę.
[3] Prižiūrintį pėdų rišėjus lauke, jį išti-
ko saulės smūgis, ir jis turėjo atgulti į
lovą. Jis mirė Betulijoje, savo gimtaja-
me mieste, ir buvo palaidotas su savo
protėviais lauke tarp Dotano ir Bala-
mono. [4] Kaip našlė Judita gyveno na-
mie trejus metus ir keturis mėnesius.
[5] *Ji buvo pasistačiusi ant namų sto-
go palapinę, juosėjo ašutine ir rengė-
si našlės apdaru. [6] Tapusi našle, ji pas-
ninkavo visas savo našlystės dienas,
išskyrus šabo išvakares bei šabo die-
ną, jaunaties išvakares bei jaunaties
dieną ir Izraelio namų iškilmių bei
švenčių dienas. [7] Ji buvo labai graži ir
patraukli akims. Vyras Manasas buvo
jai palikęs aukso ir sidabro, tarnų ir
tarnaičių, galvijų ir laukų. Ji pasiliko
savo ūkyje. [8] Apie ją blogo žodžio nie-
kas nesakė, nes ji buvo labai dievobai-
minga moteris.

[9] Išgirdusi apie šiurkščius žodžius,
kuriais žmonės karčiai skundėsi savo
teisėjui alpstą neturėdami vandens,
bei apie visa, ką jiems atsakė Uzijas ir

8,5 *Ts 3,20; 2 Kar 4,10*

kaip jis prisiekė jiems atiduoti mies-
tą asirams po penkių dienų, Judita
[10] tuojau pat nusiuntė savo tarnaitę,
savo turto prižiūrėtoją, pašaukti mies-
to seniūnus – Uziją, Chabrį ir Karmį.
[11] Jiems atvykus, ji tarė: „Prašau iš-
klausyti manęs, Betulijos žmonių tei-
sėjai! Ką jūs patarėte šiandien žmo-
nėms, nėra teisu. Jūs net prisiekėte ir
ištarėte aną priesaiką tarp Dievo ir sa-
vęs, pažadėdami atiduoti miestą prie-
šams, jei Viešpats neateis į pagalbą už
tiek ir tiek dienų. [12] *Kas jūs per vieni,
kad drįstate bandyti šiandien Dievą
ir mirtingųjų reikaluose statyti save
aukščiau už Dievą? [13] Viešpatį Visaga-
lį jūs bandote! Nejau to niekada nesu-
prasite? [14] *Jūs nepajėgiate ištirti žmo-
gaus širdies gelmių ar suprasti jo proto
minčių, tad kaip galite ištirti Dievą,
kuris visa tai padarė, pažinti jo mintį,
suprasti jo užmojį? Ne, mano broliai,
nepykdykite Viešpaties, mūsų Dievo.
[15] Juk jeigu ir nepanorės ateiti mums į
pagalbą per tas penkias dienas, jis gali,
kada jam patinka, mus apsaugoti ar
net sunaikinti mūsų priešų akivaizdo-
je. [16] Bet jūs nebandykite sąlygoti Vieš-
paties, mūsų Dievo, užmojo, nes Die-
vas nėra kaip žmogus, kuriam galima
grasinti, ar kaip paprastas mirtingasis,
kuriam reikia meilikauti. [17] Tad kan-
triai laukdami jo išgelbėjimo šaukimės
jo pagalbos. Jis išgirs mūsų balsą, jei ši-
tai jam patiks.

[18] Iš tikrųjų nėra buvę mūsų kartoje,
nėra tarp mūsų nė dabar nei giminės
ar kilties, nei kaimo ar miesto, garbi-
nančio žmonių rankomis padarytus
dievus, kaip buvo kadaise daryta. [19] Už
tokį elgesį mūsų protėviai buvo ati-
duoti kalavijui bei plėšimui ir žuvo nuo
priešų didžiulėje nelaimėje. [20] Tuo tar-
pu mes Dievu pripažįstame tik jį, todėl
turime viltį, kad jis neatstums mūsų ir
nė vieno iš mūsų tautos. [21] Juk jei bū-
sime paimti, visa Judėja bus paimta, ir
mūsų šventykla bus apiplėšta. Už tą iš-
niekinimą Dievas pareikalaus iš mūsų
atsakyti savo krauju. [22] Už mūsų bro-
lių išžudymą, krašto nelaisvę ir mūsų
paveldo nuniokojimą – kaltę už visa
tai jis uždės mums ant galvos tautose,
kad ir kur mes vergautume. Akyse tų,
kurie mus nusipirks, būsime pajuoka
ir gėda! [23] Mūsų pasidavimas į vergiją
nesugrąžins mums jų malonės. Vieš-
pats, mūsų Dievas, veikiau pavers jį
negarbe.

[24] Todėl, mano broliai, duokime pa-
vyzdį mūsų tautiečiams. Jų gyvybė pri-
klauso nuo mūsų, ir šventyklos, Dievo
Namų bei aukuro, gynimas guli mums
ant pečių. [25] Nepaisydami visko, dėko-
kime Viešpačiui, mūsų Dievui, kuris
mus bando, kaip bandė mūsų protė-
vius. [26] *Atsiminkite, kaip jis elgėsi su
Abraomu ir kaip bandė Izaoką, kas nu-
tiko Jokūbui Mesopotamijoje, ganan-
čiam Labano, jo motinos brolio, avis.
[27] Juk jis nėra bandęs mūsų ugnimi,
kaip darė su jais, kad ištirtų jų širdis,
nei mums keršijęs. Veikiau Viešpats
plaka tuos, kurie prie jo artinasi, kad
juos pamokytų“.

[28] „Visa, ką tu kalbėjai, – tarė jai Uzi-
jas, – pasakyta iš visos širdies ir nėra
nė vieno, kuris gali tavo žodžiams
prieštarauti. [29] Ne tik šiandien buvo
parodyta tavo išmintis, bet ir tavo jau-
nystėje visi žmonės žinojo apie sveiką
tavo protą, nes tavo širdies polėkiai
vertingi. [30] Bet žmonės, būdami troš-
kulio iškankinti, privertė mus taip
jiems kalbėti, kaip kalbėjome, ir duoti
priesaiką, kurios sulaužyti negalime.
[31] O dabar, kadangi esi dievobaiminga
moteris, melskis už mus, kad Viešpats
atsiųstų mums liūtį mūsų talpykloms
pripildyti. Nuo troškulio tuomet ne-
bealpsime“.

[8,12] *Įst 6,16; Job 38,2*

[8,14] *Rom 11,33-34; 1 Kor 2,11*

[8,26] *Pr 22,1-18; 29,1–31,54*

[32] Judita atsakė: „Klausykitės manęs! Aš noriu atlikti žygį, kurį mūsų palikuonys minės per kartų kartas.
[33] O jūs šį vakarą turite būti prie miesto vartų, kad galėčiau praeiti su savo tarnaite. Prieš jūsų nustatytą laiką atiduoti mūsų priešams miestą Viešpats mano ranka išgelbės Izraelį.
[34] Tik nebandykite sužinoti, ką aš darau, nes tol nesakysiu, kol nebūsiu baigusi savo žygio, kurį noriu atlikti".
[35] „Eik ramybėje, – tarė jai Uzijas ir teisėjai, – teeina Viešpats Dievas pirma tavęs atkeršyti mūsų priešams!"
[36] Tad sugrįžę iš palapinės jie nuėjo į savo sargybos vietas.

Juditos malda

9 Judita puolė kniūbsčia ant žemės, pelenais apsibarsčiusi galvą, ir atidengė ašutinę, kuria buvo apsivilkusi. Tuo pačiu metu, kai Viešpaties Namuose Jeruzalėje buvo atnašaujama vakarinė smilkalų auka, Judita garsiai šaukėsi Viešpaties, tardama:

[2] * „Viešpatie, mano protėvio
Simeono Dieve!
Tu padavei jam į ranką kalaviją,
kad atkeršytų svetimtaučiams,
niekšiškai atsegusiems
mergelės diržą,
begėdiškai apnuoginusiems
jos šlaunis
ir jos užgaulei išniekinusiems kūną*.
Juk tu buvai pasakęs:
'Taip nedaroma!'
Bet jie taip padarė.
[3] Už tai atidavei jų valdovus mirčiai,
sutepei jų krauju tą lovą,
kurioje jie gulėjo apgauti,
tą pačią jų užgaulės gėdą
jutusią lovą;
paguldei vergus drauge
su didžiūnais
ir didžiūnus su jų tarnais.
[4] Atidavei jų žmonas prievartauti,
jų dukteris imti į nelaisvę
ir visą jų grobį padalyti savo
mylimiems vaikams,
kurie tau degė uolumu,
bjaurėjosi savo kraujo suteršimu
ir šaukėsi tavo pagalbos.
O Dieve, mano Dieve,
išklausyk ir manęs, našlės!
[5] Juk tu atsakingas už šiuos įvykius
ir už tai, kas pirma įvyko,
ir už tai, kas po to buvo.
Tu sumanei, kas vyksta dabar
ir kas bus ateityje.
Kas yra įvykę, tu turėjai mintyje.
[6] Dalykai, kuriuos sumanei, ateina,
sakydami: 'Štai mes!'
Juk visi tavo keliai paruošti iš anksto,
ir tavo nuosprendis
duotas numatant.
[7] Štai asirai, milžiniškos pajėgos,
didžiuojasi savo arkliais ir raiteliais,
giriasi savo pėstininkų jėga,
pasitiki skydu ir ietimi,
lanku ir svaidykle!
Jie nežino, kad
tu, Viešpats, triuškini kovos gretas.
[8] Viešpats yra tavo vardas!
Sutriuškink jų jėgą savo galybe
ir savo pykčiu sunaikink jų smurtą,
nes jie ketina išniekinti
tavo šventyklą,
suteršti Padangtę,
kurioje gyvena tavo
garbingas vardas,
ir nukirsti kalaviju tavo
aukuro ragus.
[9] Pasižiūrėk į jų įžūlumą
ir išliek jiems ant galvų savo pyktį.
Duok man, našlei, stiprią ranką,
kad įvykdyčiau, ką ketinu.
[10] Mano lūpų apgaule paguldyk
vergą su valdovu
ir valdovą su tarnu.
Jų įžūlumą palaužk moters ranka!
[11] Tavo jėgą sudaro ne skaičiai,
ir tavo galybė remiasi ne
galingais vyrais.

9,2 *Pr 34,1-31*

9,2 Žr. Pr 34,2.

Tu esi kukliųjų Dievas,
engiamųjų pagalba,
silpnųjų gynėjas,
apleistųjų prieglauda,
žmonių be vilties išgelbėtojas.
12 Maldauju, maldauju,
mano tėvo Dieve,
Izraelio paveldo Dieve,
dangaus ir žemės Viešpatie,
vandenų Kūrėjau,
visos kūrinijos Karaliau,
išklausyk mano maldą!
13 *Padaryk, kad mano
žodžiai ir apgaulė
taptų žaizda ir rykšte
turintiems tokius
nuožmius užmojus
prieš tavo Sandorą,
prieš tavo šventuosius Namus,
prieš Siono kalną
ir tavo vaikų paveldėtus namus.
14 Parodyk kiekvienai tautai
ir kiekvienai giminei,
kad tu esi Viešpats –
Dievas visos galybės ir jėgos
ir kad nėra kito,
ginančio Izraelio tautą,
tik tu vienas!“

Judita priešų stovykloje

10 Vos liovusi šauktis Izraelio Die-
vo ir išsakiusi visus šiuos žo-
džius, Judita 2 pakilo iš vietos, kur gu-
lėjo kniūbsčia, pasišaukė savo tarnaitę
ir nulipo į namus, kur gyvendavo šabo
ir švenčių dienomis. 3 Ji nusijuosė ašu-
tinę, kuria buvo apsijuosusi, nusivilko
našlės drabužius, gerai išsimaudė ir
apsčiai pasitepė brangiais kvepalais.
Sudėjusi plaukus, užsidėjo diademą ir
apsirengė šventišku apdaru, kurį ne-
šiodavo esant gyvam jos vyrui Mana-
sui. 4 Apsiavė sandalais, užsidėjo gran-
dinėles, apyrankes, žiedus, auskarus ir
visas kitas puošmenas. Taip ji išsigra-
žino, kad suviliotų akis visų vyrų, kurie
tik ją pamatys. 5 Ji padavė savo tarnaitei
vynmaišį vyno ir indą aliejaus, pripil-
dė maišelį gruzdintų miežių, džiovintų
figų plokštainių ir švarios duonos ke-
palų. Paskui suvyniojo visas savo lėkš-
tes ir padavė jas tarnaitei nešti.
6 Jos leidosi į kelionę, eidamos Be-
tulijos miesto vartų link. Atėjusios ten
atrado stovinčius Uziją su kitais miesto
seniūnais – Chabriu ir Karmiu. 7 Pama-
tę ją, pakeitusią išvaizdą ir kitaip apsi-
rengusią, jie buvo tiesiog apstulbinti
jos grožio ir tarė: 8 „Tesuteikia tau mūsų
protėvių Dievas malonę! Teapvaini-
kuoja tavo užmojį sėkme Izraelio vaikų
garbei ir Jeruzalės išaukštinimui“.
Pagarbinusi Dievą, Judita 9 jiems
tarė: „Liepkite atidaryti miesto vartus,
kad galėčiau išeiti ir įvykdyti tai, ką jūs
ką tik minėjote“. Tad jie įsakė jaunuo-
liams atidaryti vartus, kaip ji buvo pra-
šiusi. 10 Tai padarius, Judita išėjo savo
tarnaitės lydima. Miesto vyrai lydėjo ją
akimis, kol ji nulipo nuo kalno ir perėjo
slėnį. Ten ji dingo jiems iš akių.
11 Einančias tiesiai per slėnį moteris
sulaikė asirų užkarda. 12 Suėmę Juditą,
jie klausė: „Kokiai tautai priklausai?
Iš kur ateini? Kur eini?“ – „Aš hebrajų
duktė, – atsakė Judita, – bet bėgu nuo
jų, nes jie tuojau taps jūsų grobiu. 13 Esu
pakeliui pas jūsų kariuomenės vadą
Holoferną, norėdama jam šį tą praneš-
ti. Aš parodysiu jam kelią, kuriuo eida-
mas jis gali užimti visą aukštumų sritį,
neprarasdamas nė vieno iš savo vyrų;
niekas nepaklius į nelaisvę ir nebus
nukautas“.
14 Klausydamiesi jos aiškinimo, vy-
rai spoksojo į jos veidą – jiems ji atrodė
žavingai graži – ir tarė: 15 „Atskubėda-
ma pamatyti mūsų viešpatį, tu išgelbė-
jai savo gyvastį. Eik tučtuojau į jo pala-
pinę. Keletas iš mūsų tave palydės, kad
perduotume tave jam į rankas. 16 Kai
būsi jo akivaizdoje, neturėk baimės
širdyje. Pasakyk jam, ką mums ką tik
pasakei. Jis gerai su tavimi pasielgs“.

9,13 *Est (g) C,24-25*

[17]Išrinkę iš savo skaičiaus šimtą
vyrų jai ir jos tarnaitei palydėti, jie nu-
vedė prie Holoferno palapinės. [18]Visa
stovykla ūžė iš susidomėjimo, nes ži-
nia apie jos atėjimą sklido iš palapinės
į palapinę. Subėgusi minia apspito iš
visų pusių Juditą, stovinčią prie Holo-
ferno palapinės ir laukiančią, kol jam
bus apie ją pranešta. [19]Jie žavėjosi jos
grožiu, per ją stebėjosi izraelitais ir
vienas kitam sakė: „Kas drįstų niekinti
tautą, turinčią tarp savųjų tokių mote-
rų? Negudru palikti gyvą nors vieną jų
vyrų, nes jeigu juos paliktume laisvus,
jie visam pasauliui galvą apsuktų!“
[20]Holoferno asmens sargybiniai ir
visi tarnai išėjo ir įvedė ją į palapinę.
[21]Holofernas ilsėjosi lovoje su tinkle-
liu iš tamsiai raudonų siūlų ir aukso,
smaragdų bei kitokių brangakmenių.
[22]Kai jam buvo apie ją pranešta, jis,
sekdamas du sidabrinius deglus, atė-
jo į palapinės priekį. [23]Juditai susitikus
su Holofernu ir jo tarnais, visi buvo su-
žavėti jos veido grožio. Ji puolė kniūbs-
čia, pareikšdama pagarbą, bet jo tarnai
pakėlė ją nuo žemės.

Holofernas ir Judita

11 Tuomet Holofernas jai tarė:
„Drąsos, moterie! Nebijok savo
širdyje, nes aš niekada nesu nuskriau-
dęs žmogaus, pasirinkusio tarnauti
visos žemės karaliui Nebukadneca-
rui. [2]Netgi dabar, jeigu aukštumų sri-
tyje gyvenantys tavo žmonės nebū-
tų manęs paniekinę, aš niekada prieš
juos nebūčiau pakėlęs savo ieties. Tai
jų kaltė, ne mano! [3]O dabar pasakyk,
kodėl pabėgai nuo jų ir atėjai pas mus?
Nesirūpink, tu išsigelbėjai. Drąsos!
Pragyvensi šią naktį ir ilgai po to, [4]nes
nėra kas tave nuskriaustų. Veikiau visi
su tavimi gerai elgsis, kaip daroma vi-
siems mano viešpaties karaliaus Ne-
bukadnecaro tarnams“.
[5]„Priimk savo vergės žodžius, – at-
sakė jam Judita, – leisk savo tarnaitei
kalbėti tavo akivaizdoje! Savo vieš-
pačiui šią naktį nemeluosiu. [6]Ir jeigu
seksi iki galo savo tarnaitės žodžius,
Dievas įvykdys šį tą per tave, ir mano
viešpačiui pasiseks sėkmingai atlikti
savo užmojį. [7]*Tegyvuoja visos žemės
karalius Nebukadnecaras, kuris pa-
siuntė tave įvesti tvarką visiems, kas
gyvas! Tegyvuoja jo galybė! Juk ne tik
žmonės tavo dėka jam tarnauja, bet ir
laukiniai gyvuliai, ir galvijai, ir padan-
gių paukščiai per tavo jėgą gyvens Ne-
bukadnecarui ir jo namams. [8]Iš tikrų-
jų mes girdėjome apie tavo išmintį bei
proto įžvalgumą, ir visame pasaulyje
žinoma, kad visoje karalystėje tu esi
geriausias, labiausiai patyręs ir įžy-
miausias karyboje.
[9]Mes taip pat girdėjome Achio-
ro pasakojimą apie jo kalbą jūsų karo
taryboje, ką jis pasakė, nes Betulijos
žmonės jo pasigailėjo, ir jis papasakojo
visa, ką buvo jums sakęs. [10]Todėl, vieš-
patie ir valdove, paisyk jo patarimo ir
turėk jį širdyje, nes tai tiesa. Iš tikro
mūsų tauta negali būti nei nubausta,
nei kalavijo nugalėta, jeigu ji nenusi-
deda savo Dievui.
[11]Bet dabar, kad mano viešpats ne-
būtų nugalėtas ir jo užmojis nebūtų pa-
verstas niekais, ištiks juos mirtis, nes
juos yra užgriuvusi nuodėmė, kuria jie
supykdys savo Dievą, darydami, kas
bloga. [12]Kadangi jų maisto atsargos iš-
sibaigusios ir vanduo beveik išdalytas,
jie sumanė pjauti savo galvijus. Be to, jie
nusprendė vartoti maistui visa, ką Die-
vas yra jiems uždraudęs valgyti. [13]*Jie
nutarė suvartoti javų pirmienas, vyno
ir aliejaus dešimtines, kurias buvo pa-
šventę ir atidėję kunigams, tarnaujan-
tiems mūsų Dievo akivaizdoje Jeru-
zalėje, nors nėra teisėta nė vienam iš
paprastų žmonių tuos daiktus net ran-
komis paliesti. [14]Kadangi net Jeruzalėje

11,7 *Jer 27,6; Dan 2,38*
11,13 *Iš 23,19; Kun 27,30*

žmonės tai daro, buvo išsiųsti ten pa-
siuntiniai, kad parneštų leidimą iš se-
niūnų tarybos. 15 Tą dieną, kai pasieks
juos atsakymas, ir jie ims pagal jį elgtis,
jie bus atiduoti tau sunaikinti.
16 Taigi aš, tavo vergė, visa tai su-
žinojusi, pabėgau nuo jų. Dievas at-
siuntė mane įvykdyti su tavimi žygius,
kurie nustebins visą pasaulį, kur tik
žmonės apie juos išgirs. 17 Tavo tar-
naitė iš tikrųjų yra pamaldi ir tarnauja
dangaus Dievui naktį ir dieną. Dabar,
mano viešpatie, aš pasiliksiu pas tave,
bet kiekvieną naktį tavo tarnaitė išeis į
slėnį melstis Dievui, kad man pasaky-
tų, kada jie bus įvykdę savo nuodėmes.
18 Tada aš atėjusi pranešiu tau, o tu lei-
siesi į žygį su visa savo kariuomene. Nė
vienas jų nepajėgs tau priešintis. 19 Aš
vesiu tave per Judėją, kol pasieksi Jeru-
zalę, ir pastatysiu tavo sostą jos vidu-
ryje. Tu suginsi juos kaip avis, kurios
neturi piemens! Net šuo nesuurgs ant
tavęs! Tai man buvo pasakyta išanksti-
niu numatymu; man buvo pranešta, ir
aš buvau pasiųsta tau pasakyti".
20 Jos žodžiai patiko Holofernui ir
visiems jo tarnams. Jie žavėjosi jos iš-
mintimi ir sakė: 21 „Nuo vieno žemės
galo iki kito nėra kitos tokios moters,
kuri būtų tokia graži ir kalbėtų taip
išmintingai!" 22 O Holofernas tarė jai:
„Dievas gerai padarė, atsiųsdamas
tave pirma tavo tautos, kad sustiprintų
mūsų rankas ir neštų sunaikinimą nie-
kinusiems mano viešpatį. 23 Tu ne tik
gražios išvaizdos, bet ir kalbi išmintin-
gai. Jei darysi, ką pasakei, tavo Dievas
bus mano Dievas, tu gyvensi karaliaus
Nebukadnecaro rūmuose ir būsi garsi
visame pasaulyje".

12 Tuomet jis paliepė nuvesti ją
į vietą, kur buvo laikomi si-
dabro indai, ir įsakė parengti stalą su
jo paties skanėstais jai pavalgyti ir jo
paties vyno atsigerti. 2 *Bet Judita tarė:
„Nevalgysiu jų, idant nenusidėčiau.
Užteks man to, ką atsinešiau". – 3 „Bet
jei tavo atsargos išsibaigs, – klausė Ho-
lofernas, – kur galėsi daugiau jų gauti?
Juk iš tavo žmonių nėra nė vieno su
mumis". 4 Judita jam atsakė: „Kaip tu,
mano viešpatie, gyvas, tavo tarnaitei
nepritrūks atsargų, kurias atsinešiau,
prieš Viešpačiui įvykdant mano ranka,
ką jis yra nusprendęs".
5 Holoferno tarnai nuvedė ją į pa-
lapinę, kur ji miegojo iki vidurnakčio.
Atsikėlusi šiek tiek prieš ryto sargybą,
6 ji nusiuntė Holofernui tokį žodį: „Te-
įsako mano viešpats, kad būtų leista
tavo tarnaitei išeiti ir pasimelsti". 7 Ho-
lofernas įsakė savo sargybiniams jai
netrukdyti. Taip stovykloje ji išbuvo
tris dienas. Kas naktį eidavo į Betuli-
jos slėnį ir maudydavosi šaltinyje prie
užkardos. 8 Nusimaudžiusi melsdavosi
Viešpačiui, Izraelio Dievui, kad vestų
jos žingsnius savo tautos vaikų garbei.
9 Paskui sugrįždavo švari į palapinę ir
čia išbūdavo, kol vakarop būdavo atne-
šamas jos maistas.
10 Ketvirtą dieną Holofernas suren-
gė puotą tik savo palydos tarnams.
Kitų pareigūnų jis nė vieno nepakvie-
tė. 11 Eunuchui Bagojui, tvarkančiam
jo asmeninius reikalus, jis tarė: „Nuė-
jęs įkalbėk tą hebrajų moterį, esančią
tavo globoje, ateiti pas mus pavalgyti
ir išgerti. 12 Tikėk manimi, mums būtų
gėda, jeigu praleistume tokią moterį,
su ja nesuėję. Jeigu jos nesuvedžiosi-
me, ji juoksis iš mūsų".
13 Bagojas paliko Holofernų ir nuėjęs
pas ją tarė: „Tenesidrovi gražuolė atei-
ti pas mano viešpatį, būti pagerbta jo
akivaizdoje, išgerti su mumis vyno ir
elgtis šiandien kaip viena iš asirų mo-
terų, gyvenančių Nebukadnecaro rū-
muose". – 14 „Kas aš per viena, – atsa-
kė Judita, – kad drįsčiau priešintis savo
viešpačiui? Darysiu tuojau pat visa, kas
tik jo akyse malonu. Tai bus džiaugs-
mo man iki pat mano mirties dienos".

12,2 *Dan 1,8; Est (g) C,28*

15 Ji skubiai apsivilko savo drabu-
žiais ir išsipuošė visais papuošalais. Jos
tarnaitė, nuėjusi pirma jos, patiesė ant
žemės priešais Holofemą avių kailius,
kuriuos ji buvo gavusi iš Bagojo savo
kasdieniam naudojimui valgant ant jų
atsirėmus sėdėti.
16 Judita įėjo ir atsilošė ant jų. Žiū-
rint į ją, Holofernui pamišo širdis. Jis
degė geismu, nes sueiti su ja buvo lau-
kęs progos nuo tos dienos, kai pamatė
ją pirmą sykį. 17 „Išgerk! Linksminkis
su mumis!" – tarė jai Holofernas. 18 „Iš
tikrųjų išgersiu, mano viešpatie, – at-
sakė Judita, – nes šiandien maloniau-
sia viso mano gyvenimo diena". 19 Paė-
musi valgius, kuriuos jos tarnaitė buvo
jai paruošusi, ji valgė ir gėrė jo akivaiz-
doje. 20 Holofernas buvo taip jos suža-
vėtas, kad išgėrė tiek daug vyno, kiek
niekados savo gyvenime nebuvo per
vieną dieną išgėręs.

13 Kai jau buvo vėlu, jo palydos
tarnai pasiskubino išeiti. Ba-
gojas uždarė palapinę iš lauko ir atlei-
do visus tarnavusius jo viešpačiui. Jie
nuėjo miegoti, nes visi buvo išvargin-
ti ilgai trukusios puotos. 2 Taigi viena
Judita buvo palikta palapinėje su Ho-
lofernu, tysančiu savo lovoje, nes jis
buvo mirtinai girtas.
3 Judita buvo liepusi tarnaitei sto-
vėti lauke prie jos miegamojo ir laukti,
kaip paprastai kitomis dienomis, kol ji
išeis, nes sakė eisianti melstis. Tą pat ji
buvo pasakiusi ir Bagojui.

Holofernui nukertama galva

4 Taigi visi buvo išėję, ir nė vieno, svar-
baus ar nesvarbaus, nebuvo likę mie-
gamajame. Tuomet Judita, stovėdama
prie jo lovos, savo širdyje meldėsi:
„Viešpatie, visos galybės Dieve,
maloniai pažvelk šią
valandą į mano žygį
Jeruzalei išaukštinti!
5 Iš tikrųjų dabar metas
padėti tavo paveldui
ir įvykdyti mano užmojį –
sunaikinti prieš mus
išsirikiavusius priešus".
6 Nuėjusi prie lovos atramos Holo-
ferno galvūgalyje, ji nusiėmė ten ka-
bojusį jo kalaviją, 7 priėjo arčiau prie
lovos, pagriebė jį už plaukų ir tarė:
„Duok man jėgų šiandien, Viešpatie,
Izraelio Dieve!" 8 Tada iš visų jėgų du
sykius smogė į kaklą ir nukirto jam
galvą. 9 Nuritusi kūną nuo lovos, ji nu-
traukė tinklelį nuo lovos atramų. Tada
nedelsdama išėjo ir padavė Holoferno
galvą tarnaitei.
10 Ji įdėjo ją į maisto maišelį.
Tada jos abi drauge išėjo pasimelsti,
kaip buvo pratusios daryti.
Perėjusios stovyklą, jos apsuko ratu
slėnį, užkopė kalno šlaitu į Betuliją ir
atėjo prie jos vartų. 11 Jau iš tolo Judita
šaukė sargybiniams prie vartų: „Ati-
darykite, atidarykite vartus! Dievas,
mūsų Dievas su mumis! Jis teberodo
savo galybę Izraelyje ir savo jėgą mūsų
priešams, kaip padarė šiandien!"
12 Išgirdę jos balsą, miesto gyven-
tojai atskubėjo prie vartų ir pašaukė
miesto seniūnus. 13 Subėgo visi, nuo
menkiausio iki didžiausio, nes jos su-
grįžimas buvo visiems staigmena. Ati-
darę vartus, jie sveikino abi moteris,
užkūrė laužą, kad galėtų jas matyti, ir
spietėsi aplink. 14 Judita skardžiu bal-
su ragino juos: „Šlovinkite Dievą! Šlo-
vinkite jį! Šlovinkite Dievą, kuris ne-
atšaukė savo gailestingumo Izraelio
namams, bet išblaškė mūsų priešus
mano ranka kaip tik šią naktį!"
15 Tada Judita išėmė iš maišelio galvą
ir parodė visiems, tardama: „Štai Holo-
ferno, asirų kariuomenės vado, galva!
O čia tinklelis, po kuriuo jis gulėjo gir-
tas. Viešpats paguldė jį moters ranka!
16 Kaip gyvas Viešpats, mane saugojęs
mano žygyje, prisiekiu, kad mano vei-
das suviliojo jį pražūčiai, kad su mani-
mi jis nepadarė nuodėmės, mane iš-
niekindamas ar sugėdindamas".

[17] Visi žmonės buvo tarsi be žado. Puolę kniūbsti, jie pagarbino Dievą vienu balsu: „Pašlovintas tu, mūsų Dieve, nes šią dieną sutramdei savo tautos priešus“.

[18] *Tada Uzijas tarė Juditai:
„Tu, dukterie, esi Dievo
Aukščiausiojo palaiminta
labiau už visas moteris žemėje!
Tebūna pašlovintas
Viešpats Dievas,
dangaus ir žemės Kūrejas,
vedęs tave nukirsti
mūsų priešų vado galvą!
[19] Tavo gyrius niekada neišblės
širdyse žmonių,
atsimenančių Dievo galybę.
[20] Tepadaro Dievas, kad tavo žygis
teiktų tau amžiną garbę,
ir teatlygina tau visokeriopa
palaima!
Juk tu statei į pavojų savo gyvastį,
kai mūsų tauta buvo parklupdyta,
ir nukreipei mūsų pražūtį,
eidama teisiu keliu priešais
mūsų Dievą“.

Visi žmonės atsiliepė: „Amen! Amen!“

Pergalė

14 Tada Judita tarė jiems: „Išklausykite mane, mano broliai. Paėmę šią galvą, pakabinkite ant savo miesto sienos turėklų. [2] Kai tik išauš, saulei tekant iš už žemės, visi vyrai imkite ginklus, ir teišskuba visi stipruoliai, vedami vado, iš miesto tarsi leistis šlaitu žemyn į slėnį asirų užkardos pulti. Bet žemyn šlaitu nesileiskite. [3] Užkardos vyrai griebsis ginklų ir skubės grįžti į stovyklą pažadinti asirų kariuomenės pareigūnų. Nuskubėję į Holoferno palapinę, jo ten neras. Juos apims siaubas, ir jie bėgs nuo jūsų. [4] Tada jūs ir visi Izraelio žemės gyventojai vykitės ir jiems traukiantis iššudykite juos. [5] Bet prieš šitai vykdydami, pašaukite man Achiorą Amonitą, kad pamatytų ir atpažintų žmogų, paniekinusį Izraelio namus ir pasiuntusį jį pas mus kaip į mirtį“.

[6] Tad Achioras buvo pašauktas ateiti iš Uzijo namų. Atėjęs ir žmonių būryje pamatęs vyro rankoje Holoferno galvą, jis sukniubo ant žemės ir neteko sąmonės. [7] Žmonės pakėlė jį. Tada jis puolė prie Juditos kojų ir pagerbė ją, tardamas:
„Esi palaiminta visose
Judo palapinėse!
Visų tautų žmonės,
išgirdę tavo vardą, bus
siaubo apimti!
[8] O dabar papasakok man, ką padarei per tas dienas“. Žmonių apsupta Judita papasakojo jam visa, ką buvo padariusi nuo tos dienos, kai paliko Betuliją, iki tos akimirkos, kai pradėjo kalbėti žmonėms. [9] Juditai baigus kalbėti, žmonės šaukė iš visų jėgų, ir miestas aidėjo džiaugsmo klegesiu. [10] Pamatęs visa, ką Izraelio Dievas buvo padaręs, Achioras tvirtai įtikėjo Dievą. Jis buvo apipjaustytas, įėjo į Izraelio namus ir pasiliko juose iki šios dienos.

[11] Vos išaušus, Holoferno galva buvo pakabinta ant miesto sienos. Tada visi, pasiėmę ginklus, išėjo būriais į kalnų perėjas. [12] Pamatę juos, asirai nusiuntė žodį savo pareigūnams, kurie savo ruožtu pranešė vadams bei tūkstantininkams ir visiems kitiems pareigūnams. [13] Suėję prie Holoferno palapinės, jo asmeninius reikalus tvarkiusiam tarnui jie tarė: „Pažadink mūsų viešpatį, nes tie vergai įsidrąsino eiti į mūšį su mumis savo tikrai pražūčiai!“

[14] Bagojas, įėjęs į vidų, pasibeldė prie palapinės užuolaidos, manydamas, kad Holofernas miega su Judita. [15] Niekam neatsiliepus, jis patraukė užuolaidą ir įėjęs į miegamąjį rado jį tysantį ant aslos negyvą ir be galvos.

13,18 *Ts 5,24; Lk 1,28.42*

16 Suklikęs baisiu balsu, jis verkė, deja-
vo, šaukė ir persiplėšė drabužius. 17 Po
to įėjo į Juditos palapinę, kur ji buvo
apsistojusi, ir neradęs jos išskubėjo
pas vyrus, šaukdamas: 18 „Vergai mus
apgavo! Viena hebrajų moteris užtrau-
kė nelaimę karaliaus Nebukadnecaro
namams. Žiūrėkite! Holofernas guli
ant žemės be galvos!"

19 Tai išgirdę, asirų kariuomenės va-
dai iš siaubo persiplėšė drabužius, ir jų
riksmai bei šauksmai aidėjo visoje sto-
vykloje.

15 Išgirdę, kas buvo įvykę, vy-
rai palapinėse buvo pri-
trenkti. 2 Drebėdami iš baimės, jie
daugiau nebestojo į gretas, bet tarsi
susitarę puolė bėgti visais takais per
lygumą ir aukštumų sritį. 3 Bėgo ir
vyrai, išdėstyti stovyklose ant kalvų
aplink Betuliją. Tai sužinoję, visi iz-
raelitų kariai pakilo. 4 Uzijas nusiuntė
vyrus į Betomestaimą, Bebają, Cho-
bą, Kolą ir visą Izraelio žemę pranešti
apie įvykius ir paskatinti visus pulti
priešus ir sunaikinti. 5 Vos išgirdę tą
žinią, izraelitai visi kaip vienas puo-
lė priešus ir kapojo iki pat Chobos.
Net Jeruzalės bei visos aukštumų sri-
ties gyventojai atėjo, nes jiems buvo
pranešta, kas įvyko priešų stovyklo-
je. Gileado ir Galilėjos vyrai, talžy-
dami priešams šonus, žudė juos net
anapus Damasko ir jo žemių. 6 Visi
kiti Betulijos gyventojai puolė asi-
rų stovyklą, plėšė ją ir įsigijo didelių
turtų. 7 Ir izraelitai, sugrįžę iš žudy-
nių, pasiėmė, kas buvo likę. Net kai-
mai ir miestai lygumoje bei aukštumų
srityje gavo daug grobio, nes ten buvo
didžiuliai sandėliai.

Padėka ir šlovės giesmė

8 Tada vyriausiasis kunigas Joakimas ir
izraelitų seniūnai, gyvenę Jeruzalėje,
atvyko pamatyti savo akimis nuosta-
biųjų dalykų, Viešpaties padarytų Iz-
raeliui, susitikti Juditą ir ją pasveikinti.
9 Atėję pas Juditą, jie vienu balsu ją pa-
laimino, tardami:

„Tu Jeruzalės garbė!
Tu didis Izraelio pasididžiavimas!
Tu nuostabi mūsų tautos šlovė!
10 Savo ranka visa tai padarei,
nuostabų žygį įvykdei Izraeliui;
Dievas juo gėrisi.
Telaimina tave Viešpats Visagalis
per amžių amžius!"
O visi žmonės atsiliepė: „Amen!"

11 Trisdešimt dienų visi žmonės
plėšė stovyklą. Juditai jie atidavė Ho-
loferno palapinę ir visus jo sidabro
indus, lovas, taures bei visus baldus.
Ji priėmė juos. Apkrovusi mulus ir pa-
kinkiusi vežimus, ji sudėjo į juos daik-
tus.

12 Visos Izraelio moterys, atskubė-
jusios jos pamatyti, laimino ją ir šoko
ratelius jos garbei. Nulaužusi gebenės
šakelių, ji apdalijo jomis savo palydo-
ves. 13 Ji pati ir su ja buvusios moterys
pasipuošė alyvmedžio lapų vainikais.
Eidama pirma visų žmonių, šokdama ji
vedė moteris, o visi Izraelio vyrai sekė
su ginklais rankose ir vainikais ant gal-
vų, giedodami giesmes.

14 Viso Izraelio akivaizdoje Judi-
ta pradėjo šią padėkos giesmę, ir visi
žmonės jai pritarė.

16 Judita tarė:
„Pradėkite giesmę
mano Dievui
būgneliais su žvangučiais,
giedokite Viešpaties šlovei
su cimbolais.
Giedokite jam naują giesmę,
aukštinkite jį ir šaukitės jo vardo.
2 Juk Viešpats yra Dievas,
kuris triuškina kovos gretas ir
stato sau stovyklą savo tautoje;
jis mane išgelbėjo iš engėjų rankų!
3 Asiras atžygiavo iš šiaurės kalnų,
atėjo su nesuskaitoma
daugybe karių.
Savo miniomis pripildė slėnius,
arkliais uždengė kalvas.

[4] Gyrėsi sudeginsiąs mano žemę,
sunaikinsiąs kalaviju
mano jaunus vyrus,
sutraiškysiąs žemėje
mano mažylius,
padarysiąs mano vaikus grobiu,
išsivarysiąs mano mergeles.
[5] Bet Viešpats Visagalis
sužlugdė juos
moters ranka.
[6] Jų galiūnas nekrito
nuo jaunų vyrų rankų
nei paguldė jį titanų sūnūs,
nei puolė jį aukštaūgiai milžinai,
bet Merario duktė Judita jį sužlugdė
savo veido grožiu.
[7] Ji nusivilko našlės drabužį,
kad suburtų užgautuosius Izraelyje.
Ji pasitepė veidą kvepalais,
[8] susegė plaukus diadema
ir apsivilko lininį apdarą,
kad suviliotų jį.
[9] Jos sandalai sužavėjo jo akis,
jos grožis užbūrė jo protą,
ir kalavijas nukirto jam galvą!
[10] Nuo jos drąsumo persai drebėjo,
jos drąsos medai išsigando.
[11] Kai mano kuklieji
suriko kovos šūkį,
juos apėmė siaubas.
Kai mano silpnieji šaukė,
jie drebėjo.
Išgirdę jų kovos šūkį,
jie klykė ir leidosi bėgti.
[12] Jaunų vergių sūnūs juos badė
ir žalojo tarsi bėglių vaikus.
Jie žuvo nuo mano Viešpaties gretų!
[13] *Naują giesmę savo
Dievui giedosiu:
Viešpatie, tu didis ir garbingas,
nuostabus galybe, nenugalimas.
[14] Visi tavo kūriniai tau tetarnauja,
nes tu tarei, ir jie atsirado,
tiktai kvėpei,
ir jie buvo sukurti,
nes nėra, kas apgalėtų tavo balsą.
[15] Kalnai bus pajudinti
iš pat pamatų
tarsi vanduo;
tau žvilgtelėjus tirps uolos
tarsi vaškas.
Bet tavęs pagarbiai bijantiems
tu be galo gailestingas.
[16] *Kiekvienõs aukos
malonus kvapas
tau tik smulkmena,
ir visų deginamųjų aukų taukai
tau tik mažmožis,
bet žmogus, bijantis Viešpaties,
yra didis.
[17] Vargas tautoms,
sukylančioms prieš mano giminę!
Viešpats Visagalis atmokės jiems,
teismo dieną nubaus juos,
ugniai ir kirmėlėms
atiduos jų kūną.
Kentėdami jie verks amžinai".
[18] Atvykę į Jeruzalę, jie puolė
kniūbsti prieš Dievą. Vos žmonėms ap-
sivalius, buvo atnašautos deginamo-
sios aukos, geros valios atnašos ir do-
vanos. [19] Judita pašventė Dievui ir visą
Holoferno nuosavybę, kurią žmonės
buvo jai atidavę, o tinklelį, kurį buvo
pasiėmusi iš jo miegamojo, paauko-
jo kaip įžado atnašą. [20] Tris mėnesius
žmonės šventė savo šventę Jeruzalėje
prieš šventyklą. Ir Judita pasiliko švęs-
ti su jais.

Juditos mirtis

[21] Praėjus toms dienoms, visi sugrįžo į
savo paveldą. Judita parėjo į Betuliją ir
liko gyventi savo ūkyje. Per visą gyve-
nimą ji buvo gerbiama visame krašte.
[22] Daug kas norėjo ją vesti, bet ji neatsi-
davė nė vienam vyrui visą savo gyveni-
mą po to, kai jos vyras Manasas mirė ir
buvo palaidotas. [23] Garsas apie ją plito
vis plačiau ir plačiau, ir sulaukusi se-
natvės savo vyro namuose ji mirė, tu-
rėdama šimtą penkerius metus. Savo

16,13 *Ps 144,9*

16,16 *Ps 51,16.17; Oz 6,6*

tarnaitei davė laisvę. Ji mirė Betulijo-
je ir buvo palaidota savo vyro Manaso
oloje. [24] Izraelio namai jos gedėjo sep-
tynias dienas. Prieš mirdama, ji išda-
lijo savo nuosavybę visiems savo vyro
Manaso artimiesiems ir artimiausiems
giminaičiams.

[25] Niekada daugiau, Juditai gyvai
esant ir ilgai dar po jos mirties, niekas
neišdrįso varginti izraelitų.

ESTEROS KNYGA (graikiškoji)

Graikiškoji *Esteros knyga* (gr. *esthēr*, lot. *(h)est(h)er*) skiriasi nuo hebrajiškosios šešiais papildomais skyriais ir kai kurių vardų formomis bei keletu detalių sutampančioje pasakojamojoje dalyje.

Knygoje įterpti šie papildomi skyriai: Mardochajo sapnas (A,1-11 prieš sk. 1), karaliaus pirmo įsako nuorašas (B,1-7 tarp 3,13 ir 3,14), Mardochajo ir Esteros maldos (C,1-30 po sk. 4), Esteros priėmimas pas karalių (D,1-16 prieš sk. 5), karaliaus antro įsako nuorašas (E,1–24 tarp 8,12 ir 8,13) ir Mardochajo sapno išsipildymas (F,1-11 po sk. 10).

Papildomais skyriais paryškinamas knygoje pasakojamos istorijos religinis matmuo.

Mardochajo sapnas

A *Antrų Artakserkso* Didžiojo val-
dymo metų nisano pirmą dieną
Mardochajas*, Kišo* sūnaus Šimio sū-
naus Jayro sūnus, benjaminas, sapnavo
sapną. 2 Jis buvo judėjas, gyvenęs Sūzų
mieste, įžymus žmogus, tarnavęs kara-
liaus dvare. 3 O kilęs buvo iš belaisvių,
kuriuos karalius Nebukadnecaras*
parvedė iš Jeruzalės drauge su Judėjos
karaliumi Jechoniju.
4 Jis sapnavo tokį sapną.
Štai šauksmai ir sąmyšis, griaustinis
ir žemės drebėjimas, suirutė žemėje!
5 Štai du galingi slibinai žengia pir-
myn, abu pasirengę kovoti; juodu bai-
siai riaumoja. 6 Jiems riaumojant, visos
tautos pasirengia mūšiui, kad galėtų
kovoti su teisiųjų tauta. 7 Štai diena
tamsos ir niūrumo, sielvarto ir kan-
čios, priespaudos ir baisios suirutės
žemėje! 8 Visa teisioji tauta nerimo
apimta; drebėdami iš baimės dėl ne-
laimių, jie rengiasi žūti ir šaukiasi Die-
vo. 9 Iš jų šauksmo tartum šaltinėlio
prasiveržia galinga upė, tikras potvy-
nis! 10 Šviesa atsiranda, ir saulė užteka;
nuolankieji išaukštinami ir sunaikina
garbinguosius.
11 Susapnavęs šį sapną ir pamatęs,
ką Dievas nusprendęs daryti, Mardo-
chajas atsibudo. Visą dieną jis suko dėl
jo galvą, mėgindamas suprasti visas
smulkmenas.

Sąmokslas prieš karalių

12 Mardochajas snūduriavo rūmų kie-
me, dviem karaliaus eunuchams –
Gabatai ir Tarai einant rūmų kieme
sargybą. 13 Jis nugirdo jų pokalbį ir pa-
sidomėjęs, kas jiems rūpi, sužinojo,
kad jiedu rengiasi nužudyti karalių Ar-
takserksą. Mardochajas pranešė apie
juos karaliui. 14 Tada karalius ištardė
tuos du eunuchus, ir prisipažinę juo-
du buvo nubausti mirtimi. 15 Karalius
įsirašė tuos įvykius į savo žymų knygą,
o Mardochajas parašė apie juos prane-
šimą. 16 Karalius paskyrė Mardocha-
ją į tarnybą karaliaus dvare ir atsily-
gino jam už visa tai dovanomis. 17 Bet
Hamadato* sūnus Hamanas Bugajas*,
būdamas didelėje karaliaus malonė-

A,1-3 *2 Kar 24,10-16*

A,1 Hebr. tekste – Ahasveras.

A,1 Hebr. tekste – Mordechajas.

A,1 Gr. Kisajas.

A,3 Gr. Nabuchodonosoras.

A,17 Hebr. tekste – Hamedata.

A,17 Hebr. tekste – iš Agago palikuonių.

je, stengėsi pakenkti Mardochajui ir
jo tautai dėl anų dviejų karaliaus eu-
nuchų.

Artakserkso puota

1 *Tai įvyko Artakserkso dienomis,
to paties Artakserkso, kuris valdė
šimtą dvidešimt septynias sritis iki pat
Indijos. 2 Sėdėdamas soste Sūzų mies-
te, 3 trečiais savo karaliavimo metais
karalius Artakserksas iškėlė puotą vi-
siems savo bičiuliams ir kitiems įvairių
tautų asmenims – Persijos bei Medijos
didikams ir sričių valdytojams. 4 Pas-
kui, parodęs jiems savo karalystės tur-
tus ir dosnų savo didybės spindesį per
šimtą aštuoniasdešimt dienų, 5 vestu-
vių šventės gale karalius iškėlė išger-
tuves įvairių tautų žmonėms, kurie gy-
veno mieste. Jos tęsėsi šešias* dienas
karaliaus rūmų kieme, 6 išpuoštame
baltomis lino ir medvilnės užuolaido-
mis, kurias laikė lininės ir purpurinės
virvės, pririštos prie aukso ir sidabro
žiedų ant marmuro ir kitokio akmens
stulpų. Minkštasuoliai iš aukso ir si-
dabro buvo išdėstyti ant mozaikinio
grindinio iš porfyro, marmuro, perla-
mutro ir spalvotų akmenų. Marlinės
dangos, išsiuvinėtos įvairiomis spal-
vomis, buvo apdėtos aplinkui rožė-
mis. 7 Taurės buvo iš aukso ir sidabro,
o maža taurelė iš rubinų, verta trisde-
šimt tūkstančių talentų, buvo padėta
pasižiūrėti. Apsčiai buvo saldaus vyno
– tokio, kurį pats karalius gerdavo. 8 Iš-
gertuvėse buvo nesivaržoma – taip no-
rėjo pats karalius. Jis įsakė savo pada-
vėjams tenkinti jo ir svečių pomėgius.
9 Taip pat ir karalienė Astina* kėlė
išgertuves moterims karaliaus Artak-
serkso rūmuose.
10 Septintą dieną karalius, būdamas
gerai nusiteikęs, paliepė Hamanui,
Bažanui, Tarai, Borazei, Zatoltai, Aba-
tažai ir Tarabai* – septynetui eunuchų,
tarnaujančių karaliui Artakserksui –
11 atvesti pas jį karalienę, idant paskelb-
tų ją karaliene bei uždėtų jai ant galvos
diademą ir idant ji parodytų savo grožį
visiems valdytojams ir visų tautų žmo-
nėms, nes iš tikrųjų tai buvo graži mo-
teris. 12 Bet karalienė Astina atsisakė
paklusti ir su eunuchais ateiti nepano-
ro. Karalių tai įžeidė, ir jis labai supy-
ko. 13 Savo bičiuliams jis tarė: „Štai kaip
Astina man atsakė. Tad skelbkite savo
nuosprendį. Teisėjaukite šioje byloje“.
14 Tada priėjo prie jo Arkesajas, Sarsa-
tajas ir Malesearas*, tuometiniai persų
ir medų valdytojai, artimiausi karaliui,
sėdėdavę šalia jo pirmose vietose, 15 ir
pasakė jam, kaip turi būti pasielgta pa-
gal įstatymus su karaliene Astina dėl
to, kad nepakluso įsakymui, kurį ka-
ralius buvo davęs jai per eunuchus.
16 Tada Muchajas* kreipėsi į karalių ir
valdytojus: „Karalienė Astina įžeidė ne
vien karalių, bet ir visus karaliaus val-
dytojus ir pareigūnus“; – 17 nes jiems
buvo pranešta, ką karalienė buvo sa-
kiusi ir kaip ji atsisakė karaliui paklus-
ti. – „Kaip karalienė Astina atsisakė
paklusti karaliui Artakserksui, 18 taip
dabar ir kitos didžiūnės, persų ir medų
valdytojų žmonos, drįs panašiai įžei-
dinėti savo vyrus. 19 Todėl, jei patinka
karaliui, tepaskelbia jis karaliaus įsa-
ką, surašytą pagal medų ir persų įsta-
tymus, idant jis nebūtų atšauktas, kad
ta karalienė niekada daugiau negali
įžengti pas jį. Teatiduoda karalius jos
karališką garbę moteriai, kuri vertes-
nė už ją. 20 Kokį įstatymą karalius nu-
statys, toks tebūna paskelbtas jo kara-
lystėje; tada visos moterys gerbs savo

1,1-2 *Ezr 4,6*

1,5 Arba „septynias“; žr. 1, 10.

1,9 Hebr. tekste – Vaštė.

1,10 Hebr. tekste – Mehumanas, Bizta, Harbona, Bigta, Abagta, Zetaras ir Karkasas.

1,14 Hebr. tekste – Karšena, Šetaras, Admata, Taršišas, Meresas, Marsena ir Memukanas.

1,16 Hebr. tekste – Memukanas.

vyrus – nuo prasčiokų iki kilmingųjų“.
21 Pasiūlymas patiko karaliui ir valdy-
tojams. Karalius padarė, kaip Mucha-
jas buvo pasiūlęs. 22 Jis išsiuntinėjo įsa-
ką po visą savo karalystę, į kiekvieną
sritį jos kalba, kad būtų rodoma pagar-
ba vyrams jų namuose.

Estera tampa karaliene

2 Po šių įvykių karaliaus pykčiui at-
vėsus, jis nebesidomėjo Astina nei
atminė, ką pasakęs ir kaip ją pasmer-
kęs. 2 Tada karaliaus pažai pakišo min-
tį: „Tebūna suieškota karaliui jaunų ir
dailių mergaičių. 3 Visose savo karalys-
tės valdose karalius tepaskiria pareigū-
nus, jie atrinks dailias jaunas mergeles,
kad jos būtų atvestos į Sūzus, į haremą
sostinėje. Tebūna jos patikėtos kara-
liaus eunuchui, kuris rūpinasi moterų
priežiūra, tebūna joms duota tepalų ir
visa kita, ko tik joms reikia. 4 Ta mote-
ris, kuri patiks karaliui, užims karalie-
nės Astinos vietą“. Karaliui toks pasiū-
lymas patiko, jis taip ir padarė.
5 Tada Sūzų mieste gyveno žydas,
vardu Mardochajas, Kišo sūnaus Ši-
mio sūnaus Jayro sūnus, benjaminas,
6 *parvarytas į nelaisvę iš Jeruzalės
tarp tremtinių, kuriuos Babilono ka-
ralius Nebukadnecaras buvo paėmęs
į nelaisvę. 7 Mardochajas turėjo augin-
tinę, savo dėdės Aminadabo* dukterį,
kuri buvo vardu Estera*. Jos tėvams
mirus, jis užaugino ją kaip savo duk-
terį. Mergaitė buvo dailios išvaizdos.
8 Taigi, kai karaliaus įsakas buvo pa-
skelbtas ir daug mergaičių surinkta
sostinėje Sūzuose, Gajui prižiūrint, Es-
tera irgi buvo atvesta pas Gają*, kuris
rūpinosi moterų priežiūra. 9 Ta mer-
gaitė jam patiko ir įgijo jo malonę. Jis
nedelsdamas aprūpino ją tepalais ir
[maisto] daviniu kartu su septyniomis
iš rūmų parinktomis mergaitėmis; el-
gėsi su ja ir jos tarnaitėmis hareme su
ypatingu palankumu. 10 Estera nei savo
tautybės, nei šalies nebuvo atskleidu-
si, nes Mardochajas buvo uždraudęs
jai tai daryti. 11 Mardochajas kasdien
vaikštinėdavo haremo kieme, norėda-
mas stebėti, kaip sekasi Esterai.
12 O laikas, po kurio mergaitė turė-
jo eiti pas karalių, buvo dvylika mėne-
sių. To laikotarpio dienos skirtos pasi-
gražinti: šeši mėnesiai – teptis miros
aliejumi ir šeši mėnesiai – kvepalais
bei moterims skirtais tepalais. 13 Po to
mergaitė eina pas karalių: ji paveda-
ma paskirtam asmeniui ir eina su juo
iš haremo į karaliaus rūmus. 14 Vakare
ji įeina, o rytą pareina į antrąjį haremą,
kuriame karaliaus eunuchas Gajas pri-
žiūri moteris. Pas karalių ji daugiau ne-
beina, nebent būna pašaukiama vardu.
15 Kai Esterai, Aminadabo dukteriai,
praslinko pasirengimo eiti pas karalių
laikas, ji vykdė visa, ką liepė eunuchas
Gajas*, moterų prižiūrėtojas. Estera
rado malonę akyse visų, kurie ją matė.
16 Taip Estera įėjo pas karalių septintų
jo karaliavimo metų dvyliktą mėnesį,
t. y. adaro mėnesį*. 17 Ir karalius pami-
lo Esterą; ji įgijo malonę labiau negu
visos kitos merginos. Todėl jis uždė-
jo jai ant galvos karalienės diademą.
18 Paskui karalius iškėlė septynių die-
nų puotą visiems savo bičiuliams ir
pareigūnams, norėdamas atšvęsti savo
vedybas su Estera. Be to, visiems savo
karalystėje jis suteikė atleidimą nuo
mokesčių.
19 Tuo tarpu Mardochajas ėjo tarny-
bą rūmų kieme. 20 Estera nebuvo at-
skleidusi savo kilmės, nes taip ją buvo
pamokęs Mardochajas, bet privalėjo
pagarbiai bijoti Dievo ir laikytis jo įsa-
kymų lygiai taip, kaip darė būdama su

2,6 *2 Kar 24,10-16; 2 Met 36,10*

2,7 Hebr. tekste – Abihailas.

2,7 Hebr. tekste: Hadasa, t. y. Estera.

2,8 Hebr. tekste – Hegajas.

2,15 Hebr. tekste – Šaašgazas.

2,16 Hebr. tekste – dešimtą, t. y. tebeto mėnesį.

juo. Taigi savo gyvenimo būdo Estera
nepakeitė.
21 O karaliaus eunuchai, vyriausieji
asmens sargybiniai, pykdami dėl Mar-
dochajo paaukštinimo, rengė sąmoks-
lą nužudyti Artakserksą. 22 Apie tai su-
žinojęs Mardochajas įspėjo Esterą, o
ši savo ruožtu sąmokslą atskleidė ka-
raliui. 23 Ištardęs tuodu eunuchus, ka-
ralius pakorė juos. Tada karalius įsakė
tai pažymėti karališkojoje bibliotekoje,
pagiriant Mardochajo parodytą palan-
kumą.

Hamanas ir judėjai

3 Po šių įvykių karalius Artakserksas
paaukštino Hamedatos sūnų Ha-
maną Bugają, duodamas jam aukštes-
nę vietą ir suteikdamas jam pirmenybę
tarp visų karaliaus bičiulių. 2 Tad visi
dvariškiai reikšdavo Hamanui pagarbą
krisdami kniūbsti, nes taip daryti buvo
įsakęs karalius. Tačiau Mardochajas
nepuldavo kniūbsčias iš pagarbos.
3 Todėl karaliaus dvariškiai Mardo-
chajui sakydavo: „Mardochajau, kodėl
nepaklūsti karaliaus įsakymui?“ 4 Die-
na po dienos jie taip jam kalbėjo, bet
jis nenorėjo paklusti. Tada jie pranešė
Hamanui, kad Mardochajas priešina-
si karaliaus įsakymui. O Mardochajas
buvo jiems pasisakęs esąs judėjas.
5 Patyręs, kad Mardochajas nepuo-
la kniūbsčias prieš jį, Hamanas labai
įniršo 6 ir puolė rengti sąmokslą, norė-
damas sunaikinti visus judėjus Artak-
serkso karalystėje.
7 Dešimtais karaliaus Artakserkso
metais Hamanas metė burtus dienoms
ir mėnesiams vienam po kito, norėda-
mas nustatyti, kada per vieną dieną
galėtų sunaikinti visą Mardochajo tau-
tą. Burtai krito adaro mėnesio keturio-
liktai dienai.
8 Tada Hamanas tarė karaliui Artak-
serksui: „Visoje tavo karalystėje tarp
tautų yra išblaškyta atskira tauta. Jų
įstatymai skiriasi nuo visų kitų tautų
įstatymų. Karaliaus įstatymų jie nesi-
laiko! Nedera karaliui juos pakęsti. 9 Jei
patinka karaliui, tebūna nuspręsta,
kad jie turi būti sunaikinti. O aš perve-
siu į karaliaus iždą dešimt tūkstančių
sidabro talentų“. 10 Karalius nusiėmė
antspaudo žiedą ir padavė jį Hamanui,
kad šis užantspauduotų prieš judė-
jus nukreiptus laiškus. 11 Karalius tarė
Hamanui: „Sidabrą pasilaikyk, o su ta
tauta daryk, ką nori“.
12 Taigi pirmo mėnesio tryliktą die-
ną buvo pašaukti karaliaus raštinin-
kai. Pagal Hamano nurodymus jie
parašė karaliaus Artakserkso vardu vi-
siems sričių satrapams ir valdytojams
nuo Indijos iki Etiopijos. Iš viso buvo
šimtas dvidešimt septynios sritys, o į
kiekvieną valdytoją buvo kreiptasi jo
kalba. 13 Per pasiuntinius po visą Ar-
takserkso karalystę buvo išsiuntinėti
nurodymai per vieną dvyliktojo mė-
nesio – adaro dieną sunaikinti judėjų
tautą ir užgrobti visą jų nuosavybę.

Artakserkso laiškas

B 1 Štai to laiško nuorašas:
„Didysis karalius Artakserksas
rašo šiuo reikalu šimto dvidešimt sep-
tynių sričių nuo Indijos iki Etiopijos
valdytojams ir jiems pavaldiems parei-
gūnams.
2 Kai tapau daugelio tautų valdovu
ir pradėjau valdyti visą pasaulį, buvau
pasiryžęs neapsvaigti nuo įžūlios galy-
bės, bet visada elgtis teisingai bei švel-
niai ir parūpinti savo valdiniams laisvą
nuo vargų gyvenimą. Taigi, darydamas
savo valdžią žmoniškesnę ir laiduoda-
mas netrukdomą keliavimą po visą
kraštą, [buvau pasiryžęs] atkurti tą tai-
ką, kurios trokšta visi žmonės.
3 Kai paklausiau savo patarėjų, kaip
tai galėtų būti pasiekta, Hamanas, žy-
mus tarp mūsų sveika išmintimi, ger-
biamas dėl savo ištikimo atsidavimo
ir pasiekęs antrą vietą karalystėje, 4 at-
kreipė mūsų dėmesį į tai, kad pasaulyje

tarp visų tautų yra išsisklaidžiusi priešiška tauta, turinti įstatymus, priešingus kitų tautų įstatymams, ir nuolat taip atmetanti karaliaus įsakus, kad mūsų geriausiu noru kuriama karalystės santaika negali būti įgyvendinta.
[5] Tad suvokę, kad ši tauta, ir tik ji viena, yra nuolat priešiška visiems žmonėms, gyvena pagal savo keistus ir svetimus įstatymus, kenkia mūsų užmojams ir daro tokius baisius nusikaltimus, jog tai gresia karalystės gerovei,
[6] šiuo raštu mes įsakome, kad jums nurodyti asmenys laiškuose per Hamaną, paskirtą rūpintis šiuo reikalu ir mūsų antrąjį tėvą, visi iki vieno, įskaitant žmonas ir vaikus, jie būtų sunaikinti jų priešų kalaviju be užuojautos ir be santūrumo šių metų dvylikto mėnesio – adaro keturioliktą dieną*,
[7] idant tie žmonės, visada buvę priešiški ir tokie likę, per vieną dieną būtų mirtimi nuvaryti į pragarą, kad būtų laiduota mūsų saugi ir pastovi valdžia".

3 skyriaus tęsinys

[14] Šio rašto nuorašas buvo iškabintas kiekvienoje srityje, ir visoms tautoms įsakyta būti pasirengusioms tai dienai.
[15] Tam buvo pasirengta ir Sūzuose. Karalius ir Hamanas sėdo puotauti, o miestas buvo sukrėstas.

Estera ir jos tauta

4 Sužinojęs visa, kas įvyko, Mardochajas persiplėšė drabužius, apsivilko ašutinę ir apsibarstė pelenais. Paskui ėjo miesto gatvėmis, visu balsu šaukdamas: „Naikinama nekalta tauta!"
[2] Mardochajas nuėjo iki pat Karaliaus vartų ir turėjo sustoti, nes nė vienam vilkinčiam ašutine nebuvo leidžiama įžengti į rūmų kiemą.
[3] Ir kiekvienoje srityje, kur buvo iškabinti karaliaus pranešimai, buvo girdėti tarp judėjų skaudūs gedulo šauksmai ir aimanos. Judėjai apsivilko ašutinėmis ir apsibarstė pelenais.
[4] Kai tarnaitės ir eunuchai atėjo ir pranešė karalienei, išgirdusi apie įvykius, ši apmirė. Mardochajui ji nusiuntė drabužių, kad apsivilktų jais vietoj ašutinės, bet jis atsisakė juos priimti.
[5] Tada karalienė pasišaukė Hachratają*, jai tarnaujantį eunuchą, ir liepė sužinoti tikrąją priežastį iš Mardochajo*.
[7] Mardochajas jam papasakojo apie visa, kas buvo nutikę, ir apie Hamano pažadą įmokėti dešimt tūkstančių talentų į karaliaus iždą, siekiant sunaikinti judėjus.
[8] Jis padavė Hachratajui ir nuorašą to, kas buvo iškabinta Sūzuose dėl jų sunaikinimo, kad jis parodytų Esterai. Be to, liepė jam įpareigoti ją eiti pas karalių ir maldauti jo malonės savo tautai. „Atmink, – sakė jis, – dienas, kai tu buvai kukli, auginama mano globoje, nes Hamanas, antrasis asmuo po karaliaus, kalbėjo prieš mus ir reikalavo mūsų mirties. Šaukis Viešpaties! Užtark mus karaliui ir gelbėk nuo mirties".
[9] Hachratajas sugrįžo ir papasakojo visa tai Esterai.
[10] Ji tarė jam: „Nueik pas Mardochają ir pasakyk:
[11] 'Visos karalystės tautos žino, kad jeigu kas nors, vyras ar moteris, nepakviestas įeitų pas karalių į vidinį kiemą, tai nebus tokiam išsigelbėjimo. Tik tas, kuriam karalius ištiestų savo aukso skeptrą, būtų saugus. O aš nebuvau kviesta pas karalių jau trisdešimt dienų!'"
[12] Kai Hachratajas perdavė Mardochajui visus Esteros žodžius,
[13] Mardochajas liepė jam eiti atgal ir sakyti jai: „Estera, nemanyk, kad viena iš visų judėjų išliksi gyva.
[14] Juk jeigu tylėsi tokiu metu kaip dabar, pagalba ir užuovėja ateis judėjams iš kitur*, bet tu ir

B,6 Hebr. tekste – tryliktą dieną.

4,5 Hebr. tekste – Hatachas.

4,5 Gr. tekste praleista hebr. teksto eil. 6: „Hatachas išėjo į miesto aikštę priešais Karaliaus vartus".

4,14 T. y. iš Dievo.

tavo tėvo šeima pražus. Pagaliau kas
žino, galbūt tokiam metui kaip dabar
tu ir tapai karaliene?“ [15]Tada Estera
liepė pasiuntiniui nunešti tokį atsaky-
mą Mardochajui: [16]„Eik ir surink visus
judėjus, gyvenančius Sūzuose. Pasnin-
kaukite dėl manęs! Tris dienas ir nak-
tis nevalgykite ir negerkite. Ir mano
tarnaitės, ir aš pati pasninkausime.
Paskui eisiu pas karalių, nepaisyda-
ma įstatymo, net jei ir turėčiau žūti“.
[17]Tada Mardochajas pasitraukė ir darė,
kaip Estera jam buvo sakiusi.

Mardochajo malda

C Mardochajas meldėsi Viešpačiui,
atmindamas visus Viešpaties dar-
bus [2]ir tardamas:

„Viešpatie Dieve, visagalis Karaliau,
Visata tavo galioje!
Nėra, kas galėtų tau pasipriešinti,
kai tu nori išgelbėti Izraelį.
[3]Tu padarei dangų ir žemę,
ir visa, kas nuostabu po dangumi.
[4]Tu Visātos Viešpats!
Viešpatie, nėra, kas galėtų
tau atsispirti!
[5]Tu visa žinai!
Tu žinai, Viešpatie,
kad ne įžūlumas, ne puikybė,
ne tuščia garbė paskatino
mane daryti,
ką padariau, –
atsisakyti pulti kniūbsčiam
prieš išdidųjį Hamaną.
[6]Noriai būčiau bučiavęs
jo kojų padus
Izraeliui išgelbėti.
[7]Bet padariau tai,
idant neiškelčiau žmogaus garbės
aukščiau už Dievo garbę.
Nepulsiu kniūbsčias nė prieš vieną,
tik prieš tave, Viešpatie.
Ne iš puikybės taip elgiuosi!
[8]*Tad dabar, Viešpatie Dieve,
Karaliau, Abraomo Dieve,
pasigailėk savo tautos,
nes priešai rengia mums žūtį
ir nori sunaikinti tavo
senąjį paveldą.
[9]Neatstumk savo dalies,
kurią atpirkai iš Egipto žemės.
[10]Išklausyk mano maldą,
pasigailėk savo paveldo
ir paversk mūsų gedulą džiaugsmu,
kad išliktume gyvi, Viešpatie,
ir giesme šlovintume tavo vardą.
Nenutildyk burnõs tų,
kurie tave šlovina!“
[11]O visas Izraelis šaukė iš visų jėgų,
nes mirtis žiūrėjo jiems į akis.

Esteros malda

[12]Ir karalienė Estera, mirtino sielvar-
to apimta, šaukėsi Viešpaties. [13]Nusi-
vilkusi puošnius drabužius, apsivilko
skurdo ir gedulo apdaru. Vietoj bran-
gių kvepalų apsidengė galvą pelenais
ir atmatomis. Savo kūną nepaprastai
vargino. Kiekvieną jo dalį, kurią mėg-
davo puošti, apdengė sutaršytais savo
plaukais.
[14]Ji maldavo Viešpatį, Izraelio Die-
vą, tardama:

„Mano Viešpatie, mūsų Karaliau,
tu esi Vienintelis!
Padėk man, aš esu viena,
neturiu, kas man padėtų,
išskyrus tave,
[15]o dedu ant delnų savo gyvastį.
[16]Nuo mažumės girdėjau
savo šeimos prieglobstyje,
kad tu, Viešpatie, išsirinkai
Izraelį iš visų tautų,
o mūsų tėvus ir visus jų protėvius –
būti tavo amžinu paveldu
ir kad įvykdei visus jiems
duotus pažadus.
[17]Bet dabar mes esame
tau nusidėję,
tu atidavei mus mūsų
priešams į rankas,
nes mes garbinome jų dievus.
Viešpatie, tu teisus!

C,8-9 Iš 3,6

19 Mūsų karti vergija jų
nepatenkina;
jie savo stabams yra pažadėję
20 panaikinti tavo lūpomis
ištartą įsaką,
sunaikinti tavo paveldą,
nutildyti burnas tų, kurie
tave šlovina,
užgesinti tavo Namų ir
aukuro garbę,
21 atverti pagonių burnas
jų stabų garbei
ir amžinai dievinti mirtingą karalių.
22 Viešpatie, nepalik savo
skeptro tiems,
kurie yra niekas.
Neleisk jiems džiaugtis
mūsų žūtimi,
atgręžk jų sąmokslą
prieš juos pačius
ir deramai nubausk žmogų,
kuris visa tai pradėjo.
23 Pasirūpink mumis, Viešpatie!
Šiuo sielvarto metu apsireikšk!
Duok mums drąsos,
dievų Karaliau ir visų
galybių Valdove!
24 *Įdėk įtikinančius
žodžius į lūpas man
esant pas liūtą
ir nuteik jo širdį taip
nekęsti mūsų priešo,
kad gautų galą jis ir visi,
kurie jam pritaria!
25 Išgelbėk mus savo ranka
ir ateik mums padėti,
nes aš esu viena
ir neturiu kito,
bet tik tave, Viešpatie!
Tu visa žinai!
26 Žinai, kad nekenčiu
nedorėlių garbės
ir bjauriuosi lova neapipjaustytųjų
ar bet kokio svetimtaučio.
27 Žinai, kad esu priversta,
kad bjauriuosi didybės ženklu,
būnančiu man ant galvos,
kai pasirodau dvare.
Bjauriuosi juo tarsi
nešvariu skuduru,
nenešioju jo laisvomis dienomis.
28 *Tavo tarnaitė niekada nėra
valgiusi prie Hamano stalo
nei džiūgavusi karaliaus puotoje
ar gėrusi liejamųjų aukų vyno.
29 Nuo tos dienos, kai buvau
čia atvesta, iki šiol
tavo tarnaitė nėra turėjusi
kito džiaugsmo,
išskyrus tave, Viešpatie,
Abraomo Dieve.
30 Dieve, kurio galybė visus viršija,
išgirsk balsą beviilčių,
išgelbėk mus iš nedorėlių rankų
ir apsaugok mane nuo baimės!“

Karalius priima Esterą

D Trečią dieną, baigusi melstis, ji
nusivilko atgailos apdarą ir apsi-
rengė puikiausiais drabužiais. 2 Tada,
didingai išsipuošusi, pasimeldusi visa
matančiam Dievui ir Gelbėtojui, pasi-
ėmė su savimi dvi tarnaites. 3 Į vieną
ji grakščiai rėmėsi, 4 o kita sekė iš pa-
skos, nešdama jos drabužių valktį. 5 Ji
visa švytėjo pačiu grožio žydėjimu ir
atrodė laiminga tarsi mylimoji, bet šir-
dis buvo apmirusi iš baimės.

6 Praėjusi pro visas duris, ji atsisto-
jo priešais karalių. Jis sėdėjo karaliaus
soste, apsirengęs visu savo didybės
apdaru, tviskančiu auksu ir brang-
akmeniais. Karalius buvo baisiai gąs-
dinantis!

7 Pakėlęs didybe spindinčią galvą, jis
pažvelgė į ją, degdamas pykčiu. Kara-
lienė susvyravo, pabalo, apalpo ir rem-
damasi galva į pirma jos ėjusią tarnaitę
sukniubo. 8 Tada Dievas permainė ka-
raliaus dvasią į švelnumą. Susijaudi-
nęs jis pašoko nuo sosto ir laikė ją glė-
byje, kol ši atsipeikėjo. Drąsindamas

C,24-25 Jdt 9,13

C,28 Dan 1,8; Jdt 12,2

ją raminančiais žodžiais, jis tarė jai: [9] „Kas atsitiko, Estera? Aš tavo brolis. Nebijok! [10] Tu nemirsi, nes mūsų įsakas skirtas tik valdiniams. Eikš arčiau!"

[11] Pakėlęs aukso skeptrą, jis palietė juo Esteros kaklą [12] ir apkabinęs tarė: „Kalbėk!" [13] *Ji* tarė jam: „Pamačiau tave, mano viešpatie, tarsi Dievo angelą, užtat mano širdį apėmė tavo didybės baimė. [14] Juk tu nuostabus, mano viešpatie, ir tavo veidas sklidinas malonės". [15] Tai pasakiusi, ji vėl nualpo ir sukniubo. [16] Dabar karalius dar labiau susijaudino, o visi dvariškiai stengėsi ją drąsinti*.

Estera pas karalių

5 [3] *Tada karalius tarė jai: „Ko tu nori, karaliene Estera? Ko prašai? Net jeigu tai ir būtų pusė mano karalystės, bus tau suteikta!" – [4] „Šiandien man ypatinga diena, – atsakė Estera. – Jeigu patinka karaliui, teateina karalius ir Hamanas pietų, kuriuos aš šiandien surengsiu". – [5] „Tučtuojau pakvieskite Hamaną, – tarė karalius, – kad įvykdytume, ko nori Estera". Taip abudu nuėjo pietų, apie kuriuos buvo kalbėjusi Estera. [6] Geriant vyną pietų metu, karalius paklausė Esterą: „Ko prašai, karaliene Estera? Tai bus tau suteikta". – [7] „Štai mano prašymas ir noras, – atsakė Estera. – [8] Jeigu radau malonę karaliaus akyse, teateina karalius ir Hamanas rytoj pietų, kuriuos aš jiems surengsiu, ir rytoj padarysiu, ką karalius sako".

Hamano kėslai

[9] Hamanas parėjo iš karaliaus džiugus ir labai gerai nusiteikęs. Bet pamatęs judėją Mardochają rūmų kieme, Hamanas tiesiog įsiuto. [10] Grįžęs namo, susikvietė draugus ir savo žmoną Zosarą*. [11] Jis pasipasakojo apie savo turtus ir garbę, kurią karalius jam suteikė, ir kaip karalius paaukštino jį pirmuoju karalystėje. [12] „Be to, – pridūrė Hamanas, – karalienė nepakvietė pietų su karaliumi nė vieno kito, tik mane. Ir rytoj esu pakviestas. [13] Bet visa tai man nublanksta, kai pamatau rūmų kieme Mardochają Judėją". [14] Žmona Zosara ir jo draugai tarė jam: „Tebūna pastatytos kartuvės penkiasdešimt uolekčių aukščio, ir rytoj rytą pasakyk karaliui, kad Mardochajas turi būti jose pakartas. Paskui eik linksmas į puotą su karaliumi". Toks patarimas Hamanui patiko, ir kartuvės buvo pastatytos.

Mardochajo pagerbimas

6 Tą naktį Viešpats neleido karaliui užmigti, todėl karalius liepė savo raštvedžiui atnešti Metraščių knygą ir paskaityti. [2] Jis aptiko užrašytus žodžius apie Mardochają, kaip jis buvo pranešęs karaliui apie anuodu karaliaus eunuchus, ėjusius sargybą ir rengusius sąmokslą nužudyti karalių Artakserksą. [3] „Kokią garbę ar paaukštinimą, – teiravosi karalius, – mes suteikėme Mardochajui?" – „Dėl jo nieko nepadarėte," – atsakė karaliaus tarnai. [4] Karaliui teiraujantis apie Mardochajo parodytą palankumą, Hamanas buvo rūmų kieme. „Kas yra rūmų kieme?" – paklausė karalius. Mat Hamanas buvo atėjęs pasikalbėti su karaliumi dėl Mardochajo pakorimo kartuvėse, kurias jis buvo parengęs. [5] „Hamanas stovi rūmų kieme", – atsakė karaliaus tarnai. „Pašaukite jį", – įsakė karalius. [6] Karalius užkalbino Hamaną: „Ką turėčiau padaryti žmogui, kurį noriu pagerbti?" Hamanas pamanė: „Ką kitą norėtų karalius labiau pagerbti, negu mane?" [7] Tad karaliui jis taip atsakė: „Žmogui, kurį karalius nori pagerbti,

D,16 Gr. tekste D,1-14 užima hebr. teksto 5,1-2 vietą.

5,3 *Mk 6,23*

5,10 Hebr. tekste – Zereša.

[8] teatneša karaliaus tarnai lino apda-
rą, kurį dėvi karalius, ir teatveda žirgą,
ant kurio joja karalius. [9] Tebūna apda-
ras ir žirgas pavesti vienam iš garbin-
gųjų karaliaus bičiulių, teaprengia jis
tą asmenį, kurį karalius myli, teužso-
dina ant žirgo ir tepaskelbia miesto
aikštėje šaukdamas: 'Taip bus elgia-
masi su kiekvienu, kurį karalius nori
pagerbti!'" [10] Tada karalius tarė Hama-
nui: „Šauniai pasiūlyta! Padaryk taip,
kaip pasakei, Mardochajui Judėjui, ku-
ris štai budi rūmų kieme. Tenebūna
praleista nieko iš to, ką pasiūlei". [11] Tad
Hamanas paėmė apdarą ir žirgą, apvil-
ko apdaru Mardochają ir pervedė jį rai-
tą per miesto aikštę skelbdamas: „Taip
bus elgiamasi su kiekvienu žmogumi,
kurį karalius nori pagerbti!"
[12] Paskui Mardochajas sugrįžo į
rūmų kiemą, o Hamanas parskubėjo
į namus, prislėgtas ir pridengta galva.
[13] Hamanas papasakojo, kas jam buvo
nutikę, žmonai Zosarai ir draugams.
„Jeigu Mardochajas yra iš judėjų tau-
tos, – kalbėjo jam jo draugai ir žmona,
– o tu jo atžvilgiu pradėjai smukti, tai
tikrai prapulsi. Tikrai nepajėgsi apsi-
ginti, nes gyvasis Dievas su juo".
[14] Jiems dar tebesikalbant, atėjo eu-
nuchai ir paskubom išsivedė jį į puotą,
kurią buvo parengusi Estera.

Hamanas pakariamas

7 Taigi karalius ir Hamanas nuė-
jo gerti vyno su karaliene. [2] O an-
trą dieną, jiems geriant vyną, kara-
lius tarė: „Ko prašai, karaliene Estera?
Koks tavo prašymas ir noras? Net jei
tai būtų pusė mano karalystės, bus tau
suteikta". [3] Atsakydama ji tarė: „Jeigu
radau malonę pas karalių, tebūna su-
teikta gyvastis man – tai mano noras
– ir mano tautai – tai mano prašymas.
[4] Juk mes – aš ir mano tauta – esame
parduoti, kad būtume sunaikinti ir
paversti vergais, mes ir mūsų vaikai,
vergais ir vergėmis. Bet aš tylėjau, nes
mūsų priešas užtraukia gėdą karaliaus
dvarui". [5] Tada karalius sušuko: „Kas
tas žmogus, kuris drįsta tai daryti?"
[6] Estera tarė: „Mūsų priešas yra šis ne-
dorėlis Hamanas!" Hamanas susigūžė
iš baimės karaliaus ir karalienės aki-
vaizdoje.
[7] Karalius paliko puotą ir išėjo į
sodą, o Hamanas puolė maldauti kara-
lienę, nes matė patekęs į didelę bėdą.
[8] Kai karalius sugrįžo iš sodo, Hama-
nas, sukniubęs ant guolio, maldavo ka-
ralienę. „Nejau jis drįs, – sušuko kara-
lius, – net užpulti mano žmoną mano
namuose?" Tai išgirdęs, Hamanas nu-
sigręžė. [9] „Štai Hamanas net parengė
kartuves, – tarė karaliui Bugatanas*,
vienas iš eunuchų, – Mardochajui,
svarbia žinia išgelbėjusiam karalių.
Penkiasdešimt uolekčių aukščio kartu-
vės stovi prie Hamano namų". Karalius
tarė: „Tebūna Hamanas jose pakartas".
[10] Taip Hamanas buvo pakartas kartu-
vėse, kurias buvo parengęs Mardocha-
jui. Tada karaliaus pyktis atlyžo.

Karaliaus įsakas

8 Tą pačią dieną karalius Artakserk-
sas atidavė Esterai visą judėjų per-
sekiotojo nuosavybę. Mardochajas
buvo pakviestas pas karalių, nes Este-
ra pasakė, kad jis jos giminaitis. [2] Kara-
lius nusiėmė žiedą, kuris buvo atimtas
iš Hamano, ir padavė jį Mardochajui,
o Estera pavedė Mardochajui valdyti
visa, kas priklausė Hamanui.
[3] Paskui Estera dar kartą kreipėsi
į karalių ir puldama jam po kojų pra-
šė niekais paversti visa pikta, ką Ha-
manas buvo sumanęs prieš judėjus.
[4] Karaliui ištiesus Esterai savo aukso
skeptrą, ji pakilo nuo žemės ir stovėjo
prieš karalių. [5] „Jei tau patinka, – tarė
Estera, – ir jei radau malonę, tebūna
pasiųstas įsakas, kuris atšauktų Ha-
mano parašytus ir išsiųstus laiškus,

7,9 Hebr. tekste – Harbona.

kad būtų sunaikinti judėjai tavo ka-
ralystėje. 6 Kaipgi aš galiu pakelti savo
tautos žūtį? Kaipgi aš galiu būti saugi,
jei mano gentis naikinama?“ 7 Karalius
tarė Esterai: „Nagi dabar, kai atidaviau
tau visą Hamano nuosavybę, o jį pako-
riau ant medžio dėl to, kad jis kėlė ran-
ką prieš judėjus, ko dar tu nori gauti?
8 *Parašyk mano vardu, ką laikai svar-
biausia, ir užantspauduok mano žie-
du, nes kas tik parašyta karaliaus įsa-
kymu ir užantspauduota mano žiedu,
negali būti atšaukta“.

9 Tų pačių metų pirmo mėnesio, t. y.
nisano*, dvidešimt trečią dieną buvo
pašaukti raštininkai. Visa, kas įsaky-
ta dėl judėjų, buvo parašyta sričių pa-
reigūnams ir valdytojams nuo Indijos
iki Etiopijos – šimtui dvidešimt sep-
tynioms sritims, kiekvienai sričiai jos
kalba. 10 Įsakas buvo parašytas kara-
liaus vardu, užantspauduotas jo žiedu
ir išsiųstas per raitus pasiuntinius. 11 Jis
įsakė judėjams kiekviename mieste
laikytis savo įstatymų, gintis ir su tais,
kurie linki pikta ir yra priešai, elgtis
kaip norės 12 paskirtą dieną – dvylikto
mėnesio, t. y. adaro, tryliktąją visoje
Artakserkso karalystėje.

Judėjams grąžinamos teisės

E Štai to laiško nuorašas:
„Karalius Artakserksas Didysis
sveikina šimto dvidešimt septynių sri-
čių valdytojus nuo Indijos iki Etiopijos
ir tuos, kurie rūpinasi mūsų reikalais!

2 Daugelis žmonių, juo daugiau jie
pagerbiami nepaprastai dosniu savo
geradarių gerumu, juo labiau tampa
įžūlūs. 3 Jie ne tik pakenkia mūsų val-
diniams, ieškodami sau naudos, bet
nepajėgdami pakelti gerovės puola
rengti pinkles savo geradariams. 4 Jie
ne tik sunaikina žmonių dėkingumą,
bet būdami išpuikę dėl tuščio gyriaus
tų, kurie nepažįsta gerumo, net tariasi
išvengsią teisingumo Dievo, kuris visa
mato ir nekenčia to, kas pikta. 5 Dažnai
ir daugelis tų, kurie užima atsakingas
pareigas, tampa iš dalies atsakingi už
nekaltai pralietą kraują ir būna įtrau-
kiami į nepataisomas nelaimes, ska-
tinami tų draugų, kuriems buvo pati-
kėtas viešųjų reikalų tvarkymas, 6 kai
tokie asmenys savo nedoros prigim-
ties apgaulingu sukčiavimu piktnau-
džiauja savo valdovų nuoširdžiu pa-
lankumu.

7 Tai, kas nedorai padaryta never-
tų pareigūnų žalingu elgesiu, galima
matyti ne tiek iš senųjų žymų, kurias
esame gavę, kiek tyrinėjant tai, kas po
ranka. 8 Ateityje rūpinsimės, kad mūsų
karalystė būtų rami ir taikinga visiems
žmonėms, 9 nekreipdami dėmesio į
šmeižikus ir su didesne atida spręsda-
mi mums pateiktus reikalus.

10 Antai Hamedatos sūnus Hama-
nas, makedonietis, neturintis nė lašo
persų kraujo ir visiškai stokojantis
mūsų gerumo, buvo laikomas mūsų
svečiu. 11 Jis patyrė tiek daug mūsų pa-
lankumo, kurį mes jaučiame visoms
tautoms, kad buvo vadinamas ‘mūsų
tėvu’, prieš kurį kiekvienas privalėjo
pulti kniūbsčias kaip prieš antrą as-
menį po karaliaus. 12 Bet nepajėgda-
mas pažaboti savo įžūlumo, jis rengė
sąmokslą, norėdamas atimti iš mūsų
karalystę ir gyvastį. 13 Be to, sukta klas-
ta ir apgaulėmis jis mėgino sunaikinti
Mardochają, mūsų išgelbėtoją bei nuo-
latinį geradarį, ir Esterą, mūsų didybės
dalininkę be priekaišto, drauge su visa
jų tauta. 14 Mat tokiomis priemonėmis
jis tikėjosi padarysiąs mus bejėgius ir
perduosiąs persų karalystę makedo-
niečiams.

15 Bet mes išsiaiškinome, kad judėjai,
šio triskart prakeikto žmogaus pasmerk-
ti žūčiai, nėra nedorėliai, o valdomi labai
teisingų įstatymų 16 ir yra vaikai Aukš-
čiausiojo, gyvojo ir šlovingojo Dievo,

8,8 *Dan 6,8*
8,9 Hebr. tekste – trečio mėnesio, t. y. sivano.

kuris vedė karalystę mums ir mūsų pirmtakams labai sėkmingu keliu.

[17] Tad žiūrėkite, kad nevykdytumėte laiškų, siųstų Hamedatos sūnaus Hamano, [18] nes tas, kuris juos parašė, buvo pakartas prie Sūzų vartų drauge su visa savo šeima. Taip ūmai Dievas, Visatos Valdovas, ištiko jį teisinga bausme.

[19] Todėl iškabinkite šio laiško nuorašus visose viešose vietose ir leiskite judėjams gyventi pagal savo įstatymus. [20] Taip padėkite jiems, kad tą dieną, dvylikto mėnesio – adaro tryliktą dieną, paskirtą jų žūčiai, jie apsigintų nuo užpuolėjų priespaudos metu. [21] Mat Dievas, kuris visa gali, savo išrinktajai tautai tą dieną iš žūties dienos pavertė džiaugsmo diena.

[22] Todėl jūs savo ruožtu turite švęsti šią ypatingą dieną tarp savo nustatytų švenčių su tokiu džiugesiu, [23] kad ji ir dabar, ir ateityje ir jums, ir geros valios persams reikštų pergalės šventę, o jūsų priešams primintų sunaikinimą.

[24] Visi miestai ir visos sritys be išimties, kurios nesilaikys šio įsako, bus sunaikintos be pasigailėjimo ugnimi ir kalaviju. Jos ne tik taps neprieinamos žmonėms, bet jų vengs net laukiniai žvėrys ir paukščiai.

8 skyriaus tęsinys

[13] Šio įsako nuorašai tebūna iškabinti gerai matomose vietose visoje karalystėje, o visi judėjai tą dieną tebūna pasirengę kovoti su savo priešais".

[14] Pasiuntiniai raiti išskubėjo visu greičiu atlikti, ką karalius buvo įsakęs. Tas įsakas buvo paskelbtas ir Sūzuose. [15] Mardochajas išėjo, vilkėdamas karališką platų apdarą su aukso vainiku ir lino turbanu ant galvos. Sūzų gyventojai, matydami jį, džiūgavo. [16] Judėjams buvo šviesu ir džiugu [17] kiekviename mieste ar srityje – visur, kur tik tas įsakas buvo iškabintas. Kur tik tai buvo paskelbta, judėjams buvo džiaugsmo ir smagumo, puota ir poilsio diena. Be to, daugelis pagonių buvo apipjaustyti ir tapo judėjais iš baimės dėl judėjų.

Priešų sunaikinimas

9 *Taigi dvylikto mėnesio, t. y. adaro tryliktą dieną buvo gautas karaliaus rašytas įsakas. [2] Tą pačią dieną žuvo judėjų priešai; nė vienas nesipriešino, nes bijojo judėjų. [3] Sričių valdytojai, didžiūnai ir karaliaus raštininkai reiškė judėjams pagarbą, nes juos slėgė Mardochajo baimė; [4] mat karaliaus įsakas reikalavo, kad Mardochajo vardas būtų gerbiamas visoje karalystėje*.

[6] Sūzų mieste judėjai užmušė penkis šimtus žmonių, [7] įskaitant Farsanestainą, Delfoną, Fasgą, [8] Fardatą, Barėją, Sarbachą, [9] Marmasimą, Arufają, Arsają ir Zabutają*, [10] anuos dešimt Hamedatos sūnaus Hamano Bugajo, judėjų priešo, sūnų. Judėjai leido sau pasiplėšti.

[11] Tą pačią dieną Sūzuose užmuštųjų skaičius buvo praneštas karaliui. [12] Karalius tarė Esterai: „Sūzuose, sostinėje, judėjai išžudė penkis šimtus žmonių. Ką, tavo manymu, jie padarė apylinkės kaimuose? Ko tik dar prašysi, tau bus suteikta". – [13] „Tebūna leista judėjams ir rytoj taip pat elgtis, – atsakė karaliui Estera, pridurdama, – o Hamano dešimties sūnų lavonus pakark". [14] Karalius leido tai padaryti ir perdavė miesto judėjams Hamano sūnų lavonus pakarti. [15] Judėjai, gyvenę Sūzuose, susibūrė adaro keturioliktąją ir išžudė tris šimtus žmonių, bet grobio neėmė.

9,1 *1 Mak 7,49; 2 Mak 15,36*

9,4 Gr. tekste praleista hebr. teksto eil. 5: „Tad žydai nugalėjo visus savo priešus, kalaviju žudydami juos ir naikindami. Su savo priešais jie elgėsi, kaip norėjo".

9,9 Hebr. tekste – Paršandata, Dalfonas, Aspata, Porata, Adalija, Aridata, Parmašta, Arisajas, Aridajas ir Vaizata.

[16]Ir kiti karalystės judėjai, norėda-
mi apsiginti, susibūrė ir atsikratė savo
priešų. Jie sunaikino jų penkiolika
tūkstančių* adaro tryliktąją, bet plė-
šimu neužsiėmė. [17]Keturioliktą dieną
judėjai ilsėjosi, pavertę tą dieną poil-
sio diena, švęsdami ją su džiaugsmu ir
gera nuotaika. [18]Sostinėje Sūzuose gy-
venę judėjai irgi susirinko keturiolik-
tąją, bet ne poilsiauti. Penkioliktąją jie
šventė su džiaugsmu ir gera nuotaika.
[19]Štai kodėl judėjai, pasklidę kaimuose
už Sūzų ribų, švenčia adaro keturiolik-
tąją kaip džiaugsmingą poilsio dieną ir
siunčia vieni kitiems dovanų skanėstų,
o kiti, gyvenantys dideliuose miestuo-
se, švenčia adaro penkioliktąją kaip
džiaugsmingą poilsio dieną, irgi siųs-
dami vieni kitiems dovanų.

Purimų šventė

[20]Surašęs visus šiuos įvykius į knygą,
Mardochajas išsiuntinėjo ją visiems
judėjams, gyvenantiems Artakserkso
karalystėje arti ir toli, [21]įpareigodamas
švęsti adaro keturioliktąją ir penkio-
liktąją, [22]nes tomis dienomis judėjai
apsigynė nuo savo priešų. Visas ada-
ro mėnuo, per kurį jų skausmas pavir-
to džiaugsmu, o gedulas – poilsio die-
na, turi būti švenčiamas kaip vestuvių,
geros nuotaikos ir skanėstų siuntimo
savo bičiuliams ir vargšams metas.
[23]Taigi judėjai padarė papročiu
tai, ką Mardochajas buvo jiems su-
rašęs: [24]*kaip Hamedatos sūnus Ha-
manas, makedonietis, engė juos, kaip
jis išleido įsaką ir metė burtus, norė-
damas juos sunaikinti, [25]ir kaip nu-
ėjo pas karalių, sakydamas jam, kad
pakartų Mardochają. Bet nedõrosios
užmačios, kurias jis sumanė prieš ju-
dėjus, krito ant jo paties, ir drauge su
sūnumis jis buvo pakartas. [26]Todėl tos
diẽnos buvo pavadintos Purimais* dėl
burtų, nes jų kalba tas žodis reiškia
„burtai“. Taigi dėl to, kas buvo para-
šyta tame laiške, ir dėl to, ką jie patyrė
per tą įvykį ir kas jiems nutiko, Mor-
dechajas įsteigė šią iškilmę. [27]O judė-
jai įpareigojo save, savo palikuonis ir
visus, kurie norėtų prie jų prisidėti, ją
tikrai švęsti. [28]Tos Purimų diẽnos turi
būti atminimas, švenčiamas per kartų
kartas kiekviename mieste, šeimoje ir
šalyje. Tos Purimų diẽnos turi būti vi-
sada švenčiamos, ir jų minėjimas netu-
ri niekada išblėsti tarp jų palikuonių.
[29]Tada karalienė Estera, Amina-
dabo duktė, ir Mardochajas Judėjas
surašė, ką buvo nuveikę, ir įsakmiai
patvirtino laišką apie Purimus*. [31]Mar-
dochajas ir karalienė Estera nustatė tai
savo pačių atsakomybe, laiduodami
savo gerove ir sprendimu. [32]Estera žo-
džiu paskelbė amžiną įsaką, o paskui
tai buvo užrašyta atminimui.

Mardochajo išaukštinimas

10 [1]Karalius uždėjo duoklę savo
karalystėje ir žemei, ir jūrai.
[2]Apie jo galybę ir narsumą, karalystės
turtus ir šlovę rašoma persų ir medų
karalių metraščiuose. [3]Mardochajas
tvarkė Artakserkso reikalus su įsa-
kmumu, ne tik buvo didis karalystė-
je, bet ir žydų laikomas pagarboje. Dėl
savo gyvenimo būdo jis buvo mylimas
visos savo tautos.

Mardochajo sapno išsipildymas

F „Tai Dievo darbas, – sakė Mardo-
chajas, – [2]nes prisimenu sapną,
kurį sapnavau kaip tik apie šiuos da-
lykus. Niekas iš jų neliko neišsipildę:

9,16 Hebr. tekste – septyniasdešimt penkis tūkstančius.

9,24-28 *Est 3,7*

9,26 Hebr. *pûrîm* – „burtai“.

9,29 Gr. tekste praleista hebr. teksto eil. 30: „Laiškai buvo pasiųsti su ramybės ir saugumo linkėjimu visiems žydams, gyvenusiems šimtas dvidešimt septyniose karaliaus Ahasvero karalystės valdose“.

3 šaltinėlis, kuris tapo upe, ir šviesa bei
saulė, ir potvynis.

Ta upė – Estera, kurią vedė karalius
ir padarė karaliene.

4 Tiedu slibinai – tai aš ir Hamanas.

5 Tos tautos – tai žmonės, susibūrę
sunaikinti judėjų vardą.

6 O mano tauta – tai Izraelis, kuris
šaukėsi Dievo ir buvo išgelbėtas.

Viešpats išgelbėjo savo tautą. Vieš-
pats apsaugojo mus nuo visų nelaimių.
Dievas padarė didelių ženklų ir nuos-
tabių darbų, kokių nėra buvę tarp pa-
gonių. 7 Tuo tikslu jis parengė du burtų
metimus: vieną – Dievo tautai, kitą –
visoms kitoms tautoms. 8 Tiedu burtų
metimai išsipildė paskirtą laiką ir teis-
mo dieną Dievo akivaizdoje ir tarp visų
tautų. 9 Dievas atminė savo tautą ir ap-
gynė savo paveldą.

10 Todėl nuo šiol tos dienos bus
švenčiamos adaro mėnesio keturio-
liktą ir penkioliktą dieną, renkantis
džiaugsmo ir geros nuotaikos sueigai
Dievo akivaizdoje per kartų kartas jo
tautoje Izraelyje".

Pabaiga

11 Ketvirtais Ptolemėjo ir Kleopatros
valdymo metais Dositas, kuris sakėsi
esąs kunigas ir levitas, su savo sūnumi
Ptolemėju parnešė aukščiau minėtą
laišką apie Purimus, sakydami, kad jis
tikras ir kad Ptolemėjo sūnus Lisima-
chas iš Jeruzalės bendruomenės buvo
jį išvertęs.

MAKABIEJŲ PIRMA KNYGA

Makabiejų pirma knyga (gr. *makkabaiōn A*, lot. *ma(c)c(h)abaeorum I*) pavadinta pagal pagrindinių veikėjų Judo bei jo brolių pravardę ir parašyta apie 100 m. pr. Kr. hebrajiškai, bet mūsų laikus pasiekė graikiškojo vertimo pavidalu.

Knygoje aprašomi 175–134 m. pr. Kr. istoriniai įvykiai: Makabiejų sukilimas prieš graikų viešpatavimą (sk. 1–2), Judo (sk. 3–9), Jonatano (sk. 9–12) ir Simono (sk. 13–16) veikla.

Tik laikydamiesi Įstatymo ir besąlygiškai atmesdami svetimų tautų papročius izraelitai gali neprarasti Sandoros palaimos.

Aleksandras Didysis

1 Atžygiavęs iš Kitimų krašto ir nuga-
lėjęs persų bei medų karalių Darijų,
vietoj jo karaliumi tapo Pilypo sūnus
Aleksandras Makedonietis. Pirma jis
buvo tapęs Graikijos valdovu. 2 Jis ėjo į
daug karo žygių, paėmė daug tvirtovių
ir žudė žemės karalius. 3 Taigi jis nu-
žygiavo iki žemės pakraščių, apiplėš-
damas tautą po tautos. Žemė, neteku-
si žado, gulėjo prie jo kojų, o jo širdis
tapo išdidi ir įžūli. 4 Sutelkęs didžiulę
kariuomenę, jis pavergė kraštus, tau-
tas ir karalius. Jie mokėjo jam duoklę.
5 Bet po to, ligos paguldytas į lovą,
jis jautė, kad artinasi mirtis. 6 Tad pasi-
šaukęs garbingiausius pareigūnus, ku-
rie buvo augę su juo nuo pat jaunystės,
ir dar būdamas gyvas, jis padalijo jiems
savo karalystę. 7 Aleksandras mirė, ka-
raliavęs dvylika metų.
8 Jo pareigūnai perėmė karalystę,
kiekvienas savo valdose. 9 Jam mirus,
visi užsidėjo karaliaus vainikus; taip
darė daugelį metų ir jų įpėdiniai, at-
nešdami daug nelaimių žemėje.

Antiochas Epifanas

10 *Iš jų išaugo ypač nedora atžala – ka-
raliaus Antiocho sūnus Antiochas Epi-
fanas, kadaise buvęs Romoje įkaitu
tapo karaliumi šimtas trisdešimt sep-
tintais graikų karalystės metais.
11 *Tomis dienomis Izraelyje reiškėsi
vyrai, nepaisantys Įstatymo; jie suve-
džiojo daug žmonių. „Eime, – sakė jie,
– ir sudarykime sutartį su pagonimis,
gyvenančiais visur aplink mus. Juk nuo
to laiko, kai nuo jų atsiskyrėme, mus
ištiko daug nelaimių“. 12 Šis pasiūly-
mas atrodė priimtinas. 13 Kai kurie ne-
delsdami nuėjo pas karalių, ir jis leido
jiems įvesti pagonių gyvenimo būdą.
14 Pagonių papročiu jie pastatė Jeruza-
lėje gimnastikos mokyklą. 15 *Pašalinę
apipjaustymo ženklus, jie paliko šven-
tąją Sandorą, pasidavė pagonių valdžiai
ir parsidavė daryti pikta.
16 Įsitvirtinęs savo karalystėje, An-
tiochas nutarė tapti Egipto karaliumi
ir valdyti dvi karalystes. 17 Tad įsiver-
žė į Egiptą su galingomis pajėgomis,
kovos vežimais bei drambliais, raitija
ir didžiuliu laivynu 18 ir puolė Egipto
karalių Ptolemėjį. Tai pamatęs, Ptole-
mėjas išsigando ir pabėgo, palikdamas
daug nukautų karių. 19 Egipto žemės
įtvirtinti miestai buvo paimti, ir Antio-
chas apiplėšė Egipto žemę.

1,10 *2 Mak 4,7*

1,11 *Įst 13,13*

1,15 *1 Kor 7,18*

Žydų persekiojimas

20 Nugalėjęs Egiptą, šimtas keturiasdešimt trečiais metais Antiochas sugrįžo ir su didžiule kariuomene leidosi į žygį prieš Izraelį ir Jeruzalę. 21 Įžūliai įsiveržęs į šventovę, jis paėmė auksinį smilkalų aukurą, žvakidę su visais reikmenimis, 22 padėtinės duonos stalą, liejamųjų atnašų taures, dubenis, aukso smilkytuvus, užuolaidą, vainikus ir aukso papuošimus nuo šventyklos priekio, ją visai apnuogindamas. 23 Jis paėmė iš jos ir auksą, ir sidabrą, ir visus brangius reikmenis. Atradęs paslėptus turtus, jis paėmė ir juos. 24 Visa tai pasiėmęs, jis sugrįžo į savo kraštą. Antiochas praliejo daug kraujo ir kalbėjo su dideliu įžūlumu.

25 Tada izraelitus apėmė
didžiulis gedulas
visose jų gyvenvietėse;
26 vadai bei seniūnai aimanavo,
merginos ir vaikinai
nuleido rankas,
ir išblėso moterų grožis.
27 Jaunikiai užvedė raudą,
jaunosios sėdėjo gedėdamos
ant vestuvių guolių.
28 Šalis drebėjo dėl savo gyventojų,
ir visi Jokūbo namai apsivilko gėda.

29 Dvejiems metams praėjus, karalius atsiuntė į Judo miestus vyriausiąjį duoklės rinkėją. Jis atžygiavo į Jeruzalę su didele kariuomene. 30 Kreipdamasis į juos klastingais taikiais žodžiais, jis laimėjo jų pasitikėjimą. Tada staiga užpuolė miestą ir nuožmiai jį nuniokojęs išžudė Izraelyje daug žmonių. 31 Apiplėšęs miestą, padegė jį, išgriovė namus ir išardė visas miesto sienas. 32 Moterys ir vaikai buvo paimti į nelaisvę, o galvijai pagrobti. 33 Tada jie atstatė Dovydo miestą su aukšta bei stipria siena ir stipriais bokštais, padarydami jį savo tvirtove. 34 Ten apgyvendino nusidėjėlių kariauną, Įstatymo nesilaikančius vyrus. Jie įsitvirtino, 35 apsirūpino ginklais bei maisto atsargomis ir sunešė grobį, kurį buvo paėmę iš Jeruzalės. Jie tapo dideliu pavojumi.

36 Iš pasalų jie grasino šventovei,
visada nedori Izraelio priešai.
37 Aplink šventovę jie liejo
nekaltą kraują,
teršė šventąją vietą.
38 Nuo jų pradėjo išsibėgioti
Jeruzalės gyventojai,
ji pavirto svetimųjų buveine.
Ji pasidarė svetima savo
palikuonims,
jos vaikai ją paliko.
39 Jos šventovė tapo tuščia
tarsi plyni tyrai;
jos šventės virto gedulu,
jos šabai – pajuoka,
jos garbė – panieka.
40 Dabar jos negarbė prilygo
buvusiai garbei,
jos didingumas virto gedulu.

41 Tada karalius paskelbė visai karalystei įsaką, kad visi turi būti viena tauta, kad visi turi atsisakyti savo atskirų papročių. 42 Visi pagonys pakluso karaliaus įsakui. 43 Daugelis izraelitų mielai priėmė jo religiją, atnašaudami aukas stabams ir išniekindami šabą.

44 Karalius išsiuntė per pasiuntinius laiškus į Jeruzalę ir Judo miestus, įsakydamas jiems sekti jų kraštui svetimais papročiais: 45 uždrausti deginamąsias atnašas, aukas ir liejamąsias atnašas šventovėje, nešvęsti šabų ir švenčių, 46 suteršti šventovę ir visa, kas šventa, statyti aukurus, šventoves ir alkus stabams, 47 aukoti kiaules ir nešvarius gyvulius ir 48 palikti savo sūnus neapipjaustytus, be to, pasidaryti nešvariais, atsiduodant viskam, kas nešvaru ir bjauru, 49 idant lengviau užmirštų Įstatymą ir permainytų visus įsakus. 50 O jei kas atsisakytų elgtis pagal šį karaliaus įsaką, turėjo būti nubaustas mirtimi.

51 Tokie buvo jo įsakai, paskelbti visoje karalystėje. Jis paskyrė prižiūrėtojus visai tautai ir įsakė Judo miestams

iš eilės atnašauti auką. [52] Daugelis
žmonių – visi atsimetėliai nuo Įstatymo
– dėjosi prie jų, darydami pikta
krašte. [53] Izraelitai buvo priversti nuo
jų slapstytis, kur tik galėjo rasti prieglobstį.

[54] *Šimtas keturiasdešimt penktų
metų kislevo mėnesio penkioliktą
dieną karalius pastatė sunaikinimo
pabaisą* ant deginamosios atnašos
aukuro. Aukurai buvo statomi ir aplinkiniuose
Judo miestuose. [55] Smilkalai
buvo deginami prie namų durų ir gatvėse.
[56] Įstatymo ritiniai, užtikti pas
žmones, buvo plėšomi ir deginami.
[57] Kas tik būdavo užtiktas turintis Sandoros
knygą ar besilaikantis Įstatymo,
tas karaliaus įsaku būdavo pasmerkiamas
mirti. [58] Mėnuo po mėnesio jie
naudojo smurtą prieš visus pažeidėjus,
užtiktus Izraelio miestuose. [59] Kas
mėnesį dvidešimt penktą dieną buvo
atnašaujama auka ant deginamosios
aukos aukuro. [60] *Moterys, leidusios
apipjaustyti savo vaikus, laikantis karaliaus
įsako, buvo nubaustos mirtimi
[61] su kūdikiais, pakartais ant motinų
kaklo. Šeimos nariai drauge su atlikusiais
apipjaustymą buvo baudžiami
mirtimi.

[62] Bet daugelis Izraelyje liko tvirti
ir pasiryžę nevalgyti nieko, kas nešvaru.
[63] Jie verčiau rinkosi mirtį, negu
tapo nešvarūs dėl maisto ar išniekinę
šventąją Sandorą. Ir jie buvo nubausti
mirtimi. Tikrai nuožmus pyktis ištiko
Izraelį.

Matatijas ir jo sūnūs

2 Tomis dienomis Simeono sūnaus
Johanano sūnus Matatijas, kunigas
iš Joaribo, išsikėlė iš Jeruzalės ir apsigyveno
Modeine. [2] Jis turėjo penkis
sūnus: Johananą, vadinamą Gadžiu,
[3] Simeoną, vadinamą Tasiu, [4] Judą, vadinamą
Makabiejumi, [5] Eleazarą, vadinamą
Avaranu, ir Jehonataną, vadinamą
Apfu. [6] Matydamas šventvagiškus
darbus Jude ir Jeruzalėje, jis tarė:

[7] „Oi, vargas! Kam gi turėjau gimti,
kad matyčiau savo tautos žūtį
bei žūtį šventojo miesto,
kad gyvenčiau jame,
kai jis atiduotas priešams
ir šventoji vieta pateko į
svetimųjų rankas?
[8] Jo šventykla tapo
tarsi žmogumi be gero vardo,
[9] jos šlovės indai išgabenti
į nelaisvę.
Jo mažyliai išžudyti gatvėse,
jo jauni vyrai krito nuo
priešų kalavijo.
[10] Kuri tauta nėra gavusi dalies
iš jo rūmų,
nepasiėmusi ko nors iš jos grobio?
[11] Visos jo puošmenos išgabentos.
Kadaise laisvas,
dabar yra tapęs vergu.
[12] Žiūrėk, kaip nuniokota
mūsų šventoji vieta,
mūsų grožis ir šlovė!
Žiūrėk, kaip pagonys ją išniekino!
[13] Kam gi mums ir begyventi?“

[14] Persiplėšęs drabužius, Matatijas
apsivilko ašutine ir didžiai gedėjo.

[15] Karaliaus pareigūnai, prievarta
vertę atsimesti, atvyko į Modeino miestą
surengti aukų atnašavimo. [16] Apie
juos susibūrė daug izraelitų. Ir Matatijas
bei jo sūnūs buvo priversti pasirodyti.
[17] Karaliaus pareigūnai kreipėsi
į Matatiją, tardami: „Tu esi vadas, gerbiamas
ir žymus žmogus šiame mieste.
Tu turi sūnų ir tautiečių, kurie tave palaiko.
[18] Tad eikš ir pirmas įvykdyk karaliaus
įsaką, kaip padarė visos tautos
ir visi Judo vadai bei visi pasilikusieji
Jeruzalėje. Tada tu ir tavo sūnūs būsite
tarp karaliaus bičiulių, pagerbti sidabru,
auksu ir gausiomis dovanomis“.

1,54 *Dan 9,27; 11,31; 12,11; 1 Mak 6,7; Mt 24,15; Mk 13,14*

1,54 T. y. pagonišką aukurą.

1,60 *2 Mak 6,10*

[19] Bet Matatijas, atsakydamas pakel-
tu balsu, tarė: „Net jeigu visos tautos
karaliaus valdose jam paklustų ir net
jeigu kiekviena tauta, atsimesdama
nuo savo protėvių religijos, sutiktų
vykdyti karaliaus įsakus, [20] aš, mano
sūnūs ir tautiečiai liktume prie savo
protėvių Sandoros. [21] Saugok, Dieve,
kad mes atmestume Įstatymą ir įsaky-
mus! [22] Karaliaus įsakams nepaklusi-
me, nuo savo religijos nei į dešinę, nei į
kairę nesuksime“.

[23] Vos jam baigus kalbėti, vienas žy-
das išėjo į priekį visų akyse atnašauti
aukos ant Modeino aukuro pagal ka-
raliaus įsaką. [24] Tai pamatęs, Matatijas
užsidegė uolumu; jam drebėjo širdis iš
susijaudinimo. Jį užplūdo teisus pyk-
tis. Tad pribėgęs jis užmušė atsimetė-
lį ant aukuro. [25] Drauge jis užmušė ir
karaliaus pareigūną, norėjusį priversti
juos atnašauti auką, ir nugriovė auku-
rą. [26] *Degdamas uolumu dėl Įstatymo,
jis elgėsi, kaip buvo pasielgęs kadaise
Finehasas su Saluvo sūnumi Zimriu.

[27] Tada Matatijas perėjo miestą,
šaukdamas pakeltu balsu: „Kas tik yra
uolus dėl Įstatymo ir laikosi Sandoros,
teišeina su manimi!“ [28] Tada jis ir jo sū-
nūs paliko mieste visa, ką turėjo, ir pa-
bėgo į kalnus.

[29] Daug žmonių, ieškančių teisu-
mo ir teisingumo, išėjo gyventi į tyrus,
[30] pasiimdami savo vaikus, žmonas ir
net galvijus, nes juos buvo užgulusios
nepakeliamos nelaimės. [31] Karaliaus
pareigūnus ir įgulą, buvusius Jeruza-
lėje, Dovydo mieste, pasiekė žinia, kad
vyrai, atsisakę vykdyti karaliaus įsaką,
išėjo į slėptuves tyruose. [32] *Stiprus
dalinys tuojau pat išskubėjo jų vytis.
Pasivijęs pasistatė stovyklą ir sustojo į
mūšio rikiuotę. Ta diena buvo šabas.
[33] „Dabar pats laikas, – šaukė jiems ka-
riai, – išeikite ir vykdykite, ką karalius
įsako! Liksite gyvi!“ [34] Bet jie atsakė:
„Nei mes eisime, nei darysime, ką įsa-
ko karalius, ir šabo dienos neniekinsi-
me“. [35] Kariai nedelsdami pradėjo puo-
limą, [36] bet jie niekaip nesipriešino,
nemetė į juos nė akmens, nei slėptuvių
angų neužramstė. [37] Mat jie sakė: „Visi
be kaltės mirkime. Dangus ir žemė yra
mūsų liudytojai, kad jūs mus neteisin-
gai žudote“. [38] Taigi kariai puolė juos
šabo dieną. Jie buvo išžudyti drauge su
savo žmonomis, vaikais ir galvijais, iš
viso apie tūkstantis žmonių.

[39] Kai žinia apie tai pasiekė Matati-
ją ir jo draugus, jie labai gedėjo dėl jų.
[40] Vienas kitam jie sakė: „Jeigu visi taip
elgsimės, kaip elgėsi mūsų broliai, atsi-
sakydami kovoti su pagonimis dėl savo
gyvasties ir savo papročių, jie greitai
mus nušluos nuo žemės“. [41] Taigi tą pa-
čią dieną jie taip nutarė: „Jei kas puls
mus šabo dieną, kad ir kas jis būtų, ko-
vosime su juo, kad nežūtume visi, kaip
žuvo mūsų broliai tyrų slėptuvėse“.

[42] Prie jų prisidėjo ir būrys chasidų,
narsių Izraelio galiūnų, norinčių išti-
kimai aukotis dėl Įstatymo. [43] Be to, ir
visi kiti, kurie buvo tapę pabėgėliais,
norėdami išsigelbėti nuo persekiojimo,
dėjosi prie jų, sustiprindami jų gretas.
[44] Surinkę kariuomenę, jie įpykę su įnir-
šiu žudė nusidėjėlius ir atsimetėlius.
Gyvi išlikusieji gelbėjosi, bėgdami pas
pagonis. [45] Matatijas ir jo draugai suren-
gė žygį per visą kraštą, griaudami auku-
rus. [46] Visus berniukus, užtiktus Izrae-
lio žemėje neapipjaustytus, jie privertė
apipjaustyti. [47] Persekiojant įžūliuosius,
jų žygį lydėjo sėkmė. [48] Gelbėdami Įsta-
tymą iš pagonių bei karalių rankų, jie
neleido nedorėliams gauti viršaus.

[49] Artinantis Matatijo mirties me-
tui, jis tarė savo sūnums: „Dabar įžūlu-
mas ir smurtas vis labiau įsigali, dabar
sąmyšio ir nuožmaus pykčio metas.
[50] Tad būkite, mano sūnūs, uolūs dėl
Įstatymo, dėkite savo gyvastį už savo
tėvų Sandorą!

2,26 Sk 25,6-15
2,32 2 Mak 6,11

[51] Atsiminkite mūsų
protėvių žygius,
atliktus kiekvieno savo kartoje,
ir jūs užsitarnausite didelę
garbę ir amžiną vardą.
[52] *Argi nebuvo išmėgintas ir
rastas ištikimas Abraomas,
argi nebuvo tai jam
įskaityta teisumu?
[53] *Juozapas savo nelaimės
metu laikėsi įsakymo
ir tapo Egipto valdovu.
[54] Mūsų protėvis Finehasas
už savo uolumo žygį
gavo amžiną kunigystės sandorą.
[55] *Jozuė už atliktą užduotį
tapo Izraelio teisėju.
[56] Kalebas už sueigai duotą liudijimą
gavo paveldą krašte.
[57] *Dovydas už dosnią širdį
gavo karaliaus sostą kaip paveldą.
[58] *Elijas už uolią kovą dėl Įstatymo
buvo paimtas į dangų.
[59] *Hananijas, Azarija ir
Mišaelis už savo tikėjimą
buvo išgelbėti iš ugnies liepsnų.
[60] *Danielius už savo širdies tyrumą
buvo išgelbėtas iš liūto nasrų.
[61] Taigi pasvarstykite tai
nuo kartos į kartą,
kad nė vienas,
kuris juo pasitiki,
nepristigtų jėgų.
[62] Nebijokite nusidėjėlio grasinimų,
nes jo garbė baigiasi puvimu
ir kirmėlėmis.
[63] Šiandien jis išaukštintas,
o rytoj jo nebus galima rasti,
nes bus sugrįžęs į dulkes,
o jo užmačios išblėsusios.

[64] Sūnūs, būkite narsūs ir ryžtingi,
kovodami už Įstatymą,
nes per jį tapsite garbingi.
[65] Štai jūsų brolis Simeonas, žinau,
yra išmintingas vyras. Visada jo klau-
sykite, ir jis bus jums tarsi tėvas. [66] O
Judas Makabiejus, galiūnas nuo pat
jaunystės, bus jūsų kariuomenės vadas
ir ves karą su pagonimis. [67] Suburkite
prie savęs visus, kurie laikosi Įstaty-
mo, ir atkeršysite už savo tautą! [68] Pa-
gonims atmokėkite, kaip jie užsitar-
nauja, ir laikykitės Įstatymo įsakymų".
[69] Paskui, palaiminęs juos, jis nuėjo
pas savo protėvius. [70] Jis mirė šimtas
keturiasdešimt šeštais metais ir buvo
palaidotas savo tėvų kape Modeine.
Visas Izraelis jo gedėjo didžiu gedulu.

Judo Makabiejaus pergalės

3 Tada jo sūnus, vadinamas Maka-
biejumi, užėmė jo vietą. [2] Visi bro-
liai ir visi, kurie buvo prisidėję prie jo
tėvo, palaikė jį ir ryžtingai kovojo už
Izraelį.
[3] Jis plačiai išgarsino savo tautą.
Tarsi milžinas apsivilko šarvus ir
prisijuosęs ginklus
žygiavo į mūšį po mūšio,
gindamas stovyklą kalaviju.
[4] Savo žygdarbiuose jis
buvo tarsi liūtas,
tarsi riaumojantis prie
grobio jauniklis liūtas.
[5] Jis ieškojo ir persekiojo
atsimetėlius,
liepsnoms atidavė tautos
vargintojus.
[6] Atsimetėliai drebėjo iš siaubo,
kurį jis kėlė;
nedorėliai buvo visiškai apstulbinti,
ir jo ranka sėkmingai užbaigė
išgelbėjimo žygį.
[7] Savo žygiais daugeliui karalių
jis kėlė apmaudą,
o Jokūbui – džiaugsmą;
jo atminimas lieka amžinai
palaimintas.

2,52 *Pr 15,16; 22,15-18*
2,53 *Pr 39,1–45,28*
2,55-56 *Sk 13,1–14,12*
2,57 *2 Sam 7,16*
2,58 *2 Kar 2,9-12*
2,59 *Dan 3,8-30*
2,60 *Dan 6,1-24; Dan (g) 14,31-42*

[8]Jis perėjo Judo miestus,
naikindamas juose atsimetėlius,
ir nugręžė [Dievo] rūstybę
nuo Izraelio.
[9]Apie jį buvo kalbama iki
žemės pakraščių;
jis subūrė žūstančiuosius.
[10]Dabar Apolonijas pašaukė prie
ginklų pagonis, kad drauge su didžiule
kariuomene iš Samarijos eitų į karą su
Izraeliu. [11]Judas apie tai sužinojo ir iš-
žygiavęs pasitikti nugalėjo jį ir nukovė.
Sužeistų ir kritusių buvo daug, o išli-
kusieji pabėgo. [12]Po mūšio buvo paim-
ta jų manta. Apolonijo kalaviją Judas
pasiliko sau. Juo kovojo visą savo gy-
venimą.
[13]Sirijos kariuomenės vadas Sero-
nas išgirdo, kad Judas subūrė aplink
save būrį ištikimų vyrų, pasiruošusių
kovoti. [14]Jis tarė: „Įsigysiu vardą ir gar-
bę karalystėje, nugalėdamas Judą ir jo
sekėjus, niekinančius karaliaus įsaką“.
[15]Dar kartą didžiulė netikėlių kariuo-
menė leidosi su juo į žygį atkeršyti iz-
raelitams. [16]Jam atžygiavus prie Bet
Horono šlaito, Judas išėjo pasipriešin-
ti su mažu būriu. [17]Pamatę prieš juos
žygiuojančią kariuomenę, jie tarė Ju-
dui: „Kaipgi mes galime, būdami to-
kie negausūs, kovoti su tokia didžiule
ir gausia minia? Be to, mes alpstame,
nes šiandien dar nieko nevalgėme“.
[18]Judas atsakė: „Gali būti lengva sudėti
daugelį į nedaugelio rankas, nes Dan-
gaus akivaizdoje nėra skirtumo tarp iš-
gelbėjimo per daugelį ir per nedauge-
lį. [19]Pergalė mūšyje priklauso ne nuo
kariuomenės dydžio, bet nuo jėgos,
kuri ateina iš Dangaus. [20]Jie atžygiuoja
prieš mus su dideliu įžūlumu ir nedo-
rumu, kad mus, mūsų žmonas bei vai-
kus sunaikintų ir apiplėštų. [21]Bet mes
kovojame už savo gyvastį ir įsakymus.
[22]Pats Dangus sutriuškins juos mūsų
akyse. Nebijokite jų!“
[23]Vos tai pasakęs, jis puolė juos. Se-
ronas ir visa jo kariuomenė buvo aky-
se sutriuškinti. [24]Jie vijosi juos Bet
Horono šlaitu žemyn iki pat lygumos.
Ne mažiau kaip aštuoni šimtai jų vyrų
buvo nukauti, o likusieji pabėgo į filis-
tinų žemę. [25]Nuo tada Judo ir jo bro-
lių imta bijoti, ir pagonis visur apėmė
siaubas. [26]Jo garsas pasiekė karalių, ir
visi pagonys pasakojo apie Judo kovas.
[27]Gavęs žinią apie šiuos įvykius, ka-
ralius Antiochas labai įtūžo. Jis įsakė
sutelkti visas karalystės karo pajėgas,
labai galingą kariuomenę. [28]Atidaręs
iždą, jis išdalijo vienerių metų algą ka-
riams ir įsakė būti pasiruošusiems žy-
giuoti. [29]Tačiau jis pamatė, kad pinigai
karalystės ižde išsekę, be to, duoklė
iš valdų sumažėjusi dėl vaidų ir skur-
do, kuriuos jis buvo sukėlęs krašte,
panaikindamas įstatymus, buvusius
nuo seniausių laikų. [30]Tad jis baimi-
nosi, kad, kaip jau anksčiau ne kartą
buvo atsitikę, nebus gana jo išlaidoms
ir dovanoms, kurias buvo pratęs dalyti
dosniau negu jo pirmtakai soste. [31]Bū-
damas keblioje padėtyje, jis nutarė žy-
giuoti į Persiją išrinkti mokesčių iš tų
valdų ir sutelkti daug lėšų.
[32]Savo vietininku jis paliko Lisi-
ją, įžymų karališkos kilmės vyrą, kad
rūpintųsi karaliaus reikalais valdose
nuo Eufrato upės iki Egipto ribos. [33]Li-
sijui buvo pavesta auklėti ir Antiocho
sūnų. [34]Pavedęs Lisijui pusę savo karo
pajėgų ir dramblius, jis davė jam nu-
rodymų dėl visko, ką norėjo, kad būtų
padaryta. O prieš Judėjos ir Jeruzalės
gyventojus [35]Lisijui buvo įsakyta pa-
siųsti kariuomenę, kad sutriuškintų
ir sunaikintų Izraelio galybę ir kas dar
likę iš Jeruzalės. Net jų atminimą turė-
jo ištrinti iš tos vietos, [36]ateivius ap-
gyvendinti visoje jų žemėje ir išdalyti
kraštą burtais. [37]Tada, pasiėmęs pusę
savo karo pajėgų, šimtas keturiasde-
šimt septintais metais karalius paliko
sostinę Antiochiją. Persikėlęs per Euf-
rato upę, jis žygiavo per Aukštutines
sritis.

[38] Lisijas išrinko Dorimeno sūnų
Ptolemėją, Nikanorą ir Gorgiją, narsius
vyrus iš karaliaus bičiulių, [39] ir išsiun-
tė juos su keturiasdešimt tūkstančių
pėstininkų ir septyniais tūkstančiais
raitininkų žygiuoti į Judo kraštą ir su-
naikinti jį, kaip karalius buvo įsakęs.
[40] Tad jie leidosi į žygį su visa ta kariuo-
mene ir atžygiavę pasistatė stovyk-
lą lygumoje prie Emauso. [41] Apylinkės
pirkliai, išgirdę apie jų garsą, atėjo į
stovyklą, nešini grandinėmis ir daugy-
be aukso bei sidabro, izraelitų į vergi-
ją pirkti. Prie žygio prisidėjo pajėgos iš
Idumėjos ir Filistijos.

[42] Judas ir jo broliai matė, kad padė-
tis tapo lemtinga, nes priešo kariuo-
menė buvo pasistačiusi stovyklą jų
žemėje. Be to, jie žinojo ir apie kara-
liaus įsakymus juos visiškai išnaikinti.
[43] *Tad jie sakė vienas kitam: „Pakelki-
me savo tautą iš griuvėsių ir kovokime
už savo tautą ir savo šventyklą!“

[44] Bendrija susirinko pasirengti mū-
šiui ir pasimelsti, maldauti pasigailėji-
mo ir užuojautos.

[45] Jeruzalė buvo tuščia kaip tyrai,
nė vienas jos vaikų nei
išėjo, nei įėjo;
šventovė buvo trypiama,
svetimtaučiai buvo tvirtovėje.
Ji buvo pagonių buveinė.
Džiaugsmas buvo atimtas
iš Jokūbo,
fleita ir arfa nutilusios.

[46] Taigi po apžiūros jie nuėjo į Mic-
pą netoli Jeruzalės, nes ten, Micpoje,
anksčiau buvo Izraelio maldos vieta.
[47] Tą dieną jie pasninkavo ir vilkėjo
ašutinėmis, pasibarstę galvas pelenais
ir persiplėšę drabužius. [48] Jie atskleidė
Įstatymo knygą, norėdami rasti ženklų
apie rūpimus dalykus, kaip pagonys
būtų taręsi su savo stabų atvaizdais.
[49] Drauge jie taip pat atsinešė kunigiš-
kus apdarus, pirmienas ir dešimtines,
iškilmingai pastatė priekyje nazyrus,
atlikusius savo įžado laiką. [50] Pakeltu
balsu jie šaukėsi Dangaus tardami:

„Ką mes su jais darysime?
Kur mes juos nunešime?
[51] Tavo šventykla sutrypta
ir išniekinta,
tavo kunigai gedi ir skursta.
[52] Štai pagonys susibūrę prieš mus,
kad mus sunaikintų;
tu žinai jų sąmokslą prieš mus.
[53] Kaip mes galėsime jiems
pasipriešinti,
jeigu tu mums nepadėsi?“

[54] Kartu jie pūtė trimitus ir šaukė
pakeltu balsu.

[55] Tada Judas paskyrė žmonėms va-
dus vadovauti tūkstančiams, šimtams,
penkiasdešimtims ir dešimtims. [56] *Vi-
siems, kurie statosi namus ar ką tik yra
vedę, ar veisia vynuogyną, ir tiems, ku-
rie yra baimės apimti, pagal Įstatymą
jis leido grįžti namo. [57] Tada visa ka-
riuomenė išžygiavo ir pasistatė stovy-
klą į pietus nuo Emauso. [58] Judas tarė:
„Pasiruoškite mūšiui ir būkite drąsūs!
Būkite pasirengę anksti rytą kovoti su
šiais pagonimis, susibūrusiais sunai-
kinti mus ir mūsų šventovę. Verčiau
mums mirti kovojant, negu matyti žūtį
savo tautos ir savo šventovės! Ką lems
Dangus, tą jis ir padarys“.

4 Gorgijas pasiėmė penkis tūks-
tančius pėstininkų ir tūkstantį
rinktinių raitininkų ir nakčia leidosi į
žygį [2] žydų stovyklos pulti, norėdamas
juos užklupti netikėtai. Vyrai iš tvir-
tovės buvo jo vadovai. [3] Bet Judas apie
tai sužinojo ir su savo kariais leidosi į
žygį pulti karaliaus kariuomenės prie
Emauso, [4] kai jos rinktinės pajėgos dar
nebuvo sugrįžusios į stovyklą. [5] Nak-
čia įėjęs į Judo stovyklą, Gorgijas ne-
rado ten nė vieno. Jis puolė jų ieškoti
kalnuose, sakydamas: „Jie bėga nuo
mūsų“.

3,43 *2 Mak 13,14*

3,56 *Įst 20,5-8; Ts 7,3*

6 Dienai auštant, Judas su trim tūks-
tančiais vyrų pasirodė lygumoje, nors
ir stokojo tokių šarvų ir kalavijų, kokių
būtų norėję turėti. 7 Jiems prieš akis
buvo pagonių stovykla, stipri ir įtvir-
tinta, iš visų pusių apsupta raitinin-
kų, įgudusių karių. 8 Tada Judas tarė
savo vyrams: „Nebijokite jų skaičiaus!
Nedrebėkite dėl jų puolimo! 9 Prisi-
minkite, kaip mūsų protėviai buvo
išgelbėti prie Raudonosios jūros, kai
faraonas juos vijosi su didele kariuo-
mene. 10 Tad šaukimės Dangaus su vil-
timi, kad jis bus mums maloningas ir
atsiminęs savo Sandorą su mūsų pro-
tėviais sunaikins šią kariuomenę šian-
dien mūsų akyse. 11 Tada visi pagonys
žinos, kad yra Vienas, kuris išperka ir
išgelbsti Izraelį“.

12 Svetimšaliai pakėlė akis ir maty-
dami atžygiuojančius jų pulti 13 išėjo iš
stovyklos į mūšį. Judo vyrai pūtė trimi-
tus. 14 Prasidėjo mūšis. Pagonys buvo
nugalėti ir pabėgo į lygumą, 15 o pakri-
kusieji žuvo nuo kalavijo. Judo vyrai vi-
josi juos iki pat Gezero ir iki Idumėjos
lygumų – Azoto ir Jabnės. Krito maž-
daug trys tūkstančiai jų vyrų.

16 Kai Judas ir jo kariuomenė sugrįžo
iš vijimosi, 17 jis savo vyrams kalbėjo:
„Nepulkite kol kas godžiai ant grobio,
nes mūsų dar laukia mūšis. 18 Gorgijas
su savo daliniais dar tebėra arti, kal-
nuose. Pirma stokite į kovą su mūsų
priešais ir nugalėkite juos. Po to drą-
siai imkite grobį“.

19 Dar Judui tebekalbant, pasirodė
priešų dalinys, pareinantis iš aukš-
tumų. 20 Jie matė, kad jų kariuomenė
buvo priversta bėgti, o stovykla padeg-
ta. Kylantys dūmai rodė, kas buvo įvy-
kę. 21 Tai suvokę, jie buvo siaubo apim-
ti. Be to, jie matė, kad Judo kariuomenė
lygumoje buvo pasirengusi pulti. 22 Tad
visi pabėgo į filistinų žemę.

23 Tada Judas sugrįžo stovyklos
plėšti, ir jo vyrai pasiėmė daug aukso
ir sidabro, mėlynos ir violetinės spal-
vos medžiagų bei daug kitų prabangių
daiktų. 24 Sugrįžę į savo stovyklą, jie
giedojo giesmes ir šlovino Dangų,

„nes jis geras,
nes jo ištikimoji meilė amžina“.

25 Tą dieną Izraelis patyrė nuostabų
išgelbėjimą.

26 Bet išsigelbėjusieji svetimšaliai
nuėjo pas Lisiją ir pranešė, kas buvo
įvykę. 27 Gavęs tą žinią, jis buvo pri-
trenktas ir labai susirūpinęs, nes rei-
kalai Izraelyje buvo susiklostę ne taip,
kaip jis norėjo ir kaip buvo įsakęs ka-
ralius.

28 Tad kitais metais jis sutelkė prie
ginklų šešiasdešimt tūkstančių rink-
tinių vyrų ir penkis tūkstančius rai-
tininkų, kad užbaigtų karą. 29 Nužy-
giavę į Idumėją, jie pasistatė stovyklą
prie Bet Cūro. Ten Judas pasitiko juos
su dešimt tūkstančių vyrų. 30 *Maty-
damas, kad priešų stovykla galinga, jis
meldėsi, tardamas:

„Tu esi pašlovintas,
Izraelio Gelbėtojau!
Savo tarno Dovydo ranka
tu niekais pavertei
galiūno puolimą;
tu atidavei į rankas
Sauliaus sūnui Jehonatanui
ir jo ginklanešiui
filistinų stovyklą.
31 Atiduok tad į rankas
savo tautai Izraeliui
šią priešų stovyklą;
teužsitraukia jie gėdą
savo pėstininkais ir raitininkais!
32 Pasėk bailumo dvasią jų širdyse,
atskiesk jų galybės narsą;
tedreba jie žūdami.
33 Sunaikink juos tave
mylinčiųjų kalaviju,
kad visi pažįstantieji tavo vardą
giedotų tavo šlovės giesmę“.

34 Abi pusės pradėjo mūšį, ir penki
tūkstančiai Lisijo karių krito kautynėse

4,30 *1 Sam 17,41-54; 14,1-23*

vyras prieš vyrą. 35 Pamatęs savo ka-
riuomenės sąmyšį ir Judo kareivių nar-
są bei ryžtą arba garbingai gyventi,
arba garbingai mirti, Lisijas pasitraukė
į Antiochiją ir vėl ėmėsi verbuoti sam-
dinius karius kitam žygiui į Judėją net
su dar didesne kariuomene.

Šventovė peršventinama

36 Tada Judas ir jo broliai tarė: „Štai
mūsų priešai visiškai nugalėti. Eikime
valyti šventovę ir peršventinti". 37 Tai-
gi visa kariuomenė susirinko ir užko-
pė į Siono kalną. 38 Ten jie rado apleistą
šventovę, išniekintą aukurą ir sude-
gintus vartus. Kiemuose augo piktžo-
lės kaip miške ar ant kalno, o kunigų
kambariai buvo tapę griuvėsiais. 39 Per-
siplėšę drabužius, jie karčiai raudojo ir
galvas barstydamiesi pelenais 40 puo-
lė kniūbsti. Davus ženklą trimitais, jie
šaukėsi Dangaus.

41 Judas paskyrė vyrus kautis su
tvirtovės įgula, o pats ėmėsi valyti
šventovę. 42 Po to jis išrinko kunigus,
buvusius be priekaišto ir ištikimus
Įstatymui; 43 jie išvalė šventovę ir išne-
šė suteptus akmenis į nešvarią vietą.
44 Buvo svarstoma, ką reikėtų padaryti
su išniekintu deginamųjų atnašų au-
kuru. 45 Jiems atėjo gera mintis jį nu-
griauti, kad jis ilgainiui netaptų amži-
na gėda, nes buvo pagonių išniekintas.
Taigi jie nugriovė aukurą. 46 Akmenis
sudėjo į tinkamą vietą ant šventovės
kalno, kol ateis pranašas ir nurodys,
ką su jais daryti. 47 *Tada jie paėmė ne-
tašytų akmenų, kaip liepia Įstatymas,
ir pastatė naują aukurą, panašų į pir-
mąjį. 48 Jie pataisė ir šventąją vietą bei
šventovės vidų ir išvalė kiemus. 49 Jie
padarė naujus reikmenis ir atnešė į
šventyklą žvakidę, smilkalų aukurą ir
stalą. 50 Paskui degino smilkalus ant
aukuro ir uždegė žvakidės žibintus. Ži-
bintai apšvietė šventyklą. 51 Jie išdėlio-
jo duonos kepalus ant stalo ir pakabi-
no uždangas. Taip užbaigė visą darbą,
kurio buvo ėmęsi.

52 *Šimtas keturiasdešimt aštuntų
metų devinto mėnesio, tai yra kisle-
vo, dvidešimt penktą dieną jie atsikė-
lė anksti rytą 53 ir atnašavo auką pagal
Įstatymą ant naujojo deginamųjų aukų
aukuro, kurį buvo pastatę. 54 Tuo pačiu
metu ir tą pačią dieną, kurią pagonys
buvo šventyklą išniekinę, ji buvo per-
šventinta su giesmėmis, arfomis, flei-
tomis ir cimbolais. 55 Visi žmonės par-
puolė kniūbsti, pagarbino ir pašlovino
Dangų, suteikusį jiems sėkmę. 56 Taip
jie šventė aštuonias dienas aukuro
pašventinimą, džiugiai atnašaudami
deginamąsias aukas. Jie atnašavo ir
bendravimo auką bei padėkos auką.
57 Šventyklos priekį jie išpuošė paauk-
suotais vainikais ir mažais skydais; at-
statė vartus, kunigų kambarius ir įdė-
jo jiems duris. 58 Žmonių džiaugsmui
nebuvo galo, nes pagonių atnešta gėda
buvo pašalinta.

59 Tada Judas bei jo broliai ir visa Iz-
raelio bendrija nutarė, kad aukuro pa-
šventinimo dienos* būtų minimos su
džiugesiu ir linksmybe kasmet meti-
nių dieną aštuonias dienas nuo kisle-
vo mėnesio dvidešimt penktos dienos.

60 Tuo metu jie pastatė aukštas sie-
nas ir stiprius bokštus aplink Siono
kalną, norėdami užkirsti kelią pago-
nims įsiveržti ir jį trypti, kaip jie anks-
čiau buvo darę. 61 Judas paskyrė įgulą,
kad jį saugotų. Panašiai įtvirtino ir Bet
Cūrą, idant žmonės turėtų tvirtovę ar-
čiau Idumėjos.

Karo žygiai

5 Sužinoję, kad aukuras atstatytas ir
šventovė peršventinta, kaip buvo
anksčiau, kaimynai pagonys labai

4,47 *Iš 20,25; Įst 27,5-6*

4,52-54 *1 Mak 1,54*

4,59 Hanuka, arba Šventyklos pašventinimo iškilmė, arba Šviesų šventė.

įpyko [2] ir nutarė sunaikinti tarp jų gy-
venusius Jokūbo palikuonis. Jie pradė-
jo žudyti ir persekioti mūsų žmones.
[3] Tada Judas užpuolė Ezavo palikuo-
nis prie Akrabatenės Idumėjoje, nes
jie rengė pasalas Izraeliui. Mūšį jiems
visiškai pralaimėjus, pažemino juos
ir apiplėšė. [4] Jis atsiminė ir Bajano pa-
likuonių padarytus nedorus darbus.
Mat jie kėlė grėsmę ir spendė pinkles
mūsų žmonėms savo pasalomis prie
kelių. [5] Privertęs juos subėgti į savo
bokštus, jis apgulė juos ir pareiškęs
juos esant skirtus sunaikinti, sudegi-
no bokštus su visais juose buvusiais
žmonėmis. [6] Po to, pakilęs žygiui prieš
Amoną, Judas susidūrė su stipria ir di-
dele kariuomene, kurios vadas buvo
Timotiejus. [7] Su jais kovojo daug mū-
šių, nugalėjo ir išblaškė. [8] Paėmęs Ja-
zerą ir jam pavaldžias gyvenvietes, jis
sugrįžo į Judėją.

[9] Gileade pagonys susibūrė prieš iz-
raelitus, gyvenusius jų žemėje, norė-
dami juos sunaikinti. Tačiau tie subėgo
į Datemos tvirtovę [10] ir nusiuntė Judui
bei jo broliams tokį laišką:

„Pagonys iš visų pusių susibūrė, no-
rėdami mus sunaikinti. [11] Jie rengiasi
ateiti ir paimti tvirtovę, į kurią esame
subėgę. Timotiejus vadovauja jų pa-
jėgoms. [12] Tad tučtuojau ateikite ir iš-
gelbėkite mus iš jų rankų, nes daugel
iš mūsų yra žuvę. [13] Visi mūsų tautie-
čiai, gyvenę Tobijos krašte, išžudyti.
Priešai paėmė jų žmonas ir vaikus. Jie
pasigrobė jų mantą ir nužudė ten apie
tūkstantį vyrų“.

[14] Dar tebeskaitant tą laišką, štai ir
kiti pasiuntiniai perplėštais drabu-
žiais atėjo iš Galilėjos, atnešdami pa-
našią žinią, [15] sakydami: „Ptolemaidės,
Tyro ir Sidono gyventojai susibūrė
prieš mus su visa pagonių Galilėja,
kad mus sunaikintų!“ [16] Tai išgirdę, Ju-
das ir žmonės sušaukė didžiąją sueigą
nutarti, kaip padėti savo tautiečiams,
kuriems grėsė didelis pavojus ir kurie
buvo priešų užpulti. [17] Judas tarė savo
broliui Simonui: „Pasirink vyrų ir žy-
giuok gelbėti brolių Galilėjoje. Mudu
su broliu Jehonatanu žygiuosime į Gi-
leadą“. [18] Judėjoje jis paliko Zachari-
jo sūnų Juozapą ir Azariją vadovauti
tautai ir su likusia kariuomene ją ginti.
[19] „Būkite atsakingi už šią tautą, – įsa-
kė jiems, – bet su pagonimis nekovoki-
te, kol mes nesugrįšime“. [20] Tada trys
tūkstančiai vyrų buvo paskirti žygiuoti
su Simonu į Galilėją, o Judui – aštuoni
tūkstančiai žygiuoti į Gileadą.

[21] Simonas nužygiavo į Galilėją ir
kovojo daug mūšių su pagonimis, ir
jie buvo jo akyse sutriuškinti. [22] Vijosi
juos iki Ptolemaidės vartų, nukauda-
mas ne mažiau kaip tris tūkstančius
pagonių ir paimdamas jų grobį. [23] Pasi-
ėmęs Galilėjos ir Arbatos žydus drauge
su žmonomis ir vaikais bei visa nuosa-
vybe, su dideliu džiaugsmu parvedė
juos į Judėją.

[24] Tuo tarpu Judas Makabiejus ir jo
brolis Jehonatanas, persikėlę per Jor-
daną, žygiavo tris dienas per dykumą.
[25] Sutikti nabatėjai juos priėmė taikiai
ir papasakojo visa, kas buvo atsitikę jų
tautiečiams Gileade. [26] „Daugelis jų, –
sakė jie, – įkalinti Bosoroje, Alemoje ir
Chasfe, Makede ir Karnaimuose“, – tai
vis dideli ir įtvirtinti miestai, – [27] „o kai
kurie įkalinti kituose Gileado mies-
tuose. Priešas rengiasi rytoj pulti tvir-
toves, paimti ir sunaikinti tuos žmones
per vieną dieną“.

[28] Tada Judas, staiga pakeitęs kryp-
tį, su savo kariuomene nužygiavo dy-
kumos keliu į Bosorą ir paėmė miestą.
Išžudęs kalaviju visus vyriškius, jis pa-
ėmė grobį ir miestą sudegino. [29] Iš tos
vietos kariuomenę išvedė nakčia. Jie
žygiavo keliu Datemos tvirtovės link.
[30] Aušrõs šviesoje žvalgydamiesi jie pa-
matė prieš save didžiulę kariuomenę,
iš tikrųjų gaują be skaičiaus, statančią
kopėčias bei apgulos priemones tvir-
tovei paimti ir kovojančią su gynėjais.

31 Judas matė, kad puolimas jau buvo
prasidėjęs. Trimitų ir šauksmų lydimas, mūšio triukšmas kilo iš miesto
į dangų. 32 Savo kariuomenės vyrams
Judas tarė: „Šiandien kovokite už savo
brolius!“

33 Padalijęs juos į tris būrius, jis
puolė priešą iš užpakalio, gaudžiant
trimitams ir aidint maldos žodžiams.
34 Kai Timotiejaus kariai suvokė, kad
tai buvo Makabiejus, jie pradėjo bėgti.
Judas ištiko juos triuškinančiu smūgiu;
iš jų žuvo ne mažiau kaip aštuoni tūkstančiai.

35 Po to jis pasuko Alemos link ir
užpuolęs paėmė ją, išžudė visus vyriškius, apiplėšė ir sudegino. 36 Iš ten jie
tęsė žygį ir paėmė Chasfą, Makedą, Bosorą ir kitus Gileado miestus.

37 Po šių įvykių Timotiejus subūrė
kitą kariuomenę ir pasistatė stovyklą
priešais Rafoną, kitoje upės vagos pusėje. 38 Judas pasiuntė vyrus iššvalgyti
stovyklos, ir jam buvo pranešta: „Visi
aplink mus gyvenantys pagonys pas jį
suėję. Labai didelė kariuomenė! 39 Be
to, jie turi pasisamdę į pagalbą arabų.
Jų stovykla yra anapus upės. Jie pasirengę žygiuoti ir kovoti su tavimi“. Judas išžygiavo jų pulti.

40 Judui ir jo kariuomenei artinantis
prie upės tėkmės, Timotiejus savo pajėgų pareigūnams tarė: „Jeigu jis persikels į mūsų pusę pirmas, mes nepajėgsime jam pasipriešinti. Jis tikrai mus
nugalės. 41 Bet jeigu jis bijos ir statysis
stovyklą ant kito upės kranto, mes persikelsime į jo pusę ir nugalėsime“.

42 Bet Judas, priėjęs prie upės tėkmės, pastatė kariuomenės pareigūnus šalia ir įsakė: „Neleiskite nė vienam statytis palapinės. Visi turi eiti į
mūšį!“ 43 Tada pats ėjo pirmas per upę
priešo pulti, ir visa kariuomenė sekė
iš paskos. Jie nugalėjo visus pagonis.
Šie metė ginklus ir subėgo į Karnaimų
šventovės aptvarą. 44 Paėmę tą miestą,
jie sudegino šventovės aptvarą su visais viduje buvusiais žmonėmis. Taigi
Karnaimai buvo paimti, ir priešas nebegalėjo daugiau Judui priešintis.

45 Po to Judas surinko visus izraelitus, nuo mažiausio iki didžiausio, gyvenusius Gileade, su žmonomis ir vaikais bei manta, didžiulę minią žmonių,
eiti į Judo kraštą. 46 Jie pasiekė Efroną.
Tai buvo didelis ir stipriai įtvirtintas
miestas ant kelio. Jiems buvo neįmanoma jo apeiti nei iš dešinės, nei iš
kairės. Reikėjo būtinai eiti per jį. 47 Bet
miesto gyventojai atsisakė leisti pereiti ir užvertė vartus akmenimis. 48 Tada
Judas nusiuntė jiems draugišką žodį:
„Mes norime pereiti jūsų žemę, kad
pasiektume savo kraštą. Niekas jums
žalos nedarys; mes tik pėsti pereisime“. Bet vartų atidaryti jie nesutiko.

49 Tada Judas įsakė paskelbti stovykloje, kad kiekvienas pultų ties ta vieta,
kurioje buvo. 50 Kariai užėmė savo vietas. Judas puolė miestą visą dieną bei
visą naktį, ir miestas buvo atiduotas
jam į rankas. 51 Išžudęs visus vyriškius,
sugriovė miestą iki pamatų ir apiplėšė.
Po to perėjo per miesto aikštę žuvusiųjų lavonais.

52 Perėję Jordaną, jie nuėjo į didžiąją
lygumą priešais Bet Šeaną. 53 Judas rūpinosi atsilikėliais, drąsindamas žmones visą kelią, kol jie pasiekė Judėją.
54 Užkopę į Siono kalną, su džiaugsmu
ir linksmybe jie atnašavo deginamąsias aukas, nes buvo saugiai sugrįžę.
Nė vienas jų nežuvo.

55 Tuo metu, kai Judas ir Jehonatanas buvo Gileade, o jo brolis Simonas
– Galilėjoje prie Ptolemaidės, 56 Zacharijo sūnus Juozapas ir Azarija, vadovavę kariuomenei, išgirdo apie jų žygdarbius ir didvyrišką karą. 57 Jie sakė:
„Pasižymėkime ir mes, žygiuodami ir
kovodami su pagonimis, esančiais visur aplinkui“.

58 Tad davę įsakymą su jais buvusiai
kariuomenei, jie leidosi į žygį Jabnės
link. 59 Bet Gorgijas ir jo vyrai išėjo iš

miesto ir stojo į mūšį. [60] Juozapas ir
Azarija buvo sumušti ir nuvyti iki pat
Judėjos ribų. Tą dieną žuvo apie du
tūkstančiai izraelitų. [61] Taigi juos išti-
ko didelis pralaimėjimas nes manyda-
mi padarysią žygdarbį jie nepaklausė
Judo ir jo brolių. [62] Jie net nepriklausė
šeimai tų vyrų, kuriems buvo patikėta
įvykdyti Izraelio išgelbėjimą.
[63] Narsuolis Judas ir jo broliai buvo
labai gerbiami visame Izraelyje ir visų
pagonių, kur tik buvo girdėti jų vardai.
[64] Žmonės sveikindami spietėsi prie jų.
[65] Judas ir jo broliai leidosi į žygį
prieš Ezavo palikuonis pietų krašte.
Jis paėmė Hebroną ir jam pavaldžias
gyvenvietes, sunaikino įtvirtinimus ir
sudegino jį supančius bokštus. [66] Iš ten
leidosi į filistinų žemę ir perėjo Marešą.
[67] Tarp kritusių tos dienos mūšyje buvo
keletas kunigų, neapgalvotai išėjusių
kovoti, nes norėjo pasižymėti. [68] Judas
po to pasuko prieš Azotą, priklausiusį
filistinams. Išvartęs jų aukurus, sude-
ginęs dievų statulas ir apiplėšęs mies-
tus, jis pasitraukė į Judo kraštą.

Antiocho mirtis

6 Tuo tarpu karalius Antiochas, žy-
giuodamas per Aukštutines sritis,
išgirdo, kad Persijoje yra miestas, var-
du Elimaidė, garsus aukso ir sidabro
turtais, [2] kad jo šventovė esanti labai
turtinga ir turinti Makedonijos kara-
liaus Pilypo sūnaus Aleksandro, ta-
pusio pirmuoju graikų karaliumi, pa-
liktus aukso skydus, šarvus ir ginklus.
[3] Tad nužygiavęs jis bandė paimti mies-
tą ir apiplėšti. Bet jam nepasisekė, nes
miesto gyventojai, sužinoję apie jo už-
mojį, [4] pasipriešino, stodami prieš jį į
mūšį. Jis pabėgo ir būdamas labai pris-
lėgtas, traukėsi Babilono link.
[5] Dar jam tebesant Persijoje, pasiun-
tinys atnešė žinią, kad karo pajėgos,
siųstos į Judo kraštą, buvo priverstos
bėgti, [6] kad Lisijas, iš pradžių surengęs
žygį su galinga kariuomene, buvo izra-
elitų išvytas, kad izraelitai sustiprėjo
ginklais, reikmenimis ir gausiu grobiu,
paimtu iš kariuomenių, kurias nugalė-
jo, [7] *kad jie nuvertė pabaisą, kurią jis
buvo pastatęs Jeruzalėje ant aukuro,
kad jie apsupo aukštomis sienomis ne
tik šventovę, kaip anksčiau, bet ir Bet
Cūro miestą.
[8] Klausydamasis tų žinių, karalius
buvo siaubo apimtas ir tiesiog pri-
blokštas. Iš širdgėlos, kad jo užmojai
nuėjo niekais, karalius pasiligojęs at-
gulė. [9] Lovoje jis išgulėjo daug dienų ir
širdgėlos kankinamas žinojo, kad arti-
nasi mirtis.
[10] Pasišaukęs visus savo bičiulius,
tarė jiems: „Miegas man nebeužmer-
kia akių, nes mano širdis plyšta iš
nerimo. [11] Tariu sau: ‘Į kokią nelaimę
patekau! Į kokią kančios sietuvą esu
įpuolęs! [12] Juk kai valdžiau, buvau dos-
nus ir mylimas’. Dabar prisimenu pik-
ta, padarytą Jeruzalėje, kai pagrobiau
iš ten visus aukso bei sidabro dirbinius
ir be jokios priežasties įsakiau sunai-
kinti visus Judo gyventojus. [13] Žinau,
kad už tai mane ištiko šios nelaimės.
Dabar mirštu, širdgėlos apimtas, sve-
timame krašte“.
[14] Tada jis pasišaukė Pilypą, vie-
ną savo bičiulių, ir pavedė jam valdy-
ti visą savo karalystę. [15] Karaliaus vai-
niką, skraistę ir antspaudo žiedą jis
padavė jam, įsakydamas, kad auklėtų
karaliaus sūnų Antiochą ir parengtų jį
tapti karaliumi. [16] Karalius Antiochas
mirė Persijoje šimtas keturiasdešimt
devintais metais.

Priešų antpuoliai

[17] Gavęs žinią, kad karalius mirė, Lisijas
įsodino į sostą įpėdiniu jo sūnų Antio-
chą, kurį buvo auklėjęs nuo vaikystės,
ir davė jam Eupatoro vardą.
[18] Tuo tarpu tvirtovės įgulos vyrai ir
toliau laikė apgulę Izraelio šventyklą.

6,7 1 Mak 1,54

Visokiais būdais jie mėgino daryti žalą ir stiprinti pagonis. [19] Tad Judas nutarė, kad jie turi būti sunaikinti, ir pašaukė visus žmones jų apgulti. [20] Taigi šimtas penkiasdešimtais metais jie suėjo ir apgulė tvirtovę. Jie pastatė apgulos bokštus ir kitus pabūklus. [21] Bet keletas įgulos vyrų pabėgo iš apgulos, ir kai kurie iš Izraelio atsimetėlių prisidėjo prie jų. [22] Nubėgę pas karalių, jie sakė: „Kiek ilgai tu delsi ginti mūsų teises ir atkeršyti už mūsų tautiečius? [23] Mes sutikome tarnauti tavo tėvui, gyventi, kaip jis liepė, ir vykdyti jo įsakymus. [24] Užtat mūsų tautos vaikai apgulė tvirtovę ir tapo mūsų priešais. Jie net nubaudė mirtimi iš mūsų visus, kuriuos tik pagavo, ir pagrobė mūsų paveldą. [25] Ne tik pakėlė ranką prieš mus, bet puola visose tavo valdose. [26] Žiūrėk, dabar jie laiko apgulę net Jeruzalės tvirtovę, norėdami ją paimti. Jau yra įtvirtinę šventovę ir Bet Cūrą! [27] Jeigu tu tuojau pat neužkirsi jiems kelio, jie dar daugiau bėdų pridarys, ir tu nebegalėsi jų suvaldyti“.

[28] Tai girdėdamas karalius įtūžo. Jis sušaukė visus savo bičiulius, kariuomenės pareigūnus ir raitininkų vadus. [29] Atžygiavo pas jį ir samdyta kariuomenė iš kitų karalysčių bei jūros salų. [30] Jo karinių pajėgų buvo šimtas tūkstančių pėstininkų, dvidešimt tūkstančių raitininkų ir trisdešimt du kariauti apmokyti drambliai. [31] Nužygiavę per Idumėją, jie pasistatė stovyklą priešais Bet Cūrą. Daugelį dienų jie kovojo ir statė apgulos pabūklus, bet žydai, darydami išpuolius ir narsiai kovodami, sudegindavo juos.

[32] Tada Judas paliko tvirtovę ir perkėlė savo stovyklą į Bet Zachariją priešais karaliaus stovyklą. [33] Atsikėlęs prieš aušrą, karalius skubiai išvedė savo pajėgas į žygį palei kelią į Bet Zachariją. Trimitams gaudžiant, jo kariuomenė pasirengė mūšiui. [34] Drambliams buvo duota gerti vynuogių ir šilkmedžio uogų sunkos, kad jie būtų paruošti mūšiui. [35] Po to gyvuliai buvo išdėstyti tarp dalinių. Su kiekvienu drambliu išdėstyta po tūkstantį vyrų, ginkluotų šarvais, su žalvario šalmais ant galvų. Be to, prie kiekvieno gyvulio buvo priskirta po penkis šimtus rinktinių raitininkų. [36] Išdėstytieji kariai turėjo laikytis prie gyvulio. Kur tuo metu ėjo gyvulys, ten jie turėjo drauge eiti ir niekada jo nepalikti. [37] Apsaugai ant dramblių buvo mediniai bokšteliai, tvirti ir dengti, pritvirtinti prie kiekvieno gyvulio ypatingais pakinktais. Ant kiekvieno dramblio buvo trys ginkluoti vyrai, kurie kovojo raiti, ir dramblio varovas indas. [38] Likusius raitininkus vadas išdėstė šen ir ten abipus kovos rikiuotės, kad gąsdintų priešą ir būtų savo gretų apsaugoti. [39] Saulei suspindėjus ant aukso ir žalvario skydų, kalnai užsidegė jų spindesiu ir švietė tarsi įsiliepsnoję deglai. [40] Dalis karaliaus kariuomenės driekėsi ant aukštų kalvų, kai kurie daliniai buvo lygumoje. Jie žengė į priekį tvirtomis, tvarkingomis gretomis. [41] Visi drebėjo nuo šios didžiulės minios keliamo triukšmo, nuo žengiančios į mūšį kariuomenės griausmo ir ginklų žvangėjimo, nes iš tikrųjų tai buvo milžiniška ir galinga kariuomenė. [42] Ir Judas su savo gretomis žengė į mūšį. Prasidėjo kova. Krito šeši šimtai karaliaus vyrų. [43] Eleazaras, vadinamas Avaranu, pastebėjo, kad vienas dramblių apdengtas karališka gūnia ir yra didesnis už kitus. Jis pamanė, kad ant jo yra karalius. [44] Taigi jis atidavė savo gyvybę, kad išgelbėtų tautą ir laimėtų sau amžiną vardą. [45] Drąsiai veržėsi į dalinio vidurį, norėdamas pasiekti dramblį, ir guldė priešus dešinėje ir kairėje. Jie davė jam kelią, traukdamiesi į šonus. [46] Palindęs po drambliu, jis smogė durklu jam iš apačios ir užmušė. Gyvulys krito ant jo, ir Eleazaras žuvo. [47] Matydami karaliaus

kariuomenės galybę ir nuožmų karių
puolimą, Judas ir jo vyrai pasitraukė.
48 Po to dalis karaliaus kariuome-
nės nužygiavo pulti Jeruzalės, o kara-
lius pasistatė stovyklą Judėjoje ir prie
Siono kalno. 49 Su Bet Cūro žmonėmis
jis sudarė taiką. Jie paliko miestą, ka-
dangi neturėjo maisto, kad pajėgtų pa-
kelti apgulą, nes tie metai krašte buvo
šabo metai. 50 Karalius užėmė Bet Cūrą
ir įkurdino jam ginti įgulą. 51 Daugelį
dienų jis laikė šventovę apgultą. Pasta-
tė apgulos bokštus ir pabūklus ugniai
ir akmenims svaidyti, įtaisus strėlėms
leisti ir akmenims svaidyti. 52 Ir gynė-
jai pasigamino panašių karo pabūklų
ir ilgą laiką tęsė kovas. 53 Bet maisto
sandėliuose jie neturėjo, nes tai buvo
septintieji metai. Be to, nuo pagonių
išsigelbėjusieji Judėjoje buvo ištuštinę
paskutinius sandėlius. 54 Tik nedau-
gelis vyrų buvo pasilikę šventovėje, o
kiti išsiskirstė į namus, nes badas buvo
juos nukamavęs.
55 Tuo tarpu Lisijas išgirdo, kad Pi-
lypas, kurį karalius Antiochas, dar gy-
vas būdamas, buvo paskyręs auklėti
jo sūnų Antiochą ir rengti būti kara-
liumi, 56 sugrįžo iš Persijos ir Medijos
su kariuomene, išžygiavusia su kara-
liumi, ir mėgina pasiglemžti valdžią.
57 Tai sužinojęs, Lisijas nutarė nedels-
damas pasitraukti. Kariuomenės va-
dams ir kareiviams jis sakė: „Kasdien
einame silpnyn, mūsų maisto atsargos
jau menkos, vieta, kurią laikome apgu-
lę, yra stipri, o mes įpareigoti rūpintis
karalystės reikalais. 58 Tad tarkimės su
tais žmonėmis, sudarykime taiką su
jais ir visa jų tauta. 59 Leiskime jiems
vėl gyventi pagal jų įstatymus, kaip jie
anksčiau darė. Juk dėl įstatymų, ku-
riuos mes panaikinome, jie įpyko ir
visa tai padarė“.
60 Karaliui ir pareigūnams kalba pa-
tiko. Jis pasiuntė apgultiesiems taikos
pasiūlymą, ir šie priėmė jį. 61 Karalius ir
pareigūnai patvirtino sutartį savo prie-
saika. Apgultieji paliko tvirtovę. 62 Bet
užkopęs ant Siono kalno ir pamatęs,
kaip ta vieta įtvirtinta, karalius sulau-
žė priesaiką, kurią buvo davęs, ir įsakė
nugriauti supančią sieną. 63 Po to sku-
biai išžygiavo ir sugrįžo į Antiochiją.
Čia rado Pilypą, valdantį miestą, kovo-
jo su juo ir jėga paėmė miestą.

Demetrijas tampa karaliumi

7 Šimtas penkiasdešimt pirmais
metais Seleuko sūnus Demetrijas
išvyko iš Romos ir atvykęs su kele-
tu vyrų į vieną pajūrio miestą pradėjo
ten karaliauti. 2 Jam rengiantis įžengti į
savo protėvių rūmus, kariai suėmė An-
tiochą ir Lisiją, norėdami juos perduoti
jam. 3 Kai jam apie tai buvo pranešta, jis
tarė: „Jų veido man nerodykite!“ 4 Tad
kariai juos nužudė, ir Demetrijas atsi-
sėdo į savo karalystės sostą.
5 Tada visi izraelitai, atsimetę nuo
Įstatymo ir nedorėliai, suėjo pas jį.
Jų vadas buvo Alkimas, troškęs tap-
ti vyriausiuoju kunigu. 6 Karaliui jie
apskundė tautą. „Judas ir jo broliai, –
sakė jie, – išžudė visus tavo bičiulius ir
išvarė mus iš krašto. 7 Tad pasiųsk vyrą,
kuriuo pasitiki. Tenukeliauja ir tepa-
mato nuniokojimą, kurį Judas padarė
mums ir karaliaus valdoms. Tenubau-
džia juos ir visus, kurie jiems padeda“.
8 Karalius išrinko Bakchidą, vieną
iš karaliaus bičiulių, Užeufratės srities
valdytoją. Jis buvo įžymus žmogus ka-
ralystėje ir ištikimas karaliui. 9 Karalius
išsiuntė jį drauge su nedorėliu Alkimu,
kuriam suteikė vyriausiojo kunigo vie-
tą, įsakydamas atkeršyti izraelitams.
10 Jie leidosi į žygį ir atvykę į Judą su
didele kariuomene nusiuntė pasiunti-
nius pas Judą ir jo brolius siūlyti taikos
klastingais žodžiais. 11 Bet šie į jų žo-
džius nekreipė dėmesio, nes matė, kad
jie atvyko su didele kariuomene.
12 Nepaisant to, pareigūnų būrys nu-
ėjo ieškoti teisingo sprendimo. 13 Cha-
sidai buvo pirmieji, norėję siekti taikos

su jais, [14] nes manė: „Kunigas iš Aaro-
no palikuonių atėjo su kariuomene. Jis
mums nieko pikta nedarys". [15] Alkimas
kalbėjosi su jais taikingai, net prisiekė,
tardamas: „Mes nė nebandysime nei
jūsų, nei jūsų bičiulių užgauti". [16] Jie
patikėjo. O jis šešiasdešimt iš jų suėmė
ir tą pačią dieną nužudė, taip įvykdy-
damas Rašto žodžius:

[17] * „Kūnus tavo ištikimųjų
jie išmėtė,
jų kraują praliejo visur
Jeruzalės apylinkėse,
nebuvo kam jų palaidoti".

[18] Tada visą tautą sukaustė baimė ir
išgąstis. „Neturi jie nei tiesos, nei tei-
singumo, – sakė žmonės, – jie sulaužė
sutartį, nepaisydami duotos priesai-
kos".

[19] Po to Bakchidas paliko Jeruzalę
ir pasistatė stovyklą prie Bet Zaito. Jis
įsakė suimti daugelį vyrų, kurie buvo
pas jį perbėgę, bei keletą mūsų žmonių
ir nužudyti juos nustumiant į didžiąją
vandens talpyklą. [20] Pavedęs Alkimui
valdyti sritį, paliko jam būrį karių, o
pats sugrįžo pas karalių.

[21] Alkimas darė visa, kad išsilaikytų
vyriausiojo kunigo vietoje. [22] Prie jo bū-
rėsi visi tautos triukšmadariai. Užgrobę
Judo krašto valdžią, jie darė daug žalos
Izraeliui. [23] Judas matė visą žalą, Alki-
mo ir jo rėmėjų daromą izraelitams,
kur kas didesnę, negu pagonys buvo
padarę. [24] Tad Judas perėjo visą Judėjos
žemę ir keršijo perbėgėliams, užkirs-
damas kelią buvusiesiems mieste eiti
į kaimus. [25] Ilgainiui Alkimas, pastebė-
jęs, kad Judas su savo rėmėjais stiprėja,
ir supratęs, kad jis bejėgis jiems pasi-
priešinti, sugrįžo pas karalių ir apkalti-
no juos dideliais nusikaltimais.

Nikanoro kovos su Judu

[26] Tada karalius išsiuntė Nikanorą, vie-
ną įžymiausių savo vadų, nuožmų Iz-
raelio priešą, įsakydamas išnaikinti
tautą. [27] Nikanoras, įžengęs į Jeruzalę,
lydimas didelės kariuomenės, klastin-
gai nusiuntė Judui ir broliams šitokį
taikingą žodį: [28] „Tenebūna tarp ma-
nęs ir jūsų nesantaikos. Su keletu vyrų
ateisiu taikingai pasimatyti veidas į
veidą". [29] Jis atėjo pas Judą, ir jiedu tai-
kingai pasisveikino. Bet kariai buvo pa-
sirengę pagrobti Judą. [30] Judui paaiškė-
jo, kad Nikanoras atėjo pas jį su klasta,
jis tapo atsargesnis ir atsisakė vėl su
juo susitikti. [31] Pajutęs, kad jo sąmoks-
las atidengtas, Nikanoras išžygiavo į
Kafar Salamą susitikti su Judu mūšyje.
[32] Beveik penki šimtai vyrų iš Nikanoro
kariuomenės krito, o likusieji subėgo į
Dovydo miestą.

[33] Po šių įvykių Nikanoras užkopė
ant Siono kalno. Kai kurie kunigai iš
šventyklos ir kai kurie tautos seniūnai
išėjo jo taikingai pasveikinti ir parody-
ti jam deginamąją auką, kuri buvo au-
kojama už karalių. [34] Bet jis tyčiojosi iš
jų, išjuokė ir suteršė. Įžūliai kalbėjo ir
[35] įpykęs prisiekė, tardamas: „Jeigu Ju-
das ir jo kariuomenė nebus atiduoti
tuojau pat man į rankas, kai tik sugrį-
šiu nugalėjęs, šią šventyklą sudegin-
siu". Nikanoras išėjo labai įniršęs.

[36] Tada kunigai vėl suėjo į vidų ir su-
stojo prieš aukurą ir šventyklą. Verk-
dami jie meldėsi:

[37] „Tu pasirinkai šiuos Namus,
kad jie būtų vadinami tavo vardu
ir taptų maldos ir prašymo
Namais tavo tautai.
[38] Atkeršyk šiam žmogui
ir jo kariuomenei,
tekrinta jie nuo kalavijo.
Atsimink jų šventvagiškas kalbas,
neleisk jiems gyviems išlikti".

[39] Nikanoras išžygiavo iš Jeruzalės
ir pasistatė stovyklą prie Bet Horono, o
ten prie jo prisidėjo Sirijos kariuome-
nė. [40] Judas pasistatė stovyklą su trim
tūkstančiais vyrų prie Hadašos. Čia Ju-
das meldėsi:

7,17 Ps 79,2-3

[41]*„Tuomet, kai karaliaus
pasiuntiniai
šventvagiškai kalbėjo,
tavo angelas nuėjęs užmušė
iš jų aštuoniasdešimt
penkis tūkstančius.
[42]Tad taip šiandien mūsų akyse
sutriuškink šią kariuomenę!
Težino visi kiti,
kad Nikanoras šventvagiškai
kalbėjo
apie tavo šventyklą.
Teisk jį pagal jo nedorumą!“
[43]Abi kariuomenės susitiko mūšy-
je adaro mėnesio tryliktą dieną. Nika-
noro kariuomenė buvo sutriuškinta,
o pats jis pirmas žuvo mūšyje. [44]Pa-
matę, kad Nikanoras žuvo, jo kariai,
metę ginklus, pabėgo. [45]Judas ir jo vy-
rai vijosi juos visą dieną nuo Hadašos
iki Gezero apylinkių, įkandin šaukda-
mi trimitais į kovą. [46]Išgirdę šaukimą,
iš visų aplinkinių Judėjos kaimų išėjo
žmonės ir puolę bėglius iš šonų varė
atgal pas besivejančius. Visi žuvo nuo
kalavijo, nė vienas neišliko gyvas. [47]Ju-
das ir jo vyrai pasiėmė karo laimikį ir
grobį. Jie nukirto Nikanorui galvą bei
dešinę ranką, kurią iš įžūlumo jis buvo
pakėlęs, ir parnešę pakabino netoli Je-
ruzalės. [48]Švęsdami tą dieną kaip di-
delę iškilmę, žmonės labai džiaugėsi.
[49]Buvo nutarta, kad toji diena turi būti
švenčiama kasmet adaro mėnesio try-
liktą dieną. [50]Po to Judėja trumpą laiką
buvo rami.

Sutartis su romėnais

8 Judas buvo girdėjęs apie romėnų
garsą: kad jie yra didelė galybė,
kad draugiškai elgiasi su visais, kurie
dedasi prie jų bendram reikalui, ir kad
sudarė draugystės sutartį su visais, ku-
rie į juos kreipėsi. Iš tikrųjų jie buvo la-
bai galingi. [2]Jam buvo pranešta apie jų
karus ir žygdarbius užkariaujant gala-
tus ir priverčiant juos mokėti duoklę.
[3]Jie buvo kovoję Ispanijoje ir ten paė-
mę sidabro ir aukso kasyklas. [4]Tą visą
sritį jie buvo užkariavę savo sumanu-
mu ir ištverme, nors ji buvo didelė ša-
lis ir toli nuo Romos. Jie buvo kovoję
ir su karaliais, atžygiavusiais jų pulti
iš tolimų žemės pakraščių, sutriuš-
kinę juos ir ištikę dideliu pralaimėji-
mu, privertę mokėti metinę duoklę.
[5]Jie buvo mūšyje sutriuškinę ir pada-
rę sau pavaldžius ir Pilypą, ir makedo-
nų karalių Persėją, ir kitus, išdrįsusius
su jais kariauti. [6]Jie buvo nugalėję ir
Azijos karalių Antiochą Didįjį, išėju-
sį kariauti prieš juos su šimtu dvide-
šimt dramblių, raitija, kovos vežimais
ir milžiniška kariuomene. Jis buvo jų
sutriuškintas. [7]Paėmę jį gyvą, romie-
čiai privertę jį ir jo įpėdinius sumokė-
ti didelę duoklę, duoti įkaitų ir užleisti
[8]kai kurias geriausias valdas – Indi-
jos, Medijos ir Lydijos šalis. Atėmę iš
jo romėnai atidavė jas karaliui Eume-
nui. [9]Graikijos gyventojams užsimojus
eiti į žygį ir juos sunaikinti, [10]romėnai,
apie tai sužinoję, pasiuntė vieną kar-
vedį prieš graikus ir kariavo su jais.
Daug jų buvo sužeista ir nukauta. Paė-
mę jų žmonas ir vaikus, romėnai išvarė
į nelaisvę. Romėnai juos plėšė, paėmė
jų žemę, išgriovę tvirtoves ir pavertę
juos vergais iki šios dienos. [11]Visas ki-
tas karalystes ir salas, kurios kada nors
buvo drįsusios jiems pasipriešinti, ro-
mėnai sunaikino ir pavergė, [12]bet su
savo draugais ir tais, kurie jais pasiti-
ki, palaikė draugystę. Arti ir toli jie pa-
darė karalius sau pavaldžius, ir visus,
girdėjusius apie romėnų garsą, apėmė
baimė. [13]Iš tikrųjų kam jie norėję padė-
ti tapti karaliais, tie karaliavę, ir vertę
nuo sosto tuos, kuriuos norėję. Taigi
romėnai buvo pasiekę galybės viršūnę.
[14]Tačiau nė vienas jų nebuvo užsidėjęs
vainiko nei vilkėjo purpuru savo didy-
bės ženklan, [15]bet jie pasistatę senato
namus, ir trys šimtai ir dvidešimt vyrų

7,41 2 Kar 19,35

juose kasdien svarstą, kaip palaiky-
ti tautoje tvarką. [16] Jie kasmet pavedą
valdymą vienam žmogui vieneriems
metams su galia visam kraštui, ir visi
klausą to vieno žmogaus, nesą tarp jų
nei pavydo, nei nepasitikėjimo.
[17] *Tad išrinkęs Hakoco sūnaus Jo-
hanano sūnų Eupolemą ir Eleaza-
ro sūnų Jasoną, Judas pasiuntė juos į
Romą, norėdamas sudaryti su romė-
nais draugystės bei gynybos sąjungą,
[18] kad atsikratytų graikų jungo. Mat
jiems buvo aišku, kad graikų karalystė
stūmė Izraelį į tikrą vergiją. [19] Taigi at-
vykę į Romą po ilgos kelionės, jie nuė-
jo į senatą ir taip kalbėjo: [20] „Judas Ma-
kabiejus, jo broliai ir žydų tauta mus
atsiuntė pas jus. Mes norime sudaryti
su jumis gynybos bei taikos sąjungą ir
įsirašyti į jūsų sąjungininkų ir bičiulių
tarpą“. [21] Senatas jų pasiūlymą priėmė.
[22] *Štai nuorašas laiško, kurį romėnai,
išraižę vario lentelėse, nusiuntė į Jeru-
zalę, kad būtų ten laikomas kaip taikos
ir sąjungos įrašas:
[23] „Gerovė telydi per amžius ro-
mėnus ir žydų tautą jūroje ir žemė-
je! Tenepasiekia jų nei kalavijas, nei
priešas! [24] Bet jeigu pirma kiltų karas
prieš Romą ar bet kurį jos sąjungininką
kurioje nors jos valdų, [25] žydų tau-
ta iš visos širdies teiks jiems pagalbą,
kaip sąlygos reikalauja. [26] Jie neteiks ir
neparūpins priešui nei grūdų, nei gin-
klų, nei lėšų ar laivų, kaip buvo sutarta
Romoje. Jie vykdys savo įsipareigoji-
mus, negaudami jokio atlygio. [27] Tokiu
pat būdu, jeigu pirma kiltų karas prieš
žydų tautą, romėnai noriai elgsis kaip
sąjungininkai, kiek sąlygos reikalaus.
[28] Jie neteiks jų užpuolikui nei grūdų,
nei ginklų, nei lėšų ar laivų, kaip buvo
sutarta Romoje. Romėnai vykdys savo
įsipareigojimus be klastos. [29] Minėto-
mis sąlygomis romėnai sudarė sutar-
tį su žydų tauta. [30] Bet jeigu vėliau abi
pusės po to nutartų ką nors pridėti ar
atimti, jos tai gali daryti savo nuožiū-
ra. Tai, ką jie nutars pridėti ar atimti,
tai galios. [31] O dėl karaliaus Demetrijo
nusikaltimų jums mes jam taip para-
šėme: ‘Kam gi padarei savo jungą sun-
kų mūsų bičiuliams, mūsų sąjungi-
ninkams žydams? [32] Taigi jeigu jie vėl
kreipsis į mus su skundu dėl jūsų, mes
ginsime jų teises, kovodami su jumis
jūroje ir žemėje’“.

Judo Makabiejaus žūtis

9 Sužinojęs, kad Nikanoras ir jo ka-
riuomenė žuvo mūšyje, Demetri-
jas antrąkart išsiuntė į Judo kraštą Bak-
chidą ir Alkimą drauge su dešiniuoju
savo kariuomenės sparnu. [2] Jie pasuko
keliu, vedančiu į Galilėją, ir pasistatę
stovyklą priešais šlaitą prie Arbelo pa-
ėmė ją ir užmušė daug žmonių. [3] Šim-
tas penkiasdešimt antrų metų pirmą
mėnesį jie pasistatė stovyklą šalia Je-
ruzalės. [4] Po to leidosi su dvidešimt
tūkstančių vyrų ir dviem tūkstančiais
raitijos Beerzeto link. [5] Judas su trim
tūkstančiais rinktinių vyrų buvo įkū-
ręs stovyklą prie Elasos. [6] Matydami
tokią didelę priešo karių daugybę, jo
vyrai buvo siaubo apimti. Daugelis jų
traukėsi iš stovyklos, kol ilgainiui liko
ne daugiau kaip aštuoni šimtai vyrų.
[7] Matydamas, kad jo kariuomenė
tirpsta kaip tik tuo metu, kai mūšis jau
čia pat, Judas buvo priblokštas. Laiko
jiems suburti nebuvo. [8] Tačiau, nors ir
pats bijodamas, su juo pasilikusiems
vyrams jis tarė: „Pakilkime! Pirmyn
prieš mūsų priešus! Galbūt mes būsi-
me pakankamai stiprūs su jais kovoti!“
[9] Vyrai mėgino jį atkalbėti, sakydami:
„Tikrai nepajėgsime. Dabar verčiau
gelbėkime savo gyvastį. Sugrįžkime
su savo broliais ir tada kovokime prieš
juos. Mūsų per mažai!“ [10] Bet Judas at-
sakė: „Jokiu būdu nedarysime tokio
dalyko, nebėgsime nuo jų! Jeigu atėjo

8,17 2 Mak 4,11
8,22 1 Mak 14,18

mūsų valanda, bent mirkime kaip vyrai už savo brolius, nepalikime nieko, kas būtų dėmė mūsų geram vardui".
11 Tada Bakchido kariuomenė išžygiavo iš stovyklos ir išsidėstė mūšiui.
Raitija buvo padalyta į du raitininkų būrius, svaidyklininkai bei lankininkai žengė gretų priekyje, o visi narsuoliai
vyrai buvo pirmoje gretoje. 12 Bakchi-
das buvo prie dešiniojo sparno. Mūšio gretos su raitininkų būriais iš abiejų šonų artinosi gaudžiant trimitams. Ir
Judo vyrai pūtė savo trimitus. 13 Žemė
drebėjo nuo kariuomenių ūžesio. Mūšis šėlo nuo ryto iki vakaro.
14 Judui pastebėjus, kad Bakchidas ir pagrindinė jo kariuomenės jėga buvo dešiniajame sparne, visi drąsiausi vy-
rai susitelkė apie jį. 15 Dešinį sparną su-
triuškinę, jie vijosi priešą iki pat Azoto
kalno. 16 Bet kairiajame sparne vyrai, matydami, kad dešinysis sparnas priverstas trauktis, pasisuko ir ėmė sekti iš paskos Judą bei jo vyrus, puldami
iš užnugario. 17 Mūšis tapo dar nuožmesnis. Abi pusės jame neteko daug
sužeistų ir žuvusių. 18 Žuvo ir Judas, o
išlikusieji pabėgo.
19 Paėmę savo brolį Judą, Jehonatanas ir Simonas palaidojo jį savo protėvių kape prie Modeino
20 ir apraudojo.
Iš tikrųjų jo raudojo visas Izraelis su didele širdgėla. Jie daug dienų gedėjo, sakydami:

21 „O kaip žuvo didvyris,
Izraelio gelbėtojas!"

22 Kiti Judo darbai, jo mūšiai ir atlikti žygdarbiai bei jo dvasios didybė nebuvo aprašyti, nes jų pernelyg daug.

Bakchidas ir Jehonatanas

23 Po Judo mirties atsimetėliai nuo Įstatymo pakėlė galvas visose Izraelio vietose ir vėl pasirodė visokiausių
nedorėlių. 24 Tomis dienomis ten buvo
baisus badas; net žemė palinko į ne-
dorėlių pusę. 25 Bakchidas sąmoningai
pasirinko tikėjimo priešus ir padarė
juos krašto šeimininkais. 26 O jie puo-
lė ieškoti Judo draugų ir juos gaudyti. Atvesdavo juos pas Bakchidą, kad nu-
baustų ir iš jų pasityčiotų. 27 Taigi Izra-
elyje prasidėjo nuožmi priespauda, kokios nebuvo buvę nuo to meto, kai tarp jų liovėsi reikštis pranašai.
28 Tada visi susirinko ir tarė Jehona-
tanui: 29 „Nuo to meto, kai mirė tavo brolis Judas, nebuvo kito vyro, panašaus į jį, galinčio pasipriešinti mūsų priešams, tokiems žmonėms kaip Bakchidui ir kitiems, kurie nekenčia mūsų
tautos. 30 Tad mes išrinkome tave šian-
dien užimti jo vietą, kad kaip mūsų valdovas ir vadas vestum mūsų kovą".
31 Nuo to laiko Jehonatanas pradėjo vadovauti vietoj savo brolio Judo.
32 Apie tai sužinojęs, Bakchidas
stengėsi jį nužudyti. 33 Bet Jehonata-
nas ir jo brolis Simonas bei visi su jais buvę vyrai apie tai išgirdo ir pabėgę į Tekojos tyrus pasistatė stovyklą prie
Asfaro vandens talpyklos. 34 Gavęs
apie tai žinią šabo dieną, Bakchidas irgi persikėlė į Užjordanę su visa savo kariuomene.
35 Tada Jehonatanas pasiuntė savo brolį, vadovavusį gurguolėms, kad paprašytų jo bičiulių nabatėjų leisti pas
juos pasidėti gana didelę mantą. 36 Bet
Jambrio kiltis iš Medebos užpuolė ir pagrobę Johananą bei visa, ką jis tu-
rėjo, nuėjo sau su grobiu. 37 Vėliau Je-
honatanui ir jo broliui Simonui buvo pranešta: „Jambrio kiltis kelia dideles vestuves ir veda į namus nuotaką, vieno Kanaano didikų dukterį iš Nadaba-
to, su didele palyda". 38 Atsimindami
savo brolio Johanano kraują, jie nuėjo
ir pasislėpė kalno priedangoje. 39 Ap-
sižvalgę jie staiga pamatė triukšmingą eiseną su labai daug mantos. O jaunasis su savo draugais ir broliais, lydimi būgnelių su žvangučiais, muzikos instrumentų, stipriai ginkluoti, išėjo jų
pasitikti. 40 Tada pakilę iš pasalos, jie
puolė juos žudyti. Daug buvo sužeistų

ir kritusių, o išlikusieji pabėgo į kal-
ną. Buvo paimta visa jų manta. 41 Tai-
gi vestuvės virto gedulu, o giesminin-
kų balsai – rauda. 42 Įvykdę kerštą už
savo brolio kraują, jie sugrįžo į Jordano
pelkes.

43 Apie tai išgirdęs Bakchidas šabo
dieną nužygiavo prie Jordano krantų
su didele kariuomene. 44 Jehonatanas
savo vyrams tarė: „Pakilkime! Kovo-
kime už savo gyvastį, nes šiandien ne
taip, kaip buvo vakar ar užvakar. 45 Pa-
sižiūrėkite! Mūšis mums prieš akis, už
nugaros Jordano vandenys, o vienoje ir
kitoje pusėje pelkės ir tankmės. Nėra
kur pabėgti. 46 Tad šaukitės Dangaus,
kad būtumėte išgelbėti iš mūsų prie-
šų rankų“. 47 Prasidėjo kova vyro prieš
vyrą. Jehonatanas pakėlė ranką smog-
ti Bakchidui, bet šis atsitraukė. 48 Tada
Jehonatanas ir jo vyrai šoko į Jordaną
ir nuplaukė prie kito kranto, o priešas
per Jordaną jų vytis nesikėlė. 49 Tą die-
ną žuvo apie tūkstantis Bakchido vyrų.

50 Bakchidas sugrįžo į Jeruzalę ir
ėmėsi tvirtinti Judėjos miestus. Jis pa-
statė tvirtoves ir Jeriche, ir Emause, ir
Bet Horone, ir Betelyje, ir Timnate, ir
Piratone, ir Tefone su aukštomis sie-
nomis ir vartais su velkėmis. 51 Jose pa-
liko įgulas, kad neduotų ramybės Izra-
eliui. 52 Jis įtvirtino ir Bet Cūro miestą,
Gezerą ir tvirtovę Jeruzalėje, pastatė
įgulas ir aprūpino maisto sandėliais.
53 Paėmęs krašto vadų sūnus įkaitais,
Bakchidas laikė juos kalėjime Jeruza-
lės tvirtovėje.

54 Šimtas penkiasdešimt trečių
metų antrą mėnesį Alkimas įsakė nu-
griauti šventyklos vidinio kiemo sie-
ną. Jis nugriovė pranašų darbą! Bet jis
tik pradėjo griauti. 55 Kaip tik tuo metu
jį ištiko liga, ir darbai buvo nutraukti.
Jis nebegalėjo atverti burnos, nes buvo
taip paralyžiuotas, kad nei žodžio ne-
beištarė, nei dėl namų ką įsakinėjo.
56 Galop Alkimas mirė baisiai kentėda-
mas. 57 Alkimui mirus, Bakchidas su-
grįžo pas karalių, ir Judėja dvejus me-
tus buvo palikta ramybėje.

58 Tada visi atsimetėliai nuo Įstaty-
mo surengė nedorą sąmokslą. „Štai,
– sakė jie, – Jehonatanas ir jo rėmėjai
gyvena be rūpesčio savo namuose ir
jaučiasi saugūs. Tad pakvieskime Bak-
chidą, ir jis suims juos visus per vieną
naktį“. 59 Nuvykę pas jį susitarė. 60 Bak-
chidas leidosi į žygį su didele kariuo-
mene ir nusiuntė slapta laiškus į Judėją
visiems savo sąjungininkams, kad su-
imtų Jehonataną ir jo vyrus. Tačiau to
padaryti jie negalėjo, nes sąmokslas iš-
kilo viešumon. 61 Užtat Jehonatano vy-
rai nutvėrė apie penkiasdešimt krašte
gyvenusių atsakingų už šį sąmokslą
vyrų ir juos užmušė.

62 Tada Jehonatanas drauge su savo
vyrais ir Simonu pasitraukė į Bet Basį
tyruose. Atstatę išgriautąsias tos vie-
tovės dalis, įtvirtino ją. 63 Bakchidas,
apie tai sužinojęs, sutelkė visas savo
pajėgas ir pranešė visiems savo rėmė-
jams Judėjoje. 64 Nužygiavęs jis pasi-
statė stovyklą priešais Bet Basį ir įsi-
rengęs apgulos pabūklus kovojo su juo
daug dienų.

65 O Jehonatanas, palikęs savo bro-
lį Simoną mieste, mažo vyrų būrio ly-
dimas, išsmuko į kaimo vietoves. 66 Jis
parbloškė Odomerą bei jo brolius ir
Fasirono žmones jų stovykloje. Tada
jie pradėjo neduoti ramybės ir puldi-
nėti Bakchido pajėgas. 67 O Simonas ir
jo vyrai, išpuolę iš miesto padegė ap-
gulos pabūklus. 68 Galop jie nugalėjo
Bakchidą mūšyje. Tai jį labai kankino,
nes jo užmojis ir žygis nuėjo niekais.
69 Širsdamas ant atsimetėlių, pataru-
sių jam rengti žygį į kraštą, daugelį jų
Bakchidas užmušė. Po to apsisprendė
grįžti į savo kraštą.

70 Jehonatanas, apie tai sužinojęs,
nusiuntė pas jį pasiuntinius, siūlyda-
mas tartis dėl taikos ir išlaisvinti be-
laisvius. Bakchidas, sutikęs su jo pa-
siūlymais, įvykdė juos 71 ir prisiekė

niekada nebemėginsiąs jam pakenkti
per visas likusias savo gyvenimo die-
nas. 72 Išlaisvinęs belaisvius, kuriuos
buvo anksčiau paėmęs iš Judo krašto,
jis apsisuko ir sugrįžo į savo šalį. Į jų
žemę niekada daugiau nebežygiavo.
73 Taigi kalavijas liovėsi šėlti Izraely-
je. Jehonatanas apsigyveno Michmaše
ir pradėjo teisėjauti tautai. Jis sunaiki-
no Izraelio atsimetėlius nuo Įstatymo.

Aleksandro sukilimas

10 Šimtas šešiasdešimtais metais
Antiocho sūnus Aleksandras
Epifanas subūrė kariuomenę ir paėmė
Ptolemaidę. Gyventojų mielai sutik-
tas jis pradėjo karaliauti. 2 Apie tai iš-
girdęs, karalius Demetrijas sutelkė di-
džiules pajėgas ir išžygiavo susitikti su
juo mūšyje. 3 Be to, Demetrijas pasiun-
tė Jehonatanui labai taikingą laišką,
žadėdamas jį pagerbti. 4 Mat jis sakė
sau: „Kreipkimės į jį pirmi ir susitaiky-
kime, kol jis nespėjo susikalbėti prieš
mus su Aleksandru. 5 Juk jis atsimins
visas skriaudas, kurias esame padarę
ir jam, ir jo broliams, ir jo tautai“. 6 Tad
Demetrijas suteikė jam teisę rinkti ka-
riuomenę, aprūpinti ją ginklais bei lai-
kyti save jo sąjungininku ir įsakė, kad
tvirtovėje laikomi įkaitai būtų perduo-
ti jam.
7 Taigi Jehonatanas, įžygiavęs į Jeru-
zalę, perskaitė tą laišką girdint visiems
žmonėms. Tvirtovėje buvusiems vy-
rams 8 žinia, kad karalius suteikė jam
teisę rinkti kariuomenę, kėlė siaubą.
9 Bet jie perdavė įkaitus Jehonatanui,
o jis atidavė juos tėvams. 10 Po to Jeho-
natanas apsigyveno Jeruzalėje ir ėmė-
si atstatyti ir atnaujinti miestą. 11 Darbų
vadovams įsakė statyti sienas ir gyny-
bos įtvirtinimus aplink Siono kalną,
kad jie būtų stipresni, iš keturkampių
akmenų. Jie taip ir padarė.
12 Svetimšaliai, buvę Bakchido staty-
tose tvirtovėse, išbėgiojo. 13 Palikę savo
vietas, visi sugrįžo į savo šalį. 14 Tik Bet
Cūre buvo likę keletas atsimetėlių nuo
Įstatymo ir įsakymų, nes jis buvo prie-
glaudos vieta.
15 Karalius Aleksandras išgirdo apie
Jehonatanui duotus Demetrijo paža-
dus. Jam buvo pranešta ir apie Jehona-
tano bei jo brolių kovas ir žygdarbius
bei sunkumus, kuriuos jie turėjo pa-
kelti. 16 „Argi galėtume rasti kitą tokį
vyrą? – sušuko jis. – Mes turime tuo-
jau pat jį padaryti savo draugu ir sąjun-
gininku!“ 17 Tad jis parašė Jehonatanui
laišką, kreipdamasis šiais žodžiais:
18 „Karalius Aleksandras su džiaugs-
mu sveikina savo brolį Jehonataną.
19 Mes girdėjome apie tave, kad esi
narsus galiūnas ir vertas būti mūsų
draugu. 20 Todėl šiandien tave pasky-
rėme būti tavo tautos vyriausiuoju ku-
nigu. Tu turi būti vadinamas karaliaus
bičiuliu. Tu turi rūpintis mūsų reika-
lais ir palaikyti su mumis draugystę“.
Jis nusiuntė Jehonatanui ir purpuro
skraistę bei aukso vainiką.
21 Jehonatanas apsivilko šventuo-
ju apdaru šimtas šešiasdešimtų metų
septintą mėnesį per Palapinių šventę,
surinko kariuomenę ir parūpino dau-
gybę ginklų. 22 Išgirdęs apie tuos da-
lykus, Demetrijas susirūpino ir tarė:
23 „Ką mes padarėme! Juk Aleksandras
mums už akių užbėgo, draugystę su
žydais laimėdamas ir pagerindamas
savo padėtį! 24 Ir aš jiems parašysiu,
siūlydamas paskatų ir žadėdamas gar-
bę ir dovanų; galbūt jie ateis man į pa-
galbą“. 25 Taigi jis pasiuntė jiems tokį
laišką:
„Karalius Demetrijas su džiaugsmu
sveikina žydų tautą.
26 Mes girdėjome, kad jūs laikėtės
sutarčių su mumis, likote draugiški
mums ir neperėjote pas mūsų priešus.
Tai mus labai džiugina. 27 Tad likite
mums ištikimi ir toliau. Mes atlygin-
sime už jūsų gerą elgesį mūsų atžvil-
giu. 28 Suteiksime jums daug lengva-
tų ir duosime dovanų. 29 Tad dabar aš

išlaisvinu jus ir atleidžiu visus žydus
nuo duoklės, nuo druskos muito ir vai-
nikų mokesčio. 30 *Užuot išrinkęs treč-
dalį grūdų derliaus ir pusę vaismedžių
vaisių, kurie turėtų būti mano dalis, aš
atsisakau tos teisės nuo šiandien vi-
sam laikui. Nei dabar, nei ateityje ne-
rinksiu jų iš Judo krašto nei iš trijų prie
jo iš Samarijos prijungtų sričių. 31 Te-
būna Jeruzalė ir jos žemė, jos dešim-
tinės ir mokesčiai šventi ir atleisti nuo
mokesčių. 32 Taip pat aš išsižadu teisės
valdyti tvirtovę, esančią Jeruzalėje,
ir perduodu ją vyriausiajam kunigui,
kad pastatytų joje įgulą iš savo parink-
tų vyrų. 33 Visiems žydams, paimtiems
į nelaisvę iš Judo krašto į bet kurią
mano karalystės valdą, aš grąžinu lais-
vę be išpirkos. Tebūna jie atleisti nuo
visų mokesčių, net uždėtų ant jų gal-
vijų. 34 Visos iškilmės, šabai, jaunaties
bei įsakytos švenčių dienos ir trys die-
nos prieš iškilmę bei trys dienos po iš-
kilmės – visos jos tebūna dienos atlei-
dimo ir palengvinimo visiems žydams,
esantiems mano karalystėje. 35 Niekas
neturi teisės ko nors iš jų reikalauti ar
ką nors iš jų trukdyti bet kokiu reikalu.
36 Tebūna trisdešimt tūkstančių žydų
priimta į karaliaus kariuomenę ir te-
gauna jie tokį pat išlaikymą, koks pri-
klauso karaliaus karo pajėgoms. 37 Te-
būna kai kurie jų skiriami į svarbias
karaliaus tvirtoves, tebūna kai kurie jų
skiriami į atsakingas vietas karalystėje.
Tebūna jų pareigūnai ir vadai paskirti
iš jų pačių, tegyvena jie pagal savo įsta-
tymus, kaip karalius ir yra įsakęs Judo
krašte. 38 Anos trys sritys, prijungtos
prie Judėjos iš Samarijos, tebūna taip
suvienytos su Judėja, kad priklausytų
vienam valdovui ir būtų pavaldžios tik
vyriausiajam kunigui.

39 Ptolemaidę ir jos apylinkes aš
duodu kaip dovaną Jeruzalės švento-
vei reikalingoms išlaidoms padengti.
40 Aš duodu taip pat asmenišką metinę
penkiolikos tūkstančių sidabro šekelių
dovaną iš karaliaus įplaukų sąskaitų,
paimtų iš artimiausių vietų mano val-
dose. 41 Visos papildomos lėšos, kurių
pareigūnai neperdavė, kaip buvo darę
ankstesniais metais, nuo dabar bus
perduodamos šventyklos reikalams.
42 Be to, panaikinami anie penkių tūks-
tančių sidabro šekelių mokesčiai, ku-
riuos mano pareigūnai imdavo kasmet
iš šventovės įplaukų, nes tos lėšos pri-
klauso joje tarnaujantiems kunigams.
43 Kas tik ieškos prieglaudos Jeruzalės
šventykloje ar bet kur joje, nesumokė-
jęs mokesčių karaliui ar prasiskolinęs,
tam tebūna atleista ir sugrąžinta visa
jo nuosavybė mano karalystėje.

44 Šventovė ir jos pastatų atstatymo
ir atnaujinimo išlaidos tebūna apmo-
kėtos iš karaliaus įplaukų. 45 Panašiai
ir Jeruzalės sienų atstatymas bei įtvir-
tinimas iš visų šonų, ir Judėjos sienų
atstatymas tebūna apmokėtas iš kara-
liaus įplaukų“.

46 Jehonatanas ir žmonės, išklausę
šių žodžių, nepatikėjo ir atmetė juos,
nes atsiminė didelę Demetrijo skriau-
dą, kurią jis buvo padaręs Izraeliui, ir
kaip nuožmiai jis buvo juos engęs. 47 Jie
nutarė remti Aleksandrą, nes jis pir-
mas taikingai į juos kreipėsi, ir liko jo
sąjungininkais visą jo gyvenimą.

48 Karalius Aleksandras, sutelkęs di-
džiulę kariuomenę, pasistatė savo sto-
vyklą priešais Demetrijų. 49 Abu kara-
liai išėjo į mūšį. Demetrijo kariuomenė
buvo priversta bėgti. Aleksandras vijo-
si ir juos įveikė. 50 Jis narsiai tęsė kovą
ligi saulėlydžio, ir tą dieną Demetrijas
žuvo.

Aleksandro sąjunga su Egiptu

51 Po to Aleksandras išsiuntė pasiun-
tinius pas Egipto karalių Ptolemėją su
tokia žinia:

52 „Aš sugrįžau į savo karalystę, įžen-
giau į savo protėvių sostą ir pradėjau

10,30 *1 Mak 11,34*

valdyti. Aš nugalėjau Demetrijų ir at-
gavau mūsų valdas. 53 Su juo kovojau
mūšyje, mes sutriuškinome jį bei jo
kariuomenę ir įžengėme į jo karalystės
sostą. 54 Tad dabar sudarykime drau-
gystės sutartį vienas su kitu. Duok man
savo dukterį žmona, ir aš tapsiu tavo
žentu. Aš duosiu tau ir jai tavęs vertų
dovanų“.

55 O karalius Ptolemėjas šitaip atsa-
kė:

„Laiminga ta diena, kurią sugrįžai
į savo tėvų kraštą ir atsisėdai jų kara-
lystės soste! 56 Dabar aš darysiu, kaip
rašei, bet susitik su manimi Ptolemai-
dėje, kad galėtume vienas kitą pama-
tyti, ir aš tapsiu tavo uošviu, kaip tu
pasiūlei“.

57 Ptolemėjas su savo dukterimi Kle-
opatra leidosi į kelionę iš Egipto ir at-
vyko į Ptolemaidę šimtas šešiasdešimt
antrais metais. 58 Karalius Aleksan-
dras jį pasitiko, ir Ptolemėjas davė savo
dukterį jam žmona ir iškėlė vestuves
Ptolemaidėje, kaip karaliams įprasta
daryti, su didžia iškilme.

59 Karalius Aleksandras parašė ir Je-
honatanui, kad atvyktų su juo susitik-
ti. 60 Tad jis, nuvykęs į Ptolemaidę su
didele iškilme, susitiko su abiem kara-
liais ir davė jiems bei jų bičiuliams si-
dabro bei aukso ir daug dovanų, pada-
rydamas jiems gerą įspūdį. 61 Tuo pačiu
metu būrys niekšų izraelitų, atsimetė-
lių nuo Įstatymo, susibūrė kaltinti jo,
bet karalius nekreipė į juos dėmesio.
62 Jis įsakė nuvilkti Jehonatano drabu-
žius ir apvilkti jį purpuru, ir taip buvo
padaryta. 63 Karalius jį ir pasisodino
šalia savęs. „Nueikite su juo į miesto
vidurį, – įsakė jis savo pareigūnams,
– ir paskelbkite, kad neleidžiama kel-
ti prieš jį jokių skundų. Tenevargina
jo nė vienas, kad ir kokia būtų prie-
žastis“. 64 Pamatę tuo paskelbimu jam
teikiamą garbę ir jį patį apvilktą pur-
puru, jo kaltintojai visi išbėgiojo. 65 Be
to, karalius, pagerbdamas Jehonataną,
įrašė jį tarp savo pirmųjų bičiulių ir pa-
skyrė jį karo vadu bei srities valdytoju.
66 Tada Jehonatanas, kupinas džiaugs-
mo, sugrįžo į Jeruzalę ramybėje.

Jehonatanas nugali Apoloniją

67 Šimtas šešiasdešimt penktais me-
tais Demetrijo sūnus Demetrijas atvy-
ko iš Kretos į savo tėvų šalį. 68 Karalius
Aleksandras, apie tai išgirdęs, buvo la-
bai susirūpinęs ir sugrįžo į Antiochiją.
69 Demetrijas Celesirijos valdytoju pa-
skyrė Apoloniją. Sutelkęs didelę ka-
riuomenę, Apolonijas pasistatė sto-
vyklą prie Jabnės. Iš ten jis nusiuntė
vyriausiajam kunigui Jehonatanui tokį
žodį:

70 „Tu tik vienas mums priešiniesi.
Dėl tavęs esu išjuokiamas ir gėdina-
mas. Kam gi rodai galybę prieš mus
kalnuose? 71 Jeigu tu pasitiki savo pa-
jėgomis, atžygiuok pas mus į lygumą,
ir ten išmėginkime vienas kito jėgą.
Miestų jėga mano pusėje. 72 Pasiklausk
ir sužinok, kas aš ir kas tie kiti, kurie
man padeda. Žmonės tau pasakys, kad
tu negali stoti į kovą su manimi, nes
tavo tėvai, būdami savo žemėje, du sy-
kius buvo priversti bėgti. 73 Tad tu ne-
pajėgsi atsilaikyti prieš mano raitiją
ir tokią kariuomenę kaip ši lygumoje,
kur nėra nei uolos, nei akmens, nei jo-
kios vietos, kur pabėgti“.

74 Išgirdęs Apolonijo žodžius, Je-
honatanas pasijuto įžeistas. Išsirin-
kęs dešimt tūkstančių vyrų, jis leidosi
į žygį iš Jeruzalės, o jo brolis Simonas
prisijungė jam padėti. 75 Jis pasistatė
stovyklą prie Jopės, bet miesto gyven-
tojai uždarė miesto vartus, nes ten įgu-
lą turėjo Apolonijas. Žydams apgulus,
76 miesto gyventojus apėmė baimė. Jie
atidarė miesto vartus, ir Jehonatanas
paėmė Jopę.

77 Gavęs apie tai žinią, Apolonijas
išrikiavo žygiui tris tūkstančius raiti-
jos bei didelę pėsčiųjų kariuomenę ir
išžygiavo Azoto link, tarsi norėdamas

peržygiuoti miestą. Bet kartu jis slinko
į lygumą, kur turėjo didžiulį raitijos da-
linį ir juo pasitikėjo. 78 Jehonatanas nu-
sivijo jį iki Azoto, ir kariuomenės pra-
dėjo mūšį. 79 Apolonijas buvo palikęs
tūkstančio raitininkų pasalą užnuga-
ryje. 80 Jehonatanas suvokė, kad jo už-
nugaryje yra pasala, nes priešas buvo
apsupęs jo kariuomenę ir šaudė strė-
lėmis į jo vyrus nuo ankstyvo ryto iki
vėlyvos popietės. 81 Bet jo vyrai laikėsi
tvirtai, kaip Jehonatanas buvo įsakęs,
o priešo arkliai išvargo.

82 Tada Simonas atvedė savo pajėgas
ir pradėjo mūšį su priešo gretomis. Jų
raitija buvo išvargusi, priešo gretos pa-
lūžo prieš jį, ir jie buvo priversti bėgti.
83 Jų raitininkai buvo per daug išsklai-
dyti lygumoje. Tad nubėgę į Azotą, jie
suėjo į savo stabo Bet Dagono šventyk-
lą. 84 Bet Jehonatanas sudegino Azotą
bei visus aplinkinius miestus ir paė-
mė grobį. Sudegino ir Dagono švento-
vę bei visus, ieškojusius joje prieglau-
dos. 85 Žuvusių nuo kalavijo ir tų, kurie
buvo gyvi sudeginti, iš viso buvo aš-
tuoni tūkstančiai.

86 Pasitraukęs iš ten, Jehonatanas
pasistatė stovyklą prie Aškelono. To
miesto gyventojai išėjo su didele iš-
kilme jo pasitikti. 87 Po to jis ir jo vy-
rai, apsikrovę gausiu grobiu, sugrįžo į
Jeruzalę.

88 Išgirdęs apie tuos įvykius, kara-
lius Aleksandras dar labiau pagerbė
Jehonataną. 89 Jis atsiuntė jam tokią
aukso sagę, kokia paprastai duodama
karaliaus giminaičiams. Be to, jis ati-
davė jam Ekroną ir visas jo žemes kaip
nuosavybę.

Demetrijo ir Ptolemėjo sąjunga

11 Tuo tarpu Egipto karalius, sutel-
kęs dideles karines pajėgas, gau-
sias tarsi pajūrio smiltys, ir daug laivų,
mėgino klasta paimti Aleksandro kara-
lystę ir prijungti prie savosios. 2 Jis sa-
kėsi žygiuojąs į Siriją taikingų norų ve-
damas. Miestų gyventojai atidarė jam
vartus ir ėjo jo pasitikti. Mat Aleksan-
dras buvo jiems įsakęs tai daryti, nes
Ptolemėjas buvo jo uošvis. 3 Bet Pto-
lemėjas, įėjęs į miestus, kiekviename
palikdavo savo ginkluotų pajėgų įgulą.

4 Kai jis pasiekė Azotą, gyventojai
parodė sudegintą Dagono šventovę,
sunaikintą Azotą bei nuniokotas apy-
linkes, visur tysančius lavonus ir su-
anglėjusius lavonus tų, kuriuos Jeho-
natanas buvo sudeginęs kare. Jie buvo
sumesti į krūvas prie kelio. 5 Norėdami
iš anksto nuteikti karalių prieš Jeho-
nataną, jie papasakojo ir visa, ką Jeho-
natanas buvo padaręs, tačiau karalius
tylėjo. 6 Jehonatanas pasitiko karalių
Jopėje labai iškilmingai. Jiedu vienas
kitą pasveikino ir ten praleido naktį.
7 Palydėjęs karalių iki pat upės, vardu
Eleuteras, Jehonatanas sugrįžo į Jeru-
zalę.

8 O karalius Ptolemėjas savo ruož-
tu paėmė pajūrio miestus iki pajūrio
Seleukijos. Visą laiką jis brandino są-
mokslą prieš Aleksandrą. 9 Jis nusiun-
tė pasiuntinius pas karalių Demetriją,
tardamas: „Eikš, sudarykime sando-
rą. Aš tau duosiu savo dukterį žmo-
na, kurią yra vedęs Aleksandras, ir tu
būsi karaliumi savo tėvo karalystėje.
10 Mat aš gailiuosi davęs tam žmogui
savo dukterį. Juk jis mėgino mane nu-
žudyti!“ 11 Ptolemėjas kaltino Aleksan-
drą, kad jis troško paimti jo karalystę.
12 Tad atėmęs iš jo savo dukterį ir ati-
davęs Demetrijui, Ptolemėjas nutraukė
santykius su Aleksandru. Jų nesantai-
ka iškilo į viešumą.

13 Po to Ptolemėjas, įžygiavęs į An-
tiochiją, užsidėjo Azijos karaliaus vai-
niką. Taigi jis nešiojo ant galvos du vai-
nikus – Egipto ir Azijos.

14 O karalius Aleksandras visą tą lai-
ką buvo Kilikijoje, nes tos srities gy-
ventojai buvo sukėlę maištą. 15 Apie tai
išgirdęs Aleksandras atžygiavo į mūšį
su savo varžovu. Ptolemėjas išėjo prieš

jį su galinga kariuomene ir priver-
tė bėgti. 16 Ieškodamas prieglobsčio,
Aleksandras pabėgo į Arabiją, o kara-
lius Ptolemėjas tapo nugalėtoju. 17 Za-
bdielis Arabas, nukirtęs Aleksandrui
galvą, atsiuntė ją Ptolemėjui. 18 Bet po
trejeto dienų Ptolemėjas mirė, ir jo
įgulos tvirtovėse jų gyventojų buvo su-
naikintos. 19 Taigi šimtas šešiasdešimt
septintais metais karaliumi tapo De-
metrijas.

Jehonatanas ir Demetrijas

20 Tomis dienomis Jehonatanas pašau-
kė prie ginklų Judėjos vyrus pulti tvir-
tovę Jeruzalėje. Prieš ją buvo pastatyta
daug apgulos pabūklų. 21 Bet keletas at-
simetėlių, nekentusių savo tautos, nu-
ėję pas karalių Demetrijų pranešė, kad
Jehonatanas apgulė tvirtovę. 22 Žinia
karalių labai supykdė. Vos ją išgirdęs,
tuojau pat leidosi kelionėn į Ptolemai-
dę. Jis parašė Jehonatanui laišką, kad
nutrauktų apgulą ir atvyktų kiek ga-
lima greičiau susitikti su juo pasitarti
Ptolemaidėje.

23 Tai išgirdęs, Jehonatanas įsakė
tęsti apgulą. Tada su rinktine keleto
Izraelio seniūnų ir keleto kunigų paly-
da jis išdrįso statyti save į pavojų. 24 Pa-
siėmęs sidabro, aukso, apdarų ir daug
kitokių dovanų, jis nuvyko pas karalių
į Ptolemaidę. Ir jam pasisekė pelny-
ti jo malonę. 25 Nors vienas ar kitas jo
tautos atsimetėlių nesiliovė jį skųsti,
26 karalius elgėsi su juo kaip jo pirmta-
kai buvo elgęsi ir išaukštino jį visų savo
bičiulių akivaizdoje. 27 Jis patvirtino jį
vyriausiuoju kunigu, pripažino visus
jam anksčiau suteiktus garbės apdo-
vanojimus ir įsakė įtraukti jį į pirmųjų
bičiulių sąrašą.

28 O Jehonatanas paprašė karalių
atleisti Judėją ir tris Samarijos sritis
nuo mokesčių, žadėdamas jam už tai
tris šimtus talentų. 29 Karalius sutiko ir
parašė apie tuos dalykus Jehonatanui
tokį raštą:

30 „Karalius Demetrijas su džiaugs-
mu sveikina savo brolį Jehonataną ir
žydų tautą.

31 Mes parašėme apie jus giminai-
čiui Lastenui. Dabar siunčiame jums šį
mūsų rašto nuorašą, kad žinotumėte.

32 'Karalius Demetrijas su džiaugs-
mu sveikina savo tėvą Lasteną.

33 Mes nutarėme atlyginti žydų tau-
tai, mūsų sąjungininkei, uoliai vyk-
dančiai įsipareigojimus, už jų rodo-
mą ištikimybę. 34 *Todėl patvirtiname
jiems ne tik Judėjos, bet ir trijų sričių –
Aferemos, Lydos ir Ramataimų žemės
nuosavybę. Tos sritys drauge su joms
pavaldžiomis gyvenvietėmis buvo
prijungtos prie Judėjos iš Samarijos.
Visiems atnašaujantiems auką Jeru-
zalėje mes suteikėme atleidimą nuo
karaliaus mokesčių, kuriuos anksčiau
karalius iš jų kasmet imdavo nuo lau-
kų ir vaismedžių derliaus. 35 Nuo šio
meto mes suteikiame jiems atleidimą
nuo mokesčių už kitus dalykus, bū-
tent, kas priklauso mums už dešimti-
nes, kas priklauso mums kaip duoklė ir
galop kas priklauso mums kaip mokes-
čiai už druskos duobes bei vainikus.
36 Nuo šiol nė viena šių lengvatų nebus
niekada atšaukta. 37 Užtat pasirūpinki-
te, kad būtų padarytas šio rašto nuora-
šas. Tebūna jis perduotas Jehonatanui
ir išstatytas žymioje vietoje šventaja-
me kalne'".

38 Karalius Demetrijas matė, kad
kraštas jo valdžioje buvo ramus ir ne-
buvo, kas jam priešintųsi, todėl palei-
do visas savo karines pajėgas, pasiųs-
damas visus vyrus namo, išskyrus
svetimtaučių dalinius, pasamdytus iš
tautų salose. Užtat visi karinių pajėgų
vyrai, tarnavę jo pirmtakams, jo ne-
kentė. 39 Toks Trifonas, anksčiau buvęs
vienas Aleksandro rėmėjų, pastebėjęs,
kad visos karinės pajėgos murma ant
Demetrijo, nuvyko pas Jamliką Arabą,

11,34 *1 Mak 10,30*

auginantį jaunutį Aleksandro sūnų
Antiochą. 40 Trifonas primygtinai įti-
kinėjo jį perduoti berniuką jam, nes
padarysiąs jį karaliumi vietoj jo tėvo.
Be to, jis papasakojo Jamlikui, ką De-
metrijas buvo padaręs, ir apie neapy-
kantą, jam sukeltą kariuomenėje. Ten
jis išbuvo ilgą laiką.

41 Tuo tarpu Jehonatanas nusiuntė
prašymą karaliui Demetrijui, kad ati-
trauktų iš tvirtovės Jeruzalėje ir iš kitų
tvirtovių savo įgulas, nes jos nesilio-
vė puldinėti Izraelį. 42 Demetrijas taip
atsakė Jehonatanui: „Ne tik ko prašai
padarysiu tau bei tavo tautai, bet ir su-
teiksiu didesnę garbę tau bei tavo tau-
tai, kai tik bus proga. 43 O dabar tu gerai
pasielgsi, jei atsiųsi vyrų, kad padėtų
man kovoti, nes visa mano kariuome-
nė kelia maištą“. 44 Tad Jehonatanas
nusiuntė jam į Antiochiją tris tūkstan-
čius patyrusių vyrų. Jiems atžygiavus,
karalius labai apsidžiaugė.

45 Miesto gyventojai, šimtas dvide-
šimt tūkstančių, susitelkė mieste, no-
rėdami užmušti karalių. 46 Bet karalius
pabėgo į rūmus. Tada miesto gyvento-
jai, užėmę pagrindines gatves, pradė-
jo pulti. 47 Karalius pasišaukė į pagal-
bą žydus. Jie visi susibūrė aplink jį, po
to išsisklaidė ir po miestą. Tą dieną jie
užmušė apie šimtą tūkstančių miesto
gyventojų. 48 Jie padegė miestą ir drau-
ge paimdami daug grobio išgelbėjo ka-
ralių. 49 Matydami, kad žydai tvarkosi
mieste, kaip jiems patinka, miesto gy-
ventojai neteko drąsos ir šaukėsi kara-
liaus, maldaudami: 50 „Suteik mums
paliaubas! Tesiliauja žydai kovoti prieš
mus ir mūsų miestą!“ 51 Tad jie metė
ginklus ir susitaikė. Taigi žydai įsigi-
jo garbės karaliaus ir visų jo valdinių
akyse. Išgarsėję visoje jo karalystėje,
jie sugrįžo į Jeruzalę, nešini daugybe
grobio.

52 Karalius Demetrijas vėl tvirtai sė-
dėjo savo karalystės soste, ir visa šalis
buvo rami jo valdžioje. 53 Bet jis sulau-
žė savo pažadų žodį ir atsitolino nuo
Jehonatano. Užuot atsilyginęs už visas
paslaugas, kurias Jehonatanas buvo
jam padaręs, Demetrijas pridarė jam
daug bėdų.

54 Tada sugrįžo Trifonas su jaunuo-
ju berniuku Antiochu, šis tapo kara-
liumi ir buvo vainikuotas. 55 Visi ka-
riai, kuriuos Demetrijas buvo paleidęs,
susitelkė aplink Antiochą ir kovojo su
Demetriju, priversdami jį bėgti. 56 Tri-
fonas paėmė dramblius ir užėmė An-
tiochiją. 57 Tada jaunasis Antiochas pa-
rašė Jehonatanui tokį laišką:

„Aš tvirtinu tave vyriausiuoju ku-
nigu, skiriu tave keturių sričių valdy-
toju ir padarau tave vienu iš karaliaus
bičiulių“.

58 Jis nusiuntė jam ir aukso lėkščių
bei stalo indų rinkinį, suteikė Jehona-
tanui teisę gerti iš aukso taurių, dėvėti
purpurą ir nešioti aukso sagę. 59 O Je-
honatano brolį Simoną paskyrė valdy-
toju srities nuo Tyro Kopėčių iki Egip-
to ribos.

60 Po to Jehonatanas leidosi į žygį ir
aplankė Užeufratės sritį, peržygiuo-
damas per miestus. Visos Sirijos kari-
nės pajėgos susitelkė pas jį kaip sąjun-
gininkai. Jam atžygiavus į Aškeloną,
miesto gyventojai išėjo iškilmingai jo
pasitikti. 61 Iš ten jis nužygiavo į Gazą,
bet Gazos gyventojai uždarė jam var-
tus. Jis apgulė miestą, niokodamas
ugnimi apylinkes ir plėšdamas. 62 Ga-
zos gyventojai maldavo Jehonataną
pasigailėti, ir jis suteikė jiems taiką. Bet
paėmė vadų sūnus įkaitais ir išsiuntė
juos į Jeruzalę. Tada žygiavo per kraštą
iki pat Damasko.

63 Jehonatanas sužinojo, kad De-
metrijo karo vadai atžygiavo su stipria
kariuomene į Kedešą Galilėjoje, norė-
dami jį pašalinti iš tarnybos. 64 Palikęs
savo brolį krašte, jis nužygiavo jų pa-
sitikti. 65 Simonas pasistatė stovyklą
prie Bet Cūro, ilgą laiką laikė apgulęs
miestą ir vargino jo gyventojus. 66 Jiems

paprašius taikos, jis suteikė. Išvaręs juos
iš miesto, užėmė jį ir paliko ten įgulą.
67 O Jehonatanas ir jo kariuomenė pa-
sistatė stovyklą prie Genezaro vandenų.
Anksti kitą rytą jie nužygiavo į Hacoro
lygumą. 68 Ten priešais jį lygumoje buvo
svetimšalių kariuomenė. Svetimšaliai
buvo atskyrę dalinį pulti Jehonataną iš
pasalų kalnuose, o visa kariuomenė pa-
sitiko jį akis į akį. 69 Pasalų daliniui iš-
lindus iš kalnų ir pradėjus mūšį, 70 visi
Jehonatano vyrai pabėgo. Nė vienas jų
nepasiliko, išskyrus kariuomenės va-
dus Abšalomo sūnų Matatiją ir Halfio
sūnų Judą. 71 Jehonatanas persiplėšė
drabužius ir pabarstęs sau ant galvos
dulkių meldėsi. 72 Po to, sugrįžęs į mūšį,
taip smogė priešui, kad jie buvo privers-
ti bėgti. 73 Tai pamatę bėgantys jo vyrai
sugrįžo ir prisidėjo prie jo. Nusivijęę prie-
šą iki pat stovyklos prie Kedešo, ten jie
pasistatė stovyklą. 74 Tą dieną krito trys
tūkstančiai svetimtaučių karių. Tada Je-
honatanas sugrįžo į Jeruzalę.

Sąjungos su Roma ir Sparta

12 Matydamas, kad laikas jam pa-
lankus, Jehonatanas išsiuntė į
Romą rinktinius vyrus, kad patvirtintų
ir atnaujintų draugystės sutartį su ro-
mėnais. 2 Tuo pačiu tikslu jis išsiuntė
laiškus ir į Spartą bei kitas vietas.
3 Atvykę į Romą, jie nuėjo į senatą ir
tarė: „Vyriausiasis kunigas Jehonata-
nas ir žydų tauta atsiuntė mus atnau-
jinti pirmykštę draugystę ir sąjungą
su jumis". 4 Romėnai davė jiems laiš-
kų valdžios žmonėms įvairiose vieto-
se pakeliui, kad padėtų pasiuntiniams
saugiai sugrįžti į Judo kraštą.
5 O štai nuorašas laiško, kurį Jeho-
natanas parašė spartiečiams.
6 „Vyriausiasis kunigas Jehonata-
nas, tautos Seniūnų taryba, kunigai ir
visa žydų tauta su džiaugsmu sveikina
savo brolius spartiečius.
7 Jau praeityje buvo atsiųstas vyriau-
siajam kunigui Onijui laiškas iš Arėjo,
buvusio tuomet jūsų karaliumi, kuria-
me pareikšta, kad iš tikrųjų esate mūsų
broliai, kaip liudija pridėtas nuorašas.
8 Onijas, iškilmingai sutikęs pasiunti-
nį, priėmė laišką, kuriame buvo aiš-
kiai kalbama apie sąjungą ir draugys-
tę. 9 Mes savo ruožtu, nors mums to
ir nereikia, nes turime savo rankose
šventųjų Knygų paguodą, 10 išdrįsta-
me siųsti jums žodį, kad atnaujintume
su jumis broliškus ryšius ir draugys-
tę, idant netaptume jums svetimi, nes
jau daug laiko praslinko nuo tada, kai
jūs atsiuntėte mums laišką. 11 Mes at-
simename jus kiekviena proga ir savo
iškilmių metu, ir kitomis švenčių die-
nomis, aukomis, kurias atnašaujame,
bei maldomis, kaip teisinga ir dera at-
siminti brolius. 12 Ir mes džiaugiamės
jūsų garbe.
13 Tačiau mes patyrėme daug sun-
kumų ir daug karų, nes aplinkiniai
karaliai kariavo su mumis. 14 Mes ne-
norėjome varginti jūsų ir kitų savo są-
jungininkų bei draugų tų karų metu.
15 Turėdami Dangaus paramą, buvome
išgelbėti nuo priešų, o jie buvo paže-
minti. 16 Pasirinkę Antiocho sūnų Nu-
meniją ir Jasono sūnų Antipatrą, pa-
siuntėme juos į Romą, kad atnaujintų
mūsų pirmykštę draugystę ir sąjungą.
17 Mes jiems įsakėme, kad nuvyktų pas
jus, pasveikintų ir perduotų mūsų laiš-
ką apie brolystės atnaujinimą. 18 Tad
malonėkite atsiųsti mums apie tai at-
sakymą".
19 Štai nuorašas laiško, kuris buvo
atsiųstas Onijui.
20 „Arėjas, spartiečių karalius, su
džiaugsmu sveikina vyriausiąjį kuni-
gą Oniją.
21 Buvo atrasta raštuose apie spar-
tiečius ir žydus, kad jie esą broliai ir
kad abi tautos kilusios iš Abraomo gi-
minės. 22 Tad dabar, kadangi tai suži-
nojome, malonėkite parašyti mums,
kaip jums sekasi. 23 Mes savo ruož-
tu pranešame, kad jūsų kaimenės ir

nuosavybė priklauso mums, lygiai
kaip mūsiškės priklauso jums. Užtat
mes savo pasiuntiniams įsakome, kad
jums apie tai būtų pranešta“.

Žygis prieš Demetriją II

24 Jehonataną pasiekė žinia, kad De-
metrijo karvedžiai sugrįžo pulti jo su
didesne kariuomene negu anksčiau.
25 Tad jis leidosi į žygį iš Jeruzalės ir pa-
sitiko juos Hamato apylinkėse, neduo-
damas laiko įžygiuoti į savo šalį. 26 Į jų
stovyklą jis išsiuntė žvalgus. Sugrįžę
jie pranešė Jehonatanui, kad priešas
pasiruošęs pulti žydus tą naktį. 27 Tad
saulei nusileidus Jehonatanas įsakė
savo pajėgoms būti pasirengusioms
visą naktį ir išdėstė aplink stovyklą
saugas. 28 Išgirdęs, kad Jehonatanas ir
jo pajėgos pasirengusios mūšiui, prie-
šas, baimės apimtas, prarado drąsą.
Tad užkūrė savo stovykloje laužus ir
pasitraukė. 29 O Jehonatanas ir jo pa-
jėgos nesužinojo, kas buvo įvykę iki
pat ryto, nes matė, kad degė laužai.
30 Tada Jehonatanas puolė juos vytis,
bet nebepasivijo, nes jie jau buvo per-
sikėlę per Eleutero upę. 31 Užtat Jeho-
natanas, pasukęs į šoną prieš arabus,
vadinamus zabadėjais, nugalėjo juos ir
paėmė iš jų grobio. 32 Po to, palikęs sto-
vyklą, tęsė žygį į Damaską ir peržygia-
vo visą sritį.

33 Ir Simonas leidosi į žygį ir įsiver-
žė iki pat Aškelono bei aplinkinių tvir-
tovių. Po to jis pasuko į Jopę ir užėmė
ją, 34 nes sužinojo, kad jos gyventojai
norėjo šią tvirtovę perduoti Demetrijo
šalininkams. Simonas paliko jai saugo-
ti įgulą.

35 Jehonatanas sugrįžęs sušaukė
tautos seniūnus ir nutarė su jais statyti
tvirtoves Judėjoje, 36 paaukštinti Jeru-
zalės sienas ir pastatyti aukštą užtva-
rą tarp tvirtovės ir miesto, kad tvirto-
vė būtų atskirta nuo miesto ir jos įgula
nebegalėtų nei ko pirkti, nei parduoti.
37 Tad žmonės suėjo atstatyti miesto.
Sienos dalis prie slėnio rytų pakraš-
tyje buvo išgriuvusi. Jis atstatė mies-
to dalį, vadinamą Kafnata. 38 Simonas
irgi atstatė Hadidą Šefeloje, sustiprino
jos įtvirtinimus ir įstatė vartus su vel-
kėmis.

39 Trifonas rengė sąmokslą, norė-
damas tapti Azijos karaliumi, užsidėti
vainiką ir pakelti ranką prieš Antiochą.
40 Bet jis bijojo, kad Jehonatanas gali
sukliudyti ir kovoti prieš jį. Stengda-
masis jį pagrobti ir nužudyti, Trifonas
leidosi į žygį ir pasiekė Bet Šeaną. 41 Je-
honatanas išėjo jo pasitikti su ketu-
riasdešimt tūkstančių rinktinių karių
ir atžygiavo prie Bet Šeano. 42 Pamatęs,
kad jis atžygiavo su didele kariuome-
ne, Trifonas nedrįso kelti rankos prieš
jį. 43 Iškilmingai jį sutikęs, jis išgyrė vi-
siems savo bičiuliams ir davė dovanų.
Be to, įsakė visiems savo bičiuliams ir
kariams klausyti Jehonatano kaip sa-
vęs. 44 Galop jis tarė Jehonatanui: „Kam
gi visus tuos žmones vargini, nes karo
tarp mūsų juk nėra? 45 Paleisk juos. Te-
eina namo. Pasirink sau keletą vyrų,
kad tave lydėtų, ir eime drauge į Pto-
lemaidę. Aš tau perduosiu ją kartu su
kitomis tvirtovėmis ir likusia kariuo-
mene bei visais pareigūnais. Po to žy-
giuosiu namo. Iš tikrųjų čia tam ir esu“.

46 Jehonatanas juo patikėjo ir pada-
rė, ką jis pasiūlė. Paleido savo karius,
ir tie nuėjo namo į Judo kraštą. 47 Pa-
silikęs tris tūkstančius vyrų, du tūks-
tančius iš jų paliko Galilėjoje, o vienas
tūkstantis liko palydai. 48 Tačiau, vos
Jehonatanui įėjus į Ptolemaidę, gyven-
tojai uždarė miesto vartus, suėmė jį, o
visus su juo atėjusius išžudė kalaviju.
49 Be to, Trifonas išsiuntė pėstininkų ir
raitininkų dalinius į Galilėją ir Didžiąją
lygumą, kad sunaikintų visus Jehona-
tano kareivius. 50 Tačiau jie, manyda-
mi, kad Jehonatanas suimtas ir žuvo
drauge su visa savo palyda, drąsino
vieni kitus ir tankia gretų rikiuote puo-
lė į mūšį. 51 Jų priešai, matydami, kad

jie pasirengę kovoti ligi mirties, pasi-
traukė. 52 Tad žydų kariai saugiai su-
grįžo į Judo kraštą. Iš tikrųjų, didžios
baimės apimti, jie raudojo Jehonatano
ir jo palydos vyrų. Visas Izraelis išgy-
veno didelį gedulą.
53 Visos aplinkinės tautos stengėsi
juos sunaikinti. „Jie nebeturi nei vado,
nei sąjungininko, – sakė jos, – tad eiki-
me su jais kariauti. Ištrinsime iš žmo-
nijos net jų atminimą“.

Žydų vadas Simonas

13 Simonas išgirdo, kad Trifonas
sutelkė didžiulę kariuomenę,
rengiasi pulti ir sunaikinti Judo kraštą.
2 Jausdamas žmonių nerimą ir baimę,
jis nuvyko į Jeruzalę. Susišaukęs žmo-
nes, 3 drąsindamas tarė jiems: „Jūs pa-
tys žinote, ką mano broliai, aš ir mano
tėvo namai esame padarę įstatymams
ir šventovei. Jūs žinote ir apie kovas
bei pavojus, kuriuos mums teko pakel-
ti. 4 Dėl tos priežasties žuvo visi mano
broliai, visi dėl Izraelio, ir aš likau vie-
nas. 5 Gink Dieve, kad dabar tausočiau
savo gyvastį tokio sunkaus išmėgini-
mo metu! Juk aš nesu vertingesnis už
savo brolius! 6 Taigi aš atkeršysiu už
savo tautą bei šventovę ir už jūsų žmo-
nas bei vaikus, nes visos tautos susitel-
kė iš neapykantos mus sunaikinti“.
7 Klausantis šių žodžių, žmonių
dvasia atgijo. 8 „Tu mūsų vadas vietoj
Judo ir tavo brolio Jehonatano, – atsa-
kė jie pakeltu balsu, – 9 kovok mūsų ko-
vas! Visa, ką mums sakysi, darysime!“
10 Tada jis pašaukė prie ginklų visus
pajėgius kovoti vyrus, skubiai užbaigė
statyti Jeruzalės sienas ir įtvirtino ją iš
visų pusių. 11 Abšalomo sūnų Jehona-
taną jis pasiuntė į Jopę su stipriu da-
liniu. Išvaręs iš jos užgrobikus, jis ten
pasiliko.
12 Tada Trifonas pajudėjo iš Ptole-
maidės su didžiule kariuomene pulti
Judo krašto, pasiimdamas ir Jehona-
taną kaip belaisvį. 13 Simonas pasistatė
stovyklą Hadide prie lygumos. 14 Suži-
nojęs, kad Simonas tapo brolio Jehona-
tano įpėdiniu ir rengiasi prieš jį kovoti,
Trifonas nusiuntė pas jį pasiuntinius
su žinia: 15 „Tavo brolis Jehonatanas
buvo skolingas karaliaus iždui už tu-
rėtas tarnybas. Užtat mes jį ir laikome
nelaisvėje. 16 Atsiųsk šimtą sidabro ta-
lentų ir du jo sūnus kaip įkaitus, kad
paleistas prieš mus nesukiltų, ir mes jį
paleisime“.
17 Nors Simonas suprato, kad jie kal-
ba apgaulingai, pasiuntė paimti pini-
gų ir berniukus, kad nesukeltų didelio
priešiškumo tarp žmonių ir nebūtų sa-
koma: 18 „Jehonatanas žuvo dėl to, kad
Simonas nesiuntė už jį pinigų ir sūnų“.
19 Tad išsiuntė abu sūnus ir šimtą ta-
lentų, bet Trifonas nesilaikė žodžio ir
Jehonatano nepaleido. 20 Po to Trifo-
nas, darydamas Adoros keliu lankstą,
atžygiavo krašto pulti ir sunaikinti. Bet
Simonas ir jo kariuomenė priešinosi,
kur tik jis mėgino žygiuoti. 21 Tuo tar-
pu vyrai tvirtovėje vis siuntė pasiunti-
nius pas Trifoną, ragindami veržtis pas
juos dykumos keliu ir aprūpinti juos
maistu. 22 Trifonas parengė žygiui visą
savo raitiją, bet tą naktį tiek prisnigo,
kad dėl sniego nebuvo įmanoma leis-
tis į žygį. Tad jis pasitraukė ir išžygia-
vo į Gileadą. 23 Pasiekęs Baskamą, Tri-
fonas įsakė nužudyti Jehonataną. Ten
jis buvo ir palaidotas. 24 Tada Trifonas
sugrįžo į savo šalį.
25 Simonas pasiuntė keletą vyrų,
kad pargabentų jo brolio Jehonata-
no kaulus, ir palaidojo juos Modeine,
savo protėvių mieste. 26 Visas Izrae-
lis apraudojo jį dideliu gedulu ir daug
dienų gedėjo. 27 Ant savo tėvo ir brolių
kapo Simonas pastatė įspūdingo aukš-
čio paminklą iš tašytų, priekyje ir už-
pakalyje nugludintų akmenų. 28 Be to,
priešpriešiais jis pastatė septynias pi-
ramides savo tėvui ir motinai bei ketu-
riems broliams. 29 Piramidėms jis su-
manė menišką aplinką, apsupdamas

jas aukštais stulpais. Ant stulpų jis lie-
pė pritaisyti amžinam atminimui šar-
vus, o šalia šarvų buvo išraižyti laivai,
kuriuos galėtų matyti visi plaukiantys
jūra. 30 Kapas, kurį jis pastatė Modeine,
tebėra ten iki šios dienos.

31 Trifonas klastingai elgėsi su jau-
nuoju karaliumi Antiochu. Nužudė jį
32 ir užsidėjęs Azijos karaliaus vaini-
ką vietoj jo tapo karaliumi. Jo valdžia
buvo nelaimė visam kraštui. 33 Simo-
nas savo ruožtu atstatė Judėjos tvir-
toves, aplink apsupdamas aukštais
bokštais, storomis sienomis ir var-
tais su velkėmis. Tvirtoves jis aprūpi-
no maisto atsargomis. 34 Be to, Simo-
nas parinko pasiuntinius ir nusiuntė
juos pas Demetrijų, prašydamas su-
teikti kraštui atleidimą nuo mokes-
čių, nes Trifonas mokėjo tik plėšti.
35 Karalius Demetrijas patenkino jo
prašymą. Atsakydamas, jis parašė
tokį laišką:

36 „Karalius Demetrijas su džiaugs-
mu sveikina Simoną, vyriausiąjį kuni-
gą ir karalių bičiulį, visus seniūnus ir
žydų tautą.

37 Mes gavome aukso vainiką ir
palmės šaką, kuriuos jūs siuntėte, ir
esame pasirengę sudaryti su jumis
visuotinę taiką ir parašyti mūsų parei-
gūnams, kad suteiktų jums atleidimą
nuo duoklės. 38 Visos lengvatos, ku-
rias esame jums suteikę, lieka galioti,
o tvirtovės, kurias pastatėte, tebūna
jūsų nuosavybė. 39 Mes atleidžiame
netyčinius ir tyčinius iki šiol padary-
tus nusikaltimus, panaikiname vaini-
ko mokestį, kurį privalėjote duoti. Bet
kokie kiti mokesčiai, rinkti Jeruzalėje,
nebebus daugiau renkami. 40 Jeigu kas
iš jūsų tinkamas įrašyti į mūsų asmens
tarnybą, tegul būna įrašytas. Tebūna
tarp mūsų taika“.

41 Taigi šimtas septyniasdešimtais
metais pagonių jungas buvo nuimtas
nuo Izraelio. 42 Žmonės savo raštuose
ir sutartyse pradėjo rašyti: „Simono,
vyriausiojo kunigo, karvedžio ir žydų
vado, pirmais metais“.

43 *Tomis dienomis Simonas apgu-
lė Gezerą, apsupdamas ją karinėmis
stovyklomis. Padaręs apgulos pabū-
klą, pristūmė jį prie miesto ir pramu-
šęs spragą viename bokšte paėmė jį.
44 Vyrai, buvę apgulos pabūkle, sušo-
ko į miestą. Mieste kilo didelis sąmy-
šis. 45 Miesto vyrai su savo žmonomis ir
vaikais, palypėję ant sienos perplėštais
drabužiais, pakeltu balsu šaukė, prašy-
dami Simoną suteikti jiems paliaubas.
46 „Nesielk su mumis, atsižvelgdamas į
mūsų nedorus darbus, – maldavo jie, –
bet į savo gailestingumą“. 47 Simonas
susitarė su jais ir kovą sustabdė. Tačiau
jis išvarė gyventojus iš miesto ir išva-
lė namus, kuriuose buvo rasti stabai.
Tada lydimas giesmių ir psalmių įžen-
gė į miestą. 48 Pašalinęs iš jo visa, kas
nešvaru, jis apgyvendino jame žmo-
nes, kurie laikėsi Įstatymo, ir įtvirtinęs
jį pasistatė sau buveinę.

49 Tvirtovės įgulos vyrams Jeruzalė-
je buvo užkirstas kelias išeiti į kaimą
ir sugrįžti, nusipirkti ir parduoti. Taigi
jie buvo labai išalkę. Daugelis jų mirė
badu. 50 Galop jie ėmė maldauti Simo-
ną, kad darytų ir su jais taiką. Jis taip ir
padarė. Išvaręs juos iš tvirtovės, jis pa-
šalino iš jos nešvarumus. 51 Šimtas sep-
tyniasdešimt pirmų metų antro mėne-
sio dvidešimt trečią dieną žydai įžengė
su šlovės šauksmais ir palmių šakomis,
arfomis, cimbolais ir lyromis, giedoda-
mi psalmes ir giesmes, nes didysis prie-
šas buvo sutriuškintas ir pašalintas iš
Izraelio. 52 Simonas įsakė, kad ta diena
būtų kasmet džiaugsmingai švenčia-
ma. Palei tvirtovę jis pagerino švento-
vės kalno įtvirtinimus ir ten apsigyve-
no su savo vyrais. 53 Matydamas, kad jo
sūnus Johananas jau tapo subrendusiu
vyru, Simonas paskyrė jį visų karinių
pajėgų vadu su buveine Gezere.

13,43 *2 Mak 10,32-38*

14 Šimtas septyniasdešimt an-
trais metais karalius Deme-
trijas, sutelkęs kariuomenę, nužygiavo
į Mediją, ieškodamas pagalbos kovoje
su Trifonu. 2 Persijos ir Medijos kara-
lius Arsakas, išgirdęs, kad įsiveržta į jo
žemes, išsiuntė į žygį vieną savo karo
vadų, kad paimtų Demetriją gyvą į ne-
laisvę. 3 Karo vadas leidosi į žygį ir pa-
ėmęs į nelaisvę atgabeno jį pas Arsaką,
o šis įmetė jį į kalėjimą.

4 Kraštas gyveno taikiai per
visas Simono dienas.
Jis rūpinosi savo tautos gerove.
Žmonės gėrėjosi jo galybe
ir jo didingumu per visą
jo gyvenimą.
5 Jis apvainikavo visą savo garbę,
užimdamas Jopės uostą,
padarydamas jį jūros salų vartais.
6 Jis išplėtė savo tautos ribas,
tapdamas krašto šeimininku.
7 Jis paėmė daug belaisvių,
tapo Gezero, Bet Cūro bei
tvirtovės šeimininku,
pašalino iš jos nešvarius daiktus,
ir nebuvo, kas galėtų su
juo lygiuotis.
8 Žmonės dirbo savo
žemę ramybėje,
laukai davė derlių,
o lygumų medžiai – vaisių.
9 Seni vyrai laisvai sėdėjo aikštėse,
šnekučiuodamiesi apie
savo palaimą;
vaikinai vilkėjo šaunų
kario apdarą.
10 Jis nesiliovė tiekti
miestams maistą
ir aprūpinti juos gynybos
priemonėmis,
kol jo garsas nuskambėjo iki
pat žemės pakraščių.
11 Jis padarė taiką krašte,
ir Izraelis patyrė didelį džiaugsmą.
12 Kiekvienas sėdėjo po savo
vynmedžiu bei figmedžiu,
ir nebuvo kam jų bauginti.
13 Nebeliko krašte, kas
prieš juos kovotų;
tų dienų karaliai buvo sutriuškinti.
14 Simonas padėjo visiems
savo tautos kukliesiems,
uoliai laikėsi Įstatymo
ir iššlavė visus atsimetėlius
ir nedorėlius.
15 Jis padarė šventovę garbingą,
praturtindamas ją reikmenimis.

16 Žinia apie Jehonatano mirtį pas-
klido iki Romos ir net Spartos. Žmonės
labai liūdėjo. 17 Bet išgirdę, kad jo bro-
lis Simonas vietoj jo tapo vyriausiuoju
kunigu ir valdo kraštą bei jo miestus,
18 *jie išraižė jam vario lenteles, norė-
dami atnaujinti draugystę ir sąjungą,
kurią buvo sudarę su jo broliais Judu ir
Jehonatanu. 19 Jos buvo perskaitytos Je-
ruzalėje sueigos akivaizdoje.

20 Štai nuorašas laiško, kurį atsiuntė
spartiečiai.

„Spartiečių valdovai ir Spartos
miestas su džiaugsmu sveikina vyriau-
siąjį kunigą Simoną, seniūnus, kuni-
gus ir visą žydų tautą, mūsų brolius.

21 Pasiuntiniai, kuriuos atsiuntėte
mūsų tautai, pranešė apie jūsų garbę
ir garsą, ir mes džiaugėmės, kad jie at-
vyko. 22 Mes esame šitaip užrašę jų pra-
nešimo turinį savo viešų sueigų užra-
šuose: 'Antiocho sūnus Numenijas ir
Jasono sūnus Antipatras, žydų pasiun-
tiniai, atvyko pas mus atnaujinti drau-
gystės ryšių su mumis. 23 Tautai patiko
surengti šiems vyrams iškilmingą priė-
mimą ir jų žodžių nuorašą padėti į tau-
tos archyvą, kad spartiečių tauta turė-
tų jų įrašą. Šio įrašo nuorašas pasiųstas
vyriausiajam kunigui Simonui'".

24 Po to jie nusiuntė į Romą Nume-
niją su dideliu aukso skydu, sveriančiu
tūkstantį minų, kad patvirtintų sąjun-
gą su romėnais.

25 Girdėdami apie tuos dalykus,
žmonės sakė: „O kaip mes padėkosime

14,18 *1 Mak 8,22*

Simonui ir jo sūnums? [26] Jis, jo broliai ir tėvo namai buvo mums ir atrama, ir parama. Jie kovojo ir atrėmę Izraelio priešus išsaugojo jo laisvę!“ [27] Išraižius įrašą vario lentelėse, jis buvo pritaisytas prie stulpų Siono kalne.

Štai įrašo nuorašas:

„Šimtas septyniasdešimt antrų metų, tai yra trečių didžiojo vyriausiojo kunigo Simono metų, elulo aštuonioliktą dieną Asaramelyje, [28] kunigų ir žmonių, krašto vadų ir seniūnų didžiojoje sueigoje mums buvo pranešta:

[29] ‘Mūsų krašte bemaž be perstojo vykstant karams, Matatijo sūnus Simonas, kunigas iš Joaribo palikuonių, bei jo broliai statė save į pavojų ir priešinosi mūsų tautos priešams, kad išsaugotų savo šventovę bei Įstatymą, ir pelnė didelę garbę savo tautai. [30] Jehonatanas subūrė tautą, tapo vyriausiuoju kunigu ir buvo sujungtas su savo protėviais. [31] Priešams nusprendus užpulti kraštą ir pakelti ranką prieš šventovę, [32] pakilo Simonas ir kovojo už savo tautą. Apginkluodamas savo tautos karius ir mokėdamas jiems algas, jis išleido daug savo pinigų. [33] Jis įtvirtino Judėjos miestus ir Bet Cūrą prie Judėjos ribų, kur anksčiau buvo laikomi priešų ginklai, ir pastatė ten žydų įgulas. [34] Jis įtvirtino Jopę prie jūros ir Gezerą palei Azotą, kur anksčiau gyveno priešai. Ten jis apgyvendino žydus ir aprūpino tuos miestus, kas tik buvo reikalinga jiems atsistoti ant kojų. [35] Žmonės matė Simono ištikimybę bei garbę, kurią jis buvo pasiruošęs pelnyti savo tautai, ir paskyrė jį savo vadu bei vyriausiuoju kunigu dėl to, kad visa tai jis buvo padaręs, ir dėl jo teisumo bei visapusiškos ištikimybės savo tautai. Visais būdais jis stengėsi išaukštinti savo tautą. [36] Jo dienomis ir jam vadovaujant pasisekė išvaryti iš krašto pagonis, taip pat buvusius Dovydo mieste Jeruzalėje. Jie buvo pasistatę tvirtovę, iš kurios darydavo išpuolius, norėdami suteršti šventovės aplinką ir skaudžiai pažeisti jos orumą. [37] Joje jis apgyvendino žydų karius bei ją įtvirtino krašto ir miesto saugumo dėlei ir paaukštino Jeruzalės sienas.

[38] Turėdamas visus tuos dalykus omenyje, karalius Demetrijas patvirtino jį vyriausiuoju kunigu, [39] pakėlė jį į savo bičiulius ir suteikė jam garbingų poaukščių, [40] nes girdėjo, kad romėnai buvo kreipęsi į žydus kaip savo draugus, sąjungininkus bei brolius ir kad romėnai buvo iškilmingai priėmę Simono pasiuntinius. [41] Todėl žydai ir jų kunigai nutarė, kol pasirodys patikimas pranašas, kad Simonas būtų jų vadas visam laikui, [42] kad jis būtų jų karo vadas, kad rūpintųsi šventove, kad skirtų pareigūnus, atsakingus už pamaldas šventovėje, ir krašto, ginkluotės bei įtvirtinimų pareigūnus, [43] kad rūpintųsi šventove ir kad visi jam paklustų, kad sutartys krašte būtų rašomos jo vardu ir kad vilkėtų karališku purpuru ir nešiotų aukso sagę. [44] Niekam iš žmonių ar kunigų nebus leista panaikinti bet kurį iš šių nutarimų ar priešintis tam, ką jis įsakys, ar sušaukti krašte sueigą be jo leidimo, ar rengtis purpuru, ar prisisegti aukso sagę. [45] Kas elgtųsi priešingai šiems nutarimams ar atmestų bet kurį iš jų, bus baudžiamas’“.

[46] Visa tauta sutiko duoti Simonui teisę elgtis pagal šiuos nutarimus. [47] Simonas juos priėmė ir sutiko būti vyriausiuoju kunigu, valdytoju ir žydų tautos bei kunigų etnarchu* ir būti jų visų gynėju. [48] Buvo duotas įsakymas išraižyti šį įrašą vario lentelėse, pritvirtinti jas žymioje vietoje šventovės aplinkoje [49] ir jų nuorašą padėti į iždą, kad Simonas ir jo sūnūs juos turėtų.

14,47 Imperijos viršūnių tvirtinamas pavaldžios tautos valdovas.

Antiochas ir Simonas

15 Karaliaus Demetrijo sūnus An-
tiochas atsiuntė laišką iš jūros
salų Simonui, kunigui bei žydų etnar-
chui, ir visai tautai. [2] Jo turinys buvo
toks:
„Karalius Antiochas su džiaugsmu
sveikina Simoną, vyriausiąjį kunigą
bei žydų etnarchą, ir žydų tautą.
[3] Kadangi keletas niekšų pasigrobė
mūsų protėvių karalystę, o aš esu nu-
taręs pareikšti teises į tą karalystę, kad
atkurčiau ją, kokia ji anksčiau buvo, ir
esu sutelkęs dideles samdytų karių pa-
jėgas bei apginklavęs daugybę karo lai-
vų [4] ir pasirengęs išsikelti į savo kraš-
tą, kad galėčiau nubausti tuos, kurie
sunaikino mūsų kraštą bei nuniok-
jo daugybę miestų mano karalystėje,
[5] dabar patvirtinu tau visų mokesčių
atleidimą, suteiktą tau prieš mane bu-
vusių karalių, ir visas lengvatas, kurias
jie yra tau suteikę. [6] Aš suteikiu tau
leidimą kaldinti savo paties monetas
savo kraštui. [7] Jeruzalė ir šventovė turi
būti laisvos. Visi ginklai, kuriuos pasi-
gaminai, ir tvirtovės, kurias pasistatei
ir dabar valdai, liks tavo nuosavybė.
[8] Visos tavo skolos karaliaus iždui, da-
bartinės ar būsimos, atleidžiamos nuo
dabar visam laikui. [9] Be to, kai atgausi-
me savo karalystę, mes suteiksime to-
kią didžią garbę ir tau, ir tavo tautai, ir
šventovei, kad jūsų garbė bus žinoma
visoje žemėje“.
[10] Šimtas septyniasdešimt ketvir-
tais metais Antiochas leidosi į žygį ir
išsikėlė į savo protėvių šalį. Visos gin-
kluotos pajėgos taip susitelkė pas jį,
kad Trifonui jų mažai teliko. [11] Antio-
cho vejamas, Trifonas pabėgo į Dorą
prie jūros, [12] nes žinojo, kad jį užgriu-
vo didelės nelaimės ir kad jo pajėgos jį
paliko. [13] Antiochas pasistatė stovyklą
prie Doros su šimtu dvidešimt tūks-
tančių karių ir aštuoniais tūkstančiais
raitininkų. [14] Jam puolant miestą, lai-
vai parėmė mūšį iš jūros pusės. Taigi
Antiochas puolė miestą iš sausumos ir
iš jūros, neleisdamas niekam nei įeiti,
nei išeiti.
[15] *Tuo tarpu Numenijas su savo pa-
lyda parvyko iš Romos, atgabendamas
karaliams ir šalims laiškus:
[16] „Liucijus, romėnų konsulas, su
džiaugsmu sveikina karalių Ptolemėją.
[17] Žydų pasiuntiniai atvyko pas mus
kaip mūsų draugai ir sąjungininkai at-
naujinti senos mūsų draugystės ir są-
jungos. Jie buvo atsiųsti vyriausiojo
kunigo Simono bei žydų tautos [18] ir
atnešė tūkstantį minų sveriantį aukso
skydą. [19] Todėl mes nutarėme parašy-
ti jums, įvairiems karaliams ir šalims,
įspėdami nedaryti jiems skriaudos,
nekelti karo prieš juos ar jų miestus,
ar jų kraštą ir nesidėti į sąjungą su tais,
kurie prieš juos kariauja. [20] Mes nuta-
rėme priimti iš jų tą aukso skydą. [21] Tai-
gi jeigu kas nors iš niekšų, ieškodami
prieglaudos, yra atbėgę iš jų krašto pas
jus, perduokite juos vyriausiajam ku-
nigui Simonui, kad jie būtų nubausti
pagal jų įstatymą“.
[22] Konsulas parašė panašius laiškus
karaliui Demetrijui, Atalui, Ariaratui,
Arsakui [23] ir visoms šalims, įskaitant
Sampsamą, Spartą, Delą, Mindą, Si-
cioną, Kariją, Samą, Pamfiliją, Lykiją,
Halikarnasą, Rodą, Faselį, Kosą, Sidę,
Arvadą, Gortiną, Knidą, Kiprą ir Kirė-
nę. [24] Laiško nuorašas buvo atsiųstas ir
vyriausiajam kunigui Simonui.
[25] Tuo tarpu karalius Antiochas,
būdamas stovykloje priešais Dorą, be
perstojo puolė, siųsdamas savo pa-
jėgas ir statydamas kovos pabūklus.
Uždaręs mieste Trifoną, užkirto ke-
lią bet kam išeiti ar įeiti. [26] Ir Simo-
nas atsiuntė du tūkstančius rinkti-
nių vyrų padėti jam kariauti, aukso
bei sidabro ir daug karinės aprangos.
[27] Bet jis atsisakė priimti pagalbą, su-
laužė susitarimą, kurį anksčiau buvo

15,15 *1 Mak 12,16*

sudaręs su Simonu, ir tapo jam priešiškas. [28] Jis nusiuntė Atenobiją, vieną iš savo bičiulių, derėtis su juo, tardamas: „Valdote Jopę, Gezerą ir tvirtovę Jeruzalėje. Tai mano karalystės miestai. [29] Nuniokojote jų žemes, padarėte daug žalos kraštui, užvaldėte daug vietovių mano karalystėje. [30] Tad atiduokite miestus, kuriuos esate pagrobę, ir duoklės mokestį vietovių, kurias esate užėmę už Judėjos ribų. [31] Priešingu atveju mokėkite man penkis šimtus sidabro talentų už padarytą žalą ir kitus penkis šimtus talentų miestų duoklės mokesčio. Antraip mes ateisime ir kariausime su jumis“.

[32] Taigi karaliaus bičiulis Atenobijas atvyko į Jeruzalę. Pamatęs Simono didybę, aukso bei sidabro taures jo indaujoje ir didingą palydą, Atenobijas buvo nustebintas. Kai jis perdavė karaliaus žodžius, [33] Simonas atsakydamas tarė: „Jokios svetimos žemės mes nesame užėmę nei svetimos nuosavybės nesame pagrobę. Mes atsiėmėme tik savo protėvių paveldą, kuris kadaise iš mūsų buvo neteisėtai atimtas priešų. [34] Tad dabar, turėdami palankią progą, mes atkakliai pareiškiame savo teisę į mūsų protėvių paveldą. [35] O Jopės ir Gezero, kurių tu reikalauji, vyrai darė labai daug žalos mūsų žmonėms ir kraštui. Už jas duosime šimtą talentų“.

Atenobijas neatsakė jam nė žodžio, [36] bet sugrįžęs piktas pas karalių pranešė jam tuos žodžius ir apie Simono didybę, ir apie visa, ką buvo matęs. Tai girdint, karalių pagavo nuožmus pyktis.

Simono sūnų pergalė

[37] Tuo tarpu Trifonas pabėgo laivu į Ortoziją. [38] Karalius paskyrė Kendebają pajūrio srities vyriausiuoju valdytoju ir davė jam pėstininkų ir raitininkų. [39] Įsakė jam pradėti karo žygį prieš Judėją, atstatyti Kedroną, sutvirtinti jo vartus ir kovoti su tauta, o pats karalius leidosi vytis Trifoną. [40] Kendebajas nužygiavo į Jabnę, pradėjo erzinti tautą, užpuldinėti Judėją, imti žmones į nelaisvę ir žudyti. [41] Kaip karalius buvo įsakęs, jis atstatė Kedroną ir apgyvendino – paliko jame raitininkų bei pėstininkų įgulą, kad darytų išpuolius ir saugotų Judėjos kelius.

16 Atvykęs iš Gezero, Johananas pranešė savo tėvui Simonui, ką buvo padaręs Kendebajas. [2] Simonas, pasišaukęs du savo vyriausius sūnus, Judą ir Johananą, tarė jiems: „Mano broliai, aš ir mano tėvo namai kovojome Izraelio kovas nuo pat jaunystės iki šiandien. Daug kartų mums pasisekė išgelbėti Izraelį. [3] Bet dabar aš jau pasenau, o jūs Dangaus gailestingumu tapote suaugę vyrai. Tad užimkite mano ir mano brolio vietą, eikite ir kovokite už mūsų tautą. Telydi jus Dievo pagalba!“

[4] Johananas pašaukė prie ginklų iš krašto dvidešimt tūkstančių karių ir raitininkų. Leidosi į žygį prieš Kendebają ir nakčiai Modeine pasistatė stovyklą. [5] Pakilę anksti kitą rytą, jie išžygiavo į lygumą. Ten prieš juos buvo didžiulė pėstininkų ir raitininkų kariuomenė, o tarp abiejų kariuomenių – srauni upė. [6] Tada ir jo kariuomenė išsirikiavo prieš juos. Matydamas, kad kariai bijo keltis per upę, jis pirmas puolė į vandenį. Jo vyrai, tai matydami, ėmė keltis iš paskos. [7] Padalijęs kariuomenę, jis išdėstė raitininkus tarp pėstininkų, nes priešo raitijos buvo labai daug. [8] Pradėjus jiems pūsti trimitus, Kendebajas ir jo kariuomenė ėmė bėgti. Daugelis jų krito sužeisti, o likusieji nubėgo tvirtovės link. [9] Tuo metu Johanano brolis Judas buvo sužeistas, bet Johananas vijosi, kol Kendebajas pasiekė Kedroną, kurį buvo atstatęs. [10] Jie subėgo į bokštus, buvusius Azoto laukuose. Johananas juos padegė, ir jų žuvo apie du tūkstančius. Po to jis saugiai sugrįžo į Judėją.

Simono nužudymas

[11] Abubo sūnus Ptolemėjas buvo paskirtas Jericho lygumos valdytoju. Jis turėjo daug sidabro ir aukso, [12] nes buvo vyriausiojo kunigo žentas. [13] Sėkmės svaigulio apimtas, jis nusprendė tapti krašto valdovu. Tad surengė sąmokslą, norėdamas klastingai nužudyti Simoną ir jo sūnus. [14] O Simonas, lankydamas krašto miestus ir rūpindamasis jų reikalais, atvyko į Jerichą su savo sūnumis Matatiju bei Judu šimtas septyniasdešimt septintų metų vienuoliktą mėnesį – šebato mėnesį. [15] Abubo sūnus klastingai priėmė juos tvirtovėje, vadinamoje Doku, kurią buvo pastatęs. Iškėlęs jiems šaunią puotą, jis paslėpė ten keletą vyrų. [16] Kai Simonas ir jo sūnūs pasigėrė, Ptolemėjas ir jo vyrai pakilo ir čiupę ginklus puolė ant Simono puotos menėje ir nužudė jį, du jo sūnus, taip pat keletą tarnų. [17] Taip jis padarė šlykštų išdavystės veiksmą ir atsilygino piktu už gera.

[18] Tada Ptolemėjas, surašęs apie tuos dalykus pranešimą, nusiuntė jį karaliui, prašydamas atsiųsti kariuomenės, kad ji padėtų jam perimti miestus ir kraštą. [19] Kitą karių dalinį jis išsiuntė į Gezerą, kad nužudytų Johananą; jis išsiuntė laiškus tūkstantininkams, kviesdamas atvykti pas save, kad galėtų įsiteikti jiems sidabru, auksu ir dovanomis. [20] O dar kitus karių dalinius jis išsiuntė Jeruzalės ir šventovės kalno užimti. [21] Tačiau vienas vyras nubėgo pirma į Gezerą ir pranešė Johananui, kad jo tėvas ir broliai nužudyti ir kad „Ptolemėjas išsiuntė vyrus, kad ir tave nužudytų“. [22] Tai išgirdęs, jis buvo visiškai pritrenktas. Suėmęs atžygiavusius vyrus, nubaudė juos mirtimi, nes jau buvo įspėtas, kad jie atėjo jo nužudyti.

[23] Kiti Johanano žygiai, jo karai bei atlikti žygdarbiai, sienų statymas, kurį jis užbaigė, ir jo laimėjimai [24] aprašyti jo vyriausiosios kunigystės metraščiuose nuo to laiko, kai jis tapo vyriausiuoju kunigu po savo tėvo.

MAKABIEJŲ ANTRA KNYGA

Makabiejų antra knyga (gr. *makkabaiōn B*, lot. *ma(c)c(h)abaeorum II*) pavadinta pagal pagrindinių veikėjų Judo bei jo brolių pravardę ir parašyta graikiškai (po 124 m. pr. Kr.).

Knyga atspindi 180–160 m. pr. Kr. įvykius ir yra sudaryta iš tokių dalių: du laiškai Egipto žydams (sk. 1–2), autoriaus pratarmė (sk. 2), Heliodoro istorija (sk. 3), Antiocho Epifano persekiojimai (sk. 4–10), Antiocho Eupatoro persekiojimai (sk. 10–13), kova prieš Nikanorą (sk. 14–15), pabaiga (sk. 15).

Greta istorinių įvykių aprašymų knygoje plėtojamos teologijos temos: Dievas ir pasaulio sukūrimas „iš nieko", teisiųjų prisikėlimas, dangaus šventųjų užtarimas gyviesiems ir gyvųjų užtarimas mirusiesiems, kankinystė ir kankinių gerbimas.

Du laiškai žydams Egipte

1 „Jeruzalės ir Judo krašto žydai su
džiaugsmu sveikina savo brolius
Egipte ir linki jiems visapusiškos ramybės!
2 Tebūna Dievas jums geras ir teatsimena savo Sandorą su Abraomu,
Izaoku ir Jokūbu – savo ištikimaisiais
tarnais. 3 Teduoda jums visiems širdį, kad garbintumėte jį visa širdimi ir
noriai vykdytumėte jo valią. 4 Teatveria jūsų širdį savo Įstatymui ir įsakymams. Tesuteikia jums ramybę. 5 Teišklauso jūsų maldų, tebūna jums
taikus ir tenepalieka jūsų sunkią valandą. 6 Čia net dabar mes už jus meldžiamės.
7 Demetrijui valdant, šimtas šešiasdešimt devintais metais, mes, žydai, rašėme jums: 'Baisioje nelaimėje,
kuri mus ištiko nuo to laiko, kai Jasonas ir jo šalininkai pakėlė maištą prieš
šventąjį kraštą ir karalystę, 8 uždegė
šventyklos vartus ir praliejo nekaltą kraują, mes meldėmės Viešpačiui
ir buvome išklausyti. Mes atnašavome auką ir javų atnašą, uždegėme žibintus ir išdėstėme duonos kepalus.
9 Tad dabar prašome švęsti Palapinių
šventę* kislevo mėnesį!' Šimtas aštuoniasdešimt aštunti metai".
10 „Jeruzalės ir Judo krašto žydai,
seniūnų taryba ir Judas su džiaugsmu
sveikina Aristobulą, pateptųjų kunigų
šeimos narį, karaliaus Ptolemėjo mokytoją, ir visus žydus Egipte ir linki
sveikatos!
11 Dievo išgelbėti iš didelių pavojų,
mes jam didžiai dėkojame už atėjimą
kovoti su karaliumi mūsų pusėje, 12 nes
pats Dievas išvarė kovojusius su šventuoju miestu. 13 *Iš tikrųjų, pasiekęs
Persiją, lydimas kariuomenės, kuri atrodė nenugalima, jų vadas buvo sukapotas Nanėjos šventykloje per apgaulę
kunigų, tarnavusių deivei Nanėjai.
14 Apsimetęs, kad nori vesti deivę,
Antiochas drauge su bičiuliais atėjo į
šventyklą, norėdamas gauti jos gausius turtus kaip kraitį. 15 Naneono kunigams išdėsčius turtus, Antiochas
tik su maža palyda atėjo prie šventyklos. Vos jam įėjus į šventovę, kunigai
užsklendė duris. 16 Paskui jie atidarė

1,9 T. y. Šventyklos pašventinimo šventę. Žr. 2 Mak 1,18.

1,13-16 *1 Mak 6,1-4; 2 Mak 9,1-10*

slaptą angą lubose, ir akmenų kru-
ša užmušė vadą ir jo vyrus. Sukapoję
lavonus, nukirto jam galvą ir išmetė
lauke buvusiems žmonėms. 17 Tebūna
visur pagarbintas mūsų Dievas, kuris
nubaudė nedorėlius!
18 Kadangi kislevo mėnesio dvide-
šimt penktą dieną mes švęsime šven-
tyklos apvalymą, manome, jog dera
pranešti jums, kad ir jūs švęstumė-
te Palapinių šventę ir dieną ugnies,
kuri pasirodė, kai šventyklos ir au-
kuro atstatytojas Nehemijas atnaša-
vo aukas. 19 Kai mūsų protėviai buvo
vedami į nelaisvę Persijon, pamaldūs
to meto kunigai paėmė ugnies iš au-
kuro ir slaptomis ją paslėpė sausoje
vandens talpyklos duobėje, pasirū-
pindami, kad ta vieta niekam nebū-
tų žinoma. 20 Praėjus daugeliui metų,
kai Dievui patiko, Nehemijas, Persi-
jos karaliaus įgaliotas, pasiuntė pali-
kuonis kunigų, paslėpusių ugnį, kad
ją atneštų. Kai jie mums pranešė, kad
rado ne ugnį, o tirštą skystį, jis įsakė
jo pasemti ir atnešti. 21 Paruošus atna-
šas ant aukuro aukai, Nehemijas pa-
liepė kunigams pašlakstyti tuo skys-
čiu malkas ir ant jų gulinčias atnašas.
22 Kai tai buvo padaryta ir saulė, iki
tol buvusi už debesų, sušvito, su-
liepsnojo tokia didelė ugnis, kad visi
stebėjosi. 23 Tuo tarpu, aukai degant,
kunigai ir visa sueiga kalbėjo maldą.
Jehonatanas vedė, o kiti atsakinėjo
drauge su Nehemiju.

24 Maldos žodžiai skambėjo taip:
'Viešpatie, Viešpatie Dieve,
visų daiktų Kūrėjau,
tu šiurpulingas ir galingas,
tu teisus ir gailestingas.
Tik tu esi karalius ir geradaris,
25 tik tu esi rūpintojėlis,
tik tu esi teisus ir visagalis,
ir amžinas.
Iš viso pikto tu išgelbsti Izraelį;
išsirinkai mūsų protėvius
ir juos pašventinai.
26 Priimk šią auką už visą
savo Izraelio tautą,
saugok ir pašventink savo paveldą.
27 Surink mūsų išblaškytą tautą,
išlaisvink vergaujančius pagonims,
maloniai pažvelk į užguituosius
ir užgautuosius,
tesužino pagonys, kad
tu mūsų Dievas.
28 Nubausk tuos, kurie mus engia,
ir tuos, kurie mums įžūlūs.
29 Pasodink savo tautą į
šventąją vietą,
kaip Mozė pažadėjo'.

30 Tada kunigai pradėjo giedoti gies-
mes. 31 Aukos atnašoms sudegus, Ne-
hemijas įsakė likusį skystį išlieti ant
akmens luitų. 32 Vos tai padarius, įsi-
žiebė liepsna, bet jos šviesa pradingo
aukuro šviesos spindesyje. 33 Kai žinia
apie tą įvykį pasklido ir persų kara-
liui papasakota, kad toje vietoje, kur
ištremtieji kunigai buvo paslėpę ugnį,
rastas skystis, kuriuo Nehemijas ir jo
palydovai degino aukų atnašas, 34 ka-
ralius, ištyręs įvykį, įsakė tą vietą ap-
tverti ir paskelbė ją esant šventą. 35 Ka-
ralius paėmė dideles sumas pinigų ir
išdalijo juos Nehemijui ir jo palydo-
vams. 36 Nehemijas ir jo palydovai pa-
vadino skystį neftaru, tai yra apvaly-
mu, bet dauguma žmonių vadina jį
nafta."

2 Įrašuose randame, kad prana-
šas Jeremijas liepęs į tremtį ve-
damiems tremtiniams pasiimti tos
ugnies, kaip jums ką tik papasakojo-
me. 2 Įrašai taip pat rodo, kad į tremtį
vedamiems žmonėms pranašas davė
ir Įstatymą ir pamokė juos, kad neuž-
mirštų Viešpaties įsakymų ir kad ma-
tydami aukso ir sidabro stabus bei pa-
puošalus neleistų širdžiai paklysti. 3 Ir
kitais panašiais žodžiais jis primygti-
nai skatino neleisti Įstatymui prading-
ti iš savo širdžių. 4 Tame pačiame rašte
pasakojama, kaip pranašas, gavęs die-
višką apreiškimą, įsakė, kad Padangtė

ir Skrynia eitų su juo, ir kaip jis užlipo
ant kalno, į kurį Mozė buvo užžengęs
ir nuo kurio buvo pamatęs Dievo paža-
dėtą paveldą. [5] Ten Jeremijas rado vietą
oloje ir įnešęs į ją Padangtę, Skrynią ir
smilkalų aukurą užtaisė angą. [6] Kele-
tas žmonių, ėjusių iš paskos, užkopė,
norėdami pažymėti taką, bet negalėjo
rasti olos. [7] Apie tai išgirdęs, Jeremijas
išbarė juos: „Ta vieta turi likti neži-
noma, – sakė jis, – kol Dievas vėl ne-
surinks savo tautos ir neparodys jiems
savo gailestingumo. [8] *Tuomet Vieš-
pats atskleis visus tuos dalykus, ir
Viešpaties Šlovė bei debesis bus maty-
ti lygiai taip, kaip pasirodė virš Mozės
ir kai Saliamonas meldėsi, kad ta vieta
būtų garbingai pašventinta.

[9] Mums taip pat pasakyta, kaip Sa-
liamonas savo išmintimi atnašavo
auką šventovei pašventinti ir užbaig-
ti. [10] Kaip Mozė meldėsi Viešpačiui, ir
ugnis, nužengusi iš dangaus, sudegi-
no aukas, taip ir Saliamonas meldėsi,
ir ugnis nužengusi sudegino degina-
mąsias aukas. [11] Mozė buvo sakęs: 'Jos
buvo sudegintos, nes auka už nuodė-
mę nebuvo valgyta'. [12] Ir Saliamonas
šventė tą šventę panašiu būdu aštuo-
nias dienas.

[13] Be šių dalykų, ir šiuose įrašuose,
ir Nehemijo atsiminimuose* aprašyta,
kaip Nehemijas surinko knygas apie
karalius, pranašų ir Dovydo raštus bei
karalių laiškus apie dovanas šventyk-
lai. [14] Panašiai Judas vėl surinko visas
knygas, išmėtytas per mus ištikusius
karus, ir dabar mes jas turime. [15] Jeigu
jums kurios nors reikia, atsiųskite pa-
siuntinius jų parnešti.

[16] *Kaip jau minėjome, rašome jums,
kadangi rengiamės švęsti šventyklos
apvalymo šventę, prašydami ir jus tą
šventę švęsti. [17] Dievas yra tas, kuris
išgelbėjo visą savo tautą ir sugrąžino
jiems jų paveldą, karalystę, kunigystę
bei šventąsias apeigas, [18] kaip buvo pa-
žadėjęs per Įstatymą. Mes pasitikime
Dievu, kad jis veikiai pasigailės mūsų
ir surinks mus iš po viso dangaus į savo
šventąją vietą, nes jis iš tikrųjų išgelbė-
jo mus iš didelių pavojų ir apvalė savo
vietą".

Autoriaus įžanga

[19] Čia pasakojama apie Judą Maka-
biejų bei jo brolius, apie didingosios
šventovės išvalymą, aukuro pašven-
tinimą, [20] apie žygius prieš Antiochą
Epifaną bei jo sūnų Eupatorą [21] ir apie
iš dangaus atėjusius pasirodymus di-
dvyriams, taip narsiai kovojusiems už
judėjybę, kad nors būdami negausūs
skaičiumi, jie paėmė visą kraštą, pri-
versdami bėgti barbarų gaujas, [22] atga-
vo visame pasaulyje garsią šventovę,
išlaisvino miestą ir atkūrė įstatymus,
kuriems iškilo pavojus būti panaikin-
tiems. Visa tai jie padarė, nes Vieš-
pats savo didžiu gerumu buvo jiems
maloningas. [23] Ką Jasonas iš Kirėnės
papasakojo penkiose knygose, mes
mėginsime sutraukti į vieną veikalą.
[24] Turėdami prieš akis žodžių srautą
ir sunkumus, su kuriais susiduria no-
rintys nertis į istorijos pasakojimus,
kai medžiaga būna gausi, [25] mes sten-
gėmės patikti mėgstantiems papras-
tą skaitymą, palengvinti kruopštie-
siems, linkusiems įsiminti dalykus, ir
būti naudingi visiems. [26] Mums, užsi-
dėjusiems šį sunkų trumpinimo dar-
bą, užduotis toli gražu nėra lengva,
bet reikalauja daug prakaito ir nemi-
gos naktų, [27] kaip nėra lengva rengian-
čiam puotą ar ieškančiam naudos kitų
labui. Nepaisydami to, norėdami susi-
laukti daugelio dėkingumo, mes mie-
lai pakelsime šį nelengvą triūsą, [28] pa-
likdami atsakomybę už smulkmenų
tikrumą pirmykščiam autoriui, patys
apsiribodami pastangomis duoti tik

[2,8] *Iš 16,10; 24,16; 1 Kar 8,10-11*

[2,13] Neišlikusi knyga.

[2,16] *1 Mak 4,59*

santraukos metmenis. 29 Juk kaip nau-
ją namą statantis meistras turi kreipti
dėmesį į visą pastatą, tuo tarpu žmo-
gus, kuris imasi jį dažyti ir puošti, turi
rūpintis tik tuo, kas reikalinga namui
papuošti, taip, manau, yra ir mums.
30 Istoriko pirmutinė pareiga yra leis-
tis į dalykų tyrinėjimą, išsamiai juos
apsvarstyti ir pasirūpinti smulkmeno-
mis, 31 o žmogui, perdirbančiam pasa-
kojimą, turi būti leista siekti glaustos
išraiškos ir vengti išsamaus dalyko
svarstymo.
32 Tad čia ir pradėsime pasakojimą,
nepridėdami daugiau nieko prie to,
kas jau pasakyta, nes pasakojimui ra-
šyti ilgą įžangą, o patį pasakojimą su-
trumpinti, būtų neišmintinga.

Heliodoro istorija

3 Vyriausiojo kunigo Onijo valdymo
metais šventojo miesto gyventojai
patyrė visapusišką ramybę ir tobulai
laikėsi įstatymų, nes jis buvo pamal-
dus žmogus ir neapkentė visko, kas
pikta. 2 Dažnai net karaliai pagerbdavo
tą Vietą, paaukodami šventovės garbei
brangių dovanų. 3 Iš tikrųjų Azijos ka-
ralius Seleukas iš savo pajamų paden-
gė visas išlaidas, susijusias su aukų tar-
nyba.
4 Bet Simonas, žmogus iš Bilgos kil-
ties, kuris buvo paskirtas šventyklos
valdytoju, susikirto su vyriausiuoju
kunigu dėl miesto prekyvietės priežiū-
ros. 5 Neįstengdamas nugalėti Onijo,
jis nuvyko pas Tarsėjo sūnų Apolonijų,
tuometinį Celesirijos ir Finikijos val-
dytoją, 6 ir pranešė, kad iždas Jeruzalė-
je toks kupinas neapsakomų turtų, jog
neįmanoma jų suskaičiuoti. Tos lėšos,
sakė jis, nebuvo atiduotos kaip atnašos
į aukų sąskaitą, užtat esą galima pada-
ryti taip, kad jos visos atitektų karaliui.
7 Lankydamasis pas karalių, Apo-
lonijas papasakojo jam, kas buvo pra-
nešta apie pinigus. Išsirinkęs savo rei-
kalų tvarkytoją Heliodorą, karalius
siuntė jį su įsakymu paimti minėtuo-
sius turtus. 8 Taigi Heliodoras tuojau
pat leidosi į kelionę tariamai apžiū-
rėti Celesirijos ir Finikijos miestų, bet
iš tikrųjų turėdamas mintyje įvykdyti
jam duotą karaliaus užduotį. 9 Atvyku-
sį į Jeruzalę jį šiltai sutiko vyriausiasis
kunigas ir miestas. Tada jis papasako-
jo jiems apie pranešimą, pasakė savo
atvykimo tikslą ir teiravosi, ar tokia iš
tikrųjų padėtis. 10 Vyriausiasis kunigas
paaiškino, kad dalis pinigų yra indė-
liai, skirti našlėms bei našlaičiams, 11 o
dalis – nuosavybė Tobijos sūnaus Hir-
kano, žmogaus užimančio labai aukš-
tą vietą, priešingai nedorojo Simono
šmeižtams, iš viso esą keturi šimtai si-
dabro ir du šimtai aukso talentų. 12 Jis
pridūrė, kad indėlininkai pasitikėjo
vietos šventumu, visame pasaulyje
gerbiamos šventyklos orumu ir ne-
liečiamumu. Apgaulingai sulaužyti jų
pasitikėjimą, sakė jis, negalima nė pa-
galvoti. 13 Bet Heliodoras, elgdamasis
pagal jam duotus karaliaus įsakymus,
griežtai pareiškė, kad pinigai turi būti
nusavinti karaliaus iždo naudai. 14 Nu-
statęs tam tikslui dieną, jis įėjo į šven-
tyklą tų lėšų pamatyti.
Visas miestas buvo siaubo priblokš-
tas. 15 Kunigai gulėjo kniūbsti prieš au-
kurą su savo kunigiškais apdarais ir
garsiai maldavo Dangų, davusį indė-
lių įstatymą, kad išsaugotų juos tiems,
kurie buvo juos pasidėję. 16 Vyriausiojo
kunigo išvaizda pervėrė širdį kiekvie-
nam jį pamačiusiam, nes veido išraiška
ir spalva atspindėjo jo dvasinį skaus-
mą. 17 Baimė ir šiurpas buvo jį taip apė-
mę, kad drebėjo visas kūnas. Visiems
jį matantiems buvo aiškus jo širdies
skausmas. 18 O žmonės iš namų skubė-
jo burtis bendrai maldai, nes šventajai
vietai grėsė pavojus būti išniekintai.
19 Moterys, susijuosusios po krūtine
ašutinėmis, užpildė gatves. Kai kurios
mergaitės, laikomos namuose, subėgo
prie vartų, kitos – prie miesto sienų, o

dar kitos žiūrėjo pro langus. 20 Kelda-
mos į dangų rankas, jos siuntė prašy-
mo maldą. 21 Buvo gaila žiūrėti į žmo-
nes, besiburiančius pulti kniūbsčiomis
maldai, ir į vyriausiąjį kunigą, ištiktą
didžio skausmo.

22 Jiems maldaujant visagalį Viešpa-
tį išsaugoti nepaliestus indėlius tiems,
kurie pasitikėdami buvo juos pasidė-
ję, 23 Heliodoras ėmėsi vykdyti savo
užduotį. 24 Bet vos jam su asmens sar-
gyba atėjus prie iždo, dvasių Viešpats,
turintis visą valdžią, pasireiškė tokiu
pribloškiančiu būdu, kad visi, išdrįsę
lydėti Heliodorą, buvo Dievo galybės
apstulbinti. Apimti siaubo, jie sukniu-
bo. 25 Iš tikrųjų jiems pasirodė žirgas,
dengtas prabangia gūnia, su šiurpą ke-
liančiu raiteliu. Puldamas piestu tarsi
pašėlęs, žirgas užgavo priekinėmis ka-
nopomis Heliodorą. Pats raitelis atro-
dė vilkįs aukso apranga. 26 Tuo pačiu
metu Heliodorui pasirodė ir du jauni
vyrai, nepaprastai stiprūs, nuostabiai
žvalūs ir prabangiai apsirengę. Atsi-
stoję abipus jo, be perstojo jį plakė, iš-
tikdami daugeliu smūgių. 27 Staiga jis
sukniubo ant žemės ir paskendo di-
delėje tamsoje. Jo vyrai pakėlė jį ir pa-
guldė ant neštuvų. 28 Taigi žmogus, ką
tik įkėlęs koją į iždą su didžia palyda ir
asmens sargyba, buvo nešamas laukan
bejėgis net sau padėti. Visi aiškiai pa-
tyrė begalinę Dievo galybę!

29 Heliodorui gulint Dievo galybės
parblokštam, žado netekusiam ir be
vilties išgyti, 30 žydai šlovino Viešpatį,
stebuklingai išaukštinusį savo šventą-
ją vietą. Šventovė, ką tik buvusi kupi-
na baimės ir sąmyšio, dabar prisipildė
džiaugsmo ir linksmybės, visagaliam
Viešpačiui regimai apsireiškus.

31 Kai kurie Heliodoro bičiuliai tuoj
ėmė maldauti Oniją, kad šauktųsi
Aukščiausiojo, prašydami suteikti gy-
vastį tam žmogui, atsidūrusiam prie
mirties. 32 Bijodamas, kad karalius
nepamanytų Heliodorą tapus žydų
klastos auka, vyriausiasis kunigas iš
tikrųjų atnašavo auką už to žmogaus
išgijimą. 33 Vyriausiajam kunigui at-
liekant permaldavimo apeigas, tie pa-
tys jauni vyrai tais pačiais apdarais vėl
pasirodė ir atsistojo prieš Heliodorą.
„Būk labai dėkingas vyriausiajam ku-
nigui, – jie tarė jam, – tik per jį Viešpats
išgelbėjo tavo gyvastį. 34 Kadangi buvai
Dangaus nuplaktas, skelbk visiems
žmonėms Dievo galybės didingumą“.
Tai pasakę, jie pradingo.

35 Atnašavęs Viešpačiui auką ir pa-
daręs didžiulius įžadus savo gyvasties
Išgelbėtojui, Heliodoras atsisveikino
su Oniju ir sugrįžo su savo kariuome-
ne pas karalių. 36 Visų akivaizdoje jis
liudijo savo akimis matytus Aukščiau-
siojo Dievo darbus. 37 Karaliui paklau-
sus Heliodorą, koks žmogus būtų tin-
kamas siųsti į Jeruzalę kitu reikalu, jis
atsakė: 38 „Jeigu turi priešą ar sąmoks-
lininką prieš valdžią, nusiųsk jį ten ir
gausi atgal, jeigu jis iš viso dar gyvas
išliks, gerai nuplaktą, nes ten tikrai
yra ypatinga dieviška jėga, gaubianti
tą vietą. 39 Tasai, kurio buveinė dangu-
je, saugo tą vietą, gina ją, parbloškia ir
sunaikina ateinančius jai žalos daryti“.
40 Taip pasibaigė Heliodoro ir iždo ap-
saugojimo įvykis.

Jasonas ir Menelajas

4 Mes papasakojome, kaip Simonas
pranešė apie pinigus, kenkdamas
savo tautai. Tas pats Simonas paskklei-
dė šmeižtus apie Oniją, sakydamas,
kad jis sukurstęs Heliodorą ir užtrau-
kęs tą baisią nelaimę. 2 Jis išdrįso ap-
šaukti „sąmokslininku prieš valdžią“
vyrą, kuris buvo miesto geradaris, tau-
tiečių gynėjas ir uolus įstatymų sau-
gotojas. 3 Priešiškumas taip paaštrėjo,
kad vienas iš Simonui ištikimų pakali-
kų net nusikalto žmogžudystėmis.

4 Onijas suprato, kad tarpusavio vai-
dai pavojingi, ir nuvokė, kad Celesirijos
ir Finikijos valdytojas Menestėjo sūnus

Apolonijas buvo įsivėlęs ir drąsino Si-
mono nedorus kėslus. [5] Tad jis nuvyko
pas karalių ne savo tautiečių apskųs-
ti, bet turėdamas širdyje visų žmonių
gerovę, – viešą ir asmenišką. [6] Mat jis
matė, kad be apdairaus karaliaus įsi-
kišimo viešieji reikalai nebegalėjo būti
taikingai sprendžiami ir kad Simonas
niekada nesiliaus kvailiojęs.
[7] *Seleukui mirus ir Antiochui, ku-
ris buvo vadinamas Epifanu, paveldė-
jus sostą, Onijo brolis Jasonas, paglem-
žęs vyriausiąją kunigystę, [8] susitiko su
karaliumi ir pažadėjo jam tris šimtus
šešiasdešimt sidabro talentų ir dar aš-
tuoniasdešimt talentų iš kito pajamų
šaltinio. [9] Be to, jis pažadėjo mokėti
šimtą penkiasdešimt talentų daugiau,
jeigu jam būtų duota teisė kaip vyriau-
siajam kunigui įsteigti gimnastikos
mokyklą, burti joje jaunimą ir įrašyti į
sąrašą Jeruzalės gyventojus antiochie-
čiais. [10] Karalius tam pritarė.
Užėmęs vyriausiojo kunigo vie-
tą, Jasonas tuojau pat pradėjo mokyti
savo tautiečius graikų gyvenimo būdo.
[11] *Jis panaikino žydams karalių suteik-
tas lengvatas, gautas tarpininkaujant
Eupolemo tėvui Johananui, buvusiam
pasiuntiniu sudarant draugystės su-
tartį ir sąjungą su romėnais; jis atmetė
teisėtą gyvenimo būdą ir įvedė naujus
papročius, priešingus Įstatymui. [12] Iš
tikrųjų jam buvo malonu statyti gim-
nastikos mokyklą tvirtovės papėdėje ir
skatinti pačius kilniausius jaunuolius
nešioti graikiškas kepures su plačiais
kraštais. [13] Taigi per didelį Jasono – jis
buvo bedievis ir netikras vyriausiasis
kunigas – nedorumą vyko toks nepa-
prastas sugraikinimas ir pamėgdžioji-
mas svetimo gyvenimo būdo, [14] kad ir
kunigai nebenorėjo atlikti savo parei-
gų prie aukuro. Paniekinę šventyklą ir
palikę aukas, jie, suskambėjus ženklui
mesti diską, skubėdavo į imtynių aikš-
tę dalyvauti draudžiamoje pramogo-
je, [15] nieku laikydami, kas jų protėvių
buvo laikoma garbinga, ir be galo ver-
tindami, kas graikams įprasta. [16] Užtat
juos ištiko sunki nelaimė. Tie, kurių
gyvenimo būdas juos stebino, tapo jų
priešais ir nubaudė juos. [17] Ne juokai
be pagarbos elgtis su dieviškais įstaty-
mais! Tai parodys tolesni įvykiai.
[18] Kai karaliui dalyvaujant Tyre buvo
švenčiami ketvirtųjų metų žaidimai,
[19] nedorasis Jasonas pasiuntė Jeruza-
lės antiochiečių atstovus nunešti tris
šimtus sidabro drachmų kaip auką
Heraklui. Tačiau patys pinigų nešėjai
nutarė neatiduoti jų aukai, nes tai, jų
manymu, nepriderėjo, ir paskirti juos
kitam tikslui. [20] Taigi pinigai, siuntė-
jo skirti paaukoti Herakliui, iš tikrųjų,
jų nešėjų nutarimu, buvo panaudoti
triremams* statyti.
[21] Kai Menestėjo sūnus Apolonijas
buvo pasiųstas į Egiptą dalyvauti ka-
raliaus Filometoro vestuvėse, Antio-
chas sužinojo, kad Filometoras tapo
priešiškas jo valdžiai. Tada jis pradėjo
rūpintis savo saugumu. Apsilankęs Jo-
pėje, jis pasuko į Jeruzalę. [22] Jasonas ir
miestas, sutikę su didele iškilme, įvedė
jį į miestą su deglais ir gyriaus šauks-
mais. Po to jis nuvedė savo kariuome-
nę į Finikiją.
[23] Praėjus trejiems metams, Jasonas
nusiuntė Menelają, anksčiau minėto
Simono brolį, perduoti karaliui pini-
gų ir užbaigti svarbių reikalų derybas.
[24] Bet Menelajas, pristatytas karaliui,
meilikaudamas labai jį išgarbino ir vir-
šijęs Jasono dovaną trimis šimtais si-
dabro talentų pats įsigijo vyriausiąją
kunigystę. [25] Jis, tiesa, sugrįžo namo
su karaliaus įgaliojimais, bet neturė-
jo reikalingų savybių, kad būtų vertas
tapti vyriausiuoju kunigu, išskyrus
žiauraus tirono karštą būdą ir laukinio

4,7 *1 Mak 1,10*
4,11 *1 Mak 8,17*

4,20 Irkliniai karo laivai.

žvėries įniršį. 26 Taigi Jasonas, apgavęs
savo brolį, buvo kito žmogaus apgau-
tas ir turėjo tapti pabėgėliu Amaniti-
dėje. 27 Nors Menelajas ir gavo tą tar-
nybą, karaliui pažadėtų pinigų visiškai
nemokėjo. 28 Tvirtovės valdytojas Sos-
tratas, kuriam buvo pavesta rinkti pi-
nigus, pakartotinai reikalavo mokėti.
Ilgainiui juodu abu buvo karaliaus pa-
šaukti atvykti pas jį tuo reikalu. 29 Me-
nelajas paliko vyriausiosios kunigystės
įgaliotiniu savo brolį Lisimachą, o Sos-
tratas – kipriečių dalinių vadą Kratą.
30 Šiems įvykiams vystantis, atsitiko
taip, kad Tarso ir Malo žmonės pradė-
jo maištauti, nes jų miestai buvo ati-
duoti kaip dovana karaliaus sugulovei
Antiochidei. 31 Tad palikęs Androniką,
vieną iš savo didikų, vietininku, kara-
lius išskubėjo malšinti sukilimo. 32 Ma-
nydamas, kad dabar gera proga, Mene-
lajas pavogė iš šventovės keletą aukso
indų ir įteikė juos Andronikui. Keletą
kitų reikmenų jis buvo pardavęs Tyre ir
aplinkiniuose miestuose. 33 Gavęs tik-
rą žinią apie Menelajo darbus, Onijas
apkaltino jį ir pasitraukė į prieglobsčio
vietą Dafnėje prie Antiochijos. 34 *Tada
Menelajas, pasivedęs Androniką į šalį,
maldavo jį pakelti ranką prieš Oniją.
Andronikas, nuvykęs pas Oniją, įtikino
jį ir klastingai laiduodamas priesaika
paėmė jo dešinę ir padavė jam savąją.
Nors Onijas ir įtarinėjo, sutiko palikti
šventyklos prieglobstį. Tada Androni-
kas, nepaisydamas priesaikos, tuojau
pat jį nužudė.
35 Dėl tos priežasties ne tik žydai,
bet ir daug žmonių iš kitų tautų buvo
pasipiktinę ir susierzinę dėl neteisingo
to žmogaus nužudymo. 36 Karaliui su-
grįžus iš Kilikijos srities, miesto žydai
suėjo pas jį skųstis. Tiek jie, tiek graikai
buvo perpykę, nes Onijas buvo nužu-
dytas nepaisant teisingumo. 37 Antio-
chas buvo labai sukrėstas ir kupinas
užuojautos. Prisiminęs mirusiojo pro-
tingumą ir kilnų elgesį, jis apsiver-
kė. 38 Degdamas pykčiu, jis nedelsda-
mas nuplėšė nuo Androniko purpuro
skraistę, išvilko iš purpuro drabužių ir
nuvedęs per visą miestą į tą vietą, kur
jis buvo padaręs Onijui tą baisų nusi-
kaltimą, nubaudė kraugerį mirtimi.
Taip Viešpats atmokėjo jam pelnyta
bausme.
39 Tuo tarpu Lisimachas, Menela-
jui pritariant, padarė daug šventvagiš-
kų vagysčių mieste. Plačiai pasklidus
žiniai, kad jau išgabenta svetur daug
aukso reikmenų, žmonės susibūrė
maištauti prieš Lisimachą. 40 Kadan-
gi įtūžusi minia darėsi pavojinga, Li-
simachas, apginklavęs kone tris tūks-
tančius vyrų, puolė juos. Jam vadovavo
toks Auranas, žmogus pagyvenęs, bet
ir gerokai kvailas. 41 Pamatę, kad Li-
simachas puola, žydai vieni griebė
akmenis, kiti rąstgalius, o dar kiti net
sėmėsi saują ten buvusių pelenų. Įtūžę
jie bėrė juos maišatyje ant Lisimacho
ir jo vyrų. 42 Todėl daugelį jų sužeidė,
keletą net užmušė, o visi kiti buvo pri-
versti bėgti. Pats šventvagis buvo už-
muštas prie iždo.
43 Dėl šio įvykio buvo apkaltintas
Menelajas. 44 Karaliui atvykus į Tyrą,
seniūnų taryba nusiuntė tris vyrus,
įgaliotus vesti pas jį bylą. 45 Bet Mene-
lajas, matydamas, kad pralaimi, paža-
dėjo didoką kyšį Dorimeno sūnui Pto-
lemėjui, prašydamas palenkti į jo pusę
karalių. 46 Tada Ptolemėjas, pasivedęs
karalių į šalį kiemelyje tarsi atsikvėp-
ti šviežiu oru, įtikino karalių pakeisti
savo nuomonę. 47 Tad karalius išteisino
Menelają, tos visos nelaimės priežastį,
ir pasmerkė mirti tuos nelaimingus vy-
rus, kurie būtų pripažinti nekalti, jeigu
jiems būtų reikėję savo bylą ginti pas
skitus. 48 Neteisinga bausmė negaišuo-
jant buvo įvykdyta vyrams, gynusiems
miesto, žmonių ir šventųjų indų reika-
lą. 49 Kai kurie Tyro gyventojai buvo

4,34 *Dan 9,26*

taip pasipiktinę tuo nusikaltimu, kad
surengė jiems iškilmingas laidotuves.
50 Tačiau per galingųjų gobšumą Me-
nelajas pasiliko savo pareigose, ėmė
vis nedoriau elgtis ir tapo didžiausiu
sąmokslininku prieš savo tautiečius.
5 Maždaug tuo metu Antiochas
pradėjo antrą karo žygį prieš
Egiptą. 2 Atsitiko taip, kad kone ke-
turiasdešimt dienų virš miesto buvo
matyti raitininkai, šuoliuojantys oru,
apsirengę auksu ataustais drabužiais,
būriai, apsiginklavę ietimis ir iš makš-
čių ištrauktais kalavijais – 3 raitijos da-
liniai kovos rikiuotėje, darantys ant-
puolius ir priešpuolius vienu ar kitu
keliu, judantys skydai, iečių miškas,
kalavijų švytavimas, strėlių kruša, auk-
so pakinktų blizgesys ir visokiausi šar-
vai. 4 Užtat visi meldėsi, kad šis regėji-
mas būtų geras būsimo įvykio ženklas.
5 Bet pasklidus netikram gandui
apie Antiocho mirtį, Jasonas, sutelkęs
ne mažiau kaip tūkstantį vyrų, nelauk-
tai užpuolė miestą. Kai sienų gynėjai
buvo priversti pasitraukti ir miestas
galų gale paimtas, Menelajas pabėgo
į tvirtovę. 6 O Jasonas tada žudė savo
tautiečius be pasigailėjimo, nesuvok-
damas, kad sėkmė savo žmonių sąs-
kaita yra didžiausia nelaimė, ir ma-
nydamas, kad laimi pergalės grobį iš
priešų, o ne iš savo tautiečių. 7 Net taip
valdžios paimti jis nepajėgė. Galop iš
savo sąmokslo patyrė tik gėdą ir vėl
pabėgo į amonitų kraštą. 8 Ilgainiui jis
priėjo liūdną galą. Apkaltintas arabų
valdovui Aretui, bėgo iš miesto į mies-
tą, visų vejamas, nekenčiamas kaip
nusikaltęs įstatymams, prakeiktas
kaip savo tėvynės ir tautiečių žudikas,
ir atsirado Egipte kaip į jūros krantą iš-
mestas medis. 9 Pagaliau žmogus, ku-
ris buvo išvaręs daugelį iš savo krašto
į tremtį, mirė tremtyje po to, kai sėdo
į laivą vykti pas lakedemoniečius, vil-
damasis rasti prieglaudą dėl savo ryšių
su jais. 10 Nebuvo nei kas gedėtų, nei
kas palaidotų žmogų, kuris pats pali-
ko daugelį nepalaidotų. Protėvių kape
vietos jam nebuvo.

Jeruzalės niokojimas

11 Kai žinia apie šį įvykį pasiekė karalių,
jis nusprendė, kad Judėja sukilusi. To-
dėl labai įtūžęs jis leidosi į žygį iš Egip-
to ir paėmė miestą antpuoliu. 12 Savo
kariams įsakė žudyti be pasigailėjimo
visus sutiktus žmones ir skersti su-
bėgusius į savo namus. 13 Jauni ir seni
buvo išžudyti, moterys ir vaikai su-
naikinti, mergelės ir mažyliai išskers-
ti. 14 Per tris dienas buvo aštuoniasde-
šimt tūkstančių aukų; keturiasdešimt
tūkstančių krito nuo smurto ir tiek pat
žmonių buvo parduota į vergiją.
15 Dar tuo nepasitenkinęs, įstatymų
ir tėvynės išdaviko Menelajo vedamas,
Antiochas turėjo įžūlios drąsos įeiti į
švenčiausią visame pasaulyje švento-
vę. 16 Savo nešvariomis rankomis jis
paėmė šventuosius indus, savo ne-
doromis rankomis sušlavė dovanas,
kurias daug kitų karalių buvo atnešę,
norėdami išaukštinti, pašlovinti ir pa-
gerbti tą vietą. 17 Antiochas buvo taip
pasipūtęs, kad nesuvokė, jog dėl mies-
to gyventojų nuodėmių Viešpats buvo
supykęs trumpą valandėlę, todėl buvo
abejingas šventajai Vietai. 18 Bet jei-
gu jie nebūtų buvę įsipainioję į tokią
daugybę nuodėmių, tas žmogus būtų
buvęs nuplaktas ir sulaikytas nuo ne-
apgalvoto žingsnio tą pačią akimirką,
kai tik įėjo į vidų, kaip buvo atsitikę
Heliodorui, karaliaus Seleuko atsiųs-
tam iždo patikrinti. 19 Tačiau ne vietai
Viešpats išsirinko tautą; veikiau jis iš-
sirinko vietą tautai. 20 Užtat pati vieta,
tapusi tautos dalininke ištikusiose ne-
laimėse, dalijosi su ja ir palaima. Vieta,
palikta Visagalio pykčio akimirką, at-
gavo visą savo garbę didžiojo Viešpa-
ties atleidimo metu.
21 Taigi Antiochas, pagrobęs iš
šventyklos tūkstantį aštuonis šimtus

talentų, išskubėjo į Antiochiją, per
savo įžūlumą manydamas galįs sausu-
mą padaryti plaukiojamą ir jūrą perei-
namą kojomis. 22 Gyventojams engti
jis paliko valdytojus: Jeruzalėje – Pily-
pą, frygų kilmės, o būdo nuožmesnio
už žmogų, kuris jį paskyrė, 23 Garizime
– Androniką, taip pat Menelają, val-
džiusį savo tautiečius nuožmiau negu
visi kiti. Iš neapykantos žydams 24 An-
tiochas išsiuntė mūsų vadą Apoloniją
su dvidešimt dviejų tūkstančių kariuo-
mene, įsakydamas išžudyti suaugusius
vyrus, o moteris ir paauglius parduoti
į vergiją. 25 Atvykęs į Jeruzalę, tas žmo-
gus dėjosi esąs taikingai nusiteikęs ir
laukė tik šventosios šabo dienos. Tada
būdamas tikras, kad žydai neužsiėmę
darbais, jis įsakė savo kariams rikiuotis
paradui su ginklais. 26 Visus išėjusius
pasižiūrėti išžudė. Po to su ginkluotais
vyrais puolė miestą ir išžudė daugybę
žmonių.

27 Bet Judas Makabiejus su maždaug
devyniais kitais pasitraukė į dykumą.
Jis ir jo vyrai gyveno kalnuose kaip lau-
kiniai gyvuliai. Ten jie gyveno ir kad iš-
vengtų nešvarumo maitinosi augalais.

6 Netrukus po to karalius atsiun-
tė Gerontą Atėnietį, kad pri-
verstų žydus atsisakyti savo protėvių
papročių ir liautis gyvenus pagal Dievo
įstatymus. 2 Be to, jis turėjo išniekinti
Jeruzalės šventyklą, pavadindamas ją
Dzeuso Olimpiečio vardu, o Garizimo
šventyklą pavadindamas Dzeuso, Sve-
timtaučių globėjo, vardu, kaip vietos
gyventojai buvo prašę.

3 Pikto antplūdis buvo nuožmus
ir visiškai nepakeliamas. 4 Šventykla
buvo pilna ūžaujančių bei ištvirkau-
jančių pagonių, besilinksminančių su
kekšėmis, lytiškai santykiaujančių su
moterimis net šventajame kieme. Be
to, jie nešė į vidų aukoti uždraustus
dalykus. 5 Aukuras buvo apkrautas
bjauriomis, Įstatymo draudžiamomis
atnašomis.

6 Žmonės nebegalėjo nei laikytis
šabo, nei švęsti savo protėvių iškilmių,
nei net prisipažinti esą žydai. 7 Be to,
kas mėnesį, švenčiant karaliaus gim-
tadienį, žydai buvo varomi prievarta
dalyvauti aukose, o švenčiant Dioni-
zijo iškilmę, nešioti vijoklių vainikus
ir žygiuoti eisenoje Dionizijo garbei.
8 Ptolemaidės gyventojams pasiūlius,
buvo paskelbtas įsakas aplinkiniams
miestams, kad jie taip pat elgtųsi su
žydais, būtent: įpareigotų juos daly-
vauti aukose 9 ir baustų mirtimi atsisa-
kančius elgtis pagal graikų gyvenimo
būdą. Buvo aišku, kad atėjo nelaimių
metas. 10 *Taip dvi moterys, suimtos už
tai, kad apipjaustė savo vaikus, buvo
vedžiojamos viešai po miestą su ma-
žyliais, pakartais ant krūtinių, ir nu-
stumtos stačia galva nuo miesto sienų.
11 *O kiti, kurie buvo susirinkę į netoli-
mas olas švęsti šabo slapčiomis, buvo
išduoti Pilypui ir visi drauge sudeginti.
Gerbdami dienos šventumą, jie atsisa-
kė gintis.

12 Dabar prašau šios knygos skaity-
tojus dėl tokių nelaimių nenustoti drą-
sos, bet pasvarstyti, kad šios bausmės
buvo skirtos ne mūsų tautai pražudy-
ti, bet pamokyti. 13 Iš tikrųjų, jeigu ne-
dorėliai ilgai tarp mūsų neišlieka, bet
greitai patiria bausmę, tai Dievo dide-
lio gerumo ženklas. 14 Juk kitų tautų
nebausdamas Viešpats kantriai lau-
kia, kol jos pasieks pilną savo nuo-
dėmių saiką. Bet su mumis jis elgiasi
skirtingai, 15 idant nereikėtų mūsų vė-
liau bausti griežčiau, kai mūsų nuodė-
mės bus pasiekusios savo saiką. 16 Už-
tat Dievas niekada visiškai nenugręžia
nuo mūsų savo gailestingumo. Nors jis
ir moko mus nelaimėmis, savo tautos
nepalieka. 17 Tebūna tai, ką pasakėme,
priminimas. Negaišdami tęskime pa-
sakojimą.

6,10 *1 Mak 1,60-61*

6,11 *1 Mak 2,32-38*

Eleazaro kankinystė

18 *Eleazaras, vienas žymiausių Rašto žinovų, vyras senyvo amžiaus ir garbingos išvaizdos, buvo žiodomas, norint jį pamaitinti kiauliena. 19 Tačiau jis rinkosi verčiau garbingai numirti, negu gyventi su gėda. Išspjovęs mėsą, pats savo noru užlipo ant kankinimo rato. 20 Taip dera elgtis visiems, turintiems drąsos atsisakyti dalykų, kurių ragauti nėra leista, negu mylėti gyvastį.

21 Žmonės, vadovavę Įstatymo uždraustai aukai, pasivedė tą vyrą į šalį ir dėl ilgos pažinties su juo asmeniškai ragino atsinešti tinkamos vartoti mėsos ir apsimesti, kad valgo mėsą aukos, kuri įsakyta karaliaus, 22 kad taip išvengtų mirties bausmės, o jie kaip seni draugai galėtų su juo gražiai elgtis. 23 Bet Eleazaras priėmė kilnų sprendimą, vertą savo metų, senatvės kilnumo, garbingai užsitarnautos žilos galvos ir pavyzdingo gyvenimo būdo nuo pat vaikystės. Taigi dėl ištikimybės paties Dievo duotam šventajam Įstatymui jis pasakė jiems, kad nedelsdami pasiųstų jį į mirusiųjų karalystę.

24 „Toks apsimetimas nesiderina su mūsų amžiumi, – tarė jis, – nes daugelis jaunų žmonių pamanytų, kad Eleazaras savo devyniasdešimtaisiais metais perėjo į svetimą gyvenimo būdą. 25 Jeigu apsimesčiau, norėdamas trumpa akimirka pailginti savo gyvenimą, jie būtų mano elgesio suvedžioti, o aš savo senatvei užtraukčiau gėdą ir negarbę. 26 Net jeigu laikinai ir išvengčiau mirtingųjų bausmės, niekuomet neišsigelbėsiu, gyvas ar miręs, iš Visagalio rankos. 27 Todėl, jeigu dabar turiu pakankamai drąsos palikti gyvenimą, parodau, kad esu vertas savo senatvės 28 ir palieku jauniems žmonėms kilnų pavyzdį, kaip noriai ir kilniai mirti gera mirtimi už gerbtinus ir šventus įstatymus“.

Tai pasakęs, jis tuojau pat nuėjo prie kankinimo rato. 29 O tie, kurie ką tik buvo maloniai su juo elgęsi, dabar pyko dėl jo pareiškimo. Pasak jų, tai buvo tikra beprotystė. 30 Būdamas visai prie mirties nuo rimbo smūgių, jis garsiai sudejavo ir tarė: „Viešpats savo šventu žinojimu puikiai mato, kad nors būčiau galėjęs išvengti mirties, aš ne tik pakeliu šio plakimo baisų kūno skausmą, bet ir kenčiu jį su sielos džiaugsmu, kad atsiduodu jam“.

31 Taip jis mirė, palikdamas savo mirtimi kilnumo pavyzdį ir neužmirštamą drąsos liudijimą ne tik jaunimui, bet ir visai tautai.

Septynių brolių kankinystė

7 *Atsitiko taip, kad ir septyni broliai bei jų motina buvo suimti. Karalius, plakdamas rimbais ir diržais, mėgino priversti juos valgyti Įstatymo draudžiamą kiaulieną. 2 Vienas brolių, kalbėdamas visų vardu, tarė: „Ką tu mėgini iš mūsų išgauti? Mes pasirengę verčiau mirti negu nusikalsti savo protėvių įstatymams“.

3 Įtūžęs karalius įsakė įkaitinti keptuves ir katilus. 4 Juos tuojau pat įkaitinus, jis įsakė, kitiems broliams ir motinai matant, išpjauti už visus kalbėjusiam liežuvį, nulupti jam nuo galvos odą ir nukirsti rankas bei kojas. 5 Kai jis buvo visiškai bejėgis, karalius įsakė nunešti jį dar kvėpuojantį ir kepti keptuvėje. Dūmai iš keptuvės plačiai pasklido, bet broliai ir jų motina vieni kitus drąsino, sakydami: 6 *„Viešpats Dievas žvelgia į mus ir iš tikrųjų mūsų gailisi, kaip Mozė pareiškė savo giesmėje, aiškiai sakydamas: ‘Jis pasigailės savo tarnų’“.

7 Pirmajam broliui tokiu būdu mirus, buvo atvestas antrasis pašaipiai kankinti. Nuplėšę jam nuo galvos odą

6,18 *Kun 11,7-8; Hbr 11,35*

7,1-42 *Hbr 11,35-36*

7,6 *Įst 32,36*

su plaukais, jie klausė: „Ar verčiau val-
gysi kiaulienos, negu leisi savo kūną į
dalis suplėšyti?“ – 8 „Niekada!“ – atsa-
kė jis jiems savo protėvių kalba. Taigi
ir jis savo ruožtu patyrė tas pačias kan-
čias, kaip ir pirmasis brolis. 9 Paskutinį
kartą atsikvėpdamas, jis tarė: „Nuož-
musis niekše, tu atimi iš mūsų šį gy-
venimą, bet pasaulio Karalius mus pri-
kels naujam amžinam gyvenimui. Mes
mirštame už jo įstatymus!“

10 Po jo trečiasis tapo pašaipų auka.
Kai jam buvo liepta, jis iškišo liežuvį ir
drąsiai ištiesė rankas. 11 Jo žodžiai buvo
kilnūs: „Iš Dangaus esu tai gavęs, dėl
jo įstatymų to nebranginu ir turiu vil-
tį visa iš jo vėl gauti“. 12 Užtat net pats
karalius ir jo tarnai stebėjosi drąsa jau-
nuolio, nieku laikiusio kančią.

13 Jam mirus, ir ketvirtasis buvo pa-
našiai kankinamas bei žudomas. 14 Bū-
damas arti mirties, jis tarė: „Aš pasi-
rinkau mirtį nuo žmonių rankos su
viltimi, duota Dievo, kad jis mane su-
grąžins į gyvenimą. Bet tau prisikėlimo
naujam gyvenimui nebus!“

15 Nedelsiant buvo atvestas penk-
tasis ir pradėtas kankinti. 16 Žiūrėda-
mas į karalių, jis tarė: „Kadangi turi
valdžią mirtingiesiems, nors pats ir
esi mirtingas, darai, kaip tau patinka.
Bet nemanyk, kad Dievas paliko mūsų
tautą. 17 Tik luktelk ir pamatysi, kaip jo
didinga galybė kankins tave ir tavo pa-
likuonis!“

18 Po jo buvo atvestas šeštasis. Bū-
damas arti mirties, jis tarė: „Neapgau-
dinėk savęs veltui! Mes turime pakelti
šias kančias už savo kaltes, nes nusidė-
jome savo Dievui. Užtat ir ištiko mus
stulbinantys įvykiai! 19 Tad nemanyk,
kad liksi nenubaustas, nes išdrįsai ko-
voti su Dievu!“

20 Motina buvo ypač puiki ir verta
garbingo atminimo. Tą pačią dieną ji
matė savo septynis sūnus mirštančius
vieną po kito ir drąsiai pakėlė jų mir-
tį, nes jos viltis buvo Viešpatyje. 21 Kie-
kvieną sūnų ji drąsino protėvių kalba.
Kupina kilnaus ryžto, jungdama mo-
ters jautrumą su vyro drąsa, kalbėjo
jiems: 22 „Nežinau, kaip atėjote į gyve-
nimą mano įsčiose. Ne aš daviau jums
gyvastį, ne aš suteikiau jums gyvybės
alsavimą, ne aš daviau jūsų sąnariams
išvaizdą. 23 Kadangi pasaulio Kūrėjas
suteikė kiekvienam išvaizdą ir nustatė
visų daiktų pradžią, jis iš savo gailes-
tingumo vėl duos jums gyvastį ir gyvy-
bės alsavimą, nes dabar jūs užmirštate
save dėl jo Įstatymo“.

24 Antiochas jautė, kad į jį žiūrima
su panieka. Priekaištingas balsas pa-
žadino jo priešiškumą. Jauniausiajam
broliui dar esant gyvam, Antiochas ne
tik kreipėsi į jį žodžiais, bet ir priesai-
komis žadėjo padaryti jį turtingą ir lai-
mingą, jeigu jis atsisakytų protėvių gy-
venimo būdo, paskirti jį savo bičiuliu ir
pavesti jam tvarkyti viešuosius reika-
lus. 25 Jaunuoliui visiškai nekreipiant į
jį dėmesio, karalius pasišaukė motiną
ir ragino patarti jaunuoliui gelbėtis.
26 Karaliui ilgokai ją raginus, galop ji
sutiko įtikinti savo sūnų. 27 Pasilenku-
si prie jo, išjuokdama karalių, gimtą-
ja kalba ji taip kalbėjo: „Mano sūnau,
pasigailėk manęs. Nešiojau tave de-
vynis mėnesius savo įsčiose, žindžiau
tave trejus metus, auginau, auklėjau
ir rūpinausi tavimi iki šios gyvenimo
akimirkos. 28 Maldauju tave, vaikeli,
pažvelgti į dangų bei žemę ir pasvars-
tyti apie visa, kas ten yra. Tada suvoksi,
kad Dievas nepadarė jų iš pirma buvu-
sių daiktų. Tokiu pat būdu žmonija at-
ėjo į gyvenimą. 29 Tad nebijok šio bude-
lio, bet būk vertas savo brolių ir priimk
mirtį, kad pasigailėjimo metui atėjus
tave su jais atgaučiau“.

30 Vos jai baigus kalbėti, jaunuolis
tarė: „Ko laukiate? Atsisakau paklus-
ti karaliaus įsakymui. Aš klausau įsa-
kymo to Įstatymo, kuris buvo duo-
tas mūsų protėviams per Mozę. 31 O
tu, kuris sugalvojai tiek daug pikta

hebrajams, tikrai neišvengsi Dievo ran-
kos. 32 Mes iš tikrųjų kenčiame už savo
nuodėmes. 33 Nors mūsų gyvasis Vieš-
pats pyksta ant mūsų trumpą valan-
dėlę, kad mus nubaustų ir pamokytų,
atėjus laikui, jis vėl susitaikys su savo
tarnais. 34 Bet tu, niekše ir nedoriausias
iš visų mirtingųjų, kuo gali puikautis,
puoselėdamas tuščią viltį ir keldamas
ranką prieš Dangaus vaikus? 35 Tu dar
neišsigelbėjai iš visagalio ir visaregio
Dievo teismo! 36 Mano broliai, pakėlę
skausmą trumpą valandėlę, paveldėjo
pagal Dievo Sandorą amžinąjį gyveni-
mą. Bet tu Dievo teismu gausi už savo
įžūlumą teisingą bausmę. 37 O aš, kaip
ir mano broliai, atiduodu kūną ir gy-
vastį už mūsų protėvių įstatymus, mal-
daudamas Dievą, kad greitai pasigailė-
tų mūsų tautos ir kad tu per kančią ir
rykštes išpažintumei, jog tik jis vienas
yra Dievas. 38 Per mane ir mano bro-
lius tesiliauja Visagalio pyktis, kuriuo
jis yra teisingai ištikęs visą mūsų tautą".

39 Karalius įsiuto ir su šiuo elgė-
si žiauriau, negu su kitais, nes jautėsi
jaunuolio paniekos įskaudintas. 40 Taip
ir jauniausias sūnus mirė nepraradęs
dorumo, visiškai pasitikėdamas Vieš-
pačiu.

41 Galop po savo sūnų mirė ir moti-
na.

42 Tad tebūna gana papasakota apie
aukų valgymą ir nuožmiuosius kanki-
nimus.

Judo Makabiejaus kovos

8 Tuo tarpu Judas, žinomas ir Ma-
kabiejaus vardu, bei jo vyrai slap-
ta ėjo per gyvenvietes, telkdami tau-
tiečius. Jie patraukė į savo pusę vyrus,
likusius ištikimus judėjybei, ir sutelkė
jų apie aštuonis tūkstančius. 2 Jie mal-
davo Viešpatį pažvelgti į visų engiamą
savo tautą, užjausti bedievių išniekin-
tą šventyklą, 3 pasigailėti miesto, kuris
buvo naikinamas ir turėjo būti tuojau
sulygintas su žeme, išgirsti jo besišau-
kiantį kraują, 4 atsiminti nekaltų vaikų
žudynes bei savo vardui tartus pikta-
žodžiavimus ir apreikšti, kad jis ne-
kenčia pikta.

5 Makabiejui sutelkus savo kariuo-
menę, pagonys nepajėgė jam priešin-
tis, nes Viešpaties pyktis buvo tapęs
gailestingumu. 6 Be įspėjimo užpulda-
mas, jis padegdavo miestus ir gyven-
vietes, užimdavo svarbias vietoves ir
priversdavo bėgti stiprias priešų pajė-
gas. 7 Tokius puolimus jis ypač mėgo
rengti naktimis. Ilgainiui garsas apie jo
narsumą plačiai pasklido.

8 Pamatęs, kad tas vyras pamažu
daro pažangą ir kad jo sėkmingi žygiai
darosi vis dažnesni, Pilypas parašė Ce-
lesirijos valdytojui Ptolemėjui, kad su-
stiprintų pajėgas karaliaus reikalams
ginti. 9 Ptolemėjas nedelsdamas pa-
skyrė Patroklo sūnų Nikanorą, vieną iš
karaliaus pirmųjų bičiulių, ir pasiun-
tė jį vesti į žygį ne mažiau kaip dvide-
šimt tūkstančių pagonių iš įvairių tau-
tų, įsakydamas sunaikinti visą Judėjos
tautą. Nikanoro pavaduotoju Ptolemė-
jas paskyrė karvedį Gorgiją, vyrą, tu-
rintį didelę karybos patirtį. 10 Nikano-
ras sumanė į nelaisvę paimtus žydus
parduoti į vergiją ir taip sudaryti kara-
liui dviejų tūkstančių talentų duoklę,
kurią reikėjo mokėti romėnams. 11 Tad
tuojau pat davė žinią pajūrio miestams
ir kvietė pirkti žydų vergų, žadėdamas
duoti devyniasdešimt vergų už talen-
tą. Mat jis sapnuoti nesapnavo, kad jį
užklups Visagalio teismas.

12 Žodis apie Nikanoro žygį pasiekė
Judą. Kai jis pasakė savo vyrams apie
kariuomenės atėjimą, 13 bailieji ir ne-
pasitikintieji Dievo teisingumu trau-
kėsi ir pabėgo. 14 Bet kiti, pardavę, kas
jiems dar buvo likę, maldavo Viešpatį:
„Išgelbėk mus, nes nedorasis Nikano-
ras net kariauti su mumis nepradė-
jęs, jau pardavė į vergiją! 15 Jeigu jau ne
mūsų labui, tai dėl Sandorų, sudarytų
su protėviais, ir dėl tavo šiurpulingo ir

garbingo vardo, kuriuo esame vadina-
mi“.
16 Subūręs savo karius, šešis tūks-
tančius vyrų, Makabiejus ragino juos:
„Neišsigąskite priešo, nebijokite gau-
sių neteisėtai mus puolančių pago-
nių, bet narsiai kovokite. 17 Turėkite
prieš akis pagonių neteisėtai padarytą
smurtą šventajai Vietai, nuožmiai nu-
niokoto miesto kančias ir, be to, pro-
tėvių gyvenimo būdo naikinimą. 18 Juk
jie pasitiki ginklais ir drąsiais žygiais,
– kalbėjo jis, – o mes pasitikime visa-
galiu Dievu, kuris gali vienu mostelė-
jimu nugalėti ne tik tuos, kurie ateina
mūsų pulti, bet jeigu reikėtų, net visą
pasaulį“.
19 Be to, jis papasakojo jiems apie
įvykius, kurių metu atėjo pagalba jų
protėviams. Kaip Sancheribo* dieno-
mis, kai žuvo aštuoniasdešimt penki
tūkstančiai, 20 arba kaip Babilonijoje
įvykusio mūšio su galatais metu, aš-
tuoniems tūkstančiams žydų kovojant
drauge su keturiais tūkstančiais make-
donų, kai makedonai jau buvo patekę
į bėdą, tie aštuoni tūkstančiai žydų,
atėjus pagalbai iš Dangaus, sunaikino
šimtą dvidešimt tūkstančių galatų ir
paėmė daug grobio.
21 Tokiais pasakojimais drąsinda-
mas, jis pripildė juos ryžto mirti už
savo įstatymus ir tėvynę. Po to pada-
lijo savo kariuomenę į keturis dali-
nius. 22 Savo brolius Simoną, Juozapą
ir Jehonataną paskyrė dalinių vadais,
kiekvienam pavesdamas po tūkstan-
tį penkis šimtus vyrų. 23 *Be to, įsakė
savo broliui Eleazarui garsiai skaity-
ti šventąją Knygą ir davė slaptažodį
„Dievo pagalba“. Paskui, pats vesda-
mas pirmąjį dalinį pradėjo mūšį su Ni-
kanoru.
24 Turėdami Visagalį savo sąjungi-
ninku, jie nukovė daugiau negu devy-
nis tūkstančius priešo karių, daug su-
žeidė ir išvedę iš rikiuotės Nikanoro
kariuomenę privertė visus bėgti. 25 Jų
būsimų pirklių į vergiją pinigai pate-
ko jiems į rankas. Tolokai vijęsi bėgan-
čiuosius, jie buvo priversti grįžti, nes
jau buvo vėlus laikas. 26 Mat ta diena
buvo šabo išvakarės. Užtat jie liovė-
si vytis. 27 Surankioję priešų ginklus ir
paėmę grobį, jie šventė tą šabą, didžiai
šlovindami ir dėkodami Viešpačiui, iš-
laikiusiam juos gyvus iki tos dienos,
kurią jis leido kristi ant jų pirmajai gai-
lestingumo rasai. 28 Po šabo jie išdalijo
dalį grobio persekiojimo aukoms, naš-
lėms ir našlaičiams, o likusį pasidalijo
tarpusavyje ir davė savo vaikams. 29 Tai
padarę, jie susivienijo bendram prašy-
mui, maldaudami gailestingąjį Viešpa-
tį visiškai susitaikyti su savo tarnais.
30 Susirėmimuose su Timotiejaus ir
Bakchido pajėgomis jie nukovė dau-
giau negu dvidešimt tūkstančių ir pa-
ėmė kai kurias labai aukštas tvirtoves.
Jie padalijo daugybę grobio persekio-
jimo aukoms, našlaičiams bei naš-
lėms ir net seneliams skirdami tokią
pat dalį, kaip ir sau patiems. 31 Ta pačia
proga jie rūpestingai surinko priešų
ginklus ir pasidėjo juos svarbiose vie-
tose. Likusį grobį nugabeno į Jeruzalę.
32 Jie nukovė Timotiejaus pajėgų vadą;
labai nedorą žmogų, padariusį daug
žalos žydams. 33 Švęsdami savo pergalę
protėvių mieste, jie sudegino Kalisteną
ir vyrus, padegusius šventuosius var-
tus, kai jie ieškojo prieglobsčio maža-
me name. Taip tie gavo teisingą atlygį
už savo nedorumą.
34 Trissyk prakeiktas Nikanoras,
kuris atsivedė tūkstančius pirklių, kad
pirktų žydus į vergiją, 35 Viešpačiui
padedant buvo pažemintas vyrų, ku-
riuos jis laikė nieku. Nusivilkęs puoš-
nius drabužius, jis bėgo vienas per
kraštą kaip pabėgęs vergas, kol pasie-
kė Antiochiją. Jam nuostabiai pasisekė
sunaikinti savo kariuomenę! 36 Taigi

8,19 T. y. Sanheribo. Žr. 2 Kar 18,13 ir kt.
8,23 1 *Mak* 3,48

žmogus, kuris žadėjo parūpinti duoklę
romėnams, paimdamas į nelaisvę Jeru-
zalės žmones, pareiškė, kad žydai turė-
jo Gynėją ir kad žydai buvo nenugalimi
dėl to, jog laikėsi jiems duotų savo Gy-
nėjo įsakymų.

Antiocho mirtis

9 Atsitiko taip, kad maždaug tuo
metu per sąmyšį Antiochas buvo
pasitraukęs iš Persijos valdų. 2Jis įžy-
giavo į miestą, vadinamą Persepo-
liu, norėdamas apiplėšti šventyklas
ir užimti miestą. Bet miesto gyvento-
jams suskubus imtis ginklų, Antiochas
ir jo kariuomenė buvo nugalėti. Taigi
Antiochas buvo gyventojų priverstas
bėgti ir pasitraukti su gėda. 3Atvykęs į
Ekbataną, jis sužinojo, kas nutiko Ni-
kanoro ir Timotiejaus pajėgoms. 4Įnir-
šęs jis užsimojo priversti žydus kentėti
už gėdą, kurią jam buvo padarę žmo-
nės, privertę jį bėgti. Tad jis įsakė savo
kovos vežimo vežėjui važiuoti nesu-
stojant, kol nebus užbaigta kelionė.
Tačiau su juo drauge keliavo Dangaus
teismas! Mat būdamas įžūlus, jis iš-
tarė: „Nuvyksiu į Jeruzalę, paversiu ją
žydų kapinėmis“.
5Visaregis Viešpats, Izraelio Die-
vas, ištiko jį nepagydomu ir nemato-
mu smūgiu. Vos jam ištarus šiuos žo-
džius, jį apėmė nepagydomi vidurių
skausmai ir aštrus vidinis mėšlungis,
6ir labai teisingai, nes jis buvo draskęs
kitų vidurius daugybe nuožmių prie-
monių. 7Tačiau jis nesiliovė būti įžū-
lus, dabar buvo net labiau pasipūtęs.
Alsuodamas ugnimi iš pykčio žydams,
jis liepė dar greičiau važiuoti. Atsitiko
taip, kad tą akimirką greitai riedan-
čiam vežimui netikėtai pasvirus, jis
iškrito iš jo. Nuo didelio sutrenkimo
visi jo kūno sąnariai išėjo iš savo vietų.
8Taip žmogus, kuris anksčiau pilnas
antžmogiško įžūlumo manė galėsiąs
įsakinėti jūros bangoms ir vaizdavosi
galėsiąs pasverti kalnų viršūnes svars-
tyklėmis, gulėjo paslikas ir turėjo būti
nešamas neštuvais, visiems aiškiai pa-
rodydamas Dievo galybę. 9Iš tikrųjų
šio nedoro žmogaus kūnas knibždėjo
kirmėlėmis, ir dar gyvas kentėdamas
baisius skausmus, jis taip supuvo, kad
visa kariuomenė šlykštėjosi to tvaiko,
kurį kėlė puvimas. 10Prieš trumpą va-
landėlę tas žmogus tarėsi galįs palies-
ti dangaus skliauto žvaigždes, o dabar
dėl nepakeliamo tvaiko niekas nepajė-
gė jo nešti.
11Galop palūžusia dvasia, jis pradėjo
atsisakinėti savo didžio įžūlumo ir eiti
į protą, nes visą laiką buvo skausmų
kankinamas. 12Nebegalėdamas dau-
giau pakelti savo paties tvaiko, jis išta-
rė šiuos žodžius: „Dievui paklusti tei-
singa. Mirtingieji neturi manyti, kad jie
lygūs su Dievu“.
13Tada šis niekšingas žmogus pada-
rė įžadą Viešpačiui, bet nebesulaukė jo
pasigailėjimo. Jis tarė: 14„Aš paskelbsiu
Jeruzalę laisvu miestu“. Tą patį miestą,
į kurį skubinosi, norėdamas sulyginti
su žeme ir paversti kapinėmis! 15„Aš
sulyginsiu žydus su atėniečiais“. Tuos
pačius žydus, iš kurių buvo sumanęs
atimti teisę pasilaidoti; jis norėjo iš-
mesti jų kūnus drauge su jų mažylių
kūnais paukščiams ir žvėrims sury-
ti! 16„Aš išpuošiu šventuosius Namus
rinktinėmis įžado dovanomis, dau-
geriopai atsilyginsiu už šventuosius
reikmenis ir parūpinsiu iš savo paja-
mų aukoms reikalingų lėšų“. Tą pačią
šventyklą, kurią anksčiau buvo api-
plėšęs! 17„Be to, aš tapsiu žydu ir apke-
liausiu visą žmonių gyvenamą pasaulį,
skelbdamas Dievo galybę“.
18Tačiau visa tai jo kančios nepalen-
gvino. Iš tikrųjų jį buvo ištikęs teisus
Dievo teismas. Todėl jis, netekęs vil-
ties, parašė žydams žemiau perrašytą
laišką, kupiną maldavimo dvasios. Jo
turinys buvo toks:
19„Žydams, gerbiamiems piliečiams,
jų karalius ir karo vadas Antiochas

siunčia širdingą sveikinimą ir linki
sveikatos ir gerovės!
[20]Jeigu jūs ir jūsų vaikai esate svei-
ki ir jums sekasi, kaip jūs norite, esu
patenkintas. Pasitikėdamas dangumi,
[21]aš su malonumu atsimenu jūsų pa-
garbą ir gerą valią. Grįždamas iš Per-
sijos valdų, aš susirgau nemalonia liga
ir laikau reikalinga pasirūpinti bendra
visų gerove. [22]Dėl savo būklės aš nenu-
simenu, nes turiu daug vilties išgyti iš
savo ligos, [23]bet pastebėjau, kad mano
tėvas tomis progomis, kai darydavo
žygį į aukštutines valdas, paskirdavo
savo įpėdinį, [24]antraip, jeigu įvyktų kas
netikėta ar ateitų bloga žinia, visos ka-
ralystės žmonėms būtų rūpesčio, nes
nežinotų, kam patikėta valdžia. [25]Be
to, aš turiu omenyje, kad kaimynystės
valdovai, ypač prie mūsų karalystės
ribų, laukia progos ir nori matyti, kas
įvyks. Todėl aš paskyriau karaliumi
savo sūnų Antiochą, kuriam anksčiau
ne sykį esu valdžią patikėjęs ir kurį
daugumui jūsų esu gyręs, kai skubėda-
vau į aukštutines valdas. Aš jam para-
šiau, kas čia parašyta. [26]Todėl raginu ir
maldauju, kad atsimintumėte bendrą
bei asmenišką naudą, kurią esate pa-
tyrę, ir kiekvienas jūsų palaikytumėte
dabartinę gerą valią. [27]Mat aš esu tik-
ras, kad jis seks mano pėdomis ir elgsis
su jumis saikingai ir maloniai“.
[28]Taip tas žmogžudys ir piktžo-
džiautojas po baisių kančių, kokiomis
buvo kankinęs kitus, baigė savo gyve-
nimą skaudžia mirtimi svetimo krašto
kalnuose. [29]Jo įbrolis Pilypas pargabe-
no jo kūną namo, bet bijodamas An-
tiocho sūnaus pasitraukė į Egiptą pas
Ptolemėją Filometorą.

Šventyklos apvalymas

10 Makabiejus ir jo vyrai, Vieš-
paties vadovaujami, atkovojo
šventovę ir miestą. [2]Jie sugriovė pre-
kyvietėje svetimšalių pastatytus au-
kurus ir sunaikino stabų aptvarus.
[3]Išvalę šventyklą, jie padarė naują
aukurą aukoms. Po to, įžiebę titnagu
ugnį, atnašavo aukas pirmą kartą po
dvejų metų, degino smilkalus, užde-
gė žibintus ir išdėliojo padėtinę duo-
ną. [4]Visa tai padarę, jie puolė kniūbs-
ti, maldaudami Viešpatį, kad niekada
daugiau nepatektų į tokias nelaimes.
Verčiau, jei kada ir nusidėtų, būtų pa-
ties Viešpaties gerumu pamokomi, bet
nebūtų atiduodami į piktžodžiaujan-
čių ir žiaurių pagonių rankas. [5]Atsitiko
taip, kad tą pačią dieną, kurią šventyk-
la buvo svetimtaučių išniekinta, įvyko
ir jos apvalymas, būtent devinto, tai
yra kislevo, mėnesio dvidešimt penk-
tą dieną. [6]Tarsi Palapinių šventę, jie su
džiaugsmu šventė ją aštuonias dienas,
atsimindami neseniai, Palapinių šven-
tės metu, klajoję po kalnus ir olas tarsi
laukiniai žvėrys. [7]Todėl laikydami ran-
kose vijokliais apipintas lazdeles, ža-
lias šakas bei palmes, jie giedojo šlovės
giesmes tam, kuris išvalė savo šventąją
Vietą. [8]Visuotiniu balsavimu buvo nu-
statyta, kad visa žydų tauta švęstų kas-
met tas dienas.

Judo Makabiejaus pergalės

[9]Toks buvo Antiocho, vadinamo Epi-
fanu, galas. [10]*O dabar papasakosi-
me, kas įvyko valdant Antiochui Eu-
patorui, ano nedoro karaliaus sūnui,
ir duosime trumpą suvestinę didžiųjų
nelaimių, kurias atnešė karai. [11]Mat
tas žmogus, tapęs karalystės valdovu,
paskyrė tokį Lisiją Celesirijos bei Fini-
kijos valdžios galva ir karo vadu. [12]Pto-
lemėjas, vadinamas Makronu, buvo
pirmas valdovas, ėmęsis priemonių
teisingai valdyti žydus ir daręs, ką galė-
jo, bandydamas būti su jais taikoje bei
norėdamas atlyginti už jiems padary-
tas skriaudas. [13]Bet už tai jis buvo ka-
raliaus bičiulių apskųstas Eupatorui.
Iš tikrųjų jis pats dažnai iš visų pusių

10,10 1 Mak 6,17

girdėjo save vadinant išdaviku už tai,
kad buvo palikęs jam Filometoro pa-
tikėtą Kiprą ir perėjęs į Antiocho Epi-
fano pusę. Nepajėgdamas garbingai
atlikti savo pareigų, jis išgėrė nuodų ir
užbaigė savo gyvenimą.

[14] Gorgijas, tapęs srities valdytoju,
samdė svetimtaučių dalinius ir nau-
dojo juos nuolatiniam karui su žydais.
[15] Tuo pačiu metu idumėjai, turėję savo
rankose stiprias tvirtoves, irgi nedavė
žydams ramybės. Jie priimdavo bėglius
iš Jeruzalės, kurstydami tęsti karą.
[16] Makabiejus ir jo vyrai pasimeldė,
maldaudami Dievą būti jų sąjungininku,
ku, ir leidosi į skubų žygį prieš idumė-
jų tvirtoves. [17] Narsiai puldami, jie paė-
mė tas vietas ir nuviję gynusius sienas
žudė visus, pakliuvusius į jų rankas,
užmušdami ne mažiau kaip dvidešimt
tūkstančių.

[18] Bet bent devyni tūkstančiai rado
prieglaudą dviejuose ypač stipriuose
bokštuose su viskuo, kas reikalinga
priešintis apgulai. [19] Palikęs Simoną bei
Juozapą, dar ir Zachiejų su jo daliniu –
pakankamą kiekį apgulai palaikyti, –
Makabiejus pats leidosi į vietas, kur
buvo skubiau reikalingas. [20] Tačiau kai
kurie vyrai iš Simono dalinio, mėgę pi-
nigus, buvo papirkti keleto bokštuose
buvusių vyrų ir gavę septyniasdešimt
drachmų leido kai kuriems jų išslysti.
[21] Kai žinia apie tai pasiekė Makabie-
jų, jis sušaukė visus dalinių vadus ir
apkaltino tuos vyrus, kad jie pardavė
savo brolius, už pinigus paleisdami
priešus su jais kovoti. [22] Nubaudęs iš-
davikais tapusius vyrus mirtimi, ne-
delsdamas paėmė abu bokštus. [23] Jam
su ginklu rankoje visur sekėsi, ir jis su-
naikino daugiau negu dvidešimt tūks-
tančių vyrų dviejuose bokštuose.

[24] Timotiejus, jau anksčiau žydų
nugalėtas, pasitelkęs nemaža raiti-
ninkų iš Azijos, surinko didžiulę sam-
dinių kariuomenę. Jis atžygiavo, no-
rėdamas ginklu užimti Judėją vienu
mūšiu. [25] Jam artėjant Makabiejus ir jo
vyrai apsibarstė galvas pelenais ir ap-
sijuosė ašutinėmis, maldaudami Die-
vą. [26] Parpuolę kniūbsti ant laiptų prie
aukuro, jie maldavo, kad būtų ir jiems
gailestingas, ir priešas jų priešams, ir
nedraugas jų nedraugams, kaip sako-
ma Įstatyme. [27] Atsikėlę po maldos, jie
apsiginklavo ir nužygiavo tolokai nuo
miesto. Atžygiavę netoli priešo, apsi-
stojo. [28] Vos pradėjus aušti, abi kariuo-
menės pradėjo mūšį. Viena, sėkmės ir
pergalės pažadu laikanti ne tik savo
narsumą, bet ir pasitikėjimą Viešpa-
čiu, kita, vadovaudamasi kovos įniršiu.

[29] Mūšiui įsišėlus, priešui pasirodė
iš dangaus penki didingi raiteliai ant
žirgų su aukso kamanomis, išsirikiavę
žydų priekyje. [30] Du iš jų, apsupę Ma-
kabiejų iš šonų, dengė jį savo šarvais ir
ginklais, saugodami nuo sužeidimo. Jie
paleido tokį strėlių ir žaibų lietų į prie-
šus, kad šie, visiškai sumišę ir apakin-
ti, bėgo į visas puses. [31] Dvidešimt tūks-
tančių penki šimtai pėstininkų ir šeši
šimtai raitininkų buvo užmušti.

[32] Pats Timotiejus pabėgo į tvirtovę,
vadinamą Gezeru, su labai stipria įgu-
la, kurios vadas buvo Chairėjas. [33] Ke-
turias dienas Makabiejus ir jo vyrai
gerai nusiteikę laikė apgulę tvirtovę.
[34] Gynėjai viduje, pasitikėdami vie-
tos saugumu, nesiliovė baisiai pikt-
žodžiauti ir spjaudyti nepadoriais žo-
džiais. [35] Bet penktai dienai auštant,
dvidešimt jaunų vyrų iš Makabiejaus
kariuomenės, kupini pykčio dėl pikt-
žodžiavimo, narsiai užkopė siena ir su
laukinių žvėrių įniršiu guldė kiekvie-
ną, drįsusį pastoti jiems kelią. [36] Taip
gynėjus sugluminus ir jų dėmesį pa-
traukus, kiti panašiai užkopė ir aplen-
kę gynėjus padegė bokštus. Jų laužuo-
se piktžodžiautojai sudegė gyvi. Tuo
tarpu pirmieji, pralaužę vartus, įleido
visą likusią kariuomenę. Miestas buvo
paimtas. [37] Jie užmušė Timotiejų, rastą
pasislėpusį vandens talpykloje, jo brolį

Chairėją ir Apolofaną. 38 Atlikę šiuos
žygdarbius, jie dėkingumo ir šlovės
giesmėmis garbino Viešpatį, rodan-
tį Izraeliui didelį gerumą ir teikiantį
jiems pergalę.

11 Tuojau po to karaliaus auk-
lėtojas ir giminaitis Lisijas,
karalystės valdžios galva, labai nepa-
tenkintas įvykiais, 2 sutelkė apie aštuo-
niasdešimt tūkstančių pėstininkų bei
visą raitiją ir leidosi į žygį prieš žydus.
Jis buvo užsimojęs padaryti Jeruzalę
graikų nausėdija, 3 apdėti mokesčiais
šventyklą, kaip jis darė su kitų tautų
šventomis vietomis, ir kasmet parda-
vinėti vyriausiąją kunigystę. 4 Su Dievo
galybe jis visiškai nesiskaitė, išdidžiai
pasitikėdamas savo dešimtimis tūks-
tančių pėstininkų, tūkstančiais raiti-
ninkų ir aštuoniasdešimčia dramblių.
5 Taip jis įžygiavo į Judėją. Pasiekęs Bet
Cūrą, įtvirtintą vietą, esančią apie pen-
ketą schoinų nuo Jeruzalės, jis pradėjo
smarkų puolimą.

6 Kai Makabiejų ir jo vyrus pasiekė
žinia, kad Lisijas apgulė tvirtoves, jie
ir visi gyventojai meldėsi su dejonė-
mis ir ašaromis Viešpačiui, maldau-
dami, kad siųstų gerąjį angelą Izrae-
lio gelbėti. 7 Makabiejus pats pirmas
ėmėsi ginklo. Jis ragino ir kitus su
juo statyti savo gyvybę į pavojų ir eiti
į pagalbą savo broliams. Tad ir išsku-
bėjo visi kaip vienas vyras. 8 Ūmai,
dar jiems tebesant netoli Jeruzalės,
jų priekyje pasirodė raitelis, apsiren-
gęs baltais drabužiais ir mosuodamas
aukso ginklais. 9 Tada jie drauge vienu
balsu pagarbino gailestingąjį Dievą, ir
jų drąsa taip pakilo, kad jie buvo pasi-
rengę smeigti savo ginklais ne tik mir-
tinguosius, bet ir plėšriausius žvėris
bei geležies sienas. 10 Jie žygiavo pir-
myn kovos gretomis, turėdami savo
dangiškąjį sąjungininką, nes Viešpats
buvo jiems gailestingas. 11 Tarsi liūtai
jie puolė priešą ir paguldė iš jų vienuo-
lika tūkstančių pėstininkų ir tūkstantį
šešis šimtus raitininkų, o kitus priver-
tė bėgti. 12 Dauguma pabėgusiųjų buvo
beginkliai ir sužeisti. Pats Lisijas turėjo
gelbėtis, negarbingai pabėgdamas.

13 Bet Lisijas nebuvo kvailas žmo-
gus. Apsvarstęs jį ištikusį pralaimėji-
mą, jis suprato, kad hebrajai buvo ne-
nugalimi, nes galingasis Dievas kovojo
jų pusėje. Užtat jis nusiuntė pasiunti-
nius, 14 kad įtikintų juos spręsti reika-
lus teisingomis sąlygomis, pažadėda-
mas paveikti ir karalių, kad jis taptų
jų draugu. 15 Makabiejus, trokšdamas
visų gerovės, sutiko su viskuo, ką Li-
sijas pasiūlė. Karalius savo ruožtu pa-
tenkino visus žydų prašymus, kuriuos
Makabiejus įteikė Lisijui raštu.

Laiškai

16 Lisijo laiško žydams turinys buvo
toks:

„Lisijas su džiaugsmu sveikina žydų
bendriją!

17 Johananas ir Abšalomas, jūsų pa-
siuntiniai, perdavė jūsų pasirašytą pra-
nešimą ir teiravosi apie jame minimus
reikalus. 18 Aš pranešiau karaliui, kas
tik buvo reikalinga jam pranešti, ir jis
patenkino visus priimtinus prašymus.
19 Jeigu jūs būsite geros valios karalys-
tės atžvilgiu, aš stengsiuosi rūpintis
jūsų gerove ateityje. 20 Minėtus reika-
lus bei jų smulkmenas aptarti su jumis
pavedžiau savo atstovams ir jūsų pa-
siuntiniams. 21 Likite sveiki! Šimtas ke-
turiasdešimt aštuntų metų dioskorin-
tijo mėnesio dvidešimt ketvirta diena".

22 Karaliaus laiške buvo parašyta:

„Karalius Antiochas su džiaugsmu
sveikina savo brolį Lisiją!

23 Dabar, mūsų tėvui užėmus savo
vietą tarp dievų, mes norime, kad kara-
lystės valdiniai nebūtų trukdomi tvar-
kyti savo reikalus. 24 Mes suprantame,
kad žydai nepritaria mūsų tėvui graikų
papročių reikalu, bet teikia pirmeny-
bę savo gyvenimo būdui ir prašo, kad
būtų leista jiems laikytis savo papročių.

[25]Kadangi norime, kad ši tauta, kaip ir
kitos, nekeltų neramumų, mes nutarė-
me, kad jų šventykla būtų jiems sugrą-
žinta ir kad jie gyventų, laikydamiesi
savo protėvių papročių. [26]Tad tebūna
tavo rūpestis perduoti jiems žinią ir pa-
reikšti draugystės pažadus, kad jie, ži-
nodami mūsų nusistatymą, būtų geros
nuotaikos ir būdami patenkinti atsidė-
tų savo gyvenimui".
[27]Karaliaus laiškas žydų tautai buvo
toks:
„Karalius Antiochas su džiaugsmu
sveikina žydų seniūnų tarybą ir visus
žydus!
[28]Mes tikime, kad jūs esate sveiki.
To ir linkime. Ir mes esame sveiki.
[29]Menelajas man pranešė, kad no-
rite grįžti namo ir rūpintis savo rei-
kalais. [30]Todėl visi tie, kurie sugrįš
namo prieš ksantiko mėnesio trisde-
šimtą dieną, gali būti tikri, kad jiems
nėra ko bijoti. [31]Žydai gali valgyti savo
maistą ir gyventi pagal savo įstatymus
kaip anksčiau. Nė vienas jų nebus kaip
nors varginamas už kaltes, padarytas
per nežinojimą. [32]Aš parašiau Menela-
jui, kad jus padrąsintų. [33]Likite sveiki!
Šimtas keturiasdešimt aštuntų metų
ksantiko mėnesio penkiolikta diena".
[34]Ir romėnai atsiuntė jiems laišką,
kuris skamba taip:
„Kvintas Memijus ir Titas Manili-
jus, romėnų pasiuntiniai, su džiaugs-
mu sveikina žydų tautą!
[35]Su Lisijo, karaliaus giminaičio,
jums suteiktomis lengvatomis ir mes
sutinkame. [36]Bet dėl dalykų, kurie jo
nuosprendžiu turi būti perduoti ka-
raliui, kai tik juos apsvarstysite, sku-
biai atsiųskite pasiuntinį, kad galėtu-
me pateikti jums naudingų pasiūlymų,
nes mes esame pakeliui į Antiochiją.
[37]Tad skubėkite atsiųsti pasiuntinius,
kad praneštų apie jūsų nusistatymą.
[38]Likite sveiki! Šimtas keturiasdešimt
aštuntų metų ksantiko mėnesio pen-
kiolikta diena".

Judo Makabiejaus žygiai

12 Po šių susitarimų Lisijas sugrį-
žo pas karalių, o žydai atsidėjo
ūkininkavimui. [2]Bet kai kurie vietiniai
valdytojai, Timotiejus ir Genėjo sūnus
Apolonijas, taip pat Jeronimas bei De-
mofonas, be šių kipriarchų dar ir va-
das Nikanoras, nenorėjo leisti jiems
ramiai ir taikiai gyventi. [3]Jopės gyven-
tojai padarė ypač nedorą nusikaltimą.
Jie pasikvietė tarp jų gyvenusius žydus
– vyrus, moteris ir vaikus – sėsti į pa-
rengtus laivus, lyg neturėdami jokių
piktų kėslų. [4]Net kvietimas buvo duo-
tas bendru miesto nutarimu. Žydai pri-
ėmė kvietimą, nes norėjo gyventi tai-
kiai ir nieko neįtarė. Jopės gyventojai
nugabeno juos į atvirą jūrą ir bent du
šimtus jų paskandino.
[5]Gavęs žinią apie žiaurų savo tau-
tiečių likimą, Judas pasišaukė savo
vyrus [6]ir kreipėsi malda į Dievą, tei-
sųjį teisėją. Po to leidosi į žygį prieš
savo tautiečių žudikus. Puldamas
nakčia, jis padegė uostą, sudegino
laivus ir išžudė visus ten subėgusius,
ieškančius prieglaudos. [7]Paskui, ka-
dangi miesto vartai buvo uždaryti,
Judas pasitraukė, ketindamas vėl at-
žygiuoti ir sunaikinti visus jopiečius.
[8]Bet sužinojęs, kad ir Jabnės gyvento-
jai nori tokiu pat būdu sunaikinti tarp
jų gyvenančius žydus, [9]Judas užpuo-
lė jabniečius nakčia, padegė uostą ir
laivus. Liepsnų pašvaistė buvo matyti
Jeruzalėje, už dviejų šimtų keturias-
dešimt stadijų.
[10]Žygyje prieš Timotiejų, jiems pa-
ėjus iš ten maždaug du stadijus, už-
puolė bent penki tūkstančiai arabų su
penketu šimtų raitininkų. [11]Po nuož-
maus mūšio Judas ir jo vyrai, Dievo
padedami, nugalėjo juos. Nugalėti kla-
jokliai maldavo Judą sudaryti su jais
taiką, pažadėdami duoti galvijų ir pa-
dėti jam bei jo vyrams ir kitais būdais.
[12]Numatydamas, kad jie iš tikrųjų gali
būti daug kuo naudingi, Judas sutiko

sudaryti su jais taiką. Gavę jo pažadus,
klajokliai sugrįžo į savo palapines.
13 Jis užpuolė ir miestą, stipriai su-
tvirtintą pylimais bei sienomis, kuria-
me gyveno visokiausi pagonys. Jo var-
das buvo Kaspinas. 14 Miesto žmonės,
pasitikėdami sienų stiprumu ir savo
atsargų sandėliais, elgėsi su Judu bei
jo vyrais labai įžūliai, užgauliodami ir
net piktžodžiaudami bei rėkaudami
šlykščius žodžius. 15 Bet Judas ir jo vy-
rai, šaukdamiesi didžiojo pasaulio Šei-
mininko, sugriovusio Jozuės dienomis
Jerichą be sienlaužių ir karo pabūklų,
šoko kopti ant sienų su įniršiu. 16 Paė-
mę miestą Dievo valia, jie surengė to-
kias neapsakomas skerdynes, kad gre-
timas dviejų stadijų platumo tvenkinys
atrodė lyg kraujo pripildytas.
17 Iš ten, norėdami pasiekti Chara-
ką ir žydus, kurie buvo vadinami „to-
bijais“, jie nužygiavo septynis šimtus
penkiasdešimt stadijų. 18 Atžygiavę sri-
ties vado Timotiejaus ten neberado,
nes jis, nepajėgęs savo tikslo pasiekti,
jau buvo iš ten pasitraukęs. Nepaisyda-
mas to, jis paliko vienoje vietoje labai
stiprią įgulą. 19 Dositėjas ir Sosipatras,
du Makabiejaus vyresnieji vadai, lei-
dosi į žygį ir sunaikino daugiau negu
dešimt tūkstančių vyrų, Timotiejaus
paliktų tvirtovėje. 20 O Makabiejus,
padalijęs savo kariuomenę į pulkus ir
paskyręs jiems vadus, išskubėjo vy-
tis Timotiejaus, kuris turėjo su savimi
šimtą dvidešimt tūkstančių pėstininkų
ir du tūkstančius penkis šimtus raiti-
ninkų. 21 Sužinojęs, kad Judas jį vejasi,
Timotiejus nusiuntė moteris, vaikus ir
mantą į vietą, vadinamą Karnaimais.
Tą vietą paimti buvo sunku, nes dėl
prieigų siaurumo ji buvo vargiai priei-
nama. 22 Vis dėlto, pirmajam Judo pul-
kui pasirodžius, baimė ir siaubas ištiko
priešą, nes jis aiškiai pajuto, kad į mūšį
eina tas, kuris visa mato. Į visas puses
blaškydamiesi, jie taip skubėjo bėgti,
kad daugeliu atvejų vieni kitus žeidė ir
buvo savųjų kalavijais nudurti. 23 Judas
juos vijosi iš visų jėgų ir guldydamas
nusidėjėlius kalaviju, sunaikino apie
trisdešimt tūkstančių.
24 Pats Timotiejus pateko į Dositėjo
bei Sosipatro ir jų vyrų rankas. Dide-
liu suktumu jis prašėsi, kad jį paleistų
gyvą, nes jis turėjo nelaisvėje dauge-
lio tėvus ir kai kurių brolius, kurių gy-
vasties nebūtų pasigailėta. 25 Kai galop
daugybe žodžių juos įtikino, kad savo
pažado laikysis ir atiduos belaisvius
sveikus, norėdami išgelbėti savuosius,
jie paleido jį.
26 Tada Judas, pasiekęs Karnaimus
ir Atargatidės šventyklą, išžudė dvide-
šimt penkis tūkstančius žmonių.
27 Nugalėjęs juos ir sunaikinęs, jis
vedė savo kariuomenę ir prieš Efroną,
įtvirtintą miestą, kuriame buvo Lisa-
nijo buveinė ir gyveno visokių tautų
žmonės. Jauni stipruoliai užėmė savo
vietas gretose sienų ginti. Jie kovojo
narsiai. Mieste buvo didelių sandėlių
su svaidymo pabūklais ir sviediniais.
28 Bet žydai šaukėsi Visagalio, kuris
savo galybe triuškina priešų jėgas, ir
paėmę miestą į savo rankas, išguldė
apie dvidešimt penkis tūkstančius gy-
ventojų.
29 Pakilę iš ten, jie nuskubėjo į Skito-
polį šešių šimtų stadijų atstu nuo Jeru-
zalės. 30 Bet ten gyvenę žydai paliudijo
jiems rodytą skitopoliečių gerą valią ir
draugišką elgesį su jais net nelaimės
metu. 31 Todėl Judas ir jo vyrai padėko-
jo Skitopolio gyventojams, ragindami
ir ateityje juos būti palankius jų tautai.
Pagaliau prieš pat Savaičių šventę
jie parvyko į Jeruzalę.
32 *Po švenčių, vadinamų Sekminė-
mis, jie skubiai leidosi į žygį prieš Idu-
mėjos valdytoją Gorgiją, 33 atžygiavusį
prieš juos su trim tūkstančiais pėsti-
ninkų ir keturiais šimtais raitininkų.
34 Prasidėjus mūšiui, žuvo keletas

12,32 *Iš 23,16*

žydų. 35 Tačiau Dositėjas, vienas iš
Bakenoro* vyrų, būdamas raitas ir sti-
prus vyras, pagavo Gorgiją ir sugriebęs
už skraistės vilko jį prievarta, norėda-
mas paimti tą prakeiktą vyrą gyvą, bet
vienas iš Trakijos raitininkų užpuolė
jį ir nukirto jam ranką prie peties. Tad
Gorgijas išsigelbėjo ir pabėgo į Marešą.
36 Esdriui ir jo vyrams ilgai kovojus
ir pavargus, Judas šaukėsi Viešpaties,
kad pasirodytų mūšyje sąjungininku
ir vadu. 37 Protėvių kalba kartodamas
kovos šūkį ir giesmes, jis puolė Gorgi-
jo vyrus ir netikėtai juos užklupęs pri-
vertė bėgti.
38 Po to Judas, subūręs savo pajė-
gas, nužygiavo į Adulamo miestą. Ka-
dangi tuojau turėjo baigtis savaitė, jie
apsivalė pagal paprotį ir ten atšventė
šabą. 39 Kitą dieną, kadangi tai buvo
tapę reikalinga, Judas ir jo vyrai nuė-
jo paimti žuvusiųjų kūnų ir parnešti
palaidoti su jų giminėmis protėvių ka-
puose. 40 *Po kiekvieno žuvusiojo tu-
nika buvo rasti šventieji Jabnės stabų
atminai, kuriuos nešioti žydams drau-
džia Įstatymas. Visiems buvo aišku,
kad dėl to tie vyrai žuvo. 41 Tad visi šlo-
vino kelius Viešpaties, teisiojo teisėjo,
kuris atidengia paslėptus dalykus, 42 ir
atsidėjo maldai, prašydami, kad žuvu-
siųjų padarytoji nuodėmė būtų visiš-
kai atleista. Po to kilnusis Judas ragino
žmones vengti nuodėmės, nes jie savo
akimis matė, kas dėl nuodėmės buvo
ištikę žuvusiuosius. 43 Be to, surinkęs
iš savo karių du tūkstančius sidabro
drachmų, jis nusiuntė į Jeruzalę, kad
būtų parūpinta auka už nuodėmę. Tai
darydamas, jis elgėsi gerai bei kilniai
ir turėjo mintyje mirusiųjų prisikėli-
mą. 44 Iš tikrųjų, jeigu jis nebūtų lau-
kęs, kad žuvusieji prisikels, būtų buvę
nenaudinga ir kvaila melstis už miru-
siuosius. 45 Be to, jis suvokė, kad ne-
paprastai garbingas atlygis laukia tų,
kurie užmiega dievotai – tai šventa ir
dievota mintis. 46 Todėl jis ir darė auką
už mirusiuosius, kad jie būtų išlaisvin-
ti iš šios nuodėmės.

Antiocho įsiveržimas

13 Šimtas keturiasdešimtais me-
tais Judą ir jo vyrus pasiekė ži-
nia, kad Antiochas Eupatoras įsiveržė į
Judėją su didele kariuomene, 2 o su juo
jo globėjas, valdžios galva, Lisijas. Jie
vedė graikų kariuomenę, kurią sudarė
šimtas dešimt tūkstančių pėstininkų,
penki tūkstančiai trys šimtai raitinin-
kų, dvidešimt du drambliai ir trys šim-
tai pjautuvais ginkluotų karo vežimų.
3 Menelajas irgi prisidėjo. Slėpda-
mas savo užmačias, jis ragino Antio-
chą ne dėl savo krašto gerovės, bet
vildamasis, kad bus sugrąžintas į tar-
nybą. 4 Bet karalių Karalius sukėlė An-
tiochui pyktį ant to niekšo. Kai Lisijas
pranešė karaliui, kad tas žmogus buvo
visų bėdų priežastis, Antiochas įsakė,
kad Menelajas būtų nuvestas į Berėją
ir nubaustas mirti ten įprastu būdu.
5 Mat toje vietoje yra penkiasdešimt
uolekčių aukščio bokštas, pilnas pe-
lenų, su apskritu apvadu, iš visų pusių
nuožulniu į pelenus. 6 Nuo ten būdavo
nustumiami į mirtį visi nusikaltę šven-
tvagyste ar pagarsėję kitais nusikalti-
mais. 7 Tad tokiu būdu buvo lemta mir-
ti Įstatymui nusižengusiam Menelajui;
jis nebuvo net palaidotas. 8 Tai buvo
labai teisinga. Kadangi Menelajas buvo
nusikaltęs aukurui, kurio ugnis ir pele-
nai šventi, pelenuose jis ir rado mirtį.
9 Karalius žygiavo į priekį su žiauriu
įžūlumu, norėdamas ištikti žydus bai-
sesniais smūgiais, negu jie buvo ištikti
jo tėvo dienomis. 10 Tai girdėdamas Ju-
das įsakė žmonėms dieną naktį šauk-
tis Viešpaties, kad dabar padėtų labiau
negu bet kada, nes jiems grėsė pavo-
jus netekti Įstatymo, savo tėvynės ir
šventųjų Namų, 11 ir kad neleistų ką tik

12,35 Kai kuriuose rankr.: „tobijų“.
12,40 *Įst 7,25*

atgimusiai tautai patekti piktžodžiau-
jantiems pagonims į rankas. 12 Visi pri-
sidėjo prie tų maldavimų. Tris dienas
verkdami, pasninkaudami ir puldami
kniūbsti, jie be perstojo maldavo gai-
lestingąjį Viešpatį. Tada Judas paragino
neprarasti drąsos ir įsakė būti pasiren-
gusiems. 13 Pasitaręs su seniūnais už-
daroje sueigoje, jis nutarė nelaukti, kol
karaliaus kariuomenė užpuls Judėją ir
paims miestą, bet leistis į žygį ir Die-
vui padedant išspręsti reikalą. 14 Taigi
patikėjęs sprendimą pasaulio Kūrėjui
ir paskatinęs savo pajėgas kovoti nar-
siai iki mirties už įstatymus, šventovę,
tėvynę bei gyvenimo būdą, jis pasista-
tė stovyklą prie Modeino. 15 Davęs savo
pajėgoms slaptažodį „Dievo pergalė“,
Judas su rinktinių jaunų narsuolių bū-
riu nakčia puolė karaliaus palapinę.
Stovykloje buvo nukauta du tūkstan-
čiai vyrų; jis nudūrė pagrindinį dram-
blį ir jo raitelį. 16 Galop, pripildę stovyk-
lą siaubo ir sąmyšio, jie nugalėjo ir
pasitraukė. 17 Jau aušo diena, kai šitai
buvo pasiekta Viešpačiui padedant ir
globojant.

18 Paragavęs žydų didvyriško nar-
sumo, karalius mėgino pulti jų žemę
gudrybėmis. 19 Jis nužygiavo pulti Bet
Cūro, stiprios žydų tvirtovės, bet buvo
pakartotinai atmuštas, nugalėtas, pa-
žemintas. 20 Judas nesiliovė tiekti gy-
nėjams, kas reikalinga, 21 bet Rodokas,
vyras iš žydų gretų, išdavė priešui ka-
rines paslaptis. Jis buvo susektas, su-
imtas ir įmestas į kalėjimą. 22 Karalius
mėgino antrąkart vesti derybas su
Bet Cūro gyventojais, davė jiems pa-
žadų, gavo pažadų iš jų, pasitraukė,
puolė Judą ir jo vyrus, bet mūšį pra-
laimėjo. 23 Jis gavo žinią, kad Pilypas,
kuris buvo paliktas rūpintis valdžios
reikalais, sukilo Antiochijoje. Nerimo
apimtas, Antiochas pradėjo derybas
su žydais, nusileido jiems ir prisiekė
suteikti jiems visas teises. Sudarius
šią sutartį, jis atnašavo auką, pagerbė
šventyklą ir pripažino lengvatas šven-
tajai Vietai.

24 Karalius maloniai priėmė Ma-
kabiejų. Palikęs Hegemonidą valdyti
sritį nuo Ptolemaidės iki Geros, 25 nu-
keliavo į Ptolemaidę. Ptolemaidės gy-
ventojai buvo pasipiktinę sutartimi; iš
tikrųjų jie buvo taip įpykę, kad norėjo
panaikinti jos sąlygas. 26 Lisijas, užko-
pęs ant kalbėtojo pakylos, gynė kiek
galėdamas sutarties sąlygas, įtikino
juos, apraminęs laimėjo jų gerą valią ir
iškeliavo į Antiochiją. Štai kaip sekėsi
karaliui pulti ir trauktis.

Alkimas ir Nikanoras

14 Po trejų metų Judas ir jo vyrai
gavo žinią, kad Seleuko sūnus
Demetrijas atplaukė į Tripolio uostą
su galinga kariuomene bei laivynu 2 ir
susidorojęs su Antiochu bei jo globėju
Lisiju tapo krašto šeimininku.

3 Toks Alkimas, anksčiau buvęs vy-
riausiuoju kunigu ir sąmoningai su-
sitepęs sąmyšio dienomis, suprato
nebegalįs nei būti saugus, nei atgauti
tarnybos prie šventojo aukuro. 4 Tad
jis maždaug šimtas penkiasdešimt pir-
mais metais nuvyko pas karalių Deme-
triją ir padovanojo jam aukso vainiką
bei palmę, be to, pagal paprotį dar ke-
letą alyvmedžio šakelių iš šventovės.
Tą dieną Alkimas nieko nesakė. 5 Bet
jis rado gerą progą savo beprotiškam
užmojui, kai buvo karaliaus Demetrijo
pakviestas į tarybos posėdį ir paklaus-
tas apie žydų nuotaikas ir norus. Jis at-
sakė: 6 „Žydai, vadinami chasidais, ku-
rių vadas yra Judas Makabiejus, kursto
karo liepsnas. Jie kelia maištą ir nelei-
džia karalystei sukurti ramybės. 7 Užtat
atsisakiau savo protėvių garbės, būtent
vyriausiosios kunigystės, ir atvykau
čia, 8 pirma, dėl to, kad nuoširdžiai rū-
pinuosi karaliaus reikalais, antra, dėl
to, kad gerbiu savo tautiečius. Juk visa
mūsų tauta kenčia didelę nelaimę dėl
minėtųjų žmonių neprotingo elgesio.

9 Kai būsi smulkmeniškai ištyręs šiuos
dalykus, karaliau, prašyčiau tave pasi-
rūpinti mūsų šalimi ir mūsų engiama
tauta, kaip dera tavo atlaidžiam dos-
numui, kurį visiems rodai. 10 Juk kol
Judas gyvas, ramybės karalystėje nie-
kada nebus“.
11 Alkimui taip pakalbėjus, kiti Judui
priešiški karaliaus bičiuliai skubėjo
dar labiau pakurstyti Demetrijo pyktį.
12 Jis tuojau pat išsirinko dramblių da-
linio vadą Nikanorą ir paskyręs jį Judė-
jos valdytoju, išsiuntė, 13 nurodydamas
nubausti Judą mirtimi, išblaškyti jo pa-
jėgas ir įvesdinti Alkimą į didingosios
šventovės vyriausiojo kunigo tarnybą.
14 Pabėgę nuo Judo, visos Judėjos pago-
nys spietėsi būriais aplink Nikanorą,
manydami, kad žydų nelaimės ir var-
gai jiems atneš gerovę.
15 *Išgirdę apie Nikanoro atžygiavi-
mą ir pagonių spietimąsi prie jo, žydai
barstėsi galvas dulkėmis ir maldavo Tą,
kuris sukūrė sau amžiną tautą ir savo
paveldui visuomet regimai ateina į pa-
galbą. 16 Savo vado įsakymu jie tuojau
pat pakilo į žygį ir susirėmė su prie-
šu mūšyje prie Desaujo gyvenvietės.
17 Judo brolis Simonas buvo susirėmęs
su Nikanoru, bet dėl ūmaus priešo at-
vykimo patyrė nežymų pralaimėjimą.
18 Tačiau Nikanoras, girdėdamas
apie Judo bei jo vyrų didvyriškumą ir
didelę drąsą kovojant už savo tėvynę,
vengė spręsti reikalą kraujo pralieji-
mu. 19 Todėl jis nusiuntė Posidonijų,
Teodotą ir Matatiją, kad pareikštų žy-
dams draugystę ir gautų iš jų draugys-
tės pažadą. 20 Rūpestingai apsvarsčius
sąlygas, vadas pranešė apie jas savo
žmonėms ir visiems aiškiai esant vien-
minčiams, sutarčiai pritarė. 21 Buvo nu-
statyta diena, kurią vieni vadai turėjo
susitikti pasitarimui. Iš vienos ir ki-
tos pusės atvažiavo puošnūs vežimai,
buvo pastatyti garbės krėslai. 22 Bijo-
damas netikėtos priešų klastos, svar-
biose vietose Judas išdėstė ginkluotus
vyrus. Bet pasitarimas įvyko, kaip pri-
dera.
23 Nikanoras pasiliko Jeruzalėje ir
elgėsi nepriekaištingai. Jis paleido pas
jį susispietusių paprastų žmonių bū-
rius. 24 O Judą visada laikė arti savęs,
nes buvo nuoširdžiai jį pamėgęs. 25 Ni-
kanoras įkalbėjo Judą vesti žmoną ir
turėti vaikų. Tad Judas vedė, patyrė ra-
mybę ir dalijosi gyvenimo palaima.
26 Bet Alkimas, patyręs apie jų drau-
gystę, pasiėmė jų sudarytą sutartį ir
nuvyko pas Demetrijų. Jis pranešė jam,
kad Nikanoras rengiąs sąmokslą prieš
karalystę ir net paskyręs Judą, sąmoks-
lo prieš karalystę bendrą, savo įpėdi-
niu. 27 Kurstomas to niekšo šmeižtų,
karalius įtūžo. Jis parašė laišką Nika-
norui, pareikšdamas, kad sutartimi
nėra patenkintas, ir įsakė nedelsiant
atsiųsti į Antiochiją Makabiejų kaip
belaisvį.
28 Gavęs tą žinią, Nikanoras buvo
labai prislėgtas, nes turėjo panaikinti
sutartį su žmogumi, kuris nebuvo nie-
kuo nusikaltęs. 29 Tačiau negalėdamas
priešintis karaliui, jis ieškojo tinka-
mos progos įsakymą įvykdyti gudru-
mu. 30 Bet Makabiejus, pastebėjęs, kad
Nikanoras, turėdamas su juo reikalų,
darosi šaltas, o susitikęs elgiasi neį-
prastai šiurkščiai, nusprendė, kad tas
atšalimas nežada nieko gera. Tad su-
telkęs didoką skaičių savo vyrų jis pra-
dėjo slapstytis nuo Nikanoro.
31 *Suvokęs, kad tas žmogus gudru-
mu jį apgavo, Nikanoras nuėjo į di-
džiuosius šventuosius Namus kuni-
gams atnašaujant įprastines aukas ir
įsakė tą vyrą jam perduoti. 32 Jiems pri-
siekus, kad nežino, kur yra ieškomasis
žmogus, 33 jis pakėlė ranką šventyklos
link ir prisiekė: „Jeigu neperduosite
man Judo kaip kalinio, šią jūsų Dievo

14,15-25 *1 Mak 7,27-28*

14,31 *1 Mak 7,29-30*

šventovę sulyginsiu su žeme, išardysiu
aukurą ir pastatysiu čia didingą šven-
tovę Dionizijui".
34 Taip pasakęs, jis išėjo. Tada kuni-
gai pakėlė rankas į dangų, šaukdamie-
si nuolatinio mūsų tautos Gynėjo šiais
žodžiais: 35 „Visatos Viešpatie, nors
tau ir nieko nereikia, bet patiko, kad
tarp mūsų būtų tavo Buveinė. 36 Dabar,
Šventasis, viso šventumo Viešpatie, iš-
saugok amžinai nesuterštus šiuos Na-
mus, kurie taip neseniai buvo apvalyti".
37 Toks Razis, vienas iš Jeruzalės se-
niūnų, buvo apskųstas Nikanorui kaip
žmogus, mylįs savo tautiečius, turįs la-
bai gerą vardą ir dėl savo meilės žmo-
nėms laikomas žydų tėvu. 38 Iš tikrų-
jų pirmosiomis sukilimo dienomis jis
buvo nuteistas už judėjybę ir degda-
mas uolumu statė už ją į pavojų savo
kūną ir gyvastį. 39 Norėdamas parodyti
savo priešiškumą žydams, Nikanoras
pasiuntė daugiau negu penkis šimtus
karių jo suimti, 40 manydamas jo suė-
mimu suduosiąs didelį smūgį.
41 Kariai jau buvo beveik paėmę
bokštą ir veržd amiesi pro išorines du-
ris šaukė atnešti ugnies durims uždeg-
ti. Būdamas apsuptas, Razis puolė ant
savo kalavijo, 42 pasirinkdamas ver-
čiau mirti kilnia mirtimi, negu patek-
ti į tų niekšų nagus ir kentėti jo kilmės
nevertą smurtą. 43 Tačiau grumtynių
įkarštyje jis tiesiai nepataikė, o minia
jau veržėsi į vidų pro duris. Drąsiai už-
bėgęs ant sienos, jis didvyriškai puolė
žemyn ant minios. 44 Bet kariams grei-
tai pasitraukus, atsirado tuščia vieta,
ir jis nukrito į tuščiosios vietos vidurį.
45 Vis dar gyvas ir degdamas pykčiu, jis
atsikėlė ir nors iš rimtų žaizdų sunkėsi
kraujas, nubėgo per minią. Atsistojęs
ant stačios uolos, 46 kraujui visiškai iš-
sekus, jis persiskrodė vidurius ir abiem
rankomis paėmęs juos, sviedė į minią,
šaukdamasis gyvasties ir dvasios Vieš-
paties, kad jis vėl juos jam sugrąžintų.
Tokia buvo jo mirtis.

Nikanoro iššūkis ir mirtis

15 Išgirdęs, kad Judas ir jo vyrai Sa-
marijos srityje, Nikanoras nu-
tarė pulti juos poilsio dieną be jokio
pavojaus sau. 2 Žydai, priversti kartu
žygiuoti, maldavo: „Nežudyk jų taip,
nebūk laukinis barbaras! Verčiau pa-
rodyk pagarbą dienai, kurią Visaregis
pagerbė ir pašventino labiau už kitas
dienas". 3 Trissyk prakeiktasis niekšas
paklausė, ar danguje yra Valdovas, ku-
ris įsakė švęsti šabo dieną. 4 Kai jie pa-
reiškė: „Pats gyvasis Viešpats, dangaus
Valdovas, įsakė mums švęsti septintąją
dieną", – 5 jis atsakė: „Betgi žemėje ir
aš esu valdovas, tad įsakau jums imtis
ginklų ir vykdyti karaliaus įsakymus".
Nepaisant to, šį žiaurų užmojį vykdant
jo nelydėjo sėkmė.
6 Be saiko pasipūtęs ir įžūlus Ni-
kanoras buvo nusprendęs pastatyti
viešą paminklą, kad įamžintų Judo ir
jo pajėgų nugalėjimą. 7 O Makabiejus
buvo tvirtai įsitikinęs ir visiškai pasi-
tikėjo, kad Viešpats atsiųs jam pagal-
bą. 8 Jis drąsino savo vyrus nebijoti
pagonių, bet prisiminti jiems suteiktą
Dangaus pagalbą praeities dienomis
ir tikėti pergale, kurią ir dabar jiems
suteiks Visagalis. 9 Drąsindamas juos
Įstatymo ir pranašų žodžiais ir pri-
mindamas kovas, kurias jie buvo lai-
mėję, jis uždegė juos nauju ryžtu.
10 Pažadinęs jų drąsą, jis davė savo
įsakymus, drauge parodydamas pa-
gonių klastingumą ir priesaikų laužy-
mą. 11 Makabiejus juos apginklavo ne
tiek pasitikėjimo skydais ir ietimis,
kiek didvyriškų žodžių įkvėpimu. Be
to, pradžiugino juos, papasakodamas
sapną, tarsi tikrą regėjimą, kuriuo ti-
kėti buvo verta.
12 Jo regėjimas buvo toks. Onijas, ka-
daise buvęs vyriausiuoju kunigu, kil-
nus ir doras žmogus, kuklios išvaiz-
dos ir švelnaus būdo, visada randantis
tinkamą žodį, lavinęs dorybes nuo
pat vaikystės, pakėlęs rankas į dangų,

meldęsis už visą žydų tautą. [13]Paskui
tokiu pat būdu pasirodęs kitas vyras,
žilaplaukis ir orus, spindintis nuosta-
biu ir įtaigojančiu didingumu. [14]Tada
Onijas pradėjęs kalbėti: „Tai vyras, –
taręs jis, – kuris myli savuosius ir daug
meldžiasi už tautą ir šventąjį miestą,
tai Jeremijas, Dievo pranašas". [15]Jere-
mijas ištiesęs dešinę ranką ir padavęs
Judui aukso kalaviją. Duodamas taip
kalbėjęs: [16]„Imk šį šventąjį kalaviją,
tai Dievo dovana; ja sutriuškinsi savo
priešininkus".

[17]Padrąsinti Judo žodžių, tokių kil-
nių ir veiksmingų įkvėpti didvyrišku-
mui ir pažadinti jaunų širdžių drąsai,
jie nutarė nedelsti, bet narsiai pulti
ir didvyriškai išspręsti reikalą durty-
nėmis, nes miestas ir šventovė buvo
pavojuje. [18]Jie mažiau rūpinosi žmo-
nomis ir vaikais, taip pat broliais, se-
serimis ir giminėmis, bet pirmiausiai
ir labiausiai būgštavo dėl pašventin-
tųjų Namų. [19]Mieste likusieji išgyveno
panašią kančią, rūpindamiesi būsimu
mūšiu laukuose.

[20]Visi laukė lemiamos akimirkos.
Priešo kariuomenė jau buvo čia pat
su karių gretomis, išrikiuotomis ko-
vai, su svarbiose vietose pastatytais
drambliais, su raitija, išdėstyta gre-
tų sparnuose. [21]Makabiejus, matyda-
mas priešais save minias, prašmatnią
ginkluotę bei dramblių nuožmumą,
pakėlė rankas dangaus link ir šaukėsi
Viešpaties, kuris daro nuostabius dar-
bus, žinodamas, kad ne ginklų jėga,
bet savo sprendimu Viešpats suteikia
pergalę tiems, kurie to verti. [22]*Ma-
kabiejus šaukėsi jo tokiais žodžiais:
„Tu, Viešpatie, atsiuntei savo angelą
Judėjos karaliaus Ezekijo dienomis, ir
jis išžudė šimtą aštuoniasdešimt pen-
kis tūkstančius Sanheribo stovykloje.
[23]Tad dabar, dangaus Valdove, siųsk
gerąjį angelą mūsų priekyje, kad už-
krėstų juos baime ir siaubu. [24]Tebū-
na parblokšti tavo rankos galybe pikt-
žodžiautojai, einantys į mūšį su tavo
šventa tauta". Tais žodžiais jis užbaigė
savo maldą.

[25]*Nikanoras ir jo pajėgų gretos
žengė į priekį su trimitais ir kovos
himnais, [26]o Judas ir jo pajėgos pasi-
tiko priešą mūšyje, šaukdamiesi Dievo
ir melsdamiesi. [27]Taigi kovodami ran-
komis bei melsdami Dievui širdimi, jie
paguldė bent trisdešimt penkis tūks-
tančius ir buvo didžiai pradžiuginti
Dievo galybės pasireiškimo.

[28]Užbaigę mūšį, džiaugsmingi ei-
dami iš mūšio lauko, jie atpažino
ten Nikanorą, gulintį negyvą su savo
šarvais. [29]Šaukdami iš susijaudini-
mo, jie šlovino visagalį Viešpatį savo
protėvių kalba. [30]Tada Judas, kuris
kūnu ir siela visada buvo atsidavęs
savo tautos gynybai ir išlaikęs tą mei-
lę, kurią net jaunystėje jautė tautie-
čiams, įsakė nukirsti Nikanoro galvą
bei ranką ir nešti į Jeruzalę. [31]Kai ten
nuvyko, jis liepė sušaukti tautiečius,
pastatė kunigus priešais aukurą ir pa-
siuntė pakviesti buvusius tvirtovėje.
[32]Jis parodė jiems Nikanoro galvą ir
to piktžodžiautojo ranką, kurią buvo
pasipūtėliškai pakėlęs prieš Visagalio
šventuosius Namus. [33]Paskui nukirto
nedorojo Nikanoro liežuvį, sakyda-
mas pamaitinsiąs paukščius jo gaba-
lais ir pakabinsiąs šiuos jo kvailybės
atlygius priešais šventyklą. [34]Visi,
žvelgdami į dangų, šlovino Viešpatį,
pareiškusį savo dievišką galybę, tar-
dami: „Tebūna pašlovintas tas, kuris
išsaugojo savo šventąją Vietą nesu-
terštą!"

[35]Judas pakabino Nikanoro galvą
ant tvirtovės sienos, kad kiekvienam
būtų aiškus ir matomas Viešpaties
pagalbos ženklas. [36]*Viešu visų balsu

15,22 *2 Kar 19,35*

15,25-35 *1 Mak 7,43-50*

15,36 *1 Mak 7,49*

buvo nutarta niekada nepraleisti tos
dienos be iškilmių, bet švęsti dvylikto
mėnesio, aramėjiškai vadinamo ada-
ru, tryliktą dieną prieš pat Mardocha-
jo dieną.

Autoriaus pabaigos žodis

37 Taigi taip pasibaigė su Nikanoru su-
siję reikalai. Nuo to laiko miestas liko
hebrajų rankose. Tad čia ir baigsiu savo
pasakojimą.

38 Jeigu pasakojimas gerai parašy-
tas ir prasmingas, tai to aš ir siekiau.
Jeigu jis nėra visai geras, o tik viduti-
nis, tai tik tiek tegalėjau pasiekti. 39 Juk
kaip žalinga gerti tik vyną arba net
gerti tik vandenį, o vynas, maišytas su
vandeniu, yra ir saldus, ir nepaprastai
skanus, ir suteikia malonumo, taip ir
pasakojimo būdas teikia malonumo
ausims tų, kurie veikalą skaito. Tad
toks tebūna jo galas.

IŠMINTIES KNYGA

Išminties knyga (gr. *sophia salōmōnos*, lot. *sapientia (salomonis)*), tradicijos siejama su Saliamono vardu, iš tikrųjų parašyta graikiškai I a. pr. Kr.

Knygą galima suskirstyti į tris dalis: Dievo skirtõsios žmogaus lemties svarstymas (sk. 1–5), Išminties išaukštinimas (sk. 6–10), hebrajų Išėjimo patirties apmąstymas (sk. 11–19).

Knyga persmelkta rūpesčio išlaikyti tradicinį Izraelio tikėjimą ir kartu jį sudabartinti.

Teisumas ir išmintis

1 *Mylėkite teisumą,
žemės valdovai,
būkite atviri Viešpačiui,
ieškokite jo tyra širdimi.
2 Juk jis leidžiasi surandamas
tų, kurie jo negundo,
jis pats apsireiškia tiems,
kurie juo pasitiki.
3 Sukti svarstymai atitolina
žmones nuo Dievo,
o jo bandoma galybė
apstulbina kvailius.
4 Išmintis niekada neateis
į piktos valios sielą,
negyvens nuodėmės
pavergtame kūne.
5 Juk šventoji auklėjimo dvasia
bėgs nuo apgaulės,
pasitrauks nuo kvailų svarstymų
ir bus išguita ateinančios
neteisybės.
6 Išmintis yra žmogų mylinti dvasia,
tačiau ji neišlaisvina
piktžodžiautojo
iš jo žodžių kaltės,
nes Dievas yra jo slapčiausių
minčių liudytojas,
tikrai stebi žmogaus širdį ir
klausosi jo liežuvio.
7 Juk Viešpaties dvasia
pripildo pasaulį,
ir tas, kuris visa palaiko,
žino, ką žmogus sako,
8 todėl nė vienas, kalbantis
pikta, neliks neišgirstas,
ir neaplenks jo teisingumas.
9 Nedorėlio kėslai bus ištirti,
ir pranešimas apie jo žodžius
pasieks Viešpatį,
paliudydamas jo nusikaltimus.
10 Budri ausis girdi visa,
net murmėjimo šnabždesys
neliks neišgirstas.
11 Tad saugokitės tuščio
murmėjimo,
sulaikykite liežuvį nuo šmeižtų,
nes ir slapta tartas žodis
nelieka be atgarsio,
o meluojanti burna
sunaikina sielą.
12 Nesipirškite mirčiai savo
gyvenimo paklydimais,
neužsitraukite žūties savo
rankų darbais.
13 *Dievas nepadarė mirties
ir nesidžiaugia gyvųjų žūtimi,
14 jis sukūrė visa, kad būtų.
Visi pasaulio kūriniai
savaime sveiki,
jie neturi mirtinų nuodų,
mirusiųjų pasaulis žemėje
neviešpatauja,
15 nes teisumas nemarus.

1,1 *Išm 6,1-11*

1,13 *Ez 18,32; 33,11; 2 Pt 3,9*

Nedorėlių samprotavimai

16 *Bet nedori žmonės darbu ir
žodžiu prisišaukė mirtį,
laikydami ją drauge,
ilgėjosi jos ir sudarė su ja sandorą,
nes jiems dera būti kartu su ja.
2 Juk jie klaidingai samprotavo,
sakydami sau:
„Trumpas ir liūdnas
mūsų gyvenimas,
nėra jokio vaisto nuo mirties,
ir nežinoma, kad kas būtų sugrįžęs
iš mirusiųjų pasaulio.
2 Tik atsitiktinai esame gimę
ir ilgainiui būsime lyg
niekada nebuvę,
nes alsavimas mūsų
šnervėse – tik dūmai,
o protas – žiežirba, mūsų
širdies plakimo įžiebta.
3 Kai ji užgęsta, kūnas
pavirsta pelenais,
o dvasia išsisklaido kaip skystas oras.
4 Ilgainiui net mūsų vardas
bus užmirštas,
ir niekas nebeatmins, ką
mes padarėme.
Mūsų gyvastis pradings
kaip debesies likučiai
ir bus išsklaidyta tarsi migla,
kurią nuveja saulės spinduliai
ir išsklaido jos šiluma.
5 Mūsų gyvenimas trunka,
kol praeina šešėlis,
o iš mirties negrįžtama,
nes ji užantspauduota, ir nė
vienas nebesugrįžta [atgal].
6 *Tad eime, mėgaukimės
esamomis gėrybėmis
ir su jaunatviška aistra godžiai
naudokimės kūriniais.
7 Tesilieja mums brangus
vynas ir kvapūs tepalai,
tenepraeina pro šalį jokia
pavasario gėlė.
8 Vainikuokimės rožių
žiedais, kol jie nevysta.
9 Niekas iš mūsų tenesišalina
iš mūsų ūžavimo,
palikime visur savo
malonumų ženklus,
nes tai mūsų dalis ir
mūsų paveldas.
10 Išnaudokime neturtingą
teisų žmogų,
nesigailėkime našlių
nei gerbkime seno ilgaamžio
žmogaus žilus plaukus.
11 Mūsų jėga tenustato, kas teisu,
nes kas silpna, tas nenaudinga.
12 Patykokime teisaus žmogaus,
nes jis mus varžo ir priešinasi
mūsų darbams,
prikaišioja nusižengimais
Įstatymui ir kaltina netikusį
mūsų auklėjimą.
13 Jis skelbiasi pažįstąs Dievą
ir vadina save Viešpaties vaiku.
14 Jis – gyvas mūsų
sumanymų priešas,
ir vien jį pamačius darosi
nemalonu,
15 nes jo gyvenimo būdas
ne kaip visų žmonių,
o jo keliai labai keisti.
16 Jam mes lyg netikri pinigai,
ir mūsų kelių jis vengia kaip purvo.
Jis skelbia, kad teisiųjų
likimas – laimė,
ir giriasi, kad Dievas jo tėvas.
17 Pažiūrėkime, ar jo žodžiai tikri,
sužinokime, kas jam atsitiks
sulaukus gyvenimo galo.
18 Juk jei teisusis – Dievo vaikas,
Dievas padės jam ir išgelbės
iš priešų rankų.
19 Ištikime jį užgaule ir kančia,
kad pažintume jo būdo švelnumą
ir išmėgintume jo kantrybę.
20 Pasmerkime jį gėdingai mirčiai,
nes, anot jo, Dievas juo pasirūpins“.
21 Taip jie samprotavo, bet klydo,
nes juos apakino jų piktumas.

1,16 *Pat 8,36; Iz 28,15; Sir 14,12*
2,6 *Iz 22,13; 1 Kor 15,32*

22 Jie nepažino Dievo paslapčių,
nedėjo vilčių į šventumo atlygį,
netikėjo nekaltų sielų garbe.
23 *Juk Dievas sukūrė žmogų,
kad būtų nemarus,
padarė jį savo amžinybės paveikslu.
24 Bet per velnio pavydą
mirtis atėjo į pasaulį,
ir jo bičiuliai tai patiria.

Dievo užmojo paslaptys

3 Tačiau teisiųjų sielos
– Dievo rankose,
ir kančia jų nepalies.
2 *Kvailų žmonių akimis
atrodė, kad jie mirė,
ir jų išėjimas buvo laikomas nelaime,
3 o kelionė iš mūsų gyvenimo
– visiška žūtimi.
Tačiau jie yra ramybėje.
4 Net jeigu žmonių akimis
jie ir buvo nubausti,
jų viltis kupina nemarumo.
5 *Truputį pavarginti, jie
bus labai laimingi,
nes Dievas juos išmėgino
ir rado savęs vertus.
6 Kaip auksą lydykloje
jis juos išmėgino
ir kaip deginamosios aukos
atnašą priėmė.
7 Dievo apsilankymo metu jie švytės,
tarsi kibirkštys šokinės po ražieną.
8 Jie teis tautas ir valdys žmones,
o Viešpats bus jų Karalius amžinai.
9 Kas juo pasitiki, tas supras tiesą;
ištikimieji patirs jo meilę,
nes malonė ir gailestingumas
laukia jo šventųjų,
o jis rūpinasi savo išrinktaisiais.
10 Tuo tarpu nedorėliai dėl savo
užmačių bus tinkamai nubausti,
nes jie nepaisė teisingumo ir
nusigręžė nuo Viešpaties.
11 Juk niekais laikantys išmintį
ir drausmę yra nelaimingi:
tuščia tokių žmonių viltis,
bevaisis jų triūsas
ir nenaudingi jų darbai;
12 jų žmonos kvailos,
vaikai niekam tikę,
palikuonys prakeikti.
13 Laiminga jau veikiau
bevaisė moteris,
išlikusi nekalta
ir nepažinusi neteisėto ryšio,
nes ji bus vaisinga sielų
teismo dieną.
14 Laimingas ir tas eunuchas,
kuris nėra neteisėtai elgęsis
ar Viešpatį plūdęs,
nes už ištikimybę bus jam
suteikta ypatinga malonė
ir didžio džiaugsmo vieta
Viešpaties šventykloje.
15 Juk sąžiningo triūso
vaisius garbingas,
o išminties šaknis – nemari.
16 Tačiau svetimautojų
vaikai nesubręs,
ir neteisėto ryšio palikuonys žus.
17 Net jeigu ir ilgai gyventų,
jie bus laikomi nieku,
ir jų senatvė galų gale bus be garbės.
18 Jeigu jie mirtų anksti,
neturės nei vilties,
nei paguodos teismo dieną.
19 Nedorõs kartos galas
būna skausmingas!
4 *Geriau neturėti vaikų,
bet būti doram,
nes nemarumas įamžina
dorybės atminimą,
o ją pripažįsta ir Dievas, ir žmonės.
2 Jeigu ji akivaizdi, žmonės ją seka,
o kai jos nėra, jos ilgisi.
Pergale vainikuota ji
amžinai triumfuoja,
nugalėjusi varžybose dėl
kilnaus laimikio.

2,23 *Pr 1,26-27*
3,2 *Išm 4,17*
3,5-6 *Rom 8,18; 2 Kor 4,17*
4,1 *Sir 16,3*

[3] Tačiau nedorėlių jauniklių
spiečius bus niekam tikęs;
nė vienas jų neteisėtų daigų
neįleis giliai šaknų
ir neatsirems į tvirtą pagrindą.
[4] Net jeigu jų šakos kuriam
laikui ir sužaliuotų,
būdami netvirti, jie
svirduliuos vėjyje
ir bus viesulų išrauti.
[5] Jų šakos bus nulaužtos nelaiku,
jų vaisiai nenaudingi,
neprinokę valgyti ir niekam tikę.
[6] Iš neteisėtos lovos gimę jų vaikai
teisiami liudija savo
tėvų nedorumą.
[7] O teisusis, nors ir pirma laiko mirtų,
ras poilsį.
[8] Juk ne ilgas gyvenimas
teikia garbingą senatvę;
ji negali būti matuojama metais.
[9] Žmogaus išmintis – jo žili plaukai,
o gyvenimas be dėmės
– tikra senatvė.
[10] *Tapęs Dievui brangus,
jis buvo jo mylimas,
ir kadangi gyveno tarp
nusidėjėlių, buvo paimtas,
[11] išplėštas, kad pikta
neiškraipytų jo supratimo
ar apgaulė nesuviliotų jo sielos:
[12] Juk pikto žavesys užtemdo
tai, kas gera,
o negeri norai sugadina
nekaltą protą.
[13] Tapęs tobulas per trumpą laiką,
jis pasiekė ilgo gyvenimo pilnatvę;
[14] Viešpačiui patiko jo siela,
todėl jis išskubino jį iš
nedoros aplinkos.
Tačiau žmonės, tai
matydami, nesuprato;
jiems neatėjo į širdį,
[15] kad malonė ir gailestingumas
laukia išrinktųjų
ir kad jis rūpinasi savo šventaisiais.

[4,10-14] *Pr 5,21-24; Sir 44,16; Hbr 11,5*

[16] Miręs teisusis
pasmerks gyvenančius
nusidėjėlius,
o per trumpą laiką
ištobulėjusi jaunystė
pasmerks ilgą nedorėlio senatvę.
[17] Tie žmonės mato išmintingo
žmogaus galą,
bet nesupranta, ką
Viešpats jam skyrė
ir kodėl jį apsaugojo.
[18] Nedorėliai matys jį ir niekins,
bet Viešpats juoksis iš jų.
[19] Paskui taps jie paniekinamais
lavonais,
amžina pašaipa tarp mirusiųjų.
Tikrai Dievas parblokš
juos nebylius,
išplėš iš šaknų;
jie bus visiškai sunaikinti,
kentės širdgėlą,
o jų atminimas pražus.

Nedorėlių teismas

[20] Jie ateis, drebėdami iš baimės,
kai jų nuodėmės bus
skaičiuojamos,
ir jų nusikaltimai pasmerks juos
tiesiai į akis.
5 Tuomet teisusis
pakėlęs galvą stosis
priešais savo engėjus
ir tuos, kurie niekais
laikė jo darbus.
[2] Tai matydami jie drebės
baisiai išsigandę,
ir bus apstulbinti dėl netikėto
teisiojo išgelbėjimo.
[3] Pilni sąžinės graužimo, jie
tarpusavyje kalbėsis,
ir dejuodami dvasios
skausme sakys:
[4] „Tai žmogus, kurį mes
kadaise išjuokėme
ir laikėme patyčių priežodžiu.
Kokie neišmanėliai buvome!
Jo gyvenimą laikėme pamišimu,
o jo mirtį – negarbe.

5 Kaip jis galėjo būti įskaičiuotas
į Dievo vaikus?
Kodėl jo dalis tarp šventųjų?
6 Vadinasi, mes išklydome
iš tiesos kelio,
mums nešvietė teisumo šviesa,
ir neužtekėjo niekada saulė!
7 Sotinomės pikto ir žūties keliuose,
keliavome per neįžengiamus tyrus,
o Viešpaties kelio nepaisėme.
8 Kokia nauda mums iš įžūlumo?
Ką atnešė mums turtai
ir didžiavimasis?
9 Visa tai pradingo kaip šešėlis,
kaip pasklidęs gandas,
10 kaip plaukiantis per
kylančias bangas laivas,
kurio nė pėdsako
praplaukus nelieka,
nė kilio tako bangose
nebegalima rasti,
11 arba kaip paukščiui praskridus
nerandama jokio jo
skrydžio ženklo,
skystas oras, užgautas
sparnų kirčių
ir praplėštas skrydžio
veržlios jėgos,
sparnais plasnojant
perskrendamas,
o po skrydžio nelieka
ten jokio ženklo,
12 arba kaip paleidus strėlę į taikinį,
jos perskrostas oras
tučtuojau vėl taip susilieja,
kad niekas neberanda strėlės tako.
13 Taip ir mes, vos gimę
išėjome niekais,
negalėjome parodyti jokio
dorybės ženklo
ir buvome per savo nedorumą
visiškai sunaikinti!“
14 Nedorėlių viltis – lyg vėjo
nešamas usnies pūkelis,
lyg lengva šalna, audros nupūsta;
ji išblaškoma kaip dūmai vėjyje
ir išblėsta kaip vienos dienos
svečio atminimas.

15 O teisieji gyvena per amžius;
jiems atlygina Viešpats,
jais rūpinasi Aukščiausiasis.
16 Todėl jie gaus karališką vainiką
ir grožiu spindinčią karūną
iš Viešpaties rankų,
nes jis globos juos savo dešine,
gins savo petimi.
17 *Viešpats ginkluosis
pavydulinga meile
ir kūriniją pavers ginklu savo
priešams nubausti;
18 jis užsivilks teisumą kaip šarvus
ir užsidės tikrą teisingumą
kaip šalmą;
19 jis pasiims šventumą kaip
nenugalimą skydą,
20 perkals didelį pyktį į kalaviją,
ir Visata drauge su juo kovos
prieš neišmanėlius.
21 Taiklios žaibų strėlės išlėks,
puls taikinį iš debesų
kaip iš gerai įtempto lanko,
22 ir pilna pykčio kruša lėks
kaip iš mėtyklės.
Juos daužys įšėlę jūros vandenys,
ir patvinusios upės užlies
nesigailėdamos.
23 Pakils prieš juos galingas vėjas,
ir audra vėtys juos kaip pelus.
Taip neteisingumas
nuniokos visą žemę,
ir nedorumas sugriaus
galiūnų sostus.

Įspėjimas galingiesiems

6 Tad klausykitės, karaliai,
ir supraskite;
mokykitės, plačiosios
žemės viešpačiai!
2 Išgirskite, kurie valdote
gyventojų mases
ir didžiuojatės tautų daugybe!
3 *Juk Viešpats davė
jums valdžią,

5,17-23 *Ef 6,11-17*
6,3 *Rom 13,1*

Aukščiausiasis suteikė
savarankiškumą;
jis pats tirs jūsų darbus ir
tyrinės jūsų užmojus,
4 jei jūs, jo karalystės
tarnai būdami,
nevaldėte teisingai,
nesilaikėte Įstatymo
ir negyvenote pagal Dievo valią.
5 Baisiai ir staiga jis ateis pas jus,
nes griežtas teismas užklumpa
valdančiuosius.
6 Paprastam žmogui gali būti
atleista iš pasigailėjimo,
bet galingieji bus griežtai teisiami.
7 Visų Valdovas nesigūžia
nė prieš vieną,
nerodo pagarbos kieno
nors didybei,
nes jis padarė mažą ir didelį
ir visais lygiai rūpinasi.
8 Galingiesiems parengtas
reiklus ištyrimas,
9 tad jums, valdovai, skirti
šie mano žodžiai,
kad mokytumėtės išminties
ir nenusižengtumėte.
10 Tik tie bus išrinkti į šventuosius,
kurie pagarbiai laikosi
šventų įsakų;
tik tie susilauks apgynimo,
kurie bus iš jų pasimokę.
11 Tad dėkitės į širdį mano žodžius,
trokškite ir būsite pamokyti.
12 Spinduliuojanti ir
neblėstanti išmintis
lengvai pastebima tų, kurie ją myli,
ir surandama tų, kurie jos ieško.
13 Ji skuba atskleisti save tiems,
kurie jos trokšta.
14 Kas keliasi anksti jos
ieškoti, tas nepavargs,
nes ras ją sėdinčią prie savo durų.
15 Apie ją mąstyti protingiausia;
kas dėl jos budi, tas greitai
nebeturės rūpesčių.
16 Juk ji pati eina ieškoti
tų, kurie jos verti,
geraširdiškai jiems
pasirodo takuose
ir pasitinka juos prie
kiekvieno užmojo.
17 Išminties pradžia – nuoširdus
noras mokytis,
o atsidėjimas mokymuisi – meilė.
18 Meilė – laikymasis jos įstatų,
laikymasis įstatų –
nemarumo pagrindas,
19 o nemarumas priartina
žmogų prie Dievo.
20 Taigi išminties ieškojimas
parengia karalystei.
21 Todėl jūs, tautų valdovai,
jeigu jums malonūs jūsų
sostai ir skeptrai,
gerbkite išmintį,
kad galėtumėte amžinai karaliauti.
22 Jums paskelbsiu, kas yra
išmintis ir kaip ji atsirado;
neslėpsiu nuo jūsų jokių paslapčių,
bet papasakosiu apie ją nuo
kūrimo pradžios,
neprasilenkdamas su tiesa
paskleisiu jos pažinimą.
23 Žlugdančio pavydo su
savimi neimsiu,
nes jis neturi nieko bendra
su išmintimi.
24 Pasaulio išgelbėjimą laiduoja
didelis išminčių skaičius,
o tautos gerovę –
išmintingas karalius.
25 Tad mokykitės iš mano žodžių;
tai jums pravers.

Pagarba išminčiai

7 Ir aš iš tikrųjų esu marus
žmogus, kaip visi kiti,
palikuonis pirmojo sukurto
žmogaus, žemės vaikas.
Motinos įsčiose gavau
trapią prigimtį,
2 per dešimt mėnesių –
kūną ir kraują,
iš vyro sėklos ir malonumo,
kuris lydi santuoką.

[3] Ir aš vos gimęs įkvėpiau
visiems bendro oro,
atsirėmiau į tą pačią visiems
bendrą žemę;
pravirkdamas išrėkiau tą patį
pirmąjį garsą kaip visi,
[4] buvau rūpestingai auginamas
vystykluose.
[5] Juk joks karalius kitokios
gyvenimo pradžios nėra turėjęs,
[6] visi panašiai ateina į gyvenimą
ir panašiai išeina.
[7] *Todėl meldžiausi,
ir man buvo suteiktas supratimas,
šaukiausi pagalbos,
ir atėjo pas mane išminties dvasia.
[8] Ją vertinau labiau, negu
skeptrą ir sostą,
o turtus, palyginti su ja,
laikiau niekais.
[9] Nelyginau jos nė su brangakmeniu,
nes visas auksas prieš ją –
tik žiupsnis smilčių,
o sidabras – tik molis.
[10] Mylėjau ją labiau už
sveikatą ir grožį,
branginau labiau už dienos šviesą,
nes jos spindesys niekada negęsta.
[11] Drauge su ja atėjo man
visa, kas gera,
ir iš jos rankų –
nesuskaičiuojami turtai.
[12] Visa tai mane džiugino,
nes išmintis mokė tinkamai
juos panaudoti,
nors ir nesupratau, kad
ji buvo jų kūrėja.
[13] Atvira širdimi mokiausi
ir norom dalijuosi,
jos turtų neslepiu.
[14] Juk ji – neišsemiamas
lobis mirtingiesiems;
visi, kas įgyja šį lobį, laimi
draugystę su Dievu,
jos mokymo dovanomis
geriau jį pažįsta.

7,7 1 Kar 3,6-9; Išm 9,1-18

Išminties šaltinis – Dievas

[15] Teišmoko mane Dievas
išmintingai kalbėti
ir protauti kaip dera man
suteiktų dovanų dėka,
nes jis pats vadovauja išminčiai
ir pataiso išmintinguosius.
[16] Jo rankose – ir mes, ir
mūsų žodžiai,
ir visas supratimas bei gebėjimai.
[17] Juk jis suteikė man tikrą
esamų dalykų pažinimą,
kad suvokčiau pasaulio sandarą
ir pradmenų jėgą,
[18] laikų pradžią, pabaigą ir vidurį,
saulėgrįžos kaitą ir
metų laikų seką,
[19] metų ratą ir žvaigždynų padėtį,
[20] gyvulių prigimtį ir žvėrių būdą,
vėjų galybę ir žmonių mąstymą,
augalų rūšis ir vaistingąsias
šaknų savybes.
[21] Sužinojau, kas paslėpta
ir kas aišku,
[22] nes mane mokė išmintis,
visų dalykų išradėja.
Juk ji turi dvasią –
protingą, šventą,
vienatinę, visokeriopą,
jautrią, judrią,
skaidrią, tyrą,
aiškią, nepažeidžiamą, mylinčią gėrį,
įžvalgią,
[23] nenugalimą, geradarišką,
labdaringą,
ištikimą, saugią, ramią,
visagalę, visa prižiūrinčią
ir pripildančią visas dvasias,
protingas, tyras ir jautriausias.
[24] Juk išmintis judresnė
už visa, kas juda;
ji apgaubia visus daiktus ir
pripildo savo tyrumo.
[25] Ji – Dievo galybės alsavimas
ir tyras Visagalio šlovės
spinduliavimas;
todėl niekas, kas sutepta,
į ją neprasismelkia.

26 Ji – amžinosios šviesos atspindys,
nesuteptas Dievo veiklos veidrodis
ir jo gerumo paveikslas.
27 Ji viena, bet gali visa aprėpti;
pati nesikeisdama, ji
visa atnaujina.
Per kartų kartas ji įeina
į šventas sielas,
padarydama jas Dievo
draugais ir pranašais,
28 nes Dievas myli tik tą,
kuris bendrauja su išmintimi.
29 Ji puikesnė už saulę
ir nustelbia visus žvaigždynus.
Palyginti su dienos šviesa,
ji atrodo šviesesnė,
30 nes dieną išstumia naktis,
o išminties nenugali
joks nedorumas.
8 Ji galingai plinta nuo vieno
žemės krašto iki kito
ir veiksmingai valdo Visatą.

Išmintis – gyvenimo draugė

2 *Mylėjau ją ir jos ieškojau
nuo jaunystės;
aš troškau padaryti ją
savo nuotaka
ir buvau sužavėtas jos grožio.
3 Dalydamasi Dievo gyvenimu, ji
puošia savo kilnų gimimą,
ir Visatos Valdovas visada ją mylėjo.
4 *Jai atsiskleidžia Dievo žinija,
ji – jo darbų bendrininkė.
5 Jei gyvenime trokštame turtų,
tai kas gali būti turtingiau
už išmintį,
kuri visa tai padaro?
6 Jei protingumas našus,
tai juo našesnė ji, išradėja.
7 O jei kas myli teisumą,
tai išminties darbų vaisiai
yra dorybės,
nes ji moko savitvardos
ir apdairumo,
teisumo ir drąsos,
o gyvenime žmonėms nėra
nieko vertesnio.
8 Jei kas trokšta daug
gauti iš patirties,
tai ji žino praeitį ir numato ateitį,
ji supranta posakius ir
atspėja mįsles,
ji iš anksto numato ženklus
bei stebuklus
ir laikotarpių bei amžių padarinius.
9 Tad nutariau parsivesti ją
į namus kaip draugę,
nes žinojau, kad ji gerai man patars
ir padrąsins, ištikus
rūpesčiams bei širdgėlai.
10 Per ją manimi gėrėsis minios
ir būsiu gerbiamas seniūnų,
nors esu tik jaunuolis.
11 Teisme jie matys mano
įžvalgumą,
ir valdovų akyse būsiu nuostabus.
12 Man nutilus, jie palauks,
man kalbant, jie įdėmiai klausysis,
o jeigu kalbėsiu ilgiau,
jie užsiims rankomis burnas*.
13 Per ją tapsiu nemarus
ir paliksiu palikuonims
išliekantį atminimą.
14 Valdysiu žmones,
ir man bus pavestos tautos.
15 Nuožmūs didžiūnai
išgirdę išsigąs manęs;
žmonių sueigoje būsiu kilnus,
o mūšyje – drąsus.
16 Parėjęs namo, joje rasiu ramybę,
nes su ja bendraujant
negali būti kartėlio,
gyvenant su ja nėra širdgėlos,
veikiau linksmumas ir džiaugsmas.
17 Apsvarstęs protu bei apmąstęs
širdyje supratau,
jog giminystė su išmintimi
teikia nemarumą,
18 draugystė su ja – tyrą malonumą,

8,2 *Sir 15,2*
8,4 *Pat 8,27-30*

8,12 Susižavėjimo ženklas.

jos rankų triūsas –
neišsemiamus turtus,
lavybos jos draugėje – supratimą,
pokalbis su ja – išgarsėjimą,
ir leidausi jos ieškoti,
kad jos įgyčiau.
19 Buvau iš tikrųjų gabus vaikas,
man buvo tekusi kilminga siela,
arba veikiau, būdamas kilmingas,
gavau nesuteptą kūną.
20 Bet suvokiau, kad
neįgysiu išminties,
jeigu Dievas man jos neduos –
tai buvo ženklas suprasti, kas
gali tą dovaną duoti, –
tad kreipiausi į Viešpatį, maldavau
ir iš visos širdies sakiau:

Malda

9 *„Mano protėvių Dieve ir
gailestingumo Viešpatie,
kuris visa padarei savo žodžiu
2 ir savo išmintimi sukūrei žmogų,
kad taptų tavo padarytų
kūrinių šeimininku,
3 valdytų pasaulį šventumu
ir teisumu
ir dora širdimi tartų nuosprendį!
4 Suteik man išminties, su
kuria dalijiesi savo sostu*,
ir neišbrauk manęs iš savo vaikų.
5 Juk aš – tarnas, tavo
tarnaitės sūnus,
silpnas žmogus ir trumpaamžis,
menkai išmanantis teismą
ir įstatymus.
6 Juk iš tikrųjų net tobulas žmogus
mirtingųjų bus laikomas
nieku be tavo išminties.
7 Tu išrinkai mane būti savo
tautos karaliumi
ir savo sūnų bei dukterų teisėju.
8 Tu įsakei statyti šventyklą
ant tavo šventojo kalno
ir aukurą tavo buveinės mieste,
atvaizdą tavo šventosios Padangtės,
kurią tu prirengei nuo pat pradžios.
9 Su tavimi išmintis,
kuri žino tavo darbus,
ir buvo, kai padarei pasaulį;
ji suvokia, kas malonu tavo akyse
ir kas teisinga pagal tavo įsakymus.
10 Atsiųsk ją iš šventojo dangaus,
pasiųsk nuo savo šlovės sosto,
kad ji triūstų su manimi
ir aš žinočiau, kas tau malonu.
11 Ji visa žino ir supranta,
santūriai vadovaus man
mano reikaluose
ir apsaugos savo didingumu.
12 Tada mano darbai bus
tau malonūs,
aš teisingai valdysiu tavo tautą
ir būsiu vertas savo tėvo sosto.
13 Juk kas gali perprasti
Dievo užmojį?
Kas gali suvokti, ko Viešpats nori?
14 Mirtingųjų svarstymai
nieko verti,
o mūsų sumanymai nepatikimi,
15 nes irus mūsų kūnas
nusveria sielą,
ir ši molinė pastogė slopina
neramų protą.
16 Mes sunkiai atspėjame,
kas yra žemėje,
ir tik triūsdami randame,
kas po ranka,
bet kas ištyrė, kas yra danguje?
17 Kas būtų sužinojęs tavo valią,
jeigu tu nebūtum davęs išminties
ir siuntęs savo šventos
Dvasios iš aukštybių?
18 Taip įvyko, kad žemės vaikų
takai buvo ištiesinti,
žmonės išmokyti, kas tau malonu,
ir išgelbėti išmintimi“.

Nuo Adomo iki Mozės

10 *Išmintis globojo pirmąjį
sukurtą pasaulio tėvą,

9,1-18 *1 Kar 3,6-9; Išm 7,7*

9,4 Arba: „išminties, savo sosto tarnaitės“.

10,1-2 *Pr 1,26-28*

kai jis buvo vienui vienas.
Ji pakėlė jį iš nuopuolio
2 ir davė jam galios visa valdyti.
3 *Bet neteisus žmogus, atsitolinęs
nuo jos per savo pyktį,
žuvo dėl to, kad įniršęs užmušė brolį.
4 *Kai dėl jo buvo aptvindyta žemė,
išmintis vėl atėjo jos gelbėti,
plukdydama teisųjį žmogų
mediniu laivu.
5 *Tautas užvaldžius
visuotiniam nedorumui,
išmintis atpažino teisųjį žmogų,
išlaikė jį be dėmės Dievui ir stiprino
net tada, kai buvo gaila savo vaiko*.
6 *Nedorėliams žūvant,
išmintis gelbėjo teisųjį žmogų;
jis pabėgo nuo ugnies,
nužengusios ant Penkių miestų.
7 Dar tebėra jų nedorumo
liudijimas:
nuolat rūkstantys tyrai,
augalai, vedantys vaisius,
kurie nenunoksta,
ir druskos stulpas,
stovintis kaip paminklas
smalsiai sielai*.
8 Apsilenkdami su išmintimi,
jie ne tik pakenkė sau,
nepažindami, kas gera,
bet ir paliko pasauliui savo
kvailybės ženklą,
kad jų kaltės neliktų nepastebėtos.
9 Išmintis gelbėjo savo
tarnus iš vargų.
10 *Teisiajam žmogui bėgant
nuo savo brolio pykčio,
ji vedė jį tiesiais takais,
parodė jam Dievo karalystę
ir mokė šventų dalykų.
Ji praturtino jį sėkmingu triūsu
ir gausino jo pastangų vaisius.
11 Ji gynė nuo engėjų gobšumo
ir padarė jį turtingą.
12 Ji uoliai saugojo jį nuo priešų
ir gynė nuo pasalų;
sunkiose grumtynėse ji
suteikė jam pergalę,
kad žinotų, jog pagarbi
Dievo baimė
galingesnė už visa kita.
13 *Kai teisusis žmogus
buvo parduotas,
išmintis jo nepaliko,
bet jį išgelbėjo nuo nuodėmės.
14 Ji nužengė su juo į kalėjimą
ir nepaliko jo grandinėse,
bet suteikė jam karalystės skeptrą
ir galią valdyti savo engėjus.
Įrodžiusi, kad jo kaltintojai melagiai,
ji suteikė jam amžiną garbę.

Išėjimas iš Egipto

15 *Šventą tautą ir tauria giminę
išmintis išlaisvino iš žemės engėjų.
16 Ji įėjo į Viešpaties tarno
sielą ir pasipriešino
siaubingiems karaliams
ženklais ir stebuklais.
17 Ji atlygino šventųjų
žmonių darbus,
vedė juos nuostabiu keliu,
buvo jiems paunksnė dieną
ir žvaigždžių šviesa naktį.
18 Ji pervedė juos per
Raudonąją jūrą,
vesdama per gilius vandenis,
19 o jų priešus paskandino,
vėl išspjaudama juos iš gelmių.
20 Todėl dorieji apiplėšė nedorėlius;
jie giedojo giesmes, Viešpatie,
tavo šventajam vardui
ir šlovino sutartinai tavo
ginančią ranką.
21 Išmintis atvėrė nebylių burnas

10,3 *Pr 4,8-13*
10,4 *Pr 7,1–8,22*
10,5 *Pr 11,1-9; 12,1-3; 22,1-19*
10,5 Žr. Pr 22,1-9.
10,6-9 *Pr 19,1-29*
10,7 Žr. Pr 19,23-26.
10,10-12 *Pr 27,43; 28,10-22; 32,24-30*
10,13-14 *Pr 37,12-36; 39,1-23; 41,37-44*
10,15-21 *Iš 1,1–15,21*

ir įgalino mažylių liežuvius
aiškiai kalbėti.

11 *Išmintis dovanojo
sėkmę jų žygiams
šventojo pranašo ranka.
2 Jie keliavo per negyvenamą
dykumą
ir statėsi palapines
nuošaliose vietose;
3 jie atsilaikė prieš užpuolikus
ir atsigynė nuo priešų.
4 Kai ištrokšdavo, jie
šaukdavosi tavęs,
ir gaudavo vandens iš
aukštos uolos,
iš kieto akmens troškuliui
numalšinti.
5 Tai, kas buvo įrankis jų
priešams bausti,
tapo jiems palaima
sunkumams ištikus.
6 Vietoj sudrumsto ir
krauju išniekinto
amžinai tekančio
vandens šaltinio
7 kaip įspėjimą dėl įstato
žudyti kūdikius
tu davei izraelitams netikėtai
apsčiai vandens,
8 parodydamas troškuliu,
kurį jie tuomet patyrė,
kaip griežtai tu baudi jų priešus.
9 Tiktai būdami išbandyti,
nors nuplakei juos tik
gailestingumu,
jie suprato, kaip kentėjo
nedorėliai, baudžiami pykčiu.
10 Tu bandei savuosius
įspėdamas,
kaip daro tėvas,
o nedorėlius dorojai
pasmerkdamas,
kaip daro reiklus karalius.
11 Namie ir toli nuo namų
egiptiečiai buvo panašiai nualinti;
12 juos persmelkė dviguba širdgėla
ir apėmė vaitojimas,
atsiminus, kas įvyko,
13 nes sužinoję, kad per
jų nubaudimą
izraelitai gavo naudos,
jie suprato, jog tai buvo
Viešpaties darbas.
14 Juk nors ir tyčiojosi
jie, atmesdami
anksčiau išmestąjį ir
įstumtąjį į pavojų,
galų gale jie juo stebėjosi,
nes troško kitaip negu teisieji.

Dievo gailestingumas

15 *Atlygindamas už jų paiką
ir nedorą mąstymą,
skatinusį garbinti nebylius
žalčius ir beverčius žvėris,
tu siuntei spiečius nebylių
gyvūnų jiems nubausti,
16 kad sužinotų,
jog žmogus baudžiamas
tuo, kuo nusideda.
17 Tavo visagalė ranka,
sukūrusi pasaulį iš padrikos
medžiagos,
lengvai galėjo pasiųsti prieš juos
būrius meškų ar drąsių liūtų,
18 arba naujai sukurtų, įtūžusių
nežinomų žvėrių,
arba tokių, kurie
prunkščia ugnimi,
arba tokių, kurių akys svaido
baisias kibirkštis.
19 Ne tik jų daroma žala
galėtų sunaikinti,
bet ir vien siaubą keliantis
jų pasirodymas
galėtų užmušti kiekvieną.
20 Net be viso to,
teisingumo vejami ir tavo
galybės blaškomi,
jie vienu atsikvėpimu
galėjo būti išguldyti.
Bet tu sutvarkei visa,

11,1-5 *Iš 15,22–17,16*

11,15-16 *Iš 8,1-24; 10,12-15*

paisydamas saiko,
skaičiaus ir svorio.
[21]Tu visada gali parodyti
savo didžią jėgą,
ir kas galėtų pasipriešinti
tavo rankos galybei?
[22]Juk prieš tave visas
pasaulis – lyg dulkelė,
nusverianti svarstykles,
ir lyg ryto rasos lašas,
nukrintantis ant žemės.
[23]Bet tu gailestingas visiems,
nes visa gali;
tu nepaisai žmonių nuodėmių,
kad jie galėtų atgailauti.
[24]Tu myli visa, kas yra,
ir nesišlykšti niekuo,
ką esi padaręs,
nes nebūtum padaręs,
jei būtum nekentęs.
[25]Kaip būtų galėjęs kas
nors išsilaikyti,
jeigu tu nenorėtum?
Arba būti išlaikytas,
jeigu nebūtų buvęs tavo pašauktas?
[26]Tu pasigaili visų,
nes jie tavo, Viešpatie,
kuris myli visa, kas gyva.
12 Tavo nemari dvasia yra visur!
[2]Todėl tu pamažėle
pataisai nusižengiančius,
įspėji ir primeni jiems dalykus,
kuriais nusideda,
kad jie paliktų savo nedorumą
ir dėtų viltis į tave, Viešpatie!
[3]*Ir senųjų savo šventojo
krašto gyventojų
[4]tu nekentei dėl jų bjaurių
nusikaltimų,
kerėjimų ir palaidų apeigų,
[5]negailestingo kūdikių žudymo
ir aukojimo puotų,
vaišinantis žmogaus kūnu ir krauju.
Tuos pagonių apeigų dalyvius,
[6]tuos tėvus, žudančius
bejėgius kūdikius,
tu norėjai sunaikinti mūsų
protėvių rankomis,
[7]idant tas kraštas, iš visų
kraštų tau brangiausias,
priimtų garbingą Dievo
vaikų nausėdiją.
[8]*Bet net jų tu pasigailėjai,
nes jie buvo tik žmonės,
ir siuntei širšes kaip savo
kariuomenės šauklius,
kad juos pamažėle išnaikintų.
[9]Tu nebūtum galėjęs
atiduoti nedorėlių
į teisiųjų rankas mūšyje
ar sunaikinti juos iš karto žvėrimis,
arba savo lemtingu žodžiu,
[10]bet teisdamas juos pamažėle
tu davei jiems progą atgailauti,
nors žinojai, kad jų giminė nedora,
jų piktumas jiems įgimtas
ir nusiteikimas niekada nepasikeis,
[11]nes nuo pat pradžios jie
buvo prakeikta giminė.
Ne ko nors bijodamas
tu palikai juos nebaustus
už nuodėmes.
[12]Kas gali tau sakyti: „Ką padarei?“
Argi gali kas priešintis tavo
nuosprendžiui?
Kas gali tave kaltinti už
sunaikinimą tautų,
kurias tu pats padarei?
Argi gali kas stoti prieš tave
kaip nedorų žmonių gynėjas?
[13]Juk be tavęs nėra kito Dievo,
kuris viskuo rūpintųsi
ir kuriam turėtumei įrodyti,
kad tu nesi neteisingai pasmerkęs.
[14]Nėra nei karaliaus, nei valdovo,
kuris tau prieštarautų dėl
tavo nubaustųjų.
[15]Tu teisus ir visa valdai teisingai,
laikydamas svetima savo galybei
pasmerkti bausmės
neužsitraukusį žmogų.
[16]Tavo jėga – teisumo šaltinis;

12,3-7 *Įst 12,31; 18,9-13*

12,8 *Iš 23,28*

visa valdydamas, tu gali
visų ir pasigailėti.
17 Tu parodai savo jėgą,
kai netikima tavo visagalybe,
ir baudi įžūlumą tų,
kurie ją pažįsta.
18 Nors esi visagalės jėgos,
teisi atlaidžiai
ir didžiu atlaidumu mus valdai,
nes kai panori, jėga tarnauja tau.
19 Tokiais darbais tu
pamokei savo tautą,
kad teisus žmogus turi
mylėti žmones,
ir savo vaikams davei gerą viltį,
nes suteiki vietos atgailai
už nuodėmes.
20 Jeigu savo vaikų priešus,
nusipelniusius mirti,
baudei taip atžvalgiai ir atlaidžiai,
suteikdamas jiems laiko ir vietos,
kad paliktų savo nedorumą,
21 tai kaip reikliai teisei savo vaikus,
kurių protėviams prisiekei
Sandoras,
kupinas gerų pažadų!
22 Tad mus tu pataisai,
o mūsų priešus nuplaki dešimt
tūkstančių kartų smarkiau,
kad mes teisdami pamąstytume
apie tavo gerumą
ir teisiami tikėtumės
gailestingumo.
23 Todėl ir gyvenusius nedorai
kvailą gyvenimą
kankinai jų pačių bjauriomis
baisybėmis.
24 Jie nuėjo toli klaidos takais,
laikydami dievais tai,
ką net gyvuliai
niekina ir šlykštisi;
jie apsigaudinėjo kaip
neprotingi kūdikiai.
25 Todėl tarsi neprotaujantiems
vaikams
tu siuntei jiems savo
nuosprendį kaip patyčias.
26 Bet tie, kurie nenorėjo
paisyti įspėjimo,
gauto per tokią pašaipią bausmę,
greitai turėjo patirti Dievo
vertą pasmerkimą.
27 Per tas gyvuliškas dievybes,
kuriomis jie buvo nusivylę
dėl savo pačių kančios
ir nubausti tų pačių kūrinių,
kuriuos laikė dievais,
jie pamatė ir pažino tikrąjį Dievą,
suvokdami jį, kurį anksčiau
buvo paneigę*.
Taip ant jų nužengė griežtas
pasmerkimas.

Stabmeldystė

13 Iš prigimties kvaili
buvo visi žmonės,
kurie gyveno Dievo nepažindami
ir matydami gerus dalykus
nepajėgė pažinti to, kuris yra*,
nei pripažinti menininko,
stebėdamiesi jo darbais!
2 Jie laikė dievais ugnį,
vėją arba judrų orą,
žvaigždžių ratą, galingą potvynį
arba didžiuosius dangaus šviesulius,
valdančius pasaulį.
3 Gėrėdamiesi jų grožiu,
žmonės manė, kad jie dievai,
tad leisk jiems sužinoti,
kiek daug didingesnis už
juos jų Šeimininkas,
nes juos sukūrė tas, kuris
yra grožio šaltinis.
4 Žmones stebino jų
galybė ir grožis,
tad leisk jiems suvokti per juos,
kiek daug galingesnis tas,
kuris juos padarė.
5 Juk iš kūrinių didingumo ir grožio
panašiai suvokiamas ir jų Kūrėjas.
6 Tačiau tų žmonių nereikia
per daug peikti,

12,27 Arba: „kurį anksčiau buvo atsisakę pažinti".
13,1 Žr. Iš 3,14.

nes jie turbūt paklysta
ieškodami Dievo ir
norėdami jį rasti.
7 Juk jie nesiliauja jo ieškoję,
gyvendami tarp jo kūrinių,
ir pasitiki tuo, ką mato,
nes matomi daiktai gražūs.
8 Bet net jie negali būti pateisinami,
9 nes jeigu įstengė būti
tokie sumanūs,
jog galėjo spėlioti apie Visatą,
tai kodėl negalėjo atrasti
jos VIEŠPATIES?
10 *Bet nelaimingi sudėjusieji
viltis į negyvus daiktus,
„dievais" vadindami žmogaus
rankų darbus,
meniškai apdorotą auksą, sidabrą
ir gyvulių atvaizdus
ar nenaudingą akmenį,
senovės rankos tašinį.
11 Juk įgudęs dailidė nusikerta
tinkamą medį,
dailiai nulupa visą jo žievę
ir gražiai apdorojęs padirba
naudingą reikmenį,
tinkamą kasdien naudoti.
12 Nuo rankdarbio
atlikusiais šipuliais
jis išsiverda valgyti
ir prisivalgo iki soties.
13 Bet vieną niekam tikusį šipulį,
kreivą ir pilną gumbų pagalį,
jis pasiima ir atliekamu laiku
kruopščiai drožia.
Tą medį jis įgudusiai drožinėja
ir suteikia jam žmogaus pavidalą
14 arba išdrožia jį panašų į kokį
nors bevertį gyvūną.
Apglaistęs ryškiai raudonais dažais,
nudažęs jo paviršių
ir užtapęs visas dėmes,
15 jis padaro jam tinkamą nišą ir
įstatęs pritvirtina prie
sienos vinimi.
16 Jis pasirūpina, kad kartais
nenukristų nuo sienos,
nes žino, jog jis pats sau
padėti negali.
Juk iš tikrųjų tai tik paveikslas,
ir jam reikia juo rūpintis.
17 Tačiau žmogus, melsdamasis
dėl nuosavybės, vedybų ar vaikų,
nesigėdi kalbėtis su negyvu daiktu.
18 Dėl sveikatos jis šaukiasi
to, kas silpna,
dėl gyvybės meldžiasi
negyvam daiktui,
globos maldauja visiškai
bejėgį pagalį,
laimingos kelionės – daiktą,
negalintį paeiti,
19 pelno, darbo ir sėkmingo amato
prašo iš daikto,
kuris negali rankų pakelti.

14 Koks kitas žmogus,
rengdamasis
kelionėn per šėlstančias
jūros bangas,
šaukiasi medžio gabalo,
dužlesnio už jį vežantį laivą?
2 Juk noras pasipelnyti
sugalvojo tą laivą,
ir išmintis buvo amatininkas,
kuris jį pastatė,
3 bet tavo Apvaizda, Tėve, jį valdo.
Tu parūpinai jam net
kelią per jūrą
ir saugų taką per bangas,
4 parodydamas galįs taip išgelbėti
iš bet kokio pavojaus, jog
net neįgudęs žmogus
gali sėsti į laivą.
5 Tu nori, kad tavo išminties
darbai neliktų bevaisiai,
todėl žmonės patiki savo gyvastį
net menkiausiam medžio gabalui
ir perkirtę bangų mūšą ant
plausto saugiai atkeliauja.
6 Net pačioje pradžioje,
išdidiesiems milžinams žūstant,
Visatos viltis išsigelbėjo ant sielio
ir tavo rankos vedama

13,10–14,31 *Iz 44,9-20; Jer 10,1-16; Bar 6,8-73*

paliko pasauliui naujos
kartos sėklą.
7 Palaimintas tas medis,
per kurį ateina teisumas!
8 Tačiau prakeiktas ir rankomis
padarytas stabas,
ir tas, kuris jį padarė,
už tai, kad jį padarė,
o dūlėjantis daiktas – už tai, kad
buvo pavadintas dievu!
9 Juk Dievui lygiai šlykštūs
ir nedoras žmogus, ir
jo nedorumas.
10 Kas žmogaus padaryta, tas bus
nubausta drauge su žmogumi,
kuris tai padarė.
11 Todėl dieviškasis teismas
užklups ir pagonių dievus,
nes būdami Dievo kūrinijos dalis
jie tapo pasibjaurėjimu,
pinklėmis žmonių sieloms
ir spąstais kvailųjų kojoms.
12 Mintis darytis stabus buvo
ištvirkimo pradžia,
ir jų išradimas pagadino gyvenimą.
13 Pradžioje jų nebuvo,
ir amžinai jie neišliks.
14 Jie atėjo į pasaulį per
tuščias žmonių viltis,
todėl jų laukia staigus galas.
15 Priblokštas ne laiku
ištikusio gedulo,
tėvas pasidarė staiga atimto
vaiko paveikslą,
ir garbino kaip dievą tą,
kuris vakar buvo tik
negyvas žmogus,
ir perdavė paslaptis bei
apeigas savo valdiniams.
16 Ilgainiui tas nedoras
paprotys įsigalėjo
ir tapo įstatymu.
17 Ir valdovų įsakymu drožiniai
buvo garbinami.
Negalėdami asmeniškai pagerbti
toli gyvenančių valdovų,
įsivaizdavę jų išvaizdą iš tolo,
žmonės pasidarė matomą
paveikslą karaliaus,
kurį norėjo pagerbti,
pataikaudami nesančiam
tarsi esančiam.
18 Menininko noras išgarsėti
skatino net karaliaus
nepažinojusius
jam reikšti dievišką garbinimą.
19 Galbūt norėdamas patikti
savo valdovui,
jis triūsė prie dirbinio, darydamas
jį kuo gražesnį ir panašesnį.
20 O minios, suviliotos
kūrinio žavesio,
garbinimo vertu laikė tą,
kurį ką tik gerbė kaip žmogų.
21 Ir tai virto spąstais žmonijai,
nes patekę į nelaimės ar
priespaudos vergystę
žmonės teikė netartinąjį Vardą
daiktams iš akmens ir medžio.
22 Nepasitenkindami Dievo
pažinimo klaidomis,
ištikti didelio sąmyšio,
kilusio iš nežinojimo,
jie drįsta tas baisias blogybes
vadinti ramybe.
23 Atlikdami vaikų
žudymo apeigas,
slaptas ceremonijas
ar beprotiškas eisenas su
keistais papročiais,
24 jie nebesilaiko dorumo nei
gyvenime, nei santuokoje,
ir klastingai žudo vienas kitą
arba skaudina svetimavimu.
25 Viskas susimaišė:
kraujas ir žudynės,
vagystės ir apgaudinėjimai,
papirkinėjimas, neištikimybė,
sąmyšis, kreiva priesaika,
26 vertybių sumaištis*,
nedėkingumas,
sielų purvinimas, lytiniai
iškrypimai,

14,26 Arba: „gerų žmonių sumaištis“.

santuokos nedarna, svetimavimas
ir ištvirkavimas,
27 nes visokio blogio priežastis,
pradžia ir viršūnė –
nelabųjų stabų garbinimas
28 arba džiūgaujant,
arba melagingai pranašaujant,
arba nedorai gyvenant,
arba kreivai prisiekinėjant.
29 Pasitikėdami negyvais stabais
jie melagingai prisiekinėja ir
nebijo patirti bausmės.
30 Bet juos ištiks dviguba bausmė,
nes atsiduodami stabams
jie paniekino Dievą
ir niekindami šventumą su
apgaule kreivai prisiekė.
31 Juk ne jėga tų daiktų, kuriais
žmonės prisiekia,
bet teisinga nusidėjėlių bausmė
visada lydi nedorėlių
nusižengimus.
15 O tu, mūsų Dieve, esi
geras ir ištikimas,
kantrus ir gailestingas
visų Valdovas.
2 Net nusidėdami mes
liekame tavo,
nes pripažįstame tavo galybę.
Bet nenusidėsime žinodami,
kad priklausome tau.
3 Tavo pažinimas veda į
tobulą teisumą,
o tavo galybės pripažinimas
– nemarumo šaknis.
4 Mūsų nesugundė nei žmonių
vaizduotės kūryba,
nei bevaisis tapytojų triūsu
įvairiomis spalvomis
nutapytas pavidalas,
5 kurio išvaizda žadina
kvailų žmonių ilgesį
trokšti vien to paveikslo be
gyvybės ir alsavimo.
6 Blogio mylėtojai ir tokios
vilties verti žmonės yra tie.
kurie juos daro,
jų ilgisi
ar juos garbina.
7 Juk iš tikrųjų puodžius,
kruopščiai išminkęs minkštą šlyną,
iš jo nulipdo mums visokių indų.
Iš to paties molio jis lipdo indus,
tarnaujančius kilniam
vartojimui, ir tokius,
kurie skiriami priešingam tikslui;
visus juos lipdo panašiai.
O kam kuris skirtas,
nusprendžia pats puodžius.
8 Veltui įdėdamas triūsą,
iš tokio pat molio
jis nulipdo tariamą dievą,
nors pats taip neseniai buvo
padarytas iš žemės
ir netrukus, atėjus laikui sugrąžinti
jam paskolintą gyvastį,
turės eiti ten, iš kur buvo paimtas.
9 Užuot mąstęs apie
neišvengiamą mirtį
ir gyvenimo trumpumą, jis
stengiasi pralenkti auksakalius
ir sidabrakalius, pamėgdžioja
varkalius
ir didžiuojasi lipdydamas
netikrus dievus.
10 Jo širdis – tik pelenai,
jo viltis niekingesnė už dulkes,
o jo gyvenimas niekingesnis
už molį,
11 nes jis nepažino to,
kuris jį padarė,
įkvėpė jam veiklią sielą
ir davė jam gyvybės alsavimą.
12 Jo akimis, mūsų gyvenimas
– žaidimas,
o mūsų buvimas – pelningas
prekymetis.
Jis sako: „Reikia pelnytis iš visko,
net iš blogio“.
13 Tas žmogus geriau už visus
žino, kad nusideda,
lipdydamas iš tos pačios
žemės šlyno
ne tik dužlius puodus, bet ir stabus.
14 Bet visų kvailiausi, skurdesni
už aklus kūdikius

yra tavo tautos priešai ir engėjai.
15 Juk jie laikė dievais
visų tautų stabus,
nors šie negali regėti savo akimis
nei kvėpuoti nosimi,
nei girdėti ausimis,
nei lytėti rankų pirštais
ir vaikščioti kojomis,
16 nes juos padarė žmogus,
juos nulipdė tas, kuriam
dvasia tik paskolinta;
o joks žmogus negali nulipdyti
į save panašaus dievo.
17 Mirtingasis savo
nežabotomis rankomis
gali padaryti tik negyvą daiktą.
Jis vertingesnis už daiktus,
kuriuos garbina,
nes turi gyvastį, o stabai
jos niekada neturėjo.
18 O dar jie garbina
šlykščiausius gyvulius,
iš jų žvėriškumo sprendžiant,
už visus kitus blogesnius,
19 neturinčius tokios
gražios išvaizdos,
kaip tie gyvūnai, kurie galėtų
žmogui teikti malonumo,
Dievo atmestus ir nepalaimintus.

Dievo bausmės

16 Todėl jie buvo
vertai nubausti
panašiais gyvuliais ir kankinti
daugybės kenkėjų.
2 *Užuot taip baudęs savo
tautą, tu darei gera
ir norėdamas patenkinti
didelį jų alkį,
parūpinai valgyti putpelių
mėsos – retą skanėstą.
3 Todėl anie*, nors ir išalkę,
bjaurėdamiesi prieš juos
siųstais gyvūnais,
neteko net įprasto noro valgyti,
o šie*, trumpai kentėję stoką,
maitinosi skanėstais.
4 Reikėjo, kad anuos engėjus
ištiktų negailestingas alkis,
o šiems pakako tik parodyti,
kaip kankinami jų priešai.
5 *Net tada, kai juos užklupo
baisus žvėrių šėlsmas,
ir jie buvo naikinami pasalomis
geliančių gyvačių,
tu nepykai iki galo.
6 Tik valandėlę, tik dėl įspėjimo
jie patyrė siaubą*,
nors turėjo išganantį ženklą,
kad jiems primintų tavo
Įstatymo įsaką.
7 Juk kas gręždavosi jo link,
būdavo išgelbėtas
ne per daiktą, į kurį žvelgė,
bet per tave, visų Gelbėtojau.
8 Taip tu įtikinai mūsų priešus,
kad esi tas, kuris išgelbsti
nuo visa, kas pikta.
9 Juk skėrių ir musių
įkandimai anuos žudė,
ir vaisto jų gyvasčiai
išgelbėti nerasta,
nes jie buvo nusipelnę bausmės
tokiais kūriniais.
10 Bet tavo vaikai nebuvo nugalėti
net nuodingų gyvačių geluonių,
nes tavo gailestingumas
atėjo jiems į pagalbą
juos gydydamas.
11 Kad atmintų tavo žodžius,
jie buvo sugelti ir greitai išgelbėti,
idant nenugrimztų į
baisią užmarštį
ir netaptų abejingi tavo gerumui.
12 Iš tikrųjų negydė jų nei
žolės, nei pavilgas,
bet tavo, Viešpatie, visa
gydantis žodis!
13 Tu gyvybės ir mirties Valdovas,

16,2 *Iš 16,11-13; Sk 11,31-32*
16,3 T. y. egiptiečiai. Žr. Iš 7,26–8,10
16,3 Arba: „tavo tauta“.
16,5-7 *Sk 21,6-9*
16,6 Žr. Sk 21,9.

tu nuvedi mirtinguosius prie
mirtingųjų pasaulio vartų
ir parvedi atgal!
14 Žmogus, tiesa, žudo
savo nedorumu,
bet negali sugrąžinti iškvėpto
gyvybės alsavimo
ar išlaisvinti mirties paimtos sielos.

Kruša ir mana

15 Pabėgti iš tavo rankos
niekas negali.
16 Anie nedorėliai, atsisakę
tave pažinti,
buvo nuplakti tavo rankos galybe,
kankinti neįprastų liūčių,
krušos bei perkūnijos
ir visiškai nuniokoti ugnies.
17 Nuostabiausia, kad vanduo,
kuris visa gesina,
dar labiau kurstė ugnį,
nes Visata gina teisiuosius.
18 Vienu metu liepsna
buvo sutramdyta,
kad nesudegintų kūrinių,
siųstų pulti nedorėlių,
idant nedorėliai tai
matydami žinotų,
kaip jie ištikti Dievo teismo.
19 Kitą kartą net pačiame
vandenyje
ji įsiliepsnojo galingiau
už save pačią,
kad sunaikintų nedoros
šalies derlių.
20 *Tuo tarpu savo tautą tu
maitinai angelų maistu
ir nuolat tiekei jiems
duonos iš dangaus,
paruoštos be jų triūso,
labai gardžios ir tinkamos
kiekvienam skoniui.
21 Maistas, kurį davei,
rodė tavo švelnumą savo vaikams,
nes taikėsi prie skonio
to, kuris jį valgė,
ir mainėsi į tai, kas
valgančiajam patiko.
22 Sniegas ir ledas* ištvėrė
ugnį netirpdami;
tai įvyko, kad tavo vaikai žinotų,
jog jų priešų derlius
naikinamas ugnies,
kuri liepsnoja krušoje ir
žaibuoja liūtyje.
23 Bet kad būtų pamaitinti teisieji,
ta pati ugnis užmiršo net
savo įgimtą jėgą.
24 Tarnaudama tau, savo
Kūrėjui, kūrinija
nuožmėja, kad būtų
nubausti nedorėliai,
ir švelnėja tiems, kurie
tavimi pasitiki.
25 Taip ir tuomet, prie visko
prisitaikydama
ji tarnavo tavo visa
maitinančiam dosnumui
pagal tai, ko kam reikėjo
ir ko kas troško,
26 idant tavo vaikai, kuriuos
tu, Viešpatie, mylėjai,
žinotų, kad ne derliaus įvairovė
maitina žmoniją,
bet tavo žodis išlaiko tuos,
kurie tavimi pasitiki!
27 Tai, kas nebuvo ugnies
sunaikinta,
vos pašildžius praskubančiam
saulės spinduliui, ištirpo,
28 idant būtų žinoma, kad
dar saulei netekėjus
žmogui reikia keltis tau dėkoti
ir šauktis tavęs auštant,
29 nes nedėkingo žmogaus viltis
sutirps kaip atšiauri šalna
ir išsilies kaip pamazgos.

Tamsa ir ugnies stulpas

17 Dideli ir neperprantami
tavo nuosprendžiai,
todėl neimlios sielos ir pasiklydo.

16,20-29 *Iš 16,1-36*

16,22 Poetinis manos įvaizdis. Žr. Iš 16,14.

2 Nedori žmonės manė
galėsią pavergti šventąją tautą,
patys būdami tamsos supančioti
bei ilgos nakties įkalinti,
ir tūnojo užsidarę savo pastogėje,
amžinosios Apvaizdos nuvyti.
3 Manydami, kad jų slaptos
nuodėmės uždengtos
tamsia užmaršties danga,
jie buvo išsklaidyti, siaubo apimti
ir šmėklų apstulbinti.
4 Net slapti namų užkaboriai,
į kuriuos jie buvo subėgę,
negalėjo apginti nuo baimės,
nes visur griaudė baisus triukšmas
ir rodėsi tylūs niūrių
veidų vaiduokliai.
5 Galingiausia ugnis
neįstengė apšviesti
nei ryškus žvaigždžių spindesys
nepajėgė nutvieksti tos
klaikios nakties.
6 Vienintelė šviesa jiems
buvo didžiulės
savaiminės liẽpsnos,
baĩsios pažiūrėti.
Reginiui išnykus, jiems,
klaiko apimtiems,
matyti daiktai atrodė dar baisesni.
7 Būrimo apgaulės pasirodė
neveiksmingos,
ir iš jų pagyrūniškos išminties
buvo pasityčiota.
8 Tie, kurie žadėjo
iš sergančios sielos išvaryti
baimę ir sąmyšį,
patys sirgo juokingu išgąsčiu.
9 Jokia baisenybė jų negąsdino,
tačiau išgąsdinti sėlinančių žvėrių
ir šnypščiančių roplių,
jie mirė drebėdami iš baimės,
nenorėdami nė pažvelgti į orą,
kurio niekur išvengti neįmanoma.
10 Nedorumas būna bailus,
savo paties liudijimo pasmerktas,
ir dėl iškankintos sąžinės
visada padidina nelaimes.
11 Juk baimė iš tikrųjų yra ne kas kita,
kaip atsisakymas priimti
proto teikiamą pagalbą,
12 o vidinio tuštumo užgožta
viltis linkusi
užsimerkti prieš tai, kas
kelia kančią.
13 Bet tą naktį, iš tikrųjų bejėgę
ir užklupusią iš bejėgio
mirusiųjų pasaulio gelmių,
visi jie miegojo tuo pačiu miegu,
14 kartais varginami baisių šmėklų,
o kartais sukaustyti sielos alpėjimo,
nes juos užklupo ūmi ir
nelaukta baimė.
15 Kas tik ten bebuvo,
įpuolė į tą kalėjimą be grotų
ir buvo įkalintas.
16 Ir artojas, ir piemuo,
ir dykumoje triūsiantis
darbininkas –
visi buvo užklupti ir laukė
neišvengiamo likimo,
17 nes juos visus siejo viena
tamsos grandinė.
Ar tai buvo švilpiantis vėjas,
ar skambi paukščių giesmė
tankiose šakose,
ar smarkiai tekančio
vandens kriokimas,
ar uolų griūties baisus bildesys,
18 ar nematomos šokinėjančių
gyvulių lenktynės,
ar plėšriųjų žvėrių riaumojimas,
ar aidas, grįžtantis kalnų dauboje, –
visa tai juos kaustė baime,
19 nes visas pasaulis švytėjo
dienos šviesa
ir darbavosi nekliudomas,
20 tik anie žmonės buvo
užkloti tamsios nakties,
atvaizdo tamsybės, kuri
turėjo juos užklupti.
Bet dar tamsesni negu tamsybė
jie buvo patys sau.

18 *O tavo šventiesiems
švietė didžiulė šviesa.

18,1-4 *Iš 13,17-22*

Anie, girdėdami balsus,
bet nematydami, laikė šiuos
esant laimingus,
neturėjusius tiek kentėti,
2 buvo dėkingi, kad tavo šventieji,
nors pirma skriausti, nekeršijo
ir prašė atleisti už jų piktą valią.
3 Vietoj tamsos tu parūpinai
liepsnojantį ugnies stulpą,
kad vestų tavo tautą
nenužymėtu keliu,
ir davei švelnią saulę jų
garbingai kelionei.
4 Juk anie buvo verti netekti šviesos
ir būti įkalinti tamsoje,
nes laikė įkalintus tavo vaikus,
per kuriuos tavo amžinoji
Įstatymo šviesa
turėjo būti duota pasauliui.

Pirmagimių mirtis ir išėjimo naktis

5 Jiems nusprendus žudyti
tavo šventųjų kūdikius,
nors vienas berniukas iš
pasmerktųjų buvo išgelbėtas,
tu nubaudei, atimdamas
daugybę jų vaikų
ir sunaikindamas nuožmiu
užsimojimu juos
visus kaip vieną.
6 Apie tą naktį mūsų protėviams
buvo pranešta iš anksto,
kad tikėdami gautais
pažadais būtų drąsūs.
7 Tavo tauta laukė teisiųjų
išgelbėjimo
ir savo priešų žūties.
8 Kuo baudei mūsų priešus,
tuo mus šaukei prie
savęs ir pagerbei.
9 Pamaldūs gerų žmonių vaikai
slapčia atnašavo aukas
ir vieningai įsipareigojo
dieviškajam Įstatymui,
kad šventieji dalytųsi ir palaima,
ir pavojumi lygiai,
pirma pagiedoję protėvių
šlovės giesmes.
10 Jiems atsakė ausis rėžiąs
priešų klyksmas,
ir visur buvo girdėti gaili
rauda dėl mirusių vaikų.
11 Vergas buvo nubaustas
tokia pat bausme
kaip ir šeimininkas,
prasčiokas kentėjo tokią
pat netektį
kaip ir karalius.
12 Visi jie, tokios pat mirties ištikti,
turėjo mirusiųjų be skaičiaus.
Gyvųjų neužteko net
jiems palaidoti,
nes brangiausi palikuonys
buvo sunaikinti
vienu akimirksniu.
13 Jie netikėjo nieku kitu,
kaip tik savo kerais,
tačiau kai jų pirmagimiai
buvo sunaikinti,
pripažino tautą esant Dievo vaiku.
14 Kai visa buvo apgaubusi
švelni tyla
ir naktis jau buvo įpusėjusi,
15 tavo visagalis žodis
žengė iš dangaus,
nuo karališkojo sosto,
į vidurį šalies, skirtos pražūčiai,
tarsi nepermaldaujamas galiūnas,
16 nešinas tavo tikrojo įsako
aštriu kalaviju.
Nusileidęs jis visa pripildė mirties;
stovėdamas ant žemės,
jis lietė dangų.
17 Ūmai juos ėmė gąsdinti
baisūs sapnų reginiai
ir apniko netikėtos baimės.
18 Vieni čia, kiti ten,
pusgyviai parblokšti ant žemės
jie sakė, dėl ko miršta,
19 nes juos gąsdinę sapnai
apie tai iš anksto įspėjo,
kad nežūtų nežinodami,
dėl ko kenčia.

[20] *Vienu metu mirtį
patyrė ir teisieji –
dykumoje daugelį užklupo maras, –
bet dieviškas pyktis truko neilgai.
[21] Vyras be priekaišto
atskubėjo jų ginti,
nešinas savo tarnybos skydu –
malda ir permaldavimo smilkalais.
Jis atsilaikė prieš pyktį ir
sustabdė nelaimę
parodydamas, kad jis tavo tarnas.
[22] Ne kūno jėga, ne ginklų
galybe jis nugalėjo pyktį,
bet savo žodžiu numalšino
baudėją, primindamas
mūsų protėviams duotas
priesaikas ir sandoras.
[23] Kai mirusieji jau gulėjo
vieni ant kitų krūvomis,
jis įsiterpė ir sulaikė pyktį,
užkirsdamas jam kelią
pas gyvuosius.
[24] Ant jo ilgo apdaro buvo
atvaizduotas visas pasaulis,
ant keturių brangakmenių
eilių buvo išraižyti
garbingi protėvių vardai,
o diademoje ant galvos
– tavo didybė.
[25] Tai išvydęs naikintojas*
atsitraukė ir net pabūgo;
to vieno pykčio išsiveržimo
buvo gana.

Raudonoji jūra

19 Bet negailestingas pyktis
lydėjo nedorėlius iki galo,
nes Dievas iš anksto žinojo,
ką jie toliau darys:
[2] patys leidę tavo tautai išeiti
ir skubiai išvarę,
jie pakeis savo mintį ir vysis.
[3] Juk dar tebegedėdami
ir teberaudodami prie
mirusiųjų kapų,
jie sumąstė kitą kvailą mintį
ir vijosi kaip bėglius tuos,
kuriuos buvo maldavę
ir privertę išeiti.
[4] Tikrai pelnytas likimas vedė
juos prie tokio galo
ir padarė, jog jie užmiršo,
kas buvo įvykę,
idant nauja bausme papildytų,
ko dar trūko jų kančioms,
[5] ir tavo tauta atliktų
nuostabią kelionę,
o anie rastų nepaprastą mirtį.
[6] Juk visa kūrinijos prigimtis
buvo iš naujo sukurta
vykdyti tavo įsakams,
kad tavo vaikai būtų
apsaugoti nuo pavojų.
[7] Buvo matyti debesis,
dengiantis stovyklą,
ir sausa žemė, kylanti ten, kur
pirma tyvuliavo vanduo,
kelias be kliūčių vietoj
Raudonosios jūros
ir žolėta lyguma vietoj
nuožmios bangų mūšos,
[8] ir per ją perėjo visa tauta,
tavo rankos globojama,
stebėdamasi nuostabiais
stebuklais.
[9] Jie laigė kaip arkliai ganykloje
ir šokinėjo kaip ėriukai,
šlovindami tave, Viešpatie,
savo Išgelbėtoją.
[10] Jie dar atminė
savo išgyvenimus svetimoje šalyje,
kai žemė vietoj galvijų
knibždėjo uodais
ir upėje vietoj žuvų kirbėjo
daugybė varlių.
[11] Vėliau jie matė ir naują
paukščių rūšį,
kai geismo verčiami
reikalavo skanėstų,
[12] nes jiems patenkinti putpelės
atskrido iš jūros.

18,20-25 *Sk 17,6-15*
18,25 Žr. Iš 12,23.

Užtarnauta bausmė

[13] Bet baũsmės neužklupo
nusidėjėlių
be įspėjimo ženklų, duotų
baisia perkūnija.
Jie teisingai kentėjo už savo
nedorus darbus,
nes iš tikrųjų svetimšaliams
buvo parodę didelę neapykantą.
[14] Juk anie* buvo atsisakę priimti
pas juos atvykusius svetimšalius,
o šie* – vergais pavertę svečius,
kurie buvo jų geradariai.
[15] Ir to negana! Žinoma, ir anuos
ištiks galutinė bausmė,
nes jie svetimšalius buvo
nedraugiškai priėmę,
[16] bet šie svečius,
iškilmingai priimtus
ir jau turinčius lygias teises,
vėliau nuožmiu lažu engė.
[17] Todėl ir buvo apakinti,
kaip anie prie teisiojo vyro durų,
kai didžiulės tamsos apsupti
grabinėjosi, norėdami rasti duris.

Nauja gamtos darna

[18] Pradmenys keitėsi vietomis,
kaip skambinant arfa
gaidos keičia ritmą,
išlaikydamos savo garsą.
Tai galima suvokti tik
žvelgiant į tai, kas įvyko.
[19] Juk žemės būtybės buvo
paverstos vandens būtybėmis*,
o plaukiojančios* išlipo į krantą.
[20] Ugnis išlaikė savo jėgą
net vandenyje,
o vanduo pamiršo savo
gesinančią prigimtį.
[21] Tuo tarpu liẽpsnos
nepajėgė nei sudeginti
jose vaikščiojančių
trapių gyvūnų,
nei ištirpdyti panašaus į ledą
ir lengvai ištirpdomo
maisto iš dangaus.
[22] Visais būdais, Viešpatie,
tu išaukštinai bei pagerbei
savo tautą,
visada ir visur jai padėdamas!

19,14 T. y. Sodomos gyventojai. Žr. Pr 19,1-29.
19,14 T. y. egiptiečiai. Žr. Pr 45,16-20.
19,19 Užuomina į perėjimą per Raudonąją jūrą.
19,19 T. y. egiptiečius apnikusios varlės.

SIRACIDO KNYGA

Siracido (Ekleziastiko) ***knyga*** (gr. *sophia sirach*, lot. *siracides / (liber) iesu filii sirach / ecclesiasticus*) pavadinta autoriaus vardu ir parašyta hebrajiškai (apie 200 m. pr. Kr.), bet mūsų laikus pasiekė autoriaus vaikaičio išversta graikiškai (apie 130 m. pr. Kr.).

Į prasminius vienetus sutelktų sentencijų knyga neturi aiškios sąrangos, tačiau joje galima įžiūrėti pratarmę (kuri nelaikoma įkvėpta, bet gerbiama dėl senumo), dvi dalis (sk. 1–23 ir 24–50), prasidedančias išminties išaukštinimu, ir pabaigą (sk. 51).

Tai tarsi elgesio vadovėlis, mokantis hebrają graikų kultūros apsuptyje išlaikyti ištikimybę iš Dievo gautam Įstatymui.

Pratarmė

(1) Daug svarbių tiesų mums buvo perduota per Įstatymą, Pranašus ir vėlesnius autorius; dėl jų Izraelio auklėjimas ir išmintis verti gyriaus. (2) Žmonės, susipažinę su tomis tiesomis, turi ne tik patys jas suprasti, bet būdami išminties mylėtojai būti pajėgūs padėti žodžiu bei raštu ir žmonėms, kurie juos mažiau pažįsta. (3) Todėl mano senelis Jėzus, kuris ilgą laiką atsidėjęs lukšteno Įstatymą, Pranašų bei kitų mūsų protėvių raštus ir iš pagrindų juos pažino, ir pats jų paskatintas šį tą parašė apie auklėjimą ir išmintį. (4) Jis tai darė norėdamas, kad mylintys išmintį, susipažinę su jo knyga, darytų didesnę pažangą, mokydamiesi gyventi pagal Įstatymą.

(5) Tad dabar esate kviečiami skaityti ją su dėmesiu bei gera valia ir būti atlaidūs dėl bet kokio pastebėto trūkumo, atsiradusio, nepaisant mūsų kruopščių pastangų, verčiant kai kuriuos posakius. (6) Juk kas iš pradžių buvo pasakyta hebrajiškai, nebeturi lygiai tos pačios prasmės, kai tampa išversta į kitą kalbą. (7) Ne tik ši knyga, bet ir pats Įstatymas, Pranašai bei kitos knygos nemažai skiriasi, skaitomos pirmine kalba.

(8) Trisdešimt aštuntais karaliaus Evergeto viešpatavimo metais atvykęs į Egiptą čia užtikau raštus, iš kurių galima daug ko pasimokyti. (9) Todėl laikiau pareiga skirti šiek tiek kruopštumo ir triūso šiai knygai išversti. Nuo to laiko naudojausi savo įgūdžiais dieną naktį, stengdamasis atlikti darbą ir parengti knygą svetur gyvenantiesiems, kurie nori įgyti išminties ir yra pasiryžę gyventi pagal Įstatymą.

Išminties kilmė

1 *Visa išmintis ateina
iš Viešpaties,
ir pasilieka jame amžinai.
2 Pajūrio smiltys, lietaus lašai,
amžinybės dienos – kas
gali tai suskaičiuoti?
3 Dangaus aukštis, žemės plotis,
bedugnės gelmės – kas
gali tai ištirti?
4 Anksčiau už visa kita buvo
sukurta išmintis;
nuo amžių išmani jos įžvalga.
5 Išminties šaltinis –
aukštybių Dievo žodis,
jos upeliukai – amžini įsakymai*.

1,1 *Pat 2,6*

1,5 Kai kuriuose rankr. eil. 5 praleista.

[6] Kam buvo apreikšta
išminties šaknis?
Kas perpranta jos išmaningumą?
[7] Kam buvo atskleistas
išminties išmanymas?
Kas perprato jos didžiąją patirtį?
[8] Tėra tik vienas, išmintingas,
šiurpą keliantis,
savo soste sėdintis
[9] *Viešpats. Jis sukūrė ją,
apžiūrėjo ir apsvarstė.
[10] Jis išliejo ją ant visų savo darbų,
ant kiekvieno gyvo kūrinio
pagal savo dosnumą,
apliejo ja jį mylinčiuosius.

Dievo baimė

[11] Pagarbi Viešpaties baimė yra
garbė ir pasididžiavimas,
laimė ir šventės džiugesio vainikas.
[12] Pagarbi Viešpaties baimė
sušildo širdį,
teikdama linksmumo, džiaugsmo
ir ilgą gyvenimą.
[13] Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
tam viskas baigsis gerai;
mirties dieną jis bus laimingas*.
Pagarbi Viešpaties baimė
yra Viešpaties dovana;
jis meilei padaro tvirtus takus.
[14] Pagarbi Viešpaties baimė
– išminties pradžia;
ji sukuriama ištikimiesiems
dar jų motinos įsčiose.
[15] Ji amžini žmonijos pamatai
ir jų palikuonims liks ištikima.
[16] Pagarbi Viešpaties baimė
– išminties pilnatvė;
mirtinguosius ji apsvaigina
savo vaisiais.
[17] *Visus savo namus ji pripildo
rinktinių valgių,
o svirnus – pjūties derliaus.

[1,9] *Pat 8,22-31; Sir 24,9*

[1,13] Kai kuriuose rankr. eil. 13 tolesnė dalis praleista.

[1,17] *Išm 7,11*

[18] Pagarbi Viešpaties baimė
– išminties vainikas:
ji leidžia klestėti ramybei
ir sveikatai.
[19] Ji apipila pažinimu ir
įžvalgiu supratimu,
ji didžiai pagerbia tuos,
kurie jos laikosi.
[20] *Išminties šaknis – pagarbi
Viešpaties baimė,
o jos šakos – ilgas gyvenimas.
[21] Pagarbi Viešpaties baimė
toli nuvaro nuodėmę;
būdama su žmogumi, ji
nugręžia pyktį*.

Kantrumas ir išmintis

[22] Neteisingas pyktis negali
būti pateisintas,
nes pyktis stumia žmogų į pražūtį.
[23] Kantrus žmogus ramiai
laikosi valandėlę,
ir jam grįžta rimtis.
[24] Valandėlę jis susilaiko
netaręs žodžio,
o paskui daugelio lūpos skelbia
jo sveiką nuovoką.
[25] Išminties aruoduose yra
išmintingų patarlių,
bet nusidėjėlis bjaurisi pagarbia
Viešpaties baime.
[26] Jei trokšti išminties,
laikykis įsakymų,
ir Viešpats jos tau dosniai suteiks.
[27] Juk pagarbi Viešpaties baimė
yra išmintis ir drausmė,
o pasitikintis nusižeminimas
jį džiugina.
[28] Nebūk neklusnus pagarbiai
Dievo baimei
ir nesiartink prie jo
dviveidiška širdimi.
[29] Nesielk veidmainiškai
su žmonėmis
ir saugok savo lūpas.

[1,20] *Pat 3,16; 4,10*

[1,21] Kai kuriuose rankr. eil. 21 praleista.

30 Neaukštink savęs, kad
nenupultum
ir neužsitrauktum gėdos.
Viešpats apreikš tavo paslaptis
ir parblokš tave bendruomenės
sueigoje,
nes tu neatėjai su pagarbia
Viešpaties baime,
ir tavo širdis buvo pilna vyliaus.

Pasitikėjimas Dievu

2 Mano vaike, jei nori
tarnauti Viešpačiui,
būk pasirengęs bandymui.
2 Būk nuoširdus ir tvirtas,
nesikarščiuok nelaimės ištiktas.
3 Lik jam ištikimas ir
nenusigręžk nuo jo;
tada tavo ateitis bus puiki.
4 Priimk visa, kas tau nutiks,
būk kantrus didelėje nelaimėje.
5 *Juk auksas išbandomas ugnyje,
o žmonės, kuriuos Dievas
laiko vertais, –
pažeminimo lydykloje.
6 Pasitikėk Dievu, ir jis tau padės;
ištiesink savo kelius ir
turėk jame vilties.
7 Jūs, pagarbiai bijantys Viešpaties,
pasitikėkite jo gailestingumu
ir nenutolkite, kad nenupultumėte.
8 Jūs, pagarbiai bijantys Viešpaties,
pasitikėkite juo ir neprarasite atlygio.
9 Jūs, pagarbiai bijantys Viešpaties,
laukite jo gerų dovanų –
išliekančio džiaugsmo
ir gailestingumo.
10 Pažvelkite į praėjusias
kartas ir apsvarstykite:
ar kas nors, pasitikėjęs Viešpačiu,
buvo apviltas?
Ar kas nors, buvęs ištikimas
pagarbiai jo bijodamas,
buvo paliktas?
Ar kas nors, šaukęsis jo pagalbos,
buvo atmestas?
11 Užjaučiąs ir gailestingas
yra Viešpats;
jis atleidžia nuodėmes, jis
padeda nelaimėje.
12 Vargas bailioms širdims bei
nuleistoms rankoms
ir nusidėjėliui, einančiam
dviem takais!
13 Vargas bailiai širdžiai,
kuri nepasitiki,
nes dėl to ji neras pastogės!
14 Vargas jums, praradusiems viltį!
Ką darysite, kai Viešpats
ateis atsiskaityti?
15 *Pagarbiai bijantys Viešpaties
neniekina jo žodžių,
jį mylintys laikosi jo kelių.
16 Pagarbiai bijantys Viešpaties
stengiasi jam patikti,
jį mylintys sotinasi jo Įstatymu.
17 Pagarbiai bijantys Viešpaties
parengia savo širdis ir
prieš jį nusižemina.
18 Pulkime į rankas Viešpačiui,
bet ne mirtingiesiems,
nes jo didybei prilygsta
jo gailestingumas,
o jo vardui – jo darbai.

Vaikų pareigos

3 Vaikai, gerbkite tėvo teises;
elkitės taip, kad gyventumėte.
2 Juk Viešpats pagerbia
tėvą per jo vaikus
ir patvirtina motinos
teises į jos sūnus.
3 Kas gerbia savo tėvą, tas
atsilygina už nuodėmes;
4 kas gerbia savo motiną,
tas kraunasi lobį.
5 Kas gerbia savo tėvą, tas
džiaugsis savo vaikais
ir kai melsis bus išklausytas.
6 Kas gerbia tėvą, tas ilgai gyvens;
kas paklūsta Viešpačiui, tas
teikia paguodą savo motinai.

2,5 *Išm 3,5-6; 1 Pt 1,7*

2,15-16 *Išm 6,18; Jn 14,15.21.23*

[7] Kas pagarbiai bijo Viešpaties,
tas gerbia savo tėvą
ir tarnauja tėvams kaip
šeimininkams.
[8] *Gerbk savo tėvą žodžiu ir darbu,
kad gautum jo palaiminimą,
[9] nes tėvo palaiminimas
stiprina vaikų namus,
o motinos prakeiksmas
griauna jų pamatus.
[10] Neieškok sau garbės,
nuplėšdamas garbę savo tėvui,
nes tėvo gėda tau jokia garbė!
[11] Juk žmogui garbė, kai jis
gerbia savo tėvą,
ir gėda vaikams negerbti
savo motinos.
[12] Mano vaike, rūpinkis
savo tėvu senatvėje,
neužduok jam širdies per
visą gyvenimą.
[13] Net jeigu jam susilpnėtų
protas, būk kantrus;
nepaniekink jo, būdamas
pilnas jėgų.
[14] Gerumas tėvui nebus
užmirštas;
jis tarnaus tau kaip atnaša
už nuodėmę ir įleis
išliekančią šaknį.
[15] Tavo nelaimės dieną jis bus
prisimintas tavo naudai,
ir ištirps tarsi šalna šiltame
ore tavo nuodėmės.
[16] Piktžodžiauja, kas savo
tėvu nesirūpina,
Viešpatį pykdo, kas savo
motinai širdį užgauna.
[17] Mano vaike, būk kuklus
atlikdamas užduotis,
ir būsi mylimas labiau negu
dovanų davėjas.
[18] *Juo esi didesnis, juo
labiau nusižemink,
ir rasi malonę pas Viešpatį.
[19] Daug didžių ir kilmingų žmonių,
bet savo užmojį jis apreiškia
nusižeminusiems*.
[20] Didi Viešpaties galybė,
bet nusižeminusieji jį garbina.
[21] Nei ieškok, kas tau per sunku,
nei tyrinėk, kas viršija tavo jėgas.
[22] *Rūpinkis tuo, kas tau įsakyta,
nes tai, kas paslėpta, tau nesvarbu.
[23] Nesikišk į dalykus,
kurie tave viršija,
nes tau daugiau parodyta,
negu gali suprasti.
[24] Žmonių pasipūtimas daugelį
nuvedė į klystkelius,
ir klaidingas galvojimas
iškraipė jų sprendimus.
[25] Be akies vyzdžio nėra šviesos,
be pažinimo nėra išminties.
[26] Užsispyrusi širdis ilgainiui
prieis liepto galą,
o kas mėgsta pavojų, tas
žus nuo pavojaus.
[27] Užsispyrusi širdis patirs
daug skausmo,
o nusidėjėlis krauna nuodėmę
ant nuodėmės.
[28] Žmogaus išdidumui nėra vaisto,
nes jame įsišaknijęs piktas augalas.
[29] Išmintingo žmogaus širdis
brangina patarles;
atidi ausis – išmintingo
žmogaus džiaugsmas.
[30] Kaip vanduo užgesina
ugnies liepsnas,
taip išmalda atlygina už nuodėmes.
[31] Kas atsilygina už gera,
tas numato ateitį;
nelaimės metu jis ras ramstį.

4 Mano vaike, neatsakyk
vargšui išteklių pragyventi,
neversk beturčio akių veltui laukti!
[2] Nenuvilk alkano žmogaus,
neužgauk nelaimės
užklupto žmogaus!

3,8 *Iš 20,12*
3,18 *Fil 2,3*
3,19 Kai kuriuose rankr. eil. 19 praleista.
3,22 *Įst 29,28*

[3] Nedidink bevilčio žmogaus vargo,
nedelsk duoti išmaldos
suvargusiam.
[4] Neatmesk elgetos prašymo,
nenugręžk žvilgsnio nuo vargšo.
[5] Nenukreipk akių nuo
žmogaus skurde,
neduok niekam progos tave keikti,
[6] nes jei savo kartėlio skausme
jis tave keiktų,
Kūrėjas išgirs jo skundo maldą.
[7] Elkis taip, kad taptumei
mylimas bendrijoje;
lenk galvą žemai prieš didžiūnus.
[8] Išklausyk vargšų
ir draugiškai atsakyk į jų sveikinimą.
[9] Gelbėk engiamą žmogų
iš engėjo rankos;
teisingas nuosprendis
tenebūna tau nemalonus.
[10] Būk tėvas našlaičiams,
o jų motinai atstok vyrą.
Tuomet būsi tarsi
Aukščiausiojo sūnus, –
ir jis tave mylės labiau,
negu tave myli tavo motina.

Mokytoja Išmintis

[11] Išmintis moko savo vaikus
ir rūpinasi tais, kurie jos ieško.
[12] Kas ją myli, tas myli gyvenimą,
o tie, kurie jos ieško nuo
ankstyvo ryto,
bus kupini džiaugsmo.
[13] Kas jos laikosi, tas paveldi garbę,
kad ir kur jis būtų,
ir Viešpats suteikia jam
savo palaiminimą.
[14] Kas jai tarnauja, tas
tarnauja Šventajam;
kurie ją myli, tuos myli Viešpats.
[15] Kas jai paklūsta, tas valdys tautas,
o kas jos klausosi, tas
gyvens saugiai.
[16] Kas jai save patiki, tas ją turės,
ir jo palikuonys ją paveldės.
[17] Iš pradžių ji veda žmogų
vingiuotais takais,
neša jam baimę ir baikštumą,
vargina savo drausme
ir bando savo įsakais,
kad jo širdis visiškai ja pasitikėtų.
[18] Tada užveda jį vėl ant
tiesaus tako,
atneša jam laimę
ir apreiškia savo paslaptis.
[19] Bet jei jis nueina klaidingu keliu,
ji palieka jį ir atiduoda pražūčiai.
[20] Mano vaike, atsižvelk į
laiko aplinkybes,
bijok to, kas negera,
ir nesigėdyk būti toks, koks esi.
[21] Juk yra gėdos jausmas,
vedantis į nuodėmę,
ir gėda, pelnanti garbę ir pagarbą.
[22] Nebūk per griežtas pats sau,
neleisk gėdai vesti tave į pražūtį.
[23] Nesusilaikyk nuo kalbėjimo,
kai reikia kalbėti,
ir neslėpk savo išminties.
[24] Juk išmintis reiškiasi per kalbą,
o išsilavinimas – per liežuvį.
[25] Tiesai niekada neprieštarauk,
verčiau rausk dėl savo kvailumo.
[26] Nesigėdyk išpažinti savo kaltės,
nebandyk sustabdyti
tekančios upės.
[27] Nešliaužiok prieš kvailį,
nerodyk šališkumo didžiūnui.
[28] Už tiesą kovok ligi pat mirties,
ir Viešpats Dievas kovos už tave.
[29] Nebūk pagyrūnas savo žodžiais
nei tingus ar lėtas savo darbais.
[30] Nebūk kaip liūtas savo namuose
nei suktas ar įtarus su savo tarnais.
[31] *Tenebūna tavo ranka ištiesta imti
ir sugniaužta atėjus laikui duoti.

5 Nepasitikėk savo turtais
ir nesakyk: „Turiu,
ko man reikia!“
[2] Nepasikliauk savimi
ir savo jėgomis,
kai stengiesi patenkinti
širdies troškimus.

4,31 *Apd 20,35*

[3] Nesakyk: „Kas gali mane
nugalėti?“ –
nes Viešpats tikrai tave nubaus.
[4] *Nesakyk: „Nusidėjau, ir
nieko man neatsitiko!“ –
nes Viešpats įpyksta iš lėto.
[5] Nebūk per daug tikras,
kad bus atleista,
kai krauni nuodėmę ant nuodėmės.
[6] Nesakyk: „Jo gailestingumas didelis.
Jis atleis man visas nuodėmes“, –
nes jam priklauso ir
gailestingumas, ir pyktis;
jo pyktis kris ant nusidėjėlių.
[7] Negaišuok grįžti pas Viešpatį,
neatidėliok diena po dienos,
nes staiga užklups tave
Viešpaties pyktis,
ir bausmės metu pražūsi.
[8] Nepasitikėk neteisingai
įgytais turtais,
nes jie nebus naudingi pykčio dieną.
[9] Nevėtyk kiekviename vėjyje
ir neik visais takais.
[10] Būk tvirtų įsitikinimų
ir nuoseklus savo žodžiais.
[11] Būk greitas klausytis,
bet lėtas atsakyti.
[12] Jeigu žinai, ką sakyti,
atsakyk savo artimui,
bet jei nežinai,
ranka užčiaupk sau burną.
[13] Garbė ir negarbė ateina
per kalbėjimą!
Žmogaus liežuvis – jo pražūtis.
[14] Nebūk vadinamas dviveidžiu;
nepaleisk liežuvio apkalbai,
nes vagiui buvo sukurta gėda,
o dviveidžio laukia griežtas
pasmerkimas.
[15] Nieko žalingo netark
nei svarbiu, nei menku reikalu,
6 ir netapk priešu, užuot
buvęs draugu,
nes blogas vardas užtraukia
gėdą ir panieką.
„Taip atsitinka dviveidžiui
nusidėjėliui!“ –
sakys žmonės apie tą,
kurio melagingas liežuvis
užtraukė jam gėdą.
[2] Nepulk į aistros glėbį,
kad ji kaip ugnis nesudegintų
tavo jėgų.
[3] Ji ris tavo lapus,
naikins tavo vaisius,
ir būsi paliktas tartum
sausas medis.
[4] Juk nedora aistra sunaikina
savo savininką,
paversdama jį pramoga
jo priešams.
[5] Švelni kalba padaugina draugų,
mandagios lūpos paskatina
draugišką pasveikinimą.
[6] Tebūna daug pažįstamų,
kurie tave sveikina,
bet vienas iš tūkstančio –
tavo artimas draugas.
[7] Jei nori turėti draugą,
išbandyk jį suartėdamas
ir neskubėk juo pasitikėti.
[8] Vienas būna draugas, kai
jam patogu būti draugu,
bet nelaimės metu su
tavimi jo nebus.
[9] Kitas būna draugas, bet
tampa priešu
ir tavo gėdai iškelia aikštėn
turėtą ginčą.
[10] Kitas būna draugas
prie tavo stalo,
bet nelaimės metu jo
nebus su tavimi.
[11] Kai tau sekasi, jis tampa
tavo antruoju „aš“
ir kaip šeimininkas elgiasi
su tavo tarnais.
[12] Bet jeigu tave užklumpa
nelaimė,
jis atšoka nuo tavęs ir
vengia susitikti.
[13] Laikykis atokiai nuo savo priešų
ir būk atsargus su savo draugais.

5,4 *Mok 8,11*

[14] Ištikimas draugas –
tvirta priebėga;
kas tokį susiranda, tas randa lobį.
[15] Ištikimas draugas –
neįkainojamas,
jokia suma neatsveria jo vertės.
[16] Ištikimas draugas –
gyvenimo balzamas;
kas pagarbiai Viešpaties
bijo, tas jį susiranda.
[17] Juk kas pagarbiai Viešpaties bijo,
tas palaiko tvirtą draugystę,
nes koks jis pats, toks ir jo draugas.

Išminties dovanos

[18] Mano vaike, nuo pat jaunystės
mokykis drausmės;
per ją rasi išminties net pražildamas.
[19] *Artinkis prie jos tartum
artojas bei sėjėjas
ir lauk geros pjūties.
Ją puoselėdamas, triūso
mažai teįdėsi
ir veikiai ragausi jos derliaus.
[20] Nedrausmingam ji
atrodo labai sunki,
kvailys nuo jos traukiasi.
[21] Ji bus tarsi sunkus akmuo
jam išbandyti,
ir jis nedels pastumti jos į šalį.
[22] Juk išmintis kaip ir jos vardas
daugeliui neprieinama.
[23] Klausykis, mano vaike,
priimk mano išmintį,
neatmesk mano patarimo.
[24] Leisk jai supančioti tavo kojas
ir antkaklį uždėti tau ant kaklo.
[25] Palenk pečius ir nešk ją,
nesibodėk jos saitų.
[26] Artinkis prie jos visa siela,
laikykis jos kelio visomis jėgomis.
[27] Ieškok jos, rask ją;
ieškok jos ir rasi;
kai rasi, nebepaleisk jos.
[28] Taip galop tu rasi joje ramybę,
ir ji taps tavo džiaugsmu.
[29] Jos pančiai pavirs tau
didybės sostu,
jos antkaklis – aukso gijų apdaru.
[30] Jos jungas – aukso papuošalas,
jos saitai – purpuro virvė.
[31] Vilkėsi ją tarsi garbės apdarą,
dėvėsi tarsi nuostabų vainiką.
[32] Jeigu nori, mano sūnau,
gali būti mokytas;
jei tam atsidėsi, būsi gudrus.
[33] Jeigu mėgsti klausytis,
daug sužinosi,
jei domėsiesi, būsi išmintingas.
[34] Mielai dalyvauk
seniūnų sueigoje;
kas tik išmintingas, prie to ir dėkis!
[35] Noriai klausykis kiekvienos
rimtos kalbos;
tenepasprunka nuo tavęs joks
išmintingas posakis.
[36] Jeigu pamatai protingą
asmenį, stenkis jį pažinti;
tenudilina tavo kojos jo
durų slenkstį!
[37] *Apgalvok Viešpaties įsakus
ir visada mąstyk apie jo įsakymus.
Tuomet jis duos įžvalgos
tavo protui,
ir išmintis, kurios trokšti,
tau bus suteikta.

Gyvenimo patarimai

7 Nedaryk pikta,
ir pikta tavęs niekada
neužklups.
[2] Venk nedorumo,
ir jis nuo tavęs tolinsis.
[3] Mano vaike, nesėk į vagas
neteisingumo,
kad nereikėtų nuimti
septyneriopo derliaus.
[4] Neprašyk aukštų pareigų
iš Viešpaties
ar garbingo krėslo iš karaliaus.
[5] Nesipuikauk savo dorumu
prieš Viešpatį

6,19 *Jok 5,7-8*

6,37 *Joz 1,8; Ps 1,2*

ir nerodyk savo išminties
prieš karalių.
6 Nesistenk tapti teisėju,
jeigu neturi jėgų
neteisingumą rauti,
idant neliktumei šališkas
didžiūnams
ir taip nesuterštumei savo dorumo.
7 Nenusikalsk miesto
bendruomenei
nei užsitrauk sueigoje gėdos.
8 Nepadaryk nuodėmės dukart;
juk net už vieną neliksi
nenubaustas.
9 Nesakyk: „Jis brangins
mano dovanų gausybę;
Aukščiausiasis priims
mano atnašas“.
10 Nebūk nusiminęs melsdamasis,
nebūk nerangus duodamas
išmaldą.
11 Nesijuok iš apkartusios
širdies žmogaus;
pagalvok apie tą, kuris
pažemina ir išaukština.
12 Nesumanyk skriausti savo brolio
nei savo draugo ar bendro.
13 Nelaikyk malonumu
tarti melą po melo,
nes tai niekada gerai nesibaigia.
14 Nepostringauk seniūnų sueigoje
ir nekartok žodžių, kai meldiesi.
15 Nevenk sunkių darbų ar
žemės ūkio darbo,
kuris buvo Aukščiausiojo
sukurtas.
16 Nelaikyk savęs geresniu
už savo bendrus;
atmink, kad jo pyktis nedels.
17 Vis labiau nusižemink,
nes mirtingųjų laukia
ugnis ir kirmėlės.
18 Nemainyk draugo į pinigus
ar tikro brolio į auksą iš Ofyro.
19 Nesiskirk su išmintinga
ir gera žmona,
nes jos malonus artumas
vertesnis už auksą.
20 Nesielk blogai su sąžiningai
dirbančiu vergu
ar darbui atsidavusiu samdiniu.
21 *Mylėk protingą vergą
kaip save patį,
neatsisakyk jam duoti laisvės.
22 Turi galvijų? Rūpinkis jais;
jeigu jie tau naudingi, laikyk juos.
23 Turi sūnų? Drausmink juos,
sprandus lenk jiems nuo mažens.
24 Turi dukterų? Laikyk
jas skaisčias,
nebūk joms nuolaidus.
25 Išleisk dukterį už vyro ir
užbaigsi didelį darbą;
bet išleisk už protingo vyro.
26 Turi žmoną, kuri tau
patinka? Nesiskirk su ja;
žmonai, kurios nemėgsti,
savęs nepatikėk.
27 *Visa širdimi gerbk savo tėvą,
neužmiršk savo motinos
gimdymo skausmų.
28 Atmink, kad iš šių tėvų esi gimęs;
ką gali jiems duoti už visa,
ką jie tau yra davę?
29 Visà savo siela pagarbiai
bijok Viešpaties
ir gerbk jo kunigus.
30 Visomis savo jėgomis
mylėk savo Kūrėją
ir rūpinkis jo tarnais.
31 Pagarbiai bijok Viešpaties
ir gerbk kunigą;
atiduok jam jo dalį, kaip
tau įsakyta:
pirmienas, atnašas už
kaltę, peties dovaną,
pašventinimo auką ir šventųjų
atnašų pirmienas.
32 Ir vargšui ištiesk ranką,
kad tavo paties palaima
būtų sklidina.
33 Būk dosnus kiekvienam
gyvajam,

7,21 *Iš 21,2; Įst 15,12-15*
7,27-28 *Iš 20,12*

neatsisakyk būti geras
net mirusiesiems.
34 Nesišalink verkiančiųjų,
bet liūdėk su liūdinčiaisiais.
35 Nedelsk aplankyti ligonį,
nes už tokius darbus būsi mylimas.
36 Kad ir ką darytum,
visada atmink savo
gyvenimo pabaigą,
ir niekada nenusidėsi.

8 Nesigalynėk su didžiūnu,
kad kartais nepakliūtum
jam į rankas.
2 Neik į ginčą su turtuoliu,
kad kartais jis nesumokėtų
už tavo pražudymą.
Juk auksas yra daugelį apakinęs
ir karaliams protą sumaišęs.
3 Nesibark su žmogumi patauška,
nekrauk malkų ant jo ugnies.
4 Nejuokauk su neišauklėtu
žmogumi,
kad kartais jis neįžeistų
tavo protėvių.
5 Neužgauliok atgailaujančio
žmogaus;
atmink, kad mes visi kalti.
6 Nežiūrėk iš aukšto į seną žmogų,
nes juk ir iš mūsų kai kurie pasens.
7 Nesidžiaũk kito žmogaus mirtimi;
atmink, kad visi turime mirti.
8 Neniekink išmiñčių kalbų,
bet susipažink su jų patarlėmis,
nes iš jų išmoksi drausmės
ir meno tarnauti didžiūnams.
9 Neatmesk to, ką sako seniūnai,
nes jie buvo mokomi savo tėvų;
iš jų išmoksi, kaip galvoti,
ir kai prireiks mokėsi atsakyti.
10 Nekurstyk nusidėjėlio žarijų,
kad pats jo ugnies liepsnoje
nesudegtum.
11 Nesileisk įžūliam žmogui
savęs įbauginti,
antraip jis ims tavęs iš
pasalų tykoti.
12 Neskolink žmogui,
galingesniam už save;
jeigu ką nors skolini,
laikyk tai nuostoliu.
13 Nelaiduok daugiau negu
leidžia tavo ištekliai;
jeigu laiduoji, būk
pasiruošęs mokėti.
14 Nesiteisk su teisėju,
nes dėl jo padėties nuosprendis
bus palankus jam.
15 Nesileisk į kelionę su
nuotykių ieškotoju,
kad jis kartais neužtrauktų
tau nelaimės.
Juk jis elgsis, kaip jam patinka,
o tu per jo kvailystę kartu pražūsi.
16 Neik į ginčą su karšto
būdo žmogumi
nei keliauk su juo per tyrus,
nes kraują išlieti jam niekai,
ir nesant arti pagalbos
jis tave užmuš.
17 Nesiteirauk neišmanėlio
patarimo,
nes jis negali išlaikyti paslapties.
18 Prie svetimo žmogaus
nedaryk nieko,
kas turėtų būti laikoma slapta,
nes nežinai, ką tai vėliau sukels.
19 Neatvérk savo širdies
kiekvienam žmogui;
nenuvaryk nuo savęs laimės.

Apie žmonių santykius

9 *Nebūk pavydulingas
savo mylimai žmonai,
kad neišmokytum jos
daryti tau pikta.
2 Neatsiduok moteriai
ir neleisk jai trypti savo orumo.
3 Nesilankyk pas palaidūnę,
kad neįpultum į jos pinkles.
4 Nebendrauk su
dainuojančia šokėja,
kad nebūtum jos vyliaus sužavėtas.
5 Nesvajok apie mergelę,
kad netektų mokėti jai už žalą.

9,1 *Sk 5,12-15*

[6] Neatiduok širdies kekšėms,
kad neprarastum savo paveldo.
[7] Nesidairyk miesto gatvėse
ir neklaidžiok po tuščius
jo užkampius.
[8] Grężk akis nuo
patrauklios moters,
nespoksok į grožį, kuris
tau nepriklauso.
Dėl moters grožio daugelis sutriko,
nes jis įžiebia aistrą tartum ugnį.
[9] Su ištekėjusia moterimi
nesėsk prie stalo
nei mėgaukis su ja vynu,
kad tavo širdis prie jos nepalinktų
ir kraujyje neįkristum į kapą.
[10] Neatmesk seno draugo,
nes naujas negali jam prilygti.
Naujas draugas – kaip
jaunas vynas;
tik kai jis pasensta, geri
su malonumu.
[11] Nepavydėk nusidėjėliui jo garso,
nes nežinai, kokia
nelaimė jo laukia.
[12] Nesižavėk tuo, kas patinka
nedorėliams;
atmink, kad mirusiųjų pasaulio
jie nepasieks nenubausti.
[13] Laikykis atokiai nuo žmogaus,
kuris turi galios užmušti,
ir tau nesivaidens mirties baimė.
Bet jeigu eini pas jį, neužgauk jo,
kad neatimtų iš tavęs gyvybės.
Žinok, kad žengi tarp pinklių
ir žingsniuoji dantyta miesto siena.
[14] Kiek tik įmanoma,
stenkis suprasti savo kaimynus
ir bendrauk su išmintingaisiais.
[15] Keiskis mintimis su
protingais žmonėmis,
o visas tavo pokalbis
tesisuka apie Aukščiausiojo
Įstatymą.
[16] Teisieji tebūna tavo
stalo bendrai,
o tavo garbė – pagarbi
Dievo baimė.

Apie valdovus

[17] Įgudę amatininkai gerbiami
už sumanumą,
o savo tautos valdovas yra
įgudęs išminčius.
[18] Žmogaus pataušķos
mieste bijomasi,
o neapgalvotai kalbantis
nekenčiamas.
10 Išmintingas valdovas
auklėja savo tautą,
ir protingo žmogaus valdymas
gerai sutvarkytas.
[2] Koks tautos valdovas,
tokie ir jo pareigūnai;
koks miesto valdytojas, tokie
ir visi jo gyventojai.
[3] Neišauklėtas karalius
žudo savo tautą,
o didžiūnų sumanumu
miestas auga.
[4] Žemės valdymas –
Viešpaties rankose;
jis pažadina jai kiekvienu
laiku tinkamą valdovą.
[5] Žmogaus laimė –
Viešpaties rankose;
jis suteikia savo didybę
raštininkui.
[6] Kad ir kokia būtų skriauda,
nedaryk artimui žalos,
neik įžūlumo taku.
[7] Įžūlumas šlykštus Viešpačiui
ir žmonėms;
smurto nusikaltimu abeji bjaurisi.
[8] Valdžia perkeliama iš
tautos į tautą
dėl neteisingumo, įžūlumo ir turtų.
[9] Kaip gali dulkės ir pelenai
būti išdidūs?
Net gyvam esant žmogaus
kūnas irsta.
[10] Menka liga – gydytojas juokauja;
šiandien karalius, o rytoj negyvas.
[11] Žmogus miręs paveldi:
šliužus, gyvius, kirmėles.
[12] Žmogaus puikybės pradžia –
nusisukimas nuo Viešpaties

ir širdies nugręžimas
nuo savo Kūrėjo.
13 Juk puikybės jūra yra nuodėmė;
kas jos laikosi, tas skleidžia
bjaurias ydas.
Todėl Viešpats siunčia jiems
negirdėtas nelaimes
ir visiškai sunaikina juos.
14 *Viešpats sugriauna
valdovų sostus
ir vietoj jų į sostą sodina
nusižeminusius.
15 Viešpats išrauna tautas iš šaknų
ir vietoj jų pasodina kukliuosius.
16 Viešpats paverčia
tyrais tautų žemę
ir sunaikina jas iš pačių pamatų.
17 Kai kurias sunaikinti
jis perkelia kitur;
jis išdildo jų atminimą žemėje.
18 Mirtingųjų puikybė
nebuvo sukurta
nė nuožmus pyktis tų, kurie
gimsta iš moterų.

Tikroji garbė

19 Kieno palikuonys verti pagarbos?
Žmonių palikuonys.
Kurie palikuonys verti pagarbos?
Tie, kurie pagarbiai bijo Viešpaties.
Kieno palikuonys neverti
pagarbos?
Žmonių palikuonys.
Kurie palikuonys neverti pagarbos?
Tie, kurie laužo įsakymus.
20 Šeimos nariams jų galva
vertas pagarbos,
o pagarbiai bijantys Viešpaties
verti pagarbos jo akyse.
21 Pagarbiai bijok Viešpaties,
ir būsi priimtas;
būk užsispyręs ir išpuikęs,
ir būsi atmestas*.
22 Ar tai būtų įnamis ar pakeleivis,
svetimšalis ar vargšas,
jų garbė – pagarbi
Viešpaties baimė.
23 Neteisinga niekinti žmogų,
kuris yra išmintingas, bet vargšas,
nei tinka gerbti žmogų,
kuris yra nusidėjėlis.
24 Didžiūnas, teisėjas ir
valdovas yra gerbiami,
bet nė vienas jų nėra
didesnis už žmogų,
kuris pagarbiai bijo Viešpaties.
25 Kai laisvi žmonės patarnaus
protingam vergui,
protingas žmogus dėl to nesiskųs.
26 Nevaidink išmintingo
darydamas, kas užeina;
nesigirk būdamas varge.
27 Geriau darbštus žmogus,
kuris visko apsčiai turi,
negu pagyrūnas, kuriam
trūksta duonos.
28 Mano vaike, gerbk
save nuolankiai,
vertink save, kaip užsitarnauji.
29 Kas teisins žmogų, kuris
save smerkia?
Kas gerbs žmogų, kuris save teršia?
30 Vargšas gerbiamas dėl
savo išminties,
kaip turtuolis gerbiamas
dėl savo turtų.
31 Gerbiamas vargšas,
o dar labiau – turtais
pertekęs žmogus!
Niekinamas turtais
pertekęs žmogus,
o dar labiau – vargšas!

Pasitikėjimas Dievu

11 Neturtingo žmogaus
išmintis jam pakelia galvą
ir pasodina jį tarp didžiūnų.
2 Negirk žmogaus dėl jo
gražios išvaizdos
ir neniekink vien dėl jo išorės.
3 Bitė mažutė tarp sparnuočių,
bet ji surenka visų
saldžiausią derlių.

10,14 *1 Sam 2,8; Lk 1,52*

10,21 Kai kuriuose rankr. eil. 21 praleista.

[4] Neišjuok skarmalus vilkinčio,
nesišaipyk iš skurde
esančio žmogaus,
nes neįprasti Viešpaties darbai,
nuo mirtingųjų paslėpti
jo veiksmai.
[5] Daug karalių buvo
pasodinta žemėje,
o tas, apie kurį niekas
nepamanė, nešiojo vainiką.
[6] Daug įtakingų žmonių dažnai
patenka į visišką nemalonę,
ir įžymūs žmonės atiduodami
priešams į rankas.
[7] Neištyręs reikalo, nesikabinėk;
pirma apsvarstyk, tik tada pasmerk.
[8] Neišklaūsęs neduok atsakymo,
nenutrauk kito kalbos viduryje.
[9] Neik į ginčus dėl dalyko,
kuris tau nesvarbus,
ir nesikišk į įžūliųjų kivirčą.
[10] Mano vaike, nebūk užsiėmęs
daugeliu dalykų;
jei daugės tavo reikalų,
neliksi be kaltės.
Net jeigu vysiesi, niekada
nepasivysi,
o bėgdamas neištrūksi.
[11] Vienas žmogus tik triūsia,
grumiasi ir skuba,
bet vis vien vis labiau ir
labiau nusivilia.
[12] O kitas eina savo keliu sugniužęs,
bejėgis ir sklidinas neturto,
tačiau Viešpaties akys į
jį žiūri maloniai.
Jis ištraukia jį iš bjaurios
klampynės,
[13] pakelia jo galvą ir išaukština jį
daugelio nustebimui.
[14] Geri ir blogi dalykai,
gyvybė ir mirtis,
neturtas ir turtai ateina
iš Viešpaties.
[15] Išmintis, supratimas ir
Įstatymo pažinimas,
meilė ir dori takai ateina
iš Viešpaties.
[16] Klaida ir tamsybė buvo
sukurtos su nusidėjėliais;
blogis pasensta kartu su
besididžiuojančiais piktu*
[17] Viešpaties dovana pasilieka
su teisiaisiais;
jo malonė neša tvirtą sėkmę.
[18] *Žmogus gali pralobti,
būdamas taupus šykštuolis,
ir štai koks atlyginimas
jam skiriamas.
[19] Sakydamas: „Radau poilsį,
dabar puotausiu, nes visko turiu“, –
jis nežino, kiek ilgai truks,
kol viską paliks kitiems ir mirs.
[20] Mano vaike, atlik savo
pareigas, atsidėk joms
ir pasenk, atlikdamas savo užduotį.
[21] Nesižavėk nusidėjėlio laimėjimais,
bet pasitikėk Viešpačiu ir
lauk iš jo šviesos,
nes Viešpačiui lengva
vargšą padaryti turtingą staiga,
vienu akimirksniu.
[22] Viešpaties palaiminimas yra
atlyginimas teisiajam,
ir laikui atėjus jo viltis duos vaisių.
[23] Nesakyk: „Ko man bereikia?
Ko man betrūksta?“
[24] Nesakyk: „Esu nepriklausomas!
Kokia bėda begali mane užgulti?“
[25] Gerovės dieną žmogus
užmiršta nelaimes,
nelaimės dieną žmogus
nebeatmena gerovės.
[26] Leñgva Viešpačiui mirties dieną
atlyginti žmogui pagal jo elgesį.
[27] Trumpà kančia užgožia
praėjusius malonumus,
o gyvenimo gale atskleidžiami
žmogaus darbai.
[28] Nevadink nė vieno
laimingu prieš jo mirtį,
nes žmogus pažįstamas
tik gyvenimo gale.

11,16 Kai kuriuose rankr. eil. 15-16 praleistos.
11,18-19 *Ps 49,10; Lk 12,16-21*

Taisyklės darant gera

29 Nekviesk kiekvieno
į savo namus,
nes apgaulus žmogus
turi daug veidų.
30 Niekšo širdis – kaip
medžioklinis sakalas narve;
kaip šnipas jis ieško tavo
silpnų vietų.
31 Jis budriai tyko, gera
paverčia į pikta,
o pagyrimo vertas tavo elgesys
jam atrodo ydingas.
32 Židinys prisipildo žarijų
iš vienos kibirkšties,
o piktadarys tyko iš pasalų
kraują pralieti.
33 Saugokis nedoro žmogaus,
kuris sumano pikta,
kad amžinai nepražudytų
tavo gero vardo.
34 Priglausk svetimą žmogų
savo namuose,
ir jis sutrikdys tavo gyvenimo būdą,
o tave padarys svetimą tavo šeimai.

12 *Jei darai gera, žinok,
kam tai darai,
ir tau bus dėkojama už
tavo gerus darbus.
2 Daryk gera teisiajam ir
gausi atlyginimą –
jei ne iš jo paties, tai tikrai
iš Viešpaties.
3 Padėkõs nesusilaukia žmogus,
kuris nesiliauja daryti pikta,
ir žmogus, kuris neduoda išmaldos.
4 Duok pamaldžiam žmogui,
bet nepadėk nusidėjėliui.
5 Daryk gera niekinamam žmogui,
bet nieko neduok įžūliam.
Sulaikyk jo ginklus,
neapginkluok jo mūšiui,
nes jais jis pavergtų tave;
tuomet gautumei dvigubai
pikto už visa gera,
kurį jam darai.

6 Aukščiausiasis irgi
nekenčia nusidėjėlių
ir bausme ištiks nedorėlius.
7 Duok geram žmogui,
bet nepadėk nusidėjėliui.
8 Gerovėje draugų negalima pažinti,
o nelaimės dieną priešas
neliks pasislėpęs.
9 Žmogaus priešai draugiški,
kai jam sekasi;
bet nelaimės dieną net
žmogaus draugas dingsta.
10 Niekada nepasitikėk savo priešu,
nes jo nedorumas – kaip
rūdys ant bronzos.
11 Net jeigu jis nusižemina
ir ateina nusilenkęs,
būk su juo santūrus ir atsargus.
Elkis su juo tarsi šveistum
vario veidrodį,
kad rūdys jo visai neaptrauktų.
12 Neleisk jam šalia savęs stovėti,
kad jis tavęs nenustumtų ir
neužimtų tavo vietos.
Neleisk jam sėstis savo dešinėje,
kad jis kartais nepanorėtų
tavo kėdės,
o tu pagaliau suvoktum
mano žodžių tiesą,
dejuodamas, kad nepaisei įspėjimo.
13 Kas gailisi gyvatės įgelto kerėtojo
ar prie laukinių žvėrių
lendančių žmonių?
14 Taip atsitinka ir žmogui,
kuris bendrauja su nusidėjėliu
ir įsivelia į jo nuodėmes.
15 Kurį laiką jis tave paremia,
bet jei tu paslystum,
šalia nepasiliks.
16 Lūpomis priešas kalba maloniai,
bet širdyje rengiasi tave
įstumti į duobę.
Nors priešas rodo pilnas
ašarų akis,
progai pasitaikius
jam tavo kraujo niekada nepakaks.
17 Jei tave ištinka nelaimė,
rasi jį po ranka,

12,1 Mt 7,6

bet apsimesdamas norįs
padėti jis tau pakiš koją.
[18] Tada kraipys galvą,
plos rankomis,
be paliovos švilps ir parodys
savo tikrąjį veidą.

Turtuoliai ir vargšai

13 Kas paliečia dervą,
tas susitepa;
kas bendrauja su įžūliu žmogumi,
tas tampa į jį panašus.
[2] Kam gi imtis naštos, kuri
tau per sunki?
Kam gi bendrauti su žmogumi,
kuris galingesnis ir
turtingesnis už tave?
Kaipgi gali molio puodas
bendrauti su geležies katilu?
Kai jiedu vienas į kitą
atsitrenks, puodas suduš.
[3] Turtuolis pasielgia
nedorai ir giriasi,
vargšas patiria skriaudą
ir turi atsiprašyti.
[4] Kol tu turtuoliui naudingas,
jis tave išnaudos,
bet kai būsi pervargęs,
jis tave pamirš.
[5] Kol tu šį tą turi, jis maloniai
kalbėsis su tavimi
ir šypsniu laimės tavo pasitikėjimą.
[6] Kai tu jam reikalingas, jis
tave apgaudinės,
šypsosis ir drąsins tave,
mandagiai kalbės ir klaus:
„Ko tau reikia?“
[7] Jis paikins tave savo skanėstais,
kol paliks tave be nieko
du ar tris kartus,
o galop pasijuoks iš tavęs.
Jei paskui jam pasitaikys
tave susitikti,
jis praeis pro šalį, tik
pakraipydamas dėl tavęs galvą.
[8] Saugokis, kad nebūtumei
apgautas
ir pažemintas per savo kvailumą.
[9] Kai esi didiko kviečiamas,
būk santūrus,
ir jis tave kvies primygtiniau.
[10] Nebūk su juo per įkyrus,
kad nenusibostum,
nebūk nė per daug atokus,
kad neliktum užmirštas.
[11] Nebandyk elgtis su juo
kaip su sau lygiu
ir nepasitikėk jo ilgais pokalbiais,
nes ilgu pasikalbėjimu
jis tave bandys
ir nors šypsosis, tave tyrinės.
[12] Negailestingas žmogus,
neišlaikantis tavo paslapčių,
jis nepagailės tau nei
žalos, nei kalėjimo.
[13] Būk atsargus ir susirūpink,
nes bendrauji su savo pražūtimi.
[14] Jei miegodamas girdi šiuos
dalykus, tai atsibusk!
Visa gyvastimi mylėk Viešpatį
ir šaukis jo, kad išsigelbėtum*.
[15] Kiekvienas gyvūnas
myli į save panašų,
kiekvienas žmogus – žmogų
kaip save patį.
[16] Visi gyvūnai bendrauja
su panašiais į save,
ir žmonės laikosi išvien
su panašiais į save.
[17] Ką bendra turi liūtas su ėriuku?
Ne daugiau bendra turi
nusidėjėlis su teisiuoju.
[18] Argi gali būti taika tarp
hienos ir šuns?
Ir kokia bičiulystė tarp
turtingo ir vargšo?
[19] Laukiniai asilai dykumoje
– liūto grobis;
panašiai vargšai – ganykla
turtingiesiems.
[20] Išdidus žmogus bjaurisi
nusižeminimu;
panašiai turtuolis
bjaurisi vargšais.

13,14 Kai kuriuose rankr. eil. 14 praleista.

[21] Kai turtuolis suklumpa,
jį draugai pakelia,
o kai vargšas parpuola, jį
net draugai atstumia.
[22] Kai turtuolis kalba,
daugelis jam pritaria;
nors ir nesąmonę pasakodamas,
jis būna giriamas.
Kai vargšas kalba, iš jo juokiamasi;
nors jis ir protingai šneka, į jį
nekreipiama dėmesio.
[23] Turtuoliui kalbant, visi tyli
ir jo išmintį kelia į padanges.
Vargšui kalbant, klausiama:
„Kas jis per vienas?“
Jei jis suklumpa, tai dar
ir pastumiamas.
[24] Turtai geri, jeigu jie
nenuodėmingi;
neturtas – blogis pagal
išpuikėlių matą.
[25] Žmogaus širdis atmaino jo veidą
ir į gera, ir į pikta.
[26] Laimingos širdies ženklas
yra linksmas veidas,
bet kurti patarles –
varginanti užduotis*.

14 Laimingas žmogus, kuris
nenusikalsta lūpomis,
kuriam nereikia jausti
širdgėlos dėl nuodėmių.
[2] Laimingas žmogus, kurio
sąžinė nesmerkia,
kuris nėra praradęs vilties.

Pavydas ir gobšumas

[3] Turtai neneša nieko gera
siauraširdžiam žmogui;
kokia nauda iš aukso šykštuoliui?
[4] Ko jis pats atsisako, tą
krauna kitiems;
iš jo gėrybių prabangiai
ūžaus svetimi.
[5] Kam bus dosnus žmogus,
kuris šykštus sau
ir nesinaudoja savo paties turtais?
[6] Nėra šykštesnio žmogaus
už šykštų sau pačiam;
jį nubaudžia jo šykštumas.
[7] Jei jis kada ir būna dosnus,
tai įvyksta per klaidą;
galų gale jis parodo savo gobšumą.
[8] Šykštuolis – nedoras žmogus;
jis nusigręžia nuo artimo
ir nepaiso kitų.
[9] Šykštuolio akys
nepatenkintos jo dalimi,
gobšus neteisingumas
sustingdo jam širdį.
[10] Šykštuolio akys godžiai
žiūri į duoną,
bet ant savo stalo jis
deda supelijusią.
[11] Mano vaike, jeigu turi
iš ko, vaišinkis
ir aukok vertingas atnašas
Viešpačiui.
[12] Atmink, kad mirtis nelūkuriuoja
ir kad tau nebuvo parodyta
mirusiųjų pasaulio sutartis.
[13] Daryk gera draugams prieš mirtį,
ištiesk ranką ir dosniai
dalykis tuo, ką turi.
[14] Neatsakyk sau šios dienos gėrybių;
neleisk praeiti pro šalį savo
geriausiai daliai.
[15] Argi nepaliksi turtų kitiems,
savo triūso vaisių – padalyti
kauliukų metimu?
[16] Duok, imk ir būk sau vaišingas,
nes mirusiųjų pasaulyje žmogus
negali džiaugsmo ieškoti.
[17] Visi gyvūnai sensta kaip drabužis,
nes saisto amžinas įsakas:
visi turi mirti.
[18] Kaip lapams išsprogstant
ant žalio medžio,
vienam nukritus išsprogsta kitas,
taip ir vienai kūno ir kraujo kartai
išmirus užgimsta kita.
[19] Visi žmogaus darbai sudūlėja,
ir tas, kuris juos padarė,
nueina su jais.

13,26 Hebr. rankr.: „o paniuręs ir suglumęs žmogus skleidžia liūdnas mintis“.

Išminčiaus laimė

20 *Laimingas žmogus, kuris
mąsto apie išmintį
ir samprotauja protingai,
21 kuris svarsto jos kelius
savo širdyje
ir kreipia dėmesį į jos paslaptis,
22 vydamasis ją kaip žvalgas
ir tykodamas jos prie jos tarpdurio,
23 kuris žiūri į ją pro jos langus
ir klausosi prie jos durų,
24 kuris apsigyvena arti jos namų
ir įkala savo palapinės
kuolelį jos pasienyje,
25 kuris statosi palapinę šalia jos
ir gyvena kaip jos mielas
kaimynas,
26 kuris pasidaro lizdą jos lapijoje
ir nakvoja jos šakose,
27 kuris randa pastogę nuo
kaitros jos ūksmėje
ir sau namus jos garbėje.
15 Kas pagarbiai bijo
Viešpaties, tas darys tai,
ir kas laikosi Įstatymo, tas
ateis pas Išmintį.
2 Ji išeis kaip motina jo pasitikti
ir priims jį tartum jauna nuotaka.
3 Ji maitins jį supratimo duona
ir girdys išminties vandeniu.
4 Jis remsis ja ir neparkris,
pasitikės ja ir nebus sugėdintas.
5 Ji išaukštins jį virš jo bendrų
ir atvers jam burną sueigoje.
6 Jis ras džiaugsmo ir
džiugesio vainiką
ir paveldės amžiną vardą.
7 Neverti žmonės jos neįgis,
nė nusidėjėliai jos nematys.
8 Toli nuo nedorėlių ji laikosi,
melagiai niekada apie
ją neprisimins.
9 Blogai skamba šlovės giesmė
nusidėjėlio lūpose,
nes ji nebuvo jam
Viešpaties suteikta.
10 Juk šlovės giesmė
turi būti tariama
išmintingųjų liežuviu,
ir pats Viešpats ją įkvepia.

Laisva valia ir atsakomybė

11 *Nesakyk: „Viešpats kaltas,
kad aš nusidėjau“, –
nes jis nedaro, ko nekenčia.
12 Nesakyk: „Jis mane
paklaidino“, –
nes jam nereikia nusidėjėlių.
13 Viso, kas nedora,
Viešpats nekenčia;
nė vienas to nenori, kas
pagarbiai bijo Dievo.
14 Pradžioje sukūręs žmogų,
Dievas davė jam galią
laisvai rinktis.
15 Jei pasirenki, tai pajėgi
laikytis įsakymų
ir ištikimai vykdyti jo valią.
16 Jis padėjo prieš tave
ugnį ir vandenį;
tiesk ranką į tą, kurį pasirenki.
17 Prieš kiekvieną žmogų yra
gyvenimas ir mirtis;
ką žmogus pasirenka, tai
ir bus jam duota.
18 Viešpaties išmintis didelė;
jis galingas darbais ir mato visa.
19 Dievo akys mato visa,
ką jis yra sukūręs;
jis supranta kiekvieną
žmogaus veiksmą.
20 Nė vienam jis nėra įsakęs
nedorai elgtis,
niekam jis nėra leidęs nusidėti.
16 Netrokšk turėti daug
niekam tikusių vaikų
ir nesidžiauk nedorais
palikuonimis.
2 Nors ir daug jų būtų,
nesidžiauk jais,
jeigu jie neturi pagarbios
Viešpaties baimės.

14,20-25 *Pat 8,32-35*

15,11-20 *Sir 17,1-12*

3 Nepasitikėk jų ilgu gyvenimu,
nedėk vilčių į jų ateitį,
nes vienas gali būti geriau
už tūkstantį,
ir verčiau mirti bevaikiui,
negu turėti nedorų vaikų!
4 Juk per vieną protingą žmogų
miestas gali būti apgyvendintas,
bet per maištininkų padermę
jis pavirsta tyrais.
5 Daug tokių dalykų mano
akis yra mačiusi
ir dar daugiau mano ausis girdėjusi.
6 Nusidėjėlių sueigoje
užkuriama ugnis,
ir neklusnioje tautoje
įsiliepsnoja pyktis.
7 *Jis neatleido senovės milžinams,
sukilusiems savo galybe;
8 jis nepasigailėjo Loto kaimynų,
kurių įžūlumu bjaurėjosi;
9 jis neparodė gailestingumo
pasmerktai tautai,
išrautai iš šaknų už jų nuodėmes,
10 nei šešiems šimtams
tūkstančių pėstininkų,
žuvusių dėl jų širdies įžūlumo.
11 Net jei būtų buvęs tik
vienas kietasprandis,
būtų nuostabu, jei jis būtų
likęs nenubaustas.
Juk gailestingumas ir pyktis
vienodai priklauso Viešpačiui;
jis nebaudžia ir atleidžia,
bet ir pyktį išlieja.
12 Didelis jo gailestingumas,
kaip ir jo bausmės rykštė;
jis teisia kiekvieną žmogų
pagal jo darbus.
13 Nusidėjėlis neišsigelbsti
pagrobtu turtu,
o teisiojo vilties Dievas nepalieka
neišsipildžiusios.
14 Kas daro gera, tas gauna
savo atlyginimą,
kiekvienas – pagal savo darbus.
15 Viešpats taip užkietino
faraono širdį,
kad šis nepažino jo,
idant Viešpaties darbai būtų
pažinti po dangumi.
16 Jo gailestingumas akivaizdus
visai kūrinijai,
o jo šviesa ir tamsa buvo
padalyta žmonijai*.
17 Nesakyk: „Pasislėpsiu
nuo Viešpaties.
Kas danguje apie mane pagalvos?
Tarp tokios daugybės žmonių
nebūsiu pastebėtas,
nes kas aš beribėje kūrinijoje?
18 Štai dangus ir dangaus aukštybės,
bedugnė ir žemė dreba
jam lankantis.
19 Patys kalnai ir žemės pamatai,
vos jam pažvelgus, virpa ir dreba.
20 Apie mane jis nepagalvos.
Kas rūpinsis manimi?
21 Jei nusidedu, jokia akis
manęs nemato;
jei visiškai slapta būnu neištikimas,
kas apie tai sužinos?
22 Kas jam pasako apie teisius darbus
ir ko aš galiu už juos tikėtis
laikydamasis įsakymo?“
23 Tai mintys žmogaus,
neturinčio supratimo;
neprotingas ir paklydęs
žmogus galvoja kvailai.

Išmintis kūrinijoje

24 Klausykis, mano vaike, ir
mokykis išminties,
brangink visa širdimi
mano žodžius.
25 Tiksliai paaiškinsiu
auklėjimo drausmę
ir rūpestingai perteiksiu išmanymą.
26 Pradžioje Viešpats,
sukūręs savo kūrinius
ir sukurdamas paskyręs
jiems užduotis,

16,7 *Pr 6,4; Išm 14,6*

16,16 Kai kuriuose rankr. eil 15–16 praleistos.

[27] visam laikui nustatė
jų valdas ir jų veiklą.
Jie nei išalksta, nei pavargsta,
niekada nenukrypsta nuo
savo užduočių,
[28] niekad vieni su kitais nesistumdo
ir visada laikosi jo žodžio.
[29] Tada Viešpats pažvelgė į žemę
ir pripildė ją savo gėrybių.
[30] Jos paviršių jis pripildė
visokių rūšių gyvūnų,
ir jie turi vėl į ją grįžti.
17 *Viešpats žmogų
sukūrė iš žemės
ir vėl į žemę jį sugrąžina.
[2] Jis davė jiems ribotą dienų skaičių,
bet suteikė galią visa
valdyti žemėje.
[3] Jis apvilko juos jėga,
panašia į savo,
ir padarė juos pagal savo paveikslą.
[4] Jis įdiegė jų baimę
visiems gyvūnams
ir leido jiems viešpatauti
žvėrims bei paukščiams.
[5] Viešpats davė jiems naudotis
penkiomis galiomis;
dalytis supratimu jiems buvo
duota kaip šeštoji,
o kaip septintoji – protas,
jų galių aiškintojas*.
[6] Nuožiūrą, liežuvį, akis,
ausis ir suprantančią širdį
jiems suteikė,
[7] *išminties ir žinojimo
juos pripildė,
gera ir pikta jiems nurodė.
[8] Kad parodytų savo darbų didybę,
į jų širdis jis įdiegė pagarbią
Viešpaties baimę.
[9] Jis davė jiems teisę
amžinai didžiuotis jo
nuostabiais darbais*.
[10] Kad skelbtų jo nuostabius darbus
ir šlovintų jo šventąjį vardą,
[11] jis paklojo jiems pažinimą,
gyvenimo įstatymą kaip paveldą.
[12] Jis sudarė su jais amžiną Sandorą
ir apreiškė jiems savo įsakymus.
[13] Jo didingą šlovę matė jų akys,
ir jo garbingą balsą
girdėjo jų ausys.
[14] Jis tarė jiems: „Venkite
viso, kas pikta!" –
ir davė kiekvienam
įsakymus dėl artimo.
[15] Jų keliai visada jam žinomi;
nuo jo akių jie negali pasislėpti.
[16] Jų keliai nuo pat jaunystės
veda į pikta,
ir savo akmeninės širdies
jie nepajėgia
permainyti į jautrią širdį*.
[17] Jis paskyrė valdovą
kiekvienai tautai,
bet Izraelis yra jo paties dalis.
[18] Izraelį kaip savo pirmagimį
jis auklėja rykšte ir
skirdamas jam savo meilės
šviesą jo nepalieka*.
[19] Visi jų darbai jam
aiškūs kaip saulė,
ir jo akys nuolat stebi jų kelius.
[20] Jų nedorieji darbai nuo
jo nepaslėpti,
ir visos jų nuodėmės
įžeidžia Viešpatį.
[21] Bet Viešpats geras ir
pažįsta savo kūrinius,
nesunaikina jų ir nepalieka,
bet veikiau jų pasigaili*.
[22] Žmogaus išmalda jam tartum
antspaudo žiedas;
jis brangina žmogaus gerumą
kaip akies vyzdį.
[23] Vieną dieną jis pakils
ir jiems atlygins,

17,1-3 *Pr 2,7*
17,5 Kai kuriuose rankr. eil. 5 praleista.
17,7 *Pr 2,17*
17,9 Kai kuriuose rankr. eil. 9 praleista.
17,16 Kai kuriuose rankr. eil. 16 praleista.
17,18 Kai kuriuose rankr. eil. 18 praleista.
17,21 Kai kuriuose rankr. eil. 21 praleista.

atmokės kiekvienam, kaip
jis užsitarnavo.
24 Tiems, kurie daro atgailą,
jis leidžia grįžti
ir drąsina tuos, kurie yra
netekę vilties.

Raginimas atgailauti

25 *Grįžk pas Viešpatį, palik
savo nuodėmes,
melskis jo Artume ir
mažink savo kaltes.
26 Gręžkis vėl į Aukščiausiąjį
ir šalinkis nuodėmės,
nuoširdžiai nekęsk to,
kuo jis bjaurisi.
27 *Kas giedos šlovės
giesmes Aukščiausiajam
mirusiųjų pasaulyje,
jeigu jo negarbiname, būdami gyvi?
28 Mirusių pasaulyje, kaip ir
niekada nebuvusių,
nutyla šlovės giesmė; tik tie,
kurie gyvi ir sveiki,
šlovina Viešpatį.
29 Koks didelis Viešpaties
gailestingumas,
jo atlaidumas pas jį grįžtantiems!
30 Nieko panašaus nerandama
tarp žmonių,
nes joks žmogus nėra nemirtingas.
31 Argi yra kas šviesiau už saulę?
Betgi ir ji gali užtemti.
Tad kokios tamsios kūno
ir kraujo mintys!
32 Dievui atsakingos dangaus
aukštybių galybės,
o mirtingieji – vien
dulkės ir pelenai.

Dievo gailestingumas

18 Amžinasis sukūrė
visą pasaulį.
2 Vien Viešpats yra teisus.
Nėra kito, išskyrus jį.
3 Mažuoju savo rankos pirštu
jis valdo pasaulį,
ir visa jam paklūsta,
nes savo galybe jis yra
visų Karalius,
atskiriantis, kas šventa
nuo nešventa*.
4 Ką jis yra įgalinęs
apsakyti jo darbus,
ir kas gali ištirti jo didž
veiksmus?
5 Kas gali išmatuoti jo
didingą galybę
ar nupasakoti jo
gailestingumo darbus?
6 Neįmanoma žmogui nei jų
sumažinti, nei padidinti;
Viešpaties stebuklų
neįmanoma permanyti.
7 Baigdamas žmogus
dar tik pradeda
ir sustodamas vis dar
būna suglumęs.
8 Kas yra žmogus ir ko jis vertas?
Jis daro gera ir pikta,
bet kas tai yra?
9 Žmogaus gyvenimo dienų
skaičius būna didžiulis,
jei jis pasiekia šimtą metų.
10 Kaip jūros vandens lašas,
kaip smėlio grūdelis
tie keli metai prieš
amžinybės dienas.
11 Todėl Viešpats kantrus
su žmonėmis
ir apipila juos savo gailestingumu.
12 Jis mato ir žino, kad jų
mirtis skausminga,
tad juo labiau jiems atleidžia.
13 Žmogus gali būti gailestingas
savo artimui,
bet Viešpats gailestingas
visiems žmonėms.
Jis pabara juos, auklėja,
pamoko ir susigrąžina
kaip piemuo savo kaimenę.

17,25–26 *Jer 3,12*
17,27–28 *Ps 6,5; Iz 38,18; Bar 2,17-18*

18,3 Kai kuriuose rankr. eil. 2b–3 praleistos.

[14] Jis gailestingas tiems, kurie
nusilenkia jo drausmei
ir uoliai vykdo jo įsakus.

Protingas elgesys

[15] Mano vaike, neatmiešk savo
gerų darbų priekaištu
ir negadink savo dovanos
piktais žodžiais.
[16] Argi rasa nesumažina
deginančios kaitros?
Taip ir žodis geriau už dovaną.
[17] Argi žodis iš tikrųjų
viršija dovaną?
Geras žmogus duoda ir
viena, ir kita.
[18] Tik kvailas žmogus priekaištauja
prieš duodamas;
šykštaus davėjo dovana
nuliūdina laukiančias akis.
[19] Prieš kalbėdamas pasimokyk;
prieš susirgdamas
pasirūpink sveikata.
[20] Ištirk save anksčiau,
negu būsi teisiamas,
ir aplankymo metu rasi atleidimą.
[21] Nusižemink anksčiau,
negu susergi,
o kai esi nusidėjęs, daryk atgailą.
[22] Tenekliudo tau niekas
nedelsiant vykdyti įžadą;
nelauk iki mirties, kad
būtum nuo jo atleistas.
[23] Prieš darydamas įžadą,
pergalvok jį;
nebūk žmogumi, kuris
bando Viešpatį.
[24] Pagalvok apie jo pyktį
mirties valandą
ir atlygio metą, kai jis
nugręš savo veidą.
[25] Kai visko apstu, atmink
alkio metą,
o turtingą dieną pagalvok
apie neturtą ir skurdą.
[26] Oras keičiasi nuo ryto iki vakaro;
visa greitai praskuba
pro Viešpatį.
[27] Išmintingas žmogus
visados atsargus;
kai visur pilna nuodėmės,
jis vengia pikta.
[28] Mokytas žmogus turėtų
mokyti išminties;
kas jos įgyja, tas turėtų
skelbti jos šlovę.
[29] Galį protingai kalbėti
turi parodyti savo išmintį,
rūpestingai skleisdami
tinkamas patarles.
[30] Nesek paskui savo geismus,
tvardyk savo geidulius.
[31] Jeigu leidi sau tenkinti užgaidas,
jos pavers tave pajuoka
tavo priešams.
[32] Neūžauk, tenkindamas
akimirkos geismą,
nes dvigubai sunkus
bus neturtas.
[33] Netapk elgeta, puotaudamas
už svetimus pinigus,
kai nieko neturi piniginėje.

19 Kas taip elgiasi, tas
nebus turtingas;
kas niekais laiko mažus dalykus,
tas pamažu pražus.
[2] Vynas ir moterys išveda iš
kelio protingus vyrus,
o žmogus, bendraujantis
su kekšėmis,
praras gėdos jausmą.
[3] Puvimas ir kirmėlės jį apims,
ir praradęs gėdos jausmą
žmogus neteks gyvasties.
[4] Kas kitais per greitai
pasitiki, tas nerimtas,
o kas nusideda, tas pakenkia
sau pačiam.
[5] Kam nedoras darbas teikia
malonumo, tas bus pasmerktas,
o kas atsispiria malonumams,
tas apvainikuoja savo gyvenimą.
[6] Kas suvaldo liežuvį, tas
gyvens be barnių*,

19,6 Kai kuriuose rankr. eil. 5b–6a praleistos.

o kas nekenčia paskalų, tas
patirs mažiau pikta.
[7] Niekados nekartok, kas
tau buvo pasakyta,
ir iš to neturėsi jokio nuostolio.
[8] Nei draugui, nei priešui
apie tai nekalbėk;
niekam nepasakyk, nebent tai
nuslėpti būtų nuodėminga.
[9] Juk kas tai išgirs, tas
tavimi nebepasitikės
ir ilgainiui ims nekęsti.
[10] Ką nors girdėjai? Temiršta
tai su tavimi.
Būk tikras, tavęs tai
nesusprogdins!
[11] Ką nors sužinojęs, kvailys
kenčia gimdymo skausmus
tartum kūdikį gimdanti moteris.
[12] Paskala kvailio krūtinėje –
kaip strėlė, įstrigusi
žmogaus šlaunyje.
[13] Įspėk savo draugą; galbūt
jis dar nėra to padaręs,
o jei padarė, tai daugiau tenedaro.
[14] Įspėk savo kaimyną; galbūt
jis dar nėra to pasakęs,
o jei pasakė, tai daugiau
tenekartoja.
[15] Įspėk savo draugą; dažnai
tai gali būti šmeižtas,
ir tikėti kiekvienu pasakojimu
neturėtumei.
[16] Žmogus gali suklupti
netyčiomis.
Kas nėra nusidėjęs liežuviu?
[17] Paklausk savo kaimyną
prieš jį sudrausdamas;
taip tu skaitysiesi su
Aukščiausiojo Įstatymu

Tikroji išmintis

[18] Pagarbi Viešpaties baimė
– kelias į jo gerumą,
o išmintis laimi jo meilę.
[19] Viešpaties įsakymų pažinimas –
gyvastį teikiantis mokymas;
darantieji tai, kas jam patinka,
valgys vaisius nuo
nemirtingumo medžio*.
[20] Visa išmintis – pagarbi
Viešpaties baimė;
visapusiška išmintis –
Įstatymo vykdymas
ir jo visagalybės supratimas.
[21] Kai vergas savo šeimininkui sako:
„Nedarysiu to, ko tu nori“, –
jei vėliau tai ir darytų,
jis pykdytų tą, kuris jį išlaiko*.
[22] Mokėti daryti pikta nėra išmintis,
ir nusidėjėlių patarimas
nėra protingas.
[23] Esama apsukrumo, kuris bjaurus,
ir kvailių, kurie nieko pikta nedaro.
[24] Geriau dievobaimingas
maža žinantis žmogus
negu labai protingas, bet
laužantis Įstatymą.
[25] Esama reiklaus, bet
nesąžiningo apsukrumo
ir žmonių, išnaudojančių
gerumą, kad pasiektų savo.
[26] Pasitaiko, kad nedoras žmogus
dedasi širdgėlos prislėgtas,
bet jo vidus pilnas apgaulės.
[27] Jis nuleidžia akis ir
dedasi kurčias,
bet jei jo kaukės niekas
nenuplėš, jis tave išnaudos.
[28] Jėgų stoka jį sulaiko
nuo nuodėmės,
bet nepaisydamas to, radęs
progą jis padarys žalos.
[29] Žmogus pažįstamas iš išvaizdos,
o protingas žmogus – akis
į akį susitikus.
[30] Žmogaus apdaras, nuoširdus
juokas ir eisena
parodo tau, kas jis yra.

Protingas ir kvailas elgesys

20 Įspėjimas kartais
gali būti ne laiku,

19,19 Kai kuriuose rankr. eil. 18–19 praleistos.
19,21 Kai kuriuose rankr. eil. 20c–21 praleistos.

ir tyla kartais gali apreikšti
protingą žmogų.
2 Daug geriau įspėti,
negu erzintis iš pykčio!
3 Kas prisiima savo kaltę,
tas bus apsaugotas nuo nesėkmės.
4 Kaip eunuchas, mėginantis
išniekinti mergaitę,
atrodo žmogus, prievarta
verčiamas daryti, kas teisinga.
5 Vienas žmogus tyli ir
laikomas išmintingu,
o kitas, būdamas plepus,
nemėgstamas.
6 Vienas žmogus tyli, nes
neturi nieko pasakyti,
o kitas tyli, laukdamas
tinkamos progos kalbėti.
7 Išmintingas žmogus tyli, kol
ateina tinkamas laikas,
o kvailas pagyrūnas tinkamo
laiko nepastebi.
8 Kas per daug kalba, tas
sukelia koktumą,
o kas nori kitą nukalbėti,
tas bus nekenčiamas.
9 Nelaimėje gali glūdėti
laimė žmogui,
ir nuostolis gali atnešti
nelauktą sėkmę.
10 Būna dovanų, kurios tau
neneša jokios naudos,
ir būna dovanų, kurios tau
atlygina dvigubai.
11 Būna nuostolių dėl garbės
ir žmonių, pakėlusių galvas
iš sunkių bėdų.
12 Būna, kad žmogus daug
perka už mažą kainą,
bet moka už tai septyneriopai.
13 Išmintingas žmogus keliais
žodžiais įgyja palankumą,
o kvailieji veltui švaisto
savo meilikavimą.
14 Sukto žmogaus dovana
nebus tau naudinga,
nes jis laukia, kad atsilygintum
septyneriopai.
15 Jis mažai duoda, bet daug barasi,
laido gerklę kaip miesto šauklys.
Šiandien jis paskolina, o rytoj
reikalauja grąžinti;
iš tikrųjų toks žmogus šlykštus.
16 Kvailys sako: „Draugų neturiu.
Už mano gerus darbus
niekas nedėkoja“.
17 Visi, kurie valgo jo duoną,
turi piktą liežuvį.
Kaip tyčiojasi iš jo kiekvienas,
ir kiek dažnai!
18 Geriau paslysti ant grindinio
negu ant liežuvio;
taip greitai ateina ir
nedorėlių žūtis.
19 Tarsi beskonis skanėstas atrodo
pasakojimas ne vietoje,
nuolat kartojamas neišmanėlių.
20 Patarlė iš kvailio lūpų
negerbiama,
nes jis nepasako jos tinkama proga.
21 Būna, kad skurdas sulaiko
žmogų nuo nuodėmės;
todėl ilsėdamasis jis nejaučia
sąžinės graužimo.
22 Būna, kad žmogus iš
gėdos nusižudo
ar stumia save į pražūtį
paisydamas, ką kiti apie jį pamanys.
23 Būna, kad žmogus
pažada draugui
paisydamas, ką jis apie jį pamanys,
ir be reikalo pasidaro sau priešą.
24 Melas – bjauri, gėdą
žmogui daranti dėmė,
tačiau jis nuolat
neišmanėlių lūpose.
25 Geriau vagis negu
nepataisomas melagis,
tačiau abiejų likimas – žūtis.
26 Melagio kelias veda į negarbę,
jo gėda nuolat jį lydi.
27 Išmintingas žmogus viršija
kitus savo žodžiais,
o protingas patinka didžiūnams.
28 Kas dirba žemę, tas kaupia
savo pjūties derlių,

o kas patinka didžiūnams, tas
gali atsilyginti už kaltę.
29 Paslaugos ir dovanos apakina
išmintingųjų akis;
lyg apynasris ant burnos, jos
nutildo priekaištus.
30 Paslėpta išmintis ir
nematomas lobis –
kokia nauda iš vieno ir kito?
31 Geriau žmogus, slepiantis
savo kvailumą,
negu tas, kuris slepia
savo išmintį.

Vengti nuodėmės

21 Nusidėjai, mano vaike?
Daugiau to nebedaryk,
bet prašyk atleidimo už savo
praeities nuodėmes.
2 Bėk nuo nuodėmės
kaip nuo gyvatės,
nes jeigu prisiartinsi prie
nuodėmės, ji tau įgels.
Jos dantys – liūto dantys,
ji gali sunaikinti žmogaus gyvastį.
3 Kiekviena kaltė –
dviašmenis kalavijas;
jos žaizda nepagydoma.
4 Smurtas ir įžūlumas
išsekina turtus;
taip bus nualinti išdidžiųjų namai.
5 *Malda iš vargšo lūpų eina
tiesiai į Dievo ausis;
jo nuosprendis skelbiamas
be lūkuriavimo.
6 Kas nekenčia įspėjimo, tas
eina nusidėjėlio taku,
bet kas pagarbiai bijo Viešpaties,
tas gailisi savo širdyje.
7 Sklandus kalbėtojas
plačiai žinomas,
bet protingas žmogus
pastebi, kai jis paslysta.
8 Kas stato namus kitų
žmonių pinigais,
tas panašus į žmogų,
renkantį akmenis savo
kapo kauburiui.
9 Nusikaltėlių gauja – kaip
pakulų ryšulys;
jie gaus galą ugnies liepsnose.
10 Lygiais akmenimis grįstas
nusidėjėlių kelias,
bet jo gale – mirusiųjų
pasaulio duobė.
11 Kas laikosi Įstatymo, tas
apvaldys savo potraukius;
pagarbi Viešpaties baimė
– tobula išmintis.
12 *Kas nėra sumanus, tas
negali būti išmokytas,
bet esti ir sumanumo,
kuris neša kartėlį.
13 Išminčiaus išmanymas –
kaip tvinstanti upė,
o jo patarimas – kaip
gyvybės šaltinis.
14 Kvailio protas kaip
sudaužytas ąsotis
nebegali talpinti jokio mokslo.
15 Girdėdamas prasmingą posakį,
protingas žmogus jam pritaria
ir kitą prie jo prideda;
tai girdėdamas
lengvapėdis pasijuokia
ir atsuka nugarą.
16 Kvailio plepėjimas – kaip
našta kelionėje,
bet protingo žmogaus kalbõs
malonu klausytis.
17 Sueigoje ieškoma protingo
žmogaus nuomonės,
į širdį imami jo žodžiai.
18 Kvailiui išmintis – tarsi
namų griuvėsiai,
bukapročiui mokslas –
padriki tauškalai.
19 Neprotingam žmogui
auklėjimas –
pančiai ant kojų
ir antrankiai ant jo rankų.
20 Kvailys juokiasi visu balsu,

21,5 *Sir 35,17-19*

21,12 *Pr 50,10; Jdt 16,24*

o išmintingas žmogus
kukliai šypsosi.
21 Protingam žmogui auklėjimas –
kaip aukso papuošalas,
kaip apyrankė jam ant dešinės.
22 Kvailys skuba kelti koją į namus,
o gerai išauklėtas žmogus
kukliai laukia.
23 Neišauklėtas žmogus žiūri
pro tarpdurį į vidų,
o išauklėtas žmogus laukia lauke.
24 Nemandagu žmogui
klausytis prie durų;
išauklėtą žmogų apimtų gėda.
25 Plepių lūpos kartoja
kitų žodžius,
o išmintingųjų žodžiai
rūpestingai sveriami.
26 Kvailių protas jų burnoje,
o išmintingųjų burna jų prote.
27 Kai nedoras žmogus
keikia savo priešą,
jis iš tikrųjų keikia save patį.
28 Šmeižikas juodina save patį
ir būna nekenčiamas kaimynų.

Tingumas ir kvailumas

22 Tinginys panašus į
purviną akmenį;
pasityčiodami iš jo gėdos,
visi švilpteli.
2 Tinginys – kaip mėšlo luitas:
kas jį pakelia, tas
nusiplauna rankas.
3 Nevykėlis sūnus – tėvo gėda,
o duktė užtraukia nešlovę.
4 Protinga duktė praturtins
savo vyrą,
o begėdė – tėvo širdgėla.
5 Įžūli – gėda savo tėvui ir vyrui;
abudu jos išsižada.
6 Dainuoti gedulo metu –
netinkamas poelgis,
bet išplakti ir sudrausminti
visada išmintinga.
7 Vaikai, kurių auklėjimas
veda į sveiką gyvenimą,
paslepia kuklią savo tėvų kilmę.
8 Pasipūtę ir šiurkščiai
išdidūs vaikai
sutešia savo šeimos kilmingumą*.
9 Mokyti kvailį tolygu klijuoti
sudužusį puodą
ar drumsti saldžiai miegančio
žmogaus ramybę.
10 Su kvailiu kalbiesi lyg
su snaudaliumi,
nes pokalbio gale jis paklaus:
„Kaip ten buvo?"
11 Verk mirusiojo, nes
užgeso jo šviesa;
verk kvailio, nes jį paliko protas.
Mažiau verk mirusiojo,
nes jis yra ramybėje;
blogesnis už mirtį yra
kvailio gyvenimas.
12 Gedulas dėl mirusio tęsiasi
septynias dienas,
o dėl kvailių ar nedorėlių
– visą jų gyvenimą.
13 Su kvailu žmogumi
daug nekalbėk,
su šiurkščiu žmogumi
nesibičiuliauk;
saugokis jo, kad nepatektum į bėdą
ir nebūtum apdrėbtas, kai
jis ims purtytis.
Šalinkis jo ir turėsi ramybę,
niekada nereikės kęsti apmaudo
per jo beprotystę.
14 Kas sunkesnis už šviną?
Kaip kitaip jis galėtų vadintis,
jei ne kvailiu?
15 Smėlio, druskos ir
geležies luitas –
mažesnė našta negu
kvailas žmogus.
16 Kaip medžio sijos, tvirtai
įręstos į pastatą,
neišjudina žemės drebėjimas,
taip ir širdis, apsisprendusi
po rimtų svarstymų,
pervartos metu nebus
palaužta baimės.

22,8 Kai kuriuose rankr. eil. 7-8 praleistos.

[17] Širdis, kuri remiasi protingu
samprotavimu,
yra tarsi sieną išlyginantis tinkas.
[18] Tvõros atviroje aukštumoje
nebus atsparios vėjui;
baili širdis su kvailio ryžtu
nebus atspari baimei.

Draugystė

[19] Užgauk akį ir išspausi ašaras,
užgauk širdį ir apreikši jos jausmus.
[20] Kas meta akmenį į paukščius,
tas juos nuveja,
kas įžeidžia draugą, tas
sunaikina draugystę.
[21] Net jeigu pakeltum
kalaviją prieš draugą,
nenustok vilties, nes
yra kelias atgal.
[22] Jeigu atvertum burną
prieš savo draugą,
nesirūpink, nes gali susitaikyti.
Bet įžeidimas, įžūlumas
ir paslapties išdavimas
ar pasalùs smūgis
privers pabėgti kiekvieną draugą.
[23] Laimėk kaimyno pasitikėjimą,
kai jis skursta,
kad galėtumei drauge su juo
džiaugtis jo gerove.
Būk jam ištikimas nelaimės metu,
kad galėtumei su juo
dalytis jo paveldu.
[24] Kaip garai ir dūmai kyla iš
krosnies pirma liepsnų,
taip įžeidimas – pirma
kraujo praliejimo.
[25] Nesigėdysiu priglausti
bičiulį bėdoje
ir nuo jo nesislėpsiu,
[26] bet jeigu per jį man
kas pikta įvyktų,
tai išgirdusieji jo saugosis.

Malda

[27] Kas apsaugos mano burną
ir tvirtai užantspauduos
mano lūpas,
kad per jas nenupulčiau
ir mano liežuvis
nepražudytų manęs?

23 Viešpatie, Tėve ir mano
gyvenimo Valdove,
nepalik manęs jų užgaidoms
ir neleisk man per jas nupulti!
[2] Kas laikys parengtą botagą
mano mintims
ir drausmės rykštę mano širdžiai,
kad nereikėtų gailėtis
manęs klystančio
ir neliktų nepastebėtos
mano nuodėmės?
[3] Tuomet mano klaidų nepadaugėtų
ir mano nuodėmių nesusikauptų;
tuomet neparpulčiau prieš
savo priešininkus,
ir nedžiūgautų dėl to mano priešas.
[4] Viešpatie, Tėve ir mano
gyvenimo Dieve,
neleisk man turėti išpuikėlio akių,
[5] atitolink nuo manęs pikto geismą.
[6] Teneapima manęs nei noras
apsiryti, nei geiduliai,
teneužvaldo manęs gėdingi norai.

Liežuvio valdymas

[7] Klausykitės, mano vaikai,
pamokymo apie kalbėjimą,
nes kas jo laikosi, tas
nepateks į pinkles.
[8] Nusidėjėlis sugaunamas
jo paties lūpomis;
jomis suklumpa keikūnas
ir įžūlus žmogus.
[9] *Nepratink savo burnos
prisiekinėti
nei be reikalo tarti Šventojo vardą.
[10] Juk kaip nuolat prižiūrimas
vergas nebus be randų,
taip žmogus, nuolat
prisiekinėjantis ir
tariantis Vardą,
niekada nebus apvalytas
nuo nuodėmės.

23,9 *Mt 5,34; Joz 5,12*

[11] Kas dažnai prisiekia, tas
kaupia savo kaltę;
rykštė nepaliks jo namų.
Jei neteisingai prisiekia, jis
užsitraukia kaltę,
o jei nepaiso savo įsipareigojimo,
dvigubai nusideda.
Jei jis kreivai prisiekia, negali
būti pateisintas,
ir jo namai prisipildys negandų.
[12] Yra žodžių, kurie
nusipelno mirties;
niekad tenebūna jų girdėti
Jokūbo pavelde!
Tokie žodžiai svetimi
pamaldiems žmonėms;
jie niekada nesivolios nuodėmėje.
[13] Neleisk savo burnai apsiprasti
su storžieviška kalba,
nes joje glūdi nuodėmingi žodžiai.
[14] Atsimink savo tėvą ir motiną,
kai sėdi tarp didžiūnų,
antraip gali užsimiršti
jų akivaizdoje
ir elgtis kaip kvailys iš blogo įpročio,
o paskui norėsi, kad
nebūtumei gimęs,
arba keiksi savo gimimo dieną.
[15] Kas prãtęs vartoti
keiksmažodžius,
tas nesudrausmins savęs per
visą savo gyvenimą.
[16] Dvi žmonių rūšys
daugina nuodėmes,
o trečioji užsitraukia pyktį.
Deganti aistra – liepsnojanti ugnis,
neužgesinama, kol visiškai
neperdega;
žmogus, atsidavęs gašlumui
su giminėmis,
niekada nesiliaus, kol ta
ugnis jo nesudegins;
[17] ištvirkėlis, kuriam
kiekviena duona saldi,
niekada nesiliaus, kol nenumirs.
[18] Žmogus, išniekinantis
savo vedybų guolį,
sako sau: „Kas gali mane matyti?
Tamsa mane supa, sienos
mane slepia.
Niekas manęs nemato.
Ko man rūpintis?
Aukščiausiasis mano
nuodėmių neatmins".
[19] Jo baimė ribojasi žmonių akimis,
ir jis nesupranta, kad
Viešpaties akys
dešimt tūkstančių kartų
šviesesnės už saulę,
mato visus žmogaus kelius
ir įžvelgia slapčiausius užkampius.
[20] Tas, kuris pažįsta kūrinius
prieš jų buvimą,
pažįsta juos visus ir tada,
kai jie sukurti.
[21] Toks žmogus bus apkaltintas
miesto gatvėse;
ten, kur mažiausiai įtars,
jis bus sugautas.
[22] Taip atsitinka ir moteriai, kuri
būdama neištikima savo vyrui
apdovanoja jį įpėdiniu iš svetimo.
[23] Pirma, ji nepakluso
Aukščiausiojo Įstatymui,
antra, nusikalto savo vyrui,
trečia, savo palaidu elgesiu
nusikalto svetimavimu
ir pagimdė vaikus nuo kito vyro.
[24] Ji pati bus atvesta į
bendruomenės sueigą,
ir jos vaikai turės dėl to kentėti.
[25] Jos vaikai nesuleis šaknų,
o jos šakos neduos vaisių.
[26] Ji paliks prakeiktą atsiminimą,
ir jos gėda niekada nebus ištrinta*.
[27] Taip visi ją pergyvenusieji pažins,
kad nėra nieko geriau už
pagarbią Viešpaties baimę
ir nieko saldžiau už klusnumą
Viešpaties įsakymams.
[28] Viešpaties sekimas – didelė garbė,
o būti jo priimtam reiškia
ilgai gyventi*.

23,26 Žr. Įst 23,3.
23,28 Kai kuriuose rankr. eil. 28 praleista.

Išminties šlovės giesmė

24 Išmintis pati gieda
savo šlovės giesmę
ir didžiuojasi savimi savo tautoje.
2 Aukščiausiojo bendrijoje
ji atveria lūpas
ir didžiuojasi jo Galybių Artume:
3 „Išėjau iš Aukščiausiojo lūpų
ir tarsi migla apdengiau žemę.
4 *Gyvenau dangaus aukštybėse,
o mano sostas buvo
debesies stulpe.
5 Apėjau dangaus skliautą
pati viena
ir išvaikščiojau bedugnės gelmes.
6 Valdžiau jūros bangas
ir visą žemę,
visas tautas ir gentis.
7 Visur ieškojau poilsio vietos,
kurioje turėčiau gyventi.
8 Tada Visatos Kūrėjas
davė man įsakymą,
ir mano Kūrėjas parinko
vietą mano padangtei,
tardamas: 'Jokūbe turi
statytis buveinę,
Izraelyje turi turėti savo paveldą'.
9 Pradžioje, prieš visus amžius,
jis mane sukūrė,
ir per visus amžius aš
nenustosiu būti.
10 Šventojoje Padangtėje
jam tarnavau,
o paskui Sione užėmiau savo vietą.
11 Taip mieste, kurį myli,
jis man davė poilsio vietą;
Jeruzalėje mano valda.
12 Įleidau šaknis garbingoje tautoje;
Viešpaties dalyje mano paveldas.
13 Išaugau lyg kedras Libane,
lyg kiparisas ant Hermono kalno.
14 Išaugau lyg palmė En Gedyje,
lyg oleandrų krūmai Jeriche;
lyg dailus alyvmedis lygumoje
ir lyg platanas prie
vandens aš išaugau.
15 Kvepėjau lyg cinamonas
ar sotvaras
ir skleidžiau malonų kvapą
lyg geriausia mira,
lyg galbanas, onychai ir
mastikmedžio derva,
lyg smilkalai Padangtėje.
16 Skleidžiau savo šakas
kaip terpentinmedis;
tókios garbingos ir dailios
mano šakos.
17 Kraunu dailius pumpurus
kaip vynmedis,
ir mano žiedai neša garbingų
ir gausių vaisių.
18 Gimdau kilnią meilę,
pagarbą ir šventą viltį;
būdama amžina, esu dovanota
visiems savo vaikams,
kurie jo išrinkti*.
19 Ateikite pas mane visi,
kurie manęs trokštate,
valgykite iki soties mano vaisių.
20 Atminti mane yra
saldžiau už medų,
geriau turėti mane, negu
medaus korį.
21 Kas mane valgo, tas dar
labiau manęs alksta,
kas mane geria, tas dar
labiau manęs trokšta.
22 Kas manęs klauso, tas
niekais nenueis,
kas elgiasi, kaip aš liepiu, tas
niekad nenusidės".

Išmintis ir Dievo žodis

23 Visa tai – Dievo Aukščiausiojo
Sandoros knyga,
Įstatymas, kurį mums Mozė įsakė
kaip paveldą Jokūbo bendrijai.
24 Nepavark stengdamasis
Viešpaties padedamas,
būk arti jo, kad jis tave
pastiprintų.
Tik Visagalis Viešpats yra Dievas,

24,4 *Iš 33,9-10*

24,18 Kai kuriuose rankr. eil. 18 praleista.

be jo nėra kito Gelbėtojo*.
25 [Įstatymas] sklidinas išminties
kaip Pišonas
ir kaip Tigras pirmųjų vaisių metu.
26 Jis išsilieja supratimu
kaip Eufratas
ir kaip Jordanas per pjūtį.
27 Jis patvinsta žinojimu
kaip Nilas
ir kaip Gihonas vynuogių
rinkimo metą.
28 Pirmasis žmogus išminties
niekada gerai nepažino,
nepasiseks nė paskutiniajam
jos suprasti.
29 Gilėsnės už jūrą jos mintys,
o jos patarimai gilesni už
didžiąją bedugnę.
30 Kaip upelis iš jos srovės,
plukdantis vandenį į sodą,
31 tariau sau: „Palaistysiu savo sodą
ir sudrėkinsiu savo gėlių lysves".
Nuostabu, kad mano
upelis tapo upe,
o mano srovė – jūra.
32 Vėl siųsiu savo pamokymą
kaip ryto aušrą
ir skleisiu jo šviesą toli.
33 Vėl išliesiu mokymą
kaip pranašystę
ir paliksiu jį ateinančioms kartoms.
34 Žiūrėkite, aš netriūsiau vien sau,
bet visiems, kurie ieško išminties.

Patarlės

25 Trys dalykai mane džiugina,
nes jie malonūs
Viešpačiui ir žmonėms:
darna tarp brolių ir seserų,
bičiulystė tarp kaimynų,
žmonos ir vyro abipusė meilė.
2 Trijų rūšių žmonės man
nepakenčiami,
nes jų gyvenimo būdu iš
tikrųjų bjauriuosi:
beturtis, kuris puikuojasi,
turtuolis, kuris meluoja,
ir senas ištvirkėlis, kuris
svetimauja.
3 Jeigu netaupei nieko jaunystėje,
tai kaip gali rasti ką nors senatvėje?
4 Kaip pritinka žilai galvai
sveikas sprendimas,
seniems žmonėms –
žinoti, kaip patarti!
5 Kaip pritinka seniems išmintis,
o garbingam amžiui – supratimas
ir protingumas!
6 Senyvo amžiaus žmonių
vainikas – plati patirtis,
o jų garbė – pagarbi
Viešpaties baimė.
7 Galiu suskaičiuoti širdimi devynis,
kuriuos vadinčiau laimingais,
o dešimtąjį skelbia mano liežuvis:
laimingas, kas džiaugiasi
savo vaikais
ir patiria savo priešų žūtį.
8 Laimingas, kas gyvena
su protinga žmona
ir nearia jaučiu ir asilu
viename junge.
Laimingas, kas nenusideda
liežuviu
ir netarnauja žemesniam už save.
9 Laimingas, kas randa draugą
ir kalba atidiems klausytojams.
10 Koks laimingas žmogus,
kuris randa išmintį!
Bet niekas nėra laimingesnis
už žmogų,
kuris pagarbiai bijo Viešpaties!
11 Pagarbi Viešpaties baimė
viršija viską;
su kuo galima lyginti
žmogų, kuris ją turi?
12 Pagarbi Viešpaties baimė
– jo meilės pradžia,
o tikėjimas – jo ištikimybės
pradžia*.
13 Nesvarbu, kokia žaizda,
kad tik ne širdies!

24,24 Kai kuriuose rankr. eil. 24 praleista.

25,12 Kai kuriuose rankr. eil. 12 praleista.

Nesvarbu, koks piktumas,
kad tik ne moters!
14 Nesvarbu, kokia kančia, kad tik
ne nuo tų, kurie nekenčia!
Nesvarbu koks kerštas,
kad tik ne priešų!
15 Nėra stipresnių nuodų
už gyvatės nuodus,
nėra didesnio pykčio už
moters pyktį.
16 Verčiau su liūtu ir
slibinu gyvenčiau
negu su pikta moterimi.
17 Moters piktumas pakeičia
jos išvaizdą
ir padaro ją piktą kaip mešką.
18 Sėsdamasis prie stalo
su kaimynais
jos vyras negali susilaikyti
nuo karčių atodūsių.
19 Moters piktumui neprilygsta
joks kitas piktumas;
teištinka ją nusidėjėlio likimas!
20 Kaip kopimas smėlėtu
šlaitu senoms kojoms,
taip besiplūstanti žmona
tyliam vyrui.
21 Nebūk moters grožio apgautas,
netrokšk moters dėl jos turtų.
22 Būna pykčio, įžūlumo
ir didelės gėdos,
kai žmona turi išlaikyti savo vyrą.
23 Apkartusi širdis, niūrus
veidas, širdgėla –
visa tai ateina iš piktos žmonos,
nuleistos rankos, drebantys keliai –
nuo vyrui laimės
neteikiančios žmonos.
24 Nuodėmė prasidėjo su moterimi,
per ją visi mirštame.
25 Neleisk vandeniui išsilieti,
o piktai žmonai – paleisti liežuvio.
26 Jeigu ji nesielgia, kaip tu liepi,
atskirk ją nuo savęs.

26 Laimingas gerõs
žmonos vyras;
jo gyvenimo dienos bus
dvigubai pailgintos.
2 Sumani žmona neša
džiaugsmą savo vyrui;
ramus ir visapusiškas jo gyvenimas.
3 Gera žmona – didelė dovana,
skirta žmogui, kuris pagarbiai
bijo Viešpaties.
4 Kad ir koks jis būtų,
turtingas ar vargšas,
jo širdis pilna džiaugsmo,
ir jo veidas visados linksmas.
5 Man širdis dreba dėl trijų dalykų,
o dėl ketvirto krūpčioju iš baimės:
dėl viešo apšmeižimo,
dėl minios teismo
ir dėl melagingo apkaltinimo;
visa tai blogiau už mirtį.
6 Bet pavyduliaujanti žmona –
sielvartas ir skausmas,
o aštrus liežuvis – kaip
anie trys kartu.
7 Bloga žmona – blogai
pakinkytas jaučių jungas;
tokią vesti reiškia apglėbti
skorpioną.
8 Girta žmona sukelia didelį pyktį;
savo gėdos ji negali paslėpti.
9 Palaida žmona išsiduoda
įžūliais žvilgsniais;
ją pažinsi iš akių vartymo.
10 Griežtai valdyk savavalę dukterį,
kad pajutusi laisvę ja
nepasinaudotų.
11 Prižiūrėk jos akiplėšiškus
žvilgsnius
ir nenustebk, jei ji tau nepaklus.
12 Kaip ištroškęs keleivis
išsižioja ir geria
bet kokį aptiktą vandenį,
taip ji sėsis priešais kiekvienos
palapinės kuolelį
ir savo strėlinę atvers
kiekvienai strėlei.
13 Maloni žmona džiugina
savo vyrą,
jos išmonė gaivina jo sąnarius.
14 Tyli žmona – Viešpaties dovana;
nieko nėra brangiau už
jos savitvardą.

15 Kukli žmona dvigubai maloni,
jos drovumo negali atsverti
jokios svarstyklės.
16 Kaip graži tekanti saulė
Viešpaties danguje
yra gera žmona tvarkingoje
šeimoje.
17 Kaip šviesi šventosios
žvakidės šviesa
yra gražus veidas ant
grakštaus liemens.
18 Kaip aukso stulpai ant
sidabro papėdžių
yra jos gražios kojos
ant tvirtų pėdų.
19 Mano vaike, saugok sveiką
savo jaunystės žydėjimą,
neatiduok savo jėgų svetimiems.
20 Išsirink iš viso krašto vešlų lauką
ir apsėk jį savo sėkla,
pasitikėdamas savo gera kilme.
21 Taip tavo palikuonys klestės ir
pasitikėdami savo gera
kilme taps stiprūs.
22 Moteris, samdyta už pinigus,
laikoma spjūviu,
o ištekėjusi moteris – mirties
bokštu savo meilužiams.
23 Nedora žmona skiriama
nusižengėliui kaip likimas,
o dora moteris – tam, kuris
pagarbiai bijo Viešpaties.
24 Begėdė moteris visados
elgiasi gėdingai,
o drovi duktė varžysis
net savo vyro.
25 Maištinga moteris bus
laikoma kale, o moteris,
turinti gėdos jausmą, pagarbiai
bijos Viešpaties.
26 Moteris, gerbianti savo vyrą,
visiems atrodys išmintinga,
o moteris, kuri išdidžiai
paniekina savo vyrą,
visiems bus žinoma kaip nedora.
Laimingas geros žmonos vyras;
kiekvieneri jo gyvenimo
metai bus dvigubi.
27 Rėkianti ir barni žmona – kaip
mūšio trimitas, šaukiantis pulti.
Kas priima tą iššūkį,
tas leis savo gyvenimą
karo audroje*.

·ūs įspėjimai

Dėl dviejų dalykų liūdi
mano širdis,
dėl trečio apima pyktis:
ėl turtingo žmogaus,
tapusio skurdžiumi,
dėl protingų žmonių, kurie
laikomi nieku,
ir dėl žmogaus, nusigręžusio
nuo teisumo į nuodėmę;
Viešpats nusprendžia
ištikti jį kalaviju!
29 Sunku pirkliui išlikti doram
ir prekybininkui išvengti
nuodėmės.
27 Daugelis nusidėjo,
ieškodami sau naudos,
ir norintieji tapti turtingi
nugręš akis.
2 Kaip pleištas, tvirtai įkaltas
į plyšį tarp akmenų,
nuodėmė įsispraudusi tarp
pardavimo ir pirkimo.
3 Jei žmogus tvirtai nesilaiko
pagarbios Viešpaties baimės,
jo namai bus greitai sugriauti.
4 Rėčiu sijojant, atlieka pelai;
žmogui kalbant,
atsiskleidžia jo ydos.
5 Kaip puodžiaus molinius
indus išmėgina krosnis,
taip žmogus ištiriamas pokalbiu.
6 *Medžio vaisiai atskleidžia,
kaip juo rūpintasi,
žmogaus kalba parodo jo
širdies polinkius.
7 Negirk nė vieno prieš jam kalbant,
nes tik tuomet žmonės
išmėginami.

26,27 Kai kuriuose rankr. eil. 19-27 praleistos.
27,6 *Mt 7,17; 12,33; Lk 6,44*

[8] Jei trokšti teisumo, pasieksi jį
ir apsivilksi juo lyg
garbingu drabužiu.
[9] Paukščiai suka lizdus su
panašiais į save,
ir ištikimybė apsistoja pas
tuos, kurie ja gyvena.
[10] Liūtas tyko grobio iš pasalų;
taip nuodėmė elgiasi
su nedorėliais.
[11] Visada išmintingi
teisiojo pokalbiai,
o kvailys keičiasi kaip mėnulis.
[12] Kvailų žmonių būrelyje
ribok laiką,
o tarp išminčių užsibūk.
[13] Kvailųjų šneka atstumianti,
o jų kimus juokas ūžauja
nuodėmingu smagumu.
[14] Nuo keiksmų ir priesaikų
pilnõs jų šnekos
žmogui stojasi plaukai
ant galvos,
o dėl jų kivirčų kiti turi
užsikimšti ausis.
[15] Barniai tarp išdidžiųjų
baigiasi kraujo praliejimu,
o jų keikimasis nepakeliamas
ausims.

Nuoširdumas ir veidmainystė

[16] *Kas išduoda paslaptį, tas
netenka pasitikėjimo;
artimo draugo jis niekada neras.
[17] Brangink draugą ir būk
jam ištikimas;
jeigu išduosi jo paslaptį,
nebesekiok jo,
[18] nes kaip žmogus sunaikina
savo priešą,
taip tu sunaikinai draugystę
su savo artimu,
[19] kaip paleidi paukštį
nuskristi nuo rankos,
taip pametei savo artimą ir
daugiau jo nebepagausi.

[20] Neik jam iš paskos,
nes jis per toli;
jis ištrūko lyg gazelė iš spąstų.
[21] Žaizdą galima aptvarstyti,
po barnio įmanoma susitaikyti,
bet kas išdavė paslaptį,
tam nėra vilties.
[22] Kas suktai merkia akį, tas
rengiasi daryti žalą,
ir kas tokį pažįsta, tas nuo
jo laikysis atokiai.
[23] Tavo akyse jis šneka saldžiai
ir gėrisi tavo žodžiais,
bet vėliau pakeičia
savo laikyseną
ir tavo žodžiais pakiš tau koją.
[24] Daug ko esu nekentęs,
bet nieko taip kaip jo;
net Viešpats jo nekenčia!
[25] Kas meta akmenį tiesiai į viršų,
tas meta jį sau ant galvos,
o klastingas smūgis atveria
daug žaizdų.
[26] Kas kasa duobę kitam,
tas pats į ją įpuls,
kas spendžia spąstus, tas
pats bus jais pagautas.
[27] Kas daro pikta, tas pats
bus jo paliestas
ir nežinos, iš kur jam tai ateina.
[28] Pajuoka ir plūdimasis
– išpuikėlio žymė,
bet kerštas jo tyko lyg liūtas.
[29] Kas džiaugiasi teisiųjų
nupuolimu, tas
pateks į spąstus,
ir sielvartas juos sunaikins
prieš jų mirtį.

Apmaudas

[30] Apmaudas ir pyktis – taip
pat bjaurūs dalykai,
ir tik nusidėjėlis laiko
juos apsikabinęs.
28 Kas keršija, tas patirs
Viešpaties kerštą,
nes jis tiksliai atsimena
jų nuodėmes.

27,16-21 *Pat 20,19; 25,9*

2 *Atleisk savo artimui už
padarytą skriaudą,
ir tuomet, kai melsiesi,
nuodėmės bus atleistos tau.
3 Argi žmogus galėtų puoselėti
pyktį ant artimo
ir laukti iš Viešpaties išgydymo?
4 Argi žmogus atsisakytų
atleisti į save panašiam,
tačiau ieškotų savo
nuodėmių atleidimo?
5 Jei žmogus, būdamas trapus,
puoselėtų pyktį,
tai kas atleis jam nuodėmes?
6 Atmink savo paskutines
dienas, atmesk nesantaiką;
atmink mirtį bei puvimą
ir būk ištikimas jo įsakymams!
7 Atmink įsakymus ir
neširsk ant artimo;
atmink Aukščiausiojo
Sandorą ir atleisk kaltę!

Barniai ir apkalbos

8 Susilaikyk nuo rietenų, ir
sumažės tavo nuodėmės,
nes priekabus žmogus
sukelia kivirčą,
9 o nusidėjėlis suardo
draugystes
ir sėja nesantaiką tarp
taikingų žmonių.
10 Juo daugiau malkų, juo
didesnė bus ugnis;
juo didesnis užsispyrimas, juo
labiau stiprės kivirčas;
juo didesnė žmogaus jėga, juo
didesnė bus jo rūstybė,
juo didesni jo turtai, juo
didesnis bus jo pyktis.
11 Sakai ir derva padeda
ugniai įsiliepsnoti,
o primygtiniai kivirčai veda
į kraujo praliejimą.
12 Jeigu pūti žariją, ji įsiliepsnoja,
jeigu į ją spjauni, ji užgęsta.
Bet viena ir kita išeina
iš tavo burnos!
13 *Tebūna prakeikti
apkalbinėtojas ir dviliežuvis,
nes jie daugeliui suardo ramybę.
14 Šmeižtas sukrėtė daugelį
ir išblaškė kaip bėglius
po svetimas šalis;
jis sunaikino įtvirtintus miestus
ir išardė didžiūnų rūmus.
15 Šmeižtas išvarė sumanias
moteris iš namų
ir atėmė jų triūso vaisius.
16 Kas kreipia dėmesį į šmeižtą,
tas neturės poilsio
nei galės gyventi ramybėje.
17 Botago kirtis palieka randą,
o liežuvio kirtis sutrupina kaulus.
18 Daug yra kritusių nuo
aštraus kalavijo,
bet ne tiek, kiek kritusių
nuo liežuvio.
19 Laimingas, kas nuo
jo apsaugotas,
kas nėra patyręs jo pykčio,
kas nėra nešęs jo jungo
ir kas nėra buvęs jo supančiotas.
20 Juk jo jungas – geležies jungas,
o jo pančiai – vario pančiai!
21 Baisi yra mirtis, kuria
jis ištinka;
palyginti su ja, net mirusiųjų
pasaulis yra laimėjimas.
22 Jis neturi galybės tarp teisiųjų;
jo liepsnoje jie nebus sudeginti.
23 Kas palieka Viešpatį, tas
taps liežuvio aukomis,
kai jis degs tarp jų neužgesinamas!
Jis puls juos lyg liūtas,
draskys į gabalus lyg leopardas.
24a Kaip aptveri savo
nuosavybę erškėčiais,
25b taip padaryk savo burnai
duris su velkėmis.
24b Kaip užantspauduoji
savo sidabrą ir auksą,

28,2 *Mt 6,14; Mk 11,25*

28,13–26 *Sir 51,2-6; Joz 3,5-12*

[25a] taip pasverk savo žodžius
svarstyklių svarsčiais.
[26] Saugok savo liežuvį,
kad nesukluptų
ir kad tu netaptum auka iš
pasalų tykojančio priešo.

Paskolos

29 *Kas savo artimui skolina,
tas gailestingai elgiasi,
kas tiesia pagalbos ranką,
tas laikosi įsakymų.
[2] Skolink savo artimui, kai jis varge,
laiku grąžink paskolą savo artimui.
[3] Laikykis savo žodžio, būk
sąžiningas artimui,
ir visados turėsi, ko tau reikia.
[4] Daugelis skolininkų
prašo paskolos,
o vėliau apsunkina jiems
padėjusius žmones.
[5] Skolindamasis jis bučiuoja
skolintojui ranką
ir pagarbiai kalba apie jo turtą.
Bet atėjus laikui grąžinti
jis uždelsia, teisinasi ir
prašo daugiau laiko.
[6] Net jei jis ir gali grąžinti,
jo skolintojas pajėgs atgauti vos
pusę, ir tai laikys radiniu.
Bet negalėdamas grąžinti,
skolininkas atima pinigus,
ir skolintojas be jokio
reikalo įsigyja priešą.
Skolininkas atmokės jam
keiksmais bei priekaištais
ir užuot pagerbęs išplūs.
[7] Daugelis atsisako skolinti
ne iš širdies kietumo,
bet iš baimės būti be
reikalo apgauti.

Išmalda

[8] Nepaisydamas to, būk
dosnus vargšui;
neversk jo laukti tavo išmaldos.
[9] Pagal įsakymą padėk beturčiui,
nepavaryk jo tuščiomis
rankomis skurde.
[10] Naudok savo pinigus
broliui ar bičiuliui,
neslėpk jų rūdyti po akmeniu.
[11] Kaupk savo lobį pagal
Aukščiausiojo įsakymus
ir turėsi daugiau naudos
negu iš aukso.
[12] Krauk išmaldą savo ižde;
ji išgelbės tave nuo visa pikta.
[13] Geriau už tvirtą skydą
ar sunkią ietį
ji kovos už tave su priešais.

Užstatas

[14] Geras žmogus laiduoja
už savo artimą,
ir tik begėdis norėtų jį apgauti.
[15] Neužmiršk savo
laiduotojo gerumo,
nes už tave jis užstatė savo gyvastį.
[16] Nedorėlis nesirūpina
laiduotojo nuosavybe,
[17] nedėkingas žmogus
užmiršta savo geradarį.
[18] Laidavimas pražudė daugelį
pasiturinčių žmonių
ir blaškė juos, kaip mėto
jūros bangos;
įžymius žmones jis
išvarė iš namų
ir išsiuntė klajoti po
svetimus kraštus.
[19] Nusidėjėlis per laidavimą
įkrinta į bėdą;
kas per daug įsipareigoja,
tas įsivelia į ieškinius.
[20] Laiduok už artimą
pagal savo išgales,
bet žiūrėk, kad pats
neįpultum į skurdą.

Taupumas

[21] Pirmutinės reikmės
žmogaus gyvenime –
vanduo, duona ir drabužis,

29,1-7 *Iš 22,25; Kun 25,35-38*

taip pat pastogė, kad
turėtų užuovėją.
22 Vargšo buitis savo saugioje
pastogėje geresnė
negu prabangios puotos
tarp svetimų.
23 Mažai ar daug turėtum,
pasitenkink tuo, ką turi,
kad nereikėtų klausytis priekaištų,
daromų veltėdžiui.
24 Liūdnas gyvenimas – eiti
iš namų į namus,
nes kur tu svečias, ten
negali burnos atverti.
25 Toks svečias nesulauks padėkos
už taurių pripildymą;
be to, girdėsi šiurkščius žodžius:
26 „Eikš šen, atėjūne! Padenk stalą!
Paduok man valgyti, ką
turi po ranka!
27 Pradink, atėjūne, nes atėjo
garbingas svečias!
Mano brolis atėjo į svečius, man
reikalingas kambarys!“
28 Skaudu išauklėtam žmogui
būti apšauktam veltėdžiu
ir pakelti skolintojų įžeidinėjimus.

Vaikų auklėjimas

30 Kas myli savo vaiką,
tas dažnai jį plaks,
kad galėtų juo džiaugtis,
kai užaugs.
2 Kas griežtas savo sūnui,
tas turės iš jo naudos
ir girs savo pažįstamiems.
3 Kas auklėja savo vaiką, tas
kelia priešams pavydą,
o prieš savo bičiulius
juo didžiuojasi.
4 Net numiręs tėvas
neatrodys miręs,
nes paliko po savęs savo atvaizdą.
5 Gyvas būdamas, jis
mato jį, džiaugiasi
ir net mirdamas neliūdi.
6 Savo priešams jis palieka
keršytoją už skriaudas,
o bičiuliams – atlygintoją
už gerumą.
7 Kas lepina savo vaiką, tas
turės tvarstyti žaizdas
ir kentės širdies skausmą
su kiekviena aimana.
8 Neišjodinėtas arklys
būna aikštingas,
nežabojamas sūnus
užauga maištingas.
9 Lepink savo vaiką, ir jis
įvarys tau klaiką;
pataikauk jam, ir jis durs tau į širdį.
10 Nesijuok su juo, kad
nereikėtų su juo kentėti
ir galų gale griežti dantimis.
11 Neleisk jam laisvai
elgtis jaunystėje,
nežiūrėk pro pirštus į jo kvailystes!
12 Lenk jam sprandą jaunystėje,
plak šonus, kol jis mažas,
antraip užaugs kietasprandis
ir neklusnus,
o tu turėsi per jį širdies skausmo.
13 Drausmink savo sūnų ir
sunkink jo jungą,
kad neįžeistų tavęs
begėdišku elgesiu.

Sveikata

14 Geriau beturtis, sveikas ir stiprus
negu ligų kankinamas turtuolis.
15 Gera sveikata brangiau
už bet kokį auksą,
o stiprus kūnas – už
nesuskaičiuojamus turtus.
16 Nėra didesnio turto už
kūno sveikatą;
širdies džiaugsmui
neprilygsta jokia laimė.
17 Geriau mirtis negu
kartus gyvenimas,
amžinas miegas negu
nuolatinė liga.
18 Skanėstai, paduoti žmogui,
kuris negali valgyti,
yra tarsi ant kapo padėtos
maisto atnašos.

19 Kokia nauda iš atnašos stabui,
kuris negali nei valgyti, nei uosti?
Taip būna ir žmogui,
turinčiam turtų,
bet negalinčiam jais naudotis.
20 Akimis jis mato ir
sunkiai dūsauja,
kaip dūsauja eunuchas,
glamonėdamas merginą!

Gera nuotaika

21 *Nepasiduok sielvartui
ir nesikankink slogiais
svarstymais.
22 Linksma širdis – žmogaus
gyvenimo šerdis,
o džiugesys pailgina jo dienas.
23 Išsiblaškyk, pasidrąsink,
nuvyk apmaudą toli nuo savęs.
Juk sielvartas yra
sunaikinęs daugelį
ir naudos niekada neatneš...
24 Pavydas ir pyktis
trumpina gyvenimą,
o krimtimasis prieš
laiką pasendina.
25 Kas gyvas ir linksmas prie stalo,
tas patirs malonumo iš vaišių.

Požiūris į turtą

31 Nemiga dėl turto nualina
žmogaus kūną,
o nerimas dėl jo išsklaido miegą.
2 Bemiegis nerimas neleidžia
užsnūsti labiau,
negu sunki liga sutrikdo poilsį.
3 Turtuolis triūsia, kad
susikrautų turtų,
o ilsėdamasis valgo iki
soties skanėstų.
4 Beturtis nuolat triūsia,
vos užsidirbdamas kuklų
pragyvenimą,
o ilsėdamasis tampa skurdžiumi.
5 Kas myli auksą, tas nuodėmės
lengvai neišvengs;
kas ieško turtų, tas bus
jų suklaidintas.
6 Daugelis pražuvo dėl aukso,
ir jų pražūtis buvo jiems
savaime aiški.
7 Tai pinklės kvailiams,
ir bet koks neišmanėlis
leidžiasi į jas įviliojamas.
8 Laimingas turtuolis,
rastas be dėmės,
neinantis paskui savo turtus!
9 Kas jis, kad galėtume
jį pasveikinti?
Juk jis padarė nuostabių
darbų saviesiems!
10 Kas buvo išmėgintas auksu
ir rastas tobulas?
Tebūna už tai pagirtas!
Kas galėjo nusižengti ir
nenusižengė,
galėjo daryti pikta ir nepadarė?
11 Jo nuosavybė bus tvirtai pagrįsta,
ir bendrija skelbs jo dosnumą.

Elgesys prie stalo

12 Esi pasodintas prie
didžiūno stalo?
Neatsinešk prie jo godžios ryklės!
Nesakyk: „Kókios gausios vaišės!“
13 Atmink, kad godi akis
– blogas dalykas.
Kas buvo sukurta godesnio už akį?
Todėl kiekviena proga ji ir ašaroja.
14 Netiesk rankos į visa, ką matai,
nenustumk savo kaimyno
nuo dubens.
15 Rūpinkis savo kaimynu
kaip pačiu savimi
ir galvok apie visa, kas
tau nepatinka.
16 Kaip išauklėtas žmogus, valgyk,
kas prieš tave padėta,
ir godžiai nežiaumok, kad
kiti nepasibjaurėtų.
17 Pirmas liaukis, kaip dera
gerai besielgiančiam,
ir godžiai neryk, kad
kitų neįžeistum.

30,21-25 *Mok 11,9-10*

18 Jeigu esi pasodintas prie stalo
tarp daugelio žmonių,
netiesk pirmas rankos.
19 Argi trupučio negana
išauklėtam žmogui?
Atsigulusiam nereikės pūkšti.
20 Saikingumas valgant
laiduoja sveiką miegą
ir aiškų protą keliantis kitą dieną.
Rijūnui skirtos nemigo,
šleikštulio ir skrandžio bėdos.
21 Jeigu norom nenorom
persivalgei,
atsikelk nusivemti, ir
tau palengvės.
22 Klausykis, mano vaik
nepaniekink manęs,
ir ilgainiui branginsi mano žodžius.
Kad ir ką darytum, būk santūrus,
ir joks blogas įprotis
tavęs neužklups.
23 Dosniai maistą dalijantįjį
žmonės giria,
ir jų liudijimas apie jo
dosnumą patikimas.
24 Miestas skundžiasi žmogumi,
kuris šykšti maisto,
ir jų liudijimas apie jo
šykštumą tikslus.

Vynas

25 Nemėgink įrodyti savo
jėgų, gerdamas vyną,
nes vynas yra pražudęs daugelį.
26 Kaip žaizdras išbando
kalvio darbą,
taip vynas išbando širdis,
kai įžūlieji ginčijasi.
27 Vynas žmonėms –
gyvasties šerdis,
jei jo geriama saikingai.
Koks gyvenimas žmogui be vyno?
Iš pradžių jis buvo sukurtas
žmonių džiaugsmui.
28 Širdies džiaugsmui, gerai
nuotaikai ir malonumui
užtenka vyno, jeigu jis geriamas
saikingai tinkamu laiku.
29 Galvos skausmą, kartėlį
ir gėdą kelia vynas,
geriamas be saiko, pykstant
ir barantis.
30 Vis daugiau ir daugiau
vyno – raizgai kvailiui;
jie mažina jam jėgas ir
daugina žaizdas.
31 Gerdamas vyną, nesikabinėk
prie kaimyno,
nepašiepk jo, kai jis linksmas.
Nedaryk jam priekaištų
ir nesiginčyk su juo prie žmonių.

Vaišės

32 Jeigu esi išrinktas vadovauti
vaišėms, nesipūsk,
bet būk su svečiais kaip vienas iš jų.
Prieš atsisėsdamas pirma
pasirūpink jais;
2 kai būsi atlikęs visas savo
pareigas, užimk savo vietą,
kad dalyvautum jų džiaugsme
ir gautum vainiką už
savo svetingumą.
3 Kadangi esi vyresnis, turi
teisę pradėti kalbėti,
bet tramdyk savo išmintį ir
nepertrauk dainos.
4 Kai linksminamasi,
neberk žodžių,
nesipuikuok ne laiku
savo išmintimi.
5 Kaip rubino antspaudas
aukso įtvare
yra dainuojančių draugija
vaišėse su vynu.
6 Kaip smaragdo antspaudas
aukso aptaise
yra muzikos garsai su
geriausiu vynu.
7 O tu, jaunuoli, kalbėk
tik, kai reikia,
tik prašomas ir ne daugiau
kaip dusyk.
8 Kalbėk trumpai, bet pasakyk
daug taupiais žodžiais;
elkis kaip žmogus, kuris išmano

ir vis dėlto gali suvaldyti liežuvį.
[9] Tarp didžiūnų nesielk tarsi
būtum lygus su jais;
kitam kalbant, daug neplepėk.
[10] Kaip žaibas blyksteli
pirma griaustinio,
taip pagarba sklinda pirma
kuklaus žmogaus.
[11] Atėjus laikui, išeik ir
nebūk paskutinis;
eik greitai namo ir nelūkuriuok.
[12] Ten juokauk ir elkis,
kaip tau patinka,
tik nenusidėk iš aukšto
kalbėdamas.
[13] Bet pirmiausia šlovink
savo Kūrėją,
pradžiuginusį tave savo dovanomis.

Dievo Apvaizda

[14] Kas pagarbiai bijo Viešpaties,
tas turi priimti jo auklėjimą;
kas anksti keliasi jo ieškoti,
tas ras malonę.
[15] Kas mokosi Įstatymo, tas
supranta jo vertę,
bet veidmainis ant jo suklups.
[16] Kas pagarbiai bijo
Viešpaties, tas žinos,
koks elgesys teisingas;
jų geri darbai teiks šviesos.
[17] Nusidėjėlis vengia įspėjimų
ir iškraipo Įstatymą pagal
savo reikalą.
[18] Protingas žmogus niekada
neniekins įžvalgos;
išpuikusio ir įžūlaus žmogaus
niekas nebaido.
[19] Nedaryk nieko neapsvarstęs,
o paskui, jau padaręs,
neapgailestauk.
[20] Neik keliu, kuris kupinas pavojų,
ir nesuklupk du sykius prie
tos pačios kliūties.
[21] Nebūk per daug tikras
net ant lygaus kelio
[22] ir būk atidus kiekviename
žingsnyje.
[23] Kad ir ką darytum, būk budrus,
nes taip laikysiesi įsakymų.
[24] Kas laikosi Įstatymo,
tas apsaugo save,
ir kas pasitiki Viešpačiu, tas
nepatirs nuostolio.

33 Žmogaus, kuris pagarbiai
bijo Viešpaties,
neištiks jokia nelaimė,
bet jis bus gelbstimas iš
visų mėginimų.
[2] Kas nekenčia Įstatymo,
tas neišmintingas
ir blaškomas kaip laivas audroje.
[3] *Protingas žmogus pasitiki
Viešpaties žodžiu,
nes jam Įstatymas
patikimas kaip pranašystė.
[4] Parenk, ką turi sakyti, ir
tavęs visi klausysis;
semkis iš savo auklėjimo
ir duok atsakymą.
[5] Kvailio širdis – lyg vežimo ratas,
o jo mąstysena – lyg išklibusi ašis.
[6] Kandus draugas – kaip
smarkus eržilas,
kuris žvingauja, nepaisydamas,
kas ant jo jotų.

Skirtumai

[7] Kodėl viena diena
svarbesnė už kitą,
jei ta pati saulė apšviečia
kiekvieną metų dieną?
[8] Jos skiriasi Viešpaties išmintimi;
jis nustatė metų laikus ir šventes.
[9] Kai kurias dienas jis
išaukštino ir pašventino,
o kai kurias padarė šiokiadieniais.
[10] Visi mirtingieji iš molio,
ir žmonija sukurta iš žemės.
[11] Savo pažinimo pilnatvėje
Viešpats daro tarp jų skirtumą
ir nustato jiems skirtingus kelius.
[12] Kai kuriuos jis laimina
bei išaukština,

33,3 *Iš 28,30; Sir 45,10*

kai kuriuos pašventina bei
patraukia prie savęs,
bet kai kuriuos prakeikia
bei nužemina
ir išvaro iš savo buveinės.
13 Kaip puodžiaus rankose molis,
kurį jis minko, kaip jam patinka,
taip žmonės rankose jų Kūrėjo,
kuris atlygina jiems pagal
savo nuosprendį.
14 Kaip pikta yra gero priešybė,
o mirtis – gyvybės,
taip nusidėjėliai yra
teisiųjų priešybė.
15 Pažvelk į visus
Aukščiausiojo darbus:
jie visi sukurti poromis
ir atitinka vienas kitą.
16 O aš budžiu paskutinis,
kaip likučių rankiotojas po
vynuogių rinkėjų.
17 Viešpaties palaiminimu
atvykau pirmas
ir lyg vynuogių rinkėjas
pripildžiau
savo vyno spaudyklą.
18 Pastebėkite, kad aš ne vien
dėl savęs triūsiau,
bet dėl kiekvieno, kuris
ieško išminties.
19 Tad klausykitės manęs,
žmonijos didžiūnai,
ir įsidėmėkite bendrijos vadovai!

Nuosavybė ir tarnai

20 Sūnui ar žmonai,
broliui ar bičiuliui
neleisk savęs valdyti, kol esi gyvas;
neatiduok niekam to, ką turi,
kad kartais nesigailėtum
ir nereikėtų prašyti,
kad grąžintų.
21 Kol esi gyvas ir gali alsuoti,
neleisk niekam užimti tavo vietos.
22 Juk geriau, kad tavo
vaikai tavęs prašytų,
negu kad žiūrėtum į savo
vaikų rankas.
23 Visuose savo reikaluose
būk šeimininkas,
tenesuteršia niekas tavo garbės!
24 Tą dieną, kai tavo gyvenimas
bus prie galo,
mirties valandą išdalyk savo paveldą.
25 Pašaras, lazda ir naštos – asilui,
duona, drausmė ir darbas – vergui.
26 Pristatyk savo vergą prie
darbo, ir turėsi ramybę;
duok jam laisvas rankas,
ir jis ieškos laisvės.
27 Jungas ir diržas palenkia sprandą,
o blogą vergą – šiekštas ir bausmės.
28 Varyk jį dirbti, kad
nebūtų be darbo,
29 nes buvimas be darbo
išmoko daug pikta.
30 Pristatyk jį dirbti, kaip dera,
o jeigu jis nepaklūsta,
uždėk grandines.
Tačiau niekada neviešpatauk
nė vienam
ir nedaryk nieko, kas neteisinga.
31 Jeigu turi tik vieną vergą,
elkis su juo kaip su savimi pačiu,
nes jį nusipirkai krauju.
Jeigu turi tik vieną vergą,
elkis su juo kaip su broliu,
nes tau jo reikės, kaip
reikia gyvasties.
32 Jeigu blogai su juo elgsiesi,
ir jis, palikęs tave, pabėgs,
33 tai kuriuo keliu eisi jo ieškoti?

Sapnai klaidina

34 *Tuščios ir apgaulingos
neprotingo žmogaus viltys,
o sapnai duoda sparnus kvailiams.
2 Kaip žmogus, kuris gaudo
šešėlį ar vejasi vėją,
elgiasi tas, kas tiki sapnais.
3 Kas matoma sapnuose,
tai tik atspindys,
atvaizdas veido, žiūrinčio
į save patį.

34,1-8 Įst 13,1-5; 18,9-14

4 Argi gali iš nešvaraus išeiti
kas nors švaraus?
Argi gali melagis kada pasakyti tiesą?
5 Būrimai, ženklų aiškinimas
ir sapnai yra niekai;
ko tu jau tikiesi, tai protas
ir pavaizduoja.
6 Nebent tai būtų ypatingas
regėjimas,
Aukščiausiojo siųstas,
antraip neimk jų į širdį.
7 Juk sapnai suklaidino daugelį,
ir žmonės, sudėję į juos savo
viltis, įkliuvo į bėdą.
8 Įstatymo vykdymas nereikalauja
tokių apgaulių;
išmintis yra tobula,
laikydamasi tiesos.

Kelionė daug išmoko

9 Išsilavinęs žmogus daug žino,
ir kas yra daug patyręs,
tas kalba protingai.
10 Žmogus be patirties mažai žino,
bet kas yra keliavęs, tas
įgyja daug gudrumo.
11 Daug mačiau savo kelionėse,
išmokau daugiau, negu
galėčiau apsakyti.
12 Dažnai buvau mirties pavojuje,
bet išsigelbėjau patirties dėka.
13 Gaji yra drąsa pagarbiai
bijančiųjų Viešpaties,
nes jų viltis tame, kuris juos gelbsti.
14 Pagarbiai bijančiam
Viešpaties nėra ko bijoti;
jis nebus bailys, nes
Viešpats jo viltis.
15 Laiminga siela pagarbiai
bijančio Viešpaties!
Kuo jis pasitiki? Kas jo ramstis?
16 Į tuos, kuriuos myli,
žvelgia Viešpats,
galingas skydas
ir stiprus ramstis,
užuovėja nuo dykumos vėjo
ir paunksmė nuo
vidurdienio saulės,
apsauga nuo suklydimo
ir pagalba nuo nuopuolio.
17 Jis teikia džiaugsmo širdžiai,
spindesio akims,
duoda sveikatos, gyvasties
ir palaimos.

Įstatymas ir atnašos

18 Kas atnašauja aukai
neteisėtai įgytus daiktus,
tas suteršia savo dovanas.
Nedorėlių atnašos Dievui
nėra malonios.
19 Aukščiausiajam nepatinka
neteisiųjų atnašos,
jis neatleidžia jiems nuodėmių,
nors aukų būtų ir daugybė.
20 Atnašauti auką iš
beturčių indėlių
lygiai nedora,
kaip ir užmušti sūnų jo tėvo akyse.
21 Labdaros duona –
vargšų gyvastis;
kas iš jų atima ją, tas pralieja kraują.
22 Kas atima iš artimo pragyvenimą,
tas padaro žmogžudystę;
kas neišmoka samdiniui jo algos,
tas pralieja kraują.
23 Jeigu vienas stato, o kitas griauna,
iš to abiem būna tik vargo.
24 Jeigu vienas meldžiasi,
o kitas keikiasi,
katro balsą Viešpats girdės?
25 Jeigu žmogus, palietęs
lavoną, apsiplauna
ir vėl jį paliečia,
kokia jam nauda iš apsiplovimo?
26 Taip ir žmogus,
kuris pasninkauja už
savo nuodėmes,
o paskui eina ir daro tą patį:
kas išgirs jo maldą
ir ką jis laimėjo savo pasninku?

35 Žmogus, kuris
laikosi Įstatymo,
atnašauja daug aukų;
kas paklūsta įsakymams, tas
aukoja bendravimo atnašas.

[2] Dėkingumo ženklan žmogus
atnašauja geriausių miltų,
o duodamas išmaldą,
atnašauja šlovės auką.
[3] Šalintis nuo pikta patinka
Viešpačiui,
vengti neteisingumo –
išpirkimo darbas.
[4] Nesirodyk Viešpačiui
tuščiomis rankomis,
nes visa, ką atnašauji, yra
įsakymo vykdymas.
[5] Teisiojo atnaša praturtina aukurą
ir kaip malonus kvapas kyla
pas Aukščiausiąjį.
[6] Teisiojo auka maloni,
ir jo priminimo atnaša niekada
nebus užmiršta.
[7] Dosnia širdimi garbink Viešpatį,
nešykštėk savo rankų
triūso pirmienų.
[8] Visas savo dovanas atnašauk
šypsančiu veidu
ir dešimtines atskirk
su džiaugsmu.
[9] *Duok Aukščiausiajam,
kaip jis tau yra davęs,
tiek dosniai, kiek išgali.
[10] Viešpats atlygina;
jis atlygins tau septyneriopai.
[11] Neatnašauk jam kyšių,
nes jis jų nepriims!
Nepasitikėk auka iš
skriaudos vaisių,
[12] nes jis Teisėjas;
jis nėra šališkas.
[13] Jis niekada nebūna šališkas,
skriausdamas silpnuosius,
bet išklauso nuskriaustojo maldą.
[14] Jis nėra kurčias našlaičio
verksmui
ar našlės, kai ji lieja savo skundą.
[15] Argi našlės skruostais
tekančios ašaros
neapkaltina žmogaus,
privertusio jas lietis?

[16] Kas nuoširdžiai tarnauja
Dievui, tas bus išklausytas;
jo maldavimas pasiekia dangų.
[17] Nuolankiojo malda
prasiskverbia pro debesis
ir nenurimsta, kol nepasiekia
savo tikslo;
[18] ji neatsitrauks, kol
Aukščiausiasis neatsilieps,
nepažadės teisingai spręsti
ir to nepadarys.
[19] Dievas iš tikrųjų neuždels
ir tarsi galiūnas nenurims,
[20] kol nepalauš negailestingųjų
nugaros
ir neatmokės kerštu tautoms,
[21] kol nesunaikins įžūliųjų minios
ir nesutrupins neteisiųjų skeptro,
[22] kol neatlygins mirtingajam
pagal jo veiksmus
ir neatmokės už žmonių
darbus pagal jų mintis,
[23] kol neapgins savo tautos reikalų
ir nepradžiugins jos gailestingumu.
[24] Malonus jo gailestingumas
nelaimėje
kaip lietaus debesys per sausrą.

Malda už Dievo tautą

36 Ateik mums į pagalbą,
visų Dieve,
ir siųsk siaubą tautoms!
[2] Pakelk ranką prieš pagonis,
kad jie pamatytų tavo
galingus darbus.
[3] Kaip pasinaudojai mumis,
kad parodytum jiems
savo šventumą,
taip dabar pasinaudok jais, kad
parodytum mums savo šlovę.
[4] Tuomet jie žinos, kaip
mes žinome,
jog nėra kito Dievo, išskyrus
tave, Viešpatie.
[5] Duok naujų ženklų, daryk
naujus nuostabius darbus,
iš peties parodyk savo
dešinės garbę.

35,9 *2 Kor 9,7*

6 Pažadink savo narsą ir
išliek savo pyktį;
pažemink nedraugus ir
parblokšk priešus.
7 Paskubink tą dieną, atmink
paskirtąjį laiką,
kai tavo galingi darbai
turi būti paskelbti.
8 Tesunaikina ugningas pyktis bėglį,
ir tavo tautos engėjai
tebūna sunaikinti.
9 Sutraiškyk galvas
priešiškų valdovų,
kurie sako: „Esame tik mes!"
10 Surink visas Jokūbo gimines,
kad jos paveldėtų žemę
kaip anais laikais.
11 Būk gailestingas, Viešpatie,
tavo vardu vadinamai tautai –
Izraeliui, kurį tu pavadinai
savo pirmagimiu.
12 Užjausk savo šventąjį
miestą Jeruzalę,
savo sosto buveinę.
13 Pripildyk Sioną savo
šlovės giesmių
ir savo šventyklą savo garbės.
14 Paliudyk tuos, kuriuos
sukūrei pradžioje,
ir įvykdyk tavo vardu
tartas pranašystes.
15 Atlygink tiems, kurie
tavęs laukia;
tebūna tavo pranašų teisybė.
16 Išklausyk, Viešpatie,
savo tarnų maldą,
nes visada esi malonus savo tautai.
17 Tada bus žinoma visiems
žemės pakraščiams,
kad tu VIEŠPATS, visų amžių Dievas.

Draugų pasirinkimas

18 Ryklė gali praryti bet kokį maistą,
bet vienas valgis būna
gardesnis už kitą.
19 Kaip gomurys atskiria
žvėrienos rūšis,
taip aštrus protas pažįsta melus.
20 Sukto būdo žmogus pridaro
keblumų kitiems;
reikia būti patyrusiam,
norint jam atmokėti.
21 Moteris ims į vyrus
bet kokį vyriškį,
tačiau viena mergina gali
būti geresnė už kitą*.
22 Moters grožis padaro jos
vyro veidą spindintį,
nes viršija visa, kas žavi jo akis.
23 Ir jeigu dar ir jos kalba maloni,
jos vyras laimingesnis už
visus mirtinguosius.
24 Žmona – didžiausias vyro turtas,
į jį panaši pagalbininkė,
ištikima parama.
25 Vynuogynas be tvoros
tampa nualintas;
vyras be žmonos pasidaro
benamis klajūnas.
26 Juk kas pasitikėtų vikriu plėšiku,
klajojančiu iš miesto į miestą?
Tad kas pasitikės vyru,
neturinčiu lizdo,
bet nakvojančiu, kur jį
naktis užklumpa?

37 Kiekvienas draugas sako:
„Ir aš tavo bičiulis", –
tačiau kai kurie jų tik
vadinasi draugais.
2 Argi tai ne mirtinas skausmas,
kai širdies draugas tampa priešu?
3 Deja, palinkstame į pikta!
Kodėl buvai sukurtas
apgaule apdengti žemės veidą?
4 Būna bičiulių, kurie sveikina
draugą laimėje,
bet ištikus vargui nuo jo nusisuka.
5 Būna bičiulių, kurie dalijasi
draugo triūsu dėl valgio,
bet mūšyje neša jo skydą.

36,21 Hebr. rankr. eil. 18-21 sukaitaliotos (18, 21, 19, 20), prieš eil. 22 įterpta: „Gyvulys ėda bet kokią dvėseną, bet vienas grobis būna gardesnis už kitą", o toliau sutampantis eil. 22-26 tekstas kitaip *sunumeruotas* (23-28).

[6] Neužmiršk savo bičiulio mūšyje
ir dalydamas grobį jo neaplenk.

Patarėjai

[7] Kiekvienas patarėjas nurodo kelią,
bet kai kurie jų pataria tik sau.
[8] Būk atsargus su patarėju;
sužinok iš pradžių, kokia
jam iš to nauda,
nes jis patį save turi galvoje.
Jis gali mesti kauliukus
tavo nenaudai
[9] ir sakyti tau: „Tavo kelias geras“,
– o paskui laikytis nuošalėje,
žiūrėdamas, kas tau atsitiks.
[10] Nesitark su žmogumi, kuris
žiūri į tave šnairomis;
slėpk savo ketinimus nuo tau
pavydinčių žmonių.
[11] Nesitark su moterimi
apie jos varžovę,
su bailiu apie karą,
su pirkliu apie verslą,
su pirkėju apie prekės vertę,
su šykštuoliu apie dosnumą,
su negailestingu žmogumi
apie gerumą,
su tinginiu apie bet kokį darbą,
su šių metų samdiniu apie
kitų metų sėją,
su tingiu vergu apie didelę užduotį;
nekreipk jokio dėmesio į jų
duodamą patarimą!
[12] Geriau bendrauk su
teisiu žmogumi,
kuris tikrai laikosi įsakymų,
kuris tos pačios minties, kaip tu
ir kuris tau padės, jeigu suklupsi.
[13] Tuomet kreipk dėmesį į
savo širdies patarimą,
nes nėra kito, ištikimesnio už ją.
[14] Kartais žmogaus širdis
gali pasakyti apie jo būklę daugiau
negu sargybos bokšte
sėdintys septyni sargai.
[15] Bet pirmiausia melskis
Aukščiausiajam,
kad vestų tave tiksliu tiesos keliu.

Tikra ir klaidinga išmintis

[16] Žodis – kiekvieno darbo pradžia,
o svarstymas – kiekvieno veiksmo.
[17] Viso elgesio šaknis – širdis;
ji želdina keturias šakas:
[18] gėrį ir blogį, gyvenimą ir mirtį;
o viską nusprendžia liežuvis.
[19] Žmogus gali būti sumanus
ir daugeliui naudingas,
tačiau sau pačiam kvailas.
[20] Ir sumanus žmogus skurs,
neturėdamas ko valgyti,
jeigu jo žodžiai bus atmetami.
[21] Kadangi Viešpats nesuteikė
jam patrauklumo dovanos,
jam trūksta visapusiškos išminties.
[22] Kai žmogus išmintingas
savo naudai,
jo sveiko proto vaisiai
jame bus matyti.
[23] Kai išmintingas žmogus
moko savo tautą,
jo sveiko proto vaisiai
būna ilgalaikiai.
[24] Išmintingas žmogus bus
apibertas gyriumi;
kas tik jį matys, vadins laimingu.
[25] Žmogaus gyvenimo
dienos ribotos,
bet Izraelio dienos
nesuskaičiuojamos.
[26] Žmogus, išmintingas
savo tautos naudai,
laimi garbės paveldą, ir jo
vardas amžinai gyvas.

Nuosaikumas prie stalo

[27] Mano vaike, valdyk save
visą gyvenimą;
žiūrėk, kas tau kenksminga,
ir sau to neleisk.
[28] Juk ne kiekvienas maistas
visiems geras,
ne visi valgiai tinka
kiekvienam skoniui.
[29] Nebūk godus kiekvieno skanėsto
ir nevalgyk be saiko
geriausių valgių.

30 Persivalgymas atneša ligą,
o besaikis valgymas
sukelia vėmimą.
31 Nuo persivalgymo daugelis mirė,
bet saikus žmogus pailgina
savo gyvenimą.

Liga ir mirtis

38 Brangink gydytoją,
nes jis tau svarbus,
nes Viešpats jį sukūrė,
2 nes iš Aukščiausiojo jo
gydymo dovana
ir iš karaliaus jis gauna
pragyvenimą.
3 Gydytojo išmanymas
daro jį įžymų,
ir didžiūnai jį gerbia.
4 Viešpats išželdina iš
žemės vaistažoles,
kurių protingas žmogus
neturėtų niekinti.
5 *Argi vanduo nebuvo
pasaldytas šakele medžio,
kad būtų pažinta jo jėga?
6 Jis suteikia mirtingiesiems
pažinimą,
kad būtų pašlovintas savo
nuostabiais darbais.
7 Vaistažolėmis gydytojas gydo
ir malšina skausmą,
o vaistininkas iš jų gamina vaistus.
8 Dievo darbai niekada
nebus užbaigti,
sveikata iš jo sklinda
visoje žemėje.
9 Mano vaike, kai sergi,
nelūkuriuok,
bet melskis VIEŠPAČIUI,
kuris tave išgydys.
10 Atsisakyk savo ydų, laikyk
savo rankas švarias
ir apvalyk savo širdį nuo
visų nuodėmių.
11 Atnašauk maloniai
kvepiančią auką
ir geriausių miltų kaip
priminimo auką,
dosnią liejamąją atnašą
pagal savo išgales.
12 Bet ir gydytojui leisk ateiti,
nes Viešpats jį sukūrė;
neleisk jam nuo tavęs pasitraukti,
nes tau jo reikia.
13 Būna atvejų,
kai išgijimas – gydytojo rankose,
14 nes ir jis meldžiasi Viešpačiui,
kad suteiktų jam sėkmę
nustatant ligą
ir gydymas išgelbėtų
ligonio gyvastį.
15 Kas nusideda savo Kūrėjui,
tas bus įžūlus ir savo gydytojui.
16 *Mano vaike, liek ašaras
dėl mirusiojo
ir pradėk raudą kaip žmogus
dideliame skausme.
Įvyniok į maršką jo kūną,
kaip priimta,
ir nesišalink iš laidotuvių.
17 Verk karčiai ir muškis į krūtinę;
vertas mirusiojo tebūna
tavo gedulas.
Gedėk vieną ar dvi dienas,
kaip reikalauja paprotys,
tada nusiramink ir
užmiršk širdgėlą.
18 Juk širdgėla gali baigtis mirtimi,
o liūdinti širdis išsekina
žmogaus jėgas.
19 Nelaimėje skausmas
ilgai nesiliauja,
širdgėlos išgyvenimą
sunku pakelti.
20 Neatiduok savo širdies
sielvartui, varyk jį šalin;
verčiau pagalvok apie savo galą.
21 Neužmiršk, kad sugrįžimo nėra;
mirusiajam gero nepadarai,
o sau pakenki.
22 Atmink jo likimą, nes
tavasis yra panašus;

38,5 *Iš 15,23-25*

38,16-23 *Sir 22,11-12*

vakar tai ištiko jį, o
šiandien ištiks tave.
23 Mirusiajam ilsintis, tesiilsi
ir jo atminimas;
sukaupk savo drąsą,
užgesus jo gyvasčiai.

Amatininkas ir išminčius

24 Raštininko išmintis
padaugina pažinimą;
tik kas laisvas nuo triūso,
gali tapti išmintingas.
25 Kaipgi gali tapti
išmintingas žmogus,
kuris laiko rankose arklą,
didžiuojasi botagu jungui varyti,
varo jaučius ir rūpinasi galvijais?
26 Jo širdis užimta vagų
arimo rūpesčio,
jis rūpestingai peni gyvulius tvarte.
27 Panašiai ir amatininkas
bei meistras,
kuris triūsdamas naktį ir dieną
kala antspaudų žiedus,
nuolat rūpindamasis sumanyti
naują pavyzdį.
Jo širdis užimta rūpesčio pagaminti
tarsi gyvą atspaudą,
ir jis nori rūpestingai atlikti darbą.
28 Panašiai būna ir kalviui,
stovinčiam prie priekalo,
įnikusiam kalti geležį.
Ugnies liepsna svilina jo kūną,
bet jis galynėjasi su
krosnies karščiu.
Kūjo poškėjimas kurtina jam ausis,
o jo akys įsmeigtos į daromo
daikto pavyzdį.
Jo širdis užimta rūpesčio
baigti savo darbą,
ir jis nori rūpestingai atlikti
daikto apdailą.
29 Panašiai būna ir puodžiui,
sėdinčiam prie darbo
ir kojomis minančiam ratą.
Jis visada labai susirūpinęs
savo gaminiais
ir daug jų pagamina.
30 Jis minko molį rankomis
ir mina kojomis.
Jo širdis užimta rūpesčio
baigti glazūravimą,
ir jis nori rūpestingai užkurti
degimo krosnį.
31 Visi jie pasitiki savo rankomis,
kiekvienas jų įgudęs savo darbe.
32 Be jų negalėtų būti
įkurtas joks miestas,
jie nealksta, kad ir kur gyventų.
Bet jie nekviečiami į tautos tarybą,
33 jie neįžymūs viešoje sueigoje.
Jie nesėdi nė teisėjo kėdėje,
neišmano apie teismų
nuosprendžius,
negali paaiškinti išminties
mokymo;
nei jie randami tarp didžiūnų.
34 Bet jie palaiko pasaulio sandarą
ir stengiasi panaudoti
savo įgūdžius.

Rašto žinovas

39 Koks nepaprastas žmogus,
kuris pasišvenčia tyrinėti
Aukščiausiojo Įstatymą!
Jis ištiria visų protėvių išmintį
ir imasi pranašysčių;
2 jis brangina garsiųjų
žmonių posakius
ir gilinasi į palyginimų gelmes;
3 jis tyrinėja paslėptą
patarlių prasmę
ir įninka į palyginimų mįsles.
4 Jo paslaugomis naudojasi
didžiūnai,
jis dalyvauja valdovo sueigoje.
Jis keliauja po svetimas šalis,
kad patirtų, kas gera ir pikta kitur.
5 Jis mėgsta anksti keltis,
norėdamas ieškoti Viešpaties,
savo Kūrėjo,
ir melstis Aukščiausiajam.
Jis garsiai meldžiasi,
prašydamas atleisti
jam nuodėmes.
6 Tada, jeigu Viešpats Visagalis nori,

jis bus pripildytas
supratimo dvasios,
bers savo išminties žodžius
ir šlovins Viešpatį malda.
7 Viešpats parodys, ką
patarti ir ką perprasti,
mąstant apie Dievo paslaptis.
8 Todėl jis skelbs, ką yra išmokęs,
ir didžiuosis Viešpaties
Sandoros Įstatymu.
9 Daugelis girs jo supratimą,
jis niekada nebus užmirštas.
Neišblės jo atminimas,
per kartų kartas bus
gyvas jo vardas.
10 Tautos kalbės apie jo išmintį,
ir bendrija skelbs jam pagyrimus.
11 Kol gyvena, jis vienas
iš tūkstančio,
o kai miršta, palieka gerą vardą.

Kvietimas šlovinti Kūrėją

12 Širdyje turiu daugiau ką pasakyti;
esu toks kupinas, kaip
mėnulis pilnaties metu.
13 Klausykitės manęs, mano
ištikimieji vaikai,
ir skleiskite vainiklapius lyg rožė,
pasodinta prie tekančio vandens.
14 Skleiskite savo malonų
smilkalų kvapą,
pražyskite tarsi lelija.
Teikite kvapą ir giedokite
šlovės giesmę,
garbinkite Viešpatį už
visus jo darbus.
15 Skelbkite jo vardo didingumą,
ir šlovindami jį dėkokite
giesme, arfa ir visais styginiais
instrumentais!
Skelbkite ir giedokite
džiaugsmingai:
16 „Kokie nuostabūs visi
Viešpaties darbai!
Ką tik jis įsako, įvyksta
skirtu laiku.
Nereikia klausti: 'Kas tai?'
– arba: 'Kodėl tai?' –
nes atėjus laikui į tokius
klausimus bus atsakyta".
17 Jo žodžiu susikaupė jūra
tartum pylimas,
ir jo įsakymu buvo padarytos
vandens talpyklos.
18 Užtenka jam įsakyti, ir
vykdoma jo valia;
niekas negali apriboti jo
galios išgelbėti.
19 Prieš jį visi žmonijos darbai,
niekas negali būti paslėpta
nuo jo akių.
20 Jo žvilgsnis apima visa nuo
amžių pradžios iki galo;
nieko nėra, kas būtų jam nelaukta.
21 Tad nėra reikalo klausti: „Kas
tai?" – arba „Kodėl tai?" –
nes visa, kas sukurta,
turi savo paskirtį.
22 Jo palaiminimas užtvindo
išdžiūvusią žemę lyg Nilas,
pagirdo žemės paviršių
lyg Eufratas.
23 Jo pyktis taip pat išvaro
ištisas tautas,
kaip vešlią lygumą pavertė
druskinga dykuma.
24 Doriesiems jo keliai lygūs,
nedorėliams – pilni akmenų.
25 Iš pat pradžių gera buvo
sukurta geriesiems,
o gera ir pikta – nedoriesiems.
26 Būtiniausi žmogaus gyvasčiai
vanduo ir ugnis, geležis ir druska,
kviečių miltai, pienas ir medus,
vynuogių kraujas, aliejus
ir drabužis.
27 Geriems žmonėms visi
šie dalykai geri,
bet nusidėjėliams jie
pasidaro blogi.
28 Būna audros vėjų,
skirtų nubausti,
kurie savo šėlimu gali
perkelti kalnus.
Atėjus atsiteisimo dienai,
jie parodys savo jėgą

ir numalšins savo Kūrėjo pyktį.
29 Ugnis ir kruša, badas ir maras –
visi jie irgi sukurti bausmei.
30 Plėšrūs žvėrys, skorpionai
ir gyvatės,
keršijantis kalavijas
nedorėliams sunaikinti –
visi jie sukurti
ir laikomi jo svirne skirtam laikui.
31 Jam įsakius, jie džiūgauja,
visados pasirengę jam
tarnauti žemėje;
atėjus laikui, jie paklus
jo žodžiui.
32 Todėl iš pat pradžių
buvau tuo įsitikinęs,
išmąstęs ir palieku užrašęs:
33 „Visi Viešpaties darbai geri“, –
nes jis pasirūpina kiekvienu
reikalu jam skirtu laiku.
34 Tad nėra reikalo sakyti:
„Tai blogiau negu tai“, –
nes visa įrodo savo vertę
skirtu laiku.
35 Tad skelbk šlovės giesmę
visa širdimi ir balsu,
garbink Viešpaties vardą!

Blogis pasaulyje

40 Didelis nerimas Dievo
skirtas kiekvienam,
ir sunkus jungas slegia
Adomo vaikus
nuo dienos, kurią jie išeina
iš motinos įsčių,
iki tos dienos, kai sugrįžta
pas visų motiną.
2 Juos vargina keblios
mintys, baimė širdyje,
nerimą kelianti mintis
apie mirties dieną.
3 Nuo žmogaus, sėdinčio
iškiliame soste,
iki žmogaus, sėdinčio
dulkėse ir pelenuose,
4 nuo žmogaus, nešiojančio
purpurą ir karūną,
iki žmogaus, vilkinčio ašutinę,
visus užplūsta mintys –
pykčio ir pavydo,
rūpesčio ir nerimo,
mirties baimės ir įniršio bei kivirčų.
5 Net besiilsinčiam savo
lovoje žmogui
naktį rūpesčiai trukdo miegoti.
6 Trumpas jo poilsis
tartum nebuvęs,
kol savo sapnuose grumiasi
kaip dieną.
Žmogų vargina vaizduotės reginiai,
lyg jis būtų ištrūkęs iš mūšio lauko.
7 Tą akimirką, kai pasijunta saugus,
jis pabunda stebėdamasis,
kad nebuvo ko bijoti.
8 Visiems kūriniams, nuo
žmonių iki gyvulių,
o nusidėjėliams – septyneriopai,
9 ateina mirtis ir kraujo
praliejimas,
kivirčas ir kalavijas,
nelaimės ir badas, žūtis ir rykštė.
10 Visa tai buvo sukurta
nedorėliams,
dėl jų atėjo ir tvanas.
11 Kas iš žemės, sugrįžta į žemę,
o kas iš vandenų – į jūrą*.

Įvairios patarlės

12 Visa, kas kyla dėl kyšio ar
neteisingumo, bus sunaikinta,
o ištikimybė išliks amžinai.
13 Neteisėtai įgytas turtas
išseks lyg upė
ir nudundės lyg perkūno
griausmas per audrą.
14 Kaip dosnus žmogus turi
dėl ko džiaugtis,
taip laužantys Įstatymą
prieis liepto galą.
15 Nedorėlių vaikai mažai
šakų teišskleidžia,
nes jų nesveikos šaknys
ant stačios uolos.

40,11 Hebr. rankr.: „o kas iš aukštybių – į aukštybes“.

16 Jie lyg paupių nendrės,
kurios nudžiūva greičiau
už kitus augalus.
17 Gerumas – tarsi vešlus sodas,
o išmalda išlieka amžinai.
18 Turtas ar uždarbis
pasaldina gyvenimą,
bet geriau už juos abu – rasti lobį.
19 Palikuonys ir miesto įkūrimas
įamžina žmogaus vardą,
bet geriau už juos abu žmogui,
kuris įgyja išminties.
Galvijai ir sodai
praturtina žmogų,
bet geriau už juos abu –
ištikima žmona.
20 Vynas ir muzika džiugina širdį,
bet geriau už juos abu
– draugų meilė.
21 Fleita ir arfa pagražina dainą,
bet geriau už juos abu –
malonus balsas.
22 Meilumas ir grožis džiugina akį,
bet geriau už juos abu –
dirvos derlius.
23 Draugas ar bičiulis
visada mėgstami,
bet dar geriau už juos abu
– protinga žmona.
24 Giminaitis ar padėjėjas
naudingi bėdoje,
bet išmalda padeda labiau
už juos abu.
25 Auksas ir sidabras pastato
žmogų ant kojų,
bet geras patarimas labiau
vertinamas už juos abu.
26 Turtas ir jėga drąsina širdį,
bet geriau už juos abu – pagarbi
Viešpaties baimė.
Pagarbiai Viešpaties
bijančiam nėra skurdo;
ja gyvenančiam nėra reikalo
ieškoti pagalbos.
27 Pagarbi Viešpaties baimė
– tarsi vešlus sodas;
ji saugo žmogų geriau negu
bet kokie turtai.

Elgetavimas

28 Mano vaike, negyvenk
iš elgetavimo!
Geriau mirti, negu elgetauti.
29 Kai žmogus turi žiūrėti
į kito stalą,
jo buitis neverta vadintis gyvenimu.
Kitų žmonių skanėstai
užteršia ryklę;
protingas, išauklėtas
žmogus to saugosis.
30 Begėdžio burnoje
elgetavimas saldus,
bet jo viduje dega kaip ugnis.

Mirtis

41 O mirtie! Kaip kartu
apie tave pagalvoti
žmogui, ramiai gyvenančiam
savo namuose,
vyrui, neturinčiam jokio
rūpesčio, turinčiam laimę
ir dar stipriam smagintis
gyvenimo malonumais!
2 O mirtie! Koks geras
tavo nuosprendis
žmogui, atsidūrusiam
skurde ir bejėgiui,
palaužtam metų naštos ir
besirūpinančiam viskuo,
nusivylusiam ir netekusiam vilties!
3 Nebijok mirties nuosprendžio;
atmink, kad jis apima ir tavo
protėvius, ir palikuonis.
4 Toks Viešpaties nuosprendis
visiems kūriniams;
tad kodėl tu turėtum atmesti
Aukščiausiojo valią?
Ar žmogus gyvena dešimt metų,
ar šimtą, ar tūkstantį,
mirusiųjų pasaulyje nesiskundžiama
dėl gyvenimo trukmės.

Nedorėlių likimas

5 Nusidėjėlių vaikai yra
neapkenčiami vaikiščiai,
kvailos išperos gyvena
nedorėlių namuose.

6 Nusidėjėlių vaikų
paveldas sunyks,
o jų palikuonys patirs amžiną gėdą.
7 Vaikai keiks savo nedorą tėvą,
nes per jį jie kenčia gėdą.
8 Vargas jums, nedorėliai,
kurie palikote Aukščiausiojo
Įstatymą!
9 Jeigu turite vaikų, juos
ištiks neganda;
jeigu tapsite tėvu, tai
bus tik dejonė.
Jums suklumpant, bus
ilgalaikio džiaugsmo,
o jums numirus, prakeikimas
bus jūsų dalia.
10 Visa, kas iš žemės,
sugrįžta į žemę;
taip nedorėliai eina iš
prakeikimo į žūtį.
11 Žmogaus kūnas – tik kvapas,
bet doras vardas niekada
nebus sunaikintas.
12 Gerbk savo vardą, nes jis
tave pergyvens ilgiau
negu tūkstantis krūvų aukso.
13 Laimingo gyvenimo
dienos suskaičiuotos;
bet geras vardas išlieka amžinai.

Gėdos jausmas

14 Mano vaikai, būkite ištikimi
savo auklėjimui
ir ramūs;
kokia gali būti nauda iš
paslėptos išminties
ir paslaptyje laikomo lobio?
15 Geriau žmogus, slepiantis
savo kvailumą,
negu žmogus, slepiantis
savo išmintį.
16 Todėl gerbk mano žodžius,
nes negera visa ko gėdytis
nei kiekvienam gėdos
pajutimui pritarti.
17 Prieš tėvą ar motiną
gėdykis ištvirkavimo,
prieš didžiūną ar valdovą – melo.
18 Prieš teisėją ar pareigūną
gėdykis nusikaltimo,
prieš bendriją ir žmones –
Įstatymo laužymo.
19 Prieš savo bendrininką ar
draugą gėdykis apgaulės,
o vietoje, kur apsigyveni,
– vagystės.
20 Gėdykis sulaužyti
priesaiką ar sutartį
ir alkūnėmis ramstytis prie stalo.
21 Gėdykis šiurkštumo
priimdamas ar duodamas,
tylėjimo prieš tuos, kurie
tave sveikina,
22 žvilgsnių į palaidūnę,
atsisakyti padėti giminaičiui,
23 pasisavinti kito dalį ar dovaną,
spoksoti į kito vyro žmoną,
24 lengvabūdiškai elgtis
su jo tarnaite –
neik prie jos lovos, –
25 sakyti užgaulius žodžius
draugams –
nepalydėk dovanos pajuoka; –
26 pakartoti, ką esi girdėjęs,
ir išduoti patikėtas paslaptis.
27 Tada žinosi, kas yra tikra gėda,
ir būsi visų mėgstamas.
42 O šių dalykų nesigėdyk,
kad nenusidėtum,
norėdamas išvengti gėdos:
2 Aukščiausiojo Įstatymo
bei jo įsakų
nuosprendžio, išteisinančio
bedievį,
3 atsiskaityti su bendrininku
ar pakeleiviais
ir pasidalyti paveldu
su bičiuliais,
4 svarstyklių ir svarsčių tikslumo
ir įsigyti daug ar mažai dalykų,
5 derėtis su pardavėju dėl kainos,
dažnai vaikus drausminti rykšte
ir tingų vergą kruvinai nuplakti,
6 antspaudo, kai turi namie
neprotingą žmoną,
ir rakto, kur yra daug rankų,

7 suskaičiuoti kiekvieną indėlį
ir užrašyti visa, kas duota ir gauta,
8 sudrausti nemokšas bei kvailuosius
ar senius, nusikaltusius
ištvirkavimu.
Tada būsi tikrai taurus,
ir visi laikys tave santūriu.

Duktė – tėvo rūpestis

9 *Duktė – lobis, verčiantis
tėvą budėti;
rūpestis dėl jos neleidžia
jam užmigti.
Kol ji jauna, baisu, kad neištekės,
o jai ištekėjus, ima baimė,
kad bus nemylima.
10 Kol ji dar mergelė, ima baimė,
kad gãli būti suviliota
ir tapti nėščia savo tėvo namuose,
o jai turint vyrą, baisu,
kad bus neištikima,
ir nors jau ištekėjusi, ima baimė,
kad bus bevaisė.
11 Mano sūnau, griežtai
saugok savo dukterį,
kad nepadarytų tavęs
pajuoka tavo priešams,
priežodžiu mieste bei tautos sueigoje
ir neužtrauktų tau gėdos
miesto vartuose.
Žiūrėk, kad nebūtų lango
jos kambaryje
nei vietos, iš kurios būtų matyti
priėjimas prie namų*.
12 Neleisk jai puikautis savo
grožiu prieš jokį vyrą
ir leisti laiką tarp
ištekėjusių moterų.
13 Juk kaip iš drabužių
išlenda kandys,
taip iš moters – jos nedorumas.
14 Geriau nedraugiškas vyras
negu draugiška moteris,
bet geriau sąžininga duktė
negu begėdis sūnus.

Dievo darbai kūrinijoje

15 Dabar priminsiu
VIEŠPATIES darbus
ir apsakysiu, ką esu matęs.
Viešpaties žodžiu atsirado darbai,
ir visi kūriniai vykdo jo valią*.
16 Kaip saulė savo šviesa
žvelgia žemyn į visa,
taip Viešpaties šlovė
pripildo jo darbus.
17 Viešpats nėra leidęs
net šventiesiems
apsakyti visus jo
nuostabius darbus,
nors Viešpats Visagalis yra
davęs jėgų savo galybėms
ištverti jo garbėje.
18 Jis ištiria bedugnę ir
žmogaus širdį,
supranta jų gelmių paslaptis.
Aukščiausiasis žino visa,
kas gali būti žinoma;
jis mato visus dalykus,
kurie turi įvykti.
19 Jis atskleidžia, kas yra
buvę ir kas dar įvyks,
apreiškia paslėptų
dalykų pėdsakus.
20 Jokios įžvalgos jam netrūksta,
niekas nuo jo nepasislepia.
21 Jis tvarko galingus savo
išminties darbus;
nuo amžinybės jis yra
vienas ir tas pats.
Nieko nepridėta, nieko neatimta;
patarėjo jam nereikia!
22 Kokie gražūs visi jo darbai,
žavūs pažiūrėti ir džiugūs
pamatyti!
23 Visa tai gyvena ir lieka amžinai;
kūriniai išlaikomi, kad
vykdytų savo paskirtį.
24 Visų jų po du,
vienas tinkantis kitam;
nė vieno iš jų jis nepadarė
be reikalo.

42,9-11 *Sir 7,24-25; 26,10-12*

42,11 Kai kuriuose rankr. eil. 11e-11f praleistos.

42,15 Kai kuriuose rankr. eil. 15d praleista.

25 Kiekvienas pasikeičia savo
ypatingu geru su kitu.
Kas galėtų prisižiūrėti iki
soties jo garbės?

43 Aukštųjų valdų grožis,
giedrasis padangių skliautas
ir pats dangus yra šlovės reginys.
2 Saulė pasirodo ir
tekėdama skelbia,
koks ji nuostabus spinduolis
– Aukščiausiojo kūrinys.
3 Vidudienį ji išdegina žemę,
ir kas gali pakelti jos
ugningą kaitrumą?
4 Tartum liepsnojanti kieto
metalo krosnis,
ji savo spinduliais padega kalnus.
Ugningu liežuviu ji
sudegina pasaulį,
savo spindesiu apakina akis.
5 Taip, didis yra Viešpats,
jos Kūrėjas,
kurio žodžiu ji skuba savo keliu!
6 Mėnulis žymi metų laikų kaitą,
viešpatauja laikams
ir tarnauja kaip jų amžinas ženklas.
7 Iš mėnulio ateina ženklas
iškilmių dienomis,
iš šviesos davėjo, blėstančio
po pilnaties.
8 Jaunatis, kaip rodo
vardas, atsinaujina.
Koks jis nuostabus, kai keičiasi!
Švyturys galybėms aukštybėse,
šviečiantis dangaus skliaute!
9 Dangaus grožis ir puikybė
– žvaigždės,
puošiančios savo mirgėjimu
Viešpaties aukštybes.
10 Viešpaties įsakymu jos
stovi skirtose vietose
ir niekada nepailsta budėdamos.
11 Pažvelk į vaivorykštę! Tada
šlovink jos Kūrėją,
nes ji nepaprastai graži dėl
savo puošnumo.
12 Ji apglėbia dangaus skliautą
savo didingu lanku,
kurį galingai įtempė
Aukščiausiojo rankos.
13 Savo žodžiu jis siunčia pūgą
ir paskubina savo
nuosprendžio žaibus.
14 Tada atidaromos saugyklos,
ir debesys išskuba kaip paukščiai.
15 Savo galybe jis duoda
perkūnijos debesims jėgą
ir sutrupina krušos gabalus.
16 Jo balso griausmas verčia
raitytis žemę,
savo galybe jis supurto kalnus.
17 Jo valia pietys pučia,
šiaurys atpučia audrą ir
atūžia viesulas.
18 Sniegą jis barsto lyg
plasnojančius paukščius,
snaigės krinta ant žemės
lyg skėrių spiečiai.
Jų baltumo grožis apakina akis,
o širdis, joms dulksnojant, stebisi.
19 Jis beria šerkšną žemėje
kaip druską;
varvekliai sušąla kaip
erškėčių dygliai.
20 Jis pasiunčia šaltus
šiaurio gūsius,
ir vandenį sukausto ledas,
apdengdamas visas kūdras,
tartum vanduo apsišarvuotų.
21 Kai kalnų augaliją išdegina kaitra,
o žydinčios lygumos tarsi liepsnoja,
22 lašantys debesys visa
greitai pagydo,
ir krintanti rasa atgaivina
išdžiūvusią žemę.
23 Savo minties galybe jis
numalšino bedugnę
ir apsodino ją salomis.
24 Žmonės, plaukę jūra,
pasakoja apie jos pavojus;
jų klausydamiesi būname
lyg perkūno trenkti.
25 Joje yra keistų ir
nuostabių kūrinių,
visokiausių gyvūnų ir
milžiniškų jūros pabaisų.

26 Per jį sekasi kiekvienam
jo pasiuntiniui,
ir jo įsakymu šis įvykdo jo valią.
27 Kad ir kiek pasakotume,
negalėtume visko apsakyti;
tad paskutinis žodis tebus
toks: „Jis yra visas visur!“
28 Kur galime rasti jėgų
jam pašlovinti?
Juk jis didingesnis už visus
savo kūrinius.
29 Iš tikrųjų šiurpą keliantis
ir didingas Viešpats,
nuostabi jo galybė.
30 Garbinkite Viešpatį
ir aukštinkite jį,
kiek tik galite.
Aukštindami jį, sukaupkite
visas jėgas
ir nepasiduokite nuovargiui,
nors ir negalite jo suprasti.
31 Juk kas yra jį matęs ir
kas gali jį apsakyti?
Ar kas gali pašlovinti jį, kaip dera?
32 Daug dalykų, didesnių už
šiuos, yra paslėpta,
nes aš esu matęs tik
nedaug jo kūrinių.
33 Viešpats padarė visus kūrinius
ir jį garbinantiesiems
suteikia išminties.

Apie protėvius

44 Dabar šlovinkime
garbingus vyrus,
savo protėvius, kiekvieną
jo kartoje.
2 Daug garbės VIEŠPATS išdalijo,
daug iš savo didybės,
nuo senųjų laikų.
3 Kai kurie valdė savo karalystes
ar įgijo gerą vardą savo žygiais,
kiti davė patarimų, nes
buvo įžvalgūs,
o dar kiti regėjo visa pranašystėje.
4 Kai kurie vedė tautą
savo patarimais
ir tautos Įstatymo išmanymu;
savo mokymu jie buvo išminčiai.
5 Kai kurie sukūrė melodijų
giesmėms
ar parašė giesmių žodžius.
6 Kiti buvo apdovanoti
turtais ir jėgomis,
gyvendami ramiai savo ūkiuose.
7 Visi jie įgijo vardą savo kartoje
ir buvo savo meto
pasididžiavimas.
8 Kai kurie paliko vardą,
kad kiti skelbtų jų šlovę,
9 bet apie kitus neliko atminimo,
nes jie tapo užmiršti, lyg
niekada nebūtų buvę,
tartum nebūtų gimę
kaip ir jų vaikai.
10 Tačiau ir jie buvo teisūs žmonės,
ir jų dori darbai nebus užmiršti.
11 Jų šeimoms lieka turtas,
jų palikuonims – paveldas.
12 Jų dėka jų palikuonys
laikosi Sandoros,
kaip ir jų vaikai per savo tėvus.
13 Amžinai išsilaikys jų palikuonys,
ir jų šlovė niekada nebus išdildyta.
14 Jų kūnai palaidoti ramybėje,
bet jų vardas gyvas kartų kartose.
15 Sueigose bus pasakojama
apie jų išmintį,
ir bendrija skelbs jų šlovę.

Henochas

16 *Henochas ėjo savo kelią su
Viešpačiu ir buvo paimtas,
kad taptų grįžimo ženklu
visoms kartoms.

Nojus

17 *Teisusis Nojus buvo
rastas be priekaištų;
pražūties metu jis išlaikė
gyvą žmoniją.
Todėl tvanui ištikus
likutis buvo išsaugotas žemėje.

44,16 *Pr 5,24; Hbr 11,5; Jud 14*
44,17-18 *Pr 6,9–9,17*

[18] Amžina Sandora buvo
su juo sudaryta,
kad gyvūnai niekada daugiau
nebūtų tvano sunaikinti.

Abraomas

[19] *Abraomas buvo didis
daugelio tautų tėvas;
niekas neprilygo jam šlove.
[20] Jis laikėsi Aukščiausiojo įsako
ir suėjo su juo į Sandorą.
Jis patvirtino įsaką savo
paties kūne*
ir bandomas buvo rastas ištikimas.
[21] Todėl Viešpats ir laidavo
jam priesaika,
kad laimins tautas per
jo palikuonis,
padarys jį tokį gausų kaip
žemės dulkes,
išaukštins jo palikuonis
kaip žvaigždes,
ir duos jiems paveldą nuo
jūros iki jūros,
nuo Upės iki žemės pakraščių.

Izaokas ir Jokūbas

[22] *Taip pat Izaokui jis
atnaujino tą pažadą
dėl jo tėvo Abraomo.
[23] Sandora su visais jo protėviais
buvo patvirtinta,
ir palaiminimą jis skyrė
Jokūbo galvai.
Dievas pripažino jį kaip pirmagimį
ir davė jam savo paveldą;
jis nustatė ribas giminėms
ir jų padalijimą į dvylika.

Mozė ir Aaronas

45 *Iš Jokūbo Viešpats leido
kilti teisiam vyrui Mozei,
kuris rado malonę visų akyse
ir buvo brangus Dievui
bei žmonėms.
Jo atminimas tebūna palaiminimas!
[2] Dievas padarė jį garbe
prilygstantį šventiesiems
ir stiprino siaubą keliančia jėga.
[3] Mozės žodžiais jis darė
ūmius stebuklus
ir aukštai iškėlė Mozę
karalių akyse.
Per jį davė įsakymus savo tautai
ir apreiškė savo šlovę.
[4] Už jo patikimumą ir
kuklumą jį pašventino,
išsirinkdamas iš visos žmonijos.
[5] Leido jam išgirsti savo balsą,
įvedė jį į tamsų debesį
ir tiesiogiai jam davė įsakymus
– gyvenimo ir supratimo Įstatymą,
kad mokytų Jokūbą Sandoros
ir Izraelį jo įsakų.
[6] *Jis išaukštino ir Aaroną,
šventą vyrą kaip Mozė,
jo brolį iš Levio giminės.
[7] *Su juo sudarė amžiną Sandorą
ir suteikė jam savo tautos kunigystę.
Apdovanojo jį didingumu
ir apgaubė didybės dvelkimu.
[8] Aprengė jį prabangiu puošnumu,
papuošė garbingais drabužiais –
kelnėmis, tunika ir skraiste.
[9] Apkabinėjo granatmedžio
obuoliais
bei daugybe auksinių varpelių,
kad skambėtų jam einant,
garsiai aidėdami šventykloje
kaip priminimas jo tautai.
[10] Davė jam ir šventuosius apdarus
iš aukso, mėlyno ir tamsiai
raudono purpuro,
meistriškai išsiuvinėtus,
nuosprendžio krūtinės
dėklą, efodą ir juostą
[11] iš raudonų siūlų,
audėjo dirbinius.

44,19-21 *Pr 15,1–17,27; 22,1-18*
44,20 Žr. Pr 17,10-14.
44,22-23 *Pr 17,19; 26,3-5; 27,28; 28,14*
45,1-5 *Iš 6,28–11,10; 20,1-21*
45,6 *Iš 4,14*
45,7-13 *Iš 28,1-43*

Davė jam brangakmenių, išraižytų
kaip antspaudų žiedai,
įrėmintų aukso rėmeliais,
– auksakalio dirbinį,
kad išraižytomis raidėmis
būtų priminta
kiekviena Izraelio giminė.
12 Įdėjo auksinę diademą
į jo turbaną –
juostelę, išraižytą kaip
antspaudo žiedas,
su pašventinimo įrašu –
garbės ženklą, nuostabų dirbinį,
malonų regėti akims,
tobulą pasigrožėti!
13 Tokių gražių dalykų iki jo nebuvo;
joks pašalietis jų nevilkėjo,
tik jo sūnūs ir palikuonys
visais laikais.
14 Jo javų atnaša deginama
kaip nustatyta auka
kasdien du sykius.
15 *Mozė jį pašventino, patepdamas
šventuoju aliejumi,
kad pagal amžiną Sandorą su
juo ir jo palikuonimis,
tokia amžina, kaip
amžinas dangus,
jie tarnautų Viešpačiui
ir būtų kunigai,
laimintų jo vardu jo tautą.
16 Jis išrinko jį iš visų gyvųjų,
kad atnašautų
deginamąsias aukas Viešpačiui,
smilkalus ir malonaus kvapo
priminimo atnašas
ir atliktų permaldavimą
už Izraelio tautą.
17 Jis patikėjo jam savo įsakymus
su galia įsakyti ir teisti,
pamokyti jo įsakų Jokūbą
ir apeigų Izraelio palikuonis.
18 *Dykumoje pavydėdami prieš
jį susimokė išsišokėliai
Datanas ir Abiramas bei jų sekėjai
ir iš pykčio įniršusi Korės gauja.
19 Bet Viešpats pamatė ir supyko,
sunaikino juos savo
deginančiu pykčiu.
Jis padarė nuostabių darbų,
prarydamas juos ugnies
liepsnomis.
20 Jis padaugino Aarono šlovę
ir suteikė jam paveldą,
paskyrė jam šventąsias atnašas
su Artumo duona kaip jo dalį.
21 Jie valgo iš Viešpaties aukų,
kurias jis suteikė jam ir
jo palikuonims,
22 *bet tautos žemėje
paveldo neturi,
dalies tarp žmonių neturi,
nes pats Viešpats yra jo
dalis ir paveldas.

Finehasas

23 *Finehasas, Eleazaro sūnus,
yra trečias pagal šlovę
dėl savo uolaus gyvenimo
pagarbia Viešpaties baime
ir dėl ištvermės, žmonėms
nuo jo nusigręžus.
Savo kilnios širdies padrąsintas,
jis atliko permaldavimą
už Izraelio tautą.
24 Todėl su juo buvo sudaryta
draugystės Sandora,
kad jis būtų šventovės bei
jo tautos vadovas
ir kad jo palikuonys amžinai
turėtų kunigystės garbę.
25 Kaip buvo sudaryta
Sandora su Dovydu,
Jesės sūnumi iš Judo giminės,
kad karaliaus paveldas pereitų
tik iš sūnaus jo sūnui,
taip ir Aarono paveldas skirtas
vien jo palikuonims.
26 Tad dabar garbinkite Viešpatį,
apvainikavusį jus šlove!

45,15 *Kun 8,1-36*
45,18-19 *Sk 16,1-35*
45,22 *Sk 18,20; Įst 12,12*
45,23-26 *Sk 25,7-13*

Tesuteikia jis jums
širdies išminties
taip valdyti jo tautą teisumu,
kad jų gerovė neišblėstų
ir kad jų šlovė išliktų
per kartų kartas.

Jozuė ir Kalebas

46 *Jozuė, Nūno sūnus,
buvo narsus mūšyje
ir Mozės įpėdinis pranašo
tarnyboje,
sukurtas būti, kaip leidžia
suprasti jo vardas*,
didžiu Dievo išrinktųjų gelbėtoju,
bausti priešus
ir duoti izraelitams jų paveldą.
2 Koks didis jis buvo, kai
pakėlė ranką
kirsti kalaviju miestams!
3 Kas galėjo jam priešintis,
kai jis kovojo Viešpaties mūšius?
4 Argi ne jo ranka buvo
sustabdyta saulė,
ir viena diena tapo lyg dvi?
5 Jis šaukėsi Aukščiausiojo,
Visagalio,
kai priešai apgulė jį iš visų pusių,
ir Visagalis Viešpats atsiliepė jam
nuožmia akmenų krušos audra.
6 Mūšyje jis nugalėjo tą tautą
ir šlaite sunaikino priešus,
kad tautos pripažintų jo
narsą ir žinotų,
jog Viešpats stebi savo
tautos kovas.
7 *Jis visur atsidavė Visagaliui
ir Mozės dienomis įrodė
savo ištikimybę;
jis ir Jefunės sūnus Kalebas
pasipriešino maištininkų sueigai,
sulaikė tautą nuo nuodėmės
ir nutildė jų nedorą murmėjimą.
8 Todėl tik jiedu buvo apsaugoti
iš šešių šimtų tūkstančių
pėstininkų,
kad vestų izraelitus į jų paveldą,
į kraštą, tekantį pienu ir medumi.
9 Jėga, kurią Viešpats
suteikė Kalebui,
pasiliko su juo net žilos
senatvės sulaukus,
tad jis galėjo užimti
krašto aukštumas,
ir jo vaikai gavo jas kaip paveldą,
10 idant visi izraelitai matytų,
kaip gera būti atsidavusiu
Viešpaties sekėju.

Teisėjai

11 *Teisėjai,
kiekvienas pagal savo pašaukimą,
taip pat buvo žmonės, kurių
širdžių nesuviliojo stabai
ir kurie neatsimetė nuo Viešpaties;
palaimintas tebūna jų atminimas!
12 Jų kaulai teželdina naują
gyvastį ten, kur jie guli,
šlovė šių įžymių žmonių
teatgyja per jų vaikus!

Samuelis

13 *Žmonių gerbiamas,
brangus savo Kūrėjui,
įžadu pažadėtas dar
motinos įsčiose
ir pašventintas Viešpačiui
kaip pranašas
buvo Samuelis – teisėjas,
kuris atnašavo auką.
Dievo žodžiu jis įvedė karalystę
ir patepė didžiūnus, kad
valdytų jo tautą.
14 Viešpačiui pavedus, jis
teisė bendriją,
lankydamas Jokūbo stovyklas.
15 Savo ištikimybe jis pasirodė
tikras pranašas,

46,1-6 *Joz 1,1–11,23*

46,1 Hebr. „Viešpats yra gelbėtojas“.

46,7-10 *Sk 14,6-10; 11,21; Joz 14,6-11*

46,11 *Ts 1,1–16,31*

46,13-20 *1 Sam 3,19-20; 7,9-11; 10,1; 12,3; 16,13; 28,18-19*

o savo žodžiais – patikimas
regėtojas.
[16] Jis šaukėsi Viešpaties, Visagalio,
priešams apstojus iš visų pusių,
ir atnašavo žinduklį ėriuką.
[17] Tada Viešpats sugriaudė
iš dangaus,
ir nuaidėjo šiurpą
keliantis jo balsas.
[18] Jis nugalėjo priešo valdovus
ir sunaikino visus filistinų
didžiūnus.
[19] Artindamasis prie savo
gyvenimo galo,
prieš Viešpatį ir jo pateptąjį
jis paliudijo:
„Jokio kyšio ar slaptos dovanos
nesu paėmęs nė iš vieno!"
Ir niekas neišdrįso jo apkaltinti.
[20] Net jam mirus,
žmonės ieškojo jo patarimo;
jis pranešė karaliui apie jo mirtį
ir iš kapo pakėlė balsą
pranašaudamas,
kad padarytų galą tautos
nedorumui.

Natanas ir Dovydas

47 *Po jo atėjo Natanas
pranašauti
Dovydo dienomis.
[2] *Kaip taukai atskiriami nuo
bendravimo atnašos,
taip Dovydas buvo
išrinktas iš izraelitų.
[3] Jis žaidė su liūtais, tarsi
jie būtų ožiukai,
ir su meškomis, tarsi jos būtų
kaimenės ėriukai.
[4] Argi savo jaunystėje jis
neužmušė milžino
ir neišlaisvino tautos iš gėdos,
kai jo ranka paleido iš
svaidyklės akmenį
ir parbloškė pagyrūną Galijotą?
[5] Dovydas šaukėsi Viešpaties
Aukščiausiojo,
ir jis suteikė jėgų jo dešinei,
kad paguldytų įgudusį galiūną
ir išaukštintų savo tautos galybę.
[6] Todėl jis buvo šlovinamas
dėl dešimčių tūkstančių*
ir giriamas dėl Viešpaties
suteiktų palaiminimų,
kai jam buvo suteikta
karaliaus karūna.
[7] Jis visur nugalėjo priešus
ir sunaikino savo
priešininkus filistinus,
sutriuškino jų galybę
iki mūsų dienų.
[8] Kiekviename žygyje dėkojo
Šventajam Aukščiausiajam,
skelbdamas jo garbę,
mylėjo savo Kūrėją iš visos širdies
ir kasdien jį šlovino giesmėmis.
[9] Arfininkams jis nurodė
stovėti priešais aukurą
ir malonia melodija lydėti
šlovės giesmes.
[10] Iškilmių apeigoms jis
suteikė spindesio
ir nustatė visam laikui
šventųjų dienų seką,
kad šventas Viešpaties vardas
būtų šlovinamas
ir šventovė skambėtų nuo
ryto iki vakaro.
[11] Viešpats atleido jam nuodėmes
ir išaukštino jo galybę amžinai;
jis suteikė jam karalystės Sandorą
ir garbingą sostą Izraelyje.

Saliamonas

[12] Dėl savo nuopelnų
įpėdiniu jis turėjo
išmintingą sūnų, galėjusį
saugiai gyventi.
[13] *Saliamonas karaliavo
taikos laikotarpiu,

47,1 *2 Sam 7,2-3; 12,1*
47,2-11 *1 Sam 17,34–18,7; 2 Sam 5,7; 8,1; 12,13*
47,6 Žr. 1 Sam 18,7.
47,13-17 *1 Kar 5,1-12*

nes Dievas nuramino
visas krašto sienas,
kad šis pastatytų Namus jo vardui
ir parūpintų amžiną šventovę.
14 Koks išmintingas
buvai, kai jaunas
liejaisi per kraštus pamokymais
kaip patvinęs Nilas!
15 Tavo didelė išmintis
sklido žemėje;
tu pripildei ją gilios
prasmės patarlėmis.
16 Tavo garsas pasiekė tolimas salas,
tu buvai mylimas už taikų valdymą.
17 Savo giesmėmis,
patarlėmis, mįslėmis,
atsakymais, kuriuos davei,
tu stebinai tautas.
18 *Tu buvai vadinamas tuo
garbingu vardu*,
kuris buvo duotas Izraeliui.
Tu sukaupei aukso lyg geležies
ir padauginai sidabro lyg švino.
19 *Bet tu atsidavei moterims
ir leidai joms viešpatauti
savo kūnui.
20 Tu sutepei savo garbę
ir padarei gėdą savo šeimai.
Tu užtraukei bausmę
savo vaikams
ir savo kvailyste sukėlei
jiems sielvarto.
21 *Taip karališkasis skeptras
buvo padalytas,
ir iš Efraimo kilo maištinga
karalystė.
22 *Bet Viešpats nenustoja
būti gailestingas
ir nepalieka neįvykdyto nė
vieno savo žodžio.
Jis niekada neišraus savo
išrinktojo vaikų
ir nesunaikins jį mylėjusiojo
palikuonių.
Todėl jis suteikė Jokūbui likutį,
o Dovydui – šaknį iš jo
paties šeimos.

Rehabeamas ir Jeroboamas

23 *Saliamonas užmigo
su savo protėviais
ir paliko įpėdiniu vieną savo sūnų,
visiškai kvailą ir stokojantį
nuovokos Rehabeamą,
kuris savo elgesiu pavertė
žmones maištininkais.
24 Tada atėjo Nebato
sūnus Jeroboamas,
suvedžiojęs Izraelį nuodėme,
ir užvedė Efraimą ant nedoro kelio.
Nuo tada jų nuodėmių vis daugėjo,
kol pagaliau jie buvo ištremti
iš savo krašto,
25 nes atsidavė visokiam nedorumui,
kol jų neištiko bausmė.

Elijas ir Eliziejus

48 *Tada pakilo Elijas,
pranašas lyg ugnis,
o jo žodis buvo lyg
liepsnojantis deglas.
2 Jis sukėlė jiems badą
ir savo uolumu privertė
juos skursti.
3 Viešpaties žodžiu jis
aklinai uždarė dangų
ir tris kartus pašaukė žemyn ugnį.
4 Koks garbingas tu, Elijau,
savo nuostabiais darbais!
Kieno garbė tau gali prilygti?
5 Tu prikėlei mirusį vaiką iš mirties
ir iš mirusiųjų pasaulio
Aukščiausiojo žodžiu.
6 Tu siuntei karalius į žūtį
ir kėlei kilminguosius
iš ligos patalų.

47,18 *1 Kar 10,21.27*

47,18 T. y. VIEŠPATIES numylėtiniu.

47,19 *1 Kar 11,1*

47,21 *1 Kar 12,15-20*

47,22 *2 Sam 7,15*

47,23-25 *1 Kar 11,43; 12,10-30; 2 Kar 17,6.18*

48,1-11 *1 Kar 17,1-24; 18,38; 19,15-16; 2 Kar 1,10-16; 2,11; Mal 3,23*

7 Tu girdėjai grasinimus
prie Sinajaus
ir bausmės nuosprendžius
prie Horebo.
8 Tu patepei karalius
bausmėms įvykdyti
ir pranašą būti tavo įpėdiniu.
9 Tu buvai paimtas aukštyn
ugnies viesulu,
vežimu su ugningais žirgais.
10 Ateityje tau skirta,
kaip parašyta,
sušvelninti Dievo pyktį
dar jam neįniršus,
atgręžti tėvų širdį į jų vaikus
ir atkurti Jokūbo gimines.
11 Laimingi, kurie tave matys
ir kurie yra užmigę meilėje!
Juk ir mes tikrai gyvensime.
12 *Kai Elijas buvo viesulu paimtas,
jo dvasios buvo pripildytas
Eliziejus.
Dusyk tiek ženklų jis padarė
ir daug nuostabių darbų
visais savo žodžiais.
Gyvenime jis niekada nedrebėjo
prieš jokį valdovą,
joks žmogus nepajėgė jo įbauginti.
13 *Nebuvo nieko, kas jam
būtų buvę per sunku;
jo kūnas pranašavo iš ten,
kur gulėjo palaidotas.
14 Gyvenime jis darė stebuklų,
ir po mirties jo darbai
buvo nuostabūs.
15 *Nepaisant viso to,
žmonės neatsivertė
ir nuo savo nuodėmių neatsitraukė,
kol nebuvo išvaryti iš savo krašto
ir išblaškyti po visą žemę.
Bet paliko Judas, mažutė tauta
su savo valdovu iš Dovydo namų.
16 Kai kurie jų darė, kas teisinga,
o kiti buvo be galo nedori.

48,12 *2 Kar 2,9.13*
48,13 *2 Kar 13,20-21*
48,15 *2 Kar 18,11-12*

Ezekijas

17 *Ezekijas įtvirtino savo miestą
ir atvedė į jo vidų vandenį;
jis geležies įrankiais prakirto uolas
ir padarė vandens talpyklas.
18 *Jam valdant, Sanheribas
įsiveržė į kraštą
ir atsiuntė rab šakę iš Lachišo;
jis grūmojo kumščiu Sionui
ir įžūliai didžiavosi.
19 Tuomet žmonių širdys
apmirė ir rankos drebėjo;
jie buvo skausmo apimti lyg
gimdančios moterys.
20 *Bet jie šaukėsi Viešpaties,
kuris yra gailestingas,
tiesdami į jį rankas.
Greitai Šventasis iš dangaus
juos išgirdo
ir išgelbėjo juos per Izaiją.
21 Viešpats parbloškė
asirų stovyklą,
ir jo angelas juos sunaikino.

Izaijas

22 Mat Ezekijas darė, kas
patiko VIEŠPAČIUI,
ir tvirtai laikėsi savo protėvio
Dovydo kelio,
kaip jam buvo įsakyta
didžiojo pranašo Izaijo,
mačiusio tą tiesą savo
regėjimuose.
23 *Izaijo dienomis saulė
atgal paėjėjo,
ir pailgino karaliaus gyvenimą.
24 Savo bebaime dvasia
jis žvelgė į ateitį
ir guodė liūdinčius Sione.
25 Jis pranašavo apie tai,
kas bus iki laikų pabaigos,
apie paslėptus dalykus,
kurie dar turės įvykti.

48,17 *2 Kar 20,20*
48,18 *2 Kar 18,13-17*
48,20-21 *2 Kar 18,13–19,35*
48,23 *2 Kar 20,10-11*

Jošijas ir pranašai

49 *Jošijo vardas – lyg
smilkalų mišinys,
parengtas prityrusio
kvepalų gamintojo.
Jo atminimas saldus
lyg medus kiekvienam skoniui
ir lyg muzika puotoje.
2 Jis kentėjo dėl mūsų išdavysčių
ir sunaikino bjauriuosius stabus.
3 Jis buvo nuoširdžiai
ištikimas Viešpačiui
ir nedoru laikotarpiu
elgėsi dorai.
4 Išskyrus Dovydą,
Ezekiją ir Jošiją,
visi buvo nedori,
nes pamesdavo Aukščiausiojo
Įstatymą.
Judo karaliai priėjo liepto galą,
5 nes atidavė savo galybę kitiems
ir savo garbę svetimai tautai.
6 *Svetimieji sudegino
šventąjį miestą
ir nusiaubė jo gatves,
7 kaip Jeremijas buvo pranašavęs.
Juk jie buvo blogai elgęsi su juo,
kuris jau įsčiose buvo
pašventintas pranašu,
kad išrautų, nugriautų
ir sunaikintų,
o paskui atstatytų bei atsodintų.
8 *Ezechielis regėjo Šlovę,
kurią Dievas parodė jam
kerubų vežime.
9 Jis atminė ir Jobą,
kuris visada ištikimai
laikėsi teisumo kelio.
10 Be to, ir dvylika pranašų –
tesuklesti jų kaulai iš savo
vietos nauja gyvastimi! –
davė jėgų Jokūbo tautai
ir gelbėjo juos viltingu
tikėjimu.

Zerubabelis ir Jozuė

11 *Kaip išgirti Zerubabelį?
Jis buvo lyg antspaudo
žiedas ant dešinės,
12 *kaip ir Jehocadako sūnus Jozuė.
Jiedu tomis dienomis
atstatė aukurą,
pastatė šventovę,
šventą Viešpačiui,
skirtą amžinai garbei.

Nehemijas

13 *Nehemijo atminimas
irgi amžinas:
jis vėl atstatė išgriautąsias sienas,
įstatė vartus su velkėmis
ir atstatė sunaikintus
mūsų namus.

Žvilgsnis į praeitį

14 Mažai žemėje buvo tokių
kaip Henochas;
juk jis buvo paimtas iš
žemės į aukštybes.
15 Argi gimė kada kitas toks
vyras kaip Juozapas?
Net jo kaulais buvo pasirūpinta!
16 Semas, Setas ir Enošas
irgi buvo garbingi;
bet visus žmones garbingumu
viršija Adomas.

Vyriausiasis kunigas Simonas

50 Didis tarp savo brolių ir
tikra savo tautos šlovė
buvo kunigas Simonas,
Johanano sūnus;
jam gyvenant buvo atnaujinti
Dievo Namai,
ir jo dienomis sutvirtinta šventovė.
2 Jis padėjo pamatus aukštai
dvigubai sienai,
aukštai atraminei šventyklos
aptvaro sienai.

49,1-3 *2 Kar 22,1; 22,11-13; 23,3.25*
49,6-7 *Jer 1,4-10; 39,8*
49,8-9 *Ez 1,3-15; 14,14-20*
49,11 *Ezr 3,2; Ag 2,23*
49,12 *Ag 1,1.12*
49,13 *Neh 6,15*

3 Jo dienomis iškasta
vandens talpykla –
tvenkinys didumo sulig jūra.
4 Jis pasirūpino, kaip apsaugoti
savo žmones nuo plėšikų
ir įtvirtino savo miestą
prieš apgulą.
5 Koks jis buvo didingas,
kai pažvelgdavo iš Padangtės,
kai išeidavo šiapus
Namų uždangos!
6 Lyg aušrinė tarp debesų,
lyg mėnulio pilnatis per iškilmes,
7 lyg saulė, spindinti ant
Aukščiausiojo šventovės,
lyg vaivorykštė, sutviskanti
padangių debesyse,
8 lyg rožės pirmienų dienomis,
lyg lelijos prie tekančio šaltinio,
lyg Libano žaluma vasarą,
9 lyg ugnis ir smilkalai smilkytuve,
lyg kalstyto aukso indas,
nusagstytas visokiais
brangakmeniais,
10 lyg vešlus alyvmedis,
pilnas vaisių,
ir lyg kiparisas, iškilęs virš debesų!
11 Dėvėdamas garbingą apdarą
ir vilkėdamas didingus drabužius,
pakilęs prie šventojo aukuro,
jis suteikdavo didingumo
šventovės kiemui.
12 Imdamas atnašų dalis
iš kunigų rankų,
stovėdamas prie aukuro žaizdro,
apsuptas brolių kunigų
lyg vainiko,
jis būdavo tarsi jaunas
Libano kedras
tarp palmių kamienų.
13 Visi Aarono sūnūs didingai
laikydavo rankose
Viešpaties atnašą
prieš visą Izraelio bendriją.
14 Atlikęs tarnybą prie aukurų
ir sutvarkęs aukos žaizdrą
Aukščiausiajam Visagaliui,
15 jis ištiesdavo ranką paimti taurę
ir atnašaudavo liejamąsias
atnašas – vynuogių kraują.
Jis išliedavo jį prie aukuro papėdės
kaip malonaus kvapo
atnašą Aukščiausiajam,
Visatos Karaliui.
16 Tada Aarono sūnūs sušukdavo
ir pūsdavo kaldinto
metalo trimitus,
kad prieš Aukščiausiąjį
galingai nuskambėtų šauksmai
kaip priminimas.
17 Tada visi žmonės kartu
skubiai puldavo kniūbsti,
garbindami savo Viešpatį,
Visagalį, Aukščiausiąjį.
18 Tada giesmininkai užtraukdavo
šlovės giesmes,
ir virš minios aidėdavo malónios
šlovės melodijos.
19 O visi Viešpaties Aukščiausiojo
žmonės džiūgaudavo,
melsdamiesi Gailestingajam,
kol vyriausiasis kunigas atlikdavo
tarnybą prie aukuro,
atnašaudamas Dievui skirtąją auką.
20 *Tada Simonas, nulipęs
žemyn, ištiesdavo rankas
virš visos izraelitų bendrijos,
norėdamas ištarti savo lūpomis
Viešpaties palaiminimą
ir pašlovindamas jo vardą.
21 Tada žmonės antrą kartą
puldavo kniūbsti
priimti palaiminimo iš
Aukščiausiojo.
22 Tad dabar garbinkite visų Dievą,
kuris daro nuostabius
darbus žemėje,
taurina mus nuo pat motinos įsčių
ir elgiasi su mumis gailestingai.
23 Tesuteikia jis mums
širdies linksmumo,
ir tebūna ramybė mūsų
dienomis Izraelyje
kaip senovėje.

50,20 *Sk 6,24-27*

24 Tepasilieka jo gerumas
nuolatos su mumis,
ir teišgelbsti jis mus
mūsų dienomis!

Pabaiga

25 Dviejų tautų nemėgstu
visa gyvastimi,
o trečioji net nėra tauta:
26 gyvenančių Seyre, filistinų
ir Sicheme įsikūrusių
kvailųjų žmonių.
27 Išminties ir supratimo pamokas
šioje knygoje parašiau aš, Jėzus,
Siracho sūnaus Eleazaro
sūnus iš Jeruzalės*,
išliedamas savo širdies išmintį.
28 Laimingas, kuris jas mąsto,
išmintingas, kuris paims jas į širdį!
29 Juk kas jas vykdys, tas
viskam turės jėgų,
nes pagarbi Viešpaties
baimė yra jų takas.

Malda

51 Dėkoju tau, Viešpatie
ir Karaliau,
ir šlovinu tave, Dieve,
mano Gelbėtojau!
Šlovinu tavo vardą,
2 nes buvai man apsauga ir parama,
išgelbėjai mane nuo žūties,
nuo piktų liežuvių rykštės
ir neištikimų melagio lūpų.
Man susidūrus su priešais,
tu atėjai man padėti
3 ir savo gailestingumo
bei vardo pilnatve
išgelbėjai mane
iš nasrų, norėjusių mane praryti,
iš mano gyvasties
tykojusiųjų letenų,
iš mane apgulusiųjų išbandymų,
4 nuo dusinančios kaitros,
kuri mane supo,
nuo liepsnų ugnies, kurios
nebuvau užkūręs,
5 nuo gelmių mirusiųjų
pasaulio pilve,
nuo nepadoraus liežuvio
ir melo žodžių,
6 nuo klastingo liežuvio
šmeižto karaliui:
Aš buvau prie mirties,
ir mano gyvastis stovėjo ant
slenksčio į mirusiųjų pasaulį.
7 Buvau apsuptas iš visų pusių,
ir nebuvo, kas man padėtų.
Ieškojau žmonių pagalbos,
bet jos nebuvo.
8 Tada atminiau tavo
gailestingumą, Viešpatie,
ir tavo gerumą praeities amžiais,
nes tu gelbsti tuos, kurie
tavimi pasitiki,
ir išvaduoji iš priešų rankų.
9 Todėl pakėliau balsą nuo žemės
ir maldavau išgelbėti nuo mirties.
10 Šaukiau: „Tu, Viešpatie,
mano tėvas!
Nepalik manęs vargti,
kai esu bejėgis gintis nuo įžūliųjų.
11 Visados šlovinsiu tavo vardą
ir giedosiu padėkos giesmes“.
Mano malda buvo išklausyta,
12 nes tu išgelbėjai mane nuo žūties
ir išvadavai mane vargstantį.
Užtat ir dėkoju tau bei šlovinu
ir garbinu Viešpaties vardą.

Šlovės giesmė*

A Dėkokite Viešpačiui, nes jis geras,
nes jo gailestingumas amžinas.
B Dėkokite šlovės giesmių Dievui,
nes jo gailestingumas amžinas.
C Dėkokite Izraelio globėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.
D Dėkokite Visatos Kūrėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.
E Dėkokite Izraelio Atpirkėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.

50,27 Hebr. rankr.: „Simonas, Siracho sūnaus Eleazaro sūnaus Jėzaus sūnus“.

51,12 Intarpas hebr. rankr. (Sir 12A–12O).

F Dėkokite tam, kuris surinko
išblaškytą Izraelį,
nes jo gailestingumas amžinas.
G Dėkokite tam, kuris atstatė
savo miestą ir šventyklą,
nes jo gailestingumas amžinas.
H Dėkokite tam, kuris želdina
galybę Dovydo namams,
nes jo gailestingumas amžinas.
I Dėkokite tam, kuris išrinko
Cadoko sūnus būti kunigais,
nes jo gailestingumas amžinas.
J Dėkokite Abraomo Skydui,
nes jo gailestingumas amžinas.
K Dėkokite Izaoko Uolai,
nes jo gailestingumas amžinas.
L Dėkokite Jokūbo Galingajam,
nes jo gailestingumas amžinas.
M Dėkokite tam, kuris
išsirinko Sioną,
nes jo gailestingumas amžinas.
N Dėkokite Karaliui –
karalių Karaliui,
nes jo gailestingumas amžinas.
O Jis pažadino savo tautos galybę;
šlovinkite jį už visus jo
ištikimuosius,
už visus Izraelio vaikus,
jam artimą tautą.
Šlovinkite Viešpatį!

Išminties ieškojimas

א 13* Kai dar buvau jaunas
ir ne klajūnas,
maldoje atvirai prašiau išminties.
ב 14 Ji atėjo pas mane savo grožiu,
ir iki pat galo jos ieškosiu.
ג 15 Kaip žiedai davė sirpstančias
vynuoges –
širdies džiaugsmą,
ד taip mano kojos ėjo tiesiu keliu,
nes nuo pat mažumės
sekiau jos žingsnius.
ה 16 Palenkiau tik truputį
ausį ir priėmiau ją,
bet radau sau daug pamokymų.
ו 17 Kadangi tuo keliu eidamas
turėjau naudos,
savo mokytoją dėkingas pagerbsiu.
ז 18 Kad apsisprendžiau
gyventi pagal išmintį
ir uoliai dariau gera,
niekada nesigailėsiu.
ח 19 Grūmiausi su savimi,
norėdamas įgyti išminties
ir uoliai laikiausi jos mokymo.
ט Pasišvenčiau jai
ir niekada nepailsau jos gerbti.
י Tiesiau rankas dangaus link
ir pažinau jos paslaptis.
כ 20 Nukreipiau į ją savo gyvastį
ir laikydamasis tyrumo ją radau.
ל Iš pat pradžių per ją įgijau įžvalgos,
todėl niekada nuo jos nesitrauksiu.
מ 21 Visa mano gyvastis buvo
sutelkta jos ieškoti,
todėl dabar įsigijau ją
kaip brangų turtą.
נ 22 Viešpats davė man
liežuvį kaip atlygį,
tad savo lūpomis ją šlovinsiu.
ס 23 Užeikite pas mane, nemokytieji,
ir pagyvenkite mano mokykloje!
ע 24 Kiek ilgai dar norite stokoti
išminties maisto,
kiek ilgai dar pakęsite tą
didelį troškulį?
פ 25 Pravėriau savo burną ir pasakiau:
„Įgykite išminties, tai
nekainuoja pinigų!“
צ 26 Palenkite sprandą jos jungui,
ir tepriima jūsų širdis mokymą;
ק išmintis – netoli nuo jos ieškančių,
ir kas rimtai jos ieško, tas randa.
ר 27 Pasižiūrėkite savo akimis!
Triūsiau tik truputį,
bet radau daug ramybės.
ש 28 Pasiklausykite tik truputį
mano mokymo,
ir per jį įgysite sidabro ir aukso.
ת 29 Dievo gailestingumu
tesidžiaugia jūsų širdis,
ir niekada nesigėdykite jo šlovinti!

51,13 Šiam skyriui suteiktas vad. abėcėlinių psalmių pavidalas. Žr. Ps 9,2 ir kt.

פ 30 Atlikite savo užduotį skirtu laiku,
ir laikui atėjus Dievas
jums atlygins.
*Tebūna šlovinamas
Viešpats per amžius,
tebūna visados garbinamas
jo vardas!

Čia baigiasi Siracidu praminto
Simono, Jėzaus sūnaus, žodžiai,
Siracho sūnaus Eleazaro sūnaus
Jėzaus sūnaus Simono* išmintis.
Tebūna šlovinamas
Viešpaties vardas
dabar ir visados.

51,30 Priedas hebr. rankr.

51,30 Žr. Sir 50,27.

BARUCHO KNYGA

Barucho knyga (gr. *barouch*, lot. *baruch*) pavadinta Barucho (VII–VI a. pr. Kr.) vardu ir parašyta hebrajiškai (II–I a. pr. Kr.), bet mūsų laikus pasiekė graikiškojo vertimo pavidalu. Graikiškojoje *Septuagintoje* dedama po *Raudų knygos*, lotyniškojoje *Vulgatoje Barucho knygos* šeštą skyrių sudaro *Jeremijo laiškas* (gr. *epistolē ieremiou*, lot. *epistula jeremiae / (h)ieremiae*), pavadintas pranašo Jeremijo (apie 646– 580 m. pr. Kr.) vardu, parašytas hebrajiškai (IV–II a. pr. Kr.) ir paskui išverstas graikiškai.

Knygą galima suskirstyti į tokias dalis: istorinis įvadas (1,1-14), tremtinių malda (1,15–3,8), poema apie išmintį (3,9–4,4), Jeruzalės paraginimas ir paguodimas (4,5–5,9) ir Jeremijo laiškas (sk. 6).

Prasidėjusi atotrūkio tarp Dievo ir jo tautos aprašymu, *Barucho knyga* baigiasi jų sutaikymu, o Jeremijo laiške pabrėžiamas stabų menkumas tikrojo Dievo atžvilgiu.

Tremtinių malda

1 *Tai žodžiai knygos, kurią parašė Hilkijo sūnaus Hasadijo sūnaus Zedekijo sūnaus Machsėjos sūnaus Nerijos sūnus Baruchas Babilone
[2] penktų metų septintą mėnesio dieną – tuo metu, kai chaldėjai paėmė Jeruzalę ir sunaikino ją ugnimi.
[3] *Baruchas perskaitė šios knygos žodžius, klausantis Judo karaliaus Joakimo sūnui Jechonijui, visiems žmonėms, atėjusiems išgirsti skaitymo,
[4] visiems didikams ir karalių sūnums, seniūnams ir visai bendrijai nuo mažiausio ligi didžiausio, taigi klausantis visiems gyvenusiems Babilone prie Sudo upės.
[5] Išgirdę jie verkė, pasninkavo ir meldėsi Viešpačiui.
[6] O paskui surinko lėšų pagal kiekvieno išgales
[7] ir pasiuntė į Jeruzalę Šalumo sūnaus Hilkijo sūnui kunigui Joakimui, kunigams ir visai bendrijai, buvusiai su juo Jeruzalėje.
[8] Tai įvyko, kai sivano mėnesio dešimtą dieną jis gavo pargabenti į Judo žemę Viešpaties Namų indus, paimtus iš šventovės. Šiuos sidabro indus buvo padirbdinęs Judo karalius Jošijo sūnus Zedekijas
[9] po to, kai Babilono karalius Nebukadnecaras paėmė Jechoniją, didikus, amatininkus, pareigūnus ir paprastus žmones kaip belaisvius ir nuvarė iš Jeruzalės į Babiloną.

[10] Jie siuntė pasakyti: „Štai siunčiame jums lėšų nupirkti deginamųjų aukų, atnašų už nuodėmę bei smilkalų ir paruošti javų atnašų. Paaukokite visa ant Viešpaties, mūsų Dievo, aukuro
[11] ir melskitės už Babilono karaliaus Nebukadnecaro gyvenimą bei jo sūnaus Belšacaro gyvenimą, kad jų dienos būtų tokios ilgos, kaip dangaus dienos žemėje.
[12] Tesuteikia Viešpats mums jėgų ir mūsų akims šviesos, kad galėtume saugiai gyventi Babilono karaliaus Nebukadnecaro paunksmėje ir jo sūnaus Belšacaro paunksmėje, kad ilgai jiems tarnautume ir rastume malonę jų akyse.

[13] Taip pat melskitės Viešpačiui, mūsų Dievui, ir už mus, nes mes nusidėjome Viešpačiui, mūsų Dievui, ir jo įniršis bei pyktis nenusigręžė nuo mūsų ligi šios dienos.
[14] Todėl šią

1,1 *Jer 36,4*

1,3-4 *2 Kar 24,8-17*

knygą, kurią siunčiame jums, skaityki-
te viešai Viešpaties Namuose šventės
dieną ir sueigų dienomis.
[15] Taigi sakykite: 'Viešpačiui, mūsų
Dievui, priklauso teisumas'. O mes
šiandien raustame iš gėdos, mes, Judo
žmonės ir Jeruzalės gyventojai, [16] kad
drauge su savo karaliais, didikais, ku-
nigais, pranašais ir savo tėvais [17] nusi-
dėjome Viešpaties akyse [18] ir nepaklu-
some jam. Mes nei paisėme Viešpaties,
mūsų Dievo, balso, nei laikėmės įsaky-
mų, kuriuos Viešpats mums buvo da-
vęs. [19] Nuo tos dienos, kai Viešpats išve-
dė mūsų tėvus iš Egipto žemės, iki šios
dienos mes maištavome prieš Viešpatį,
mūsų Dievą, ir tyčia vengėme klausyti
jo balso. [20] *Todėl net šiandien sekio-
ja mus nelaimės ir prakeikimas, kurį
Viešpats paskelbė per savo tarną Mozę
tuo metu, kai išvedė mūsų tėvus iš
Egipto žemės, norėdamas duoti mums
kraštą, tekantį pienu ir medumi. [21] Mes
nepaisėme Viešpaties, mūsų Dievo,
balso, visų mums per pranašus siųstų
žodžių, [22] bet visi kaip vienas elgėmės
pagal savo nedoros širdies užmačias,
garbinome kitus dievus ir darėme pik-
ta Viešpaties, mūsų Dievo, akyse.

2 Todėl Viešpats įvykdė savo žodį,
ištartą mums – mūsų teisėjams,
valdžiusiems Izraelį, mūsų karaliams,
mūsų didikams, Izraelio ir Judo žmo-
nėms. [2] Jis atsiuntė mums tokių bai-
sių nelaimių, jog niekur po dangumi
nėra įvykę, kas buvo daroma Jeruzalė-
je, kaip parašyta Mozės Įstatyme, [3] kad
mes turėsime valgyti savo pačių sūnų
ar dukterų kūnus. [4] Be to, jis atidavė
juos visoms mūsų kaimynų karalys-
tėms, kad kęstų jų patyčias ir panieką
tarp visų tautų, kuriose tik Viešpats
buvo juos išblaškęs. [5] Mes esame paže-
minti, o ne išaukštinti, nes nusidėjome
Viešpačiui, mūsų Dievui, nepaklausy-
dami jo.

1,20 *Įst 28,15-68*

[6] Viešpats, mūsų Dievas teisus. O
mes, kaip mūsų tėvai, net šiandien
raustame iš gėdos. [7] Tos visos nelai-
mės, kuriomis mus įspėjo Viešpats,
ištiko mus, [8] bet mes nemaldavome
Viešpaties, kiekvienas iš mūsų neatsi-
sakė savo nedoros širdies kėslų. [9] Vieš-
pats stebėjo mūsų nusikaltimus ir at-
siuntė mums nelaimę, nes teisūs visi
Viešpaties darbai, kuriuos jis įsakė
mums atlikti. [10] Bet mes nepaisėmę jo
balso ir nesilaikėme mums duotų įsa-
kymų.
[11] Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve,
kuris galinga ranka, ženklais ir nuos-
tabiais darbais, didžia galybe ir pakel-
ta dešine išvedei savo tautą iš Egipto
žemės ir pasidarei vardą, kurį ir šian-
dien turi, [12] mes nusidėjome, buvome
nedorėliai ir sulaužėme, Viešpatie,
mūsų Dieve, visus tavo įstatus. [13] Te-
nusigręžia nuo mūsų tavo įniršis, nes
mažai mūsų beliko tose tautose, ku-
riose tu mus išblaškei. [14] Išgirsk, Vieš-
patie, mūsų prašymo maldą ir gelbėk
mus dėl savęs paties! Suteik mums
malonę tų, kurie mus išvarė iš namų,
[15] kad visa žemė sužinotų, jog tu esi
Viešpats, mūsų Dievas, nes Izraelis
ir jo palikuonys vadinami tavo var-
du. [16] Pažvelk į mus, Viešpatie, iš savo
šventosios buveinės ir atmink mus!
Palenk savo ausį, Viešpatie, ir išklau-
syk! [17] Atmerk savo akis, Viešpatie, ir
pasižiūrėk, nes mes ne mirusieji, esan-
tys mirusiųjų pasaulyje, iš kurių kūno
atimtas alsavimas, bet tie, kurie gar-
bins ir pripažins Viešpatį. [18] Kas naš-
tos slegiamas dejuoja, kas vaikšto pa-
linkęs ir bejėgis, kieno akys išvargo ir
kas yra alkanas, tas skelbs tavo garbę
ir teisumą, Viešpatie!
[19] Ne mūsų tėvų ir karalių gerais
darbais pasitikėdami ateiname pas
tave maldauti gailestingumo, Viešpa-
tie, mūsų Dieve, [20] bet dėl to, kad pa-
siuntei mums savo įniršį ir pyktį, kaip
buvai įspėjęs per savo tarnus pranašus:

21 *„Taip kalba Viešpats. Palenkite savo
pečius, tarnaukite Babilono karaliui
ir pasiliksite žemėje, kurią aš daviau
jūsų tėvams. 22 Bet jei neklausysite bal-
so Viešpaties, liepiančio tarnauti Babi-
lono karaliui,
23 Judo miestuose
ir Jeruzalės gatvėse
aš nutildysiu džiaugsmo ir
linksmybės garsus,
jaunikio balsą ir nuotakos balsą.
Visa šalis virs tyrlaukiais,
ir niekas joje nebegyvens'.
24 *Bet mes nei paklausėme tavo
balso, nei tarnavome Babilono kara-
liui, todėl tu ir įvykdei, ką buvai grasi-
nęs per savo tarnus pranašus, būtent
kad mūsų karalių ir mūsų tėvų kaulai
bus iškasti iš kapų. 25 Ir iš tikrųjų jie
mėtosi dienos kaitroje ir nakties šal-
noje. Jie mirė, kęsdami didelį skausmą,
nuo bado, kalavijo ir maro. 26 Taip pat
dėl Izraelio karalystės ir Judo karalys-
tės nedorumo Namus, kurie vadinami
tavo vardu, tu pavertei tuo, kuo jie yra
tapę šiandien.
27 Bet su mumis, Viešpatie, mūsų
Dieve, tu pasielgei pagal visą savo ge-
rumą ir begalinį gailestingumą, 28 *kaip
buvai įspėjęs per savo tarną Mozę tą
dieną, kai įsakei jam surašyti tavo Įsta-
tymą Izraelio vaikų akivaizdoje: 29 'Jei
neklausysite mano balso, tikrai ši dide-
lė ir gausi minia taps mažu likučiu tau-
tose, kuriose juos išblaškysiu. 30 Aš ge-
rai žinau, kad jie manęs nepaklausys,
nes tai kietasprandė tauta. Bet savo
tremties šalyje jie paims tai į širdį 31 ir
supras, kad aš, Viešpats, esu jų Dievas.
Aš duosiu jiems širdį bei jautrias ausis,
32 ir jie garbins mane savo tremties ša-
lyje bei šauksis mano vardo. 33 Tuomet
jie liausis buvę kietasprandžiai ir prisi-
mindami savo tėvų, nusidėjusių Vieš-
pačiui, likimą, gręšis nuo savo nedorų
darbų. 34 O aš parvesiu juos į kraštą,
kurį prisiekdamas pažadėjau jų tėvams
– Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Jie vėl
jį valdys. Aš juos pagausinsiu, ir jų ne-
mažės. 35 *Aš sudarysiu su jais amžiną
Sandorą, aš būsiu jų Dievas, ir jie bus
mano tauta. Niekada daugiau nebeva-
rysiu savo tautos Izraelio iš krašto, kurį
jiems daviau'.

3 Visagali Viešpatie, Izraelio Die-
ve, sielvartaujanti siela ir būgš-
taujanti dvasia šaukiasi tavęs! 2 Išgirsk,
Viešpatie, ir pasigailėk, nes mes nusi-
dėjome! 3 Tu viešpatauji amžinai, tuo
tarpu mes žūvame amžinai. 4 Visagali
Viešpatie, Izraelio Dieve, išgirsk mal-
dą Izraelio likučio – vaikų tų, kurie
tau nusidėjo ir nepaklausė Viešpaties,
savo Dievo, balso. Užtat ir persekioja
mus nelaimės. 5 Neatmink dabar mūsų
tėvų nedorųjų darbų, bet atmink savo
ranką ir vardą, 6 nes tu esi Viešpats,
mūsų Dievas. Tave, Viešpatie, mes no-
rime šlovinti! 7 Juk tu įdiegei savo bai-
mę į mūsų širdis, kad šauktumės tavo
vardo. Šlovinsime tave savo tremtyje,
pašalinę iš savo širdžių visą nedorumą
mūsų tėvų, kurie tau nusidėjo. 8 Štai
šiandien mes tremtyje, kur tu mus iš-
blaškei užgauliojimui, prakeikimui ir
bausmei už nedorybes mūsų tėvų, ku-
rie paliko Viešpatį, mūsų Dievą".

Poema apie išmintį

9 *„Klausyk, Izraeli,
gyvenimo įsakymų,
dėmėkis, kad žinotumei,
kas išmintinga.
10 Kas atsitiko, Izraeli,
kad esi savo priešų žemėje
ir sensti svetimoje šalyje,
11 susiteršęs mirusiaisiais,
priskirtas prie žengiančiųjų
į mirusiųjų pasaulį?

2,21-23 *Jer 7,34; 27,10-12*
2,24 *Jer 8,1-2*
2,28-29 *Įst 28,58.62*
2,35 *Jer 32,38-40*
3,9 *Pr 4,20-22*

[12] Tu nusigręžei nuo
išminties šaltinio!
[13] Jei būtumei ėjęs Dievo keliu,
gyventumei ramybėje per amžius.
[14] Suvok, kur išmanymas,
kur stiprybė,
kur supratimas,
kad suvoktumei taip pat,
kur ilgas gyvenimas ir gyvastis,
kur akių šviesa ir ramybė.
[15] *Kas rado išminties buveinę,
kas įsiveržė į jos lobynus?
[16] Kur tautų valdovai
ir viešpatavusieji net
žemės žvėrims,
[17] žaidusieji su padangių
paukščiais?
Kur krovusieji sidabrą ir auksą,
kuriuo žmonės taip pasitiki,
o jų turtams nebuvo galo?
[18] Kur tie, kurie rūpestingai
kalė, apdorodami sidabrą,
bet nepaliko savo darbo ženklo?
[19] Jie pradingo, nužengė į
mirusiųjų pasaulį,
o vietoj jų iškilo kiti.
[20] Naũjosios kartos matė šviesą,
gyveno krašte,
bet kelio į išmintį nerado.
[21] Jos takų jie nesuvokė
ir neieškojo,
net jų palikuonys turi būti
toli nuo kelio į ją.
[22] Apie ją nebuvo kalbama
Kanaane,
ji nebuvo matoma Temane.
[23] Netgi Hagaros vaikai,
ieškantys pažinimo žemėje,
Midjano ir Temano pirkliai
– pasakų sekėjai,
ieškantys pažinimo,
nežinojo kelio į išmintį
ir neėmė į galvą jos takų.
[24] O Izraeli, kokie dideli
Dievo Namai,
kokia beribė jo viešpatystės vieta!
[25] Didelė ir bekraštė,
aukšta ir neišmatuojama.
[26] *Ten gimė garsieji senovės
laikų milžinai,
be galo aukšti ir įgudę kariauti.
[27] Ne juos Dievas išsirinko,
ne jiems davė kelią į išmintį;
[28] jie žuvo, stokodami išmanymo,
jie žuvo dėl savo kvailumo.
[29] Kas gi užžengė į dangų
ir pasiėmė jos
ar parsinešė nuo debesų?
[30] Kas gi perplaukė jūrą, susirado ją
ir nusipirko už gryną auksą?
[31] Niekas nežino kelio į ją,
niekas nesuvokia jos takų.
[32] Bet tas, kuris visa
žino, – pažįsta ją
ir ištyrė ją savo žinojimu.
Jis sukūrė žemę visiems laikams
ir pripildė ją keturkojų gyvulių;
[33] jis siunčia šviesą, ir ji sklinda,
jis atšaukia ją, ir virpėdama
ji paklūsta.
[34] Žvaĩgždės džiugiai žėri
joms nustatytu laiku,
[35] jis pasišaukia jas, ir jos
atsako: 'Mes čia!' –
su džiaugsmu šviesdamos
savo Kūrėjui.
[36] Jis mūsų Dievas,
ir niekas kitas negali jam prilygti.
[37] Jis ištyrė visą išminties kelią
ir padovanojo ją savo
tarnui Jokūbui,
savo mylimam sūnui Izraeliui.
[38] Po to jis pasirodė žemėje
ir gyveno tarp žmonių".

4 *Ji – Dievo įsakymų knyga,
amžinai tveriantis Įstatymas.
Kas tik jo laikosi, tas
atras gyvenimą,
kas jo nesilaiko, tas mirs.
[2] Sugrįžk, Jokūbai, stverkis jos,
eik jos nušviestas į spindesį.

3,15 Job 28,12.20

3,26 Pr 6,4; Išm 14,6

4,1 Sir 24,23

[3] Neatiduok kitam savo garbės,
nei savo pirmumo teisės
– svetimai tautai.
[4] Izraeli, mes laimingi,
nes mums apreikšta, kas
Dievui patinka.

Padrąsinimas ir paguoda

[5] Drąsos, mano tauta,
Izraelio likuti!
[6] Buvote parduoti tautoms
ne sunaikinti.
Buvote atiduoti priešams,
nes pykdėte Dievą.
[7] Įpykdėte savo Kūrėją,
aukodami atnašas demonams,
o ne Dievui.
[8] Užmiršote amžinąjį Dievą,
kuris jus penėjo,
ir nuliūdinote Jeruzalę,
kuri jus auklėjo.
[9] Matydama pas jus ateinantį
Dievo pyktį,
ji sakė: „Klausykitės,
Siono kaimynai!
Dievas man atsiuntė
didelį skausmą.
[10] Juk aš mačiau nelaisvę,
kurią Amžinasis siuntė
mano sūnums ir dukterim
[11] Su džiaugsmu juos auklėjau,
bet su verksmu ir
skausmu išleidau.
[12] Tenedžiūgauja nė vienas,
kad aš našlė, netekusi daugelio.
Dėl savo vaikų nuodėmių
likau nelaiminga,
dėl to, kad jie nuklydo nuo
Dievo Įstatymo,
[13] nepaisė jo įstatų,
nėjo jo įsakymų keliais
ir nežengė jo teisumo
nurodytais takais.
[14] Ateikite, Siono kaimynai!
Prisiminkite mano sūnų
ir dukterų nelaisvę,
siųstą jiems Amžinojo.
[15] Jis atvedė prieš juos tautą iš toli,
nuožmią tautą, kalbančią
svetima kalba,
neturinčią pagarbos senam,
o pasigailėjimo vaikui.
[16] Mylimus sūnus jie
atėmė iš našlės,
paliko mane vienišą, be dukterų.
[17] Kuo gi galiu jums padėti?
[18] Tik tas, kuris sukėlė
jums tiek nelaimių,
gali jus išgelbėti iš priešų rankų.
[19] Eikite, mano vaikai, eikite,
o aš pasiliksiu nelaiminga.
[20] Nusivilkau ramybės drabužį,
apsivilkau maldavimo ašutine
ir kol būsiu gyva šauksiuosi
Amžinojo.
[21] Drąsos, mano vaikai!
Šaukitės Dievo,
ir jis išgelbės jus iš priespaudos,
iš priešų rankų.
[22] O aš patikėjau Amžinajam
jūsų išgelbėjimą,
ir atėjo man džiaugsmas iš Šventojo
dėl gailestingumo, kuris
greitai pasieks jus
nuo Amžinojo, jūsų Gelbėtojo.
[23] Su verksmu ir skausmu
jus išleidau,
bet Dievas amžinai jus
parves pas mane
su linksmybe ir džiaugsmu.
[24] Kaip Siono kaimynai neseniai
matė jūsų nelaisvę,
taip greitai matys jums Dievo
duotą išgelbėjimą,
ateinantį su didžia Amžinojo
garbe ir žėrėjimu.
[25] Vaikai, kantriai kęskite pyktį,
kuris atėjo jums iš Dievo.
Priešai tave persekiojo,
bet greitai matysi jų sunaikinimą
ir lipsi jiems ant sprando.
[26] Mano išlepinti vaikai
žengė duobėtu keliu,
priešų varomi it pagrobta kaimenė.
[27] Būkite drąsūs, vaikai!
Šaukitės Dievo,

nes tas, kuris jums tai atsiuntė,
prisimins jus!
28 Kaip buvote nuolat nusiteikę
nuklysti nuo Dievo,
taip dabar dešimt kartų
uoliau jo ieškokite,
29 nes tas, kuris atsiuntė
jums nelaimes,
sugrąžins su išgelbėjimu jums
ir amžiną džiaugsmą.
30 Drąsos, Jeruzale!
Tas, kuris tau davė vardą,
paguos tave.
31 Baiminasi, kurie tave skriaudė
ir džiūgavo dėl tavo kritimo.
32 Baiminasi miestai, kur
tavo vaikai vergavo,
baiminasi miestas, paėmęs
tavo sūnus.
33 Kaip anas miestas džiaugėsi
dėl tavo kritimo
ir džiūgavo dėl tavo griuvėsių,
taip jis sielvartaus dėl
savo sunaikinimo.
34 Atimsiu jam džiaugsmą
turėti minias gyventojų,
ir jo džiūgavimas virs gedulu.
35 Amžinojo ugnis ant
jo kris ilgą laiką,
ir nuo tada jame apsigyvens
demonai.
36 Pažvelk į rytus, Jeruzale!
Išvysk džiaugsmą,
kuris tau ateina iš Dievo.
37 Žiūrėk! Džiūgaudami Dievo šlove,
pareina tavo vaikai,
kuriuos kadaise išleidai,
Šventojo žodžiu surinkti
iš rytų ir vakarų.
5 *Jeruzale, nusivilk savo
gedulo ir skurdo drabužį
ir apsivilk amžinu Dievo
šlovės grožiu.
2 Apsigaubk Dievo teisumo skraiste,
užsidėk ant galvos Amžinojo
šlovės gobtuvą,
3 nes Dievas parodys tavo
spindesį visai žemei.
4 Tu būsi amžinai Dievo vadinama
'Ramybe per Teisumą' ir 'Šlove
per Dievo garbinimą'.
5 Kelkis, Jeruzale!
Atsistok aukštumoje,
pažvelk į rytus
ir pasižiūrėk į savo vaikus,
surinktus iš rytų ir vakarų
Šventojo žodžiu
ir džiūgaujančius, nes
Dievas juos atsiminė.
6 Priešų varomi, jie pėsti
išėjo iš tavęs,
bet Dievas parves juos pas tave,
nešamus su pagarba tarsi
karališkame soste.
7 Juk Dievas nutarė,
kad aukšti kalnai ir amžinos
uolos būtų nulyginti,
daubos ir slėniai užpilti,
sulyginti su žeme,
idant Izraelis galėtų saugiai
žygiuoti po Dievo šlove.
8 Dievo paliepimu miškai ir
visi kvapūs medžiai
duos Izraeliui pavėsį,
9 nes Dievas džiaugsmingai
ves Izraelį,
nušviestą savo šlovės,
gailestingumo ir teisumo."

*Jeremijo laiškas**

6 Nuorašas laiško, Jeremijo siųsto
belaisviams, kurie turėjo būti ba-
bilониečių karaliaus išvaryti į Babilo-
ną, ir skelbiančio jiems, ką Dievas jam
įsakė.
Už nuodėmes, kuriomis nusidėjo-
te Dievui, babiloniečių karaliaus Ne-
bukadnecaro esate išvaromi kaip be-
laisviai į Babiloną. 2 Pasiekę Babiloną,
išbūsite ten daug metų, ilgą laiką –
septynias kartas. Po to parvesiu jus iš

5,1-2 *Iz 52,1; 61,3.10; Apr 21,2*

6,1 Prie *Barucho knygos* prijungtas Jeremijo laiškas kai kuriuose leidimuose atskiriamas.

ten ramybėje. 3 O dabar Babilone maty-
site ant žmonių pečių nešamus dievus,
padirbtus iš sidabro, aukso ir medžio,
keliančius pagonims baimę. 4 Būkite
budrūs! Nepasidarykite panašūs į pa-
gonis ir nė kiek nebijokite jų dievų,
5 matydami minią prieš juos arba už
jų puolant kniūbsčią. Verčiau sakyki-
te sau: „Tu, Viešpatie, turi būti garbi-
namas!“ 6 O mano angelas su jumis, jis
jūsų gyvasties sargas.

7 Juk jų liežuvis nulygintas dailidės,
o jie patys aptraukti auksu ir sidabru,
tačiau apgaulingi ir negalintys kalbė-
ti. 8 Tarsi mergaitei, mėgstančiai puoš-
menis, žmonės atneša aukso 9 ir pina
vainikus savo dievų galvoms. Kartais
kunigai pasiima sidabrą ir auksą nuo
savo dievų ir sunaudoja patys, net duo-
da jo dalį kekšėms prieangyje. 10 Šiuos
dievus iš sidabro, aukso ir medžio jie
aprengia drabužiais tarsi žmones,
tačiau anie nei nuo rūdžių, nei nuo
kandžių išsigelbėti negali. 11 Apvilkus
juos purpuro drabužiu, vis dėlto rei-
kia nušluostyti nuo jų veido šventyk-
los dulkes, kurios ten tirštai nusėda.
12 Kiekvienas turi skeptrą kaip srities
valdovas, tačiau nepajėgia nubausti
mirtimi to, kas jį užgauna. 13 Kiekvie-
nas laiko dešinėje kirvį ar durklą, ta-
čiau nepajėgia pats išsigelbėti nuo
karo ar plėšikų. 14 Tad aišku, kad tai jo-
kie dievai. Todėl nebijokite jų!

15 Kaip molio puodas, žmogaus su-
daužytas, niekam nebėra naudingas,
taip ir jų dievai, pastatyti jų šventyklo-
se. 16 Jų akys pilnos dulkių nuo praei-
nančių žmonių kojų. 17 Kaip visur užra-
kinamos durys žmogui, kuris nusikalto
karaliui ir nuteistas mirti, taip kunigai
apsaugo šventyklas vartais, užraktais
ir velkėmis, kad jų neišneštų plėšikai.
18 Jiems jie uždega daugiau lempų negu
sau patiems, bet dievai negali nė vieno
jų matyti. 19 Jie lyg šventyklos sienojai,
kurie, kaip sakoma, sugraužiami iš vi-
daus. Nors iš žemės atšliaužusios ki-
nivarpos sugraužia juos ir jų apdarus,
jie nieko nejaučia. 20 Jų veidai pajuodę
nuo šventyklos dūmų. 21 Ant jų kūno ir
galvos tupia šikšnosparniai, kregždės
ir visokie paukščiai bei laipioja katės.
22 Tad žinokite, kad tai ne dievai, ir ne-
bijokite jų!

23 Net auksas, kuriuo jie aptrauk-
ti dėl grožio, žiba tik tuomet, kai kas
nors nuvalo jų paviršių. Netgi kai buvo
liejami, jie nejautė nieko. 24 Kad ir kiek
būtų už juos sumokėta, gyvybės alsa-
vimo jie neturi. 25 Kadangi jie be kojų,
žmonės turi juos nešioti ant pečių, ši-
taip visiems parodydami jų niekybę.
Ir juos garbinantieji turi gėdytis, nes
parpuolę ant žemės, anie patys nebe-
gali atsikelti. 26 Jie negali patys pajudė-
ti, jei kas juos ir pastato, negali patys
atsistoti, jei parpuola. Atnašos deda-
mos šalia jų tarsi šalia mirusiųjų. 27 Jų
kunigai uždarbiauja, pardavinėdami
atnašas savo naudai. Net jų žmonos
susūdo dalį mėsos sau, bet nesidalija
niekuo nei su vargšais, nei su ligoniais.
28 Moterys savo kraujoplūdžių metu ir
gimdyvės liečia jų atnašas. Tad žino-
dami, kad tai ne dievai, – nebijokite jų.

29 Kaipgi jie gali būti vadinami die-
vais? Juk net moterys aukoja atna-
šas tiems dievams iš sidabro, aukso ir
medžio! 30 Jų šventyklose kunigai tupi
nuplyšusiais drabužiais, nukirptais
plaukais bei barzdomis ir nedengto-
mis galvomis. 31 Jie šaukia ir rėkia savo
dievų akivaizdoje, kaip kiti daro šer-
menyse. 32 Kunigai ima kai ką iš dievų
drabužių ir apvelka jais savo žmonas
ir vaikus. 33 Patyrę iš ko nors ką pikta
ar gera, jie negali už tai atsilyginti; jie
negali padaryti žmogaus karaliumi nei
jo nušalinti. 34 Panašiai jie niekam ne-
gali duoti nei turtų, nei pinigų. Jei kas,
davęs jiems įžadą, neištesės, jie negali
iš jo išreikalauti. 35 Jie negelbsti žmo-
gaus nuo mirties nei vaduoja silpnąjį
iš galingojo. 36 Aklam žmogui jie nesu-
grąžina regėjimo ir negelbsti žmogaus,

esančio bėdoje. [37] Jie nei našlės pasi-
gaili, nei našlaičiui padeda. [38] Šie medi-
niai dievai, aptraukti sidabru ir auksu,
panašūs į atkirstus nuo kalno akme-
nis. Jų garbintojai bus sugėdinti. [39] Tad
kaip galima manyti ar tvirtinti, kad jie
yra dievai?

[40] Net patys chaldėjai jų negerbia.
Užtikę kurčnebylį, negalintį kalbėti
žmogų, jie tempia jį prie Belio ir rei-
kalauja, kad dievas prakalbėtų, tarsi
tas žmogus suprastų. [41] Patys jie ne-
pajėgia apsigalvoti ir palikti šių die-
vų, nes stokoja supratimo. [42] O jų mo-
terys, apsijuosusios virvelėmis, sėdi
pakelėse, degindamos sėlenas vietoj
smilkalų. [43] Kuri nors iš jų, pasirinkta
kokio praeivio, sugula su juo ir šaiposi
iš savo kaimynės, kad toji nebuvo taip
pagerbta kaip ji ir kad jos virvelė tebėra
nepertraukta*. [44] Visa, kas daroma su
anais dievais, yra apgaulė. Tad kaip ga-
lima manyti ir tvirtinti, kad jie dievai?

[45] Jie padaryti dailidžių bei auksa-
kalių ir tėra tik tai, kuo šie amatinin-
kai norėjo, kad jie būtų. [46] Juos dir-
bantieji patys ilgai negyvena. Kaipgi
gali jų padirbti daiktai būti dievai?
[47] Jie savo įpėdiniams paliko apgaulę ir
gėdą. [48] Juk kai karas ar nelaimės juos
užklumpa, kunigai tariasi tarpusavy-
je, kur pasislėpti drauge su jais. [49] Tad
kaip gali kas nors nesuvokti, kad tai jo-
kie dievai, jei jie patys nepajėgia apsi-
saugoti nuo karo ar nelaimių? [50] Juk jie
iš medžio, aptraukti auksu ir sidabru!
Ilgainiui jie taps žinomi kaip apgaulė.
Visoms tautoms ir karaliams bus aiš-
ku, kad jie ne dievai, o žmogaus rankų
dirbiniai ir jie neturi jokios dieviškos
galios.

[51] Kam gi dar neaišku, kad jie ne die-
vai? [52] Krašto karaliaus jie nepaskiria ir
žmonėms lietaus neduoda. [53] Nė savo
pačių teisių jie negina ir neatgauna,
kas buvo neteisėtai paimta, nes yra
bejėgiai. Jie tarsi varnos tarp dangaus
ir žemės. [54] Juk kilus gaisrui šių medi-
nių auksu ir sidabru aptrauktų dievų
šventykloje, kunigai, tiesa, bėga ir iš-
sigelbsti, o patys dievai sudega ugnyje
drauge su sienojais. [55] Pasipriešinti ka-
raliui ar priešams jie negali. [56] Tad kaip
galima įsivaizduoti ar manyti, kad jie
yra dievai?

[57] Nei nuo vagių, nei nuo plėšikų šie
mediniai sidabru ir auksu aptraukti
dievai neišsigelbsti. Vagys nuo jų jėga
nulupa auksą bei sidabrą ir pabėga su
drabužiais, kuriais jie buvo apvilkti. O
jie negali net sau pagelbėti. [58] Kur kas
geriau būti karaliumi, rodančiu drą-
są, ar namų apyvokai reikalingu indu,
kuriuo giriasi jo savininkas, negu šiais
netikrais dievais; geriau būti namų
durimis, kurios saugo visa, kas viduje,
negu šiais netikrais dievais; geriau būti
mediniu stulpu karaliaus rūmuose
negu šiais netikrais dievais! [59] Juk sau-
lė, mėnulis ir žvaigždės, būdami švie-
sūs ir atlikdami skirtą tarnybą, elgiasi
klusniai. [60] Panašiai ir žaibas, kai švys-
teli, būna gražus pasižiūrėti, taip pat
ir vėjas, pučiantis kiekviename kraš-
te. [61] Ir debesys, kai Dievas jiems įsako
plaukti viršum visos žemės, vykdo, kas
įsakyta, [62] ir ugnis, pasiųsta iš aukšty-
bių deginti kalnų ir miškų, daro, kas
paliepta. Šie netikri dievai neprilygs-
ta jiems nei grožiu, nei galybe, [63] todėl
neįtikėtina ir negali būti tvirtinama,
kad jie yra dievai. Jie nei teisingumą
įgyvendina, nei žmogui gera padaro.
[64] Tad žinodami, kad tai ne dievai, ne-
bijokite jų!

[65] Ir karalių jie negali nei prakeikti,
nei palaiminti. [66] Tautoms ženklų dan-
gaus skliaute jie nerodo, kaip saulė ne-
spindi, kaip mėnulis nešviečia. [67] Gyvu-
liams geriau negu jiems, nes bėgdami
į pastogę jie gali savimi pasirūpinti.
[68] Taigi nėra nė mažiausio įrodymo, kad
tai dievai, todėl nebijokite jų!

6,43 Užuomina apie babiloniečių moterų apeiginės prostitucijos pareigą.

69 Juk kaip baidyklė agurkų darže
nieko neišsaugo, taip ir mediniai auk-
su bei sidabru aptraukti dievai. 70 Lygiai
kaip erškėčių krūmas sode, ant kurio
tupia visokiausi paukščiai, arba kaip į
patamsį numestas lavonas yra jų me-
diniai sidabru ir auksu aptraukti die-
vai. 71 Iš sudūlėjusio ant jų purpuro ir
lino galima pažinti, kad tai jokie dievai.
Galop ir jie patys sudūlės ir taps krašto
gėda. 72 Juo geriau teisiam, stabų netu-
rinčiam žmogui, nes gėda jo nepalies.

DANIELIAUS KNYGA (graikiškieji skyriai)

Danieliaus knygos (gr. *daniēl*, lot. *dani(h)el*) graikiškaisiais skyriais čia vadinami trys skyriai, parašyti hebrajiškai (II–I a. pr. Kr.), bet neįtraukti į hebrajiškąją *Danieliaus knygą* ir mūsų laikus pasiekę vertimo pavidalu graikiškojoje *Septuagintoje*: 1) Azarijos malda ir Danieliaus draugai krosnyje; 2) Zuzana (gr. *sousanna*, lot. *susanna*); 3) Belis ir slibinas (gr. *bēl kai drakōn*, lot. *bel et draco*). *Septuagintoje* pastarieji du figūruoja kaip dvi atskiros knygos prieš *Danieliaus knygą* ir po jos, o lotyniškojoje *Vulgatoje* visi trys įjungti į šią knygą.

Pirmą skyrių (3,{24}–{90} tarp 3,23 ir 3,24) sudaro dvi liturginės kilmės maldos, antrame (sk. 13 po sk. 12) parodoma, jog Dievas nepalieka jo besišaukiančių nekaltųjų, trečiame (sk. 14 po sk. 13) išjuokiama stabmeldystė.

Azarijos malda

3 {24} * *Jie vaikštinėjo liepsnose,
giesmėmis šlovindami Dievą ir
garbindami Viešpatį. {25} Azarija sto-
vėjo ugnies viduryje ir garsiai meldėsi:
{26} „Pašlovintas ir gyriaus
vertas esi tu,
Viešpatie, mūsų tėvų Dieve,
tavo vardas garbinamas
per amžius,
{27} nes tu teisus dėl visko,
ką mums padarei.
Visi tavo darbai teisingi,
tavo keliai tiesūs
ir visi tavo sprendimai teisingi.
{28} Tu teisingai nusprendei
dėl visko,
ką užleidai ant mūsų
ir ant Jeruzalės, šventojo
mūsų tėvų miesto.
Teisingu sprendimu dėl
mūsų nuodėmių
visa tai padarei,
{29} nes mes nusidėjome
ir nusižengėme;
tolindamiesi nuo tavęs,
darėme visa, kas pikta.
Tavo įsakymų nepaisėme,
{30} nesilaikėme ir nedarėme,
ką buvai įsakęs dėl mūsų
pačių gero.
{31} Todėl dėl visko, ką
užleidai ant mūsų
ir ką mums padarei,
tu pasielgei teisingai.
{32} Atidavei mus į rankas
mūsų priešams,
nežabotiems ir bjauriems
bedieviams,
neteisingam karaliui, pikčiausiam
visame pasaulyje.
{33} Dabar mes nedrįstame
atverti lūpų;
gėda ir negarbė ištiko tuos,
kurie tau tarnauja ir tave garbina.
{34} Dėl savo šventojo vardo
neatmesk mūsų amžinai
ir nepanaikink savo Sandoros.
{35} Neatimk iš mūsų savo
gailestingumo

3,{24} Gr. *Septuagintos* vertime šis tekstas įterptas tarp hebr. Dan 3,23 ir 3,24.
3,{24} *Dan 3,23*

dėl savo bičiulio Abraomo,
dėl savo tarno Izaoko
ir dėl savo šventojo Izraelio.
{36} Jiems tu pažadėjai
pagausinti palikuonis
kaip dangaus žvaigždes,
kaip smiltis ant jūros kranto.
{37} Tačiau mes, Viešpatie, tapome
mažesni už bet kurią tautą
ir esame pažeminti šiandien
visame pasaulyje
dėl savo nuodėmių.
{38} Neturime dabar
nei kunigaikščio, nei
pranašo, nei vado,
nei deginamosios atnašos,
nei aukos,
nei aukojimo, nei smilkalų,
nei vietos aukoti pirmienoms
ir rasti tavo gailestingumui.
{39} O kad atgailaujančia širdimi
ir nuolankia dvasia
būtume tau tokie mieli,
{40} kaip avinų bei jaučių
deginamosios aukos
ir kaip tūkstančiai
riebių avinėlių!
Tokia tau priimtina tebūna mūsų
auka šiandien tavo akivaizdoje,
nes tavimi pasitikintieji
nenusivils.
{41} Dabar mes sekame
tave visa širdimi,
bijome tavęs ir ieškome tavo veido.
{42} Nepalik mūsų gėdoje,
bet elkis su mumis pagal
savo švelnumą
ir savo gausų gailestingumą.
{43} Išgelbėk mus savo
nuostabiais darbais
ir pašlovink savo vardą, Viešpatie!
{44} Teapima sumišimas visus tuos,
kurie daro pikta tavo tarnams;
tebūna jie sugėdinti ir bejėgiai,
tebūna sutriuškinta jų galybė!
{45} Tesužino, kad tu vienas
esi Viešpats Dievas,
šlovingas visame pasaulyje.

Danieliaus draugai krosnyje

{46} Tuo tarpu juos įmetusieji karaliaus
tarnai nesiliovė kurstyti krosnį nafta,
derva, pakulomis ir žagarais. {47} Lieps-
nos pakilo keturiasdešimt devynias
uolektis virš krosnies, {48} driekėsi į
šonus ir sudegino aplink krosnį sto-
vėjusius chaldėjus. {49} *Bet Viešpaties
angelas nužengė į krosnį pas Azariją ir
jo draugus, išstūmė plieskiančią ugnį
iš krosnies {50} ir padarė krosnies vidų
tokį, tarsi jame būtų pūtęs vėsa dvel-
kiantis vėjelis. Ugnis jų visai nelietė,
neužgavo ir net nevargino. {51} Tuomet
visi trys krosnyje vienu balsu giedojo,
garbindami ir šlovindami Dievą:
{52} Pašlovintas tu, Viešpatie,
mūsų tėvų Dieve,
vertas garbės ir labai
aukštinamas per amžius.
Šlovinamas tavo garbingas
ir šventas vardas,
vertas garbės ir labai
aukštinamas per amžius.
{53} Šlovinamas tu savo šventoje
garbės šventykloje,
garbinamas ir labai
šlovinamas per amžius.
{54} Šlovinamas tu, kuris
žvilgsniu matuoji gelmes
nuo savo sosto virš kerubų,
vertas garbės ir labai
aukštinamas per amžius.
{55} Šlovinamas tu savo
Karalystės soste,
garbinamas ir labai
aukštinamas per amžius.
{56} Šlovinamas tu
dangaus skliaute,
garbinamas ir labai
aukštinamas per amžius.
{57} Šlovinkite Viešpatį, visi
Viešpaties kūriniai,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.

3,{49} *Tob 5,4*

{58} Šlovinkite Viešpatį, dangūs,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{59} Šlovinkite Viešpatį,
Viešpaties angelai,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{60} Šlovinkite Viešpatį,
visi vandenys,
esantys viršum dangaus
skliauto,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{61} Šlovinkite Viešpatį,
visos Galybės,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{62} Šlovinkite Viešpatį,
saule ir mėnuli,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{63} Šlovinkite Viešpatį,
dangaus žvaigždės,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{64} Šlovinkite Viešpatį,
lietūs ir rasa,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{65} Šlovinkite Viešpatį, visi vėjai,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{66} Šlovinkite Viešpatį,
ugnie ir kaitra,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{67} Šlovinkite Viešpatį,
šalti ir karšti,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{68} Šlovinkite Viešpatį,
rasos ir pūgos,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{69} Šlovinkite Viešpatį,
šalna ir vėsuma,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{70} Šlovinkite Viešpatį,
lede ir sniege,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{71} Šlovinkite Viešpatį,
naktys ir dienos,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{72} Šlovinkite Viešpatį,
šviesa ir tamsa,
garbinkite ir labai aukštinkite
jį per amžius.
{73} Šlovinkite Viešpatį,
žaibai ir debesys,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{74} Tešlovina Žemė Viešpatį,
teartina ir labai tešlovina
jį per amžius.
{75} Šlovinkite Viešpatį,
kalnai ir kalvos,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{76} Šlovinkite Viešpatį, visi
dirvoje augantys želmenys,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{77} Šlovinkite Viešpatį,
vandens šaltiniai,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{78} Šlovinkite Viešpatį,
jūros ir upės,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{79} Šlovinkite Viešpatį,
banginiai ir visa,
kas plaukioja vandenyse,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{80} Šlovinkite Viešpatį,
padangių paukščiai,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{81} Šlovinkite Viešpatį, visi
žvėrys ir galvijai,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.

{82} Šlovinkite Viešpatį, žmonės,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{83} Šlovink Viešpatį, Izraeli,
garbink ir labai šlovink
jį per amžius.
{84} Šlovinkite Viešpatį,
Viešpaties kunigai,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{85} Šlovinkite Viešpatį,
Viešpaties tarnai,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{86} Šlovinkite Viešpatį,
teisiųjų dvasios ir sielos,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{87} Šlovinkite Viešpatį, ištikimieji
ir nuolankios širdies,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
{88} Šlovinkite Viešpatį,
Hananija, Azarija ir Mišaeli,
garbinkite ir labai šlovinkite
jį per amžius.
Jis ištraukė mus iš pragaro,
išgelbėjo iš mirties rankų.
Jis išlaisvino mus iš ugnimi
plieskiančios krosnies,
išgelbėjo iš ugnies liepsnų.
{89} Dėkokite Viešpačiui,
nes jis geras,
nes jo gailestingumas tveria amžius.
{90} Šlovinkite dievų Dievą visi,
kurie jo pagarbiai bijote,
garbinkite jį ir dėkokite,
nes jo gailestingumas
tveria amžius“.

Zuzanos istorija

13 * Babilone gyveno žmogus, var-
du Joakimas. 2 Jis buvo vedęs
Hilkijo dukterį Zuzaną, didelio grožio
ir dievobaimingą moterį. 3 Jos tėvai,
būdami pamaldūs, buvo išauklėję savo
dukterį pagal Mozės Įstatymą. 4 Joaki-
mas buvo labai turtingas ir turėjo sodą
prie savo namų. Pas jį dažnai susiei-
davo judėjai, nes jis buvo visų garbin-
giausias.

5 Tais metais du seniūnai buvo žmo-
nių išrinkti teisėjais, apie kuriuos Vieš-
pats buvo pasakęs: „Nedorybė išėjo iš
Babilono per seniūnus teisėjus, kurie
tik dėjosi vedą žmones“. 6 Šie vyrai
dažnai lankydavosi Joakimo namuose,
ir visi eidavo bylinėtis pas juos. 7 Vidu-
dienį, žmonėms išėjus, Zuzana eidavo
į vyro sodą pasivaikščioti. 8 Abu seniū-
nai, matydami ją kasdien išeinančią
ir vaikščiojančią, užsidegė jos geisti.
9 Jiedu pametė protą, nebegręžė akių
į dangų ir užmiršo teisingus sprendi-
mus. 10 Abu buvo ją įsimylėję, tačiau
savo geismą vienas nuo kito slėpė,
11 nes gėdijosi kalbėti apie savo gašlų
troškimą sugulti su ja. 12 Diena po die-
nos jiedu tykojo, norėdami ją pamatyti.
13 Kartą jiedu vienas kitam tarė: „Eiki-
me namo, nes jau pietų metas!“ Jie iš-
ėjo ir atsiskyrė vienas nuo kito. 14 Bet
abu, mėtydami pėdas, sugrįžo į tą pa-
čią vietą. Priversti vienas kitam pasi-
aiškinti, jiedu išpažino savo gašlią ais-
trą ir kartu sutarė ieškoti progos, kada
galėtų ją vieną užtikti.

15 Vieną dieną, jiems belaukiant tin-
kamos progos, ji išėjo į sodą kaip pa-
prastai, tik dviejų tarnaičių lydima. Ji
norėjo sode išsimaudyti, nes buvo la-
bai karšta. 16 Ten nebuvo jokio žmo-
gaus, išskyrus anuos du seniūnus,
pasislėpusius ir tykojančius jos. 17 „At-
neškite man aliejaus ir kvepalų, – pa-
liepė ji savo tarnaitėms, – ir uždarykite
sodo vartus, kad galėčiau išsimaudyti“.
18 Jos padarė, kaip ji liepė. Uždariusios
sodo vartus, jos išėjo pro šonines duris
atnešti daiktų, kurių ji buvo prašiusi.
Seniūnų jos nepastebėjo, nes jie buvo
pasislėpę. 19 Vos tarnaitėms išėjus, abu
seniūnai pašoko ir pribėgo prie jos.

13,1 Gr. *Septuagintos* vertime Dan 13–14 eina po hebr. Dan 12,13.

20 „Žiūrėk, – sakė jie, – sodo vartai
uždaryti, ir niekas negali mūsų maty-
ti. Mes norime tavęs! Sutik ir atsiduok
mums! 21 O jei nesutinki, mes liudysi-
me prieš tave, sakydami, jog išsiun-
tei savo tarnaites dėl to, kad su tavimi
buvo jaunas vyriškis“.

22 *Zuzana sunkiai atsiduso. „Pate-
kau į spąstus! Juk jei tai darysiu, būsiu
pasmerkta mirti, o jei nedarysiu, neiš-
trūksiu iš jūsų rankų. 23 Vis dėlto man
geriau patekti į jūsų rankas, negu nusi-
dėti Viešpaties akyse“.

24 Tuomet Zuzana sukliko, o abu se-
niūnai pradėjo rėkti ant jos. 25 Vienas
jų nubėgo atidaryti sodo vartų. 26 Na-
miškiai, išgirdę klyksmą sode, įpuo-
lė pro šonines duris pasižiūrėti, kas
jai atsitiko. 27 Kai seniūnai papasakojo
savo istoriją, tarnai buvo pritrenkti iš
gėdos, nes nieko panašaus niekada ne-
buvo girdėję apie Zuzaną.

28 Kitą dieną, žmonėms susirinkus
jos vyro Joakimo namuose, atėjo ir abu
seniūnai, pilni nedorų minčių, norė-
dami pasmerkti Zuzaną mirti. 29 Visų
žmonių akivaizdoje jie įsakė: „Pašau-
kite Joakimo žmoną, Hilkijo dukterį
Zuzaną“. Ji buvo pašaukta 30 ir atėjo,
lydima savo tėvų, vaikų ir visų giminių.
31 Zuzana buvo labai grakšti ir graži pa-
sižiūrėti, 32 bet prisidengusi skraiste.
O anie nenaudėliai įsakė nutraukti
skraistę, kad nors taip pasisotintų jos
grožiu. 33 Artimieji ir visi, kurie ją matė,
plūdo ašaromis.

34 Abu seniūnai pakilo ir žmonių iš
visų pusių supami uždėjo savo rankas
jai ant galvos. 35 O ji verkdama žvelgė į
dangų, nes jos širdis pasitikėjo Viešpa-
čiu. 36 Seniūnai tarė: „Mums bevaikš-
čiojant vieniems sode, įėjo ši moteris
su dviem tarnaitėmis. Ji uždarė sodo
vartus ir atleido tarnaites. 37 Tuomet
jaunas vyriškis, kuris buvo ten pasislė-
pęs, atėjo pas ją ir sugulė su ja. 38 Mes
buvome sodo kampe ir matydami tokį
nusikaltimą bėgome prie jų. 39 Nors ir
matėme juos gulinčius, vyro nutverti
nepajėgėme, nes jis buvo už mus sti-
presnis. Jis atsidarė vartus ir paspruko.
40 Bet mes nutvėrėme šitą ir klausėme,
kas buvo tas jaunas vyriškis. 41 Ji atsi-
sakė mums pasakyti. Visa tai mes liu-
dijame“.

Kadangi jie buvo žmonių seniū-
nai ir teisėjai, visa bendrija patikėjo
jais ir pasmerkė ją mirti. 42 O Zuzana,
visu balsu šaukdama, sakė: „Amžinasis
Dieve! Tu žinai visas paslaptis ir žinai
visa pirmiau, negu įvyksta! 43 Tu žinai,
kad jie melagingai liudijo prieš mane.
Argi aš turiu mirti, nors nepadariau
nieko, ką jie prieš mane prasimanė?!“

44 Viešpats išgirdo jos šauksmą.
45 Kai ji buvo vedama mirti, Dievas
pažadino vieno jaunuolio, vardu Da-
nielius, šventą dvasią, 46 ir jis sušuko
didžiu balsu: „Aš nekaltas dėl šios mo-
ters kraujo!“

47 Tuomet visi žmonės atsisuko į jį,
klausdami: „Ką tu nori šiais žodžiais
pasakyti?“ 48 Atsistojęs tarp jų, jis atsa-
kė: „Nejau jūs tokie kvaili, Izraelio vai-
kai?! Nejau pasmerksite mirti Izraelio
dukterį, neištyrę ir nepažinę, kas yra
tiesa? 49 Grįžkite į teismo vietą, nes jie
melagingai prieš ją liudijo“.

50 Visi žmonės paskubomis sugrį-
žo. Tuomet seniūnai jam tarė: „Ateik,
sėskis su mumis ir pasakyk, ką manai,
nes Dievas tau davė seniūno amžiaus
dovaną“. 51 Danielius kreipėsi į juos:
„Atskirkite šiuos du atokiai vieną nuo
kito. Aš juos apklausiu“.

52 Kai jie buvo vienas nuo kito at-
skirti, jis pasišaukė vieną iš jų ir tarė:
„Tu pasenai nedorume! Pasivijo tave
dabar nuodėmės, kurias darei praei-
tyje, 53 *skelbdamas neteisingus nuos-
prendžius, pasmerkdamas nekal-
tus ir išteisindamas kaltuosius, nors

13,22 *Kun 20,10; Įst 22,22*

13,53 *Iš 23,7*

Viešpats sakė: 'Nekalto ir teisaus ne-
žudysi!' [54] Taigi dabar, jei tikrai matei
šią moterį, pasakyk mums, po kokiu
medžiu matei juos myluojantis!"
Jis atsakė: „Po mastikmedžiu".
[55] „Iš tikrųjų! – atkirto Danielius. –
Tavo melas kris tau ant galvos! Dievo
angelas jau paėmė iš Dievo nuospren-
dį ir perskels tave per pusę*!" [56] Tuo-
met jis paliepė pavedėti jį į šalį ir atves-
ti kitą.

„Kanaano, o ne Judo palikuoni! –
tarė jam Danielius. – Grožis suvedžiojo
tave ir gašli aistra ištvirkino tavo širdį!
[57] Taip jūs elgėtės su Izraelio dukteri-
mis, ir bijodamos jūsų, jos atsiduodavo
jums. Bet ši Judo duktė negalėjo pakęs-
ti jūsų nedorumo. [58] O dabar, pasakyk
man, po kokiu medžiu užklupai juos
myluojantis!"
Jis atsakė: „Po ąžuolu".
[59] „Iš tikrųjų! – atkirto Danielius. –
Ir tavo melas kris tau ant galvos! Die-
vo angelas laukia, laikydamas kalavi-
ją rankoje, kol galės perkirsti tave per
pusę*, ir sunaikinti judu abu!"
[60] Visa bendrija pratrūko džiaugs-
mo šauksmais ir šlovino Dievą, kuris
gelbsti juo pasitikinčius. [61] Paskui jie
atsisuko prieš tuos du seniūnus, nes
jų pačių žodžiais Danielius įrodė, kad
jie melagingai liudijo. Jie nubaudė se-
niūnus bausme, kurią seniūnai norėjo
primesti savo artimui. [62] *Elgiantis pa-
gal Mozės Įstatymą, jie buvo užmušti.
Taip nekaltas kraujas tą dieną buvo iš-
gelbėtas. [63] Hilkijas ir jo žmona šlovino
Dievą dėl savo dukters Zuzanos drau-
ge su jos vyru Joakimu ir visais gimi-
nėmis, nes nebuvo rasta nieko gėdin-
ga. [64] O Danielius nuo tos dienos buvo
žmonių labai gerbiamas.

13,55 Gr. žodžių žaismas: *schinos* – „mastikmedis" ir *schizō* – „perskelti".

13,59 Gr. žodžių žaismas: *prinos* – „ąžuolas" ir *prizō* – „perkirsti".

13,62 *Įst 19,16-21*

Danielius ir Belis

14 Kai karalius Astiagas buvo pa-
laidotas su savo protėviais, jo
karalystę paėmė Kyras Persas. [2] Danie-
lius buvo karaliaus mėgiamas žmogus
ir gerbiamas labiau už visus kitus jo
bičiulius. [3] *Babiloniečiai turėjo stabą,
vardu Belis, ir kasdien jam atnašau-
davo dvylika artabių geriausių miltų,
keturiasdešimt avių ir šešis metretus
vyno. [4] Karalius jį irgi šventai gerbė ir
eidavo kasdien jo pagarbinti, bet Da-
nielius garbino tik savo Dievą.
[5] Kai karalius paklausė jo: „Kodėl
negarbini Belio?" – jis atsakė: „Dėl to,
kad garbinu ne žmogaus rankomis pa-
darytus stabus, o tik gyvąjį Dievą, su-
kūrusį dangų ir žemę, valdantį visą
žmoniją". – [6] „Nejau nemanai, – tarė
jam karalius, – kad Belis yra gyvas die-
vas? Argi nematai, kiek daug jis kas-
dien suvalgo ir išgeria?"
[7] Danielius ėmė juoktis. „Nesiduok
suklaidinamas, karaliau, – tarė jis, –
nes Belis iš vidaus yra tik molis, o iš
lauko tik žalvaris. Jis niekada nieko nei
valgė, nei gėrė!"
[8] Įniršęs karalius pasišaukė Belio
kunigus ir tarė jiems: „Jei nepasakysi-
te, kas suvalgo visą tą maistą, mirsite!
[9] Jei įrodysite, kad Belis visa tai suval-
go, mirs Danielius, nes jis piktžodžiavo
Beliui!" Danielius tarė karaliui: „Tebū-
na, kaip tu sakai!"
[10] Belio kunigų buvo septyniasde-
šimt, neskaitant žmonų ir vaikų. Ka-
ralius drauge su Danieliumi nuėjo į Be-
lio šventyklą. [11] Belio kunigai kreipėsi
į karalių: „Štai mes išeisime laukan, o
tu, karaliau, išdėliok valgius, atmiešk
vyną ir padėk. Paskui užrakink duris ir
užantspauduok savo žiedu. [12] Jei atėjęs
rytoj rytą nepamatysi, kad viskas Be-
lio suvalgyta, mes mirsime. Priešingu
atveju temiršta mūsų šmeižikas Danie-
lius!" [13] Jie buvo ramūs, nes po atnašų

14,3 *Iz 46,1; Jer 51,44*

stalu buvo pasidarę slaptą įėjimą, pro
kurį paprastai ateidavo maisto suvalgy-
ti. 14 Taigi jiems išėjus, karalius išdėliojo
maistą Beliui. O Danielius paliepė savo
tarnams atnešti pelenų, ir šie išbarstė
juos po visą šventovę tik karaliui ma-
tant. Išėję laukan, jie užrakino duris,
užantspaudavo karaliaus žiedu ir nu-
ėjo sau. 15 Nakčia kaip paprastai atėjo
kunigai drauge su savo žmonomis bei
vaikais ir visa suvalgė bei išgėrė.

16 Kitą rytą karalius atsikėlė labai
anksti, kaip ir Danielius. 17 „Danieliau,
– paklausė jis, – ar antspaudai tebėra
sveiki?“ Jis atsakė: „Sveiki, karaliau“.
18 Tuomet karalius atidarė duris ir me-
tęs žvilgsnį į atnašų stalą visu balsu su-
šuko: „Beli, tu esi didis! Nėra tavyje jo-
kios apgaulės!“ 19 Danielius ėmė juoktis
ir sustabdė karalių prie durų. „Pažiū-
rėk į aslą, – tarė jis, – kieno šie pėdsa-
kai?“ 20 – „Aš matau, – atsakė karalius,
– vyrų, moterų ir vaikų pėdsakus!“

21 Įtūžęs karalius įsakė suimti ku-
nigus, jų žmonas ir vaikus. Jie parodė
jam slaptąsias duris, pro kurias eidavo
suvalgyti, kas būdavo ant atnašų sta-
lo. 22 Karalius juos nubaudė mirtimi, o
Belį atidavė Danieliui, ir šis sunaikino
ir stabą, ir jo šventyklą.

Danielius ir Slibinas

23 Ten buvo ir didžiulis Slibinas, kurį
babiloniečiai irgi garbino. 24 Karalius
tarė Danieliui: „Tu negali sakyti, kad jis
nėra gyvas dievas, todėl pagarbink jį“.

25 Danielius atsakė: „Aš garbinu
Viešpatį, savo Dievą, nes tik jis yra gy-
vasis Dievas. 26 Duok man leidimą, ka-
raliau, ir aš užmušiu šį Slibiną be kala-
vijo ir lazdos“. – „Duodu tau leidimą“,
– atsakė karalius.

27 Tuomet Danielius paėmė deguto,
taukų ir plaukų, juos drauge pavirino,
padarė iš jų gniužulus ir pamaitino Sli-
biną. Suėdęs juos, Slibinas persprogo.
„Žiūrėkite, – pasakė Danielius, – ką jūs
garbinate!“

28 Apie tai išgirdę, babiloniečiai la-
bai susierzino ir susibūrė prieš karalių.
„Karaliumi tapo judėjas! – sakė jie. – Jis
sunaikino Belį, užmušė Slibiną ir išžu-
dė kunigus!“ 29 Jie nuėjo pas karalių ir
pareikalavo: „Išduok mums Danielių!
O jei ne, nužudysime tave ir tavo šei-
mą!“ 30 Matydamas, kad jie smarkiai jį
puola, karalius, reikalo verčiamas, ati-
davė jiems Danielių. 31 *Jie įmetė jį į liū-
tų duobę. Ten jis išbuvo šešias dienas.
32 Duobėje buvo septyni liūtai. Kasdien
jie buvo maitinami dviem lavonais ir
dviem avimis, bet tuo metu jiems ne-
duota nieko, kad jie tikrai suėstų Da-
nielių.

33 Judėjoje tuo metu gyveno prana-
šas Habakukas. Ištroškinęs avienos ir
įtrupinęs duonos į puodą, jis ėjo į lau-
kus, nešdamas pjovėjams. 34 Viešpaties
angelas tarė Habakukui: „Nunešk val-
gį, kurį laikai rankoje, į Babiloną Da-
nieliui liūtų duobėje“.

35 „Viešpatie, – atsakė Habakukas, –
aš niekada nesu matęs Babilono ir ne-
žinau, kur yra ta duobė!“ 36 *Viešpaties
angelas pagriebė jį už galvos ir pakėlęs
už plaukų vėjo gūsiu nunešė į Babilo-
ną tiesiai ant duobės. 37 „Danieliau, Da-
nieliau, – šaukė Habakukas, – imk val-
gį, kurį Dievas tau atsiuntė!“

38 „Tu atminei mane, Dieve! – tarė
Danielius. – Nepalikai tų, kurie tave
myli!“ 39 Danieliui pradėjus valgyti,
Viešpaties angelas tuojau pat sugrąži-
no Habakuką į jo kraštą.

40 Septintą dieną karalius atėjo Da-
nieliaus apraudoti. Jis priėjo prie duo-
bės ir žvilgterėjo į vidų: ten, tarp liūtų,
sėdėjo Danielius! 41 Karalius sušuko
visu balsu: „Didis esi, Viešpatie, Danie-
liaus Dieve, ir nėra kito, išskyrus tave!“
42 Danielių jis išleido ir į duobę įmetė
tuos, kurie norėjo jį pražudyti. Jie buvo
bemat suryti jo akyse.

14,31-32 *Dan 6,16-24*

14,36 *Ez 8,3*

NAUJASIS TESTAMENTAS

KETURIOS EVANGELIJOS

Keturiomis evangelijomis (gr. *tetra euaggelion*, lot. *quattuor evangelia*) vadinamos pirmos keturios NT knygos.

Trys iš jų (*Evangelija pagal Matą, Evangelija pagal Morkų* ir *Evangelija pagal Luką*), tarpusavyje turinčios daug bendra ir besiskiriančios nuo ketvirtos (*Evangelijos pagal Joną*), dar vadinamos **sinoptinėmis evangelijomis** (gr. *synopsis* „apžvalga").

Žodis **evangelija** (gr. *euaggelion* < *eu* „gerai" + *aggelia* „naujiena, žinia"), senovėje reiškęs gerą naujieną (plg. hebr. *bes̱ōrāh* „gera naujiena, gera žinia"), apdovanojimą už jos atnešimą arba padėkos už ją auką dievams ir tik Romos imperijos laikais įgijęs religinį matmenį (imperatoriaus gimimas, įžengimas į sostą, nutarimai ir veiksmai kaip „geros naujienos" valdiniams), NT buvo naujai įprasmintas. Pirmiausia juo vadinta Jėzaus skelbiama išganymo geroji naujiena, paskui – apaštalų ir mokinių skelbiama geroji naujiena apie Jėzų ir galiausiai – raštai, kuriuose surašyta ši geroji naujiena, t. y. Jėzaus žodžiai ir darbai. Tačiau ir po to, kai *evangelijomis* pradėta vadinti knygas, o evangelistais – jų autorius, krikščionys aiškiai suvokė turį vieną **Evangeliją**, užrašytą kelių autorių („pagal" Matą, Morkų, Luką ir Joną).

EVANGELIJA PAGAL MATĄ

Evangelija pagal Matą (gr. *euaggelion kata maththaion*, lot. *evangelium secundum matth(a)eum*) vadinama apaštalo Mato Levio, pasak tradicijos aramėjiškai ar hebrajiškai surašiusio „Jėzaus posakius" (50–60 m. po Kr.?), vardu, tačiau iš tikrųjų parašyta graikiškai apie 80 m. po Kr.

Pasakojami įvykiai dėstomi nuosekliai: Jėzaus kilmės knyga ir gimimas (sk. 1–2), Jono Krikštytojo veikla (3,1–12), Jėzaus krikštas ir gundymas (3,13–4,11), veikla Galilėjoje (4,12–18,35), kelionė į Jeruzalę (sk. 19–20), kančios savaitė, nukryžiavimas ir laidojimas (sk. 21–27), Jėzaus prisikėlimas ir apsireiškimas mokiniams (sk. 28).

Iš judėjų kilusiems krikščionims Jėzus atskleidžiamas kaip nuo seno išpranašautas ir lauktas Mesijas.

Jėzaus kilmė
(Lk 3,23-38)

1 Jėzaus Kristaus, sūnaus Dovydo, sūnaus Abraomo, kilmės knyga.
2 Abraomui gimė Izaokas,
Izaokui gimė Jokūbas,
Jokūbui gimė Judas ir jo broliai.
3 Judui gimė Faras* ir
Zara* iš Tamaros,
Farui gimė Esromas*,
Esromui gimė Aramas.
4 Aramui gimė Aminadabas,
Aminadabui gimė Naasonas*,
Naasonui gimė Salmonas*.
5 Salmonui gimė Boazas iš Rahabos,
Boazui gimė Jobedas iš Rūtos,
Jobedui gimė Jesė.
6 Jesei gimė karalius Dovydas.
Dovydui gimė Saliamonas
iš Ūrijos žmonos.
7 Saliamonui gimė Roboamas*,
Roboamui gimė Abija,
Abijai gimė Asa.
8 Asai gimė Juozapatas;
Juozapatui gimė Joramas*,
Joramui gimė Ozijas*.
9 Ozijui gimė Joatamas*,
Joatamui gimė Achazas*,
Achazui gimė Ezekijas.
10 Ezekijui gimė Manasas,
Manasui gimė Amonas,
Amonui gimė Jozijas*
11 Jozijui gimė Jechonijas*
ir jo broliai *ištrėmimo
į Babiloną laikais.
12 Po ištrėmimo į Babiloną
Jechonijui gimė Salatielis*,
Salatieliui gimė Zorobabelis*.
13 Zorobabeliui gimė Abijudas,
Abijudui gimė Eliakimas,
Eliakimui gimė Azoras*.
14 Azorui gimė Sadokas,

1,3 ST – Perecas.
1,3 ST – Zerachas.
1,3 ST – Hecronas.
1,4 ST – Nachšonas.
1,4 ST – Salma, Lk 3,32 – Sala.
1,7 ST – Rehabeamas.
1,8 ST – Jehoramas.
1,8 ST – Uzijas.
1,9 ST – Jotamas.
1,9 ST – Ahazas.
1,10 ST – Jošijas.
1,11 Lk 3,27 – Neris.
1,11 *2 Kar 24,14-15; 2 Met 36,10; Jer 27,20*
1,12 ST – Šaltielis.
1,12 ST – Zerubabelis.
1,13 ST – Ahitubas.

Sadokui gimė Achimas,
Achimui gimė Elijudas.
[15] Elijudui gimė Eleazaras,
Eleazarui gimė Matanas,
Matanui gimė Jokūbas.
[16] Jokūbui gimė Juozapas – vyras
Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas
Kristumi.
[17] Taigi nuo Abraomo iki Dovydo
iš viso keturiolika kartų, nuo Dovydo
iki ištrėmimo į Babiloną – keturiolika
kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloną iki
Kristaus – keturiolika kartų.

Jėzaus gimimas

(Lk 1,26-38; 2,1-7)

[18] Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai.
Jo motina *Marija buvo susižadėjusi
su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu
gyventi, Šventosios Dvasios veikimu
ji tapo nėščia. [19] Jos vyras Juozapas,
būdamas teisus ir nenorėdamas daryti
jai nešlovės, sumanė tylomis ją atleisti.
[20] Kai jis nusprendė taip padaryti, per
sapną pasirodė jam Viešpaties angelas
ir tarė: „Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok
parsivesti į namus savo žmonos
Marijos, nes jos vaisius yra iš Šventosios
Dvasios. [21] Ji pagimdys sūnų, kuriam
*tu duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės
savo tautą iš nuodėmių". [22] Visa
tai įvyko, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai,
pasakyti per pranašą:

[23] **Štai mergelė nešios įsčiose*
ir pagimdys sūnų,
ir jis vadinsis Emanuelis,

o tai reiškia: *„*Dievas su mumis"*.
[24] Atsikėlęs Juozapas padarė taip, kaip
Viešpaties angelo buvo įsakyta, ir parsivedė
žmoną pas save. [25] Jis negyveno
su ja kaip vyras, iki ji pagimdė sūnų, ir
*jis pavadino jį Jėzumi.

1,18 *Lk 1,27*
1,21 *Lk 1,31*
1,23 *Iz 7,14*
1,23 *Iz 8,10*
1,25 *Lk 2,21*

Rytų išminčių apsilankymas

2 Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus
Erodo dienomis, štai atkeliavo
į Jeruzalę išminčiai iš Rytų šalies
[2] ir klausinėjo: „Kur yra gimusis Žydų
karalius? Mes matėme užtekant jo
žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti".
[3] Tai išgirdęs, karalius Erodas sunerimo,
o su juo ir visa Jeruzalė. [4] Jis susikvietė
visus tautos aukštuosius kunigus
bei Rašto aiškintojus ir teiravosi,
kur turėjęs gimti Mesijas. [5] Tie jam atsakė:
„Judėjos Betliejuje, nes pranašas
yra parašęs:

[6] **Ir tu, Judo žemės Betliejau,*
anaiptol nesi menkiausias tarp
žymiųjų Judo miestų,
nes iš tavęs išeis vadas,
kuris ganys mano tautą – Izraelį".

[7] Tuomet Erodas, slapčia pasikvietęs
išminčius, smulkiai juos išklausinėjo
apie žvaigždės pasirodymo metą
[8] ir siųsdamas į Betliejų tarė: „Keliaukite
ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę
praneškite man, kad ir aš nuvykęs jį
pagarbinčiau". [9] Išklausę karaliaus, išminčiai
leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė,
kurią jie buvo matę užtekant, traukė
pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur
buvo kūdikis. [10] Išvydę žvaigždę, jie be
galo džiaugėsi. [11] Įžengę į namus, pamatė
kūdikį su motina Marija ir parpuolę
ant žemės jį pagarbino. Paskui
jie atidengė savo brangenybių dėžutes
ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų
ir miros. [12] Sapne įspėti nebegrįžti pas
Erodą, kitu keliu pasuko į savo kraštą.

Bėgimas į Egiptą

[13] Išminčiams iškeliavus, štai vėl pasirodo
Juozapui sapne Viešpaties angelas
ir sako: „Kelkis, imk kūdikį su
motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol
tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio,
norėdamas jį nužudyti". [14] Atsikėlęs
nakčia, Juozapas pasiėmė kūdikį ir

2,6 *Mch 5,1*

motiną ir pasitraukė į Egiptą. [15]Ten jis
prabuvo iki Erodo mirties, kad išsipil-
dytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per
pranašą:

Iš Egipto pašaukiau savo Sūnų.

Kūdikių žudynės

[16]Erodas, pamatęs, kad jį išminčiai ap-
vylė, baisiai įniršo ir pasiuntė išžudyti
Betliejuje ir jo apylinkėje visus berniu-
kus, dvejų metų ir jaunesnius, pagal
laiką, kurį buvo patyręs iš išminčių.
[17]Tuomet išsipildė pranašo Jeremijo
žodžiai:

[18]**Pasigirdo šauksmas Ramoje,*
garsios dejonės ir aimanos;
tai Rachelė rauda savo vaikų,
ir niekas jau jos nepaguos,
nes jų nebėra.

Sugrįžimas į Nazaretą

[19]Erodui mirus, štai Viešpaties angelas
pasirodo per sapną Juozapui Egipte
[20]ir sako: „Kelkis, imk kūdikį su mo-
tina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau
mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvy-
bės". [21]Tuomet Juozapas atsikėlė, pa-
siėmė kūdikį ir motiną ir pargrįžo į Iz-
raelio žemę. [22]Išgirdęs, jog Archelajas
valdo Judėją po savo tėvo Erodo, pabū-
go ten vykti. Įspėtas sapne, nukeliavo į
Galilėjos sritį [23]ir *apsigyveno Nazare-
to mieste, kad išsipildytų pranašų žo-
džiai: „Jį vadins Nazariečiu*".

Jonas Krikštytojas

(Mk 1,1-8; Lk 3,1-18; Jn 1,19-20)

3 Anomis dienomis pasirodė Jonas
Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dy-
kumoje: [2]*„Atsiverskite, nes prisiar-
tino dangaus karalystė". [3]O jis buvo
tasai, apie kurį pranašas Izaijas yra pa-
sakęs:

**Tyruose šaukiančiojo balsas:*
Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!

[4]Pats Jonas *vilkėjo kupranugario
vilnų apdaru, o strėnas buvo susijuo-
sęs odiniu diržu. Jo maistas buvo skė-
riai ir lauko medus. [5]Tuomet pas jį
ėmė rinktis Jeruzalės gyventojai, visa
Judėja ir visa Pajordanė. [6]Jie išpažin-
davo nuodėmes ir buvo jo krikštijami
Jordano upėje. [7]Pamatęs daug fariziejų
ir sadukiejų, einančių krikštytis, Jonas
juos barė: „*Angių išperos, kas jus pa-
mokė bėgti nuo besiartinančios rūsty-
bės? [8]Duokite atsivertimą liudijančių
vaisių! [9]Ir nemėginkite ramintis: *'Juk
mūsų tėvas – Abraomas'. Aš jums sa-
kau, kad Dievas gali pažadinti Abrao-
mui vaikų iš šitų akmenų. [10]Štai kirvis
jau prie medžio šaknų, ir *kiekvienas
medis, kuris neduoda gerų vaisių,
bus iškirstas ir įmestas į ugnį. [11]Aš jus
krikštiju vandeniu atsivertimui, bet
po manęs ateis galingesnis už mane;
aš nevertas jam nė apavo nuauti. Jisai
krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.
[12]Jo rankoje – vėtyklė, ir jis išvalys savo
kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus
sudegins neužgesinama ugnimi".

Jėzaus krikštas

(Mk 1,9-11; Lk 3,21-22; Jn 1,29-34)

[13]Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie
Jordano pas Joną krikštytis. [14]Jonas jį
atkalbinėjo: „Tai aš turėčiau būti tavo
pakrikštytas, o tu ateini pas mane!"
[15]Bet Jėzus jam atsakė: „Šį kartą pa-
klausyk! Taip mudviem dera atlikti
visa, kas reikalinga teisumui". Tada

2,15 *Oz 11,1*
2,18 *Jer 31,15*
2,23 *Mk 1,24; Lk 2,39; Jn 1,45*
2,23 Plg. vietovardį Nazara (Mt 4,13; Lk 4,16) ir asketus nazyrus (Sk 6,13-21, Ts 13,5). Dar žr. Nazarėnas (Mk 1,24).
3,2 *Mt 4,17; Mk 1,15*
3,3 *Iz 40,3*
3,4 *2 Kar 1,8*
3,7 *Mt 12,34; 23,33*
3,9 *Jn 8,33*
3,10 *Mt 7,19*

Jonas sutiko. [16] Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga jam atsivėrė dangus, ir jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant jo. [17] O balsas iš dangaus prabilo: *„Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi“.

Jėzaus gundymas
(Mk 1,12-13; Lk 4,1-13)

4 Paskui Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad ten būtų *velnio gundomas. [2] Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas. [3] Prie jo prisiartino gundytojas ir tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona“. [4] Bet Jėzus atsakė: „Parašyta:

**Žmogus gyvas ne viena duona,*
bet ir kiekvienu žodžiu,
kuris išeina iš Dievo lūpų“.

[5] Tada velnias jį paima į šventąjį miestą, pastato ant šventyklos šelmens [6] ir sako: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta:

**Jis lieps savo angelams*
globoti tave,
**ir jie nešios tave ant rankų,*
kad neužsigautum kojos į akmenį“.

[7] Jėzus jam atsako: „Taip pat parašyta:

**Negundyk Viešpaties, savo Dievo“.*

[8] Velnias vėl paima jį į labai aukštą kalną ir rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų didybę [9] taria: „Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane“. [10] Tada Jėzus atsako: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta:

**Viešpatį, savo Dievą, tegarbink*
ir jam vienam tetarnauk!“

[11] Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisiartino ir jam tarnavo.

Sugrįžimas į Galilėją
(Mk 1,14-15; Lk 4,14)

[12] Išgirdęs, kad *Jonas suimtas, Jėzus pasitraukė į Galilėją. [13] Jis paliko Nazarą* ir *apsistojo Kafarnaume, prie ežero, kur susieina Zabulono ir Neftalio* sritys. [14] Išsipildė pranašo Izaijo žodžiai:

[15] **Zabulono žeme ir*
Neftalio žeme!
Paežerės juosta, žeme
už Jordano –
pagonių Galilėja!
[16] *Tamsybėje tūnanti tauta*
išvydo skaisčią šviesą,
gyvenantiems ūksmingoje
mirties šalyje
užtekėjo šviesybė.

[17] Nuo to meto Jėzus ėmė skelbti: *„Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė!“

Pirmieji mokiniai
(Mk 1,16-20; Lk 5,1-11)

[18] Vaikščiodamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė du brolius – Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų – metančius tinklą į ežerą; mat jie buvo žvejai. [19] Jis tarė: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais“. [20] Tuodu tuojau paliko tinklus ir nuėjo su juo.

[21] Paėjėjęs toliau, Jėzus pamatė kitus du brolius – Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną. Jiedu su savo tėvu Zebediejumi valtyje taisė tinklus. Jis ir tuos pašaukė. [22] Jie, tučtuojau palikę valtį ir tėvą, nuėjo su juo.

3,17 *Iz 42,1; Mt 12,18; 17,5; Mk 1,11; Lk 9,35*
4,1 *Hbr 2,18; 4,15*
4,4 *Įst 8,3*
4,6 *Ps 91,11*
4,6 *Ps 91,12*
4,7 *Įst 6,16*
4,10 *Įst 6,13*

4,12 *Mt 14,3; Mk 6,17; Lk 3,19-20*
4,13 T. y. Nazaretą.
4,13 *Jn 2,12*
4,13 ST – Naftalis.
4,15-16 *Iz 9,1-2*
4,17 *Mt 3,2*

Jėzus gydo

(Mk 1,39; 3,7-8; Lk 4,14-15. 44; 6,17-18)

23 *Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją,
mokydamas sinagogose, skelbdamas
karalystės Evangeliją ir gydydamas
žmonėse visokias ligas bei negalias.
24 Net visoje Sirijoje pasklido apie jį
garsas. Žmonės nešdavo pas jį visus
sergančius, įvairiausių ligų bei kentė-
jimų suimtus – demonų apsėstus, na-
kvišas bei paralyžiuotus, – o jis išgydy-
davo juos. 25 Paskui jį sekė ištisi pulkai
žmonių iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruza-
lės, Judėjos ir Užjordanės.

Kalno pamokslo pradžia

5 Matydamas minias, Jėzus užko-
pė į kalną ir atsisėdo. Prie jo pri-
siartino mokiniai. 2 Atvėręs lūpas jis
mokė:

Palaiminimai

(Lk 6,20-23)

3 „Palaiminti turintys vargdienio
dvasią; jų yra dangaus karalystė.
4 Palaiminti *liūdintys;
jie bus paguosti.
5 Palaiminti *romieji; jie
paveldės žemę.
6 Palaiminti *alkstantys ir
trokštantys teisumo;
jie bus pasotinti.
7 Palaiminti gailestingieji; jie
susilauks gailestingumo.
8 Palaiminti *tyraširdžiai;
jie regės Dievą.
9 Palaiminti taikdariai; jie bus
vadinami Dievo vaikais.
10 Palaiminti *persekiojami
dėl teisumo; jų yra
dangaus karalystė.

11 *Palaiminti jūs, kai dėl manęs
esate niekinami ir persekiojami bei
meluojant visaip šmeižiami. 12 Būkite
linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia
gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip
kadaise buvo *persekiojami ir prana-
šai.“

Druska ir šviesa

(Mk 9,50; 4,21; Lk 14,34-35; 8,16; 11,33)

13 *„Jūs – žemės druska. Jei druska ne-
tektų sūrumo, kuo gi ją reikėtų pasū-
dyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją
išberti žmonėms sumindžioti. 14 *Jūs –
pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti
miesto, kuris pastatytas ant kalno. 15 Ir
*niekas nevožia indu degančio žibu-
rio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų
visiems, kas yra namuose. 16 Taip teš-
viečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdo-
je, *kad jie matytų gerus jūsų darbus ir
šlovintų jūsų Tėvą danguje.

Įstatymo įvykdymas

(Lk 16,17)

17 Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti
Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų
atėjau, bet įvykdyti. 18 *Iš tiesų sakau
jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė
viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis
neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.
19 Todėl, kas pažeistų bent vieną iš ma-
žiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų
žmones, tas bus vadinamas mažiausiu
dangaus karalystėje. O kas juos vyk-
dys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu
dangaus karalystėje. 20 Taigi sakau
jums: jeigu teisumu neviršysite Rašto
aiškintojų ir fariziejų, neįeisite į dan-
gaus karalystę.

4,23 *Mt 9,35; Mk 1,39*
5,4 *Iz 61,2*
5,5 *Ps 37,11*
5,6 *Iz 55,1-2*
5,8 *Ps 24,3-4*
5,10 *1 Pt 3,14*
5,11 *1 Pt 4,14*
5,12 *2 Met 36,16; Apd 7,52*
5,13 *Mk 9,50; Lk 14,34-35*
5,14 *Jn 8,12; 9,5*
5,15 *Mk 4,21; Lk 8,16; 11,33*
5,16 *1 Pt 2,12*
5,18 *Lk 16,17*

Rūstybė ir susitaikymas
(Mk 11,25; Lk 12,58-59)

[21]Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: **Nežudyk*; o kas nužudo, turės atsakyti teisme. [22]O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui: 'Pusgalvi!' – tas turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: 'Beproti!' – tas smerktinas į pragaro ugnį.
[23]Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, [24]palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikyti su broliu ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną.

[25]Greitai susitark su savo ieškovu, dar kelyje į teismą, kad ieškovas neįduotų tavęs teisėjui, o teisėjas – teismo vykdytojui ir kad tu nepakliūtum į kalėjimą. [26]Iš tiesų sakau tau: neišeisi iš ten, kol neatsiteisi ligi paskutinio skatiko*.

Svetimavimas
(Mt 18,8-9; Mk 9,43-47)

[27]Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: **Nesvetimauk!* [28]O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi.
[29]*Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą.
[30]*Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas patektų į pragarą.

Skyrybos
(Mt 19,9; Mk 10,11-12; Lk 16,18)

[31]Taip pat buvo pasakyta: *Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skyrybų raštą. [32]*O aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, jei ne ištvirkavimo atveju, skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda, svetimauja.

Priesaikos
(Ps 48,3; 1 Kor 1,17-19)

[33]Taip pat esate girdėję, jog protėviams buvo pasakyta: *Nelaužyk priesaikos*, bet *ištesėk Viešpačiui savo priesaikas.
[34]O aš jums sakau: *išvis neprisiekinėkite nei *dangumi, nes jis – Dievo sostas, [35]nei *žeme, nes ji – jo pakojis, nei *Jeruzale, nes ji – didžiojo Karaliaus miestas. [36]Neprisiek nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo. [37]Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip, 'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo.

Priešų meilė
(Lk 6,27-36; Rom 12,19-21)

[38]Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: **Akis už akį ir dantis už dantį.* [39]O aš jums sakau: nesipriešink piktam [žmogui], bet jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą. [40]Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą.
[41]Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi. [42]Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.

[43]Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: **Mylėk savo artimą* ir nekęsk priešo. [44]O aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo

5,21 *Iš 20,13; Įst 5,17*
5,26 Pažod.: „kvadranso".
5,27 *Iš 20,14; Įst 5,18*
5,29 *Mt 18,9; Mk 9,47*
5,30 *Mt 18,8; Mk 9,43*
5,31 *Įst 24,1-4; Mt 19,7; Mk 10,4*
5,32 *Mt 19,9; Mk 10,11-12; Lk 16,18; 1 Kor 7,10-11*
5,33 *Kun 19,12*
5,33 Arba: „Kreivai neprisiek".
5,33 *Sk 30,2; Įst 23,21*
5,34 *Jok 5,12*
5,34 *Iz 66,1; Mt 23,22*
5,35 *Iz 66,1*
5,35 *Ps 48,2*
5,38 *Iš 21,24; Kun 24,20; Įst 19,21*
5,43 *Kun 19,18*

persekiotojus*, 45 kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai; jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų. 46 Jei mylite tik tuos, kurie jus myli, tai kokį atlygį gausite? Argi taip nesielgia ir muitininkai?! 47 Ir jeigu sveikinate tiktai savo brolius, tai kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro ir pagonys?! 48 *Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.

Išmalda

(Lk 16,14-15; Jn 5,44; 12,43)

6 Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, *kad būtumėte jų matomi, antraip negausite užmokesčio iš savo Tėvo danguje. 2 Todėl dalydamas išmaldą, netrimituok sinagogose ir gatvėse, kaip daro veidmainiai, kad būtų žmonių giriami. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. 3 Kai tu daliji išmaldą, tenežino tavo kairė, ką daro dešinė, 4 kad tavo išmalda liktų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

Tikroji malda

(Lk 11,2-4)

5 Kai meldžiatės, nebūkite tokie kaip veidmainiai, *kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. 6 Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

7 Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys: jie tariasi būsią išklausyti dėl žodžių gausumo. 8 Nedarykite taip kaip jie. Jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia. 9 Todėl melskitės taip:

'Tėve mūsų, kuris esi danguje,
teesie šventas tavo vardas,
10 teateinie tavo karalystė,
teesie tavo valia
kaip danguje, taip ir žemėje.
11 Kasdienės mūsų duonos
duok mums šiandien
12 ir atleisk mums mūsų kaltes,
kaip ir mes atleidžiame
savo kaltininkams.
13 Ir nevesk mūsų į pagundą,
bet gelbėk mus nuo pikto'*.

14 *Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums. 15 O jeigu neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų.

Pasninkas

(Mt 23,27-28)

16 Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai; jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. 17 O tu pasninkaudamas pasitepk [aliejumi] galvą ir nusiprausk veidą, 18 kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

Tikrasis lobis

(Lk 12,33-34; Jok 5,2-3)

19 *Nesikraukite lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. 20 Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, 21 nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.

5,44 Kai kuriuose rankr.: „Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo persekiotojus ir šmeižėjus".

5,48 *Kun 19,2; Įst 18,13*

6,1 *Mt 23,5*

6,5 *Lk 18,10-14*

6,13 Kai kuriuose rankr. pridūriama: „nes tavo yra karalystė ir galybė, ir garbė per amžius. Amen".

6,14-15 *Mk 11,25-26*

6,19 *Jok 5,2-3*

Akis – kūno žiburys
(Mk 7,21-23; Lk 11,34-36)

[22] Kūno žiburys yra akis. Todėl jei tavo
akis sveika, visam tavo kūnui bus švie-
su. [23] O jeigu tavo akis nesveika, visas
tavo kūnas skendės tamsoje. Taigi jei
tavyje esanti šviesa tamsi, tai kokia
baisi toji tamsa!

Dievas ir Mamona
(Lk 16,13)

[24] Niekas negali tarnauti dviem šeimi-
ninkams: arba jis vieno nekęs, o kitą
mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o
kitą nieku vers. Negalite tarnauti Die-
vui ir Mamonai.

Pasitikėjimas Apvaizda
(Lk 12,22-31; Jok 4,13-14)

[25] Todėl aš sakau jums: per daug nesi-
rūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei
savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne
daugiau už maistą ir kūnas – už drabu-
žį? [26] Įsižiūrėkite į padangių sparnuo-
čius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluo-
nus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas
juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni
už juos? [27] O kas iš jūsų gali savo rūpes-
čiu bent per vieną sprindį pailginti sau
gyvenimą?! [28] Ir kam gi taip rūpinatės
drabužiu?! Pasižiūrėkite, kaip auga lau-
ko lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia,
[29] bet sakau jums: nė *Saliamonas pa-
čioje savo didybėje nebuvo taip pasi-
puošęs kaip kiekviena jų. [30] Jeigu Dievas
taip aprengia laukų gėlę, kuri šiandien
žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi jis
dar labiau nepasirūpins jumis, mažati-
kiai? [31] Todėl nesisielokite ir neklausi-
nėkite: 'Ką valgysime?' – arba: 'Ką ger-
sime?' – arba: 'Kuo vilkėsime?' [32] Visų tų
dalykų vaikosi pagonys. Jūsų dangiška-
sis Tėvas juk žino, kad viso to jums rei-
kia. [33] Jūs pirmiausia ieškokite Dievo ka-
ralystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums
pridėta. [34] Taigi nesirūpinkite rytdie-
na, nes rytojus pats pasirūpins savimi.
Kiekvienai dienai gana savo vargo.

Neteiskite kitų
(Mk 4,24; Lk 6,37-42)

7 Neteiskite, kad nebūtumėte teisia-
mi. [2] Kokiu teismu teisiate, tokiu
ir patys būsite teisiami, ir *kokiu sai-
ku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.
[3] Kodėl gi matai krislą savo brolio aky-
je, o nepastebi rąsto savojoje?! [4] Arba
kaip gali sakyti broliui: 'Leisk, išimsiu
krislą iš tavo akies', – kai tavo akyje
rąstas?! [5] Veidmainy, pirmiau išritink
rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi,
kaip išimti krislelį iš brolio akies.
[6] Neduokite šventenybių šunims ir
nebarstykite savo perlų kiaulėms, kad
kartais jų nesutryptų ir apsigręžusios
jūsų pačių nesudraskytų.

Ištverminga malda
(Mk 11,24; Lk 11,9-13; 13,1-8; Jn 14,13)

[7] Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite,
ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta.
[8] Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško,
randa, ir beldžiančiam atidaroma. [9] Argi
atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui,
prašančiam duonos, duotų akmenį?!
[10] Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi
paduotų jam gyvatę? [11] Tad jei jūs, būda-
mi nelabi, mokate savo vaikams duoti
gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis
Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo.

Aukso taisyklė
(Lk 6,31)

[12] Tad visa, *ko norite, kad jums dary-
tų žmonės, ir jūs patys jiems darykite,
nes tai ir yra Įstatymas ir Pranašai.

Du keliai
(Lk 13,24; Jn 10,4-10)

[13] Įeikite pro ankštus vartus, nes er-
dvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir

6,29 *1 Kar 10,4-7; 2 Met 9,3-6*

7,2 *Mk 4,24*

7,12 *Lk 6,31*

daug juo einančių. [14] Kokie ankšti var-
tai ir koks siauras kelias į gyvenimą!
Tik nedaugelis jį atranda.

Netikri pranašai

(Lk 6,43-44; Gal 5,19-24)

[15] Sergėkitės netikrų pranašų, kurie at-
eina pas jus avių kailyje, o viduje yra
plėšrūs vilkai. [16] Jūs pažinsite juos iš
vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuo-
gių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?!
[17] Juk geras medis duoda gerus vaisius,
o netikęs medis – blogus. [18] Geras me-
dis negali duoti blogų vaisių, o neti-
kęs – gerų. [19] *Kiekvienas medis, ku-
ris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas
ir įmestas į ugnį. [20] *Taigi jūs pažinsite
juos iš vaisių.

Tikrieji sekėjai

(Lk 6,46-49; 13,26-27)

[21] Ne kiekvienas, kuris man šaukia:
'Viešpatie, Viešpatie!' – įeis į dan-
gaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo
mano dangiškojo Tėvo valią. [22] Dauge-
lis man sakys, tai dienai atėjus: 'Viešpa-
tie, Viešpatie, argi mes nepranašavome
tavo vardu, argi neišvarinėjome demo-
nų tavo vardu, argi nedarėme daugybės
stebuklų tavo vardu?!' [23] Tuomet jiems
pareikšiu: 'Aš niekuomet jūsų nepaži-
nojau. *Šalin nuo manęs, nedorėliai!'

[24] Kas klauso šitų mano žodžių ir
juos vykdo, panašus į išmintingą žmo-
gų, pasistačiusį namą ant uolos. [25] Pra-
pliupo liūtys, ištvino upės, pakilo vėjai
ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesu-
griuvo, nes buvo pastatytas ant uolos.
[26] Kas klauso šitų mano žodžių ir jų ne-
vykdo, panašus į paiką žmogų, pasista-
čiusį namą ant smėlio. [27] Prapliupo liū-
tys, ištvino upės, pakilo vėjai ir daužėsi
į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas
buvo smarkus".

Kalno pamokslo pabaiga

(Mk 1,22; Lk 4,32; 7,1)

[28] Kai Jėzus baigė tas kalbas, minios
*stebėjosi jo mokslu, [29] nes jis mokė ne
kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip tu-
rintis galią.

Raupsuotojo išgydymas

(Mk 1,40-45; Lk 5,12-16)

8 Kai Jėzus leidosi nuo kalno, jį lydė-
jo didelės minios. [2] Štai prisiartino
raupsuotasis ir parpuolė prieš jį ant
žemės, maldaudamas: „Viešpatie, jei
panorėsi, gali mane padaryti švarų".
[3] Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir tarė:
„Noriu, būk švarus!" Ir tuojau raup-
sai išnyko. [4] Jėzus pridūrė: „Žiūrėk,
niekam nepasakok, bet eik pasirodyti
kunigui* ir *paaukok Mozės įsakytą at-
našą kaip liudijimą jiems".

Šimtininko tikėjimas

(Lk 7,1-10; Jn 4,46-53)

[5] Sugrįžus į Kafarnaumą, prisiartino
prie Jėzaus šimtininkas, maldauda-
mas: [6] „Viešpatie, mano tarnas guli
namie paralyžiuotas ir baisiai kan-
kinasi". [7] Jėzus jam tarė: „Einu išgy-
dysiu jį". [8] Šimtininkas atsakė: „Vieš-
patie, nesu vertas, kad užeitum po
mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano
tarnas pasveiks. [9] Juk ir aš, pats būda-
mas valdinys, turiu sau pavaldžių ka-
reivių. Taigi sakau vienam: 'Eik!' – ir
jis eina; sakau kitam: 'Ateik čionai!' –
ir jis ateina; sakau tarnui: 'Daryk tai!'
– ir jis daro". [10] Tai girdėdamas, Jėzus
stebėjosi ir kalbėjo einantiems iš pa-
skos: „Iš tiesų sakau jums: niekur Iz-
raelyje neradau tokio tikėjimo! [11] *To-
dėl aš jums sakau: daugelis ateis iš
rytų ir vakarų ir susės dangaus kara-
lystėje prie stalo su Abraomu, Izaoku

7,19 *Mt 3,10; Lk 3,9*
7,20 *Mt 12,33*
7,23 *Ps 6,8*
7,28-29 *Mk 1,22; Lk 4,32*
8,4 Žr. Kun 14,2.
8,4 *Kun 14,1-32*
8,11 *Lk 13,29*

ir Jokūbu. 12 O karalystės vaikai *bus
išmesti laukan į tamsybes. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas". 13 Šim-
tininkui Jėzus tarė: „Eik, tebūnie tau,
kaip įtikėjai!" Ir tą pačią valandą tar-
nas pagijo.

Kafarnaumo stebuklai

(Mk 1,29-34; Lk 4,38-41)

14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus pama-
tė jo uošvę gulinčią ir karščiuojančią.
15 Jis palietė jos ranką, ir karštis palio-
vė. Toji atsikėlė ir galėjo jam patarnau-
ti.
16 Vakarui atėjus, žmonės sugabeno
pas Jėzų daug demono apsėstųjų. Jis iš-
varė dvasias žodžiu ir išgydė visus li-
gonius, 17 kad išsipildytų pranašo Izaijo
žodžiai:

**Jis prisiėmė mūsų negalias,*
užsikrovė mūsų ligas.

Pašaukimo sunkumai

(Lk 9,57-60)

18 Matydamas aplinkui didžiulę minią,
Jėzus įsakė irtis į kitą krantą. 19 Čia pri-
ėjo vienas Rašto aiškintojas ir tarė jam:
„Mokytojau, aš seksiu paskui tave, kur
tik tu eisi!" 20 Jėzus atsakė: „Lapės turi
urvus, padangių sparnuočiai – lizdus,
o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos
priglausti".
21 Kitas jo mokinys prašė: „Viešpa-
tie, leisk man pirmiau pareiti tėvo pa-
laidoti". 22 Bet Jėzus atsakė: „Sek pas-
kui mane ir palik mirusiems laidoti
savo numirėlius".

Audros nutildymas

(Mk 4,35-41; Lk 8,22-25)

23 Jėzus įlipo į valtį, ir mokiniai paskui
jį. 24 Ir štai ežere pakilo tokia smarki
audra*, kad bangos sėmė valtį. O jis
miegojo. 25 Mokiniai pripuolę ėmė jį
žadinti, šaukdami: „Viešpatie, gelbėk,
žūvame!" 26 Jis jiems tarė: „Ko jūs to-
kie bailūs, mažatikiai?" Paskui atsikė-
lė, sudraudė vėjus bei ežerą, ir pasida-
rė visiškai ramu. 27 Žmonės stebėjosi ir
kalbėjo: „Kas jis per vienas, kad net vė-
jai ir marios jo klauso?"

Apsėstųjų išgydymas

(Mk 5,1-20; Lk 8,26-39)

28 Kai Jėzus priplaukė kitą krantą
gadariečių* krašte, jam priešais atbėgo
du demonų apsėstieji, išlindę iš kapi-
nių rūsių. Juodu buvo tokie pavojingi,
kad niekas negalėjo praeiti anuo ke-
liu. 29 Ir štai jiedu ėmė šaukti: „Ko tau
iš mūsų reikia, Dievo Sūnau?! Atėjai
pirma laiko mūsų kankinti?" 30 Trupu-
tį toliau ganėsi didelė kaimenė kiau-
lių. 31 Demonai ėmė prašytis: „Jeigu
mus išvarysi, tai siųsk kiaulių kaime-
nėn". 32 Ir jis jiems tarė: „Eikite!" Tuo-
met demonai išėjo ir apniko kiaules. Ir
štai visa kaimenė metėsi nuo skardžio
į ežerą ir gavo galą vilnyse. 33 Pieme-
nys pabėgo ir pasiekę miestą viską iš-
pasakojo, taip pat ir apie apsėstuosius.
34 Tada visas miestas išėjo priešais Jėzų
ir vos jį pamatę, prašė pasišalinti iš jų
krašto.

Paralitiko išgydymas

(Mk 2,1-12; Lk 5,17-26)

9 Įlipęs į valtį, Jėzus persikėlė per
ežerą ir sugrįžo į savo miestą. 2 Ir
štai jam atnešė paralyžiuotą žmogų,
paguldytą ant neštuvų. Pamatęs jų
tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam:
„Nenusimink, sūnau, tavo nuodė-
mės atleistos!" 3 Kai kurie Rašto aiš-
kintojai ėmė murmėti: „Tasai pikt-
žodžiauja!" 4 Skaitydamas jų mintis,
Jėzus tarė: „Kam taip piktai mąstote
savo širdyje? 5 Kas gi lengviau – ar pa-
sakyti: 'Tavo nuodėmės atleistos', ar
liepti: 'Kelkis ir vaikščiok!'? 6 Ir todėl,

8,12 *Mt 22,13; 25,30; Lk 13,28*
8,17 *Iz 53,4*
8,24 Pažod.: „drebėjimas".
8,28 Mk 5,1 ir Lk 8,26.37 – gerazięčių.

kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint
galią žemėje atleisti nuodėmes, – čia
jis kreipėsi į paralyžiuotąjį, – kelkis,
pasiimk neštuvus ir eik namo!“ [7] Šis
atsistojo ir nuėjo namo. [8] Visa tai pa-
mačiusios, minios išsigando ir šlovi-
no Dievą, suteikusį tokią galią žmo-
nėms.

Mato pašaukimas

(Mk 2,13-17; Lk 5,27-32)

[9] Iškeliaudamas iš ten, Jėzus pamatė
muitinėje sėdintį žmogų, vardu Matą,
ir tarė jam: „Sek paskui mane!“ Šis at-
sikėlė ir nuėjo paskui jį. [10] *Kai jis Mato
namuose sėdosi prie stalo, ten susirin-
ko daug muitininkų bei nusidėjėlių,
kurie susėdo šalia Jėzaus ir jo mokinių.
[11] Fariziejai, tai išvydę, prikišo jo moki-
niams: „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su
muitininkais ir nusidėjėliais?“ [12] Šitai
girdėdamas, Jėzus atsiliepė: „Ne svei-
kiesiems reikia gydytojo, o ligoniams.
[13] *Eikite ir pasimokykite, ką reiškia
žodžiai: **Aš noriu gailestingumo, o ne
aukos*. Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų,
bet nusidėjėlių“.

Pasninkas; nauja ir sena

(Mk 2,18-22; Lk 5,33-39)

[14] Tada priėjo Jono mokiniai ir paklau-
sė: „Kodėl mes ir fariziejai pasninkau-
jame, o tavo mokiniai nepasninkauja?“
[15] Jėzus atsakė: „Argi gali vestuvininkai
gedėti, kol su jais yra jaunikis? Ateis
dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir
tada jie pasninkaus.

[16] Niekas palaikio drabužio nelo-
po naujo milo lopu, nes toks lopinys
atplėšia drabužio gabalą, ir skylė tik
padidėja. [17] Taip pat niekas nepila jau-
no vyno į senus vynmaišius, antraip
vynmaišiai plyštų, vynas išsilietų ir
vynmaišiai niekais nueitų. Bet jaunas
vynas pilamas į naujus vynmaišius, ir
abeji išsilaiko“.

Kiti išgydymai

*(Mk 5,21-43; Lk 8,40-56; 11,14-15;
Mt 12,22-24)*

[18] Jam taip bekalbant, prisiartino vie-
nas [sinagogos] vyresnysis, pagarbino
jį ir tarė: „Ką tik mirė mano dukrelė.
Bet ateik, uždėk ant jos ranką, ir ji at-
gis“. [19] Jėzus atsikėlė ir nuėjo paskui jį
kartu su mokiniais.

[20] Ir štai moteris, jau dvylika metų
serganti kraujoplūdžiu, prisiartino iš
paskos ir palietė jo apsiausto apvadą.
[21] Mat ji pati sau kalbėjo: „Jei tik palytė-
čiau jo drabužį, išgyčiau“. [22] Jėzus, atsi-
gręžęs ir ją pamatęs, tarė: „Nenusimink,
dukterie, tavo tikėjimas išgydė tave“. Ir
tą pačią akimirką moteris pagijo.

[23] Atėjęs į vyresniojo namus ir pa-
matęs vamzdininkus bei raudančią
minią, [24] Jėzus paliepė: „Išeikite, nes
mergaitė ne mirusi, o miega“. Jie tik
juokėsi iš jo. [25] Kai minia buvo išvary-
ta, jis įžengė vidun, paėmė mergaitę už
rankos, ir ta atsikėlė. [26] Garsas apie tai
pasklido po visą aną kraštą.

[27] Jėzui išeinant, du neregiai sekė
įkandin ir šaukė: „Pasigailėk mūsų, Do-
vydo Sūnau!“ [28] Kai jis pasiekė namus,
neregiai užėjo pas jį. Jėzus paklausė:
„Ar tikite, kad aš galiu jus pagydyti?“
Šie atsakė: „Taip, Viešpatie!“ [29] Tada jis
palietė jų akis ir tarė: „Tebūnie jums,
kaip tikite“. [30] Ir atsivėrė jiems akys.
Jėzus prigrasė: „Žiūrėkite, kad niekas
nesužinotų!“ [31] Tačiau tie išėję išgarsi-
no jį po visą tą kraštą.

[32] Jiems pasitraukus, štai buvo at-
vestas demono apsėstas nebylys. [33] Iš-
varius demoną, nebylys prakalbo.
Minios stebėjosi ir sakė: „Dar niekad
Izraelyje nėra buvę tokių dalykų“. [34] O
fariziejai kalbėjo: *„Jis išvaro demonus
jų valdovo galia“.

9,10-11 *Lk 15,1-2*
9,13 *Mt 12,7*
9,13 *Oz 6,6*
9,34 *Mt 10,25; 12,24; Mk 3,22; Lk 11,15*

Suvargusios minios
(Mk 6,34; Lk 10,2; Jn 4,35-38)

35 *Jėzus ėjo per visus miestus ir kai-
mus, mokydamas sinagogose, skelb-
damas karalystės Evangeliją ir gy-
dydamas visokias ligas bei negalias.
36 Matydamas minias, jis gailėjosi
žmonių, nes jie buvo suvargę ir ap-
leisti *lyg avys be piemens.* 37 Tuomet
jis tarė mokiniams: *„Pjūtis didelė, o
darbininkų maža. 38 Melskite pjūties
šeimininką, kad atsiųstų darbininkų
į savo pjūtį".

Apaštalų pašaukimas
(Mk 3,14-19; Lk 9,1-6)

10 Pasišaukęs dvylika mokinių,
Jėzus suteikė jiems valdžią ne-
tyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų
jas ir gydytų visokias ligas bei nega-
lias.
2 Štai dvylikos apaštalų vardai: pir-
mas Simonas, pavadintas Petru, ir jo
brolis Andriejus, Zebediejaus sūnus
Jokūbas ir jo brolis Jonas, 3 Pilypas
ir Baltramiejus, Tomas ir muitinin-
kas Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas
ir Tadas, 4 Simonas Kananajas* ir Ju-
das Iskarijotas, kuris ir išdavė jį. 5 Ši-
tuos dvylika Jėzus išsiuntė, duodamas
jiems nurodymų:
„Nenuklyskite pas pagonis ir neuž-
sukite į samariečių miestus. 6 Verčiau
lankykite pražuvusias Izraelio namų
avis. 7 *Eikite ir skelbkite, jog prisiar-
tino dangaus karalystė. 8 Gydykite li-
gonius, prikelkite mirusius, apvalyki-
te raupsuotus, išvarinėkite demonus.
Dovanai gavote, dovanai ir duokite!
9 Neįsigykite nei aukso, nei sidabro, nei
variokų savo kapšams prikimšti; 10 nei
kelionmaišio, nei dvejų marškinių, nei
apavo, nei lazdos, nes *darbininkas
vertas savo valgio.
11 Atėję į kokį nors miestą ar kaimą,
susiieškokite vertą žmogų ir apsisto-
kite pas jį, kol išvyksite. 12 Įeidami į
namus, pasveikinkite juos*. 13 Ir jeigu
namai bus verti, teateinie po jų stogu
jūsų ramybė. O jeigu nebus verti, jūsų
ramybė tesugrįžta jums. 14 *Jei kur jūsų
nepriimtų ir jūsų žodžių neklausytų,
tai išėję iš tokių namų ar tokio miesto
nusikratykite ir dulkes nuo kojų. 15 Iš
tiesų *sakau jums: *Sodomos ir Gomo-
ros žemei bus lengviau teismo dieną
negu tokiam miestui.

Persekiojimai
(Mk 13,9-13; Lk 21,12-16; 12,11-12; 6,40; Jn 13,16)

16 *Štai aš siunčiu jus kaip avis tarp
vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žal-
čiai ir neklastingi kaip balandžiai.
17 *Sergėkitės žmonių, nes jie įskun-
dinės jus teismams ir plaks savo si-
nagogose. 18 Jūs būsite dėl manęs ve-
džiojami pas valdovus bei karalius
liudyti jiems ir pagonims. 19 Kai jie jus
įskųs, nesirūpinkite, kaip ar ką kalbė-
site, nes tą valandą jums bus duota,
ką jūs turite sakyti. 20 Tada jau nebe
jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kal-
bės jūsų lūpomis.
21 *Brolis išduos mirti brolį ir tėvas
– sūnų, o vaikai sukils prieš gimdy-
tojus ir žudys juos. 22 *Jūs būsite visų

9,35 *Mt 4,23; Mk 1,39; Lk 4,44*
9,36 *Sk 27,17; 1 Kar 22,17; 2 Met 18,16; Ez 34,5; Zch 10,2; Mk 6,34*
9,37-38 *Lk 10,2*
10,4 Gr. *kananaios* (iš hebr. *qan'ana'*) „uolusis". Žr. Lk 6,15.
10,7-15 *Lk 10,4-12*
10,10 *1 Kor 9,14; 1 Tim 5,18*
10,12 Kai kuriuose rankr. pridurиama: „Ramybė teesie šitiems namams!"
10,14 *Apd 13,51*
10,15 *Mt 11,24*
10,15 *Pr 19,24-28*
10,16 *Lk 10,3*
10,17-20 *Mk 13,9-11; Lk 12,11-12; 21,12-15*
10,21 *Mk 13,12; Lk 21,16*
10,22 *Mt 24,9; Mk 13,13; Lk 21,17*

nekenčiami dėl mano vardo. Bet *kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas.

23 Kai pradės jus persekioti viename mieste, bėkite į kitą*. Iš tiesų sakau jums: dar nebūsite apibėgę Izraelio miestų, kai ateis Žmogaus Sūnus.

24 *Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją *nei tarnas už šeimininką. 25 Pakanka, jei mokinys prilygsta mokytojui ir tarnas šeimininkui. Tad jei *šeimos galvą jie praminė Belzebulu, tai ką kalbėti apie namiškius!

Drąsa ir tiesumas

(Mk 4,22; 8,38; Lk 12,2-9; 8,17; 9,26)

26 Taigi nebijokite jų. Juk *nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. 27 Ką jums kalbu tamsoje, sakykite vidury dienos, ir ką šnibždu į ausį, garsiai skelbkite nuo stogų. 28 Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare. 29 Argi ne du žvirbliai parduodami už skatiką*? Ir vis dėlto nė vienas jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo valios. 30 O jūsų net visi galvos plaukai suskaityti. 31 Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

32 Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir aš išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. 33 *O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.

Ryžtingumas

(Mk 8,34-35; Lk 12,51-53; 14,26-27; 9,23-24; Jn 12,25)

34 Nemanykite, jog aš atėjęs nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo. 35 Atėjau sukiršinti *sūnaus *prieš tėvą, dukters prieš motiną ir marčios prieš anytą. 36 Žmogaus namiškiai taps jam priešais.*

37 Kas myli* tėvą ar motiną labiau negu mane, nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane, nevertas manęs. 38 *Kas neima savo kryžiaus ir seka paskui mane, nevertas manęs. 39 *Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs, atras ją.

Pamokymų pabaiga

(Mt 18,1-6; Mk 9,37.41; Jn 12,44-45; 13,20)

40 *Kas jus priima, tas mane priima. O *kas priima mane, priima tą, kuris yra mane siuntęs. 41 Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo užmokestį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiojo užmokestį. 42 Ir kas paduos bent taurę šalto vandens atsigerti vienam šitų žmonelių dėl to, kad jis yra mokinys – iš tiesų sakau jums, – tasai nepraras savo užmokesčio".

Jonas Krikštytojas ir Jėzus

(Lk 7,18-28; 16,16)

11 Baigęs nurodymus dvylikai mokinių, Jėzus iškeliavo mokyti ir skelbti [Evangelijos] kituose miestuose.

2 Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė savo mokinius jo paklausti: 3 „Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?" 4 Jėzus

10,22 *Mt 24,13; Mk 13,13*

10,23 Kai kuriuose rankr. pridurіama: „o jei ir šitame persekios, bėkite dar į kitą".

10,24 *Lk 6,40*

10,24 *Jn 13,16; 15,20*

10,25 *Mt 9,34; 12,24; Mk 3,22; Lk 11,15*

10,26 *Mk 4,22; Lk 8,17*

10,29 Pažod.: „asą".

10,33 *2 Tim 2,12*

10,35-36 *Mch 7,6*

10,37 T. y. yra prisirišęs.

10,38 *Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23; Lk 14,27*

10,39 *Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; 17,33; Jn 12,25*

10,40 *Lk 10,16; Jn 13,20*

10,40 *Mk 9,37; Lk 9,48*

atsakė: „Keliaukite ir apsakykite Jonui,
ką čia girdite ir matote: [5] **akliеji prare-*
gi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji ap-
valomi, *kurtieji girdi,* mirusieji prike-
liami, **vargdieniams skelbiama geroji*
naujiena. [6] Ir palaimintas, kas nepasi-
piktins manimi".
[7] Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbė-
ti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dy-
kumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos
nendrės? [8] Ir ko išėjote pamatyti? Ar
švelniais drabužiais vilkinčio žmo-
gaus? Švelniais drabužiais vilkintys
antai gyvena karaliaus rūmuose. [9] Tai
ko gi išėjote? Ar pamatyti pranašo?
Taip, sakau jums, ir daugiau negu pra-
našo! [10] Jis yra tasai, apie kurį parašyta:

**Štai aš siunčiu pirma tavęs*
savo pasiuntinį,
ir jis nuties tau kelią.

[11] Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių
iš moterų nėra buvę didesnio už Joną
Krikštytoją, bet ir mažiausiasis dan-
gaus karalystėje didesnis už jį. [12] *Nuo
Jono Krikštytojo dienų iki dabar dan-
gaus karalystė jėga puolama, ir smar-
kieji ją sau grobia. [13] Visi pranašai ir
Įstatymas pranašavo iki Jono, [14] ir jeigu
norite priimti, tai *jis yra tas Elijas, ku-
ris turi ateiti. [15] Kas turi ausis, teklauso!

Jėzus apie savo kartą

(Lk 7,31-35)

[16] Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? Ji
panaši į vaikus, kurie sėdi prekyvietėje
ir šaukia savo draugams:

[17] 'Mes jums grojome,
o jūs nešokote.
Mes giedojome raudas, o
jūs nerypavote..'.

[18] Buvo atėjęs Jonas, nevalgus ir ne-
geriantis, tai jie kalbėjo: 'Jis demono
apsėstas'. [19] Atėjo Žmogaus Sūnus, val-
gantis ir geriantis, tai jie sako: 'Štai ri-
jūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nu-
sidėjėlių bičiulis'. Ir vis dėlto išmintis
pasiteisina savo darbais".

Vargas neatsiverčiantiems

(Lk 10,13-15)

[20] Tada Jėzus ėmė priekaištauti mies-
tams, kuriuose buvo padaryta daugu-
mas jo stebuklų, kad jie neatsivertė:
[21] „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau,
Betsaida! Jeigu *Tyre ar Sidone būtų
įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti
pas jus, jie seniai būtų atsivertę ir at-
gailoję su ašutine bei pelenuose. [22] To-
dėl sakau jums: Tyrui ir Sidonui bus
lengviau teismo dieną negu jums! [23] Ir
tu, Kafarnaume, *negi būsi išaukš-
tintas iki dangaus? Tu nugarmėsi iki
mirusiųjų pasaulio! Jeigu *Sodomoje
būtų įvykę tokių stebuklų, kokių įvyko
tavyje, ji stovėtų dar ir šiandien. [24] To-
dėl sakau jums: Sodomos žemei *bus
lengviau teismo dieną negu tau".

Jėzaus misija

(Lk 10,21-22)

[25] Anuo metu Jėzus bylojo: „Aš šlovinu
tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpa-
tie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų
ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.
[26] Taip, Tėve, nes tau taip patiko.
[27] *Viskas man yra mano
Tėvo atiduota;
ir *niekas nepažįsta
Sūnaus, tik Tėvas,
nei Tėvo niekas nepažįsta,
tik Sūnus
ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti.

11,5 *Iz 35,5-6*
11,5 *Iz 61,1*
11,10 *Mal 3,1*
11,12-13 *Lk 16,16*
11,14 *Mal 3,23; Mt 17,10-13; Mk 9,11-13*
11,21 *Iz 23,1-18; Ez 26,1–28,26; Jl 4,4-8; Am 1,9-10; Zch 9,2-4*
11,23 *Iz 14,13-15*
11,23 *Pr 19,24-28*
11,24 *Mt 10,15; Lk 10,12*
11,27 *Jn 3,35*
11,27 *Jn 1,18; 10,15*

[28] Ateikite pas mane visi,
kurie vargstate ir esate prislėgti;
aš jus atgaivinsiu!
[29] Imkite ant savo pečių mano
jungą ir mokykitės iš manęs,
nes aš romus ir nuolankios širdies,
ir **jūs rasite savo sieloms atgaivą*.
[30] Mano jungas švelnus,
mano našta lengva".

Jėzus ir fariziejai
(Mk 2,23-28; Lk 6,1-5)

12 Anuo metu šabo dieną Jėzus ėjo
per javų lauką. Jo mokiniai buvo
išalkę, tad *ėmė skintis varpų ir val-
gyti. [2] Tai pamatę, fariziejai jam sakė:
„Žiūrėk, tavo mokiniai daro, kas per
šabą draudžiama". [3] Jis atsakė: „Ar ne-
skaitėte, *ką darė Dovydas ir jo paly-
dovai, būdami alkani? [4] Kaip jie nuėjo
į Dievo Namus ir valgė padėtinės duo-
nos, *nors nevalia buvo jos valgyti nei
jam, nei jo palydovams, o vien tik kuni-
gams. [5] *Arba gal neskaitėte Įstatyme,
jog per šabą kunigai šventykloje pažei-
džia šabo poilsį ir nenusikalsta? [6] Bet
sakau jums: čia daugiau negu šventyk-
la! [7] *Jei būtumėte supratę, ką reiškia
**aš noriu gailestingumo, o ne aukos,*
nebūtumėte pasmerkę nekaltų.
[8] Žmogaus Sūnus yra šabo Vieš-
pats".
[9] Iš ten išėjęs, jis atėjo į jų sinagogą.
[10] Čia buvo žmogus padžiūvusia ranka.
Jie paklausė Jėzų (kad galėtų apkaltin-
ti): „Ar leistina šabo dieną gydyti?" [11] Jis
atsakė: *„Kas iš jūsų, turėdamas vieną
avį, jeigu ji per šabą įkris į duobę, ne-
stvers jos ir neištrauks?! [12] O kiek daug
brangesnis už avį žmogus! Taigi leisti-
na daryti gera šabo dieną". [13] Tuomet
tarė žmogui: „Ištiesk ranką!" Tas ištie-
sė, ir ji tapo sveika kaip ir antroji. [14] Iš-
ėję fariziejai susimokė Jėzų pražudyti.

Jėzus – išrinktasis

[15] Tai žinodamas, Jėzus pasitraukė iš
ten. Daugelis sekė paskui jį, ir jis vi-
sus gydė, [16] bet įspėdavo, kad jo negar-
sintų. [17] Taip turėjo išsipildyti pranašo
Izaijo žodžiai:
[18] **Štai mano išrinktasis tarnas,*
mano mylimasis, kuriuo
gėrisi mano siela.
Aš suteiksiu jam savo Dvasią,
ir jis skelbs tautoms teisingumą.
[19] *Jis nesiginčys, nešauks,*
ir negirdės niekas gatvėse jo balso.
[20] *Jis nenulauš palūžusios nendrės*
ir neužgesins gruzdančio dagčio,
kol nenuves į pergalę teisingumo;
[21] *o jo vardas teiks viltį tautoms.*

Jėzus ir Belzebulas
(Mt 9,32-34; Mk 3,23-30; 9,40;
Lk 11,14-23)

[22] Kartą pas Jėzų buvo atvestas apsės-
tasis, kuris buvo aklas ir nebylys. Jėzus
išgydė jį, tada šis prakalbo ir praregėjo.
[23] Ištisos minios netvėrė iš nuosta-
bos ir klausinėjo: „Ar nebus šitas Do-
vydo Sūnus?!" [24] Tai išgirdę, fariziejai
sakė: *„Jis išvaro demonus ne kitaip,
kaip tik demonų valdovo Belzebulo ga-
lia". [25] Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė:
„Kiekviena suskilusi karalystė bus nu-
siaubta, ir joks suskilęs miestas ar na-
mas neišsilaikys. [26] Tad jeigu šėtonas
išvarinėtų šėtoną, irgi būtų savyje su-
siskaldęs. Kaipgi tuomet galėtų išsilai-
kyti jo karalystė? [27] Jeigu jau aš išvarau
demonus Belzebulo galia, tai kieno ga-
lia išvaro jūsų sekėjai*?! Todėl jie bus

11,29 *Jer 6,16*
12,1 *Įst 23,26*
12,3-4 *1 Sam 21,1-6*
12,4 *Kun 24,9*
12,5 *Sk 28,9-10*
12,7 *Mt 9,13*
12,7 *Oz 6,6*
12,11 *Lk 14,5*

12,18-21 *Iz 42,1-4*
12,24 *Mt 9,34; 10,25*
12,27 Pažod.: „jūsų sūnūs".

jūsų teisėjai. [28]Bet jeigu aš išvarau de-
monus Dievo Dvasios jėga, tai tikrai
pas jus atėjo Dievo karalystė.

[29]Argi gali kas nors įsilaužti į galiū-
no namus ir pasiglemžti jo turtą, pir-
miau nesurišęs galiūno?! Tik tada jis
apiplėš jo namus.

[30]*Kas ne su manimi, tas prieš mane,
ir kas su manimi nerenka, tas barsto.

Nuodėmės Šventajai Dvasiai

(Mt 7,16-20; Lk 12,10; 6,43-45)

[31]Sakau jums: kiekviena nuodėmė ir
piktžodžiavimas bus žmonėms atleis-
ti, bet piktžodžiavimas Dvasiai nebus
atleistas. [32]*Jei kas tartų žodį prieš
Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas
kalbėtų prieš Šventąją Dvasią, tam ne-
bus atleista nei šiame, nei būsimajame
gyvenime.

[33]Arba sakykite medį esant gerą ir
jo vaisių gerą, arba sakykite medį esant
netikusį ir jo vaisių blogą, nes *medis
pažįstamas iš vaisių. [34]*Angių išperos,
kaip jūs galite kalbėti gera, būdami blo-
gi?! Juk *burna kalba tai, ko pertekusi
širdis. [35]Geras žmogus iš gero lobyno
iškelia gera, o blogas iš blogo lobyno iš-
kelia bloga. [36]Todėl sakau jums: teismo
dieną žmonės turės duoti apyskaitą už
kiekvieną pasakytą tuščią žodį. [37]Pagal
savo žodžius būsi išteisintas ir pagal
savo žodžius būsi pasmerktas".

Jonos ženklas

(Mk 8,11-12; Lk 11,29-32)

[38]Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai ir
fariziejai ėmė reikalauti: *„Mokytojau,
mes norime, kad parodytum ženklą".
[39]Jis atsakė: *„Piktą ir neištikima kar-
ta reikalauja ženklo, bet nebus jai duo-
ta kito ženklo, tik pranašo Jonos žen-
klas. [40]Kaip **Jona išbuvo tris dienas
ir tris naktis jūrų pabaisos pilve,* taip
ir Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir
tris naktis žemės širdyje. [41]Ninevės gy-
ventojai teismo dieną kelsis drauge su
šia karta ir ją pasmerks, nes *jie atsi-
vertė, išgirdę Jonos pamokslus, o štai
čia daugiau negu Jona. [42]*Pietų šalies
karalienė* teismo dieną prisikels drau-
ge su šia karta ir ją pasmerks, nes ji at-
keliavo nuo žemės pakraščių klausytis
Saliamono išminties, o štai čia daugiau
negu Saliamonas.

Nelabojo sugrįžimas

(Lk 11,24-26)

[43]Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus,
klaidžioja bevandenėse vietose, ieš-
kodama poilsio, ir neranda. [44]Tada ji
sako: 'Grįšiu į savo namus, iš kur iš-
ėjau'. Sugrįžusi randa juos tuščius,
iššluotus ir išpuoštus. [45]Tada eina,
pasiima kitas septynias dvasias, dar
piktesnes už save, ir įėjusios jos ten ap-
sigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi
blogiau negu pirma. Taip atsitiks ir šiai
piktai kartai".

Jėzaus giminaičiai

(Mk 3,31-35; Lk 8,19-21)

[46]Jam tebekalbant minioms, štai jo
motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo
su juo pasimatyti. [47]O kažkas jam pra-
nešė: „Štai tavo motina ir broliai stovi
lauke, nori su tavimi pasikalbėti". [48]Jis
atsakė pranešusiam: „Kas gi mano mo-
tina ir kas mano broliai?" [49]Ir ištiesęs
ranką į mokinius tarė: „Štai mano mo-
tina ir mano broliai! [50]Kiekvienas, kas
tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią,
yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina".

12,30 *Mk 9,40*
12,32 *Lk 12,10*
12,33 *Mt 7,20; Lk 6,44*
12,34 *Mt 3,7; 23,33; Lk 3,7*
12,34 *Mt 15,18; Lk 6,45*
12,38 *Mt 16,1; Mk 8,11; Lk 11,16*
12,39 *Mt 16,4; Mk 8,12*
12,40 *Jon 2,1*
12,41 *Jon 3,5*
12,42 *1 Kar 10,1-10; 2 Met 9,1-12*
12,42 Žr. 1 Kar 10,1–10.

13 Vieną dieną, išėjęs iš namų,
Jėzus sėdėjo ant ežero kran-
to. 2 Prie jo susirinko didžiulė minia;
todėl *jis įlipo į valtį ir atsisėdo, o visi
žmonės stovėjo pakrantėje. 3 Ir jis daug
jiems kalbėjo palyginimais.

Palyginimas apie sėjėją

(Mk 4,1-9; Lk 8,4-8)

Jis sakė: „Štai sėjėjas išsirengė sėti.
4 Jam besėjant vieni grūdai nukrito prie
kelio, ir atskridę paukščiai juos sulesė.
5 Kiti nukrito ant uolų, kur buvo ne-
daug žemės. Jie greit sudygo, nes netu-
rėjo gilesnio žemės sluoksnio. 6 Saulei
patekėjus, daigai nuvyto ir neturėdami
šaknų sudžiūvo. 7 Kiti krito tarp erškė-
čių. Erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos.
8 Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė
derlių: vieni – šimteriopą grūdą, kiti
– šešiasdešimteriopą, dar kiti – trisde-
šimteriopą. 9 Kas turi ausis, teklauso!"

Palyginimų tikslas

(Mk 4,10-12.25; Lk 8,9-10.18)

10 Priėję mokiniai paklausė: „Kodėl
jiems kalbi palyginimais?" 11 Jėzus at-
sakė: „Jums duota pažinti dangaus
karalystės slėpinius, o jiems neduota.
12 *Mat kas turi, tam bus duota, ir jis
turės su pertekliumi, o iš neturinčio
bus atimta ir tai, ką jis turi. 13 Aš jiems
kalbu palyginimais dėl to, kad jie žiū-
rėdami nemato, klausydami negirdi ir
nesupranta. 14 Jiems pildosi Izaijo pra-
našystės žodžiai:

**Girdėti girdėsite, bet nesuprasite,*
žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite.
15 *Šitos tautos širdis aptuko.*
Jie prastai girdėjo ausimis
ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų akimis,
neišgirstų ausimis,
nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir aš jų
nepagydyčiau.

16 *Todėl palaimintos jūsų akys, nes
mato, ir jūsų ausys, nes girdi. 17 Iš tiesų
sakau jums: daugel pranašų ir teisiųjų
troško išvysti, ką jūs matote, bet neiš-
vydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet ne-
išgirdo.

Palyginimo aiškinimas

(Mk 4,13-20; Lk 8,11-15)

18 O jūs dabar pasiklausykite palygini-
mo apie sėjėją. 19 Pas kiekvieną, kuris
girdi žodį apie karalystę ir nesupranta,
ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pa-
sėta širdyje. Tai ir yra pasėlys prie ke-
lio. 20 Pasėlys ant uolų – tai tasai, kuris,
girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu
jį priima. 21 Tačiau jis be šaknų, nepa-
stovus žmogus. Ištikus kokiai negan-
dai ar persekiojimui dėl žodžio, jis
greit atkrinta. 22 Pasėlys tarp erškė-
čių – tai tas, kuris klauso žodžio, bet
šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė
nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas.
23 Pasėlys geroje žemėje – tasai, kuris
girdi ir supranta žodį; tas ir duoda der-
lių: kas šimteriopą, kas šešiasdešimte-
riopą, o kas trisdešimteriopą".

Palyginimas apie rauges

(Jn 15,6; Mt 3,12)

24 Jis pateikė jiems kitą palyginimą:
„Dangaus karalystė panaši į žmogų,
kuris pasėjo savo dirvoje gerą sėk-
lą. 25 Žmonėms bemiegant, atėjo jo
priešas, pasėjo kviečiuose raugių ir
nuėjo sau. 26 Kai želmuo paūgėjo ir
išpláukėjo, pasirodė ir raugės. 27 Šei-
mininko tarnai atėjo ir klausė: 'Šeimi-
ninke, argi ne gerą sėklą pasėjai savo
lauke? Iš kurgi atsirado raugių?' 28 Jis
atsakė: 'Tai padarė mano priešas'. Tar-
nai pasisiūlė: 'Jei nori, mes eisime ir jas
išravėsime'. 29 Jis atsakė: 'Ne, kad kar-
tais ravėdami rauges, neišrautumėte

13,2 *Lk 5,1-3*
13,12 *Mt 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26*
13,14-15 *Iz 6,9-10*
13,16-17 *Lk 10,23-24*

su jomis ir kviečių. 30 Palikite abejus
augti iki pjūties. Pjūties metu aš pa-
sakysiu pjovėjams: ‹Pirmiau išrinkite
rauges ir suriškite į pėdelius sudegin-
ti, o kviečius sukraukite į mano kluo-
ną›'".

Garstyčios grūdelis ir raugas

(Mk 4,30-34; Lk 13,18-21)

31 Jėzus pateikė jiems dar vieną paly-
ginimą: „Dangaus karalystė panaši į
garstyčios grūdelį, kurį žmogus ėmė ir
pasėjo savo dirvoje. 32 Nors jis mažiau-
sias iš visų sėklų, bet užaugęs esti di-
desnis už daržoves ir pavirsta medeliu;
net padangių sparnuočiai atskrenda ir
**susisuka lizdus jo šakose*".
33 Jis pasakė ir dar kitą palygini-
mą: „Dangaus karalystė panaši į rau-
gą, kurį moteris ėmė ir įmaišė trijuose
saikuose* miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".
34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms pa-
lyginimais, ir be palyginimų jis jiems
nekalbėjo. 35 Išsipildė, kas buvo per
pranašą pasakyta:

**Aš atvérsiu savo burną*
palyginimais,
išpasakosiu nuo pasaulio
sukūrimo paslėptus dalykus.

Palyginimo apie rauges aiškinimas

(Apr 14,15-16; 21,8)

36 Paleidęs minias, Jėzus keliavo namo.
Prie jo priėjo mokiniai ir prašė: „Iš-
aiškink mums palyginimą apie rau-
ges dirvoje". 37 Jis atsiliepė: „Sėjantysis
gerą sėklą yra Žmogaus Sūnus. 38 Dirva
– tai pasaulis. Gera sėkla – karalystės
vaikai, o raugės – piktojo vaikai. 39 Jas
pasėjęs priešas – velnias. Pjūtis – tai
pasaulio pabaiga, o pjovėjai – angelai.
40 Taigi kaip surenkamos ir sudegina-
mos raugės, taip bus ir pasaulio pa-
baigoje. 41 Žmogaus Sūnus išsiųs savo
angelus, tie išrankios iš jo karalys-
tės visus papiktintojus bei nedorėlius
42 ir **įmes juos į žioruojančią krosnį.*
Ten bus verksmas ir dantų griežimas.
43 Tuomet teisieji spindės kaip saulė
savo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis,
teklauso!

Paslėptas lobis; brangus perlas; tinklas

44 Dangaus karalystė panaši į dirvoje
paslėptą lobį. Atradęs jį žmogus nie-
kam nesako; iš to džiaugsmo eina, par-
duoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.
45 Dangaus karalystė dar panaši į
pirklį, ieškantį gražių perlų. 46 Atradęs
vieną brangų perlą jis eina, parduoda
visa, ką turi, ir nusiperka jį.
47 Dangaus karalystė dar panaši į
ežeran metamą tinklą, užgriebiantį
įvairiausių žuvų. 48 Kai prisipildo, jis
išvelkamas į krantą, susėdama ir ge-
rosios surenkamos į indus, o netiku-
sios išmetamos. 49 Taip bus ir pasaulio
pabaigoje: išeis angelai, išrankios blo-
guosius iš gerųjų 50 ir **įmes juos į žio-
ruojančią krosnį.* Ten bus verksmas ir
dantų griežimas.
51 Ar supratote visa tai?" Jie jam
sako: „Taip". 52 Tuomet jis tarė: „To-
dėl kiekvienas Rašto aiškintojas, tapęs
dangaus karalystės mokiniu, panašus į
šeimininką, kuris iškelia iš savo loby-
no naujų ir senų daiktų".

Apsilankymas Nazarete

(Mk 6,1-6; Lk 4,16-24; Jn 4,44)

53 Baigęs sakyti tuos palyginimus, Jėzus
iškeliavo iš tenai. 54 Jis parėjo į savo tė-
viškę ir ėmė mokyti žmones sinagogo-
je, o jie stebėjosi ir klausinėjo: „Iš kur
šitam tokia išmintis ir stebuklinga ga-
lybė? 55 Argi jis ne dailidės sūnus?! Argi
jo motina nesivadina Marija, o Jokū-
bas, Juozapas, Simonas ir Judas argi ne

13,32 *Ez 17,23; 31,6; Dan 4,9.18*

13,33 Gr. „satonas", hebr. „seja".

13,35 *Ps 78,2*

13,42 *Dan 3,6*

13,50 *Dan 3,6*

jo broliai? 56 Ir jo seserys – argi jos ne visos gyvena pas mus? Iš kur jam visa tai?" Ir jie ėmė piktintis juo. 57 O Jėzus jiems atsakė: *„Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje ir savo namuose". 58 Dėl jų netikėjimo jis ten nedarė tiek daug stebuklų.

Jono Krikštytojo mirtis

(Mk 6,14-29; Lk 9,7-9)

14 Anuo metu gandas apie Jėzų pasiekė tetrarcho Erodo ausis, 2 ir jis savo tarnams pasakė: „Tai Jonas Krikštytojas! Jis prisikėlė iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos galios".

3 *Mat Erodas buvo įsakęs suimti Joną, sukaustyti ir įmesti į kalėjimą dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados. 4 Jonas mat jam sakė: *„Tau nevalia jos turėti". 5 Taigi Erodas norėjo nužudyti Joną, bet bijojo liaudies, kuri laikė jį pranašu.

6 Erodo gimimo dieną Erodiados duktė šoko svečiams ir taip patiko Erodui, 7 kad jis prisiektinai pažadėjo duoti jai, ko tik prašysianti. 8 O ši, savo motinos primokyta, tarė: „Duok man čia dubenyje Jono Krikštytojo galvą". 9 Karalius nuliūdo, bet dėl priesaikos ir dėl svečių liepė duoti. 10 Jis pasiuntė [budelį], kad nukirstų kalėjime Jonui galvą. 11 Galva buvo atnešta dubenyje ir įteikta mergaitei, kuri ją nunešė motinai. 12 Jono mokiniai atėję pasiėmė kūną, palaidojo ir davė žinią Jėzui.

Pirmasis duonos padauginimas

(Mk 6,31-44; Lk 9,10-17; Jn 6,1-13)

13 Tai išgirdęs, Jėzus laiveliu nuplaukė į dykvietę, į vienumą. Minios sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui. 14 Kai išlipo į krantą ir pamatė daugybę žmonių, Jėzui pagailo jų, ir jis išgydė jų ligonius. 15 Atėjus vakarui, prisiartino mokiniai ir tarė: „Vietovė tuščia, ir jau vėlus metas. Atleisk žmones kad nuėję į kaimus nusipirktų maisto". 16 Jėzus atsakė: „Nėra reikalo jiems iš čia eiti. Jūs duokite jiems valgyti". 17 Jie atsiliepė: „Mes čia teturime penkis kepaliukus duonos ir dvi žuvis". 18 Jėzus tarė: „Atneškite man juos". 19 Ir liepęs miniai susėsti ant žolės, jis paėmė penkis kepaliukus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė mokiniams, o tie dalijo žmonėms. 20 Visi valgė ir pasisotino. Ir pririnko nulikusių gabaliukų dvylika pilnų pintinių. 21 O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų, be moterų ir vaikų.

Jėzus eina vandeniu

(Mk 6,45-52; Jn 6,16-21)

22 Tuojau pat Jėzus prispyrė mokinius sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą krantą, kol jis atleisiąs minią. 23 Atleidęs minią, jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Ir atėjus vakarui jis buvo ten vienas.

24 Tuo tarpu valtis jau toli toli nuplaukė nuo kranto, blaškoma bangų, nes pūtė priešingas vėjas. 25 Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi. 26 Pamatę jį, einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti. 27 Jėzus tuojau juos prakalbino: „Nenusiminkite! Tai aš. Nebijokite!" 28 Petras atsiliepė: „Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniu". 29 Jis atsakė: „Eik!" Petras, išlipęs iš valties, ėmė eiti vandens paviršiumi ir nuėjo prie Jėzaus. 30 Bet pamatęs vėjo smarkumą, *jis* *nusigando* ir pradėjęs skęsti sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!" 31 Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!" 32 Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo. 33 Tie, kurie buvo valtyje, pagarbino jį, sakydami: „Tikrai tu Dievo Sūnus!" 34 Perplaukę jie išlipo į krantą Genezarete.

13,57 *Jn 4,44*
14,3-4 *Lk 3,19-20*
14,4 *Kun 18,16; 20,21*

Išgydymai Genezarete
(Mk 6,53-56)

35 Pažinę Jėzų, tos vietos gyventojai iš-
garsino jį visoje apylinkėje. Žmonės
sugabeno pas jį visus sergančius. 36 Jie
prašė jį leisti palytėti nors apsiausto
apvadą. Ir kas tik palietė, pasveiko.

Ginčas dėl papročių
(Mk 7,1-13)

15 Kartą prie Jėzaus prisiartino
Rašto aiškintojų ir fariziejų iš Je-
ruzalės ir paklausė: 2 „Kodėl tavo mo-
kiniai laužo prosenių paprotį? Jie prieš
valgį nesimazgoja rankų*". 3 Jis atsakė:
„O kodėl jūs laužote Dievo įsakymą
dėl savojo papročio?! 4 Juk Dievas yra
įsakęs: **Gerbk savo tėvą ir motiną!* –
ir: **Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte
tenumiršta!* 5 O jūs sakote: 'Kas pasa-
kė tėvui ar motinai: ‹Tebūnie dovana
šventyklai, kuo turėčiau tave sušelpti›,
– 6 tas gali nepagerbti tėvo ir motinos'.
Taip jūs niekais verčiate Dievo paliepi-
mą dėl savojo papročio. 7 Veidmainiai!
Gerai apie jus pranašavo Izaijas:

8 **Ši tauta šlovina mane lūpomis,*
bet jos širdis toli nuo manęs.
9 *Veltui jie mane garbina,*
mokydami žmonių
išgalvotų priesakų".

Tikrasis švarumas
(Mk 7,14-23; Lk 6,39)

10 Paskui, sušaukęs minią, jis kalbėjo:
„Klausykite ir supraskite! 11 Ne kas pa-
tenka į burną, suteršia žmogų, bet kas
išeina iš burnos, tai suteršia žmogų".
12 Tuomet priėję mokiniai prane-
šė: „Ar žinai, kad fariziejai pasipikti-
no, išgirdę tuos žodžius?" 13 Jis atsakė:
„Kiekvienas augalas, kurio nesodino
mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas.
14 Palikite juos; jie – akli aklųjų vado-
vai. O *jeigu aklas aklą ves, abu į duo-
bę įkris".
15 Petras paprašė: „Išaiškink mums
palyginimą". 16 Jėzus atsakė: „Ar ir jūs
vis dar esate be nuovokos?! 17 Argi ne-
suprantate, kad visa, kas patenka į bur-
ną, eina į pilvą ir išmetama laukan?
18 O *kas išeina iš burnos, eina iš šir-
dies, ir tai suteršia žmogų. 19 Iš širdies
išeina pikti sumanymai, žmogžudys-
tės, svetimavimai, ištvirkavimai, va-
gystės, melagingi liudijimai, šmeižtai.
20 Šie dalykai suteršia žmogų, o val-
gymas nemazgotomis rankomis žmo-
gaus nesuteršia".

Kanaanietės išgydymas
(Mk 7,24-30)

21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir
Sidono sritį. 22 Ir štai iš ano krašto atė-
jo viena moteris kanaanietė ir šaukė:
„Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovy-
do Sūnau! Mano dukterį baisiai kan-
kina demonas!" 23 Bet Jėzus neatsilie-
pė. Tuomet priėjo mokiniai ir ėmė jį
prašyti: „Išklausyk ją, nes ji sekioja iš
paskos šaukdama!" 24 Jėzus tarė: „Aš
esu siųstas tik pas pražuvusias Izrae-
lio namų avis". 25 Tada moteris pribė-
gusi puolė ant žemės maldaudama:
„Viešpatie, padėk man!" 26 Jis atsakė:
„Nedera imti vaikų duoną ir mesti šu-
nyčiams". 27 O ji sako: „Taip, Viešpatie,
bet ir šunyčiai ėda trupinius, nukritu-
sius nuo šeimininko stalo". 28 Tuomet
Jėzus tarė jai: „O moterie, didis tavo ti-
kėjimas! Tebūnie tau, kaip prašai". Ir tą
pačią valandą jos duktė pasveiko.

Antrasis duonos padauginimas
(Mt 14,13-21; Mk 8,1-10)

29 Iš ten išėjęs, Jėzus atvyko prie Ga-
lilėjos ežero. Jis užkopė ant kalno ir
atsisėdo. 30 Prie jo susirinko didžiulė

15,2 Apeiga, įsakyta žodinės tradicijos.
15,4 *Iš 20,12; Įst 5,16*
15,4 *Iš 21,17; Kun 20,9*
15,8-9 *Iz 29,13*
15,14 *Lk 6,39*
15,18 *Mt 12,34*

minia, kuri atsigabeno su savimi raišų,
luošų, aklų, nebylių ir daugel kitokių.
Žmonės suguldė juos prie Jėzaus kojų,
o jis išgydė juos. 31 Minia stebėjosi, ma-
tydama nebylius kalbančius, luošius
pasveikstančius, raišius tiesiai vaikš-
čiojančius ir akluosius reginčius. Ir
garbino žmonės Izraelio Dievą.
32 Susišaukęs mokinius, Jėzus tarė:
„Gaila man minios, nes jau tris dienas
žmonės pasilieka su manimi ir neturi
ko valgyti. Aš nenoriu paleisti jų al-
kanų, kad nenusilptų kelyje". 33 Mo-
kiniai jam atsakė: „Iš kur mums imti
dykumoje tiek duonos, kad galėtume
pasotinti šitokią minią?" 34 Jėzus pa-
klausė: „Kiek turite duonos?" Jie atsa-
kė: „Septynis kepaliukus ir kelias žu-
veles". 35 Jis liepė žmonėms susėsti ant
žemės. 36 Tada paėmė septynis duonos
kepaliukus ir žuvis, padėkojo, laužė
ir davė mokiniams, o mokiniai žmo-
nėms. 37 Visi valgė ir pasisotino. Ir pri-
rinko nulikusių gabaliukų septynis pil-
nus krepšius. 38 O valgytojų buvo apie
keturis tūkstančius vyrų, be moterų ir
vaikų. 39 Paleidęs minią, jis sėdo į valtį
ir nuplaukė į Magadano paribį.

Ženklo reikalavimas

(Mt 12,38-39; Mk 8,11-13; Lk 11,16.29; 12,54-56)

16 Čia pas jį atėjo fariziejų ir sa-
dukiejų jo mėginti. *Jie prašė
parodyti jiems ženklą iš dangaus. 2 Jis
atsakė:
„Atėjus vakarui jūs sakote: 'Bus gie-
dra, nes dangus raudonas' – 3 ir ry-
tmetį: 'Šiandien bus lietaus, nes raus-
ta apniukęs dangus'. Taigi jūs mokate
aiškinti dangaus veidą, o laiko ženklų
– ne. 4 *Piktà ir neištikima giminė rei-
kalauja ženklo, tačiau jai nebus duota
kitokio ženklo, kaip tik Jonos ženklas".
Ir palikęs juos nuėjo šalin.

16,1 *Mt 12,38; Lk 11,16*
16,4 *Mt 12,39; Lk 11,29*

Fariziejų ir sadukiejų raugas

(Mk 8,14-21; Lk 12,1)

5 Keldamiesi kitapus ežero, mokiniai
buvo užmiršę pasiimti duonos. 6 Jė-
zus jiems tarė: „Žiūrėkite, *saugoki-
tės fariziejų ir sadukiejų raugo". 7 O
jie svarstė: „Tai todėl, kad nepasiė-
mėme duonos". 8 Tai išgirdęs, Jėzus
tarė: „Mažatikiai! Kam tariatės neturį
duonos? 9 Argi dar neįgijote išmonės?
Ar neprisimenate *penkių duonos ke-
paliukų penkiems tūkstančiams vyrų
ir kiek pintinių pririnkote likučių?!
10 Arba *septynių duonos kepaliukų
keturiems tūkstančiams ir kiek krep-
šių pririnkote likučių?! 11 Tad kaip ne-
susivokiate, jog kalbėjau jums ne apie
duoną. Fariziejų ir sadukiejų raugo
saugokitės!" 12 Tuomet jie suprato,
kad jis buvo liepęs saugotis ne duo-
nos raugo, bet fariziejų ir sadukiejų
mokslo.

Jėzaus dievystės išpažinimas

(Mt 18,18; Mk 8,27-30; Lk 9,18-21)

13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes,
Jėzus paklausė mokinius: „Kuo žmo-
nės laiko Žmogaus Sūnų?" 14 Jie atsa-
kė: *„Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju,
kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų".
15 Jis vėl paklausė: „O kuo jūs mane lai-
kote?" 16 *Tada Simonas Petras atsakė:
„Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!"
17 Jėzus jam tarė: „Palaimintas tu, Si-
monai, Jonos* sūnau, nes ne kūnas ir
kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tė-
vas, kuris yra danguje. 18 Ir aš tau sa-
kau: tu esi Petras* [uola]; ant tos uolos
aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir praga-
ro vartai jos nenugalės. 19 Tau duosiu

16,6 *Lk 12,1*
16,9 *Mt 14,17-21*
16,10 *Mt 15,34-38*
16,14 *Mt 14,1-2; Mk 6,14-15; Lk 9,7-8*
16,16 *Jn 6,68-69*
16,17 Jn 1,42; 21,15.16.17 – Jono.
16,18 Gr. „uola".

dangaus karalystės raktus; *ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje".
20 Tuomet jis griežtai įsakė savo mokiniams niekam neskelbti, kad jis yra Mesijas.

Jėzus apie savo mirtį

(Mk 8,31-33; Lk 9,22)

21 Nuo to meto Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams turįs eiti į Jeruzalę ir daug iškentėti nuo seniūnų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti.
22 Tada Petras, pasivadinęs jį į šalį, ėmė drausti: „Nieku gyvu, Viešpatie, tau neturi taip atsitikti!"
23 O jis atsisukęs subarė Petrą: „Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis".

Sekimas Jėzumi

(Mk 8,34–9,1; Lk 9,23-27; 14,27; 17,33; Jn 12,25-26)

24 Tuomet Jėzus kalbėjo savo mokiniams: *„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi.
25 *Kas nori išgelbėti savo gyvybę*, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.
26 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?
27 Juk *Žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir tuomet jis **atlygins kiekvienam pagal jo darbus*.
28 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių neragaus mirties, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karalyste".

Jėzaus atsimainymas

(Mk 9,2-8; Lk 9,28-36; 2 Pt 1,16-18)

17 *Po šešių dienų Jėzus pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno.
2 Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai tapo balti kaip šviesa.
3 Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kurie kalbėjosi su juo.
4 Tuomet Petras ir sako Jėzui: „Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, aš padarysiu čia tris palapines: vieną tau, kitą Mozei, trečią Elijui".
5 Dar jam tebekalbant, štai skaistus debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: *„Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi. *Klausykite jo!"
6 Tai išgirdę mokiniai parpuolė kniūbsti, labai išsigandę.
7 Bet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: „Kelkitės, nebijokite!"
8 Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų.

Antrasis Elijas

(Mk 9,9-13)

9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems įsakė: „Niekam nepasakokite apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių".
10 Tada jo mokiniai paklausė: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, jog pirmiau *turįs ateiti Elijas?"
11 Jis atsakė: „Tiesa, Elijas turi ateiti ir viską atitaisyti.
12 Bet aš jums sakau, kad *Elijas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepažino, bet padarė su juo, ką norėjo. Taip nuo jų turės kentėti ir Žmogaus Sūnus".
13 Tuomet mokiniai suprato jį kalbėjus apie Joną Krikštytoją.

16,19 *Mt 18,18; Jn 20,23*
16,24 *Mt 10,38; Lk 14,27*
16,25 *Mt 10,39; Lk 17,33; Jn 12,25*
16,25 Gr. *psychē* – „gyvybė, siela".
16,27 *Mt 25,31*
16,27 *Ps 62,12; Rom 2,6*

17,1-5 *2 Pt 1,17-18*
17,5 *Pr 22,2; Ps 2,7; Iz 42,1; Mt 3,17; 12,18; Mk 1,11; Lk 3,22*
17,5 *Įst 18,15*
17,10 *Mal 3,23*
17,12 *Mt 11,14*

Berniuko išgydymas

(Mk 9,14-29; 11,22-23; Lk 9,37-43; 17,6)

14 Jiems atėjus prie minios, prisiarti-
no vienas vyras, puolė prieš Jėzų ant
kelių 15 ir maldavo: „Viešpatie, pasi-
gailėk mano sūnaus! Jis per miegus
vaikščioja ir labai kankinasi. Neretai
jis įpuola į ugnį arba į vandenį. 16 Aš
atvedžiau jį pas tavo mokinius, bet jie
neįstengė išgydyti". 17 Tada Jėzus at-
sakė: „O netikinti ir sugedusi gimine!
Iki kol man reikės su jumis būti! Kiek
ilgai jus kęsti? Atveskite jį čia, pas
mane". 18 Jėzus sudraudė demoną, ji-
sai išėjo, ir tą pačią akimirką berniu-
kas pasveiko.
19 Likę vieni, mokiniai priėjo prie Jė-
zaus ir paklausė: „Dėl ko mes negalėjo-
me jo išvaryti?" Jis atsakė: 20 „Dėl silp-
no tikėjimo. Iš tiesų sakau jums: *jei
turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios
grūdelį, jūs tartumėte šitam kalnui:
'Persikelk iš čia į tenai' – ir jis persikel-
tų. Jums nebūtų nieko negalimo*".

Jėzus vėl apie savo mirtį

(Mk 9,30-32; Lk 9,44-45)

22 Tebebūdamas su mokiniais Gali-
lėjoje, Jėzus jiems pasakė: „Žmogaus
Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas,
23 ir jie nužudys jį, o trečią dieną jis pri-
sikels". Tada jie labai nuliūdo.

Šventyklos mokestis

24 Atėjus jiems į Kafarnaumą, prie Pe-
tro priėjo didrachmų rinkėjai ir pa-
klausė: „Ar jūsų mokytojas nemoka
*didrachmos?" 25 Jis atsakė: „Taip!" Kai
parėjo į namus, Jėzus pirmas jį prakal-
bino: „Kaip manai, Simonai? Iš ko že-
mės karaliai ima muitą ar mokestį: iš
savo vaikų ar iš svetimųjų?" 26 Jis at-
sakė: „Iš svetimųjų". Jėzus jam tarė:
„Taigi vaikai laisvi. 27 Tačiau, kad jų ne-
piktintume, nueik prie ežero, užmesk
meškerę, paimk pirmą užkibusią žuvį;
ją pražiodęs, rasi staterą. Paimk jį ir ati-
duok jiems už mane ir už save".

Kas didžiausias?

(Mk 9,33-36; 10,15; Lk 9,46-47; 18,17; Jn 3,5)

18 Aną valandą prie Jėzaus prisiar-
tino mokiniai ir paklausė: *„Kas
gi didžiausias dangaus karalystėje?"
2 Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė tarp
jų 3 *ir tarė: „Iš tiesų sakau jums: jei-
gu neatsiversite ir nepasidarysite kaip
vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.
4 Taigi kas pasidarys mažas, kaip šis
vaikelis, tas bus didžiausias dangaus
karalystėje.

Papiktinimai

(Mt 5,29-30; 10,40; Mk 9,37-47; Lk 17,1-2)

5 Kas priima tokį vaikelį dėl manęs,
tas mane priima. 6 O kas papiktintų
vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane
tiki, tam būtų geriau, kad asilo suka-
mų girnų akmuo būtų užkabintas jam
ant kaklo ir jis būtų paskandintas jū-
ros gelmėje. 7 Vargas pasauliui dėl pa-
piktinimų! Papiktinimai neišvengia-
mi, bet vargas tam žmogui, per kurį
papiktinimas ateina.
8 *Jei tavo ranka ar koja gundo tave
nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Ge-
riau tau sužalotam ar raišam įeiti į
gyvenimą, negu su abiem rankom ar
abiem kojom būti įmestam į amžiną
ugnį. 9 *Ir jeigu tavo akis gundo tave
nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Tau
geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, negu
su abiem akim būti įmestam į pragaro
ugnį.

17,20 *Mt 21,21; Mk 11,23; 1 Kor 13,2*

17,20 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 21: „O šita veislė kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku".

17,24 *Iš 30,13; 38,26*

18,1 *Lk 22,24*

18,3 *Mk 10,15; Lk 18,17*

18,8 *Mt 5,30*

18,9 *Mt 5,29*

[10] Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte
nė vieno iš šitų mažutėlių, nes, sakau
jums, jų angelai danguje visuomet regi
mano dangiškojo Tėvo veidą*.

Paklydusi avis
(Lk 15,3-7)

[12] Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų
šimtą avių ir viena nuklystų, argi jis ne-
paliktų devyniasdešimt devynių kal-
nuose ir neitų ieškoti nuklydusios? [13] Ir
jei surastų – iš tiesų sakau jums, – jis
džiaugtųsi dėl jos labiau negu dėl de-
vyniasdešimt devynių, kurios nebuvo
paklydusios. [14] Taip ir jūsų dangiškasis
Tėvas nenori, kad pražūtų bent vienas
šitų mažutėlių.

Bažnyčios drausmė
(Lk 17,3)

[15] *Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir
bark jį prie keturių akių. Jeigu jis pa-
klausys, tu laimėjai savo brolį. [16] O jei
nepaklausytų, pasiimk su savimi dar
vieną ar du, kad visa byla remtųsi
**dviejų ar trijų liudytojų parodymais.*
[17] Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk
Bažnyčiai. O jei nepaklus nė Bažnyčiai,
tebūnie jis tau kaip pagonis ir muiti-
ninkas.

[18] *Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs su-
rišite žemėje, bus surišta ir danguje,
ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir
danguje.

Bendra malda
(Jn 15,7.16)

[19] Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų
susitars žemėje dviese melsti kokio
dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas
jį suteiks. [20] Kur du ar trys susirinkę
mano vardu, ten ir aš esu tarp jų".

Atlaidumas
(Lk 17,4; Mt 6,12)

[21] *Tuomet priėjo Petras ir paklausė:
„Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti
savo broliui, kai jis man nusikalsta?
Ar iki septynių kartų?" [22] Jėzus jam
atsakė: „Aš nesakau tau – iki septy-
nių, bet iki septyniasdešimt septynių
kartų.

Beširdis tarnas

[23] Todėl dangaus karalystė panaši į
karalių, kuris sumanė atsiskaityti su
savo tarnais. [24] Jam pradėjus apyskai-
tą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam
skolingas dešimt tūkstančių talentų.
[25] Kadangi šis neturėjo iš ko grąžin-
ti, valdovas įsakė parduoti jį kartu su
žmona ir vaikais bei su visa nuosa-
vybe, kad būtų sumokėta. [26] Tuomet
puolęs jam po kojų, tarnas maldavo:
'Turėk man kantrybės! Aš viską ati-
duosiu'. [27] Pasigailėjęs ano tarno, val-
dovas paleido jį ir dovanojo skolą.
[28] Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną
savo tarnybos draugą, kuris buvo jam
skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs
smaugė jį, sakydamas: 'Atiduok skolą!'
[29] Puolęs ant kelių draugas maldavo:
'Turėk man kantrybės! Aš tau viską
atiduosiu'. [30] Bet tas nesutiko, ėmė ir
įmesdino jį į kalėjimą iki atiduos sko-
lą. [31] Matydami, kas nutiko, kiti tarnai
labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo
valdovui, kas buvo įvykę. [32] Tuomet
pasišaukęs jį valdovas tarė: 'Nedora-
sis tarne, visą aną skolą aš tau dova-
nojau, nes mane maldavai. [33] Argi ne-
reikėjo ir tau pasigailėti savo draugo,
kaip aš pasigailėjau tavęs?!' [34] Užsirūs-
tinęs valdovas atidavė jį budeliams,
iki atiduos visą skolą. [35] Taip ir mano
dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu
kiekvienas iš tikros širdies neatleisite
savo broliui".

18,10 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 11: „Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvę".
18,15 *Lk 17,3*
18,16 *Įst 19,15*
18,18 *Mt 16,19; Jn 20,23*
18,21-22 *Lk 17,3-4*

Santuoka ir skyrybos

(Mk 10,1-12; Lk 16,18)

19 Pabaigęs šias kalbas, Jėzus pa-
sitraukė iš Galilėjos ir atėjo į Ju-
dėjos sritį Užjordanėje. [2] Paskui jį sekė
gausūs žmonių būriai. Jis ten juos gydė.
[3] Tuomet pas jį atėjo fariziejų. Spęsda-
mi pinkles, jie paklausė: „Ar galima vyrui
dėl kokios nors priežasties atleisti žmo-
ną?" [4] Jis atsakė: „Argi neskaitėte, jog
Kūrėjas iš pradžių **sutvėrė žmones kaip*
vyrą ir moterį [5] ir pasakė: *Todėl *vyras*
paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmo-
nos, ir du taps vienu kūnu. [6] Taigi jie – jau
nebe du, o vienas kūnas. Ką tad Dievas
sujungė, žmogus teneperskiria". [7] Tada
jie klausė: *„O kodėl Mozė liepė duoti
skyrybų raštą, atleidžiant žmoną?" [8] Jis
atsakė: „Mozė leido jums atleisti savo
žmonas dėl jūsų širdies kietumo. Bet
pradžioje taip nebuvo. [9] *Taigi aš jums
sakau: kas atleidžia žmoną – jei ne dėl
ištvirkavimo – ir veda kitą, svetimauja*".

Atsisakę tuoktis

(1 Kor 7,1-7.32-35)

[10] Tuomet mokiniai sakė: „Jei tokie
vyro ir žmonos reikalai, tai neverta
vesti". [11] Jėzus atsakė: „Ne visi išmano
tuos žodžius, o tik tie, kuriems duo-
ta išmanyti. [12] Juk yra eunuchų, kurie
gimė tokie iš motinos įsčių. Yra eunu-
chų, kuriuos tokius padarė žmonės. Ir
yra eunuchų, kurie patys save tokius
padarė dėl dangaus karalystės. Kas pa-
jėgia išmanyti, teišmano".

Jėzus ir vaikai

(Mk 10,13-16; Lk 18,15-17; 9,47)

[13] Anuomet atvesta pas jį vaikų, kad už-
dėtų rankas ant jų ir pasimelstų. Moki-
niai draudė. [14] Bet Jėzus tarė: „Leiskite
mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti
pas mane, nes tokių yra dangaus ka-
ralystė". [15] Ir uždėjęs ant jų rankas, jis
keliavo toliau.

Turtas ir išganymas

(Mk 10,17-31; Lk 18,18-30; 10,25-28; 22,30; 13,30)

[16] Štai vienas jaunuolis prisiartino
prie Jėzaus ir paklausė: „Mokytojau,
ką gera turiu daryti, kad įgyčiau am-
žinąjį gyvenimą?" [17] Jis atsakė: „Kam
manęs klausi apie gera? Vienas tėra
Gerasis*! O jei nori įeiti į gyvenimą,
laikykis įsakymų". [18] Tas paklausė:
„Kokių?" Jėzus atsakė: „**Nežudyk,*
**nesvetimauk, *nevok, *melagingai*
neliudyk; [19] **gerbk savo tėvą ir mo-*
*tiną; *mylėk savo artimą kaip save*
patį". [20] Jaunuolis tarė: „Aš viso to
laikausi. Ko dar man trūksta?" [21] Jė-
zus atsakė: „Jei nori būti tobulas, eik
parduok, ką turi, išdalyk vargšams,
tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik
ir sek paskui mane". [22] Išgirdęs tuos
žodžius, jaunuolis nuliūdęs pasišali-
no, nes turėjo daug turto.
[23] Tada Jėzus tarė savo mokiniams:
„Iš tiesų sakau jums: turtuoliui nelen-
gva patekti į dangaus karalystę. [24] Ir
dar kartą jums sakau: lengviau kupra-
nugariui išlįsti pro adatos ausį, negu
turtuoliui patekti į Dievo karalystę".
[25] Tai išgirdę mokiniai labai sumišo ir
klausė: „Tai kas galės būti išgelbėtas?"
[26] Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: „Žmo-
nėms tai negalimas daiktas, o Dievui
viskas galima".

19,4 *Pr 1,27; 5,2*
19,5 *Pr 2,24*
19,7 *Įst 24,1-4; Mt 5,31*
19,9 *Mt 5,32; 1 Kor 7,10-11*
19,9 Kai kuriuose rankr. pridūriama: „ir kas atleistąją veda, svetimauja".
19,17 Kai kuriuose rankr.: „Tik vienas yra tikrai geras Dievas!"
19,18 *Iš 20,13; Įst 5,17*
19,18 *Iš 20,14; Įst 5,18*
19,18 *Iš 20,15; Įst 5,19*
19,18 *Iš 20,16; Įst 5,20*
19,19 *Iš 20,12; Įst 5,16*
19,19 *Kun 19,18*

27 Tada Petras jį paklausė: „Štai mes
viską palikome ir sekame paskui tave.
Kas mums bus už tai?“ 28 O Jėzus jiems
atsakė: „Iš tiesų sakau jums: pasaulio at-
gimime, kai *Žmogaus Sūnus sėdės savo
šlovės soste, *jūs, mano sekėjai, irgi sė-
dėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika
Izraelio giminių. 29 Ir kiekvienas, kas pa-
liko namus, brolius, seseris, tėvą, moti-
ną, vaikus, dirvas dėl manęs, gaus šim-
teriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.
30 *Tačiau daugel pirmų bus paskutiniai,
ir daugel paskutinių – pirmi.

Vynuogyno darbininkai

20 Dangaus karalystė panaši į šei-
mininką, kuris anksti rytą išėjo
samdytis darbininkų savo vynuogynui.
2 Susiderėjęs su darbininkais po de-
narą dienai, jis nusiuntė juos į savo vy-
nuogyną. 3 Išėjęs apie trečią valandą,
jis pamatė kitus, stovinčius aikštėje
be darbo. 4 Jis tarė jiems: ‘Eikite ir jūs
į mano vynuogyną, ir kas bus teisin-
ga, aš jums užmokėsiu!’ 5 Jie nuėjo. Ir
vėl išėjęs apie šeštą ir devintą valandą,
jis taip pat padarė. 6 Išėjęs apie vienuo-
liktą, jis rado dar kitus bestovinčius ir
sako jiems: ‘Ko čia stovite visą dieną be
darbo?’ 7 Tie atsako: ‘Kad niekas mūsų
nepasamdė’. Jis taria jiems: ‘Eikite ir
jūs į vynuogyną’. 8 Atėjus vakarui, vy-
nuogyno šeimininkas liepia ūkvedžiui:
‘Pašauk darbininkus ir *išmokėk jiems
atlyginimą, pradėdamas paskutiniais
ir baigdamas pirmaisiais!’ 9 Atėję pa-
samdytieji apie vienuoliktą valandą
gavo po denarą. 10 Prisiartinę pirmieji
manė daugiau gausią, bet irgi gavo po
denarą. 11 Imdami jie murmėjo prieš
šeimininką 12 ir sakė: ‘Šitie paskutiniai
tedirbo vieną valandą, o tu sulyginai
juos su mumis, nešusiais dienos ir kai-
tros naštą’. 13 Bet jis vienam atsakė: ‘Bi-
čiuli, aš tavęs neskriaudžiu! Argi ne už
denarą susiderėjai su manimi? 14 Imk,
kas tavo, ir eik sau. Aš noriu ir šitam
paskutiniam duoti tiek, kiek tau. 15 Ne-
jaugi man nevalia tvarkyti savo reika-
lų, kaip noriu?! Ar todėl šnairuoji, kad
aš geras?!’ 16 *Taip paskutinieji bus pir-
mi, o pirmieji – paskutiniai“.

Jėzus vėl apie savo mirtį
(Mk 10,32-34; Lk 18,31-33)

17 Prieš išvykdamas į Jeruzalę Jėzus pasi-
ėmė skyrium dvylika mokinių ir kelyje
kalbėjo jiems: 18 „Štai pakilsime į Jeru-
zalę, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas
aukštiesiems kunigams bei Rašto aiš-
kintojams. Jie pasmerks jį mirti, 19 ati-
duos pagonims tyčiotis, nuplakti ir nu-
kryžiuoti, bet trečią dieną jis prisikels“.

Jėzus ir aukštos vietos
(Mk 10,35-40)

20 Tuomet prie Jėzaus prisiartino Ze-
bediejaus sūnų motina kartu su savo
sūnumis ir parpuolusi prie jo kojų
norėjo kažko prašyti. 21 Jėzus paklau-
sė: „Ko nori?“ Toji atsakė: „Sakyk, kad
šitie abu mano sūnūs tavo karalystė-
je sėdėtų vienas tavo dešinėje, o ki-
tas kairėje“. 22 Jėzus atsakė: „Nežino-
te, ko prašote. Ar galite gerti taurę*,
kurią aš gersiu?“ Jie atsakė: „Galime“.
23 Tuomet jis tarė: „Mano taurę, tiesa,
jūs gersite, bet sėdėti mano dešinėje ar
kairėje – ne mano reikalas jums duoti;
tai bus tiems, kuriems mano Tėvo pa-
skirta“. 24 Tai išgirdę, kiti dešimt moki-
nių supyko ant tų brolių.

Raginimas tarnauti
(Mk 9,35; 10,41-45; Lk 22,25-27)

25 O *Jėzus, pasivadinęs juos pas save,
tarė: „Jūs žinote, kad tautų valdovai

19,28 *Mt 25,31*
19,28 *Lk 22,30*
19,30 *Mt 20,16; Lk 13,30*
20,8 *Kun 19,13; Įst 24,15*
20,16 *Mt 19,30; Mk 10,31; Lk 13,30*
20,22 T. y. kentėti.
20,25-26 *Lk 22,25-26*

engia tautas ir didžiūnai rodo joms
savo galią. 26 Tarp jūsų to nebus. *Jei
kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų,
tebūnie jūsų tarnas, 27 ir kas panorė-
tų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų
vergas. 28 Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne
kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir
savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už
daugelį“.

Jericho neregiai

_(Mk 10,46-52; Lk 18,35-41)_

29 Jiems išeinant iš Jericho, paskui Jėzų
sekė didelė minia. 30 Pakelėje sėdėjo
du neregiai. Išgirdę praeinant Jėzų, jie
ėmė šaukti: „Viešpatie, Dovydo Sūnau,
pasigailėk mūsų!“ 31 Minia draudė juos,
kad tylėtų. Bet anie dar garsiau šaukė:
„Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigai-
lėk mūsų!“ 32 Jėzus sustojo, pasišaukė
juos ir paklausė: „Ko norite, kad jums
padaryčiau?“ 33 Neregiai sako jam:
„Viešpatie, kad atsivertų mūsų akys“.
34 Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis; jie
tučtuojau praregėjo ir nusekė paskui jį.

Įžengimas į Jeruzalę

_(Mk 11,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-16)_

21 Kai jie prisiartino prie Jeruzalės
ir atėjo į Betfagę prie Alyvų kal-
no, Jėzus pasiuntė du mokinius, 2 tar-
damas: „Eikite į priešais esantį kaimą
ir tuojau rasite pririštą asilę su asilai-
čiu. Atriškite ir atveskite juos man. 3 O
jeigu kas imtų dėl to teirautis, atsaky-
kite: ‘Jų reikia Viešpačiui’, ir iš karto
juos paleis“. 4 Tai įvyko, kad išsipildytų
pranašo žodžiai:

5 *_Pasakykite Siono dukteriai:_
štai atkeliauja tavo karalius.
Jis romus, jis joja ant asilės,
lydimas asilaičio, nešulinio
gyvulio jauniklio.

6 Mokiniai nuėjo ir padarė, kaip Jė-
zaus buvo įsakyta.
7 Jie atvedė asilę su asilaičiu, ap-
dengė juos savo apsiaustais, o Jėzus
užsėdo ant viršaus. 8 Didžiausia minia
tiesė drabužius jam ant kelio. Kiti kir-
to ir klojo ant kelio medžių šakas. 9 Iš
priekio ir iš paskos einančios minios
šaukė:

„*_Osana_ Dovydo Sūnui!
*_Garbė tam, kuris ateina_
Viešpaties vardu!
Osana aukštybėse!“

10 Jam įžengus į Jeruzalę, sujudo vi-
sas miestas ir klausinėjo: „Kas jis tok-
sai?“ 11 O minios kalbėjo: „Tai pranašas
Jėzus iš Galilėjos Nazareto“.

Prekiautojų išvaikymas

_(Mk 11,11.15-17; Lk 19,45-46; Jn 2,14-16)_

12 Įėjęs į šventyklą, Jėzus išvarė visus
parduodančius ir perkančius šven-
tykloje, išvartė pinigų keitėjų stalus
bei karvelių pardavėjų suolus 13 ir tarė
jiems: „Parašyta: *_Mano Namai vadin-_
sis maldos namai, o jūs pavertėte juos
*_plėšikų lindyne!_“ 14 Šventykloje susi-
rinko prie jo aklų ir raišų, ir jis išgydė
juos. 15 Aukštieji kunigai ir Rašto aiš-
kintojai, pamatę stebuklus, kuriuos jis
padarė, ir vaikus, šaukiančius šventyk-
loje: „Osana Dovydo Sūnui!“ – 16 įpyko
ir prikišo jam: „Ar girdi, ką jie sako?“
Jėzus atsiliepė: „Girdžiu. Argi niekada
nesate skaitę: *_Iš vaikų ir kūdikių lūpų_
parengei sau gyrių?“ 17 Ir palikęs juos
jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten ap-
sinakvojo.

Pasmerktas figmedis

_(Mk 11,12–14.20-24)_

18 Anksti rytą, grįždamas į miestą, Jė-
zus pasijuto alkanas. 19 Pamatęs pake-
lėje vieną figmedį, priėjo prie jo, bet

20,26-27 _Mt 23,11; Mk 9,35; Lk 22,26_
21,5 _Zch 9,9_
21,9 _Ps 118,25_
21,9 _Ps 118,26_
21,13 _Iz 56,7_
21,13 _Jer 7,11_
21,16 _Ps 8,3_

nieko nerado, vien tik lapus. Ir tarė:
„Tegul per amžius ant tavęs nemegs
vaisiai!“ Ir figmedis bemat nudžiūvo.
[20] Tai pamatę mokiniai nustebo ir sakė:
„Kaip galėjo tas figmedis taip ūmai nudžiūti?“
[21] Jėzus atsakė: „Iš tiesų sakau
jums: *jeigu turėtumėte tikėjimo ir nesvyruotumėte, ne tik galėtumėte taip
padaryti su figmedžiu, bet pasakytumėte šitam kalnui: ‘Pasikelk ir meskis
į jūrą!’ – ir taip atsitiktų.
[22] Visa, ko tikėdami melsite, – gausite“.

Jėzaus įgaliojimai

(Mk 11,27-33; Lk 20,1-8; Jn 2,18)

[23] Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pradėjo mokyti, prisiartino prie jo aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų, kurie
klausė: „Kokia galia tai darai? Kas tau
davė šitą galią?“
[24] Jėzus atsakė: „Ir aš
noriu paklausti jus vieno dalyko. Jei
man atsakysite, ir aš pasakysiu, kieno
įgaliotas tai darau.
[25] Iš kur buvo Jono
krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių?“ Jie
samprotavo: „Jei pasakysime – iš dangaus, jis mums prikiš: ‘Tai kodėl juo
netikėjote?’
[26] O jei pasakysime – iš
žmonių, reikės bijoti minios, nes visi
laiko Joną pranašu“.
[27] Todėl jie atsakė
Jėzui: „Mes nežinome“. Tad ir jis atsakė: „Tai nė aš nesakysiu, kokia galia tai
darau.

Du sūnūs

(Lk 7,29–30.37-50)

[28] Kaip jūs manote? Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jis kreipėsi į pirmąjį, sakydamas: ‘Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne’.
[29] Šis atsakė:
‘Nenoriu’, – bet vėliau apsigalvojo ir
nuėjo dirbti.
[30] Paskui tėvas kreipėsi į
antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais. Šis
jam atsakė: ‘Einu, viešpatie’, – bet nenuėjo.
[31] Katras iš jų įvykdė tėvo valią?“
Jie atsakė: „Pirmasis“. Tuomet Jėzus
tarė jiems: „Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir ištvirkėlės greičiau už jus pateks į Dievo karalystę.
[32] Juk Jonas atėjo
pas jus teisumo keliu, bet jūs netikėjote juo. O *muitininkai ir ištvirkėlės tikėjo. Bet jūs, nors tai matėte, nė vėliau
neapsigalvojote ir netikėjote juo.

Ūkininkai žmogžudžiai

(Mk 12,1-12; Lk 20,9-19; Jn 3,16-17)

[33] Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo
šeimininkas, kuris *įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą, pastatė bokštą, išnuomojo ūkininkams
[34] ir iškeliavo į svetimą šalį.
Atėjus vaisių metui, jis siuntė tarnus
pas ūkininkus atsiimti savosios vaisių dalies.
[35] Bet ūkininkai, nutvėrę jo
tarnus, vieną primušė, antrą nužudė, o trečią užmušė akmenimis.
[36] Jis
vėl siuntė tarnų, daugiau negu pirma.
Bet ūkininkai ir su šitais pasielgė kaip
su anais.
[37] Galop jis išsiuntė pas juos
savo sūnų, manydamas: ‘Jie drovėsis
mano sūnaus’.
[38] Tačiau ūkininkai, išvydę sūnų, ėmė kalbėtis: ‘Tai įpėdinis!
Eime, užmuškime jį ir turėsime palikimą’.
[39] Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė.
[40] Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais
ūkininkais?“
[41] Jie atsakė: „Jis žiauriai
nužudys piktadarius ir išnuomos vynuogyną kitiems ūkininkams, kurie,
atėjus metui, atiduos vaisių“.
[42] Tuomet Jėzus tarė: „Ar niekada nesatę
skaitę Raštuose:

Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.
Tai Viešpaties padaryta
ir mūsų akims tai nuostabą kelia.

[43] Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai,
kuri duos vaisių.
[44] Kas nukris ant to
akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas“.

21,21 *Mt 17,20; 1 Kor 13,2*

21,32 *Lk 3,12; 7,29-30*

21,33 *Iz 5,1-2*

21,42 *Ps 118,22-23*

[45] Išgirdę palyginimus, vyresnieji kunigai ir fariziejai suprato, kad Jėzus kalba apie juos. [46] Jie stengėsi jį suimti, tačiau bijojo liaudies, nes ji laikė Jėzų pranašu.

Karalaičio vestuvės

(Lk 14,16-24)

22 Jėzus vėl ėmė kalbėti palyginimais: [2] „Dangaus karalystė panaši į karalių, kuris kėlė savo sūnui vestuves. [3] Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestųjų į vestuvių pokylį, bet tie nepanorėjo eiti. [4] Tuomet jis vėl siuntė kitus tarnus, liepdamas: 'Sakykite pakviestiesiems: štai aš surengiau pokylį, mano jaučiai ir penimi veršiai papjauti, ir viskas surengta. Ateikite į vestuves!' [5] Tačiau kviečiamieji to nepaisė ir nuėjo kas sau: vienas lauko arti, kitas prekiauti, [6] o kiti tarnus nutvėrę išniekino ir užmušė. [7] Tuomet karalius užsirūstino ir nusiuntęs kariuomenę sunaikino anuos žmogžudžius ir padegė jų miestą. [8] Galop jis tarė tarnams: 'Vestuvės, tiesa, surengtos, bet pakviestieji nebuvo verti. [9] Todėl eikite į kryžkeles ir ką tik rasite, kvieskite į vestuves'. [10] Tie tarnai išėjo į kelius ir surinko visus, ką tik sutiko, blogus ir gerus. Vestuvių menė buvo pilna sėdinčių už stalo. [11] Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir pamatė ten žmogų, neapsirengusį vestuvių drabužiu. [12] Jis tarė jam: 'Bičiuli, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?' Tasai tylėjo. [13] Tuomet karalius paliepė tarnams: *'Suriškite jam rankas ir kojas ir išmeskite jį laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas'. [14] Mat daug pašauktų, bet maža išrinktų".

Dievas ir ciesorius

(Mk 12,13-17; Lk 20,20-26; Rom 13,7)

[15] Tuomet fariziejai pasitraukė ir tarėsi, kaip jį sugauti kalboje. [16] Jie nusiuntė pas jį savo mokinių kartu su Erodo šalininkais paklausti: „Mokytojau, mes žinome, kad esi tiesakalbis, mokai tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių poaukščių. [17] Tad pasakyk, kaip manai: valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?" [18] Suprasdamas jų klastą, Jėzus tarė: „Kam spendžiate man pinkles, veidmainiai? [19] Parodykite man mokesčių pinigą!" Jie padavė jam denarą. [20] Jis paklausė: „Kieno čia paveikslas ir įrašas?" [21] Jie atsakė: „Ciesoriaus". Tuomet Jėzus tarė: „Atiduokite tad, kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo – Dievui". [22] Tai girdėdami, jie stebėjosi ir palikę jį nuėjo.

Mirusiųjų prisikėlimas

(Mk 12,18-27; Lk 20,27-40)

[23] Tą pačią dieną atėjo pas jį sadukiejų, kurie *nepripažįsta mirusiųjų prisikėlimo, ir klausė: [24] „Mokytojau, Mozė yra pasakęs: **Jei kas mirtų bevaikis, tegul jo brolis veda jo žmoną ir pažadina savo broliui palikuonių.* [25] Šit pas mus yra buvę septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė ir neturėdamas vaikų, paliko savo žmoną broliui. [26] Taip atsitiko antrajam ir trečiajam iki septintojo. [27] Visų paskiausiai numirė ta moteris. [28] Tad kai mirusieji prisikels, kuriam iš septynių ji bus žmona? Juk visi yra ją turėję". [29] Jėzus jiems atsakė: „Jūs klystate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo galybės. [30] Prisikėlę nei ves, nei tekės, bet bus kaip Dievo angelai danguje. [31] O apie mirusiųjų prisikėlimą ar nesate skaitę, kas jums Dievo pasakyta: [32] **Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas.* Jis ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas!" [33] Tai girdėdama minia stebėjosi jo mokslu.

22,13 *Mt 8,12; 25,30; Lk 13,28*

22,23 *Apd 23,8*

22,24 *Įst 25,5*

22,32 *Iš 3,6*

Didžiausias įsakymas

(Mk 12,28-31; Lk 10,25-28; Rom 13,8-10)

34 Fariziejai, išgirdę, kad Jėzus privertęs
nutilti sadukiejus, susirinko draugėn,
35 *ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas,
mėgindamas jį, paklausė: 36 „Moky-
tojau, koks įsakymas yra didžiausias
Įstatyme?“ 37 Jėzus jam atsakė: *„*Mylėk*
Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa
siela ir visu protu. 38 Tai didžiausias ir
pirmasis įsakymas. 39 Antrasis – pana-
šus į jį: **Mylėk savo artimą kaip save*
patį. 40 Šitais dviem įsakymais remiasi
visas Įstatymas ir Pranašai“.

Mesijas ir Dovydas

(Mk 12,35-37; Lk 20,41-44)

41 Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jė-
zus juos paklausė: 42 „Ką jūs manote
apie Mesiją? Kieno jis sūnus?“ Jie atsa-
kė: „Dovydo“. 43 Jis tarė jiems: „O kodėl
gi Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina jį
Viešpačiu, sakydamas:

44 **Viešpats tarė mano Viešpačiui:*
Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų.

45 Tad jei Dovydas vadina jį Viešpa-
čiu, kaipgi tada jis gali būti jo sūnus?!“
46 Ir nė vienas negalėjo jam atsakyti nė
žodžio nei kas nors drįso nuo tos die-
nos jį klausinėti.

Veidmainystė

(Mk 12,38-40; Lk 11,39-52; 20,46)

23 Anuomet Jėzus kreipėsi į minią
ir į savo mokinius: 2 „Į Mozės kra-
sę atsisėdo Rašto aiškintojai ir farizie-
jai. 3 Todėl visa, ką jie liepia, darykite ir
laikykitės, tačiau nesielkite, kaip jie el-
giasi, nes jie kalba, bet nedaro. 4 Jie riša
sunkias, nepakeliamas naštas ir krauna
žmonėms ant pečių, o patys nenori jų
nė pirštu pajudinti. 5 *Jie viską daro, kad
būtų žmonių matomi. Jie pasiplatina
*maldos diržus ir pasididina apsiaustų
*spurgus. 6 Jie mėgsta pirmąsias vietas
pokyliuose bei pirmuosius krėslus sina-
gogose, 7 mėgsta sveikinimus aikštėse ir
trokšta, kad žmonės vadintų juos ‘rabi’*.
8 O jūs nesivadinkite ‘rabi’, nes tu-
rite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esa-
te broliai. 9 Ir nė vieno iš savųjų neva-
dinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą
danguje. 10 Taip pat nesivadinkite mo-
kytojais, nes jūsų vienintelis Mokyto-
jas yra Kristus. 11 *Kas iš jūsų didesnis,
tebūnie jums tarnas. 12 *Mat kas save
aukština, bus pažemintas, o kas save
žemina, bus išaukštintas.
13 Vargas jums, veidmainiai Rašto
aiškintojai ir fariziejai! Jūs užrakinate
žmonėms dangaus karalystę ir nei pa-
tys neinate, nei trokštančių į ją patekti
neleidžiate*.
15 Vargas jums, veidmainiai Rašto
aiškintojai ir fariziejai! Jūs keliaujate
per jūrą ir sausumą, kad laimėtumėte
vieną naujatikį, o kai toks atsiranda,
jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigu-
bai blogesnį už jus pačius.
16 Vargas jums, aklieji vadai, kurie
mokote: ‘Jei kas prisiektų šventove,
tai nieko, o jei kas prisiektų šventovės
auksu, tai jis įsipareigoja’. 17 Kvaili jūs ir
akli! Kas gi didesnis – auksas ar šven-
tovė, kuri pašventina auksą? 18 Arba,
anot jūsų: ‘Jei kas prisiektų aukuru, tai
nieko, o jei kas prisiektų atnaša ant au-
kuro, tai jis įpareigotas’. 19 Akli! Kas gi

22,35-40 *Lk 10,25-28*
22,37 *Įst 6,5*
22,39 *Kun 19,18*
22,44 *Ps 110,1*

23,5 *Mt 6,1*
23,5 *Įst 6,8*
23,5 *Sk 15,38*
23,7 Aram. „mokytojas“.
23,11 *Mt 20,26-27; Mk 9,35; 10,43-44; Lk 22,26*
23,12 *Lk 14,11; 18,14*
23,13 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 14: „Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs suryjate našlių namus, kalbėdami ilgas maldas; todėl būsite itin rūsčiai teisiami!“

didesnis – atnaša ar aukuras, kuris pa-
šventina atnašą? 20 Todėl, kas prisiekia
aukuru, tas prisiekia ir tuo, kas ant jo
padėta, 21 o kas prisiekia šventove, pri-
siekia ja ir tuo, kuris joje gyvena. 22 Ir
*kas prisiekia dangumi, prisiekia Die-
vo sostu ir tuo, kuris jame sėdi.
23 Vargas jums, veidmainiai Raš-
to aiškintojai ir fariziejai! Jūs duodate
*dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų,
o pamirštate, kas svarbiausia Įstatyme:
teisingumą, gailestingumą ir ištikimy-
bę. Reikia tai daryti ir ano neapleisti!
24 Aklieji vadai, jūs iškošiate uodą, o
praryjate kupranugarį...
25 Vargas jums, veidmainiai Rašto
aiškintojai ir fariziejai! Jūs valote tau-
rės bei dubens išorę, o viduje esate pil-
ni gobšumo ir nesivaldymo. 26 Aklasai
fariziejau! Pirmiau išvalyk taurės vidų,
tai bus tikrai švari ir išorė!
27 Vargas jums, veidmainiai Rašto
aiškintojai ir fariziejai! Jūs panašūs į
*pabaltintus antkapius, kurie iš pa-
viršiaus gražiai atrodo, o viduje pilni
numirėlių kaulų ir visokių nešvaru-
mų. 28 Taip ir jūs iš paviršiaus atrodo-
te žmonėms teisūs, o viduje esate pilni
veidmainystės ir nedorumo.
29 Vargas jums, veidmainiai Rašto
aiškintojai ir fariziejai! Jūs statote pra-
našams antkapius, puošiate teisiųjų
paminklus 30 ir sakote: 'Jei būtume gy-
venę savo protėvių dienomis, nebū-
tume kartu su jais susitepę pranašų
krauju'. 31 Taigi jūs patys prieš save liu-
dijate, jog esate pranašų žudytojų vai-
kai. 32 Pripildykite gi savo tėvų saiką!

Neišvengiama bausmė
(Lk 11,49-51)

33 Gyvatės! *Angių išperos! Kaip jūs iš-
trūksite nuo pasmerkimo į pragarą?!
34 Todėl štai siunčiu pas jus pranašų,
išminčių ir Rašto aiškintojų. Vienus
jų jūs užmušite ir nukryžiuosite, kitus
plaksite sinagogose ir persekiosite nuo
miesto iki miesto, 35 kad ant jūsų kristų
visas nekaltas kraujas, pralietas žemė-
je, pradedant teisiojo *Abelio krauju ir
baigiant krauju Barachijo* sūnaus *Za-
charijo, kurį jūs nužudėte tarp šven-
tovės ir aukuro. 36 Iš tiesų sakau jums:
visa tai ištiks šitą kartą.

Perspėjimas Jeruzalei
(Lk 13,34-35)

37 Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus
ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas
tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti
tavo vaikus, kaip višta surenka savo viš-
čiukus po sparnais, o tu nenorėjai! 38 Štai
jūsų namai bus jums palikti tušti. 39 Taigi
aš jums sakau: nuo dabar jūs manęs ne-
bematysite, kol netarsite: **Garbė tam,
kuris ateina Viešpaties vardu!"*

Būsimosios nelaimės
(Mk 13,1-13; Lk 21,5-19)

24 Išėjęs iš šventyklos, Jėzus ke-
liavo tolyn. Čia priėjo mokiniai,
rodydami jam į šventyklos rūmus. 2 O
jis pasakė: „Ar matote visa tai? Iš tie-
sų sakau jums: čia neliks akmens ant
akmens, viskas bus išgriauta". 3 Kai jis
atsisėdo Alyvų kalne, priėjo vieni mo-
kiniai ir klausė: „Pasakyk mums, kada
tai įvyks? Ir koks tavo atėjimo ir pasau-
lio pabaigos ženklas?"
4 Jėzus jiems atsakė: „Žiūrėkite, kad
jūsų kas nesuklaidintų. 5 Daug kas
ateis prisidengę mano vardu ir sakys:
'Aš Mesijas!' – ir daugelį suklaidins.

23,22 *Iz 66,1; Mt 5,34*
23,23 *Kun 27,30*
23,27 *Apd 23,3*
23,33 *Mt 3,7; 12,34; Lk 3,7*
23,35 *Pr 4,8*
23,35 Barachijas (ST – Jeberechijas) – pranašo Zacharijo tėvo vardas (žr. Zch 1,1), čia klaidingai priskirtas nužudytojo Zacharijo tėvui Jehojadai (žr. 2 Met 24,20-22).
23,35 *2 Met 24,20-21*
23,39 *Ps 118,26*

[6] Girdėsite apie karus ir karų gandus.
Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte, nes
reikia, kad visa tai įvyktų. [7] Bet tai dar
ne galas. Tauta sukils prieš tautą ir ka-
ralystė prieš karalystę. Vietomis bus
badmečių ir žemės drebėjimų. [8] Tačiau
visa tai – tik kentėjimų pradžia.
[9] Paskui jus atiduos kankinti ir žu-
dyti. *Jūs būsite dėl manęs visų tautų
nekenčiami. [10] Daugelis suklups, ims
vieni kitus išdavinėti ir vieni kitų ne-
kęsti. [11] Atsiras daug netikrų pranašų,
kurie daugelį suvedžios. [12] Kadangi įsi-
galės neteisybė, daugelio meilė atšals.
[13] *O kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas.
[14] Ir bus paskelbta ši karalystės Evange-
lija visame pasaulyje paliudyti visoms
tautoms. Ir tada ateis galas.

Jeruzalės likimas
(Dan 9,27; Mk 13,14-23; Lk 21,20-24)

[15] Kai tik pamatysite *pranašo Danie-
liaus paskelbtą *sunaikinimo pabaisą*,
stovinčią *šventoje vietoje* (skaitytojas
teįsidėmi!), [16] tuomet, kas bus Judė-
joje, tebėga į kalnus, [17] *kas ant stogo,
tenelipa žemėn pasiimti iš namų savo
daiktų, [18] o kas laukuose, tenegrįž-
ta pasiimti apsiausto. [19] Vargas nėš-
čioms ir žindančioms anomis dieno-
mis! [20] Melskitės, kad jums netektų
bėgti žiemą ar šabo dieną. [21] Tuomet
bus *didelis suspaudimas, kokio nėra
buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar
ir kokio daugiau nebebus. [22] Ir jeigu
tos dienos nebūtų sutrumpintos, neiš-
sigelbėtų nė vienas žmogus. Bet dėl iš-
rinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.
[23] Jei tada kas nors jums sakytų: 'Štai
čia Mesijas', – arba: 'Jis tenai!' – netikė-
kite. [24] Atsiras netikrų mesijų ir netik-
rų pranašų, ir jie darys didelių ženklų
bei stebuklų, mėgindami suklaidin-
ti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius.
[25] Štai jus apie tai iš anksto įspėjau!

Žmogaus Sūnaus atėjimas
(Mt 10,23; Mk 13,24-32;
Lk 17,23-35; 21,25-33; 12,39-40)

[26] Tad jeigu jums sakytų: 'Štai jis tyruo-
se!' – neikite; – 'Štai jis namų gilumoje!'
– netikėkite. [27] *Kaip žaibas tvykstelėja
iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir
Žmogaus Sūnaus atėjimas. [28] *Kur bus
lavonų, ten sulėks ir maitvanagiai.
[29] Netrukus po tų nelaimių dienų
**saulė užtems*, **mėnulis nebeduos švie-
sos*, **žvaigždės kris* iš dangaus, ir **dan-
gaus galybės* bus sukrėstos. [30] Tuomet
danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus
ženklas, o *visos žemės tautos ims rau-
doti* ir pamatys **Žmogaus Sūnų, atei-
nantį dangaus debesyse* su didžia ga-
lybe ir šlove. [31] Jis pasiųs savo angelus,
kurie skardžiais trimitų garsais surinks
jo išrinktuosius iš visų keturių šalių,
nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.
[32] Pasimokykite iš palyginimo su fi-
gmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir
sprogsta lapai, jūs žinote, jog artinasi
vasara. [33] Taip pat visa tai išvydę žino-
kite, jog jis arti, prie slenksčio. [34] Iš tiesų
sakau jums: nepraeis ši karta, iki visa tai
įvyks. [35] Dangus ir žemė praeis, o mano
žodžiai nepraeis. [36] Tačiau tos dienos ir
valandos niekas nežino, nei dangaus
angelai, nei Sūnus, o vien tik Tėvas*.
[37] Kaip yra buvę *Nojaus dienomis,
taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant.

24,9 *Mt 10,22*
24,13 *Mt 10,22*
24,15 *Dan 9,27; 11,31; 12,11*
24,17-18 *Lk 17,31*
24,21 *Dan 12,1; Apr 7,14*
24,26-27 *Lk 17,23-24*
24,28 *Lk 17,37*
24,29 *Iz 13,10; Jl 2,10; 3,4; Apr 6,12*
24,29 *Iz 13,10; Ez 32,7; Jl 2,10; 3,4*
24,29 *Iz 34,4; Apr 6,13*
24,29 *Jl 2,10*
24,30 *Dan 7,13; Apr 1,7*
24,36 Kai kuriuose rankr. „nė dangaus angelai, o vien tik Tėvas“.
24,37 *Pr 6,5-8*

[38] Kaip dienomis prieš tvaną žmonės
nieko nenumanydami valgė, gėrė, vedė
ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus
įlipo į laivą, [39] kai *užėjo tvanas ir vi-
sus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis
Žmogaus Sūnus. [40] Tuomet du bus kar-
tu lauke, ir vienas bus paimtas, o kitas
paliktas. [41] Dvi mals vienomis girno-
mis, ir viena bus paimta, o kita palikta.
[42] Todėl budėkite, nes nežinote, kurią
dieną ateis jūsų Viešpats. [43] *Supraski-
te ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią
nakties valandą ateis vagis, jis budėtų ir
neleistų jam įsilaužti į namus. [44] Todėl
ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus
Sūnus ateis, kai nesitikėsite.

Budrūs tarnai

(Lk 12,42-46)

[45] Kas yra tas ištikimas bei protingas
tarnas, kurį šeimininkas paskyrė de-
ramu laiku maitinti šeimynos? [46] Lai-
mingas toksai tarnas, kurį sugrįžęs
šeimininkas ras gerai besidarbuojantį.
[47] Iš tiesų sakau jums: jį paskirs valdy-
ti visų savo turtų. [48] O jei anas tarnas
bus blogas ir tars pats sau: 'Mano šei-
mininkas neskuba grįžti', – [49] ir pradės
mušti savo tarnybos draugus, valgy-
ti, ūžti su girtuokliais, [50] to tarno šei-
mininkas sugrįš vieną dieną, kai anas
nelaukia, ir tokią valandą, kurią tas nė
manyti nemano. [51] Jis žiauriai nubaus jį
ir paskirs jam dalį su veidmainiais. Ten
bus verksmas ir dantų griežimas.

Dešimt mergaičių

(Lk 12,35-38)

25 Tada dangaus karalystė bus pa-
naši į dešimtį mergaičių, kurios
*pasiėmusios žibintus išėjo pasitik-
ti jaunikio. [2] Penkios iš jų buvo paikos
ir penkios protingos. [3] Taigi paikosios
pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos.
[4] Protingosios kartu su žibintais pasi-
ėmė induose ir alyvos. [5] Jaunikiui vė-
luojant, visos ėmė snausti ir užmigo.
[6] Vidurnaktį pasigirdo balsai: 'Štai jau-
nikis! Išeikite pasitikti!' [7] Tuomet visos
mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus.
[8] Paikosios sakė protingosioms: 'Duo-
kite mums alyvos, nes mūsų žibintai
gęsta'. [9] Protingosios atsakė: 'Kad kar-
tais nepristigtų ir mums, ir jums, ver-
čiau nueikite pas prekiautojus ir nusi-
pirkite'. [10] Joms beeinant pirkti, atėjo
jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios,
įėjo kartu su juo į vestuves, ir durys
buvo uždarytos. [11] Vėliau atėjo ir anos
mergaitės ir ėmė prašytis: *'Viešpatie,
viešpatie, atidaryk, čia mes!' [12] O jis at-
sakė: 'Iš tiesų sakau jums: aš jūsų ne-
pažįstu!' [13] Taigi budėkite, nes nežino-
te nei dienos, nei valandos.

Dešimt talentų

(Mk 13,33-37; Lk 19,12-27)

[14] *Bus taip, kaip atsitiko vienam žmo-
gui, kuris, iškeliaudamas į svetimą šalį,
pasišaukė tarnus ir pavedė jiems savo
turtą. [15] Vienam jis davė penkis talen-
tus, kitam du, trečiam vieną – kiekvie-
nam pagal jo gabumus – ir iškeliavo.
[16] Tas, kuris gavo penkis talentus, tuo-
jau nuėjęs ėmė verstis ir pelnė kitus
penkis. [17] Taip pat tas, kuris gavo du ta-
lentus, pelnė kitus du. [18] O kuris buvo
gavęs vieną, nuėjo, iškasė duobę ir pa-
slėpė šeimininko pinigus.

[19] Praslinkus nemaža laiko, anų tar-
nų šeimininkas grįžo ir pradėjo dary-
ti su jais apyskaitą. [20] Atėjo tas, kuris
buvo gavęs penkis talentus; jis atnešė
kitus penkis ir tarė: 'Šeimininke, da-
vei man penkis talentus, štai aš pel-
niau kitus penkis'. [21] Šeimininkas atsa-
kė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne!
Kadangi buvai ištikimas mažuose da-
lykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į

24,39 *Pr 7,6-24*
24,43-44 *Lk 12,39-40*
25,1 *Lk 12,35*
25,11-12 *Lk 13,25*
25,14-30 *Lk 19,11-27*

savo šeimininko džiaugsmą!' 22 Taip pat
tas, kuris buvo gavęs du talentus, atėjęs
pasakė: 'Šeimininke, davei man du ta-
lentus, štai aš pelniau kitus du'. 23 Šei-
mininkas tarė: 'Gerai, šaunusis ir išti-
kimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas
mažuose dalykuose, aš tau pavesiu di-
delius. Eikš į savo šeimininko džiaugs-
mą!' 24 Prisiartinęs tasai, kuris buvo ga-
vęs vieną talentą, sakė: 'Šeimininke, aš
žinojau, kad tu – žmogus kietas: pjauni,
kur nesėjai, renki, kur nebarstei. 25 Pabi-
jojęs nuėjau ir paslėpiau tavo talentą že-
mėje. Va, imk, kas tavo'. 26 Šeimininkas
jam atsakė: 'Blogasis tarne, tinginy! Tu
žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ren-
ku, kur nebarsčiau. 27 Taigi tau reikėjo
leisti mano pinigus į apyvartą, ir sugrį-
žęs aš būčiau gavęs juos su palūkano-
mis. 28 Todėl atimkite iš jo talentą ir ati-
duokite tam, kuris turi dešimt talentų.
29 *Kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis
turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus
atimta ir tai, ką jis turi. 30 *Šitą netiku-
sį tarną išmeskite į tamsybes. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas'.

Paskutinis teismas

31 Kai *ateis Žmogaus Sūnus savo šlo-
vėje ir kartu su juo visi angelai, tada
*jis atsisės savo garbės soste. 32 Jo aki-
vaizdoje bus surinkti visų tautų žmo-
nės, ir jis perskirs juos, kaip piemuo at-
skiria avis nuo ožių. 33 Avis jis pastatys
dešinėje, ožius – kairėje.

34 Ir tars karalius stovintiems deši-
nėje: 'Ateikite, mano Tėvo palaimintie-
ji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo
jums paruoštą karalystę!

35 Juk aš buvau išalkęs, ir jūs
mane pavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte,
buvau keleivis, ir mane priglaudėte,
36 buvau nuogas – mane aprengėte,
ligonis – mane aplankėte,
kalinys – atėjote pas mane'.

37 Tuomet teisieji klaus: 'Viešpatie,
kada gi mes tave matėme alkaną ir pa-
valgydinome, trokštantį ir pagirdėme?
38 Kada gi mes matėme tave keliaujantį
ir priglaudėme ar nuogą ir aprengėme?
39 Kada gi matėme tave sergantį ar kali-
nį ir aplankėme?' 40 Ir atsakys jiems ka-
ralius: 'Iš tiesų sakau jums, kiek kartų
tai padarėte vienam iš šitų mažiausių-
jų mano brolių, man padarėte'.

41 Paskui jis prabils į stovinčius kai-
rėje: 'Eikite šalin nuo manęs, prakeik-
tieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta
velniui ir jo angelams!

42 Juk aš buvau išalkęs, ir jūs
manęs nepavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir manęs
nepagirdėte,
43 buvau keleivis, ir manęs
nepriglaudėte,
nuogas – neaprengėte,
ligonis ir kalinys – ir jūs
manęs neaplankėte'.

44 Tuomet jie atsakys: 'Viešpatie,
kada gi mes tave matėme alkaną ar iš-
troškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį,
ar kalinį ir tau nepatarnavome?' 45 Tuo-
met jis pasakys jiems: 'Iš tiesų sakau
jums: kaskart, kai taip nepadarėte vie-
nam iš šitų mažiausiųjų, nė man nepa-
darėte'. 46 *Ir eis šitie į amžinąjį nubau-
dimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą".

Suokalbis prieš Jėzų

(Mk 14,1-2; Lk 22,1-2)

26 Baigęs visas tas kalbas, Jėzus tarė
savo mokiniams: 2 „Jūs žinote,
kad po dviejų dienų bus *Velykos*, ir
Žmogaus Sūnus bus atiduotas nukry-
žiuoti".

25,29 *Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 8,18*
25,30 *Mt 8,12; 22,13; Lk 13,28*
25,31 *Mt 16,27*
25,31 *Mt 19,28*
25,46 *Dan 12,2*
26,2 *Iš 12,1-27*
26,2 Velykos (gr. pascha) – šventė, ST vadinama Pascha (hebr. *pēsaḥ*). Žr. Iš 12,11 ir kt.

3 Tuomet aukštieji kunigai bei tau-
tos seniūnai susirinko į rūmus vyriau-
siojo kunigo, kuris vadinosi Kajafas, 4 ir
nusprendė suimti Jėzų klasta ir nužu-
dyti. 5 Bet jie sakė: „Tik ne per šventes,
kad liaudyje nekiltų sąmyšio“.

Patepimas laidotuvėms

(Mk 14,3-9; Jn 12,1-8)

6 Kai Jėzus viešėjo Betanijoje, Simo-
no Raupsuotojo namuose, 7 *atėjo
moteris, alebastriniu brangaus kva-
piojo aliejaus indu nešina ir jam sė-
dinčiam prie stalo išpylė ant galvos.
8 Tai pamatę, mokiniai pasipiktino ir
kalbėjo: „Kam toks eikvojimas? 9 Juk
buvo galima aliejų brangiai parduoti
ir išdalyti pinigus vargšams“. 10 Tai
išgirdęs, Jėzus tarė: „Kam skaudina-
te moterį?! Ji man padarė gerą darbą!
11 *Vargšų jūs visuomet turite šalia
savęs, o mane – ne visuomet. 12 Iš-
pildama aliejų ant mano kūno, ji tai
padarė mano laidotuvėms. 13 Iš tiesų
sakau jums: visame pasaulyje, kur tik
bus skelbiama ši Evangelija, ir jos at-
minimui bus pasakojama, ką yra pa-
dariusi“.

Išdavystės kaina

(Mk 14,10-11; Lk 22,3-6)

14 Tuomet vienas iš Dvylikos, vardu Ju-
das Iskarijotas, nuėjo pas aukštuosius
kunigus 15 ir tarė: „Ką man duosite, jei-
gu jį išduosiu jums?“ Tie pasiūlė tris-
dešimt sidabrinių. 16 Ir nuo to meto jis
ieškojo progos išduoti Jėzų.

Paskutinė vakarienė

*(Mk 14,12-25; Lk 22,7-14.19-23;
Jn 13,21-30; 1 Kor 11,23-25)*

17 Pirmąją Neraugintosios duonos die-
ną mokiniai atėjo pas Jėzų ir paklausė:
„Sakyk, kur paruošti tau Velykų va-
karienę?“ 18 Jis atsakė: „Eikite į miestą
pas tokį žmogų ir sakykite jam: ‘Mo-
kytojas sako: Mano metas jau atėjo.
Pas tave valgysiu Velykų vakarienę su
savo mokiniais’“. 19 Mokiniai padarė,
kaip buvo Jėzaus įsakyta, ir paruošė
Velykų stalą.

20 Atėjus vakarui, Jėzus su dvylika
mokinių susirinko prie stalo. 21 Pra-
dėjus valgyti, jis tarė: „Iš tiesų sakau
jums: vienas iš jūsų mane išduos“.
22 Jie labai nuliūdo ir ėmė vienas po
kito klausinėti: „Nejaugi aš, Viešpa-
tie?“ 23 Jis atsakė: „*Mane išduos da-
žantis kartu su manim duoną dube-
nyje. 24 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina
savo keliu, kaip apie jį parašyta, bet
vargas tam žmogui, kuris išduos
Žmogaus Sūnų. Geriau jam būtų buvę
negimti“. 25 Jo išdavėjas Judas paklau-
sė: „Nejaugi aš, rabi?!“ Jis atsakė: „Tu
pasakei!“

26 Vakarieniaujant Jėzus paėmė
duoną, palaimino, laužė ir davė mo-
kiniams, tardamas: „Imkite ir valgy-
kite: tai yra mano kūnas“. 27 Paskui,
paėmęs taurę, padėkojo ir davė jiems,
tardamas: „Gerkite iš jos visi, 28 nes tai
yra mano kraujas, *Sandoros* *krau-
jas, kuris už daugelį išliejamas nuodė-
mėms atleisti. 29 Ir sakau jums: nuo šiol
aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus
iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį
naują savo Tėvo karalystėje“.

Perspėjimas Petrui

*(Mk 14,26-31; Lk 22,31-34;
Jn 13,36-38; 16,32)*

30 Pagiedoję jie išėjo į Alyvų kalną.
31 Tada Jėzus jiems kalbėjo: „Šią naktį
jūs visi manimi pasipiktinsite, nes pa-
rašyta: **Ištiksiu piemenį, ir avių kai-*

26,7 *Lk 7,37-38*
26,11 *Įst 15,11*
26,23 *Ps 41,10*
26,28 *Jer 31,31-34*
26,28 Kai kuriuose rankr.: „Naujosios Sandoros“.
26,28 *Iš 24,8*
26,31 *Zch 13,7*

menė išsisklaidys. [32] O *kai prisikel-
siu, aš nueisiu pirma jūsų į Galilėją".
[33] Petras atsiliepė: „Jei net visi tavimi
pasipiktintų, aš niekuomet nepasipik-
tinsiu!" [34] Jėzus jam tarė: „Iš tiesų sa-
kau tau: šią naktį, dar gaidžiui nepra-
gydus, tu tris kartus manęs išsiginsi".
[35] Bet Petras tvirtino: „Jei man reikėtų
net mirti kartu su tavimi, vis tiek tavęs
neišsiginsiu!" Taip kalbėjo ir visi mo-
kiniai.

Jėzus Getsemanėje

(Mk 14,32-42; Lk 22,40-46; Jn 18,1)

[36] Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį,
vadinamą Getsemane, ir tarė moki-
niams: „Pasėdėkite čia, kol aš ten nu-
ėjęs melsiuos". [37] Pasiėmęs Petrą ir abu
Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir
sielvartauti. [38] Tada tarė jiems: *„*Mano
siela* mirtinai *nuliūdusi*. Likite čia ir
pabudėkite kartu su manimi". [39] Kiek
toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir
meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma,
teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne
kaip aš noriu, bet kaip tu!" [40] Jis sugrį-
žo pas mokinius ir radęs juos miegan-
čius tarė Petrui: „Negalėjote nė vienos
valandos pabudėti su manimi? [41] Bu-
dėkite ir melskitės, kad nepatektumė-
te į pagundą. Dvasia ryžtinga, bet kū-
nas silpnas". [42] Ir vėl nuėjo antrą kartą
ir meldėsi: „Mano Tėve, jei ši taurė ne-
gali praeiti mano negerta, tebūnie tavo
valia!"
[43] Sugrįžęs vėl rado juos snaudžian-
čius; jų akys buvo mieguistos. [44] Tuo-
met palikęs juos vėl nuėjo ir trečią
kartą meldėsi tais pačiais žodžiais.
[45] Paskui grįžo pas mokinius ir tarė:
„Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai
atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus ati-
duodamas į nusidėjėlių rankas. [46] Kel-
kitės, eime! Štai mano išdavėjas čia
pat".

Jėzaus suėmimas

(Mk 14,43-52; Lk 22,47-53; Jn 18,2-11)

[47] Jam dar kalbant, štai pasirodė Judas,
vienas iš Dvylikos, o su juo didelis bū-
rys, ginkluotas kalavijais ir vėzdais,
atsiųstas aukštųjų kunigų ir tautos
seniūnų. [48] Jo išdavėjas buvo nurodęs
jiems ženklą, sakydamas: „Kurį pabu-
čiuosiu, tai tas! Suimkite jį!" [49] Ir tuo-
jau priėjęs prie Jėzaus tarė: „Sveikas,
rabi!" ir pabučiavo jį. [50] O Jėzus jam
tarė: „Bičiuli, ko atėjai?" Tuomet jie
pripuolę nutvėrė jį ir suėmė. [51] Ir štai
vienas Jėzaus palydovų ištiesė ranką,
išsitraukė kalaviją, puolė vyriausiojo
kunigo tarną ir nukirto jam ausį. [52] Bet
Jėzus jam tarė: „Kišk kalaviją atgal, kur
buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo,
nuo kalavijo ir žus. [53] Gal manai, jog aš
negaliu paprašyti savo Tėvą ir jis be-
mat neatsiųstų man per dvylika legio-
nų angelų?! [54] Bet kaipgi išsipildytų
Raštai, kad šitaip turi atsitikti?!" [55] Tą
valandą Jėzus tarė būriui: „Tarsi plėši-
ko išėjote sugauti manęs su kalavijais
ir vėzdais. Aš *kasdien sėdėjau šven-
tykloje mokydamas, ir manęs nesuė-
mėte. [56] Bet viskas šitaip dedasi, kad
išsipildytų pranašų Raštai". Tada visi
mokiniai, palikę jį, pabėgo.

Jėzus teismo taryboje

*(Mk 14,53-65; Lk 22,54-55; 66-71;
Jn 18,15-16.24)*

[57] Tie, kurie buvo suėmę Jėzų, nuvedė jį
pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo
susirinkę Rašto aiškintojai ir seniūnai.
[58] Petras sekė jį iš tolo iki vyriausiojo
kunigo rūmų ir įėjęs į kiemą atsisėdo
su tarnais pažiūrėti, kuo viskas baigsis.
[59] Tuo tarpu aukštieji kunigai ir visa
teismo taryba ieškojo neteisingo paro-
dymo prieš Jėzų, kad galėtų jį nuteis-
ti mirti, [60] tačiau nerado, nors daug
buvo atėjęs neteisingų liudytojų. Paga-
liau išėjo priekin du [61] ir tarė: „Šitas yra

26,32 *Mt 28,16*
26,38 *Ps 42,6*
26,55 *Lk 19,47; 21,37*

sakęs: *'Aš galiu sugriauti Dievo šven-
tovę ir per tris dienas ją vėl atstatyti'".
62 Tada atsistojęs vyriausiasis kunigas
paklausė Jėzų: „Tu nieko neatsakai į
šituos kaltinimus?!" 63 Bet Jėzus tylėjo.
Tuomet vyriausiasis kunigas jam tarė:
„Prisaikdinu tave gyvuoju Dievu, kad
mums pasakytum, ar tu Mesijas, Dievo
Sūnus?!" 64 Jėzus atsakė: „Tu pasakei.
Bet aš jums sakau: nuo šiol jūs maty-
site **Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio*
dešinėje ir *ateinantį dangaus debesy-*
se!" 65 *Tuomet vyriausiasis kunigas
persiplėšė drabužius ir sušuko: „Jis
piktžodžiauja! Kam dar mums liudy-
tojai?! Štai girdėjote piktžodžiavimą.
66 Kaip jums regisi?" Jie atsakė: „Vertas
mirties!"

67 *Tuomet jie ėmė spjaudyti Jėzui į
veidą ir daužyti kumščiais. Kiti mušė
jį per veidą 68 ir tyčiojosi: „Pranašauk
mums, Mesijau, kas tave užgavo!"

Petras išsigina Jėzaus

(Mk 14,66-72; Lk 22,56-62; Jn 18,17.25-27)

69 Tuo metu Petras sėdėjo kieme. Vie-
na tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: „Ir tu
buvai su Jėzumi Galilėjiečiu". 70 Bet jis
išsigynė visų akivaizdoje: „Aš nežinau,
ką tu sakai". 71 Einantį vartų link jį pa-
stebėjo kita tarnaitė ir kalbėjo aplinki-
niams: „Šitas buvo su Jėzumi Nazarie-
čiu". 72 Jis ir vėl išsigynė, prisiekdamas:
„Aš nepažįstu to žmogaus!" 73 Po va-
landėlės prisiartino ten stovėjusieji ir
sakė Petrui: „Tikrai tu vienas iš jų, nes
ir tavo tarmė tave išduoda". 74 Tuomet
jis ėmė prisiekinėti ir dievagotis: „Aš
nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau pra-
gydo gaidys. 75 Tada Petras prisiminė
Jėzaus žodžius: „Dar gaidžiui nepragy-
dus, tu tris kartus manęs išsiginsi". Jis
išėjo laukan ir graudžiai pravirko.

26,61 *Jn 2,19*
26,64 *Dan 7,13*
26,65-66 *Kun 24,16*
26,67 *Iz 50,6*

Išdaviko galas

(Apd 1,18)

27 Rytui išaušus, visi aukštieji
kunigai ir tautos seniūnai nu-
sprendė, kad Jėzus turįs būti nužudy-
tas. 2 Surišę nuvedė ir atidavė jį valdy-
tojui Pilotui.

3 *Kai išdavikas Judas pamatė, jog Jė-
zus pasmerktas, gailesčio pagautas, nu-
nešė atgal aukštiesiems kunigams ir se-
niūnams trisdešimt sidabrinių 4 ir tarė:
„Nusidėjau išduodamas nekaltą krau-
ją". Tie atsakė: „Kas mums darbo?! Tu
žinokis!" 5 Nusviedęs šventovėje pini-
gus, jis išbėgo ir pasikorė. 6 Aukštieji ku-
nigai paėmė sidabrinius ir kalbėjo: „Jų
negalima dėti į iždą, nes tai užmokestis
už kraują". 7 Jie pasitarė ir už tuos pini-
gus nupirko puodžiaus dirvą ateiviams
laidoti. 8 Todėl ta dirva iki šios dienos
vadinasi Kraujo dirva. 9 Taip išsipildė
pranašo Jeremijo žodžiai: **Ir paėmė*
trisdešimt sidabrinių – įkainotojo kai-
ną, už kurią buvo jį suderėję iš Izraelio
vaikų 10 – ir atidavė juos už puodžiaus
dirvą; taip man Viešpats buvo paskyręs.

Jėzus pas Pilotą

(Mk 15,2-15; Lk 23,2-5.13-25;
Jn 18,28-40; 19,4-16)

11 Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje.
Valdytojas jį klausė: „Ar tu esi žydų
karalius?" Jėzus atsakė: „Tu pasakei".
12 Aukštųjų kunigų ir seniūnų skun-
džiamas jis visai neatsiliepė. 13 Tuomet
Pilotas paklausė: „Ar negirdi, kaip bai-
siai tave kaltina?" 14 Bet jis neatsakė nė
į vieną kaltinimą ir tuo be galo nuste-
bino valdytoją.

15 Šventės proga valdytojas buvo
pratęs paleisti miniai vieną kalinį, ku-
rio ji norėdavo. 16 Tuomet jis turėjo gar-
sų kalinį, vardu Barabą*. 17 Taigi žmo-
nėms susirinkus, Pilotas paklausė:

27,3-8 *Apd 1,18-19*
27,9-10 *Zch 11,12-13*
27,16 Kai kuriuose rankr.: „Jėzų Barabą".

„Katrą norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Mesiju?" [18] Mat jis žinojo, kad Jėzų jie buvo išdavę iš pavydo. [19] Sėdinčiam teismo krasėje Pilotui žmona atsiuntė įspėjimą: „Nieko nedaryk šiam teisiajam! Šiąnakt sapne aš labai dėl jo kentėjau".

[20] Aukštieji kunigai ir seniūnai sukurstė žmones, kad prašytų paleisti Barabą, o Jėzų pražudytų. [21] Tuomet valdytojas jiems tarė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau?" Jie šaukė: „Barabą!" [22] Pilotas paklausė: „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?" Jie visi rėkė: „Ant kryžiaus jį!" [23] Jis klausė: „O ką gi pikta yra padaręs?" Bet tie dar garsiau šaukė: „Ant kryžiaus jį!"

[24] Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, *nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: „Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!" [25] O visi žmonės šaukė: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!" [26] Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.

Vainikavimas erškėčiais

(Mk 15,16-20; Jn 19,1-3)

[27] Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į įgulos būstinę ir surinko aplink jį visą kuopą. [28] Jie išrengė jį ir apsiautė raudona skraiste. [29] Nupynė erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos, o į jo dešinę įspraudė nendrę. Paskui tyčiodamiesi klūpčiojo prieš jį ir sakė: „Sveikas, žydų karaliau!" [30] Spjaudydami į jį, stvėrė iš jo nendrę ir čaižė per galvą. [31] Pasityčioję iš Jėzaus, kareiviai nusiautė skraistę, apvilko jo paties drabužiais ir išsivedė nukryžiuoti.

Nukryžiavimas ir patyčios

(Mk 15,21-32; Lk 23,26-38; Jn 19,17-24)

[32] Eidami jie sutiko žmogų iš Kirėnės, vardu Simoną. Tą privertė panešėti jo kryžių. [33] Atėję į vietą, vadinamą Golgota (tai yra „Kaukolės vieta"), [34] davė jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi, bet Jėzus tik paragavo ir negėrė. [35] Prikalę prie kryžiaus, **pasidalijo* jo *drabužius, mesdami burtą**, [36] ir ten pat susėdę sergėjo jį.

[37] Viršum jo galvos jie prisegė užrašytą jo kaltinimą: „Šitas yra Jėzus, žydų karalius". [38] Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.

[39] Praeiviai užgauliojo Jėzų, *kraipydami galvas [40] ir sakydami: „Še *tau, kuris sugriauni šventovę ir per tris dienas atstatai; gelbėkis pats! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!" [41] Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais ir seniūnais, [42] kalbėdami: „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime... [43] **Jis pasitikėjo Dievu,* tad *teišvaduoja* jį dabar, *jeigu juo rūpinasi,* nes jis yra sakęs: 'Aš Dievo Sūnus'". [44] Taip pat jį plūdo ir kartu nukryžiuoti plėšikai.

Jėzaus mirtis

(Mk 15,33-41; Lk 23,44-49; Jn 19,28-37)

[45] Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa. [46] O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: *Eli, Eli, lemà sabachtãni?* – tai reiškia: **Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?!* [47] Kai kurie iš ten stovėjusių išgirdę sakė, jog jis šaukiąsis Elijo. [48] Ir tuoj pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją *perrūgusio

27,24 *Įst 21,6-9; Ps 73,13*

27,35 *Ps 22,18*

27,35 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „Taip išsipildė pranašo žodžiai: 'Jie pasidalijo mano drabužius, dėl mano apdaro metė burtą'".

27,39 *Ps 22,8; 109,25; Mk 15,29*

27,40 *Mt 26,61; Jn 2,19*

27,43 *Ps 22,8*

27,46 *Ps 22,2*

27,48 *Ps 69,22*

vyno*, užmovė ant nendrės ir padavė
jam gerti. 49 Kiti kalbėjo: „Palauk! Pa-
žiūrėsim, ar ateis Elijas jo išgelbėti".
50 Tuomet Jėzus, dar kartą sušukęs
skardžiu balsu, atidavė dvasią.

51 Ir štai šventovės *uždanga per-
plyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir
žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti.
52 Atsivėrė kapų rūsiai, ir daug užmigu-
sių šventųjų kūnų prisikėlė iš numiru-
sių. 53 Išėję iš kapų po Jėzaus prisikėli-
mo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug
kam pasirodė. 54 Šimtininkas ir kiti su
juo sergintys Jėzų, pamatę žemės dre-
bėjimą ir visa, kas dėjosi, labai išsigan-
do ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sū-
nus!"

55 *Tenai buvo daug moterų, kurios
žiūrėjo iš tolo. Jos buvo atlydėjusios
Jėzų iš Galilėjos, jam patarnaudamos.
56 Tarp jų buvo Marija Magdalena; Jo-
kūbo ir Juozapo motina Marija ir Zebe-
diejaus sūnų motina.

Laidojimas

(Mk 15,42-47; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42)

57 Vakarui atėjus, atvyko turtingas
žmogus iš Arimatėjos, vardu Juoza-
pas, kuris irgi buvo Jėzaus mokinys.
58 Nuėjęs pas Pilotą, jis paprašė Jė-
zaus kūno. Pilotas įsakė jį atiduoti.
59 Juozapas pasiėmė kūną, įvynio-
jo į švarią drobulę 60 ir paguldė savo
naujame kapo rūsyje, kurį buvo išsi-
kaldinęs uoloje. Paskui jis užrito di-
delį akmenį ant rūsio angos ir nuė-
jo. 61 Ten dar buvo Marija Magdalena
ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais
kapą.

Sargyba prie kapo

(Mt 16,21; 20,19; Apd 10,40)

62 Kitą dieną, po Pasirengimo dienos,
susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai
bei fariziejai 63 *ir kalbėjo: „Valdove,
mes atsiminėme, jog tasai suvedžio-
tojas, dar gyvas būdamas, yra pasa-
kęs: *'Po trijų dienų aš prisikelsiu'.
64 Tad įsakyk saugoti kapą iki trečios
dienos, kad kartais atėję mokiniai
neišvogtų jo ir nepaskelbtų liaudžiai:
'Jis prisikėlė iš numirusių'. Ta pasta-
roji apgavystė būtų blogesnė už pir-
mąją". 65 Pilotas jiems atsakė: „Štai
jums sargyba – eikite ir saugokite,
kaip išmanote". 66 Tada jie nuėję pa-
ženklino antspaudu akmenį ir pasta-
tė sargybą.

Tuščias kapas

(Mk 16,1-8; Lk 24,1-10; Jn 20,1)

28 Po šabo, auštant pirmajai sa-
vaitės dienai, Marija Magda-
lena ir kita Marija ėjo aplankyti kapo.
2 Staiga smarkiai sudrebėjo žemė.
Viešpaties angelas nužengė iš dan-
gaus, nurito šalin akmenį ir atsisė-
do ant jo. 3 Jo išvaizda buvo it žaibo,
o drabužiai balti kaip sniegas. 4 Iš-
sigandę jo, sargybiniai sudrebėjo ir
pastiro lyg negyvi. 5 O angelas tarė
moterims: „Jūs nebijokite! Aš žinau,
kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukry-
žiuotas. 6 Jo čia nebėra, jis prisikėlė,
kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite
vietą, kur jo gulėta. 7 Ir skubiai duo-
kite žinią jo mokiniams: 'Jis prisikė-
lė iš numirusių ir eina pirma jūsų į
Galilėją; tenai jį ir pamatysite'. Štai
aš jums tai paskelbiau". 8 Jos greito-
mis paliko kapą, apimtos išgąsčio ir
didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti
mokiniams.

Jėzus pasirodo moterims

(Jn 20,11-18)

9 Ir štai priešais pasirodė Jėzus ir tarė:
„Sveikos!" Jos prisiartino ir puolu-
sios žemėn apkabino jo kojas. 10 Jėzus

27,48 Pažod.: „acto".

27,51 *Iš 26,31-33*

27,55-56 *Lk 8,2-3*

27,63 *Mk 8,31; 9,31; 10,33-34; Lk 9,22; 18,31-33*

27,63 *Mt 16,21; 17,23; 20,19*

joms pasakė: „Nebijokite! Eikite ir pa-
sakykite mano broliams, kad keliau-
tų į Galilėją; ten jie mane pamatys“.
11 Joms beeinant, keli sargybiniai at-
bėgo į miestą ir pranešė aukštiesiems
kunigams, kas buvo įvykę. 12 Tie su-
sitiko su seniūnais, pasitarę davė
kareiviams daug pinigų ir primokė:
13 „Sakykite, kad jums bemiegant jo
mokiniai atėję naktį jį išvogė. 14 O jei-
gu apie tai išgirstų valdytojas, mes jį
perkalbėsime ir apginsime jus“. 15 Šie,
paėmę pinigus, taip ir padarė, kaip
buvo pamokyti. Tas gandas tarp žydų
yra pasklidęs iki šios dienos.

Jėzaus priesakas mokiniams

(Mk 16,15-16; Lk 24,47; Apd 1,8; 2,38)

16 Vienuolika mokinių *nuvyko į Gali-
lėją, ant kalno, kurį jiems buvo nuro-
dęs Jėzus. 17 Jį pamatę mokiniai par-
puolė ant žemės, tačiau kai kurie dar
abejojo. 18 Tuomet prisiartinęs Jėzus
prabilo: „Man duota visa valdžia dan-
guje ir žemėje. 19 Tad *eikite ir padary-
kite mano mokiniais visų tautų žmo-
nes, krikštydami juos vardan Tėvo ir
Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, 20 mo-
kydami laikytis visko, ką tik esu jums
įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas
dienas iki pasaulio pabaigos“.

28,16 *Mt 26,32; Mk 14,28*

28,19 *Apd 1,8*

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

Evangelija pagal Morkų (gr. *euaggelion kata markon*, lot. *evangelium secundum marcum*), pagal tradiciją priskiriama Jonui Morkui, apaštalo Petro palydovui bei vertėjui, parašyta tarp 65 ir 70 m. po Kr.

Pasakojimas apima šiuos įvykius: Jėzaus viešojo veikimo pradžią (1,1–13), veiklą Galilėjoje (1,14–9,50), kelionę į Jeruzalę (sk. 10), kančios savaitę, nukryžiavimą ir laidojimą (sk. 11–15), Jėzaus prisikėlimą (sk. 16).

Autorius siekia įtikinti pagonis, kad Jėzus iš Nazareto tikrai yra Dievo Sūnus.

Jonas Krikštytojas
(Mt 3,1-12; Lk 3,3-17)

1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus,
Evangelijos pradžia, 2 kaip pranašo
Izaijo parašyta:

**Štai aš siunčiu pirma tavęs
savo pasiuntinį,
kuris nuties tau kelią.*
3 **Tyruose šaukiančiojo balsas:
Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!*

4 Taip pasirodė dykumoje Jonas. Jis
krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą
nuodėmėms atleisti. 5 Pas jį traukė visa
Judėjos šalis ir visi Jeruzalės gyvento-
jai. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo
jo krikštijami Jordano upėje.
6 Jonas *vilkėjo kupranugario vilnų
apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odi-
niu diržu. Jis valgė skėrius ir lauko medų.
7 Jis skelbė: „Po manęs ateina galingesnis
už mane; aš nevertas nusilenkęs atrišti
jo apavo dirželio. 8 Aš jus krikštijau van-
deniu, o jis krikštys jus Šventąja Dvasia".

Jėzaus krikštas
(Mt 3,13-17; Lk 3,21-22; Jn 1,32-34)

9 Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos
Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane.
10 Vos tik išbridęs iš vandens, Jėzus pa-
matė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tar-
si balandį, nusileidžiančią ant jo. 11 Ir iš
dangaus pasigirdo balsas: *„Tu mano
mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi".

Gundymas dykumoje
(Mt 4,1-11; Lk 4,1-13)

12 Netrukus Dvasia jį paakino nukeliau-
ti į dykumą. 13 Jis praleido dykumoje
keturiasdešimt dienų šėtono gundo-
mas, buvo kartu su žvėrimis, ir angelai
jam tarnavo.

Skelbimo pradžia
(Mt 4,12-22; Lk 4,14-15; 5,1-11)

14 Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrį-
žo į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evan-
geliją, 15 kad atėjo metas ir prisiartino
Dievo karalystė: „*Atsiverskite ir tikė-
kite Evangelija!"
16 Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jė-
zus pamatė Simoną ir Simono bro-
lį Andriejų, metančius tinklą į ežerą;
mat jie buvo žvejai. 17 Jėzus tarė: „Eiki-
te paskui mane! Aš padarysiu jus žmo-
nių žvejais". 18 Ir tuojau palikę tinklus,
juodu nuėjo su juo.
19 Paėjėjęs truputį toliau, jis pa-
matė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo

1,2 *Mal 3,1*
1,3 *Iz 40,3*
1,6 *2 Kar 1,8*
1,11 *Iz 42,1; Mt 3,17; 12,18; Mk 9,7; Lk 3,22*
1,15 *Mt 3,2*

brolį Joną, valtyje betaisančius tin-
klus. [20] Tuoj pat pasišaukė ir juos. Pa-
likę savo tėvą Zebediejų su samdiniais
valtyje, jie sekė paskui jį.

Išgydymai Kafarnaume
(Mt 8,14-16; Lk 4,31-41)

[21] Jie atvyko į Kafarnaumą, ir netrukus,
šabo dieną, nuėjęs į sinagogą Jėzus
pradėjo mokyti. [22] *Žmonės stebėjosi
jo mokslu, nes jis mokė kaip turintis
galią, o ne kaip Rašto aiškintojai.
[23] Jų sinagogoje tada buvo netyro-
sios dvasios apsėstas žmogus. Jis ėmė
šaukti: [24] „Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau
Nazarėnai*? Gal atėjai mūsų pražu-
dyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo šven-
tasis!" [25] Jėzus sudraudė jį: „Nutilk ir
išeik iš jo!" [26] Tuomet netyroji dva-
sia pradėjo jį tąsyti ir baisiai šaukda-
ma išėjo iš jo. [27] Visi didžiai nustebo
ir klausinėjo vienas kitą: „Kas gi čia?
Naujas mokslas su galia?! Jis netgi ne-
tyrosioms dvasioms įsakinėja, ir tos jo
klauso!" [28] Gandas apie jį greitai paskli-
do po visą Galilėjos šalį.
[29] Išėjęs iš sinagogos, Jėzus su Jokū-
bu ir Jonu iškart nuėjo į Simono ir An-
driejaus namus. [30] Simono uošvė gulė-
jo karščiuodama, ir jie tuojau apie tai
jam pasakė. [31] Jis priėjęs pakėlė ją už
rankos; karštis paliovė, ir ji galėjo jiems
patarnauti.
[32] Atėjus vakarui, kai saulė nusilei-
do, pas Jėzų buvo sugabenti visi ligoniai
ir demonų apsėstieji; [33] visas miestas
buvo susirinkęs prie durų. [34] Jis išgydė
daugelį sergančių įvairiomis ligomis,
išvarė daug demonų. Ir neleido demo-
nams kalbėti, nes jie žinojo, kas jis.

Kelionės po Galilėją
(Lk 4,42-44)

[35] Labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus
atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir
tenai meldėsi. [36] Simonas ir jo draugai
nusekė iš paskos [37] ir suradę jį pasakė:
„Visi tavęs ieško". [38] Jis atsakė: „Eiki-
me kitur, į gretimus miestelius, kad ir
ten skelbčiau žodį, nes tam esu atėjęs".
[39] *Ir keliavo po visą Galilėją, skelbda-
mas [žodį] jų sinagogose ir išvarinėda-
mas demonus.

Raupsuotojo išgydymas
(Mt 8,2-4; Lk 5,12-16)

[40] Pas jį atėjo raupsuotasis ir atsiklau-
pęs maldavo: „Jei panorėsi, gali mane
padaryti švarų". [41] Jėzus, pasigailėjęs jo,
ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: „Noriu,
būk švarus!" [42] Tuojau pat raupsai pra-
nyko, ir jis tapo švarus. [43] Jėzus liepė
jam tuojau pasišalinti ir smarkiai pri-
grasino: [44] „Žiūrėk, niekam nieko ne-
pasakok! Eik pasirodyk kunigui ir *už
pagijimą paaukok Mozės įsakytą atna-
šą kaip liudijimą jiems". [45] O šis beke-
liaudamas pradėjo taip plačiai skelbti
ir skleisti įvykį, jog Jėzus nebegalėjo
viešai pasirodyti mieste. Jis laikėsi už
miesto, negyvenamose vietose, bet
žmonės iš visur rinkosi pas jį.

Paralitiko išgydymas
(Mt 9,1-8; Lk 5,17-26)

2 Po kelių dienų, kai Jėzus vėl atėjo
į Kafarnaumą, žmonės išgirdo jį
esant namuose, [2] ir tiek daug prisirin-
ko, jog nė prie durų nebeliko vietos. O
jis skelbė jiems žodį. [3] Tada keturi vyrai
atnešė paralyžiuotą žmogų. [4] Negalė-
dami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus,
jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo,
ir padarę skylę nuleido žemyn neštu-
vus, ant kurių gulėjo paralyžiuotasis.
[5] Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į
paralyžiuotąjį: „Sūnau, tau atleidžia-
mos nuodėmės!" [6] Tenai sėdėjo kele-
tas Rašto aiškintojų, kurie svarstė savo
širdyje: [7] „Kaip jis drįsta taip kalbėti?

1,22 *Mt 7,28-29*
1,24 Plg. Nazarietis (Mt 2,23)
1,39 *Mt 4,23; 9,35*
1,44 *Kun 14,1-32*

Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleis-
ti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“
8 Jėzus, iš karto savo dvasia perpra-
tęs jų mintis, tarė: „Kam taip manote
savo širdyje? 9 Kas lengviau – ar pasa-
kyti paralyžiuotam: ‘Tau atleidžiamos
nuodėmės’, ar liepti: ‘Kelkis, pasiimk
neštuvus ir vaikščiok’? 10 Bet kad ži-
notumėte Žmogaus Sūnų turint galią
atleisti žemėje nuodėmes, – čia jis tarė
paralyžiuotajam, – 11 sakau tau: kelkis,
imk savo neštuvus ir eik namo!“ 12 Šis
atsikėlęs tuojau pasiėmė neštuvus ir
visų akyse nuėjo sau. Visi be galo ste-
bėjosi ir šlovino Dievą, sakydami: „To-
kių dalykų mes niekada nesame matę“.

Levio pašaukimas

(Mt 9,9-13; Lk 5,27-32)

13 Jėzus vėl nuėjo į paežerę. Ištisa minia
rinkosi prie jo, o jis juos mokė. 14 Praei-
damas jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų,
sėdintį muitinėje, ir tarė jam: „Sek pas-
kui mane!“ Šis atsikėlė ir nuėjo paskui
jį.
15 Kai Jėzus Levio namuose buvo pa-
sodintas prie stalo, daug muitininkų
bei nusidėjėlių sėdosi su juo ir jo moki-
niais, nes daug buvo tokių, kurie sekė
paskui jį. 16 Rašto aiškintojai iš farizie-
jų, išvydę jį valgantį su nusidėjėliais ir
muitininkais, prikišo jo mokiniams:
„Kodėl jis valgo su muitininkais ir nu-
sidėjėliais?“ 17 Tai išgirdęs, Jėzus atsi-
liepė: „Ne sveikiesiems reikia gydyto-
jo, bet ligoniams! Aš atėjau ne teisiųjų
šaukti, o nusidėjėlių“.

Pasninkas; nauja ir sena

(Mt 9,14-17; Lk 5,33-39)

18 Jono mokiniai ir fariziejai pasnin-
kavo. Žmonės atėję klausė Jėzų: „Ko-
dėl Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai
pasninkauja, o tavieji ne?“ 19 Jėzus at-
sakė: „Argi gali vestuvių svečiai pas-
ninkauti, kol su jais yra jaunikis? Kol
jie turi jaunikį, jie negali pasninkauti.
20 Bet ateis dienos, kai jaunikis bus iš
jų atimtas, ir tada, tą dieną, jie pasnin-
kaus.
21 Niekas nesiuva lopo iš naujo milo
ant palaikio drabužio, antraip lopas at-
plėštų nuo jo gabalą (naujas nuo seno),
ir skylė tik padidėtų. 22 Taip pat niekas
nepila jauno vyno į senus vynmaišius.
Antraip vynas suplėšytų vynmaišius,
ir nueitų niekais ir vynas, ir vynmai-
šiai. Jaunam vynui – nauji vynmaišiai!“

Žmogus ir Įstatymas

(Mt 12,1-8; Lk 6,1-5)

23 Šabo dieną Jėzus ėjo per javų lauką,
ir jo mokiniai eidami ėmė *skabyti var-
pas. 24 Fariziejai priekaištavo: „Žiūrėk,
jie daro per šabą tai, kas draudžiama“.
25 Jėzus atsakė: *„Nejau neskaitė-
te, ką prireikus padarė Dovydas, kai
jis ir jo palydovai neturėjo maisto ir
buvo išalkę: 26 prie vyriausiojo kunigo
Abjataro* jis įėjo į Dievo Namus ir val-
gė padėtinės duonos ir davė jos valgyti
savo palydovams, nors jos *niekam ne-
valia valgyti, tik kunigams“. 27 Ir pridū-
rė: „Šabas padarytas žmogui, ne žmo-
gus šabui; 28 taigi Žmogaus Sūnus yra ir
šabo Viešpats“.

Jėzus gydo

(Mt 12,9-16; Lk 6,6-19)

3 Jėzus vėl atėjo į sinagogą, o ten
buvo žmogus su padžiūvusia ran-
ka. 2 Fariziejai stebėjo, ar jis gydys
jį šabo dieną, kad galėtų apkaltinti.
3 Tuomet Jėzus tarė žmogui su padžiū-
vusia ranka: „Stok į vidurį!“ 4 O juos
paklausė: „Ar šabo dieną leistina gera
daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žu-
dyti?“ Bet anie tylėjo. 5 Tada, rūsčiai
juos apžvelgęs ir nuliūdęs dėl jų širdies
kietumo, tarė tam žmogui: „Ištiesk

2,23 *Įst 23,26*
2,25-26 *1 Sam 21,1-6*
2,26 1 Sam 21,2-7 nurodo vyriausiuoju kunigu tuomet buvus Abjataro tėvą Ahimelechą.
2,26 *Kun 24,9*

rankią!" Šis ištiesė, ir ranka atgijo. 6 Išė-
ję fariziejai tuojau ėmė tartis su erodi-
ninkais, kaip Jėzų pražudyti.
7 Jėzus su mokiniais pasitraukė prie
ežero. Įkandin sekė didelė minia iš Ga-
lilėjos. Taip pat iš Judėjos, 8 Jeruzalės
ir Idumėjos, iš Užjordanės bei iš Tyro
ir Sidono šalies atvyko daugybė žmo-
nių, kurie buvo girdėję apie jo darbus.
9 *Tuomet Jėzus liepė mokiniams lai-
kyti jam paruoštą valtį, kad minia jo
nesuspaustų. 10 Mat jis buvo daugelį iš-
gydęs, ir visi, ką tik vargino ligos, ver-
žėsi norėdami prisiliesti. 11 Taip pat ne-
tyrosios dvasios, vos tik jį išvydusios,
parpuldavo priešais ir šaukdavo: „Tu
Dievo Sūnus!" 12 Bet Jėzus griežtai jas
drausdavo, kad jo negarsintų.

Apaštalų pašaukimas
(Mt 10,1-4; Lk 6,12-16)

13 Jėzus užkopė ant kalno ir pasišaukė,
kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį.
14 Ir jis paskyrė Dvylika, kad jie būtų
kartu su juo ir kad galėtų siųsti juos
skelbti žodžio 15 ir jie turėtų galią iš-
varinėti demonus. 16 Paskyrė Dvyli-
ka: Simoną, pavadinęs jį Petru, 17 Ze-
bediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolį
Joną (juos pavadino Boanerges, tai yra
„griaustinio vaikai"), 18 Andriejų, Pily-
pą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfiejaus
sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Kananają*
19 ir Judą Iskarijotą, kuris jį ir išdavė.

Priešiškumas Jėzui
(Mt 12,24-30; Lk 11,15-23)

20 Jėzui sugrįžus namo, vėl susirinko
tiek žmonių, kad jie nebegalėjo nė pa-
valgyti. 21 Saviškiai, apie tai išgirdę, ėjo
sulaikyti jo sakydami, kad jis netekęs
nuovokos.
22 Atvykę iš Jeruzalės Rašto aiškin-
tojai sakė: *„Jis turi Belzebulą", ir: „De-
monų kunigaikščio galia jis išvaro de-
monus". 23 O Jėzus, pasivadinęs juos,
ėmė kalbėti palyginimais: „Kaip gali
šėtonas išvaryti šėtoną? 24 Jei karalystė
susiskaldžiusi, tokia karalystė neišsi-
laiko. 25 Ir jei namai suskilę, tie namai
neišlieka. 26 Todėl, jei šėtonas sukyla
pats prieš save ir tampa susiskaldęs,
jis neišsilaikys, jam ateis galas. 27 Nie-
kas neįsiveržia į galiūno namus ir ne-
pasiglemžia jo turto, pirmiau nesurišęs
galiūno. Tik tada apiplėšia jo namus".

Nuodėmės Šventajai Dvasiai
(Mk 12,31-32; Lk 12,10)

28 „Iš tiesų sakau jums: bus dovanoti
žmonių vaikams visi nusikaltimai ir
piktžodžiavimai, kad ir kaip jie piktžo-
džiautų, 29 bet *jei kas piktžodžiautų
Šventajai Dvasiai, tam amžiais nebus
dovanota, ir jis bus kaltas amžina nuo-
dėme". 30 Jie mat sakė: „Jis turi netyrąją
dvasią".

Tikroji šeima
(Mt 12,46-50; Lk 8,19-21)

31 Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir lau-
ke sustoję per kitus prašė jį iškviesti.
32 Aplink jį sėdėjo minia, kai jam buvo
pranešta: „Štai tavo motina ir broliai
bei seserys lauke stovi ir ieško tavęs".
33 O jis atsakė: „Kas yra mano motina
ir broliai?" 34 Ir apžvelgęs aplink sė-
dinčius pasakė: „Štai mano motina ir
broliai! 35 Kas tik vykdo Dievo valią, tas
man ir brolis, ir sesuo, ir motina".

Sėjėjas
(Mt 13,1-15.18-23; Lk 8,4-15)

4 Jėzus vėl ėmė mokyti paežerėje.
Prie jo susirinko didžiausia minia,
kad *jis net įlipo į valtį ežere ir sėdėjo
ant vandens, o visa minia liko sausu-
moje palei ežerą. 2 Jis mokė juos dauge-
lio dalykų palyginimais. Mokydamas

3,9-10 *Mk 4,1; Lk 5,1-3*
3,18 Žr. Mt 10,4.
3,22 *Mt 9,34; 10,25*
3,29 *Lk 12,10*
4,1 *Lk 5,1-3*

bylojo: [3] „Paklausykite! Antai sėjė-
jas išsirengė sėti. [4] Jam besėjant, dalis
grūdų nukrito palei kelią, ir atskridę
paukščiai juos sulesė. [5] Kiti grūdai nu-
krito į uolėtą dirvą, kur buvo mažai
žemių, ir greit sudygo, nes neturėjo
gilesnio žemės sluoksnio. [6] Bet saulei
užtekėjus daigai nuvyto ir neturėdami
šaknų sudžiūvo. [7] Kiti krito tarp erškė-
čių; erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos,
ir jie nedavė derliaus. [8] Dar kiti nukri-
to į gerą žemę, sudygo, užaugo ir davė
derlių: vieni – trisdešimteriopą grūdą,
kiti – šešiasdešimteriopą, treti – šimte-
riopą". [9] Jis dar pridėjo: „Kas turi ausis
klausyti – teklauso!"
[10] Kai Jėzus pasiliko vienas, jo paly-
dovai kartu su Dvylika ėmė klausinė-
ti apie palyginimus. [11] Jis atsakė: „Jums
atiduotas Dievo karalystės slėpinys, o
svetimiesiems viskas sakoma palygini-
mais, [12] *kad jie

regėti regėtų, bet nematytų,
girdėti girdėtų, bet nesuprastų,
kad neatsiverstų ir nebūtų
jiems atleista".

[13] Ir jis paklausė: „Nejau nesupran-
tate šito palyginimo?! Tai kaipgi supra-
site visus kitus palyginimus? [14] Sėjėjas
– tai sėjantis žodį. [15] Palei kelią sėjamas
žodis – tai žmonės, kuriems vos išgir-
dus žodį, ateina šėtonas ir išplėšia juo-
se pasėtąjį žodį. [16] Panašiai ir su tais,
kurie pasėti uolynėje. Išgirdę žodį, jie
tuojau su džiaugsmu jį priima. [17] Bet
jie neturi savyje šaknų ir yra nepasto-
vūs. Ištikus kokiai negandai ar perse-
kiojimui dėl žodžio, jie greit atkrinta.
[18] Yra dar kiti – sėjami tarp erškėčių. Jie
išgirsta žodį, [19] bet pasaulio rūpesčiai,
turto apgaulė ir įvairios sukilusios ais-
tros nusmelkia žodį, ir jis tampa nevai-
singas. [20] Geroje žemėje pasėta sėkla –
tai tie, kurie išgirsta žodį, priima jį ir
duoda vaisių: trisdešimteriopą, šešias-
dešimteriopą ir šimteriopą".

4,12 *Iz 6,9-10*

Žiburio šviesa
(Mt 5,16; 10,26; Lk 8,16-17)

[21] *Jėzus jiems dar sakė: „Argi žiburys
atnešamas pakišti po indu ar po lova?
Argi ne įstatyti į žibintuvą?! [22] *Juk
nėra nieko slapta, kas neturėtų būti
atidengta, ir nieko paslėpta, kas neiš-
eitų aikštėn. [23] Jei kas turi ausis klausy-
ti, teklauso!"

Seikėjimas ir atėmimas
(Mt 7,2; 13,12; Lk 6,38; 8,18)

[24] Jis taip pat jiems sakė: „Įsidėmėkite,
ką girdite: *kokiu saiku seikėjate, to-
kiu ir jums bus atseikėta ir dar pridėta.
[25] *Kas turi, tam bus duota, o iš netu-
rinčio bus atimta ir tai, ką turi".

Savaiminis augimas

[26] Ir vėl jis kalbėjo: „Dievo karalystė pa-
naši į žmogų, kuris beria dirvon sėklą.
[27] Ar jis miega ar keliasi, ar naktį ar die-
ną, sėkla dygsta ir auga, jam visiškai
nežinant kaip. [28] Žemė savaime duoda
vaisių: pradžioje želmenį, paskui var-
pą, pagaliau pribrendusį grūdą varpo-
je. [29] Derliui prinokus, žmogus tuojau
*imasi pjautuvo, nes pjūtis atėjo".

Garstyčios grūdelis
(Mt 13,31-32.34-35; Lk 13,18-19)

[30] Jėzus dar sakė: „Su kuo galime paly-
ginti Dievo karalystę? Arba kokiu pa-
lyginimu ją pavaizduosime? [31] Ji – tary-
tum garstyčios grūdelis, kuris, sėjamas
dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų
žemėje, [32] bet pasėtas užauga, tampa
didesnis už visas daržoves ir išleidžia
tokias plačias šakas, kad jo pavėsyje
gali susisukti **lizdą padangių spar-
nuočiai".*

4,21 *Mt 5,15; Lk 11,33*
4,22 *Mt 10,26; Lk 12,2*
4,24 *Mt 7,2; Lk 6,38*
4,25 *Mt 13,12; 25,29; Lk 19,26*
4,29 *Jl 4,13*
4,32 *Ez 17,23; 31,6; Dan 4,9.18*

33 Daugeliu tokių palyginimų Jėzus
skelbė žmonėms žodį, kiek jie sugebė-
jo suprasti. 34 Be palyginimų jiems jis
nekalbėdavo, o savo mokiniams sky-
rium viską išaiškindavo.

Audros nutildymas
(Mt 8,18.23-27; Lk 8,22-25)

35 Tą pačią dieną, atėjus vakarui, jis
tarė mokiniams: „Irkitės į aną pusę!“
36 Atleidę žmones, jie taip jį ir pasiėmė,
kaip jis valtyje sėdėjo. Drauge plaukė
kelios kitos valtys. 37 Tuomet pakilo
didžiulis viesulas, ir bangos ėmė lietis
į valtį taip, kad valtį jau sėmė. 38 Jėzus
buvo valties gale ir miegojo ant pagal-
vės. Mokiniai pažadino jį šaukdami:
„Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žū-
vame?“ 39 Atbudęs jis sudraudė vėją ir
įsakė ežerui: „Nutilk, nurimk!“ Tuoj
pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai
ramu. 40 O Jėzus tarė: „Kodėl jūs tokie
bailūs? Argi jums tebestinga tikėji-
mo?!“ 41 Juos pagavo didi baimė, ir jie
kalbėjo vienas kitam: „Kas gi jis toks?
Net vėjas ir marios jo klauso!“

Demonų išvarymas
(Mt 8,28-34; Lk 8,26-39)

5 Jie priplaukė ežero krantą
geraziečių* krašte. 2 Jam išlipus iš
valties, tuojau priešais iš kapinių atbė-
go netyrõsios dvasios apsėstas vyras.
3 Jis gyveno kapų rūsiuose, ir niekas
negalėjo nė grandinėmis jo surakinti.
4 Jis jau daug kartų buvo pančiojamas
ir grandinėmis rakinamas, bet sutru-
pindavo grandines, nusitraukydavo
pančius, ir niekas negalėdavo jo suval-
dyti. 5 Per kiauras naktis ir dienas jis
bastydavosi po kapines ir po kalnus,
klykdamas ir daužydamas save akme-
nimis. 6 Iš tolo pamatęs Jėzų atbėgo,
parpuolė priešais 7 ir ėmė garsiai šauk-
ti: „Ko tau iš manęs reikia, Jėzau, Aukš-
čiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu tave
Dievu, nekankink manęs!“ 8 Jėzus mat
buvo paliepęs: „Išeik, netyroji dvasia,
iš žmogaus!“ 9 Jėzus dar paklausė: „O
kuo tu vardu?“ Ji atsakė: „Mano var-
das – Legionas, nes mūsų daug“. 10 Ir
pradėjo labai prašytis nevaryti jų iš to
krašto. 11 Ten pat, atkalnėje, ganėsi di-
džiulė kiaulių kaimenė. 12 Dvasios ėmė
prašytis: „Pasiųsk mus į tas kiaules,
kad į jas sueitume!“ 13 Jėzus leido. Išė-
jusios netyrosios dvasios apniko kiau-
les, ir visa kaimenė, apie du tūkstan-
čius kiaulių, ūmai metėsi nuo skardžio
į ežerą ir prigėrė ežere. 14 Tie, kurie jas
ganė, išsibėgiojo ir davė žinią į miestą ir
kaimus. Žmonės išėjo pažiūrėti, kas at-
sitiko. 15 Jie ateina prie Jėzaus, mato sė-
dintį demonų apsėstąjį – tą, kuris buvo
turėjęs Legioną, – apsirengusį ir sveiko
proto, ir juos apėmė baimė. 16 Mačiusie-
ji papasakojo jiems, kas buvo nutikę su
apsėstuoju, ir apie kiaules. 17 Tada žmo-
nės ėmė prašyti Jėzų išeiti iš jų krašto.
18 Jėzui lipant į valtį, buvęs apsėstasis
prašė leisti pasilikti su juo, 19 bet Jėzus
nesutiko ir pasakė: „Eik namo pas sa-
viškius ir papasakok, kokių nuostabių
dalykų Viešpats tau padarė ir kaip tavęs
pasigailėjo“. 20 Tada jis nuėjo savo keliu
ir Dekapolyje ėmė skelbti, kokių didžių
dalykų Jėzus jam buvo padaręs; ir visi
stebėjosi.

Moters išgydymas ir mergaitės prikėlimas
(Mt 9,18-26; Lk 8,40-56)

21 Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą
pusę, susirinko prie jo didžiulė mi-
nia ir sulaikė jį paežerėje. 22 Šit ateina
vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu
Jayras, ir pamatęs jį puola jam po kojų
karštai maldaudamas: 23 „Mano dukre-
lė miršta! Ateik ir uždėk ant jos rankas,
kad pagytų ir gyventų“. 24 Jėzus nuėjo
su juo. Iš paskos sekė gausi minia ir jį
spauste spaudė.

25 Ten buvo viena moteris, jau dvy-
lika metų serganti kraujoplūdžiu.

5,1 Mt 8,28 – gadariečių.

26 Nemaža iškentėjusi nuo daugelio
gydytojų ir išleidusi visa, ką turėjo, ji
nė kiek nepasitaisė, bet dar ėjo blo-
gyn ir blogyn. 27 Išgirdusi apie Jėzų, ji
prasiskverbė pro minią ir iš užpakalio
prisilietė prie jo apsiausto. 28 Mat ji sau
kalbėjo: „Jeigu paliesiu bent jo drabu-
žį, išgysiu!“ 29 Bematant kraujas jai nu-
stojo plūdęs, ir ji pajuto kūnu, kad yra
pasveikusi iš savo negalios. 30 O Jėzus
iš karto pajuto, kad iš jo išėjo jėga, ir
atsigręžęs į minią paklausė: „Kas pri-
silietė prie mano apsiausto?“ 31 Moki-
niai jam atsakė: „Pats matai, kaip minia
tave spaudžia, ir dar klausi: ‘Kas mane
palietė?’“

32 Bet Jėzus tebesidairė tos, kuri taip
buvo padariusi. 33 Moteris išėjo į prie-
kį išsigandusi ir virpėdama, nes žino-
jo, kas jai atsitiko, ir puolusi prieš jį ant
kelių papasakojo visą teisybę. 34 O jis
tarė jai: „Dukterie, tavo tikėjimas iš-
gelbėjo tave, eik rami ir būk išgijusi iš
savo ligos“.

35 Jam dar tebekalbant, ateina sina-
gogos vyresniojo žmonės ir praneša
tam: „Tavo duktė numirė, kam begaiši-
ni Mokytoją?!“ 36 Išgirdęs tuos žodžius,
Jėzus sako sinagogos vyresniajam:
„Nenusigąsk, vien tikėk!“ 37 Ir niekam
neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jo-
kūbą ir Jokūbo brolį Joną. 38 Jie ateina
į sinagogos vyresniojo namus, ir Jėzus
mato sujudimą – verkiančius ir rau-
dančius žmones. 39 Įžengęs vidun, jis
tarė: „Kam tas triukšmas ir ašaros?!
Vaikas nėra miręs, o miega“. 40 Žmonės
tik juokėsi iš jo. Tada, išvaręs visus, jis
pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat
savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas
gulėjo. 41 Jis paėmė mergaitę už rankos
ir sako: „Talità kum“; išvertus reiškia:
„Mergaite, sakau tau, kelkis!“ 42 Mer-
gaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti.
Jai buvo dvylika metų. Visi nustėro iš
nuostabos. 43 Jėzus griežtai įsakė, kad
niekas to nežinotų, ir liepė duoti mer-
gaitei valgyti.

Atstumtas tėviškėje

(Mt 13,53-58; Lk 4,16-30)

6 Išvykęs iš ten Jėzus, mokinių ly-
dimas, parkeliauja į savo tėviškę.
2 Atėjus šabui, jis pradėjo mokyti sina-
gogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi ir
sakė: „Iš kur jam tai? Kas per išmintis
jam suteikta ir kas per stebuklai daro-
mi jo rankomis? 3 Argi jis ne dailidė, ne
Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir
Simono brolis?! Argi jo seserys negy-
vena čia, pas mus?!“ Ir jie piktinosi juo.
4 O Jėzus jiems tarė: „Niekur *pranašas
nebūna be pagarbos, nebent savo tė-
viškėje tarp savo giminių ir savo na-
muose“. 5 Ir jis ten negalėjo padaryti
jokio stebuklo, tik keliems ligoniams
uždėjo rankas ir juos išgydė. 6 Jis ste-
bėjosi jų netikėjimu, ėjo per apylinkės
kaimus ir mokė.

Apaštalų išsiuntimas

(Mt 10,1-14; Lk 9,1-6)

7 Jėzus pasišaukė pas save Dvylika ir
ėmė siuntinėti juos po du. Jis davė
jiems valdžią netyrosioms dvasioms.
8 *Liepė be lazdos nieko neimti į ke-
lionę – nei duonos, nei krepšio, nei
variokų dirže, 9 tik apsiauti sandalais,
bet nesusivilkti dviejų palaidinių. 10 Ir
mokė juos: „Į kuriuos namus užeisite,
ten ir pasilikite, kolei išvyksite. 11 *Jei
kurioje vietovėje jūsų nepriimtų ir ne-
klausytų, išeikite iš ten ir net dulkes
nuo kojų nusikratykite, kaip liudijimą
prieš juos“. 12 Jie iškeliavo, ragino atsi-
versti, 13 išvarė daug demonų, daugelį
ligonių *tepė aliejumi ir išgydė.

Erodas apie Jėzų

(Mt 14,1-2; Lk 9,7-9)

14 Tuo tarpu karalius Erodas iš-
girdo apie Jėzų, nes garsas apie jį

6,4 *Jn 4,44*
6,8-11 *Lk 10,4-11*
6,11 *Apd 13,51*
6,13 *Jok 5,14*

plačiai sklido, ir žmonės kalbėjo: „Jo-
nas Krikštytojas prisikėlė iš numiru-
sių, ir todėl jame veikia stebuklingos
jėgos“.
15 *Kiti tvirtino: „Jis – Elijas!“
Dar kiti sakė: „Jis pranašas, kaip ir kiti
pranašai“.
16 Tai išgirdęs, Erodas nuta-
rė: „Jonas, kuriam nukirsdinau galvą,
– tai jis prisikėlė!“

Jono Krikštytojo nužudymas

(Mt 14,3-12; Lk 3,19-20)

17 *Pats Erodas buvo įsakęs suimti Joną
ir laikė jį sukaustytą kalėjime dėl savo
brolio Pilypo žmonos Erodiados, kurią
buvo vedęs.
18 Jonas mat sakė Erodui:
„Nevalia tau gyventi su brolio žmo-
na“.
19 Taigi Erodiada neapkentė Jono
ir troško jį nužudyti, tačiau negalėjo,
20 nes Erodas Jono bijojo, žinodamas
jį esant teisų ir šventą vyrą, ir todėl jį
saugojo. Girdėdamas Joną kalbant, jis
jausdavosi neramus, tačiau mielai jo
klausydavosi*.

21 Proga pasitaikė, kai Erodas, švęs-
damas savo gimimo dieną, iškėlė po-
kylį savo didžiūnams, kariuomenės
vadams ir Galilėjos kilmingiesiems.
22 Erodiados duktė ten įėjusi šoko ir
patiko Erodui bei jo svečiams. Karalius
tarė mergaitei: „Prašyk iš manęs, ko
tik nori, ir aš tau duosiu“.
23 Ir jis pri-
siekė: „Ko tik prašytum, aš tau duosiu,
kad ir pusę savo karalystės!“
24 Tuomet
ji išėjusi paklausė savo motiną: „Ko
prašyti?“ O ši tarė: „Jono Krikštytojo
galvos!“
25 Toji, skubiai atbėgusi pas
karalių, ėmė prašyti: „Noriu, kad man
tuojau duotum dubenyje Jono Krikšty-
tojo galvą“.

26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl
savo priesaikos ir dėl svečių nesiryžo
atšaukti jai duoto pažado.
27 Jis tuoj
pat pasiuntė budelį ir įsakė jam atneš-
ti Jono galvą. Šis nuėjęs nukirto Jonui
kalėjime galvą
28 ir atnešęs ją dubenyje
padavė mergaitei, o mergaitė atidavė ją
savo motinai.
29 Tai išgirdę, Jono moki-
niai atėjo, pasiėmė jo kūną ir palaido-
jo kape.

Pirmasis duonos padauginimas

(Mt 14,13-21; Lk 9,10-17; Jn 6,1-13; Mk 8,1-10)

30 Apaštalai susirinko pas Jėzų ir ap-
sakė jam visa, ką buvo nuveikę ir ko
mokę.
31 O jis tarė jiems: „Eikite sau vie-
ni į negyvenamą vietą ir truputį pail-
sėkite“. Mat daugybė žmonių ateidavo
ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė
pavalgyti.
32 Taigi jie išplaukė valtimi į
negyvenamą nuošalią vietą.
33 Žmonės
pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis
tai sužinojo. Iš visų miestų žmonės su-
bėgo tenai pėsti ir net pralenkė moki-
nius.

34 Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė di-
džiulę minią, ir jam pagailo žmonių,
nes jie buvo tarsi **avys be piemens*. Ir
jis pradėjo juos mokyti daugelio da-
lykų.
35 Dienai baigiantis, prisiartino
prie jo mokiniai ir prašė: „Ši vietovė
tuščia, ir jau vėlyvas metas.
36 Paleisk
juos, kad pasklidę po aplinkinius vien-
kiemius bei kaimus jie nusipirktų val-
gyti“.
37 Bet Jėzus tarė: „Tai jūs duokite
jiems valgyti“. Mokiniai tada klausia:
„Gal mums eiti nupirkti duonos už
du šimtus denarų ir duoti jiems val-
gyti?“
38 Jis sako: „O kiek turite duo-
nos? Eikite ir pažiūrėkite“. Patikrinę
jie atsako: „Penkis kepaliukus ir dvi
žuvis“.
39 Tuomet jis įsakė susodinti
žmones būriais ant žalios vejos.
40 Ir
tie susėdo būrys prie būrio, po šimtą
ir po penkiasdešimt žmonių.
41 Jėzus
paėmė penkis kepaliukus ir dvi žuvis,

6,14-15 *Mt 16,14; Mk 8,28; Lk 9,19*

6,17-18 *Lk 3,19-20*

6,20 Kai kuriuose rankr.: „Girdėdamas Joną kalbant, jis daug ko klausinėdavo ir mielai jo klausydavosi“ arba: „Paklausęs Jono, jis daug ką darydavo ir mielai jo klausydavosi“.

6,34 *Sk 27,17; 1 Kar 22,17; 2 Met 18,16; Ez 34,5; Zch 10,2; Mt 9,36*

pažvelgė į dangų, palaimino, laužė
duoną ir davė mokiniams, kad išdalytų
žmonėms. Jis taip pat liepė visiems pa-
dalyti tas dvi žuvis. 42 Visi valgė ir pasi-
sotino. 43 Jie dar pririnko dvylika pilnų
pintinių duonos gabaliukų ir žuvies li-
kučių. 44 O duonos valgytojų buvo pen-
ki tūkstančiai vyrų.

Jėzus eina vandeniu

(Mt 14,22-33; Jn 6,16-21)

45 Tada Jėzus prispyrė savo mokinius
sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą kran-
tą prie Betsaidos, kol jis atleisiąs žmo-
nes. 46 Juos atleidęs, jis užkopė į kal-
ną melstis. 47 Kai sutemo, valtis buvo
ežero viduryje, o Jėzus pats vienas ant
kranto. 48 Matydamas, kad mokiniai
vargsta besiirdami, nes vėjas buvo
jiems priešingas, apie ketvirtą nakties
sargybą jis ateina pas juos, žengdamas
ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinąs
pro šalį. 49 Šie, pamatę jį einantį ežero
paviršiumi, pamanė, jog tai šmėkla, ir
ėmė šaukti. 50 Mat visi jį regėjo ir išsi-
gando. Bet jis tuojau juos prakalbino:
„Nenusiminkite! Tai aš*. Nebijokite!“
51 Tada jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas
nurimo.

Mokiniai dar labiau stebėjosi, 52 nes
visiškai nebuvo supratę duonos stebu-
klo, ir jų širdis tebebuvo nenuovoki.

Išgydymai Genezarete

(Mt 14,34-36)

53 Persiyrę per ežerą, jie pasiekė Ge-
nezaretą ir čia lipo į krantą. 54 Jiems
išlipus iš valties, žmonės tuojau paži-
no Jėzų, 55 paskelbė visai apylinkei ir
pradėjo gabenti neštuvais ligonius ten,
kur girdėjo jį esant. 56 Ir kur Jėzus už-
eidavo į kaimus, miestus ar vienkie-
mius, jie aikštėse guldydavo ligonius ir
maldaudavo jį, kad leistų jiems palytėti
bent savo drabužio apvadą. Ir kas tik jį
paliesdavo, išgydavo.

6,50 Pažod.: „Aš esu!“.

Ginčas dėl papročių

(Mt 15,1-20; Lk 11,38)

7 Pas Jėzų susirenka fariziejų ir keli
Rašto aiškintojai, atvykę iš Jeruza-
lės. 2 Jie pamato kai kuriuos jo moki-
nius, valgančius suterštomis (tai yra
nemazgotomis) rankomis. 3 Mat fari-
ziejai ir visi žydai pagal prosenių pa-
protį valgo tik rūpestingai nusiplovę
rankas. 4 Taip pat sugrįžę iš turgaus
jie nevalgo neapsiplovę. Be to, yra dar
daug nuostatų, kurių jie laikosi, sekda-
mi papročiu, pavyzdžiui, taurių, puo-
delių bei varinių indų plovimo. 5 Taigi
fariziejai ir Rašto aiškintojai jį klausia:
„Kodėl tavo mokiniai nesilaiko prose-
nių papročio ir valgo suterštomis ran-
komis?“ 6 Jis atsako jiems: „Gerai apie
jus, veidmainius, pranašavo Izaijas,
kaip parašyta:

*Ši tauta šlovina mane lūpomis,
bet jos širdis toli nuo manęs.
7 Veltui jie mane garbina,
mokydami žmonių
išgalvotų priesakų.*

8 Apleidę Dievo įsakymą, jūs įsiki-
bę laikotės žmonių papročių“. 9 Ir jis
pridūrė: „Puikiai jūs apeinate Dievo
įsakymą, norėdami išsaugoti savo pa-
pročius! 10 Antai Mozė yra pasakęs:
'Gerbk savo tėvą ir motiną', ir: *'Kas
keiktų tėvą ar motiną, mirte tenumirš-
ta'*. 11 O štai jūs sakote: 'Jei žmogus pa-
sako savo tėvui ar motinai: Tebūnie
korbānas* (tai yra: auka Dievui), kuo
turėčiau tave sušelpti', 12 – tuomet jūs
nebeleidžiate jam padėti tėvui ar mo-
tinai, 13 niekais paversdami Dievo žodį
dėl savojo papročio, kurį esate perėmę.
Ir daug panašių dalykų jūs darote“.

14 Ir vėl sušaukęs minią, Jėzus kalbė-
jo: „Paklausykite manęs visi ir supras-
kite: 15 nėra nieko, kas iš lauko įėjęs į

7,6-7 Iz 29,13
7,10 Iš 20,12; Įst 5,16
7,10 Iš 21,17; Kun 20,9
7,11 Hebr. qorbān – „dovana“.

žmogų galėtų jį sutepti. Žmogų sutepa
vien tai, kas iš žmogaus išeina“.*
17 Kai sugrįžo nuo minios į namus,
jo mokiniai ėmė klausinėti apie paly-
ginimą. 18 Jis sako: „Nejaugi ir jūs esate
be nuovokos? Argi neaišku jums, kad
visa, kas ateina į žmogų iš lauko, nega-
li jo suteršti, 19 nes nepatenka į jo širdį,
bet į vidurius ir išeina laukan?“ (Taip
jis paskelbia visus valgius esant šva-
rius.) 20 Jis dar pasakė: „Žmogų suter-
šia vien tai, kas iš jo išeina. 21 Iš vidaus,
iš žmonių širdies, išeina pikti suma-
nymai, ištvirkavimai, vagystės, žmog-
žudystės, 22 svetimavimai, godumas,
suktybės, klasta, begėdystės, pavy-
das, šmeižtai, puikybė, neišmanymas.
23 Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir
suteršia žmogų“.

Svetimšalės išgydymas

(Mt 15,21-28)

24 Išvykęs iš ten, Jėzus nukeliavo į Tyro
sritis. Užėjęs į vienus namus jis norėjo,
kad niekas apie tai nežinotų, bet jam
nepavyko to nuslėpti. 25 Išgirdo apie
jį moteris, kurios duktė buvo apsėsta
netyrosios dvasios, atėjo ir puolė jam
po kojų. 26 Moteris buvo graikė, kili-
mo sirofinikietė. Ji maldavo išvaryti iš
jos dukrelės demoną. 27 Jėzus tarė jai:
„Leisk pirmiau pasisotinti vaikams.
Juk negražu imti vaikų duoną ir mesti
šunyčiams“. 28 Tačiau moteris atsakė:
„Taip, Viešpatie! Bet ir šunyčiai po sta-
lu ėda, ką vaikai pritrupino“. 29 Tuo-
met jis tarė: „Dėl šitų žodžių eik namo;
demonas jau išėjęs iš tavo dukters“.
30 Parėjusi namo, ji rado savo mergai-
tę gulinčią patale ir demoną atstojusį.

Kurčiaus išgydymas

31 Palikęs Tyro sritis, Jėzus per Sidoną
atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapolio
krašto vidurį. 32 Ten buvo atvestas jam
sunkiai kalbantis kurčius ir prašyta
uždėti ant jo ranką. 33 Jis pasivėdėjo jį
nuošaliau nuo minios, įleido savo pirš-
tus į jo ausis, paseilino ir palietė jam
liežuvį, 34 pažvelgė į dangų, atsiduso ir
tarė jam: „Efatà!“ – tai yra: „Atsivérk!“
35 Ir tuojau atsivėrė jo klausa, atsirišo
liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo kaip reikia.
36 Jėzus jiems liepė niekam šito nepa-
sakoti. Bet kuo labiau jis jiems draudė,
tuo jie plačiau jį skelbė. 37 Žmonės be
galo stebėjosi ir kalbėjo: „Jis vìsa gerai
padarė! Jis daro, kad kurtieji girdi ir ne-
byliai kalba“.

Antrasis duonos padauginimas

(Mt 15,32-39; Mk 6,30-44)

8 Anomis dienomis vėl susirinkus
gausiai miniai ir žmonėms netu-
rint ko valgyti Jėzus, pasišaukęs moki-
nius, tarė: 2 „Gaila man minios, nes jau
tris dienas žmonės pasilieka su ma-
nimi ir neturi ko valgyti. 3 Jei paleisiu
juos namo alkanus, jie nusilps kelyje,
nes kai kurie yra atėję iš toli“. 4 Moki-
niai jam atsakė: „O iš kur dykumoje
gauti duonos jiems pavalgydinti?“ 5 Jė-
zus paklausė: „Kiek duonos kepalėlių
turite?“ Jie atsakė: „Septynis“. 6 Tada
jis liepė žmonėms susėsti ant žemės.
Paėmęs septynis kepalėlius, padėkojo,
laužė ir davė mokiniams dalyti, ir tie
padalijo miniai. 7 Jie dar turėjo kelias
žuveles. Jėzus palaimino jas ir taip pat
liepė dalyti. 8 Jie valgė ir pasisotino, ir
nulikusių gabaliukų surinko septynis
krepšius. 9 O buvo apie keturis tūks-
tančius žmonių. Jis atleido juos 10 ir
netrukus, įsėdęs su mokiniais į valtį,
nuplaukė į Dalmanutos sritį.

Ženklo reikalavimas

(Mt 16,1-4)

11 Čia priėjo fariziejų ir ėmė su Jėzumi
ginčytis. Spęsdami jam pinkles, jie rei-
kalavo *ženklo iš dangaus. 12 Atsidusęs

7,15 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 16: „Kas turi ausis, teklauso!“

8,11 *Mt 12,38; Lk 11,16*

iš širdies gilumos, jis tarė: „*Ir kam gi
ši giminė reikalauja ženklo? Iš tiesų
sakau jums: ženklo šiai giminei nebus
duota!“ [13] Ir palikęs juos jis vėl sėdo į
valtį ir nuplaukė į kitą krantą.

Fariziejų ir Erodo raugas

(Mt 16,5-12)

[14] Mokiniai buvo pamiršę pasiimti duo-
nos. Jie teturėjo su savim valtyje vieną
kepalėlį. [15] O Jėzus juos įspėjo: „Žiūrė-
kite, *saugokitės fariziejų raugo ir Ero-
do raugo“. [16] Jie pradėjo kalbėtis neturį
duonos. [17] Tai patyręs, Jėzus tarė: „Kam
jūs tariatės neturį duonos? Ar vis dar
nieko neišmanote ir nesuprantate, ir
vis dar esate be nuovokos? [18] **Turite
akis, ir nematote; turite ausis, ir ne-
girdite?!* Argi neatsimenate, [19] jog pen-
kis kepalėlius aš sulaužiau penkiems
tūkstančiams?! O kiek pilnų pinti-
nių likučių jūs pririnkote?“ Jie atsakė:
„Dvylika“. – [20] „O kai septynis kepa-
liukus sulaužiau keturiems tūkstan-
čiams, kiek pririnkote pilnų krepšių
likučių?“ Jie atsakė: „Septynis“. [21] Tada
jis tarė: „Tai kaipgi vis dar nesupranta-
te?!“

Neregio išgydymas

[22] Jie ateina į Betsaidą. Ten atveda pas
Jėzų vieną neregį ir prašo jį palytėti.
[23] Jis paėmė neregį už rankos ir nusi-
vedė už kaimo. Ten patepė seilėmis jo
akis, uždėjo ant jo rankas ir paklausė:
„Ar ką nors matai?“ [24] Šis apsižvalgęs
tarė: „Regiu žmones. Lyg kokius me-
džius matau juos vaikščiojančius“.
[25] Jėzus vėl palietė rankomis jo akis,
ir jis visiškai praregėjo – tapo sveikas
ir viską ryškiai matė. [26] Jėzus išsiun-
tė jį namo, sakydamas: „Tik neužeik
į kaimą“.

Jėzaus dievystės išpažinimas

(Mt 16,13-20; Lk 9,18-21)

[27] Jėzus su mokiniais keliavo į Pilypo
Cezarėjos kaimus. Kelyje klausė mo-
kinius: „Pasakykite, kuo mane žmo-
nės laiko?“ [28] *Jie atsakė: „Vieni – Jonu
Krikštytoju, kiti – Eliju, treti – dar ku-
riuo iš pranašų“. [29] Tada jis paklausė:
„O jūs kuo mane laikote?“ *Petras jam
atsakė: „Tu esi Mesijas“. [30] Tuomet Jė-
zus griežtai įsakė niekam apie jį nekal-
bėti.

Jėzus apie savo mirtį

(Mt 16,21-23; Lk 9,22)

[31] Ir jis ėmė juos mokyti, jog reikia, kad
Žmogaus Sūnus daug kentėtų, būtų se-
niūnų, aukštųjų kunigų bei Rašto aiš-
kintojų atmestas, nužudytas ir po trijų
dienų prisikeltų. [32] Jis tai kalbėjo visiš-
kai atvirai. Tada Petras, pasivadinęs jį
į šalį, ėmė jį drausti. [33] Jėzus atsigręžęs
pažiūrėjo į mokinius ir subarė Petrą:
„Eik šalin, šėtone, nes mąstai ne Die-
vo, o žmonių mintimis!“

Sekimas Jėzumi

(Mt 16,24-28; Lk 9,23-27)

[34] Pasišaukęs minią ir savo mokinius,
Jėzus prabilo: *„Jei kas nori eiti paskui
mane, teišsižada pats savęs, teima savo
kryžių ir teseka manimi. [35] *Kas nori iš-
gelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas
pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl
Evangelijos, tas ją išgelbės. [36] O kokia
gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį,
bet pakenkti savo gyvybei? [37] Arba kuo
žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?!
[38] Jei kas gėdisi manęs ir mano žodžių
šios neištikimos ir nuodėmingos kar-
tos akivaizdoje, to gėdysis ir Žmogaus
Sūnus, atėjęs savo Tėvo šlovėje su
šventaisiais angelais“.

8,12 *Mt 12,39; Lk 11,29*
8,15 *Lk 12,1*
8,18 *Jer 5,21; Ez 12,2; Mk 4,12*
8,28 *Mk 6,14-15; Lk 9,7-8*
8,29 *Jn 6,68-69*
8,34 *Mt 10,38; Lk 14,27*
8,35 *Mt 10,39; Lk 17,33; Jn 12,25*

Jėzaus atsimainymas
(Mt 17,1-8; Lk 9,28-36)

9 Jis dar jiems kalbėjo: „Iš tiesų sa-
kau jums: tarp čia stovinčių yra
tokių, kurie neragaus mirties, kol iš-
vys Dievo karalystę, ateinančią su ga-
lybe“.
2 *Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Pe-
trą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vie-
nus nuošaliai ant aukšto kalno. Ten
jis atsimainė jų akivaizdoje. 3 Jo dra-
bužiai ėmė taip baltai spindėti, kaip
jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas že-
mėje. 4 Jiems pasirodė Elijas ir Mozė,
kuriedu kalbėjosi su Jėzumi. 5 Petras
ir sako Jėzui: „Rabi, gera mums čia
būti. Pastatykime tris palapines: vie-
ną tau, antrą Mozei, trečią Elijui“. 6 Jis
nesižinojo, ką sakąs, nes jie buvo per-
sigandę. 7 Užėjo debesis ir uždengė
juos, o iš debesies nuskambėjo balsas:
*„Šitas mano mylimasis Sūnus. Klau-
sykite jo!“ 8 Ir tuojau, vėl apsižvalgę,
jie nieko prie savęs nebematė, tik vie-
ną Jėzų.

Antrasis Elijas
(Mt 17,9-13)

9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus lie-
pė niekam nepasakoti, ką jie buvo
matę, kol Žmogaus Sūnus prisikels
iš numirusių. 10 Jie gerai įsidėmėjo šį
pasakymą ir svarstė, ką reiškia „prisi-
kelti iš numirusių“. 11 Jie klausė Jėzų:
„Kodėl Rašto aiškintojai sako, jog pir-
miau *turįs ateiti Elijas?“ 12 Jis atsa-
kė: „Tikrai Elijas ateis pirmiau ir vis-
ką atitaisys. Bet kaipgi parašyta apie
Žmogaus Sūnų, jog jis daug iškentė-
siąs ir būsiąs paniekintas? 13 Todėl aš
jums sakau: Elijas buvo atėjęs, ir jie
padarė su juo, ką norėjo, kaip apie jį
parašyta“.*

Berniuko išgydymas
(Mt 17,14-21; Lk 9,37-42)

14 Sugrįžę pas kitus mokinius, jie pa-
matė apie juos susirinkusią minią ir
besiginčijančius su jais Rašto aiškin-
tojus. 15 Vos pastebėjusi Jėzų, minia la-
bai nustebo, ir visi bėgo jo pasveikinti.
16 Jis paklausė: „Ko ginčijatės su jais?“
17 Vienas iš minios jam atsakė: „Moky-
tojau, aš atvedžiau pas tave sūnų, ku-
ris yra nebylės dvasios apsėstas. 18 Kur
tik sugriebusi, dvasia jį tąso, iš burnos
jam eina putos, jis griežia dantimis ir
pastyra. Aš prašiau tavo mokinius iš-
varyti dvasią, bet jie nevaliojo“. 19 Tada
Jėzus tarė: „O netikinti gimine! Iki kol
man reikės su jumis būti? Kiek ilgai jus
kęsti? Atveskite jį pas mane!“ 20 Jie at-
vedė. Vos pamačiusi Jėzų, dvasia ėmė
tąsyti berniuką, šis parpuolė ant že-
mės ir apsiputojęs pradėjo blaškytis.
21 Jėzus paklausė tėvą: „Ar nuo seniai
jam taip darosi?“ Jis atsakė: „Nuo pat
kūdikystės. 22 Dvasia jį dažnai į ugnį
įstumdavo ir į vandenį, norėdama pra-
žudyti. Tad jei ką gali, pasigailėk mūsų
ir padėk mums!“ 23 Jėzus jam atsakė:
„'Jei ką gali'?! Tikinčiam viskas gali-
ma!“ 24 Vaiko tėvas sušuko: „Tikiu! Pa-
dėk mano netikėjimui!“ 25 Matydamas
susibėgančią minią, Jėzus sudraudė
netyrąją dvasią: „Nebyle ir kurčia dva-
sia, įsakau tau, išeik iš jo ir daugiau ne-
begrįžk!“ 26 Dvasia, klykdama ir smar-
kiai jį purtydama, išėjo. O berniukas
liko tarsi lavonas, ir daugelis sakė: „Jis
mirė“. 27 Bet Jėzus paėmė jį už rankos,
pakėlė, ir jis atsistojo.
28 Kai Jėzus grįžo namo, mokiniai,
pasilikę su juo vieni, klausė: „Kodėl
mes negalėjome jos išvaryti?“ 29 O jis
atsakė: „Ta veislė neišvaroma nieku
kitu, tik malda“.

Jėzus vėl apie savo mirtį
(Mt 17,22-23; Lk 9,43-45)

30 Iš ten išėję, jie keliavo per Galilėją. Jė-
zus nenorėjo, kad kas apie tai žinotų.

9,2-7 *2 Pt 1,17-18*
9,7 *Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22*
9,11 *Mal 3,23; Mt 11,14*
9,13 Žr. Mt 17,13.

[31] Mokydamas savo mokinius, jis tvir-
tino: „Žmogaus Sūnus bus atiduotas
į žmonių rankas ir jie nužudys jį, bet
nužudytas jis po trijų dienų prisikels".
[32] Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet
nedrįso jį klausti.

Kas didžiausias?
(Mt 18,1-5; Lk 9,46-48)

[33] Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie jis pa-
klausė juos: „Apie ką kalbėjotės kely-
je?" [34] Jie tylėjo. Mat kelyje *jie ginčijo-
si, kuris iš jų didžiausias. [35] Atsisėdęs
jis pasišaukė Dvylika ir tarė: *„Jei kas
trokšta būti pirmas, tebūnie pasku-
tinis ir visų tarnas!" [36] Paėmęs mažą
vaiką, pastatė tarp jų ir apsikabinęs jį
pasakė: [37] *„Kas dėl manęs priima tokį
vaikelį, tas priima mane, o kas priima
mane, tas ne mane priima, bet tą, kuris
yra mane siuntęs".

Jėzaus vardo galia
(Mt 10,42; Lk 9,49-50)

[38] Jonas jam tarė: „Mokytojau, mes
matėme vieną tokį, kuris nevaikščio-
ja su mumis, bet tavo vardu išvarinė-
ja demonus. Mes jam draudėme, nes
jis nepanoro eiti su mumis". [39] Jėzus
atsakė: „Nedrauskite jam! Nėra tokio,
kuris mano vardu darytų stebuklus
ir galėtų čia pat blogai apie mane kal-
bėti. [40] *Kas ne prieš mus, tas už mus!
[41] *Kas duos jums atsigerti taurę van-
dens dėl to, kad priklausote Mesijui, –
iš tiesų sakau jums, – tas nepraras savo
užmokesčio.

Kova su nuodėme
(Mt 18,6-9; Lk 17,1-2)

[42] Kas papiktintų vieną iš šitų tikinčių
mažutėlių, tam būtų daug geriau, jei-
gu jam užkabintų ant kaklo asilo suka-
mų girnų akmenį ir įmestų į jūrą. [43] *Jei
tavoji ranka gundo tave nusidėti, nu-
sikirsk ją! Tau verčiau sužalotam įei-
ti į gyvenimą, negu su abiem rankom
patekti į pragarą, į negęstančią ugnį.*
[45] Ir jei tavoji koja veda tave į nuodė-
mę, nusikirsk ją, nes tau geriau luo-
šam įžengti į gyvenimą, negu su abiem
kojom būti įmestam į pragarą.* [47] *O
jei tave gundo nusidėti tavoji akis, iš-
lupk ją, nes verčiau tau vienakiui įei-
ti į Dievo karalystę, negu su abiem
akim būti įmestam į pragarą, [48] *kur
jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.
[49] Mat kiekvienas bus pasūdytas ugni-
mi. [50] Druska – geras daiktas, bet *jei
druska nustotų sūrumo, kuo ją pasū-
dysi? Turėkite savyje druskos ir taikiai
sugyvenkite tarp savęs".

Skyrybos
(Mt 19,1-9; 5,32; Lk 16,18)

10 Jėzus, iškeliavęs iš ten atvyksta į
Judėją ir Užjordanę. Ir vėl žmo-
nių būriai skuba pas jį, o jis vėl moko,
kaip buvo pratęs. [2] Tada atėjo farizie-
jų, kurie spęsdami jam pinkles klausė
jį, ar galima atleisti žmoną. [3] Jis atsakė
jiems: „O ką jums yra įsakęs Mozė?"
[4] Jie tarė: *„Mozė leido parašyti skyry-
bų raštą ir atleisti". [5] Tuomet Jėzus pra-
bilo: „Dėl jūsų širdies kietumo parašė
jums Mozė tokį nuostatą. [6] O nuo su-
tvėrimo pradžios *Dievas *sukūrė juos
kaip vyrą ir moterį.* [7] **Štai kodėl vyras
paliks savo tėvą ir motiną ir glausis*

9,34 *Lk 22,24*
9,35 *Mt 20,26-27; 23,11; Mk 10,43-44; Lk 22,26*
9,37 *Mt 10,40; Lk 10,16; Jn 13,20*
9,40 *Mt 12,30; Lk 11,23*
9,41 *Mt 10,42*
9,43 *Mt 5,30*
9,43 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 44 ir 46: „kur kirminas nemiršta ir ugnis negęsta".
9,45 Žr. Mk 9,43.
9,47 *Mt 5,29*
9,48 *Iz 66,24*
9,50 *Mt 5,13; Lk 14,34-35*
10,4 *Įst 24,1-4; Mt 5,31*
10,6 *Pr 1,27; 5,2*
10,7-8 *Pr 2,24*

prie žmonos, ir du taps vienu kūnu.
8 Taigi jie – jau nebe du, o vienas kū-
nas. 9 Tad ką Dievas sujungė, žmogus
teneperskiria!" 10 Namie mokiniai vėl
klausė Jėzų apie tą dalyką. 11 Jis atsa-
kė: *„Kas atleidžia savo žmoną ir veda
kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimavi-
mu. 12 Ir jei moteris palieka savo vyrą ir
išteka už kito, ji svetimauja".

Jėzus ir vaikai

(Mt 19,13-15; Lk 18,15-17; 9,47)

13 Žmonės jam nešdavo vaikučius, kad
juos palytėtų, bet mokiniai jiems drau-
dė. 14 Tai pamatęs, Jėzus užsirūstino ir
tarė jiems: „Leiskite mažutėliams atei-
ti pas mane ir netrukdykite, nes tokių
yra Dievo karalystė. 15 Iš tiesų sakau
jums: *kas nepriima Dievo karalystės
kaip kūdikis, neįeis į ją". 16 Ir jis laimi-
no juos, apkabindamas ir dėdamas ant
jų rankas.

Turtas ir išganymas

(Mt 19,16-30; Lk 18,18-30)

17 Jėzui besiruošiant iškeliauti, vienas
žmogus pribėgęs puolė prieš jį ant ke-
lių ir klausė: „Gerasis Mokytojau, ką
turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį
gyvenimą?"
18 Jėzus tarė: „Kam vadini mane
geru? Niekas nėra geras, tik vienas
Dievas. 19 Žinai įsakymus: **Nežudyk,*
**nesvetimauk,* **nevok,* **neteisingai*
neliudyk, neapgaudinėk, **gerbk savo*
tėvą ir motiną". 20 Tas atsakė: „Moky-
tojau, aš viso to laikausi nuo pat jau-
nystės". 21 Jėzus meiliai pažvelgė į jį
ir pasakė: „Vieno dalyko tau trūksta:
eik parduok visa, ką turi, išdalyk varg-
šams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet
ateik ir sek paskui mane*". 22 Po šitų
žodžių tasai apniuko ir nusiminęs pa-
sitraukė, nes turėjo daug turto.
23 Jėzus apsidairė ir prabilo į moki-
nius: „Kaip sunku turtingiems įeiti į
Dievo karalystę!" 24 Mokiniai buvo nu-
stebinti jo žodžių. Tada Jėzus vėl jiems
tarė: „Vaikeliai, kaip sunku patekti į
Dievo karalystę*! 25 Lengviau kupranu-
gariui išlįsti pro adatos ausį, negu tur-
tuoliui įeiti į Dievo karalystę". 26 Mo-
kiniai dar labiau nustebo ir kalbėjosi:
„Kas tada galės išsigelbėti?" 27 Jėzus
pažvelgė į juos ir tarė: „Tai neįmanoma
žmonėms, bet ne Dievui: Dievui viskas
įmanoma".
28 Tada Petras sakė jam: „Štai mes
viską palikome ir sekėme paskui tave".
29 Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums: nėra
nė vieno, kuris dėl manęs ir dėl Evan-
gelijos paliktų namus ar brolius, ar se-
seris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar
laukus 30 ir kuris jau dabar, šiuo metu,
negautų šimteriopai namų, brolių, se-
serų, motinų, vaikų ir laukų (kartu su
persekiojimais) ir būsimajame pasau-
lyje – amžinojo gyvenimo.
31 Tačiau *daugel pirmųjų bus pa-
skutiniai ir daugel paskutiniųjų – pir-
mi".

Jėzus vėl apie savo mirtį

(Mt 20,17-19; Lk 18,31-33)

32 Jiems bekeliaujant į Jeruzalę, Jėzus
vis ėjo priekyje taip, kad mokiniai ste-
bėjosi, o einantys iš paskos nerimavo.
Vėl susišaukęs Dvylika, ėmė jiems sa-
kyti, kas jo laukia: 33 „Štai keliaujame
į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus iš-
duotas aukštiesiems kunigams ir Raš-
to aiškintojams; jie pasmerks jį mirti

10,11-12 *Mt 5,32; 1 Kor 7,10-11*
10,15 *Mt 18,3*
10,19 *Iš 20,13; Įst 5,17*
10,19 *Iš 20,14; Įst 5,18*
10,19 *Iš 20,15; Įst 5,19*
10,19 *Iš 20,16; Įst 5,20*
10,19 *Iš 20,12; Įst 5,16*

10,21 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „nešk savo kryžių".
10,24 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „ir tiems, kurių viltis – turtai".
10,31 *Mt 20,16; Lk 13,30*

ir atiduos pagonims, 34 o tie išjuoks jį, apspjaudys, nuplaks ir nužudys, bet po trijų dienų jis prisikels".

Jėzus ir aukštos vietos
(Mt 20,20-23)

35 Čia prie Jėzaus prieina Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipiasi: „Mokytojau, mes norime, kad padarytum, ko prašysime". 36 Jis atsakė: „O ko norite, kad jums padaryčiau?" 37 Jie tarė: „Duok mums sėdėti vienam tavo šlovės dešinėje, kitam – kairėje?" 38 Jėzus atsakė: „Patys nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti *pakrikštyti krikštu, kuriuo aš būsiu krikštijamas?" 39 Jie sako: „Galime". Bet Jėzus jiems pasakė: „Beje, taurę, kurią aš gersiu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti. 40 Tačiau ne mano reikalas duoti vietą savo dešinėje ar kairėje; tai bus tiems, kuriems paskirta". 41 Tai išgirdę, dešimt kitų supyko ant Jokūbo ir Jono.

Raginimas tarnauti
(Mt 20,24-28; Lk 22,24-27)

42 Pasišaukęs mokinius, *Jėzus prabilo: „Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, engia jas, ir jų didžiūnai rodo joms savo galią. 43 Tarp jūsų yra ne taip! *Kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebus jūsų tarnas, 44 ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebus visų vergas. 45 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį".

Jericho neregys
(Mt 20,29-34; Lk 18,35-43)

46 Taip jie ateina į Jerichą. O iškeliaujant jam su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas elgeta Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio. 47 Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: „Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!" 48 Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 49 Jėzus sustojo ir tarė: „Pašaukite jį". Žmonės pašaukė neregį, sakydami: „Nenusimink! Kelkis, jis tave šaukia". 50 Tasai, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir pribėgo prie Jėzaus. 51 Jėzus prabilo į jį: „Ko nori, kad tau padaryčiau?" Neregys atsakė: „Rabuni*, kad praregėčiau!" 52 Tuomet Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave". Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

Įžengimas į Jeruzalę
(Mt 21,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12-16)

11 Prisiartinęs prie Jeruzalės pro Betfagę ir Betaniją, ties Alyvų kalnu, Jėzus pasiuntė du savo mokinius 2 tardamas: „Eikite į kaimą, kurį matote, ir vos įžengę į jį rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar niekas iš žmonių nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite. 3 Jeigu kas nors paklaustų: 'Ką čia darote?' – atsakykite: 'Jo reikia Viešpačiui; jis netrukus jį sugrąžins'". 4 Nuėję juodu rado pakelėje asilaitį, pririštą prie vartų, ir atrišo jį. 5 Kai kurie iš ten stovinčių klausė: „Ką jūs darote, kam tą asilaitį atrišate?" 6 O jie atsakė, kaip Jėzus buvo jiems liepęs, ir tie leido jį vestis. 7 Jie atveda asilaitį pas Jėzų, apdengia jį savo apsiaustais, ir Jėzus užsėda ant jo. 8 Daugybė žmonių tiesė ant kelio savo drabužius, kiti klojo žalias šakeles, nukirstas laukuose. 9 Priekyje ir iš paskos einantys šaukė:

*„Osana!
10 *Garbė tam, kuris ateina
Viešpaties vardu!*

10,38 *Lk 12,50*
10,42-43 *Lk 22,25-26*
10,43-44 *Mt 23,11; Mk 9,35; Lk 22,26*

10,51 Aram. „mano Mokytojau".
11,9 *Ps 118,25*
11,10 *Ps 118,26*

Šlovė besiartinančiai mūsų
tėvo Dovydo karalystei!
Osana aukštybėse!“

[11] Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į šventyklą. Viską apžiūrėjęs, kadangi buvo jau vakaro valanda, jis su Dvylika išėjo į Betaniją.

Pasmerktas figmedis
(Mt 21,18-19)

[12] Rytojaus dieną, jiems keliaujant iš Betanijos, Jėzus buvo alkanas. [13] Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras. Tačiau atėjęs prie medžio jis nerado nieko, tiktai lapus, nes buvo dar ne figų metas. [14] Tuomet jis tarė medžiui: „Tegul per amžius niekas nebevalgys tavo vaisiaus!“ Jo mokiniai tai girdėjo.

Prekiautojų išvaikymas
(Mt 21,12-17; Lk 19,45-48; Jn 2,14-16)

[15] Ir jie ateina į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą, Jėzus ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus [16] ir neleido nešti rakandų per šventyklą. [17] Jis mokė ir skelbė: „Argi neparašyta: **Mano Namai vadinsis maldos namai visoms tautoms!* O jūs pavertėte juos **plėšikų lindyne*“. [18] Tai išgirdę aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai tarėsi, kaip jį pražudyti. Jie mat bijojo Jėzaus, nes visi žmonės buvo pagauti jo mokslo. [19] Atėjus vakarui Jėzus su mokiniais išėjo iš miesto.

Tikėjimas ir malda
(Mt 21,20-22; 5,23-24; 6,14-15)

[20] Rytą eidami pro šalį jie pamatė, kad figmedis nudžiūvęs iš pat šaknų. [21] Prisiminęs Petras tarė Jėzui: „Rabi, štai figmedis, kurį tu prakeikei, nudžiūvo“. [22] Jėzus jiems atsakė: „Turėkite tikėjimą Dievu! [23] *Iš tiesų sakau jums: kas pasakytų šitam kalnui: ‘Pasikelk ir meskis į jūrą’, ir savo širdyje nesvyruotų, bet tikėtų įvyksiant, ką sako, tai jam ir įvyktų. [24] Todėl sakau jums: ko tik melsdamiesi prašote, tikėkite gausią*, ir tikrai taip bus. [25] *Eidami melstis atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas danguje jums atleistų jūsų nusižengimus“.*

Jėzaus įgaliojimai
(Mt 21,23-27; Lk 20,1-8)

[27] Jie vėl sugrįžta į Jeruzalę. Jėzui vaikščiojant po šventyklą, prie jo prieina aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir seniūnų ir klausia: [28] „Kokia galia tai darai? Kas tau davė galią tai daryti?“ [29] Jėzus jiems atsakė: „Ir aš noriu paklausti jus vieno dalyko, o jūs atsakykite man, tada ir aš jums pasakysiu, kokia galia tai darau. [30] Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!“ [31] Tie pradėjo tartis: „Jei pasakysime – iš dangaus, tai jis mus klaus: ‘Kodėl tada juo netikėjote?’ [32] Pasakytume – iš žmonių...“ Bet jie bijojo liaudies, nes visi buvo įsitikinę, kad Jonas tikrai buvo pranašas. [33] Todėl jie atsakė Jėzui: „Mes nežinome“. Tada Jėzus tarė: „Tai nė aš nesakysiu, kokia galia tai darau“.

Ūkininkai žmogžudžiai
(Mt 21,33-46; Lk 20,9-19)

12 Ir pradėjo Jėzus kalbėti jiems palyginimais: „Vienas žmogus *įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą ir pastatė bokštą. Paskui išnuomojo jį ūkininkams ir iškeliavo į

11,17 *Iz 56,7*
11,17 *Jer 7,11*

11,23 *Mt 17,20; 1 Kor 13,2*
11,24 Kai kuriuose rankr.: „gavę“.
11,25 *Mt 6,14-15*
11,25 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 26: „O jei jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas danguje neatleis jūsų nusižengimų“.
12,1 *Iz 5,1-2*

svetimą šalį. [2] Atėjus metui, jis nusiuntė
pas ūkininkus tarną atsiimti iš ūkinin-
kų savosios vaisių dalies. [3] Tie pačiupo
jį, sumušė ir paleido tuščiomis. [4] Tuo-
met jis vėl nusiuntė pas juos kitą tarną,
o tie jį sužeidė į galvą ir iškoneveikė. [5] Jis
pasiuntė dar vieną, bet tą jie nužudė, ir
dar daugelį kitų tarnų, kurių vienus jie
primušė, kitus nužudė. [6] Dar vieną turė-
jo – mylimąjį sūnų. Jį nusiuntė pas juos
paskutinį, sakydamas sau: 'Jie drovėsis
mano sūnaus'. [7] Bet ūkininkai ėmė tar-
tis: 'Tai įpėdinis. Eime, užmuškime jį, ir
mums atiteks jo palikimas'. [8] Ir nutvėrę
nužudė jį ir išmetė laukan iš vynuogyno.
[9] Ką darys vynuogyno savininkas? Jis at-
eis, išžudys ūkininkus ir atiduos vynuo-
gyną kitiems. [10] Ar neskaitėte, kas para-
šyta Raštuose:

**Akmuo, kurį statytojai atmetė,*
tapo kertiniu akmeniu.
[11] *Tai Viešpaties padaryta,*
ir mūsų akims tai nuostabą kelia".

[12] Anie suko galvą, kaip jį suimti, ta-
čiau bijojo minios. Mat suprato, kad
palyginimas buvo jiems taikomas. Tad
palikę jį pasitraukė.

Dievas ir ciesorius

(Mt 22,15-22; Lk 20,20-26)

[13] Tada jie siunčia pas Jėzų fariziejų ir
erodininkų sugauti jo kalboje. [14] Šitie
atėję sako jam: „Mokytojau, žinome,
jog esi tiesakalbis ir niekam nepatai-
kauji. Tu nepaisai žmonių padėties,
bet mokai Dievo kelio, kaip reikalau-
ja teisybė. Valia mokėti ciesoriui mo-
kesčius ar ne? Mokėti ar nemokėti?"
[15] Matydamas jų veidmainystę, Jėzus
tarė: „Kam spendžiate man pinkles?
Atneškite man pažiūrėti denarą". [16] Jie
padavė. Jis ir klausia: „Kieno čia atvaiz-
das ir įrašas?" Jie atsakė: „Ciesoriaus".
[17] Tuomet Jėzus jiems tarė: „Kas cieso-
riaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo
– Dievui". Ir jie be galo juo stebėjosi.

Mirusiųjų prisikėlimas

(Mt 22,23-33; Lk 20,27-40)

[18] Pas Jėzų ateina sadukiejų, kurie *nei-
gia mirusiųjų prisikėlimą, ir klausia:
[19] „Mokytojau, *Mozė yra mums pa-
rašęs: *Jei kieno brolis mirtų* ir palik-
tų žmoną, o *nepaliktų vaikų, tuomet*
jo brolis tegul veda našlę ir pažadina
savo broliui palikuonių. [20] Ir štai yra
buvę septyni broliai. Pirmasis vedė
žmoną ir mirdamas nepaliko vaikų.
[21] Vedė ją antrasis, bet ir šis mirė be-
vaikis. Taip pat atsitiko ir su trečiuo-
ju, [22] ir visi septyni nepaliko vaikų.
Paskiausiai iš visų mirė moteris. [23] Per
prisikėlimą, kai ir jie prisikels, kurio iš
jų žmona ji bus? Juk ji yra buvusi sep-
tynių žmona?" [24] Jėzus jiems atsakė:
„Argi ne todėl klystate, kad neišmano-
te nei Raštų, nei Dievo galybės?! [25] Kai
prisikels iš numirusių, tai nei ves, nei
tekės, bet bus kaip angelai danguje.
[26] O kad mirusieji keliasi, ar neskaitėte
Mozės knygoje apie krūmą, kaip Mo-
zei Dievas yra pasakęs: **Aš esu Abra-*
omo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo
Dievas?! [27] Jis ne mirusiųjų, bet gyvųjų
Dievas. Jūs labai klystate".

Didžiausias įsakymas

(Mt 22,34-40; Lk 10,25-28)

[28] *Vienas Rašto aiškintojas, girdėjęs jį
ginčijantis ir matęs, kaip puikiai Jėzus
atsakinėjo priešininkams, paklausė jį:
„Koks yra visų pirmasis įsakymas?"
[29] Jėzus jam atsakė: „Pirmasis yra šis:
**Klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Die-*
vas, yra vienintelis Viešpats; [30] *tad*
mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdi-
mi, visa siela, visu protu ir visomis jė-
gomis. [31] Antrasis: **Mylėk savo artimą*

12,10-11 *Ps 118,22-23*

12,18 *Apd 23,8*
12,19 *Įst 25,5*
12,26 *Iš 3,6*
12,28-34 *Lk 10,25-28*
12,29-30 *Įst 6,4-5*
12,31 *Kun 19,18*

kaip save patį. Nėra įsakymo, didesnio
už šiuodu". [32] Tuomet Rašto aiškinto-
jas jam atsakė: „Gerai, Mokytojau, tu
teisybę pasakei: Dievas yra vienintelis
**ir nėra kito šalia jo;* [33] *o mylėti jį visa
širdimi, visu protu ir visomis jėgomis
bei mylėti artimą kaip save patį* *svar-
biau už visas deginamąsias atnašas ir
kitokias aukas". [34] Matydamas, kaip iš-
mintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: „Tu
netoli nuo Dievo karalystės!" Ir niekas
daugiau nebedrįso jo klausinėti.

Mesijas ir Dovydas

(Mt 22,41-46; Lk 20,41-44)

[35] Mokydamas šventykloje Jėzus kalbė-
jo: „Kodėl Rašto aiškintojai sako Mesiją
esant Dovydo sūnų? [36] Juk pats Dovy-
das, Šventosios Dvasios įkvėptas, yra
pasakęs:

**Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų.*

[37] Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu,
tai kaip jis gali būti jo sūnus?"

Didelė minia norom klausėsi Jėzaus.

Prieš Rašto aiškintojus

(Mt 23,6-7; Lk 11,43; 20,45-47)

[38] Mokydamas Jėzus kalbėjo: „Saugo-
kitės Rašto aiškintojų, kurie mėgs-
ta vaikščioti su ilgais drabužiais, būti
sveikinami aikštėse, [39] užimti pirmuo-
sius krėslus sinagogose ir garbės vie-
tas vaišėse. [40] Jie suryja našlių namus,
dangstydamiesi ilga malda. Jų laukia
itin griežtas teismas".

Našlės skatikas

(Lk 21,1-4)

[41] Atsisėdęs ties aukų skrynia, Jėzus
stebėjo, kaip žmonės metė į skrynią
variokus. Daugelis turtingųjų aukojo
gausiai. [42] Atėjo viena suvargusi našlė
ir įmetė du pinigėlius*, tai yra skatiką*.
[43] Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus pa-
sakė jiems: „Iš tiesų sakau jums: ši
vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų,
kurie dėjo į aukų skrynią. [44] Visi aukojo
iš to, kas jiems atlieka, o ji iš savo ne-
turto įmetė visa, ką turėjo, visus savo
išteklius".

Pasaulio pabaiga

(Mt 10,17-22; 24,1-14; Lk 21,5-19)

13 Jam išeinant iš šventyklos, vie-
nas mokinys kreipiasi: „Mo-
kytojau, tik pažvelk, kokie akmenys
ir kokie pastatai!" [2] Jėzus jam atsakė:
„Matai šituos didžiulius pastatus? Čia
neliks akmens ant akmens, viskas bus
išgriauta".

[3] Kai jis sėdėjo Alyvų kalne, prie-
šais šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas
ir Andriejus atskirai nuo kitų klausė
jį: [4] „Pasakyk mums, kada tai atsitiks
ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės
pildytis?"

[5] Jėzus pradėjo jiems aiškinti: „Žiū-
rėkite, kad kas jūsų nesuklaidintų!
[6] Daug kas ateis prisidengę mano vardu
ir sakys: 'Tai aš', – ir daugelį suklaidins.
[7] Išgirdę apie karus ir karų gandus, ne-
nusigąskite. Reikia, kad tai įvyktų, bet
dar ne galas. [8] Tauta pakils prieš tautą
ir karalystė prieš karalystę. Vietomis
bus žemės drebėjimų, bus badmečių.
Tokia bus kentėjimų pradžia.

[9] *Jūs sergėkitės: būsite atidavinė-
jami teismams, plakami sinagogose ir
turėsite dėl manęs stoti prieš valdyto-
jus ir karalius, kad jiems liudytumėte.
[10] Bet pirmiau turės būti visoms tau-
toms paskelbta Evangelija.

[11] Kai suimti būsite vedami, nesirū-
pinkite iš anksto, ką kalbėsite. Kalbėki-
te, kas tą valandą bus jums duota, nes

12,32 *Įst 4,35*
12,33 *Oz 6,6*
12,36 *Ps 110,1*
12,42 Pažod.: „leptonus".
12,42 Pažod.: „kvadransą".
13,9-11 *Mt 10,17-20; Lk 12,11-12*

kalbėsite nebe jūs, o Šventoji Dvasia.
12 Brolis išduos nužudyti brolį, o tėvas
– savo vaiką. Vaikai pakels ranką prieš
gimdytojus ir juos žudys. 13 *Jūs būsite
visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet
kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas".

Jeruzalės nuniokojimas

(Mt 24,15-25; Lk 21,20-24)

14 „Kai pamatysite **sunaikinimo pabai-
są* stovint ten, kur jos neturi būti (skai-
tytojas teįsidėmi!), tuomet, kas Judėjo-
je, tebėga į kalnus; 15 *kas bus ant stogo,
tenelipa žemėn ir teneina ko nors pa-
siimti iš namų; 16 o kas laukuose, tene-
grįžta pasiimti apsiausto. 17 Vargas nėš-
čioms ir žindančioms tomis dienomis!
18 Melskite, kad tai neatsitiktų žiemą!
19 Anomis dienomis užguls toks *su-
spaudimas, kokio nėra buvę nuo pra-
džios pasaulio, kurį Dievas sutvėrė, iki
šiolei, ir daugiau nebebus. 20 Jeigu Vieš-
pats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, ne-
išsigelbėtų nė vienas žmogus*. Tačiau
dėl išrinktųjų, kuriuos išsirinko, jis su-
trumpino tas dienas. 21 Jei tada kas nors
jums sakytų: 'Štai čia Mesijas, štai ten',
– netikėkite, 22 nes atsiras netikrų me-
sijų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų
ir stebuklų, mėgindami suvedžioti, jei
tai įmanoma, net išrinktuosius. 23 To-
dėl būkite apdairūs; aš jus iš anksto dėl
visko įspėjau.

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24,29-36, Lk 21,25-33)

24 Tomis dienomis, po ano suspaudimo,
**saulė užtems*, **mėnulis nebeduos švie-
sos*, 25 **žvaigždės kris* nuo dangaus, ir
**dangaus galybės* bus sukrėstos. 26 Tada
žmonės pamatys **Žmogaus Sūnų, atei-
nantį debesyse* su didžia galia ir šlove.
27 Jis pasiųs angelus, ir tie surinks jo iš-
rinktuosius iš visų keturių šalių, nuo
žemės pakraščių iki dangaus tolybių.
28 Pasimokykite iš palyginimo su fi-
gos medžiu: kai jo šaka suminkštėja ir
sprogsta lapai, jūs žinote, jog artinasi
vasara. 29 Taip pat išvydę tai dedantis,
supraskite, jog jis jau arti, prie slenks-
čio. 30 Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė
ši karta, kol visa tai įvyks. 31 Dangus ir
žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.
32 *Tačiau tos dienos ar tos valan-
dos niekas nežino, nei dangaus ange-
lai, nei Sūnus, tik Tėvas.

Raginimas budėti

(Mt 24,42; 25,13-15; Lk 19,12-13; 12,40)

33 Žiūrėkite, budėkite, nes nežinote,
kada ateis tas laikas! 34 *Bus kaip su
žmogumi, kuris iškeliavo svetur, pali-
ko namus ir davė tarnams įgaliojimus,
kiekvienam paskyręs darbą, o durinin-
kui įsakė budėti. 35 Taigi budėkite, nes
nežinote, kada grįš namų šeimininkas:
ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidgys-
tėje, ar rytmety, 36 kad netikėtai sugrį-
žęs nerastų jūsų miegančių. 37 Ką sakau
jums, sakau ir visiems: budėkite!"

Suokalbis prieš Jėzų

(Mt 26,2-5; Lk 22,1-2)

14 Iki *Velykų* ir Neraugintosios
duonos šventės bebuvo likę
pora dienų. Aukštieji kunigai ir Rašto
aiškintojai ieškojo būdo klasta sugau-
ti Jėzų ir nužudyti. 2 Bet jie sakė: „Tik
ne per šventes, kad liaudyje nekiltų są-
myšio".

13,13 *Mt 10,22*
13,14 *Dan 9,27; 11,31; 12,11*
13,15-16 *Lk 17,31*
13,19 *Dan 12,1; Apr 7,14*
13,20 Pažod.: „kūnas".
13,24 *Iz 13,10; Jl 2,10.31; 4,15; Apr 6,12*
13,24 *Iz 13,10; Ez 32,7; Jl 2,10; 4,15*
13,25 *Iz 34,4; Apr 6,13*
13,25 *Jl 2,10*
13,26 *Dan 7,13; Apr 1,7*
13,32 *Mt 24,36*
13,34 *Lk 12,36-38*
14,1 *Iš 12,1-27*
14,1 ST – Pascha.

Patepimas laidotuvėms

(Mt 26,6-13; Jn 12,1-8)

3 *Jėzui esant Betanijoje, Simono
Raupsuotojo namuose, ir sėdint už
stalo, atėjo moteris su alebastriniu in-
deliu, pilnu brangaus gryno nardo te-
palo. Pradaužusi indelį, ji išpylė tepalą
Jėzui ant galvos. 4 Kai kurie ten esan-
tys susierzino ir kalbėjo vienas kitam:
„Kam tas tepalo eikvojimas?! 5 Juk jį
buvo galima parduoti daugiau negu
už tris šimtus denarų ir pinigus išda-
lyti vargšams!“ Taip jie murmėjo prieš
tą moterį. 6 Bet Jėzus atsiliepė: „Pali-
kite ją ramybėje! Kam ją skaudinate?
Ji man padarė gerą darbą. 7 *Vargšų
jūs visuomet turite šalia savęs ir kada
tik panorėję galite jiems gera daryti, o
mane turėsite ne visuomet. 8 Ji pada-
rė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė mano
kūną laidotuvėms. 9 Iš tiesų sakau
jums: visame pasaulyje, kur tik bus
skelbiama Evangelija, bus ir jos atmi-
nimui pasakojama, ką ji yra man pa-
dariusi“.

Judo išdavystė

(Mt 26,14-16; Lk 22,3-6)

10 Judas Iskarijotas, vienas iš Dvylikos,
nuėjo pas aukštuosius kunigus, pasi-
ryžęs išduoti Jėzų. 11 Tai išgirdę, jie ap-
sidžiaugė ir pažadėjo jam pinigų. Jis
ėmė ieškoti progos Jėzų išduoti.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26,17-29; Lk 22,7-23; 1Kor 11,23-25)

12 Pirmąją Neraugintosios duonos die-
ną, kada aukojamas Velykų avinėlis,
mokiniai sako Jėzui: „Kur paruošti tau
Velykų vakarienę?“ 13 Jis išsiunčia du
mokinius tardamas: „Eikite į miestą.
Ten jus sutiks žmogus, vandens ąso-
čiu nešinas. Sekite iš paskos 14 ir kur
jis nuves, sakykite namų šeimininkui:
'Mokytojas liepė paklausti: Kur man
skirtoji menė, kurioje galėčiau su mo-
kiniais valgyti Velykų vakarienę?' 15 Jis
parodys jums didelį aukštutinį kamba-
rį su baldais. Ten ir paruoškite mums“.
16 Mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą. Jie
rado visa, kaip buvo sakęs Jėzus, ir pa-
ruošė Velykų stalą.

17 Vakare jis atėjo su Dvylika. 18 Be-
valgant prie stalo vakarienę, Jėzus pra-
bilo: „Iš tiesų sakau jums: vienas jūsų,
*valgančių su manimi, išduos mane“.
19 Jie labai nuliūdo ir ėmė vienas po
kito klausinėti: „Nejaugi aš?“ 20 O jis
tarė: „Vienas iš Dvylikos, kuris dažo
su manimi viename dubenyje. 21 Tiesa,
Žmogaus Sūnus eina savo keliu, kaip
apie jį parašyta, bet vargas žmogui, ku-
ris išduos Žmogaus Sūnų. Geriau jam
būtų buvę negimti“.

22 Bevakarieniaujant Jėzus paėmęs
duoną palaimino, laužė ją ir davė mo-
kiniams tardamas: „Imkite, tai mano
kūnas!“ 23 Paėmęs taurę, padėkojo,
davė jiems, ir visi gėrė iš jos. 24 O jis
jiems tarė: „Tai mano kraujas, *Sando-
ros *kraujas, kuris išliejamas už dau-
gelį. 25 Iš tiesų sakau jums: aš jau ne-
begersiu vynmedžio vaisiaus iki tos
dienos, kada gersiu jį naują Dievo ka-
ralystėje“.

Perspėjimas Petrui

(Mt 26,30-35; Lk 22,39.31-34; Jn 13,36-38)

26 Pagiedoję jie išėjo į Alyvų kalną. 27 Jė-
zus jiems tarė: „Jūs visi pasipiktinsite,
nes parašyta: **Ištiksiu piemenį, ir avys
išsisklaidys.* 28 O prisikėlęs *aš pirma
jūsų nueisiu į Galilėją“. 29 Petras atsi-
liepė: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne
aš!“ 30 Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų sakau
tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui
nė dukart nepragydus, tu manęs tris

14,3 *Lk 7,37-38*
14,7 *Įst 15,11*
14,18 *Ps 41,10*
14,24 *Jer 31,31-34*
14,24 *Iš 24,8*
14,27 *Zch 13,7*
14,28 *Mt 28,16*

kartus išsiginsi“. 31 Petras dar atkakliau tvirtino savo: „Jeigu net reikėtų man su tavimi mirti, aš vis tiek tavęs neišsiginsiu“. Tą pat kalbėjo ir visi kiti.

Jėzus Getsemanėje

(Mt 26,36-46; Lk 22,40-45)

32 Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane. Jėzus sako mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol aš melsiuosi“. 33 Pasiėmęs drauge Petrą, Jokūbą ir Joną, jis pradėjo nuogąstauti ir sielotis. 34 Jis jiems skundėsi: „*Mano siela* mirtinai *nuliūdusi*. Pasilikite čia ir budėkite!“ 35 Paėjęs truputį toliau, sukniubo ant žemės ir ėmė melstis, kad jei galima, jį aplenktų toji valanda. 36 Jis sakė: „Aba*, Tėve, tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! 37 Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu...“ Paskui grįžta, randa juos miegančius ir taria Petrui: „Simonai, tu miegi? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti? 38 Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“. 39 Jis vėl nuėjo ir dar kartą meldėsi tais pačiais žodžiais. 40 Ir vėl sugrįžęs rado juos miegančius; jų akys buvo mieguistos, ir jie nežinojo, ką atsakyti. 41 Jis ateina trečią kartą ir taria jiems: „Vis dar tebemiegate, tebesiilsite? Gana! Atėjo valanda: štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas. 42 Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat“.

Jėzaus suėmimas

(Mt 26,47-56; Lk 22,47-53; Jn 18,2-11)

43 Ir tuojau, jam tebekalbant, pasirodė vienas iš Dvylikos – Judas, o kartu su juo būrys ginkluotų kalavijais ir vėzdais, pasiųstas aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir seniūnų. 44 Išdavėjas buvo jiems nurodęs ženklą: „Kurį pabučiuosiu, tai tas. Suimkite jį ir sergėdami veskite!“

45 Taigi atėjęs jis tuojau prisiartino prie Jėzaus ir tarė: „Rabi!“ – ir pabučiavo jį. 46 O kiti stvėrė Jėzų ir suėmė. 47 Vienas iš ten stovinčių, išsitraukęs kalaviją, užsimojo prieš vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. 48 O Jėzus prabilo jiems: „Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. 49 *Kasdien būdavau pas jus, mokiau šventykloje, ir jūs manęs nesuėmėte. Tačiau teišsipildo Raštai“. 50 Tada palikę jį, visi [mokiniai] pabėgo. 51 Tik vienas jaunuolis sekė iš paskos, susisupęs vien į drobulę. Jie čiupo jį, 52 bet jis išsinėrė iš drobulės ir nuogas pabėgo.

Jėzus teismo taryboje

(Mt 26,57-68; Lk 22,54.63-71; Jn 18,12-14.19-24)

53 Jėzus buvo nuvestas pas vyriausiąjį kunigą, kur buvo susirinkę visi aukštieji kunigai, seniūnai ir Rašto aiškintojai. 54 Petras iš tolo sekė jį iki vyriausiojo kunigo rūmų vidaus kiemo. Ten jis atsisėdo su tarnais ir šildėsi prie ugnies. 55 Aukštieji kunigai ir visa teismo taryba ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad galėtų jį pasmerkti mirti, bet nerado. 56 Nors daugelis melagingai liudijo prieš jį, tačiau jų liudijimai nesutapo. 57 Kai kurie melagingai kaltino jį, teigdami: 58 „Mes girdėjome jį sakant: *‘Aš sugriausiu šitą rankomis pastatytą šventovę ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankų darbo’“.

59 Bet ir šie kaltinimai nesutapo. 60 Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs viduryje, paklausė Jėzų: „Tu nieko neatsakai į šitų žmonių kaltinimus?“ 61 Tačiau jis tylėjo ir nieko neatsakė. Tuomet vyriausiasis kunigas vėl jį klausė: „Ar tu esi Mesijas, Šlovingojo Sūnus?“ 62 Jėzus jam atsakė:

„Taip, aš esu.

14,36 Aram. „tėti“, „tėveli“.

14,49 *Lk 19,47; 21,37*

14,58 *Jn 2,19*

Ir jūs dar *pamatysite*
**Žmogaus Sūnų,*
sėdintį Visagalio *dešinėje*
ir *ateinantį dangaus debesyse*".
[63] Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius*, šaukdamas: „Kam dar mums liudytojai? [64] Girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regis?" Ir jie visi *nusprendė jį esant vertą mirties. [65] Kai kurie ėmė į jį spjaudyti, dangstė jam veidą, mušė kumščiais ir reikalavo: „Pranašauk!" O tarnai daužė jį per veidą.

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26,69-75; Lk 22,55-62; Jn 18,15-18.25-27)

[66] Petras buvo žemai, kieme. Atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaitė [67] ir pamačiusi besišildantį Petrą, įsižiūrėjo į jį ir tarė: „Ir tu buvai su šituo Nazarėnu, su Jėzumi". [68] Petras išsigynė, sakydamas: „Nei aš žinau, nei suprantu, ką tu sakai". Jis išėjo į prieškiemį, ir gaidys pragydo. [69] Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo sakyti aplinkiniams: „Šitas yra iš jų!" [70] Jis vėl išsigynė. Kiek vėliau aplinkiniai sakė Petrui: „Tu tikrai vienas iš jų; juk tu irgi galilėjietis". [71] Tada jis šoko prisiekinėti ir dievagotis: „Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate". [72] Ir netrukus gaidys užgiedojo antrą kartą. Petras atsiminė, ką jam buvo pasakęs Jėzus: „Gaidžiui nė dukart nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi". Ir jis pravirko.

Jėzus pas Pilotą

(Mt 27,1-2.11-26; Lk 22,66; 23,1-5.13-25; Jn 18,28-40; 19,4-16)

15 Anksti rytą aukštieji kunigai su seniūnais ir Rašto aiškintojais bei visa teismo taryba, padarę sprendimą, surakintą Jėzų nuvedė ir perdavė Pilotui. [2] O Pilotas paklausė jį: „Ar tu esi žydų karalius?" Jis atsakė: „Tu pasakei".
[3] Tuo tarpu aukštieji kunigai visaip jį skundė. [4] Tad Pilotas vėl klausė Jėzų: „Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kokiais dideliais dalykais jie tave kaltina". [5] Bet Jėzus daugiau nebeatsakinėjo, ir Pilotas labai stebėjosi. [6] Per šventes jis paleisdavo vieną kalinį, kurio žmonės prašydavo. [7] Tada buvo vienas kalinys, vardu Barabas, suimtas kartu su maištininkais, kurie sąmyšio metu buvo nužudę žmogų. [8] Susirinkusi minia pradėjo prašyti to, ką visuomet Pilotas darydavo. [9] Pilotas prabilo: „Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?" [10] Mat jis žinojo, kad aukštieji kunigai jį buvo įskundę iš pavydo. [11] Tačiau aukštieji kunigai sukurstė žmones reikalauti, kad verčiau paleistų jiems Barabą. [12] Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos: „O ką man daryti su žydų karaliumi?" [13] Tie ėmė šaukti: „Ant kryžiaus jį!" [14] Pilotas dar klausė: „O ką gi pikta jis yra padaręs?" Tuomet jie pradėjo dar garsiau rėkti: „Ant kryžiaus jį!" [15] Norėdamas įsiteikti miniai Pilotas paleido Barabą, o Jėzų nuplakdino ir atidavė nukryžiuoti.

Patyčios ir nukryžiavimas

(Mt 27,27-44; Lk 23,26.33-37; Jn 19,17-24)

[16] Kareiviai nusivedė Jėzų į rūmų kiemą, tai yra pretorijų, ir ten sušaukė visą kuopą. [17] Jie apvilko jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo jam erškėčių vainiką [18] ir pradėjo jį sveikinti: „Sveikas, žydų karaliau!" [19] Jie daužė jam galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami neva garbino jį. [20] Prisityčioję nuvilko jam purpurinį apsiaustą ir apvilko jo paties drabužiais.

Tuomet jie išvedė Jėzų nukryžiuoti. [21] Jie privertė vieną grįžtantį iš laukų praeivį – Simoną Kirėnietį, Aleksandro ir *Rufo tėvą – panešėti jo kryžių. [22] Taip

---

14,62 *Dan 7,13*

14,63 Pasipiktinimo mostas.

14,64 *Kun 24,16*

15,21 *Rom 16,13*

jie nuvedė Jėzų į Golgotos vietą; išvertus
tai reiškia: „Káukolės vieta". 23 Ten davė
jam mira atmiešto vyno, bet jis negė-
rė. 24 Tuomet prikalė jį prie kryžiaus ir
**pasidalijo jo drabužius, mesdami bur-*
tą, kas kuriam turi tekti. 25 Buvo trečia
valanda, kai jį nukryžiavo. 26 Taip pat
buvo užrašytas jo kaltinimas: „Žydų ka-
ralius". 27 *Kartu su juo nukryžiavo du
plėšikus: vieną iš dešinės, kitą iš kairės.*
29 *Praeiviai užgauliojo Jėzų, *krai-
pydami galvas ir sakydami: „Še tau,
kuris sugriauni šventovę ir per tris die-
nas ją atstatai. 30 Gelbėkis pats, nuženk
nuo kryžiaus!" 31 Taip pat tyčiojosi
aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais,
kalbėdami tarp savęs: „Kitus gelbėda-
vo, o pats negali išsigelbėti. 32 Mesijas,
Izraelio karalius, tegu dabar nužengia
nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikė-
tume". Jį plūdo ir kartu nukryžiuotieji.

Jėzaus mirtis

(Mt 27,45-56; Lk 23,44-49; Jn 19,25.28-30)

33 Šeštai valandai atėjus, visą kraštą
apgaubė tamsa iki devintos valandos.
34 Devintą valandą Jėzus garsiai sušu-
ko: *Eloji, Eloji, lemà sabachtãni?* Tai
reiškia: **Mano Dieve, mano Dieve, ko-*
dėl mane apleidai?! 35 Kai kurie ten sto-
vintys išgirdę sakė: „Matai, jis šaukiasi
Elijo". 36 Tada vienas nubėgęs primirkė
kempinę *perrūgusio vyno, užmovė ją
ant nendrės ir padavė jam gerti, tarda-
mas: „Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis
Elijas jo nuimti". 37 Bet Jėzus, garsiai su-
šukęs, atidavė dvasią.*

38 Tuo metu šventovės *uždanga
perplyšo į dvi dalis nuo viršaus iki apa-
čios. 39 Šimtininkas, stovėjęs priešais ir
matęs, kaip jis šaukdamas mirė, tarė:
„Iš tikro šitas žmogus buvo Dievo Sū-
nus!"
40 Ten buvo *moterų, kurios žiūrėjo
iš tolo; tarp jų Marija Magdalena, Ma-
rija – Jokūbo Jaunesniojo ir Jozės mo-
tina – ir Salomė. 41 Kai Jėzus dar buvo
Galilėjoje, jos jį lydėjo ir jam tarnavo.
Taip pat ten buvo daug kitų, kartu su
juo atvykusių į Jeruzalę.

Laidojimas

(Mt 27,57-61; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42)

42 Jau vakarui atėjus (kadangi buvo Pa-
sirengimas, arba šabo išvakarės), 43 at-
vyko Juozapas iš Arimatėjos, garbingas
teismo tarybos narys, kuris irgi laukė
Dievo karalystės. Jis drąsiai nuėjo pas
Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. 44 Pilotas
nustebo: argi jau būtų miręs? Jis pasi-
šaukė šimtininką ir paklausė, ar Jėzus
jau miręs. 45 Patyręs tai iš šimtininko,
jis atidavė Juozapui kūną. 46 Šis nupir-
ko drobulę, nuėmė Jėzų nuo kryžiaus,
įvyniojo į drobulę, paguldė jį kapo rū-
syje, kuris buvo iškaltas uoloje, ir užri-
tino angą akmeniu. 47 Marija Magdale-
na ir Marija, Jozės motina, matė, kur jis
buvo palaidotas.

Prisikėlimas

(Mt 28,1-8; Lk 24,1-12; Jn 20,1-10)

16 Šabui praėjus, Marija Magda-
lena, Marija, Jokūbo motina, ir
Salomė nusipirko kvepalų, kad nuėju-
sios galėtų Jėzų patepti. 2 Labai anksti,
pirmąją savaitės dieną, jos ateina sau-
lei tekant prie kapo. 3 Jos kalbėjosi tarp
savęs: „Kas mums nuritins akmenį nuo
kapo angos?" 4 Bet pažvelgusios iš ar-
čiau pamatė, kad akmuo nuristas. O
buvo jis labai didelis. 5 Įėjusios į kapo

15,24 *Ps 22,19*
15,27 *Iz 53,12*
15,27 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 28: „Taip išsipildė Rašto žodis: 'Jis buvo priskaitytas prie piktadarių'".
15,29 *Ps 22,8; 109,25*
15,29 *Ps 22,8; Mt 27,39; Mk 14,58; Lk 23,35; Jn 2,19*
15,34 *Ps 22,2*
15,36 *Ps 69,22*
15,37 T. y. mirė.
15,38 *Iš 26,31-33*
15,40-41 *Lk 8,2-3*

rūsį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį
baltais drabužiais ir nustėro. [6] Bet jis
joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieško-
te nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis
prisikėlė, jo čia nebėra. Štai vieta, kur
jį buvo paguldę. [7] Eikite, pasakykite jo
mokiniams ir Petrui: *jis eina pirma
jūsų į Galilėją. Tenai jį pamatysite, kaip
jis yra jums sakęs". [8] Jos išėjo ir skubiai
nubėgo nuo kapo, nes jas buvo pagavęs
drebulys ir siaubas. Persigandusios jos
niekam nieko nesakė.

Pabaiga

(Mt 28,18-20; Lk 24,13-53; Jn 20,19-23; Apd 1,4-14)

[9] Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savai-
tės dieną, Jėzus pirmiausia pasirodė
Marijai Magdalenai, iš kurios buvo iš-
varęs septynis demonus. [10] Ji nuėjusi
pranešė jo bičiuliams, kurie gedėjo ir
verkė. [11] Tie išgirdę, kad jis gyvas ir kad
ji pati jį mačiusi, netikėjo. [12] Paskui Jė-
zus pasirodė dviem iš jų kelyje į kai-
mą, tačiau kitokiu pavidalu. [13] Ir šitie
sugrįžę paskelbė visiems kitiems, bet
ir jais anie netikėjo. [14] Galop pasirodė
visiems Vienuolikai, kai jie sėdėjo už
stalo; priekaištavo jiems už netikėjimą
ir širdies kietumą, kad netikėjo tais,
kurie buvo matę jį prisikėlusį.
[15] *Ir jis tarė jiems: „Eikite į visą pa-
saulį ir skelbkite Evangeliją visai kūri-
nijai. [16] Kas įtikės ir pasikrikštys, bus
išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerk-
tas. [17] Kurie įtikės, tuos lydės ženklai:
mano vardu jie išvarinės demonus,
kalbės naujomis kalbomis, [18] ims pli-
komis rankomis gyvates ir jei išgertų
mirštamų nuodų, jiems nepakenks. Jie
dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks".
[19] Baigęs jiems kalbėti, Viešpats Jėzus
buvo *paimtas į dangų ir atsisėdo Die-
vo dešinėje. [20] O jie iškeliavę visur skel-
bė žodį, Viešpačiui drauge veikiant ir
jų žodžius patvirtinant ženklais, kurie
juos lydėjo.*

16,7 *Mt 26,32; Mk 14,28*

16,15 *Apd 1,8*

16,19 *Apd 1,9-11*

16,20 Kai kuriuose rankr. vietoj eil. 19-20: „Visa, kas buvo pasakyta, jos trumpai papasakojo Petro bendrams. Paskui ir pats Jėzus nuo saulėtekio iki saulėlydžio krašto per juos skelbė šventą ir nenykstamą amžinojo išganymo žinią. Amen".

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

Evangelija pagal Luką (gr. *euaggelion kata loukan*, lot. *evangelium secundum lucam*), pagal tradiciją priskiriama Lukui, iš pagonių kilusiam krikščioniui, gydytojui ir apaštalo Pauliaus bendražygiui, parašyta apie 80 m. po Kr.

Pasakojamus įvykius galima suskirstyti taip: Jono Krikštytojo ir Jėzaus gimimas bei paaukojimas šventykloje (sk. 1–2), Jono Krikštytojo veikla ir Jėzaus krikštas (3,1–22), Jėzaus kilmės knyga (3,23–38), Jėzaus gundymas (4,1–13), veikla (4,14–9,50), kelionė į Jeruzalę (9,51–19,27), kančios savaitė, nukryžiavimas ir laidojimas (19,28–23,56), Jėzaus prisikėlimas ir apsireiškimas mokiniams (sk. 24).

Pagonių pasauliui skirtame pasakojime Jėzus iškyla kaip visų žmonių išganytojas.

Įžanga

1 Daugelis jau yra mėginę išdėstyti
raštu pasakojimą apie buvusius pas
mus įvykius, 2 kaip mums perdavė nuo
pradžios savo akimis mačiusieji ir bu-
vusieji žodžio tarnai*. 3 Taip pat ir aš,
rūpestingai viską nuo pradžios ištyręs,
nusprendžiau surašyti tau, garbingasis
Teofili, sutvarkytą pasakojimą, 4 kad
įsitikintum tikrumu mokslo, kurio esi
išmokytas.

Apreiškimas Zacharijui

5 Judėjos karaliaus Erodo dienomis
gyveno kunigas, vardu Zacharijas, iš
*Abijos skyriaus. Jis turėjo žmoną, var-
du Elzbieta, iš Aarono vaikaičių. 6 Abu
jie buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsa-
kymus bei nuostatus. 7 Juodu neturėjo
vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga ir
abu sulaukę senyvo amžiaus.
8 Kartą Zacharijas ėjo pagal skyriaus
eilę Dievo tarnystės pareigas, ir pagal
kunigų paprotį 9 burtu teko jam įženg-
ti į Viešpaties šventovės vidų ir aukoti
smilkalus. 10 Smilkymo valandą lauke
meldėsi visa tauta.
11 Tuomet jam pasirodė Viešpaties
angelas, stovintis smilkalų aukuro de-
šinėje. 12 Pamatęs jį Zacharijas sumišo,
ir išgąstis pagavo jį. 13 Bet angelas jam
tarė: „Nebijok, Zacharijau, tavo prašy-
mas išklausytas. Tavo žmona Elzbie-
ta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi
Jonu. 14 *Tau bus džiaugsmas ir paguo-
da, ir daugelis džiaugsis jo gimimu,*
15 nes jis bus didis Viešpaties akyse.
*Jis *negers vyno ir jokių svaigalų.* Iš pat
motinos įsčių jis bus kupinas Švento-
sios Dvasios 16 ir daugybę Izraelio sūnų
atvers į Viešpatį, jų Dievą. 17 *Su Elijo
dvasia ir galybe jis žengs pirma Vieš-
paties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus
ir įkvėpdamas neklusniems teisiųjų
nusiteikimą, kad prirengtų Viešpačiui
tobulą tautą“.
18 Tada Zacharijas tarė angelui:
„Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis,
ir mano žmona nebejauna“. 19 Angelas
jam atsakė: „Aš esu *Gabrielius, sto-

1,2 T. y. apaštalai.
1,5 *1 Met 24,10*
1,15 *Sk 6,3*
1,17 *Mal 3,23-24*
1,19 *Dan 8,16; 9,21*

vintis Dievo akivaizdoje. Esu atsiųstas
kalbėti su tavimi ir pranešti tau šią ge-
rąją naujieną. 20 Štai tu tapsi nebylys ir
negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai
įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais,
kurie išsipildys savo metu". 21 Tuo tar-
pu žmonės laukė Zacharijo ir stebėjosi,
kad jis taip ilgai užtrunka šventovėje.
22 Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir jie su-
prato, kad jis turėjęs šventovėje regėji-
mą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasi-
liko nebylys.
23 Tarnystės dienoms pasibaigus, jis
sugrįžo namo. 24 Praslinkus kiek laiko,
jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir pen-
kis mėnesius slėpėsi sakydama: 25 „Tai
Viešpats man davė; jis dabar teikėsi at-
imti mano pažeminimą* žmonių aky-
se".

Apreiškimas Marijai

26 Šeštą mėnesį angelas Gabrielius
buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos mies-
tą, kuris vadinasi Nazaretas, 27 *pas
mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juo-
zapas, iš Dovydo namų; o mergelės
vardas buvo Marija. 28 Atėjęs pas ją,
angelas tarė: „Sveika, malonėmis ap-
dovanotoji! Viešpats su tavimi!"* 29 Iš-
girdusi šiuos žodžius ji sumišo ir gal-
vojo sau, ką reiškia toks sveikinimas.
30 O angelas jai tarė: „Nebijok, Marija,
tu radai malonę pas Dievą!
31 Štai tu pradėsi įsčiose ir
pagimdysi sūnų,
*kurį pavadinsi Jėzumi.
32 Jisai bus didis ir vadinsis
Aukščiausiojo Sūnus.
Viešpats Dievas *duos jam
jo tėvo Dovydo sostą;
33 jis karaliaus Jokūbo
namuose per amžius,
ir jo karaliavimui nebus galo".
34 Marija paklausė angelą: „Kaip tai
įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?" 35 An-
gelas jai atsakė:
„Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs,
ir Aukščiausiojo galybė
pridengs tave savo šešėliu;
todėl ir tavo kūdikis bus šventas
ir vadinamas Dievo Sūnumi.
36 Antai tavoji giminaitė Elzbieta
pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo
yra šeštas tai, kuri buvo laikoma ne-
vaisinga, 37 nes *Dievui nėra negalimų
dalykų". 38 Tada Marija atsakė: „Štai aš
Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip
tu pasakei". Ir angelas pasitraukė.

Marija pas Elzbietą

39 Tomis dienomis Marija susiruošu-
si skubiai iškeliavo į Judėjos kalny-
no miestą. 40 Ji nuėjo į Zacharijo na-
mus ir pasveikino Elzbietą. 41 Vos tik
Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą,
jos įsčiose šoktelėjo kūdikis, o pati
Elzbieta pasidarė kupina Šventosios
Dvasios. 42 Ji balsiai sušuko: „Tu la-
biausiai palaiminta iš visų moterų,
ir palaimintas tavo įsčių vaisius! 43 Iš
kur man ta garbė, kad mano Viešpa-
ties motina aplanko mane?! 44 Štai vos
tik tavo pasveikinimo garsas pasiekė
mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo
kūdikis mano įsčiose. 45 Laiminga įti-
kėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai
pasakyta".

Marijos giesmė

46 O Marija prabilo:
*„Mano siela šlovina Viešpatį,
47 mano dvasia džiaugiasi
Dievu, savo Gelbėtoju,
48 nes jis pažvelgė į nuolankią
savo tarnaitę.

1,25 ST nevaisingumas buvo laikomas didele gėda ir Dievo bausmė.

1,27 *Mt 1,18*

1,28 Kai kuriuose rankr. pridurіama: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų".

1,31 *Mt 1,21*

1,32-33 *2 Sam 7,12-13.16; Iz 9,7*

1,37 *Pr 18,14*

1,46 *1 Sam 2,1-10*

Štai nuo dabar palaiminta
mane vadins visos kartos,
49 nes didžių dalykų padarė
man Visagalis,
ir šventas yra jo vardas!
50 Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie jo klauso.
51 Jis parodo savo rankos galybę
ir išsklaido išdidžios
širdies žmones.
52 Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.
53 Alkstančius gėrybėmis
apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.
54 Jis ištiesė pagalbos ranką
savo tarnui Izraeliui,
kad minėtų jo gailestingumą*,
55 kaip buvo žadėjęs mūsų
protėviams –
*Abraomui ir jo palikuonims
per amžius".
56 Marija prabuvo pas Elzbietą apie
tris mėnesius, o paskui sugrįžo į savo
namus.

Jono Krikštytojo gimimas

57 Elzbietai atėjo metas gimdyti, ir ji
susilaukė sūnaus. 58 Jos kaimynai ir gi-
minės, išgirdę, kokią didžią malonę su-
teikė jai Viešpats, džiaugėsi kartu su ja.
59 *Aštuntą dieną jie susirinko ber-
niuko apipjaustyti ir norėjo jį pavadin-
ti tėvo vardu – Zachariju. 60 Motina pa-
sipriešino: „O, ne! Jis vadinsis Jonas".
61 Kiti jai sakė: „Bet niekas tavo giminėje
neturi šito vardo". 62 Jie ženklais paklau-
sė tėvą, kaip jis norėtų pavadinti kūdikį.
63 Šis, pareikalavęs rašomosios lentelės,
užrašė: „Jo vardas – Jonas". Visi stebėjo-
si. 64 Tuoj pat atsivėrė jo lūpos, atsirišo
liežuvis, ir jis ėmė kalbėti, šlovindamas
Dievą. 65 Visus kaimynus apėmė baimė,
ir po visą Judėjos kalnyną sklido kalbos
apie šiuos įvykius. 66 Visi girdėjusieji
dėjosi tai į širdį ir klausinėjo: „Kaip ma-
nai, kas bus iš to vaiko?" Jį tikrai globojo
Viešpaties ranka.

Zacharijo giesmė

67 Kūdikio tėvas Zacharijas tapo kupi-
nas Šventosios Dvasios ir ėmė prana-
šauti:
68 „Šlovė Viešpačiui, Izraelio Dievui,
kad aplankė savo tautą ir
atnešė jai išvadavimą.
69 Jis pažadino gelbėtoją
mums galingą
savo tarno Dovydo namuose,
70 kaip nuo senų senovės
buvo skelbęs
savo šventųjų pranašų lūpomis,
71 jog mus išgelbės nuo priešų
ir iš rankos tų, kurie
mūsų nekenčia.
72 Tuo jis rodo mūsų protėviams
gailestingumą
ir atmena savo šventąją Sandorą –
73 priesaiką, duotą mūsų
tėvui Abraomui,
jog leis mums,
74 išvaduotiems iš priešų rankos,
be baimės jam tarnauti
75 per visą gyvenimą
šventumu ir teisumu jo akyse.
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas
Aukščiausiojo pranašu,
nes tu eisi pirma Viešpaties
*jam kelio nutiesti;
77 tu mokysi jo žmones
išganymą pažinti
per nuodėmių atleidimą.
78 Dėl širdingiausio mūsų
Dievo gailestingumo
mus aplankė šviesa iš aukštybių,
79 *kad apšviestų tūnančius
tamsoje ir mirties ūksmėje,
kad mūsų žingsnius pakreiptų
į ramybės kelią".

1,54 Arba: „prisiminęs savo gailestingumą".
1,55 *Pr 17,7*
1,59 *Kun 12,3*
1,76 *Mal 3,1*
1,79 *Iz 9,1*

Jono jaunystė

80 O kūdikis augo ir jo dvasia tvirtėjo.
Jis gyveno dykumoje iki pat savo viešo
pasirodymo Izraeliui dienos.

Jėzaus gimimas

2 Anomis dienomis išėjo ciesoriaus
Augusto įsakymas surašyti visus
valstybės gyventojus. 2 Toks pirmasis
surašymas buvo padarytas Kvirinui
valdant Siriją. 3 Taigi visi keliavo užsi-
rašyti, kiekvienas į savo miestą. 4 Taip
pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos mies-
to Nazareto į Judėją, į Dovydo miestą,
vadinamą Betliejumi, nes buvo kilęs
iš Dovydo namų ir giminės. 5 Jis turė-
jo užsirašyti kartu su savo sužadėtine
Marija, kuri buvo nėščia. 6 Jiems tenai
esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji
pagimdė savo pirmgimį sūnų, 7 suvys-
tė jį vystyklais ir paguldė ėdžiose, nes
jiems nebuvo vietos užeigoje.
8 Toje apylinkėje nakvojo laukuo-
se piemenys ir pakaitomis budėdami
sergėjo savo bandą. 9 Jiems pasirodė
Viešpaties angelas, ir juos nutvies-
kė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai
išsigando, 10 bet angelas jiems tarė:
„Nebijokite! Štai aš skelbiu jums ge-
rąją naujieną, kuri bus visai tautai.
11 Šiandien Dovydo mieste jums gimė
Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas.
12 Ir štai jums ženklas: rasite kūdi-
kį, suvystytą vystyklais ir paguldytą
ėdžiose“. 13 Ūmai prie angelo atsira-
do gausi dangaus kareivija. Ji garbi-
no Dievą, giedodama: 14 „Garbė Die-
vui aukštybėse, o žemėje ramybė jo
mylimiems žmonėms!“ 15 Kai angelai
nuo jų pakilo į dangų, piemenys kal-
bėjo vieni kitiems: „Bėkime į Betliejų
pažiūrėti, kas ten įvyko, ką Viešpats
mums paskelbė“. 16 Jie nusiskubino ir
rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, pagul-
dytą ėdžiose. 17 Išvydę jie apsakė, kas
jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį.
18 O visi žmonės, kurie girdėjo, ste-
bėjosi piemenų pasakojimu. 19 Marija
dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svars-
tė juos savo širdyje. 20 Piemenys grįžo
atgal, garbindami ir šlovindami Dievą
už visa, ką buvo girdėję ir matę, kaip
jiems buvo paskelbta.
21 Praslinkus aštuonioms dienoms,
*kai reikėjo apipjaustyti berniuką, jam
buvo duotas Jėzaus vardas, *kurį ange-
las buvo nurodęs dar prieš jo pradėji-
mą įsčiose.

Paaukojimas šventykloje

22 *Pasibaigus Mozės Įstatymo nusta-
tytoms apsivalymo dienoms, [Juoza-
pas ir Marija] nunešė kūdikį į Jeruza-
lę paaukoti Viešpačiui, 23 kaip parašyta
Viešpaties Įstatyme: **Kiekvienas pirm-
gimis berniukas bus pašvęstas Viešpa-
čiui,* – 24 ir duoti auką, kaip pasakyta
Viešpaties Įstatyme: **porą purplelių
arba du balandžiukus.*
25 Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu
Simeonas. Jis buvo teisus ir dievobai-
mingas vyras, laukiantis Izraelio pa-
guodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo.
26 Jam buvo Šventosios Dvasios ap-
reikšta, kad jis nemirsiąs, kol nepama-
tysiąs Viešpaties Mesijo. 27 Šventosios
Dvasios paragintas, jis atėjo dabar į
šventyklą. Įnešant gimdytojams kūdikį
Jėzų, kad pasielgtų, kaip Įstatymas rei-
kalauja, 28 Simeonas jį paėmė į rankas,
šlovino Dievą ir sakė:

Simeono palaiminimas

29 „Dabar gali, Valdove,
kaip buvai žadėjęs,
leisti savo tarnui ramiai iškeliauti,
30 nes mano akys išvydo
tavo išgelbėjimą,
31 kurį tu prirengei visų
tautų akivaizdoje:

2,21 *Kun 12,3*
2,21 *Lk 1,31*
2,22-24 *Kun 12,6-8*
2,23 *Iš 13,2.12*
2,24 *Kun 12,8*

[32] *šviesą pagonims apšviesti
ir tavosios Izraelio tautos garbę".
[33] Kūdikio tėvas ir motina stebėjosi
tuo, kas buvo apie jį kalbama. [34] O Si-
meonas palaimino juos ir tarė motinai
Marijai: „Štai šis skirtas daugelio Izra-
elyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus
prieštaravimo ženklas, [35] ir tavo pačios
sielą pervers kalavijas, kad būtų at-
skleistos daugelio širdžių mintys".

Onos pranašystė

[36] Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio
duktė iš Asero* giminės. Ji buvo visiš-
kai susenusi. Po mergystės ji išgyveno
septynerius metus su vyru, [37] o pas-
kui našlaudama sulaukė aštuonias-
dešimt ketverių metų. Ji nesitraukda-
vo iš šventyklos, tarnaudama Dievui
per dienas ir naktis pasninkais bei
maldomis. [38] Ir ji tuo pat metu priėju-
si šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį
visiems, kurie laukė Jeruzalės išvada-
vimo.

Jėzaus jaunystė

[39] Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties
Įstatymas, *jie sugrįžo į Galilėją, į savo
miestą Nazaretą. [40] Vaikelis augo ir sti-
prėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Die-
vo malonė buvo su juo.
[41] Jo gimdytojai kasmet eidavo į Je-
ruzalę švęsti *Velykų*. [42] Kai Jėzui su-
kako dvylika metų, šventės papročiu
jie nuvyko į Jeruzalę. [43] Iškilmėms pa-
sibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas
Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdyto-
jai to nepastebėjo. [44] Manydami jį esant
keleivių būryje, jie nuėjo dienos kelią,
paskui pradėjo ieškoti jo tarp giminių
bei pažįstamų. [45] Nesuradę grįžo jo be-
ieškodami į Jeruzalę.
[46] Pagaliau po trijų dienų rado jį
šventykloje, sėdintį tarp mokytojų,
besiklausantį jų ir juos beklausinė-
jantį. [47] Visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi
jo išmanymu ir atsakymais. [48] Pamatę
jį, gimdytojai labai nustebo, ir jo mo-
tina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip
padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su siel-
vartu ieškome tavęs". [49] O jis atsakė:
„Kam gi manęs ieškojote? Argi neži-
nojote, kad man reikia būti savo Tėvo
reikaluose*?" [50] Bet jie nesuprato jo
žodžių.
[51] Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Na-
zaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo moti-
na laikė visus įvykius savo širdyje. [52] O
Jėzus *augo išmintimi, metais ir malo-
ne Dievo ir žmonių akyse.

Jonas Krikštytojas

(Mt 3,1-12; 14,3-12; Mk 1,1-8; 6,17-29; Jn 1,15-31)

3 Penkioliktais ciesoriaus Tiberi-
jaus viešpatavimo metais, Ponci-
jui Pilotui valdant Judėją, Erodui esant
Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui
– Iturėjos bei Trachonitidės krašto te-
trarchu, Lisanijui – Abilenės tetrarchu,
[2] prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kaja-
fo, pasigirdo Viešpaties žodis Zacha-
rijo sūnui Jonui dykumoje. [3] Jis apėjo
visą Pajordanę, skelbdamas atsiverti-
mo krikštą nuodėmėms atleisti, [4] kaip
parašyta pranašo Izaijo kalbų knygoje:
**Tyruose šaukiančiojo balsas:*
Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!
[5] *Kiekvienas slėnys tebūna užpiltas,*
kiekvienas kalnas bei
kalnelis – nulygintas.
Kreivi keliai taps tiesūs,
o duobėti – išlyginti.
[6] *Ir visi žmonės išvys*
Dievo išgelbėjimą.

2,32 *Iz 42,6; 49,6; 52,10*
2,36 ST – Ašeras.
2,39 *Mt 2,23*
2,41 *Iš 12,1-27; Įst 16,1-8*
2,41 ST – Pascha.
2,49 Arba: „Tėvo namuose".
2,52 *1 Sam 2,26; Pat 3,4*
3,4-6 *Iz 40,3-5*

7 Ateinančioms pas jį krikštytis mi-
nioms Jonas sakė: „*Angių išperos, kas
jus pamokė bėgti nuo besiartinančios
rūstybės? 8 Duokite tikrų atsivertimo
vaisių! Ir nebandykite ramintis: *'Juk
mūsų tėvas – Abraomas'. Aš jums sa-
kau, kad Dievas gali pažadinti Abrao-
mui vaikų iš šitų akmenų. 9 Štai kirvis
jau prie medžio šaknų, ir *kiekvienas
medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus
iškirstas ir įmestas į ugnį“.
10 Minios jį klausinėjo: „Tai ką gi
mums daryti?!“ 11 Jis joms sakydavo:
„Kas turi dvejus marškinius, tepasida-
lija su neturinčiu, ir kas turi ko valgyti,
tegul taip pat daro“.
12 Ėjo ir *muitininkai krikštytis ir
klausė: „Mokytojau, o ką mums dary-
ti?“ 13 Jis aiškino jiems: „Nereikalau-
kite daugiau, negu jums nustatyta“.
14 Taip pat ir kariai klausinėjo: „O ką
mums daryti?“ Jis jiems sakė: „Nė iš
vieno nespauskite pinigų, neįdavinė-
kite norėdami pasipelnyti, tenkinkitės
savo alga“.
15 Stiprėjant žmonių lūkesčiams ir
daugeliui pradėjus spėlioti, ar čia kar-
tais ne Mesijas, 16 Jonas visiems kalbė-
jo: „Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniu,
bet ateina už mane galingesnis, ku-
riam aš nevertas atrišti apavo dirže-
lio. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia
ir ugnimi. 17 Jo rankoje – vėtyklė: jis iš-
valys savo kluoną ir surinks kviečius į
klėtį, o pelus sudegins neužgesinama
ugnimi“. 18 Dar daug kitų paraginimų
jis davė tautai ir skelbė gerąją naujieną.
19 *Tetrarchas Erodas, Jono baramas
dėl Erodiados, savo brolio žmonos,
ir dėl visų piktadarybių, kurias darė,
20 pridėjo prie jų dar ir tai, kad uždarė
Joną į kalėjimą.

3,7 *Mt 12,34; 23,33*
3,8 *Jn 8,33*
3,9 *Mt 7,19*
3,12 *Lk 7,29*
3,19–20 *Mt 14,3-4; Mk 6,17-18*

Jėzaus krikštas

(Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; Jn 1,32-34)

21 Kai visai tautai krikštijantis ir Jė-
zus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė
dangus, 22 ir Šventoji Dvasia kūnišku
pavidalu nusileido ant jo tarsi balan-
dis, o balsas iš dangaus prabilo: *„Tu
mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gė-
riuosi“.

Jėzaus kilmė

(Mt 1,1-17)

23 Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai
jis pradėjo veikti. Jis buvo laikomas
sūnumi Juozapo, sūnaus Elio, sūnaus
Matato, 24 sūnaus Levio, sūnaus Mel-
chio, sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo,
25 sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sū-
naus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus
Nagajo, 26 sūnaus Maato, sūnaus Mata-
tijo, sūnaus Semeino, sūnaus Josecho,
sūnaus Jodos, 27 sūnaus Joanano*, sū-
naus Resos, sūnaus Zorobabelio*, sū-
naus Salatielio*, sūnaus Nerio*, 28 sū-
naus Melchio, sūnaus Adijo, sūnaus
Kosamo, sūnaus Elmadamo, sūnaus
Ero, 29 sūnaus Jėzaus, sūnaus Elieze-
ro, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sū-
naus Levio, 30 sūnaus Simeono, sūnaus
Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus Jonamo,
sūnaus Eliakimo, 31 sūnaus Melėjo, sū-
naus Menos, sūnaus Matatos, sūnaus
Natamo*, sūnaus Dovydo, 32 sūnaus
Jesės, sūnaus Jobedo, sūnaus Boa-
zo, sūnaus Salos*, sūnaus Naasono*,
33 sūnaus Aminadabo, sūnaus Admi-
no, sūnaus Arnio, sūnaus Esromo*,

3,22 *Pr 22,2; Ps 2,7; Iz 42,1; Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 9,35*
3,27 ST – Johananas.
3,27 ST – Zerubabelis.
3,27 ST – Šaltielis.
3,27 ST ir Mt 1,11.12 – Jechonijas.
3,31 ST – Natanas.
3,32 ST – Salma, Mt 1,4.5 – Salmonas.
3,32 ST – Nachšonas.
3,33 ST – Hecronas.

sūnaus Faro*, sūnaus Judo, [34]sūnaus
Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abrao-
mo, sūnaus Taros*, sūnaus Nachoro*,
[35]sūnaus Serucho*, sūnaus Ragaujo*,
sūnaus Faleko*, sūnaus Ebero, sūnaus
Salos*, [36]sūnaus Kainamo, sūnaus
Arfaksado*, sūnaus Semo, sūnaus
Nojaus, sūnaus Lamecho, [37]sūnaus
Matūzalio*, sūnaus Henocho, sūnaus
Jareto*, sūnaus Maleleelio*, sūnaus
Kainamo*, [38]sūnaus Eno*, sūnaus
Seto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

Jėzaus gundymas

(Mt 4,1-11; Mk 1,12-13)

4 Kupinas Šventosios Dvasios Jėzus
grįžo nuo Jordano, ir Dvasia jį ve-
džiojo po dykumą [2]keturiasdešimt
dienų, ir jis buvo velnio gundomas. Jis
nieko nevalgė per tas dienas ir joms
pasibaigus buvo alkanas. [3]Tuomet
velnias jam tarė: „Jei tu Dievo Sūnus,
liepk šitam akmeniui pavirsti duona".
[4]Jėzus jam atsakė: „Parašyta: **Žmogus*
gyvas ne viena duona!"
[5]Tada velnias, pavedėjęs jį aukš-
čiau, viena akimirka parodė jam visas
pasaulio karalystes [6]ir tarė: „Duosiu
tau visą jų valdžią ir didybę; jos man
atiduotos, ir kam noriu, tam jas dova-
noju. [7]Taigi jei parpuolęs ant žemės
pagarbinsi mane, visa bus tavo". [8]O Jė-
zus jam atsakė: „Parašyta:
*Viešpatį, savo Dievą, tegarbink
ir jam vienam tetarnauk!*"
[9]Dar nusivedė jį velnias į Jeruzalę,
pastatė ant šventyklos šelmens ir tarė:
„Jei tu Dievo Sūnus, pulk nuo čia že-
myn, [10]nes parašyta:
**Jis palieps savo angelams
sergėti tave*
ir dar:
[11]**Jie nešios tave ant rankų,
kad neužsigautum kojos į akmenį*".
[12]Jėzus jam atkirto: „Pasakyta:
**Negundyk Viešpaties, savo Dievo!*"
[13]Visokius gundymus baigęs, vel-
nias atsitraukė nuo jo iki laiko.

Jėzus Nazarete

*(Mt 4,12–17.23; 13,53-58;
Mk 1,14–15.39; 6,1-6)*

[14]Dvasios galybe Jėzus sugrįžo į Galilė-
ją, ir visame krašte pasklido apie jį gar-
sas. [15]Jis pradėjo mokyti jų sinagogose,
visų gerbiamas.
[16]Jėzus parėjo į Nazãrą*, kur buvo
užaugęs. Šabo dieną, kaip pratęs, nuė-
jo į sinagogą ir atsistojo skaityti. [17]Jam
padavė pranašo Izaijo knygą. Atvynio-
jęs ritinį, jis rado vietą, kur parašyta:
[18]**Viešpaties Dvasia ant manęs,
nes jis patepė mane,
kad neščiau gerąją naujieną
vargdieniams.
Pasiuntė skelbti belaisviams
išvadavimo,
akliesiems – regėjimo;
siuntė vaduoti prislėgtųjų*
[19]*ir skelbti Viešpaties
malonės metų.*
[20]Suvyniojęs ritinį, Jėzus grąžino
jį patarnautojui ir atsisėdo; visų sina-
gogoje esančių akys buvo įsmeigtos į

3,33 ST – Perecas.
3,34 ST – Terachas.
3,34 ST – Nahoras.
3,35 ST – Serugas.
3,35 ST – Reuvas.
3,35 ST – Pelegas.
3,35 ST – Šelachas.
3,36 ST – Arpachšadas.
3,37 ST – Metušelachas.
3,37 ST – Jeredas.
3,37 ST – Mahalalelis.
3,37 ST – Kenanas.
3,38 ST – Enošas.
4,4 *Įst 8,3*
4,8 *Įst 6,13*
4,10 *Ps 91,11*
4,11 *Ps 91,12*
4,12 *Įst 6,16*
4,16 T. y. Nazaretą.
4,18-19 *Iz 61,1-2*

jį. [21] Ir jis pradėjo jiems kalbėti: „Šian-
dien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto
žodžiai". [22] Visi jam pritarė ir stebėjosi
maloningais žodžiais, sklindančiais iš
jo lūpų. Ir jie klausė: „Argi jis ne Juoza-
po sūnus?!" [23] O Jėzus prabilo: „Jūs, be
abejo, man priminsite patarlę: 'Gydy-
tojau, pats pasigydyk' – padaryk ir čia,
savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjome
buvus Kafarnaume". [24] Jis dar pridūrė:
„Iš tiesų sakau jums: *joks pranašas
nepriimamas savo tėviškėje. [25] Tik-
rą tiesą sakau jums: daug našlių buvo
Izraelyje Elijo dienomis, *kai dangus
buvo uždarytas trejus metus ir šešis
mėnesius ir baisus badas ištiko visą
kraštą. [26] *Bet nė pas vieną iš jų nebuvo
siųstas Elijas, tik pas našlę Sidono ša-
lyje, Sareptoje. [27] Taip pat pranašo Eli-
ziejaus laikais daug buvo raupsuotųjų,
bet nė vienas jų nebuvo pagydytas, tik
*siras Naamanas".

[28] Tai išgirdę, visi, kurie buvo sina-
gogoje, labai užsirūstino; [29] jie paki-
lę išsivarė jį iš miesto, iki pakriūtės to
kalno, ant kurio pastatytas jų miestas,
ir norėjo nustumti jį žemyn. [30] Bet Jė-
zus praėjo tarp jų ir pasišalino.

Jėzus Kafarnaume
(Mt 8,14-17; Mk 1,21-34)

[31] Jis nusileido į Galilėjos miestą Kafar-
naumą ir kiekvieną šabą mokė žmo-
nes. [32] *Jie labai stebėjosi jo mokslu,
nes jo žodis dvelkė galybe.

[33] Kartą sinagogoje buvo netyro-
jo demono dvasios apsėstas žmogus.
Jis pradėjo garsiai šaukti: [34] „Šalin! Ko
tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai?!
Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau,
kas tu esi: Dievo šventasis!" [35] Jėzus
sudraudė jį: „Nutilk ir išeik iš jo!" Nu-
bloškęs jį į sinagogos vidurį, demonas
išėjo, nė kiek jo nesužeidęs. [36] Visi nu-
stėro ir kalbėjosi: „Kas tai per žodis:
jis su valdžia ir galia įsakinėja netyro-
sioms dvasioms, ir tos pasitraukia?!"
[37] Ir gandas apie jį plito visose aplinki-
nėse vietovėse.

[38] Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono
namus. Simono uošvė labai karščiavo,
ir namiškiai prašė jai pagalbos. [39] Atsi-
stojęs prie jos galvūgalio, jis sudraudė
karštligę, ir toji liovėsi. Tuojau atsikė-
lusi ji galėjo jiems patarnauti.

[40] Saulei leidžiantis visi, kurie turė-
jo ligonių, įvairiomis ligomis sergan-
čių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė,
ant kiekvieno uždėdamas rankas. [41] Iš
daugelio išeidavo demonai, šaukda-
mi: „Tu Dievo Sūnus!" Jis drausdavo
juos, kad šito nesakytų; mat jie žinojo
jį esant Mesiją.

Kelionė į Judėją
(Mk 1,35-39)

[42] Dienai išaušus, Jėzus nuėjo į negyve-
namą vietą. Bet minios jo ieškojo ir jį
pasivijo. Žmonės mėgino Jėzų sulaiky-
ti, kad jų nepaliktų. [43] O jis jiems pasa-
kė: „Ir kitiems miestams aš turiu skelb-
ti gerąją naujieną apie Dievo karalystę,
nes tam ir esu siųstas". [44] Ir jis skelbė
[žodį] Judėjos sinagogose.

Pirmieji mokiniai
(Mt 4,18-22; Mk 1,16-19)

5 *Kartą, kai minios veržėsi prie Jė-
zaus klausytis Dievo žodžio, jis
stovėjo prie Genezareto ežero [2] ir pa-
matė dvi valtis, sustojusias prie ežero
kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė
tinklus. [3] Įlipęs į vieną valtį, kuri buvo
Simono, jis paprašė jį truputį atsistum-
ti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias
iš valties. [4] Baigęs kalbėti, jis tarė Si-
monui: „Irkis į gilumą ir išmeskite tin-
klus valksmui". [5] Simonas jam atsakė:

4,24 *Jn 4,44*
4,25 *1 Kar 17,1*
4,26 *1 Kar 17,8-16*
4,27 *2 Kar 5,1-14*
4,32 *Mt 7,28-29*

5,1-3 *Mt 13,1-2; Mk 3,9-10; 4,1*

„Mokytojau, *mes kiaurą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus“.
[6] *Tai padarę, jie užgriebė didelę daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti.
[7] Jie pamojo savo bendrininkams, buvusiems kitoje valtyje, atplaukti į pagalbą. Tiems atplaukus, jie pripildė žuvų abi valtis, kad jos kone skendo.
[8] Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“
[9] Mat jį ir visus jo draugus suėmė išgąstis dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę,
[10] taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro beñdrai. O Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo šiol jau žmones žvejosi“.
[11] Išvilkę į krantą valtis, jie viską paliko ir nuėjo paskui jį.

Raupsuotojo išgydymas

(Mt 8,1-4; Mk 1,40-45)

[12] Jėzui būnant viename mieste, atėjo vyras, visas raupsuotas. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė ant žemės ir maldavo: „Viešpatie, jei tik panorėsi, gali padaryti mane švarų!“
[13] Jėzus, ištiesęs ranką, palietė raupsuotąjį ir tarė: „Noriu, būk švarus!“ Ir tuojau raupsai pranyko.
[14] O Jėzus jam liepė niekam šito nepasakoti: „Tik nueik, pasirodyk kunigui ir *atiduok auką už pagijimą, kaip Mozės įsakyta, jiems paliudyti“.
[15] Tačiau garsas apie jį sklido vis plačiau, ir būrių būriai rinkdavosi jo pasiklausyti bei pagyti iš savo ligų.

[16] O jis traukdavosi į nuošalesnes vietas melstis.

Paralitiko išgydymas

(Mt 9,1-8; Mk 2,1-12)

[17] Vieną dieną jis mokė žmones. Ten sėdėjo fariziejų bei Įstatymo mokytojų, kurie buvo susirinkę iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų, taip pat iš Jeruzalės. O Viešpaties galybė skatino jį gydyti.
[18] Štai vyrai neštuvais atgabeno paralyžiuotą žmogų. Jie bandė jį įnešti vidun ir paguldyti priešais Jėzų.
[19] Nerasdami pro kur įnešti dėl žmonių gausybės, jie užlipo ant plokščiastogio ir, praėmę plytas, nuleido jį kartu su neštuvais žemyn į vidų ties Jėzumi.
[20] Matydamas jų tikėjimą, jis tarė: „Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos!“
[21] Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo svarstyti: „Iš kur šitas piktžodžiautojas? Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas!“
[22] O Jėzus, perpratęs jų mintis, prabilo: „Kam jūs taip manote savo širdyje?
[23] Kas lengviau – ar pasakyti: ‘Tavo nuodėmės tau atleistos’, ar pasakyti: ‘Kelkis ir vaikščiok!’?
[24] O kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint žemėje galią atleisti nuodėmes, – čia jis tarė paralyžiuotajam, – sakau tau: kelkis, imk savo patalą ir eik namo“.
[25] Tas tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė neštuvus ir šlovindamas Dievą nuėjo namo.
[26] Visus pagavo nuostaba, ir jie garbino Dievą. Apimti baimės jie kalbėjo: „Šiandien matėme nuostabių dalykų“.

Levio pašaukimas

(Mt 9,9-12; Mk 2,13-17)

[27] Išėjęs Jėzus pastebėjo muitininką, vardu Levis*, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: „Sek paskui mane!“
[28] Tasai viską palikęs atsikėlė ir sekė paskui jį.

[29] Levis savo namuose iškėlė jam didelį pokylį. Prie stalo susirinko didelis būrys muitininkų ir kitų svečių.
[30] *Fariziejai ir jų Rašto aiškintojai murmėjo ir prikaišiojo jo mokiniams: „Kam jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?“
[31] O Jėzus atsiliepė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams.
[32] Aš atėjau šaukti į atgailą ne teisiųjų, o nusidėjėlių“.

5,5 *Jn 21,3*
5,6 *Jn 21,6*
5,14 *Kun 14,1-32*
5,27 Kitas Mato vardas.
5,30 *Lk 15,1-2*

Pasninkas; nauja ir sena
(Mt 9,14-17; Mk 2,18-22)

33 Tada jie sakė jam: „Jono mokiniai
dažnai pasninkauja ir kalba maldas,
taip pat ir fariziejų mokiniai, o tavieji
valgo sau ir geria". 34 Jėzus jiems atsa-
kė: „Argi galite versti pasninkauti ves-
tuvių svečius, kol su jais yra jaunikis?!
35 Ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų at-
imtas, ir tada, tomis dienomis, jie pas-
ninkaus".

36 Jėzus dar pasakė jiems palygi-
nimą: „Niekas neplėšia lopo iš naujo
drabužio ir nesiuva jo ant seno. Šitaip
ir naująjį jis suplėšytų, ir senajam ne-
tiktų lopas iš naujojo. 37 Taip pat niekas
nepila jauno vyno į senus vynmaišius.
Jaunas vynas suplėšytų vynmaišius,
pats ištekėtų, ir vynmaišiai niekais nu-
eitų. 38 Jauną vyną reikia pilti į naujus
vynmaišius. 39 Ir niekas, gėręs seno
vyno, nenori jauno; jis sako: 'Senasis
geresnis!'"

Jėzus ir fariziejai
(Mt 12,1-14; Mk 2,23-28; 3,1-6)

6 Vieną šabą, Jėzui einant per javų
lauką, mokiniai *skabė varpas,
ir, ištrynę tarp delnų, valgė. 2 Farizie-
jai jiems prikišo: „Kam darote, kas
per šabą draudžiama?!" 3 Jėzus atsa-
kė jiems: *„Nejaugi neskaitėte, ką pa-
darė Dovydas, kai buvo alkanas pats
ir jo palydovai? 4 Kaip jis įėjo į Dievo
Namus, ėmė padėtinės duonos, valgė
ir davė savo palydai, nors jos *niekam
nevalia valgyti, tik kunigams!" 5 Ir jis
pridūrė: „Žmogaus Sūnus yra ir šabo
Viešpats".

6 Kitą šabo dieną jis nuėjo į sinagogą
ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio dešinė
ranka buvo padžiūvusi. 7 Rašto aiškinto-
jai ir fariziejai stebėjo, ar jis gydys šabo
dieną, kad rastų kuo jį kaltinti. 8 Bet jis
įžvelgė jų mintis ir tarė vyrui su padžiū-
vusia ranka: „Kelkis ir stok į vidurį". Ta-
sai atsistojo. 9 Tuomet Jėzus paklausė
juos: „Aš klausiu jus: ar per šabą leistina
gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar
žudyti?" 10 Ir apžvelgęs visus aplinkui, jis
tarė tam žmogui: „Ištiesk savo ranką!"
Tas ištiesė, ir ranka atgijo. 11 O jie baisiai
įniršo ir tarėsi, ką Jėzui padaryti.

Apaštalų pašaukimas
(Mt 10,1-4; Mk 3,13-19)

12 Tomis dienomis Jėzus užkopė į kal-
ną melstis. Ten jis praleido visą naktį,
melsdamasis Dievui. 13 Išaušus rytui,
jis pasišaukė savo mokinius ir iš jų išsi-
rinko dvylika; juos ir pavadino apašta-
lais: 14 Simoną, kurį praminė Petru, jo
brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą
ir Baltramiejų, 15 Matą ir Tomą, Alfie-
jaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą
Uoliuoju*, 16 Jokūbo sūnų Judą* ir Judą
Iskarijotą, vėliau tapusį išdaviku.

Jėzus gydo
(Mt 4,24-25; Mk 3,7-12)

17 Nusileidęs su jais žemyn, apsistojo
lygumoje. Ten buvo gausus jo moki-
nių būrys ir didelė daugybė žmonių
iš visos Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir
Sidono pajūrio. 18 Jie susirinko jo pasi-
klausyti ir pagyti iš savo ligų. Buvo pa-
gydomi netyrųjų dvasių varginamieji.
19 Visa minia stengėsi jį paliesti, nes iš
jo ėjo galia ir visus gydė.

Palaiminimai
(Mt 5,1-12)

20 Tuomet pakėlęs akis į savo mokinius
Jėzus prabilo:

„Palaiminti jūs, vargdieniai,
nes jūsų yra Dievo karalystė.

6,1 *Įst 23,25*
6,3-4 *1 Sam 21,1-6*
6,4 *Kun 24,9*

6,15 Gr. *zēlōtēs* arba *kananaios* (žr. Mt 10,4; Mk 3,18) – „uolusis", galbūt dėl priklausymo vad. „uoliesiems", arba „zelotams", veiklaus pasipriešinimo Romai šalininkams.
6,16 Kitas Tado vardas.

[21] Palaiminti, kurie dabar alkstate,
nes būsite pasotinti.
Palaiminti, kurie dabar verkiate,
nes juoksitės.
[22] *Palaiminti esate, kai žmonės jūsų
nekenčia, atstumia, niekina ir atmeta
kaip blogą jūsų vardą dėl Žmogaus Sū-
naus. [23] Džiaukitės tą dieną ir linksminkitės, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise *jų protėviai darė pranašams.

Perspėjimai

[24] Bet vargas jums, turtuoliai,
nes jūs jau atsiėmėte savo paguodą.
[25] Vargas jums, kurie dabar sotūs,
nes būsite alkani.
Vargas jums, kurie dabar juokiatės,
nes jūs liūdėsite ir verksite.
[26] Vargas jums, kai visi
žmonės jus giria,
nes ir jų protėviai lygiai taip gyrė
netikrus pranašus.

Priešų meilė

(Mt 5,30-48)

[27] Bet jums, kurie klausotės, aš sakau:
mylėkite savo priešus, darykite gera
tiems, kurie jūsų nekenčia. [28] Laimin-
kite tuos, kurie jus keikia, ir melski-
tės už savo niekintojus. [29] Kas užgauna
tave per vieną skruostą, atsuk ir antrą-
jį; kas atima iš tavęs apsiaustą, negink
ir marškinių. [30] Duok kiekvienam, ku-
ris prašo, duok ir nereikalauk atgal iš
to, kuris tavo paėmė. [31] *Kaip norite,
kad jums darytų žmonės, taip ir jūs
darykite jiems. [32] Jei mylite tuos, kurie
jus myli, tai koks čia jūsų nuopelnas?
Juk ir nusidėjėliai myli juos mylinčius.
[33] Jei darote gera tiems, kurie jums gera
daro, tai koks jūsų nuopelnas? Juk ir
nusidėjėliai taip daro. [34] Jei skolina-
te tik tiems, iš kurių tikitės atgausią,
koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjė-
liai skolina nusidėjėliams, kad atgautų
paskolą. [35] Bet jūs mylėkite savo prie-
šus, darykite gera ir skolinkite, nieko nesitikėdami. Tuomet jūsų lauks didelis atlygis, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai: juk jis maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems.

Neteiskite!

(Mt 7,1-2; 10,24-25; 12,33-35; 7,3-5.16-18; Mk 4,24)

[36] Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tė-
vas gailestingas. [37] Neteiskite ir nebū-
site teisiami; nesmerkite ir nebūsite
pasmerkti; atleiskite, ir jums bus at-
leista. [38] Duokite, ir jums bus duota;
saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu bus atiduotas jums į užantį. Kokiu saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta".
[39] Jis pasakė jiems palyginimą: *„Ar
gali aklas vesti aklą? Argi ne abu įkris-
tų į duobę?! [40] *Mokinys nėra viršesnis
už mokytoją: kiekvienas mokinys bus
gerai išlavintas, jei bus kaip mokyto-
jas. [41] Kodėl gi matai krislą savo brolio
akyje, o nepastebi rąsto savojoje?! [42] Ir
kaip gali sakyti broliui: 'Broli, leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', – pats nematydamas savo akyje rąsto?! Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o tada pažiūrėsi, kaip iš brolio akies išimti krislelį.
[43] Nėra gero medžio, kuris megztų
blogus vaisius, nei vėl netikusio, ku-
ris megztų gerus vaisius. [44] Kiekvienas
*medis pažįstamas iš vaisių. Nuo usnių niekas nerenka figų, o nuo erškėčio neskina vynuogių. [45] Geras žmogus
iš gero savo širdies lobyno ima gera, o blogasis iš blogo lobyno ima bloga. *Jo burna kalba tai, ko pertekusi širdis.

6,22 1 Pt 4,14
6,23 2 Met 36,16; Apd 7,52
6,31 Mt 7,12
6,39 Mt 15,14
6,40 Mt 10, 24-25; Jn 13,16; 15,20
6,44 Mt 12,33
6,45 Mt 12,34

Namas ir pamatai

(Mt 7,21-27)

46 Kam vadinate mane: 'Viešpatie, Viešpatie', o nedarote, ką sakau?!

47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo; aš jums parodysiu, į ką jis panašus. 48 Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes buvo gerai pastatytas.

49 O kas klausosi mano žodžių, bet jų nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, tiesiog ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis bemat sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus".

Šimtininko tikėjimas

(Mt 8,5-13; Jn 4,46-54)

7 Baigęs visus tuos pamokymus klausytojams, Jėzus sugrįžo į Kafarnaumą. 2 Ten vieno šimtininko branginamas tarnas sirgo ir buvo arti mirties. 3 Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas jį kelis žydų kilminguosius, prašydamas jį ateiti ir išgelbėti tarną. 4 Atėję pas Jėzų jie labai prašė ir sakė: „Jis vertas, kad jam tai padarytum, 5 nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą". 6 Jėzus nuėjo su jais. Prisiartinus prie namų, šimtininkas atsiuntė savo bičiulius jam pasakyti: „Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu. 7 Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas tave. Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas! 8 Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi aš sakau kuriam nors iš jų: 'Eik!' – ir jis eina; sakau kitam: 'Ateik čionai!' – ir jis ateina; sakau tarnui: 'Padaryk tai!' – ir jis daro". 9 Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi šimtininku ir atsigręžęs į jį lydinčią minią tarė: „Sakau jums – nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo". 10 Sugrįžę į namus pasiųstieji rado tarną pasveikusį.

Jaunuolio prikėlimas

11 Paskui Jėzus pasuko į miestą, vardu Nainas. Drauge keliavo jo mokiniai ir gausi minia. 12 Prisiartinus prie miesto vartų, štai nešė numirėlį – vienturtį našlės sūnų. Kartu ėjo nemaža miesto minia. 13 Pamačiusiam motiną Viešpačiui pagailo jos, ir jis tarė: „Neverk!" 14 Priėjęs palietė neštuvus. Nešėjai sustojo. O jis prabilo: „Jaunuoli, sakau tau: kelkis!" 15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Jėzus atidavė jį motinai. 16 Visus pagavo baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: „Didis pranašas atsirado tarp mūsų" ir: „Dievas aplankė savo tautą". 17 Ta žinia apie jį pasklido po visą Judėją ir visą šalį.

Jonas Krikštytojas ir Jėzus

(Mt 11,2-15)

18 Visa tai papasakojo Jonui jo mokiniai. 19 Tada Jonas, pasišaukęs du savo mokinius, nusiuntė juos pas Viešpatį paklausti: „Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?" 20 Atėję pas Jėzų, tie vyrai tarė: „Jonas Krikštytojas mus pasiuntė pas tave, klausdamas: 'Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?'" 21 Kaip tik tuo metu Jėzus išgydė daugelį iš ligų bei negalių ir nuo piktųjų dvasių, daugeliui aklųjų dovanojo regėjimą. 22 Tad atsakydamas jis tarė jiems: „Keliaukite ir apsakykite Jonui, ką esate matę ir girdėję: **aklieji praregi, raišieji vaikščioja,* raupsuotieji apvalomi, *kurtieji girdi,* mirusieji prikeliami, **vargdieniams skelbiama geroji naujiena.* 23 Ir palaimintas, kas nepasipiktins manimi".

24 Jono pasiuntiniams nuėjus, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar

7,22 *Iz 61,1*

7,22 *Iz 35,5-6*

vėjo linguojamos nendrės? [25] O ko išė-
jote pamatyti? Ar švelniais drabužiais
vilkinčio žmogaus? Antai tie, kurie
ištaigingai vilki ir prabangiai gyvena,
yra karaliaus rūmuose. [26] Tai ko gi išė-
jote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau
jums, ir daugiau negu pranašo. [27] Jis yra
tasai, apie kurį parašyta:

*Štai aš siunčiu pirm tavęs
savo pasiuntinį,
ir jis nuties tau kelią.*

[28] Sakau jums: tarp gimusių iš mo-
ters nėra buvę didesnio už Joną, bet ir
mažiausiasis Dievo karalystėje dides-
nis už jį. [29] *Jį išgirdusi visa tauta, taip
pat ir muitininkai, pripažino Dievo
teisumą, krikštydamiesi Jono krikštu.
[30] Tik fariziejai ir Įstatymo mokytojai,
nesiduodami jam krikštyti, atstūmė,
ką Dievas jiems buvo sumanęs.

Jėzus apie savo kartą
(Mt 11,16-19)

[31] Su kuo aš galėčiau palyginti šios kar-
tos žmones? Į ką jie panašūs? [32] Pana-
šūs jie į vaikus, kurie susėdę prekyvie-
tėje šaukia vieni kitiems:

'Mes jums grojome, o jūs nešokote;
mes giedojome raudas,
o jūs neverkėte'.

[33] Buvo atėjęs Jonas Krikštytojas. Jis
nevalgė duonos, negėrė vyno, tai jūs
sakėte: 'Jis demono apsėstas'. [34] Atėjo
Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis,
jūs vėl sakote: 'Štai rijūnas ir vyno gėrė-
jas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis'.
[35] Bet išmintį pateisino visi jos vaikai".

Atgailaujanti nusidėjėlė

[36] Vienas fariziejus užsiprašė Jėzų pie-
tų. Atėjęs į fariziejaus namus, jis sėdo
prie stalo. [37] *Ir štai moteris, kuri buvo
žinoma mieste nusidėjėlė, patyru-
si, kad jis fariziejaus namuose, atsi-
nešė alebastrinį indą kvapaus tepa-
lo ir [38] verkdama priėjusi iš užpakalio
prie jo kojų ėmė laistyti jas ašaromis,
šluostyti savo galvos plaukais, bučiavo
jo kojas ir tepė jas tepalu.

[39] Tai matydamas fariziejus, ku-
ris buvo Jėzų pasikvietęs, samprotavo
pats vienas: „Jeigu šitas būtų pranašas,
jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri jį
paliečia, – kad ji nusidėjėlė!" [40] O Jėzus
prabilo: „Simonai, turiu tau ką pasaky-
ti". Tas atsiliepė: „Sakyk, Mokytojau!"

[41] „Skolintojas turėjo du skolinin-
kus. Vienas buvo skolingas penkis
šimtus denarų, o kitas – penkiasde-
šimt. [42] Jiems neturint iš ko atiduoti, jis
dovanojo abiem. Katras labiau jį my-
lės?" [43] Simonas atsakė: „Manau, jog
tasai, kuriam daugiau dovanota". Jėzus
tarė: „Teisingai nusprendei".

[44] Ir, atsisukęs į moterį, jis tarė Simo-
nui: „Matai šitą moterį? Aš atėjau į tavo
namus, tu nedavei man vandens kojoms
nusimazgoti, o ji suvilgė jas ašaromis ir
nušluostė savo plaukais. [45] Tu manęs
nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesi-
liauja bučiavusi man kojų. [46] Tu aliejumi
man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė
man kojas. [47] Todėl aš tau sakau: jai atlei-
džiama daugybė jos nuodėmių, nes ji la-
bai pamilo. Kam mažai atleista, tas men-
kai myli". [48] O jai tarė: „Atleidžiamos tau
nuodėmės". [49] Sėdintieji kartu už stalo
pradėjo svarstyti: „Kas gi jis toks, kad
net ir nuodėmes atleidžia?!" [50] O jis dar
tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo
tave. Eik rami!"

Jėzaus talkininkės

8 Jėzus keliavo per miestus ir kaimus,
mokydamas ir skelbdamas gerąją
naujieną apie Dievo karalystę. Su juo
buvo Dvylika [apaštalų] [2] *ir kelios mo-
terys, išgydytos nuo piktųjų dvasių bei
ligų; tai Marija, vadinama Magdalena,
iš kurios buvo išėję septyni demonai,

7,27 *Mal 3,1*
7,29-30 *Mt 21,32; Lk 3,12*
7,37-38 *Mt 26,7; Mk 14,3; Jn 12,3*
8,2-3 *Mt 27,55-56; Mk 15,40-41; Lk 23,49*

3 Erodo prievaizdo Chūzo žmona Joana, Zuzana ir daug kitų moterų, kurios šelpė juos savo turtu.

Sėjėjas
(Mt 13,1-9.18-23; Mk 4,1-20)

4 Susirinkus gausiai miniai ir žmonėms dar skubant iš visų miestų pas Jėzų, jis bylojo palyginimu: 5 „Sėjėjas išsirengė sėti javų. Jam sėjant vieni grūdai nukrito pakelėje, buvo sumindžioti, ir dangaus sparnuočiai juos sulesė. 6 Kiti nukrito ant uolų, ir jų daigai sudžiūvo, nes trūko drėgmės. 7 Dar kiti nukrito tarp erškėčių, ir tie, kartu išaugę, juos nusmelkė. 8 O dar kiti nukrito į gerą žemę ir išaugę davė šimteriopą derlių“. Tai papasakojęs, jis sušuko: „Kas turi ausis klausyti – teklauso!“

9 Jo mokiniai paklausė, ką reiškiąs tasai palyginimas. 10 Jis atsakė: „Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptis, o kitiems jos skelbiamos palyginimais, kad

**regėdami nematytų*
ir girdėdami nesuprastų.

11 Palyginimas štai ką reiškia: sėkla yra Dievo žodis. 12 Pakelėje – tai tie, kurie klausosi, paskui ateina velnias ir išrauna žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. 13 Ant uolų – tie, kurie išgirdę žodį su džiaugsmu jį priima, bet neturi šaknų: kurį laiką jie tiki, o gundomi atkrinta. 14 Kas krito tarp erškėčių – tai tie, kurie išgirdo, bet tolyn eidami liko nusmelkti rūpesčių, turtų ir gyvenimo malonumų ir neduoda vaisiaus. 15 Nukritusi į gerą žemę sėkla – tai tie, kurie klauso žodžio, išsaugo jį taurioje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu.

Žiburio šviesa
(Mt 5,15; Mk 4,21-22)

16 *Nė vienas, uždegęs žiburį, nevožia jo indu ir nekiša po lova, bet stato į žibintuvą, kad ateinantys matytų šviesą. 17 *Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų atskleista, nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aikštėn. 18 Tad žiūrėkite, kaip klausotės. *Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis tariasi turįs“.

Tikroji šeima
(Mt 12,46-50; Mk 3,31-35)

19 Pas Jėzų atėjo motina ir broliai, bet negalėjo prasimušti iki jo per minią. 20 Jam buvo pranešta: „Tavo motina ir broliai stovi lauke, nori su tavimi pasimatyti“. 21 O jis atsakė: „Mano motina ir mano broliai – tai tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo“.

Audros nutildymas
(Mt 8,23-27; Mk 4,35-41)

22 Vieną dieną Jėzus su mokiniais įlipo į valtį ir pasakė: „Irkimės anapus ežero!“ Jie atsistūmė nuo kranto. 23 Mokiniams irkluojant Jėzus užmigo. Ežere pakilo viesulas. Bangos ėmė semti valtį, ir visi atsidūrė pavojuje. 24 Tuomet pripuolę mokiniai ėmė žadinti Jėzų, šaukdami: „Mokytojau, Mokytojau, žūvame!“ Atsikėlęs jis sudraudė vėją ir bangas. Jie nurimo, stojo tyla. 25 O Jėzus paklausė juos: „Kurgi jūsų tikėjimas?!“ Mokiniai išsigandę ir nustebę kalbėjo vienas kitam: „Kas jis toks, kad įsakinėja vėjams ir vandeniui, ir tie jo klauso?!“

Apsėstojo išgydymas
(Mt 8,28-34; Mk 5,1-20)

26 Jie atplaukė į gergeziečių* kraštą, kuris yra priešingame Galilėjai krante. 27 Kai tik Jėzus išlipo į krantą, jį pasitiko iš miesto atbėgęs vyras. Šis buvo demonų apsėstas, seniai nedėvėjo drabužių, negyveno namuose, laikėsi kapinėse. 28 Pamatęs Jėzų, jis parpuolė

8,10 *Iz 6,9-10*
8,16 *Mt 5,15; Lk 11,33*
8,17 *Mt 10,26; Lk 12,2*
8,18 *Mt 25,29; Lk 19,26*
8,26 Mt 8,28 – gadariečių.

priešais ir ėmė garsiai šaukti: „Ko tau
iš manęs reikia, Jėzau, Aukščiausiojo
Dievo Sūnau?! Maldauju, nekankink
manęs!“ 29 Mat Jėzus buvo įsakęs ne-
tyrajai dvasiai išeiti iš žmogaus. Dva-
sia dažnai sugriebdavo jį. Žmonės jį
laikydavo surakintą, supančiotomis
kojomis, bet jis sutraukydavo pančius,
ir demonas jį nuvarydavo į dykumą.
30 Jėzus paklausė: „Kuo tu vardu?“ Šis
atsakė: „Legionas“. Mat jį buvo apsėdę
daug demonų. 31 Jie maldavo, kad Jėzus
neįsakytų jiems nugrimzti gelmėn.

32 Tenai kalne ganėsi didelė kaime-
nė kiaulių. Demonai prašė leisti sueiti į
jas. Jėzus leido. 33 Tuomet demonai, iš-
ėję iš žmogaus, apniko kiaules. Kaime-
nė tuojau metėsi nuo skardžio į ežerą
ir prigėrė.

34 Pamatę, kas nutiko, piemenys pa-
bėgo ir pranešė apie tai mieste bei kai-
muose. 35 Žmonės išėjo pažiūrėti, kas
buvo atsitikę, ir susibūrė prie Jėzaus.
Čia jie rado žmogų, iš kurio buvo išėję
demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų ap-
sirengusį ir sveiko proto, ir nusigando.
36 Tie, kurie buvo matę, papasakojo,
kaip buvo išgydytas apsėstasis. 37 Tada
visi gergeziečių* šalies gyventojai ėmė
prašyti, kad Jėzus pasitrauktų iš jų, nes
juos buvo pagavusi didelė baimė. Jis
įsėdo į valtį ir sugrįžo atgal.

38 Vyras, iš kurio buvo išėję demo-
nai, prašėsi paliekamas pas Jėzų. Ta-
čiau jis atleido jį ir paliepė: 39 „Grįžk
namo ir papasakok, kokių didžių daly-
kų tau padarė Dievas“. Tuomet jis ėjo
per visą miestą ir skelbė, ką Jėzus jam
padaręs.

Moters išgydymas ir mergaitės prikėlimas

(Mt 9,18-26; Mk 5,21-43)

40 Grįžtantį Jėzų pasitiko minia, nes
visi jo laukte laukė. 41 Ir štai atėjo vy-
ras, vardu Jayras, sinagogos vyresnysis.
Jis puolė Jėzui po kojų, maldaudamas
ateiti į jo namus. 42 Mat jo vienturtė
dvylikametė dukrelė buvo marinama.
Jėzus ėjo minios apgultas.

43 Viena moteris, dvylika metų sir-
gusi kraujoplūdžiu*, kurios niekas ne-
galėjo pagydyti, 44 prisiartino iš užpa-
kalio, prisilietė jo drabužio apvado, ir
kraujas bematant liovėsi plūdęs. 45 O
Jėzus paklausė: „Kas mane palietė?“
Visiems besiginant, Petras tarė: „Mo-
kytojau, minia tave spaudžia ir stumia“.
46 Bet Jėzus atsakė: „Mane kažkas pa-
lietė, nes aš pajutau, kad iš manęs išėjo
galia“. 47 Moteris, pamačiusi, kad neliko
nepastebėta, drebėdama prisiartino,
parpuolė jam po kojų ir visų žmonių
akivaizdoje papasakojo, kodėl prisilie-
tusi ir kaip tuojau išgijusi. 48 Tuomet
Jėzus jai tarė: „Dukterie, tavo tikėjimas
išgelbėjo tave. Eik rami!“

49 Jėzui tebekalbant atėjo kažkas iš
sinagogos vyresniojo namų ir tam pra-
nešė: „Tavo duktė numirė. Nebevar-
gink Mokytojo“. 50 Tai išgirdęs, Jėzus
tarė: „Nebijok, tiktai tikėk, ir ji bus iš-
gelbėta“. 51 Atėjęs į namus, jis neleido
su savim eiti niekam, tik Petrui, Jonui,
Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai.
52 Visi verkė ir apraudojo ją. Jėzus pra-
bilo: „Neverkite! Mergaitė nėra mirusi,
o tik miega“. 53 Žmonės juokėsi iš jo,
žinodami, kad ji mirusi. 54 Bet jis, pa-
ėmęs ją už rankos, sušuko: „Mergaite,
kelkis!“ 55 Jos dvasia sugrįžo, ji tuojau
atsikėlė. Jėzus liepė duoti jai valgyti.
56 Mergaitės gimdytojai be galo stebė-
josi, o jis liepė niekam nesakyti, kas
buvo įvykę.

Apaštalų išsiuntimas

(Mt 10,5-14; Mk 6,7-13)

9 Sukvietęs Dvylika, Jėzus su-
teikė jiems galią ir valdžią vi-
siems demonams tramdyti ir ligoms

8,37 Žr. Lk 8,26.

8,43 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „išleidusi gydytojams visus savo išteklius, ir...“

gydyti. 2 Paskui išsiuntė Dievo karalys-
tės skelbti ir ligonių gydyti. 3 *Jis pasa-
kė jiems: „Nieko neimkite kelionei: nei
lazdos, nei krepšio, nei duonos, nei pi-
nigų. Neturėkite nė dviejų palaidinių.
4 Jei įeisite į kokius nors namus, pasi-
likite tenai. Iš ten ir keliaukite toliau.
5 *O kur tik žmonės jūsų nepriimtų, iš-
eidami iš to miesto, nusikratykite nuo
kojų dulkes kaip liudijimą prieš juos“.
6 Taigi išėję jie traukė per aplinkinius
kaimus, visur skelbdami gerąją naujie-
ną bei gydydami.

Erodas apie Jėzų

(Mt 14,1-2; Mk 6,14-16)

7 Tetrarchas Erodas išgirdo apie visus
tuos įvykius ir nežinojo, ką manyti,
nes vieni sakė: 8 *Jonas prisikėlęs iš
numirusių, kiti: pasirodęs Elijas, dar
kiti: prisikėlęs vienas senųjų prana-
šų. 9 Erodas tarė: „Jonui aš nukirsdi-
nau galvą; o kas yra šitas, apie kurį gir-
džiu pasakojant tokius dalykus?!“ Ir jis
stengėsi susitikti Jėzų.

Duonos padauginimas

(Mt 14,13-21; Mk 6,30-44; Jn 6,1-13)

10 Sugrįžę apaštalai apsakė Jėzui, ką
buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, jis pa-
sitraukė nuošaliai į Betsaidos miesto
apylinkes. 11 Minia, tai sužinojusi, sekė
iš paskos. Jis priėmė žmones ir kalbėjo
jiems apie Dievo karalystę, išgydė tuos,
kuriems reikėjo gydymo.

12 Diena pakrypo vakarop. Prisiar-
tinę Dvylika tarė: „Paleisk žmones,
kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus
bei vienkiemius, susirastų nakvynę
ir maisto. Mes juk esame dykumoje“.
13 Jėzus atsiliepė: „Jūs duokite jiems
valgyti!“ Dvylika atsakė: „Mes nieko
daugiau neturime, tik penkis kepalė-
lius duonos ir dvi žuvis. Nebent nuei-
tume ir nupirktume maisto visai šitai
miniai“. 14 O buvo ten apie penkis tūks-
tančius vyrų. Jėzus įsakė mokiniams:
„Susodinkite juos būriais po penkias-
dešimt“. 15 Jie taip padarė ir visus suso-
dino. 16 Tuomet paėmęs penkis kepa-
lėlius ir dvi žuvis jis pažvelgė į dangų,
palaimino, laužė ir davė mokiniams,
kad išnešiotų miniai. 17 Visi valgė ir pa-
sisotino. Ir dar buvo pririnkta dvylika
pintinių nulikusių gabaliukų.

Jėzaus dievystės išpažinimas

(Mt 16,13-20; Mk 8,27-30)

18 Kartą, kai Jėzus nuošaliai vienas
meldėsi, su juo buvo ir mokiniai. Jis
paklausė juos: „Kuo mane laiko žmo-
nės?“ 19 *Jie atsakė: „Vieni Jonu Krikš-
tytoju, kiti Eliju, treti sako: prisikė-
lęs vienas senųjų pranašų“. 20 Tada jis
paklausė: „O jūs kuo mane laikote?“
*Petras atsakė: „Dievo Mesiju“. 21 Jėzus
sudraudė juos, įsakydamas niekam to
nepasakoti.

Jėzus apie savo mirtį

(Mt 16,21; Mk 8,31)

22 Jis dar pridūrė, jog reikia, kad Žmo-
gaus Sūnus daug kentėtų, būtų se-
niūnų, aukštųjų kunigų bei Rašto aiš-
kintojų atmestas, nužudytas ir trečią
dieną prisikeltų.

Sekimas Jėzumi

(Mt 16,24-27; 10,33; Mk 8,34-38)

23 Jėzus pasakė visiems: *„Jei kas nori
eiti paskui mane, teišsižada savęs, te-
neša savo kryžių ir teseka manimi.
24 *Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją
praras, o kas pražudys dėl manęs savo
gyvybę, tas ją išgelbės. 25 Kokia būtų
nauda, jei žmogus laimėtų visą pasau-
lį, o save pražudytų ar sau pakenktų?!

9,3-5 *Lk 10,4-11*
9,5 *Apd 13,51*
9,7-8 *Mt 16,14; Mk 8,28; Lk 9,19*
9,19 *Mt 14,1-2; Mk 6,14-15; Lk 9,7-8*
9,20 *Jn 6,68-69*
9,23 *Mt 10,38; Lk 14,27*
9,24 *Mt 10,39; Lk 17,33; Jn 12,25*

[26]Jei kas gėdysis manęs ir mano žo-
džių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai
ateis su savąja bei Tėvo ir šventųjų an-
gelų šlove. [27]Iš tiesų sakau jums: kai
kurie iš čia stovinčiųjų neragaus mir-
ties, kol neišvys Dievo karalystės".

Jėzaus atsimainymas

(Mt 17,1-9; Mk 9,2-10)

[28]*Praslinkus maždaug aštuonioms
dienoms po šitų žodžių, jis pasiėmė
Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kal-
ną melstis. [29]Besimeldžiant jo veido
išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasida-
rė skaisčiai balti. [30]Ir štai pasirodė du
vyrai, kurie kalbėjosi su juo. Tai buvo
Mozė ir Elijas. [31]Jie pasirodė šlovėje ir
kalbėjo apie Jėzaus gyvenimo pabaigą,
būsiančią Jeruzalėje.

[32]Petrą ir jo draugus apėmė miegas.
Išbudę jie pamatė jo spindesį ir stovin-
čius šalia jo du vyrus. [33]Šiems tolstant,
Petras kreipėsi į Jėzų: „Mokytojau, gera
mums čia būti! Padarykime tris palapi-
nes: vieną tau, kitą Mozei ir trečią Eli-
jui". Jis nesižinojo, ką kalbąs. [34]Jam tai
besakant, užėjo debesis ir uždengė juos.
Jiems panyrant į debesį, mokiniai nusi-
gando. [35]O iš debesies aidėjo balsas:
*„Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klau-
sykite!" [36]Balsui nuskambėjus, Jėzus
liko vienas. O jie tylėjo ir tomis dieno-
mis niekam nesakė apie savo regėjimą.

Berniuko išgydymas

(Mt 17,14-18; Mk 9,14-27)

[37]Kitą dieną, jiems besileidžiant nuo
kalno, Jėzų pasitiko didelė minia. [38]Ir
štai vienas vyras iš minios ėmė šaukti:
„Mokytojau, meldžiu, pažvelk į mano
sūnų: tai vienturtis. [39]Kai dvasia jį pa-
čiumpa, jis staiga ima rėkti, o dvasia
tąso jį, jog tas net putoja. Ji tik vargais
negalais atstoja nuo jo, kone užkankin-
dama. [40]Aš prašiau tavo mokinius iš-
varyti dvasią, bet jie neįstengė". [41]Tada
Jėzus atsakė: „O netikinti ir sugedusi
gimine! Kiek ilgai man reikės su jumis
pasilikti ir jus kęsti?! Atvesk čia sūnų".
[42]Dar besiartinantį demonas jį par-
bloškė ir pradėjo tąsyti. Jėzus sudrau-
dė netyrąją dvasią, išgydė berniuką ir
atidavė jį tėvui. [43]Ir visi neteko žado
dėl Dievo didybės.

Jėzus vėl apie savo mirtį

(Mt 17,22; Mk 9,30-32)

Visiems stebintis Jėzaus darbais, jis
prabilo į mokinius: [44]„Įsidėmėkite
gerai mano žodžius: Žmogaus Sūnus
turi būti atiduotas į žmonių rankas".
[45]Jie nesuprato šios kalbos; jos reikš-
mė liko jiems paslėpta taip, kad jos
nesuvoktų*. O jie bijojo klausti Jėzų
apie tą dalyką.

Kas didžiausias?

(Mt 18,1-5; Mk 9,33-37; Jn 13,20)

[46]*Tarp mokinių kilo ginčas, kuris jų
didžiausias. [47]Įžvelgęs jų širdies min-
tis, Jėzus pasišaukė vaiką, pasistatė ša-
lia savęs [48]ir tarė: „Kas priima šį vaiką
dėl manęs, priima mane, o *kas mane
priima, priima tą, kuris yra mane siun-
tęs. Kas tarp jūsų mažiausias, tas yra
didis".

Jėzaus vardo galia

(Mk 9,38-40)

[49]Tada atsiliepė Jonas: „Mokytojau,
mes matėme vieną žmogų, tavo vardu
išvarantį demonus. Mes jam draudėme
tai daryti, nes jis nevaikščioja kartu su
mumis". [50]Jėzus atsakė: „Nedrauskite!
Kas ne prieš jus, tas už jus!"

Nesvetingas kaimas

[51]Atėjus metui, kai turėjo būti paimtas
iš pasaulio, Jėzus ryžtingai nukreipė

9,28-35 *2 Pt 1,17-18*

9,35 *Iz 42,1; Mt 3,17; 12,18; Mk 1,11; Lk 3,22*

9,45 Arba: „kad jie jos nesuvokė".

9,46 *Lk 22,24*

9,48 *Mt 10,40; Lk 10,16; Jn 13,20*

savo žingsnius į Jeruzalę. 52 Jis išsiun-
tė pirma savęs pasiuntinius. Tie užėjo
į vieną Samarijos kaimą paruošti, kur
jam apsistoti. 53 Bet kaimo gyventojai
nesutiko jo priimti, nes jis keliavo Je-
ruzalės link. 54 Tai girdėdami, moki-
niai Jokūbas ir Jonas sušuko: „Viešpa-
tie, jei nori, mes liepsime **ugniai kristi*
iš dangaus ir juos sunaikinti!" 55 Bet jis
atsisukęs sudraudė juos*. 56 Jie pasuko
į kitą kaimą.

Pašaukimo sunkumai
(Mt 8,18-22)

57 Jiems einant keliu, vienas žmogus
jam pasakė: „Aš seksiu paskui tave, kur
tik tu eitum!" 58 Jėzus atsakė: „Lapės turi
urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o
Žmogaus Sūnus neturi kur galvos pri-
glausti". 59 Kitam žmogui jis pasakė:
„Sek paskui mane!" Tas prašė: „Leisk
man pirmiau pareiti tėvo palaidoti".
60 Jis atsakė: „Palik mirusiems laidoti
savo numirėlius, o tu eik ir skelbk Die-
vo karalystę!" 61 Dar vienas tarė: *„Aš
seksiu paskui tave, Viešpatie, bet leisk
man pirmiau atsisveikinti su namiš-
kiais". 62 Jėzus tam pasakė: „Nė vienas,
kuris prideda ranką prie arklo ir žvalgo-
si atgal, netinka Dievo karalystei".

Septyniasdešimt dviejų pasiuntimas

10 Paskui Viešpats paskyrė dar ki-
tus septyniasdešimt du* moki-
nius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pir-
ma jo į visus miestus bei vietoves, kur
jis pats ketino vykti. 2 Jis sakė jiems:
*„Pjūtis didelė, o darbininkų maža.
Melskite pjūties šeimininką, kad at-
siųstų darbininkų į savo pjūtį. 3 Keliau-
kite! *Štai aš siunčiu jus lyg avinėlius
tarp vilkų. 4 *Nesineškite piniginės,
nei krepšio, nei apavo ir nieko kelyje
nesveikinkite.* 5 Į kuriuos tik namus
užeisite, pirmiausia tarkite: 'Ramy-
bė šiems namams!' 6 Ir jei ten gyvens
ramybės sūnus, jūsų ramybė nužengs
ant jo, o jei ne, sugrįš pas jus. 7 Pasiliki-
te tuose namuose, valgykite ir gerkite,
kas duodama, nes *darbininkas ver-
tas savo užmokesčio. Nesikilnokite iš
namų į namus. 8 Jei nueisite į kurį nors
miestą ir jus priims, valgykite, kas bus
jums padėta. 9 Gydykite to miesto ligo-
nius ir sakykite visiems: 'Jums prisiar-
tino Dievo karalystė!' 10 O jeigu užsuk-
site į tokį miestą, kur jūsų nepriims,
išėję į aikštę, tarkite: 11 'Mes jums nu-
kratome net jūsų miesto *dulkes, pri-
lipusias prie mūsų kojų, bet vis tiek ži-
nokite: Dievo karalystė jau prisiartino!'
12 *Sakau jums: ateis diena, kai *Sodo-
mai bus lengviau negu anam miestui.
13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau,
Betsaida! Jeigu *Tyre ir Sidone būtų
padaryta stebuklų, kokie padaryti pas
jus, jie seniai būtų atsivertę ir atgailoję
su ašutine ir pelenuose. 14 Todėl Tyrui
ir Sidonui teisme bus lengviau negu
jums. 15 *Ir tu, Kafarnaume, negi būsi
išaukštintas iki dangaus?! Tu nugar-
mėsi iki mirusiųjų pasaulio!
16 *Kas jūsų klauso, manęs klauso.
Kas jus niekina, mane niekina. O kas
niekina mane, niekina tą, kuris yra
mane siuntęs".

9,54 *2 Kar 1,9-16*
9,55 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „Nežinote, kokios dvasios esate. Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, o gelbėti".
9,61 *1 Kar 19,20*
10,1 Kai kuriuose rankr.: „septyniasdešimt".
10,2 *Mt 9,37-38*
10,3 *Mt 10,16*
10,4-11 *Mt 10,7-14; Mk 6,8-11; Lk 9,3-5*
10,4 Žr. 2 Kar 4,29.
10,7 *1 Kor 9,14; 1 Tim 5,18*
10,10-11 *Apd 13,51*
10,12 *Mt 10,15*
10,12 *Pr 19,24-28; Mt 11,24*
10,13 *Iz 23,1-18; Ez 26,1–28,26; Jl 4,4-8; Am 1,9-10; Zch 9,2-4*
10,15 *Iz 14,13-15*
10,16 *Mt 10,40; Mk 9,37; Lk 9,48; Jn 13,20*

17 Septyniasdešimt du sugrįžo ir su
džiaugsmu kalbėjo: „Viešpatie, mums
paklūsta net demonai dėl tavo vardo“.
18 O Jėzus atsiliepė: „Mačiau šėtoną,
kaip žaibą krintantį iš dangaus. 19 Štai
aš suteikiau jums galią *mindžioti gy-
vates bei skorpionus ir visokią priešo
galybę, kad niekas jums nepakenktų.
20 Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dva-
sios jums pavaldžios; džiaukitės, kad
jūsų vardai įrašyti danguje“.

Palaima mažutėliams

(Mt 11,25-27)

21 Tuomet jis džiūgavo Šventojoje Dva-
sioje ir kalbėjo: „Aš šlovinu tave, Tėve,
dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslė-
pei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų,
o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve,
nes tau taip patiko. 22 *Viskas man yra
mano Tėvo atiduota. Ir *niekas neži-
no, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas
yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus
panorės apreikšti“.

Mokinių privilegija

(Mt 13,16-17)

23 Atsigręžęs vien tiktai į mokinius, jis
tarė: „Palaimintos akys, kurios regi, ką
jūs regite. 24 Sakau jums: daugel prana-
šų ir karalių troško išvysti, ką jūs mato-
te, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdi-
te, bet neišgirdo“.

Didžiausias įsakymas

(Mt 22,34-40; Mk 12,28-31)

25 *Štai atsistojo vienas Įstatymo mo-
kytojas ir mėgindamas jį paklausė:
„Mokytojau, ką turiu daryti, kad lai-
mėčiau amžinąjį gyvenimą?“ 26 Jėzus
tarė: „O kas parašyta Įstatyme? Kaip
skaitai?“ 27 Tas atsakė: **Mylėk Viešpa-
tį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela,
visomis jėgomis ir visu protu, o *savo
artimą kaip save patį.* 28 Jėzus jam tarė:
„Gerai atsakei. *Tai daryk, ir gyvensi“.

Gailestingasis samarietis

29 Norėdamas pasiteisinti anas pa-
klausė Jėzų: „O kas gi mano artimas?“
30 Jėzus prabilo: „Vienas žmogus lei-
dosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pa-
kliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį,
sumušė ir nuėjo sau, palikdami pus-
gyvį. 31 Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo
vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo
kita puse kelio. 32 Taip pat ir levitas,
pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo
kita kelio puse. 33 O vienas pakeleivis
samarietis, užtikęs jį, pasigailėjo. 34 Jis
priėjo prie jo, užpylė ant žaizdų alie-
jaus ir vyno, aptvarstė jas; paskui, už-
kėlęs ant savo gyvulio, nugabeno į už-
eigą ir slaugė jį. 35 Kitą dieną jis išsiėmė
du denarus, padavė užeigos šeiminin-
kui ir tarė: ‘Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką
viršaus, sugrįžęs aš tau atsilyginsiu’.
36 Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs ar-
timas patekusiam į plėšikų rankas?“
37 Jis atsakė: „Tas, kuris parodė jam
gailestingumą“. Jėzus atsakė: „Eik ir tu
taip daryk!“

Morta ir Marija

38 Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsuko
į vieną kaimą. Ten viena moteris, var-
du *Morta, pakvietė jį paviešėti. 39 Ji
turėjo seserį, vardu Marija. Ši, atsisė-
dusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo
žodžių. 40 Morta buvo susirūpinusi vi-
sokiu patarnavimu. Ji stabtelėjo ir pa-
siskundė: „Viešpatie, tau nerūpi, kad
sesuo palieka mane vieną patarnauti?
Sakyk, kad ji man padėtų“. 41 Tačiau
Viešpats atsakė: „Morta, Morta, tu rū-
piniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų,

10,19 *Ps 91,13*
10,22 *Jn 3,35*
10,22 *Jn 10,15*
10,25-28 *Mt 22,35-40; Mk 12,28-34*
10,27 *Įst 6,5*
10,27 *Kun 19,18*
10,28 *Kun 18,5*
10,38-39 *Jn 11,1*

42 o reikia tik vieno. Marija išsirinko
geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos at-
imta“.

„Tėve mūsų“

(Mt 6,9-13)

11 Kartą Jėzus vienoje vietoje mel-
dėsi. Jam baigus maldą, vienas
mokinys paprašė: „Viešpatie, išmokyk
mus melstis, kaip ir Jonas išmokė sa-
vuosius mokinius“. 2 Jėzus tarė jiems:
„Kai melsitės, sakykite:
‘Tėve, teesie šventas tavo vardas.
Teateinie tavo karalystė.
3 Kasdienės mūsų duonos
duok mums kasdien
4 ir atleisk mums mūsų kaltes,
nes ir mes atleidžiame kiekvienam,
kuris mums kaltas.
Ir nevesk mūsų į pagundą’“.

Ištverminga malda

(Mt 7,7-11; Jn 14,13-14)

5 Jėzus dar kalbėjo jiems: „Kas nors iš
jūsų turės draugą ir nuėjęs pas jį vidur-
naktį sakys: ‘Bičiuli, paskolink man
tris kepaliukus duonos, 6 nes draugas
iš kelionės pas mane atvyko ir aš ne-
turiu ko jam padėti ant stalo’. 7 O anas
iš vidaus atsilieps: ‘Nekvaršink manęs!
Durys jau uždarytos, o aš su vaikais
lovoje, negaliu keltis ir tau duoti’. 8 Aš
jums sakau: jeigu nesikels ir neduos
jam duonos dėl bičiulystės, tai dėl jo
įkyrumo atsikels ir duos, kiek tik jam
reikia.
9 Tad ir aš jums sakau: prašykite,
ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite;
belskite, ir jums bus atidaryta. 10 Kiek-
vienas, kas prašo, gauna, kas ieško,
randa, ir beldžiančiam atidaroma.
11 Kur jūs matėte tokį tėvą, kad duonos
prašančiam vaikui duotų akmenį?!
Ar prašančiam žuvies atkištų gyvatę?
12 Arba prašančiam kiaušinio duotų
skorpioną? 13 Jei tad jūs, būdami ne-
labi, mokate savo vaikams duoti gerų
daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dan-
gaus suteiks Šventąją Dvasią tiems,
kurie jį prašo“.

Jėzus ir Belzebulas

(Mt 12,22-30; Mk 3,22-27)

14 Kartą Jėzus išvarė nebylumo demo-
ną. Demonui išėjus, nebylys prakal-
bėjo, ir minia stebėjosi. 15 Kai kurie
žmonės sakė: *„Jis išvaro demonus
demonų valdovo Belzebulo galia“.
16 Kiti, mėgindami jį, *reikalavo ženklo
iš dangaus. 17 Žinodamas, ką jie mano,
Jėzus jiems tarė: „Kiekviena suskilu-
si karalystė bus sunaikinta, ir namai
grius ant namų. 18 Jeigu ir šėtonas pasi-
dalijęs, tai kaip išsilaikys jo karalystė?!
Jūs sakote mane išvejant demonus Bel-
zebulo galia. 19 Jeigu jau aš išvarau juos
Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro
jūsų sekėjai*? Todėl jie bus jūsų teisė-
jai. 20 Bet jei aš išveju demonus Dievo
pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo ka-
ralystė.
21 Kai apsiginklavęs galiūnas sergi
savo sodybą, tada ir jo turtas apsaugo-
tas. 22 Bet jei užpuls stipresnis ir jį nu-
galės, tai atims jo ginklus, kuriais tas
pasitikėjo, ir išdalys grobį.
23 *Kas ne su manimi, tas prieš mane,
ir kas nerenka su manimi, tas barsto.

Nelabojo sugrįžimas

(Mt 12,43-45)

24 Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus,
klaidžioja bevandenėse vietose, ieš-
kodama poilsio. Neradusi ji sako sau:
‘Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau’.
25 Sugrįžusi randa juos iššluotus ir iš-
puoštus. 26 Tada eina, pasiima kitas
septynias dvasias, dar piktesnes už
save, ir įėjusios jos ten apsigyvena.
Ir paskui tam žmogui darosi blogiau
negu pirma“.

11,15 *Mt 9,34; 10,25*
11,16 *Mt 12,38; 16,1; Mk 8,11*
11,19 Pažod.: „jūsų sūnūs“.
11,23 *Mk 9,40*

Jonos ženklas
(Mt 12,38-42)

[27] Jam bekalbant, viena moteris iš mi-
nios garsiai sušuko: „Palaimintos įs-
čios, kurios tave nešiojo, ir krūtys,
kurias žindai!" [28] O jis atsiliepė: „Dar
labiau palaiminti tie, kurie klausosi
Dievo žodžio ir jo laikosi".

[29] Žmonėms gausiai susirinkus, Jė-
zus pradėjo kalbėti: „*Ši karta yra pik-
ta karta. Ji reikalauja ženklo, bet jai
nebus duota jokio kito ženklo, kaip
tik Jonos ženklas. [30] Kaip *Jona buvo
ženklas ninevietiams, taip Žmo-
gaus Sūnus bus šiai kartai. [31] *Pietų
šalies karalienė* teismo dieną prisi-
kels drauge su šios kartos žmonėmis
ir juos pasmerks. Juk ji atkeliavo nuo
žemės pakraščių pasiklausyti Salia-
mono išminties, o štai čia daugiau
negu Saliamonas. [32] Ninevės gyvento-
jai teismo dieną kelsis su šia karta ir
ją pasmerks, nes *jie atsivertė, išgirdę
Jonos pamokslus, o štai čia daugiau
negu Jona.

Žiburio šviesa
(Mt 5,15; 6,22-23; Mk 4,21; Lk 8,16)

[33] *Niekas uždegto žiburio nededa
į slėptuvę ar po indu, bet stato jį į ži-
bintuvą, kad įeinantys matytų šviesą.
[34] Kūno žiburys yra tavoji akis. Todėl
jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui
bus šviesu. O jeigu tavo akis nesveika,
tavo kūnas skendės tamsoje. [35] Todėl
žiūrėk, kad tavoji šviesa nebūtų tam-
sybė! [36] Taigi jei visam tavo kūnui švie-
su, ir niekas jo netemdo, tai jis ir bus
šviesus, lyg būtum apšviestas žiburio
spindulių".

11,29 *Mt 16,4; Mk 8,12*
11,30 *Jon 3,4*
11,31 *1 Kar 10,1-10; 2 Met 9,1-12*
11,31 Žr. 1 Kar 10,1-10.
11,32 *Jon 3,5*
11,33 *Mt 5,15; Mk 4,21; Lk 8,16*

Prieš fariziejus
(Mt 23,13-36)

[37] Jėzui tebekalbant, vienas fariziejus
pasikvietė jį pietų. Įėjęs jis sėdosi už
stalo. [38] Tai matydamas fariziejus nu-
sistebėjo, kad jis nenusimazgojo ran-
kų prieš valgį. [39] O Viešpats kreipėsi į
jį: „Kaip tik jūs, fariziejai, valote tau-
rės ir dubens išorę, o viduje esate pilni
gobšumo ir nelabumo. [40] Neišmanė-
liai! Argi išorės kūrėjas nėra sukūręs ir
vidaus?! [41] Verčiau duokite žmonėms
iš savo vidaus tarsi išmaldą, ir viskas
jums bus nesutepta. [42] Vargas jums,
fariziejai! Jūs duodate *dešimtinę iš
mėtų, rūtų ir kitokių žolelių, o nepai-
sote teisingumo ir Dievo meilės. Reikia
šitai daryti ir ano neapleisti! [43] Vargas
jums, fariziejai! Jūs taip mėgstate pir-
mąsias kėdes sinagogose ir sveikini-
mus turgavietėse! [44] Vargas jums! Esa-
te lyg apleisti kapai, kuriuos žmonės
nepastebėdami mindžioja".

[45] Tada vienas Įstatymo mokyto-
jas atsiliepė: „Mokytojau, taip kalbė-
damas, tu ir mus įžeidi". [46] Jis atsakė:
„Vargas ir jums, Įstatymo mokytojai!
Jūs kraunate žmonėms nepakeliamas
naštas, o patys tų naštų nė vienu pirštu
nepajudinate. [47] Vargas jums! Jūs stato-
te pranašams paminklus, o jūsų tėvai
juos žudė! [48] Taigi jūs liudijate ir prita-
riate savo tėvų darbams. Jie žudė, o jūs
statote paminklus.

[49] Štai kodėl Dievo Išmintis yra pa-
sakiusi: 'Aš siųsiu pas juos pranašų ir
apaštalų, o jie vienus žudys, kitus per-
sekios, [50] kad iš šios kartos būtų parei-
kalauta visų pranašų kraujo, pralieto
nuo pasaulio sutvėrimo, [51] pradedant
*Abelio krauju iki kraujo *Zacharijo,
kuris buvo nužudytas tarp aukuro ir
šventovės'. Taip! Aš sakau, jog bus pa-
reikalauta jo iš šios kartos.

11,42 *Kun 27,30*
11,51 *Pr 4,8*
11,51 *2 Met 24,20-21*

52 Vargas jums, Įstatymo mokytojai!
Jūs pasisavinote pažinimo raktą, bet
patys nėjote ir norintiems įeiti kliu-
dėte".
53 Jam iš ten išėjus, Rašto aiškintojai
bei fariziejai pradėjo smarkiai jį pulti
ir visaip kamantinėti, 54 tykodami ką
nors pagauti iš jo lūpų.

Tiesumas ir drąsa
(Mt 10,26-33)

12 Tuo tarpu susirinko tūkstan-
čiai žmonių, kad vieni kitus
trypė. Tada Jėzus pradėjo kalbėti pir-
miausia savo mokiniams: „*Saugoki-
tės fariziejų raugo, tai yra veidmai-
nystės! 2 *Nėra nieko uždengta, kas
nebus atidengta, ir nieko paslėpta,
kas nepasidarys žinoma. 3 Ką kalbėjo-
te patamsyje, skambės šviesoje, ir ką
šnibždėjote į ausį kambariuose, bus
skelbiama nuo stogų! 4 Aš sakau jums,
savo bičiuliams: nebijokite tų, kurie
žudo kūną ir paskui nebegali daugiau
kenkti. 5 Aš parodysiu, ko turite bijo-
ti: bijokite to, kuris nužudęs turi ga-
lią įstumti į pragarą. Taip, sakau jums,
šito bijokite!
6 Argi ne penki žvirbliai parduoda-
mi už du skatikus*? Tačiau nė vienas jų
nėra Dievo užmirštas. 7 Žinokite, kad
net visi jūsų galvos plaukai suskaityti.
Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugy-
bę žvirblių.
8 Aš jums sakau: kas išpažins mane
žmonių akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sū-
nus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.
9 O kas manęs išsigins žmonių akivaiz-
doje, to bus išsiginta Dievo angelų aki-
vaizdoje. 10 *Kas tartų žodį prieš Žmo-
gaus Sūnų, tam bus atleista, o kas
piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam
nebus atleista.
11 *Kai jie ves jus į sinagogas pas vir-
šininkus ar vyresnybes, nesirūpinkite,
kaip ginsitės ar ką atsakinėsite, 12 nes
Šventoji Dvasia tą pačią valandą jus
pamokys, ką kalbėti".

Turto menkystė

13 Vienas iš minios jam tarė: „Mokyto-
jau, liepk mano broliui, kad pasidaly-
tų su manimi palikimą". 14 Jis atsakė:
„Žmogau, kas gi mane skyrė jūsų teisė-
ju ar dalytoju?" 15 Ir dar pridūrė: „Žiū-
rėkite, saugokitės bet kokio godumo,
nes jei kas ir turi apsčiai, jo gyvybė ne-
priklauso nuo turto". 16 Jis pasakė jiems
palyginimą: „Vieno turtingo žmogaus
laukai davė gausų derlių. 17 Jis pradėjo
sau vienas svarstyti: 'Ką man čia da-
bar padarius? Neturiu kur sukrauti
derliaus'. 18 Galop jis tarė: 'Štai ką pa-
darysiu: nugriausiu savo klojimus, sta-
tysiuos didesnius ir į juos sugabensiu
visus javus ir visas gėrybes. 19 Tada tar-
siu savo sielai: mano siela, tu turi daug
gėrybių, sukrautų ilgiems metams. Il-
sėkis, valgyk, gerk ir linksmai poky-
liauk!' 20 O Dievas jam tarė: 'Kvaily, dar
šiąnakt bus pareikalauta tavo gyvybės.
Kam gi atiteks, ką susikrovei?' 21 Taip
būna tam, kas krauna turtus, bet nesi-
rūpina tapti turtingas pas Dievą".

Pasitikėjimas Apvaizda
(Mt 6,25-33)

22 Tada Jėzus kalbėjo savo mokiniams:
„Todėl aš jums sakau: per daug nesirū-
pinkite gyvybe, ką valgysite, nė savo
kūnu, ką vilkėsite. 23 Gyvybė svarbesnė
už maistą, o kūnas už drabužį. 24 Pasi-
žiūrėkite į varnus. Jie nesėja ir nepjau-
na, neturi nei sandėlių, nei kluonų, bet
Dievas juos maitina. Jūs nepalyginti
vertesni už paukščius! 25 Kas gi jūsų
galėtų savo rūpesčiu bent per sprindį
prailginti sau gyvenimą?! 26 Tad jei jūs
neįstengiate padaryti net mažmožio,

12,1 *Mt 16,6; Mk 8,15*
12,2 *Mk 4,22; Lk 8,17*
12,6 Pažod.: „asus".
12,10 *Mt 12,32; Mk 3,29*
12,11-12 *Mt 10,19-20; Mk 13,11; Lk 21,14-15*

tai kam rūpinatės kitais dalykais?
27 Įsižiūrėkite, kaip auga lelijos. Jos ne-
verpia ir neaudžia. Bet sakau jums: nė
*Saliamonas pačioje savo didybėje ne-
buvo taip pasipuošęs kaip kiekviena
jų. 28 Jeigu Dievas taip aprengia laukų
gėlę, šiandien žydinčią, o rytoj meta-
mą į krosnį, tai dar labiau pasirūpins
jumis, mažatikiai! 29 Tad neklausinėki-
te, ką valgysite ar gersite, ir nebūgštau-
kite! 30 Visų tų dalykų vaikosi šio pa-
saulio pagonys. O jūsų Tėvas žino, kad
viso to jums reikia. 31 Verčiau ieškokite
jo karalystės, o tai bus jums pridėta.
32 Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tė-
vas panorėjo atiduoti jums karalystę!

Tikrasis lobis

(Mt 6,20-21)

33 Išparduokite savo turtą ir išdalykite
jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių,
kurios nesusidėvi, kraukite nenyks-
tantį lobį danguje, kur joks vagis ne-
prieis ir kandys nesuės. 34 Kur jūsų lo-
bis, ten ir jūsų širdis.

Budrūs tarnai

(Mt 24,43-51; Mk 13,33-37)

35 Tebūnie *jūsų strėnos sujuostos* ir
*žiburiai uždegti. 36 Jūs *būkite pana-
šūs į žmones, kurie laukia savo šei-
mininko, grįžtančio iš vestuvių, kad
kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau
atidarytų. 37 Laimingi tarnai, kuriuos
sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš
tiesų sakau jums: jis susijuos, susodins
juos prie stalo ir eidamas aplinkui pa-
tarnaus jiems. 38 Jeigu jis sugrįžtų an-
trosios ar trečiosios nakties sargybos
metu ir rastų juos budinčius, laimingi
jie! 39 *Įsidėmėkite: jei šeimininkas ži-
notų, kurią valandą ateis vagis, neleis-
tų jam įsilaužti į savo namus. 40 Ir jūs
būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus
ateis, kai nesitikėsite".
41 Tuomet Petras paklausė: „Viešpa-
tie, ar šį palyginimą pasakei tik mums,
ar visiems?" 42 Viešpats atsakė: „Kas
yra tas ištikimas ir sumanus prievaiz-
das, kurį šeimininkas paskirs vadovau-
ti šeimynai ir deramu laiku ją maitinti?
43 Laimingas tarnas, kurį sugrįžęs šei-
mininkas ras taip darantį. 44 Sakau jums
tiesą: jis paskirs jį valdyti visų savo tur-
tų. 45 Bet jeigu anas tarnas pasakys pats
sau: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti',
ir ims mušti tarnus bei tarnaites, valgy-
ti, gerti ir girtuokliauti, 46 tai to tarno
šeimininkas sugrįš vieną dieną, kai jis
nelaukia, ir tokią valandą, kurią jis nė
manyti nemano. Jis žiauriai nubaus* jį,
ir jam teks neištikimųjų likimas.
47 Tarnas, kuris žino savo šeiminin-
ko valią, bet nieko neparuošia ir pagal
jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas.
48 O kuris nežino [šeimininko valios],
kad ir baustinai pasielgęs, bus mažai
plakamas. Iš kiekvieno, kuriam daug
duota, bus daug pareikalauta, ir kam
daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota.

Nesantarvė dėl Jėzaus

(Mt 10,34-36)

49 Aš atėjau įžiebti žemėje ugnies ir
taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! 50 Aš
turiu būti *pakrikštytas krikštu ir taip
nerimstu, kol tai išsipildys!
51 Gal manote, kad esu atėjęs atneš-
ti žemei ramybės?! Ne, sakau jums, ne
ramybės, o nesantarvės. 52 Nuo dabar
penki vienuose namuose bus pasidali-
ję: trys prieš du ir du prieš tris. 53 *Tė-
vas stos prieš sūnų, o *sūnus prieš tėvą,*
motina prieš dukterį, o *duktė prieš mo-
tiną;* anyta prieš marčią, ir *marti prieš
anytą".*

12,27 *1 Kar 10,4-7; 2 Met 9,3-6*
12,35 *Iš 12,11*
12,35 *Mt 25,1-13*
12,36 *Mk 13,34-36*
12,39-40 *Mt 24,43-44*
12,46 Pažod.: „sukapos".
12,50 *Mk 10,38*
12,53 *Mch 7,6*

Laiko ženklai

(Mt 16,2-3; 5,25-26)

[54] Jėzus pasakė ir minioms: „Matydami debesį, kylantį vakaruose, jūs tuoj pat sakote: 'Ateina lietus', ir taip atsitinka. [55] Pučiant pietų vėjui, jūs tvirtinate: 'Bus karšta', ir taip iš tiesų esti. [56] Veidmainiai! Jūs mokate išaiškinti, ką reiškia žemės ir dangaus išvaizda, tai kodėl gi neišsiaiškinate šio laiko prasmės? [57] Kodėl gi patys nenusprendžiate, kas teisu?

[58] Kai eini su ieškovu pas vyresnybę, pasistenk dar kelyje su juo sulygti, kad jis tavęs kartais nenusitemptų pas teisėją, teisėjas neatiduotų teismo vykdytojui, o teismo vykdytojas neįmestų tavęs į kalėjimą. [59] Sakau tau: iš ten neišeisi, kol neatsiteisi ligi paskutinio skatiko*".

Raginimas atsiversti

(Jn 8,24)

13 Tuo pačiu metu atėjo keli žmonės ir papasakojo Jėzui apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišęs su jų aukomis. [2] Tada Jėzus pasakė jiems: „Ar manote, kad tie galilėjiečiai buvo didesni nusidėjėliai už visus kitus galilėjiečius ir todėl taip nukentėjo?! [3] Anaiptol, sakau jums! Bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite. [4] Arba anie aštuoniolika, kuriuos užgriuvo bokštas prie Siloamo [tvenkinio] ir užmušė; jūs manote, kad jie buvo kaltesni už visus kitus Jeruzalės gyventojus?! [5] Ne, sakau jums, bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite".

Nevaisingas figmedis

[6] Jėzus pasakė palyginimą: „Vienas žmogus turėjo savo vynuogyne pasisodinęs figmedį. Kartą jis atėjo pažiūrėti jame vaisių, bet nerado. [7] Ir tarė sodininkui: 'Štai jau treji metai, kaip aš ateinu ieškoti šio figmedžio vaisių, ir vis nerandu. Nukirsk jį, kam dar žemę alina!' [8] Anas jam sako: 'Šeimininke, palik jį dar šiais metais. Aš jį apkasiu ir patręšiu. [9] Rasi jis dar duos vaisių. O jei ne, tada jį iškirsdinsi'".

Jėzus vėl gydo šabo dieną

[10] Šabo dieną Jėzus mokė sinagogoje. [11] Čia pasitaikė moteris, aštuoniolika metų kenčianti nuo ligos dvasios. Ji buvo sutraukta ir visiškai negalėjo išsitiesti. [12] Jėzus pamatęs pasišaukė ją ir tarė: „Moterie, esi išvaduota iš savo ligos!" [13] Jis uždėjo ant jos rankas, toji bemat atsitiesė ir ėmė šlovinti Dievą. [14] Tada sinagogos vyresnysis, supykęs, kad Jėzus gydė šabo dieną, pasakė miniai: *„Dirbamos yra šešios dienos. Ateikite jomis ir gydykitės, o ne per šabą!" [15] Viešpats jam atsakė: „Veidmainiai! Argi kas iš jūsų neatriša šabo dieną nuo ėdžių savo jaučio ar asilo ir nenuveda pagirdyti?! [16] Argi šios Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė sukaustęs jau aštuoniolika metų, nereikėjo išvaduoti iš pančių šabo dieną?" [17] Jam tai kalbant, visi jo priešai susigėdo, o visa minia džiaugėsi šlovingais jo darbais.

Garstyčios grūdelis ir raugas

(Mt 13,31-33; Mk 4,30-32)

[18] Jėzus kalbėjo: „Į ką panaši Dievo karalystė, ir su kuo man ją palyginti? [19] Ji panaši į garstyčios grūdą, kurį ėmė žmogus ir pasėjo savo darže. Jis išaugo į medelį, ir **padangių sparnuočiai susisuko lizdus jo šakose*".

[20] Jis vėl tarė: „Su kuo man palyginti Dievo karalystę? [21] Ji panaši į raugą, kurį ėmusi moteris įmaišė į tris saikus* miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".

12,59 Pažod.: „leptono".

13,14 *Iš 20,9-10; Įst 5,13-14*

13,19 *Ez 17,23; 31,6; Dan 4,9.18*

13,21 Gr: „satonas", hebr. „seja".

Siauras išganymo takas
(Mt 7,13-14)

[22]Jėzus ėjo mokydamas per miestelius
ir kaimus ir keliavo į Jeruzalę. [23]Kažkas
jį paklausė: „Viešpatie, ar maža bus iš-
gelbėtų?“ Jis pasakė jiems: [24]„Pasi-
stenkite įeiti pro ankštus vartus! Sa-
kau jums, daugelis bandys įeiti, bet
neįstengs.

Perspėjimas netikintiems
(Mt 7,21-23; 8,11-12; Mk 10,31)

[25]Kai namų šeimininkas atsikels ir už-
rakins duris, stovėdami lauke jūs pra-
dėsite belsti į duris ir prašyti: 'Vieš-
patie, atidaryk mums!' O jis atsakys:
'Aš nežinau, iš kur jūs'. [26]Tada imsite
dėstyti: 'Mes valgėme ir gėrėme tavo
akivaizdoje, tu mokei mūsų gatvėse...'
[27]O jis jums tars: 'Aš nežinau, iš kur
jūs. **Eikite šalin nuo manęs, visi pik-*
tadariai!'

[28]*Tai bus verksmo ir dantų griežimo, kai Dievo karalystėje pamatysite
Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pra-
našus, o patys būsite išvaryti laukan.
[29]Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės
ir pietų, ir sėsis prie stalo Dievo kara-
lystėje. [30]Ir štai *yra paskutinių, kurie
bus pirmi, ir pirmų, kurie bus pasku-
tiniai“.

Atsakymas Erodui

[31]Tuo pačiu metu atėjo keli fariziejai ir
įspėjo Jėzų: „Eik iš čia, pasišalink, nes
Erodas nori tave nužudyti“. [32]Jis at-
sakė jiems: „Eikite ir pasakykite tam
lapei: 'Štai aš išvarinėju demonus ir
gydau šiandien, tai darysiu ir rytoj, o
trečią dieną būsiu visa atlikęs. [33]Bet
šiandien ir rytoj, ir poryt aš turiu ke-
liauti; nedera juk pranašui žūti ne Je-
ruzalėje'.

Perspėjimas Jeruzalei
(Mt 23,37-39)

[34]Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus
ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas
tave siųsti. Kiek kartų norėjau surink-
ti tavo vaikus tarsi višta savo viščiukus
po sparnais, o tu nenorėjai! [35]Štai pa-
liekami jums jūsų namai. Ir aš sakau
jums: jūs manęs nebematysite, kol
ateis laikas, kada tarsite: *'Garbė tam,
kuris ateina Viešpaties vardu!'*“

Vandenlige sergančiojo išgydymas

14 Kartą šabo dieną Jėzus atėjo į
vieno fariziejų vyresniojo na-
mus valgyti, o jie atidžiai stebėjo jį.
[2]Štai jį pasitiko vandenlige sergantis
žmogus. [3]Jėzus kreipėsi į Įstatymo mo-
kytojus ir fariziejus: „Valia per šabą gy-
dyti ar ne?“ [4]Tie tylėjo. Tada jis ėmė iš-
gydė jį ir paleido. [5]O jiems pasakė: *„Jei
kurio iš jūsų sūnus ar galvijas* įkris į
šulinį, argi tučtuojau neištrauks jų šabo
dieną?!“ [6]Ir jie nesugebėjo į tai atsakyti.

Pirmosios vietos

[7]Matydamas, kaip svečiai rinkosi pir-
mąsias vietas prie stalo, jis pasakė
jiems palyginimą: [8]*„Kai tave pakvies
į vestuves, nesisėsk pirmoje vietoje,
kad kartais nebūtų pakviesta garbin-
gesnio už tave [9]ir atėjęs tas, kuris tave
ir jį kvietė, netartų tau: 'Užleisk jam
vietą!' Tuomet tu sugėdintas turėtum
sėstis į paskutinę vietą. [10]Kai būsi pa-
kviestas, verčiau eik ir sėskis paskuti-
nėje vietoje, tai atėjęs šeimininkas tau
pasakys: 'Bičiuli, pasislink aukščiau!'
Tada tau bus garbė prieš visus svečius.
[11]*Kiekvienas, kuris save aukština, bus
pažemintas, o kuris save žemina, bus
išaukštintas“.

13,27 *Ps 6,9*
13,28-29 *Mt 8,11-12*
13,28 *Mt 22,13; 25,30*
13,30 *Mt 19,30; 20,16; Mk 10,31*
13,35 *Ps 118,26*
14,5 *Mt 12,11*
14,5 Kai kuriuose rankr.: „asilas ar jautis“.
14,8-10 *Pat 25,6-7*
14,11 *Mt 23,12; Lk 18,14*

Svečių kvietimas

12 Taip pat ir pakvietusiam jį vaišių Jėzus
pasakė: „Keldamas pietus ar vakarienę,
nekviesk nei savo draugų, nei brolių,
nei giminaičių, nei turtingų kaimynų,
kad kartais jie savo ruožtu nepasikvies-
tų tavęs ir tau nebūtų atlyginta. 13 Reng-
damas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų,
paliegėlių, luošų ir aklų, 14 tai būsi palai-
mintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir
tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime“.

Nedėkingi svečiai

(Mt 22,2-10)

15 Tai išgirdęs, vienas svečias jam tarė:
„Palaimintas, kas vaišinsis Dievo ka-
ralystės pokylyje!“ 16 Jėzus atsiliepė:
„Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir
pakvietė daug svečių. 17 Atėjus metui
puotauti, jis pasiuntė tarną pranešti
pakviestiesiems: ‘Ateikite, jau viskas
surengta’. 18 Tuomet jie visi kaip vie-
nas pradėjo atsikalbinėti. Vienas jam
tarė: ‘Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu
eiti jos apžiūrėti. Meldžiu mane patei-
sinti’. 19 Vėl kitas sakė: ‘Pirkau penkis
jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Mel-
džiu mane pateisinti’. 20 Trečias tarė:
‘Vedžiau, todėl negaliu atvykti’.
21 Tarnas sugrįžęs viską apsakė
šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tar-
nui: ‘Skubiai eik į miesto aikštes ir
skersgatvius ir vesk čionai visus varg-
šus, paliegėlius, aklus ir luošus’. 22 Tar-
nas ir vėl pranešė: ‘Šeimininke, kaip
buvai liepęs, padaryta, bet dar yra vie-
tos’. 23 Tada šeimininkas tarė tarnui:
‘Eik į kelius bei patvorius ir varu atva-
ryk, kad mano namai būtų pilni. 24 Sa-
kau jums, – nė vienas iš anų kviestųjų
žmonių neragaus mano vaišių’“.

Tikrieji mokiniai

(Mt 10,37-38; Mk 8,34)

25 Kartu su Jėzumi ėjo gausios minios.
Atsigręžęs jis tarė žmonėms: 26 *„Jei
kas ateina pas mane ir nelaiko neapy-
kantoje savo tėvo, motinos, žmonos,
vaikų, brolių, seserų ir net savo gyvy-
bės, negali būti mano mokinys. 27 *Kas
neneša savo kryžiaus ir eina paskui
mane, negali būti mano mokinys.
28 Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti
bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja
išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko už-
baigti? 29 Kad kartais, padėjus pamatą
ir nebaigus, žmonės matydami nesi-
šaipytų iš jo ir nesakytų: 30 ‘Šitas žmo-
gus pradėjo statyti ir neįstengia baigti’.
31 Arba koks karalius, traukdamas
į karą su kitu karaliumi, pirmiau atsi-
sėdęs nesvarsto, ar turėdamas dešimt
tūkstančių karių pajėgs stoti į kovą su
tuo, kuris atsiveda dvidešimt tūkstan-
čių?! 32 Jei ne, tai anam dar toli esant
siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos.
33 Taip pat kiekvienas jūsų, kuris ne-
atsižada visos savo nuosavybės, negali
būti mano mokinys.

Druska

(Mt 5,13; Mk 9,50)

34 Druska – geras daiktas. Bet jei drus-
ka netektų sūrumo, kuo ją reikėtų pa-
sūdyti? 35 Ji nebetinka nei dirvai, nei
mėšlui, o išberiama laukan. Kas turi
ausis, teklauso!“

Paklydusi avelė

(Mt 9,10-13; 18,12-14)

15 *Pas Jėzų rinkdavosi visokie
muitininkai ir nusidėjėliai jo
pasiklausyti. 2 O fariziejai ir Rašto aiš-
kintojai murmėdavo: „Šitas priima
nusidėjėlius ir su jais valgo“. 3 Tuo-
met Jėzus pasakė jiems palyginimą:
4 „Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir
vienai nuklydus, nepalieka dykumo-
je devyniasdešimt devynių ir neieško
pražuvusios, kolei suranda?! 5 Radęs
su džiaugsmu dedasi ją ant pečių 6 ir

14,26 *Mt 10,37*

14,27 *Mt 10,38; 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23*

15,1-2 *Lk 5,29-30*

sugrįžęs namo susikviečia draugus
bei kaimynus, sakydamas: 'Džiaukitės
drauge su manimi! Radau savo pražu-
vėlę avį!' 7 Sakau jums, taip ir danguje
bus daugiau džiaugsmo dėl vieno at-
sivertusio nusidėjėlio negu dėl devy-
niasdešimt devynių teisiųjų, kuriems
nereikia atsiversti.

Pamestoji drachma

8 Arba kuri moteris, turėdama dešim-
tį drachmų ir vieną pametusi, neužsi-
dega žiburio, nešluoja namų ir rūpes-
tingai neieško, kolei suranda? 9 Radusi
ji susivadina drauges bei kaimynes ir
sako: 'Džiaukitės su manimi, nes radau
drachmą, kurią buvau pametusi'. 10 Sa-
kau jums, šitaip džiaugiasi Dievo ange-
lai dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio".

Sūnus palaidūnas

11 Jis kalbėjo toliau: „Vienas žmogus tu-
rėjo du sūnus. 12 Kartą jaunesnysis tarė
tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią
palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnums
turtą. 13 *Netrukus jaunėlis, susiėmęs
savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten pa-
laidai gyvendamas išeikvojo savo lobį.

14 Kai viską išleido, toje šalyje kilo
baisus badas, ir jis pradėjo stokoti.
15 Tada nuėjo pas vieną šalies gyven-
toją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pa-
siuntė į laukus kiaulių ganyti. 16 *Jis
geidė prikimšti pilvą bent ankščių jo-
valo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam
neduodavo. 17 *Tada susimąstė ir tarė:
'Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi
duonos, o aš čia mirštu iš bado! 18 *Kel-
siuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. 19 Nesu ver-
tas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane
bent samdiniu!' 20 Jis pasiryžo ir iške-
liavo pas tėvą.

Tėvas pažino jį iš tolo, labai susi-
graudino, pribėgo prie jo, puolė ant
kaklo ir pabučiavo. 21 O sūnus prabi-
lo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Ne-
besu vertas vadintis tavo sūnumi...'
22 Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo grei-
čiau atneškite geriausią drabužį ir
apvilkite jį. Užmaukite jam ant pirš-
to žiedą, apaukite kojas! 23 Atveskite
nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotau-
kime, linksminkimės! 24 Juk šis mano
sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo
pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo
linksmintis.

25 Tuo metu vyresnysis sūnus buvo
laukuose. Eidamas namo ir prisiarti-
nęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šo-
kius. 26 Jis pasišaukė tarną ir paklausė,
kas čia dedasi. 27 Tas jam atsakė: 'Su-
grįžo tavo brolis, tai tėvas liepė pa-
pjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo
sveiko'. 28 Tada šis supyko ir nenorėjo
eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti
jį vidun. 29 O jis atkirto tėvui: 'Štai jau
tiek metų tau tarnauju ir niekada tavo
įsakymo neperžengiau, o tu man nė
karto nesi davęs nė ožiuko pasilinks-
minti su draugais. 30 Bet vos tik sugrį-
žo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį tur-
tą su kekšėmis, tu tuojau jam papjovei
nupenėtą veršį'. 31 Tėvas atsakė: 'Vai-
keli, tu visuomet su manimi, ir visa,
kas mano, yra ir tavo. 32 Bet reikėjo
puotauti bei linksmintis, nes tavo bro-
lis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs
ir atsirado'".

Apsukrusis prievaizdas

16 Paskui Jėzus kalbėjo savo mo-
kiniams: „Buvo vienas tur-
tingas žmogus. Jis turėjo prievaizdą.
Tas buvo jam apskųstas, esą eikvo-
jąs jo turtą. 2 Tuomet pasišaukęs jį
turtuolis pasakė: 'Ką aš girdžiu apie
tave šnekant?! Duok savo prievaiz-
davimo apyskaitą, nes jau nebegalė-
si būti prievaizdu'. 3 O tasai tarė sau
'Ką veiksiu, kad šeimininkas atima i

15,13 *Mt 6,24*
15,16 *Mt 11,12-13*
15,17 *Mt 5,18*
15,18 *Mt 5,32; 1 Kor 7,10-11*

manęs prievaizdavimą? Kàsti neįsten-
giu, o elgetauti man gėda. [4] Jau žinau,
ką daryti, kad žmonės mane priimtų į
savo namus, kai būsiu atleistas iš tar-
nybos'.

[5] Jis pasikvietė po vieną savo šeimi-
ninko skolininkus ir klausė pirmąjį:
'Kiek tu skolingas mano šeimininkui?'
[6] Šis atsakė: 'Šimtą statinių aliejaus'.
Tada jis tarė: 'Imk savo skolos raštą,
sėsk ir tuoj pat rašyk: penkiasdešimt'.
[7] Paskui klausė kitą: 'O kiek tu skolin-
gas?' Anas atsakė: 'Šimtą saikų* kvie-
čių'. Jis tarė: 'Imk skolos raštą ir rašyk:
aštuoniasdešimt'.

[8] Šeimininkas pagyrė suktąjį prie-
vaizdą, kad jis gudriai pasielgęs. Šio
pasaulio vaikai apsukresni tarp pana-
šių į save negu šviesos vaikai.

Dievas ir Mamona
(Mt 6,24)

[9] Taip pat ir aš jums sakau: neteisingąja
Mamona pasidarykite bičiulių, kad kai
jos nebeliks, priimtų jus į amžinąsias
padangtes. [10] Kas patikimas smulkme-
nose, tas patikimas ir dideliuose da-
lykuose, o kas neteisingas smulkme-
nose, tas neteisingas ir dideliuose
dalykuose. [11] Tad jei jūs nepasirodėte
patikimi, tvarkydami neteisingąją Ma-
moną, tai kas patikės jums tikrąsias gė-
rybes?! [12] Ir jeigu nebuvote patikimi su
svetimu daiktu, tai kas jums duos tai,
kas jūsų?!

[13] Joks tarnas negali tarnauti dviem
šeimininkams: arba jis vieno nekęs, o
kitą mylės, arba prie vieno bus prisiri-
šęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti
Dievui ir Mamonai".

[14] Visa tai girdėjo godūs pinigų fari-
ziejai ir šaipėsi iš Jėzaus. [15] O jis pasakė
jiems: „Jūs žmonių akivaizdoje dedatės
teisuoliais, bet Dievas mato jūsų širdis.
Kas žmonėms atrodo prakilnu, Dievo
akivaizdoje bjauru.

16,7 Pažod.: „korų".

Kiti pamokymai
(Mt 11,12-13; 5,18.32; 19,9)

[16] Iki Jono buvo Įstatymas ir Pranašai;
nuo jo skelbiama geroji naujiena apie
Dievo karalystę, ir kiekvienas į ją ver-
žiasi.

[17] Greičiau dangus ir žemė pražus,
negu iš Įstatymo iškris bent vienas
brūkšnelis.

[18] Kiekvienas, kas atleidžia žmoną ir
veda kitą, svetimauja. Ir kas veda vyro
atleistąją, taip pat svetimauja.

Turtuolis ir Lozorius

[19] Gyveno kartą vienas turtuolis. Jis vil-
kėjo purpuru bei ploniausia drobe ir
kasdien ištaigingai puotaudavo. [20] O
prie jo rūmų vartų gulėjo votimis apte-
kęs elgeta, vardu Lozorius. [21] Jis troško
numarinti alkį bent trupiniais nuo tur-
tuolio stalo, bet* tik šunes atbėgę laižy-
davo jo votis. [22] Ir štai elgeta mirė ir buvo
angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį.
Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.

[23] Kentėdamas mirusiųjų pasaulyje,
turtuolis pakėlė akis ir iš tolo pamatė
Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių.
[24] Jis sušuko: 'Tėve Abraomai, pasi-
gailėk manęs! Atsiųsk čionai Lozorių,
kad suvilgęs vandenyje galą piršto at-
vėsintų man liežuvį. Aš baisiai kenčiu
šitoje liepsnoje'. [25] Abraomas atsakė:
'Atsimink, sūnau, kad tu dar gyvenda-
mas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius
– tik nelaimes. Todėl jis susilaukė pa-
guodos, o tu kenti. [26] Be to, tarp mūsų
ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė,
ir niekas panorėjęs iš čia negali nueiti
pas jus, nei iš ten persikelti pas mus'.

[27] Tas vėl tarė: 'Tai meldžiu tave, tėve,
nusiųsk jį bent į mano tėvo namus; [28] aš
gi turiu penkis brolius – juos teįspėja,
kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą'.
[29] Abraomas atsiliepė: 'Jie turi Mozę bei
pranašus, tegul jų ir klauso!' [30] O anas

16,21 Kai kuriuose rankr. įterpta: „jam niekas jų nedavė, ir..".

atsakė: 'Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš
mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsivers-
tų'. [31] Tačiau Abraomas tarė: 'Jeigu jie
neklauso Mozės nei pranašų, tai nepa-
tikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų'".

Papiktinimai; atlaidumas

(Mt 18,6-7.15.21; Mk 9,42)

17 Jėzus kalbėjo savo mokiniams:
„Papiktinimai neišvengiami, bet
vargas žmogui, per kurį jie ateina. [2] Jam
būtų geriau, jei ant kaklo būtų užmau-
ta girnapusė ir jis būtų įmestas jūron,
negu papiktintų bent vieną šitų mažu-
tėlių. [3] *Taigi sergėkitės!

Jei tavo brolis nusikalsta, pabark jį ir
jeigu jis gailisi, atleisk jam. [4] Jei jis sep-
tynis kartus per dieną tau nusižengtų
ir septyniskart kreiptųsi į tave sakyda-
mas: 'Gailiuosi', – atleisk jam".

Tikėjimo galia

(Mt 17,20)

[5] Apaštalai prašė: „Sustiprink mūsų ti-
kėjimą". [6] O Viešpats atsakė: „Jei turė-
tumėte tikėjimą kaip garstyčios grū-
delį ir įsakytumėte šitam šilkmedžiui:
'Išsirauk ir pasisodink jūroje', – tai jis
paklausytų jūsų.

Tarno pareiga

[7] Kas iš jūsų, turėdamas samdinį arto-
ją ar piemenį, jam grįžus iš lauko sako:
'Tuojau sėsk prie stalo'? [8] Argi nesako:
'Prirenk man vakarienę. Susijuosk ir
patarnauk, kolei aš valgysiu ir gersiu,
o paskui tu pavalgysi ir atsigersi ...'?
[9] Argi samdiniui dėkojama, kad jis at-
liko, kas jam liepta? [10] Taip ir jūs, atlikę
visa, kas buvo pavesta, sakykite: 'Esa-
me nenaudingi tarnai. Padarėme, ką
turėjome padaryti'".

Dešimt raupsuotųjų

[11] Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti
tarp Samarijos ir Galilėjos. [12] Įeinantį
į vieną kaimą, jį pasitiko dešimt raup-
suotų vyrų. Jie sustojo atstu [13] ir garsiai
šaukė: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk
mūsų!" [14] Pažvelgęs į juos, Jėzus pasa-
kė: *„Eikite, pasirodykite kunigams!"
Ir beeidami jie pasveiko. [15] Vienas jų,
pamatęs, kad išgijo, sugrįžo atgal, bal-
su šlovindamas Dievą. [16] Jis dėkoda-
mas parpuolė Jėzui po kojų. Tai buvo
samarietis. [17] Jėzus paklausė: „Argi
ne dešimt pasveiko? Kur dar devyni?
[18] Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduo-
ti Dievui garbę, kaip tik šitas svetim-
tautis!" [19] Ir tarė jam: „Kelkis, eik! Tavo
tikėjimas išgelbėjo tave".

Žmogaus Sūnaus diena

(Mt 24,23-44; Mk 13,5-27)

[20] Fariziejų paklaustas, kada ateis Die-
vo karalystė, Jėzus paaiškino: „Die-
vo karalystė ateina nepastebimai. [21] Ir
niekas nepasakys: 'Štai ji čia arba ten!'
Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų".

[22] Jis tarė mokiniams: „Ateis dienos,
kai jūs geisite išvysti bent vieną vie-
nintelę Žmogaus Sūnaus dieną, ir ne-
pamatysite. [23] Jums sakys: 'Štai jis čia!
Štai ten!' – neikite ir nebėkite paskui
juos! [24] Kaip tvykstelėjęs žaibas nu-
šviečia viską nuo vieno dangaus pa-
kraščio iki kito, taip savo dieną pasiro-
dys ir Žmogaus Sūnus. [25] Bet pirmiau
jam reikės daug iškentėti ir būti šios
kartos atmestam.

[26] Kaip yra buvę *Nojaus laikais,
taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis.
[27] Žmonės valgė, gėrė, vedė, tekėjo, kol
atėjo diena, kai *Nojus įlipo į laivą.
Tuomet ištiko tvanas ir visus sunaiki-
no. [28] Ar ne taip dėjosi ir Loto laikais?
Žmonės valgė ir gėrė, pirko ir pardavi-
nėjo, sodino ir statėsi. [29] O *tą dieną,
kada Lotas paliko Sodomą, iš dangaus

17,3 *Mt 18,15*

17,14 *Kun 14,1-32*

17,26 *Pr 6,5-8*

17,27 *Pr 7,6-24*

17,28-29 *Pr 18,20–19,25*

ėmė kristi ugnis su siera ir visus sunai-
kino. 30 Šitaip bus ir tą dieną, kai apsi-
reikš Žmogaus Sūnus.
31 *Kas tą dieną bus ant stogo, o jo
daiktai viduje, tenelipa žemyn jų pasi-
imti, o kas laukuose, tenegrįžta namo.
32 Prisiminkite *Loto žmoną! 33 *Kas
stengsis išsaugoti savo gyvybę, tas ją
pražudys, o kas ją pražudys, tas ją at-
gaivins.
34 Sakau jums: tą naktį dviese mie-
gos vienoje lovoje, ir vienas bus paim-
tas, o kitas paliktas. 35 Dvi mals drau-
ge, ir viena bus paimta, o kita palikta".*
37 Tada jie atsiliepė: „O kurgi, Viešpa-
tie?" Jis atsakė: „Kur bus lavonų, ten
sulėks ir maitvanagiai".

Įkyrioji prašytoja

18 Jėzus pasakė jiems palyginimą,
kaip reikia visuomet melstis
ir nepaliauti. 2 Jis pradėjo: „Viename
mieste gyveno teisėjas, kuris nebijo-
jo Dievo ir nesidrovėjo žmonių. 3 Tame
pačiame mieste gyveno ir našlė, kuri
vis eidavo pas jį ir prašydavo: 'Apgink
mane nuo skriaudiko!' 4 Jis ilgai spyrėsi,
bet pagaliau tarė sau: 'Nors aš Dievo ne-
bijau nei žmonių nesidroviu, 5 vis dėlto,
kai šita našlė tokia įkyri, imsiu ir ap-
ginsiu jos teises, kad, ko gera, ji manęs
neapkultų*'". 6 Ir Viešpats pridūrė: „Įsi-
dėmėkite, ką pasakė tas nesąžiningas
teisėjas. 7 Tad nejaugi Dievas neapgintų
teisių savo išrinktųjų, kurie jo šaukia-
si per dienas ir naktis, ir delstų jiems
padėti*?! 8 Aš sakau jums: netrukus jis
apgins jų teises. Bet ar atėjęs Žmogaus
Sūnus beras žemėje tikėjimą?"

17,31 *Mt 24,17-18; Mk 13,15-16*
17,32 *Pr 19,26*
17,33 *Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; Jn 12,25*
17,35 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 36: „Du bus kartu lauke, ir vienas bus paimtas, kitas paliktas".
18,5 Arba: „kad be galo manęs nekvaršintų".
18,7 Arba: „kol jis delsia jų išklausyti".

Fariziejus ir muitininkas

9 Kai kuriems žmonėms, kurie pasiti-
kėjo savo teisumu, o kitus niekino, Jė-
zus pasakė palyginimą: 10 „Du žmonės
atėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo
fariziejus, o kitas muitininkas. 11 Fari-
ziejus atsistojęs sau vienas taip meldė-
si: 'Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks,
kaip kiti žmonės – plėšikai, sukčiai,
svetimautojai – arba va kaip šis mui-
tininkas. 12 Aš pasninkauju du kartus
per savaitę, atiduodu dešimtinę nuo
visko, ką įsigyju'. 13 O muitininkas sto-
vėjo atokiai ir nedrįso nė akių pakel-
ti į dangų, tik mušėsi į krūtinę mal-
daudamas: 'Dieve, būk gailestingas
man nusidėjėliui!' 14 Sakau jums: šitas
nuėjo į namus nuteisintas, ne anas.
*Kiekvienas, kuris save aukština, bus
pažemintas, o kuris save žemina, bus
išaukštintas".

Jėzus ir vaikai

(Mt 19,13-15; Mk 10,13-16; Lk 9,47-48)

15 Žmonės Jėzui nešdavo kūdikius, kad
jis juos paliestų. Tatai matydami, mo-
kiniai ėmė bartis. 16 O Jėzus pasišaukė
vaikučius ir tarė: „Leiskite mažutė-
liams ateiti pas mane ir netrukdykite,
nes tokių yra Dievo karalystė. 17 Iš tiesų
sakau jums: kas nepriima Dievo kara-
lystės kaip kūdikis, neįeis į ją!"

Turtas ir išganymas

(Mt 19,16-29; Mk 10,17-30)

18 Vienas didikas kartą paklausė: „Ge-
rasis mokytojau, ką turiu daryti, kad
laimėčiau amžinąjį gyvenimą?" 19 Jė-
zus jam atsakė: „Kam vadini mane
geru? Niekas nėra geras, tik Dievas.
20 Įsakymus žinai: **Nesvetimauk, *ne-
žudyk, *nevok, *melagingai neliudyk,*

18,14 *Mt 23,12; Lk 14,11*
18,20 *Iš 20,14; Įst 5,18*
18,20 *Iš 20,13; Įst 5,17*
18,20 *Iš 20,15; Įst 5,19*
18,20 *Iš 20,16; Įst 5,20*

*gerbk savo tėvą ir motiną...“ 21 Tas atsakė: „Viso šito laikiausi nuo pat jaunystės“. 22 Tai išgirdęs Jėzus jam tarė: „Tau trūksta vieno dalyko: parduok, ką turi, ir išdalyk vargšams, tai įsigysi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui mane!“ 23 Tai išgirdęs didikas nusiminė, nes buvo labai turtingas.

24 Matydamas jį tokį, Jėzus prabilo: „Kaip sunkiai turtuoliai pateks į Dievo karalystę! 25 Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę!“ 26 Girdėjusieji tai paklausė: „Kas tada galės būti išgelbėtas?“ 27 Jėzus atsakė: „Kas neįmanoma žmonėms, tai galima Dievui“.

28 Tuomet Petras tarė: „Štai mes, viską palikę, nuėjome paskui tave“. 29 Jėzus atsakė jiems: „Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, dėl Dievo karalystės palikusio namus ar žmoną, ar brolius, ar gimdytojus, ar vaikus, 30 kuris jau šiuo metu negautų nepalyginti daugiau, o būsimajame pasaulyje – amžinojo gyvenimo“.

Jėzus vėl apie savo mirtį
(Mt 20,17-19; Mk 10,32-34)

31 Jėzus pasišaukė Dvylika ir tarė: „Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. 32 Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. 33 Tie nuplaks jį ir nužudys, bet trečią dieną jis prisikels“. 34 Tačiau jie nieko nesuprato; tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma.

Jericho neregys
(Mt 20,29-34; Mk 10,46-52)

35 Kai Jėzus prisiartino prie Jericho, šalia kelio sėdėjo neregys elgeta. 36 Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. 37 Jam pasakė, jog praeinąs Jėzus Nazarietis. 38 Tuomet neregys ėmė šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ 39 Ėję priešakyje draudė jį, kad tylėtų, bet tas dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ 40 Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam prisiartinus, Jėzus paklausė: 41 „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ 42 Šis atsakė: „Viešpatie, kad praregėčiau!“ Jėzus tarė: „Regėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. 43 Tas bemat praregėjo ir nulydėjo jį, garbindamas Dievą. Tai matydami, visi žmonės šlovino Dievą.

Muitininkas Zachiejus

19 Atvykęs į Jerichą, Jėzus ėjo per miestą. 2 Ten buvo žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas ir turtuolis. 3 Jis troško pamatyti Jėzų, koks jis esąs, bet negalėjo per minią, nes pats buvo žemo ūgio. 4 Zachiejus užbėgo priekin ir įlipo į šilkmedį, kad galėtų jį pamatyti, nes jis turėjo tenai praeiti. 5 Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus tarė: „Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose“. 6 Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu priėmė jį. 7 Tai matydami, visi murmėjo: „Pas nusidėjėlį nuėjo į svečius?“ 8 O Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: „Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir jei ką nors nuskriaudžiau, grąžinsiu keturgubai“. 9 Jėzus tarė: „Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas, nes ir jis yra Abraomo palikuonis. 10 *Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę“.

Dešimt minų
(Mt 25,14-30; Mk 13,33-37)

11 *Jiems klausantis, Jėzus kalbėjo toliau ir pasakė palyginimą. Mat jis buvo netoli Jeruzalės, ir žmonės manė, jog netrukus turinti apsireikšti Dievo karalystė. 12 Tad jis kalbėjo: „Vienas

18,20 *Iš 20,12; Įst 5,16*

19,10 *Mt 18,11*

19,11-27 *Mt 25,14-30*

didžiūnas iškeliavo į tolimą šalį gauti
karaliaus sosto, o vėliau turėjo sugrįžti
atgal. 13 Jis pasišaukė dešimt tarnų, pa-
dalijo jiems dešimt minų ir tarė: 'Vers-
kitės, kol sugrįšiu'. 14 Piliečiai nekentė
jo ir nusiuntė iš paskos pasiuntinius
pareikšti: 'Mes nenorime, kad šitas
mus valdytų'.
15 Gavęs karalystę, jis sugrįžo ir lie-
pė pašaukti tarnus, kuriems buvo da-
vęs pinigų, norėdamas sužinoti, kiek
kuris uždirbo. 16 Atėjo pirmasis ir tarė:
'Valdove, tavo mina man pelnė dešim-
tį minų'. 17 Jis atsakė: 'Gerai, stropusis
tarne! Kadangi pasirodei patikimas
mažuose dalykuose, tu gauni valdyti
dešimt miestų'. 18 Atėjo antrasis ir pa-
reiškė: 'Valdove, tavo mina man laimė-
jo penkias minas'. 19 Ir šitam jis pasakė:
'Tu valdyk penkis miestus'.
20 Atėjo dar vienas ir tarė: 'Valdove,
štai tavo mina, kurią laikiau suvyniotą į
skepetą. 21 Aš bijojau tavęs, nes esi žmo-
gus griežtas: imi nepadėjęs ir pjauni ne-
pasėjęs'. 22 Jis atsiliepė: 'Netikęs tarne!
Aš tave teisiu tavo paties žodžiais. Tu
žinojai, kad aš griežtas žmogus: imu, ko
nepadėjau, ir pjaunu, ko nesėjau. 23 Tai
kodėl neleidai mano pinigų apyvarton,
kad sugrįžęs išreikalaučiau su palūka-
nomis?' 24 Aplinkiniams jis tarė: 'Atim-
kite iš jo miną ir atiduokite tam, kuris
turi dešimt minų'. 25 Tie sakė: 'Valdove,
bet anas jau turi dešimt minų!' 26 *Jis
tarė: 'Aš sakau jums: kiekvienam, kas
turi, bus pridėta, o iš neturinčio bus at-
imta net ir tai, ką turėjo. 27 Mano prie-
šus, nenorėjusius, kad būčiau jų kara-
lius, atveskite čionai ir nugalabykite
mano akyse!'"

Įžengimas į Jeruzalę

(Mt 21,1-11.16; Mk 11,1-11; Jn 12,12-16)

28 Tai pasakęs, Jėzus visų priekyje lei-
dosi į Jeruzalę. 29 Prisiartinęs prie Bet-
fagės ir Betanijos ties vadinamuoju
Alyvų kalnu, jis pasiuntė du mokinius
30 ir jiems pasakė: „Eikite į kaimą, kurį
štai matote, ir vos įėję rasite pririštą
asilaitį, kuriuo dar joks žmogus nėra
jojęs. Atriškite jį ir atveskite. 31 O jeigu
kas paklaustų: 'Kam jį atrišate?' – atsa-
kykite: 'Jo reikia Viešpačiui'".
32 Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip
jiems buvo nurodyta. 33 Atrišant asi-
laitį, savininkai klausė: „Kam atrišate
asilaitį?" 34 Mokiniai atsakė: „Jo rei-
kia Viešpačiui". 35 Jie atvedė asilaitį
pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais ir
užsodino Jėzų ant viršaus. 36 Jam jo-
jant žmonės tiesė ant kelio drabužius.
37 Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito,
visas mokinių būrys pradėjo džiaugs-
mingai ir skardžiai šlovinti Dievą už vi-
sus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję.
38 Jie šaukė:

*„*Garbė* karaliui, *kuris ateina
Viešpaties vardu!*
Ramybė danguje,
šlovė aukštybėse!"

39 Kai kurie fariziejai iš minios jam
šaukė: „Mokytojau, sudrausk savo
mokinius!" 40 Jis atsakė jiems: „Sakau
jums, jei šitie tylės, akmenys šauks!"
41 Prisiartinęs prie Jeruzalės ir iš-
vydęs miestą, Jėzus verkė jo ir sakė:
42 „O kad tu šiandien suprastum, kas
tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta
nuo tavo akių. 43 Tu sulauksi dienų, kai
tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls
iš visų pusių ir suspaus tave; 44 jie par-
blokš ant žemės tave ir tavo vaikus su
tavimi ir nepaliks tavyje akmens ant
akmens, nes tu nepažinai savo aplan-
kymo meto".

Jėzus šventykloje

(Mt 21,12-13; Mk 11,15-18)

45 Įžengęs į šventyklą, Jėzus pradėjo
varyti laukan prekiautojus. 46 Jis sakė
jiems: „Parašyta: **Mano Namai turi*

19,26 *Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 8,18*

19,38 *Ps 118,26*

19,46 *Jer 7,11*

būti maldos namai, o jūs pavertėte
juos **plėšikų lindyne*".
47 Ir *jis kasdien mokė šventykloje.
Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai
bei tautos seniūnai svarstė, kaip jį pra-
žudyti, 48 tačiau neišmanė, ko grieb-
tis, nes visi žmonės tik ir klausėsi jo
mokslo.

Jėzaus įgaliojimai

(Mt 21,23-27; Mk 11,27-33)

20 Vieną dieną Jėzui mokant
žmones šventykloje ir skel-
biant gerąją naujieną, atėjo aukštųjų
kunigų ir Rašto aiškintojų su seniū-
nais 2 ir klausė jį: „Sakyk, kokia galia
tai darai? Kas tau davė šitą galią?!“ 3 Jis
atsakė: „Ir aš noriu jus paklausti vie-
no dalyko. Pasakykite, 4 ar Jono krikš-
tas buvo iš dangaus, ar iš žmonių?“
5 Jie pradėjo svarstyti: „Jei pasakysime
– iš dangaus, jis mus klaus: ‘Tai kodėl
juo netikėjote?’ 6 O jei pasakysime – iš
žmonių, visa liaudis užsvaidys mus
akmenimis, nes žmonės įsitikinę, kad
Jonas buvo pranašas“. 7 Taigi jie atsakė
nežiną, iš kur. 8 Tada Jėzus tarė: „Tai ir
aš jums nesakysiu, kokia galia tai da-
rau“.

Ūkininkai žmogžudžiai

(Mt 21,33-46; Mk 12,1-12)

9 Jėzus pradėjo pasakoti žmonėms dar
vieną palyginimą: „Vienas žmogus
*įveisė vynuogyną, išnuomojo jį ūki-
ninkams ir ilgesniam laikui iškeliavo
svetur. 10 Atėjus metui, jis nusiuntė
pas ūkininkus tarną, kad jam duotų
vynuogyno derliaus dalį. Tačiau ūki-
ninkai sumušė jį ir paleido tuščiomis.
11 Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą
anie sumušė, išjuokė ir paleido tuš-
čiomis. 12 Tada jis pasiuntė dar trečią
tarną, tai jie ir šitą sužeidę pavarė ša-
lin. 13 Tuomet vynuogyno šeiminin-
kas tarė: ‘Ką man daryti? Pasiųsiu
savo mylimąjį sūnų, rasi drovėsis jo?’
14 Bet išvydę sūnų, ūkininkai ėmė tar-
tis: ‘Tai įpėdinis. Užmuškime jį, kad
mums atitektų palikimas’. 15 Taigi jie
nusitempė jį už vynuogyno ir nužu-
dė. Ką gi su jais darys vynuogyno sa-
vininkas? 16 Jis ateis ir išžudys tuos
ūkininkus, o vynuogyną atiduos ki-
tiems“. Klausytojai tarė: „Neduok,
Dieve!“ 17 Bet Jėzus, žvelgdamas į juos,
paklausė: „O ką reiškia šitas Rašto po-
sakis:

**Akmuo, kurį statytojai atmetė,*
tapo kertiniu akmeniu?

18 Kas tiktai kris ant šito akmens, su-
duš, o ant ko tas akmuo užgrius, tą su-
triuškins“.
19 Aukštieji kunigai ir Rašto aiškin-
tojai buvo benorį dar tą pačią valan-
dą jį suimti, bet pabijojo žmonių. Mat
jie suprato, kad šis palyginimas buvo
jiems taikomas.

Dievas ir ciesorius

(Mt 22,15-22; Mk 12,13-17)

20 Jie patys ėmė Jėzų sekti ir siunti-
nėjo šnipus, apsimetančius teisuo-
liais, kad, nutvėrę kokį jo žodį, galėtų
įskųsti jį vyresnybei ir perduoti valdy-
tojui. 21 Taigi jie klausė jį: „Mokytojau,
mes žinome, kad tu teisingai kalbi ir
mokai. Tu nepaisai žmonių laipsnių,
bet mokai Dievo kelio, paisydamas
teisybės. 22 Pasakyk, ar mums valia
mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?“
23 Matydamas jų klastą, Jėzus tarė
jiems: 24 „Parodykite man denarą. Kie-
no atvaizdas ir įrašas jame?“ Jie atsa-
kė: „Ciesoriaus“. 25 Tada jis tarė: „Kas
ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas
Dievo – Dievui“.
26 Taip jiems nepavyko žmonių aki-
vaizdoje sugauti jo kalboje. Stebėda-
miesi jo atsakymu, jie nutilo.

19,46 *Iz 56,7*
19,47 *Lk 21,37*
20,9 *Iz 5,1*
20,17 *Ps 118,22*

Mirusiųjų prisikėlimas

(Mt 22,23-33; Mk 12,18-27)

[27] Pas jį atėjo sadukiejų, kurie *neigia
mirusiųjų prisikėlimą, ir paklausė:
[28] „Mokytojau, *Mozė yra mums para-
šęs: *Jei kieno vedęs brolis numirtų be-
vaikis, tuomet jo brolis tegul veda naš-
lę ir pažadina savo broliui palikuonių.*
[29] Taigi yra buvę septyni broliai. Pirma-
sis vedė žmoną ir mirė bevaikis. [30] Ją
vedė antrasis, [31] paskui trečiasis ir pa-
eiliui visi septyni, ir mirė nepalikdami
vaikų. [32] Galiausiai mirė ir ta moteris.
[33] Kurio gi žmona ji bus, kai mirusieji
prisikels? Juk ji yra buvusi visų septy-
nių žmona!“
[34] Jėzus jiems atsakė: „Šio pasaulio
vaikai veda ir teka, [35] o kurie pasirodys
verti dalyvauti aname pasaulyje ir mi-
rusiųjų prisikėlime, tie neves ir netekės.
[36] Nebegalės jie ir mirti, nes būdami pri-
sikėlimo vaikai, bus tolygūs angelams
ir bus Dievo vaikai. [37] O kad mirusieji
prisikels, mini ir Mozė pasakojime apie
krūmą, *kur jis Viešpatį vadina *Abrao-
mo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu.*
[38] Juk Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet
gyvųjų, nes visi jam gyvena“.
[39] Tuomet kai kurie Rašto aiškinto-
jai atsiliepė: „Mokytojau, tu gerai išaiš-
kinai!“ [40] Ir daugiau niekas nebedrįso
jo klausinėti.

Mesijas ir Dovydas

(Mt 22,41-45; Mk 12,35-37)

[41] Jėzus pats juos paklausė: „Kodėl sa-
koma, jog Mesijas esąs Dovydo sūnus?
[42] Juk pats Dovydas Psalmių knygoje
kalba:

*'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
[43] aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų'.*

[44] Taigi Dovydas vadina jį 'Viešpa-
čiu', – kaip tada jis gali būti jo sūnus?!“

Prieš Rašto aiškintojus

(Mt 23,6-7; Mk 12,38-40)

[45] Visiems žmonėms girdint Jėzus tarė
mokiniams: [46] „Saugokitės Rašto aiš-
kintojų, kurie mėgsta vaikščioti su il-
gais drabužiais, būti sveikinami tur-
gavietėse, užimti pirmuosius krėslus
sinagogose ir garbės vietas vaišėse.
[47] Jie ryja našlių namus ir dangstosi il-
gomis maldomis. Todėl jų laukia itin
griežtas teismas“.

Našlės skatikas

(Mk 12,41-44)

21 Pakėlęs akis, Jėzus išvydo tur-
tuolius, dedančius savo dova-
nas į aukų skrynią. [2] Jis pamatė ir vieną
vargšę našlę, kuri įmetė du smulkius
pinigėlius*. [3] Ir jis tarė: „Iš tiesų sa-
kau jums, šita neturtinga našlė įme-
tė daugiau už visus. [4] Anie visi metė į
aukų skrynią iš to, kas jiems atlieka, o
ji iš savo neturto įmetė viską, ką turėjo
pragyvenimui“.

Būsimosios nelaimės

*(Mt 24,1-14; Mk 13,1-13; Mt 10,17-22;
Jn 16,1-2)*

[5] Kai kuriems kalbant apie šventyklą,
kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei
dovanomis, Jėzus prabilo: [6] „Ateis die-
nos, kai iš to, ką matote, neliks akmens
ant akmens, viskas bus išgriauta“.
[7] Jie paklausė: „Mokytojau, kada šitai
įvyks? Ir koks bus ženklas, kada tai
prasidės?“
[8] Jis pasakė: „Žiūrėkite, kad nebū-
tumėte suklaidinti, nes daugelis ateis,
prisidengę mano vardu, ir sakys: 'Tai
aš!' – ir: 'Atėjo metas!' Jūs neikite pas-
kui juos! [9] O kai išgirsite apie karus ir
maištus, nenusigąskite. Visa tai turi
pirmiau įvykti, bet dar negreit galas“.

20,27 *Apd 23,8*
20,28 *Įst 25,5*
20,37 *Iš 3,6*
20,42-43 *Ps 110,1*

21,2 Pažod.: „leptonus“.

[10] Ir dar sakė: „Tauta sukils prieš
tautą ir karalystė prieš karalystę. [11] Šen
ir ten bus didelių žemės drebėjimų,
ligų ir badmečių. Bus baisenybių ir di-
delių ženklų iš dangaus.

[12] Pirmiausia žmonės pakels prieš
jus rankas ir ims jus persekioti. Dėl
mano vardo tąsys jus po sinagogas ir
kalėjimus, vedžios pas karalius ir val-
dytojus. [13] Tada jums bus proga liudyti.
[14] *Taigi įsidėkite sau į širdis iš anksto
negalvoti, kaip ginsitės; [15] aš jums duo-
siu tokios iškalbos bei išminties, kad
negalės nei atsispirti, nei prieštarauti
nė vienas jūsų priešininkas.

[16] Jus išdavinės tėvai, broliai, gimi-
nės ir draugai; kai kuriuos net žudys.
[17] Visi jūsų nekęs dėl mano vardo. [18] Vis
dėlto nė plaukas nuo jūsų galvos ne-
nukris. [19] Savo ištverme jūs išlaikysite
savo gyvybę.

Jeruzalės likimas

(Mt 24,15-21; Mk 13,14-19)

[20] Kai matysite Jeruzalę, supamą ka-
riuomenės, žinokite, jog prisiartino
jos nuniokojimas. [21] Tuomet, kas bus
Judėjoje, tebėga į kalnus, kas mieste,
teišeina iš jo, kas apylinkėse, tenegrįž-
ta. [22] Tai bus *bausmės dienos, kad iš-
sipildytų Raštai. [23] Vargas nėščioms ir
žindančioms tomis dienomis!

Baisi nelemtis užklups kraštą ir rūs-
tybė šią tautą. [24] Žmonės kris nuo ka-
lavijo ašmenų ir bus išvaryti nelaisvėn
į įvairius kraštus, o Jeruzalę mindžios
pagonys, kol baigsis pagonių laikai.

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24,29-35; Mk 13,24-31)

[25] Bus *ženklų saulėje, mėnulyje ir
žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis,
gąsdinamos baisaus audringos jūros
šniokštimo. [26] Žmonės džius iš baimės,
laukdami to, kas turės ištikti pasaulį,
nes **dangaus galybės* bus sukrėstos.
[27] Tuomet žmonės išvys **Žmogaus
Sūnų, ateinantį debesyje* su didžia ga-
lybe ir garbe. [28] Kai visa tai prasidės,
atsitieskite ir pakelkite galvas, nes jūsų
išvadavimas arti“.

[29] Ir jis jiems pasakė palyginimą:
„Stebėkite figmedį bei kitus medžius.
[30] Kai jie ima sprogti, jūs žinote arti
esant vasarą. [31] Taip pat pamatę tai
dedantis, žinokite, kad Dievo karalys-
tė arti. [32] Iš tiesų sakau jums: nepraeis
ši karta, iki visa tai įvyks. [33] Dangus ir
žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

[34] Saugokitės, kad jūsų širdis nebū-
tų apsunkusi nuo svaigalų, girtybės ir
kasdienių rūpesčių, kad toji diena ne-
užkluptų jūsų netikėtai. [35] It žaban-
gai ji užgrius visus žemės gyventojus.
[36] Todėl visą laiką budėkite ir melski-
tės, kad pajėgtumėte išvengti visų bū-
simųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus
Sūnaus akivaizdoje“.

[37] Taip Jėzus *dienomis mokydavo
šventykloje, o naktis praleisdavo vadi-
namajame Alyvų kalne. [38] Ir nuo anks-
tyvo ryto visi žmonės rinkdavosi jo pa-
siklausyti šventykloje.

Suokalbis prieš Jėzų

*(Mt 26,1-5.14-16; Mk 13,1-2.10-11;
Jn 11,47-53)*

22 Buvo arti *Neraugintosios
duonos šventė, vadinama
Velykomis*. [2] Aukštieji kunigai ir Rašto
aiškintojai ieškojo būdo nužudyti Jėzų,
tačiau bijojo liaudies.

[3] O šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Is-
karijotu, vieną iš Dvylikos. [4] Tas nuėjęs
tarėsi su aukštaisiais kunigais ir sargy-
bos viršininkais, kaip jį išduoti. [5] Šie

21,14-15 *Lk 12,11-12*
21,22 *Oz 9,7*
21,25 *Iz 13,10; Ez 32,7; Jl 3,4; Apr 6,12-13*
21,26 *Iz 34,4*
21,27 *Dan 7,13; Apr 1,7*
21,37 *Lk 19,47*
22,1 *Iš 12,1-27*
22,1 ST Pascha.

apsidžiaugė ir sutarė duoti jam pinigų.
[6]Judas apsiėmė ir pradėjo ieškoti pro-
gos išduoti jiems Jėzų taip, kad minia
nesužinotų.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26,17-28; Mk 14,12-25; 10,43-44; Jn 13,21-30; 1 Kor 11,23-25)

[7]Taip atėjo Neraugintosios duonos
diena, kada reikėjo pjauti Velykų avi-
nėlį. [8]Jėzus pasiuntė Petrą ir Joną, liep-
damas: „Eikite ir paruoškite mums Ve-
lykų vakarienę". [9]Jie paklausė: „O kur
norėtum, kad mes paruoštume?" [10]Jis
atsakė: „Štai jums įeinant į miestą, jus
pasitiks žmogus, vandens ąsočiu neši-
nas. Eikite paskui jį iki tų namų, į ku-
riuos jis užsuks, [11]ir sakykite namų šei-
mininkui: 'Mokytojas prašė paklausti:
Kur menė, kurioje galėčiau su moki-
niais valgyti Velykų vakarienę?' [12]Ir jis
parodys jums didelį aukštutinį kam-
barį su baldais. Tenai ir paruoškite".
[13]Nuėję jie rado viską, kaip Jėzus buvo
sakęs, ir parengė Velykų stalą.
[14]Atėjus metui, Jėzus sėdo su apaš-
talais prie stalo. [15]Ir tarė jiems: „Trokš-
te troškau valgyti su jumis šią Velykų
vakarienę prieš kentėdamas. [16]Sakau
jums, nuo šiol aš daugiau jos nebe-
valgysiu, kolei ji išsipildys Dievo ka-
ralystėje". [17]Paėmęs taurę, jis padėko-
jo ir tarė: „Imkite ir dalykitės. [18]Sakau
jums, nuo šiol aš nebegersiu vynuogių
vaisiaus, kolei ateis Dievo karalystė".
[19]Ir paėmęs duonos, jis padėkojo,
laužė ją ir davė apaštalams, tardamas:
„Tai yra mano kūnas, kuris už jus ati-
duodamas. Tai darykite mano atmi-
nimui". [20]Lygiai taip po vakarienės jis
paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra
*Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris
už jus išliejamas.
[21]Bet štai *mano išdavėjo ranka yra
kartu su manąja ant stalo. [22]Žmogaus
Sūnus, tiesa, eina, kaip jam nustatyta,
bet vargas tam žmogui, kuris jį išduo-
da!" [23]Tuomet apaštalai pradėjo tei-
rautis vienas kito, kas gi iš jų galėtų ši-
tai padaryti.
[24]*Tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų
galėtų būti laikomas didžiausiu. [25]Bet
*Jėzus jiems pasakė: „Pagonių tau-
tų karaliai engia jas ir jų valdovai lie-
pia vadinti save geradariais. [26]Jūs taip
nedarykite. *Kas vyriausias tarp jūsų,
tebūnie tarsi mažiausias, o viršininkas
tebūnie lyg tarnas. [27]Katras yra vyres-
nis – kuris sėdi už stalo ar kuris jam
patarnauja? Argi ne tas, kuris sėdi?! O
*aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris patar-
nauja.
[28]Jūs ištvėrėte su manimi mano iš-
bandymuose, [29]todėl aš jums skiriu
valdyti karalystę, kaip ir man yra ją
skyręs Tėvas. [30]Mano karalystėje jūs
valgysite ir gersite už mano stalo ir
*sėdėsite sostuose, teisdami dvylika
Izraelio giminių.

Perspėjimas Petrui

(Mt 26,31-35; Mk 14,27-31; Jn 13,36-38)

[31]Simonai, Simonai! Štai šėtonas pa-
reikalavo persijoti jus tarsi kviečius.
[32]Bet aš meldžiuosi už tave, kad tava-
sis tikėjimas nesusvyruotų; o tu su-
tvirtėjęs stiprink brolius!" [33]Petras at-
siliepė: „Viešpatie, aš pasiruošęs kartu
su tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!"
[34]Bet Jėzus atsakė: „Sakau tau, Petrai:
dar gaidžiui šiąnakt nepragydus, tu
tris kartus išsiginsi mane pažįstąs".
[35]Jis paklausė juos: „Ar jums ko nors
trūko, *kai aš jus buvau išsiuntęs be pi-
niginės, be krepšio ir be apavo?" Jie at-
sakė: „Nieko netrūko". [36]Tada jis tęsė:

22,20 *Jer 31,31-34*
22,21 *Ps 41,10*
22,24 *Mt 18,1; Mk 9,34; Lk 9,46*
22,25-26 *Mt 20,25-27; Mk 10,42-44*
22,26 *Mt 23,11; Mk 9,35*
22,27 *Jn 13,12-15*
22,30 *Mt 19,28*
22,35 *Mt 10,9-10; Mk 6,8-9; Lk 9,3; 10,4*

„Dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją,
taip pat ir krepšį, o kas neturi kalavijo,
teparduoda apsiaustą ir tenusiperka.
37 Sakau jums, manyje privalo išsipil-
dyti, kas parašyta: **Jis bus priskaitytas*
prie piktadarių; tai, kas man nustaty-
ta, jau eina į pabaigą“. 38 Apaštalai tarė:
„Viešpatie, štai čia pora kalavijų“. Jis
atsakė: „Gana!“

Jėzus Getsemanėje

(Mt 26,30.36-46; Mk 14,26.32-42;
Jn 18,1-2)

39 Išėjęs iš ten, Jėzus savo įpročiu pa-
suko į Alyvų kalną. Įkandin nuėjo ir
mokiniai. 40 Atėjus į vietą, jis įspėjo:
„Melskitės, kad nepakliūtumėte į pa-
gundą!“
41 Jis atsitolino nuo jų maždaug per
akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė
melstis: 42 „Tėve, jei nori, atimk šitą
taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne
mano, bet tavo valia!“ 43 Jam pasiro-
dė iš dangaus angelas ir jį sustiprino.
44 Mirtino sielvarto apimtas, jis dar
karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasida-
rė tarsi piršto kraujo lašai, varvantys
žemėn.*
45 Atsikėlęs po maldos, jis atėjo pas
mokinius ir rado juos iš liūdesio užmi-
gusius. 46 Jis tarė jiems: „Kodėl miega-
te? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliū-
tumėte į pagundą!“

Jėzaus suėmimas

(Mt 26,47-56; Mk 14,43-50; Jn 18,3-11)

47 Jam bekalbant, pasirodė būrys, o
priekyje ėjo vienas iš Dvylikos – Ju-
das. Jis prisiartino prie Jėzaus jo pabu-
čiuoti. 48 Jėzus jam tarė: „Judai, pabu-
čiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?“
49 Jėzaus bičiuliai, matydami, kas bus,
paklausė: „Viešpatie, gal kirsti kala-
viju?“ 50 Vienas iš jų puolė vyriausio-
jo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę
ausį. 51 Bet Jėzus sudraudė: „Liaukitės!
Gana!“ Ir, palietęs tarno ausį, išgydė ją.
52 Atėjusiems jo suimti aukštie-
siems kunigams, šventyklos apsaugos
viršininkams ir seniūnams jis pasakė:
„Ar aš koks plėšikas, kad išėjote prieš
mane su kalavijais ir vėzdais?! 53 *Kai
būdavau kasdien su jumis šventyklo-
je, jūs nepakėlėte prieš mane rankos.
Taip! Dabar atėjo jūsų valanda, tamsy-
bių siautėjimas“.

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26,69-75; Mk 14,66-72;
Jn 18,15-18.25-27)

54 Suėmę Jėzų, jie nusivedė jį ir atvedė į
vyriausiojo kunigo rūmus. Petras sekė
iš tolo. 55 Kiemo viduryje žmonės susi-
kūrė ugnį ir susėdo ratu. Petras atsisė-
do kartu.
56 Viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdin-
tį prieš šviesą, įsižiūrėjo ir pasakė: „Ir
šitas buvo kartu su juo“. 57 Bet jis išsigy-
nė: „Moterie, nepažįstu jo!“ 58 Netrukus
kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: „Ir tu esi
iš jų“. Petras atkirto: „Ką tu, žmogau!
Tik jau ne aš!“ 59 Maždaug po valan-
dos dar kažin kas ėmė atkakliai tvir-
tinti: „Tikrai šitas buvo su juo! Juk jis
galilėjietis!“ 60 Petras atsakė: „Žmogau,
aš nesuprantu, ką tu sakai“. Ir tuoj pat,
dar jam kalbant, pragydo gaidys. 61 Tuo-
met Viešpats atsigręžė ir pažvelgė į Pe-
trą. Petras atsiminė jam pasakytą Vieš-
paties žodį: „Dar gaidžiui nepragydus,
šiandien tu tris kartus manęs išsiginsi“.
62 Jis išėjo laukan ir karčiai pravirko.

Jėzus teismo taryboje

(Mt 26,57-68; Mk 14,53-65)

63 Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš jo ir
mušė. 64 Uždengę jam akis*, jie klau-
sinėjo: „Pranašauk, kas tave užgavo!“
65 Ir visaip kitaip įžeidinėjo jį.

22,37 *Iz 53,12*
22,44 Kai kuriuose rankr. eil. 43-44 praleistos.
22,53 *Lk 19,47; 21,37*
22,64 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „daužė jį per veidą...“

66 Rytui išaušus, susirinko tautos
seniūnai, aukštieji kunigai ir Rašto
aiškintojai. Jie atsivesdino Jėzų į savo
tarybą 67 ir reikalavo: „Jei tu Mesijas,
tai prisipažink mums!“ Jėzus atsiliepė: „Jeigu jums ir pasakysiu, vis tiek
manim netikėsite, 68 o jei paklausiu,
man neatsakysite*. 69 Tačiau nuo šio
meto Žmogaus Sūnus sėdės Dievo Galybės dešinėje“. 70 Tada jie visi sujudo
klausti: „Tai tu esi Dievo Sūnus?“ O
jis atsakė: „Jūs pasakėte, kad Aš Esu!“
71 Tuomet jie tarė: „Kam dar mums
liudytojai?! Mes girdėjome iš jo paties
lūpų!“

Jėzus pas Pilotą
(Mt 27,1-2.11-14; Mk 15,1-5; Jn 18,29-38)

23 Visas susirinkimas atsistojo ir
nusivedė Jėzų pas Pilotą. 2 Ten
jie ėmė jį skųsti, sakydami: „Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą
ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius“. 3 Tada Pilotas paklausė: „Ar tu esi
žydų karalius?“ Jėzus jam atsakė: „Tu
pasakei“. 4 Pilotas tarė aukštiesiems
kunigams ir miniai: „Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės“. 5 Bet jie
vis atkakliau tvirtino: „Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, nuo
Galilėjos iki čia“. 6 Tai išgirdęs, Pilotas
paklausė, ar tas vyras galilėjietis. 7 Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi buvo tomis dienomis Jeruzalėje.

Pas Erodą

8 Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Mat jis jau pirmiau norėjo jį
išvysti, nes buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi pamatysiąs jį darantį kokį nors
stebuklą. 9 Jis ėmė jį visaip klausinėti,
bet Jėzus jam neatsakinėjo. 10 Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apstoję be paliovos jį kaltino. 11 Tada
Erodas su savo palyda Jėzų paniekino
ir išjuokė. Paskui, aprengęs jį baltu
drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui. 12 Tą
dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais,
o seniau jie pykosi.

Vėl pas Pilotą
(Mt 27,15-26; Mk 15,6-15; Jn 18,38-19,16)

13 Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir liaudį, 14 pareiškė: „Jūs
atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį
liaudies kurstymu. Bet aš, jį apklausęs
jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės; 15 taip pat ir Erodas,
nes sugrąžino jį atgal. Taigi jis nėra
padaręs nieko, kas būtų verta mirties bausmės. 16 Tad aš nuplakdinsiu
jį ir paleisiu“.* 18 Tuomet jie visi ėmė
šaukti: „Mirtis šitam! Paleisk mums
Barabą!“ 19 O Barabas buvo patekęs į
kalėjimą už kažkokį maištą mieste ir
žmogžudystę. 20 Norėdamas paleisti
Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos,
21 bet jie nesiliovė šaukę: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!“ 22 Tada jis trečią kartą klausė: „O ką gi pikta jis yra
padaręs? Aš jame neradau nieko, už ką
vertėtų mirtimi bausti. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu“. 23 Tačiau jie, garsiai šaukdami, vis nesiliovė reikalauti,
kad jis būtų prikaltas prie kryžiaus, ir
jų šauksmai ėjo vis smarkyn.

24 Tada Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą. 25 Jis paleido jiems
įkalintąjį už maištą ir žmogžudystę,
kaip jie prašė, o Jėzų atidavė jų valiai.

Kryžiaus kelias
(Mt 27,31-34; Mk 15,20-23; Jn 19,17)

26 Vesdami Jėzų, jie sulaikė Kirėnės gyventoją Simoną, grįžtantį iš laukų, ir
uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų
jį paskui Jėzų. 27 Jį lydėjo didelis būrys

22,68 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „ir manęs nepaleisite“.

23,16 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 17: „Mat per šventes jis buvo įpratęs paleisti vieną kalinį“.

liaudies ir daug moterų, kurios verkė
jo ir aimanavo. 28 Atsigręžęs į jas, Jėzus
prabilo: „Jeruzalės dukros! Verkite ne
manęs, bet verčiau savęs ir savo vai-
kų! 29 Ateis dienos, kai sakys: 'Laimin-
gos nevaisingosios! Laimingos negim-
džiusios ir nežindžiusios!' 30 *Tada bus
sakoma kalnams: 'Griūkite ant mūsų!'
– ir kalvoms: 'Pridenkite mus!' 31 Jeigu
šitaip daro žaliam medžiui, tai kas gi
laukia sausuolio?"

32 Kartu su juo buvo vedami žudyti
du piktadariai.

Nukryžiavimas ir patyčios

(Mt 27,35-43; Mk 15,24-32; Jn 19,17-24)

33 Atėję į vietą, kuri vadinasi „Káukolė",
jie prikalė ant kryžiaus Jėzų ir du pik-
tadarius – vieną jam iš dešinės, antrą iš
kairės. 34 Jėzus meldėsi: „Tėve, atleisk
jiems, nes jie nežino, ką darą". Karei-
viai **pasidalijo jo drabužius, mesdami*
burtą.

35 Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Seniū-
nai tyčiodamiesi kalbėjo: „Kitus iš-
gelbėdavo, tegul pats išsigelbi, jei jis
– Dievo išrinktasis Mesijas!" 36 Iš jo
juokėsi ir kareiviai, prieidami, paduo-
dami jam *perrūgusio vyno 37 ir saky-
dami: „Jei tu žydų karalius – gelbėkis
pats!" 38 Viršum jo buvo užrašas*: „Ši-
tas yra žydų karalius".

Atsivertęs nusikaltėlis

(Mt 27,44; Mk 15,32)

39 Vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltėlių
ėmė įžeidinėti Jėzų: „Argi tu ne Mesi-
jas? Išgelbėk save ir mus!" 40 Antrasis
sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai, ken-
tėdamas tą pačią bausmę! 41 Juk mudu
teisingai gavome, ko mūsų darbai ver-
ti, o šitas nieko bloga nėra padaręs".
42 Ir jis tarė: „Jėzau, prisimink mane,
kai ateisi į savo karalystę!" 43 Jėzus jam
atsakė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su
manimi būsi rojuje".

Jėzaus mirtis

(Mt 27,45-56; Mk 15,33-41; Jn 19,25-37)

44 Buvo apie šeštą valandą, kai visą
kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki
devintos valandos, 45 saulei užtemus.
Šventovės *uždanga perplyšo pusiau.
46 O Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve,
**į tavo rankas atiduodu savo dvasią".*
Ir su tais žodžiais numirė.

47 Šimtininkas, matydamas, kas
buvo įvykę, pradėjo garbinti Dievą ir
tarė: „Iš tiesų šitas žmogus buvo tei-
susis!" 48 Ir visa minia, susirinkusi pa-
žiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko,
skirstėsi, mušdamasi į krūtinę.

49 Atstu stovėjo visi Jėzaus pažįsta-
mi ir *moterys, jį atlydėjusios iš Galilė-
jos. Jos viską matė.

Laidojimas

(Mt 27,57-61; Mk 15,42-47; Jn 19,38-42)

50 Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juo-
zapas, teismo tarybos narys, geras ir
teisus žmogus, 51 kuris nebuvo prita-
ręs kitų teismo narių sprendimui ir
poelgiui. Jis buvo kilęs iš žydų miesto
Arimatėjos ir gyveno, laukdamas Die-
vo karalystės. 52 Taigi Juozapas nuė-
jo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.
53 Paskui nuėmė kūną nuo kryžiaus,
įvyniojo į drobulę ir paguldė uoloje iš-
kaltame kapo rūsyje, kuriame dar nie-
kas nebuvo laidotas. 54 Visa tai dėjosi
Pasirengimo dieną, jau beprasidedant
šabui.

55 Lydinčios moterys, kurios buvo
atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, apžiū-
rėjo kapą ir matė, kaip buvo paguldy-
tas jo kūnas kape.

23,30 *Oz 10,8; Apr 6,16*
23,34 *Ps 22,19*
23,36 *Ps 69,22*
23,38 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „užrašas graikų, lotynų ir hebrajų raidėmis".
23,45 *Iš 26,31-33*
23,46 *Ps 31,6*
23,49 *Lk 8,2-3*

56 Sugrįžusios nuo kapo, jos paruošė
kvepalų ir tepalų, *o šabo dieną ilsėjo-
si, kaip reikalavo Įstatymas.

Tuščias kapas

(Mt 28,1-8; Mk 16,1-8; Jn 20,1-10)

24 Pirmąją savaitės dieną, rytui
aušant, moterys atėjo prie
kapo, nešdamosi paruoštus tepalus.
2 Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo,
3 o įėjusios vidun, neberado Viešpaties
Jėzaus kūno. 4 Jos sutriko ir nežinojo,
ką daryti, bet štai prisiartino du vyrai
spindinčiais drabužiais. 5 Moterys išsi-
gando ir nuleido žemyn akis, o tie vy-
rai prabilo: „Kam ieškote gyvojo tarp
mirusiųjų? 6 *Nėra jo čia, jis prisikė-
lė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs,
būdamas Galilėjoje: 7 ‘Žmogaus Sūnus
turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas
ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisi-
kelti!’“ 8 Tuomet jos prisiminė Jėzaus
žodžius. 9 Moterys sugrįžo nuo kapo
ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems
kitiems. 10 Tai buvo Marija Magdalena,
Joana, Jokūbo motina Marija; jos ir jų
draugės papasakojo tai apaštalams.
11 Tas pranešimas jiems pasirodė esąs
tuščios šnekos, ir jie moterimis neti-
kėjo.

12 Vis dėlto Petras pašokęs nubė-
go prie kapo. Žvilgtelėjo pasilenkęs ir
mato tiktai drobules. Jis grįžo atgal, be
galo stebėdamasis tuo, kas buvo atsi-
tikę.

Pakeliui į Emausą

(Mk 16,12-13)

13 Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai]
keliavo į kaimą už šešiasdešimt stadi-
jų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu.
14 Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius.
15 Jiems taip besikalbant ir besiginči-
jant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu.
16 Jų akys buvo lyg migla aptrauktos,
ir jie nepažino jo. 17 O Jėzus paklausė:
„Apie ką kalbate, eidami keliu?“ Tie
nuliūdę sustojo.

18 Vienas jų, vardu Kleopas, atsa-
kė jam: „Nejaugi tu būsi vienintelis
ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje
šiomis dienomis atsitiko!“ 19 Jėzus pa-
klausė: „O kas gi?“ Jie tarė jam: „Su Jė-
zumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas,
galingas darbais ir žodžiais Dievo ir
visos tautos akyse. 20 Aukštieji kuni-
gai ir mūsų vadovai pareikalavo jam
mirties bausmės ir atidavė jį nukry-
žiuoti. 21 O mes tikėjomės, kad jis at-
pirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau
trečia diena, kaip tai atsitiko. 22 Be to,
kai kurios mūsiškės moterys mus su-
trikdė. Anksti rytą jos buvo nuėjusios
pažiūrėti kapo 23 ir nerado jo kūno. Jos
sugrįžo ir papasakojo regėjusios pa-
sirodžiusius angelus, kurie sakę Jėzų
esant gyvą. 24 Kai kurie mūsiškiai buvo
nuėję pas kapą ir rado viską, kaip mo-
terys sakė, bet jo paties nematė“.

25 Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišma-
nėliai! Kokios nerangios jūsų širdys ti-
kėti tuo, ką yra skelbę pranašai! 26 Argi
Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir
įžengti į savo garbę?!“ 27 Ir, pradėjęs
nuo Mozės, primindamas visus prana-
šus, jis aiškino jiems, kas visuose Raš-
tuose apie jį pasakyta.

28 Jie prisiartino prie kaimo, į kurį
keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau.
29 Bet jie privertė jį pasilikti, prašyda-
mi: „Pasilik su mumis! Jau vakaras arti,
diena jau besibaigianti...“ Tuomet jis
užsuko pas juos. 30 Įsitaisęs su jais prie
stalo, paėmė duoną, palaimino, laužė
ir davė jiems. 31 Tada jų akys atsivėrė,
ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems
iš akių. 32 O jie kalbėjo: „Argi mūsų šir-
dys nebuvo užsidegusios, kai jis kely-
je mums kalbėjo ir atvėrė Raštų pras-
mę?“

33 Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo
į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius

23,56 *Iš 20,10; Įst 5,14*

24,6-7 *Mt 16,21; 17,22-23; 20,18-19; Mk 8,31; 9,31; 10,33-34; Lk 9,22; 18,31-33*

Vienuolika su savo draugais, [34] kurie
sakė: „Viešpats tikrai prisikėlė ir pasi-
rodė Simonui“. [35] O jie papasakojo, kas
jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino
Jėzų, kai jis laužė duoną.

Jėzus pasirodo mokiniams

(Jn 20,19-23)

[36] Jiems apie tai besikalbant, pats Jė-
zus atsirado tarp jų ir prabilo: „Ramy-
bė jums!“ [37] Virpėdami iš išgąsčio, jie
tarėsi matą dvasią. [38] O jis paklausė:
„Ko taip išsigandote, kodėl jūsų šir-
dyse gimsta dvejonės? [39] Pasižiūrėkite
į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats!
Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia
juk neturi kūno nei kaulų, kaip ma-
tote mane turint“. [40] Tai taręs, jis pa-
rodė jiems rankas ir kojas. [41] Jiems iš
džiaugsmo vis dar netikint ir stebin-
tis, Jėzus paklausė: „Ar neturite čia ko
nors valgyti?“ [42] Jie padavė jam gabalą
keptos žuvies*. [43] Jis paėmė ir valgė jų
akyse*.

24,42 Kai kuriuose rankr. priduriama: „ir korį medaus“.

24,43 Kai kuriuose rankr. priduriama: „ir atidavė jiems likučius“.

[44] Paskui Jėzus tarė jiems: „Ar ne to-
kie buvo mano žodžiai, kuriuos jums
kalbėjau dar būdamas su jumis: turi iš-
sipildyti visa, kas parašyta apie mane
Mozės Įstatyme, Pranašų knygose ir
Psalmėse?“ [45] Tuomet jis atvėrė jiems
protą, kad jie suprastų Raštus, [46] ir pa-
sakė: „Yra parašyta, kad Mesijas kentės
ir trečią dieną prisikels iš numirusių
[47] ir pradedant nuo Jeruzalės, jo vardu
visoms tautoms bus skelbiama, kad at-
siverstų ir gautų nuodėmių atleidimą.
[48] Jūs esate šių dalykų liudytojai. [49] Ir
štai aš atsiųsiu jums, *ką yra pažadėjęs
mano Tėvas. Jūs pasilikite mieste, kol
būsite apgaubti jėga iš aukštybių“.

Įžengimas į dangų

(Mk 16,19-20; Apd 1,9-14)

[50] *Jėzus nusivedė juos palei Betaniją
ir iškėlęs rankas palaimino juos. [51] Lai-
mindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo
į dangų. [52] Jie pagarbino jį, paskui dide-
lio džiaugsmo kupini sugrįžo į Jeruza-
lę. [53] Jie nuolat lankė šventyklą ir šlo-
vino Dievą.

24,49 *Apd 1,4*

24,50-51 *Apd 1,9-11*

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

Evangelija pagal Joną (gr. *euaggelion kata iōannēn*, lot. *evangelium secundum joannem / io(h)annem*), pagal tradiciją priskiriama apaštalui Jonui, parašyta tarp 80 ir 90 m. po Kr.

Po įvadinės dalies (1,1–18) Jėzus apibūdinamas kaip tikėjimo objektas (1,19–4,54), aprašomas jo konfliktas su netikinčiaisiais (sk. 5–12), brolybė su tikinčiaisiais (sk. 13–17), mirtis ir prisikėlimas (sk. 18–20), apsireiškimas mokiniams (sk. 21).

Pasakojimu norima sustiprinti krikščionių tikėjimą, jog Jėzus yra Mesijas ir Dievo Sūnus, tikras Dievas ir tikras žmogus.

Įžanga

1 Pradžioje buvo Žodis.
Tas Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.
2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.
3 Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko,
kas tik yra atsiradę.
4 Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.
5 Šviesa spindi tamsoje,
ir tamsa jos neužgožė.
6 Buvo Dievo siųstas žmogus,
vardu *Jonas.
7 Jis atėjo kaip liudytojas,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi per jį įtikėtų.
8 Jis pats nebuvo šviesa,
bet turėjo liudyti apie šviesą.
9 Buvo tikroji šviesa,
kuri apšviečia kiekvieną žmogų,
ir ji atėjo į šį pasaulį.
10 Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.
11 Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.
12 Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais –
tiems, kurie tiki jo vardą,
13 kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų,
ir ne iš vyro norų,
bet iš Dievo užgimę.
14 Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę –
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.
15 Jonas apie jį liudija ir šaukia:
„Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau;
tas, kuris paskui mane ateis,
pirmiau už mane yra buvęs,
nes jis už mane pirmesnis“.
16 Tikrai iš jo pilnatvės
visi mes esame gavę
malonę po malonės.
17 Kaip Įstatymas duotas per Mozę,
taip tiesa ir malonė
atėjo per Jėzų Kristų.
18 Dievo niekas niekada
nėra matęs,
tiktai viengimis Sūnus – Dievas,
Tėvo prieglobstyje esantis,
mums jį atskleidė.

Jono liudijimas

19 Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai
iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir le-
vitų paklausti: „Kas tu esi?“ 20 Jis prisi-
pažino nesigindamas. Jis prisipažino:
„Aš nesu Mesijas!“ 21 Jie ir vėl klausė:

1,6 *Mt 3,1; Mk 1,4; Lk 3,1-2*

„Tai kas gi tu? Gal *Elijas?“ Jis atsakė:
„Ne!“ – „Tai gal tu *pranašas?“ Jis at-
sakė: „Ne!“ 22 Tada jie tęsė: „Tai kas gi
tu, kad mes galėtume duoti atsakymą
tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie
save?“ 23 Jis tarė:

*„*Aš – tyruose šaukiančiojo balsas:*
Taisykite Viešpačiui kelią! –
kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas“.

24 Atsiųstieji buvo iš fariziejų. 25 Jie
dar jį klausinėjo: „Tai kam tu krikš-
tiji, jei nesi nei Mesijas, nei Elijas, nei
pranašas?“ 26 Jonas jiems atsakė: „Aš
krikštiju vandeniu. O tarp jūsų stovi
tas, kurio jūs nepažįstate, 27 kuris po
manęs ateis*; jam aš nevertas atrišti
apavo dirželio“.

28 Tai atsitiko Betanijoje, Užjordanė-
je, kur Jonas krikštijo.

Dievo Avinėlis

29 Rytojaus dieną, matydamas ateinantį
Jėzų, Jonas prabilo: „Štai Dievo Avinėlis,
kuris naikina pasaulio nuodėmę! 30 Čia
tasai, apie kurį aš kalbėjau: po manęs
ateis vyras, pirmiau už mane buvęs, nes
jis pirmesnis už mane. 31 Aš jo nepaži-
nojau, bet tam, kad jis būtų apreikštas
Izraeliui, aš atėjau ir krikštiju vande-
niu“. 32 Ir Jonas paliudijo: „Aš mačiau
Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš
dangaus, ir ji pasiliko virš jo. 33 Aš jo ne-
pažinojau, bet tas, kuris mane pasiuntė
krikštyti vandeniu, buvo pasakęs: ‘Ant
ko pamatysi nusileidžiančią ir pasilie-
kančią Dvasią, tas ir bus, kuris krikštys
Šventąja Dvasia.’ 34 Aš tai mačiau ir liu-
diju, kad šitas yra Dievo Sūnus“.

Pirmieji mokiniai

35 Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du
jo mokiniai. 36 Išvydęs ateinantį Jėzų, jis
tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“ 37 Išgirdę
tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo pas-
kui Jėzų. 38 O jis atsigręžė ir, pamatęs
juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“
Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia ‘Mokyto-
jau’), kur gyveni?“ 39 Jis tarė: „Ateikite ir
pamatysite“. Tada jiedu nuėjo, pamatė,
kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas
jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. 40 Vie-
nas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žo-
džius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono
Petro brolis Andriejus. 41 Jis pirmiausia
susiieškojo savo brolį Simoną ir jam
pranešė: „Radome Mesiją!“ (išvertus
tai reiškia „Kristų“). 42 Ir nusivedė jį
pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tu
esi Simonas, Jono* sūnus, o vadinsiesi
Kefas*“, tai reiškia Petras [uola].

43 Dar kitą dieną, išvykdamas į Ga-
lilėją, Jėzus sutiko Pilypą ir jam tarė:
„Sek paskui mane!“ 44 Pilypas buvo
kilęs iš Betsaidos, Andriejaus ir Pe-
tro gimtojo miesto. 45 Pilypas susitiko
Natanaelį* ir sako jam: „Radome tą,
apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pra-
našai. Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo
sūnus“. 46 Natanaelis atšovė: „Ar iš
Nazareto gali būti kas gero?!“ Pilypas
atsakė: „Eik ir pasižiūrėk!“ 47 Pamatęs
ateinantį Natanaelį, Jėzus pasakė apie
jį: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra
klastos“. 48 O Natanaelis jam sako: „Iš
kur mane pažįsti?“ Jėzus atsakė: „Prieš
pakviečiant tave Pilypui, aš mačiau
tave po figmedžiu“. 49 Natanaelis sušu-
ko: „Rabi, tu Dievo Sūnus, tu Izraelio
karalius!“ 50 Jėzus atsakė: „Tu tiki, ka-
dangi pasakiau tave matęs po figme-
džiu? Tu pamatysi didesnių dalykų“.
51 Ir pridūrė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau
jums: jūs matysite atsivėrusį *dangų* ir
**Dievo angelus, kylančius ir nusilei-*
džiančius ant Žmogaus Sūnaus“.

1,21 *Mal 3,23*
1,21 *Įst 18,15.18*
1,23 *Iz 40,3*
1,27 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „kuris buvo pirmiau už mane“.
1,42 Mt 16,17 – Jonos.
1,42 Plg. Mt 16,18.
1,45 Kitas Baltramiejaus vardas.
1,51 *Pr 28,12*

Vestuvės Kanoje

2 Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo
vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus
motina. 2 Į vestuves taip pat buvo pa-
kviestas Jėzus ir jo mokiniai. 3 Išsibai-
gus vynui, Jėzaus motina jam sako:
„Jie nebeturi vyno“. 4 Jėzus atsakė: „O
kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo
mano valanda!“ 5 Jo motina tarė tar-
nams: „Darykite, ką tik jis jums lieps“.
6 Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų
apsiplovimams, kiekvienas dviejų tri-
jų saikų* talpos. 7 Jėzus jiems liepė:
„Pripilkite indus vandens“. Jie pripy-
lė sklidinus. 8 Tuomet jis pasakė: „Da-
bar semkite ir neškite stalo prievaiz-
dui“. Tie nunešė. 9 Paragavęs paversto
vynu vandens ir nežinodamas, iš kur
tai (nors tarnai, kurie sėmė vandenį,
žinojo), prievaizdas pasišaukė jaunikį
10 ir tarė jam: „Kiekvienas žmogus pir-
miau stato geresnio vyno, o kai svečiai
įgeria, tuomet prastesnio. O tu laikei
gerąjį vyną iki šiolei“. 11 Tokią stebuklų
pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje.
Taip jis parodė savo šlovę, ir mokiniai
įtikėjo jį. 12 *Paskui jis su savo motina,
broliais ir mokiniais nukeliavo į Kafar-
naumą. Ten jie pasiliko kelias dienas.

Prekiautojų išvaikymas

(Mt 21,12-13; Mk 11,11.15-17; Lk 19,45-46)

13 Artėjant žydų *Velykoms*, Jėzus
nukeliavo į Jeruzalę. 14 Šventykloje jis
rado prekiaujančių jaučiais, avimis,
balandžiais ir prisėdusių pinigų keitė-
jų. 15 Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvi-
jo visus juos iš šventyklos, išvarė avis
ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, iš-
vartė jų stalus. 16 Karvelių pardavėjams
jis pasakė: „Pasiimkite savo paukščius
ir iš mano Tėvo Namų nedarykite pre-
kybos namų!“ 17 Jo mokiniai prisiminė,
kad yra parašyta: **Uolumas dėl tavo
Namų sugrauš mane.*
18 Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sa-
kydami: „Kokį ženklą mums galėtum
duoti, jog turi teisę taip daryti?“ 19 Jė-
zus atsakė: „Sugriaukite šitą *šventyk-
lą, o aš per tris dienas ją atstatysiu!“
20 Tada žydai sakė: „Keturiasdešimt še-
šerius metus šventykla statyta, o tu at-
statysi ją per tris dienas?!“ 21 Bet jis kal-
bėjo apie savo kūno šventyklą. 22 Tik
paskui, jam prisikėlus iš numirusių,
mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus.
Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais
žodžiais.
23 Per Velykų šventes, jam būnant
Jeruzalėje, daugelis įtikėjo jo vardą,
matydami jo daromus ženklus. 24 Bet
Jėzus, gerai visus pažindamas, jais ne-
pasitikėjo. 25 Jam nereikėdavo, kad kas
paliudytų apie žmogų. Jis pats žinojo,
kas yra žmogaus viduje.

Jėzus ir Nikodemas

3 Buvo vienas fariziejus, vardu Niko-
demas, žydų didžiūnas. 2 Jis atėjo
nakčia ir kreipėsi į Jėzų: „Rabi, mes su-
prantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip
Mokytojas, nes niekas negalėtų pada-
ryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu
Dievas nebūtų su juo“. 3 Jėzus atsakė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
jei kas neatgims iš aukštybės*,
negalės regėti Dievo karalystės“.
4 Nikodemas paklausė: „Bet kaip
gali gimti žmogus, būdamas nebejau-
nas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo
motinos įsčias ir vėl užgimti?“ 5 Jėzus
atsakė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
kas negims iš vandens ir Dvasios,
neįeis į Dievo karalystę.
6 Kas gimė iš kūno, yra kūnas,
o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.

2,6 Pažod.: „metretų“.
2,12 *Mt 4,13*
2,13 *Iš 12,1-27*
2,13 ST – Pascha.
2,17 *Ps 69,10*
2,19 *Mt 26,61; 27,40; Mk 14,58; 15,29*
3,3 Arba: „iš naujo“.

[7] Nesistebėk, jog pasakiau:
jums reikia atgimti iš aukštybės*.
[8] Vėjas pučia*, kur nori;
jo ošimą girdi,
bet nežinai, iš kur ateina
ir kurlink nueina.
Taip esti ir su kiekvienu,
kuris gimė iš Dvasios".
[9] Nikodemas atsiliepė: „Kaip tai gali
būti?" [10] Jėzus jam atsakė: „Tu esi Izra-
elio mokytojas ir šito nesupranti?
[11] Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
mes kalbame, ką žinome,
ir liudijame, ką matėme,
tik jūs nepriimate mūsų liudijimo.
[12] Jei netikite, man kalbant
apie žemės dalykus,
tai kaipgi tikėsite,
jei kalbėsiu jums apie
dangiškuosius?
[13] Niekas nėra pakilęs į dangų,
kaip tik Žmogaus Sūnus,
kuris nužengė iš dangaus*.
[14] Kaip *Mozė dykumoje iškėlė žaltį,
taip turi būti iškeltas ir
Žmogaus Sūnus,
[15] kad kiekvienas, kuris jį tiki,
turėtų amžinąjį gyvenimą".
[16] Dievas taip pamilo pasaulį,
jog atidavė savo viengimį Sūnų,
kad kiekvienas, kuris jį
tiki, nepražūtų,
bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
[17] Dievas juk nesiuntė savo
Sūnaus į pasaulį,
kad jis pasaulį pasmerktų,
bet kad pasaulis per jį
būtų išgelbėtas.
[18] Kas jį tiki, tas nebus
pasmerktas,
o kas netiki, jau yra
nuteistas už tai,
kad netiki Dievo viengimio
Sūnaus*.
[19] Teismo nuosprendis yra toksai:
atėjo šviesa į pasaulį,
bet žmonės labiau mylėjo
tamsą nei šviesą,
nes jų darbai buvo pikti.
[20] Kiekvienas nedorėlis
neapkenčia šviesos ir
neina į šviesą,
kad jo darbai aikštėn neišeitų.
[21] O kas vykdo tiesą, tas
eina į šviesą,
kad išryškėtų, jog jo darbai
atlikti Dieve.

Paskutinis Jono liudijimas

[22] Paskui Jėzus su mokiniais atėjo į Ju-
dėjos kraštą ir, ten su jais būdamas,
krikštydino. [23] Taip pat ir Jonas krikš-
tijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo
daug vandens ir žmonės ten rinkdavo-
si krikštytis. [24] *Tuomet Jonas dar ne-
buvo įmestas į kalėjimą.
[25] Tarp Jono mokinių ir vieno žydo
iškilo ginčas dėl apsivalymo apeigų.
[26] Tad jie atėjo pas Joną ir pranešė:
„Rabi, vyras, kuris buvo su tavimi Už-
jordanėje, kurį tu paliudijai, jis taip pat
ėmė krikštyti, ir visi bėga pas jį". [27] Jo-
nas atsakė:
„Žmogus negali nieko pasiimti,
jeigu nebus jam duota iš dangaus.
[28] Jūs patys galite man paliudyti, jog
esu sakęs: *Aš ne Mesijas! Aš siųstas
būti tik jo pirmtaku.
[29] Kas turi sužadėtinę,
tas sužadėtinis,
o sužadėtinio bičiulis,
kuris šalia stovi ir girdi,
džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu.
Šiam mano džiaugsmui dabar
jau nieko netrūksta.

3,7 Arba: „iš naujo".
3,8 Arba: „dvasia dvelkia".
3,13 Kai kuriuose rankr. pridurіama: „ir yra danguje".
3,14 *Sk 21,9*
3,18 Pažod.: „netiki viengimio Dievo Sūnaus vardo".
3,24 *Mt 14,3; Mk 6,17; Lk 3,19-20*
3,28 *Jn 1,20*

[30] Jam skirta augti,
o man – mažėti“.
[31] Kas iš aukštybių ateina,
tas už visus viršesnis,
o kas iš žemės gimė,
žemiškas pats ir žemiškai kalba.
Kas iš dangaus ateina,
tas už visus viršesnis.
[32] Jis liudija, ką yra girdėjęs ir matęs,
tik niekas jo liudijimo neklauso.
[33] O kas jo liudijimą priima,
tas pripažįsta, jog Dievas
tiesakalbis,
[34] nes ką yra Dievas atsiuntęs,
tas kalba Dievo žodžius.
Dievas teikia jam Dvasią be saiko.
[35] Tėvas myli Sūnų
ir *visa yra atidavęs į jo rankas.
[36] Kas tiki Sūnų, turi
amžinąjį gyvenimą,
o kas nenori Sūnaus tikėti
– gyvenimo nematys;
virš jo kybo Dievo rūstybė.

Jėzus ir samariečiai

4 Sužinojęs, kad fariziejai išgirdo jį
daugiau už Joną susilaukiant mo-
kinių ir gausiau krikštijant [2] (nors pats
Jėzus nekrikštydavo, tik jo mokiniai),
[3] Jėzus paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilė-
ją. [4] Jam reikėjo eiti per Samariją. [5] Taigi
jis užsuko į Samarijos miestą, vadina-
mą Sicharu, netoli nuo *lauko, kurį Jo-
kūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui.
[6] Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs
iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį.
Buvo apie šeštą valandą.
[7] Viena samarietė moteris atė-
jo semtis vandens. Jėzus ją paprašė:
„Duok man gerti“. [8] (Tuo tarpu mo-
kiniai buvo nuėję į miestą nusipirk-
ti maisto.) [9] Samarietė atsakė: „Kaip-
gi tu, būdamas *žydas, prašai mane,
samarietę, gerti?“ (Mat žydai neben-
drauja su samariečiais.) [10] Jėzus jai
tarė:
„Jei tu pažintum Dievo dovaną
ir kas yra tas, kuris tave prašo:
‘Duok man gerti’, –
rasi pati būtum jį prašiusi,
ir jis tau būtų gyvojo
vandens davęs!“
[11] Moteris atsiliepė: „Viešpatie, bet juk
tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš
kur tu imsi gyvojo vandens? [12] Argi tu
didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą
šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo
vaikai, ir gyvuliai?!“ [13] Jėzus atsakė:
„Kiekvienas, kas geria šitą vandenį,
ir vėl trokš.
[14] O kas gers vandenį,
kurį aš duosiu,
tas nebetrokš per amžius,
ir vanduo, kurį jam duosiu,
taps jame versme vandens,
trykštančio į amžinąjį gyvenimą“.
[15] Tuomet moteris sušuko: „Viešpa-
tie, duok man to vandens, kad aš ne-
betrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis
čionai!“ [16] Jėzus atsiliepė: „Eik, pakviesk
savo vyrą ir sugrįžk čia“. [17] Moteris at-
sakė: „Aš neturiu vyro“. Jėzus jai tarė:
„Gerai pasakei: ‘Neturiu vyro’, [18] nes jau
esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis
– ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei“.
[19] Moteris atsiliepė: „Aš matau, Vieš-
patie, jog esi pranašas. [20] Mūsų tėvai
garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs
tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur
reikia jį garbinti“. [21] Jėzus atsakė:
„Moterie, tikėk manimi,
jog ateis valanda,
kada garbinsite Tėvą
ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.
[22] Jūs garbinate, ko nepažįstate,
o mes garbiname, ką pažįstame,
nes išganymas ateina iš žydų.
[23] Bet ateis valanda – jau
dabar ji yra, –
kai tikrieji garbintojai
šlovins Tėvą dvasia ir tiesa.
Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško.

3,35 *Mt 11,27; Lk 10,22*
4,5 *Pr 33,19; Joz 24,32*
4,9 *Ezr 4,1-5; Neh 4,1-2*

24 Dievas yra dvasia,
ir jo garbintojai
turi šlovinti jį dvasia ir tiesa“.
25 Moteris jam sako: „Aš žinau, jog
netrukus ateis Mesijas (tai yra Kris-
tus). Atėjęs jis mums viską paskelbs“.
26 Jėzus jai taria: „Tai aš, kuris su tavi-
mi kalbu!“
27 Tuo metu sugrįžo jo mokiniai ir
nusistebėjo, kad jis šnekučiuoja su mo-
terimi. Vis dėlto nė vienas nepaklausė:
„Ko iš jos nori?“ arba: „Apie ką su ja kal-
bi?“ 28 O moteris, palikusi ąsotį, nubėgo
į miestą ir apskelbė žmonėms: 29 „Eikite
pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man
viską, ką esu padariusi. Ar tik jis nebus
Mesijas?!“ 30 Ir žmonės iš miesto ėjo
pas jį. 31 Tuo tarpu mokiniai ėmė ragin-
ti: „Rabi, pasistiprink!“ 32 O jis atsiliepė:
„Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs neži-
note“. 33 Tada mokiniai pradėjo vienas
kitą klausinėti: „Nejaugi kas atnešė jam
valgyti?“ 34 Bet Jėzus tarė:
„Mano maistas –
vykdyti valią to, kuris mane siuntė,
ir baigti jo darbą.
35 Argi jūs nesakote:
‘Dar keturi mėnesiai,
ir ateis pjūtis’?
Štai sakau jums:
pakelkite akis ir pažiūrėkite
į laukus;
jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.
36 Jau pjovėjas uždarbį gauna
ir renkasi vaisių amžinajam
gyvenimui,
kad lygiai džiaugtųsi
sėjėjas ir pjovėjas.
37 Teisingai priežodis sako:
‘Vienas pasėja, kitas nupjauna.’
38 Aš pasiunčiau jus
nuimti derliaus,
į kurį jūs neįdėjote darbo.
Kiti pasidarbavo,
o jūs įstojote į jų darbą“.
39 Daug samariečių iš ano miesto
įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo: „Jis
man pasakė viską, ką esu padariusi“.
40 Atėję samariečiai prašė jį pasilik-
ti pas juos, ir jis ten pasiliko dvi die-
nas. 41 Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl
jo pamokslų. 42 O moteriai jie pasakė:
„Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos.
Mes patys išgirdome ir žinome, kad jis
iš tiesų yra pasaulio Išganytojas“.

Valdininko sūnaus išgydymas

43 Po dviejų dienų jis išvyko iš ten į
Galilėją. 44 *Pats Jėzus buvo pareiškęs:
„Pranašas negerbiamas savo tėviškė-
je“. 45 Kai jis pasiekė Galilėją, galilė-
jiečiai pagarbiai jį *priėmė, nes buvo
matę jo darbus per šventes Jeruzalėje;
mat ir jie buvo nukeliavę į tas šventes.
46 Jis vėl atėjo į Galilėjos Kaną, *kur
buvo pavertęs vandenį vynu. O Kafar-
naume buvo vienas karaliaus valdi-
ninkas, kurio sūnus sirgo. 47 Išgirdęs,
jog Jėzus iš Judėjos sugrįžęs į Galilėją,
jis atkeliavo pas jį ir maldavo eiti ir iš-
gydyti marinamą jo sūnų. 48 Jėzus jam
atsakė: „Kol nepamatysite ženklų ir
stebuklų, jūs netikėsite“. 49 O valdinin-
kas prašė: „Viešpatie, ateik, kol mano
vaikas dar nenumirė“. 50 Jėzus jam
tarė: „Eik, tavo sūnus gyvas!“ Žmogus
patikėjo Jėzaus žodžiais ir iškeliavo.
51 Pareinantį pasitiko jį tarnai ir prane-
šė, kad vaikas gyvas. 52 Jis pasiteiravo,
kurią valandą sūnui pasidarė geriau.
Jie atsakė: „Vakar apie septintą valan-
dą atslūgo jam karštis“. 53 Taip tėvas
patyrė, kad tai buvo ta valanda, kada
Jėzus pasakė jam: „Tavo sūnus gyvas“.
Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai. 54 Tai
buvo antras ženklas, kurį Jėzus padarė,
sugrįžęs iš Judėjos į Galilėją.

Išgydymas Betzatoje

5 Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir
Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. 2 Jeru-
zalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė,

4,44 *Mt 13,57; Mk 6,4; Lk 4,24*
4,45 *Jn 2,23*
4,46 *Jn 2,1-11*

hebrajiškai vadinama Betzata, turinti
penkias stogines. [3] Jose gulėdavo dau-
gybė ligonių – aklų, raišų, išsekusių.*
[5] Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs
trisdešimt aštuonerius metus. [6] Pama-
tęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai
sergant, Jėzus paklausė: „Ar norėtum
pasveikti?" [7] Ligonis atsakė: „Viešpa-
tie, aš neturiu žmogaus, kuris, vande-
niui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį.
O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau
už mane". [8] Tada Jėzus tarė: „Kelkis,
imk savo gultą ir eik!" [9] Ir žmogus be-
matant išgijo, pasiėmė gultą ir pradėjo
vaikščioti.

Toji diena buvo šabas. [10] Todėl žydai
užsipuolė išgydytąjį: *„Šiandien šabas,
tau negalima nešti gulto". [11] Jis paaiški-
no: „Tas, kuris mane išgydė, man liepė:
'Imk savo gultą ir eik!'" [12] Jie klausinė-
jo: „O kas tasai žmogus, kuris tau liepė:
'Imk ir eik'?" [13] Išgydytasis nežinojo,
kas jis, kadangi Jėzus buvo pasitraukęs
dėl minios, susirinkusios toje vietoje.

[14] Vėliau Jėzus jį sutiko šventykloje
ir tarė: „Štai tu esi pasveikęs. Daugiau
nuodėmių nebedaryk, kad neatsitiktų
kas blogesnio!" [15] Žmogus nuėjo ir pra-
nešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.

Jėzus ir dangaus Tėvas

[16] Žydai dėl to ir persekiojo Jėzų, kad
jis taip darydavo šabo dieną. [17] O Jėzus
jiems sakydavo: „Mano Tėvas darbuo-
jasi ligi šiolei, todėl ir aš darbuojuosi".
[18] Užtat žydai dar labiau ieškojo progos
jį nužudyti, nes jis ne tik nepaisydavo
šabo, bet ir vadino Dievą savuoju Tėvu,
šitaip lygindamas save su Dievu. [19] Į šį
kaltinimą Jėzus jiems atsakė:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
Sūnus nieko negali daryti iš savęs,
o vien tai, ką mato darant Tėvą,
nes ką jisai daro,
lygiai daro ir Sūnus.
[20] O Tėvas myli Sūnų,
ir parodo jam visa, ką pats daro.
Ir jam parodys dalykų,
dar didesnių už šituos,
kad jūs stebėsitės.
[21] Kaip Tėvas prikelia numirusius
ir juos atgaivina,
taip ir Sūnus grąžina gyvybę,
kam tik panorėjęs.
[22] Ir nieko Tėvas neteisia,
bet visą teismą pavedė Sūnui,
[23] kad visi gerbtų Sūnų,
kaip gerbia Tėvą.
Kas negerbia Sūnaus,
tas negerbia jį siuntusio Tėvo.
[24] Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas mano žodžių klauso
ir mane atsiuntusį tiki,
tas turi amžinąjį gyvenimą
ir nepateks į teismą,
nes iš mirties yra perėjęs
į gyvenimą.
[25] Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
ateis valanda – ir dabar jau yra, –
kada mirusieji išgirs Dievo
Sūnaus balsą,
ir kurie bus išgirdę, tie bus gyvi.
[26] Kaip Tėvas turi gyvybę
pats savyje,
taip davė ir Sūnui turėti
gyvybę pačiam savyje.
[27] Jis taip pat suteikė
jam galią teisti,
nes jis – Žmogaus Sūnus.
[28] Nesistebėkite, kad ateis valanda,
kai visi gulintieji kapuose
išgirs jo balsą.
[29] *Kurie darė gera,
prisikels gyventi,
kurie darė bloga,
prisikels stoti į teismą.

5,3 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „... kurie laukė vandens sujudant. 4 Mat kartkartėmis maudyklėn nusileisdavo angelas ir sujudindavo vandenį. Kas, vandeniui sujudus, pirmas įlipdavo į tvenkinį, pagydavo, kad ir kokia liga būtų sirgęs".

5,10 *Įst 5,12-14; Jer 17,21*

5,29 *Dan 12,2*

30 Iš savęs aš nieko negaliu daryti.
Aš teisiu, kaip girdžiu,
ir mano teismas teisingas,
nes aš ieškau ne savo valios,
bet valios to, kuris mane
yra siuntęs.

Tėvo liudijimas Sūnui

31 Jei tik aš pats apie save liudyčiau,
mano liudijimas nebūtų tikras.
32 Bet apie mane liudija kitas,
ir aš žinau
jo liudijimą apie mane esant tikrą.
33 *Jūs buvote nusiuntę
pasiuntinius pas Joną,
ir jis paliudijo tiesą.
34 Aš nesigriebiu žmogaus
liudijimo,
bet šitai kalbu tam,
kad jūs būtumėte išgelbėti.
35 Jonas buvo degantis ir
šviečiantis žiburys,
tačiau jūs panorėjote tik valandėlę
jo šviesa pasidžiaugti.
36 Aš turiu aukštesnį
liudijimą negu Jono:
tie darbai,
kuriuos man skyrė nuveikti Tėvas,
patys darbai, kuriuos aš darau,
liudija apie mane,
kad mane yra siuntęs Tėvas.
37 Taip! *Mane pasiuntęs Tėvas
paliudijo apie mane.
Bet jūs niekada nesate
girdėję jo balso
nei regėję jo veido,
38 ir jo žodis jumyse nesilaiko,
nes jūs netikite tuo, kurį
jis yra siuntęs.
39 Jūs tyrinėjate Raštus,
nes manote juose rasią
amžinąjį gyvenimą.
Tie Raštai ir liudija apie mane,
40 bet jūs nenorite ateiti pas mane,
kad turėtumėte gyvenimą.

Netikėjimo šaknys

41 Garbės iš žmonių aš nepriimu.
42 Aš matau,
kad jūs neturite savyje
Dievo meilės.
43 Aš atėjau savo Tėvo vardu,
o jūs manęs nepriimate.
Jei kitas ateitų savuoju vardu,
jūs jį priimtumėte.
44 Kaipgi jūs galite įtikėti,
jeigu vienas iš kito priimate garbę,
o tos garbės, kuri iš vieno
Dievo ateina,
jūs neieškote.
45 Nemanykite, kad aš jus
kaltinsiu Tėvui!
Jūsų kaltintojas yra Mozė,
į kurį esate savo viltis sudėję.
46 Jeigu jūs tikėtumėte Moze,
tai tikėtumėte ir manimi,
nes jis rašė apie mane.
47 Kadangi jūs netikite jo raštais,
kaipgi patikėsite mano žodžiais?!"

Duonos padauginimas

(Mk 6,32-44; Lk 9,10-17)

6 Jėzus nuvyko anapus Galilėjos,
arba Tiberiados, ežero. 2 Jį lydėjo
didelė minia, nes žmonės matė ste-
buklus, kuriuos jis darė ligoniams.
3 Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisė-
do kartu su mokiniais. 4 Artėjo žydų
šventė Velykos*. 5 Pakėlęs akis ir pa-
matęs, kokia daugybė pas jį atėjusi,
Jėzus paklausė Pilypą: „Kur pirksime
duonos jiems pavalgydinti?" 6 Jis klau-
sė, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką
darysiąs. 7 Pilypas jam atsakė: „Už du
šimtus denarų duonos neužteks, kad
kiekvienas gautų bent gabalėlį". 8 Vie-
nas mokinys, Simono Petro brolis An-
driejus, jam pasakė: 9 „Čia yra berniu-
kas, kuris turi penkis miežinės duonos
kepaliukus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiš-
kia tokiai daugybei!" 10 Jėzus tarė: „Su-
sodinkite žmones!" Toje vietoje buvo

5,33 *Jn 1,19-27; 3,27-30*
5,37 *Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22*

6,4 ST – Pascha.

daug žolės. Taigi jie susėdo, iš viso
kokie penki tūkstančiai vyrų. [11] Tada
Jėzus paėmė duoną, padėkojo ir davė
išdalyti visiems ten sėdintiems, taip
pat ir žuvų, kiek kas norėjo. [12] Kai žmo-
nės pavalgė, jis pasakė mokiniams:
„Surinkite nulikusius gabalėlius, kad
niekas nepražūtų“. [13] Taigi jie surinko
ir iš penkių miežinės duonos kepalė-
lių pripylė dvylika pintinių gabaliukų,
kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. [14] Pa-
matę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės
sakė: „Jis tikrai yra tas pranašas, kuris
turi ateiti į pasaulį“. [15] O Jėzus, supra-
tęs, kad jie ruošiasi pasigriebti jį ir pa-
skelbti karaliumi, vėl pasitraukė pats
vienas į kalną.

Jėzus eina vandeniu

(Mt 14,22-33; Mk 6,45-52)

[16] Atėjus vakarui, mokiniai nusilei-
do prie ežero, [17] sulipo į valtį ir plau-
kė kitapus ežero, į Kafarnaumą. Jau
sutemo, o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs
pas juos. [18] Ežeras bangavo, nes pūtė
smarkus vėjas. [19] Nusiyrę nuo kranto
dvidešimt penkis ar trisdešimt stadi-
jų, jie pamato Jėzų, einantį ežero pa-
viršiumi ir besiartinantį prie valties.
Jie išsigando. [20] O jis sako: „Tai aš. Ne-
bijokite!“ [21] Jie panoro jį pasiimti į val-
tį, o valtis iškart priartėjo prie kranto,
į kurį jie yrėsi.

Jėzus – gyvybės duona

[22] Minia, buvusi anoje pusėje, matė,
kad ten tebuvo viena valtis ir kad Jėzus
nebuvo įlipęs į valtį su mokiniais, o šie
išplaukė vieni. [23] Rytojaus dieną iš Ti-
beriados atplaukė kitų valčių ir susto-
jo netoli vietos, kur žmonės buvo valgę
Viešpaties palaimintos duonos. [24] Su-
žinoję, kad čia nėra nei Jėzaus, nei jo
mokinių, žmonės lipo į valtis ir plaukė
į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus. [25] Su-
radę jį kitapus ežero, jie klausinėjo:
„Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?“
[26] O Jėzus prabilo į juos:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jūs ieškote manęs ne dėl to,
kad esate matę ženklų,
bet kad prisivalgėte
duonos ligi soties.
[27] Plušėkite ne dėl žūvančio maisto,
bet dėl išliekančio amžinajam
gyvenimui!
Jo duos jums Žmogaus Sūnus,
kurį Tėvas – Dievas savo
antspaudu yra pažymėjęs“.
[28] Jie paklausė: „Ką mums veikti, kad
darytume Dievo darbus?“ [29] Jėzus at-
sakė: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite
tą, kurį jis siuntė“. [30] Jie dar klausė: „Tai
kokį padarysi ženklą, kad pamatytume
ir tave įtikėtume? Ką nuveiksi? [31] Antai
*mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip
parašyta: **Jis davė jiems valgyti duonos*
iš dangaus“. [32] Tada Jėzus tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
tai ne Mozė
davė jums duonos iš dangaus,
bet mano Tėvas
duoda jums iš dangaus
tikrosios duonos.
[33] Dievo duona nužengia iš dangaus
ir duoda pasauliui gyvybę“.
[34] Tada jie ėmė prašyti: „Viešpatie,
duok visuomet mums tos duonos!“
[35] Jėzus atsakė:
„Aš esu gyvybės duona!
Kas ateina pas mane,
niekuomet nebealks,
ir kas tiki mane,
niekuomet nebetrokš.
[36] O aš jau esu jums sakęs:
jūs mane regėjote, bet netikite.
[37] Visi, kuriuos man duoda Tėvas,
ateis pas mane,
ir ateinančio pas mane
aš neatstumsiu,
[38] nes aš nužengiau iš dangaus
vykdyti ne savo valios,
bet valios to, kuris mane siuntė.

6,31 *Iš 16,4.15*

6,31 *Ps 78,24*

[39] O mano Siuntėjo valia reikalauja,
kad nepražudyčiau nė vieno,
kuriuos jis man pavedė,
bet kad prikelčiau juos
paskutiniąją dieną.
[40] Tokia mano Tėvo valia,
kad kiekvienas, kuris
regi Sūnų ir tiki jį,
turėtų amžinąjį gyvenimą;
todėl aš jį prikelsiu
paskutiniąją dieną".
[41] Tada žydai ėmė murmėti, kad jis
pasakęs: „Aš duona, nužengusi iš dan-
gaus". [42] Jie sakė: „Argi jis ne Jėzus, Juo-
zapo sūnus?! Argi mes nepažįstame jo
tėvo ir motinos? Kaip jis gali sakyti:
'Aš esu nužengęs iš dangaus'?" [43] Jėzus
jiems atsakė: „Liaukitės tarpusavyje
murmėję!
[44] Niekas negali ateiti pas mane,
jei mane pasiuntęs Tėvas
jo nepatraukia;
ir tą aš prikelsiu paskutiniąją dieną.
[45] Pranašų parašyta:
**Ir bus visi mokomi Dievo.*
Kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė,
ateina pas mane.
[46] Bet tai nereiškia,
jog kas nors būtų Tėvą regėjęs;
tiktai kuris iš Dievo yra,
tas jį regėjo.
[47] Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą.
[48] Aš esu gyvybės duona.
[49] Jūsų tėvai dykumoje
valgė maną ir mirė.
[50] O štai ši duona
yra nužengusi iš dangaus,
kad, kas ją valgys, nemirtų.
[51] Aš esu gyvoji duona,
nužengusi iš dangaus.
Kas valgys šią duoną,
gyvens per amžius.
Duona, kurią aš duosiu,
yra mano kūnas už
pasaulio gyvybę".

[52] Tuomet žydai ėmė tarp savęs gin-
čytis ir klausinėti: „Kaip jis gali mums
duoti valgyti savo kūną?!" [53] O Jėzus
jiems kalbėjo:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jei nevalgysite Žmogaus
Sūnaus kūno
ir negersite jo kraujo,
neturėsite savyje gyvybės!
[54] Kas valgo mano kūną
ir geria mano kraują,
tas turi amžinąjį gyvenimą,
ir aš jį prikelsiu
paskutiniąją dieną.
[55] Mano kūnas tikrai yra valgis,
ir mano kraujas tikrai
yra gėrimas.
[56] Kas valgo mano kūną
ir geria mano kraują,
tas pasilieka manyje, ir aš jame.
[57] Kaip mane yra siuntęs
gyvasis Tėvas
ir aš gyvenu per Tėvą,
taip ir tas, kuris mane valgo,
gyvens per mane.
[58] Štai duona,
nužengusi iš dangaus!
Ji ne tokia,
kokią protėviai valgė ir mirė.
Kas valgo šią duoną –
gyvens per amžius".
[59] Visa tai jis paskelbė, mokydamas
Kafarnaumo sinagogoje.
[60] Tai išgirdę, daugelis jo mokinių
sakė: „Kieti jo žodžiai, kas gali jų klau-
sytis!" [61] Jėzus, žinodamas, kad moki-
niai dėl to murma, paklausė: „Jus tai
piktina? [62] O kas būtų, jei pamatytu-
mėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten,
kur jis buvo pirmiau?!
[63] Dvasia teikia gyvybę,
o kūnas nieko neduoda.
Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau,
yra dvasia ir gyvenimas.
[64] Bet kai kurie iš jūsų netiki".
Mat Jėzus iš pat pradžių žinojo ir
kas netiki, ir kas jį išduos. [65] Jis dar
sakė: „Štai kodėl aš jums sakiau: niekas

6,45 *Iz 54,13*

negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra
duota Tėvo".
66 Nuo to meto nemaža jo moki-
nių pasitraukė ir daugiau su juo nebe-
vaikščiojo.

Petro išpažinimas

67 Tada Jėzus paklausė Dvylika: „Gal
ir jūs norite pasitraukti?" 68 *Simonas
Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes
eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo
žodžius. 69 Mes įtikėjome ir pažino-
me, kad tu – Dievo Šventasis". 70 Jėzus
jiems atsakė: „Argi ne aš išsirinkau jus,
Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų vienas yra
velnias". 71 Jis turėjo omenyje Judą, Si-
mono Iskarijoto sūnų. Šis, būtent vie-
nas iš Dvylikos, turėjo jį išduoti.

Jėzus Jeruzalėje

7 Tada Jėzus vaikščiojo po Galilėją. Jis
nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai jo
tykojo nužudyti. 2 Artėjo žydų *Palapi-
nių šventė. 3 Jo broliai jam kalbėjo: „Ke-
liauk iš čia į Judėją, kad tavo mokiniai
pamatytų, kokius darbus tu darai. 4 Juk,
norėdamas iškilti viešumon, niekas ne-
veikia slapčiomis. Jei darai tokius dar-
bus, pasirodyk pasauliui". 5 (Mat netgi
jo broliai juo netikėjo.) 6 Jėzus jiems at-
sakė: „Mano metas dar neatėjo, o jums
metas visada tinkamas. 7 Pasaulis ne-
gali jūsų nekęsti, o manęs jis neken-
čia, nes aš liudiju, kad jo darbai pikti.
8 Taigi jūs eikite sau į iškilmes. Aš į šitą
šventę neisiu, nes mano metas dar ne-
atėjo". 9 Tai pasakęs, jis pasiliko Galilė-
joje. 10 Kai jo broliai iškeliavo į šventę,
tuomet ir jis išėjo, bet ne viešai, o tarsi
slapčiomis. 11 Tuo tarpu iškilmėse žydai
jo ieškojo, klausinėdami: „O kur tasai?"
12 Apie jį taip pat ėjo kalbos miniose.
Vieni sakė: „Jis geras!" Kiti neigė: „Visai
ne. Jis tik klaidina žmones". 13 Bijodami
žydų, visi privengė apie jį viešai kalbėti.

6,68-69 *Mt 16,16; Mk 8,29; Lk 9,20*
7,2 *Kun 23,34; Įst 16,13*

14 Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į
šventyklą ir ėmė mokyti. 15 Žydai ste-
bėjosi ir sakė: „Iš kur jis išmano Raštą,
visai nesimokęs?" 16 Jėzus jiems atsakė:
„Mano mokslas ne mano,
bet to, kuris yra mane siuntęs.
17 Kas nori vykdyti jo valią,
supras, ar tas mokslas iš Dievo,
ar aš kalbu pats iš savo galvos.
18 Kas iš savęs kalba,
ieško savo garbės.
O kuriam rūpi jo Siuntėjo šlovė,
tas tiesakalbis,
ir nėra jame neteisybės.
19 Argi Mozė jums nedavė Įstatymo?
Deja, niekas iš jūsų
Įstatymo nesilaiko.
Kodėl gi norite mane nužudyti?"
20 Žmonės atsiliepė: „Ar velnias tave
apsėdo?! Kas gi tyko tave nužudyti?"
21 Jėzus jiems atsakė: „Aš padariau
tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote.
22 *Mozė jums įsakė apipjaustymą –
nors jis kilęs ne iš Mozės, bet *iš pro-
tėvių, – ir jūs apipjaustote šabo dieną.
23 Jei galima žmogų apipjaustyti šabo
dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės
Įstatymas, tai kodėl pykstate ant ma-
nęs, *kad aš visą žmogų išgydžiau šabo
dieną?! 24 Tad neteiskite pagal išorę,
bet paisykite teisingumo".
25 Kai kurie Jeruzalės gyventojai
klausinėjo: „Ar tik ne šitą nori nužudy-
ti? 26 Štai jis viešai kalba, ir niekas jam
nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino,
jog jis Mesijas? 27 Tačiau mes žinome, iš
kur jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas
nežinos, iš kur jis". 28 Tuomet Jėzus,
mokydamas šventykloje, garsiai šaukė:
„Išties jūs mane pažįstate
ir žinote, iš kur aš kilęs.
Ne pats nuo savęs atėjau,
bet tiesakalbis yra tas,
kuris mane atsiuntė,

7,22 *Kun 12,3*
7,22 *Pr 17,10*
7,23 *Jn 5,9*

o jūs jo nepažįstate.
29 Aš jį pažįstu,
nes iš jo esu atėjęs,
ir jis yra mane siuntęs“.
30 Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet
nė vienas nepakėlė prieš jį rankos, nes
dar nebuvo atėjusi jo valanda.
31 Daugelis iš minios įtikėjo jį ir kal-
bėjo: „Argi atėjęs Mesijas padarytų
daugiau ženklų, kaip kad šitas yra pa-
daręs?!“
32 Fariziejai nugirdo žmones šitaip
bešnekant apie jį, todėl aukštieji kuni-
gai bei fariziejai pasiuntė sargybinius
jo suimti.
33 Tuomet Jėzus prabilo:
„Dar trumpą laiką būsiu su jumis.
Paskui iškeliausiu
pas tą, kuris mane siuntė.
34 Jūs manęs ieškosite ir neberasite,
nes ten, kur aš būsiu,
jūs negalėsite nueiti“.
35 Žydai ėmė kalbėtis tarp savęs:
„Kurgi jis žada keliauti, kad mes nega-
lėsime jo rasti? Gal jis rengiasi išvykti
pas žydus, pasklidusius tarp graikų, ir
mokyti graikus? 36 Ką reiškia tie jo žo-
džiai: 'Jūs manęs ieškosite ir neberasi-
te, nes ten, kur aš būsiu, jūs negalėsite
nueiti'?“
37 *Paskutinę, iškilmingiausiąją
šventės dieną Jėzus stovėjo ten ir šau-
kė:
„Jei kas trokšta, teateina pas
mane ir tegu geria.
38 Kas mane tiki,
kaip Raštas sako,
*iš to vidaus plūs gyvojo
vandens srovės“.
39 Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės
gauti įtikėjusieji. Mat Šventoji Dvasia
dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar
nebuvo pašlovintas.
40 Išgirdę tuos žodžius, kai kurie
žmonės sakė: „Jis iš tiesų pranašas!“

7,37 *Kun 23,34-36*
7,38 *Ez 47,1; Zch 14,8*

41 Kiti tvirtino: „Jis Mesijas!“ Dar kiti
prieštaravo: „Nejaugi Mesijas būtų iš
Galilėjos? 42 Argi Raštas nesako, jog
Mesijas ateis iš Dovydo palikuonių, *iš
Betliejaus miestelio, kur yra buvęs Do-
vydas?“ 43 Taigi minioje kilo nesutari-
mas dėl jo asmens. 44 Buvo tokių, kurie
norėjo jį suimti, bet nė vienas nepakėlė
prieš jį rankos.
45 Taigi sargyba sugrįžo tuščiomis
pas aukštuosius kunigus bei farizie-
jus, o tie klausė: „Kodėl neatvedėte?“
46 Sargybiniai atsiliepė: „Niekados
žmogus nėra taip kalbėjęs!“ 47 Farizie-
jai atsakė: „Gal jau ir jūs leidotės su-
vedžiojami? 48 Ar tiki jį bent vienas iš
vyresnybės ar fariziejų? 49 O šita minia,
neišmananti Įstatymo, yra prakeikta“.
50 Tuomet prabilo vienas iš jų, Niko-
demas, *kuris pirmiau buvo aplankęs
Jėzų: 51 „Ar leidžia mūsų Įstatymas pa-
smerkti žmogų, jeigu jis pirmiau neiš-
tardytas ir nėra žinoma, ką jis pada-
ręs?“ 52 Tada jie atsiliepė: „Gal ir tu iš
Galilėjos? Patyrinėk ir pamatysi, kad
joks pranašas nebuvo kilęs iš Galilė-
jos“. 53 Ir taip jie išsivaikščiojo kas sau.

Sugauta svetimautoja

8 Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. 2 Auš-
tant jis vėl pasirodė šventykloje.
Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsi-
sėdęs juos mokė. 3 Tuomet Rašto aiš-
kintojai ir fariziejai atvedė moterį, su-
gautą svetimaujant. Pastatė ją viduryje
4 ir kreipėsi į jį: „Mokytojau, ši moteris
buvo nutverta svetimaujant. 5 *Mozė
mums Įstatyme yra liepęs tokias už-
mušti akmenimis. O tu ką pasakysi?“
6 Jie tai sakė, spęsdami jam pinkles,
kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus
pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant že-
mės. 7 Jiems nesiliaujant kamantinė-
ti, jis atsitiesė ir tarė: „Kas iš jūsų be

7,42 *Mch 5,1*
7,50 *Jn 3,1-2*
8,5 *Kun 20,10; Įst 22,22-24*

nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją
akmenį". [8] Ir vėl pasilenkęs rašė ant
žemės. [9] Tai išgirdę, jie vienas po kito
ėmė trauktis šalin, pradedant vyres-
niaisiais. Pagaliau liko vienas Jėzus ir
ten stovinti moteris. [10] Atsitiesęs Jėzus
paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo?
Niekas tavęs nepasmerkė?" [11] Ji atsilie-
pė: „Niekas, Viešpatie". Jėzus jai tarė:
„Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir dau-
giau nuodėmių nebedaryk".

Pasaulio šviesa

[12] *Jėzus vėl prabilo:
„Aš – pasaulio šviesa.
Kas seka manimi,
nebevaikščios tamsybėse,
bet turės gyvenimo šviesą".
[13] Fariziejai jam prikišo: *„Tu pats
apie save liudiji; tavo liudijimas ne-
tikras". [14] Jėzus jiems atsakė:
„Nors aš ir liudiju pats apie save,
mano liudijimas yra tikras,
nes aš žinau, iš kur esu atėjęs
ir kur einu.
O jūs nežinote, nei iš kur aš atėjęs,
nei kur einu.
[15] Jūs teisiate kūniškai,
o aš neteisiu nė vieno.
[16] Jeigu aš ir teisčiau,
mano sprendimas būtų teisingas,
nes aš ne vienas,
bet esu aš ir mane siuntęs Tėvas.
[17] Ir jūsų Įstatyme parašyta,
jog dviejų žmonių
liudijimas tikras.
[18] Taigi liudiju aš pats apie save,
ir apie mane liudija mane
atsiuntęs Tėvas".
[19] Jie paklausė: „O kurgi tavo Tė-
vas?" Jėzus atsakė:
„Jūs nepažįstate nei manęs,
nei manojo Tėvo.
Jei pažintumėte mane,
pažintumėte ir mano Tėvą".
[20] Tuos žodžius jis pasakė, moky-
damas šventyklos iždinėje. Ir niekas
jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi jo
valanda.

Įspėjimai priešams

[21] Jėzus vėl jiems kalbėjo:
„Aš pasitrauksiu,
o jūs ieškosite manęs
ir numirsite savo nuodėmėje.
Kur aš einu,
jūs negalite nueiti".
[22] Tada žydai ėmė klausinėti: „Ne-
jaugi jis ketina nusižudyti, kad sako:
'Kur aš einu, jūs negalite nueiti'?" [23] Jė-
zus atsakė:
„Jūs esate iš pažemių,
o aš esu iš aukštybės.
Jūs – iš šio pasaulio,
o aš – ne iš šio pasaulio.
[24] Todėl aš jums sakiau,
kad jūs numirsite savo
nuodėmėse.
Tikrai! Jeigu jūs netikėsite,
kad Aš Esu,
numirsite savo nuodėmėse".
[25] Tuomet jie paklausė: „Kas gi tu
toks esi?" Jėzus atsakė:
„Kaip tik tas, ką aš jums sakau!
[26] Daugel turėčiau apie jus
kalbėti ir smerkti,
bet tiesakalbis yra mano Siuntėjas,
ir aš skelbiu pasauliui,
ką iš jo girdėjau".
[27] Tačiau jie nesuprato, kad jis kalbė-
jo jiems apie Tėvą. [28] O Jėzus tęsė:
„Kai Žmogaus Sūnų būsite
aukštyn iškėlę,
suprasite, kad Aš Esu
ir kad nieko nedarau iš savęs,
bet skelbiu vien tai,
ko mane Tėvas išmokė.
[29] Mano Siuntėjas yra su manimi;
jis nepaliko manęs vieno,
nes visuomet darau, kas
jam patinka".
[30] Taip jam kalbant, daugelis įti-
kėjo jį.

8,12 *Mt 5,14; Jn 9,5*
8,13 *Jn 5,31*

Tiesa ir melas

31 Jėzus kalbėjo įtikėjusiems jį žydams:
„Jei laikysitės mano mokslo,
jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
32 jūs pažinsite tiesą,
ir tiesa padarys jus laisvus“.
33 Jie atsakė: „*Mes esame Abraomo
palikuonys ir niekada niekam neverga-
vome. Kaipgi tu sakai: ‘Tapsite laisvi’?“
34 Jėzus jiems tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kiekvienas, kas daro nuodėmę,
yra nuodėmės vergas.
35 Bet vergas ne amžinai
namuose lieka,
tik sūnus lieka ten amžiams.
36 Tad jei Sūnus jus išvaduos,
tai būsite iš tiesų laisvi.
37 Aš žinau, kad jūs Abraomo vaikai.
Bet jūs norite mane nužudyti,
nes mano žodis netarpsta jumyse.
38 Aš kalbu,
ką esu matęs pas Tėvą.
O jūs darote,
ką girdėjote iš savojo tėvo“.
39 Jie atsikirto: „Mūsų tėvas Abrao-
mas!“ Bet Jėzus tęsė toliau:
„Jei jūs būtumėte Abraomo vaikai,
darytumėte jo darbus.
40 Deja, jūs norite nužudyti mane –
žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą,
girdėtą iš Dievo.
Šitaip Abraomas nedarė!
41 Jūs darote savojo tėvo darbus“.
Jie atšovė: „Mes nesame pavainikiai
ir turime vieną Tėvą – Dievą“. 42 O Jė-
zus kalbėjo toliau:
„Jei Dievas būtų jūsų Tėvas,
jūs mylėtumėte mane,
nes aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau.
Aš gi ne savo valia esu atėjęs,
bet jis yra mane siuntęs.
43 Kodėl gi nesuprantate,
ką jums sakau?
Ar ne todėl, kad negalite
mano žodžių klausyti?
44 Jūsų tėvas – velnias,
ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas.
Jis nuo pat pradžios
buvo galvažudys
ir niekuomet nesilaikė tiesos,
jame ir nėra buvę tiesos.
Skleisdamas melą,
jis kalba, kas jam sava,
nes jis melagis ir melo tėvas.
45 O kadangi aš kalbu tiesą,
tai jūs ir netikite manimi.
46 Kas iš jūsų gali įrodyti
mane nusidėjus?
Tad jeigu tiesą sakau,
kodėl netikite manimi?
47 Kas iš Dievo yra, tas
Dievo žodžių klauso.
Jūs dėl to neklausote, kad
nesate iš Dievo“.
48 Žydai atsiliepė: „Argi mes ne tei-
singai sakome, kad tu samarietis ir vel-
nio apsėstas?!“ 49 Jėzus jiems tarė:
„Aš nesu velnio apsėstas.
Aš tik gerbiu savo Tėvą,
o jūs niekinate mane.
50 Aš neieškau sau garbės;
yra ieškantysis ir teisiantysis.
51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas laikysis mano žodžio,
neragaus mirties per amžius“.
52 Žydai jam atkirto: „Dabar mes ži-
nome, kad tu velnio apsėstas. Juk nu-
mirė Abraomas ir pranašai, o tu tvir-
tini: ‘Kas laikysis mano žodžio, tas
neragaus mirties per amžius.’ 53 Argi tu
didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris
mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo tu dedie-
si?“ 54 Jėzus atsakė:
„Jei aš save šlovinčiau,
manoji šlovė būtų niekai.
Bet yra mano Tėvas,
kuris mane šlovina,
kurį savo Dievu jūs vadinate.
55 Tik jūs jo nepažįstate,
o aš jį pažįstu.
Jei sakyčiausi jo nepažįstąs,
būčiau lygus jums melagis.
Bet aš jį pažįstu

8,33 *Mt 3,9; Lk 3,8*

ir laikausi jo žodžio.
56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo,
kad matysiąs manąją Dieną;
jis ją išvydo ir džiaugėsi".
57 Tada žydai jam sakė: „Dar neturi
nė penkiasdešimt metų ir esi regėjęs
Abraomą?" 58 Jėzus tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
pirmiau, negu gimė Abraomas,
Aš Esu!"
59 Tuomet jie griebėsi akmenų, no-
rėdami jį užmušti, bet Jėzus pasislėpė
ir išėjo iš šventyklos.

Neregio išgydymas

9 Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė
žmogų, aklą gimusį. 2 Jo mokiniai
paklausė: „Rabi, kas nusidėjo – jis pats
ar jo tėvai, – kad gimė neregys?" 3 Jėzus
atsakė: „Nei jis nenusidėjo, nei jo tėvai,
bet jame turi apsireikšti Dievo darbai.
4 Man reikia dirbti darbus
to, kuris mane siuntė,
kolei diena.
Ateina naktis,
kada niekas negali darbuotis.
5 Kol esu pasaulyje,
*esu pasaulio šviesa!"
6 Tai taręs, jis spjovė žemėn, pada-
rė purvo iš seilių, patepė juo neregio
akis 7 ir tarė jam: „Eik ir nusiplauk Si-
loamo tvenkinyje". (Išvertus Siloamas
reiškia „Siųstasis".) Tasai nuėjo, nusi-
plovė ir sugrįžo regintis. 8 Kaimynai ir
kiti žmonės, kurie matydavo jį elgetau-
jantį, klausė: „Ar čia ne tas, kuris sėdė-
davo elgetaudamas?" 9 Vieni sakė: „Tai
jis". Kiti: „Visai ne, tik į jį panašus". O
jis atsakė: „Taip, tai aš". 10 Tada jie klau-
sė jį: „O kaipgi atsivėrė tau akys?" 11 Jis
išpasakojo: „Žmogus, vardu Jėzus, pa-
darė purvo, patepė juo mano akis ir
pasakė: 'Eik į Siloamą nusiprausti'. Aš
nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau".
12 Jie vėl klausė: „Kur jisai?" Šis atsakė:
„Nežinau".

9,5 *Mt 5,14; Jn 8,12*

13 Tuomet jie nusivedė buvusį nere-
gį pas fariziejus. 14 O toji diena, kai Jė-
zus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo
šabas. 15 Fariziejai ėmė jį iš naujo ka-
mantinėti, kaip jis praregėjęs. Jis pa-
aiškino: „Jis patepė man akis purvu,
aš nusiprausiau, ir dabar regiu". 16 Kai
kurie fariziejai kalbėjo: „Tas žmogus
ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo". O kiti
sakė priešingai: „Kaip galėtų nusidėjė-
lis daryti tokius ženklus?!" Ir jų nuo-
monės nesutapo. 17 Tuomet jie ir vėl
klausia buvusį neregį: „O ką tu manai
apie vyrą, atvėrusį tau akis?" Šis atsa-
kė: „Jis pranašas".
18 Žydai nenorėjo tikėti, kad jis tikrai
buvęs aklas ir praregėjęs. Jie liepė pa-
šaukti praregėjusiojo gimdytojus 19 ir
ėmė juos tardyti: „Ar šitas jūsų sūnus,
kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis da-
bar regi?" 20 Jo tėvai atsakė: „Mes žino-
me, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gi-
męs aklas. 21 O kaip jis praregėjo, mes
nežinome, nei kas jam atvėrė akis, ne-
žinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir
pats tegul kalba už save". 22 Tėvai šitaip
pasakė bijodami žydų. Mat žydai buvo
nutarę, jog kas tik išpažintų Jėzų esant
Mesiją, turėtų būti išmestas iš sinago-
gos. 23 Todėl jo tėvai pasakė: „Jis suau-
gęs, klauskite jį patį".
24 Tada jie antrą kartą pasišaukė bu-
vusį neregį ir pasakė: „Šlovink Dievą!
Mes žinome, kad tas žmogus nusidė-
jėlis". 25 Jis atsiliepė: „Ar jis nusidėjėlis,
aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas,
o dabar regiu". 26 Jie vėl klausė: „Ką
jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?"
27 Šis atsakė: „Aš jau sakiau, tik jūs ne-
klausote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir
jūs norite tapti jo mokiniais?" 28 Tada
jie išplūdo jį, sakydami: „Tai tu esi jo
mokinys, o mes – Mozės mokiniai.
29 Mes žinome, kad Mozei yra kalbė-
jęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežino-
me". 30 Žmogus jiems atsakė: „Tai tik-
rai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur
jis. O juk jis man atvėrė akis! 31 Žinome:

Dievas nusidėjėlio neišklauso, bet jei
kas yra pamaldus ir vykdo jo valią, tokį
išklauso. 32 Nuo amžių negirdėta, kad
kas būtų atvėręs aklo gimusio akis!
33 Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų
galėjęs nieko panašaus padaryti". 34 Jie
užriko ant jo: „Tu visas gimęs nuodė-
mėse ir dar nori mus mokyti?!" Ir išva-
rė jį lauk. 35 Jėzus sužinojo, kad jie buvo
išvarę jį lauk, ir susitikęs paklausė jį:
„Ar tiki Žmogaus Sūnų?" 36 Šis atsakė:
„O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?"
37 Jėzus tarė: „Tu jau esi jį matęs, ir da-
bar jis su tavimi kalba". 38 Žmogus su-
šuko: „Tikiu, Viešpatie!" – ir parpuolęs
pagarbino jį. 39 O Jėzus prabilo:

„Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo,
kad neregiai praregėtų,
o regintieji apaktų".

40 Prie jo esantys fariziejai, tai išgir-
dę, paklausė: „Tai gal ir mes akli?" 41 Jė-
zus atsakė:

„Jei būtumėte akli,
neturėtumėte nuodėmės,
bet štai jūs sakote: 'Mes neakli!' –
Taigi jūs kalti.

Gerasis ganytojas

10 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas
neina pro vartus į avių gardą,
bet įkopia pro kur kitur, tas vagis ir plė-
šikas. 2 O kas pro vartus ateina, tas avių
ganytojas. 3 Jam sargas atkelia vartus, ir
avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias
avis vardais ir jas išsiveda. 4 Išsivaręs
visas saviškes, jis eina priešakyje, o
avys paskui jį seka, nes pažįsta jo balsą.
5 Paskui svetimą jos neseks, bet nuo jo
bėgs, nes nepažįsta svetimųjų balso".

6 Jėzus pasakė jiems tą palyginimą,
bet jie nesuprato, ką tai reiškia. 7 O Jė-
zus kalbėjo toliau:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
aš – avių vartai.
8 Visi, kurie pirma manęs atėjo,
buvo vagys, plėšikai,
todėl neklausė jų avys.
9 Aš esu vartai.
Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas.
Jis įeis ir išeis,
ir ganyklą sau ras.
10 Vagis ateina
tik vogti, žudyti, naikinti.
Aš atėjau,
kad žmonės turėtų gyvenimą,
kad apsčiai jo turėtų.
11 Aš – gerasis ganytojas.
Geras ganytojas
už avis guldo gyvybę.
12 Samdinys, ne ganytojas,
kuriam avys ne savos,
pamatęs sėlinantį vilką,
palieka avis ir pabėga,
o vilkas puola jas ir išvaiko.
13 Samdinys pabėga, nes
jis samdinys,
jam avys nerūpi.
14 Aš – gerasis ganytojas:
aš pažįstu savąsias,
ir manosios pažįsta mane,
15 *kaip mane pažįsta Tėvas
ir aš pažįstu Tėvą.
Už avis aš guldau savo gyvybę.
16 Ir kitų avių dar turiu,
kurios ne iš šios avidės;
ir jas man reikia atvesti;
jos klausys mano balso,
ir bus viena kaimenė,
vienas ganytojas.
17 Tėvas myli mane,
nes aš guldau savo gyvybę,
kad ir vėl ją pasiimčiau.
18 Niekas neatima jos iš manęs,
bet aš pats ją laisvai atiduodu.
Aš turiu galią ją atiduoti
ir turiu galią vėl ją atsiimti;
tokį priesaką aš esu gavęs
iš savojo Tėvo".

19 Tarp žydų vėl kilo nesutarimas
dėl šitų žodžių. 20 Daugelis sakė: „Jis
velnio apsėstas ir šėlsta. Kam jo klau-
sote?" 21 Kiti tvirtino: „Tai ne apsėstojo
kalbos. Argi gali velnias atverti nere-
giams akis?!"

10,15 *Mt 11,27; Lk 10,22*

Jėzus apie savo dievystę

[22] Jeruzalėje buvo Šventyklos pašven-
tinimo iškilmė. Buvo žiema. [23] Jėzus
vaikščiojo šventykloje po Saliamono
stoginę.
[24] Ten jį apspito žydai ir ėmė klausi-
nėti: „Kaip ilgai laikysi mus abejonėse?
Jeigu esi Mesijas, pasakyk mums atvi-
rai!“ [25] Jėzus jiems atsakė:

„Aš jums pasakiau, tik jūs netikite.
Mano darbai, kuriuos aš darau
savo Tėvo vardu,
liudija apie mane.
[26] Bet jūs netikite,
nes jūs – ne manosios avys.
[27] Manosios avys klauso
mano balso;
aš jas pažįstu, ir jos seka
paskui mane.
[28] Aš joms duodu amžinąjį
gyvenimą;
jos nežus per amžius,
ir niekas jų neišplėš iš
mano rankos.
[29] Tėvas, kuris man jas davė*,
yra aukščiau už viską,
ir niekas jų neišplėš
iš Tėvo rankos.
[30] Aš ir Tėvas esame viena“.

[31] Ir vėl žydai stvėrėsi akmenų, no-
rėdami jį užmušti. [32] O Jėzus paklausė
juos: „Tėvo valia esu jums padaręs
daug gerų darbų. Už kurį gi darbą jūs
užmušite mane?“ [33] Žydai jam atsa-
kė: *„Ne už gerą darbą užmušime, bet
už piktžodžiavimą, kad tu, būdamas
žmogus, dediesi Dievu“. [34] Jėzus atsa-
kė:

„Argi jūsų Įstatyme nėra parašyta:
**Aš tariau: jūs esate dievai!?*
[35] Taigi [Įstatymas] vadina
dievais tuos,
kuriems skirtas Dievo žodis,
ir Raštas negali būti panaikintas.
[36] Tad kaip jūs galite sakyti
tam, kurį Tėvas pašventino
ir siuntė pasaulin:
‘Tu piktžodžiauji’, –
kai jis pareiškė:
‘Aš – Dievo Sūnus!’?
[37] Jei aš nedarau savo Tėvo darbų,
netikėkite manimi!
[38] O jeigu darau ir manimi netikite,
tikėkite darbais,
kad pažintumėte ir suprastumėte,
jog Tėvas manyje ir aš jame“.

[39] Jie dar kartą mėgino jį suimti, bet
jis ištrūko jiems iš rankų. [40] Jėzus vėl
pasitraukė į Užjordanę, *kur anks-
čiau krikštijo Jonas, ir apsistojo tenai.
[41] Daugelis ėjo pas jį ir kalbėjo: „Jonas,
tiesa, nepadarė nė vieno ženklo, bet
ką jis pasakė apie šitą žmogų, buvo
teisybė“. [42] Ir daugelis įtikėjo jį tame
krašte.

Lozoriaus prikėlimas

11 Buvo vienas ligonis – Lozorius
iš Betanijos kaimo, kur gyve-
no *Marija ir jos sesuo Morta. [2] Mari-
ja buvo toji pati moteris, kuri *patepė
Viešpatį kvepalais ir nušluostė plau-
kais jo kojas. Jos brolis Lozorius dabar
sirgo. [3] Seserys nusiuntė žinią: „Vieš-
patie! Tas, kurį tu myli, serga!“ [4] Tai iš-
girdęs, Jėzus tarė: „Šita liga ne mirčiai,
bet Dievo garbei, – kad būtų pašlovin-
tas Dievo Sūnus“.
[5] Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir
Lozorių. [6] Vis dėlto, išgirdęs, kad tasai
serga, jis dar dvi dienas užtruko ten,
kur viešėjo, [7] ir tik tada pasakė moki-
niams: „Eikime vėl į Judėją!“ [8] Mokiniai
jam atsakė: „Rabi, ką tik žydai kėsinosi
užmušti tave akmenimis, o tu vėl ten
eini?“ [9] Jėzus tarė:

„Argi ne dvylika valandų
turi diena?!

10,29 Kai kuriuose rankr.: „Ką Tėvas man davė...“
10,33 *Kun 24,16*
10,34 *Ps 82,6*
10,40 *Jn 1,28*
11,1 *Lk 10,38-39*
11,2 *Jn 12,3*

Kas vaikščioja dieną, tas
nesuklumpa,
nes mato šio pasaulio šviesą.
10 O kas vaikščioja naktį, suklumpa,
nes jam trūksta šviesos".
11 Tai pasakęs, pridūrė: „Mūsų bi-
čiulis Lozorius užmigo, bet aš eisiu jo
pažadinti". 12 Mokiniai atsiliepė: „Vieš-
patie, jeigu užmigo, pasveiks". 13 Jėzus
kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad jis
kalbėjęs apie poilsio miegą. 14 Pagaliau
Jėzus atvirai jiems pasakė: „Lozorius
mirė. 15 Bet aš džiaugiuosi, kad ten ne-
buvau, – dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte.
Tad eikime pas jį". 16 Tuomet Tomas,
vadinamas Dvyniu, tarė kitiems moki-
niams: „Eikime ir mes numirti su juo!"
17 Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau ke-
turias dienas išgulėjusį kapo rūsyje.
18 O Betanija buvo arti Jeruzalės – maž-
daug penkiolikos stadijų atstu. 19 Daug
žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą
paguosti jų dėl brolio mirties. 20 Morta,
išgirdusi, kad ateinąs Jėzus, išėjo jo pa-
sitikti. Marija liko namie. 21 Morta tarė
Jėzui: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs,
mano brolis nebūtų miręs. 22 Bet ir da-
bar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Die-
vas tau duos". 23 Jėzus jai pasakė: „Tavo
brolis prisikels!" 24 Morta atsiliepė: „Aš
žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną,
mirusiems keliantis". 25 Jėzus jai tarė:
„Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.
Kas tiki mane,
nors ir numirtų, bus gyvas.
26 Ir kiekvienas, kuris
gyvena ir tiki mane,
neragaus mirties per amžius.
Ar tai tiki?"
27 Ji atsakė: „Taip, Viešpatie! Aš ti-
kiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris
turi ateiti į šį pasaulį".
28 Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė
savo seserį Mariją, slapčiomis jai pra-
nešdama: „Mokytojas atėjo ir šaukia
tave". 29 Išgirdusi ši greitai pakilo ir nu-
ėjo pas jį. 30 O Jėzus dar nebuvo įžengęs
į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur
jį pasitiko Morta. 31 Kai žydai, buvę su
Marija namuose ir ją guodę, pamatė ją
skubiai keliantis ir išeinant, jie nusekė
paskui, manydami, kad ji einanti pas
kapą išsiverkti. 32 O Marija, atėjusi ten,
kur buvo Jėzus, ir jį pamačiusi, puolė
jam po kojų, sakydama: „Viešpatie, jei
būtum čia buvęs, mano brolis nebū-
tų miręs". 33 Pamatęs ją verkiančią ir
kartu atėjusius žydus verkiančius, Jė-
zus labai susigraudino ir susijaudinęs
34 paklausė: „Kur jį palaidojote?" Jie at-
sakė: „Viešpatie, eik ir pažiūrėk". 35 Jė-
zus pravirko. 36 Tada žydai ėmė kalbėti:
„Štai kaip jis jį mylėjo!" 37 O kiti sakė:
„Argi tas, kuris atvėrė neregiui akis,
negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?"
38 Ir vėl susigraudinęs Jėzus atėjo
pas kapą. Tai buvo ola, užrista akme-
niu. 39 Jėzus tarė: „Nuriskite akmenį!"
Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: „Vieš-
patie, jau dvokia. Jau keturios dienos,
kaip jis miręs". 40 Jėzus jai tarė: „Argi
nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo
šlovę?!" 41 Jie nurito akmenį. Jėzus pa-
kėlė akis aukštyn ir prabilo:
„Tėve, dėkoju tau,
kad mane išklausei.
42 Aš žinojau, kad visuomet
mane išklausai.
Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų,
kad jie įtikėtų,
jog tu esi mane siuntęs".
43 Tai pasakęs, jis galingu balsu su-
šuko: „Lozoriau, išeik!" 44 Ir numirė-
lis išėjo iš kapo. Jo rankos ir kojos dar
buvo suvystytos aprišalais, o veidas
apvyniotas drobule. Jėzus jiems įsakė:
„Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti".

Nusprendžiama Jėzų nužudyti

45 Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas
Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikė-
jo jį. 46 Bet kai kurie nuėjo pas farizie-
jus ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs.
47 Tuomet aukštieji kunigai ir fariziejai
sušaukė teismo tarybą ir svarstė: „Ką
darysime? Šitas žmogus daro daug

stebuklų. 48 Jei taip jį paliksime, visi įti-
kės jį; ateis romėnai ir sunaikins šven-
tąją vietą bei mūsų tautą". 49 Vienas iš
jų – Kajafas, tais metais vyriausiasis
kunigas – jiems tarė: „Jūs nieko neiš-
manote 50 ir nepagalvojate, jog jums
geriau, kad vienas žmogus mirtų už
tautą, o ne visa tauta žūtų". 51 Jis tai pa-
sakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų
vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jė-
zui reikės mirti už tautą, 52 ir ne tik už
tautą, bet tam, kad suburtų į vienybę
išsklaidytuosius Dievo vaikus. 53 Nuo
tos dienos jie buvo tvirtai pasiryžę jį
nužudyti.
54 Todėl Jėzus daugiau nebevaikš-
čiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė
iš ten į vietovę dykumos pakraštyje, į
miestelį, vadinamą Efraimu. Ten jis ir
apsistojo kartu su mokiniais.

Artinasi Velykos

55 Artinosi žydų Velykos*. Daug žmo-
nių iš viso krašto prieš Velykas traukė į
Jeruzalę apsivalyti. 56 Jie ieškojo Jėzaus
ir, stoviniuodami šventykloje, kalbėjo-
si: „Kaip jūs manote? Nejaugi jis nebe-
ateis į iškilmes?!" 57 Mat aukštieji ku-
nigai ir fariziejai išleido įsakymą, kad
žinantys praneštų, kur jis esąs, kad
būtų galima jį suimti.

Vaišės Betanijoje
(Mt 26,6-13; Mk 14,3-9)

12 Šešioms dienoms belikus iki Ve-
lykų, Jėzus atėjo į Betaniją, kur
gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lo-
zorius. 2 Ten buvo jam iškeltos vaišės.
Morta tarnavo, o Lozorius kartu su sve-
čiais vaišinosi prie stalo. 3 Paėmusi sva-
rą brangių tepalų iš gryno nardo, Ma-
rija *patepė Jėzui kojas ir nušluostė jas
savo plaukais. Namai pakvipo tepalais.
4 Vienas jo mokinys – Judas Iskarijotas,
kuris turėjo jį išduoti, pasakė: 5 „Kodėl
to tepalo neparduota už tris šimtus de-
narų ir pinigų neatiduota vargšams?!"
6 Jis taip sakė ne kad jam būtų rūpėję
vargšai, bet kad pats buvo vagis ir, turė-
damas rankose kasą, grobstė įplaukas.
7 O Jėzus tarė: „Palik ją ramybėje. Ji tai
laikė mano laidotuvių dienai. 8 *Vargšų
jūs visada turite šalia savęs, o mane ne
visuomet turėsite".
9 Daug žydų sužinojo jį tenai esant
ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat
pamatyti Lozoriaus, kurį jis prikėlė iš
numirusių. 10 Aukštieji kunigai dabar
nusprendė nužudyti ir Lozorių, 11 nes
daugybė žydų per jį atsitraukė nuo jų
ir įtikėjo Jėzų.

Įžengimas į Jeruzalę

12 Rytojaus dieną gausiai susirinku-
si į šventes minia sužinojo, kad Jėzus
ateinąs į Jeruzalę. 13 Žmonės pasiėmė
palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, garsiai
šaukdami:
„*Osana!*
**Garbė tam, kuris ateina*
Viešpaties vardu, –
Izraelio Karaliui!"
14 Jėzus, gavęs asiliuką, užsėdo ant
jo, kaip parašyta:
15 **Nebijok, Siono kalno dukterie:*
štai atvyksta tavo karalius,
jis joja ant asilaičio!
16 Iš pradžių mokiniai šito nesupra-
to, bet, kai Jėzus buvo pašlovintas, atsi-
minė, kad tai buvo apie jį parašyta ir jie
buvo jam tai padarę. 17 Taigi dabar liu-
dijo apie jį minia, buvusi su juo, kai jis
pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė iš nu-
mirusių. 18 Žmonės todėl ir išėjo jo pasi-
tikti, kad buvo girdėję jį padarius tą žen-
klą. 19 O fariziejai kalbėjo vieni kitiems:
„Žiūrėkite, jūs nieko negalite padaryti.
Štai visas pasaulis eina paskui jį!"

11,55 ST – Pascha.
12,3 *Lk 7,37-38*
12,8 *Įst 15,11*
12,13 *Ps 118,25*
12,13 *Ps 118,26*
12,15 *Zch 9,9*

Jėzus apie savo kančią ir išaukštinimą

[20]Tarp atėjusių per šventes Dievo pa-
garbinti buvo ir graikų. [21]Jie kreipėsi į
Pilypą, kilusį iš Galilėjos miesto Bet-
saidos, prašydami: „Gerbiamasis, mes
norėtume pamatyti Jėzų!“ [22]Pilypas
nuėjo ir pasakė Andriejui, paskui jie
abu – Andriejus ir Pilypas – atėję pra-
nešė Jėzui. [23]O Jėzus jiems tarė:

„Atėjo valanda,
kad būtų pašlovintas
Žmogaus Sūnus.
[24]Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jei kviečio grūdas
kritęs į žemę nemirs,
jis liks vienas,
o jei mirs, jis duos gausių vaisių.
[25]*Kas myli savo gyvybę,
ją pražudys,
o kas nekenčia savo gyvybės
šiame pasaulyje,
išsaugos ją amžinajam gyvenimui.
[26]Kas nori man tarnauti,
tegul seka paskui mane:
kur aš esu, ten bus ir mano tarnas.
Kas man tarnaus,
tą pagerbs mano Tėvas.
[27]Dabar *mano siela sukrėsta.
Ir ką aš pasakysiu:
'Tėve, gelbėk mane nuo
šios valandos!'?
Bet juk tam aš ir atėjau
į šią valandą.
[28]Tėve, pašlovink savo vardą!“

Tuomet iš dangaus ataidėjo balsas:
„Aš jį pašlovinau ir dar pašlovinsiu!“
[29]Aplink stovinti minia, tai išgirdusi,
sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie
tvirtino: „Angelas jam kalbėjo“. [30]O Jė-
zus atsakė: „Ne dėl manęs, o dėl jūsų
pasigirdo tas balsas.

[31]Dabar teisiamas šitas pasaulis.
Dabar šio pasaulio kunigaikštis
bus išmestas laukan.
[32]O aš,
kai būsiu pakeltas nuo žemės,
visus trauksiu prie savęs“.

[33]Jis tai pasakė, nurodydamas, ko-
kia mirtimi jam reikės mirti. [34]O žmo-
nės jam sakė: „Mes girdėjome iš Įstaty-
mo, kad *Mesijas pasiliks per amžius.
Kodėl tu sakai, kad Žmogaus Sūnus
turės būti iškeltas aukštyn? Kas gi tas
Žmogaus Sūnus?“ [35]Jėzus atsakė:

„Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų.
Vaikščiokite, kol turite šviesą,
kad neužkluptų jūsų tamsa.
Kas vaikščioja tamsoje,
tas nežino, kur eina.
[36]Kol turite šviesą, tikėkite ją,
kad taptumėte šviesos vaikais“.

Tai pasakęs, Jėzus pasišalino ir pa-
sislėpė nuo jų.

Tikėjimas ir netikėjimas

[37]Nors Jėzus jų akivaizdoje padarė
tiek daug ženklų, tačiau jie juo netikė-
jo. [38]Išsipildė pranašo Izaijo žodžiai:
**Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbi-*
mu, ir kam buvo apreikšta Viešpaties
rankos galybė? [39]Jie neįstengė tikėti,
nes, anot Izaijo: [40]*Jis *apakino jiems*
akis ir sukietino širdį, kad nematy-
tų akimis ir nesuvoktų širdimi, – kad
neatsiverstų ir aš jų nepagydyčiau.
[41]Izaijas tai pasakė, nes regėjo jo šlo-
vę ir kalbėjo apie jį. [42]Vis dėlto įtikėjo
Jėzų net daugelis iš vyresnybės, tačiau
dėl fariziejų viešai jo neišpažino, kad
nebūtų pašalinti iš sinagogos. [43]Deja,
žmonių pagarbą jie brangino labiau už
Dievo garbę.

[44]O Jėzus garsiai šaukė:

„Kas mane tiki, tiki ne mane,
bet tą, kuris mane siuntė.
[45]Ir kas mane mato,
mato tą, kuris mane siuntė.
[46]Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa,

12,25 *Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; 17,33*
12,27 *Ps 6,4*
12,34 *Ps 110,4; Iz 9,7; Ez 37,25; Dan 7,14*
12,38 *Iz 53,1*
12,40 *Iz 6,10*

kad visi, kurie mane tiki,
neliktų tamsybėse.
47 Kas klausys mano žodžių,
bet jų nesilaikys,
to aš neteisiu, nes atėjau
ne teisti pasaulio, bet gelbėti.
48 Kas mane niekina ir mano
žodžių nepriima,
tas jau turi savo teisėją;
pats žodis, kurį aš kalbėjau,
nuteis jį paskutiniąją dieną.
49 Aš juk kalbėjau ne iš savęs;
Tėvas, kuris mane siuntė,
davė man priesaką,
ką aš turiu sakyti, ką skelbti.
50 Ir dar aš žinau,
kad jo priesakas – tai
amžinasis gyvenimas.
Tad ką aš kalbu,
skelbiu taip, kaip Tėvas
man yra sakęs".

Jėzus plauna mokiniams kojas

13 Tai buvo prieš Velykų* šventes.
Jėzus, žinodamas, jog atėjo va-
landa jam iš šio pasaulio keliauti pas
Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasau-
lyje, parodė jiems savo meilę iki galo.
2 Vakarieniaujant, kai velnias jau
buvo įkvėpęs Simono sūnaus Judo Is-
karijoto širdin sumanymą išduoti jį,
3 žinodamas, kad Tėvas yra visa atida-
vęs į jo rankas, kad jis išėjęs iš Dievo
ir einąs pas Dievą, 4 Jėzus pakyla nuo
stalo, nusivelka viršutinius drabu-
žius ir persijuosia rankšluosčiu. 5 Pas-
kui įsipila vandens į praustuvą ir ima
mazgoti mokiniams kojas bei šluosty-
ti jas rankšluosčiu, kuriuo buvo persi-
juosęs.
6 Taip jis prieina prie Simono Pe-
tro. Šis jam sako: „Viešpatie, nejau tu
mazgosi man kojas!" 7 Jėzus jam atsa-
kė: „Tu dabar nesupranti, ką aš darau,
bet vėliau suprasi". 8 Petras atsiliepė:
„Tu nemazgosi man kojų per amžius!"

13,1 ST – Pascha.

Jėzus jam sako: „Jei tavęs nenumazgo-
siu, neturėsi dalies su manimi". 9 Tada
Simonas Petras sušuko: „Viešpatie, ne
tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!"
10 Jėzus į tai atsakė: „Kas išsimaudęs,
tam nėra reikalo praustis, nebent ko-
jas nusimazgoti, nes jis visas švarus. Ir
jūs esate švarūs, deja, ne visi". 11 Jis mat
žinojo apie savo išdavėją ir todėl pasa-
kė: „Jūs ne visi švarūs".
12 *Numazgojęs mokiniams kojas,
jis užsivilko drabužius ir, sugrįžęs prie
stalo, paklausė: „Ar suprantate, ką
jums padariau? 13 Jūs vadinate mane
Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote,
nes aš toks ir esu. 14 Jei tad aš – Viešpats
ir Mokytojas – numazgojau jums kojas,
tai ir jūs turite vieni kitiems kojas maz-
goti. 15 Aš jums daviau pavyzdį, kad ir
jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.
16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
*tarnas ne didesnis už
savo šeimininką,
ir pasiuntinys ne didesnis
už savo siuntėją.
17 Jeigu tai suprantate, būsite palai-
minti taip elgdamiesi. 18 Deja, tai sakau
ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu iš-
sirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žo-
džiai: **Tas, kuris valgė mano duoną,*
taikėsi mane sutrypti.
19 Sakau jums jau dabar,
prieš įvykstant,
kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.
20 *Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas priima mano pasiuntinį,
tas priima mane,
o kas mane priima,
priima tą, kuris mane yra siuntęs".

Įspėjimas apie išdavystę

21 Tai pasakęs, Jėzus labai susijaudino
ir tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

13,12–15 *Lk 22,27*
13,16 *Mt 10,24; Lk 6,40; Jn 15,20*
13,18 *Ps 41,10*
13,20 *Mt 10,40; Mk 9,37; Lk 9,48; 10,16*

vienas iš jūsų išduos mane!“ 22 Moki-
niai ėmė žvalgytis vienas į kitą, spėlio-
dami, kurį jis turįs omenyje. 23 Vienas
mokinys, kurį Jėzus mylėjo, buvo pri-
siglaudęs prie Jėzaus krūtinės. 24 Si-
monas Petras pamojo jam ir pašnibž-
dėjo: „Sužinok, apie kurį jis kalba“.
25 Šisai, pasilenkęs prie Jėzaus krū-
tinės, paklausė: „Kas jis, Viešpatie?“
26 Jėzus atsiliepė: „Tai tas, kuriam pa-
dažęs paduosiu kąsnį“. Ir, pamirkęs
kąsnį dubenyje, jis padavė Judui Iska-
rijotui, Simono sūnui. 27 Kai šis nuri-
jo kąsnį, įėjo į jį šėtonas. O Jėzus jam
sako: „Ką darai, daryk greičiau!“ 28 Nė
vienas iš sėdinčių už stalo nesuprato,
kodėl jis taip pasakė. 29 Kadangi Judo
žinioje buvo kasa, kai kurie pama-
nė, jog Jėzus jam įsakęs: „Nupirk, ko
mums reikia šventėms“ ar liepęs ką
duoti vargšams. 30 Tad anas, nurijęs
kąsnį, tuojau išėjo. Buvo naktis.

31 Jam pasišalinus, Jėzus prabilo:
„Dabar Žmogaus Sūnus
pašlovintas,
ir Dievas pašlovintas per jį.
32 O jeigu Dievas pašlovintas per jį,
tai Dievas pašlovins jį pas save,
bematant jį pašlovins.

Naujasis įsakymas

33 Vaikeliai,
aš jau nebeilgai būsiu su jumis.
Jūs ieškosite manęs,
bet sakau jums tą patį, ką
esu žydams pasakęs:
*kur aš išeinu, jūs negalite eiti...
34 *Aš jums duodu naują įsakymą,
kad jūs vienas kitą mylėtumėte;
kaip aš jus mylėjau,
kad ir jūs taip mylėtumėte
vienas kitą!
35 Iš to visi pažins,
kad esate mano mokiniai,
jei mylėsite vieni kitus“.

Kelias pas Tėvą

36 Simonas Petras jį paklausė: „Kur
eini, Viešpatie?“ Jėzus atsakė: „Kur aš
einu, tu dabar negali manęs palydėti,
bet vėliau palydėsi“. 37 Petras vėl klau-
sė: „Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar
tavęs lydėti? Aš ir gyvybę už tave gul-
dysiu!“ 38 Jėzus atsakė: „Tu guldysi už
mane gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau
tau: dar gaidžiui nepragydus, tu tris
kartus manęs išsiginsi!

14 Tegul neišsigąsta jūsų širdys!
Tikite Dievą,
tikėkite ir mane!
2 Mano Tėvo namuose
daug buveinių.
Antraip argi būčiau sakęs:
‘Einu jums vietos paruošti!’?
3 Kai nuėjęs paruošiu,
vėl sugrįšiu ir jus pas
save pasiimsiu,
kad jūs būtumėte ten, kur ir aš.
4 Kur aš einu, jūs žinote kelią“.
5 Tomas jam sako: „Viešpatie, mes
nežinome, kur tu eini, tai kaipgi žino-
sime kelią?“ 6 Jėzus jam sako:
„Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.
Niekas nenueina pas Tėvą
kitaip, kaip tik per mane.
7 Jeigu pažinote mane,
tai pažinsite ir mano Tėvą.
Jau dabar jį pažįstate ir esate matę“.
8 Pilypas jam sako: „Viešpatie, pa-
rodyk Tėvą, ir bus mums gana“. 9 Jėzus
taria: „Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu,
Pilypai, vis dar manęs nepažįsti!
Kas yra matęs mane,
yra matęs Tėvą!
Tad kaip tu gali sakyti:
‘Parodyk mums Tėvą’?
10 Nejau tu netiki,
kad aš esu Tėve ir Tėvas
yra manyje?!
Žodžius, kuriuos jums kalbu,
ne iš savęs kalbu.
Manyje esantis Tėvas daro
savuosius darbus.
11 Tikėkite manimi,

13,33 Jn 7,34
13,34 Jn 15,12.17; 1 Jn 3,23; 2 Jn 5

kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje.
Tikėkite bent dėl pačių darbų!
12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas mane tiki, darys darbus,
kuriuos aš darau,
ir dar už juos didesnių,
nes aš keliauju pas Tėvą.
13 Ir ko tik prašysite mano vardu,
aš padarysiu,
kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.
14 Jei ko prašysite manęs
mano vardu,
aš padarysiu.

Apie Šventąją Dvasią

15 Jei mane mylite,
jūs laikysitės mano įsakymų;
16 aš paprašysiu Tėvą,
ir jis duos jums kitą Globėją*,
kuris liktų su jumis per amžius, –
17 Tiesos Dvasią,
kurios pasaulis neįstengia priimti,
nes jos nemato ir nepažįsta.
O jūs ją pažįstate,
nes ji yra pas jus ir bus jumyse.
18 Nepaliksiu jūsų našlaičiais –
ateisiu pas jus.
19 Dar valandėlė, ir pasaulis
manęs nebematys.
O jūs mane matysite,
nes aš gyvenu ir jūs gyvensite.
20 Tai dienai atėjus, jūs suprasite,
kad aš esu savo Tėve,
ir jūs manyje, ir aš jumyse.
21 Kas pripažįsta mano
įsakymus ir jų laikosi,
tas tikrai mane myli.
O kas mane myli, tą mylės
mano Tėvas,
ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu".
22 Judas – ne anas Iskarijotas – pa-
klausė: „Viešpatie, kaipgi čia ketini ap-
sireikšti mums, o ne pasauliui?" 23 Jė-
zus jam atsakė:
„Jei kas mane myli, laikysis
mano žodžio,
ir mano Tėvas jį mylės;
mes pas jį ateisime ir
apsigyvensime.
24 Kas manęs nemyli, mano
žodžių nesilaiko.
O žodis, kurį girdite, ne mano,
bet Tėvo, kuris yra mane siuntęs.
25 Aš jums tai pasakiau,
būdamas pas jus,
26 o Globėjas – Šventoji Dvasia,
kurį mano vardu Tėvas atsiųs, –
jis išmokys jus visko ir
viską primins,
ką esu jums pasakęs.
27 Aš jums palieku ramybę,
duodu jums savo ramybę.
Ne taip aš ją duodu, kaip
duoda pasaulis.
Tenebūgštauja jūsų širdys
ir tenelūdi!
28 Jūs girdėjote, kaip aš pasakiau:
aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus!
Jei mylėtumėte mane,
džiaugtumėtės, kad aš
keliauju pas Tėvą,
nes Tėvas už mane aukštesnis.
29 Ir dabar, prieš įvykstant,
jums pasakiau,
kad tikėtumėte, kada tai bus įvykę.
30 Jau nebedaug su jumis kalbėsiu,
nes ateina šio pasaulio
kunigaikštis.
Nors jis neturi man galios,
31 bet pasaulis privalo pažinti,
jog aš myliu Tėvą ir taip darau,
kaip jis yra man įsakęs.
Kelkitės, eikime iš čia!

Vynmedis ir šakelės

15 Aš esu tikrasis vynmedis,
o mano Tėvas – vynininkas.
2 Kiekvieną mano šakelę,
neduodančią vaisiaus,
jis išpjauna,
o kiekvieną vaisingą šakelę apvalo,
kad ji duotų dar daugiau vaisių.
3 Jūs jau esate švarūs
dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.

14,16 Arba: „Užtarėją", „Guodėją".

4 Pasilikite manyje,
tai ir aš jumyse pasiliksiu.
Kaip šakelė
negali duoti vaisiaus pati iš savęs,
nepasilikdama vynmedyje,
taip ir jūs bevaisiai,
nepasilikdami manyje.
5 Aš esu vynmedis, o jūs šakelės.
Kas pasilieka manyje ir aš jame,
tas duoda daug vaisių;
nuo manęs atsiskyrę,
jūs negalite nieko nuveikti.
6 Kas nepasiliks manyje,
bus išmestas laukan
ir sudžius kaip šakelė.
Paskui surinks šakeles,
įmes į ugnį, ir jos sudegs.
7 Jei pasiliksite manyje
ir mano žodžiai pasiliks jumyse,
jūs prašysite, ko tik norėsite,
ir bus jums suteikta.
8 Tuo bus pašlovintas mano Tėvas,
kad jūs duosite gausių vaisių
ir būsite mano mokiniai.
9 Kaip mane Tėvas mylėjo,
taip ir aš jus mylėjau.
Pasilikite mano meilėje!
10 Jei laikysitės mano įsakymų,
pasiliksite mano meilėje,
kaip aš kad vykdau savo
Tėvo įsakymus
ir pasilieku jo meilėje.
11 Aš jums tai kalbėjau,
kad jumyse būtų manasis
džiaugsmas
ir kad jūsų džiaugsmui
nieko netrūktų.
12 Tai mano įsakymas,
*kad vienas kitą mylėtumėte,
kaip aš jus mylėjau.
13 Nėra didesnės meilės,
kaip gyvybę už draugus atiduoti.
14 Jūs būsite mano draugai,
jei darysite, ką jums įsakau.
15 Jau nebevadinu jūsų tarnais,
nes tarnas nežino,
ką veikia jo šeimininkas.
Jus aš draugais vadinu,
nes jums viską paskelbiau,
ką esu iš savo Tėvo girdėjęs.
16 Ne jūs mane išsirinkote,
bet aš jus išsirinkau ir paskyriau,
kad eitumėte, duotumėte vaisių
ir jūsų vaisiai išliktų,
kad ko tik prašytumėte
Tėvą mano vardu,
jis visa jums duotų.
17 Aš jums tai įsakau:
vienam kitą mylėti!

Pasaulio priešiškumas

18 Jei pasaulis jūsų nekenčia,
tai žinokite – jis manęs nekentė
pirmiau negu jūsų.
19 Jei jūs būtumėte pasaulio,
jis mylėtų jus kaip savuosius.
Kadangi jūs – ne pasaulio,
bet aš jus iš pasaulio išskyriau,
todėl jis jūsų nekenčia.
20 Atsiminkite mano žodžius,
kuriuos esu jums pasakęs:
*'Tarnas ne didesnis už
šeimininką!'
Jei persekiojo mane,
tai ir jus persekios;
jeigu laikėsi mano žodžio,
laikysis ir jūsų.
21 Ir visa tai jums darys dėl manęs,
nes jie nepažįsta to, kuris
yra mane siuntęs.
22 Jei nebūčiau atėjęs ir
jiems kalbėjęs,
jiems kaltės nebūtų.
O dabar jie neturi kuo pateisinti
savo nuodėmės.
23 Kas manęs nekenčia,
nekenčia ir mano Tėvo.
24 Jeigu nebūčiau tarp
jų daręs darbų,
kurių niekas kitas nėra daręs,
jiems kaltės nebūtų.
O dabar jie matė

15,12 *Jn 13,34; 15,17; 1 Jn 3,23; 2 Jn 5*

15,20 *Mt 10,24; Lk 6,40; Jn 13,16*

ir vis tiek nekenčia ir
manęs, ir mano Tėvo.
25 Turėjo išsipildyti
užrašytas Įstatyme žodis:
**Jie manęs nekentė be priežasties.*
26 Kai ateis Globėjas,
kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo,
Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo,
jis toliau liudys apie mane.
27 Ir jūs liudysite,
nes nuo pradžios su
manimi esate buvę.
16 Aš jums tai paskelbiau,
kad nesukluptumėte.
2 Jie šalins jus iš sinagogų,
ir netgi ateis valanda,
kada jūsų žudikai tarsis atlieką
šventą pareigą Dievui.
3 Jie tai darys,
nes nei Tėvo, nei manęs nepažįsta.
4 Aš jums visa šita kalbėjau,
kad, jų siautėjimo metui atėjus,
atsimintumėte, jog
buvau jus įspėjęs.

Apie Šventosios Dvasios atsiuntimą

Aš jums to nesakiau iš pradžių,
nes buvau su jumis.
5 Dabar išeinu pas tą,
kuris mane yra siuntęs,
ir niekas iš jūsų neklausia:
'Kur tu eini?'
6 Kadangi jums tai pasakiau,
liūdesys jūsų širdis užliejo.
7 Bet sakau jums gryną tiesą:
jums geriau, kad aš iškeliauju,
nes jei neiškeliausiu,
pas jus neateis Globėjas.
O nukeliavęs aš jį jums atsiųsiu.
8 Jis ateis ir parodys pasauliui,
kaip šis klysta
dėl nuodėmės, dėl teisumo,
dėl teismo.
9 Dėl nuodėmės,
kadangi netiki manimi.
10 Dėl teisumo,
kadangi aš pas Tėvą einu,
o jūs manęs daugiau neberegėsite.
11 Dėl teismo,
kadangi šio pasaulio
kunigaikštis jau nuteistas.
12 Dar daugel jums turėčiau kalbėti,
bet dabar jūs negalite pakelti.
13 Kai ateis toji Tiesos Dvasia,
ji ves jus į tiesos pilnatvę.
Ji nekalbės iš savęs,
bet skelbs, ką bus išgirdusi,
ir praneš, kas turi įvykti.
14 Ji pašlovins mane,
nes ims iš to, kas màno,
ir jums tai paskelbs.
15 Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano,
todėl aš pasakiau,
kad ji ims iš to, kas mano,
ir jums tai paskelbs.

Pažadas sugrįžti

16 Prabėgs valandėlė – ir manęs neregė-
site, ir dar valandėlė – ir vėl mane pa-
matysite".
17 Tada kai kurie mokiniai ėmė vie-
nas kitą klausinėti: „Ką reiškia jo pa-
sakyti žodžiai: 'Prabėgs valandėlė – ir
manęs neregėsite, ir dar valandėlė – ir
vėl mane pamatysite'? ir: 'Aš einu pas
Tėvą'?" 18 Tad jie klausinėjo: „Ką reiškia
'valandėlė'? Mums neaišku, ką jis kal-
ba". 19 Pamatęs, kad jie norėjo jį klausti,
Jėzus tarė: „Klausinėjate vieni kitus, ką
reiškia žodžiai: 'Prabėgs valandėlė – ir
manęs neregėsite, ir dar valandėlė – ir
vėl mane pamatysite'?
20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jūs verksite ir vaitosite,
o pasaulis džiūgaus.
Jūs liūdėsite,
bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.
21 Gimdydama moteris
būna prislėgta,
nes atėjo jos valanda,
bet, kūdikiui gimus,
ji kančią užmiršta iš džiaugsmo,
kad gimė pasauliui žmogus.
22 Taip ir jūs dabar nusiminę,

15,25 *Ps 35,19; 69,5*

bet aš jus vėl pamatysiu;
tada jūsų širdys džiūgaus,
ir jūsų džiaugsmo niekas
iš jūsų nebeatims.
23 Tą dieną jūs manęs nieko
neklausinėsite.
Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jei tik prašysite Tėvą mano vardu,
jis duos tai jums*.
24 Iki šiol jūs nieko neprašėte
mano vardu.
Prašykite ir gausite,
kad jūsų džiaugsmui
nieko netrūktų.
25 Aš jums vis kalbėjau
palyginimais,
bet ateis valanda,
kada be palyginimų imsiu kalbėti
ir atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.
26 Tą dieną jūs prašysite
mano vardu,
ir aš net nesakau,
kad aš prašysiu Tėvą už jus;
27 juk patsai Tėvas jus myli,
nes jūs mane pamilote ir įtikėjote,
jog aš esu iš Dievo atėjęs.
28 Išėjau iš Tėvo
ir atėjau į pasaulį.
Vėl palieku pasaulį
ir grįžtu pas Tėvą“.
29 Jo mokiniai tarė: „Štai dabar tu
aiškiai kalbi ir nebesakai jokių paly-
ginimų. 30 Mes dabar matome, kad tu
viską žinai ir nereikia tave klausinėti.
Todėl mes ir tikime, kad tu esi išėjęs iš
Dievo“. 31 Jėzus jiems atsakė:
„Pagaliau tikite?
32 Štai ateina valanda – ir
net yra atėjusi, –
kai jūs išsisklaidysite kas sau
ir paliksite mane vieną.
Tačiau aš ne vienas,
nes su manimi yra Tėvas.
33 Aš jums tai kalbėjau,
kad manyje atrastumėte ramybę.
Pasaulyje jūsų priespauda laukia,
bet jūs būkite drąsūs:
aš nugalėjau pasaulį!“

Jėzaus malda

17 Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į
dangų ir prabilo:
„Tėve, atėjo valanda!
Pašlovink savo Sūnų,
kad ir Sūnus pašlovintų tave
2 ir – tavo duota galia į
visus žmones –
teiktų amžinąjį gyvenimą
visiems, kuriuos jam esi atidavęs.
3 O amžinasis gyvenimas –
tai pažinti tave,
vienintelį tikrąjį Dievą,
ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.
4 Aš tave pašlovinau žemėje,
atlikdamas darbą,
kurį buvai man davęs nuveikti.
5 Dabar tu, Tėve, pašlovink
mane pas save
ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs
dar prieš atsirandant pasauliui.
6 Aš apreiškiau tavo
vardą žmonėms,
kuriuos man davei iš pasaulio.
Jie buvo tavo,
o tu juos atidavei man,
ir jie laikėsi tavojo žodžio.
7 Dabar jie suprato,
jog visa, ką man esi davęs,
iš tavęs kyla.
8 Tavo man patikėtus žodžius
aš perdaviau jiems,
o jie priėmė juos ir tikrai pažino,
kad esu iš tavęs išėjęs;
įtikėjo, kad esi mane siuntęs.
9 Aš meldžiu už juos.
Ne už pasaulį meldžiu,
bet už tavo man pavestuosius.
Jie juk yra tavieji!
10 Ir visa, kas màno, yra tavo,
o kas tavo – tai mano,
ir aš pašlovintas juose.
11 Aš jau nebe pasaulyje...
Jie dar pasaulyje,
o aš grįžtu pas tave.

16,23 Arba: „duos tai jums mano vardu“.

Šventasis Tėve,
išlaikyk juos savo vardu,
kurį esi man davęs,
kad jie būtų viena kaip ir mes.
12 Kol buvau su jais,
aš išlaikiau juos tavo vardu*,
kurį esi man davęs,
išsaugojau juos,
ir nė vienas jų nepražuvo,
išskyrus pražūties sūnų;
*taip išsipildė Raštas.
13 Dabar aš einu pas tave
ir tai kalbu pasaulyje,
kad jie turėtų savyje
manojo džiaugsmo pilnatvę.
14 Aš jiems perdaviau tavo žodį,
bet pasaulis jų nekentė,
nes jie nė iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
15 Aš neprašau,
kad juos paimtum iš pasaulio,
bet kad apsaugotum
juos nuo piktojo.
16 Jie nėra iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
17 Pašventink juos tiesa!
Tavo žodis yra tiesa.
18 *Kaip tu esi mane*
atsiuntęs į pasaulį,
taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį.
19 Dėl jų aš pašventinu save,
kad ir jie būtų pašventinti tiesa.
20 Ne tik už juos aš meldžiu,
bet ir už tuos,
kurie per jų žodį mane įtikės:
21 tegul visi bus viena!
Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų, jog tu
esi mane siuntęs.
22 Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs,
aš perdaviau jiems,
kad jie būtų viena, kaip
mes esame viena:
23 aš juose ir tu manyje,
kad jie pasiektų tobulą vienybę
ir pasaulis pažintų,
jog tu esi mane siuntęs
ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.
24 Tėve, aš noriu, kad tavo
man pavestieji
būtų su manimi ten, kur ir aš,
kad jie pamatytų mano šlovę,
kurią esi man suteikęs,
nes pamilai mane prieš
pasaulio įkūrimą.
25 Teisingasis Tėve,
pasaulis tavęs nepažino,
o aš tave pažinau.
Ir šitie pažino, jog tu
mane atsiuntei.
26 Aš paskelbiau tavo vardą
ir dar skelbsiu, kad meilė,
kuria mane pamilai,
būtų juose ir aš būčiau juose“.

Jėzaus suėmimas

(Mt 26,47-56; Mk 14,43-52; Lk 22,47-53)

18 Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mo-
kiniais nuėjo anapus Kedrono*
upelio, kur buvo sodas. Jis ir mokiniai
įžengė į sodą.
2 Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą
vietą, nes Jėzus dažnai ten susieidavo
su savo mokiniais. 3 Taigi Judas, gavęs
kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei
fariziejų tarnų, atėjo ten su žibintais,
deglais ir ginklais. 4 Jėzus, žinodamas
visa, kas jo laukia, išėjo į priekį ir pa-
klausė: „Ko ieškote?“ 5 Jie atsakė: „Jė-
zaus Nazariečio!“ Jėzus tarė: „Tai aš“.
Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų.
6 Kai tik Jėzus ištarė: „Tai aš“, jie atšo-
ko atgal ir parpuolė ant žemės. 7 O jis
vėl juos klausė: „Ko ieškote?“ Jie at-
sakė: „Jėzaus Nazariečio“. 8 Jėzus atsi-
liepė: „Jau sakiau jums, kad tai aš. Jei
manęs ieškote, tai leiskite šitiems pa-
sišalinti“. 9 Taip turėjo išsipildyti jo pa-
sakytieji žodžiai: „Iš tavo man pavestų-
jų nepražudžiau nė vieno“. 10 Simonas

17,12 T. y. savo vardo galia.
17,12 *Ps 41,10; Jn 13,18*

18,1 ST – Kidronas.

Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė
jį, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nu-
kirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo var-
du Malkus. 11 Bet Jėzus sudraudė Petrą:
„Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš
negersiu tos *taurės, kurią Tėvas man
yra davęs?!"

Pas Aną ir Kajafą

(Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Lk 22,54-71)

12 Būrys, jo vadas ir žydų tarnai suė-
mė Jėzų, surišo ir nuvedė pirmiausia
pas Aną. 13 Mat jis buvo anų metų vy-
riausiojo kunigo Kajafo uošvis. 14 *Tai
tas pats Kajafas, kuris buvo žydams
pataręs: „Verčiau tegu vienas žmogus
numiršta už tautą". 15 Paskui Jėzų nu-
sekė Simonas Petras ir kitas mokinys.
Tas mokinys buvo pažįstamas su vy-
riausiuoju kunigu ir įėjo paskui Jėzų
į vyriausiojo kunigo kiemą. 16 Petras
liko stovėti lauke prie vartų. Tuomet
anas mokinys, kuris buvo pažįstamas
su vyriausiuoju kunigu, išėjo laukan,
pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Pe-
trą vidun. 17 Tarnaitė durininkė ir sako
Petrui: „Ar tik ir tu nebūsi vienas iš
to žmogaus mokinių?" Šis atsakė: „O,
ne!" 18 Ten stoviniavo samdiniai ir tar-
nai, dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi.
Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šildė-
si.

19 Vyriausiasis kunigas ėmė klausi-
nėti Jėzų apie jo mokinius bei mokslą.
20 Jėzus jam atsakė: „Aš viešai kalbėjau
pasauliui. Aš visuomet mokiau sinago-
gose ir šventykloje, kur susirenka visi
žydai, ir nieko nesu kalbėjęs slapčia.
21 Kam tad mane klausinėji? Teirau-
kis tų, kurie girdėjo, ką esu kalbėjęs.
Jie žino, ką esu jiems sakęs". 22 Jam tai
pasakius, vienas ten buvusių tarnų
smogė Jėzui per veidą, tardamas: „Ši-
taip tu atsakai vyriausiajam kunigui?!"
23 Jėzus jam tarė: „Jei pasakiau netiesą,
įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, kam
mane muši?" 24 Tuomet Anas pasiuntė
jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.
25 Simonas Petras tebestovėjo ir šil-
dėsi. Aplinkiniai paklausė jį: „Ar tik
nebūsi vienas iš jo mokinių?" Tas iš-
sigynė: „Ne, ne!" 26 Vienas vyriausio-
jo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam
Petras nukirto ausį, pasakė: „Argi aš
nemačiau tavęs sode kartu su juo?"
27 Petras ir vėl išsigynė, ir tuojau pra-
gydo gaidys.

Pas Pilotą

(Mt 27,1-14; Mk 15,1-5; Lk 23,1-7)

28 Iš Kajafo rūmų jie nusivedė Jėzų į
pretorijų. Buvo ankstyvas rytas. Jie pa-
tys nėjo vidun į pretorijų, kad nesusi-
teptų ir galėtų valgyti Velykų* avinėlį.
29 Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos ir
paklausė: „Kuo jūs kaltinate šitą žmo-
gų?" 30 Jie atsakė: „Jeigu jis nebūtų pik-
tadarys, mes nebūtume tau jo atvedę".
31 Pilotas tarė: „Imkitės ir teiskite jį pa-
gal savo Įstatymą". Žydai jam atsakė:
„Mums nevalia nieko bausti mirtimi".
32 *Taip turėjo išsipildyti Jėzaus žo-
džiai, kuriais jis buvo nurodęs, kokia
mirtimi jam reikės mirti.

33 Tada Pilotas vėl įžengė į pretorijų
ir, pasišaukęs Jėzų, paklausė: „Ar tu esi
žydų karalius?" 34 Jėzus atsakė: „Ar nuo
savęs šito klausi, ar kiti apie mane tau
pasakė?" 35 Pilotas tarė: „Bene aš žy-
das?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai
man tave įskundė. Sakyk, ką esi pada-
ręs!" 36 Jėzus atsakė: „Mano karalystė
ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė
būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk
kovotų, kad nebūčiau atiduotas žy-
dams. Bet mano karalystė ne iš čia".
37 Tuomet Pilotas jį paklausė: „Vadi-
nasi, tu esi karalius?" Jėzus atsakė:
„Tu pasakei, kad aš esu karalius. Aš
tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad

18,11 *Mt 26,39; Mk 14,36; Lk 22,42*
18,14 *Jn 11,49-50*
18,28 ST – Pascha.
18,32 *Jn 3,14; 12,32*

liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tie-
są, klauso mano balso“. 38 Pilotas dar
paklausė: „O kas yra tiesa?!“ Po šių
žodžių jis vėl išėjo pas žydus ir tarė
jiems: „Aš nerandu jame jokios kal-
tės. 39 Yra jūsų paprotys Velykų proga
paleisti vieną suimtąjį. Ar norite, kad
paleisčiau jums žydų karalių?“ 40 Tada
jie ėmė šaukti: „Ne šitą, bet Barabą!“ O
Barabas buvo plėšikas.

Patyčios ir nuteisimas

_(Mt 27,27-31; Mk 15,16-20)_

19 Tuomet Pilotas ėmė ir nuplak-
dino Jėzų. 2 Kareiviai, nupynę
vainiką iš erškėčių, užspaudė jam ant
galvos, apsiautė jį purpurine skraiste,
3 ėjo prie jo ir šaipėsi: „Sveikas, žydų
karaliau!“ Ir daužė jam į veidą. 4 O Pilo-
tas dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žy-
dams: „Štai išvedu jį jums, kad žinotu-
mėte, jog nerandu jame jokios kaltės“.
5 Taigi Jėzus išėjo laukan su erškėčių
vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas
tarė: „Štai žmogus!“ 6 Aukštieji kunigai
ir jų tarnai, pamatę jį, ėmė šaukti: „Ant
kryžiaus jį, ant kryžiaus!“ Pilotas jiems
sako: „Jūs imkite ir patys nukryžiuo-
kite! Aš nerandu jame kaltės“. 7 Žydai
atsakė: „Mes turime Įstatymą, ir pagal
Įstatymą jis turi mirti, nes laikė save
Dievo Sūnumi“. 8 Išgirdęs tuos žodžius,
Pilotas dar labiau nusigando. 9 Jis vėl
nuėjo į pretorijų ir klausė Jėzų: „Iš kur
tu?“ Bet Jėzus jam neatsakė. 10 Tada Pi-
lotas tarė: „Tu nenori kalbėtis su mani-
mi? Ar nežinai, kad turiu galią tave pa-
leisti ir turiu galią tave nukryžiuoti?!“
11 Jėzus atsakė: „Tu neturėtum man jo-
kios galios, jeigu tau nebūtų jos duota
iš aukštybių. Todėl didesnė nuodėmė
tam, kuris mane tau įdavė“. 12 Dabar
Pilotas ėmė stengtis jį paleisti. Bet žy-
dai šaukė: „Jei šitą paleidi, nebesi cie-
soriaus draugas. Kiekvienas, kas skel-
biasi karaliumi, yra ciesoriaus priešas“.
13 Tai išgirdęs, Pilotas išsivedė Jėzų
laukan ir atsisėdo į teisėjo krasę vieto-
je, pavadintoje „Akmeninis grindinys“,
hebrajiškai Gabata. 14 Buvo Velykų* Pa-
sirengimo diena, apie šeštą valandą. Jis
tarė žydams: „Štai jūsų karalius!“ 15 Tie
ėmė šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus
jį!“ Pilotas paklausė: „Nejaugi turiu nu-
kryžiuoti jūsų karalių?“ Aukštieji ku-
nigai atsakė: „Mes neturime karaliaus,
tiktai ciesorių“. 16 Tuomet Pilotas ati-
davė jiems jį nukryžiuoti.

Nukryžiavimas

_(Mt 27,31-33; Mk 15,20-27; Lk 23,33-38)_

Taigi jie pasiėmė Jėzų ir išsivedė. 17 Neš-
damas savo kryžių, jis ėjo į vadinamą-
ją Káukolės vietą, hebrajiškai Golgo-
tą. 18 Tenai jį nukryžiavo; kartu su juo
ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o
Jėzų viduryje. 19 Pilotas padarė užrašą
ir liepė prisegti prie kryžiaus. Ten buvo
parašyta: „Jėzus Nazarietis, žydų kara-
lius“. 20 Šį užrašą skaitė daugybė žydų,
nes vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuo-
tas, buvo arti miesto, o parašyta buvo
hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai.
21 Aukštieji kunigai sakė Pilotui: „Nera-
šyk: ‘Žydų karalius’, bet: ‘Šitas skelbė-
si: aš esu žydų karalius’“. 22 Pilotas at-
kirto: „Ką parašiau, parašiau!“
23 Kareiviai, nukryžiavę Jėzų, pa-
siėmė jo drabužius ir padalijo juos į
keturias dalis – kiekvienam kareiviui
po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be
siūlės, nuo viršaus iki apačios ištisai
megzta. 24 Todėl jie tarėsi: „Neplėšy-
kime jos, bet verčiau meskime burtą,
kam ji teks“. Taip išsipildė Raštas:

*_Jie drabužius mano dalijas,_
meta dėl mano apdaro burtą.

Šitaip kareiviai ir padarė.

Jėzus ir jo motina

25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo mo-
tina, jo motinos sesuo, Klopo žmona
Marija ir Marija Magdalena. 26 Pamatęs

19,14 ST – Pascha.

19,24 _Ps 22,19_

stovinčius motiną ir mylimąjį mokinį,
Jėzus tarė motinai: „Moterie, štai tavo
sūnus!“ 27 Paskui tarė mokiniui: „Štai
tavo motina!“ Ir nuo tos valandos mo-
kinys pasiėmė ją pas save.

Jėzaus mirtis

(Mt 27,48-50; Mk 15,36-37; Lk 23,46)

28 Tada, žinodamas, jog viskas įvykdy-
ta, ir *kad išsipildytų Raštas, Jėzus tarė:
„Trokštu!“
29 Tenai stovėjo indas, pilnas per-
rūgusio vyno. Jie pakėlė ant yzopo vy-
telės kempinę, pamirkytą vyne, ir pri-
nešė prie jo lūpų. 30 Paragavęs to vyno,
Jėzus tarė: „Atlikta!“ Ir, nuleidęs galvą,
atidavė dvasią.
31 Kadangi buvo Pasirengimo diena
ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant
kryžiaus per šabą, nes tas šabas buvo
didelės šventės diena, jie prašė Pilo-
tą, kad nukryžiuotiesiems būtų su-
laužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti.
32 Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauz-
das vienam ir antram, kurie buvo su
juo nukryžiuoti. 33 Priėję prie Jėzaus
ir pamatę, kad jis jau miręs, jie nebe-
laužė jam blauzdų, 34 tik vienas karei-
vis ietimi perdūrė jam šoną, ir tuojau
ištekėjo kraujo ir vandens. 35 Regėjusis
tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas;
jis žino sakąs tiesą, kad ir jūs tikėtumė-
te. 36 Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas:
**Nė vienas jo kaulas nebus sulaužytas.*
37 Vėl kitoje vietoje Raštas sako: **Jie
žiūrės į tą, kurį perdūrė.*

Laidojimas

(Mt 27,57-60; Mk 16,42-46; Lk 23,50-54)

38 Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris
buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl
žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nu-
imti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atė-
jo ir nuėmė kūną. 39 Taip pat atvyko ir
Nikodemas, *kuris pirmiau buvo atė-
jęs pas Jėzų nakčia. Jis atsigabeno apie
šimtą svarų miros ir alavijo mišinio.
40 Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvy-
niojo į drobules su kvepalais, kaip rei-
kalavo žydų laidojimo paprotys. 41 Toje
vietoje, kur buvo nukryžiuotas Jėzus,
buvo sodas ir sode naujas kapo rū-
sys, kuriame dar niekas nebuvo laido-
tas. 42 Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo
žydų Pasirengimo diena, o kapas arti.

Tuščias kapas

(Mt 28,1-8; Mk 16,1-8; Lk 24,1-11)

20 Pirmąją savaitės dieną, labai
anksti, dar neišaušus, Marija
Magdalena atėjo pas kapą ir pamatė,
kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos.
2 Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą
mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė
jiems: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes
nežinome, kur jį padėjo“. 3 Petras ir tas
kitas mokinys nuskubėjo prie kapo.
4 Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mo-
kinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė
kapo rūsį. 5 Pasilenkęs jis mato paliktas
drobules, tačiau į vidų nėjo. 6 Netrukus
iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis
įeina į rūsį ir mato paliktas drobules
7 ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne
su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir
atskirai padėtą. 8 Tuomet įėjo ir kitas
mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs
prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. 9 Mat jie
dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turė-
siąs prisikelti iš numirusių. 10 Paskui
mokiniai vėl sugrįžo namo.

Pasirodymas Marijai Magdalenai

(Mt 28,9-10; Mk 16,9-11)

11 O Marija stovėjo lauke palei kapą ir
verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapo
vidų 12 ir pamatė du angelus baltais
drabužiais sėdinčius: vieną galvūgaly-
je, kitą kojų vietoje – ten, kur būta Jė-
zaus kūno. 13 Jie paklausė ją: „Moterie,

19,28 *Ps 22,16; 69,22*
19,36 *Iš 12,46; Sk 9,12; Ps 34,21*
19,37 *Zch 12,10; Apr 1,7*
19,39 *Jn 3,1-2*

ko verki?" Ji atsakė: „Kad paėmė mano
Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo".
14 Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė sto-
vintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus.
15 O jis tarė jai: „Moterie, ko verki? Ko
ieškai?" Jinai, manydama, jog tai so-
dininkas, atsakė: „Viešpatie, jei jį iš-
nešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį
pasiimsiu". 16 Jėzus jai sako: „Marija!"
Ji atsigręžė* ir sušuko hebrajiškai: „Ra-
buni!" (Tai reiškia „Mokytojau".) 17 Jė-
zus jai tarė: „Nelaikyk manęs!* Aš dar
neįžengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas
mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žen-
giu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo
Dievą ir jūsų Dievą.'" 18 Marija Magda-
lena nuėjo ir pranešė mokiniams, kad
mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs.

Pasirodymai mokiniams

(Mk 16,14-18; Lk 24,36-49)

19 Tos pirmosios savaitės dienos vaka-
re, durims, kur buvo susirinkę moki-
niai, dėl žydų baimės esant užrakin-
toms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir
tarė: „Ramybė jums!" 20 Tai pasakęs, jis
parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai
nudžiugo, išvydę Viešpatį. 21 O Jėzus
vėl tarė: „Ramybė jums!
Kaip mane siuntė Tėvas,
taip ir aš jus siunčiu".
22 Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė:
„Imkite Šventąją Dvasią.
23 *Kam atleisite nuodėmes,
tiems jos bus atleistos,
o kam sulaikysite, – sulaikytos".
24 Vieno iš Dvylikos – Tomo, vadina-
mo Dvyniu – nebuvo su jais, kai Jėzus
buvo atėjęs. 25 Taigi kiti mokiniai jam
kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!" O jis
jiems pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo
rankose vinių žaizdų ir neįbesiu piršto
į vinių žaizdą, ir jeigu neįkišiu rankos į
jo šoną, netikėsiu".
26 Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl
buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jė-
zus atėjo, durims esant užrakintoms,
atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė
jums!" 27 Paskui kreipėsi į Tomą: „Įbesk
čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Iš-
tiesk ranką ir įkišk į mano šoną; jau ne-
bebūk netikintis, būk tikintis". 28 To-
mas sušuko: „Mano Viešpats ir mano
Dievas!" 29 Jėzus jam ir sako:
„Tu įtikėjai, nes pamatei.
Palaiminti, kurie tiki nematę!"
30 Savo mokinių akivaizdoje Jėzus
padarė dar daugel kitų ženklų, kurie
nesurašyti šitoje knygoje. 31 O šitie su-
rašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra
Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turė-
tumėte gyvenimą per jo vardą.

Pasirodymas prie Tiberiados ežero

21 Paskui Jėzus vėl pasirodė mo-
kiniams prie Tiberiados ežero.
Pasirodė taip. 2 Buvo drauge Simonas
Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu,
Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebe-
diejaus sūnūs ir dar du kiti mokiniai.
3 Simonas Petras jiems sako: „Einu
žvejoti". Jie pasisiūlė: „Ir mes einame
su tavimi". Jie nuėjo ir sulipo į valtį,
*tačiau tą naktį nieko nesugavo.
4 Rytui auštant, ant kranto pasirodė
bestovįs Jėzus. Mokiniai nepažino, kad
ten Jėzaus esama. 5 O Jėzus jiems tarė:
„Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?" Tie
atsakė: „Ne". 6 Tuomet jis pasakė: „Už-
meskite tinklą į dešinę nuo valties, ir
pagausite". Taigi jie užmetė ir jau ne-
beįstengė jo patraukti *dėl žuvų gausy-
bės. 7 Tuomet tasai mokinys, kurį Jėzus
mylėjo, sako Petrui: „Juk tai Viešpats!"
Išgirdęs, jog tai esąs Viešpats, Simonas
Petras persijuosė palaidinę, nes buvo
neapsirengęs, ir šoko į ežerą. 8 Kiti mo-
kiniai atsiyrė valtimi, nes buvo netoli
nuo kranto – maždaug už dviejų šimtų

20,16 Kai kuriuose rankr.: „pažino".
20,17 Arba: „Neliesk manęs!"
20,23 *Mt 16,19; 18,18*

21,3 *Lk 5,5*
21,6 *Lk 5,6*

uolekčių – ir atitempė tinklą su žuvi-
mis.
9 Išlipę į krantą, jie pamatė žėrinčias
žarijas, ant jų padėta žuvų, ir duonos.
10 Jėzus tarė: „Atneškite ką tik pagau-
tų žuvų“. 11 Petras įlipo į valtį ir išvilko
į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš
viso šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų
buvo tokia gausybė, tinklas nesuplyšo.
12 Jėzus jiems tarė: „Eikite šen pusry-
čių!“ Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso
paklausti: „Kas tu esi?“ – nes jie aiškiai
matė, jog tai Viešpats. 13 Taigi Jėzus
priėjo, paėmė duonos ir padalijo jiems,
taip pat žuvies. 14 Tai jau trečią kartą
pasirodė mokiniams Jėzus, prisikėlęs
iš numirusių.
15 Papusryčiavus Jėzus paklausė Si-
moną Petrą: „Simonai, Jono* sūnau, ar
myli mane labiau negu šitie?“ Tas atsa-
kė: „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave
myliu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano
avinėlius“. 16 Ir antrą kartą Jėzus pa-
klausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli
mane?“ Tas atsiliepė: „Taip Viešpatie.
Tu žinai, kad tave myliu“. Jėzus jam
pasakė: „Ganyk mano aveles“. 17 Jėzus
paklausė dar ir trečią kartą: „Simonai,
Jono sūnau, ar myli mane?“ Petras nu-
liūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia:
„Ar myli mane?“ – ir atsakė: „Viešpatie,
tu viską žinai. Tu žinai, kad tave my-
liu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avis.
18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
kai buvai jaunas, pats susijuosdavai
ir vaikščiojai, kur norėjai.
O pasenęs tu ištiesi rankas;
kitas tave perjuos ir ves,
kur nenori“.
19 Jis tai pasakė, nurodydamas, ko-
kia mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą.
Tai pasakęs, dar pridūrė: „Sek paskui
mane!“
20 Petras atsisukęs pamatė iš pas-
kos einantį mokinį, kurį Jėzus mylė-
jo, kuris per vakarienę buvo *prisi-
glaudęs prie Jėzaus krūtinės ir klausė:
„Viešpatie, kas tave išduos?“ 21 Pama-
tęs jį, Petras tarė Jėzui: „Viešpatie, o
kas šitam bus?“ 22 Jėzus atsakė: „Jei
aš noriu, kad jis pasiliktų, kolei atei-
siu, kas gi tau? Tu sek paskui mane!“
23 Ir taip pasklido gandas tarp brolių,
jog tasai mokinys nemirsiąs. Bet Jė-
zus juk nesakė: „Jis nemirs“, tik: „Jei
noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu,
kas gi tau?“

Pabaiga

24 Tai ir yra mokinys, kuris liudija apie
tuos dalykus ir juos aprašė, ir mes ži-
nome, kad jo liudijimas tikras. 25 Yra
dar daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus
padarė. Jeigu kiekvieną atskirai apra-
šytume, manau, visas pasaulis nesu-
talpintų knygų, kurias reikėtų parašyti.

21,15 Mt 16,17 – Jonos.

21,20 *Jn 13,25*

APAŠTALŲ RAŠTAI

Apaštalų raštai (gr. *graphai apostolōn / apostolos*, lot. *scripta apostolorum / apostolus*) – apibendrintas dvidešimt trijų NT knygų pavadinimas.

Į šį knygų rinkinį įeina Apaštalų darbai, visi laiškai, kartais dalijami į **Pauliaus laiškus** (Laiškas romiečiams, Pirmas laiškas korintiečiams, Antras laiškas korintiečiams ir Laiškas galatams; **Kalėjimo laiškai** – Laiškas efeziečiams, Laiškas filipiečiams ir Laiškas kolosiečiams; Pirmas laiškas tesalonikiečiams ir Antras laiškas tesalonikiečiams; **Pastoraciniai laiškai** – Pirmas laiškas Timotiejui, Antras laiškas Timotiejui, Laiškas Titui ir Laiškas Filemonui; Laiškas hebrajams) bei **Visuotinius laiškus** (Jokūbo laiškas, Petro pirmas laiškas, Petro antras laiškas, Jono pirmas laiškas, Jono antras laiškas, Jono trečias laiškas, Judo laiškas), ir Apreiškimas Jonui.

APAŠTALŲ DARBAI

Apaštalų darbai (gr. *praxeis apostolōn*, lot. *actus apostolorum*), pagal tradiciją priskiriami evangelistui Lukui, iš pagonių kilusiam krikščioniui, gydytojui ir apaštalo Pauliaus bendražygiui, parašyti iki 80 m. po Kr.

Knygoje pirmiausia pasakojama apie Bažnyčią judėjų aplinkoje (sk. 1–12), paskui – apie pirmą (13,1–15,35), antrą (15,36–18,22) ir trečią Pauliaus misijų kelionę (18,23–21,26), pabaigoje – apie Pauliaus kalinimą Jeruzalėje, Cezarėjoje ir Romoje (21,27–28,31).

Tai tarsi pirmoji Bažnyčios istorija, atskleidžianti Evangelijos plitimą pasaulyje.

Įžanga

1 *Pirmoje knygoje*, Teofili, aš pasa-
kojau apie viską, ką Jėzus nuo pat
pradžių veikė ir mokė 2 iki tos dienos,
kurią buvo paimtas į dangų, pirmiau
per Šventąją Dvasią davęs savo išrink-
tiesiems apaštalams įsakymų. 3 Po savo
kančios jis pateikė jiems daugelį įrody-
mų, kad yra gyvas, per keturiasdešimt
dienų jiems rodydamasis ir aiškinda-
mas apie Dievo karalystę. 4 Kartą, be-
valgant prie bendro stalo, liepė jiems
nepasišalinti iš Jeruzalės, bet lauk-
ti *Tėvo pažado, „apie kurį, – tarė jis,
– esate girdėję iš manęs; 5 mat *Jonas
krikštijo vandeniu, o jūs po kelių die-
nų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia“.

Jėzaus žengimas į dangų

6 Susirinkusieji ėmė jį klausinėti:
„Viešpatie, gal tu šiuo metu atkursi Iz-
raelio karalystę?“ 7 Jis atsakė: „Ne jums
žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nu-
statė savo galia. 8 Bet kai ant jūsų nu-
žengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos
galybės ir *tapsite mano liudytojais Je-
ruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijo-
je ir ligi pat žemės pakraščių“.
9 *Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jė-
zus pakilo aukštyn, ir debesis jį paslėpė
nuo jų akių. 10 Kai jie, akių nenuleisda-
mi, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai
prie jų atsirado du vyrai baltais drabu-
žiais 11 ir prabilo: „Vyrai galilėjiečiai, ko
stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus,
paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip
pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų“.
12 Tuomet jie sugrįžo į Jeruzalę iš
vadinamojo Alyvų kalno, buvusio ne-
toliese – kiek leidžiama nueiti šabo
dieną.
13 Parėję *jie susirinko* aukštutinia-
me kambaryje, kur buvo apsistoję. Ten
buvo *Petras, Jonas, Jokūbas ir Andrie-
jus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir
Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simo-
nas Uolusis* ir Judas, Jokūbo brolis.
14 Jie visi ištvermingai ir vieningai at-
sidėjo maldai kartu su moterimis ir Jė-
zaus motina Marija bei jo broliais.

Motiejaus išrinkimas apaštalu

15 Vieną dieną, atsistojęs tarp brolių –
ten buvo susirinkę apie šimtą dvidešimt

1,1 *Lk 1,1-4*
1,1 T. y. Evangelijoje pagal Luką.
1,4 *Lk 24,49*
1,5 *Mt 3,11; Mk 1,8; Lk 3,16; Jn 1,33*
1,8 *Mt 28,19; Mk 16,15; Lk 24,47-48*
1,9 *Mk 16,19; Lk 24,50-51*
1,13 *Mt 10,2-4; Mk 3,16-19; Lk 6,14-16*
1,13 Žr. Lk 6,15.

asmenų, – Petras tarė: [16] „Broliai, turėjo išsipildyti Rašto žodžiai, kuriuos Šventoji Dvasia pranašingai ištarė Dovydo lūpomis apie Judą, tapusį Jėzaus suėmėjų vadovu. [17] Jis juk buvo mūsų būryje ir turėjo dalį šioje tarnystėje.
[18] Bet jis niekšybės kaina įsigijo sklypą, paskui stačia galva puolė žemyn, plyšo pusiau, ir visi jo viduriai išėjo.
[19] *Tai pasidarė žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, ir anas sklypas jų kalba buvo pavadintas Hakeldamachù; tai reiškia 'Kraujo sklypas'. [20] Beje, Psalmyne parašyta:

*Jo kiemas dykviete tepavirsta,
ir tegul niekas tenai nebegyvena,
ir:
*Tegul kitas perima jo pareigas.

[21] Taigi vienam vyrų, kurie drauge su mumis vaikščiojo visą laiką, kol Viešpats Jėzus buvo tarp mūsų, [22] pradedant *Jono krikštu ir baigiant Jėzaus iš mūsų paėmimu, reikia kartu su mumis *tapti jo prisikėlimo liudytoju*."

[23] Ir jie pasiūlė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, pravarde Justą, ir Motiejų.
[24] Paskui meldėsi: „Tu, Viešpatie, kuris visų širdis pažįsti, parodyk, katrą iš šiųdviejų pasirenki, [25] kad užimtų tą apaštalo tarnystės vietą, nuo kurios nuklydo Judas, pasukdamas į savo kelią". [26] Tada metė burtus, ir burtas krito Motiejui, ir jis buvo priskaitytas prie vienuolikos apaštalų.

Šventosios Dvasios apsireiškimas

2 Atėjus *Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje.
[2] Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. [3] Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų.
[4] Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti.

[5] Jeruzalėje buvo žydų, pamaldžių žmonių iš visų tautų po dangumi. [6] Pasigirdus tam ūžesiui, subėgo daugybė žmonių. Jie didžiai nustebo, kiekvienas girdėdamas savo kalba juos kalbant. [7] Lyg nesavi ir nustėrę, jie klausinėjo: „Argi va šitie kalbantys nėra galilėjiečiai? [8] Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo gimtąja kalba?!
[9] Mes, partai, medai, elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, [10] Frygijos ir Pamfilijos, Egipto bei Libijos pakraščio ties Kirėne gyventojai, ateiviai romėnai,
[11] žydai ir prozelitai, kretiečiai ir arabai – mes visi girdime juos skelbiant įstabius Dievo darbus mūsų kalbomis". [12] Visi be galo stebėjosi ir, nieko nesuprasdami, klausinėjo: „Ką tai reiškia?" [13] O kiti šaipėsi: „Jie prisigėrę jauno vyno".

Petro pamokslas

[14] Tada stojo Petras su Vienuolika ir, pakėlęs balsą, prabilo: „Jūs, Judėjos žmonės bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma; įsiklausykite į mano žodžius!

[15] Šie vyrai nėra, kaip jūs manote, prisigėrę – juk dabar vos trečia dienos valanda, – [16] bet čia išsipildė pranašo Joelio pasakyti žodžiai:

[17] *Paskutinėmis dienomis,
– sako Dievas, –
aš kiekvienam kūnui
išliesiu savosios Dvasios.
Tuomet jūsų sūnūs ir jūsų
dukterys pranašaus,
jūsų jaunuoliai matys regėjimus,
o jūsų seniai sapnuos sapnus.

1,18-19 *Mt 27,3-8*
1,20 *Ps 69,25*
1,20 *Ps 109,8*
1,22 *Mt 3,16; Mk 1,9; Lk 3,21*
1,22 *Mk 16,19; Lk 24,51*
1,22 T. y. apaštalu.
2,1 *Kun 23,15-21; Įst 16,9-11*
2,17-21 *Jl 3,1-5*

[18] *Taip pat ir savo tarnams*
bei tarnaitėms
tomis dienomis aš išliesiu
savosios Dvasios,
ir jie pranašaus.
[19] *Aš darysiu stebuklų*
aukštai danguje
ir apačioje, *žemėje,*
parodysiu ženklų:
kraujo, ugnies bei
rūkstančių dūmų.
[20] *Saulė pavirs tamsybe,*
o mėnulis – krauju,
prieš ateinant didingai ir šlovingai
Viešpaties dienai,
[21] *ir kiekvienas, kuris šauksis*
Viešpaties vardo,
bus išgelbėtas.
[22] Izraelio vyrai! Klausykite, ką pa-
sakysiu: Jėzų Nazarietį, Dievo jums
patvirtintą galingais darbais, stebu-
klais ir ženklais, kuriuos per jį nuvei-
kė Dievas tarp jūsų, kaip patys žinote,
[23] *taigi tą vyrą, Dievo valios sprendi-
mu bei numatymu išduotą, jūs nedo-
rėlių rankomis nužudėte, prikaldami
prie kryžiaus. [24] *Dievas jį prikėlė,
išvaduodamas iš mirties kankynės,
nes buvo neįmanoma, kad jis liktų
mirties grobis. [25] Juk Dovydas apie jį
sako:
**Aš visuomet prieš akis*
turiu Viešpatį,
nes jis stovi mano dešinėje,
kad nesusvyruočiau.
[26] *Todėl pralinksmėjo mano širdis,*
krykštavo mano lūpos,
ir mano kūnas ilsėsis su viltimi,
[27] *nes tu nepaliksi mano sielos*
mirusiųjų pasaulyje
ir neduosi savo šventajam supūti.
[28] *Gyvenimo kelius tu man atvėrei*
ir pripildysi mane džiaugsmo
savo akivaizdoje.

2,23 *Mt 27,35; Mk 15,24; Lk 23,33; Jn 19,18*
2,24 *Mt 28,5-6; Mk 16,6; Lk 24,5*
2,25-28 *Ps 16,8-11*

[29] Broliai! Norėčiau jums atvirai pa-
sakyti apie patriarchą Dovydą. Jis ir
mirė, ir buvo palaidotas, o jo kapas
yra pas mus iki šios dienos. [30] Būda-
mas pranašas ir žinodamas iškilmin-
gą *Dievo priesaiką, kad jo palikuonis
užimsiąs jo sostą, [31] Dovydas visa tai
numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikė-
limą, kad jis neliksiąs mirusiųjų pasau-
lyje ir jo kūnas nesupūsiąs. [32] Tą Jėzų
Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito
liudytojai. [33] Dievo dešinės išaukštin-
tas, jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios
pažadą ir ją dabar išliejo. Jūs tai mato-
te ir girdite. [34] Juk ne Dovydas pakilo į
dangų. Jis pats kalba:
**Viešpats tarė mano Viešpačiui:*
Sėskis mano dešinėje,
[35] *aš patiesiu tavo priešus*
tarsi pakojį po tavo kojų.
[36] Tad tegu tvirtai įsitikina visi Izra-
elio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir
Mesiju tą Jėzų, kurį jūs nukryžiavote“.

Atsivertimų banga

[37] Tie žodžiai verte vėrė jiems širdį,
ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus
apaštalus: „Ką mums daryti, broliai?“
[38] Petras jiems atsakė: „Atsiverskite, ir
kiekvienas tepasikrikštija vardan Jė-
zaus Kristaus, kad būtų atleistos jums
nuodėmės; tada gausite Šventosios
Dvasios dovaną. [39] Juk jums skirtas
pažadas, taip pat jūsų vaikams ir vi-
siems toli esantiems, kuriuos tik pasi-
šauks Viešpats, mūsų Dievas“. [40] Dar
daugeliu kitų žodžių jis primygtinai
ragino juos ir sakė: „Gelbėkitės iš ši-
tos iškrypusios padermės!“ [41] Kurie
priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą
dieną prisidėjo prie jų apie tris tūks-
tančius.
[42] Jie ištvermingai laikėsi apaštalų
mokslo ir bendravimo, duonos laužy-
mo ir maldų.

2,30 *Ps 132,11; 2 Sam 7,12-13*
2,34-35 *Ps 110,1*

43 Nuostaba ėmė kiekvieną, nes
apaštalai darė daug stebuklingų žen-
klų. 44 *Visi tikintieji laikėsi drauge ir
visa turėjo bendra. 45 Nuosavybę bei
turtą jie parduodavo ir, ką gavę, pada-
lydavo visiems, kiek kam reikėdavo.

46 Jie kasdien sutartinai rinkdavosi
šventykloje, o savo namuose tai vie-
nur, tai kitur laužydavo duoną, džiu-
gia ir tauria širdimi drauge vaišinda-
vosi, 47 garbindami Dievą, ir buvo visos
liaudies mylimi. O Viešpats kasdien di-
dino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.

Luošio išgydymas

3 Kartą Petras ir Jonas ėjo į devinto-
sios valandos pamaldas šventyklo-
je. 2 Tuo pačiu metu buvo nešamas ir
vienas apsigimęs luošas vyras. Jis kas-
dien būdavo sodinamas prie šventyk-
los vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad
prašytų šventyklos lankytojų išmaldos.
3 Pastebėjęs beįeinančius į šventyklą
Petrą ir Joną, jis paprašė išmaldos. 4 Pe-
tras, įdėmiai pažvelgęs į jį drauge su
Jonu, tarė: „Pažiūrėk į mudu“. 5 Jis pa-
kėlė galvą, tikėdamasis ką nors gausiąs.
6 Bet Petras prabilo: „Sidabro nei aukso
aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jė-
zaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis
ir vaikščiok!“ 7 Ir, paėmęs už dešinės
rankos, pakėlė jį. Jo kojos ir pėdos be-
matant sustiprėjo. 8 Jis pašoko, atsistojo
ir ėmė vaikščioti. Drauge su apaštalais
įėjo į šventyklą. Ten vaikščiodamas ir
pasišokinėdamas garbino Dievą. 9 Visi
žmonės pamatė jį vaikščiojant ir šlo-
vinant Dievą. 10 Jie pažino, kad tai tas
pats luošys, kuris sėdėdavo elgetauda-
mas prie šventyklos Gražiųjų vartų. Jie
buvo labai nustebę ir sukrėsti to, kas
buvo jam atsitikę.

Petras skelbia Mesiją

11 Kadangi jis laikėsi Petro ir Jono, prie
jų į vadinamąją Saliamono stoginę ap-
imti nuostabos susibėgo visi žmonės.
12 Tai matydamas, Petras kreipėsi į mi-
nią: „Izraelitai! Ko stebitės įvykiu ir ko
taip žiūrite į mudu, tarsi mes savo galia
ar savo maldingumu būtume pastatę jį
ant kojų?! 13 **Abraomo Dievas, Izaoko
Dievas, Jokūbo Dievas* – mūsų protėvių
Dievas pašlovino savo tarną Jėzų, kurį
jūs išdavėte ir kurio išsigynėte Pilotui,
kai tas buvo benusprendžiąs jį paleisti.
14 Jūs išsižadėjote šventojo ir teisiojo,
o *pareikalavote atiduoti jums žmog-
žudį. 15 Jūs nužudėte gyvybės kūrėją,
kurį Dievas prikėlė iš numirusių, ir
mes esame to liudytojai. 16 Jėzaus var-
das – dėlei tikėjimo jo vardu – tvirtą
padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate.
Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė jam
tikrą sveikatą jūsų visų akyse.

17 O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs
taip padarėte iš nežinojimo kaip ir jūsų
vadai. 18 Taip Dievas įvykdė, ką iš anks-
to buvo paskelbęs visų pranašų lūpo-
mis, būtent, kad jo Mesijas kentėsiąs.
19 Tad atgailokite ir atsiverskite, kad
būtų išdildytos jūsų nuodėmės, 20 kad
nuo Viešpaties veido ateitų paguodos
metas ir jis atsiųstų jums skirtąjį Mesi-
ją Jėzų. 21 Jį turi priimti dangus iki visų
dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai
nuo amžių paskelbė savo šventųjų pra-
našų lūpomis. 22 *Antai Mozė yra pasa-
kęs: *Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų bro-
lių jums pažadins pranašą kaip mane.
Klausykite jo visame kame, ką tik jis
jums sakys.* 23 **O kas to pranašo ne-
klausys, bus išdildytas iš savo tautos.*
24 Ir visi pranašai, kurie tik bylojo nuo
Samuelio laikų, vienas po kito skelbė
šias dienas.

25 Jūs esate vaikai pranašų ir tos
Sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų

2,44 *Apd 4,32-35*

3,13 *Iš 3,15*
3,14 *Mt 27,15-23; Mk 15,6-14; Lk 23,13-23; Jn 19,12-15*
3,22 *Įst 18,15.18*
3,23 *Įst 18,19*

protėviais, tardamas Abraomui: **Tavo*
palikuonyse bus palaimintos visos že-
mės giminės. 26 Dievas pirmiausia jums
pažadino ir pasiuntė savo tarną, kad jis
atneštų jums palaimą, atitraukdamas
kiekvieną nuo jo nusikaltimų“.

Petras ir Jonas teismo taryboje

4 Jiems dar kalbant miniai, atėjo ku-
nigų, šventyklos apsaugos virši-
ninkas ir sadukiejų. 2 Jie labai pyko, ko-
dėl apaštalai moko žmones ir skelbia
mirusiųjų prisikėlimą Jėzaus pavyz-
džiu. 3 Todėl jie suėmė juos ir įkalino
iki kitos dienos, nes jau buvo vakaras.
4 Vis dėlto daug žmonių, išgirdusių
žodį, įtikėjo, ir tikinčiųjų padaugėjo
maždaug iki penkių tūkstančių.
5 Kitą dieną Jeruzalėje susirinko
tautos vadovai, seniūnai ir Rašto aiš-
kintojai, 6 taip pat vyriausiasis kuni-
gas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras
ir kiti vyriausiojo kunigo giminės. 7 Pa-
sistatę apaštalus viduryje, jie paklausė:
„Kokia galia ar kieno vardu jūs tai pa-
darėte?“ 8 Tada Petras, Šventosios Dva-
sios įkvėptas, jiems atsakė: „Tautos va-
dovai ir seniūnai! 9 Jeigu dėl gero darbo
ligoniui šiandien mus tardote, kaip jis
buvo išgydytas, 10 tai tebūnie jums vi-
siems ir visai Izraelio tautai žinoma:
vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį
jūs nukryžiavote ir kurį Dievas prikė-
lė iš numirusių! Tik jo vardu šis vyras
jūsų akivaizdoje stovi sveikas. 11 *Jėzus
yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetė-
te ir kuris tapo kertiniu akmeniu. 12 Ir
nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes
neduota žmonėms po dangumi kito
vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“.
13 Matydami Petrą ir Joną drąsiai
kalbant ir patyrę, kad tai paprasti, ne-
mokyti žmonės, jie labai stebėjosi; jie
atpažino juos buvus kartu su Jėzumi,
bet, 14 žiūrėdami į stovintį su apašta-
lais išgydytąjį, neturėjo ką sakyti prie-
šais. 15 Tuomet liepė jiems pasišalinti
iš teismo tarybos, o patys ėmė tartis:
16 „Ką daryti su šitais žmonėmis? Juk
visiems Jeruzalės gyventojams aiš-
kiai žinomas jų padarytas stebuklas,
ir mes to negalime nuneigti. 17 Bet kad
dalykas neišplistų žmonėse, griežtai
uždrauskime, kad jie niekam nekalbė-
tų tuo vardu“.
18 Ir vėl juos pasišaukę, jie prisakė,
kad šiukštu neskelbtų bei nemokytų
Jėzaus vardu. 19 Tačiau Petras ir Jonas
jiems atsakė: „Spręskite patys, ar teisu
Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau
negu Dievo! 20 Juk mes negalime tylė-
ti apie tai, ką esame matę ir girdėję“.
21 Prigrasinę jie paleido juos, nes nera-
do už ką bausti. Be to, jie bijojo žmo-
nių, nes visi garbino Dievą už įvykusį
stebuklą. 22 Žmogui, kuris taip stebu-
klingai išgijo, buvo keturiasdešimt
metų su viršum.

Malda ir vienybė

23 Paleisti jie atėjo pas saviškius ir iš-
pasakojo, ką jiems buvo sakę aukštie-
ji kunigai ir seniūnai. 24 Išklausę visi
vieningai pakėlė į Dievą balsus ir taip
meldėsi: „Valdove, tu **sutvėrei dangų,*
žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. 25 Tu
esi taręs per Šventąją Dvasią mūsų
tėvo, savo tarno Dovydo lūpomis:

**Kodėl niršta pagonys,*
kam veltui tautos
sąmokslus rengia?
26 *Žemės karaliai sukilo,*
valdovai susibūrė draugėn
prieš Viešpatį ir jo Mesiją.

27 Taip, šitame mieste iš tiesų susi-
būrė *Erodas, *Poncijus Pilotas su pa-
gonimis ir Izraelio gentimis prieš tavo
šventąjį tarną Jėzų, kurį tu patepei,

3,25 *Pr 22,18*
4,11 *Ps 118,22*
4,24 *Iš 20,11; Neh 9,6; Ps 146,6*
4,25–26 *Ps 2,1-2*
4,27 *Lk 23,7-11*
4,27 *Mt 27,1-2; Mk 15,1; Lk 23,1; Jn 18,28-29*

[28]kad įvykdytų, ką tavo galia* ir valia buvo iš anksto nusprendusi. [29]O dabar, Viešpatie, atkreipk akis į jų grasinimus ir suteik saviesiems tarnams drąsos atvirai skelbti tavo žodį. [30]Ištiesk savo ranką, kad tavo šventojo tarno Jėzaus vardu būtų išgydoma ir daromi ženklai bei stebuklai“. [31]Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė Šventosios Dvasios ir ėmė drąsiai skelbti Dievo žodį.

[32]Visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, nes jiems *visa buvo bendra.

[33]Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa.

[34]Tarp jų nebuvo vargšų. Kurie turėjo žemės sklypus ar namus, parduodavo juos, gautus pinigus [35]sudėdavo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo.

[36]Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu (tai reiškia „Paguodos sūnus“), buvo levitas, kilęs iš Kipro. [37]Jis turėjo žemės sklypą. Tą pardavęs, atnešė pinigus ir padėjo apaštalams po kojų.

Ananijo ir Sapfyros apgaulė

5 Vienas vyras, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfyra pardavė žemės sklypą. [2]Žmonai pritariant, jis pasiliko dalį gautų pinigų, o kitą dalį sudėjo prie apaštalų kojų. [3]Petras paklausė: „Ananijau, kodėl šėtonas užvaldė tavo širdį? Kodėl gi tu pamelavai Šventajai Dvasiai, pasilaikydamas dalį gautų pinigų? [4]Argi negalėjai sklypo sau laikyti ir argi pardavęs negalėjai laisvai tvarkytis? Tad kam gi taip sugalvojai savo širdyje? Juk tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!“ [5]Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas sukniubo ir mirė. Didi baimė pagavo visus tai girdėjusius. [6]Keli jaunuoliai pakilo, suvyniojo marškomis kūną, išnešė ir palaidojo.

[7]Po kokių trijų valandų atėjo Ananijo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę. [8]Petras ją paklausė: „Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?“ – „Taip, už tiek“, – atsakė ji. [9]Tada Petras prabilo: „Kam gi jūs susimokėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai ties durimis skamba žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave išneš“. [10]Bematant ji susmuko jam po kojų ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją negyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro. [11]Didelė baimė apėmė visą Bažnyčią ir visus, kurie apie tai išgirdo.

Apaštalai daro stebuklus

[12]Per apaštalų rankas darėsi žmonėse daug ženklų ir stebuklų.

Visi jie vieningai rinkdavosi Saliamono stoginėje. [13]Niekas kitas neišdrįsdavo prie jų prisidėti. Žmonės juos labai gerbė. [14]Ir nuolat augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį. [15]Žmonės net į gatves nešdavo ligonius ir ten guldydavo ant neštuvų bei lovų, kad, Petrui praeinant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant gulinčiųjų. [16]Taip pat iš aplinkinių miestelių daug žmonių keliaudavo į Jeruzalę, gabendami sergančius ir netyrųjų dvasių varginamus, ir visi jie būdavo išgydomi.

Vėl teismo taryboje

[17]Tuomet sujudo vyriausiasis kunigas ir visi jo šalininkai, tai yra sadukiejų atskala. Degdami neapykanta, [18]jie suėmė apaštalus ir įmetė į viešą kalėjimą.

[19]Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo vartus, išvedė juos ir tarė: [20]„Eikite ir atsistoję šventykloje skelbkite žmonėms visus šio Gyvenimo žodžius“. [21]Jie paklausė ir, auštant nuėję į šventyklą, ėmė mokyti.

Tuo metu vyriausiasis kunigas ir jo šalininkai sukvietė aukščiausiąją

4,28 Pažod.: „ranka“.

4,32 *Apd 2,44-45*

teismo tarybą bei visą izraelitų vyres-
nybę. Jie nusiuntė į kalėjimą tarnus,
kad atvestų apaštalus. 22 Nuėję tarnai
neberado jų kalėjime. Tad sugrįžę jie
pranešė: 23 „Mes radome kalėjimą sau-
giai užrakintą ir sargybinius stovinčius
prie vartų. Bet atidarę nieko viduje ne-
radome“. 24 Išgirdę tokį pranešimą,
šventyklos apsaugos viršininkas ir vy-
riausiasis kunigas sumišę klausinėjo,
ką tai galėtų reikšti. 25 Tuo metu kaž-
kas atėjęs pranešė: „Tie vyrai, kuriuos
jūs buvote uždarę kalėjime, stovi sau
šventykloje ir moko žmones“. 26 Tada
viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė
juos, tačiau be prievartos. Jie mat bijo-
jo, kad žmonės jų neužmėtytų akme-
nimis.

27 Taigi, atsivedę apaštalus, jie pa-
statė juos prieš teismo tarybą. Vy-
riausiasis kunigas metė jiems kaltini-
mą: 28 „Mes jums drauste uždraudėme
mokyti tuo vardu, o štai jūs užtvindė-
te Jeruzalę savo mokslu ir dar norite
*ant mūsų galvų užtraukti to žmogaus
kraują“. 29 Petras ir apaštalai atsiliepė:
„Dievo reikia klausyti labiau negu
žmonių. 30 Mūsų protėvių Dievas pri-
kėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte, pakabin-
dami ant medžio. 31 Dievas išaukštino
jį savo dešine kaip vadą ir išgelbėto-
ją, kad suteiktų Izraeliui atsiverti-
mą ir nuodėmių atleidimą. 32 Ir mes
esame šių dalykų liudytojai, taip pat
Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė
jo klausantiems“. 33 Išgirdę šituos žo-
džius, jie baisiai įširdo ir norėjo juos
užmušti.

34 Tuomet taryboje pakilo vienas
fariziejus, vardu Gamalielis, visos tau-
tos gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis
įsakė trumpam išvesti tuos vyrus 35 ir
prabilo: „Vyrai izraelitai! Gerai pagal-
vokite, kaip pasielgti su šitais žmonė-
mis. 36 Juk prieš kiek laiko buvo iškilęs
Teudas, kuris laikė save kažkuo nepa-
prastu. Jis subūrė apie keturis šimtus
šalininkų, bet buvo užmuštas, visi jo
bičiuliai išsisklaidė ir nuėjo niekais.
37 Po jo, gyventojų surašymo dienomis,
atsirado Judas Galilėjietis ir patraukė
dalį žmonių paskui save. Jis taip pat
žuvo, o visi jo sekėjai buvo išblaškyti.
38 Todėl aš ir dabar jums sakau: paliki-
te šituos žmones ramybėje, paleiskite
juos. Jei šis sumanymas ar ši veikla iš
žmonių, jie žlugs savaime, 39 o jeigu
jie iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų su-
naikinti. Sergėkitės, kad netaptumėte
Dievo priešininkais!“ Ir taryba paklau-
sė jo patarimo.

40 Pasišaukę apaštalus, nuplakdino
juos, uždraudė kalbėti Jėzaus vardu ir
paleido. 41 O tie ėjo iš tarybos džiaug-
damiesi, kad dėl Jėzaus vardo užsitar-
navo panieką. 42 Jie nesiliovė kiekvieną
dieną mokyti šventykloje bei namuose
ir skelbti gerąją naujieną apie Mesiją –
Jėzų.

Septynių diakonų paskyrimas

6 Tomis dienomis, mokinių daugė-
jant, tarp graikiškai kalbančiųjų
kilo nepasitenkinimas vietiniais heb-
rajais, esą kasdieniame aprūpinime
būdavo aplenkiamos jų našlės. 2 Tuo-
met Dvylika sušaukė mokinių susirin-
kimą ir pareiškė: „Nedera mums ap-
leidus Dievo žodį tarnauti prie stalų.
3 Todėl, broliai, nusižiūrėkite iš savųjų
septynis vyrus, turinčius gerą vardą,
pilnus Dvasios ir išminties. Mes juos
paskirsime tam darbui, 4 o patys toliau
atsidėsime maldai ir žodžio tarnybai“.

5 Šis pasiūlymas patiko visam susi-
rinkimui. Jie išsirinko Steponą, vyrą
kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios,
Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną,
Parmeną ir Mikalojų, prozelitą iš An-
tiochijos. 6 Juos pristatė apaštalams, o
šie melsdamiesi uždėjo ant jų rankas.

7 Dievo žodis klestėjo, ir mokinių
Jeruzalėje greitai daugėjo. Net didelis
kunigų būrys pakluso tikėjimui.

5,28 *Mt 27,25*

Stepono veikla ir suėmimas

[8] Steponas, pilnas malonės ir galios,
darė žmonėse didžių ženklų ir stebu-
klų. [9] Tuomet pakilo kai kurie iš va-
dinamosios libertinų sinagogos, iš ki-
rėniečių, aleksandriečių ir iš Kilikijos
bei Azijos ir mėgino ginčytis su Ste-
ponu. [10] Tačiau jie negalėjo atsispirti
išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas
jis kalbėjo. [11] Tada jie papirko kele-
tą vyrų, kad sakytų girdėję Steponą
piktžodžiaujant Mozei ir Dievui.
[12] Taip jie sukurstė liaudį, jos seniū-
nus ir Rašto aiškintojus, pritykoję
sučiupo jį ir nusivedė į aukščiausio-
jo teismo tarybą. [13] Ten pristatė me-
lagingų liudytojų, kurie tvirtino: „Ši-
tas žmogus nesiliauja kalbėjęs prieš
Šventąją Vietą ir Įstatymą. [14] Antai
mes esame girdėję jį sakant, kad Jė-
zus Nazarietis išgriausiąs šią vietą
ir pakeisiąs Mozės mums perduotus
papročius“. [15] Visi sėdintys taryboje
įsmeigė į jį akis ir matė, kad jo veidas
tartum angelo.

Stepono kalba

7 Vyriausiasis kunigas paklausė: „Ar
tai tiesa?“ [2] O Steponas prabilo:
„Broliai ir tėvai, pasiklausykite! Šlo-
vingasis Dievas *apsireiškė mūsų tėvui
Abraomui Mesopotamijoje, kai jis dar
nebuvo persikėlęs į Charaną*, [3] ir įsa-
kė: _Išeik iš savo krašto, nuo savo gimi-
nių, ir keliauk į šalį, kurią tau parody-
siu._ [4] Tada jis *paliko chaldėjų kraštą
ir apsigyveno Charane. Iš ten, jo tė-
vui mirus, *Dievas jam liepė persikelti
į šitą šalį, kurioje jūs dabar gyvenate.
[5] Bet čia jam nedavė nuosavybėn nė
pėdos žemės, tik *pažadėjo šitą _kraš-
tą atiduoti jam ir jo palikuonims,_ nors
jis buvo bevaikis. [6] *Taigi Dievas pasa-
kė, kad jo _palikuonys gyvens kaip atei-
viai svetimoje žemėje ir keturis šimtus
metų bus pavergti bei skriaudžiami._
[7] _Tačiau,_ – tarė Dievas, – aš _nuteisiu
tautą, kuriai jie vergaus; tada jie iš-
keliaus ir tarnaus man_ šitoje vietoje.
[8] Ir tuomet jis sudarė su juo *apipjaus-
tymo sandorą. Tada *Abraomui gimė
Izaokas, kurį jis apipjaustė aštuntąją
dieną. *Izaokui gimė Jokūbas, o *Jokū-
bui gimė dvylika patriarchų. [9] Šie pa-
triarchai *iš pavydo *pardavė Juozapą
į Egiptą, bet *Dievas buvo su juo. [10] Jis
išgelbėjo Juozapą iš visų vargų ir sutei-
kė malonės bei išminties Egipto valdo-
vo faraono akivaizdoje. Tas jį *pasky-
rė Egipto ir visų savo namų valdytoju.
[11] *Tuomet visą Egiptą ir Kanaaną išti-
ko badas ir baisi nelemtis. Taip pat ir
mūsų protėviai negalėjo rasti sau mais-
to. [12] Išgirdęs, kad Egipte galima gauti
javų, Jokūbas ten išsiuntė mūsų protė-
vius pirmą kartą, [13] o antrą kartą *Juo-
zapas leidosi savo brolių atpažįstamas,
ir *faraonas sužinojo apie Juozapo kil-
mę. [14] Tuomet Juozapas *pasiuntė
[brolius] parkviesti savo tėvo Jokūbo
ir visos šeimynos – *septyniasdešimt
penkių asmenų. [15] Šitaip *Jokūbas nu-
keliavo į Egiptą. Ten *mirė jis ir mūsų

7,2-3 _Pr 12,1_
7,2 ST – Haranas.
7,4 _Pr 11,31_
7,4 _Pr 12,4_
7,5 _Pr 12,7; 13,15; 15,18; 17,8; 24,7_
7,6-7 _Pr 15,13-14_
7,8 _Pr 17,10-14_
7,8 _Pr 21,2-4_
7,8 _Pr 25,26_
7,8 _Pr 29,31–35,18_
7,9 _Pr 37,11_
7,9 _Pr 37,28_
7,9 _Pr 39,2.21_
7,10 _Pr 41,39-41_
7,11 _Pr 42,1-2_
7,13 _Pr 45,1_
7,13 _Pr 45,16_
7,14 _Pr 45,9-10.17-18_
7,14 _Pr 46,27_
7,15 _Pr 46,1-7_
7,15 _Pr 49,33_

protėviai. 16 *Jie buvo pargabenti į Si-
chemą ir palaidoti kapuose, kuriuos
Abraomas už pinigus buvo nupirkęs
Sicheme iš Emoro* vaikų.
17 *Artinantis metui pažado, kurį
Dievas buvo davęs Abraomui, tauta
išaugo ir išsiplėtė Egipte, 18 kol *Egipte
ėmė viešpatauti kitas karalius, kuris
nieko nežinojo apie Juozapą.* 19 Jis ėmė
*klastingai elgtis su mūsų tauta, *vers-
damas mūsų protėvius išmesti savo
kūdikius, kad jie neliktų gyvi. 20 *Tuo
metu gimė Mozė, kuris buvo mielas
Dievui. Jis išbuvo tris mėnesius savo
tėvo namuose, 21 *o kai buvo išmes-
tas, jį pasiėmė auginti faraono duktė
ir įsūnijo. 22 Mozė buvo išmokytas vi-
sos Egipto išminties ir tapo galingas
žodžiais ir darbais. 23 Kai jis sulaukė
keturiasdešimt metų, jam *kilo mintis
aplankyti savuosius brolius izraelitus.
24 Kartą, pamatęs vieną skriaudžia-
mą tautietį, stojo ginti jo ir keršyda-
mas užmušė egiptietį. 25 Mozė tikėjo-
si, kad jo broliai suprasią, jog Dievas
per jį suteiks jiems išgelbėjimą, bet jie
šito nesuprato. 26 Kitą dieną jis pasiro-
dė tarp kelių susivaidijusių tautiečių
ir mėgino juos sutaikyti, sakydamas:
'Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl skriau-
džiate vieni kitus?' 27 Bet tasai, kuris
buvo nuskriaudęs artimą, atstūmė jį,
sakydamas: *'*Kas tave paskyrė mūsų
valdovu ir teisėju?* 28 *Gal rengiesi ir
mane nužudyti, kaip vakar nužudei
egiptietį?'* 29 Tai išgirdęs, Mozė pabė-
go ir tapo išeiviu Madiano* krašte, o
ten *jam gimė du sūnūs. 30 *Po ketu-
riasdešimt metų Sinajaus kalno dyku-
moje jam pasirodė angelas degančio
erškėčių krūmo liepsnose. 31 Tai pa-
matęs, Mozė nusistebėjo reginiu. Kai
jis artinosi, norėdamas geriau įsižiū-
rėti, pasigirdo Viešpaties balsas: 32 *'Aš
esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izao-
ko ir Jokūbo Dievas'.* Tada Mozė ėmė
drebėti ir nebedrįso toliau žiūrėti. 33 O
Viešpats jam tarė: *'Nusiauk kojų apa-
vą, nes toje vietoje, kur stovi, žemė yra
šventa.* 34 *Aš regėte regėjau savo tau-
tos priespaudą Egipte ir, išgirdęs jos
aimanavimus, nužengiau jos išvaduo-
ti. Tad ateik čionai, aš ketinu tave pa-
siųsti į Egiptą'.*
35 Tad tą Mozę, kurio jie buvo išsi-
žadėję, sakydami: *'Kas tave paskyrė
valdovu ir teisėju?'* – Dievas pasiuntė
kaip valdovą ir išvaduotoją, globoja-
mą angelo, kuris buvo pasirodęs jam
erškėtyje. 36 Jis išvedė juos, daryda-
mas stebuklus ir ženklus *Egipto že-
mėje, prie *Raudonosios jūros ir *per
keturiasdešimt metų dykumoje. 37 Tai
šis Mozė yra pasakęs izraelitams:
*'*Dievas pažadins iš jūsų brolių pra-
našą, panašiai kaip mane'.* 38 Tai jis
susirinkimo dieną tyruose tarpinin-
kavo tarp angelo, *kalbėjusio jam Si-
najaus kalne, ir mūsų protėvių. Tai jis
gavo mums skirtus gyvenimo žodžius.
39 Deja, mūsų protėviai nenorėjo jam
paklusti. Jie atstūmė jį ir savo širdžių
troškimus nukreipė į Egiptą. 40 Jie
tarė Aaronui: *'*Padaryk mums die-
vų, kurie žygiuotų mūsų priekyje, nes
mes nežinome, kas nutiko tam Mozei,*

7,16 *Pr 23,3-16; 33,19; 50,7-13; Joz 24,32*
7,16 ST – Hamoras.
7,17-18 *Iš 1,7-8*
7,19 *Iš 1,10-11*
7,19 *Iš 1,22*
7,20 *Iš 2,2*
7,21 *Iš 2,3-10*
7,23-29 *Iš 2,11-15*
7,27 *Iš 2,14*
7,29 ST – Midjanas.
7,29 *Iš 18,3-4*
7,30-34 *Iš 3,1-10*
7,36 *Iš 7,3*
7,36 *Iš 14,21*
7,36 *Sk 14,33*
7,37 *Įst 8,15.18*
7,38 *Iš 19,1–20,17; Įst 5,1-33*
7,40 *Iš 32,1*

išvedusiam mus iš Egipto'. 41 *Ir šitaip
anomis dienomis jie pasidirbo veršį,
ėmė aukoti stabui atnašą ir džiaugėsi
savo rankų darbu. 42 Tada Dievas nu-
sigręžė nuo jų ir paliko jiems garbinti
dangaus kareiviją, kaip parašyta Pra-
našų knygoje:

**Ar jūs, Izraelio namai, man*
atnešėte aukų bei atnašų,
keturiasdešimt metų
būdami tyruose?
43 *Ne! Jūs pasiėmėte*
Molocho padangtę
ir dievo Refano žvaigždę –
stabus, kuriuos pasidirbote
garbinti.
Todėl ištremsiu jus
anapus Babilono.

44 Mūsų *protėviai dykumoje turė-
jo liudijimo padangtę, įrengtą kalbė-
jusiojo Mozei nurodymu, kad padary-
tų ją pagal regėtą jos pavyzdį. 45 Mūsų
protėviai ją pasiėmė ir *atsigabeno, kai
Jozuė užėmė pagonių žemes. Dievas
išstūmė pagonis, užleisdamas jų vie-
tą mūsų tėvams iki pat Dovydo laikų.
46 Šis susilaukė Dievo akyse malonės
ir *prašė nurodymo statyti šventyklą
Jokūbo namams; 47 *ją ir pastatė Sa-
liamonas. 48 Vis dėlto Aukščiausiasis
negyvena rankų darbo būstuose. Taip
sako ir pranašas:

49 **Dangus – mano sostas,*
o žemė – pakojis po mano kojų.
Kokius namus jūs norite
man pastatyti? –
klausia Viešpats, –
ir kokia mano poilsio vieta?
50 *Argi ne mano ranka*
visa tai padarė?!

51 Jūs, kietasprandžiai, pagonių šir-
dimis ir ausimis*! Jūs, kaip ir jūsų pro-
tėviai, *visuomet priešinatės Šventajai
Dvasiai. 52 Argi buvo pranašas, kurio
nebūtų persekioję jūsų tėvai? Deja,
jie žudydavo pranašaujančius Teisiojo
atėjimą. Ir jūs dabar esate jo išdavėjai
ir žudikai! 53 Jūs, kurie gavote Įstaty-
mą, paskelbtą per angelus, bet jo ne-
silaikėte".

Stepono nužudymas; persekiotojas Saulius

54 Tai išgirdę, jie baisiai įniršo ir ėmė
ant jo griežti dantimis. 55 O Stepo-
nas, kupinas Šventosios Dvasios,
žvelgė į dangų ir išvydo Dievo šlovę
ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje. 56 Jis
tarė: „Štai regiu atsivėrusį dangų ir
Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo de-
šinėje". 57 Tada, baisiai rėkdami, jie
užsikimšo ausis ir visi kaip vienas
puolė jį, 58 išsitempė už miesto ir už-
mušė akmenimis. Liudytojai pasi-
dėjo savo drabužius prie kojų vieno
jauno vyro, vardu Sauliaus. 59 Taip jie
mušė akmenimis Steponą, o jis šau-
kė: „Viešpatie Jėzau, priimk mano
dvasią!" 60 Pagaliau suklupęs galingu
balsu sušuko: „Viešpatie, neįskaityk
jiems šios nuodėmės!" Ir, tai ištaręs,
užmigo.

8 Saulius pritarė Stepono nu-
žudymui. Aną dieną prasidėjo
didelis Jeruzalės Bažnyčios persekio-
jimas. Visi, išskyrus apaštalus, išsi-
sklaidė Judėjos ir Samarijos apylinkė-
se.

2 Dievobaimingi vyrai palaidojo Ste-
poną ir labai jį apraudojo.

3 *O Saulius stengėsi išnaikinti Baž-
nyčią, naršydamas po namus, suimi-
nėdamas vyrus ir moteris ir siųsdamas
juos į kalėjimą.

7,41 *Iš 32,2-6*
7,42-43 *Am 5,25-27*
7,44 *Iš 25,9.40*
7,45 *Joz 3,14-17*
7,46 *2 Sam 7,1-16; 1 Met 17,1-14*
7,47 *1 Kar 6,1-38; 2 Met 3,1-17*
7,49-50 *Iz 66,1-2*

7,51 Pažod.: „neapipjaustytos širdies ir ausų".
7,51 *Iz 63,10*
8,3 *Apd 22,4-5; 26,9-11*

Pilypas Samarijoje

4 Tuo tarpu išblaškytieji keliaudami
skelbė gerosios naujienos žodį. 5 Pily-
pas nuvyko į Samarijos miestą ir ėmė
skelbti gyventojams Mesiją. 6 Minios
vieningai klausėsi Pilypo žodžių, nes
ne tik girdėjo, bet ir matė daromus ste-
buklus. 7 Iš daugelio apsėstųjų, baisiai
šaukdamos, išeidavo netyrosios dva-
sios. Buvo išgydyta daug paralyžiuotų-
jų ir luošių. 8 Taigi didelis džiaugsmas
pasklido po tą miestą.

Simonas burtininkas

9 Mieste buvo vienas žmogus, vardu
Simonas; jis vertėsi žyniavimu, stebin-
damas Samarijos gyventojus ir girda-
masis esąs didis. 10 Ir visi – nuo mažo
iki didelio – prie jo šliejosi ir sakė: „Jis
yra Dievo galybė, vadinama 'Didžioji'".
11 Žmonės prie jo šliejosi, nes per ilges-
nį laiką buvo apsukęs jiems galvas savo
kerais. 12 Bet, patikėję Pilypu, skelbian-
čiu Dievo karalystės gerąją naujieną ir
Jėzaus Kristaus vardą, ėmė krikštytis
vyrai ir moterys. 13 Simonas taip pat
įtikėjo ir pasikrikštijęs visur sekė pas-
kui Pilypą. Jis buvo apstulbintas, maty-
damas nepaprastus ženklus ir didžius
stebuklus, kurie dėjosi jo akivaizdoje.
14 Apaštalai Jeruzalėje, išgirdę, jog
Samarija priėmė Dievo žodį, nusiuntė
tenai Petrą ir Joną. 15 Šie atvyko ir ėmė
melstis už samariečius, kad jie gautų
Šventąją Dvasią. 16 Mat ji dar nebuvo
nė vienam jų nužengusi, ir jie tebuvo
pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.
17 Tuomet apaštalai dėjo ant jų rankas,
ir tie gavo Šventąją Dvasią.
18 Pamatęs, kad apaštalų rankų už-
dėjimu teikiama Dvasia, Simonas pa-
siūlė jiems pinigų ir prašė: 19 „Duokite
ir man tą galią, kad, kam uždėsiu ran-
kas, gautų Šventąją Dvasią". Bet Petras
tarė jam: 20 „Kad tu pražūtum su savo
sidabru, jei sumanei už pinigus nusi-
pirkti Dievo dovaną! 21 Šitame dalyke
tu negali turėti nė mažiausios dalies,
nes tavo širdis Dievo akivaizdoje ne-
teisi. 22 Verčiau apgailėk šią savo ne-
dorybę ir melsk Viešpatį; gal jis atleis
tavo širdies paklydimą. 23 Kaip matau,
esi pilnas tulžies ir surakintas nedory-
bės". 24 Simonas atsakė: „Melskite už
mane Viešpatį, kad manęs neištiktų,
ką jūs pasakėte".
25 O jie, paliudiję ir apsakę Dievo
žodį, pasuko atgal į Jeruzalę, pakeliui
skelbdami gerąją naujieną daugelyje
Samarijos kaimų.

Pilypas pakrikštija etiopą

26 Viešpaties angelas prabilo į Pilypą
ir pasakė: „Kelkis ir nueik vidurdienį*
prie vieškelio, kuris eina iš Jeruzalės į
Gazą. Jis visiškai tuščias". 27 Susiruošęs
jis išėjo. Ir štai bevažiuojąs etiopas eu-
nuchas, Etiopijos valdovės kandakės
dvariškis, viso jos iždo valdytojas. Jis
buvo atvykęs į Jeruzalę pasimelsti, 28 o
dabar keliavo namo ir, sėdėdamas savo
vežime, skaitė pranašą Izaiją. 29 Dvasia
tarė Pilypui: „Prieik ir laikykis greta
šito vežimo". 30 Pribėgęs Pilypas išgir-
do eunuchą skaitant pranašą Izaiją ir
paklausė: „Ar ir supranti, ką skaitąs?"
31 Šis atsiliepė: „Kaip galiu suprasti, jei
man niekas nepaaiškina?!" Ir jis pa-
kvietė Pilypą lipti į vežimą ir sėstis ša-
lia. 32 Rašto skirsnis, kurį jis ką tik skai-
tė, skelbė:

**Kaip avis jis buvo*
vedamas į pjovyklą,
ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas,
jis neatvėrė savo lūpų.
33 *Jo pažeminime nebuvo*
jam teisingumo.
Kas apsakys jo giminę,
jeigu jo gyvenimas žemėje
buvo nutrauktas?!

34 Eunuchas paklausė Pilypą: „Pra-
šom paaiškinti, apie ką čionai prana-
šas kalba? Apie save ar apie ką kitą?"

8,26 Arba: „į pietus".
8,32–33 Iz 53,7-8

35 Tuomet, atvėręs lūpas ir pradėjęs
nuo to skirsnio, Pilypas jam paskelbė
gerąją naujieną apie Jėzų.
36 Keliaudami toliau, jie priva-
žiavo vandenį. „Štai vanduo, – tarė
eunuchas, – kas gi kliudo man
pasikrikštyti?“* 38 Jis paliepė sustab-
dyti vežimą, ir jie abudu – Pilypas ir
eunuchas – įbrido į vandenį. Pilypas jį
pakrikštijo. 39 Išėjus iš vandens, Vieš-
paties Dvasia pagavo Pilypą. Eunuchas
daugiau jo nebematė, tik džiūgauda-
mas traukė savo keliais. 40 O Pilypas at-
sidūrė Azote*; iš ten keliaudamas skel-
bė gerąją naujieną visuose miestuose ir
taip atvyko į Cezarėją.

Sauliaus pašaukimas

9 Tuo tarpu Saulius, tebealsuoda-
mas grasinimais ir žudynėmis
prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas
vyriausiąjį kunigą 2 ir išgavo raštus
Damasko sinagogoms, kad, užtikęs to
kelio sekėjus vyrus ir moteris, galė-
tų juos suiminėti ir gabenti į Jeruzalę.
3 Atkeliavusį netoli Damasko, jį staiga
apšvietė šviesa iš dangaus. 4 Nukritęs
žemėn, jis išgirdo balsą: „Sauliau, Sau-
liau, kam mane persekioji?“ 5 Jis klau-
sė: „Kas tu esi, Viešpatie?“ Šis atsakė:
„Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 6 Kel-
kis, eik į miestą; tenai tau bus pasaky-
ta, ką turi daryti“. 7 Jo kelionės draugai
stovėjo be žado: mat girdėjo balsą, ta-
čiau nieko nematė. 8 Saulius atsikėlė
nuo žemės, bet, atmerkęs akis, nieko
nebematė. Paėmę už rankų, jie nuvedė
jį į Damaską. 9 Jis tris dienas išbuvo ne-
regintis, nieko nevalgė ir negėrė.
10 Damaske gyveno mokinys, var-
du Ananijas. Jam apsireiškęs Viešpats
prabilo: „Ananijau!“ Šis atsakė: „Štai
aš, Viešpatie“. 11 Viešpats tęsė: „Nu-
eik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, ir Judo
namuose teiraukis tarsiečio, vardu
Sauliaus. Štai jisai meldžiasi 12 ir regė-
jime pamatė vyrą, vardu Ananiją, atei-
nantį ir uždedantį ant jo rankas, kad
praregėtų“. 13 Ananijas atsakė: „Vieš-
patie, iš daugelio esu girdėjęs apie tą
žmogų, kiek pikta jis yra padaręs tavo
šventiesiems Jeruzalėje. 14 Ir čia jis
turi aukštųjų kunigų įgaliojimus su-
iminėti visus, kurie šaukiasi tavojo
vardo“. 15 Viešpats jam tarė: „Eik, nes
jis yra mano rinktinis įrankis, kuris
neš mano vardą tautoms, karaliams
ir Izraelio vaikams. 16 Aš jam parody-
siu, kiek daug jam teks iškentėti dėl
mano vardo“. 17 Taigi Ananijas nuėjo į
tuos namus, uždėjo ant Sauliaus ran-
kas ir tarė: „Broli Sauliau! Viešpats Jė-
zus, kuris tau pasirodė kelyje, atsiun-
tė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum
pilnas Šventosios Dvasios“. 18 Bema-
tant jam nuo akių lyg žvynai nukrito,
ir jis atgavo regėjimą. Pakilęs priėmė
krikštą 19 ir užvalgęs įgijo jėgų.

Saulius skelbia Jėzų

Kelias dienas jis buvo su Damasko mo-
kiniais 20 ir beregint ėmė skelbti sina-
gogose, kad Jėzus yra Dievo Sūnus.
21 Visi, kurie tatai girdėjo, stebėjosi ir
klausinėjo: „Argi čia ne tas pats, kuris
Jeruzalėje persekiojo visus šio vardo
išpažinėjus?! Argi jis nėra atvykęs jų
suiminėti ir gabenti pas aukštuosius
kunigus?!“
22 O Saulius kaskart drąsiau kalbėjo
ir kėlė sąmyšį tarp Damaske gyvenan-
čių žydų, įrodinėdamas, kad Jėzus yra
Mesijas. 23 *Po kurio laiko žydai susi-
mokė jį nužudyti. 24 Vis dėlto Saulius
sužinojo apie jų sąmokslą. Dieną nak-
tį jie tykojo prie vartų, norėdami jį už-
mušti, 25 bet jo mokiniai nakčia virvė-
mis nuleido jį per sieną pintinėje.

8,36 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 37: „Pilypas tarė: 'Jei tiki iš visos širdies, tai galima'. Tas atsakė: 'Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus'“.

8,40 ST – Ašdodas, dab. Esdudas tarp Gazos ir Jafos.

9,23-25 *2 Kor 11,32-33*

Saulius Jeruzalėje

26 Saulius nuvyko į Jeruzalę ir mėgino
prisidėti prie mokinių, tačiau visi jo
baidėsi, netikėdami jį esant mokinį.
27 Tik Barnabas jį priglaudė, nusivedė
pas apaštalus ir jiems išpasakojo, kaip
kelionėje Saulius regėjęs Jėzų ir šis kal-
bėjęs su juo, ir kaip Damaske jis atvirai
mokęs Jėzaus vardu. 28 Taip jis ėmė lan-
kytis pas juos Jeruzalėje ir drąsiai kal-
bėti Jėzaus vardu. 29 Jis kalbėdavosi bei
ginčydavosi ir su helenistais, kurie nu-
tarė jį nužudyti. 30 Tai sužinoję, broliai
jį nugabeno į Cezarėją ir iš ten išsiuntė
į Tarsą.
31 Tuo tarpu Bažnyčia visoje Judėjo-
je, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ra-
mybe. Ji tvarkėsi ir veikė su Viešpaties
baime ir vis augo, Šventosios Dvasios
globojama.

Petras išgydo luošį

32 Petras, keliaudamas po visą šalį, ap-
silankė pas šventuosius, gyvenančius
Lydoje. 33 Ten jis užtiko žmogų, vardu
Enėją; jis paralyžiuotas jau aštuoneri
metai gulėjo patale. 34 Petras jam tarė:
„Enėjau, tave gydo Jėzus Kristus. Kel-
kis ir užklok savo guolį!" Šis akimoju
atsikėlė. 35 Visi Lydos miesto ir Sarono*
lygumos gyventojai pamatė jį ir gręžėsi
į Viešpatį.

Prikėlimas iš numirusių

36 Jopėje buvo viena mokinė, vardu
Tabita, išvertus Gazelė*. Ji buvo gar-
si gerais darbais ir išmaldomis. 37 To-
mis dienomis ji susirgo ir numirė. Ją
nuprausė ir pašarvojo aukštutiniame
kambaryje. 38 Kadangi Lyda netoli Jo-
pės, mokiniai, išgirdę ten esant Petrą,
pasiuntė pas jį du vyrus su prašymu:
„Ateik pas mus nedelsdamas!"
39 Petras susirengęs tuojau iškelia-
vo su jais. Kai tik atėjo, buvo nuvestas
į aukštutinį kambarį. Tenai jį apspito
našlės, verkdamos ir rodydamos jam
marškinius bei viršutinius drabužius,
kuriuos, tebegyvendama su jomis,
buvo joms pasiuvusi Gazelė. 40 Pe-
tras liepė visiems išeiti ir atsiklaupęs
ėmė melstis. Paskui, atsisukęs į lavo-
ną, tarė: „Tabita, kelkis!" Ši atmerkė
akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo. 41 Pe-
tras ištiesė jai ranką ir ją pakėlė. Tada,
pašaukęs vidun šventuosius ir našles,
parodė jiems ją gyvą. 42 Žinia apie įvykį
pasklido visoje Jopėje, ir daugybė žmo-
nių įtikėjo Viešpatį. 43 Petras dar ilgesnį
laiką pasiliko Jopėje pas vieną odinin-
ką, vardu Simoną.

Šimtininkas Kornelijus

10 Cezarėjoje gyveno žmogus,
vardu Kornelijus, vadinamo-
sios Italų kohortos šimtininkas. 2 Jis
drauge su savo namiškiais pasižymėjo
pamaldumu bei Dievo baime, dosniai
šelpdavo žmones ir ištvermingai mels-
davosi Dievui.
3 Kartą, apie devintą valandą, regė-
jime jis aiškiai išvydo ateinantį angelą;
šis tarė: „Kornelijau!" 4 Išsigandęs pa-
žvelgė į jį ir paklausė: „Kas yra, vieš-
patie?" Šis jam atsakė: „Tavo maldos
ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon,
ir jis tave prisiminė. 5 Taigi siųsk vyrus
į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną, vadi-
namą Petru. 6 Jis svečiuojasi pas tokį
odininką Simoną, kurio namai stovi
prie jūros". 7 Kai su juo kalbėjęs ange-
las pasišalino, Kornelijus pasišaukė du
namiškius ir vieną pamaldų kareivį iš
savo valdinių 8 ir, viską jiems išaiški-
nęs, išsiuntė į Jopę.

Petro regėjimas

9 Rytojaus dieną, kai šitie keliaudami
artinosi prie miesto, Petras užlipo ant
plokščiastogio pasimelsti. Buvo apie
šeštą valandą. 10 Jis pasijuto išalkęs ir
norėjo užkąsti. Kol jam buvo tiekia-
mas valgis, jį ištiko dvasios pagava.

9,35 ST – Šaronas.
9,36 Gr. Dorkadė.

[11]Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio kažkoks rykas, it didelė marška, laikomas už keturių kampų, leidosi žemėn.
[12]Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų ir roplių bei dangaus paukščių.
[13]Ir jam pasigirdo balsas: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!" [14]Petras atsakė: „Jokiu būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs sutepto ar netyro maisto".
[15]O balsas vėl tarė: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!" [16]Taip atsitiko tris kartus, ir rykas tučtuojau vėl pakilo į dangų.

[17]Petrui tebesvarstant, ką galėtų reikšti regėjimas, štai prie vartų sustojo Kornelijaus pasiuntiniai, kurie teiravosi Simono namų. [18]„Ar čia vieši Simonas, vadinamas Petru?" – klausė jie garsiai. [19]Petrui, tebemąstančiam apie regėjimą, Dvasia tarė: „Štai trys vyrai ieško tavęs. [20]Greičiau kelkis, lipk žemyn ir nedvejodamas keliauk su jais, nes aš juos atsiunčiau". [21]Taigi Petras nulipo žemyn pas vyrus ir tarė: „Štai ir aš, kurio ieškote. Kokiu reikalu atėjote?" [22]Tie atsakė: „Šimtininkas Kornelijus, teisus ir dievobaimingas vyras, visų gyventojų žydų didžiai gerbiamas žmogus, gavo šventojo angelo nurodymą pasikviesti tave į savo namus ir išklausyti tavo pamokymų". [23]Tuomet Petras pakvietė juos į vidų ir svetingai priėmė. Kitą rytą iškeliavo su jais. Jį lydėjo keli broliai iš Jopės.

Kornelijaus krikštas

[24]Rytojaus dieną jis atvyko į Cezarėją. Kornelijus jo laukė, susikvietęs gimines ir artimiausius bičiulius. [25]Įeinantį Petrą Kornelijus pasitiko ir, puldamas po kojų, išreiškė jam pagarbą.
[26]Petras pakėlė Kornelijų, tardamas: „Kelkis! Juk ir aš esu žmogus". [27]Paskui, kalbėdamasis su juo, įžengė vidun ir, atradęs daug susirinkusių žmonių,
[28]prabilo: „Jūs žinote, kad žydui nevalia bendrauti ar svečiuotis pas svetimtautį. Bet Dievas man apreiškė, jog negalima jokio žmogaus laikyti suteptu ar netyru. [29]Štai kodėl pakviestas aš nesvyruodamas atvykau. Taigi klausiu dabar: kokiu reikalu mane pakvietėte?" [30]Kornelijus atsakė: „Kaip tik dabar sukanka lygiai keturios dienos, kai aš savo namuose meldžiausi devintą valandą. Ir štai prieš mane stojo spindinčiais drabužiais vyras [31]ir prabilo: 'Kornelijau, tavo maldos išklausytos, ir Dievas prisiminė tavo išmaldas.
[32]Siųsk pasiuntinius į Jopę ir atsikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis yra apsistojęs odininko Simono namuose prie jūros'. [33]Taigi aš tuojau pasiunčiau pas tave žmones, o tu gerai padarei, čionai atvykdamas. Dabar mes visi čia esame Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa, ką Viešpats tau pavedė".

[34]Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė: „Iš tiesų aš dabar suprantu, jog *Dievas nėra šališkas. [35]Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisingai gyvena. [36]Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vaikams ir per Mesiją Jėzų paskelbė ramybės gerąją naujieną. Šitas yra visų Viešpats. [37]Jūs žinote, kas yra įvykę visoje Judėjoje, pradedant Galilėja, po Jono skelbtojo krikšto. [38]Kalbama apie Jėzų iš Nazareto, kaip Dievas jį patepė Šventąja Dvasia ir galybe, kaip jis vaikščiojo, darydamas gera ir gydydamas visus velnio pavergtuosius, nes Dievas buvo su juo.

[39]Mes esame liudytojai visko, ką jis yra padaręs žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jį nužudė pakabindami ant medžio.
[40]Tačiau trečią dieną Dievas jį prikėlė ir leido jam pasirodyti, [41]beje, ne visai tautai, o Dievo iš anksto paskirtiems liudytojams, būtent mums, kurie su juo valgėme ir gėrėme, jam prisikėlus iš numirusių. [42]Jis mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas. [43]Apie jį visi pranašai liudija, kad

10,34 *Įst 10,17*

kiekvienas, kas jį tiki, gauna jo vardu
nuodėmių atleidimą“.
44 Petrui tebekalbant šiuos dalykus,
Šventoji Dvasia nužengė ant visų, ku-
rie klausėsi žodžio. 45 Su Petru atvykę
žydų kilmės *tikintieji* labai stebėjosi,
kad ir pagonims buvo išlieta Švento-
sios Dvasios dovana. 46 Mat jie girdėjo
juos kalbant kalbomis ir šlovinant Die-
vą. 47 Tuomet Petras tarė: „Argi kas ga-
lėtų uždrausti šituos krikštyti vande-
niu, jeigu jie, kaip ir mes, gavo Šventąją
Dvasią?!“ 48 Ir jis liepė juos pakrikštyti
Jėzaus Kristaus vardu. O šie prašė jį pa-
silikti dar kelias dienas.

Petras Jeruzalėje

11 Apaštalai ir broliai, buvę Ju-
dėjoje, išgirdo, kad ir pagonys
priėmė Dievo žodį. 2 Todėl kai Petras
atvyko į Jeruzalę, žydų kilmės tikin-
tieji ėmė jam prikaišioti: 3 „Tu nuėjai
pas neapipjaustytus vyrus ir su jais
valgei!“ 4 Tada Petras pradėjo jiems iš
eilės aiškinti: 5 „Aš kartą meldžiausi
Jopės mieste ir dvasios pagavoje turė-
jau regėjimą: prie pat manęs nusileido
kažkoks rykas, it didžiulė marška, už
keturių kampų nuleidžiamas iš dan-
gaus. 6 Atidžiai įsižiūrėjęs, pamačiau
jame keturkojų žemės gyvūnų, lau-
kinių žvėrių, roplių ir padangės spar-
nuočių. 7 Dar išgirdau balsą, man sa-
kantį: ‘Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!’
8 Aš atsakiau: ‘Jokiu būdu, Viešpatie!
Dar niekuomet suteptas ir netyras
maistas nebuvo mano burnoje’. 9 Bet
balsas iš dangaus prabilo antrą kar-
tą: ‘Ką Dievas apvalė, tu nevadink su-
teptu!’ 10 Taip atsitiko tris kartus, ir
vėl viskas pakilo į dangų. 11 Ir tuojau
prieš namus, kuriuose mes buvome
apsistoję, atsirado trys vyrai. Jie buvo
siųsti pas mane iš Cezarėjos. 12 Dvasia
man įsakė nedvejojant keliauti su jais.
Mane lydėjo šitie šeši broliai, ir mes
kartu nuvykome į vieno žmogaus na-
mus. 13 Jis mums papasakojo savo na-
muose regėjęs angelą, kuris jam liepė:
‘Nusiųsk ką į Jopę ir išsikviesk Simo-
ną, vadinamą Petru. 14 Jis pamokys
tave ir visus tavo namiškius, kaip iš-
sigelbėti’.
15 Kai aš pradėjau kalbėti, Šventoji
Dvasia nužengė ant jų, kaip pradžioje
yra atsitikę ir mums. 16 Tada prisimi-
niau Viešpaties žodžius, kaip jis yra
sakęs: *‘Jonas krikštijo vandeniu, o
jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia’.
17 Tad jeigu Dievas suteikė *jiems* tokią
pat dovaną, kaip ir mums, įtikėjusiems
Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks,
kad mėginčiau trukdyti Dievui?!“ 18 Tai
išgirdę, jie nusiramino ir ėmė šlovinti
Dievą, sakydami: „Vadinasi, Dievas ir
pagonims davė atsivertimo malonę,
kad jie gyventų“.

Antiochijos bendruomenė

19 *Išblaškytieji persekiojimo, kilusio
dėl Stepono, nukeliavo į Finikiją, Ki-
prą ir Antiochiją. Jie skelbė žodį vien
tiktai žydams. 20 Kai kurie iš jų, būtent
kipriečiai ir kirėniečiai, atvykę į An-
tiochiją, kreipėsi ir į graikus, skelbda-
mi gerąją naujieną apie Viešpatį Jėzų.
21 Viešpaties ranka buvo su jais: daug
žmonių įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį.
22 Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės
Bažnyčios ausis, ir ji išsiuntė Barna-
bą į Antiochiją. 23 Atvykęs ir pamatęs
Dievo malonę, jis apsidžiaugė ir ragi-
no visus iš tikros širdies likti ištikimus
Viešpačiui. 24 Mat jis buvo geras vyras,
kupinas Šventosios Dvasios ir tikėji-
mo. Taip Viešpačiui prisidėjo nemažas
būrys.
25 Barnabas dar nukeliavo į Tarsą
ieškoti Sauliaus. Radęs atsivedė jį An-
tiochijon. 26 Juodu abu ištisus metus
darbavosi Bažnyčioje ir išmokė gausų
būrį. Antiochijoje pirmą kartą imta va-
dinti mokinius „krikščionimis“.

11,16 *Apd 1,5*
11,19 *Apd 8,1-4*

27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į An-
tiochiją atvyko pranašų. 28 Vienas jų,
vardu *Agabas, Dvasios įkvėptas, iš-
pranašavo didelį badą, ištiksiantį visą
pasaulį. Badas iš tiesų atėjo Klaudijui
valdant. 29 Mokiniai, kiekvienas pagal
savo išteklius, nusprendė paremti Ju-
dėjos brolius ir nusiųsti jiems pašal-
pą. 30 Jie taip padarė ir per Barnabą bei
Saulių nusiuntė vyresniesiems paramą.

Petro išvadavimas

12 Tuo pačiu metu karalius Erodas*
pradėjo persekioti kai kuriuos
Bažnyčios žmones. 2 Jis nukirsdino Jo-
kūbą, Jono brolį.
3 Pamatęs, jog tai patinka žydams,
įsakė suimti ir Petrą. Buvo Neraugin-
tosios duonos dienos. 4 Suėmęs Petrą,
įmesdino jį į kalėjimą ir pavedė saugoti
keturgubai sargybai po keturis karei-
vius. Po *Velykų* ketino išduoti jį mi-
niai. 5 Taigi Petras buvo uždarytas ka-
lėjime. O Bažnyčia karštai meldėsi už
jį Dievui.
6 Paskutinę naktį prieš Erodui iš-
duodant Petrą, tasai, supančiotas
dviem grandinėmis, miegojo tarp
dviejų kareivių. Prie durų sargybiniai
sergėjo kalėjimą. 7 Staiga ten atsira-
do Viešpaties angelas, ir kamerą nu-
tvieskė šviesa. Jis sudavė Petrui į šoną
ir žadindamas tarė: „Kelkis greičiau!"
Ir nukrito jam grandinės nuo rankų.
8 Angelas kalbėjo toliau: „Susijuosk ir
apsiauk sandalus!" Jis taip ir padarė.
Angelas tęsė: „Užsimesk apsiaustą ir
eik paskui mane!" 9 Išėjęs Petras sekė
paskui jį. Tik jis nesuvokė, kad angelo
veiksmai tikri, jis tarėsi matąs regėji-
mą. 10 Šitaip juodu praėjo pro pirmą ir
antrą sargybą ir prisiartino prie geleži-
nių vartų į miestą. Vartai savaime at-
sidarė. Išėję pro juos, jie leidosi tolyn
viena gatve. Staiga angelas nuo jo pasi-
traukė. 11 Petras atsipeikėjęs tarė: „Da-
bar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė
savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo
rankų ir žydų minios kėslų".
12 Taip mąstydamas, jis atėjo prie
Morkumi vadinamo Jono motinos Ma-
rijos namų, kur nemažas būrys buvo
susirinkęs melstis. 13 Jis pasibeldė į
lauko duris. Tarnaitė, vardu Rodė, nu-
ėjo paklausti, kas ten. 14 Pažinusi Petro
balsą, ji iš džiaugsmo pamiršo atidaryti
duris, bet nubėgo pranešti, jog Petras
stovįs už durų. 15 Jai sakė: „Tu pakvai-
šai!" Bet ji tvirtino savo. Tada jie nu-
sprendė: „Tai jo angelas".
16 Tuo tarpu Petras toliau beldėsi.
Atidarę jie pamatė jį ir nustėro. 17 Jis
davė ženklą laikytis tyliai. Paskui apsa-
kė, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo.
Jis dar pridūrė: „Praneškite apie tai Jo-
kūbui ir kitiems broliams". Paskui iš-
keliavo kitur.
18 Išaušus dienai, tarp kareivių kilo
nemenkas sąmyšis dėl Petro. 19 Erodas
įsakė jo ieškoti. Nesuradęs ištardė sar-
gybinius ir įsakė juos nubausti mirti-
mi. Paskui persikėlė iš Judėjos į Ceza-
rėją ir čia pasiliko.

Erodo mirtis

20 Erodas nirto ant Tyro ir Sidono gy-
ventojų. Bet jie sutartinai kreipėsi į jį ir,
pasitelkę karaliaus rūmininką Blastą,
prašė taikos, nes jų kraštas iš karaliaus
žemių gabenosi maistą. 21 Nustatytą
dieną Erodas, apsivilkęs karališkais
drabužiais, atsisėdo į sostą ir sakė
jiems prakalbą. 22 Liaudis ėmė šaukti:
„Tai Dievo, ne žmogaus balsas!" 23 Ir
beregint jį ištiko Viešpaties angelas už
tai, kad nedavė Dievui priklausančios
garbės. Jis mirė, kirminų suėstas.

Barnabo ir Sauliaus pašaukimas

24 Viešpaties žodis vis augo ir pli-
to. 25 Barnabas ir Saulius, baigę savo

11,28 *Apd 21,10*
12,1 Erodas Agripa I.
12,4 *Iš 12,1-27*
12,4 ST – Pascha.

užduotį ir pasiėmę su savimi Joną, va-
dinamą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.
13 Antiochijos Bažnyčioje buvo
pranašų ir mokytojų: Bar-
nabas, Simeonas, pravarde Juodasis,
Liucijus Kirėnietis, Manaenas, augęs
kartu su tetrarchu Erodu, ir Saulius.
2 Kartą, kai jie laikė pamaldas Viešpa-
ties garbei ir pasninkavo, Šventoji Dva-
sia pasakė: „Išskirkite man Barnabą ir
Saulių darbui, kuriam aš juos pašau-
kiau". 3 Tada tie pasninkavo ir meldėsi,
ir, uždėję ant jų rankas, išleido.

Barnabas ir Saulius Kipre

4 Šventosios Dvasios siunčiami, jie nu-
keliavo į Seleukiją, o iš ten laivu pasie-
kė Kiprą. 5 Atvykę į Salaminą, jie ėmė
skelbti Dievo žodį žydų sinagogose.
Jiems talkino Jonas*. 6 Taip jie perėjo
visą salą iki Pafo, kur susitiko vieną
žydą, burtininką ir netikrą pranašą,
vardu Barjėzų. 7 Jis buvo artimas pro-
konsului Sergijui Pauliui, išmintin-
gam vyrui. Šis, pasivadinęs Barnabą
ir Saulių, panorėjo pasiklausyti Dievo
žodžio. 8 Jiems priešinosi Elimas – bur-
tininkas (toks šito žodžio vertimas). Jis
stengėsi atitraukti prokonsulą nuo ti-
kėjimo. 9 Tada Saulius, kitaip vadina-
mas Pauliumi, Šventosios Dvasios ku-
pinas, įdėmiai pažvelgė į jį 10 ir prabilo:
„Ak tu, velnio vaike! Tu, visokių klastų
bei suktybių pilnas teisumo priešе! Ar
dar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties
kelių? 11 Dabar štai tave ištiks Viešpa-
ties ranka: tu tapsi aklas ir kurį laiką
neregėsi saulės". Ir tučtuojau užgulė jį
tiršta tamsa, ir jis ėmė graibytis aplink,
ieškodamas, kas jam ištiestų ranką.
12 Tai pamatęs, prokonsulas įtikėjo, ne-
atsistebėdamas Viešpaties mokslu.

Paulius Pisidijos Antiochijoje

13 Iš Pafo Paulius ir jo palydovai at-
plaukė į Pergę Pamfilijoje. Čia Jonas
pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeru-
zalę. 14 O jie iš Pergės leidosi toliau
ir pasiekė Pisidijos Antiochiją. Šabo
dieną jie nuėjo į sinagogą ir ten susė-
do. 15 Po Įstatymo ir Pranašų skaity-
mo sinagogos vadovai kreipėsi į juos:
„Broliai, jei turite paskatinimo žodį
tautiečiams, tarkite!" 16 Tada Paulius
atsistojo ir, davęs ranka ženklą nutil-
ti, prabilo:

„Izraelio vyrai ir dievobaimingieji
žmonės, paklausykite! 17 Šios Izraelio
tautos Dievas išsirinko mūsų protė-
vius ir *išaukštino juos, gyvenančius
išeivijoje, Egipto šalyje. *Rodydamas
savo rankos galybę, išvedė juos iš
Egipto 18 *ir per keturiasdešimt metų
rūpinosi jais tyruose. 19 Vėliau, išnai-
kinęs *septynias tautas Kanaane, *lei-
do jiems paveldėti anų žemes 20 beveik
po keturių šimtų penkiasdešimt metų.
Paskui davė *teisėjus iki *pranašo Sa-
muelio. 21 Tuo laiku *jie ėmė reikalauti
karaliaus, ir Dievas jiems *davė Saulių,
Kišo sūnų, Benjamino giminės vyrą,
keturiasdešimčiai metų. 22 Pašalinęs
Saulių, jis *pakėlė jiems karaliumi Do-
vydą, apie kurį pasakė: *Radau Dovy-
dą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį,
kuris įvykdys visus mano norus. 23 Iš jo
palikuonių, kaip buvo žadėjęs, Dievas
išvedė Izraeliui gelbėtoją Jėzų. 24 Prieš
jam ateinant, Jonas paskelbė *atsi-
vertimo krikštą visai Izraelio tautai.
25 Baigdamas gyvenimo kelionę, Jonas

13,5 Kitas Morkaus vardas.

13,17 *Iš 1,7*
13,17 *Iš 12,51*
13,18 *Sk 14,34; Įst 1,31*
13,19 *Įst 7,1*
13,19 *Joz 14,1*
13,20 *Ts 2,16*
13,20 *1 Sam 3,20*
13,21 *1 Sam 8,5*
13,21 *1 Sam 10,21*
13,22 *1 Sam 13,14*
13,22 *1 Sam 16,12; Ps 89,21*
13,24 *Mk 1,4; Lk 3,3*

pareiškė: '*Aš nesu tas, kuo mane lai-
kote. Štai *po manęs ateina tasai, ku-
riam aš nevertas atrišti apavo dirželio'.
26 Broliai, Abraomo giminės sūnūs
ir čia esantys dievobaimingieji žmo-
nės! Tai mums atsiųstas šis išganymo
žodis. 27 Jeruzalės gyventojai ir jų vy-
resnieji nepažino Jėzaus ir, jį pasmerk-
dami, įvykdė pranašų žodžius, skaito-
mus kiekvieną šabą. 28 *Nors nerado
jame jokios mirties vertos kaltės, *jie
reikalavo iš Piloto, kad jis būtų nužu-
dytas. 29 *Išpildę visa, kas buvo apie jį
parašyta, jie nuėmė jį nuo [kryžiaus]
medžio ir *paguldė į kapą. 30 Bet Die-
vas jį prikėlė iš numirusių. 31 *Jis per
daugelį dienų rodėsi tiems, kurie buvo
jį atlydėję iš Galilėjos į Jeruzalę. Dabar
jie yra jo liudytojai žmonėms. 32 Ir mes
jums skelbiame gerąją naujieną apie
protėviams duotąjį pažadą: 33 jį Dievas
įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas
Jėzų, kaip parašyta antrojoje psalmėje:
**Tu esi mano Sūnus, šiandien aš tave*
pagimdžiau! 34 Kad jį prikėlė iš nu-
mirusių ir jis neturėjo supūti, Dievas
buvo taip nusakęs: **Aš ištesėsiu šven-*
tus bei tikrus pažadus Dovydui. 35 Dar
kitoje vietoje sakoma: **Tu neleisi savo*
Šventajam supūti. 36 Bet Dovydas nu-
mirė, savo kartoje patarnavęs Dievo
valiai. Jis buvo palaidotas prie savo
protėvių ir supuvo. 37 O tasai, kurį Die-
vas prikėlė, nesupuvo.
38 Taigi žinokite, broliai, kad jums
skelbiamas nuodėmių atleidimas per
Jėzų. Ir kiekvienas jį tikintis nuteisina-
mas jo dėka nuo viso to, 39 nuo ko ne-
pajėgė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas.
40 Tad pasisaugokite, kad jums nepri-
taptų pranašų žodis:
41 **Žiūrėkite, niekintojai,*
stebėkitės ir traukitės iš akių!
Štai aš darau darbą jūsų dienomis,
darbą, kuriuo nepatikėsite,
jei kas jums pasakos".
42 Jiems išeinant, žmonės prašė, kad
jie ir kitą šabą pakalbėtų apie tuos da-
lykus.
43 Susirinkimui pasibaigus, daugelis
žydų ir dievobaimingų prozelitų sekė
paskui Paulių ir Barnabą. Šie kalbėjo-
si su jais ir ragino būti ištikimus Dievo
malonei.
44 Kitą šabą kone visas miestas su-
sirinko pasiklausyti Viešpaties žodžio.
45 Išvydusius tokias minias žydus apė-
mė pavydas, ir jie piktžodžiaudami ėmė
prieštarauti Pauliaus kalbai. 46 Tuomet
Paulius ir Barnabas drąsiai pasakė: „Pir-
miausia jums turėjo būti skelbiamas
Dievo žodis; kadangi jūs jį atmetate ir
patys laikote save nevertais amžinojo
gyvenimo, tai mes kreipiamės į pago-
nis. 47 Taip mums liepė Viešpats:
**Paskyriau tave, kad būtum*
šviesa pagonims,
kad gelbėtum juos iki pat
žemės pakraščių".
48 Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir
šlovino Viešpaties žodį; ir įtikėjo visi pa-
skirtieji amžinajam gyvenimui. 49 Taip
Viešpaties žodis išplito po visą kraštą.
50 Tuo tarpu žydai sukurstė pamal-
džias bei kilmingas moteris ir įtakin-
gus miesto piliečius. Jie sukėlė Pau-
liaus ir Barnabo persekiojimą ir išvijo
juos iš savo žemių. 51 O *tie, nusikratę
prieš juos nuo kojų dulkes, atvyko į
Ikoniją. 52 Mokiniai buvo pilni džiaugs-
mo ir Šventosios Dvasios.

13,25 *Jn 1,20*
13,25 *Mt 3,11; Mk 1,7; Lk 3,16; Jn 1,27*
13,28 *Mk 15,13-14; Lk 23,21-23; Jn 19,15*
13,28 *Mt 27,22-23*
13,29 *Mk 15,42-47; Lk 23,50-56; Jn 19,38-42*
13,29 *Mt 27,57-61*
13,31 *Apd 1,3*
13,33 *Ps 2,7*
13,34 *Iz 55,3*
13,35 *Ps 16,10*
13,41 *Hab 1,5*
13,47 *Iz 42,6; 49,6*
13,51 *Mt 10,14; Mk 6,11; Lk 9,5; 10,11*

Evangelija skelbiama Ikonijuje

14 Panašiai ir Ikonijuje jie nuėjo į
žydų sinagogą ir taip sėkmin-
gai prabilo, jog įtikėjo didelė daugybė
žydų ir graikų.
2 Bet tikėjimą atmetusieji žydai
kurstė ir pjudė pagonis prieš brolius.
3 Paulius ir Barnabas tenai pasiliko il-
gesnį laiką ir drąsiai kalbėjo, remda-
miesi Viešpačiu, kuris liudijo savo
malonės žodžius ir per jų rankas darė
ženklus ir stebuklus.
4 Miesto gyventojai suskilo: vie-
ni buvo už žydus, kiti už apaštalus.
5 Pagonys ir žydai su savo vyresnybe
rengėsi juos iškoneveikti ir užmušti
akmenimis. 6 Sužinoję šie pabėgo į Li-
kaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų
apylinkes. 7 Ten jie skelbė gerąją nau-
jieną.

Paulius išgydo luošį

8 Listroje gyveno vienas vyras nesvei-
komis kojomis. Jis buvo luošas nuo pat
gimimo, niekuomet nė žingsnio ne-
žengęs. 9 Jis klausėsi Pauliaus kalbant.
Šis įdėmiai pažvelgė ir, pamatęs jį tu-
rint tikėjimą, kokio reikia išgyti, 10 gar-
siai pasakė: „Atsistok tiesiai ant savo
kojų!“ Tasai pašoko ir ėmė vaikščioti.
11 Minia, pamačiusi, ką Paulius pa-
darė, pradėjo garsiai likaoniškai šaukti:
„Dievai, pasivertę žmonėmis, nužengė
pas mus!“ 12 Barnabą jie vadino Dzeu-
su, o Paulių – Hermiu, nes jis vadovavo
kalbai. 13 Priemiestyje esančios Dzeuso
šventyklos kunigas liepė prie didžių-
jų vartų atvaryti jaučių, papuoštų vai-
nikais, ir norėjo kartu su minia juos
paaukoti. 14 Sužinoję apaštalai Barna-
bas ir Paulius persiplėšė drabužius ir
šoko prie minios, 15 šaukdami: „Vyrai,
ką darote?! Juk mes tokie patys mir-
tingi žmonės, kaip ir jūs. Tik mes jums
skelbiame gerąją naujieną, kad nuo šių
tuštybių atsiverstumėte į gyvąjį Dievą,
kuris sutvėrė dangų, žemę, jūrą ir visa,
kas juose yra. 16 Praėjusiais amžiais jis
buvo leidęs visoms tautoms eiti savais
keliais. 17 Vis dėlto jis nepaliko savęs
nepaliudyto geradarybėmis: iš dan-
gaus duodavo jums lietaus bei vaisin-
gų metų, teikė jums maisto ir širdies
džiaugsmo“. 18 Tai dėstydami, jiedu
šiaip taip perkalbėjo minias, kad jiems
neaukotų.

Pirmosios kelionės pabaiga

19 Iš Antiochijos ir Ikonijaus atvykę žy-
dai sukurstė žmones, tie apsvaidė Pau-
lių akmenimis ir išvilko už miesto, pa-
laikę jį mirusiu. 20 Susirinkus aplink jį
mokiniams, jis atsikėlė ir parėjo į mies-
tą. Rytojaus dieną kartu su Barnabu iš-
keliavo į Derbę.
21 Šitame mieste jie skelbė gerąją
naujieną ir sulaukė nemaža mokinių.
Paskui pasuko atgal į Listrą, Ikonijų ir
Antiochiją. 22 Ten jie stiprino mokinių
dvasią bei ragino juos išlaikyti tikėjimą
ir sakė: „Per daugelį vargų mes turime
įeiti į Dievo karalystę“. 23 Kiekvienoje
Bažnyčioje su malda ir pasninku, už-
dėdami rankas, jie paskyrė jiems vy-
resniuosius ir pavedė juos Viešpačiui,
kurį šie buvo įtikėję.
24 Apkeliavę Pisidiją, jie atvyko į
Pamfiliją, 25 skelbė žodį Pergėje ir lei-
dosi žemyn į Ataliją. 26 Iš čia išplaukė į
Antiochiją, kur buvo buvę pavesti Die-
vo malonei, kad nuveiktų darbą, kurį
dabar pabaigė.
27 Sugrįžę jie sušaukė Bažnyčią ir
apsakė, kokius didžius darbus nuvei-
kęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pa-
gonims tikėjimo vartus. 28 Ir jie išbuvo
su mokiniais netrumpą laiką.

Ginčai dėl apipjaustymo

15 Iš Judėjos atvyko žmonių, kurie
įtikinėjo brolius: „*Jei nesiduo-
site apipjaustomi pagal Mozės paprotį,
negalėsite būti išgelbėti“. 2 Kilo nesuta-
rimų ir didelių ginčų tarp jų ir Pauliaus

15,1 *Kun 12,3*

bei Barnabo. Buvo nutarta, kad Pau-
lius, Barnabas ir dar keletas nuvyks
dėl šio ginčo į Jeruzalę pas apaštalus ir
vyresniuosius.
3 Bažnyčios aprūpinti jie iškeliavo
per Finikiją ir Samariją, pasakodami
apie pagonių atsivertimą, ir tuo pada-
rė daug džiaugsmo visiems broliams.
4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti
Bažnyčios, apaštalų bei vyresniųjų ir
pranešė jiems, ką Dievas buvo per juos
nuveikęs. 5 Tuomet pakilo kai kurie
iš priėmusių tikėjimą fariziejų ir tarė:
„Juos reikia apipjaustyti ir reikalauti,
kad jie laikytųsi Mozės Įstatymo“.

Apaštalų susirinkimas

6 Apaštalai ir vyresnieji susirinko šio
klausimo apsvarstyti. 7 Įsiliepsnojus
ilgam ginčui, Petras pakilo ir kreipėsi
į juos:
„Mieli broliai, jūs žinote, jog Dievas
jau nuo seniai išsirinko mane iš jūsų,
*kad pagonys iš mano lūpų išgirstų
gerąją naujieną ir įtikėtų. 8 Ir Dievas,
kuris pažįsta širdis, paliudijo jų nau-
dai, *duodamas jiems Šventąją Dvasią
*kaip ir mums. 9 Jis nepadarė skirtumo
tarp mūsų ir jų, tikėjimu numazgoda-
mas jų širdis. 10 Tad kam gi gundote
Dievą ir kraunate ant mokinių spran-
do jungą, kurio nei mūsų protėviai, nei
mes patys negalėjome panešti? 11 Ver-
čiau tikėkime Viešpaties Jėzaus malo-
ne būsią išgelbėti kaip ir jie“.
12 Visas susirinkimas nutilo. Daly-
viai ėmė klausytis Barnabo ir Pauliaus
pasakojimo, kokių didžių ženklų ir ste-
buklų per juos Dievas padarė pagoni-
joje.
13 Jiems nutilus, atsiliepė Jokūbas
ir tarė: „O dabar, broliai, paklausy-
kite manęs! 14 Simeonas* papasako-
jo, kaip Dievas pirmiausia teikėsi iš
pagonių išsirinkti savo vardui tautą.
15 Čia dera pranašo žodžiai, nes para-
šyta:
16 **Paskui aš sugrįšiu*
ir vėl atstatysiu suirusią
Dovydo padangtę.
Aš prikelsiu ją iš griuvėsių
ir atkursiu ją,
17 *kad imtų ieškoti Viešpaties*
visi kiti žmonės,
visos tautos, kuriose minimas
mano vardas.
Taip sako Viešpats,
18 leisdamas nuo amžių tai pažinti.
19 Todėl, manding, į Dievą atsiver-
tusių pagonių nedera apsunkinti, 20 o
tiktai jiems parašyti, kad susilaikytų
nuo *susiteršimo stabais, nuo *ištvir-
kavimo, pasmaugtų gyvulių mėsos
ir *kraujo. 21 Mat Mozė kiekviename
mieste nuo seno turi savo skelbėjų, ku-
rie kas šabą jį skaito sinagogose“.

Apaštalų raštas

22 Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su
visa Bažnyčia nutarė pasiųsti į Antio-
chiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu
su Pauliumi ir Barnabu. Tai buvo Ju-
das, vadinamas Barsabu, ir Silas, ku-
rie buvo vadovaujantys tarp brolių.
23 Jiems įteiktas toks raštas: „Apaštalai
ir vyresnieji broliai siunčia sveikini-
mą Antiochijoje, Sirijoje bei Kilikijoje
gyvenantiems broliams, kilusiems iš
pagonių. 24 Sužinoję, jog kai kurie iš
mūsų nuvykę asmenys, mūsų neįga-
lioti, savo kalbomis pasėjo jūsų sielo-
se nerimą bei sąmyšį, 25 mes, bendrai
susirinkę, nusprendėme pasiųsti pas
jus išrinktus vyrus kartu su mūsų my-
limaisiais Barnabu ir Pauliumi, 26 ku-
rie už mūsų Viešpatį Jėzų Kristų yra

15,7 *Apd 10,1-43*
15,8 *Apd 10,44*
15,8 *Apd 2,4*
15,14 T. y. Simonas Petras.
15,16-17 *Am 9,11-12*
15,20 *Iš 34,15-17*
15,20 *Kun 18,6-23*
15,20 *Kun 17,10-16*

guldę savo galvas. 27 Taigi siunčiame
su jais Judą ir Silą, kurie jums tą patį
praneš gyvu žodžiu. 28 Šventajai Dva-
siai ir mums pasirodė teisinga neuž-
krauti jums daugiau naštų, išskyrus
tai, kas būtina: 29 susilaikyti nuo aukų
stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių
mėsos ir ištvirkavimo. Jūs gerai elgsi-
tės, saugodamiesi šitų dalykų. Likite
sveiki!"
30 Atvykę į Antiochiją, pasiuntiniai
sukvietė visą bendruomenę ir įteikė
laišką. 31 Antiochiečiai, perskaitę jį,
apsidžiaugė paguodos žodžiais. 32 Ju-
das ir Silas, būdami pranašai, guodė
ir stiprino brolius gausingais pamo-
kymais. 33 Kurį laiką ten pagyvenę, jie
buvo brolių išleisti su ramybės linkė-
jimais atgal pas tuos, kurie buvo juos
siuntę.* 35 Paulius ir Barnabas pasiliko
Antiochijoje. Kartu su daugeliu kitų jie
mokė ir skelbė Viešpaties žodžio gerą-
ją naujieną.

Antroji Pauliaus kelionė

36 Po kiek laiko Paulius tarė Barnabui:
„Grįžkime, aplankykime brolius vi-
suose miestuose, kur esame skelbę
Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip
jiems sekasi". 37 Barnabas norėjo pasi-
imti kartu ir Joną, vadinamą Morkumi,
38 bet Paulius linko neimti tokio, *ku-
ris Pamfilijoje buvo nuo jų pasitraukęs
ir nesidarbavo su jais. 39 Kilo smarkus
ginčas, ir jie išsiskyrė. Barnabas, pasi-
ėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą, 40 o Pau-
lius, pasitelkęs Silą, iškeliavo, brolių
patikėtas Viešpaties malonei. 41 Jis lei-
dosi per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas
Bažnyčias.

16 Jis atvyko į Derbę ir Listrą. Ir
štai ten buvo vienas moki-
nys, vardu Timotiejus. Jo motina buvo
įtikėjusi žydė, o tėvas graikas. 2 Ka-
dangi Listros ir Ikonijaus broliai apie
jį gražiai liudijo, 3 Paulius panorėjo jį
padaryti savo palydovu. Paėmęs api-
pjaustydino jį dėl žydų, gyvenančių
tame krašte. Mat visi žinojo jo tėvą
esant graiką.
4 Keliaudami per miestus, jie liep-
davo tikintiesiems laikytis Jeruzalės
apaštalų bei vyresniųjų priimtų nuta-
rimų. 5 Taip Bažnyčios vis stiprėjo tikė-
jimu ir kasdien augo skaičiumi.
6 Jie perėjo Frygiją ir Galatijos šalį,
nes Šventoji Dvasia draudė jiems
skelbti žodį Azijoje. 7 Atvykę netoli
Myzijos, jie mėgino pasukti į Bitiniją,
tačiau Jėzaus Dvasia jų neleido. 8 Perė-
ję Myziją, jie nuėjo į Troadę. 9 Čia Pau-
lius naktį turėjo regėjimą: jam pasirodė
makedonietis, kuris maldavo: „Ateik į
Makedoniją ir padėk mums!" 10 Po šio
regėjimo mes* nedelsdami nutarėme
keliauti į Makedoniją, įsitikinę, jog
Dievas mus pašaukė skelbti jiems Ge-
rosios Naujienos.

Atvykimas į Filipus

11 Išplaukę iš Troadės, leidomės tiesiog
į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapo-
lį. 12 Iš čia atvykome į Filipus – pirmą-
jį šitos Makedonijos dalies miestą bei
koloniją. Šiame mieste užtrukome ke-
lias dienas. 13 Šabo dieną išėjome pro
vartus prie upės, kur tikėjomės rasią
maldos vietą, ir atsisėdę kalbėjome
susirinkusioms moterims. 14 Viena
dievobaiminga moteris, vardu Lidija,
prekiaujanti purpuro drabužiais, kilu-
si iš Tiatyrų miesto, ėmė klausytis, ir
Viešpats atvėrė jos širdį Pauliaus žo-
džiams. 15 Ji su savo namiškiais priėmė
krikštą ir pakvietė: „Jei mane laikote
Viešpaties tikinčiąja, ateikite ir pasi-
likite mano namuose". Ji tiesiog mus
privertė.

15,33 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 34: „Silas nusprendė ten pasilikti, todėl Judas vienas grįžo į Jeruzalę".

15,38 *Apd 13,13*

16,10 T. y. kartu su kitais ir šiuos žodžius rašantis Lukas.

Pauliaus ir Silo suėmimas

16 Kartą einančius į maldos vietą mus
pasitiko viena tarnaitė, turinti spėji-
mo dvasią. Spėdama ji daug uždirbda-
vo savo šeimininkams. 17 Ji ėmė sekti
paskui Paulių ir mus šaukdama: „Šitie
vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir
skelbia jums išganymo kelią“. 18 Taip ji
darė daugelį dienų. Neapsikęsdamas
Paulius atsigręžė ir paliepė dvasiai:
„Jėzaus Kristaus vardu įsakau tau iš jos
išeiti“. Ir dvasia tučtuojau pasišalino.
19 Pamatę, jog viltys pasipelnyti žlu-
gusios, šeimininkai sugriebė Paulių ir
Silą ir nutempė į miesto aikštę pas vy-
resnybę. 20 Nuvedę pas pretorius, jie
tarė: „Šitie žmonės mūsų mieste kelia
sąmyšį. Jie yra žydai 21 ir skelbia pa-
pročius, kurių mums, romėnams, ne-
valia nei priimti, nei laikytis“. 22 Prieš
juos susibūrė minia. Tuomet pretoriai
perplėšė jų palaidines ir įsakė juos nu-
plakti rykštėmis. 23 Smarkiai nuplakdi-
nę, įmetė juos į kalėjimą, liepdami vir-
šininkui rūpestingai sergėti. 24 Gavęs
tokį įsakymą, viršininkas įgrūdo juos į
vidinę kamerą, o jų kojas iš atsargumo
įtvėrė į šiekštą.

Stebuklingas išgelbėjimas

25 Apie vidurnaktį Paulius ir Silas mel-
dėsi ir giedojo Dievui himną. Kiti kali-
niai klausėsi. 26 Staiga kilo toks stiprus
žemės drebėjimas, jog kalėjimo pama-
tai susvyravo. Bematant atsivėrė vi-
sos durys, ir visiems nukrito pančiai.
27 Viršininkas nubudo ir, pamatęs atvi-
ras kalėjimo duris, išsitraukė kalaviją
norėdamas nusižudyti: jis pamanė, jog
kaliniai pabėgę. 28 Bet Paulius garsiai
sušuko: „Nedaryk sau pikto! Mes visi
esame čionai“.
29 Pasiprašęs šviesos, jis šoko vi-
dun ir, visas virpėdamas, puolė Pau-
liui ir Silui po kojų. 30 Paskui, išsivedęs
juos į kiemą, klausė: „Viešpačiai, ką
turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“
31 Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai
būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“. 32 Ir
jie skelbė Viešpaties žodį jam ir jo na-
miškiams. 33 Tą pačią nakties valandą
jis pasiėmė juos su savimi, nuplovė jų
žaizdas ir nedelsdamas kartu su visais
savaisiais priėmė krikštą. 34 Nusivedęs
į savo namus, jis pakvietė juos prie sta-
lo ir su visais namiškiais džiūgavo, įti-
kėjęs Dievą.
35 Dienai išaušus, pretoriai pasiuntė
liktorius pranešti kalėjimo viršininkui:
„Paleisk tuos žmones!“ 36 Tasai per-
davė tuos žodžius Pauliui: „Pretoriai
liepia jus paleisti. Galite eiti ir ramiai
sau keliauti“. 37 Bet Paulius liktoriams
pasakė: „Mus, Romos piliečius, be jo-
kio tardymo viešai nuplakė ir įmetė į
kalėjimą, o dabar nori slapčia paleis-
ti?! Šito nebus! Tegul patys ateina ir
išveda!“
38 Liktoriai perdavė pretoriams šį
atsakymą. Išgirdę, kad tai Romos pi-
liečiai, pretoriai išsigando. 39 Jie atėjo,
atsiprašė ir išsivedę prašė, kad palik-
tų miestą. 40 Išėję iš kalėjimo, Paulius
ir Silas užsuko pas Lidiją, pasimatė su
broliais, drąsino juos ir iškeliavo to-
liau.

Tesalonikos žydų intrigos

17 Perėję Amfipolį ir Apoloniją, jie
atvyko į Tesaloniką, kur buvo
žydų sinagoga. 2 Pagal savo įprotį Pau-
lius užėjo pas juos ir tris šabus aiški-
no jiems Raštus. 3 Jis dėstė ir įrodinėjo,
kad Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti
iš numirusių ir kad: „Mesijas – tai Jė-
zus, kurį aš jums skelbiu“. 4 Kai kurie jų
įtikėjo ir prisidėjo prie Pauliaus ir Silo,
taip pat daugybė dievobaimingų grai-
kų ir nemaža aukštos kilmės moterų.
5 Žydus pagavo pavydas. Surinkę iš
gatvės piktų žmonių, jie sukurstė mi-
nią ir sukėlė mieste sąmyšį. Paskui pa-
traukė prie Jasono namų ir ten ėmė
ieškoti Pauliaus ir Silo, norėdami iš-
duoti minios teismui. 6 Nieko neradę,
nusitempė Jasoną ir kelis brolius pas

miesto vadovus, šaukdami: „Tie žmonės, kurie visame pasaulyje kelia suirutę, atvyko čionai, [7] ir Jasonas juos priglaudė. Visi šitie laužo ciesoriaus įsakymus, tvirtindami, jog esąs kitas karalius, būtent Jėzus". [8] Tokiomis kalbomis žydai sukėlė ant kojų minią ir miesto vadovus. [9] Pastarieji, gavę iš Jasono ir kitų užstatą, paleido juos.

Sunkenybės Berėjoje

[10] Broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją. Ten atvykę, jie užėjo į žydų sinagogą. [11] Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikiečius. Jie labai noriai priėmė žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų. [12] Daugelis įtikėjo, iš jų nemaža kilmingų graikų moterų ir vyrų.

[13] Sužinoję, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo žodį, Tesalonikos žydai atskubėjo ir čionai drumsti ir kurstyti žmonių. [14] Tuomet broliai skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai. [15] Pauliaus palydovai nuvedė jį iki Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiausiai atvyktų pas jį, grįžo atgal.

Paulius Atėnuose

[16] Belaukdamas Atėnuose jų atvykstant ir matydamas pilną stabų miestą, Paulius netvėrė apmaudu. [17] Jis aiškinosi sinagogoje su žydais ir dievobaimingaisiais ir kasdien kalbėdavo susirinkusiems aikštėje. [18] Kai kurie epikūrininkų ir stoikų filosofai bandė su juo ginčytis. Vieni klausė: „Ką šis plepys nori pasakyti?" Kiti: „Atrodo, kad jis – svetimų dievybių skelbėjas". Mat jis skelbė gerąją naujieną apie Jėzų ir prisikėlimą.

[19] Pagaliau jie paėmė, nusivedė jį į Areopagą ir tarė jam: „Ar mes negalėtume sužinoti, kokį naują mokslą tu skelbi? [20] Regis, tu kalbi mūsų ausims negirdėtus dalykus. Taigi norėtume sužinoti, kas tai būtų". [21] Mat visi atėniečiai ir ten gyvenantys ateiviai temoka leisti laiką, pasakodami naujienas arba jų klausydami.

Paulius kalba Areopage

[22] Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo:

„Atėniečiai, man rodos, kad jūs visais atžvilgiais itin dievobaimingi. [23] Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: 'Nežinomam dievui'. Taigi aš noriu skelbti jums tai, ką jūs nepažindami garbinate. [24] *Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose [25] ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi jam ko nors trūktų. Jis juk pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita. [26] Iš vienos šaknies jis išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, [27] kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apčiuopomis jį atrastų, nes jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų. [28] Juk mes jame gyvename, judame ir esame, kaip yra pasakę kai kurie jūsų poetai:

'Mes esame iš jo giminės'.

[29] Todėl, būdami dieviškos giminės, neturime manyti, jog Dievybė panaši į auksą, sidabrą, akmenį arba į meno ar žmogaus minties kūrinius.

[30] Ir štai Dievas nebepaiso anų neišmanymo laikų, bet dabar nurodo žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti.

[31] Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną žmogų, kurį tam paskyrė ir visiems už jį laidavo, prikeldamas iš numirusių".

[32] Išgirdę kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, vieni ėmė tyčiotis, o kiti sakė: „Apie tai paklausysime kitą

17,24-25 *1 Kar 8,27; Iz 42,5; Apd 7,48*

kartą“. 33 Šitaip Paulius paliko jų būrį. 34 Vis dėlto kai kurie vyrai stojo į jo pusę ir priėmė tikėjimą. Iš jų Dionizijas, Areopago narys, viena moteris, vardu Damaridė, ir jų draugai.

Paulius Korinte

18 Po viso šito Paulius iškeliavo iš Atėnų ir nuvyko į Korintą. 2 Čia jis sutiko vieną iš Ponto kilusį žydą, vardu Akvilą, su žmona Priscile, neseniai atsikėlusius iš Italijos. Mat Klaudijus buvo išleidęs įsakymą visiems žydams išsikraustyti iš Romos. Jis apsigyveno pries jų 3 ir, kadangi mokėjo bendrą amatą, pasiliko ten ir ėmė darbuotis. Jie vertėsi palapinių audimu.

4 Kiekvieną šabą Paulius kalbėdavo sinagogoje, įtikinėdamas žydus ir graikus.

5 Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien žodžio tarnystei, liudydamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas. 6 Jiems nesiliaujant prieštarauti ir piktžodžiauti, jis nusipurtė drabužius ir tarė: „Jūsų kraujas tekrinta ant jūsų galvų! Aš nekaltas ir nuo šiol eisiu pas pagonis“. 7 Ir, pasitraukęs iš ten, persikėlė į vieno dievobaimingo vyro, vardu Ticijaus Justo, namus, buvusius šalia sinagogos. 8 Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas su visais savo namais įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių klausydamiesi [Pauliaus] priėmė tikėjimą ir pasikrikštijo. 9 Vieną naktį Viešpats regėjime prabilo Pauliui: „Nebijok! Kalbėk ir netylėk! 10 Aš esu su tavimi, ir niekas nesikėsins tau kenkti, nes šiame mieste daugel žmonių – manieji“. 11 Taigi jis ten pasiliko metus ir šešis mėnesius, skelbdamas jiems Dievo žodį.

12 Galionui būnant Achajos prokonsulu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių, nusitempė jį į teismą 13 ir ėmė skųsti: „Šitas žmogus įkalbinėja žmones garbinti Dievą Įstatymui priešingu būdu“. 14 Pauliui besirengiant prabilti, Galionas tarė žydams: „Jei tai būtų koks nusikaltimas ar piktas darbas, aš, žydų vyrai, deramai ir kantriai jūsų paklausyčiau. 15 Bet kai kyla ginčas apie mokymą, vardus bei jūsų Įstatymą, spręskite jūs patys; tokių dalykų teisėjas būti nenoriu“. 16 Ir pavarė juos iš teismo. 17 Tada visi graikai užpuolė sinagogos vyresnįjį Sosteną ir teismo akyse jį sumušė. Galionas į tai nekreipė dėmesio.

Sugrįžimas į Antiochiją

18 Paulius pasiliko Korinte ilgesnį laiką. Paskui atsisveikino su broliais ir kartu su Priscile bei Akvilu iškeliavo į Siriją. Kenchrėjoje jis *nusiskuto galvą, nes padarė įžadą.

19 Atvykęs į Efezą, jis atsiskyrė nuo palydovų, nuėjo į sinagogą ir ėmė skelbti žodį žydams. 20 Jie prašė jį pasilikti ilgesnį laiką, bet jis nesutiko 21 ir atsisveikindamas tarė: „Jei Dievas panorės, aš vėl atvyksiu pas jus“. Ir iškeliavo iš Efezo.

22 Atplaukęs į Cezarėją ir išlipęs į krantą, Paulius pasveikino Bažnyčią ir patraukė į Antiochiją.

Pauliaus trečioji kelionė

23 Šiek tiek pabuvęs, vėl leidosi į kelionę, eidamas per galatų kraštą, per Frygiją ir stiprindamas visus mokinius.

24 Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, atvyko į Efezą. Tai buvo iškalbingas vyras, puikiai išmanantis Raštus. 25 Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio, kalbėjo su užsidegimu ir rūpestingai mokė apie Jėzų, nors tepažinojo Jono krikštą. 26 Jis drąsiai ėmė skelbti sinagogoje. Išgirdę jį kalbant, Priscilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią.

27 Kai Apolas sumanė vykti į Achają, broliai jam pritarė ir parašė

18,18 *Sk 6,18*

mokiniams, kad jį priimtų. Nuvykęs
tenai buvo labai naudingas per malo-
nę įtikėjusiems. 28 Mat jis viešumoje
smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų
įrodydamas Jėzų esant Mesiją.

Paulius Efeze

19 Apolui būnant Korinte, Paulius
keliavo aukštumomis ir atvyko į
Efezą. Ten jis užtiko kelis mokinius ir
2 paklausė: „Ar, tapę tikinčiaisiais, ga-
vote Šventąją Dvasią?“ Jie atsakė: „Mes
nė girdėti negirdėjome, kad yra Šven-
toji Dvasia“. 3 Jis klausė toliau: „Tai
kokį krikštą jūs esate priėmę?“ Jie atsa-
kė: „Jono krikštą“. 4 *Tada Paulius pa-
aiškino: *„Jonas krikštijo atsivertimo
krikštu, ragindamas žmones tikėti tą,
kuris ateis po jo, būtent Jėzų“. 5 Tai su-
žinoję, jie buvo pakrikštyti Viešpaties
Jėzaus vardan. 6 Paskui Paulius jiems
uždėjo rankas, ir ant jų nužengė Šven-
toji Dvasia. Jie ėmė kalbėti kalbomis ir
pranašauti. 7 Iš viso jų buvo bene dvy-
lika vyrų.
8 Paulius nuėjo į sinagogą ir ten per
tris mėnesius drąsiai įtikinėjo ir aiški-
no apie Dievo karalystę. 9 Kai kurie, už-
kietėję ir atmetę tikėjimą, piktžodžia-
vo Keliui* daugelio akyse, tad Paulius
pasitraukė nuo jų, atskyrė mokinius ir
pradėjo juos mokyti Tirano mokykloje.
10 Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos
gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, iš-
girdo Viešpaties žodį.
11 Pauliaus rankomis Dievas pada-
rydavo nepaprastų stebuklų. 12 Žmo-
nės net dėdavo ligoniams jo kūną lie-
tusias skepetėles, prijuostes, ir nuo jų
pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios
dvasios. 13 Panašiai ir kai kurie keliau-
jantys žydų egzorcistai mėgindavo
piktųjų dvasių apsėstiesiems prišaukti
Viešpaties Jėzaus vardą, sakydami: „Aš
jus saikdinu per Jėzų, kurį skelbia Pau-
lius“. 14 Taip darė vieno žydų vyresnio-
jo kunigo Skėvo septyni sūnūs. 15 Bet
piktoji dvasia jiems atšovė: „Pažįstu
Jėzų ir žinau Paulių. O jūs kas būsite?“
16 Ir žmogus, turįs nelabąją dvasią, už-
puolė juos, apgalėjo vienus bei kitus ir
taip nutąsė, jog jie nuogi ir sužaloti tu-
rėjo bėgti iš anų namų. 17 Tatai sužinojo
visi žydai ir graikai, gyvenantys Efeze.
Visus pagavo baimė, o Jėzaus vardas
buvo išaukštintas.
18 Daug įtikėjusiųjų ateidavo išpa-
žinti ir pasisakyti, ką buvo darę. 19 Ne-
maža užsiiminėjusių kerais sunešdavo
savo knygas ir visų akyse sudeginda-
vo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos
penkiasdešimt tūkstančių sidabro
drachmų.
20 Šitaip galingai Viešpaties žodis
plito ir tarpo.
21 Atlikęs tuos darbus, Paulius, Dva-
sios skatinamas, nusprendė per Ma-
kedoniją ir Achają keliauti į Jeruzalę.
„Aplankęs šiuos kraštus, – sakė jis, – aš
turiu pamatyti ir Romą“. 22 Jis nusiun-
tė į Makedoniją du savo pagalbininkus
Timotiejų ir Erastą, o pats kurį laiką
pasiliko Azijoje.
23 Maždaug tuo metu kilo nema-
žas sąmyšis dėl Kelio. 24 Vienas sidab-
rakalys, vardu Demetrijas, gaminda-
vo sidabrines Artemidės šventyklos
miniatiūras ir duodavo gerai uždirbti
amatininkams. 25 Susivadinęs juos ir
kitus to amato darbininkus, jis kalbėjo:
„Vyrai, jūs suprantate, kad šiuo amatu
remiasi mūsų gerovė. 26 Bet jūs matote
ir girdite, jog tasai Paulius ne tik Efe-
ze, bet ir kone visoje Azijoje įtikino ir
patraukė į savo pusę daug žmonių. Jis
tvirtina, esą tai ne dievai, kurie paga-
minami žmonių rankomis. 27 Gresia
pavojus, kad ne tik smuks mūsų ama-
tas, bet ir bus paniekinta didžiosios
deivės Artemidės šventykla ir žlugs
didybė tos, kurią garbina visa Azija ir
visas pasaulis“. 28 Tai išgirdę, jie labai

19,4 *Lk 3,4.16; Jn 1,26-27*

19,4 *Mt 3,11; Mk 1,4.7-8*

19,9 T. y. Evangelijos mokymui.

įniršo ir ėmė šaukti: „Didi efeziečių Ar-
temidė!“ 29 Sąmyšis apėmė visą miestą,
ir visi kaip vienas pasileido bėgti į te-
atrą, pasigriebę Pauliaus palydovus,
makedoniečius Gajų ir Aristarchą.
30 Pauliaus, panūdusio įsimaišyti į mi-
nią, mokiniai neleido. 31 Taip pat keli jo
bičiuliai Azijos provincijos valdininkai
per kitus prašė, kad jis neitų į teatrą.

32 O ten vieni rėkavo vienaip, kiti
– kitaip. Susirinkimas buvo toks pa-
krikas, jog daugumas net nežinojo,
kuriam galui susirinkta. 33 Kai kas iš
minios ragino kalbėti Aleksandrą, kurį
žydai stūmė į priekį. Aleksandras, pa-
mojęs ranka, norėjo pasiaiškinti mi-
niai. 34 Bet, pažinę jį esant žydą, visi
vienu balsu ėmė spiegti ir kokias dvi
valandas šūkavo: „Didi efeziečių Ar-
temidė!“ 35 Galiausiai miesto raštinin-
kui pavyko nuraminti minią. Jis pasa-
kė: „Efeziečiai! Kur rasi žmogų, kuris
nežinotų, jog efeziečių miestas glo-
boja didžiosios Artemidės šventyklą
ir iš dangaus nukritusią jos statulą?!
36 Šito niekas negali paneigti. Taigi nu-
siraminkite ir nieko galvotrūkčiais ne-
darykite. 37 Jūs atitempėte čionai šiuos
vyrus, kurie nėra nei šventvagiai, nei
piktžodžiautojai mūsų deivei. 38 Jei De-
metrijas ir jo bendrai amatininkai turi
prieš ką nors skundą, tai tam yra teis-
mo dienos ir prokonsulai, tegul sau
bylinėjasi. 39 O jeigu jūs turite kokį kitą
apsvarstytiną reikalą, tai jį bus galima
išspręsti teisėtame liaudies susirin-
kime. 40 Šiaip jau yra pavojus būti ap-
kaltintiems maištu dėl to, kas šiandien
čia dėjosi, nes nėra jokio pagrindo, ku-
riuo galėtume pateisinti šį triukšmingą
sambūrį“. Tai pasakęs, jis paleido susi-
rinkimą.

Išvykimas iš Efezo

20 Sąmyšiui pasibaigus, Paulius
susikvietė mokinius, padrą-
sino juos ir atsisveikinęs iškeliavo į
Makedoniją. 2 Keliaudamas per anuos
kraštus, jis duodavo mokiniams ilgų
pamokymų. Paskui atvyko į Graikiją
3 ir ten pasiliko tris mėnesius. Jam be-
sirengiant plaukti į Siriją, žydai rezgė
prieš jį sąmokslą. Todėl jis nutarė grįž-
ti atgal per Makedoniją. 4 Jį lydėjo Pyro
sūnus Sopatras iš Berėjos, Aristarchas
ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš
Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Tro-
fimas iš Azijos. 5 Šie iškeliavo pirmiau
ir laukė mūsų Troadėje. 6 Po Neraugin-
tosios duonos švenčių mes išplaukėme
iš Filipų ir po penkių dienų susitikome
su jais Troadėje; ten užtrukome septy-
nias dienas.

Mirusiojo prikėlimas Troadėje

7 Pirmą savaitės dieną, mums susirin-
kus laužyti duonos, Paulius ėmė juos
mokyti. Kadangi jis žadėjo rytojaus
dieną iškeliauti, tai užtęsė kalbas iki
vidurnakčio. 8 Aukštutiniame kamba-
ryje, kur mes buvome susibūrę, degė
daug žibintų. 9 Vienas jaunuolis, vardu
Eutichas, sėdėjęs ant palangės, giliai
įmigo, Pauliui ilgiau bedėstant. Miego
įveiktas, jis iš trečio aukšto nukrito že-
mėn. Kai jį pakėlė, jis buvo nebegyvas.
10 Nulipęs žemyn, Paulius pasilenkė
ir, apglėbęs jį, tarė: „Nekelkite triukš-
mo, gyvybė tebėra jame“. 11 Vėl užlipęs
aukštyn, jis laužė ir valgė duoną. Dar
ilgai jis kalbėjo, ligi pat aušros, ir tada
iškeliavo. 12 O jaunuolį atvedė gyvą, ir
tai buvo nemenka paguoda.

Iš Troadės į Miletą

13 Įsėdę į laivą, mes išplaukėme į Asą,
kur ketinome paimti Paulių, nes jis
buvo taip patvarkęs, pats norėdamas
ten nuvykti pėsčias. 14 Susitikę Ase, pa-
ėmėme jį ir nuplaukėme į Mitilėnę. 15 Iš
ten plaukdami toliau, kitą dieną atsi-
dūrėme priešais Chiją. Rytojaus die-
ną pasiekėme Samą ir dar po dienos*

20,15 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „po sustojimo Trogilione“.

– Miletą. [16] Nenorėdamas gaišti Azijo-
je, Paulius nutarė aplenkti Efezą, nes,
kiek įmanydamas, skubinosi Sekmi-
nes atšvęsti Jeruzalėje.

Atsisveikinimas su efeziečiais

[17] Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą kvieti-
mą, kad pas jį atvyktų Bažnyčios vy-
resnieji. [18] Jiems atėjus, Paulius prabilo:
„Jūs žinote, kaip aš visą laiką, nuo
pirmosios dienos, kurią įžengiau į
Aziją, pas jus elgiausi, [19] kaip tarnavau
Dievui visu nusižeminimu, ašaromis
ir bandymais, kuriuos teko iškęsti dėl
žydų pinklių. [20] Kaip nieko nenutylė-
jau, kas jums naudinga, bet kalbėjau
ir mokiau tiek viešumoje, tiek po na-
mus, [21] žydus ir graikus ragindamas at-
sigręžti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį
Jėzų.
[22] Ir štai aš, Dvasios belaisvis, ke-
liauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas
man ten nutiks; [23] tiktai Šventoji Dva-
sia kiekviename mieste man skelbia,
jog manęs laukia pančiai ir vargai.
[24] Bet aš per daug nebranginu savo gy-
vybės. Svarbu, kad tik *baigčiau savo
bėgimą ir įvykdyčiau tarnystę, kurią
esu gavęs iš Viešpaties Jėzaus: paliudy-
ti Dievo malonės Evangeliją.
[25] Ir štai dabar aš žinau, kad daugiau
nematysite mano veido jūs visi, su ku-
riais esu buvęs, skelbdamas Karalystę.
[26] Todėl aš šiandien iškilmingai pareiš-
kiu, jog nebūsiu kaltas, jei kas pražus!
[27] Aš jums nieko nenutylėjau ir paskel-
biau visus Dievo nutarimus.
[28] Būkite rūpestingi sau ir visai kai-
menei, kuriai Šventoji Dvasia jus pa-
skyrė vyskupais, kad ganytumėte Die-
vo Bažnyčią, kurią jis yra įsigijęs savo
krauju. [29] Žinau, kad, man pasitraukus,
įsibraus pas jus žiaurių vilkų, kurie ne-
pagailės kaimenės. [30] Net iš jūsų atsi-
ras tokių, kurie klastingomis kalbomis
stengsis patraukti paskui save moki-
nius. [31] Todėl budėkite ir nepamirškite,
jog aš per trejus metus dieną ir naktį
nepaliaudamas, su ašaromis įspėjinė-
jau kiekvieną. [32] O dabar pavedu jus
Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris turi
galią jus išugdyti ir duoti paveldėjimą
tarp visų pašvęstųjų.
[33] Nė iš vieno netroškau nei sidabro,
nei aukso, nei drabužio. [34] Jūs gi žinote,
kad mano ir palydovų reikalams tarna-
vo šitos va mano rankos. [35] Ir aš jums
visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant,
reikia paremti silpnuosius ir atminti
Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius:
'Palaimingiau duoti negu imti'*". [36] Tai
pasakęs jis atsiklaupė ir kartu su visais
pasimeldė. [37] Visi pradėjo graudžiai
verkti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį
bučiavo. [38] Jie ypač nuliūdo dėl žodžių,
jog nebematysią jo veido. Paskui jie pa-
lydėjo jį į laivą.

Kelionė į Jeruzalę

21 Išsiplėšę iš jų glėbio, mes išplau-
kėme ir tiesiu keliu atvykome
į Kosą, o kitą dieną per Rodą į Patarą.
[2] Radę laivą, plaukiantį į Finikiją, įlipo-
me ir išplaukėme. [3] Išvydę artėjant Ki-
prą, palikome jį kairėje, leidomės link
Sirijos ir išlipome Tyre. Ten laivas turė-
jo iškrauti savo krovinius. [4] Suradę mo-
kinių, prabuvome su jais septynias die-
nas. Dvasios apšviesti, jie patarė Pauliui
dar nevykti į Jeruzalę. [5] Toms dienoms
prabėgus, mes leidomės į kelionę, o jie
visi kartu su žmonomis ir vaikais paly-
dėjo iki miesto ribos. Pajūryje suklaupę
visi pasimeldėme. [6] Atsisveikinę suli-
pome į laivą, o jie sugrįžo namo.
[7] Keliaudami toliau, iš Tyro atplau-
kėme į Ptolemaidę. Ten pasveikino-
me brolius ir pasilikome pas juos vie-
nai dienai. [8] Kitą dieną vėl keliavome
ir atvykome į Cezarėją. Ten nuėjome į
evangelisto *Pilypo, vieno iš Septynių,

20,24 *2 Tim 4,7*

20,35 Žodžiai, matyt, žinomi iš padavimo.

21,8 *Apd 6,5; 8,5*

namus ir pas jį pasilikome. 9 Jis turėjo
keturias netekėjusias dukteris, kurios
buvo pranašės. 10 Mums būnant dar
kelias dienas, iš Judėjos atėjo vienas
pranašas, vardu *Agabas. 11 Jis apsi-
lankė pas mus, paėmė Pauliaus juostą
ir, susirišęs ja rankas ir kojas, pasakė:
„Šventoji Dvasia kalba: 'Vyrą, kuriam
priklauso ši juosta, tokiu būdu Jeru-
zalėje supančios žydai ir atiduos į pa-
gonių rankas'". 12 Tai išgirdę, ir mes,
ir tenykščiai prašėme, kad jis neitų į
Jeruzalę. 13 Bet Paulius atsakė: „Kodėl
raudate ir draskote man širdį? Aš pa-
sirengęs Jeruzalėje dėlei Viešpaties Jė-
zaus vardo ne tik būti supančiotas, bet
ir numirti!" 14 Taigi, jam nesutinkant,
mes liovėmės įkalbinėję ir tarėme: „Te-
būnie Viešpaties valia!"

Paulius Jeruzalėje

15 Po tų dienų, susiruošę į kelią, išvy-
kome į Jeruzalę. 16 Kai kurie mokiniai
iš Cezarėjos lydėjo mus ir nuvedė vieš-
nagėn pas kiprietį Mnasoną, vieną se-
nųjų mokinių.

17 Kai atvykome į Jeruzalę, džiaugs-
mingai mus sutiko broliai. 18 Rytojaus
dieną Paulius kartu su mumis nuėjo
pas Jokūbą, kur buvo susirinkę visi vy-
resnieji. 19 Juos pasveikinęs, jis smul-
kiai išdėstė visa, ką Dievas buvo pa-
daręs pagonijoje, pasinaudodamas jo
tarnyste. 20 Jie išklausę šlovino Dievą
ir tarė Pauliui: „Tu matai, broli, kiek
tūkstančių žydų tapo tikinčiaisiais,
ir jie visi uoliai laikosi Įstatymo. 21 Bet
jiems prikalbėta apie tave, kad tu mo-
kąs visus žydus, gyvenančius tarp pa-
gonių, atsižadėti Mozės, sakydamas,
jog jiems nereikią apipjaustyti vai-
kų nei laikytis papročių. 22 Ką daryti?
Šiaip ar taip, jie sužinos, kad esi atvy-
kęs. 23 Todėl padaryk, kaip tau sako-
me. Pas mus yra keturi *vyrai, padarę
įžadą. 24 Pasiimk juos, atlik apsivalymą
kartu su jais ir prisiimk išlaidas, kad
jie galėtų nusikirpti plaukus. Tuomet
visi pamatys, jog gandai apie tave nie-
ko neverti ir tu nenukrypdamas lai-
kaisi Įstatymo. 25 *O dėl tikinčiųjų iš
pagonių, tai mes esame išsiuntę nuro-
dymus, kad jie saugotųsi stabams pa-
aukotos mėsos, kraujo, pasmaugtų gy-
vulių mėsos ir ištvirkavimo".

26 Tuomet Paulius pasiėmė tuos vy-
rus ir kitą dieną su jais apsivalęs įžengė
į šventyklą. Ten jis nurodė paskutinę
apsivalymo dieną, kada už kiekvieną
jų turės būti paaukota atnaša.

Pauliaus suėmimas

27 Toms septynioms dienoms baigian-
tis, Azijos žydai, pastebėję Paulių šven-
tykloje, sukurstė visą minią ir, nutvėrę
jį, 28 pakėlė riksmą: „Izraelitai, gelbė-
kit! Šitas žmogus visur visus moko
prieš tautą, Įstatymą ir šią šventyklą.
Jis net atsivedė šventyklon graikų ir
suteršė šią šventą vietą". 29 Mat jie
prieš tai buvo matę su juo mieste *Tro-
fimą iš Efezo ir dabar manė, jog Paulius
jį atsivedęs į šventyklą.

30 Sujudo visas miestas, susibė-
go žmonės, nutvėrė Paulių ir ištempė
už šventyklos vartų. Vartai bematant
buvo uždaryti. 31 Jiems ketinant jį už-
mušti, įgulos viršininkui – tribūnui
buvo duota žinia: „Visoje Jeruzalėje
kyla sąmyšis!" 32 Jis nedelsdamas su
kareiviais ir šimtininkais atskubėjo
tenai. Jie, pamatę tribūną ir kareivius,
liovėsi mušę Paulių. 33 Prisiartinęs tri-
būnas įsakė suimti Paulių ir surišti
dviem grandinėmis. Paskui paklausė,
kas jis esąs ir ką padaręs. 34 Tuo tarpu
iš minios šaukė tai šį, tai tą. Negalėda-
mas dėl triukšmo nieko tikro sužinoti,
tribūnas įsakė nuvaryti Paulių į karei-
vines. 35 Atėjus prie laiptų, per minios

21,10 *Apd 11,28*
21,23-24 *Sk 6,13-21*
21,25 *Apd 15,29*
21,29 *Apd 20,4*

grūstį kareiviams teko jį nešte nešti. 36 Žmonės spraudėsi iš paskos, šaukdami: „Mirtis jam!“ 37 Vedamas į kareivines Paulius kreipėsi į tribūną: „Ar galiu tau šį tą pasakyti?“ Šis atsiliepė: „Tai tu moki graikiškai? 38 Vadinasi, tu – ne anas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išsivedė į dykumą keturis tūkstančius sikarijų!“ 39 Paulius atsakė: „Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, taigi įžymaus miesto pilietis. Prašau tave, leisk man prabilti žmonėms“. 40 Tribūnas sutiko. Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka miniai. Visiems nutilus, jis prabilo hebrajų kalba:

Pauliaus kalba

22 „Broliai ir tėvai! Paklausykite, ką nūnai pasakysiu sau apginti“. 2 Išgirdę jį kalbant hebrajiškai, jie dar labiau aprimo. O Paulius kalbėjo toliau: 3 „Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas šitame mieste ir griežtai pagal protėvių Įstatymą išėjęs mokslą prie *Gamalielio kojų. Aš buvau uolus Dievo kovotojas kaip ir jūs visi šiandien. 4 *Todėl iki mirties bausmės persekiojau šį Kelią*, pančiodamas ir įkalindamas vyrus ir moteris. 5 Tai gali paliudyti vyriausiasis kunigas ir seniūnų taryba. Iš jų buvau gavęs laišką broliams Damaske. Ir aš keliavau, pasiryžęs tenykščius supančioti ir atgabenti į Jeruzalę, kad jie būtų nubausti.

6 Kai keliavau ir artinausi prie Damasko, apie vidurdienį staiga iš dangaus mane apsiautė stipri šviesa. 7 Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą, man sakantį: 'Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?!' 8 Aš paklausiau: 'Kas esi, Viešpatie?' Jis man atsakė: 'Aš esu Jėzus Nazarietis, kurį tu persekioji'. 9 Mano palydovai matė šviesą, bet negirdėjo man kalbančiojo balso. 10 Aš dar paklausiau: 'Ką man daryti, Viešpatie?' O Viešpats man tarė: 'Kelkis, eik į Damaską, tenai tau bus pasakyta visa, ką tau reikia daryti'. 11 Kadangi tos veriančios šviesos apakintas nieko nemačiau, tik palydovų už rankų vedamas aš pasiekiau Damaską.

12 Toksai Ananijas, dievobaimingas, Įstatymui ištikimas žmogus, giriamas visų aplinkinių žydų, 13 atėjęs stojo prieš mane ir tarė: 'Broli Sauliau, praregėk!' Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau. 14 O jis kalbėjo: 'Mūsų protėvių Dievas pasirinko tave, kad pažintum jo valią, išvystum Teisųjį ir išgirstum jo balsą iš jo burnos, 15 nes tu visiems žmonėms paliudysi, ką esi regėjęs ir girdėjęs. 16 Tad ko lauki? Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis jo vardo!'

17 Vėliau, sugrįžęs į Jeruzalę ir melsdamasis šventykloje, aš patyriau dvasios pagavą. 18 Išvydau Jėzų, ir jis pasakė: 'Skubiai pasitrauk iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavojo liudijimo apie mane'. 19 Aš atsiliepiau: 'Viešpatie, juk jie žino, kad aš tavo tikinčiuosius sinagoga nuo sinagogos varydavau į kalėjimą ir plakdinau. 20 *O kai buvo pralietas tavo liudytojo Stepono kraujas, aš ten stovėjau pritardamas ir sergėjau jo žudikų drabužius'. 21 Bet jis man pakartojo: 'Eik, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis'“.

Paulius – Romos pilietis

22 Jie klausėsi jo iki šitų žodžių, o čia ėmė garsiai rėkti: „Nušluoti nuo žemės tokį! Nepalikti jo gyvo!“ 23 Jie klykė, mosavo drabužiais ir svaidė į orą smėlį. 24 Tribūnas įsakė nuvesti Paulių į kareivines ir liepė tardyti plakant, kad išaiškėtų, kodėl žmonės prieš jį taip įsiutę. 25 Kai jau buvo pririštas diržais, jis kreipėsi į šalia stovintį šimtininką:

22,3 *Apd 5,34-39*

22,4-5 *Apd 8,3; 26,9-11*

22,4 Žr. Apd 19,9.

22,20 *Apd 7,58*

„Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir
dar nenuteistą?“
26 Tai išgirdęs, šimtininkas priėjo
prie tribūno ir pareiškė: „Ką sumanei
daryti? Tas žmogus yra Romos pilie-
tis!“ 27 Tribūnas atėjęs paklausė: „Pa-
sakyk man, ar tu Romos pilietis?“ Šis
patvirtino: „Taip“. 28 Tribūnas tarė: „Aš
šitą pilietybę įsigijau už didelius pini-
gus“. Paulius atsiliepė: „O aš ją turiu
nuo gimimo“. 29 Bematant pasitraukė
nuo jo tie, kurie turėjo jį tardyti. Suži-
noję̨s jį esant Romos pilietį, tribūnas
nusigando, kam jį surišdinęs.

Žydų teismo taryboje

30 Rytojaus dieną, norėdamas tiksliau
išsiaiškinti, kuo jis žydų kaltinamas,
tribūnas įsakė jį išleisti iš kalėjimo; lie-
pė sušaukti kunigus bei visą teismo ta-
rybą ir, atvedęs Paulių, pastatė jų aki-
vaizdoje.

23 Skvarbiu žvilgsniu permetęs
tarybą, Paulius prabilo:
„Vyrai, broliai! Iki šios dienos aš el-
giausi Dievo akivaizdoje visiškai gry-
na sąžine“. 2 Bet vyriausiasis kuni-
gas Ananijas įsakė ten stovintiesiems
smogti jam per burną. 3 Tuomet Pau-
lius jam tarė: „Tau smogs Dievas, *tu,
pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane
teistum pagal Įstatymą, o liepi mane
mušti prieš Įstatymą?“ 4 Ten esan-
tys įspėjo: „Tu įžeidi Dievo vyriausią-
jį kunigą“. 5 Paulius atsiliepė: „Broliai,
aš nežinojau, kad jis vyriausiasis ku-
nigas. Juk parašyta: **Nepiktžodžiauk
savo tautos vadovui*“.
6 Žinodamas, kad viena dalis buvo
sadukiejai, o kita – fariziejai, Paulius
sušuko tarybai: „Broliai, *aš fariziejus,
kilęs iš fariziejų šeimos, ir jūs mane
teisiate už mirusiųjų prisikėlimo vil-
tį“. 7 Jam tai pasakius, tarp fariziejų ir
sadukiejų kilo barnis, ir susirinkimas
suskilo. 8 Mat *sadukiejai neigia mi-
rusiųjų prisikėlimą, angelų ir dvasios
buvimą, o fariziejai tuos dalykus pri-
pažįsta. 9 Todėl pakilo didelis klegesys.
Kai kurie Rašto aiškintojai iš fariziejų
atsistojo ir griežtai prieštaravo: „Mes
nerandame nieko blogo šitame žmo-
guje. 10 O kas, jeigu jam kalbėjo dvasia
arba angelas?!“ Įsisiautėjus smarkiems
ginčams, tribūnas, bijodamas, kad jie
nesudraskytų Pauliaus, įsakė kareivių
daliniui nusileisti žemyn, išplėšti Pau-
lių iš jų ir nuvesti į kareivines.
11 Kitą naktį Pauliui pasirodė Vieš-
pats ir tarė: „Būk tvirtas! Kaip liudijai
apie mane Jeruzalėje, taip reikės tau
liudyti ir Romoje“.

Žydų sąmokslas

12 Rytojaus dieną susirinko būrys žydų
ir prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol
nenužudys Pauliaus. 13 Tokį suokalbį
padarė daugiau negu keturiasdešimt
žmonių. 14 Jie nuėjo pas aukštuosius
kunigus bei seniūnus ir pasakė: „Mes
prisiekėme nieko neragauti, kol nenu-
žudysime Pauliaus. 15 O jūs kartu su ta-
ryba prašykite tribūną, kad jis pristaty-
tų jį jums, lyg norėtumėte tiksliau ištirti
jo bylą. Tuo tarpu mes būsime pasiren-
gę nudėti jį kelyje“. 16 Apie šį suokalbį
nugirdo Pauliaus sesers sūnus. Jis atėjo
į kareivines ir pranešė Pauliui. 17 Tada
Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką,
paprašė: „Nuvesk šį jaunuolį pas tribū-
ną. Jis turi jam kai ką pranešti“. 18 Tas
paėmė, nuvedė jį pas tribūną ir paaiš-
kino: „Kalinys Paulius pasikvietė mane
ir paprašė, kad atvesčiau pas tave šitą
jaunuolį. Jis turįs tau kai ką pasakyti“.
19 Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasi-
vėdėjo į šalį ir paklausė: „Ką turi man
pranešti?“ 20 Tas atsakė: „Žydai susi-
mokė prašyti tave, kad rytoj nuvestum
Paulių į teismo tarybą, neva norėdami

23,3 *Mt 23,27-28*
23,5 *Iš 22,28*
23,6 *Apd 26,5; Fil 3,5*
23,8 *Mt 22,23; Mk 12,18; Lk 20,27*

tiksliau ištirti jo bylą.' 21 Netikėk jais!
Daugiau negu keturiasdešimt vyrų su-
sitarę prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol
jo nenužudys. Jie jau dabar pasiruošę ir
laukia tavo sutikimo". 22 Tribūnas atlei-
do jaunuolį ir liepė niekam nesakyti, ką
buvo jam pranešęs.

Paulius gabenamas į Cezarėją

23 Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas
įsakė: „Nuo trečios nakties valandos
laikykite parengtyje du šimtus karių žy-
giuoti į Cezarėją, taip pat septyniasde-
šimt raitelių ir du šimtus ietininkų. 24 Pa-
rūpinkite ir arklių, kad raitą Paulių būtų
galima saugiai nugabenti pas valdytoją
Feliksą". 25 Be to, jis parašė tokį laišką:
26 „Klaudijus Lisijas kilniausiajam
valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.
27 Šitą vyrą žydai buvo nutvėrę ir
norėjo nužudyti. Aš su kareiviais jį iš-
gelbėjau, sužinojęs esant Romos pilie-
tį. 28 Norėdamas patirti jo apkaltinimo
priežastį, nuvedžiau į jų teismo tarybą.
29 Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įsta-
tymo klausimų, o ne dėl kokio nusi-
kaltimo, baustino mirtimi ar kalėjimu.
30 Kadangi man buvo pranešta apie jam
gresiantį sąmokslą, aš nedelsdamas
siunčiu jį pas tave. Taip pat nurodžiau
kaltintojams, kad jie tau pateiktų prieš
jį turimus kaltinimus".
31 Kareiviai, vykdydami įsakymą,
paėmė ir nugabeno nakčia Paulių į An-
tipatridę. 32 Rytojaus dieną jie pasiun-
tė su juo raitelius, o patys sugrįžo į ka-
reivines. 33 Atvykę į Cezarėją, raiteliai
įteikė valdytojui laišką ir pristatė Pau-
lių. 34 Perskaitęs laišką, jis pasiteiravo,
iš kokios provincijos esąs. Sužinojęs,
jog iš Kilikijos, 35 jis pasakė: „Aš tave
apklausiu, kai atvyks tavo kaltintojai".
Ir liepė jį sergėti Erodo pretorijuje.

Žydai skundžia Paulių Feliksui

24 Po penkių dienų atvyko vy-
riausiasis kunigas Ananijas su
keliais seniūnais ir advokatu Tertulu.
Jie pateikė valdytojui kaltinimus prieš
Paulių. 2 Kai pastarasis buvo iškvies-
tas, Tertulas pradėjo savo kaltinamąją
kalbą:
„Tavo dėka mes turime tikrą taiką
ir daug pagerinimų tautai, įvestų tavo
rūpesčiu. 3 Mes, prakilnusis Feliksai,
visuomet ir visur tai pripažįstame su
didžiu dėkingumu. 4 Nenorėdamas ta-
vęs ilgiau gaišinti, prašau tave trumpai
mūsų paklausyti su savo įprastu ma-
loningumu. 5 Mes nustatėme, kad šis
žmogus tarsi maras kursto sumišimą
viso pasaulio žydijoje ir yra nazarie-
čių atskalos vadovas. 6 Jis net mėgino
išniekinti šventyklą. Štai kodėl mes
jį suėmėme.* 8 Iš jo galėsi pats išsitei-
rauti ir viską sužinoti apie mūsų kalti-
nimus". 9 Tiems žodžiams pritarė žy-
dai, tvirtindami, jog taip esą iš tikrųjų.
10 Valdytojui davus ženklą, Paulius at-
sakė:

Pauliaus atsakymas kaltintojams

„Žinodamas tave jau daug metų esant
šios tautos teisėju su pasitikėjimu mė-
ginsiu ginti savo bylą. 11 Tau nesunku
nustatyti jog prabėgo ne daugiau kaip
dvylika dienų, kai aš atvykau į Jeruza-
lę kaip maldininkas. 12 Nei šventykloje,
nei sinagogose, nei mieste niekas ma-
nęs nematė su kuo nors besiginčijant
ar telkiant minią. 13 Jie negali įrodyti to,
kuo dabar mane kaltina.
14 Vis dėlto aš tau išpažįstu, jog tar-
nauju savo protėvių Dievui pagal Ke-
lią, jų vadinamą atskala. Aš tikiu visa,
kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose.
15 Kartu su jais turiu Dieve viltį, jog bus
teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš nu-
mirusių. 16 Todėl aš stengiuosi visuo-
met turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir

24,6 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „Ir mes norė-
jome jį nuteisti, remdamiesi savuoju Įsta-
tymu. 7 Tik tribūnas Lisijas beatodairiška
prievarta išplėšė jį iš mūsų rankų ir liepė jo
kaltintojams atvykti pas tave".

prieš žmones. 17 *Aš po daugelio metų
atkeliavau savo tautai atiduoti pašal-
pų ir paaukoti atnašų. 18 Ta proga rado
mane šventykloje apsivaliusį, be jo-
kios minios ir be jokio triukšmo 19 kai
kurie Azijos žydai. Tai jiems reikėjo čia
būti ir, jei ką turi prieš mane, kaltinti
tavo akyse. 20 Pagaliau tegul ir šitie pa-
sako, kokį nusikaltimą jie man įrodė
teismo taryboje! 21 Nebent tik žodžius,
kuriuos šaukiau, stovėdamas tarp jų:
*'Šiandien jūs mane teisiate už miru-
siųjų prisikėlimą!'"

Pauliaus kalinimas Cezarėjoje

22 Feliksas, gerai nusimanydamas apie
tą Kelią, atidėjo skundo svarstymą, sa-
kydamas: „Kai atvyks tribūnas Lisijas,
tuomet ir išsiaiškinsiu jūsų klausimą".
23 Jis davė nurodymą šimtininkui ser-
gėti Paulių, tačiau daryti lengvatų ir
netrukdyti jo žmonėms teikti jam pas-
laugų.

24 Po kelių dienų Feliksas atėjo su
savo žmona Druzila, kuri buvo žydė.
Jis liepė pakviesti Paulių ir išklausė jo
pasakojimo apie Kristaus Jėzaus tikė-
jimą. 25 Pauliui dėstant apie teisumą,
susilaikymą ir būsimąjį teismą, Felik-
sas išsigando ir tarė: „Šiam kartui už-
tenka. Gali eiti. Kai bus metas, aš tave
pasišauksiu". 26 Be to, jis tikėjosi gauti
iš Pauliaus pinigų. Todėl dažnokai jį
kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.

27 Prabėgus dvejiems metams, Fe-
liksą pakeitė įpėdinis Porcijus Festas.
Norėdamas įsiteikti žydams, Feliksas
paliko Paulių kalėjime.

Paulius apeliuoja į ciesorių

25 Atvykęs į provinciją, Festas po
trijų dienų nukeliavo iš Ceza-
rėjos į Jeruzalę. 2 Ten į jį kreipėsi aukš-
tieji kunigai ir žydų didikai, kaltindami
Paulių 3 ir prašydami malonės jį atsiųs-
ti į Jeruzalę, klastingai galvodami ke-
lyje nužudyti. 4 Festas atsakė, jog Pau-
lius turįs būti saugomas Cezarėjoje, be
to, jis pats ketinąs netrukus ten grįžti.
5 „Tegul jūsų įgaliotiniai, – tęsė jis, –
keliauja kartu ir, jei tas vyras nusikal-
tęs, jį skundžia".

6 Pabuvęs tarp jų ne daugiau kaip
aštuonias ar dešimt dienų, jis sugrįžo
į Cezarėją. Kitą dieną, atsisėdęs į teis-
mo krasę, liepė atvesti Paulių. 7 Vos tik
pasirodžiusį apspito jį iš Jeruzalės at-
vykę žydai, mėgindami primesti aibę
sunkių kaltinimų, tačiau neįstengė
jų įrodyti. 8 Paulius gynėsi: „Aš nieku
nenusikaltęs nei žydų Įstatymui, nei
šventyklai, nei ciesoriui".

9 Norėdamas parodyti palankumą
žydams, Festas paklausė Paulių: „Ar
nori keliauti į Jeruzalę ir ten būti mano
teisiamas už šiuos dalykus?" 10 Pau-
lius atsakė: „Aš stoviu prieš ciesoriaus
teismą ir ten privalau būti teisiamas.
Aš nepadariau žydams skriaudos, kaip
tu pats puikiai žinai. 11 Jei esu nusikal-
tęs ir padaręs ką nors verta mirties, tai
neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami
kaltinimai nepagrįsti, niekas neturi
jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi cie-
soriaus!" 12 Tuomet Festas, pasitaręs su
savo taryba, paskelbė: „Šaukeisi cieso-
riaus – eisi pas ciesorių".

Agripa ir Berenikė aplanko Paulių

13 Praslinkus kelioms dienoms, kara-
lius Agripa ir Berenikė apsilankė Ce-
zarėjoje Festo pasveikinti. 14 Viešnagei
užtrukus, Festas supažindino karalių
su Pauliaus byla ir papasakojo: „Felik-
sas paliko man tokį kalinį. 15 Kai buvau
Jeruzalėje, aukštieji žydų kunigai ir se-
niūnai apsilankė pas mane, kaltindami
jį ir reikalaudami pasmerkti. 16 Aš jiems
atsakiau, kad romėnai neturi papročio
pasmerkti kokį nors žmogų, neda-
vę kaltinamajam galimybės stoti savo
kaltintojų akivaizdoje ir gintis nuo
kaltinimų. 17 Jiems čionai atvykus, aš

24,17-18 *Apd 21,17-28*
24,21 *Apd 23,6*

nedelsdamas rytojaus dieną atsisėdau
į teismo krasę ir liepiau atvesti tą žmo-
gų. 18 Skundėjai nesugebėjo įrodyti jo-
kio nusikaltimo, kokio buvau tikėjęsis.
19 Jie vien ginčijosi ir jam prikaišiojo dėl
kai kurių savo tikėjimo klausimų ir dėl
kažkokio mirusio Jėzaus, kurį Paulius
tvirtino esant gyvą. 20 Dvejodamas,
kaip išspręsti tokius klausimus, aš pa-
klausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruza-
lę ir tenai būti teisiamas. 21 Bet Paulius
pareikalavo, kad jo byla būtų perduota
Augusto* žiniai. Todėl aš įsakiau jį to-
liau kalinti, kol išsiųsiu pas ciesorių“.
22 Agripa tarė Festui: „Aš ir pats norė-
čiau pasiklausyti to žmogaus“. Anas
sutiko: „Galėsi rytoj pasiklausyti“.

23 Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė
atėjo su didele iškilme. Jie įžengė į salę
kartu su tribūnais ir miesto didžiū-
nais. Festas liepė įvesti Paulių. 24 Fes-
tas prabilo: „Karaliau Agripa ir sve-
čiai! Jūs matote žmogų, dėl kurio visa
gausybė žydų kreipėsi į mane Jeruza-
lėje ir čia, šaukdami, kad jo negalima
palikti gyvo. 25 Bet aš nustačiau, kad
jis nėra padaręs nieko, kas būtų baus-
tina mirtimi. Jam šaukiantis Augusto,
nusprendžiau jį ten pasiųsti, 26 tačiau
nežinau nieko tikra, ką turėčiau pa-
rašyti valdovui. Todėl aš iškviečiau jį
jūsų akivaizdon, ypač tavo, karaliau
Agripa, kad, jį apklausęs, žinočiau, ką
turiu parašyti. 27 Mat, man rodos, ne-
protinga siųsti kalinį, nenurodant kal-
tinimo“.

Pauliaus kalba

26 Tuomet Agripa tarė Pauliui:
„Tau leidžiama paaiškinti savo
bylą“. Ir Paulius, pamojęs ranka, pra-
dėjo apsigynimo kalbą:

2 „Karaliau Agripa! Esu laimingas,
galėdamas šiandien tavo akivaizdoje
gintis nuo visų žydų kaltinimų, 3 juo
labiau, kad tau pažįstami visi žydų pa-
pročiai ir ginčijami klausimai. Todėl
prašau kantriai manęs išklausyti.

4 Visi žydai žino apie mano gyveni-
mą nuo jaunystės, ir kaip jis prabėgo iš
pradžių mano tautoje, Jeruzalėje. 5 Jie
pažįsta mane nuo seno ir, jei norėtų,
galėtų paliudyti, kad aš kaip *farizie-
jus gyvenau, laikydamasis griežčiau-
sios mūsų tikėjimo krypties. 6 Dabar aš
čia stoviu ir esu teisiamas už tai, kad
viliuosi pažadu, kurį Dievas yra da-
vęs mūsų protėviams. 7 Jo išsipildant
tikisi sulaukti mūsų dvylikos giminių
tauta, stropiai tarnaudama Dievui die-
ną ir naktį. Dėl šios vilties, karaliau, ir
įskundė mane žydai. 8 Kodėl jums atro-
do neįtikėtina, kad Dievas prikelia nu-
mirusius?

9 *Kitados ir aš maniau, kad mano
pareiga visais būdais kovoti su Jėzaus
Nazariečio vardu. 10 Aš taip ir dariau
Jeruzalėje. Gavęs iš aukštųjų kunigų
įgaliojimus, daugybę šventųjų įmesdi-
nau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi,
pritardavau. 11 Dažnai įvairiose sina-
gogose grasinimais verčiau juos pikt-
žodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs,
persekiojau net svetimuose miestuose.

12 Tais pačiais tikslais aš keliavau į
Damaską, turėdamas aukštųjų kuni-
gų įgaliojimus ir leidimą. 13 Kelyje vi-
durdienį, karaliau, aš staiga išvydau,
kaip mane ir mano kelionės draugus iš
dangaus apsiautė šviesa, skaistesnė už
saulę. 14 Mes visi parpuolėme žemėn, o
aš išgirdau balsą, kuris man sakė heb-
rajiškai: ‘Sauliau, Sauliau, kam mane
persekioji? Sunku tau spyriotis prieš
akstiną!’ 15 Aš paklausiau: ‘Kas tu esi,
Viešpatie?’ O Viešpats atsakė: ‘Aš esu
Jėzus, kurį tu persekioji. 16 Bet kelkis ir
laikykis ant kojų! Aš tau apsireiškiau,
kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju
tų dalykų, kuriuos matei ir kuriuos tau
dar apreikšiu. 17 Aš tave gelbėsiu nuo

25,21 T. y. Romos imperatoriaus.

26,5 *Apd 23,6; Fil 3,5*
26,9-11 *Apd 8,3; 22,4-5*

tautiečių ir pagonių, pas kuriuos tave
siunčiu, [18] kad atvertum jų akis ir jie iš
tamsybių grįžtųsi į šviesą, nuo šėto-
no galybės – į Dievą ir, tikėdami mane,
gautų nuodėmių atleidimą bei dalį su
pašventintaisiais'. [19] Todėl, karaliau
Agripa, negalėjau būti neklusnus dan-
gaus apreiškimui. [20] *Iš pradžių Da-
maske ir *Jeruzalėje, o paskui visoje Ju-
dėjoje ir pagonijoje ėmiau skelbti, kad
žmonės atsiverstų, sugrįžtų pas Dievą
ir imtųsi atsivertimą liudijančių darbų.
[21] Už tai žydai sugriebė mane šven-
tykloje ir mėgino užmušti. [22] Bet, Dievo
padedamas, iki šios dienos aš tebeliu-
diju mažam ir dideliam, neskelbdamas
nieko viršaus, o tik tai, ką yra skelbę
įvyksiant pranašai ir Mozė, [23] būtent,
jog Mesijas kentės, jog, *pirmutinis
prisikėlęs iš numirusių, *paskelbs švie-
są tautai ir pagonims".

Klausytojų atsiliepimai

[24] Jam taip aiškinant, Festas garsiai
sušuko: „Pauliau, tu iš galvos kraus-
taisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto".
[25] Paulius atsiliepė: „Ne, nesikraustau
iš galvos, prakilnusis Festai, bet kalbu
tiesos ir sveiko proto žodžius. [26] Šiuos
dalykus žino karalius, kuriam aš taip
atvirai kalbu. Esu tikras, kad iš viso to
jam nieko nėra nežinomo, juoba kad
šitai dėjosi ne kur nors užkampyje.
[27] Karaliau Agripa, ar tiki pranašais?
Aš žinau, kad tiki". [28] Agripa atsakė:
„Tuojau, žiūrėk, įtikinsi mane krikš-
čionimi tapti..." [29] Paulius palinkėjo:
„Duok, Dieve, kad ar tuojau, ar ne tuo-
jau ne tik tu, bet ir visi, šiandien girdė-
ję mane kalbant, taptų tokie, kaip aš,
tik be šitų pančių!"
[30] Tuomet pakilo karalius, valdyto-
jas, Berenikė ir kiti svečiai. [31] Išeidami
jie kalbėjosi: „Šitas žmogus niekuo ne-
nusipelnė mirties ar pančių". [32] Agripa
Festui pareiškė: „Būtų buvę galima pa-
leisti šį žmogų, jeigu jis nebūtų šaukę-
sis ciesoriaus".

Paulius gabenamas į Romą

27 Kai buvo nuspręsta, kada iš-
plaukti mums į Italiją, Paulius
ir keli kiti kaliniai buvo perduoti Au-
gusto kohortos šimtininkui, vardu Ju-
lijui. [2] Mes įlipome į Adramitijos laivą,
kuris turėjo plaukti Azijos pakrantė-
mis ir netrukus leidomės į kelionę.
Su mumis buvo makedonietis Aris-
tarchas iš Tesalonikos. [3] Kitą dieną at-
plaukėme į Sidoną. Julijus draugiškai
elgėsi su Pauliumi, leido jam aplankyti
bičiulius, ir šie juo pasirūpino. [4] Iš ten
mums teko buriuoti Kipro užuovėja,
nes pūtė priešiniai vėjai. [5] Perplaukę
jūrą ties Kilikija ir Pamfilija, mes at-
vykome į Lykijos miestą Myrą. [6] Tenai
šimtininkas surado Aleksandrijos lai-
vą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino
mus į jį.
[7] Daug dienų plaukėme palengva ir
vargais negalais atsiradome ties Knidu.
Kadangi vėjas kliudė priplaukti prie
kranto, plaukėme Kretos priedangoje,
Salmonės kyšulio kryptimi. [8] Vargingai
jį aplenkę, atvykome į vietovę, kuri va-
dinasi Gražioji Prieplauka, netoli Lasė-
jos miesto.
[9] Prabėgo daug laiko, ir laivyba
tapo pavojinga, nes jau buvo pasibai-
gęs rudens pasninko metas. [10] Paulius
juos įspėjo: „Vyrai, aš numatau, jog šis
plaukimas bus grėsmingas ir pražūtin-
gas ne tik kroviniams bei laivui, bet ir
mūsų gyvybėms". [11] Tačiau šimtininkas
labiau tikėjo vairininku ir laivo savi-
ninku negu Pauliaus įspėjimais. [12] Ka-
dangi uostas nebuvo tinkamas žiemo-
ti, daugumas nusprendė iš ten plaukti
toliau, kaip nors pasiekti Feniksą, Kre-
tos uostą, atvirą į pietvakarius ir šiau-
rės vakarus, ir tenai žiemoti.

26,20 *Apd 9,20*
26,20 *Apd 9,28-29*
26,23 *1 Kor 15,20*
26,23 *Iz 42,6; 49,6*

Audra ir laivo sudužimas

[13] Papūtus lengvam pietų vėjui, jie tikė-
josi įvykdyti savo sumanymą ir, pakė-
lę inkarą, leidosi pirmyn palei Kretos
krantus. [14] Bet greitai nuo salos pusės
pakilo viesulas, vadinamas Šiaurryčiu.
[15] Jis pagavo laivą, nepajėgusį jam prie-
šintis, ir mes turėjome jį leisti pavėjui.
[16] Kai mus nešė pro salelę, vardu Kau-
dą, mes tik vargais negalais išsaugo-
jome gelbėjimo valtį. [17] Kai ji buvo už-
kelta, jūreiviai ėmėsi stiprinti laivą ir
apjuosė jį virvėmis. Kad nepakliūtume
ant Sirto seklumų, jie nuleido bures ir
taip plaukė toliau. [18] Mus baisiai var-
gino audra. Todėl rytojaus dieną teko
išmesti į jūrą dalį krovinio. [19] Trečią
dieną jūrininkai savo rankomis išmetė
kai kuriuos laivo įrenginius. [20] Ilgą lai-
ką nematydami nei saulės, nei žvaigž-
džių, smarkios audros blaškomi, mes
galiausiai praradome bet kokią viltį iš-
sigelbėti.

[21] Žmonės jau ilgą laiką nieko neval-
gė. Paulius priėjo prie jų ir tarė: „Vyrai!
Reikėjo paklausyti manęs ir neplaukti
nuo Kretos į jūrą. Būtų išvengta pavojų
ir nuostolių. [22] Tačiau ir dabar patariu
nenusiminti. Niekas iš jūsų nežus, tik
laivas. [23] Šią naktį man apsireiškė an-
gelas Dievo, kuriam aš priklausau ir
tarnauju, [24] ir pranešė: 'Nebijok, Pau-
liau! Tu privalai stoti prieš ciesorių.
Todėl Dievas tau dovanoja visus, kurie
su tavimi plaukia'. [25] Tad, vyrai, drą-
siau! Aš tikiu Dievu, kad taip ir įvyks,
kaip man pasakyta. [26] Mus išmes į ko-
kią nors salą“.

[27] Kai buvome svaidomi Adrijos jū-
roje keturioliktą naktį, apie vidurnaktį
jūreiviams pasirodė, kad artėjame prie
sausumos. [28] Jie išmetė grimzlę ir nu-
statė dvidešimties jūros sieksnių gylį;
išmatavę dar kartą, berado penkioli-
ka. [29] Bijodami užšokti ant povande-
ninių uolų, jie išmetė iš paskuigalio
keturis inkarus ir ėmė laukti aušros.
[30] Jūreiviai mėgino pabėgti iš laivo. Jie
nuleido į jūrą gelbėjimo valtį, neva
norėdami išmesti inkarus laivo prie-
šakyje. [31] Paulius įspėjo šimtininką ir
kareivius: „Jeigu šitie nepasiliks laive,
jūs neišsigelbėsite“. [32] Tada kareiviai
nukapojo valties virves ir leido jai nu-
kristi į jūrą.

[33] Dar nepradėjus švisti, Paulius
paragino visus valgyti, sakydamas:
„Šiandien jau keturiolikta diena, kaip
jūs laukiate nevalgę, nieko burnoje
neturėję. [34] Todėl aš jus prašau val-
gyti. To reikia jūsų išsigelbėjimui. Nė
vienam jūsų nenukris nė plaukas nuo
galvos!“ [35] Tai pasakęs, jis paėmė duo-
nos, visų akivaizdoje padėkojo Die-
vui, laužė ir pradėjo valgyti. [36] Tuo-
met visi pralinksmėjo ir ėmėsi valgio.
[37] Laive iš viso buvome du šimtai sep-
tyniasdešimt šeši žmonės. [38] Pavalgę
jie palengvino laivą, išmesdami jūron
javus.

[39] Rytui išaušus, jūreiviai negalėjo
pažinti žemės, tiktai pastebėjo nedi-
delę įlanką lėkštais krantais, į kurią, jei
bus įmanoma, jie nutarė pasukti laivą.
[40] Nupjovė inkarus, paliko juos jūroje,
atleido vairo diržus ir, iškėlę prieš vėją
priekinę burę, leidosi į krantą. [41] Atsi-
dūrę prie seklumos, jie užšokdino ant
jos laivą. Priekis liko tvirtai įsmigęs, o
paskuigalis ėmė irti nuo smarkios mū-
šos.

[42] Tuo metu kareiviai sumanė išžu-
dyti kalinius, kad kuris išplaukęs ne-
pasprūktų. [43] Bet šimtininkas, gelbė-
damas Paulių, sutrukdė jų sumanymą.
Jis įsakė, kad mokantys plaukti pirmi
šoktų į jūrą ir plauktų į krantą, [44] o kiti
tai padarytų kas ant lentų, kas ant lai-
vo nuolaužų. Šitaip visi išsigelbėjo ir
pasiekė žemę.

Paulius Maltoje

28 Išsigelbėję sužinojome, kad
sala vadinasi Malta. [2] Vietos gy-
ventojai su mumis elgėsi labai draugiš-
kai. Užkūrė ugnį ir pakvietė mus visus

prie jos, nes lijo ir buvo šalta. [3] Pau-
lius pririnko glėbį sausų šakų ir metė
į ugnį. Čia nuo kaitros iš laužo iššoko
angis ir įsikirto jam į ranką. [4] Pamatę
prikibusį prie rankos šliužą, gyven-
tojai ėmė vienas kitam kalbėti: „Tas
žmogus tikriausiai žmogžudys: išsi-
gelbėjo iš jūros, o keršto deivė vis tiek
neduoda jam gyventi". [5] Tačiau jis nu-
purtė šliužą į ugnį, nepatirdamas nie-
ko blogo. [6] Gyventojai laukė, kada jis
ištins ir kris negyvas. Laukę nesulaukę
ir pamatę, kad jam nesidaro nieko blo-
go, jie pakeitė nuomonę ir ėmė kalbėti,
jog jis esąs dievaitis.

[7] Netoli tos vietos buvo vyriausio
salos valdininko Publijaus valdos. Jis
mus priglaudė ir tris dienas bičiuliš-
kai globojo. [8] Tuo metu Publijaus tėvas
buvo susirgęs karštine ir viduriavimu.
Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždė-
jo ant jo rankas ir išgydė. [9] Po šito įvy-
kio ir kiti salos ligoniai ėjo pas Paulių
ir buvo išgydyti. [10] Už tai žmonės mus
didžiai gerbė, o išvykstant aprūpino
viskuo, ko mums reikėjo.

Iš Maltos į Romą

[11] Po trijų mėnesių mes išplaukėme
Aleksandrijos laivu, žiemojusiu saloje.
Jis turėjo Dioskūrų* ženklą. [12] Atplau-
kę į Sirakūzus, prastovėjome tris die-
nas. [13] Tada, buriuodami palei kran-
tą, pasiekėme Regijų ir dar po dienos,
ėmus pūsti pietų vėjui, per dvi dienas
atvykome į Puteolus. [14] Ten susitikome
su broliais; jie pakvietė mus septynias
dienas paviešėti. Taip mes atvykome į
Romą. [15] Tenykščiai broliai, išgirdę apie
mus, atėjo pasitikti iki Apijaus aikštės
ir Trijų Tavernų. Juos išvydęs, Paulius
dėkojo Dievui ir įgavo pasitikėjimo.
[16] Kai atvykome į Romą, Pauliui buvo
leista apsigyventi vienam su sergėnčiu
jį kareiviu.

Pokalbis su Romos žydais

[17] Po trijų dienų jis pasikvietė pas save
žydų vyresniuosius. Jiems susirinkus,
jis prabilo: „Broliai! Nors aš nesu nu-
sikaltęs nei tautai, nei papročiams,
buvau Jeruzalėje suimtas ir atiduotas
į romėnų rankas. [18] Tie ištardę norėjo
mane paleisti, nes nerado jokio mir-
ties verto nusižengimo. [19] Kadangi žy-
dai prieštaravo, *turėjau šauktis cieso-
riaus, tiktai ne tam, kad apkaltinčiau
savo tautą. [20] Dėl šios priežasties aš
norėjau su jumis pasimatyti ir pasikal-
bėti. Juk aš nešioju šitą grandinę dėl Iz-
raelio vilties!"

[21] Jie atsakė jam: „Mes nesame gavę
apie tave iš Judėjos laiškų, ir niekas
iš brolių nebuvo atvykęs su blogomis
žiniomis ar kalbomis apie tave. [22] Vis
dėlto norėtume išgirsti tavo pažiūras.
Mat apie šią atskalą tiek težinome, jog
jai visur prieštaraujama".

[23] Paskyrę jam dieną, daugelis suėjo
pas jį į butą. Nuo ryto iki vakaro jis dės-
tė jiems ir liudijo apie Dievo karalystę,
įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės Įsta-
tymo ir Pranašų. [24] Vieni jo žodžiais
tikėjo, kiti ne. [25] Nesutardami tarpu-
savyje, jie ėmė skirstytis, o Paulius te-
pasakė jiems viena: „Teisingai Šventoji
Dvasia yra jūsų protėviams pasakiusi
per pranašą Izaiją:

[26] **Eik pas šią tautą ir sakyk:*
Girdėti girdėsite,
bet nesuprasite,
žiūrėti žiūrėsite,
bet nematysite.
[27] *Šitų žmonių širdis aptuko,*
jie prastai girdėjo ausimis
ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų akimis,
neišgirstų ausimis,
nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir aš jų
nepagydyčiau.

28,11 T. y. senovės graikų dievų – dvynių Kastoro ir Polukso, jūreivių globėjų.

28,19 *Apd 25,11*
28,26-27 *Iz 6,9-10*

[28] Todėl žinokite: šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonių tautoms, jos ir išgirs“.*

28,28 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 29: „Jam tai pasakius, žydai išėjo, smarkiai ginčydamiesi tarp savęs“.

Pabaiga

[30] Paulius pasiliko gyventi savo išsinuomotame bute ištisus dvejus metus ir priimінėdavo visus savo lankytojus.
[31] Jis skelbė Dievo karalystę ir visiškai drąsiai ir netrukdomas mokė apie Viešpatį Jėzų Kristų.

LAIŠKAS ROMIEČIAMS

Laiškas romiečiams (gr. *epistolē pros rōmaious*, lot. *epistula ad romanos*) apaštalo Pauliaus padiktuotas raštininkui Tercijui 57 m. po Kr. pavasarį Korinte.

Laišką galima suskirstyti taip: įžanga (1,1–17), dvi didelės dalys (1,18–10,21 ir 11,1–15,13), pabaiga (15,14–16,27). Pirmoje dalyje kalbama apie tai, kaip sielvartauja žmonija ir kaip Evangelija įveikia šį sielvartą: pagonis bei hebrajus slegia Dievo rūstybė (1,18–3,20), bet visi tikintys Jėzų Kristų nuteisinami jo malone (3,21–4,25); nuodėmė per Adomą prasiskverbė į pasaulį (5,1–14), bet per Jėzų Kristų žmonija gavo išganymą (5,15–6,23); žmonija palenkta Įstatymui (sk. 7), bet ją išvaduoja Dvasia (sk. 8); izraelitai nepriėmė Kristaus (sk. 9–10), bet iš hebrajų ir pagonių sudarytas naujasis Izraelis galiausiai bus išganytas (sk. 11). Antroje dalyje iš hebrajų ir pagonių kilę krikščionys raginami kasdienybėje išgyventi meilę ir vienybę.

Tai ilgiausias, svariausias ir žymiausias Pauliaus laiškas, atspindintis jo minties brandumą ir patirtą Kristaus išgyvenimą.

1 Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pa-
šauktasis apaštalas, išskirtas [skelb-
ti] Dievo Evangeliją, 2 kurią Dievas buvo
iš anksto pažadėjęs per savo pranašus
šventuosiuose Raštuose. 3 O ji kalba apie
jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo giminės,
4 šventumo Dvasia per prisikėlimą iš nu-
mirusių pristatytą galingu Dievo Sūnu-
mi, – Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. 5 Per jį
esame gavę malonę ir apaštalo tarnystę,
kad jo garbei skleistume tikėjimo klus-
numą visose pagonių tautose, 6 tarp ku-
rių ir jūs esate pašaukti priklausyti Jėzui
Kristui. 7 Visiems Dievo mylimiesiems,
esantiems Romoje, pašauktiesiems
šventiesiems tebūna malonė bei ramy-
bė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties
Jėzaus Kristaus!

8 Pirmiausia aš dėkoju savo Dievui
per Jėzų Kristų už jus visus, nes visame
pasaulyje kalbama apie jūsų tikėjimą.
9 Man gali paliudyti Dievas, kuriam
tarnauju dvasia, skelbdamas jo Sūnaus
Evangeliją, jog be paliovos jus miniu,
10 visuomet savo maldose prašydamas,
kad, Dievui leidus, man pavyktų kaip
nors atkeliauti pas jus. 11 Trokštu jus
pamatyti, kad galėčiau perduoti šiek
tiek dvasinių dovanų jums sustiprin-
ti, 12 tai yra drauge pasiguosti bendru
jūsų ir mano tikėjimu. 13 Noriu, broliai,
kad žinotumėte, jog ne kartą *ketinau
atvykti pas jus – deja, iki šiol vis pa-
sitaikydavo kliūčių, – kad ir tarp jūsų
turėčiau šiek tiek vaisių kaip ir kitose
tautose. 14 Juk aš skolingas graikams ir
barbarams, išmintingiems ir neišma-
nantiems. 15 Štai kodėl mano širdį trau-
kia ir jums Romoje skelbti Evangeliją.

16 Aš *nesigėdiju Evangelijos. Ji juk
yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam
tikinčiajam, pirma žydui, paskui grai-
kui.

17 Joje apsireiškia Dievo teisumas iš
tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: **Tei-
susis gyvens tikėjimu.*

1,13 *Apd 19,21*
1,16 *Mk 8,38*
1,17 *Hab 2,4*

Žmonijos nusikaltimas Dievui

18 Dievo rūstybė apsireiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievystę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisingumu. 19 Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai atskleidė. 20 Jo neregimosios ypatybės – jo amžinoji galybė ir dievystė – nuo pat pasaulio sukūrimo įžvelgiamos protu iš jo kūrinių, taigi jie nepateisinami. 21 *Pažinę Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir jam nedėkojo, bet tuščiai svarstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. 22 Girdamiesi esą išmintingi, tapo kvaili 23 *ir išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus.

24 Todėl Dievas per jų širdžių geismus atidavė juos tokiam netyrumui, kad jie patys teršė savo kūnus. 25 Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir lenkėsi bei tarnavo kūriniams, o ne Kūrėjui, kuriam šlovė per amžius. Amen! 26 Štai kodėl Dievas paliko juos gėdingų aistrų valiai. Jų moterys prigimtinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai. 27 Panašiai ir vyrai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsidegė geiduliais vienas kitam, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir už iškrypimą jiems patiems būdavo vertai atlyginama.

28 Jie nesirūpino pažinti Dievą, tai ir Dievas leido jiems vadovautis netikusiu išmanymu ir daryti, kas nedera. 29 Todėl jie pilni visokio neteisumo, piktybės, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos, apkalbų. 30 Jie – šmeižikai, Dievo nekentėjai, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų, 31 neprotingi, neištikimi, be meilės, negailestingi. 32 Nors žino Dievo sprendimą, jog visa tai darantys verti mirties, jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius.

1,21 *Ef 4,17-18*
1,23 *Įst 4,16-18*

Dievo teismas teisingas

2 Taigi esi nepateisinamas, kad ir kas būtum, žmogau, kuris teisi kitus. Juk, *teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi. 2 O mes žinome, kad Dievas teisingai teisia tuos, kurie tokius nusikaltimus daro. 3 Nejaugi manai, žmogau, teisdamas taip darančius ir pats taip pat darydamas, išvengsiąs Dievo teismo?! 4 Kaipgi drįsti niekinti jo gerumo, pakantumo ir kantrumo lobius, nesuprasdamas, kad Dievo gerumas skatina tave atsiversti? 5 Deja, savo užkietėjimu bei neatgailojančia širdimi pats sau kaupi rūstybę rūstybės dienai, kurią apsireikš Dievo teisingas teismas. 6 **Jis kiekvienam atmokės už jo darbus:* 7 tiems, kurie ieško šlovės, garbingumo ir nemirtingumo, ištvermingai darydami gera, – amžinuoju gyvenimu, 8 o išpuikėliams, kurie neklauso tiesos, bet yra pasidavę neteisumui, – pykčiu ir rūstybe. 9 Sielvartas ir suspaudimas sielai kiekvieno žmogaus, kuris daro bloga, pirma žydo, paskui graiko. 10 Ir šlovė, pagarba bei ramybė kiekvienam, kuris daro gera, pirma žydui, paskui graikui. 11 *Juk Dievas nėra šališkas. 12 Visi, kurie nusidėjo, neturėdami Įstatymo, pražus be Įstatymo, o visi, kurie nusidėjo, turėdami Įstatymą, bus nuteisti pagal Įstatymą. 13 Teisūs Dievo akyse juk ne Įstatymo klausytojai; teisūs bus pripažinti Įstatymo vykdytojai. 14 Kai jokio Įstatymo neturintys pagonys iš prigimties vykdo Įstatymo reikalavimus, tada jie, neturintys Įstatymo, patys sau yra įstatymas. 15 Jie parodo, kad Įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų sąžinė bei mintys,

2,1 *Mt 7,1; Lk 6,37*
2,6 *Ps 62,12; Pat 24,12*
2,11 *Įst 10,17*

kurios tai kaltina, tai teisina viena
kitą... [16] Aną dieną Dievas per Kristų
Jėzų teis žmonių paslaptis, kaip sako
mano Evangelija.

Žydų nusikaltimas Dievui

[17] Štai tu vadiniesi žydas, pasikliau-
ji Įstatymu ir giriesi Dievu. [18] Tu pažįs-
ti jo valią ir, Įstatymo pamokytas, iš-
manai, kas geriau. [19] Esi įsitikinęs galįs
būti aklųjų vadovas, švyturys tamsoje
esantiems, [20] neišmanančių mokyto-
jas, kūdikių auklėtojas, turįs Įstatyme
išreikštą pažinimą bei tiesą. [21] Tai kodėl
gi, mokydamas kitus, nepamokai pats
savęs?! Kodėl, įkalbinėdamas nevogti,
pats vagi?! [22] Skelbdamas nesvetimauti,
pats svetimauji?! Bodėdamasis stabais,
pats apiplėši šventoves?! [23] Giriesi Įsta-
tymu, o paniekini Dievą, laužydamas
Įstatymą?! [24] Juk dėl jūsų, kaip parašyta,
**piktžodžiauja Dievo vardui pagonys.*
[25] Apipjaustymas naudingas, jei
vykdai Įstatymą. O jeigu esi Įstatymo
laužytojas, iš apipjaustyto virsti neapi-
pjaustytu. [26] Taigi, kai neapipjaustytas
žmogus laikosi Įstatymo reikalavimų,
argi jo neapipjaustymas nebus įskai-
tytas apipjaustymu?! [27] Taip kūniškai
neapipjaustytas, bet vykdantis Įstaty-
mą žmogus pasmerks tave, kuris lau-
žai Įstatymą, turėdamas jo raidę ir api-
pjaustymą. [28] Ne tas yra tikras žydas,
kuris viešai laikomas žydu, ir ne tas
tikras apipjaustymas, kuris išoriškai
atliktas kūne. [29] Tiktai tas yra žydas,
kuris toksai viduje, ir tiktai *tuomet
yra apipjaustymas, kai širdis apipjaus-
tyta dvasioje, o ne pagal raidę. Tokiam
ir gyrius ne iš žmonių, bet iš Dievo.

Visi žmonės nusidėjėliai

3 Koks tada pranašumas būti žydu
arba kokia nauda iš apipjausty-
mo?! [2] Visokeriopas! Pirmiausia tas,
kad jiems buvo patikėti Dievo žodžiai.
[3] O jei kai kurie tapo neištikimi? Ar jų
neištikimybė panaikins Dievo ištiki-
mybę? [4] Nieku būdu! Dievas išlieka tie-
sakalbis, o kiekvienas žmogus – mela-
gis, kaip parašyta:

**Kad tavo žodžiai būtų*
pripažinti teisūs,
ir laimėtum, kai esi teisiamas.

[5] Jei mūsų neteisumas iškelia Dievo
teisumą, ką gi sakysime?! Gal Dievas
neteisus, rūsčiai bausdamas?! Kalbu,
kaip žmonėms įprasta. [6] Nieku būdu!
Kaip tada Dievas galėtų teisti pasau-
lį?! [7] Bet jeigu Dievo tiesa per mano
melagystę tik skaidriau nušvito jo
garbei, tai kam dar teisti mane kaip
nusidėjėlį?! [8] Gal jau imkime ir dary-
kime bloga, kad išeitų gera, kaip esa-
me šmeižiami ir kaip kai kurie sako
mus skelbiant?! Šitokie tikrai smerk-
tini.
[9] Tai ką gi? Ar mes turime pirmeny-
bę?! Visai ne! Juk jau esame apkaltinę
ir žydus, ir pagonis, kad visi yra nuodė-
mės pavergti, [10] kaip parašyta:

**Nėra teisaus, nėra nė vieno.*
[11] *Nėra išmanančio, nėra*
kas Dievo ieškotų.
[12] *Visi nuklydo, visi nuėjo vėjais;*
nėra kas darytų gera,
nėra nė vieno!
[13] **Jų gerklė – atviras kapas;*
savo liežuviais klastas jie raizgė,
*gyvačių *nuodai jų lūpose.*
[14] **Jų burna pilna keiksmų*
ir kartumo,
[15] **jų kojos eiklios kraują pralieti,*
[16] *jų keliais skuba griovimas*
ir skurdas.
[17] *Jie nepažino taikos kelio,*

2,24 Iz 52,5
2,29 Įst 30,6
3,4 Ps 51,4
3,10-12 Ps 14,1-3; 53,1-3
3,13 Ps 5,9
3,13 Ps 140,3
3,14 Ps 10,7
3,15-17 Iz 59,7-8

[18] **ir jiems prieš akis*
nestovi Dievo baimė.
[19] O mes žinome, jog tai, ką sako
Įstatymas, jis sako tiems, kurie paval-
dūs Įstatymui, kad visos burnos už-
sičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų
kaltas prieš Dievą, [20] nes Įstatymo dar-
bais *jo akivaizdoje nebus nuteisintas
nė vienas žmogus. Per Įstatymą tik pa-
žįstame nuodėmę.

Dievo teisumas ir tikėjimas

[21] Bet dabar be Įstatymo pasireiškė
Dievo teisumas, paliudytas Įstaty-
mo ir Pranašų. [22] Tai Dievo teisumas,
*tikėjimu į Jėzų Kristų duodamas vi-
siems tikintiesiems. Nėra jokio skir-
tumo, [23] nes visi yra nusidėję ir sto-
koja Dievo garbės, [24] o nuteisinami
dovanai jo malone dėl Kristaus Jė-
zaus atpirkimo. [25] Dievas jį paskyrė
permaldavimo auka, jo kraujo galia
veikiančia per tikėjimą. Jis norėjo pa-
rodyti savo teisingumą tuo, kad ne-
nubaudė už nuodėmes, padarytas
anksčiau, [26] dieviškojo kantrumo lai-
kais, ir norėjo parodyti savo teisingu-
mą dabarties metu, pasirodydamas
esąs teisus ir nuteisinantis tą, kuris
tiki Jėzų.
[27] Kur tada pagrindas girtis? Jis at-
mestas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne,
tikėjimo įstatymu. [28] Mes įsitikinę, kad
žmogus nuteisinamas tikėjimu, be
Įstatymo darbų. [29] Argi Dievas – tiktai
žydų Dievas? Ar jis nėra ir pagonių?!
Taip, ir pagonių, [30] nes *tėra vienas
Dievas, kuris per tikėjimą nuteisins
apipjaustytus žydus ir per tikėjimą nu-
teisins neapipjaustytus pagonis. [31] O
gal tikėjimu mes panaikiname Įstaty-
mą? Nieku būdu! Priešingai, mes Įsta-
tymą patvirtiname.

3,18 *Ps 36,1*
3,20 *Ps 143,2; Gal 2,16*
3,22 *Gal 2,16*
3,30 *Įst 6,4; Gal 3,20*

Abraomo tikėjimas

4 O ką pasakysime dėl Abraomo –
mūsų protėvio pagal kūną? [2] Jei
Abraomas būtų buvęs nuteisintas dar-
bais, jis turėtų kuo pasigirti, tik, žino-
ma, ne Dievui. [3] Bet ką sako Raštas?
**Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam*
buvo įskaityta teisumu. [4] Tam, kuris
dirba, atlyginimas laikomas ne malo-
ne, o prievole. [5] O tam, kuris nedirba,
bet tiki tuo, kuris nuteisina bedievį,
teisumu įskaitomas jo tikėjimas. [6] Taip
ir Dovydas skelbia palaiminimą žmo-
gui, kuriam Dievas be darbų įskaito
teisumą:
[7] **Palaiminti, kurių*
nusikaltimai atleisti,
kurių nuodėmės uždengtos;
[8] *palaimintas vyras, kuriam*
Viešpats nuodėmės neįskaito!
[9] Ar šis palaiminimas skirtas tik
apipjaustytiesiems, ar ir neapipjaus-
tytiesiems? Mes sakėme, kad Abrao-
mui tikėjimas buvo įskaitytas teisumu.
[10] Kokiu būdu? Jam esant apipjausty-
tam ar dar prieš apipjaustymą? Ne po
apipjaustymo, bet prieš tai. [11] *Jis gavo
apipjaustymo žymę kaip antspaudą ti-
kėjimo teisumo, kurį turėjo, būdamas
dar neapipjaustytas. Taip jis tapo tėvu
visiems tikintiesiems iš neapipjausty-
tųjų, kad ir jiems būtų įskaitytas tei-
sumas, [12] ir tėvu tiems apipjaustytie-
siems, kurie ne tik apipjaustyti, bet ir
vaikščioja pėdomis mūsų tėvo Abrao-
mo, kuris tikėjo, būdamas dar neapi-
pjaustytas.
[13] Ne Įstatymu buvo pagrįstas *Abra-
omui arba jo palikuonims duotas paža-
das, kad paveldės pasaulį, bet tikėjimo
teisumu. [14] *Jei paveldėtojai tebūtų tie,
kurie remiasi Įstatymu, tai tikėjimas

4,3 *Pr 15,6; Gal 3,6*
4,7-8 *Ps 32,1-2*
4,11 *Pr 17,10*
4,13 *Pr 17,4-6; 22,17-18; Gal 3,29*
4,14 *Gal 3,18*

taptų tuščias, o pažadas liktų bevertis.
15 Juk Įstatymą lydi rūstybė, o kur nėra
Įstatymo, ten nėra nė nusižengimo.
16 Taigi paveldėjimas priklauso nuo tikė-
jimo, kad tikrai būtų iš malonės ir kad
pažadas būtų tikras visiems palikuo-
nims, ne tik tiems, kurie remiasi Įstaty-
mu, bet ir *tiems, kurie turi Abraomo ti-
kėjimą. O jis yra visų mūsų tėvas, 17 kaip
parašyta: **Aš padariau tave daugelio*
tautų tėvu akivaizdoje Dievo, kuriuo jis
tikėjo, kuris atgaivina numirusius ir iš
nebūties pašaukia būti daiktus.
18 Nematydamas jokios vilties, Abra-
omas patikėjo viltimi, jog tapsiąs dau-
gelio tautų tėvu, kaip pasakyta: **Tokia*
bus tavoji ainija. 19 Jis nesvyruodamas
tikėjo, nors regėjo savo kūną jau apmi-
rusį – *jam buvo arti šimto metų – ir
Saros įsčias apmirusias. 20 Jis nepasi-
davė netikėjimui Dievo pažadu, bet
įsitvirtino tikėjime, teikdamas Dievui
garbę 21 ir būdamas tikras, jog, ką šis
pažadėjo, tai įstengs ir įvykdyti. 22 To-
dėl jam tai buvo įskaityta teisumu.
23 Tačiau ne vien apie jį parašyta:
**jam buvo įskaityta,* 24 bet ir apie mus,
nes turės būti įskaityta ir mums, tikin-
tiems tą, kuris prikėlė iš numirusių
mūsų Viešpatį Jėzų, 25 *paaukotą dėl
mūsų nusikaltimų ir prikeltą mums
nuteisinti.

Sutaikymas su Dievu

5 Taigi, nuteisinti tikėjimu, gyve-
name taikoje su Dievu per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų, 2 per kurį tikėjimu
pasiekiame tą malonę, kurioje stovi-
me ir didžiuojamės Dievo šlovės vil-
timi. 3 Ir ne vien tuo. Mes taip pat di-
džiuojamės sielvartais, žinodami, kad
sielvartas gimdo ištvermę, 4 ištvermė
– išmėgintą dorybę, išmėginta dorybė
– viltį. 5 O viltis neapgauna, nes Dievo
meilė išlieta mūsų širdyse Šventosios
Dvasios, kuri mums duota.
6 Mums dar esant silpniems, Kris-
tus skirtu metu numirė už bedievius.
7 Vargu ar kas sutiktų mirti už teisųjį;
nebent kas ryžtųsi numirti už gerada-
rį. 8 O Dievas mums parodė savo mei-
lę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai
tebebuvome nusidėjėliai. 9 Tad dar
tikriau dabar, kai esame nuteisinti jo
krauju, būsime jo išgelbėti nuo rūsty-
bės. 10 Jeigu, kai dar buvome priešai,
mus sutaikė su Dievu jo Sūnaus mirtis,
tai juo labiau mus išgelbės jo gyvybė,
kai jau esame sutaikyti. 11 Negana to,
dar galime didžiuotis Dievu per mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų, kuris mus sutaikė.

Adomas ir Jėzus Kristus

12 Todėl, *kaip per vieną žmogų nuodė-
mė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mir-
tis, taip ir mirtis prasiskverbė į visus
žmones, nes visi nusidėjo. 13 Nuodėmė
buvo pasaulyje ir iki Įstatymo, bet, ne-
sant Įstatymo, nuodėmė negalėjo būti
įskaitoma. 14 Vis dėlto nuo Adomo iki
Mozės mirtis valdė net tuos, kurie ne-
buvo padarę nuodėmių, panašių į nu-
siženaimą Adomo, kuris buvo Būsimo-
jo provaizdis.
15 Bet dovana yra kas kita negu nu-
sikaltimas. Jei dėl vieno žmogaus nu-
sikaltimo turėjo mirti daugelis, tai dar
labiau Dievo malonė ir vieno žmogaus,
Jėzaus Kristaus, malonės dovana su
kaupu atiteko daugybei. 16 Ne, dovana
yra ne tas pat, kas vieno nuodėmė. Juk
teismas virto pasmerkimu dėl vieno
kaltės, o malonė iš daugybės nusikal-
timų atvedė iki nuteisinimo. 17 Jei dėl
vieno žmogaus nusikaltimo mirtis įsi-
viešpatavo per tą vieną, tai nepalyginti
labiau tie, kurie su perteklium gauna

4,16 *Gal 3,7*
4,17 *Pr 17,5*
4,18 *Pr 15,5*
4,19 *Pr 17,17*
4,23 *Pr 15,6*
4,25 *Iz 53,4-5*

5,12 *Pr 3,6*

malonės bei teisumo dovaną, viešpa-
taus gyvenime per vieną Jėzų Kristų.
[18] Taigi, kaip vieno žmogaus nusi-
kaltimas visiems žmonėms užtraukė
pasmerkimą, taip vieno teisus darbas
visiems laimėjo nuteisinimą, kad gy-
ventų. [19] Kaip vieno žmogaus neklus-
numu daugelis tapo nusidėjėliais, taip
ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs.
[20] Įstatymas įsiterpė, kad nusikaltimas
dar padidėtų. Bet kur buvo apstu nuo-
dėmės, ten dar apstesnė tapo malonė,
[21] kad kaip nuodėmė viešpatavo mirti-
mi, taip malonė viešpatautų teisumu
amžinajam gyvenimui per mūsų Vieš-
patį Jėzų Kristų.

Krikštas

6 Ką gi sakysime? Gal mums pasi-
likti nuodėmėje, kad gausėtų ma-
lonė? [2] Nieku būdu! Mirę nuodėmei,
kaipgi toliau gyventume joje? [3] Argi
nežinote, jog mes visi, pakrikštytie-
ji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo
mirtyje?* [4] *Taigi krikštu mes esame
kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip
Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo
šlovinga galia, taip ir mes pradėtume
gyventi atnaujintą gyvenimą.
[5] Jei esame suaugę su jo mirties pa-
veikslu, tai būsime suaugę ir su pri-
sikėlimo [panašybe]. [6] Mes žinome,
jog mūsų senasis „aš“ yra nukryžiuo-
tas kartu su juo, kad būtų sunaikintas
nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebe-
vergautume nuodėmei. [7] Juk kas miręs,
tas išvaduotas iš nuodėmės.
[8] Jeigu esame mirę su Kristumi, ti-
kime ir gyvensią su juo. [9] Mes žino-
me, kad prikeltas iš numirusių Kristus
daugiau nebemiršta; mirtis jam nebe-
turi galios. [10] Kad jis numirė, tai numi-
rė nuodėmei kartą visiems laikams, o
kad gyvena – gyvena Dievui. [11] Taip ir
jūs laikykite save mirusiais nuodėmei,
o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje.

Nebevergauti nuodėmei

[12] Taigi tegu nebeviešpatauja jūsų mir-
tingame kūne nuodėmė, kad vėl nepa-
siduotumėte jo geismams. [13] Ir neduo-
kite nuodėmei savo kūno narių kaip
nedorybės ginklų, bet paveskite Dievui
save kaip iš mirusiųjų atgijusius ir savo
narius – kaip teisumo ginklus. [14] Jumy-
se nebeviešpataus nuodėmė; jūs ne
Įstatymo, bet malonės galioje.
[15] Tai ką gi? Gal darysime nuodė-
mes, jei esame ne Įstatymo, bet ma-
lonės valdžioje?! Nieku būdu! [16] Argi
nežinote, kad, pasiduodami kam nors
vergiškai tarnauti, jūs iš tiesų tampate
vergais to, kurio klausote, ar tai būtų
nuodėmė, vedanti į mirtį, ar klusnu-
mas, vedantis į teisumą. [17] Ačiū Dievui,
kad, buvę nuodėmės vergais, jūs iš šir-
dies paklusote tam mokslo pavyzdžiui,
kuriam buvote pavesti, [18] ir, išvaduoti
iš nuodėmės, tapote teisumo vergais.
[19] Aš kalbu kaip žmonėms įprasta, at-
sižvelgdamas į jūsų kūnišką silpnumą.
Kaip buvote atidavę savo kūno narius
vergauti netyrumui ir nedorybei, kad
elgtumėtės nedorai, taip dabar atiduo-
kite savo narius tarnauti teisumui, kad
taptumėte šventi.
[20] Būdami nuodėmės vergai, jūs bu-
vote nepriklausomi nuo teisumo. [21] Bet
kokią naudą turėjote tuomet iš to, ko
dabar gėdijatės? Juk anų dalykų galas
– mirtis. [22] O dabar, išvaduoti iš nuo-
dėmės ir tapę Dievo tarnais, jūs turi-
te kaip vaisių šventumą ir kaip baig-
tį – amžinąjį gyvenimą. [23] Atpildas už
nuodėmę – mirtis, o Dievo malonės
dovana – amžinasis gyvenimas mūsų
Viešpatyje Kristuje Jėzuje.

Įstatymas ir nuodėmė

7 Argi nežinote, broliai, – aš kalbu
išmanantiems Įstatymą, – jog Įsta-
tymas galioja žmogui, kol jis gyvas?

6,3 Arba: „Argi nežinote, kad mes visi esame pa-
nardinti į Jėzų Kristų, panardinti jo mirtyje?“
6,4 *Kol 2,12*

[2] Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris Įsta-
tymo susieta su vyru, kol jis gyvas. Jei
vyras miršta, ji tampa laisva nuo Įsta-
tymo, siejusio ją su vyru. [3] Taigi ji va-
dinsis svetimautoja, jei, vyrui gyvam
esant, priklausys kitam. Bet jei vyras
miršta, ji tampa laisva nuo Įstatymo
ir, priklausydama kitam, nebėra sve-
timautoja. [4] Šitaip, mano broliai, ir jūs
esate per Kristaus kūną mirę Įstaty-
mui, kad priklausytumėte kitam – pri-
keltajam iš numirusių – ir kad mes visi
duotume vaisių Dievui. [5] Kol dar gyve-
nome kūniškai, mūsų sąnariuose vei-
kė Įstatymo pažadintos nuodėmingos
aistros, ir mes davėme vaisių mirčiai.
[6] O dabar, numirę tam, kuris mus lai-
kė surištus, esame išvaduoti nuo Įsta-
tymo, kad tarnautume, laikydamiesi
Dvasios naujumo, o ne raidės senumo.

[7] Ką gi sakysime? Gal kad Įstatymas
yra nuodėmė?! Nieku būdu! Bet aš ne-
būčiau pažinęs nuodėmės, jei nebūtų
Įstatymo. Ir nebūčiau suvokęs geismo,
jei Įstatymas nebūtų pasakęs: **Negeisk!*
[8] Bet nuodėmė, per įsakymus gavusi
progą, pažadino manyje visokius geis-
mus, o be Įstatymo nuodėmė negyva.

[9] Aš kadaise gyvenau be Įstatymo.
Paskui, atėjus įsakymui, atgijo ir nuo-
dėmė, [10] o aš numiriau; taip man paaiš-
kėjo, kad įsakymas, skirtas gyvenimui,
nuvedė mane į mirtį. [11] Įsakymo paska-
tinta nuodėmė *mane suvedžiojo ir juo
mane nužudė.

[12] Taigi Įstatymas šventas; įsakymas
taip pat šventas, ir teisingas, ir geras.
[13] Vadinasi, geras dalykas man tapo
mirštamas? Nieku būdu! Bet nuodėmė
pasirodė esanti nuodėmė tuo, kad at-
nešė man mirtį, pasinaudodama geru
dalyku. Dėl įsakymo nuodėmė pasiro-
dė be saiko nuodėminga.

[14] Mes žinome, kad Įstatymas yra
dvasiškas, o aš esu kūniškas, parduo-
tas nuodėmės valdžion. [15] *Aš net ne-
išmanau, ką darąs, nes darau ne tai, ko
noriu, bet tai, ko nekenčiu. [16] O jei da-
rau, ko nenoriu, tai pripažįstu, jog Įsta-
tymas geras. [17] Tada jau nebe aš tai da-
rau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.
[18] Aš žinau, kad manyje, tai yra mano
kūne, negyvena gėris. Mat gero trokšti
sugebu, o padaryti – ne. [19] Aš nedarau
gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, ku-
rio nenoriu. [20] O jeigu darau, ko neno-
riu, tai nebe aš tai įvykdau, bet manyje
gyvenanti nuodėmė.

[21] Taigi randu tokį įstatymą, kad, kai
trokštu padaryti gera, prie manęs pri-
limpa bloga. [22] Juk kaip vidinis žmogus
aš žaviuosi Dievo Įstatymu. [23] Deja,
savo kūno nariuose jaučiu kitą įstaty-
mą, kovojantį su mano proto įstatymu.
Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės
įstatymo, glūdinčio mano nariuose.
[24] Vargšas aš žmogus! Kas mane išva-
duos iš šito mirtingo kūno! [25] Bet dėkui
Dievui – per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!
Taigi aš pats protu tarnauju Dievo Įsta-
tymui, o kūnu – nuodėmės įstatymui.

Dvasinis gyvenimas

8 Taigi dabar nebėra pasmerkimo
tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje.
[2] Juk gyvybę teikiančios Dvasios Įsta-
tymas Kristuje Jėzuje išvadavo tave*
iš nuodėmės ir mirties įstatymo. [3] O
ko Įstatymas nepajėgė, nes buvo kūno
nusilpnintas, tai įvykdė Dievas. Jis at-
siuntė savo Sūnų nuodėmingo kūno
pavidalu ir nuodėmei įveikti pasmerkė
nuodėmę kūne, [4] kad Įstatymo reika-
lavimai išsipildytų mumyse, gyvenan-
čiuose ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.

[5] Kurie gyvena pagal kūną, tie rū-
pinasi kūno reikalais, o kurie gyve-
na pagal Dvasią – Dvasios reikalais.
[6] Kūno rūpesčiai veda į mirtį, o Dvasios

7,7 *Iš 20,17; Įst 5,21*
7,11 *Pr 3,13*
7,15 *Gal 5,17*
8,2 Kai kuriuose rankr.: „išvadavo mane“; „išvadavo mus“.

rūpesčiai – į gyvenimą ir ramybę.
7 Kūno rūpesčiai priešiški Dievui; jie
nepaklūsta Dievo Įstatymui ir net ne-
gali paklusti. 8 Kas gyvena kūniškai,
negali patikti Dievui.
9 Jūs nesate kūniški, bet dvasiški,
jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse. O
kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra
jo. 10 Jeigu Kristus yra jumyse, tai kū-
nas, tiesa, marus dėl nuodėmės, bet
dvasia – gyva dėl teisumo. 11 Jei jumyse
gyvena Dvasia to, kuris Jėzų prikėlė iš
numirusių, tai jis, prikėlęs iš numiru-
sių Kristų, atgaivins ir jūsų mirtinguo-
sius kūnus savo *Dvasia, gyvenančia
jumyse.
12 Taigi, broliai, mes nesame skolin-
gi kūnui, kad gyventume pagal kūną.
13 Jei jūs gyvenate pagal kūną, mirsite.
Bet jei Dvasia marinate kūniškus dar-
bus, gyvensite.
14 Visi, vedami Dievo Dvasios, yra
Dievo vaikai. 15 *Jūs gi esate gavę ne
vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte
bijoti, bet gavote įsūnystės Dvasią, ku-
rioje šaukiame: *„Aba, Tėve!“ 16 Ir pati
Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame
Dievo vaikai. 17 O jei esame vaikai, tai
ir paveldėtojai. Mes Dievo paveldėtojai
ir paveldėtojai drauge su Kristumi, jei-
gu su juo kenčiame, kad su juo būtume
pagerbti.

Būsimoji garbė

18 Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai
negali lygintis su būsimąja garbe, kuri
mumyse bus apreikšta. 19 Kūrinija su il-
gesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo
vaikai. 20 *Mat kūrinija buvo pajungta
tuštybei – ne savo noru, bet pavergėjo
valia – su viltimi, 21 kad ir pati kūrinija
bus išvaduota iš pragaišties vergovės
ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę. 22 Juk
mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol
tebedūsauja ir tebesikankina. 23 *Ir ne
tik ji, bet ir mes patys, kurie turime
Dvasios pirmuosius vaisius, ir mes de-
juojame, laukdami įsūnijimo ir mūsų
kūno atpirkimo. 24 Tuo tarpu mes esa-
me išgelbėti viltimi. Tačiau regima vil-
tis nėra viltis. Jeigu kas mato, tai kam
jam viltis? 25 Bet jei turime viltį nema-
tydami, tada laukiame ištvermingai.
26 O ir Dvasia ateina pagalbon mūsų
silpnumui. Mes juk nežinome, ko turė-
tume deramai melsti, todėl pati Dvasia
užtaria mus neišsakomais atodūsiais.
27 Širdžių Tyrėjas žino Dvasios troški-
mus, kad ji užtaria šventuosius pagal
Dievo norą.
28 Be to, žinome, kad viskas išeina
į gera mylintiems Dievą, būtent jo va-
lia pašauktiesiems. 29 O kuriuos jis iš
anksto numatė, tuos iš anksto ir pa-
skyrė tapti panašius į jo Sūnaus pa-
vidalą, kad šis būtų pirmagimis tarp
daugelio brolių. 30 Kuriuos jis iš anksto
paskyrė, tuos ir pašaukė, kuriuos pa-
šaukė, tuos ir nuteisino, kuriuos nu-
teisino, tuos ir išaukštino.

Himnas Dievo meilei

31 Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei
Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!
32 Jeigu jis nepagailėjo nė savo Sūnaus,
bet atidavė jį už mus visus, tai kaipgi
jis ir visko nedovanotų kartu su juo?!
33 Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk
Dievas išteisina! 34 Tai kas pasmerks?
Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet
buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo deši-
nėje ir net užtaria mus?! 35 Kas gi mus
atskirs nuo Kristaus meilės? Ar var-
gas? ar priespauda? ar persekiojimas?
ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar
kalavijas? 36 Parašyta:

**Dėl tavęs mes žudomi ištisą dieną,*
laikomi pjautinomis avimis.

8,11 *1 Kor 3,16*
8,15-17 *Gal 4,5-7*
8,15 *Mk 14,36; Gal 4,6*
8,20 *Pr 3,17-19*
8,23 *2 Kor 5,2-4*
8,36 *Ps 44,23*

[37]Tačiau visa mes lengvai nugalime
per tą, kuris mus pamilo. [38]Aš juk esu
tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei
angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, [39]nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.

Pažado vaikai

9 Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju;
tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje, [2]kad labai liūdžiu ir nuolat
širdį man skauda. [3]Man mieliau būtų
pačiam būti prakeiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną. [4]Jie yra izraelitai, *turintys įsūnystę, garbę, sandoras, įstatymų leidybą, dievogarbą ir pažadus;
[5]jiems priklauso protėviai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus – visiems viešpataujantis Dievas, šlovingas per amžius. Amen!

[6]Netiesa, kad gali neišsipildyti Dievo žodis. Ne visi, kilę iš Izraelio, priklauso Izraeliui. [7]Ir ne visi Abraomo palikuonys yra jo vaikai; juk pasakyta:
**Iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys.*
[8]Tai reiškia, ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet tiktai pažado vaikai laikomi palikuonimis. [9]O pažadas taip skamba:
**Apie tą laiką aš ateisiu, ir Sara turės sūnų.* [10]Ir ne tik ji, bet ir Rebeka, pradėjusi nuo vienintelio mūsų tėvo Izaoko. [11]Dar jos dvyniams negimus ir jiems dar nepadarius nei gero, nei blogo, kad įvyktų laisvai pasirinktas Dievo nutarimas – [12]ne dėl darbų, bet šaukiančiojo valia, – jai buvo pasakyta: **Vyresnis tarnaus jaunesniam,* [13]kaip ir parašyta:
Jokūbą pamilau, o Ezavo nekenčiau.

9,4 *Iš 4,22*
9,7 *Pr 21,12*
9,9 *Pr 18,10*
9,12 *Pr 25,23*
9,13 *Mal 1,2-3*
9,13 T. y. Jokūbą pamilau labiau už Ezavą.

Dievo valios slaptingumas

[14]Ką gi pasakysime? Gal Dievas neteisingai daro?! Nieku būdu! [15]Jis Mozei
sako:

**Aš pasigailėsiu to,*
kurio norėsiu pasigailėti,
ir būsiu gailestingas tam, kuriam
norėsiu gailestingas būti.

[16]Taigi viskas priklauso ne nuo to,
kuris trokšta ar kuris bėga, bet nuo pasigailinčiojo Dievo. [17]Juk Raštas faraonui sako: **Aš tam išaukštinau tave, kad per tave parodyčiau savo galybę ir kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje.* [18]Vadinasi, ko jis nori, to pasigaili, ir kurį nori, tą užkietina.

[19]Gal man prikiši: „O už ką tada jis mane bara? Kas gi galėtų atsispirti jo valiai?" [20]Ak, žmogau! Kas gi, tiesą sakant, toks esi, kad drįsti prieštarauti Dievui?! **Argi lipdinys klausia lipdytoją:* „Kam mane tokį padarei?!" [21]Ar puodžius neturi galios moliui, kad iš to paties minkalo pagamintų vieną indą puošnų, o kitą paprastą?! [22]Ir jeigu Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir padaryti žinomą savo galybę, didžiu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus rūstybės indus, [23]kad parodytų ir savo šlovės lobius gailestingumo indams, kuriuos iš anksto paruošė garbei...
[24]Kaip tuos pastaruosius, taip ir mus jis pašaukė ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių.

[25]Dievas kalba Ozėjo lūpomis:

**Ne savo tautą pavadinsiu*
savąja tauta
ir nemylimą – mylima.

[26]Ir toje vietoje, kur jiems buvo sakyta:

**„Jūs ne manoji tauta“,*
ten jie bus vadinami „gyvojo
Dievo vaikais“.

9,15 *Iš 33,19*
9,17 *Iš 9,16*
9,20 *Iz 29,16; 45,9*
9,25 *Oz 2,23*
9,26 *Oz 2,1*

27 O Izaijas šaukia apie Izraelį: **Nors*
Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jūros
smiltys, tik likučiai bus išgelbėti. 28 *Tę-*
sėdamas savo žodį ir skubėdamas, tai
atliks žemėje Viešpats.
29 Izaijas nusakė iš anksto:
**Jei Galybių Viešpats nebūtų*
mums ainijos palikęs,
būtume pasidarę kaip Sodoma,
būtume į Gomorą panašūs.

Kelias į teisumą

30 Tai ką gi pasakysime? Kad pagonių
tautos, kurios neieškojo teisumo, gavo
teisumą, būtent teisumą iš tikėjimo.
31 O Izraelis, ieškojęs teisumo Įstaty-
mo, nepasiekė Įstatymo. 32 Kodėl? To-
dėl, kad to siekė ne tikėjimu, bet tar-
si darbais. Jie užkliuvo už suklupimo
akmens, 33 kaip parašyta:
**Štai padedu Sione*
suklupimo akmenį,
papiktinimo uolą;
bet kas juo tiki, neliks sugėdintas.

10 Broliai, mano širdies troški-
mas ir mano malda Dievui
yra už juos – jų išgelbėjimui. 2 Aš jiems
liudiju, kad jie turi Dievui uolumo,
tačiau šiam trūksta išmanymo. 3 Ne-
suprasdami Dievo teisumo, jie ban-
dė nusistatyti savą ir todėl nepakluso
Dievo teisumui. 4 Juk Įstatymo tikslas
– Kristus, atėjęs nuteisinti kiekvieno,
kas tiki.
5 *Mozė rašo apie teisumą iš Įsta-
tymo: *Jį vykdydamas žmogus juo gy-*
vens. 6 Bet teisumas iš tikėjimo kalba:
*„*Nesakyk savo širdyje: Kas įžengs į*
dangų? – tai yra Kristaus nulaipin-
ti; 7 arba: *Kas nusileis į bedugnę?* – tai
yra Kristaus iš numirusių užlaipinti“.
8 Bet ką jis sako? – *Arti tavęs žodis: jis*
tavo burnoje ir tavo širdyje; tai reiškia
mūsų skelbiamą tikėjimo žodį. 9 Jei-
gu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir
širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš
numirusių, būsi išgelbėtas. 10 Širdimi
priimtas tikėjimas veda į teisumą, o lū-
pomis išpažintas – į išganymą. 11 Raš-
tas juk sako: **Kas tik jį tiki, neliks su-*
gėdintas. 12 Nėra skirtumo tarp žydo
ir graiko, nes tas pats visų Viešpats,
turįs turtų visiems, kurie jo šaukiasi:
13 **Kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpa-*
ties vardo, bus išgelbėtas.

Žydų kaltumas

14 Kaipgi jie šauksis to, kurio neįtikė-
jo?! Kaipgi įtikės tą, apie kurį negir-
dėjo?! Kaip išgirs be skelbėjo?! 15 O
kas gi skelbs nesiųstas? Juk parašyta:
**Kokios dailios kojos skelbiančių ge-*
rąją naujieną! 16 Bet ne visi pakluso
Evangelijai. Antai Izaijas sako: **Vieš-*
patie, kas patikėjo mūsų skelbimu?
17 Taigi tikėjimas – iš klausymo, klau-
symas – kai skelbiamas Kristaus žo-
dis. 18 Bet aš klausiu: argi jie negirdė-
jo?! Kaipgi ne!
**Po visą žemę pasklido jų garsas,*
iki pasaulio pakraščių – jų žodžiai.
19 Klausiu toliau: argi Izraelis nesu-
prato?! Bet Mozė pirmas sako:
**Aš pažadinsiu jūsų*
pavydą netautai,
apmaudą jums sukelsiu prieš
neišmanančią tautą.
20 Izaijas drįsta sakyti:
**Daviausi atrandamas tiems,*
kurie manęs neieškojo,
pasirodžiau tiems, kurie apie
mane neklausinėjo.

9,27-28 *Iz 10,22-23*
9,29 *Iz 1,9*
9,33 *Iz 28,16*
10,5 *Kun 18,5*
10,6-8 *Įst 30,12-14*
10,11 *Iz 28,16*
10,13 *Jl 3,5*
10,15 *Iz 52,7*
10,16 *Iz 53,1*
10,18 *Ps 19,4*
10,19 *Įst 32,21*
10,20 *Iz 65,1*

21 O Izraeliui sako: *_Ištisą dieną aš_
laikiau ištiesęs savo rankas į neklusnią
ir prieštaraujančią tautą.

11 Tad aš klausiu: ar Dievas at-
stūmė savo tautą?! Jokiu
būdu! Juk ir *aš izraelitas, iš Abrao-
mo palikuonių, iš Benjamino genties.
2 _Dievas neatstūmė savosios tautos,_
kurią iš anksto yra numatęs. Ar neži-
note, ką sako Raštas apie Eliją, kai šis
skundžiasi Dievui Izraeliu: 3 *_Viešpa-_
tie, jie išžudė tavo pranašus, išgriovė
tavo aukurus; aš vienas belikau, ir jie
tyko mano gyvybės? 4 O kaip skam-
ba Dievo atsakymas? *_Aš pasilaikiau_
dar septynis tūkstančius vyrų, kurių
kėliai nesulinko prieš Baalą. 5 Taip pat
ir dabartiniu metu yra malonės išrink-
tas likutis. 6 Bet jei malonės, tai ne dėl
darbų, antraip malonė nebebūtų ma-
lonė.

7 Tai kaipgi? Izraelis nepasiekė to,
ko buvo siekęs. Pasiekė tiktai išrinkto-
ji dalis. Kiti užkietėjo, 8 kaip parašyta:

*_Dievas siuntė jiems_
svaigulio dvasią,
kad akys neregėtų ir
ausys negirdėtų
iki šios dienos.

9 Ir Dovydas sako:

*_Jų vaišių stalas tepavirsta_
spąstais, žabangais,
suklupimo pinklėmis ir atpildu.
10 _Tegul apspangsta jų_
akys, kad neregėtų,
ir jų nugarą laikyk nuolat sulenktą.

Būsimasis atsivertimas

11 Tad aš klausiu: ar jie taip suklupo,
kad ir pargriūtų? Nieku būdu! Tik per
jų suklupimą pagonių tautoms atėjo
išganymas, kad juos paimtų pavydas.
12 Bet jeigu jų suklupimas reiškia pa-
saulio praturtinimą, o jų mažas skai-
čius – pagonių praturtėjimą, tai ką
duos jų visuma?!

13 Jums, kilusiems iš pagonių, aš
sakau: būdamas pagonių apaštalas,
aš stengiuosi išgarsinti savo tarnystę;
14 galgi pavyks man sukelti savo tau-
tiečių pavydą ir bent kai kuriuos išgel-
bėti. 15 Juk jeigu jų atmetimas pasauliui
reiškia sutaikymą, tai ką gi reikštų jų
priėmimas, jei ne gyvenimą prisikėlus
iš numirusių?

16 Jei pirmkepė duona šventa*, tai
šventa ir tešla. Jei šaknis šventa, tai
ir šakos. 17 Jeigu kai kurios šakos nu-
laužtos, o tu, laukinis alyvmedis, esi
jų vietoje įskiepytas ir tapęs šaknies
bei alyvmedžio sulčių dalininku, 18 tai
bent nesididžiuok prieš anas šakas! O
jeigu didžiuojiesi, tai žinok, kad ne tu
išlaikai šaknį, bet šaknis tave. 19 Gal
pasakysi: „Šakos nulaužtos tam, kad
aš būčiau įskiepytas“? 20 Gerai! Jos
netikėjimo nulaužtos; o tu stovi ti-
kėjimu. Tad nesipuikuok, verčiau bi-
jok! 21 Jei Dievas nepagailėjo prigimti-
nių šakų, tai kažin ar pagailės tavęs?
22 Įsižiūrėk į Dievo maloningumą ir
griežtumą: nupuolusiems – griežtu-
mas, o tau – Dievo maloningumas, jei
laikysiesi jo maloningumo, antraip ir
tu būsi iškirstas! 23 Bet ir anie, jei ne-
pasiliks netikintys, bus priskiepyti,
nes Dievas turi galią ir vėl priskiepy-
ti. 24 Tad jeigu tu buvai iškirstas iš pri-
gimtojo laukinio alyvmedžio ir prieš
prigimtį įskiepytas tauriajame alyv-
medyje, tai dar lengviau anie bus pri-
skiepyti pagal prigimtį savajame alyv-
medyje.

25 Kad jūs, broliai, per aukštai apie
save nemanytumėte, pasakysiu jums
paslaptį: dalis Izraelio tautos lieka
užkietėjusi, kol įeis pagonių visuma,

10,21 _Iz 65,2_
11,1 _Fil 3,5_
11,3 _1 Kar 19,10.14_
11,4 _1 Kar 19,18_
11,8 _Įst 29,4; Iz 29,10_
11,9-10 _Ps 69,22-23_

11,16 Arba: „jei raugas šventas“.

[26] o tada bus išgelbėtas visas Izraelis,
kaip parašyta:
*Iš Siono kalno *ateis gelbėtojas*
ir nukreips nedorybes nuo Jokūbo.
[27] **Ir tokia bus jiems mano sandora,*
kai nuimsiu jų nuodėmes.
[28] Žiūrint Evangelijos, jie yra Die-
vo priešai jūsų naudai, bet, žiūrint
išrinkimo, jie numylėtiniai dėlei sa-
vųjų protėvių. [29] Juk Dievo malonės
dovanos ir pašaukimas – neatšau-
kiami. [30] Kaip jūs kadaise nebuvote
klusnūs Dievui ir dėl jų neklusnumo
dabar patyrėte gailestingumą, [31] taip
ir jie dabar nepaklūsta dėl jums su-
teikto pasigailėjimo, kad dabar ir jie
susilauktų gailestingumo. [32] Dievas
visus įkalino neklusnume, kad visų
pasigailėtų.

Himnas išminčiai ir gailestingumui

[33] O Dievo turtų, išminties ir pažinimo
gelme! Kokie neištiriami jo sprendimai
ir *nesusekami jo keliai!
[34] **Ir kas gi pažino*
Viešpaties mintį?
Ir kas buvo jo patarėjas?
[35] **Arba kas jam yra davęs pirmas,*
kad jam būtų atmokėta?
[36] *Iš jo, per jį ir jam yra visa. Jam šlo-
vė per amžius! Amen.

Pasiaukojimas

12 Dėl Dievo gailestingumo raginu
jus, broliai, aukoti savo kūnus
kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią
auką, kaip dvasinį garbinimą. [2] Ir ne-
mėgdžiokite šio pasaulio, bet pasikeis-
kite, atnaujindami savo mąstymą, kad
galėtumėte suvokti Dievo valią – kas
gera, tinkama ir tobula.

Tarnavimas

[3] Dėl man suteiktos malonės aš raginu
kiekvieną iš jūsų nemanyti apie save
geriau negu dera manyti, bet many-
ti apie save blaiviai, kiekvienam pa-
gal Dievo duotąjį tikėjimo mastą. [4] Juk
*kaip viename kūne turime daug narių
ir visi nariai atlieka ne tą patį uždavi-
nį, [5] taip ir mes daugelis esame vienas
kūnas Kristuje, o pavieniui – vieni kitų
nariai. [6] *Turime įvairių dovanų, destis
kokia malonė mums suteikta. Kas turi
pranašystės dovaną, tegul ja naudoja-
si, laikydamasis tikėjimo; [7] kas dovaną
tarnauti – tetarnauja, kas mokyti – te-
gul moko, [8] kas paraginti – tegul ragina;
kas dovaną šelpti – tegul šelpia dos-
niai, kas vadovauti – tegul vadovauja
rūpestingai; kas dovaną gailestingu-
mo darbams – tegul pagelbi kitiems su
džiaugsmu.
[9] Meilė tebūna be veidmainys-
tės. Bodėkitės pikto, laikykitės gero.
[10] Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus
broliška meile; lenktyniaukite tarpu-
savio pagarba. [11] Nebūkite apsileidę,
bet uolūs, karštõs dvasios, tarnaukite
Viešpačiui. [12] Džiaukitės viltyje, būki-
te kantrūs varge, ištvermingi maldoje.
[13] Rūpinkitės šventųjų reikalais, puose-
lėkite svetingumą.

Meilė

[14] *Laiminkite savo persekiotojus, lai-
minkite ir nekeikite. [15] Džiaukitės su
besidžiaugiančiais, verkite su verkian-
čiais. [16] Sutarkite tarpusavyje. Nesi-
veržkite prie aukštų dalykų, bet pasi-
tenkinkite kukliais. *Nelaikykite savęs
išmintingais. [17] Niekam neatmokėki-
te piktu už pikta, rūpinkitės tuo, kas
gera visų žmonių akyse. [18] Kiek galima
ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite

11,26 *Iz 59,20*
11,27 *Jer 31,33-34*
11,33 *Iz 55,8*
11,34 *Iz 40,13*
11,35 *Job 41,11*
11,36 *1 Kor 8,6*
12,4-5 *1 Kor 12,12*
12,6-8 *1 Kor 12,4-11*
12,14 *Mt 5,44; Lk 6,28*
12,16 *Pat 3,7*

taikoje su visais žmonėmis. [19] Neker-
šykite patys, mylimieji, bet palikite tai
Dievo rūstybei; juk parašyta: **Mano*
kerštas, aš atmokėsiu, – sako Viešpats.
[20] Verčiau, **jei tavo priešininkas alks-*
ta, pavalgydink jį, jei trokšta, pagirdyk
jį. Taip darydamas, tu krausi žarijas
ant jo galvos. [21] Nesiduok pikto nugali-
mas, bet nugalėk pikta gerumu.

Klusnumas valdžiai

13 Kiekvienas žmogus tebūna klus-
nus viešajai valdžiai, nes nėra
valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios
yra, tos Dievo nustatytos. [2] Kas prieši-
nasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvar-
kymui. Kurie priešinasi, užsitraukia
teismą. [3] Juk vyresnybės bijoma ne gera
darant, o pikta. Nori nesibijoti valdžios?
Daryk gera, ir susilauksi iš jos pagyrimo.
[4] Ji juk yra Dievo tarnaitė tavo labui. Bet
jei darai bloga, bijok, nes ji ne veltui ne-
šioja kalaviją. Ji – Dievo tarnaitė ir rūsti
baudėja darantiems pikta. [5] Todėl reikia
jos klausyti ne tik dėl grasos, bet ir dėl
sąžinės. [6] *Juk todėl ir mokesčius moka-
te, o anie yra Dievo tarnautojai, nuolat
užsiimantys tais dalykais. [7] Atiduokite
visiems, ką privalote: kam mokestį –
mokestį, kam muitą – muitą, kam bai-
mę – baimę, kam pagarbą – pagarbą.

Įstatymo prasmė – meilė

[8] Niekam nebūkite ką nors skolingi, iš-
skyrus tarpusavio meilę, nes kas myli
kitą, tas įvykdo Įstatymą. [9] Juk įsaky-
mai: **Nesvetimauk*, **nežudyk*, **nevok*,
**negeisk* ir kiti gali būti sutraukti į tą
vieną posakį: **Mylėk savo artimą kaip*
save patį. [10] Meilė nedaro nieko pikta
artimui. Taigi meilė – Įstatymo įvyk-
dymas.

Šviesos vaikai

[11] Supraskite, koks dabar laikas. Išmušė
valanda jums pabusti iš miego. Dabar
išganymas mums arčiau negu tuomet,
kai įtikėjome. [12] Naktis nuslinko, diena
prisiartino. Tad nusimeskime tamsos
darbus, apsiginkluokime šviesos gin-
klais! [13] Kaip dieną elkimės padoriai,
saugodamiesi apsirijimo, girtavimo,
palaidumo, neskaistumo, nesantaikos
ir pavydo. [14] Apsivilkite Viešpačiu Jėzu-
mi Kristumi ir nelepinkite savo kūno,
netenkinkite jo geidulių.

Stiprieji ir silpnieji

14 *Silpno tikėjimo žmogų priim-
kite, tik venkite ginčų dėl skir-
tingų nuomonių. [2] Vienas įsitikinęs,
kad jam valia viską valgyti, o silpnasis
valgo tiktai daržoves. [3] Kuris valgo, te-
gul neniekina nevalgančio, o kuris ne-
valgo, tegul neteisia valgančio, nes ir jį
priėmė Dievas. [4] Kas tu toks, kad drįsti
teisti svetimą tarną?! Juk ar jis stovi, ar
puola – tai savajam viešpačiui. Bet jis
stovės, nes Viešpats turi galią jį palai-
kyti.

[5] Vėlgi vienas mato skirtumą tarp
vienos ir kitos dienos, o kitam jos vi-
sos vienodos. Kiekvienas tegul elgiasi
pagal savo įsitikinimą. [6] Kas daro skir-
tumą tarp dienų, daro tai Viešpačiui;
kas valgo, valgo Viešpačiui, nes dėkoja
Dievui; o kas nevalgo, nevalgo Viešpa-
čiui ir taip pat dėkoja Dievui. [7] Nė vie-
nas iš mūsų negyvena sau, nė vienas
sau nemiršta. [8] Jei gyvename – Vieš-
pačiui gyvename, jei mirštame – Vieš-
pačiui mirštame. Taigi ar gyvename,
ar mirštame, esame Viešpaties. [9] Juk
Kristus numirė ir atgijo, idant būtų ir
gyvųjų, ir mirusiųjų Viešpats.

12,19 *Įst 32,35*
12,20 *Pat 25,21-22*
13,6-7 *Mt 22,21; Mk 12,17; Lk 20,25*
13,9 *Iš 20,14; Įst 5,18*
13,9 *Iš 20,13; Įst 5,17*
13,9 *Iš 20,15; Įst 5,19*
13,9 *Iš 20,17; Įst 5,21*
13,9 *Kun 19,18*
14,1-6 *Kol 2,16*

[10]Tai kaipgi tu smerki savo brolį?!
Arba kodėl niekini savo brolį? Juk *visi
turėsime stoti prieš Dievo teismą. [11]Pa-
rašyta:

*Kaip aš gyvas, sako Viešpats,
prieš mane suklups kiekvienas kelis,
ir visų lūpos šlovins Dievą.

[12]Taigi kiekvienas iš mūsų duos
Dievui apyskaitą už save.

[13]Tad liaukimės teisti vieni kitus.
Verčiau pasiryžkite nebeduoti broliui
akstino nupulti ir pasipiktinti. [14]Aš ži-
nau ir esu tikras Viešpatyje Jėzuje, kad
nieko nėra savaime netyro. Bet jei kas
mano esant netyrų dalykų, tam jie ne-
tyri. [15]Jei tavo brolis liūdi, kai tu viską
valgai, tu jau nebesielgi, kaip reikalau-
ja meilė. Savo valgymu nepastūmėk į
pražūtį to, už kurį mirė Kristus! [16]Ką
jūs gerai darote, tegul nebūna akstinas
piktžodžiauti.

[17]Iš tiesų Dievo karalystė nėra val-
gis ar gėrimas, bet teisumas, ramybė ir
džiaugsmas Šventojoje Dvasioje. [18]Kas
šitaip Kristui tarnauja, tas mielas Dievui
ir priimtinas žmonėms. [19]Tad laikyki-
mės to, kas pasitarnauja santaikai ir tar-
pusavio ugdymui. [20]Taigi negriauk Die-
vo darbo dėl maisto! Nors viskas tyra,
bet gali tapti bloga žmogui, kuris valgo,
piktindamas kitus. [21]Verčiau nevalgyti
mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kas
gali pastūmėti brolį į nuodėmę.

[22]Savo įsitikinimą pasilaikyk sau
Dievo akivaizdoje. Laimingas, kam ne-
tenka smerkti savęs dėl savo sprendi-
mų.

[23]O kas valgo abejodamas, tas
smerktinas, nes elgiasi ne pagal tikėji-
mą. Visa, kas daroma ne pagal įsitikini-
mą, yra nuodėmė.

15 Mes, stiprieji, turime pakęsti
silpnųjų silpnybes, ne sau pa-
taikauti. [2]Kiekvienas mūsų tesirūpina
būti artimui malonus jo labui ir pažan-
gai. [3]Juk ir Kristus gyveno ne savo ma-
lonumui, bet taip, kaip parašyta: *Tave
keikiančiųjų keiksmai krito ant manęs.
[4]O visa, kas kitados parašyta, mums
pamokyti parašyta, kad ištverme ir
Raštų paguoda turėtume vilties. [5]Iš-
tvermės ir paguodos Dievas teduoda
jums tarpusavyje būti vienos minties
Kristaus Jėzaus pavyzdžiu, [6]kad sutar-
tinai vienu balsu šlovintumėte Dievą,
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Visos tautos šlovins Viešpatį

[7]Priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus
jus priėmė, Dievo garbei. [8]Aš sakau:
Kristus tapo apipjaustytųjų tarnas dėl
Dievo tiesos, kad patvirtintų protė-
viams suteiktus pažadus [9]ir kad pago-
nių tautos šlovintų Dievą už jo gailes-
tingumą, kaip parašyta:

*Pagonims išpažinsiu tave,
tavo vardui giedosiu.

[10]Ir vėl sakoma:

*Džiaukitės, pagonys,
kartu su jo tauta.

[11]Ir dar:

*Girkite, visi pagonys, Viešpatį,
teaukština jį visos tautos.

[12]Ir Izaijas kalba:

*Ateis Jesės atžala,
tasai, kuris pakils valdyti pagonių,
ir juo vilsis pagonys.

[13]Taigi vilties Dievas jus, gyve-
nančius tikėjimu, tepripildo visokių
džiaugsmų ir ramybės, kad Šventosios
Dvasios galybe būtumėte pertekę vil-
ties.

Pauliaus tarnavimas

[14]Aš pats, mano broliai, esu tikras, kad
esate kupini gerumo, pilni tikro pažini-
mo ir mokate vieni kitus perspėti. [15]Aš

14,10 *2 Kor 5,10*
14,11 *Iz 45,23*
15,3 *Ps 69,10*
15,9 *2 Sam 22,50; Ps 18,50*
15,10 *Įst 32,43*
15,11 *Ps 117,1*
15,12 *Iz 11,10*

jums parašiau kiek per drąsiai, norėdamas jums tai priminti ir remdamasis man Dievo suteiktąja malone [16] būti pagonims Kristaus Jėzaus tarnu ir kaip kunigui skleisti Dievo Evangeliją, kad pagonys taptų *priimtina* atnaša, pašventinta Šventosios Dvasios.

[17] Taigi Kristuje Jėzuje aš galiu pasigirti Dievo darbais. [18] Juk nedrįsčiau ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų per mane nuveikęs, kad pagonys paklustų, žodžiu ir darbu, [19] ženklų bei stebuklų galia ir Dievo Dvasios galybe. Tik taip aš galėjau paskleisti Kristaus Evangeliją nuo Jeruzalės apylinkių iki Ilyrijos. [20] Be to, maniau esant garbingiau skelbti Evangeliją ne ten, kur Kristaus vardas jau pagarsintas, ir nestatyti ant svetimų pamatų, [21] bet, kaip parašyta:

*Pamatys tie, kuriems
nebuvo apie jį skelbta,
supras tie, kurie nebuvo girdėję.*

[22] Todėl *aš buvau daugel kartų sutrukdytas ir neatvykau pas jus. [23] O dabar, šiuose kraštuose nebeturėdamas kitų užmojų ir jau daugel metų trokšdamas atvykti pas jus, [24] aš apsilankysiu, keliaudamas į Ispaniją. Turiu vilties, keliaudamas pro šalį, išvysti jus ir gauti paramos kelionei, prieš tai bent kiek tarp jūsų pailsėjęs. [25] *Bet dabar vykstu į Jeruzalę šventiesiems patarnauti. [26] Mat Makedonija ir Achaja nusprendė padaryti rinkliavą Jeruzalės šventųjų beturčiams sušelpti. [27] Jos taip nusprendė, ir iš tikro jos yra jų skolininkės. *Jeigu pagonys tapo jų dvasinių gėrybių dalininkais, tai privalo jiems patarnauti bent medžiagine parama. [28] Taigi, baigęs šį reikalą ir rinkliavą jiems tvarkingai atidavęs, aš keliausiu pro jus į Ispaniją. [29] Ir žinau, kad, atvykdamas pas jus, atsinešiu Kristaus palaimos pilnatvę.

[30] Todėl aš raginu jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir Dvasios dovanotosios meilės dėlei kartu su manimi ir už mane kovoti maldomis Dievui, [31] kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje, kad mano paslauga Jeruzalei būtų priimtina šventiesiems [32] ir kad, Dievo valia su džiaugsmu atvykęs pas jus, atsigaivinčiau jūsų draugėje. [33] O ramybės Dievas tebūnie su jumis visais! Amen.

Prašymai ir linkėjimai

16 Aš pavedu jums mūsų sesę Febę – ji yra Kenchrėjos Bažnyčios diakonė; [2] priimkite ją Viešpatyje, kaip dera šventiesiems, ir pagelbėkite jai, kai prireiks jūsų paramos, nes ir ji yra padėjusi daug kam ir man pačiam. [3] Sveikinkite *Priską ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje, [4] kurie guldė galvas, gelbėdami mano gyvybę. Jiems dėkoju ne aš vienas, bet ir visos pagonių [kraštų] Bažnyčios. [5] Pasveikinkite ir bendruomenę, susirenkančią jų namuose.

Sveikinkite mano mylimąjį Epenetą, pirmąjį Azijoje įtikėjusį Kristų. [6] Sveikinkite Mariją, daug triūsusią jūsų labui. [7] Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano tautiečius, kalėjusius su manimi; jie didžiai gerbiami apaštalų draugėje ir pirmiau už mane prisidėjo prie Kristaus. [8] Sveikinkite mano mylimąjį Viešpatyje Ampliatą. [9] Sveikinkite mūsų bendradarbį Kristuje Urboną ir mano mylimąjį Stachį. [10] Sveikinkite Apelį, išmėgintąjį Kristuje. Sveikinkite tikinčiuosius iš Aristobulo namų. [11] Sveikinkite mano tautietį Erodioną. Sveikinkite tuos iš Narcizo šeimynos, kurie yra Viešpatyje. [12] Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, besidarbuojančias Viešpatyje. Sveikinkite mieląją Persidę, daugel triūsusią dėl Viešpaties. [13] Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje *Rufą, taip pat jo bei mano

15,21 *Iz 52,15*
15,22 *Rom 1,13*
15,25-26 *1 Kor 16,1-4*
15,27 *1 Kor 9,11*

16,3 *Apd 18,2*
16,13 *Mk 15,21*

motiną. [14] Sveikinkite Asinkritą, Flegon-
tą, Hermį, Patrobą, Hermą ir su jais
esančius brolius. [15] Sveikinkite Filologą
ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir Olimpą, ir
visus jų draugus šventuosius. [16] Sveikin-
kite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus
sveikina visos Kristaus Bažnyčios.

[17] Aš raginu jus, broliai, vengti tų,
kurie kelia nesutarimus bei papikti-
nimus, prieštaraudami mokslui, kurio
jūs išmokote. Saugokitės jų! [18] Tokie
žmonės tarnauja ne mūsų Viešpačiui
Kristui, bet savo pilvui. Saldžiomis ir
pataikūniškomis kalbomis jie apgau-
dinėja paprastas širdis.

[19] Jūsų klusnumas žinomas visur.
Tad džiaugiuosi jumis ir linkiu, kad
išmanytumėte, kas gera, ir nesiveltu-
mėte į blogį. [20] O ramybės Dievas ne-
trukus sutryps šėtoną po jūsų kojomis.

Mūsų Viešpaties Jėzaus malonė te-
būnie su jumis!

Paskutiniai sveikinimai

[21] Jus sveikina mano bendradarbis *Ti-
motiejus ir mano tautiečiai Liucijus,
Jasonas ir Sosipatras.

[22] Aš, Tercijus, šio laiško surašyto-
jas, sveikinu jus Viešpatyje.

[23] Jus sveikina *Gajus, mano ir vi-
sos bendruomenės šeimininkas. Jus
sveikina *Erastas, miesto iždininkas,
ir brolis Kvartas.*

Dievo pašlovinimas

[25] Tam, kuris gali jus padaryti
stiprius, kaip sako mano
Evangelija ir Jėzaus
Kristaus skelbimas,
sekant apreiškimu paslapties,
nutylėtos per amžinuosius laikus,
[26] o dabar atskleistos
ir pranašų raštais amžinojo
Dievo įsakymu
paskelbtos visoms tautoms,
kad jos paklustų tikėjimui,
[27] vienam išmintingajam Dievui
per Jėzų Kristų šlovė amžių
amžiais! Amen.

16,21 *Apd 16,1*

16,23 *Apd 19,29; 1 Kor 1,14*

16,23 *2 Tim 4,20*

16,23 Kai kuriuose rankr. įterpiama eil. 24: „Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis visais. Amen“.

PIRMAS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Pirmas laiškas korintiečiams (gr. *epistolē pros korinthious A*, lot. *epistula ad corinthios I*) apaštalo Pauliaus padiktuotas nežinomam raštininkui 55 m. po Kr. Efeze.

Po įžanginės dalies (1,1–9) sielvartaujama dėl bendruomenės susiskaldymo (1,10–4,21), įvertinama bendruomenės moralinė būklė (sk. 5–10), svarstomi bažnytiniai ir dogminiai klausimai (sk. 11–15) ir baigiama asmeniniais pranešimais bei sveikinimais (sk. 16).

Šiame laiške Paulius ne tik vaizdžiai atspindėjo I a. vietinės Bažnyčios gyvenimą, bet ir paliko visuotinei Bažnyčiai gražiausią himną nesavanaudiškai meilei (sk. 13).

1 Paulius, Dievo valia pašauktas Kris-
taus Jėzaus apaštalas, ir brolis Sos-
tenas –
2 Dievo Bažnyčiai *Korinte, pašvęs-
tiesiems Kristuje Jėzuje, pašauktie-
siems šventiesiems ir visiems, ku-
rie kiekvienoje vietoje šaukiasi mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo pas
juos ir pas mus*. 3 Malonė jums ir ra-
mybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpa-
ties Jėzaus Kristaus!
4 Aš nuolat už jus dėkoju Dievui,
kad Kristuje Jėzuje Dievas suteikė jums
savo malonę, 5 nes per jį praturtėjote
visu kuo – visokiu žodžiu ir pažinimu,
– 6 ir Kristaus liudijimas tapo tvirtas.
7 Todėl jums, laukiantiems mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus apsireiškimo,
nestinga jokios malonės dovanos. 8 Jis
ir stiprins jus iki galo, kad išliktumėte
nenusikaltę mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus dienai. 9 Ištikimas yra Dievas,
jus pašaukęs į savo Sūnaus, mūsų Vieš-
paties Jėzaus Kristaus, bendrystę.

Tikinčiųjų susiskaldymas

10 Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu maldauju jus, kad visi vienaip
sutartumėte ir pas jus nebūtų susi-
skaldymų, kad būtumėte vienos dva-
sios ir vienos minties. 11 Mat Chlojės
namiškiai pranešė man apie jus, mano
broliai, kad tarp jūsų esama kivirčų.
12 Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra to-
kių, kurie sako: „Aš esu Pauliaus“, „aš
– *Apolo“, „aš – Kefo*“, „o aš – Kris-
taus“. 13 Argi Kristus padalytas? Nejau-
gi Paulius buvo už jus nukryžiuotas?
Negi vardan Pauliaus buvote pakrikš-
tyti? 14 Dėkui Dievui, kad pas jus nieko
daugiau nekrikštijau, išskyrus *Krispą
ir *Gajų, 15 todėl niekas negali pasa-
kyti, jog jūs buvote pakrikštyti mano
vardu.
16 Tiesa, esu pakrikštijęs ir *Stepono
namus, o daugiau nežinau, ar ką besu
pakrikštijęs.

Dievo išmintis ir pasaulio paikybė

17 Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet
Evangelijos skelbti, tiktai ne žodžių iš-
mintimi, kad Kristaus kryžius neliktų
be galios.

1,2 *Apd 18,1*
1,2 Arba: „jų ir mūsų Viešpaties“.
1,12 *Apd 18,24*
1,12 Aram. Petro vardas.
1,14 *Apd 18,8*
1,14 *Apd 19,29; Rom 16,23*
1,16 *1 Kor 16,15*

[18] Mat žodis apie kryžių tiems, kurie
eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums,
einantiems į išganymą, jis yra Dievo
galybė. [19] Juk parašyta:

Sunaikinsiu išmintingųjų išmintį,
niekais paversiu gudriųjų gudrybę.

[20] *Kur išminčius? Kur Rašto aiš-
kintojas? Kur šio amžiaus tyrinėto-
jas? *Argi Dievas nepavertė pasaulio
išminties kvailyste? [21] O kadangi pa-
saulis išmintimi Dievo nepažino iš
Dievo išminties veikalų, Dievas pa-
norėjo skelbimo kvailumu išgelbė-
ti tuos, kurie tiki. [22] Žydai reikalauja
stebuklų, graikai ieško išminties, [23] o
mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį,
kuris žydams yra papiktinimas, pa-
gonims – kvailystė. [24] Bet pašauktie-
siems – tiek žydams, tiek graikams
– skelbiame Kristų, kuris yra Die-
vo galybė ir Dievo išmintis. [25] Dievo
kvailybė išmintingesnė už žmones,
ir Dievo silpnybė galingesnė už žmo-
nes.

[26] Tik pažvelkite, broliai, kokie gi
jūs, pašauktieji, esate? Žmonių akimis
žiūrint, nedaug tarp jūsų tėra išmintin-
gų, nedaug galingų, nedaug kilmingų.
[27] Bet Dievas pasirinko, kas pasau-
liui kvaila, kad sugėdintų išminčius.
Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna,
kad sugėdintų galiūnus. [28] Ir tai, kas
pasaulio akims žemakilmis ir panie-
kintas, net tai, ko nėra, Dievas pasi-
rinko, kad niekais paverstų tai, kas lai-
koma kažin kuo, [29] kad joks žmogus*
Dievo akyse negalėtų girtis. [30] Jo dėka
ir jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris mums
tapo iš Dievo kylančia išmintimi, tei-
sumu, pašventimu ir atpirkimu, [31] kad,
anot Rašto, **kas giriasi, girtųsi Vieš-
pačiu.*

1,19 *Iz 29,14*
1,20 *Job 12,17; Iz 19,12; 33,18*
1,20 *Iz 44,25*
1,29 Pažod.: „kūnas".
1,31 *Jer 9,23*

Tikroji išmintis – Dvasios dovana

2 Kai pas jus, broliai, lankiausi, bu-
vau atėjęs skelbti jums Dievo
slėpinio* ne iškilnia kalba ar išminti-
mi. [2] Mat buvau pasiryžęs tarp jūsų ne-
žinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir tą
nukryžiuotą. [3] *Aš buvau pas jus silp-
nas, virpantis iš baimės. [4] Mano kalba
ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys
išminties žodžiai, o Dvasios galybės
parodymas, [5] kad jūsų tikėjimas rem-
tųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo
galybe.

[6] Tiesa, tobuliesiems mes skelbia-
me išmintį, tačiau tai ne šio pasaulio
ir ne praeinančių šio pasaulio valdovų
išmintis. [7] Mes skelbiame slėpiningą ir
paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas
yra nuo amžių paskyręs mums išaukš-
tinti. [8] Jos nepažino jokie šio pasaulio
valdovai, nes, jei būtų pažinę, nebū-
tų šlovės Viešpaties nukryžiavę. [9] Bet
skelbiame, kaip parašyta:

**Ko akis neregėjo, ko*
ausis negirdėjo,
kas žmogui į mintį neatėjo,
tai paruošė Dievas tiems,
kurie jį myli.

[10] Dievas mums tai apreiškė per
Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Die-
vo gelmes. [11] Kuris žmogus žino kas yra
žmoguje, jei ne paties žmogaus dvasia?
Taip ir to, kas yra Dieve, nežino niekas,
tik Dievo Dvasia. [12] O mes gavome ne
pasaulio dvasią, bet iš Dievo einančią
Dvasią, kad pažintume Dievo mums
suteiktas dovanas. [13] Apie tai ir kalba-
me ne žmogiškosios išminties išmo-
kytais žodžiais, bet tais, kurių išmokė
Dvasia, dvasiniais žodžiais aiškinda-
mi dvasinius dalykus. [14] Deja, juslinis
žmogus nepriima to, kas ateina iš Die-
vo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir ne-
pajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus

2,1 Kai kuriuose rankr.: „liudijimo".
2,3 *Apd 18,9*
2,9 *Iz 64,3*

reikia spręsti dvasiškai. 15 Dvasinis
žmogus gali spręsti apie viską, bet nie-
kas negali spręsti apie jį. 16 **Kas gi yra
suvokęs Viešpaties mintį, kad galėtų jį
pamokyti?* O mes turime Kristaus iš-
monę.

Korintiečių silpnybė

3 Aš, broliai, tegalėjau kalbėti jums
ne kaip dvasios žmonėms, bet kaip
kūno žmonėms, kaip kūdikiams Kris-
tuje. 2 *Maitinau jus pienu, o ne kietu
maistu, kurio jūs dar negalėjote pri-
imti. Deja, ir dabar negalite, 3 nes esa-
te kūniški. Jeigu tarp jūsų viešpatauja
pavydas ir nesantaika, tai argi nesate
kūniški, argi nesielgiate grynai žmo-
giškai? 4 Kol *vienas sako: „Aš – Pau-
liaus," kitas: „Aš – Apolo," – argi nesa-
te vien žmogiški?

Dievo bendradarbiai

5 Kas gi yra Apolas? Kas gi Paulius?
Tarnai, kurių dėka jūs įtikėjote ir kurie
tarnavo, kiek Viešpaties kiekvienam
buvo skirta. 6 *Aš sodinau, *Apolas
laistė, o Dievas augino. 7 Nieko nereiš-
kia sodintojas nei laistytojas, bet tik
augintojas – Dievas. 8 Kas sodina ir kas
laisto, sudaro viena, tačiau kiekvienas
gaus savąjį užmokestį pagal savo triū-
są. 9 Mes juk esame Dievo bendradar-
biai, o jūs – Dievo dirva, Dievo statyba.
10 Dievo man suteikta malone aš,
kaip išmanus statybos vadovas, padė-
jau pamatą, o kitas stato toliau. Kiek-
vienas tegul būna apdairus ant jo sta-
tydamas. 11 Juk niekas negali dėti kito
pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas,
tai yra Jėzus Kristus. 12 Ar kas ant šio
pamato stato iš aukso, sidabro, bran-
giųjų akmenų, medžio, šieno, šiaudų,
– 13 kiekvieno darbas išaiškės. Teismo
diena jį iškels aikštėn, nes ji pasiro-
dys ugnimi, ir ugnis ištirs, koks kieno
darbas. 14 Kieno statybos darbas ant to
pamato išliks, tas gaus užmokestį. 15 O
kieno darbas sudegs, tas praras užmo-
kestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per
ugnį.
16 *Argi nežinote, kad jūs esate Dievo
šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dva-
sia? 17 Jei kas Dievo šventyklą niokoja,
tą Dievas suniokos, nes Dievo šventyk-
la šventa, ir toji šventykla – tai jūs!
18 Tegul niekas savęs neapgaudinėja.
Jei kas iš jūsų tariasi esąs išmintingas
šiame pasaulyje, tepasidaro kvailas,
kad būtų išmintingas. 19 Šio pasaulio
išmintis Dievo akyse yra kvailybė. Pa-
rašyta: **Jis sugauna protinguosius jų
gudrybėje.* 20 Ir toliau: **Viešpats žino
išminčių mintis, kad jos niekingos.*
21 Tad niekas tenesigiria žmonėmis!
Viskas yra jūsų; 22 ar Paulius, ar Apolas,
ar Kefas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar
mirtis, ar dabartis, ar ateitis, – viskas
jūsų, 23 bet jūs patys – Kristaus, o Kris-
tus – Dievo.

Apaštalų pavyzdys

4 Tegul žmonės laiko mus Kristaus
tarnais ir Dievo slėpinių prievaiz-
dais. 2 O iš prievaizdų reikalaujama,
kad būtų patikimi. 3 Man mažai rūpi,
ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie
mane. Nė aš pats savęs neteisiu. 4 Nors
nesijaučiu kaltas, bet dėl to dar nesu
nuteisintas. Mano teisėjas yra Vieš-
pats. 5 Tad neteiskite ko nors prieš lai-
ką, iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas
tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių su-
manymus. Tuomet kiekvienam teks
pagyrimas iš Dievo.
6 Visa tai, broliai, jūsų labui pritaikiau
Apolui ir sau, kad iš mūsų pavyzdžio

2,16 *Iz 40,13*
3,2 *Hbr 5,12-13*
3,4 *1 Kor 1,12*
3,6 *Apd 18,4-11*
3,6 *Apd 18,24-28*
3,16 *1 Kor 6,19; 2 Kor 6,16*
3,19 *Job 5,13*
3,20 *Ps 94,11*

įsidėmėtumėte taisyklę: „Nieko daugiau, negu parašyta" ir kad vienas dėl
kito nesipūstumėte prieš kitus. [7] Kas gi
tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko giriesi, lyg nebūtum gavęs?

[8] Beje, jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad jūs iš tikrųjų karaliautumėte ir kad
mes galėtume kartu karaliauti! [9] Man
atrodo, kad Dievas mums, apaštalams, paskyrė paskučiausią vietą, tarsi pasmerktiesiems myriop. Mes pasidarėme reginys pasauliui, angelams ir
žmonėms. [10] Mes kvaili dėl Kristaus,
o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stiprūs; jūs gerbiami, o mes nieku
laikomi. [11] Iki šios valandos badaujame
ir trokštame, esame nuogi ir mušami,
esame be pastogės [12] ir *vargstame,
darbuodamiesi savo rankomis. Keikiami mes laiminame, persekiojami
ištveriame, [13] piktžodžiaujami maloniai atsakome. Iki šiol esame laikomi pasaulio sąšlavomis, visų atmatomis.

[14] Aš tai rašau ne norėdamas jus gėdinti, bet įspėdamas kaip mylimus
savo vaikus. [15] Nors turėtumėte tūkstančius auklėtojų Kristuje, bet nebus kelių tėvų, nes, paskelbdamas Evangeliją, aš esu tapęs jūsų tėvu Kristuje Jėzuje. [16] Taigi raginu jus: *būkite mano
sekėjai! [17] Tam ir pasiunčiau pas jus Timotiejų, savo mylimą ir ištikimą sūnų Viešpatyje. Jis jums primins mano kelius Kristuje, kurių aš mokau visur, kiekvienoje Bažnyčioje.

[18] Kai kurie ėmė pūstis, tartum neketinčiau pas jus atvykti. [19] Bet, jei
Viešpats panorės, aš veikiai atkeliausiu pas jus ir pažiūrėsiu ne ką išpuikėliai sako, bet ką pajėgia. [20] Dievo karalystė yra ne kalboje, bet galybėje. [21] Ko
norite? Ar kad ateičiau pas jus su lazda, ar su meile ir švelnumo dvasia?

4,12 Apd 18,3

4,16 1 Kor 11,1; Fil 3,17

Požiūris į nedoruosius

5 Apskritai tenka girdėti apie ištvirkimą tarp jūsų, net apie tokį ištvirkimą, kokio nepasitaiko nė pas pagonis, būtent – *kažkas gyvenąs su tėvo
žmona... [2] Ir jūs dar esate pasipūtę?
Užuot nuliūdę ir taip darantį išmetę
iš savo tarpo?! [3] Bent aš, nebūdamas
pas jus kūnu, tačiau būdamas dvasia,
jau nuteisiau, lyg būdamas tarp jūsų,
tą nusikaltimą padariusį. [4] Susirinkę
draugėn Viešpaties Jėzaus vardu su
mano dvasia ir mūsų Viešpaties Jėzaus
galybe, [5] atiduokite tokį šėtonui, kad
sužlugdytų kūną, o dvasia būtų išgelbėta Viešpaties teismo dienai.

[6] Jūsų gyrimasis niekam tikęs. Argi
nežinote, jog *truputis raugo suraugina visą maišymą? [7] Išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauju maišymu. Jūs juk esate nerauginti, nes jau
paaukotas mūsų *velykinis Avinėlis,
Kristus. [8] Tad *švęskime šventes ne su
senu raugu, ne su blogybės ir nelabumo raugu, bet su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona.

[9] Aš jums rašiau savo laiške*, kad
nebendrautumėte su ištvirkėliais.
[10] Suprantama, ne su visais šio pasaulio ištvirkėliais, gobšais, plėšikais ar
stabmeldžiais, nes tada reikėtų pasitraukti iš šio pasaulio. [11] Bet aš jums
rašiau, kad nebendrautumėte su tuo,
kuris vadinasi brolis, o yra ištvirkėlis,
gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su tokiu nesėskite už
vieno stalo! [12] Kam man teisti svetimuosius?! Argi ir jūs ne savuosius teisiate? [13] Svetimuosius teis Dievas.

**Pašalinkite piktadarį iš savo pačių tarpo.*

5,1 Įst 23,1

5,6 Gal 5,9

5,7 Iš 12,5

5,8 Iš 13,7; Įst 16,3

5,9 Šis laiškas neišlikęs.

5,13 Įst 13,5; 17,7

Brolių bylinėjimasis

6 Kaipgi kai kurie jūsų drįsta by-
linėtis vieni su kitais pas netei-
siuosius, o ne pas šventuosius? 2 Ar
nežinote, kad šventieji teis pasau-
lį? O jeigu teisite pasaulį, tai nejaugi
nesugebėtumėte išspręsti menkučių
bylų? 3 Ar nežinote, kad mes teisime
angelus, tad juo labiau – kasdienius
dalykus? 4 Taigi, kai turite bylų kas-
dieniais reikalais, argi savo teisėjais
pasodinsite neturinčius balso ben-
druomenėje? 5 Aš tai sakau norėda-
mas jus sugėdinti. Nejaugi nebeturite
išmintingo žmogaus, kuris sugebėtų
išspręsti tarp brolių iškilusią bylą?
6 Deja, brolis bylinėjasi su broliu ir, lyg
tyčia, pas netikinčiuosius.
7 Ir iš viso jums didelis pažemini-
mas, kad tarpusavyje bylinėjatės. Ko-
dėl jums verčiau nenukęsti neteisy-
bės? Argi ne verčiau pakęsti nuostolį?
8 Deja, jūs patys darote neteisybę bei
skriaudžiate, ir dar brolius!
9 Argi nežinote, kad neteisieji nepa-
veldės Dievo karalystės? Neklyskite!
Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei
svetimautojai, nei sanguliautojai su
vyrais, 10 nei vagys, nei gobšai, nei gir-
tuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai ne-
paveldės Dievo karalystės. 11 Kai kurie
buvote tokie, bet dabar esate nuplauti,
pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

Ištvirkavimas

12 „Viskas man valia!“ Bet ne viskas
naudinga! *„Viskas man valia!“ Bet aš
nesiduosiu pavergiamas! 13 „Valgis yra
pilvui ir pilvas – valgiui“, bet Dievas
sunaikins ir vieną, ir kitą. Kūnas skir-
tas ne ištvirkavimui, bet Viešpačiui, o
Viešpats – kūnui. 14 Prikėlęs Viešpa-
tį, Dievas ir mus prikels savo galybe.
15 Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra
Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs
Kristaus narius, paversiu juos kekšės
nariais? Nieku būdu! 16 Ar nežinote,
kad tas, kuris susijungia su kekše, tam-
pa vienu kūnu su ja? *Ir du taps, – sako
Raštas, – vienu kūnu. 17 Taip pat, kas
susijungia su Viešpačiu, tampa viena
dvasia su juo. 18 Sergėkitės ištvirkimo!
Jokia kita žmogaus daroma nuodė-
mė nepaliečia kūno, o ištvirkaujantis
nusideda savo kūnui. 19 Ar nežinote,
kad *jūsų kūnas yra šventykla jumy-
se gyvenančios Šventosios Dvasios,
kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebe-
priklausote patys sau? 20 Iš tiesų esate
brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą
savo kūnu!

Santuoka

7 Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro
vyras, neliesdamas moters. 2 Ta-
čiau ištvirkavimui išvengti kiekvienas
tegul turi sau žmoną ir kiekviena tegul
turi sau vyrą. 3 Tegul vyras atlieka par-
eigą žmonai, o žmona vyrui. 4 Žmona
neturi valios savo kūnui, bet vyras. Pa-
našiai ir vyras neturi valios savo kū-
nui, bet žmona. 5 Nesitraukite vienas
nuo kito, nebent kuriam laikui sutarę,
kad atsidėtumėte maldai, paskui vėl
sueikite draugėn, kad šėtonas negun-
dytų jūsų nesusilaikymu. 6 Žinoma, aš
tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas.
7 Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų to-
kie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo
savo dovaną, vienas šiokią, kitas ano-
kią.
8 Nesusituokusiems ir našlėms aš
sakau: jie gerai padarys, pasilikdami
tokie kaip aš. 9 Bet jei negali susilaiky-
ti, tegul tuokiasi. Verčiau tuoktis negu
degti.
10 Susituokusiems įsakau ne aš,
bet Viešpats, *kad žmona nesiskirtų
nuo vyro, 11 o jei atsiskirtų, kad liktų

6,12 *1 Kor 10,23*

6,16 *Pr 2,24*

6,19 *1 Kor 3,16; 2 Kor 6,16*

7,10-11 *Mt 5,32; 19,9; Mk 10,11-12; Lk 16,18*

netekėjusi arba susitaikytų su vyru; taip
pat ir vyras tegul nepalieka žmonos.
12 Kitiems sakau aš, ne Viešpats: jei
kuris brolis turi netikinčią žmoną ir
ji sutinka gyventi su juo, tegul jos ne-
palieka. 13 Taip pat ir moteris, turinti
netikintį vyrą, kuris sutinka su ja gy-
venti, tegul jo nepalieka. 14 Mat neti-
kintis vyras pašventinamas per žmo-
ną, o netikinti žmona pašventinama
per tikintį vyrą*. Antraip jūsų vaikai
būtų netyri, o dabar jie šventi. 15 Bet,
jei netikintis nori skirtis, tegul atsiski-
ria. Tokiais atvejais [tikėjimo] brolis
ar sesuo nėra susieti, nes Dievas yra
mus pašaukęs santaikai. 16 Iš kur ži-
nai, žmona, galėsianti išgelbėti vyrą?
Arba iš kur tau žinoma, vyre, jog iš-
gelbėsi žmoną? 17 Todėl, kaip Viešpats
kuriam paskyrė, kokį Dievas kurį pa-
šaukė, to jis ir toliau tesilaiko. Taip aš
mokau visose Bažnyčiose. 18 Kas nors
buvo pašauktas tikėti apipjaustytas?
Tegu nesistengia nuslėpti apipjausty-
mo. Buvo pašauktas neapipjaustytas?
Tegu nedaro apipjaustymo. 19 Juk api-
pjaustymas yra niekas ir neapipjaus-
tymas niekas, tiktai Dievo įsakymų
laikymasis – viskas. 20 Tegul kiekvie-
nas pasilieka toksai, koks buvo pa-
šauktas. 21 Jei buvai pašauktas, būda-
mas vergas, nesisielok, bet jei ir gali
tapti laisvas, verčiau pasinaudok*.
22 Viešpatyje pašauktas tikėti vergas
yra Viešpaties išlaisvintasis. Pana-
šiai ir pašauktas tikėti laisvasis yra
Kristaus vergas. 23 Jūs, brangiai nu-
pirkti, nepasidarykite žmonių ver-
gais. 24 Kiekvienas jūsų, broliai, kok-
sai buvo pašauktas, toks ir tepasilieka
prieš Dievą.
25 Dėl nesituokiančiųjų aš netu-
riu Dievo įsakymo, bet duodu patari-
mą kaip žmogus, iš Dievo gailestin-
gumo vertas pasitikėjimo. 26 Taigi aš
manau, jog šiais sunkiais laikais tai
tam tikras turtas: geriau žmogui būti
tokiam. 27 Esi susietas su žmona? Ne-
ieškok skyrybų. Nesusituokei? Neieš-
kok žmonos. 28 Jei vedi, nenusidedi, ir
jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau
šitokie žmonės turės kūno vargų, o aš
norėčiau jus apsaugoti nuo jų.
29 Sakau jums, broliai: laikas trum-
pas! Belieka tiems, kurie turi žmonas,
gyventi, tarsi jų neturėtų, 30 ir kurie
verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiau-
giasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie per-
ka, tarsi neįsigytų, 31 ir kurie užsiėmę
pasaulio reikalais, tarsi neužsiėmę. Juk
šio pasaulio pavidalas praeina.
32 Aš norėčiau, kad jūs gyventumė-
te be rūpesčių. Nesusituokęs rūpinasi
Viešpaties reikalais ir trokšta patik-
ti Viešpačiui. 33 O susituokęs rūpinasi
šio pasaulio reikalais, stengiasi patik-
ti žmonai 34 ir yra pasidalijęs. Taip pat
netekėjusi moteris bei mergina rūpi-
nasi Viešpaties reikalais, trokšdama
būti šventa kūnu ir dvasia. O ištekėjusi
rūpinasi pasaulio reikalais ir stengiasi
patikti vyrui. 35 Aš tai kalbu jūsų pačių
labui, ne norėdamas užnerti jums kil-
pą, bet linkėdamas deramai elgtis ir vi-
siškai atsiduoti Viešpačiui.
36 Jei kas mano būsiant jam negar-
binga, kad jo mergaitė liks peraugusi, ir
jei taip reikia, tedaro kaip nori, nenu-
sidės; tegu jie susituokia. 37 Bet jei kas
savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs ne
iš prievartos, bet būdamas savo valios
šeimininkas, ir savo širdyje nutaręs iš-
saugoti savąją mergaitę, tas gerai pa-
darys. 38 Taigi, kas veda savo mergaitę,
gerai daro, o kas neveda savo mergai-
tės, geriau daro.
39 Žmona susieta, kol jos vyras gy-
vas. Vyrui mirus, ji laisva ir gali tekėti
už ko nori, kad tik Viešpatyje. 40 Bet,
mano nuomone, ji bus laimingesnė
netekėdama. Manau, kad ir aš turiu
Dievo Dvasią.

7,14 Pažod.: „brolį“.

7,21 T. y. pasinaudok arba galimybe gauti laisvę, arba savo vergyste.

Stabams paaukotas maistas

8 Dėl stabams paaukotų dalykų
mums aišku: mes visi turime pa-
žinimą. Deja, pažinimas išpučia, už-
tat meilė ugdo. [2]Jei kas tariasi ką nors
žinąs, tai jis nė nežino, kaip reikia pa-
žinti. [3]Bet kas myli Dievą, tas yra jo
pažintas. [4]Taigi dėl stabams paauko-
tos mėsos valgymo mes žinome, jog iš
tikro nėra pasaulyje stabų ir nėra jokių
dievų, *tik* vienas Dievas. [5]Ir nors būtų
vadinamųjų dievų danguje ar žemėje –
daug tų dievų ir daug viešpačių, – [6]tai
mes turime tik vieną Dievą – Tėvą, iš
kurio yra visa ir jam esame mes, ir vie-
ną Viešpatį – Jėzų Kristų, per kurį yra
visa ir mes esame per jį.
[7]Deja, ne visi turi tokį pažinimą. Kai
kurie, iki šiol pripratę prie stabų, val-
go mėsą, kaip stabams paaukotą, ir jų
silpna sąžinė susitepa. [8]Maistas nega-
li mūsų priartinti prie Dievo. Kai ne-
valgome, nieko neprarandame, ir kai
valgome, nieko nelaimime. [9]Vis dėlto
žiūrėkite, kad jūsų laisvė netaptų pa-
piktinimu silpniesiems. [10]Antai, jei kas
pamatytų tave, turintį pažinimą, sta-
bų šventykloje už stalo, tai argi silpno
žmogaus sąžinė nebus paskatinta val-
gyti stabams paaukotos mėsos?! [11]To-
kiu būdu silpnasis žus dėl tavo paži-
nimo. O juk jis – brolis, už kurį numirė
Kristus. [12]Šitaip nusikalsdami broliams
ir sužeisdami jų silpnas sąžines, jūs nu-
sikalstate Kristui. [13]Tad jei valgis pikti-
na mano brolį, aš nevalgysiu mėsos per
amžius, kad tik nepapiktinčiau brolio.

Teisių atsisakymas

9 Ar aš ne laisvas? ar aš ne apašta-
las? argi nesu regėjęs mūsų Vieš-
paties Jėzaus? ar jūs ne mano darbo
vaisius Viešpatyje? [2]Jei kitiems ir nesu
apaštalas, tai vis dėlto jums esu, ir
mano apaštalystės patvirtinimas* esa-
te jūs Viešpatyje.
[3]Štai mano pasiteisinimas prieš
tuos, kurie mane kaltina. [4]Argi mes
neturime teisės valgyti ir gerti? [5]Ar
mes neturime teisės vedžiotis su savi-
mi tikinčiąją moterį*, kaip ir kiti apaš-
talai ir Viešpaties broliai bei Kefas? [6]O
gal tik aš ir Barnabas neturime teisės
nedirbti rankų darbo? [7]Kas gi tarnauja
kariuomenėje už savo paties pinigus?
kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo
vaisių? arba kas gano bandą ir nemin-
ta bandos pienu?
[8]Ar tai sakau vien pagal žmonių pa-
pročius? Argi to nesako ir Įstatymas?
[9]Mozės Įstatyme parašyta: **Neužrišk*
snukio kuliančiam jaučiui! Bet argi
Dievui terūpi jaučiai? [10]O gal jis iš tie-
sų taiko mums? Juk dėl mūsų buvo pa-
rašyta, kad artojas turi arti su viltimi ir
kūlėjas turi kulti su viltimi gauti savo
dalį. [11]*Jei jums pasėjome dvasinių
gėrybių, tai argi didelis dalykas būtų
pas jus pjauti medžiaginių? [12]Jei kiti
turi teisių į jus, tai mes juo labiau. Vis
dėlto mes nesinaudojome savo teise,
bet viską pakeliame, kad tik Kristaus
Evangelijai nedarytume kliūčių. [13]Argi
nežinote, kad *tie, kurie atlieka šventą
tarnystę, valgo iš šventyklos pajamų,
kad aukuro tarnai gauna dalį atnašų?
[14]*Taip ir Viešpats yra patvarkęs, kad
Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evan-
gelijos.
[15]Bet aš nesinaudojau jokiomis tei-
sėmis. Ir tai rašau ne tam, kad būtų
antraip. Verčiau numirti, negu leisti,
kad kas man atimtų šį pagrindą girtis.
[16]Kad aš skelbiu Evangeliją, neturiu
pagrindo girtis, nes tai mano būtina
prievolė, ir vargas man, jei neskelb-
čiau Evangelijos! [17]Jeigu tai daryčiau
savo valia, gaučiau atlygį; bet kadangi

9,2 Pažod.: „antspaudas“.

9,5 Arba: „žmoną“.

9,9 *Įst 25,4; 1 Tim 5,18*

9,11 *Rom 15,27*

9,13 *Įst 18,1*

9,14 *Mt 10,10; Lk 10,7*

darau ne savo valia, atlieku tik man pa-
tikėtą tarnybą. 18 Koks tad atlygis? Ogi
kad, skelbdamas Evangeliją, pateikiu ją
veltui ir nesinaudoju teise, kurią man
duoda Evangelija.

19 Būdamas nuo nieko nepriklauso-
mas, aš pasidariau visų vergas, kad tik
daugiau jų laimėčiau. 20 Žydams bu-
vau kaip žydas, kad laimėčiau žydus.
Tiems, kurie laikosi Įstatymo, tapau
Įstatymo tarnu, kad laimėčiau besilai-
kančius Įstatymo, nors pats nesu jam
pavaldus. 21 Tiems, kurie neturi Įsta-
tymo, buvau kaip neturintis Įstatymo,
kad laimėčiau tuos, kurie neturi Įsta-
tymo, nors pats esu ne be Dievo Įstaty-
mo, bet susaistytas Kristaus Įstatymo.
22 Silpniesiems pasidariau silpnas, kad
laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau
viskuo, kad vienaip ar kitaip bent kai
kuriuos išgelbėčiau. 23 Visa tai darau
dėl Evangelijos, kad būčiau jos dali-
ninkas.

24 Argi nežinote, kad lenktynių
aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vie-
nas gauna laimėtojo dovaną? Bėkite
taip, kad ją laimėtumėte! 25 Kiekvienas
varžybų dalyvis nuo visko susilaiko;
jie taip daro, norėdami gauti vystantį
vainiką, o mes – nevystantį. 26 Todėl aš
bėgu neklaidžiodamas ir grumiuosi ne
kaip į orą smūgiuodamas, 27 bet tram-
dau savo kūną ir darau jį klusnų, kad,
kitus mokydamas, pats nepasidary-
čiau atmestinas.

Įspėjantys pavyzdžiai

10 Noriu, kad žinotumėte, broliai,
jog *visi mūsų protėviai laikėsi
po debesiu ir visi *perėjo jūrą. 2 Jie visi
susirišo su Moze, krikštydamiesi debe-
syje ir jūroje; 3 visi valgė *to paties dva-
sinio maisto 4 ir visi *gėrė to paties dva-
sinio gėrimo. Jie gėrė iš dvasinės juos
lydinčios uolos, o ta uola buvo Kristus.
5 *Vis dėlto daugumas jų nepatiko Die-
vui, ir jų kūnai liko gulėti dykumoje.

6 Tie įvykiai yra mums pavyzdys,
kad *negeistume blogio, kaip anie gei-
dė. 7 Nepasidarykite stabmeldžiais,
kaip kai kurie iš jų, kaip parašyta:
**Tauta sėdosi valgyti ir gerti ir kėlė-
si žaisti.* 8 *Neištvirkaukime, kaip kai
kurie jų ištvirkavo ir žuvo vieną dieną
dvidešimt trys tūkstančiai. 9 *Negun-
dykime Kristaus, kaip kai kurie iš jų
gundė ir krito nuo gyvačių. 10 *Nemur-
mėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir
žuvo nuo naikintojo.

11 Visa tai jiems atsitiko kaip pavyz-
dys, ir buvo užrašyta įspėti mums, ku-
rie gyvename amžių pabaigoje. 12 To-
dėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad
nepultų. 13 Jums tekę išmėginimai tėra
žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis
jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su iš-
mėginimu duos ir išeitį, kad galėtumė-
te atsilaikyti.

Duonos laužymas ir stabmeldžių puotos

14 Todėl, mano mylimieji, sergėkitės
stabmeldystės! 15 Aš kalbu kaip nuo-
vokiems; apsvarstykite patys, ką sa-
kau. 16 **Argi laiminimo taurė, kurią lai-
miname,* nėra bendravimas Kristaus
kraujyje? Argi duona, kurią laužome,
nėra bendravimas Kristaus kūne? 17 Jei
viena duona, tai ir mes daugelis esame
vienas kūnas, nes mes visi dalijamės
viena duona. 18 Pažiūrėkite į žemiškąjį
Izraelį: *argi tie, kurie valgo aukas, nėra

10,1 *Iš 13,21-22*
10,1 *Iš 14,22-29*
10,3 *Iš 16,4.15.35*
10,4 *Iš 17,6; Sk 20,11*
10,5 *Sk 14,29-30*
10,6 *Sk 11,4*
10,7 *Iš 32,6*
10,8 *Sk 25,1-18*
10,9 *Sk 21,5-6*
10,10 *Sk 16,35–17,15*
10,16 *Mt 26,26-28; Mk 14,22-24; Lk 22,19-20*
10,18 *Kun 7,6*

aukuro bendrininkai? 19 Ką gi sakau? Ar
kad stabams paaukota mėsa šį tą reiš-
kia? ar kad ir stabas yra šis tas? 20 Ne,
aš sakau, kad, aukodami atnašas, pago-
nys *aukoja ne Dievui, bet demonams.
O aš nenoriu, kad jūs taptumėte demo-
nų bendrininkais. 21 Jūs negalite ger-
ti Viešpaties taurės ir demonų taurės.
Negalite būti Viešpaties vaišių dalyviai
ir demonų vaišių dalyviai. 22 *Nejaugi
kurstysime Viešpaties pavyduliavimą?
Gal esame už jį stipresni?

23 *„Viskas valia!“ Bet ne viskas
naudinga! „Viskas valia!“ Bet ne viskas
ugdo! 24 Niekas teneieško, kaip jam ge-
riau, bet kaip kitam. 25 Valgykite visa,
kas parduodama mėsos prekyvietėje,
sąžinės labui nieko neklausinėdami.
26 Juk *Viešpačiui priklauso žemė ir kas
tik ant žemės. 27 Jeigu jus pasikviečia
netikintis žmogus ir jūs norite jį aplan-
kyti, valgykite visa, kas jums padeda-
ma, sąžinės labui nieko neklausinėda-
mi. 28 Bet jei kas jums pasakytų: „Tai
atnašinė mėsa“, tai nebevalgykite dėl
žmogaus, kuris tai pasakė, ir dėl sąži-
nės. 29 Čia aš kalbu ne apie tavo paties,
bet apie kito sąžinę. Kam gi mano lais-
vė turėtų būti teisiama kitos sąžinės?
30 Jeigu aš valgau dėkodamas, kam gi
man priekaištaujama dėl to, už ką aš
dėkoju Dievui?

31 Ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką
darote, visa darykite Dievo garbei.
32 Nepiktinkite nei žydų, nei graikų,
nei Dievo Bažnyčios; 33 šitaip ir aš sten-
giuosi visiems viskuo patikti, ieškoda-
mas ne savo naudos, bet to, kas nau-
dinga daugeliui, kad jie būtų išgelbėti.

11 *Sekite mano pavyzdžiu, kaip
ir aš seku Kristumi! 2 Aš jus gi-
riu, kad jūs visame kame prisimenate
mane ir tvirtai laikotės nurodymų, ko-
kius esu jums davęs.

Galvos dengimas

3 Noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno
vyro galva yra Kristus, moters galva –
vyras, o Kristaus galva – Dievas. 4 Kiek-
vienas vyras, melsdamasis ar prana-
šaudamas apdengta galva, paniekina
savo galvą. 5 Ir kiekviena moteris, kuri
meldžiasi ar pranašauja neapgobta
galva, paniekina savo galvą; tai toly-
gu būti nuskustai. 6 Jei jau moteris ne-
apsigobia, tai tegul ir nusikerpa! O jei
moteriai gėda nusikirpti ar nusiskusti
plaukus, tegul apsigobia.

7 Vyrui nereikia gobti galvos, nes
jis yra *Dievo atvaizdas ir atšvaitas. O
moteris yra vyro atšvaitas. 8 *Juk ne vy-
ras padarytas iš moters, bet moteris iš
vyro, 9 taip pat ne vyras buvo sutvertas
moteriai, o moteris vyrui. 10 Todėl mo-
teris privalo turėti ant galvos valdymo
ženklą dėl angelų. 11 Bet Viešpatyje nei
moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be
moters. 12 Kaip moteris kilusi iš vyro,
taip vyras gimsta iš moters, o visa yra
iš Dievo.

13 Spręskite patys: argi tinka moteriai
melsti Dievą neapsigobusiai? 14 Argi
pati prigimtis jūsų nemoko, jog vyrui
gėda nešioti ilgus plaukus? 15 Tuo tar-
pu moteriai garbė turėti ilgus plaukus.
Mat plaukai jai duoti vietoj dangalo.

16 Jei kas dar norėtų ginčytis, težino,
jog nei mes neturime tokio papročio,
nei Dievo Bažnyčios.

Viešpaties vakarienė

17 Duodamas šiuos nurodymus, aš jūsų
negiriu, nes jūsų susirinkimai išeina
ne į gera, bet į bloga. 18 Pirmiausia man
teko girdėti, kad jums susirinkus kaip
Bažnyčiai, tarp jūsų esama skilimų, ir
aš iš dalies tuo tikiu. 19 Juk turi pas jus

10,20 *Įst 32,17*
10,22 *Įst 32,21*
10,23 *1 Kor 6,12*
10,26 *Ps 24,1*
11,1 *1 Kor 4,16; Fil 3,17*
11,7 *Pr 1,26-27*
11,8-9 *Pr 2,18-23*

būti atskalų, kad išeitų aikštėn, kurie iš
jūsų yra išmėginti žmonės. 20 Taigi jūs
susirinkę draugėn nebevalgote Vieš-
paties vakarienės, 21 nes kiekvienas
pirmiausia ima valgyti savo maistą, ir
vienas lieka alkanas, o kitas nusigeria.
22 Argi neturite savo namų pavalgyti ir
išgerti? O gal norite paniekinti Dievo
Bažnyčią ir sugėdinti nepasiturinčius?
Kas man belieka sakyti? Pagirti? Ne!
Už šitai nepagirsiu.

23 Aš gavau iš Viešpaties ir perdaviau
jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią
buvo išduotas, paėmė duoną, 24 padė-
kojęs laužė ir tarė: „Tai yra mano kūnas
už jus*. Tai darykite mano atminimui".
25 Taip pat po vakarienės jis paėmė tau-
rę ir tarė: „Ši taurė yra *Naujoji Sando-
ra mano *kraujyje. Kiek kartų gersite,
darykite tai mano atminimui". 26 Taigi,
kada tik valgote šitą duoną ir geriate
iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties
mirtį, kol jis ateis.

27 Todėl kas nevertai valgo tos duo-
nos ar geria iš Viešpaties taurės, tas
nusikals Viešpaties Kūnui ir Kraujui.
28 Teištiria žmogus pats save ir tada
tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos
taurės. 29 Kas valgo ir geria, to Kūno
nepaisydamas, tas valgo ir geria sau
pasmerkimą*. 30 Todėl tarp jūsų daug
silpnų bei ligotų ir nemaža užmigusių.
31 Jei mes patys savęs paisytume, tai ne-
būtume teisiami. 32 O kai Viešpats mus
teisia, tai ir pabaudžia, kad nebūtume
pasmerkti kartu su pasauliu.

33 Taigi, mano broliai, kai renkatės
Vakarienės, palaukite vieni kitų. 34 Jei
kas išalkęs, tepavalgo namie, kad ne-
sirinktumėte pasmerkimo užsitraukti.

Kitus reikalus sutvarkysiu atvykęs.

11,24 Kai kuriuose rankr.: „už jus duodamas",
„už jus laužomas".

11,25 *Iš 24,8; Jer 31,31-34*

11,25 *Iš 24,6-8*

11,29 Kai kuriuose rankr. priduriama:
„nes nepaiso Viešpaties Kūno".

Dvasinės dovanos

12 Broliai, aš noriu, kad jūs nebū-
tumėte neišmaną apie dvasi-
nes dovanas. 2 Kai dar buvote pagonys,
kaip žinote, jus traukte traukė prie ne-
bylių stabų. 3 Todėl aš jums aiškinu,
kad nė vienas, kuris kalba Dievo Dva-
sios skatinamas, nesako: „Prakeiktas
Jėzus!" Ir nė vienas negali ištarti: „Jė-
zus yra Viešpats", jei Šventoji Dvasia
nepaskatina.

4 *Esama skirtingų malonės dova-
nų, tačiau ta pati Dvasia. 5 Esama skir-
tingų tarnysčių, tačiau tas pats Vieš-
pats. 6 Ir esama skirtingų darbų, tačiau
tas pats Dievas, kuris visa veikia vi-
same kame. 7 Kiekvienam suteikiama
Dvasios apraiška bendram labui. 8 An-
tai vienam Dvasia suteikia išminties
žodį, kitam ta pati Dvasia – pažinimą,
9 kitam – *tikėjimą toje pačioje Dvasio-
je*, kitam – išgydymo dovaną toje vie-
noje Dvasioje, 10 kitam – stebuklingus
darbus, kitam – pranašavimą, kitam –
dvasių atpažinimą, kitam – įvairių kal-
bų dovaną, kitam – kalbų aiškinimą.
11 Ir visa tai veikia ta pati Dvasia, kuri
dalija kiekvienam atskirai, kaip jai pa-
tinka.

Kūnas ir jo nariai

12 *Kaip vienas kūnas turi daug narių, o
visi nariai, nepaisant daugumo, sudaro
vieną kūną, taip ir Kristus. 13 Mes visi
buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje,
kad sudarytume vieną kūną, visi – žy-
dai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi
buvome pagirdyti viena Dvasia.

14 *Juk ir kūnas nėra sudėtas iš vieno*
nario, bet iš daugelio. 15 Jei koja imtų
ir pasakytų: „Kadangi aš ne ranka, tai
nepriklausau kūnui" – tai argi dėl to ji
nepriklausytų kūnui? 16 O jeigu ausis
tartų: „Kadangi aš ne akis, tai aš ne-
priklausau kūnui" – tai argi dėl to ji

12,4-11 *Rom 12,6-8*

12,12 *Rom 12,4-5*

nepriklausytų kūnui? [17] Jei visas kūnas tebūtų akis, tai kur pasidėtų klausa? O jei visas – klausa, tai kur uoslė? [18] Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną jų, kaip panorėjo. [19] Jei visuma tebūtų vienas narys, tai kur beliktų kūnas? [20] Bet dabar narių daug, o kūnas vienas. [21] Akis negali pasakyti rankai: „Man tavęs nereikia“, ar galva kojoms: „Man jūsų nereikia“. [22] Priešingai, tariamai silpnesni kūno nariai yra kur kas reikalingesni. [23] Tuos kūno narius, kuriuos laikome mažiau garbingais, mes apsupame ypatinga pagarba, ir mūsų gėdingesnieji nariai gaubiami didesnio padorumo, [24] kurio neprivalo mūsų padorieji nariai. Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos stokojo, [25] kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais. [26] Todėl, jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai.

[27] Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui – jo nariai. [28] Dievas kai kuriuos *paskyrė Bažnyčioje, pirmiausia – apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; paskui eina stebuklų darymas, po to išgydymo dovanos, pagalbos teikimas, vadovavimas, įvairių kalbų dovanos... [29] Argi visi apaštalai? ar visi pranašai? ar visi mokytojai? ar visi stebukladariai? [30] ar visi turi išgydymo dovanų? ar visi kalba kalbomis? ar visi aiškintojai?

[31] Taigi jūs siekite aukštesniųjų malonės dovanų!

Himnas meilei

Aš trokštu jums nurodyti dar prakilnesnį kelią.

13 Jei kalbėčiau žmonių
ir angelų kalbomis,
bet neturėčiau meilės,
aš tebūčiau
žvangantis varis ir
skambantys cimbolai.
[2] Ir jei turėčiau pranašystės dovaną
ir pažinčiau visus slėpinius
ir visą mokslą,
*jei turėčiau visą tikėjimą, kad
galėčiau net kalnus kilnoti,
tačiau neturėčiau meilės,
aš būčiau niekas.
[3] Ir jei išdalyčiau vargšams
visa, ką turiu,
jeigu atiduočiau savo
kūną sudeginti,
bet neturėčiau meilės,
nieko nelaimėčiau.
[4] Meilė kantri, meilė
maloninga, ji nepavydi;
meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta.
[5] Ji nesielgia netinkamai,
neieško sau naudos,
nepasiduoda piktumui,
pamiršta, kas buvo bloga,
[6] nesidžiaugia neteisybe,
su džiaugsmu pritaria tiesai.
[7] Ji visa pakelia, visa tiki,
viskuo viliasi ir visa ištveria.
[8] Meilė niekada nesibaigia.
Išnyks pranašystės, paliaus kalbos,
baigsis pažinimas. [9] Mūsų pažinimas
dalinis ir mūsų pranašystės dalinės.
[10] Kai ateis metas tobulumui, kas yra
dalinis – pasibaigs. [11] Kai buvau vaikas,
kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas; tapęs vyru,
mečiau tai, kas vaikiška. [12] Dabar mes
regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu,
kaip pats esu pažintas. [13] Taigi dabar
pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė.

Kalbų ir pranašysčių dovanos

14 Siekite meilės, taip pat rūpestingai ieškokite dvasinių dovanų, labiausiai pranašavimo. [2] Kas kalba

12,28 *Ef 4,11*

13,2 *Mt 17,20; 21,21; Mk 11,23*

kalbomis, ne žmonėms kalba, bet Die-
vui; juk niekas jo nesupranta, jis Dva-
sioje kalba slėpiningus dalykus. 3 O kas
pranašauja, tas sako žmonėms pamo-
kymus, paskatinimo bei paguodos žo-
džius. 4 Kas kalba kalbomis, pats save
tobulina, o kas pranašauja – ugdo Baž-
nyčią. 5 Aš norėčiau, kad jūs visi kalbė-
tumėte kalbomis, bet būtų geriau, jei
pranašautumėte. Kas pranašauja, yra
didesnis už tą, kuris kalba kalbomis,
nebent pastarasis ir aiškintų, ugdyda-
mas Bažnyčią.
6 Broliai, jei aš imčiau ir ateičiau pas
jus, kalbėdamas kalbomis, kokia jums
būtų nauda, jeigu jums neskelbčiau
apreiškimo, pažinimo, pranašystės ar
mokymo? 7 Taip pat, jei negyvi instru-
mentai, pavyzdžiui, fleita ar arfa, ne-
skleistų įvairių garsų, iš ko pažintume,
kas grojama ar skambinama? 8 Ir jeigu
trimitas duotų neaiškų garsą, kas reng-
tųsi į mūšį? 9 Tas pat tinka ir jums. Jei,
kalbėdami kalbomis, netarsite aiškių
žodžių, tai kaipgi bus galima suprasti,
ką sakote? Jūs kalbėsite vėjams! 10 Kas
žino, kiek esama įvairių kalbų pasau-
lyje, tačiau nėra bereikšmės kalbos.
11 Tad jei aš nesuvoksiu kalbos reikš-
mės, būsiu kalbėtojui svetimšalis, ir
kalbėtojas man bus svetimšalis. 12 Tai-
gi ir jūs, uoliai ieškantys Dvasios dova-
nų, siekite jų gausos Bažnyčiai ugdyti.
13 Todėl, kas kalba kalbomis, temel-
džia, kad galėtų ir aiškinti. 14 Jei mel-
džiuosi kalba, meldžiasi mano dvasia,
o protas lieka bevaisis. 15 Ką daryti? Aš
melsiuosi dvasia ir melsiuosi protu;
giedosiu dvasia ir giedosiu protu. 16 Jei
tu šlovini dvasia, tai kaipgi tavo padė-
kos maldai pridurs „amen" pašalinis,
kuris nesupranta, ką tu kalbi? 17 Gal tu
ir gražiai dėkoji, bet kitam iš to nėra
naudos. 18 Dėkui Dievui, aš kalbu kal-
bomis daugiau už jus visus, 19 tačiau,
Bažnyčiai susirinkus, verčiau ištarsiu
penkis žodžius savo protu, kad pamo-
kyčiau ir kitus, negu tūkstančius žo-
džių kalbomis.
20 Broliai! Nebūkite vaikai išmany-
mu. Verčiau piktybe būkite kūdikiai, o
išmanymu – subrendę žmonės. 21 Įsta-
tyme parašyta: **Šitai tautai aš kalbė-
siu svetimomis kalbomis, svetimųjų
lūpomis, bet ir tuomet jie nepaklausys
manęs,* – sako Viešpats.
22 Vadinasi, kalbos yra ženklas ne
tikintiems, bet netikintiems. O pra-
našystė skirta ne netikintiems, bet
tikintiems. 23 Juk jei susirinktų visa
bendruomenė ir visi imtų kalbėti kal-
bomis, ir įeitų pašaliniai ar netikintys,
tai argi jie nepasakytų, kad jūs išėję iš
proto?
24 Jeigu visi pranašautų ir įeitų koks
pašalinis ar netikintis, jis būtų visų
įspėtas ir visų apkaltintas. 25 Ką slepia
širdyje, taptų atverta, ir jis, puolęs vei-
du žemėn, pašlovintų Dievą ir išpažin-
tų, jog **Dievas iš tiesų yra jumyse.*

Susirinkimų tvarka

26 Tad kaip bus, broliai? Kai susiren-
kate, kiekvienas turi ar giedojimo do-
vaną, ar pamokymą, ar apreiškimą, ar
kalbą, ar aiškinimą. Tegul viskas bus
daroma ugdymui. 27 Jei kas gali kalbėti
kalbomis, tekalba du, daugiausia trys,
ir pakaitomis, o vienas tegul aiškina.
28 Jeigu nėra aiškintojo, tegul kalbėto-
jas bendruomenėje tyli ir tekalba tik
sau ir Dievui. 29 Iš pranašų tegul kalba
du ar trys, o kiti tegul apsvarsto. 30 Bet
jei kitam sėdinčiam kas apreiškiama,
pirmesnysis tegul nutyla. 31 Juk jūs ga-
lite po vieną visi pranašauti, kad visi
pasimokytų ir pasiragintų. 32 Pranašų
dvasinės dovanos yra pranašams klus-
nios, 33 nes Dievas yra ne sumaišties,
bet santarvės Dievas.
Kaip visose šventųjų bendruome-
nėse, 34 moterys tegul susirinkimuose

14,21 *Iz 28,11-12*

14,25 *Iz 45,14*

tyli; kalbėti joms neleidžiama, jos turi
būti pavaldžios, kaip skelbia Įstaty-
mas. [35]Jeigu jos nori ko nors išmok-
ti, tepasiklausia namie savo vyrų, nes
moteriai negražu kalbėti bendruome-
nės susirinkime.

[36]Argi iš jūsų išėjo Dievo žodis? ar
tik jus vienus pasiekė? [37]Jei kas taria-
si esąs pranašas ar Dvasios įkvėptas
žmogus, tas turi pripažinti, jog tai, ką
jums rašau, yra Viešpaties įsakymas.
[38]O jei kas šito nenori pripažinti, pats
nebus pripažintas.

[39]Taigi, mano broliai, siekite pra-
našystės dovanos, tačiau nedrauskite
kalbėti kalbomis. [40]Tiktai viskas tebū-
na daroma padoriai ir tvarkingai.

Mirusiųjų prisikėlimas

15 Broliai, aš aiškinu jums Evange-
liją, kurią esu jums paskelbęs,
kurią priėmėte, kurioje stovite [2]ir ku-
ria būsite išgelbėti, jeigu jos laikotės
taip, kaip esu jums paskelbęs; antraip
būtumėte veltui įtikėję.

[3]Pirmiausia aš jums perdaviau, ką
esu gavęs, būtent:

*Kristus numirė už mūsų
nuodėmes,
kaip skelbė Raštai;
[4]jis buvo palaidotas ir *buvo
prikeltas trečiąją dieną,
kaip skelbė Raštai;
[5]jis pasirodė *Kefui,
paskui *Dvylikai.

[6]Vėliau jis pasirodė iš karto daugiau
negu penkiems šimtams brolių, kurių
daugumas tebegyvena iki šiolei, o kai
kurie yra užmigę. [7]Po to jis pasirodė
Jokūbui, paskui visiems apaštalams.
[8]O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimu-
siam, jis pasirodė ir *man.

[9]Juk aš esu mažiausias iš apaštalų,
nevertas vadintis apaštalu, nes *esu
persekiojęs Dievo Bažnyčią. [10]Bet
Dievo malone esu, kas esu, ir jo man
suteiktoji malonė neliko bergždžia.
Aš daugiau už juos visus esu įdėjęs
triūso, žinoma, ne aš, o su manimi
esanti Dievo malonė. [11]Taigi ar aš, ar
jie, – taip mes skelbiame, ir taip jūs
įtikėjote.

[12]Skelbiama apie Kristų, kad jis
buvo prikeltas iš numirusių, tad kaipgi
kai kurie jūsų sako, jog nesą mirusių-
jų prisikėlimo?! [13]Jeigu nėra mirusiųjų
prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo pri-
keltas. [14]O jei Kristus nebuvo prikeltas,
tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias
jūsų tikėjimas. [15]Tuomet mes liekame
melagingi Dievo liudytojai, nes liudijo-
me Dievo akyse, kad jis prikėlęs Kristų,
kurio jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji
negali būti prikelti. [16]Juk jei mirusieji
negali būti prikelti, tai ir Kristus nebu-
vo prikeltas. [17]O jei Kristus nebuvo pri-
keltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs
dar tebesate savo nuodėmėse. [18]Taip
pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. [19]Ir
jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo
viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgai-
lėtini iš visų žmonių.

[20]Bet dabar Kristus tikrai yra pri-
keltas iš numirusių kaip užmigusiųjų
pirmagimis.

[21]Kaip per žmogų atsirado mirtis,
taip per žmogų ir mirusiųjų prisikė-
limas. [22]Kaip Adome visi miršta, taip
Kristuje visi bus atgaivinti, [23]tačiau
kiekvienas pagal savo eilę: pirma Kris-
tus, po jo – priklausantys Kristui jo atė-
jimo metu. [24]Paskui bus galas, kai jis
perduos karalystę Dievui Tėvui, sunai-
kinęs visas valdžias, galybes ir pajėgas.
[25]*Jis juk turi karaliauti ir *paguldyti po
savo kojomis visus priešus*. [26]Kaip pa-
skutinis priešas bus sunaikinta mirtis.

15,3 *Iz 53,5-12*
15,4 *Ps 16,8-10; Mt 12,40; Apd 2,24-32*
15,5 *Lk 24,34*
15,5 *Mk 16,14; Lk 24,36; Jn 20,19; Mt 28,16-17*
15,8 *Apd 9,3-6*
15,9 *Apd 8,3*
15,25 *Ps 110,1*

[27] Juk **jis visa palenkė jam po kojų.* Kai sakoma, jog visa palenkta, tai savaime suprantama, kad išskyrus tą, kuris jam visa palenkė. [28] Kai jam bus visa palenkta, tuomet ir pats Sūnus nusilenks tam, kuris buvo viską jam palenkęs, kad Dievas būtų viskas visame kame.

[29] Antra vertus, ką tikisi laimėti tie, kurie krikštijasi vietoj mirusiųjų? Jei iš viso mirusieji nebus prikelti, tai kam gi jie krikštijasi už juos? [30] O kodėl ir mes kas valandą nevengiame pavojų? [31] Prisiekiu savo pasididžiavimu – jumis, broliai, mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje, jog aš kasdien mirštu! [32] Jei aš grynai kaip žmogus kovojau Efeze su laukiniais žvėrimis, tai kokia man iš to nauda? Jeigu mirusieji nebus prikelti, tai **valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime.* [33] Neapsirikite: „Blogos draugijos gadina gerus papročius!“ [34] Pabuskite, kaip dera, iš apsvaigimo ir nebedarykite nuodėmių! Jūsų gėdai pasakysiu, kad kai kurie jūsų visiškai nepažįsta Dievo.

[35] Gal kas paklaus: „Kaip bus prikelti mirusieji? Su kokiu kūnu jie pasirodys?“ [36] Neišmanėli! Ką tu pasėji, neatgimsta, jei prieš tai nenumiršta. [37] Kad ir ką sėji, tu sėji ne būsimąjį kūną, bet pliką grūdą, sakysime, kviečių ar kitokių javų. [38] Tuo tarpu Dievas duoda jam kūną, kokio panorėjęs, ir kiekvienai sėklai savišką kūną.

[39] Kūnai nevienodi. Žmogaus kūnas vienoks, gyvulių kitoks, dar kitoks kūnas paukščių ir vėl kitoks žuvų. [40] Taip pat yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų. [41] Vienoks saulės švytėjimas, kitoks mėnulio blizgesys ir dar kitoks žvaigždžių žėrėjimas. Net ir žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi spindėjimu.

[42] Toks ir mirusiųjų prisikėlimas. Sėjamas gendantis kūnas, keliasi negendantis. [43] Sėjamas prastas, keliasi garbingas. Sėjamas silpnas, keliasi galingas. [44] Sėjamas juslinis* kūnas, keliasi dvasinis kūnas. Jeigu esama juslinio kūno, tai esama ir dvasinio. [45] Taip ir parašyta: **Pirmasis žmogus* Adomas *tapo gyva būtybe;* paskutinis Adomas tapo gyvybę teikiančia dvasia. [46] Ne dvasinis esti pirmiau, bet juslinis, ir tik paskui dvasinis. [47] Pirmasis žmogus yra iš žemės, žemiškas, antrasis žmogus – iš dangaus. [48] Koks žemiškasis, tokie ir žemiškieji, o koks dangiškasis, tokie ir dangiškieji. [49] Ir kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, taip nešiosime ir dangiškojo paveikslą.

[50] Bet aš jums, broliai, tvirtinu: kūnas ir kraujas nepaveldės Dievo karalystės, ir kas genda, nepaveldės to, kas negenda.

[51] Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors *mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti – [52] staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trimitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. [53] Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsivilktų negendamybe, šis marus [kūnas] apsivilktų nemarybe.

[54] Kada šis gendantis [kūnas] apsivilks negendamybe ir šis marus [kūnas] apsivilks nemarybe, tuomet išsipildys užrašytas žodis:

**Pergalė sunaikino mirtį!*
[55] **Kurgi, mirtie, tavoji pergalė?*
Kurgi, mirtie, tavasis geluonis?!

[56] Mirties geluonis yra nuodėmė, o nuodėmės jėga – Įstatymas.

[57] Bet dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

15,27 *Ps 8,7; Ef 1,22; Hbr 2,8*
15,32 *Iz 22,13*
15,44 Arba: „kūninis“.
15,45 *Pr 2,7*
15,51-52 *1 Tes 4,15-17*
15,54 *Iz 25,8*
15,55 *Oz 13,14*

[58] Tad, mano mylimieji broliai, bū-
kite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau
dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite,
kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.

Nurodymai ir sveikinimai

16 Dėl *rinkliavos šventiesiems
padarykite taip, kaip aš esu nu-
rodęs Galatijos Bažnyčioms. [2] Kas pir-
mąją savaitės dieną kiekvienas jūsų
teatideda sutaupęs, kiek galėdamas,
kad rinkliavos neprasidėtų tiktai man
atvykus. [3] Atvykęs aš pasiųsiu žmones,
kuriuos jūs nutarsite esant tinkamus,
kad jie su lydimaisiais laiškais nuga-
bentų jūsų dovaną į Jeruzalę. [4] Jei pa-
sirodytų reikalinga ir man keliauti, tai
jie vyks kartu su manimi.

[5] *Aš atvyksiu pas jus, perėjęs Ma-
kedoniją. Mat per Makedoniją aš tik ei-
siu, [6] o pas jus, galimas daiktas, pabū-
siu arba ir peržiemosiu, kad jūs mane
palydėtumėte, kai vyksiu toliau. [7] Aš
nenoriu dabar su jumis susitikti prabė-
gomis. Tikiuosi, jei Viešpats leis, kurį
laiką pasilikti pas jus. [8] *Efeze aš pra-
būsiu iki *Sekminių. [9] Mat man atsi-
vėrusios plačios durys našiam darbui,
bet ir priešininkų daug.

[10] Jeigu atvyks *Timotiejus, žiūrėki-
te, kad jis gyventų pas jus be baimės,
nes jis dirba Viešpaties darbą kaip ir aš.
[11] Taigi tegul niekas jo neniekina. Išly-
dėkite jį su ramybe, kad atvyktų pas
mane, nes laukiu jo su broliais. [12] Brolį
Apolą aš labai raginau keliauti su bro-
liais pas jus, bet jis niekaip nenori šiuo
metu. Jis atvyks, radęs tinkamą laiką.

[13] Budėkite, tvirtai laikykitės tikė-
jimo, elkitės vyriškai, būkite stiprūs!
[14] Viską darykite su meile.

[15] Broliai, jūs pažįstate *Stepono na-
mus ir žinote, kad jie yra Achajos pir-
matikiai, pasiaukoję tarnauti šventie-
siems. [16] Aš prašau, kad ir jūs būtumėte
klusnūs tokiems žmonėms ir visiems,
kurie su jais dirba ir triūsia.

[17] Aš džiaugiuosi Stepono, Fortuna-
to ir Achaiko apsilankymu. Jie man at-
stojo jus, [18] atgaivino mano ir jūsų dva-
sią. Branginkite tokius žmones!

[19] Jus sveikina Azijos Bažnyčios.
Karštai sveikina Viešpatyje *Akvilas
ir Priska kartu su bendruomene, kuri
renkasi jų namuose. [20] Jus sveikina visi
broliai. Pasveikinkite vieni kitus šven-
tu pabučiavimu.

[21] Sveikinu jus savo, Pauliaus, ran-
ka. [22] Jei kas nemyli Viešpaties, tebūnie
prakeiktas! Maranatà*! [23] Viešpaties Jė-
zaus malonė tebūnie su jumis! [24] Mano
meilė jums visiems Kristuje Jėzuje!*

16,1 *Rom 15,25-26*
16,5 *Apd 19,21*
16,8-9 *Apd 19,8-10*
16,8 *Kun 23,15-21; Įst 16,9-11*
16,10 *1 Kor 4,17*
16,15 *1 Kor 1,16*
16,19 *Apd 18,2*
16,22 Aram. „Ateik, mūsų Viešpatie!“ arba: „Mūsų Viešpats ateina!“
16,24 Kai kuriuose rankr. priduriama: „Amen“.

ANTRAS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Antras laiškas korintiečiams (gr. *epistolē pros korinthious B*, lot. *epistula ad corinthios II*) apaštalo Pauliaus parašytas 56 m. po Kr. Makedonijoje.

Laišką galima suskirstyti į tokias dalis: įžanga (1,1–11), santykių su Korinto bendruomene aptarimas (1,12–7,16), nurodymai dėl rinkliavos Jeruzalės Bažnyčiai (sk. 8–9), rūpinimasis tiesa bei tikėjimu ir Pauliaus apaštališkos tarnybos apgynimas (10,1–13,10), pabaiga (13,11–13).

„Raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę" (3,6) – šie Pauliaus žodžiai puikiai tinka ir visam jo laiškui apibūdinti.

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jė-
zaus apaštalas, ir brolis Timotiejus
– Dievo Bažnyčiai *Korinte ir visiems
šventiesiems, gyvenantiems visoje
Achajoje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!
3 Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gai-
lestingumo Tėvas ir visokios paguodos
Dievas, 4 kuris guodžia mus kiekviena-
me sielvarte, kad ir mes galėtume pa-
guosti bet kokio sielvarto ištiktuosius
ta paguoda, kurią gauname iš Dievo.
5 Kaip mums gausiai tenka Kristaus
kentėjimų, taip per Kristų mes kupini
ir paguodos. 6 Jei kenčiame priespau-
dą, tai jūsų paguodai ir išganymui; jei
esame guodžiami, tai jūsų paguodai,
kuri įdiegia jums ištvermę pakelti to-
kius pat kentėjimus, kokius mes ken-
čiame. 7 Ir tvirtai viliamės jumis, nes
žinome, kad, dalydamiesi kentėjimais,
jūs dalysitės ir paguoda.
8 Mes norime, kad jūs, broliai, *su-
žinotumėte apie Azijoje mus ištikusią
negandą, kuri baisiai mus prislėgė, tiek
viršydama mūsų jėgas, jog nebesitikė-
jome išliksią gyvi. 9 Mes ir patys širdies
gilumoje buvome ištarę sau mirties
sprendimą, todėl nebepasitikėjome sa-
vimi, o tik Dievu, kuris prikelia miru-
sius. 10 Tai jis mus išgelbėjo iš mirties
nasrų ir tebegelbi. Viliamės, jog jis ir
toliau mus gelbės, 11 prisidedant jums
maldomis už mus, kad už daugelio
mums išmelstą malonę daugelis mūsų
vardu dėkotų.

Pasikeitimas kelionės plane

12 Galime pasigirti savo sąžinės liudiji-
mu, jog visur žmonėse, o ypač pas jus,
mes vadovavomės iš Dievo einančiu
šventumu bei nuoširdumu, ir ne kū-
niška išmintimi, bet Dievo malone.
13 Mes nerašome jums nieko kita, kaip
tik tai, ką jūs perskaitote ir suprantate.
te. Turiu vilties, kad suprasite iki galo,
14 kaip iš dalies jau supratote, kad mūsų
Viešpaties Jėzaus dieną mes būsime
jūsų pasididžiavimas, lygiai kaip ir jūs
– mūsų.
15 Tokio pasitikėjimo kupinas, ir kad
jūs pakartotinai gautumėte malonę,
aš ketinau pirmiausia atvykti pas jus
16 ir pro jus keliauti į Makedoniją, o *iš
Makedonijos vėl grįžti pas jus, kad jūs
mane išlydėtumėte į Judėją. 17 Argi taip
manydamas aš elgiausi lengvabūdiš-
kai? O gal mano sumanymai buvo gry-
nai žmogiški? Gal mano „taip, taip"

1,1 *Apd 18,1*

1,8 *1 Kor 15,32*

1,16 *Apd 19,21*

kartu reiškė ir „ne, ne"? [18] Kaip Dievas
mato, jums duotas mūsų žodis nebuvo
kartu „taip" ir „ne". [19] Juk Dievo Sūnus
Jėzus Kristus, kurį jums paskelbėme
aš, *Silvanas ir Timotiejus, anaiptol
nebuvo ir „taip", ir „ne", bet jame buvo
tik „taip". [20] Kiek tik yra Dievo pažadų,
jie jame yra „taip". Todėl per jį skamba ir mūsų „Amen" Dievo garbei. [21] Juk
Dievas mus ir jus sutvirtino Kristuje ir
patepė, [22] pažymėjo mus savo antspaudu ir siuntė į mūsų širdis Dvasios laidą.
[23] Šaukiuosi Dievą liudytoju – kaip
mane gyvą regite, – kad neatvykau į
Korintą tik jūsų gailėdamas. [24] Mes juk
nesame jūsų tikėjimo viešpačiai, bet
tik jūsų džiaugsmo talkininkai, nes tikėjime jūs stovite tvirtai.

2 Aš nusprendžiau savo širdyje nebevykti pas jus dar kartą
su liūdesiu. [2] O jei aš pats jus liūdinu,
tai kas gi mane pralinksmins, jeigu ne
mano nuliūdintasis? [3] Aš esu tai parašęs, kad atvykęs neturėčiau liūdėti dėl
tų, kuriais derėtų džiaugtis. Juk tikiu
jumis visais, kad mano džiaugsmas yra
ir visų jūsų džiaugsmas. [4] Aš gi jums
esu rašęs* iš didelio sielvarto ir širdies
suspaudimo, su gausiomis ašaromis ne
tam, kad pastūmėčiau jus į nusiminimą, bet kad pažintumėte meilę, kurios
pertekusi jums mano širdis.
[5] Jeigu kas nuliūdino, tai ne mane,
bet – kad neperdėčiau – bent iš dalies nuliūdino jus visus. [6] Tokiam pakanka daugumos paskirtosios bausmės. [7] Net, atvirkščiai, jūs turėtumėte
jam atleisti ir jį paguosti, kad pernelyg
didelis nusiminimas jo nepražudytų. [8] Todėl aš raginu jus parodyti jam
meilę. [9] Tam jums ir parašiau, kad patirčiau, ar jūs visais atžvilgiais esate
klusnūs. [10] O kam jūs dovanojate, tam
dovanoju ir aš, nes, jei kam dovanojau,
tai padariau dėl jūsų Kristaus akivaizdoje, [11] kad nebūtume šėtono apgauti.
Mes juk žinome jo kėslus.

Apie apaštalo tarnystę

[12] *Kai atvykau į Troadę skelbti Kristaus Evangelijos, Viešpats buvo man
pravėręs duris, [13] bet aš neturėjau dvasios ramybės, kadangi nesutikau ten
savo brolio Tito; tad atsisveikinęs iškeliavau į Makedoniją.
[14] Dėkui Dievui, kuris mus visuomet
veda Kristaus pergalės eisenoje ir per
mus visur skleidžia mielą savo pažinimo kvapą. [15] Juk mes esame Kristaus
kvapas Dievui tarp einančių į išganymą ir žengiančių į pražūtį: [16] vieniems
– mirties kvapas, nešantis mirtį, kitiems – gyvenimo kvapas, vedantis į
gyvenimą. O kas gi tinkamas šiam uždaviniui? [17] Mes neprekiaujame, kaip
daugelis, Dievo žodžiu, bet kalbame
Kristuje iš tikros širdies, Dievo įkvėpti,
Dievo akivaizdoje.

3 Ar pradėsime jums iš naujo prisistatinėti? Gal reikia, kaip kai
kuriems, lydimųjų laiškų jums ar nuo
jūsų? [2] Ne, nes jūs patys esate mūsų
laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų
žmonių suprantamas ir skaitomas.
[3] Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas,
parengtas mūsų patarnavimu, surašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia,
ne *akmens plokštėse, bet *gyvų širdžių plokštėse.

Raidė ir Dvasia

[4] Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime
Kristaus dėka. [5] Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami ką nors sumanyti
tartum iš savęs, bet mūsų tinkamumas
iš Dievo, [6] kuris padarė mus tinkamus
būti tarnais *Naujosios Sandoros – ne
raidės, bet Dvasios, nes raidė užmuša,

1,19 *Apd 18,5*
2,4 Neišlikusiame laiške.
2,12–13 *Apd 20,1*
3,3 *Iš 24,12*
3,3 *Jer 31,33; Ez 11,19; 36,26*
3,6 *Jer 31,31*

o Dvasia teikia gyvybę. [7] Jeigu tarnavi-
mas mirčiai, iškaltas raidėmis akme-
nyse, buvo toks garbingas, kad *Izra-
elio vaikai negalėjo pažvelgti Mozei
į veidą dėl jo švytėjimo, kuris turėjo
išblėsti, [8] tai nepalyginti didesnė gar-
be bus apgaubtas tarnavimas Dvasiai.
[9] Jeigu pasmerkimo tarnystė tokia gar-
binga, tai teisumo tarnystė dar garbin-
gesnė. [10] Ankstesnis garbingumas vi-
sai nebegarbingas, palyginti su viską
nustelbiančia garbe. [11] Ir jeigu laikinas
dalykas spindėjo garbe, tai kur kas gar-
bingesnis nelaikinas.

[12] Taigi, turėdami tokią viltį, mes
viską dėstome atvirai, [13] ne kaip Mozė,
kuris *ant veido užsileisdavo gobtuvą,
kad Izraelio vaikai nepamatytų jo laiki-
no spindesio pabaigos. [14] Deja, jų pro-
tai atbuko. Iki šios dienos jų akis den-
gia tas pats gobtuvas, kai skaito Senąjį
Testamentą, ir jis lieka nenudengtas,
nes jį nuimti tegali Kristus. [15] Taip, iki
šios dienos, kada tik skaitomas Mozė,
gobtuvas tebedengia jų širdį. [16] Bet vos
tik žmogus atsigręžia į Viešpatį, gob-
tuvas nukrinta. [17] Viešpats yra Dvasia.
O kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė.
[18] Mes visi, atidengtu veidu Viešpaties
šlovę atspindėdami*, daromės pana-
šūs į jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios*
veikimu vis didėja mūsų garbingumas.

Nenuleiskime rankų

4 Štai kodėl, iš Dievo gailestingu-
mo turėdami šią tarnystę, nenu-
leidžiame rankų. [2] Atvirkščiai, mes
susilaikome nuo slaptų gėdingų dar-
bų, nesileidžiame į gudravimus ir ne-
klastojame Dievo žodžio, bet atviru
tiesos skelbimu prisistatome kiekvie-
no žmogaus sąžinei Dievo akivaizdo-
je. [3] Jeigu mūsų Evangelija tebėra pa-
slėpta, tai ji paslėpta vien einantiems
į pražūtį, [4] netikintiesiems, kuriems
šio pasaulio dievaitis apakino pro-
tus, kad jie neišvystų Dievo atvaizdo
– Kristaus šlovės Evangelijos šviesos.
[5] Mes ne save pačius skelbiame, bet
Kristų Jėzų kaip Viešpatį, o save – jūsų
tarnais dėl Jėzaus. [6] Pats Dievas, kuris
yra taręs: **Iš tamsos tenušvinta švie-
sa!* – sušvito mūsų širdyse, kad pažin-
tume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus
veide.

[7] Deja, šitą lobį mes nešiojamės mo-
liniuose induose, kad būtų aišku, jog
ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų,
bet iš Dievo. [8] Mes visaip slegiami,
bet nesugniuždyti; mes svyruojame,
bet nenusimename. [9] Mes persekioja-
mi, bet neapleisti; mes parblokšti, bet
nežuvę. [10] Mes visuomet nešiojame
savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jė-
zaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne.
[11] Mums, gyviesiems, dėl Jėzaus nuolat
gresia mirtis, kad Jėzaus gyvybė pasi-
rodytų mūsų mirtingame kūne. [12] Ši-
taip mumyse veikia mirtis, o jumyse
gyvybė.

[13] Mes turime tą pačią tikėjimo dva-
sią, apie kurią parašyta: **Aš įtikėjau,
todėl prakalbėjau.* Taigi mes tikime ir
todėl kalbame, [14] žinodami, kad tasai,
kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, taip pat ir
mus prikels su Jėzumi ir pastatys kar-
tu su jumis. [15] O visa tai – dėl jūsų, kad
malonė apimtų daugelį ir pagausintų
dėkojimą Dievo garbei.

[16] Todėl ir nenuleidžiame rankų.
Atvirkščiai, jei mūsų išorinis žmogus
vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos
atsinaujina. [17] O lengvas dabartinis
mūsų vargas ruošia mums neapsako-
mą, visa pranokstančią amžinąją gar-
bę. [18] Mes nežiūrime to, kas regima, bet
kas neregima, nes regimieji dalykai lai-
kini, o neregimieji amžini.

3,7 *Iš 34,29*
3,13 *Iš 34,33*
3,18 Arba: „regėdami lyg veidrodyje“.
3,18 Arba: „Viešpaties, kuris yra Dvasia“.

4,6 *Pr 1,3*
4,13 *Ps 116,10*

Amžinoji buveinė

5 *Mes juk žinome, kad, mūsų žemiš-
kosios padangtės būstui suirus,
mūsų laukia Dievo pastatas, ne ran-
komis statyti amžinieji namai dangu-
je. 2 Todėl mes dūsaujame, trokšdami
ant viršaus apsivilkti savo buveinę iš
dangaus, 3 jei turime būti rasti apsiren-
gę, ne nuogi. 4 O kol gyvename šioje
padangtėje, dūsaujame prislėgti, no-
rėdami ne nusirengti, bet verčiau ap-
sirengti, kad tai, kas maru, būtų gyve-
nimo praryta. 5 Dievas mus tam ruošia,
suteikdamas Dvasią kaip laidą.
6 Todėl mes visuomet gerai nusitei-
kę, nors žinome, kad, kolei gyvename
kūne, esame svetur, toli nuo Viešpa-
ties. 7 Mes čia gyvename tikėjimu, o ne
regėjimu. 8 Vis dėlto esame gerai nusi-
teikę ir pasiruošę palikti kūno būstinę
ir įsikurti pas Viešpatį. 9 Štai kodėl, ar
būdami namie, ar svetur, mes laikome
sau garbe jam patikti. 10 *Juk mums vi-
siems reikės stoti prieš Kristaus teismo
krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis,
gyvendamas kūne, yra daręs – gera ar
bloga.

Sutaikymo tarnystė

11 Taigi, žinodami, kas yra bijoti Vieš-
paties, mes stengiamės įtikinti žmo-
nes. Dievui mes atviri, ir tikiuosi, jog
esame atviri ir jūsų sąžinėms. 12 Neno-
rime jums iš naujo prisistatinėti, bet
duodame progą pasigirti mumis, kad
turėtumėte ką sakyti žmonėms, besi-
giriantiems išore, ne širdimi. 13 Jei mes
persistengiame, tai Dievui, jei esame
nuosaikūs, tai dėl jūsų. 14 Kristaus mei-
lė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vie-
nas mirė už visus, tai ir visi yra mirę.
15 Jis yra miręs už visus, kad gyvieji
nebe sau gyventų, bet tam, kuris už
juos numirė ir buvo prikeltas. 16 Todėl
nuo šiol mes nebenorime nė vieno pa-
žinti kūno požiūriu. Jei mes ir buvome
pažinę Kristų kūno požiūriu, tai dabar
mes taip jo nebepažįstame.
17 Taigi kas yra Kristuje, tas yra nau-
jas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai
atsirado nauja. 18 O visa tai iš Dievo,
kuris mus per Kristų sutaikė su savi-
mi ir davė mums sutaikymo tarnys-
tę. 19 Juk tai Dievas Kristuje sutaikė
su savimi pasaulį, nebeįskaito žmo-
nėms nusikaltimų ir patikėjo mums
sutaikymo žinią. 20 Taigi Kristaus vie-
toj einame pasiuntinių pareigas, tarsi
pats Dievas ragintų per mus. Kristaus
vardu maldaujame: „Susitaikykite su
Dievu!“ 21 Tą, kuris nepažino nuodė-
mės, jis dėl mūsų pavertė nuodėme,
kad mes jame taptume Dievo teisu-
mu.

6 Kaip Dievo bendradarbiai no-
rime jus įspėti: neimkite Dievo
malonės veltui! 2 Jis sako:

**Aš išklausiau tavęs*
priimtinu metu,
aš tau pagelbėjau išganymo dieną.

Štai dabar palankus metas, štai
dabar išganymo diena! 3 Mes niekam
jokiu atžvilgiu neduodame akstino
nupulti, kad mūsų tarnystė nebūtų
peiktina. 4 Priešingai, visa kuo mes
pasirodome Dievo tarnai, didžiai kan-
trūs sielvartuose, negandose, suspau-
dimuose, 5 plakimuose, *kalėjimuose,
sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, bu-
dėjimuose, badavimuose; 6 pasirodo-
me tyrumu, pažinimu, pakantumu,
gerumu, Šventąja Dvasia, neveidmai-
ninga meile, 7 tiesos žodžiu, Dievo
jėga, teisumo ginklais iš dešinės ir iš
kairės; 8 gerbiami ir žeminami, šmei-
žiami ir giriami, laikomi apgavikais
ir teisiais, 9 nepažįstamais ir gerai ži-
nomais, kai mirštame ir štai vėl gy-
vuojame, kai esame baudžiami ir ne-
nužudomi, 10 kai liūdime ir visą laiką
esame linksmi, kai, būdami beturčiai,

5,10 *Rom 14,10*

6,2 *Iz 49,8*

6,5 *Apd 16,23*

praturtiname daugelį, kai nieko neturime ir viską turime.

[11] Mūsų lūpos atvirai jums prabilo, korintiečiai, mūsų širdis jums tapo erdvi. [12] Mumyse jums ne per ankšta; ankšta jūsų pačių širdyse. [13] Tad atsimokėkite tuo pačiu, – kalbu kaip vaikams, – ir praplėskite savo širdis!

Siekime šventumo

[14] Nevilkite svetimo jungo su netikinčiaisiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės? Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos? [15] Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru* arba tikintį su netikinčiu? [16] Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk *jūs* esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievo pasakyta:

***Aš apsigyvensiu tarp jų*
ir ten vaikštinėsiu;
aš būsiu jų Dievas,
o jie bus manoji tauta.

[17] Todėl:

***Išeikite iš jų*
ir atsiskirkite, – sako Viešpats, –
ir nelieskite netyrų daiktų.
Tuomet aš jus priimsiu
[18] ir **būsiu* jums *tėvas,*
o jūs būsite *man sūnūs*
ir dukterys, –
taip sako visagalis Viešpats.

7 Taigi, mylimieji, turėdami tokius pažadus, apsivalykime nuo visų kūno ir dvasios dėmių, Dievo baime padarydami savo šventumą tobulą.

[2] Atverkite mums savo širdis! Juk mes nė vienam nepadarėme skriaudos, nė vieno nesužlugdėme, nė vieno neapgavome. [3] Sakau tai, ne norėdamas jus smerkti. Juk jau sakiau, jog esate mūsų širdyje, kad kartu mirtume ir kartu gyventume. [4] Aš labai pasitikiu jumis, labai jumis giriuosi. Aš kupinas paguodos ir pertekęs džiaugsmo visuose mūsų sielvartuose.

Tito atvykimas

[5] *Kai atvykome į Makedoniją, mūsų kūnui neteko patirti nė kiek ramybės; mes buvome visokeriopai varginami: iš lauko – kovos, iš vidaus – baimė. [6] Bet Dievas, nuolankiųjų guodėjas, palinksmino mus Tito atvykimu. [7] Ir ne vien jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kurią jis buvo patyręs iš jūsų. Jis pranešė mums apie jūsų ilgesį, dejones, jūsų rūpinimąsi manimi ir tuo dar labiau mane nudžiugino. [8] Jeigu aš ir buvau nuliūdinęs jus laišku, tai šito nesigailiu. Jei aš ir apgailestavau, nes anas laiškas, matyt, kurį laiką buvo jus nuliūdinęs, [9] tai dabar džiaugiuosi, žinoma, ne dėl to, kad jums teko nuliūsti, bet kad nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliūdę pagal Dievo valią, taigi iš mūsų pusės nebuvo jums jokios skriaudos. [10] Mat liūdesys pagal Dievo valią per atgailą atveda į išgelbėjimą, ir to netenka gailėtis, o šio pasaulio liūdesys veda į mirtį. [11] Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį, uolumą ir bausmę! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte nesusitepę anuo nusikaltimu. [12] Taigi, jeigu jums parašiau, tai ne dėl įžeidėjo ir ne dėl įžeistojo, bet kad jums Dievo akivaizdoje išryškėtų, kaip rūpinatės manimi. [13] Tai mus ir paguodė.

Mes ne tik paguosti, dar labiau mes nudžiugę dėl Tito džiaugsmo, nes jo dvasia buvo jūsų visų atgaivinta. [14] Nelikau sugėdintas, kad jam buvau pasigyręs jumis, bet kaip visa jums teisingai kalbėjome, taip ir mūsų pasigyrimas Titui pasirodė teisingas.

6,15 Arba: „Belialu“ – hebrajiškas velnio pavadinimas.
6,16 *1 Kor 3,16; 6,19*
6,16 Kai kuriuose rankr.: „mes“.
6,16 *Kun 26,12; Ez 37,27*
6,17 *Iz 52,11*
6,18 *2 Sam 7,14; 1 Met 17,13; Iz 43,6; Jer 31,9*

7,5 *2 Kor 2,13*

[15] Jo paties širdis dar labiau linksta prie
jūsų, nes jis prisimena, kokie visi buvo-
te klusnūs, kaip priėmėte jį su baime ir
pagarba*. [16] Aš tik džiaugiuosi, kad vi-
sais atžvilgiais galiu jumis pasikliauti.

Skatinimas šelpti

8 *Pranešame jums, broliai, apie
Dievo malonę, suteiktą Make-
donijos Bažnyčioms. [2] Nors ir dideli
vargai jas bandė, jos pasirodė kupi-
nos džiaugsmo, ir jų baisus neturtas
išsiliejo dosnumo turtais. [3] Aš liudi-
ju, kad jie pagal išgales ir virš išgalių
savo noru [4] prašyte prašė mus malo-
nės leisti jiems prisidėti prie šventų-
jų šalpos. [5] Jie net pranoko mūsų viltis
ir Dievo valia aukojo patys save, pir-
miausia – Viešpačiui, paskui – mums.
[6] Štai kodėl mes paprašėme Titą, kad,
pas jus tą gerą darbą pradėjęs, jį ir už-
baigtų. [7] Tad, būdami visa ko pertekę
– tikėjimo, žodžio, pažinimo, visoke-
riopo uolumo ir mūsų meilės, – pasi-
rodykite pertekę ir dosnumo. [8] Aš tai
sakau ne liepdamas, bet norėdamas
kitų uolumo mastu patikrinti ir jūsų
meilės nuoširdumą. [9] Jūs juk pažįs-
tate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonę ir žinote, jog jis, būdamas tur-
tingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad
jūs taptumėte turtingi per jo neturtą.
[10] Aš duodu šiuo reikalu patarimą, nes
tai naudinga jums, kurie pernai pirmi
pradėjote ne tik veikti, bet ir to trokš-
ti. [11] Dabar pagal išgales tai užbaikite,
kad būtų įvykdyta, ko taip gyvai troš-
kote. [12] Kai esama tikro troškimo, gir-
tinas, kas duoda kiek gali, o ne kiek
negali. [13] Niekas nereikalauja, kad ki-
tiems tektų lengvatos, o jums naštos,
bet kad būtų lygybė. [14] Šiuo metu jūsų
perteklius tepapildo jų nepriteklių,
kad vėliau jų perteklius atpildytų jūsų
nepriteklių ir būtų lygybė, [15] kaip para-
šyta: **Kas daug surinko, neturėjo per-*
tekliaus, o kas mažai, nekentėjo nepri-
tekliaus.
[16] Dėkui Dievui, pažadinusiam Tito
širdyje tokį uolumą jūsų atžvilgiu. [17] Jis
ne tik paklausė mano raginimo, bet,
būdamas labai uolus, savo noru lei-
džiasi keliauti pas jus. [18] Kartu su juo
siunčiame brolį, pagarsėjusį Evange-
lijos skelbimu visose Bažnyčiose. [19] Jis
netgi yra Bažnyčių paskirtas mano ke-
lionių palydovu šiam šalpos darbui,
kurį atliekame paties Viešpaties garbei
ir su užsidegimu, [20] sergėdamiesi, kad
kas nors neimtų mūsų įtarinėti dėl to-
kių gausių aukų, pavestų mums tvar-
kyti. [21] *Mes juk rūpinamės geru vardu
ne tik Viešpaties, bet ir žmonių akyse.
[22] Taigi su jais pasiuntėme savo brolį,
kurio uolumą daugel kartų įvairiopai
esame patikrinę ir kuris dabar yra dar
uolesnis, labai jumis pasitikėdamas.
[23] Titas – tai mano bičiulis ir bendra-
darbis tarp jūsų, o tie mūsų broliai – tai
Bažnyčių pasiuntiniai, Kristaus šlovė.
[24] Todėl visų Bažnyčių akyse įrodykite
savo meilę ir kad mes ne veltui jumis
giriamės.

9 Tiesą sakant, nebereikia dau-
giau rašyti jums apie paramą
šventiesiems: [2] aš juk žinau jūsų pasi-
ryžimą ir giriuosi jumis makedonie-
čiams, sakydamas, jog Achaja pasiren-
gusi nuo pernai. Ir jūsų uolumas yra
daugelį paskatinęs. [3] O brolius siunčiu
tam, kad mano pasigyrimas jumis ne-
pasirodytų šituo atveju tuščias ir kad
jūs, kaip esu sakęs, būtumėte pasiren-
gę. [4] Jei kartais makedoniečiai atvyktų
kartu su manimi, tegul neužklumpa
jūsų nepasiruošusių ir tegul neten-
ka dėl tokio įsitikėjimo raudonuoti
mums, ką ir kalbėti apie jus. [5] Todėl
aš maniau esant reikalinga paprašy-
ti brolius anksčiau nuvykti pas jus ir

7,15 Pažod.: „su baime ir drebėjimu“.
8,1-4 *Rom 15,26*

8,15 *Iš 16,18*
8,21 *Pat 3,4*

pasirūpinti, kad žadėtoji dovana būtų
paruošta ir kad ji liudytų jūsų dosnu-
mą, ne šykštumą. 6 Argi ne taip: kas
šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas
dosniai sėja, dosniai ir pjaus. 7 Kiekvie-
nas tegul aukoja, kaip yra širdyje nuta-
ręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas,
nes *Dievas myli *linksmą davėją*. 8 O
Dievas gali jus apipilti visokeriopomis
malonėmis, kad visuomet ir visais at-
žvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtu-
mėte dosniai imtis bet kokio gero dar-
bo, 9 kaip parašyta:

*Jis pažėrė, padalijo vargdieniams;
jo teisumas amžiais išlieka.*

10 *Tasai, kuris parūpina *sėklos sėjė-
jui ir duonos valgytojui*, parūpins jums
sėklos, padaugins ją ir padės subręsti
jūsų geradarybės vaisiams. 11 Jūs tapsi-
te visokeriopai pasiturintys ir galėsite
būti dosnūs, kad mes turėtume už ką
dėkoti Dievui. 12 Šis paslaugus tarnavi-
mas ne tik pagelbės šventiesiems skur-
de, bet ir paskatins gausias padėkos
maldas Dievui. 13 Patyrę tokias paslau-
gas, jie šlovins Dievą už jūsų klusnumą
išpažįstamai Kristaus Evangelijai ir už
nuoširdų dosnumą jiems ir visiems ki-
tiems. 14 Jie melsis už jus ir ilgėsis jūsų
dėlei visa pranokstančios Dievo malo-
nės jumyse. 15 Dėkui Dievui už jo neap-
sakomą dovaną!

Apaštalo apsigynimas

10 Aš pats, Paulius, jus maldauju
dėl Kristaus romumo ir švel-
numo – aš, kuris „akyse su jumis esu
toks nusižeminęs, o už akių taip smar-
kauju prieš jus“. 2 Aš jus prašau, kad
atvykęs neturėčiau pasirodyti smar-
kuoliu, pasiryžusiu griežtai sudrausti
kai kuriuos, manančius, jog mes vado-
vaujamės kūno sumetimais. 3 Vis dėl-
to, gyvendami kūne, mes kovojame ne
kūniškai. 4 Mūsų kovos ginklai ne kū-
niški, bet turi Dievo galybę griauti tvir-
toves. Jais nugalime gudravimus 5 ir bet
kokią puikybę, kuri sukyla prieš Die-
vo pažinimą. Jais paimame nelaisvėn
kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui,
6 ir esame pasirengę nubausti kiekvie-
ną neklusnumą, kai tik jūsų klusnu-
mas taps tobulas.

7 Tik pažvelkite, kas jums po akių!
Jei kas tariasi esąs Kristaus, tegul kart-
kartėmis pats sau taria: kaip jis Kris-
taus, taip ir mes. 8 O jei panorėčiau
daugiau pasigirti ta galia, kurią Vieš-
pats mums suteikė jūsų ugdymui, o
ne griovimui, tai nebūtų man gėdos.
9 Beje, nenorėčiau pasirodyti bauginąs
jus laiškais. 10 Juk „laiškai, – sakoma, –
yra svarūs ir griežti, bet jo kūno išvaiz-
da menka ir iškalba prasta“. 11 Kas taip
sako, tegul įsidėmi, jog kokie esame iš
tolo ir laiško žodžiais, tokie esame ir
vietoje darbais.

12 Mes nedrįstame savęs gretinti ar
lyginti su kai kuriais žmonėmis, kurie
patys save aukština. Juk jie, matuoda-
mi save pagal save pačius ir lygindami
save su savimi, yra be nuovokos. 13 Ne-
same linkę girtis be krašto, o tik iki
tų ribų, kurias mums Dievas užbrėžė
ir kurios siekia ligi pat jūsų. 14 Ir mes
nepersistiebiame – taip būtų, jei ne-
būtume jūsų, – nes juk Kristaus Evan-
gelija jus pasiekėme. 15 Mes be krašto
nesigiriame svetimo darbo vaisiais,
bet turime viltį, jūsų tikėjimui tarps-
tant, praaugti ligšiolines ribas, 16 kad
galėtume nešti Evangeliją už jūsų ribų,
tik, žinoma, nesigirti kito atliktu darbu
svetimoje srityje. 17 **Kas nori girtis, te-
sigiria Viešpačiu!* 18 Ne tas priimtinas,
kuris pats prisistato, bet tas, kurį Vieš-
pats pristato.

11 O, kad jūs pakęstumėte trupu-
tėlį mano paikybės! Bet jūs ir
pakenčiate. 2 Aš pavyduliauju dėl jūsų

9,7 *Pat 22,9*
9,9 *Ps 112,9*
9,10 *Iz 55,10*
10,17 *Jer 9,23*

Dievo pavyduliavimu. Mat aš jus su-
žiedavau su vienu vyru, su Kristumi,
ir turiu pas jį nuvesti jus kaip skaisčią
mergelę. 3 Bet aš bijau, kad kaip *angis
savo gudrumu suvedžiojo Ievą, taip
ir jūsų minčių kas neatitrauktų nuo
tyro ir nuoširdaus atsidavimo Kristui.
4 Mat jei kas užklydęs ima skelbti kitą
Jėzų, negu mes paskelbėme, arba jei
jūs priimate kitą dvasią, kurios nebu-
vote priėmę, ar kitą evangeliją, kurios
nebuvote gavę, tai jūs ramiausiai tatai
pakenčiate. 5 Bet aš manau nesąs pras-
tesnis už anuos „añtapaštalius“. 6 Ir jei
man trūksta iškalbingumo, tai anaip-
tol ne pažinimo. Ir tai mes esame jums
įrodę visais atžvilgiais.

7 Nejaugi aš nusidėjau, kad pažemi-
nau save ir išaukštinau jus, paskelbda-
mas jums Dievo Evangeliją dovanai?!
8 Aš apiplėšiau kitas Bažnyčias, gau-
damas iš jų išlaikymą, kad galėčiau
tarnauti jums. 9 O būdamas pas jus ir
stokodamas, nė vieno neapsunkinau.
*Neturte sušelpė mane iš Makedonijos
atvykę broliai. Aš saugojausi ir ateityje
saugosiuos tapti jums našta bet kuria
prasme. 10 Sakau jums vardan Kristaus
tiesos, esančios manyje, kad šio pasi-
didžiavimo Achajos srityse niekas iš
manęs neatims. 11 Kodėl? Ar todėl, kad
jūsų nemyliu? O, Dievas tai žino!

12 Kaip darau, taip ir darysiu, kad ne-
duočiau progos ieškantiems priekabių
pagyrūnams, kurie norėtų pasirodyti
esą tokie kaip ir mes. 13 Juk tokie yra
anie netikri apaštalai, klastingi darbi-
ninkai, besidedantys Kristaus apašta-
lais. 14 Ir nenuostabu, nes pats šėtonas
geba apsimesti šviesos angelu. 15 Tad
nieko ypatinga, jei ir jo tarnai apsimeta
teisumo tarnais. Bet jų galas bus toks,
kokie jų darbai.

16 Aš kartoju: nelaikykite manęs
kvailiu! O jeigu jau laikote, tai pasi-
klausykite manęs kaip kvailo, kad ga-
lėčiau bent truputį pasigirti. 17 Ką pa-
sakysiu, pasakysiu ne Viešpaties valia,
bet tartum kvailiodamas ir manyda-
mas galįs pasigirti. 18 Kadangi daug kas
giriasi kūno dalykais, tai pasigirsiu ir
aš. 19 Juk, būdami protingi, jūs mokate
mielai pakęsti paikuosius. 20 Beje, jūs ir
pakenčiate, kai jie jus pavergia, kai ap-
ryja, kai apiplėšia, kai prieš jus puikuo-
jasi, kai užgauna per veidą. 21 Savo gė-
dai sakau, kad mes buvome per silpni
taip su jumis elgtis...

Bet jei kas drįsta kuo nors girtis – tai
sakau iš kvailumo, – drįstu ir aš. 22 Jie
hebrajai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš. Jie
Abraomo palikuonys? Ir aš. 23 Jie Kris-
taus tarnai? Iš kvailumo sakau: aš juo
labiau! Aš daug daugiau įdėjau triūso.
Kur kas daugiau *kalėjau. Esu gavęs
nepalyginti daugiau rykščių ir daugel
kartų buvęs mirties pavojuje. 24 Nuo
žydų gavau penkis kartus po *ketu-
riasdešimt be vieno kirčio. 25 Tris kar-
tus *gavau lazdų, vienąkart buvau
*apsvaidytas akmenimis. Tris kartus
pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą
plūduriavau atviroje jūroje. 26 Daž-
nai būdavau kelionėse, upių pavojuo-
se, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose
*nuo savo tautiečių, pavojuose *nuo
pagonių, miesto pavojuose, dykumos
pavojuose, jūros pavojuose, pavojuose
nuo netikrų brolių. 27 Man teko daug
triūsti ir vargti, dažnai budėti nakti-
mis, badauti ir trokšti, dažnai pasnin-
kauti, dažnai kęsti šaltį ir nuogumą.
28 Be kita ko, kasdien vargstu, rūpinda-
masis visomis Bažnyčiomis*. 29 Jei kas

11,3 *Pr 3,1-5.13*
11,9 *Fil 4,15-18*
11,23 *Apd 16,23*
11,24 *Įst 25,3*
11,25 *Apd 16,22*
11,25 *Apd 14,19*
11,26 *Apd 9,23*
11,26 *Apd 14,5*
11,28 Arba: „Be visa kita, mane kasdien slegia rūpinimasis visomis Bažnyčiomis“.

silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktina-
si, ar aš nedegu apmaudu?!
[30] Jei reikia girtis, girsiuosi savo silp-
numu. [31] Viešpaties Jėzaus Dievas ir
Tėvas, kuriam šlovė per amžius, žino,
kad nemeluoju. [32] *Damaske karaliaus
Areto etnarchas saugojo damaskiečių
miestą, norėdamas mane suimti, [33] bet
aš buvau pro langą nuleistas pintinėje
per mūrą ir tik taip ištrūkau iš jo nagų.

12 Jei reikia girtis (nors iš to jo-
kios naudos), eisiu prie Vieš-
paties regėjimų ir apreiškimų. [2] Pažįstu
žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika
metų – ar kūne, ar be kūno, nežinau,
Dievas žino – buvo pagautas ir iškeltas
iki trečiojo dangaus. [3] Ir žinau, kad ši-
tas žmogus – ar kūne, ar be kūno, ne-
žinau, Dievas žino – [4] buvo paimtas į
rojų ir girdėjo slaptingus žodžius, ku-
rių nevalia žmogui ištarti. [5] Štai tokiu
žmogumi pasigirsiu, o savimi nesigir-
siu, nebent savo negaliomis. [6] Jei pa-
norėčiau girtis, nebūčiau neprotingas,
nes kalbėčiau tiesą. Bet aš susilaikau,
kad kas nors apie mane nepagalvotų
daugiau negu tai, ką manyje mato ar iš
manęs girdi, [7] taip pat dėl nepaprastų
apreiškimų. Taigi, kad neišpuikčiau,
man duotas dyglys kūne, šėtono pa-
siuntinys, kad mane smūgiuotų ir ne-
išpuikčiau. [8] Todėl aš jau tris kartus
maldavau Viešpatį, kad atitolintų jį
nuo manęs. [9] Bet man jis atsakė: „Gana
tau mano malonės, nes mano galy-
bė tampa tobula silpnume". Todėl aš
mieliausiu noru girsiuosi silpnumais,
kad Kristaus galybė apsigyventų ma-
nyje. [10] Tad džiaugiuosi silpnumu, pa-
niekinimais, bėdomis, persekiojimais
ir priespauda dėl Kristaus, nes, būda-
mas silpnas, esu galingas.
[11] Jūsų verčiamas, nukalbėjau ne-
protingai. Iš tikro tai jūs turėtumė-
te mane pagirti, nes aš ne prastesnis
už „aňtapaštalius", nors esu niekas.
[12] Jūsų akyse pasitvirtino tikro apaštalo
žymės: kantrybė, ženklai, stebuklai ir
galingi darbai. [13] Tad ko gi jums trūks-
ta, palyginti su kitomis Bažnyčiomis?
Vien to, kad nebuvau jums našta? At-
leiskite man šitą nusikaltimą!
[14] Štai aš pasiruošęs trečią kartą at-
vykti pas jus, tačiau neapsunkinsiu
jūsų, nes geidžiu ne jūsų turto, o jūsų
pačių. Juk ne vaikai privalo krauti turtą
gimdytojams, bet gimdytojai vaikams.
[15] Jūsų sielų labui su džiaugsmu viską
atiduosiu ir save patį pridėsiu. Argi, be
krašto jus mylėdamas, turėčiau būti
jūsų mažiau mylimas?
[16] Tebūnie ir taip, – sakysite, – aš
jūsų neapsunkinau, bet, būdamas gu-
drus, klasta jus prisiviliojau. [17] Bet argi
aš kaip nors išnaudojau jus per kurį
savo pasiuntinį? [18] Aš įprašiau Titą ke-
liauti ir pasiunčiau su juo vieną brolį.
Argi Titas jus išnaudojo? Argi mes vei-
kėme ne ta pačia dvasia? Argi nevaikš-
čiojome tomis pačiomis pėdomis?
[19] Jūs jau seniai manote, kad mes
prieš jus teisinamės. Ne, mes kalbame
Dievo akivaizdoje, Kristuje, ir visa tai,
mylimieji, jūsų pažangai. [20] Mat aš bi-
jau, kad atvykęs nerasčiau jūsų tokių,
kokių nenoriu, ir kad pats nebūčiau
toks, kokio jūs nenorite; kad nebūtų
nesantaikos, pavydo, piktumo, barnių,
šmeižtų, apkalbų, pasipūtimų, netvar-
kos, [21] kad, kai vėl atvyksiu, mano Die-
vas nepažemintų manęs prieš jus ir
man netektų apraudoti daugelio, ku-
rie pirmiau buvo nusidėję ir dar nėra
atgailavę dėl savo netyrumo, ištvirka-
vimo ir gašlumo darbų.

13 Jau trečią kartą keliauju pas
jus. **Dviejų ar trijų liudytojų*
parodymais remsis visa byla. [2] Jau esu
sakęs, antrukart lankydamasis pas jus,
ir dabar, dar būdamas toli, vėl sakau
anksčiau nusidėjusiems ir visiems ki-
tiems, jog atėjęs būsiu negailestingas.

11,32–33 *Apd 9,23-25*

13,1 *Įst 17,6; 19,15*

[3]Jūs reikalaujate įrodymo, kad manyje
kalba Kristus, o jis nėra silpnas prieš
jus, bet galingas jumyse. [4]Jis buvo nu-
kryžiuotas dėl silpnumo*, bet dabar
jis gyvas Dievo galybe. Mes irgi silpni
jame, bet jums gyvensime su juo Die-
vo galybe.
[5]Patikrinkite patys save, ar laikotės
tikėjimo. Ištirkite save! O gal nenutuo-
kiate, kad jumyse yra Jėzus Kristus? Jei-
gu taip, tai esate atmestini. [6]Bet aš turiu
vilties, kad jūs įsitikinsite, jog mes ne-
same atmestini. [7]Mes meldžiame Die-
vą, kad jūs nedarytumėte nieko blogo,
ne tam, kad mes pasirodytume tinka-
mi, bet kad jūs darytumėte gera, o mes
būtume tartum atmestini. [8]Mes juk
nieko negalime prieš tiesą, bet tiktai
už tiesą. [9]Mums džiaugsmas, kad mes
silpni, o jūs stiprūs. Mes to ir meldžia-
me: kad jūs taptumėte tobuli. [10]Todėl,
būdamas toli, rašau tai, kad atvykęs
neturėčiau griežtai elgtis, griebdama-
sis galios, kurią man Viešpats suteikė
tam, kad ugdyčiau, o ne kad griaučiau.

Linkėjimai

[11]Galiausiai, broliai, džiaukitės, tobu-
linkitės, vienas kitą guoskite, būki-
te vieningi, taikiai gyvenkite, ir mei-
lės bei ramybės Dievas bus su jumis.
[12]Sveikinkite vieni kitus šventu pabu-
čiavimu. Jus sveikina visi šventieji.
[13]Viešpaties Jėzaus Kristaus malo-
nė, Dievo meilė ir Šventosios Dvasios
bendrystė tebūna su jumis visais!

13,4 T. y. panorėjęs būti silpnas.

LAIŠKAS GALATAMS

Laiškas galatams (gr. *epistolē pros galatas*, lot. *epistula ad galatas*) apaštalo Pauliaus padiktuotas nežinomam raštininkui 56–57 m. po Kr. žiemą Efeze.

Po įžanginės dalies (1,1–5) Paulius perspėja dėl Evangelijos iškraipymų ir kalba apie savo misiją (1,6–2,21), skelbia mokymą apie nuteisinimą tikėjimu (sk. 3–4), ragina neprarasti krikščioniškos laisvės vaisių (5,1–6,10), šlovina Kristaus kryžių (6,11–18).

Išpažindama laiške išdėstytus principus, krikščionybė peržengia judaistinės sektos rėmus ir tampa pasauline religija.

1 Paulius, pašauktas apaštalu ne
žmonių ir ne per žmogų, bet pa-
ties Jėzaus Kristaus ir jį prikėlusio iš
numirusių Dievo Tėvo, [2] ir visi su ma-
nimi esantys broliai – Galatijos Bažny-
čioms. [3] Malonė ir ramybė jums nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus, [4] kuris atidavė save už mūsų
nuodėmes, kad nuo dabartinio blo-
go amžiaus išgelbėtų mus pagal mūsų
Dievo ir Tėvo valią. [5] Jam šlovė per am-
žių amžius! Amen.

Perspėjimas

[6] Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris
pašaukė jus Kristaus malone, taip
greitai persimetate prie kitos evan-
gelijos, [7] nors iš tikro kitos nėra, o
yra tik jus klaidinantys žmonės, ku-
rie nori iškreipti Kristaus Evangeli-
ją. [8] Bet nors ir mes patys ar angelas
iš dangaus imtų jums skelbti kitokią
evangeliją, negu esame jums paskel-
bę, tebūnie prakeiktas! [9] Kaip anks-
čiau sakėme, taip dabar sakau dar
kartą: jei kas jums skelbia kitokią
evangeliją, negu esate priėmę, tebū-
nie prakeiktas!
[10] Ar aš ieškau žmonių palankumo,
ar Dievo? Gal stengiuosi įtikti žmo-
nėms? Norėdamas patikti žmonėms,
nebebūčiau Kristaus tarnas.

Pauliaus apaštalavimas

[11] Aš sakau jums, broliai, kad mano pa-
skelbtoji Evangelija nėra iš žmonių.
[12] Aš neperėmiau jos iš žmogaus ir ne-
buvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus
Kristaus apreiškimu. [13] Jūs, be abejo,
esate girdėję, kaip aš kadaise elgiau-
si, būdamas judėjų tikėjimo; kaip be
saiko *persekiojau Dievo Bažnyčią ir
mėginau ją sugriauti; [14] *kaip judėjų
tikėjimu buvau pranokęs daugelį ben-
draamžių savo tautiečių, itin uoliai
gindamas savo protėvių papročius.
[15] Kai *tas, kuris mane pasirinko dar
esantį įsčiose ir pašaukė savo malo-
ne, panorėjo [16] apreikšti manyje savo
Sūnų, kad paskelbčiau Evangeliją pa-
gonims, aš neskubėjau tartis su kūnu
ir krauju* [17] ir nevykau į Jeruzalę pas
anksčiau už mane pašauktus apašta-
lus, bet iškeliavau į Arabiją ir paskui
vėl grįžau į Damaską. [18] Vėliau, po tre-
jų metų, *nukeliavau į Jeruzalę susipa-
žinti su Kefu ir pasilikau pas jį penkio-
lika dienų. [19] Kitų apaštalų man neteko
pamatyti, tiktai Viešpaties brolį Jokū-

1,13 *Apd 8,3; 22,4-5; 26,9-11*
1,14 *Apd 22,3*
1,15-16 *Apd 9,3-6; 22,6-10; 26,13-18*
1,16 T. y. su mirtingais žmonėmis.
1,18 *Apd 9,26-30*

bą. 20 Ką jums rašau, tvirtinu Dievo
akivaizdoje, jog nemeluoju. 21 Paskui
išvykau į Sirijos ir Kilikijos sritis. 22 Aš
buvau iš veido nepažįstamas Kristaus
Bažnyčioms Judėjoje. 23 Jos buvo tik
girdėjusios: tas, kuris mus kitados per-
sekiojo, dabar skelbia Evangelijos tikė-
jimą, kurį kadaise griovė. 24 Ir jos šlovi-
no Dievą dėl manęs.

Jeruzalės bendruomenė

2 Paskui, po keturiolikos metų, vėl
*nuvykau į Jeruzalę kartu su Bar-
nabu, pasiėmęs ir Titą. 2 Nuvykau,
apreiškimo paskatintas ir jiems iš-
dėsčiau Evangeliją, kurią skelbiu pa-
gonims, atskirai išsiaiškindamas su
įžymesniais asmenimis, kad kartais
nebėgčiau* ar nebūčiau bėgęs veltui.
3 Jie nevertė apsipjaustyti nė mano
palydovo Tito, kuris buvo graikas.
4 Tačiau įsibrovėliams, netikriems
broliams, tykojusiems pagrobti mūsų
laisvę, kurią mes turime Kristuje Jė-
zuje, ir norėjusiems mus pavergti,
5 jiems mes nė valandėlei nepasidavė-
me, kad Evangelijos tiesa pasiliktų su
jumis. 6 O dėl įžymesniųjų asmenų –
kokie jie buvo kadaise man nesvarbu,
nes *Dievas nėra žmonėms šališkas,
– tai man įžymesnieji asmenys nieko
nepridėjo. 7 Atvirkščiai, jie įsitikino,
jog man patikėta skelbti Evangeliją
neapipjaustytiesiems kaip Petrui –
žydams, 8 nes tas pats, kuris paskyrė
Petrą apipjaustytųjų apaštalu, pasky-
rė mane pagonių apaštalu. 9 Pripažin-
dami man suteiktą malonę, Jokūbas,
Kefas ir Jonas, laikomi šulais, padavė
man ir Barnabui dešines draugystės
ženklan, kad mes eitume pas pago-
nis, o jie – pas žydus; 10 tik turėjome
prisiminti jų vargšus, o aš ir stengiau-
si tai daryti.

2,1 *Apd 11,30; 15,2*

2,2 T. y. nesidarbuočiau.

2,6 *Įst 10,17*

11 Kai Kefas atvyko į Antiochiją, aš
jam pasipriešinau į akis, nes jis buvo
peiktinas. 12 Mat prieš atvykstant kai
kuriems nuo Jokūbo, jis valgydavo su
pagonimis, bet kai tie atvyko, jis atsi-
traukė ir ėmė jų vengti, bijodamas api-
pjaustytųjų. 13 Kartu su juo veidmainia-
vo ir kiti žydai, net Barnabas pasidavė
jų veidmainystei. 14 Pamatęs, kad jie
nukrypsta nuo Evangelijos tiesos, aš
pasakiau Kefui visų akivaizdoje: „Jei
tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai,
o ne žydiškai, tai kodėl verti pagonis
laikytis žydų papročių?“
15 Mes gimimo žydai ir ne pagonių
kilmės nusidėjėliai, 16 tačiau žinome,
jog žmogus *nuteisinamas ne Įstaty-
mo darbais, o tik *tikėjimu į Jėzų Kris-
tų. Taigi mes įtikėjome Kristų Jėzų, kad
būtume nuteisinti Kristaus tikėjimu,
o ne Įstatymo darbais, nes Įstatymo
darbais nebus nuteisintas nė vienas
žmogus. 17 Ieškant mums nuteisinimo
Kristuje, paaiškėjo, kad patys esame
nusidėjėliai. Ar dėl to Kristus yra nuo-
dėmės tarnas? Nieku būdu! 18 Bet jeigu
aš vėl atstatau, ką buvau išgriovęs, tai
pasirodau esąs nusikaltėlis. 19 Aš Įsta-
tymu numiriau Įstatymui, kad gyven-
čiau Dievui. Esu nukryžiuotas kartu su
Kristumi. 20 Aš gyvenu, tačiau nebe aš,
o gyvena manyje Kristus. Dabar, gy-
vendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Die-
vo Sūnų, kuris pamilo mane ir paauko-
jo save už mane. 21 Aš neatmetu Dievo
malonės, nes jei teisumas įgyjamas
Įstatymu, tai Kristus numirė veltui.

Išganymo pagrindai

3 O neprotingi galatai! Kas apkerė-
jo jus, kuriems akivaizdžiai buvo
nupieštas nukryžiuotasis Jėzus Kris-
tus? 2 Noriu jus paklausti tiktai vieno
dalyko: ar jūs gavote Dvasią Įstatymo
darbais, ar įtikėdami, ką išgirdote?

2,16 *Ps 143,2; Rom 3,20*

2,16 *Rom 3,22*

3 Nejaugi jūs tokie neprotingi, kad, pra-
dėję Dvasia, dabar užbaigsite kūnu?
4 Argi tiek daug esate iškentėję veltui?
O, iš tiesų būtų veltui!.. 5 Ar tas, kuris
jums teikia Dvasią ir pas jus daro ste-
buklus, tai daro dėl jūsų Įstatymo dar-
bų, ar dėl to, kad įtikėjote, ką išgirdote?
6 Taip _Abraomas *patikėjo Dievu, ir
tai jam buvo įskaityta teisumu._ 7 *Tai-
gi supraskite, kad Abraomo vaikai yra
tie, kurie tiki. 8 Ir Raštas, numatyda-
mas, kad Dievas tikėjimu nuteisina
pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui
gerąją naujieną: *_Tavyje bus palaimin-
tos visos tautos._ 9 Taip tikintys žmonės
susilaukia palaiminimo kartu su tikin-
čiuoju Abraomu.
10 Visiems, kurie remiasi Įstatymo
darbais, gresia prakeikimas. Parašyta:
*_Prakeiktas kiekvienas, kas ištikimai
nesilaiko visų dalykų, surašytų Įstaty-
mo knygoje, ir jų nevykdo._ 11 Kad Įstaty-
mu niekas nenuteisinamas Dievo aky-
se, aišku, nes *_teisusis gyvens tikėjimu._
12 O Įstatymas nėra kilęs iš tikėjimo, nes
*_kas juos vykdo, tas gyvens jais._ 13 Kris-
tus mus atpirko iš Įstatymo prakei-
kimo, tapdamas už mus prakeikimu,
nes parašyta: *_Prakeiktas kiekvienas,
kuris kybo ant medžio._ 14 Šitaip įvyko
idant per Kristų Jėzų pagonims atitek-
tų Abraomo palaiminimas, ir mes tikė-
jimu gautume pažadėtąją Dvasią.
15 Broliai, aš kalbu, kaip įprasta
žmonėse: net žmogaus teisėto testa-
mento niekas negali atmesti ar papil-
dyti! 16 Pažadai buvo duoti Abraomui ir
jo ainijai. Nėra pasakyta „ir ainiams“,
ne daugiskaita, bet kaip apie vieną: *_ir
tavo ainijai*_, tai yra Kristui. 17 Aš noriu
pasakyti: Dievo patvirtinto testamen-
to negali panaikinti po *keturių šimtų
trisdešimt metų atsiradęs Įstatymas, ir
jis negali pažado paversti niekais. 18 *Jei
paveldėjimas būtų iš Įstatymo, tai ne-
galėtų būti iš pažado. O Dievas dova-
nojo jį Abraomui pažadu.
19 Tad kam gi reikalingas Įstatymas?
Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol
ateis palikuonis, kuriam skirtas paža-
das; Įstatymas buvo angelų įsakytas
per tarpininką. 20 Tarpininko nebūna,
kur yra vienas, o Dievas tėra vienas.
21 Tad gal Įstatymas priešingas Dievo
pažadams? Anaiptol! Jei būtų duotas
Įstatymas, galintis teikti gyvybę, tai iš
tikrųjų teisumas eitų iš Įstatymo. 22 Bet
Raštas viską apjuosė nuodėme, kad
pažadas dėl tikėjimo į Jėzų Kristų tek-
tų tiems, kurie tiki.
23 Prieš ateinant tikėjimui, mes buvo-
me įkalinti ir sergimi Įstatymo, kol apsi-
reikš tikėjimas. 24 Taigi Įstatymas buvo
mūsų auklėtojas, vedęs į Kristų, kad
mes būtume tikėjimu nuteisinti. 25 Ti-
kėjimui atėjus, mes jau nesame auklė-
tojo globoje. 26 Juk jūs visi tikėjimu esa-
te Dievo vaikai Kristuje Jėzuje. 27 Ir visi,
kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsivil-
kote Kristumi. 28 Nebėra nei žydo, nei
graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo;
nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esa-
te viena Kristuje Jėzuje! 29 O jei priklau-
sote Kristui, tai esate ir *Abraomo pali-
kuonys bei paveldėtojai pagal pažadą.

Dievo vaikų dalia

4 Dar pasakysiu: kol paveldėtojas ne-
pilnametis, jis nieku nesiskiria nuo
vergo, nors yra visa ko šeimininkas;

3,6 _Pr 15,6; Rom 4,3; Jok 2,23_
3,7 _Rom 4,16_
3,8 _Pr 12,3_
3,10 _Įst 27,26_
3,11 _Hab 2,4; Rom 1,17; Hbr 10,38_
3,12 _Kun 18,5; Rom 4,4-5_
3,13 _Įst 21,23_
3,16 _Pr 12,7; 13,15; 17,8; 24,7_

3,16 ST (Pr 12,7 ir kt.) hebr. _zēra'_, paraidžiui – „sėkla“ – kolektyvinė vienaskaita, tekste atitikmuo – „ainija“.
3,17 _Iš 12,40_
3,18 _Rom 4,14_
3,29 _Rom 4,13_

[2]jis esti globėjų ir prievaizdų valdžio-
je iki tėvo nustatyto meto. [3]Taip buvo
ir mums: kol buvome nepilnamečiai,
turėjome vergauti pasaulio pradme-
nims. [4]Bet, atėjus laiko pilnatvei, Die-
vas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš mo-
ters, pavaldų Įstatymui, [5]kad atpirktų
esančius Įstatymo valdžioje *ir kad
mes įgytume įsūnystę. [6]Taigi jūs esate
įsūniai; Dievas atsiuntė į mūsų* širdis
savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: „Aba,
Tėve!“ [7]Tad tu jau nebe vergas, bet įsū-
nis, o jeigu įsūnis, tai Dievo valia esi ir
paveldėtojas.
[8]Kitados, dar nepažindami Dievo,
jūs vergavote dievams, kurie iš tikro
jokie dievai. [9]Bet dabar, pažinę Die-
vą arba, geriau sakant, Dievo pažin-
ti, kaipgi jūs galite grįžti prie menkų
ir vargingų pradmenų, kuriems ir vėl
norite vergauti?! [10]Jūs laikotės dienų,
mėnesių, laikotarpių, metų... [11]Aš tik-
rai baiminuosi dėl jūsų: kad kartais ne-
būčiau veltui triūsęs jūsų labui.

Asmeniški įspėjimai

[12]Tapkite tokie kaip aš, nes ir aš esu ta-
pęs toks kaip jūs. Maldauju jus, broliai!
Jūs nesate manęs įžeidę. [13]Jūs žinote,
kad pirmą kartą jums paskelbiau ge-
rąją naujieną sirgdamas. [14]Mano kūno
negalia buvo jums išmėginimas, bet
jūs jo nepaniekinote ir neatmetėte, o
mane priėmėte kaip Dievo pasiuntinį,
kaip patį Kristų Jėzų. [15]Kurgi dabar tas
jūsų džiaugsmingasis priėmimas? Juk
aš galiu paliudyti, kad įmanydami jūs
būtumėte išsilupę akis ir atidavę man.
[16]Nejau tapau jūsų priešu, kalbėdamas
jums tiesą?!
[17]Anie jus vilioja ne kilniais sumeti-
mais. Jie norėtų jus atitraukti, kad pri-
sirištumėte prie jų. [18]Gražu patirti tau-
rų prisirišimą visada, o ne vien kai esu
pas jus, [19]mano vaikeliai, kuriuos aš ir
vėl su skausmu gimdau, kol jumyse iš-
ryškės Kristaus atvaizdas. [20]Aš norė-
čiau būti dabar pas jus, kad žinočiau,
kaip prabilti, nes neišmanau, ką man
su jumis daryti.

Pažado vaikai

[21]Pasakykite man jūs, norintys būti
Įstatymo valdžioje, ar negirdite Įsta-
tymo? [22]Juk parašyta, kad Abrao-
mas turėjo du sūnus: *vieną iš vergės,
*kitą iš laisvosios. [23]Bet vergės sūnus
buvo gimęs pagal kūną, o laisvosios –
dėl pažado. [24]Tai pasakyta perkeltine
prasme: tiedvi moterys – tai dvi San-
doros. Viena prie Sinajaus kalno su-
daryta, gimdanti vergystei; ją reiškia
Hagara. [25]Hagara – tai Sinajaus kalnas
Arabijoje; ji atitinka dabartinę Jeruza-
lę, nes šioji vergauja su savo vaikais.
[26]Bet aukštybių Jeruzalė laisva, ir ji yra
mūsų motina, [27]nes parašyta:

Pralinksmėk, nevaisingoji,
kuri negimdei!
Šūkauk ir džiūgauk,
nepažinusi kentėjimų!
Juk apleistoji turi daug vaikų,
daugiau negu turinčioji vyrą.

[28]Jūs, broliai, esate pažado vaikai
nelyginant Izaokas. [29]Bet kaip tada
gimusis pagal kūną *persekiojo gimu-
sį pagal dvasią, taip ir dabar. [30]O ką
gi sako Raštas? – **Išvaryk vergę ir jos*
sūnų, nes vergės sūnus negaus paliki-
mo kartu su laisvosios sūnumi. [31]Štai
kodėl, broliai, mes esame ne vergės
vaikai, bet laisvosios.

Krikščioniškoji laisvė

5 Kristus mus išvadavo, kad būtume
laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesi-
duokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!

4,5-7 *Rom 8,15-17*
4,6 Kai kuriuose rankr.: „jūsų“.
4,22 *Pr 16,15*
4,22 *Pr 21,2*
4,27 *Iz 54,1*
4,29 *Pr 21,9*
4,30 *Pr 21,10*

2 Štai aš, Paulius, sakau jums: jeigu lei-
sitės apipjaustomi, Kristus jums nebe-
bus naudingas. 3 Aš pakartotinai įspėju
kiekvieną, kuris leidžiasi apipjausto-
mas: jis tampa įpareigotas laikytis viso
Įstatymo. 4 Jūs, ieškantys nuteisinimo
Įstatyme, atsiskyrėte nuo Kristaus,
praradote malonę. 5 O mes, Dvasios
vedami, iš tikėjimo laukiame ir tiki-
mės nuteisinimo. 6 Juk Kristuje Jėzuje
nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei
neapipjaustymas, o vien tikėjimas, ku-
ris veikia meile.

7 Jūs taip gražiai bėgote! Kas gi jums
sukliudė laikytis tiesos? 8 Ne tasai, ku-
ris jus šaukia, šitaip prikalbėjo. 9 *Tru-
putis raugo įraugina visą maišymą.
10 Aš pasitikiu jumis Viešpatyje, kad
nepriimsite kitokių pažiūrų, o jūsų
drumstėjas, kad ir kas jis būtų, susi-
lauks pasmerkimo. 11 Jei aš, broliai, iki
šiol skelbiu apipjaustymą, tai kodėl gi
esu persekiojamas? Juk tuomet kry-
žiaus papiktinimas būtų pašalintas.
12 O kad jūsų kurstytojai visiškai nusi-
pjautų!

13 Iš tiesų, broliai, jūs esate pašauk-
ti laisvei! Tiktai dėl šios laisvės nepa-
taikaukite kūnui, bet stenkitės vie-
ni kitiems su meile tarnauti. 14 Juk
visas Įstatymas telpa viename sakiny-
je: **Mylėk savo artimą kaip save patį*.
15 Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate ir
ėdate, tai žiūrėkite, kad nebūtumėte
vienas kito praryti!

Kūnas ir Dvasia

16 Aš sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs ne-
pasiduosite kūno geismams. 17 *Mat
kūno geismai priešingi Dvasiai, o Dva-
sios – kūnui; jie vienas kitam prie-
šingi, todėl jūs nedarote, kaip norė-
tumėte. 18 Bet jei leidžiatės Dvasios
vadovaujami, jūs nebesate Įstatymo
valdžioje. 19 Kūno darbai žinomi; tai iš-
tvirkavimas, netyrumas, gašlavimas,
20 stabmeldystė, burtininkavimas,
priešiškumas, nesantaika, pavydulia-
vimas, piktumai, vaidai, nesutarimai,
susiskaldymai, 21 pavydai*, girtavimai,
apsirijimai ir panašūs dalykai. Aš jus
įspėju, kaip jau esu įspėjęs, jog tie, ku-
rie taip daro, nepaveldės Dievo kara-
lystės.

22 Dvasios vaisius yra meilė,
džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malo-
numas, gerumas, ištikimybė, 23 romu-
mas, susivaldymas. Tokiems dalykams
nėra Įstatymo. 24 Kurie yra Kristaus Jė-
zaus, tie nukryžiavo savo kūnus su ais-
tromis ir geismais.

25 Jei gyvename Dvasia, tai ir elki-
mės pagal Dvasią. 26 Nesivaikykime
tuščios garbės, neerzinkime vieni kitų,
nepavydėkime vieni kitiems!

Paraginimai

6 Broliai, jei kuris žmogus būtų pa-
gautas nusikaltęs, jūs, dvasios
žmonės, pamokykite tokį romiai. Bet
žiūrėk, kad ir pats neįpultum į pagun-
dą! 2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip
įvykdysite Kristaus Įstatymą. 3 O kas,
būdamas niekas, tariasi esąs kažin kas,
tas save apgaudinėja. 4 Tegul kiekvie-
nas ištiria savo darbą, ir tuomet galės
didžiuotis pats sau, nesilygindamas su
kitu, 5 nes kiekvienam reikės nešioti
savo naštą.

6 Kas mokomas žodžio, tegul dalijasi
savo gėrybėmis su mokytoju.

7 Neapsigaukite! Dievas nesiduo-
da išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir
pjaus. 8 Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno
pjaus pražūtį, o kas sėja Dvasiai, tas
iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą.
9 Nepailskime daryti gera; jei neapting-
sime, atėjus metui pjausime derlių!
10 Tad, kol turime laiko, darykime gera
visiems, o ypač tikėjimo namiškiams.

5,9 *1 Kor 5,6*
5,14 *Kun 19,18; Mt 22,39*
5,17 *Rom 7,15-23*
5,21 Kai kuriuose rankr.: „žmogžudystės“.

Prierašas

[11] Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums rašau savo ranka...

[12] Žmonės, kurie nori įsigyti gerą
vardą išoriniais dalykais, verčia jus
apsipjaustyti, kad jiems netektų būti
persekiojamiems dėl Kristaus kryžiaus.
[13] Bet ir apipjaustymo šalininkai patys nesilaiko Įstatymo, o tenori
jūsų apipjaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu.
[14] Bet aš nieku nesigirsiu,
nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man
yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui.
[15] Juk nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet vien
tik naujas kūrinys.
[16] Visiems, kurie
laikysis šios taisyklės, teateinie ramybė ir pasigailėjimas, taip pat ir Dievo
Izraeliui!

[17] O nuo šiol tegu niekas manęs nebevargina, nes savo kūne nešioju Jėzaus žymes.

[18] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie, broliai, su jūsų dvasia! Amen.

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

Laiškas efeziečiams (gr. *epistolē pros ephesious*, lot. *epistula ad ephesios*) greičiausiai parašytas apaštalui Pauliui kalint Romoje 61–63 m. po Kr., tačiau laikytinas ne laišku Efezo bendruomenei, o aplinkraščiu Mažosios Azijos Bažnyčioms.

Paulius skelbia išganymo visuotinumą ir apibūdina apaštalo tarnybą Bažnyčioje (sk. 1–3), ragina naujai gyventi Kristumi ir teikia pamokymų sutuoktiniams bei vaikams, vergams bei šeimininkams ir visiems tikintiesiems (sk. 4–6).

Poetiška ir įtaigia kalba laiške pabrėžiama visos Kūrinijos vienybė Kristuje.

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas, šventiesiems, gyvenan-
tiems *Efeze, ir ištikimiesiems Kristu-
je Jėzuje. 2 Malonė ir ramybė jums nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!

Išganymo planas

3 Garbė Dievui, mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvui,
kuris palaimino mus Kristuje
visokeriopa dvasine
palaima danguje,
4 mus išsirinkdamas jame
prieš pasaulio sutvėrimą,
kad būtume šventi ir nesutepti
jo akivaizdoje.
Iš meilės,
5 palankios savo valios nutarimu,
jis iš anksto paskyrė mus
per Jėzų Kristų
tapti jam įsūniais
6 savo malonės kilnumo šlovei.
Ja jis apipylė mus dėl Mylimojo,
7 *kuriame turime
atpirkimą jo krauju
ir nuodėmių atleidimą jo
malonės gausa.
8 Jis dosniai apdovanojo
mus savo malone
su įvairiopa išmintimi
ir sumanumu,
9 paskelbdamas mums
savo valios slėpinį,
kaip jis panorėjo iš anksto
nutarti jame,
10 amžių pilnatvei atėjus,
visa, kas yra danguje ir žemėje,
iš naujo suvienyti Kristuje
kaip galvoje.
11 Jame esame tapę paveldėtojais,
iš anksto paskirti sutvarkymu to,
kuris visa veikia pagal savo
valios nutarimą,
12 kad būtume jo didybės šlovei
mes, kurie nuo seno
turėjome viltį Kristuje.
13 Jame ir jūs,
išgirdę tiesos žodį – savo
išgelbėjimo Evangeliją –
ir įtikėję juo,
esate paženklinti pažadėtąja
Šventąja Dvasia,
14 kuri yra mūsų paveldėjimo laidas,
kol bus atpirkta jo nuosavybė
jo didybės šlovei.
15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikė-
jimą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų mei-
lę visiems šventiesiems, 16 nesiliauju

1,1 *Apd 18,19-21; 19,1*
1,7 *Kol 1,14*

dėkojęs už jus, minėdamas jus savo
maldose, [17] idant mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas,
suteiktų jums išminties ir apreiški-
mo Dvasią ir jūs galėtumėte jį pažin-
ti, [18] idant apšviestų jūsų širdies akis
ir jūs pažintumėte, kokia yra viltis, į
kurią esate pašaukti, koks jo šventųjų
garbingo paveldo turtas [19] ir kokia ne-
palyginama jo galybės didybė mums,
tikintiesiems, veikiant jo neribotai jė-
gai.

[20] Ja jis prižadino Kristų
  iš numirusių
ir *pasodino danguose
  savo dešinėje,
[21] aukščiau už visas kunigaikštystes,
valdžias, galybes, viešpatystes
ir už kiekvieną vardą,
tariamą ne tik šiame pasaulyje,
  bet ir būsimajame,
[22] ir **visa jam palenkė po kojų*,
o jį patį *pastatė viršum visko,
kad būtų galva Bažnyčios,
[23] kuri yra jo Kūnas,
pilnatvė to, kuris visa
  visur pripildo.

Suvienyti Kristuje

2 Ir *jūs buvote mirę savo nusikal-
timais ir nuodėmėmis, [2] kuriuo-
se kadaise gyvenote, laikydamiesi šio
pasaulio papročių, paklusdami kuni-
gaikščiui, viešpataujančiam ore, dva-
siai, veikiančiai neklusnumo vaikuose.
[3] Tarp jų kadaise ir mes visi gyvenome,
sekdami savo kūno geismais, vykdyda-
mi kūno ir minčių troškimus, ir iš pri-
gimties buvome rūstybės vaikai kaip ir
kiti. [4] Bet Dievas, apstus gailestingu-
mo, iš didžios meilės, kuria mus pami-
lo, [5] mus, mirusius nusikaltimais, pri-
kėlė gyventi su Kristumi – jūs juk esate
išgelbėti malone, – [6] prikėlė ir pasodi-
no danguje Kristuje Jėzuje, [7] kad atei-
nančiais amžiais beribį savo malonės
lobį parodytų savo gerumu mums Kris-
tuje Jėzuje. [8] Jūs juk esate išgelbėti ma-
lone per tikėjimą ir ne iš savęs, bet tai
yra Dievo dovana, [9] ir ne darbais, kad
kas nors nesigirtų. [10] Mes esame jo kū-
rinys, sutverti Kristuje Jėzuje geriems
darbams, kuriuos Dievas iš anksto pa-
skyrė mums atlikti.

[11] Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise
buvote kūnu pagonys, kuriuos vadi-
no neapipjaustytais vadinamieji api-
pjaustytieji kūno apipjaustymu, atlik-
tu rankomis. [12] Tais laikais jūs buvote
be Kristaus, svetimi Izraelio bendruo-
menei, tolimi pažado sandoroms, be
vilties ir be Dievo pasaulyje. [13] Bet da-
bar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvu-
sieji toli, esate tapę artimi dėlei Kris-
taus kraujo.

[14] Jis yra mūsų sutaikymas, iš abe-
jų padaręs viena, sugriovęs viduryje
stovinčią pertvarą, savo kūnu panaiki-
nęs priešybę. [15] Jis *panaikino įsakymų
Įstatymą su jo potvarkiais, kad iš dvie-
jų jame būtų sutvertas vienas naujas
žmogus. Jis įkūrė taiką [16] ir viename
kūne *kryžiumi abejus sutaikė su Die-
vu, pats savyje sugriaudamas priešiš-
kumą. [17] Atėjęs jis *skelbė taiką jums,
kurie buvote toli, ir tiems, kurie buvo
arti, [18] nes per jį vieni ir kiti galime pri-
eiti prie Tėvo vienoje Dvasioje.

[19] Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai
nei svetimi, bet šventųjų bendrapi-
liečiai ir Dievo namiškiai, [20] pastatyti
ant apaštalų ir pranašų pamato, turin-
tys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų,
[21] ant kurio darniai auga visas pastatas,
tampantis šventykla Viešpatyje, [22] ant
kurio ir jūs esate drauge statomi kaip
Dievo buveinė Dvasioje.

1,20 *Ps 110,1*
1,22 *Ps 8,7; Hbr 2,8; 1 Kor 15,27*
1,22-23 *Kol 1,18*
2,1-5 *Kol 2,13*
2,15 *Kol 2,14*
2,16 *Kol 1,20*
2,17 *Iz 57,19*

Paulius – Kristaus slėpinio tarnas

3 Todėl aš, Paulius, esu Kristaus Jė-
zaus kalinys dėl jūsų – pagonių.
2 Jūs, be abejo, esate girdėję, kokia ma-
lonės tarnyba Dievo man suteikta jūsų
labui: 3 apreiškimu buvo man atskleis-
tas slėpinys, kaip aš ką tik esu trumpai
aprašęs. 4 Skaitydami galite įsitikinti,
kad aš suvokiu Kristaus slėpinį, 5 kuris
ankstesnėms žmonių vaikų kartoms
nebuvo paskelbtas taip, kaip jis dabar
Dvasios atskleistas jo šventiesiems
apaštalams ir pranašams: 6 *pagonys
kartu su žydais yra paveldėtojai, vieno
kūno nariai ir dalininkai pažado Kris-
tuje Jėzuje per Evangeliją. 7 Aš tapau
Evangelijos tarnu dėl Dievo malonės
dovanos, kuri buvo man duota jo ga-
lybės veikimu. 8 Man, iš visų šventųjų
mažiausiajam, atiteko malonė skelbti
pagonims nesuvokiamus Kristaus tur-
tus 9 ir atskleisti visiems, kaip turi išsi-
pildyti slėpinys, nuo amžių uždengtas
Dieve – visų dalykų Kūrėjyje, – 10 kad
dabar per Bažnyčią taptų žinoma ku-
nigaikštystėms ir valdžioms danguje
daugeriopa Dievo išmintis. 11 Tai atitin-
ka amžinąjį nutarimą, įvykdytą mūsų
Viešpatyje Kristuje Jėzuje. 12 Jį tikėda-
mi, mes drąsiai ir su pasitikėjimu eina-
me prie Tėvo. 13 Todėl aš prašau nenu-
siminti dėl mano vargų jūsų dėlei, nes
jie yra jūsų garbė.

Apaštalo malda

14 Dėl to aš klaupiuosi prieš Tėvą, 15 nuo
kurio kiekviena tėvystė danguje ir že-
mėje turi vardą, 16 kad iš savo šlovės lo-
bio suteiktų jums stiprybės jo Dvasios
galia sutvirtinti jumyse vidinį žmogų,
17 kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų
širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę
meilėje, 18 galėtumėte suvokti kartu su
visais šventaisiais, koks yra plotis ir il-
gis, ir aukštis, ir gylis, 19 ir pažinti Kris-
taus meilę, kuri pranoksta pažinimą,
idant būtumėte pripildyti visos Dievo
pilnybės.
20 O tam, kuris savo jėga, veikian-
čia mumyse, gali padaryti nepalyginti
daugiau negu mes prašome ar išma-
nome, 21 jam tebūna šlovė Bažnyčioje
ir Kristuje Jėzuje per visas kartas am-
žių amžiais! Amen.

Dvasios vienybė

4 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu
jus elgtis, kaip dera jūsų pašauki-
mui, į kurį esate pašaukti. 2 *Su visu
nuolankumu bei meilumu, su didžia
kantrybe palaikykite tarpusavio meilę,
3 uoliai sergėkite Dvasios vienybę tai-
kos ryšiu. 4 Vienas kūnas ir viena Dva-
sia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo
pašaukimo viltį. 5 Vienas Viešpats, vie-
nas tikėjimas, vienas krikštas. 6 Vienas
Dievas ir Tėvas visiems, virš visų, per
visus ir visuose.
7 O kiekvienam mūsų duota malonė
pagal Kristaus dovanos mastą. 8 Todėl
pasakyta:
**Kildamas aukštyn, nusivedė*
sugautus belaisvius
*ir davė žmonėms dovanų**.
9 Ką reiškia jis pakilo, jeigu ne tai,
kad jis ir nusileido į žemesniąsias sri-
tis žemėje. 10 O tasai, kuris nužengė,
yra tas pats, kuris iškilo aukščiau už
visus dangus, kad visa pripildytų. 11 Tai
jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pra-
našais, evangelistais, ganytojais ir mo-
kytojais, 12 idant aprūpintų šventuo-
sius tarnystės darbui, Kristaus Kūno
ugdymui, 13 kol visi pasieksime tikėji-
mo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą,
tapsime tikrais vyrais pagal Kristaus
pilnatvės amžiaus saiką, 14 kad nebe-
būtume maži vaikai, siūbuojami ir
nešiojami bet kokio mokymo vėjelio,

3,4-6 *Kol 1,26-27*

4,2 *Kol 3,12-13*

4,8 *Ps 68,18*

4,8 Ps 68,19 („... priėmei dovanas iš žmonių") čia cituojama pagal rabinistinę tradiciją.

žmonių apgaulės, jų gudrumo, vedan-
čio į klystkelius. 15 Kalbėdami tiesą su
meile, aukime visais atžvilgiais tame,
kuris yra galva, – Kristuje. 16 *Iš jo visas
kūnas, suderintas ir stipriai sujungtas
įvairiais ryšiais, savaip veikiant kiek-
vienai daliai, auga ir save patį stato
meilėje.

Naujas gyvenimas

17 Taigi aš liepiu ir įspėju Viešpatyje,
kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgia-
si pagonys dėl savo proto menkystės.
18 Jų protavimas aptemęs, jie svetimi
Dievo gyvenimui dėl savo širdies už-
kietėjimo. 19 Jie surambėjo ir pasidavė
juslingumui, godžiai ieškodami viso-
kių nėtyrų pasitenkinimų. 20 Bet jūs
juk ne šito išmokote apie Kristų! 21 Jūs
juk apie jį išgirdote ir pagal jį išmoko-
te, kokia yra tiesa Jėzuje: 22 privalu at-
sižadėti ankstesnio *senojo žmogaus
gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulin-
gais geismais, 23 atnaujinti savo proto
dvasią, 24 *apsivilkti nauju žmogumi,
*sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos
šventume.

25 Tad, pametę melus, **kiekvienas
kalbėkite tiesą savo artimui*, nes mes
esame vieni kitų nariai. 26 **Rūstauda-
mi nenusidėkite!* Tegul saulė nenusi-
leidžia ant jūsų rūstybės! 27 Ir nepali-
kite vietos velniui. 28 Kas vogdavo, tegu
nebevagia, bet imasi triūso, dirbda-
mas savo rankomis gerą darbą, kad tu-
rėtų iš ko padėti stokojančiam. 29 Joks
bjaurus žodis teneišeina iš jūsų lūpų;
kalbėkite vien kas gera, kas prireikus
ugdo ir duoda malonę klausytojams.
30 Ir neliūdinkite Šventosios Dievo
Dvasios, kuria esate paženklinti atpir-
kimo dienai. 31 Tebūna toli nuo jūsų
visokie šiurkštumai, piktumai, rūsty-
bės, riksmai ir piktžodžiavimai su vi-
somis piktybėmis. 32 Verčiau būkite
malonūs, gailestingi, *atlaidūs vieni
kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums
buvo atlaidus.

Dievo sekėjai

5 Būkite Dievo sekėjai, kaip jo myli-
mi vaikai, 2 ir gyvenkite meile, kaip
ir Kristus pamilo jus ir atidavė už mus
save kaip *atnašą ir kvapią auką Die-
vui.

3 Užtat ištvirkavimas, visoks ne-
tyrumas ar godulystė tenebūna jūsų
net minimi, kaip dera šventiesiems;
4 taip pat begėdystė, kvaila šneka ar
juokų krėtimas jums netinka, verčiau
tebūna dėkojimas. 5 Gerai įsidėmėki-
te, kad joks svetimautojas, ištvirkėlis
ar goduolis, tai yra joks stabmeldys,
nepaveldės Kristaus ir Dievo kara-
lystės. 6 Tegul niekas neapgauna jūsų
tuščiais plepalais; už tokius dalykus
Dievo rūstybė ištinka neklusnumo
vaikus. 7 Nebūkite jų bendrai! 8 Juk
kadaise jūs buvote tamsa, o dabar
esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės
kaip šviesos vaikai. 9 O šviesos vaisiai
reiškiasi visokeriopu gerumu, tei-
sumu ir tiesa. 10 Ištirkite, kas patin-
ka Viešpačiui, 11 ir neprisidėkite prie
nevaisingų tamsos darbų, o verčiau
atskleiskite juos. 12 Juk ką jie slapčia
daro, gėda ir sakyti. 13 Bet visa, kas
atskleista, šviesa padaro regima, 14 o
kas padaryta regima, yra šviesa. To-
dėl sakoma:

„Pabusk, kuris miegi,
kelkis iš numirusių,
ir apšvies tave Kristus“.

15 Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip
jūs elgiatės, kad nebūtumėte tartum
neišmanėliai, bet kaip išmintingi,

4,16 *Kol 2,19*
4,22 *Kol 3,9*
4,24 *Kol 3,10*
4,24 *Pr 1,26*
4,25 *Zch 8,16*
4,26 *Ps 4,5*
4,32 *Kol 3,13*
5,2 *Iš 29,18; Ps 40,7; Fil 4,18*

[16] *gerai naudojantys laiką, nes dienos
yra piktos. [17] Nebūkite neprotingi, bet
supraskite, kokia yra Viešpaties valia.
[18] Ir nepasigerkite vynu, kuriame sly-
pi pasileidimas, bet būkite pilni Dva-
sios. [19] *Kalbėkitės psalmių, himnų bei
dvasinių giesmių žodžiais, giedokite ir
šlovinkite savo širdyse Viešpatį, [20] vi-
suomet ir už viską dėkodami Dievui
Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu.
[21] Pakluskite vieni kitiems dėl Kris-
taus baimės.

Sutuoktiniai

[22] *Jūs, moterys, būkite klusnios savo
vyrams lyg kad Viešpačiui, [23] nes vy-
ras yra žmonos galva, kaip ir Kristus
yra Bažnyčios, savo Kūno, galva ir gel-
bėtojas. [24] Kaip Bažnyčia klauso Kris-
taus, taip ir moterys visa kame teklau-
so vyrų.
[25] *Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip
ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už
ją save, [26] kad ją pašventintų, nuplau-
damas valančiu vandeniu per žodį,
[27] kad padarytų sau garbingą Bažnyčią,
neturinčią jokios dėmės nei raukšlės,
nei nieko tokio, bet šventą ir nesutep-
tą. [28] Taip ir vyrai privalo mylėti savo
žmonas tartum savuosius kūnus. Kas
myli žmoną, myli save patį. [29] Juk nie-
kas niekada nėra nekentęs savo kūno,
bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus
Bažnyčią, [30] kadangi esame jo Kūno
nariai. [31] **Todėl žmogus paliks tėvą bei*
motiną ir glausis prie savo žmonos, ir
du taps vienu kūnu. [32] Tai didis slėpi-
nys, – aš tai sakau apie Kristų ir Bažny-
čią. [33] Taigi kiekvienas jūsų temyli savo
žmoną kaip save patį, o žmona teger-
bia vyrą.

Vaikai ir tėvai

6 *Jūs, vaikai, klausykite Viešpaty-
je savo gimdytojų, nes šito reika-
lauja teisingumas. [2] **Gerbk savo tėvą*
ir motiną – tai pirmasis įsakymas su
pažadu: [3] *Kad tau gerai sektųsi ir il-*
gai gyventumei žemėje. [4] Ir *jūs, tėvai,
neerzinkite savo vaikų, bet auklėki-
te juos, drausmindami ir mokydami
Viešpaties vardu.

Vergai ir šeimininkai

[5] *Jūs, vergai, klausykite savo žemiškų-
jų šeimininkų su baime ir pagarba, su
neklastinga širdimi lyg kad Kristaus,
[6] ne dėl akių tarnaudami, lyg žmo-
nėms patikti norėdami, bet kaip Kris-
taus vergai, iš širdies vykdantys Dievo
valią. [7] Noriai tarnaukite kaip Viešpa-
čiui, o ne žmonėms, [8] žinodami, jog
kiekvienas, tiek vergas, tiek laisvasis,
jei ką gera padaro, gaus tą patį iš Vieš-
paties.
[9] Ir *jūs, šeimininkai, tą patį darykite jiems.
te jiems. Liaukitės grasinę, žinodami,
kad ir jiems, ir jums yra Viešpats dan-
guje ir kad *jis nedaro skirtumo tarp
asmenų.

Dvasinė kova

[10] Pagaliau būkite tvirti Viešpatyje ir
jo galybės jėga. [11] Apsiginkluokite vi-
sais Dievo ginklais, kad galėtumėte
išsilaikyti prieš velnio klastas. [12] Mes
grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet
su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių
tamsybių pasaulio valdovais ir dvasi-
nėmis blogio jėgomis dangaus aukš-
tumose. [13] Todėl imkitės visų Dievo
ginklų, kad galėtumėte piktąją dieną

5,16 *Kol 4,5*
5,19-20 *Kol 3,16-17*
5,22 *Kol 3,18; 1 Pt 3,1*
5,25 *Kol 3,19; 1 Pt 3,7*
5,31 *Pr 2,24; Mt 19,5; Mk 10,7-8*

6,1 *Kol 3,20*
6,2-3 *Iš 20,12; Įst 5,16; Mt 15,4; 19,19; Mk 7,10; 10,19; Lk 18,20*
6,4 *Kol 3,21*
6,5-8 *Kol 3,22-25*
6,9 *Kol 4,1*
6,9 *Įst 10,17; Kol 3,25*

pasipriešinti ir visa nugalėję, išsilai-
kyti. [14] Tad stovėkite, *susijuosę strė-
nas tiesa, apsivilkę *teisumo šarvais
[15] *ir apsiavę kojas ryžtu skleisti tai-
kos Evangeliją. [16] Visais atvejais pa-
siimkite tikėjimo skydą, su kuriuo
užgesinsite visas ugningas piktojo
strėles. [17] Pasiimkite ir *išganymo šal-
mą bei Dvasios kalaviją, tai yra Die-
vo žodį. [18] Kiekvienu metu melskitės
Dvasioje visokeriopomis maldomis
ir prašymais. Be paliovos budėkite,
malda užtardami visus šventuosius
[19] ir mane, kad, kai atveriu lūpas, būtų
man duota drąsiai skelbti Evangelijos

6,14 *Iz 11,5*
6,14 *Iz 59,17; 1 Tes 5,8*
6,15 *Iz 52,7*
6,17 *Iz 59,17*

slėpinį; [20] jos pasiuntinys esu ir būda-
mas surakintas grandinėmis, kad tu-
rėčiau drąsos kalbėti taip, kaip priva-
lau kalbėti.

Linkėjimai

[21] *Kad ir jūs sužinotumėte apie mano
reikalus ir ką veikiu, visa papasakos
jums *Tichikas, mylimas brolis ir išti-
kimas padėjėjas Viešpatyje. [22] Aš tam jį
ir siunčiu, kad jūs sužinotumėte apie
mus ir kad jis paguostų jūsų širdis.

[23] Broliams ramybė ir meilė su tikėji-
mu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus. [24] Malonė visiems, kurie myli
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų negęstančia
meile!

6,21-22 *Kol 4,7-8*
6,21 *Apd 20,4; 2 Tim 4,12*

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS

Laiškas filipiečiams (gr. *epistolē pros philippēsious*, lot. *epistula ad philippenses*) greičiausiai parašytas apaštalui Pauliui kalint Romoje 61–63 m. po Kr.

Po įžanginės dalies (1,1–11) Paulius pasakoja apie savo būklę (1,12–26), ragina laikytis Evangelijos (1,27–2,18), pristato savo pasiuntinius Timotiejų ir Epafroditą (2,19–30), perspėja dėl klaidintojų ir skatina siekti tobulumo (sk. 3), drąsina draugus ir dėkoja už paramą (4,1–20), perduoda sveikinimus (4,21–23).

Laiško centre – himnas Kristui, tarnui ir Viešpačiui (2,6–11).

1 Paulius ir Timotiejus, Kristaus Jėzaus tarnai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, gyvenantiems *Filipuose, kartu su vyskupais ir diakonais. [2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

[3] Aš dėkoju savo Dievui, kai tik jus prisimenu, [4] visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimelsdamas, [5] už jūsų bendradarbiavimą Evangelijos labui nuo pirmosios dienos iki šiandien. [6] Esu tikras, kad tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos. [7] Šitaip manyti apie jus visus teisinga, nes aš turiu savo širdyje jus, kurie, tiek man esant kalėjime, tiek ginant ir stiprinant Evangeliją, visi tebesate man duotos malonės dalininkai. [8] Dievas gali paliudyti, kaip jūsų visų pasiilgau Kristaus Jėzaus nuoširdumu. [9] Ir dabar meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanymu, [10] kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas vertingiau, kad būtumėte tyri ir be priekaišto Kristaus dieną, [11] pilni teisumo vaisių per Jėzų Kristų Dievo garbei ir šlovei.

Gyvenimas, pašvęstas tarnavimui

[12] Broliai, noriu, kad žinotumėte, jog mano būklė išėjo į gera Evangelijos plitimui. [13] Mat mano *kalin
taus išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp kitų žmonių.

[14] Daugumas brolių Viešpatyje, dėl mano pančių įgiję pasitikėjimo Viešpačiu, ryžtingai imasi be baimės skelbti Dievo žodį. [15] Beje, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami, kiti skelbia Kristų gera valia; [16] šitie iš meilės, suprasdami, kad aš pašauktas ginti Evangelijos, [17] o anie skelbia Kristų ne iš gryno nusistatymo, bet iš savanaudiškumo tardamiesi pasunkinsią mano pančius. [18] Tesižinai! Kad visokiais būdais, dėl akių ar iš tiesų, yra skelbiamas Kristus – štai kuo džiaugiuosi! Bet aš ir toliau džiaugsiuosi. [19] Juk žinau, kad šitai pravers mano išganymui dėl jūsų maldos ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos. [20] Aš karštai laukiu ir turiu viltį, jog anaiptol neliksiu sugėdintas, bet kaip visuomet, taip ir dabar Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne arba gyvenimu, arba mirtimi. [21] Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas. [22] Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar galėčiau vaisingai pasidarbuoti, tai nebežinau, ką pasirinkti. [23] Mane traukia ir viena, ir antra, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai daug geriau. [24] O mano pasilikimas kūne

1,1 *Apd 16,12*

1,13 *Apd 28,30*

reikalingesnis jums. 25 Taip įsitikinęs,
aš žinau, jog liksiu ir būsiu su jumis vi-
sais jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugs-
mui, 26 kad jūs dar labiau galėtumėte
pasigirti manimi Kristuje Jėzuje, kai vėl
atvyksiu pas jus.

27 Tiktai elkitės, kaip dera besilai-
kantiems Kristaus Evangelijos, kad
atvykęs pamatyčiau, o jei neatvyksiu,
išgirsčiau, jog gyvenate viena dvasia,
visi kaip vienas kovojate už Evangeli-
jos tikėjimą 28 ir nė iš tolo nesiduodate
priešų išgąsdinami. Jiems tai yra žlugi-
mo ženklas, o jums – išgelbėjimo, ir jis
Dievo duotas. 29 Jums suteikta malonė
dėl Kristaus ne tik jį tikėti, bet ir dėl
jo kentėti, 30 kovojantiems *tokią pat
kovą, kokią matėte mane kovojant ir
apie kokią dabar girdite, jog aš kovoju.

Kristaus nusižeminimas

2 Taigi, jeigu esama Kristuje paska-
tinimo, meilės paguodos, jei esa-
ma bendrystės Dvasioje, nuoširdumo
ir užuojautos, 2 tai padarykite mano
džiaugsmą tobulą, laikydamiesi vie-
nos minties, turėdami vienokią mei-
lę, santaiką ir sutarimą. 3 Tegul nelieka
vietos vaidams ar tuščiai puikybei, bet
nuolankiai vienas kitą laikykite aukš-
tesniu už save 4 ir žiūrėkite kiekvienas
ne savo naudos, bet kitų. 5 Būkite tokio
nusistatymo kaip Kristus Jėzus.

6 Jis, turėdamas Dievo pavidalą,
nelaikė grobiu būti
lygiam su Dievu,
7 bet apiplėšė pats save,
priimdamas tarno pavidalą
ir tapdamas panašus į žmones.
Jis ir išore tapo kaip visi žmonės;
8 jis nusižemino,
tapdamas klusnus iki mirties,
iki kryžiaus mirties.
9 Todėl ir Dievas jį išaukštino
ir padovanojo jam vardą,
kilniausią iš visų vardų,
10 kad Jėzaus vardui *priklauptų
kiekvienas kelis
danguje, žemėje ir po žeme
11 ir kiekvienos lūpos
Dievo Tėvo šlovei išpažintų:
„Jėzus Kristus yra Viešpats!“

Paraginimai

12 Taigi, mano mylimieji, kaip visuo-
met klausydavote manęs, kai būdavau
tarp jūsų, o dar labiau dabar, man su
jumis nesant, taip darbuokitės savo iš-
ganymui su baime ir drebėdami, 13 nes
Dievas iš savo palankumo skatina jus ir
trokšti, ir veikti!

14 Visa darykite be murmėjimų ir
svyravimų, 15 kad būtumėte nepeiktini
ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai *su-
gedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur
jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje.
16 Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio,
kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti ne
veltui bėgęs ir ne veltui vargęs. 17 O jei
turės būti pralietas mano kraujas, kaip
jūsų tikėjimo auka ir atnaša Dievui, aš
džiaugiuosi ir esu linksmas kartu su ju-
mis visais. 18 Taip pat ir jūs būkite links-
mi ir džiaukitės kartu su manimi.

Timotiejus ir Epafroditas

19 Aš turiu Viešpatyje Jėzuje viltį ne-
trukus pasiųsti pas jus Timotiejų, kad
būčiau ramus, sužinojęs, kaip jums se-
kasi. 20 Mat neturiu kito pasiuntinio,
kuris taip nuoširdžiai jumis rūpintųsi.
21 Visi kiti ieško ne Jėzaus Kristaus, bet
savo naudos. 22 O apie jį žinote, kad jis
tinkamas, nes Evangelijos labui jis su
manimi tarnavo kaip sūnus su tėvu.
23 Taigi, kai tik paaiškės mano byla, tu-
riu viltį tučtuojau jį pasiųsti. 24 Be to,
turiu Viešpatyje viltį ir pats netrukus
atvykti pas jus.

25 Aš dar nusprendžiau, jog būtina
siųsti pas jus Epafroditą, mano brolį,

1,30 *Apd 16,19-40*

2,10-11 *Iz 45,23*

2,15 *Įst 32,5*

bendradarbį ir bendražygį, o jūsų pa-
siuntinį ir pagalbininką mano varguo-
se. [26] Jis labai jūsų pasiilgo ir sielojosi,
kad išgirdote apie jo ligą. [27] O jis buvo
arti mirties, tačiau Dievas jo pasigailė-
jo, ir ne vien tik jo, bet ir manęs, kad
manęs neužgriūtų sielvartas po siel-
varto. [28] Taigi aš jį skubiai siunčiu, kad,
jį pamatę, pradžiugtumėte ir aš taip
neliūdėčiau. [29] Priimkite jį Viešpatyje
su tikru džiaugsmu ir gerbkite tokius
žmones, [30] nes dėl Kristaus darbo jis
buvo atsidūręs prie mirties, statyda-
mas pavojun savo gyvybę, kad atliktų
man patarnavimą, kurio jūs negalėjote
padaryti.

Tobulėjimo kelias

3 O šiaip jau, mano broliai, džiau-
kitės Viešpatyje! Man rašyti vis tą
patį nesunku, o jums tai pastiprinimas.
[2] Sergėkitės šunų, sergėkitės netikrų
darbininkų, saugokitės apsipjaustėlių!
[3] Tikrieji apipjaustytieji esame mes,
kurie tarnaujame Dievui jo Dvasia,
didžiuojamės Kristumi Jėzumi ir pa-
sitikime ne kūnu. [4] O juk aš galėčiau
pasitikėti ir kūnu! Jei kas nors tariasi
galįs pasitikėti kūnu, tai aš pirmuti-
nis, [5] aštuntą dieną apipjaustytas, kilęs
*iš Izraelio tautos, Benjamino genties,
hebrajas iš hebrajų, Įstatymo besilai-
kantis *fariziejus, [6] uolus *Bažnyčios
persekiotojas, be priekaištų vykdęs
Įstatymo reikalaujamą teisumą.
[7] Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus
palaikiau nuostoliu. [8] O taip! Aš iš ti-
krųjų visa laikau nuostoliu, palyginti
su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties,
pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi
visko netekti ir viską laikau sąšlavo-
mis, kad tik laimėčiau Kristų [9] ir bū-
čiau jame, nebeturėdamas nuosavo
teisumo, kurį teikia Įstatymas, bet
turėdamas teisumą iš tikėjimo Kris-
tumi, einantį iš Dievo, paremtą tikėji-
mu. [10] Trokštu pažinti jį, jo prisikėlimo
galybę ir bendravimą jo kentėjimuose,
noriu panašiai kaip jis numirti, [11] kad
pasiekčiau ir prisikėlimą iš numirusių.
[12] Aš nesakau, kad jau esu šitai gavęs
ar tapęs tobulas, bet vejuosi, norėda-
mas pagauti, nes jau esu Kristaus Jė-
zaus pagautas. [13] Vis dėlto, broliai, ne-
manau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik
viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš
veržiuosi pirmyn, [14] į tikslą, siekiu lai-
mikio aukštybėse, prie kurio Dievas
kviečia Kristuje Jėzuje. [15] Taigi visi, ku-
rie esame tobuli, turėkime tai galvoje!
O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip,
Dievas jums tai apreikš. [16] Kad ir kiek
nuėję, ženkime toliau ta pačia linkme.
[17] Broliai, visi *būkite mano sekėjai
ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal
mūsų pavyzdį. [18] Daugelis – apie juos
ne kartą esu jums kalbėjęs ir dabar su
ašaromis kalbu – elgiasi kaip Kristaus
kryžiaus priešai. [19] Jų galas – pražūtis,
jų dievas – pilvas ir jų garbė – gėda. Jie
temąsto apie žemės daiktus. [20] O mes
esame dangaus piliečiai, ir iš jo mes
laukiame Išgelbėtojo, Viešpaties Jė-
zaus Kristaus, [21] kuris pakeis mūsų var-
gingą kūną ir padarys jį panašų į savo
garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau
visa palenkia.

Paraginimai

4 Taigi, mano broliai, mano myli-
mieji ir išsiilgtieji, mano džiaugs-
me ir mano vainike, tvirtai stovėkite
Viešpatyje, *mylimieji!*
[2] Aš prašau Evodiją ir raginu Sin-
tichę būti vienos minties Viešpatyje.
[3] Taip pat prašau tave, ištikimasis bi-
čiuli, padėk joms! Jos juk darbavosi su
manimi Evangelijos labui kartu su Kle-
mensu ir kitais mano bendradarbiais,
kurių vardai įrašyti gyvenimo knygoje.

3,5 *Rom 11,1*
3,5 *Apd 23,6; 26,5*
3,6 *Apd 8,3; 22,4; 26,9-11*
3,17 *1 Kor 4,16; 11,1*

[4] Visuomet džiaukitės Viešpatyje!
Ir vėl kartoju: džiaukitės! [5] Jūsų meilumas tebūna žinomas visiems. Viešpats yra arti!
[6] Nieku per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui.
[7] Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį supratimą, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.

[8] Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, apie visa, kas dorybinga ir šlovinga.
[9] Darykite, ką tik iš manęs išmokote, ką gavote, ką girdėjote ir matėte manyje, ir ramybės Dievas bus su jumis.

Padėka

[10] Aš labai apsidžiaugiau Viešpatyje, kad pagaliau pražydo jūsų rūpinimasis manimi. Jūs ir seniau rūpindavotės, bet stigo progų tai parodyti.
[11] Suprantama, aš visai nemanau skųstis stoka, nes išmokau būti patenkintas savo būkle.
[12] Esu patyręs ir vargo, ir perteklиaus. Visa ko teko ragauti: buvau sotus ir alkanas, turtingas ir beturtis.
[13] Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina.

[14] Vis dėlto jūs gerai padarėte, bendraudami su manimi varge.
[15] *Jūs, filipiečiai, ir patys žinote: kai, pradėjęs skelbti Evangeliją, išvykau iš Makedonijos, jokia Bažnyčia neužmezgė su manimi davimo ir gavimo santykių, tik jūs vieni.
[16] Jūs mano reikalams prisiuntėte aukų vieną ir kitą kartą į *Tesaloniką.
[17] Aš netrokštu dovanos, bet noriu, kad jūsų naudai augtų vaisiai jūsų sąskaiton.
[18] O aš esu visko gavęs ir turiu per akis. Aš visiškai aprūpintas, per Epafroditą gavęs *kvapią dovaną, Dievui priimtiną ir patinkamą auką.
[19] O mano Dievas iš savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes.
[20] Mūsų Dievui ir Tėvui šlovė per amžių amžius! Amen.

Sveikinimai

[21] Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina su manimi esantys broliai.
[22] Jus sveikina visi šventieji, ypač iš ciesoriaus šeimynos.
[23] Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jūsų dvasia!

4,15-16 *2 Kor 11,9*
4,16 *Apd 17,1*
4,18 *Iš 29,18*

LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS

Laiškas kolosiečiams (gr. *epistolē pros kolossaeis*, lot. *epistula ad colossenses*) apaštalo Pauliaus padiktuotas (greičiausiai kalint Romoje) nežinomam raštininkui 61–63 m. po Kr.

Dėkojama Dievui už Evangeliją ir meldžiamasi už Bažnyčią (1,1–14), pagarbinamas Kristus kaip Visatos galva (1,15–23), džiaugiamasi apaštalo tarnyba (1,24–2,5), perspėjama dėl klaidingų mokslų (2,6–3,4), raginama puoselėti savyje naują žmogų (3,5–17), patariama, kaip bendrauti šeimos nariams, vergams ir šeimininkams (3,18–4,6) ir baigiama asmeniniais pranešimais bei sveikinimais (4,7–18).

Kristus – vienintelė visus jungianti galia, kuria dera pasikliauti.

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas, ir brolis Timotiejus, –
2 šventiesiems ir ištikimiesiems bro-
liams Kristuje, gyvenantiems Kolosuo-
se: malonė ir ramybė jums nuo Dievo,
mūsų Tėvo!
3 Nuolat melsdamiesi už jus, mes
dėkojame Dievui, mūsų Viešpaties Jė-
zaus Kristaus Tėvui, 4 nes girdime, kad
jūs tikite Kristų Jėzų ir mylite visus
šventuosius 5 dėlei vilties, kuri jums
atidėta danguje. Apie tą viltį esate gir-
dėję Evangelijos tiesos žodyje, 6 ku-
ris pasiekė jus ir panašiai kaip visame
pasaulyje, taip ir pas jus neša vaisių ir
auga nuo tos dienos, kada išgirdote ir
teisingai pažinote Dievo malonę. 7 Jus
to išmokė mūsų mylimasis bendradar-
bis *Epafras, kuris mane pavaduoja
kaip ištikimas Kristaus tarnas. 8 Jis ir
davė žinią mums apie Dvasios įkvėptą
jūsų meilę.
9 Todėl ir mes nuo tos dienos, kada
tai išgirdome, nesiliaujame už jus mel-
dę ir prašę, kad būtumėte pilni Dievo
valios pažinimo su visa išmintimi ir
dvasiniu supratimu, 10 kad elgtumėtės,
kaip verta Viešpaties, ir jam tobulai pa-
tiktumėte, nešdami visokių gerų dar-
bų vaisių ir augdami Dievo pažinimu,
11 kad, visokeriopai sustiprinti jo šlovės
galia, pilni ištvermės ir kantrybės, su
džiaugsmu 12 dėkotumėte Tėvui, kuris
padarė mus tinkamus paveldėti šven-
tųjų dalį šviesoje, 13 kuris išgelbėjo mus
iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo
mylimojo Sūnaus karalystę; 14 *jame
mes turime atpirkimą, nuodėmių at-
leidimą.

Kristaus viršenybė

15 Jis yra neregimojo
Dievo atvaizdas,
visos Kūrinijos pirmagimis,
16 nes jame sukurta visa,
kas yra danguje ir žemėje,
kas regima ir neregima,
ar sostai, ar viešpatystės,
ar kunigaikštystės, ar valdžios.
Visa sukurta per jį ir jam,
17 jis yra pirma visų daiktų,
ir visa juo laikosi.
18 Ir *jis yra Kūno – Bažnyčios galva.
Jis – pradžia,
mirusiųjų pirmagimis,
kad visame kame turėtų
pirmenybę,

1,7 *Kol 4,12; Fm 23*

1,14 *Ef 1,7*

1,18 *Ef 1,22-23*

19 nes Dievas panorėjo jame
apgyvendinti visą pilnatvę
20 *ir, darydamas jo kryžiaus
krauju taiką,
per jį sutaikyti su savimi
visa, kas yra žemėje ir danguje.
21 Taip pat ir jus, kurie kadaise buvo-
te svetimi ir priešiški piktais darbais,
22 Dievas dabar sutaikė jo žemiškojo
kūno mirtimi, kad pasirodytumėte jo
akyse šventi, tyri ir nekalti. 23 Tik iš-
tverkite tikėjime įsitvirtinę bei įsiša-
knįję ir nesiduokite atitraukiami nuo
vilties Evangelijos, kurią išgirdote, kuri
paskelbta visai Kūrinijai po dangumi ir
kurios tarnas aš, Paulius, esu.

Paulius – Bažnyčios tarnas

24 Dabar aš džiaugiuosi savo kentėji-
mais už jus ir savo kūne papildau, ko
dar trūksta Kristaus vargams dėl jo
Kūno, kuris yra Bažnyčia. 25 Aš tapau
jos tarnu Dievo man duotu paskyrimu,
kad jums iki galo atskleisčiau Dievo
žodį, 26 tą slėpinį, kuris buvo paslėptas
amžiams ir kartoms, o dabar apreikš-
tas Dievo šventiesiems. 27 Jiems Die-
vas panorėjo paskelbti, kokie dideli šio
slėpinio garbės turtai skirti pagonims,
būtent Kristus jumyse – garbės viltis.
28 Mes jį skelbiame, įspėdami kiekvie-
ną žmogų ir pamokydami kiekvieną
žmogų su visokeriopa išmintimi, kad
kiekvieną žmogų padarytume tobulą
Kristuje. 29 To dėlei ir vargstu, grumda-
masis jo suteikta jėga, galingai veikian-
čia manyje.

2 Tad noriu, kad jūs žinotumėte,
kaip man tenka kovoti už jus, už
laodikiečius ir visus, kurie nėra matę
mano veido, 2 kad būtų paguostos visų
širdys, kad, meile suvienyti, visi pa-
siektų supratimo pilnatvės turtus ir
galėtų pažinti Dievo slėpinį – Kristų,
3 kuriame slypi visi išminties ir pažini-
mo lobiai. 4 Sakau jums tai, kad niekas
jūsų nesuvedžiotų suktais įrodinėji-
mais. 5 Kūnu esu toli nuo jūsų, tačiau
dvasia – su jumis ir džiaugiuosi, maty-
damas jūsų tvarkingumą ir kaip tvirtai
jūs tikite Kristų.

Gyventi su Kristumi

6 Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kris-
tų Jėzų, taip ir gyvenkite jame, 7 būda-
mi jame įsišaknįję ir ant jo statyda-
miesi, tvirtėdami tikėjimu, kaip esate
išmokyti, kupini dėkingumo.
8 Žiūrėkite, kad kas jūsų nepasi-
grobtų filosofija ir tuščia apgaule, pa-
remta žmonių padavimu bei pasaulio
pradmenimis, o ne Kristumi.
9 Juk Kristuje kūniškai gyvena visa
dievystės pilnatvė, 10 ir jūs esate pri-
pildyti jame – visokių kunigaikštysčių
ir valdžių Galvoje. 11 Jame jūs taip pat
esate apipjaustyti ne rankomis atlik-
tu apipjaustymu, bet savo kūniškumo
atsižadėjimu* – Kristaus apipjaustymu.
12 *Su juo palaidoti krikšte, jūs tikėjimu
jame prisikėlėte galybe Dievo, kuris jį
prikėlė iš numirusių. 13 Taip pat ir *jus,
mirusius nusikaltimais ir kūno neapi-
pjaustymu, jis atgaivino kartu su Kristu-
mi, dovanodamas visus nusikaltimus.
14 *Jis ištrynė mus kaltinantį skolos
raštą ir panaikino jį, prismeigdamas
prie kryžiaus. 15 Jis nuginklavo kuni-
gaikštystes ir valdžias, viešai jas paže-
mindamas ir jame švęsdamas pergalę
prieš jas.
16 *Niekas tenesmerkia jūsų dėl val-
gio ar gėrimo, dėl švenčių, jaunačių ar
šabų. 17 Visa tai tėra būsimųjų dalykų
šešėlis, o tikrenybė priklauso Kristui.
18 Tegul niekas neneigia jums vainiko,
pamėgęs tariamą nusižeminimą ir an-
gelų garbinimą, įsigilinęs į regėjimus ir

1,20 *Ef 2,16*

2,11 Pažod.: „nusivilkimu“.
2,12 *Rom 6,4*
2,13 *Ef 2,1-5*
2,14 *Ef 2,15*
2,16 *Rom 14,1-6*

be pagrindo pasipūtęs savo kūniškais
samprotavimais, 19 *nesilaikydamas
vienybės su Galva, iš kurios visas kū-
nas, sąnariais ir gyslomis aprūpinamas
bei jungiamas vienybėn, auga Dievo
teikiamu ūgiu.
20 Jei su Kristumi esate mirę pasau-
lio pradmenims, tai kam gi, tarsi te-
begyvendami pasaulyje, leidžiatės
apkraunami nuostatais: 21 „Neliesk!
Neragauk! Neimk!“? 22 Visa tai skirta
vartojant pranykti, ir tai tėra žmonių
priesakai bei pamokymai. 23 Tie nuos-
tatai, beje, atrodo išmintingi dėl prasi-
manyto pamaldumo, nusižeminimo ir
kūno varginimo, tačiau yra beverčiai ir
tarnauja kūnui patenkinti*.

Pamokymai

3 Jeigu esate su Kristumi prikelti, sie-
kite to, kas aukštybėse, kur Kristus
*sėdi Dievo dešinėje. 2 Rūpinkitės tuo,
kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje.
3 Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas
su Kristumi paslėptas Dieve. 4 Kai ap-
sireikš Kristus – jūsų* gyvastis, su juo
ir jūs pasirodysite šlovingi.
5 Numarinkite, kas jūsų nariuose
žemiška: ištvirkavimą, netyrumą, ais-
tringumą, piktą pageidimą, taip pat
godumą, kuris yra stabmeldystė. 6 Dėl
šių dalykų ateina Dievo rūstybė neti-
kėjimo vaikams. 7 Jūs irgi kadaise taip
elgėtės, gyvendami tarp jų. 8 Bet dabar
visa tai pameskite – piktumą, nirtulį,
nelabumą, piktžodžiavimą, nešvarias
kalbas nuo savo lūpų. 9 Nebemeluokite
vienas kitam, *nusivilkę senąjį žmogų
su jo darbais 10 ir *apsivilkę naują, kuris
atnaujinamas tobulam pažinimui *pa-
gal savo Kūrėjo paveikslą. 11 Čia jau ne-
bėra nei graiko, nei žydo, nei apipjaus-
tyto, nei neapipjaustyto, nėra barbaro,
skito, vergo, laisvojo, bet visa ir visuose
– Kristus.
12 Taigi jūs, Dievo išrinktieji, šven-
tieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuošir-
džiu *gailestingumu, gerumu, nuolan-
kumu, romumu ir kantrumu. 13 Būkite
vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vie-
ni kitiems, jei vienas prieš kitą turite
skundą. *Kaip Viešpats jums atleido,
taip ir jūs atleiskite. 14 Viršum viso šito
tebūna meilė, kuri yra tobulumo raiš-
tis. 15 Jūsų širdyse teviešpatauja Kris-
taus ramybė, į kurią esate pašaukti
viename kūne. Būkite dėkingi!
16 *Kristaus žodis tegyvuoja jumyse
vaisingai. Mokykite ir raginkite vieni
kitus visokeriopa išmintimi; su dėkin-
ga širdimi giedokite Dievui psalmes,
himnus ir dvasines giesmes. 17 Ir visa,
ką tik darytumėte žodžiu ar darbu,
visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu,
per jį dėkodami Dievui Tėvui.
18 Jūs, *žmonos, būkite klusnios vy-
rams, kaip dera Viešpatyje. 19 O jūs,
*vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebū-
kite joms šiurkštūs. 20 *Jūs, vaikai, vi-
suose dalykuose klausykite savo tėvų,
nes taip patinka Viešpačiui. 21 O jūs,
*tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie
nepasidarytų baugštūs.
22 Jūs, *vergai, visuose reikaluose
klausykite savo žemiškųjų šeimininkų
ne dėl akių, kad įtiktumėte žmonėms,
bet neklastinga širdimi, bijodami Vieš-
paties. 23 Ką tik darytumėte, darykite iš
širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms,

2,19 *Ef 4,16*
2,23 Arba: „beverčiai kūnui sutramdyti“.
3,1 *Ps 110,1*
3,4 Kai kuriuose rankr.: „mūsų“.
3,9 *Ef 4,22*
3,10 *Ef 4,24*
3,10 *Pr 1,26*
3,12–13 *Ef 4,2*
3,13 *Ef 4,32*
3,16–17 *Ef 5,19–20*
3,18 *Ef 5,22; 1 Pt 3,1*
3,19 *Ef 5,25; 1 Pt 3,7*
3,20 *Ef 6,1*
3,21 *Ef 6,4*
3,22–25 *Ef 6,5–8*

24 žinodami, kad iš Viešpaties gausite
paveldą kaip atlyginimą. Tarnaukite
Viešpačiui Kristui! 25 Kas daro neteisy-
bę, susilauks bausmės už savo neteisu-
mą, ir *nebus žiūrima asmens.

4 *O jūs, šeimininkai, duoki-
te vergams kas teisinga ir kas
dera, atsimindami, kad ir jūs turite
Viešpatį danguje.
2 Būkite atsidėję maldai, budėkite
su ja dėkodami; 3 melskitės ir už mus,
kad Dievas mums atvertų žodžio du-
ris skelbti Kristaus slėpinį, dėl kurio aš
kalinamas, 4 kad sugebėčiau jį atskleis-
ti taip, kaip privalau jį išsakyti.
5 Išmintingai elkitės su svetimai-
siais; *išnaudokite laiką. 6 Jūsų kalba
visuomet tebūna maloni ir druska pa-
sūdyta, kad žinotumėte, kaip kiekvie-
nam atsakyti.

Asmeniniai pranešimai

7 *Apie mano reikalus jums viską praneš
*Tichikas, mylimas brolis, ištikimas pa-
dėjėjas ir bendradarbis Viešpatyje. 8 Aš
tam jį ir siunčiu, kad sužinotumėte apie
mus ir kad jis paguostų jūsų širdis. 9 Jis
vyksta su *Onesimu, ištikimu ir mylimu
broliu, kuris yra iš jūsų; jiedu papasakos
jums visa, kas čia dedasi.

Sveikinimai

10 Jus sveikina kalėjimo draugas *Aris-
tarchas ir Barnabo pusbrolis *Morkus;
dėl jo jau esate gavę nurodymų: jeigu
jis atvyktų pas jus, priimkite jį. 11 Dar
jus sveikina Jėzus, vadinamas Justu. Iš
apipjaustytųjų jie vieninteliai su ma-
nimi darbuojasi Dievo karalystei; jie
yra tapę mano paguoda. 12 Jus sveiki-
na jūsiškis *Epafras, Kristaus Jėzaus
tarnas, kuris visuomet grumiasi už
jus maldose, kad tvirtai laikytumėtės
ir tobulai vykdytumėte Dievo norus.
13 Aš galiu paliudyti, kad jis labai rū-
pinasi jumis, Laodikėja ir Hierapoliu.
14 Sveikina jus mylimasis gydytojas
*Lukas ir *Demas.
15 Pasveikinkite brolius Laodikėjoje
ir Nimfą bei jos namuose susirenkan-
čią bendruomenę. 16 Kai šitas laiškas
bus perskaitytas pas jus, pasirūpinki-
te, kad jis būtų perskaitytas ir Laodi-
kėjos Bažnyčioje, o jūs perskaitykite
laišką, kuris ateis iš Laodikėjos. 17 Taip
pat pasakykite *Archipui: „Žiūrėk, kad
vykdytum tarnystę, kurią gavai Vieš-
patyje!“
18 Sveikinimas, parašytas mano,
Pauliaus, ranka. Prisiminkite mano
pančius. Malonė su jumis!

3,25 *Įst 10,17; Ef 6,9*
4,1 *Ef 6,9*
4,5 *Ef 5,16*
4,7-8 *Ef 6,21-22*
4,7 *Apd 20,4; 2 Tim 4,12*
4,9 *Fm 10-12*

4,10 *Apd 19,29; 27,2; Fm 24*
4,10 *Apd 12,12.25; 13,13; 15,37-39*
4,12 *Kol 1,7; Fm 23*
4,14 *2 Tim 4,11; Fm 24*
4,14 *2 Tim 4,10; Fm 24*
4,17 *Fm 2*

PIRMAS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Pirmas laiškas tesalonikiečiams (gr. *epistolē pros thessalonikeis A*, lot. *epistula ad thessalonicenses I*) apaštalo Pauliaus parašytas 51 m. po Kr. Korinte.

Paulius prisimena lankymąsi Tesalonikoje ir džiaugiasi bendruomenės tikėjimu (sk. 1–3), skatina tikinčiuosius toliau šventėti (4,1–12), primena antrą kartą ateisiant Kristų (4,13–5,11), ragina laikytis gėrio ir vengti blogio (5,12–22) ir baigia linkėjimais (5,23–28).

Bažnyčios istorijos apyaušryje rašytas laiškas dvelkia pirmųjų kovotojų uolumu ir pirmųjų pergalių džiaugsmu.

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus *tesalonikiečių Bažnyčiai Dieve Tėve
ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Malonė
jums ir ramybė!
2 Mes visuomet dėkojame Dievui už
jus visus, prisimindami jus savo maldose, 3 nuolat minėdami mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje jūsų tikėjimo
darbus, meilės pastangas bei vilties
ištvermingumą dėl mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus. 4 Mes žinome, Dievo numylėtieji broliai, apie jūsų išrinkimą, 5 nes mūsų Evangelija neatėjo
pas jus vien tik žodžiais, bet su jėga ir
Šventąja Dvasia bei su tvirtu įsitikinimu. Juk žinote, kaip pas jus elgėmės
jūsų pačių labui. 6 Todėl jūs ne tik pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai,
*priėmę žodį didžiame suspaudime su
Šventosios Dvasios džiaugsmu, 7 bet ir
tapote pavyzdžiu visiems Makedonijos bei Achajos tikintiesiems. 8 Mat iš
jūsų pasklidęs Viešpaties žodis ne tik
pagarsėjo Makedonijoje bei Achajoje,
bet jūsų tikėjimas Dievu pasidarė žinomas visur, ir mums jau nebereikia apie
tai kalbėti. 9 Žmonės pasakoja apie
mus, kaip buvome jūsų priimti ir kaip
jūs nuo stabų atsivertėte prie Dievo,
trokšdami tarnauti gyvajam, tikrajam
Dievui 10 ir laukti iš dangaus jo Sūnaus,
kurį jis prikėlė iš numirusių, – Jėzaus,
mus išgelbėsiančio nuo ateinančios
rūstybės.

Pauliaus veikla Tesalonikoje

2 Jūs patys, broliai, žinote, kad mūsų apsilankymas pas jus nebuvo
bergždžias. 2 Prieš tai, kaip patys žinote, *nukentėję bei patyrę nuoskaudų Filipuose, pasitikėdami Dievu, mes *drąsiai skelbėme Dievo Evangeliją, nors
kova buvo smarki. 3 Juk mūsų skelbimas plaukia ne iš klaidos nei iš nedoro tikslo, nei iš klastingumo. 4 Dievo
pripažinti esą tinkami, kad mums būtų
patikėta Evangelija, mes ją ir skelbiame
taip, kad patiktume ne žmonėms, bet
Dievui, kuris tiria mūsų širdis. 5 Kaip
žinote, mes niekada nepasižymėjome
įteikliomis kalbomis ir niekada – tepaliudija Dievas – nebuvome pasidavę godumui; 6 niekada nesivaikėme žmonių
garbės nei tarp jūsų, nei kitur. 7 Būdami

1,1 *Apd 17,1*
1,6 *Apd 17,5-9*
2,2 *Apd 16,19-24*
2,2 *Apd 17,1-9*

Kristaus apaštalai, mes galėjome būti
jums našta, vis dėlto tarp jūsų buvome
švelnūs tarsi motina, globojanti savo
kūdikius. [8] Taip jūsų ilgėdamiesi, troš-
kome pasidalyti su jumis ne tik Dievo
Evangelija, bet ir savo gyvybe, nes ta-
pote mums be galo brangūs. [9] Jūs, bro-
liai, atsimenate mūsų triūsą ir pastan-
gas: dirbdami per dienas ir naktis, kad
neapsunkintume nė vieno jūsų, skel-
bėme jums Dievo Evangeliją. [10] Ir jūs, ir
Dievas gali paliudyti, kaip šventai, tei-
singai ir nepriekaištingai elgėmės su ju-
mis, įtikėjusiais. [11] Jūs žinote, kaip mes
kiekvieną jūsų, tarsi tėvas savo vaikus,
[12] raginome, kalbinome, maldavome,
kad elgtumėtės vertai Dievo, jus šau-
kiančio į karalystę ir šlovę.

[13] Todėl mes be paliovos dėkojame
Dievui, kad, *priėmę iš mūsų išgirstąjį*
Dievo žodį, jūs priėmėte jį ne kaip žmo-
gaus žodį, bet tokį, koks jis iš tikro yra,
kaip Dievo žodį, kuris ir veikia jumy-
se, tikintieji. [14] *Jūs, broliai, tapote se-
kėjais Dievo Bažnyčių Judėjoje, kurios
yra Kristuje Jėzuje, nes tą patį iškentė-
jote nuo savo tautiečių, kaip ir jos nuo
žydų, [15] *kurie nužudė Viešpatį Jėzų ir
pranašus, kurie persekiojo ir mus. Jie
nepatinka Dievui ir yra visų žmonių
priešai, [16] nes draudžia mums skelbti
pagonims, kad šie būtų išganyti. Taip
jie nuolat pildo savo nuodėmių saiką,
ir ant jų krinta galutinė Dievo rūstybė.

[17] O mes, broliai, kuriam laikui at-
skirti nuo jūsų – žinoma, tik kūnu, ne
širdimi, – be galo pasiilgę, labai troš-
kome išvysti jūsų veidus. [18] Todėl ruo-
šėmės atvykti pas jus – bent jau aš,
Paulius, ruošiausi kartą ir kitą, – ta-
čiau mus sutrukdė šėtonas. [19] Kas gi
yra mūsų viltis, džiaugsmas ir pasidi-
džiavimo vainikas prieš mūsų Viešpatį
Jėzų, kai jis ateis, jeigu ne jūs?! [20] Taip,
jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!

Timotiejaus pasiuntinybė

3 Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, *ry-
žomės vieni pasilikti Atėnuose [2] ir
pasiuntėme Timotiejų, savo brolį ir
Dievo bendradarbį Kristaus Evangeli-
joje, kad paremtų jus ir sustiprintų jūsų
tikėjimą, [3] kad nė vienas nesvyruo-
tų tose negandose. Ir jūs patys žinote,
kad esame tam skirti. [4] Juk, dar būda-
mi tarp jūsų, mes iš anksto pasakėme,
kad turėsime kentėti negandą, ir, kaip
žinote, tai ir įvyko. [5] Todėl, ilgiau nebe-
iškęsdamas, pasiunčiau pasiuntinį, no-
rėdamas sužinoti apie jūsų tikėjimą, ar
kartais jūsų nesuviliojo gundytojas ir ar
nėra niekais pavirtęs mūsų triūsas.

[6] Dabar *Timotiejus iš jūsų grįžo pas
mus ir atnešė gerą žinią apie jūsų tikė-
jimą ir jūsų meilę: kad jūs nuolat mus
maloniai prisimenate ir norite mus pa-
matyti, kaip ir mes jus. [7] Šitaip, broliai,
jūs savo tikėjimu paguodėte mus viso-
se mūsų bėdose ir negandose. [8] Dabar
mes tikrai gyvuojame, nes jūs tvirtai
stovite Viešpatyje. [9] Ir kaip atsidėkosi-
me Dievui už jus, už visus džiaugsmus,
kuriuos iš jūsų patiriame savo Dievo
akivaizdoje? [10] Dieną ir naktį karštai
maldaujame, kad mums būtų leista
išvysti jūsų veidus ir papildyti, ko dar
stinga jūsų tikėjimui.

[11] Jis pats – mūsų Dievas ir Tėvas – ir
mūsų Viešpats Jėzus tepraskina mums
kelią *pas jus*. [12] Viešpats *tepraturtina*
jus ir teripildo meile vienų kitiems ir
visiems, kaip ir mes jus mylime, [13] kad
jūsų širdys būtų tvirtos ir nepeiktino
šventumo mūsų Dievo ir Tėvo akyse,
kai ateis mūsų Viešpats Jėzus su visais
savo šventaisiais.

Šventėjimas

4 Pagaliau, broliai, prašome ir ragi-
name jus Viešpatyje Jėzuje: jeigu
išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis

2,14 *Apd 17,5*
2,15 *Apd 9,23.29; 13,45.50; 14,2.5.19; 17,5.13; 18,12*
3,1 *Apd 17,15*
3,6 *Apd 18,5*

ir patikti Dievui – o jūs taip ir elgiatės,
– tai darykite vis daugiau pažangos!
[2]Jūs juk žinote, kokių nurodymų esa-
me jums davę Viešpaties Jėzaus vardu.
[3]Tokia gi Dievo valia – jūsų šventėji-
mas. Susilaikykite nuo svetimavimo!
[4]Kiekvienas jūsų teišmoksta laikyti sa-
vąjį indą* šventai ir pagarbiai, [5]nepa-
siduodamas nežabotiems geismams,
kaip esti tarp pagonių, kurie nepa-
žįsta Dievo. [6]Tegul niekas neperžen-
gia ribų ir neapgaudinėja savo brolio
šituo reikalu, nes Viešpats keršija už
visus tokius nusižengimus, kaip jau
esame sakę ir patvirtinę. [7]Dievas mus
pašaukė ne susitepimui, bet šventėji-
mui. [8]Todėl, kas tai atmeta, ne žmo-
gų atmeta, bet Dievą, kuris jums duo-
da savo Šventąją Dvasią. [9]Apie brolių
meilę nebereikia jums rašyti, nes pats
Dievas jus išmokė mylėti vienas kitą,
[10]ir jūs taip elgiatės su visais broliais
visoje Makedonijoje. Mes tik ragina-
me jus, broliai, daryti daugiau pažan-
gos, [11]stengtis gyventi ramiai, atsidė-
ti saviesiems reikalams ir darbuotis
savo rankomis, kaip jums esame įsakę.
[12]Taip jūs oriai elgsitės svetimųjų aky-
se ir nebūsite nuo kitų priklausomi.

Apie prisikėlimą

[13]Mes norime, broliai, kad jūs žinotu-
mėte tiesą apie užmiegančiuosius ir
nenusimintumėte kaip tie, kurie ne-
turi vilties. [14]Jeigu tikime, kad Jėzus
numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos,
kurie užmigo susivieniję su Jėzumi, at-
sives kartu su juo.* [15]*Ir tatai jums sa-
kome Viešpaties žodžiais, jog mes, gy-
vieji, išlikusieji iki Viešpaties atėjimo,
nepralenksime užmigusiųjų. [16]O pats
Viešpats, nuskambėjus paliepimui,
arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nu-
žengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia
prisikels tie, kurie mirė Kristuje, [17]pas-
kui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su
jais būsime pagauti debesysna pasitik-
ti Viešpaties ore ir taip visuomet pasi-
liksime su Viešpačiu. [18]Todėl guoskite
vieni kitus šitais žodžiais.

Apie Viešpaties atėjimą

5 Dėl laiko ir valandos, broliai, nėra
reikalo jums rašyti. [2]Jūs patys gerai
žinote, kad Viešpaties diena *užklups
lyg vagis naktį. [3]Kai žmonės kalbės:
„Gyvename ramiai ir saugiai“, juos ir
ištiks netikėtas žlugimas, tartum gim-
dymo skausmai nėščią moterį, ir jie
niekur nepabėgs.
[4]Bet jūs, broliai, neskendite tamso-
je, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis.
[5]Juk jūs visi esate šviesos vaikai, die-
nos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai
nei tamsai. [6]Todėl nemiegokime kaip
kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs!
[7]Mat kas miega, miega naktį, ir kas pa-
sigeria, pasigeria naktį. [8]O mes, pri-
klausydami dienai, būkime blaivūs ir
*dėvėkime tikėjimo bei meilės šarvus
ir išganymo vilties šalmą. [9]Juk Dievas
paskyrė mus ne tam, kad užsitrauktu-
me rūstybę, bet kad įgytume išganymą
per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, [10]kuris
numirė už mus, kad mes ir budėdami,
ir miegodami gyventume su juo. [11]To-
dėl guoskite ir stiprinkite vieni kitus,
ką jūs ir darote.

Pamokymai

[12]Mes prašome jus, broliai, gerbti tuos,
kurie darbuojasi tarp jūsų, vadovauja
Viešpatyje ir teikia jums pamokymų.
[13]Labai branginkite ir mylėkite juos
dėl jų darbo! Taikiai sugyvenkite tarp
savęs!
[14]Raginame jus, broliai: įspėki-
te nedrausminguosius, suraminkite

4,4 Arba: „kūną“, arba: „žmoną“.
4,14 Arba: „kurie užmigo, atsives per Jėzų ir su juo“.
4,15-17 *1 Kor 15,51-52*
5,2 *Mt 24,43; Lk 12,39; 2 Pt 3,10*
5,8 *Iz 59,17; Ef 6,13-17*

mažadvasius, palaikykite silpnuosius,
būkite kantrūs visiems! [15] Žiūrėkite,
kad kas neatsimokėtų kam nors blogu
už blogą, bet visuomet skatinkite daryti
gera vieni kitiems ir visiems.

[16] Visuomet džiaukitės, [17] be paliovos
melskitės! [18] Visokiomis aplinkybėmis
dėkokite, nes to Dievas nori iš
jūsų Kristuje Jėzuje.

[19] Negesinkite Dvasios!

[20] Neniekinkite pranašavimų!

[21] Visa ištirkite ir kas
gera, palaikykite!

[22] Susilaikykite nuo visokio blogio!

Linkėjimai

[23] Pats ramybės Dievas jus tobulai tepašventina
ir teišlaiko sveiką bei nepeiktiną
jūsų dvasią, sielą ir kūną
mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui. [24] Tasai,
kuris jus šaukia, yra ištikimas; jis
ir įvykdys!

[25] Broliai, melskitės už mus! [26] Pasveikinkite
visus brolius šventu pabučiavimu.
[27] Saikdindamas jus Viešpačiu,
prašau, kad šis laiškas būtų
perskaitytas visiems broliams.

[28] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
malonė tebūna su jumis!

ANTRAS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Antras laiškas tesalonikiečiams (gr. *epistolē pros thessalonikeis B*, lot. *epistula ad thessalonicenses II*) apaštalo Pauliaus padiktuotas nežinomam raštininkui 51 m. po Kr. Korinte.

Pasveikinęs Tesalonikos bendruomenę ir padėkojęs už tikėjimą (1,1–5), Paulius primena antrąjį Kristaus atėjimą (1,6–2,12), drąsina tikinčiuosius (2,13–3,5); ragina vengti tingumo (3,6–15) ir siunčia sveikinimus (3,16–18).

Laiške pabrėžiama, jog krikščioniška viltis neatskiriama nuo kasdienio budrumo.

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus *te-
salonikiečių Bažnyčiai Dieve, mūsų
Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.
2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo
Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
3 Mes turime nuolat dėkoti, broliai,
už jus Dievui, ir tai teisinga, nes jūsų
tikėjimas klestėte klesti ir jūsų meilė
vienas kitam vis didėja. 4 Todėl mes
ir giriamės jumis Dievo Bažnyčiose
– jūsų kantrybe bei tikėjimu visuose
persekiojimuose ir varguose, kuriuos
jums tenka pakelti. 5 O tai ir yra tei-
singo Dievo teismo požymis: jūs turite
tapti verti Dievo karalystės, dėl kurios
kenčiate.
6 Teisinga, kad Dievas atmokės jūsų
prispaudėjams priespauda, 7 o jums,
engiamiesiems, – atilsiu drauge su mu-
mis, kai Viešpats Jėzus su savo galybės
angelais apsireikš iš dangaus 8 liepsno-
jančioje ugnyje ir atmokės tiems, kurie
nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų
Viešpaties Jėzaus Evangelijai. 9 Jiems
teks kentėti amžiną pragaištį, atstum-
tiems nuo Viešpaties veido ir nuo jo
šlovingos galybės, 10 kai jis ateis, kad
pasirodytų tą dieną garbingas savo
šventuosiuose ir nuostabus visuose,
kurie įtikėjo. Jūs irgi patikėjote mūsų
liudijimu. 11 Todėl mes nuolat meldžia-
mės už jus, kad mūsų Dievas padarytų
jus vertus savo pašaukimo ir savo ga-
lybe tobulintų gerus jūsų užmojus bei
veiklų tikėjimą. 12 Tada mūsų Viešpa-
ties Jėzaus vardui bus garbė jumyse, o
jums – jame iš mūsų Dievo ir Viešpa-
ties Jėzaus Kristaus malonės.

Viešpaties atėjimo ženklai

2 Mes prašome jus, broliai, *dėl
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
atėjimo ir dėl mūsų surinkimo aplink
jį: 2 nesiduokite taip lengvai nukreipia-
mi nuo sveiko proto ir įbauginami ar
dvasios pranašyste, ar žodžiu, ar neva
mūsų parašytu laišku, esą Viešpaties
diena jau čia pat. 3 Tegul niekas jūsų
neapgauna kuriuo nors būdu!
Pirmiau turi ateiti atkritimas ir ap-
sireikšti nedorybės žmogus, pražūties
sūnus, 4 *prieštarautojas, kuris iškelia
save virš kiekvieno vadinamojo die-
vo ar šventenybės ir pats sėdasi Die-
vo šventykloje, dėdamasis Dievu. 5 Ar

1,1 *Apd 17,1*

2,1 *1 Tes 4,15-17*

2,4 *Dan 11,36; Ez 28,2*

neprisimenate, jog tai sakiau jums, tebūdamas tarp jūsų? 6 Jūs gi žinote, kas dabar jį sulaiko, kad jis apsireikštų tik savo metu. 7 Nedorybės slėpinys jau veikia, bet dar turi pasitraukti tasai, kuris ją varžo; 8 tada jau apsireikš Nedorėlis, o Viešpats Jėzus *sunaikins jį savo burnos kvėpimu ir sutriuškins savo didingu atėjimu.

9 Ano Nedorėlio* atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, *ženklai ir netikri stebuklai 10 ir visókios nedoros apgaulės einantiems į pražūtį už tai, kad atsisakė mylėti tiesą, kuri būtų juos išganiusi. 11 Todėl Dievas jiems siunčia galingą paklydimą, idant tikėtų melu; 12 taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.

Raginimai

13 Mes privalome visuomet dėkoti Dievui už jus, Viešpaties numylėti broliai, kad Dievas išrinko jus kaip pirmienas* išganymui Dvasios pašventinimu ir tiesos tikėjimu. 14 Tam jis ir pašaukė jus per mūsų Evangeliją, kad įgytumėte mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbę. 15 Todėl, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės perduotų tiesų, kurių išmokote iš mūsų žodžių ar laiško.

16 O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, pamilęs mus ir maloningai suteikęs mums amžinos paguodos ir geros vilties, 17 tesuramina jūsų širdis ir tesustiprina kiekvienam geram darbui ir žodžiui.

3 Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis skintųsi kelią ir būtų gerbiamas kaip ir pas jus, 2 o mes būtume išgelbėti nuo iškrypusių ir blogų žmonių, nes ne visi turi tikėjimą. 3 Viešpats ištikimas. Jis sustiprins jus ir apsaugos nuo pikto*. 4 Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad vykdote ir vykdysite, ką jums įsakome. 5 Viešpats telenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kantrybę.

6 Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu įsakome jums, broliai, vengti kiekvieno brolio, kuris netvarkingai gyvena ar nesilaiko mokslo, gauto iš mūsų. 7 Jūs patys žinote, kaip reikia sekti mumis. Mes juk pas jus netinginiavome 8 ir nevalgėme veltui kieno nors duonos, bet su triūsu ir prakaitu darbavomės dieną naktį, kad tik neapsunkintume nė vieno jūsų, 9 ir ne dėl to, kad neturėtume teisės taip daryti, bet norėdami duoti jums pavyzdį, kad galėtumėte mumis sekti. 10 Dar būdami pas jus, skelbėme: „Kas nenori dirbti, tenevalgo!“ 11 Mat mes girdime, jog kai kurie jūsiškiai tinginiauja, nieko nedirba, tik niekdarbiauja. 12 Tokiems įsakome ir juos raginame Viešpatyje Jėzuje Kristuje ramiai dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną. 13 O jūs, broliai, nesiliaukite darę gera! 14 Jeigu kas neklausytų mūsų laiške surašytų nurodymų, tokį pasižymėkite, nebendraukite su juo, kad susigėstų. 15 Nelaikykite jo priešu, bet įspėkite kaip brolį.

Atsisveikinimas

16 Patsai ramybės Viešpats tegul teikia jums ramybę visada ir visais būdais. Viešpats su jumis visais!

17 Šis sveikinimas prirašytas mano, Pauliaus, ranka. Tai ženklas kiekviename laiške: taip aš rašau. 18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais!

2,8 *Iz 11,4*

2,9 T. y. Antikristo.

2,9 *Mt 24,24*

2,13 Kai kuriuose rankr.: „išrinko jus iš pradžių“.

3,3 Arba: „nuo piktojo“; plg. Mt 6,13.

PIRMAS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Pirmas laiškas Timotiejui (gr. *epistolē pros timotheon A*, lot. *epistula ad timotheum I*) apaštalo Pauliaus parašytas greičiausiai apie 65 m. po Kr. savo bendražygiui, paliktam prižiūrėti Efezo Bažnyčią.

Paulius perspėja dėl klaidinančių mokytojų ir primena tikrąjį Įstatymo vaidmenį (sk. 1), ragina melstis, nurodo, kaip elgtis vyrams ir moterims per pamaldas, apibūdina Bažnyčios reikalavimus vyskupams ir diakonams (sk. 2–3), atmeta klaidingus draudimus tuoktis ir valgyti tam tikrą maistą (4,1–5), moko, kaip tapti geru ganytoju, kaip elgtis su našlėmis, bendruomenės vyresniaisiais, vergais ir turtuoliais (4,6–6,21).

Paulius nuoširdžiai rūpinasi, kad Timotiejus būtų geras ganytojas.

Apie klaidinančius mokytojus

1 Paulius, Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir
Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, palie-
pimu Kristaus Jėzaus apaštalas, [2] *Ti-
motiejui, tikram savo vaikui tikėjime:
malonė, gailestingumas ir ramybė nuo
Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Kristaus
Jėzaus!
[3] Dar keliaudamas į Makedoniją aš
prašiau tave pasilikti Efeze ir įsakyti
kai kuriems, kad jie nemokytų klai-
dingų mokslų, [4] neužsiiminėtų pasa-
komis ir begaliniais kilmės sąrašais,
kurie veikiau kelia ginčus negu yra
pravartūs išganingiems Dievo suma-
nymams, įgyvendinamiems tikėjimu.
[5] Šio priesako tikslas yra meilė iš tyros
širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus ti-
kėjimo. [6] Kai kurie, nuklydę nuo šių
dalykų, paskendo tuščiuose plepaluo-
se. [7] Jie norėtų būti Įstatymo mokyto-
jais, nors nesupranta nei ką kalbą, nei
ką tvirtiną.
[8] Mes žinome, jog Įstatymas yra ge-
ras, jeigu žmogus juo deramai nau-
dojasi, [9] suprasdamas, kad Įstatymas
skirtas ne teisiajam, bet nusikaltė-
liams ir maištininkams, bedieviams
ir nusidėjėliams, nedorėliams ir ne-
tikėliams, tėvažudžiams ir motinžu-
džiams, ir žmogžudžiams, [10] paleis-
tuviams, sanguliautojams su vyrais,
vergų pirkliams, melagiams, kreivai
prisiekiantiems ir visiems, kurie prie-
šinasi sveikam mokslui. [11] Taip moko
palaimintojo Dievo garbės Evangelija,
kuri man yra patikėta.

Padėka Viešpačiui

[12] Aš esu kupinas dėkingumo mūsų
Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris mane
sustiprino ir palaikė tinkamu užim-
ti tarnystę, [13] nors anksčiau esu bu-
vęs piktžodžiautojas, *persekiotojas
ir smurtininkas. Manęs buvo pasigai-
lėta, nes taip elgiausi dėl neišmany-
mo ir netikėjimo. [14] Bet mūsų Viešpa-
ties malonė išsiliejo be saiko kartu su
tikėjimu ir meile Kristuje Jėzuje. [15] Tai
tikras žodis ir vertas visiško pritarimo,
jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbė-
ti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš.
[16] Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad
manyje pirmame Kristus Jėzus parody-
tų visą savo kantrybę, duodamas pa-
vyzdį tiems, kurie jį įtikės amžinajam
gyvenimui. [17] Amžių Karaliui, nemir-
tingajam, neregimajam, vieninteliam

[1,2] *Apd 16,1*

[1,13] *Apd 8,3; 9,4-5*

Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen.

Perspėjimas

[18] Šituos pamokymus aš perduodu tau, sūnau Timotiejau, pagal ankstesnes pranašystes apie tave kad jų stiprinamas kovotum gerą kovą, [19] išlaikytum tikėjimą ir gerą sąžinę. Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo laivas sudužo. [20] Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos atidaviau šėtonui*, kad jie išmoktų nebepiktžodžiauti.

Pamaldos

2 Taigi pirmiausia raginu maldauti, melstis, užtarti ir dėkoti už visus žmones, [2] už karalius ir visus vyresnybėje esančius, idant galėtume tyliai ramiai gyventi visokeriopai maldingą ir gerbtiną gyvenimą. [3] Tai gera ir priimtina akyse mūsų Gelbėtojo Dievo, [4] kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą.

[5] Vienas yra Dievas
ir vienas Dievo ir žmonių
Tarpininkas –
žmogus Kristus Jėzus,
[6] kuris atidavė save kaip
išpirką už visus,
tai paliudydamas nustatytu laiku.

[7] *Tam aš esu paskirtasis šauklys ir apaštalas, – sakau tiesą, nemeluoju, – tikėjimo ir tiesos mokytojas pagonims.

[8] Aš norėčiau, kad vyrai visur, kur melsis, keltų aukštyn tyras rankas, be pykčio ir nesantaikos. [9] *Taip pat trokštu, kad moterys vilkėtų padoriai, puoštųsi droviai ir santūriai, ne išgarbiniuotais plaukais, be aukso, be perlų ir be prabangių drabužių, [10] o verčiau – kaip dera moterims, pasižyminčioms pamaldumu – gerais darbais. [11] Moteris tesimoko tyliai, su tikru klusnumu. [12] Aš neleidžiu, kad moteris mokytų nei kad vadovautų vyrui; ji tesilaiko tyliai. [13] Juk *pirmas buvo sutvertas Adomas, o *paskui – Ieva. [14] *Be to, Adomas nesidavė suvedžiojamas, o moteris buvo apgauta ir prasižengė. [15] Bet ji bus išganyta, gimdydama vaikus; jos bus išganytos, jeigu išlaikys tikėjimą, meilę ir šventumą bei santūrumą.

Vyskupas

3 Toks yra tikras žodis: jei kas siekia vyskupauti, trokšta gero darbo. [2] *O vyskupas turi būti nepeiktinas: tik kartą vedęs*, blaivus, protingas, padorus, svetingas, gebąs mokyti, [3] ne girtuoklis, ne kivirčius, bet švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus, [4] geras savo namų šeimininkas, turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus. [5] Jei kas nesugeba šeimininkauti savo namuose, tai kaipgi jis pasirūpins Dievo Bažnyčia?! [6] Vyskupas neturi būti naujatikis, kad nepradėtų didžiuotis ir nepakliūtų į velnio teismą. [7] Be to, jam privalu turėti gerą vardą tarp svetimųjų, kad nebūtų niekinamas ir neįkliūtų į velnio žabangus.

Diakonai

[8] Taip pat ir diakonai privalo būti garbingi vyrai, ne dviliežuviai, ne besaikiai vyno gėrovai, ne geidžiantys nešvaraus pelno, [9] bet saugantys tikėjimo slėpinį tyroje sąžinėje. [10] Ir jie pirmiau turi būti išbandyti, o paskui, jei pasirodys esą be kaltės, tegul diakonauja. [11] Moterys taip pat turi būti garbingos, ne šmeižikės, blaivios ir patikimos visuose reikaluose. [12] Diakonai tebūnie tik kartą vedę*, gerai tvarkantys savo

1,20 Žr. 1 Kor 5,5.
2,7 2 Tim 1,11
2,9 1 Pt 3,3
2,13 Pr 2,7
2,13 Pr 2,21-22
2,14 Pr 3,1-6
3,2-7 Tit 1,6-9
3,2 Pažod.: „vienos žmonos vyras".
3,12 Žr. 1 Tim 3,2.

vaikus ir namus. [13]Kurie tinkamai dia-
konaus, įsigis garbingą laipsnį ir tikrą
tikėjimo drąsą Kristuje Jėzuje.
[14]Rašau tau apie šiuos dalykus, nors
turiu viltį greit atvykti pas tave; [15]jeigu
užtrukčiau, noriu, kad žinotum, kaip
reikia elgtis Dievo namuose, kurie yra
gyvojo Dievo Bažnyčia, tiesos stulpas
ir atrama. [16]Ir kaip visi sutinka, didis
yra maldingumo slėpinys:

Jis apsireiškė kūne,
buvo Dvasios pateisintas,
pasirodęs angelams,
paskelbtas pagonims,
įtikėtas pasaulyje
ir paimtas į šlovę.

Klaidų skleidėjai

4 Dvasia aiškiai sako, kad pasku-
čiausiais laikais kai kurie žmonės
atkris nuo tikėjimo, pasidavę klaidi-
nančioms dvasioms ir demonų moks-
lams, [2]veidmainingiems melo skelbė-
jams, kurių sąžinė paženklinta įdagu,
[3]draudžiantiems tuoktis, liepiantiems
susilaikyti nuo maisto, kurį yra sukū-
ręs Dievas, kad jį su padėka priimtų
tikintieji ir pažinusieji tiesą. [4]Kiekvie-
nas Dievo tvarinys yra geras, ir niekas
neatmestina, kas priimama su padėka,
[5]nes tai pašventinama Dievo žodžiu ir
malda!
[6]Jeigu šitaip aiškinsi broliams, būsi
geras Kristaus Jėzaus tarnas, mintantis
tikėjimo žodžiais ir tikruoju mokslu,
kuriam esi atsidavęs. [7]Venk nerimtų
bobiškų pasakų. Ugdykis maldingumą.
[8]Kūno mankštinimas nedaug kam tin-
ka, o maldingumas viskam naudingas,
nes jam skirtas esamojo ir būsimojo
gyvenimo pažadas. [9]Štai tikras žodis,
vertas visiško pritarimo: [10]mes todėl
ir triūsiame bei kovojame, kad pasi-
tikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų
žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.
[11]Taip įsakinėk ir mokyk!
[12]Niekas tegul neniekina tavo jau-
nystės. Tiktai pats būk tikintiesiems
pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikė-
jimu, skaistumu. [13]Kol atvyksiu, užsi-
iminėk skaitymu, raginimu, mokymu.
[14]Nepamiršk tavyje esančios malonės
dovanos, kuri tau buvo suteikta prana-
šo ištarme kartu su vyresniųjų rankų
uždėjimu. [15]Rūpinkis šitais dalykais,
atsidėk jiems, kad visi matytų tavo
pažangą. [16]Žiūrėk savęs ir mokslo, iš-
tverk šiuose darbuose! Taip veikdamas
išganysi ir save, ir savo klausytojus.

Bendruomenės reikalai

5 Senesnio žmogaus aštriai nebark,
bet graudenk kaip tėvą, o jaunes-
nius – kaip brolius, [2]vyresnio amžiaus
moteris – kaip motinas, o jaunesnes
– kaip seseris, laikydamasis tobulo
skaistumo.
[3]Gerbk našles, kurios yra tikros
našlės. [4]Jei kuri našlė turi vaikų ar
vaikaičių, jie tegu pirmiausia išmoks-
ta maldingai tvarkyti savo namus ir
deramai atsilyginti gimdytojams, nes
tai malonu Dievui. [5]Tikra našlė, pali-
kusi viena, sudėjo viltis į Dievą ir die-
ną *naktį maldauja bei meldžiasi*. [6]Bet
našlė malonumų ieškotoja, dar gyva
būdama, jau yra mirusi. [7]Todėl įspėk
dėl šito, kad jos būtų be priekaišto.
[8]Jeigu kas nesirūpina savaisiais, ypač
namiškiais, tas yra užsigynęs tikėjimo
ir blogesnis už netikintį!
[9]Į našlių sąrašą įtrauk tokią našlę,
kuriai sukako bent šešiasdešimt metų,
kuri buvo tik kartą ištekėjusi*, [10]jeigu ji
pasižymėjo gerais darbais: jei išauklė-
jo vaikus, jei buvo svetinga, jei plauda-
vo šventiesiems kojas, jei pagelbėdavo
vargstantiems, jei stengdavosi dirbti
visokį gerą darbą. [11]Jaunesnių našlių
nepriimk. Pasidavusios gašlumui, jos
atsitolina nuo Kristaus ir geidžia ište-
kėti, [12]o tuo užsitraukia kaltinimą, jog
pametusios pirmuosius pažadus. [13]Be
to, jos išmoksta dykinėti bei landžioti

5,9 Pažod.: „tik vieno vyro žmona".

po svetimus namus ir ne tik dykinė-
ti, bet plepėti bei užsiiminėti niekais,
taukšti, kas nedera. 14 Taigi aš norė-
čiau, kad jaunesnės ištekėtų, turėtų
vaikų, šeimininkautų ir neduotų prie-
šininkui jokios progos jas koneveikti.
15 Kai kurios jau nuklydo paskui šėto-
ną. 16 Jei kuri tikinti moteris turi pas
save našlių, tegul jas aprūpina, kad ne-
būtų apsunkinama Bažnyčia ir įsteng-
tų padėti tikrosioms našlėms.
17 Gerai vadovaujantys vyresnieji te-
būna laikomi nusipelniusiais dvigubos
pagarbos, ypač tie, kurie triūsia skelb-
dami žodį ir mokydami. 18 Juk Raštas
sako: **Neužrišk kuliančiam jaučiui*
snukio ir: **Darbininkas vertas savo*
užmokesčio. 19 Skundo prieš vyresnįjį
nepriimk, nebent **liudytų du ar trys*
liudytojai. 20 Nusidedančius bark visų
akivaizdoje, kad ir kiti bijotų. 21 Aš mal-
daute maldauju tave Dievo, Kristaus
Jėzaus ir išrinktųjų angelų akivaizdoje,
kad nuosekliai laikytumeis šių nuro-
dymų, niekam nedarydamas išimčių.
22 Niekam greitomis neuždėk rankų ir
neprisidėk prie svetimų nuodėmių; iš-
silaikyk tyras.
23 Gerk ne vien vandenį, bet vartok
ir truputį vyno dėl savo skrandžio ir
dažnų negalavimų.
24 Kai kurių žmonių nusidėjimai
esti žinomi pirma teismo, o kai kurių
paaiškėja tik vėliau. 25 Taip pat ir geri
darbai visiems žinomi, o jei pasitaiko
kitaip, jie irgi negali likti paslėpti.
6 Vergai, esantys po jungu, telai-
ko savo šeimininkus vertais vi-
sokeriopos pagarbos, kad nebūtų pei-
kiamas Dievo vardas ir mokymas. 2 O
tie, kurie turi tikinčius šeimininkus,
tegul jų neniekina už tai, kad jie yra
broliai; verčiau tegul jiems dar geriau
tarnauja, nes jie, būdami tikintys ir
mylimi, įvertina gerus tarnavimo dar-
bus. 3 Taip mokyk, taip ragink!

Tikri mokytojai ir klaidintojai

Jei kas nors moko kitaip ir nesutinka su
sveikais mūsų Viešpaties Jėzaus Kris-
taus žodžiais bei maldingumo moks-
lu, 4 tas yra pasipūtėlis, nieko neišma-
no, serga nuo ginčų ir nuo svaidymosi
žodžiais, iš kurių gimsta pavydas, ne-
sutarimas, piktžodžiavimas, blogi įta-
rinėjimai 5 ir kivirčai tarp sugedusio
proto žmonių, praradusių tiesos nuo-
voką ir manančių, jog maldingumas
esąs pasipelnymo šaltinis. 6 Žinoma,
maldingumas yra didelis pelnas, kai
pasitenkinama tuo, ką turi. 7 Juk mes
nieko neatsinešėme į pasaulį ir nie-
ko neišsinešime. 8 Turėdami maisto
ir drabužį, būkime patenkinti. 9 Kas
geidžia pralobti, pakliūva į pagundą
ir į spąstus bei į daugelį neprotingų ir
kenksmingų aistrų, kurios žmones su-
gadina ir pražudo. 10 Visų blogybių ša-
knis yra meilė pinigams. Kai kurie, jai
pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir pa-
tys save drasko daugybe kančių.

Pamokymai

11 O tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų da-
lykų! Verčiau vykis teisumą, maldin-
gumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, ro-
mumą. 12 Kovok gerąją tikėjimo kovą,
pagauk amžinąjį gyvenimą, kuriam esi
pašauktas ir kuriam pateikei gerą išpa-
žinimą daugelio liudytojų akyse. 13 Dėl
Dievo, kuris visiems duoda gyvybę, ir
dėl Kristaus Jėzaus, *kuris prie Ponci-
jaus Piloto pateikė gerą išpažinimą, aš
tau įsakau 14 išlaikyti įsakymą be dė-
mės ir priekaišto iki pasirodys mūsų
Viešpats Jėzus Kristus. 15 Jį skirtu laiku
apreikš

palaimintasis, vienintelis Valdovas,
karalių Karalius ir
viešpačių Viešpats,

5,18 *Įst 25,4*
5,18 *Mt 10,10; Lk 10,7*
5,19 *Įst 17,6; 19,15*
6,13 *Jn 18,37*

[16] vienatinis Nemirtingasis,
kuris gyvena neprieinamoje
šviesoje,
kurio joks žmogus neregėjo
ir negali regėti.
Jam šlovė ir amžinoji
valdžia! Amen.

[17] Šio pasaulio turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į nepatikimus turtus, bet viltųsi Dievu, kuris apsčiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui. [18] Tegul jie daro gera, lobsta gerais darbais, esti dosnūs, dalijasi su kitais. [19] Šitaip jie susikraus lobį – gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.

[20] O Timotiejau, sergėk tau patikėtą turtą, vengdamas pasaulio tuščiažodžiavimo ir tariamojo pažinimo prieštaringų teigimų, [21] nes kai kurie, jį pamėgę, nuklydo nuo tikėjimo.

Malonė su jumis!

ANTRAS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Antras laiškas Timotiejui (gr. *epistolē pros timotheon B*, lot. *epistula ad timotheum II*) apaštalo Pauliaus parašytas greičiausiai prieš mirtį 67 m. po Kr. Romoje savo bendražygiui, turbūt tebesančiam Efeze.

Paulius ragina branginti gautąsias malones (1,1–12), aiškina apaštalo kentėjimų prasmę (1,13–2,13), vardija gresiančius pavojus (2,14–4,8), dalijasi savo gyvenimo naujienomis ir siunčia sveikinimus (4,9–22).

Labai asmeniškas laiškas kupinas gyvų praeities atsiminimų ir susirūpinimo Bažnyčios ateitimi.

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus
apaštalas pagal gyvenimo Kristuje
Jėzuje pažadą, 2 mylimam vaikui *Timotiejui: malonė, gailestingumas ir
ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Kristaus Jėzaus!
3 Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju
kaip ir mano protėviai su tyra sąžine,
be paliovos tave prisimindamas savo
maldose dieną ir naktį. 4 Menu tavo
ašaras ir trokštu tave pamatyti, kad
sugrįžtų man džiaugsmas. 5 Aš vis prisimenu tavo nuoširdų tikėjimą, kuris
pradžioje gyveno tavo senelėje Loidėje, *tavo motinoje Eunikėje ir, esu tikras, tebegyvena tavyje.

Branginti tikėjimą

6 Todėl tau primenu reikalą atgaivinti
Dievo malonės dovaną, suteiktą mano
rankų uždėjimu. 7 Dievas juk davė mums
ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir
savitvardos dvasią. 8 Todėl nesigėdyk
mūsų Viešpaties liudijimo nei manęs,
jo kalinio, bet drauge su manimi kentėk Evangelijos labui galia Dievo, 9 kuris mus išgelbėjo bei pašaukė šventuoju
pašaukimu, ne atsižvelgdamas į mūsų
darbus, bet savo laisvu nutarimu bei
malone, kuri dovanota mums Kristuje
Jėzuje prieš amžinuosius laikus. 10 Ji dabar tapo regima, pasirodžius mūsų Išganytojui Kristui Jėzui, kuris sunaikino
mirtį ir nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą savo Evangelija; 11 *aš esu jai
paskirtas šaukliu, apaštalu ir mokytoju.
12 Dėl šios priežasties aš ir kenčiu
tuos vargus, bet nesigėdiju, nes žinau,
kuo įtikėjau, ir esu tikras, kad jis gali
išlaikyti man patikėtąjį turtą iki anos
dienos.
13 Su tikėjimu ir meile Kristuje Jėzuje laikyk sau taisykle sveikus pamokymus, kuriuos esi iš manęs girdėjęs.
14 Sergėk brangų patikėtąjį turtą, padedamas Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse.
15 Tu žinai, kad nuo manęs nusigręžė visi, esantys Azijoje, tarp jų Figelas
ir Hermogenas. 16 Viešpats tebūna gailestingas Onesiforo namams, nes jis
dažnai mane stiprindavo ir nesigėdijo
mano grandinių, 17 bet atvykęs į Romą
rūpestingai ieškojo manęs ir surado.
18 Viešpats tesuteikia jam aną dieną
rasti Viešpaties pasigailėjimą. Be to, tu
geriau žinai, kiek daug jis yra tarnavęs
man Efeze.

2 Taigi tu, mano vaike, stiprėk
Kristaus Jėzaus malone 2 ir ką
esi iš manęs girdėjęs prie daugelio

1,2 *Apd 16,1*
1,5 *Apd 16,1*
1,11 *1 Tim 2,7*

liudytojų, perduok patikimiems žmo-
nėms, kurie sugebės ir kitus mokyti.
[3] Kęsk vargus kartu su manimi kaip
geras Kristaus Jėzaus karys. [4] Atlie-
kantis kario tarnybą neužsiima pra-
gyvenimo reikalais, idant patiktų jį
pašaukusiam tarnybon. [5] Ir kas stoja į
rungtynes, negaus vainiko, jei nebus
grūmęsis pagal taisykles. [6] Triūsian-
čiam žemdirbiui dera pirmam pasiim-
ti vaisių. [7] Suprask, ką sakau: Viešpats
tau duos išmanymą apie visus dalykus.
[8] Prisimink prikeltąjį iš numirusių
Jėzų Kristų iš Dovydo giminės, kaip
skelbiama mano Evangelijoje, [9] dėl ku-
rios man tenka kentėti, net būti sura-
kintam lyg piktadariui. Bet Dievo žodis
nesurakinamas! [10] Todėl aš visa pake-
liu dėl išrinktųjų, kad ir jie laimėtų
išganymą Kristuje Jėzuje su amžinąja
šlove. [11] Štai tikras žodis:

Jei mes su juo numirėme,
su juo ir gyvensime.
[12] Jei ištversime, su juo
ir karaliausime.
*Jeigu mes jo išsižadėsime,
ir jis mūsų išsižadės,
[13] bet jeigu ir tapsime neištikimi,
tai jis lieka ištikimas,
nes savęs jis negali išsiginti.

Vengti kivirčų

[14] Primink tai ir Dievo akivaizdoje rei-
kalauk, kad nebūtų kovojama svai-
dantis žodžiais; iš to nebūna jokios
naudos, vien žala klausytojams. [15] Ver-
čiau stenkis Dievui pasirodyti tinka-
mu darbininku, neturinčiu ko gėdytis,
be iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį.
[16] Venk nerimtų tauškalių. Jie vis giliau
bris į bedievystę, [17] ir jų kalbos, tarsi vė-
žio votis, vis plis. Tokie yra Himenėjas
ir Filetas, [18] kurie nuklydo nuo tiesos,
tvirtindami, kad prisikėlimas jau įvy-
kęs, ir tuo griaudami kai kurių tikėji-
mą. [19] Bet nepajudinamai stovi Dievo
pamatas su iškirstu įrašu: **Viešpats*
pažįsta savuosius ir: *Teatsitraukia nuo*
neteisybės kiekvienas, kuris garbina
Viešpaties vardą.
[20] Dideliuose namuose esti ne tik
auksinių ir sidabrinių indų, bet ir me-
dinių bei molinių. Pirmieji vartojami
garbingiems reikalams, antrieji – ne-
garbingiems. [21] Kas apsivalys nuo tų
ydų, tas bus indas, skirtas garbei, pa-
šventintas, tinkamas Valdovui, pasi-
rengęs kiekvienam geram darbui.
[22] Saugokis jaunatvės aistrų! Ieškok
teisumo, tikėjimo, meilės ir ramybės
su tais, kurie iš grynos širdies šaukia-
si Viešpaties. [23] O kvailų ir nemokšiškų
ginčų venk, žinodamas, kad jie veda
į barnius. [24] Viešpaties tarnui nede-
ra kivirčytis, bet reikia su visais elgtis
maloniai, stengtis pamokyti, būti kan-
triam, [25] švelniai aiškinti prieštarau-
jantiems; rasi Dievas duos jiems atsi-
versti, pažinti tiesą, [26] ir jie prablaivės
nuo velnio žabangų, kuriuose vergavo
jo valiai.

Ateities pavojai

3 Žinok, kad paskutinėmis die-
nomis užeis sunkūs laikai, [2] nes
žmonės bus savimylos, godūs pinigų,
pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai,
neklusnūs gimdytojams, nedėkingi,
nedorėliai, [3] nemeilūs, nesutaikomi,
šmeižikai, nesusivaldantys, šiurkštūs,
storžieviai, nekenčiantys to, kas gera,
[4] išdavikai, pramuštgalviai, pasipūtė-
liai, labiau linkę į malonumus negu į
Dievą, [5] dedąsi maldingi, bet atsižadė-
ję maldingumo jėgos. Tu saugokis to-
kių žmonių!
[6] Iš jų yra tie, kurie įsiskverbia į na-
mus ir prisivilioja moterėles, pilnas
nuodėmių ir blaškomas visokių įgei-
džių, [7] nuolat besimokančias ir vis
nesugebančias pažinti tiesos. [8] Kaip

2,12 *Mt 10,33; Lk 12,9*

2,19 *Sk 16,5.26; Iz 52,11*

Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir jie prieštarauja tiesai. Tai žmonės sugedusio proto, netvaraus tikėjimo. 9 Bet jie toli nenužengs; nes jų paikumas, kaip ir anų, bus visiems regimas.

Raginimas uoliai apaštalauti

10 Tačiau tu pasekei mano mokymu, gyvenimo būdu, sumanymais, tikėjimu, ištverme, meile, kantrybe, 11 persekiojimais, kančiomis, kurios mane ištiko *Antiochijoje, *Ikonijuje, *Listroje. O kokių tik persekiojimų man neteko iškęsti! Bet iš visų išgelbėjo mane Viešpats. 12 Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami. 13 Pikti žmonės, suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami. 14 O tu laikykis to, ką esi išmokęs ir tvirtai įtikėjęs, žinodamas, iš kokių žmonių esi išmokęs. 15 Tu nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganymui per tikėjimą Kristumi Jėzumi. 16 Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, 17 kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.

4 Aš karštai prašau dėl Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius, dėl jo apsireiškimo ir karalystės: 2 skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas. 3 Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų, kad tie pataikautų jų ausims; 4 jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms. 5 Bet tu būk visame kame apdairus, kentėk vargus, dirbk evangelisto darbą, atlik savo tarnystę.

Teisumo vainikas

6 Aš jau esu atnašaujamas, ir mano iškeliavimas arti. 7 Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. 8 Todėl manęs laukia teisumo vainikas, kuriuo mane tą Dieną apdovanos Viešpats, teisingasis Teisėjas, ir ne tik mane, bet ir visus, kurie su meile laukia jo pasirodant.

9 Paskubėk veikiai atvykti pas mane, 10 nes *Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane ir iškeliavo į Tesaloniką, Krescentas – į Galatiją, *Titas – į Dalmatiją. 11 Vienas *Lukas tėra su manimi. Pasiimk ir atsivesk *Morkų, jis bus man naudingas padėjėjas. 12 *Tichiką aš pasiunčiau į Efezą. 13 Atvykdamas atgabenk apsiaustą, kurį palikau *Troadėje pas Karpą, taip pat knygas, ypač pergamentus. 14 Kalvis *Aleksandras man padarė daug bloga, *Viešpats jam atmokės pagal jo darbus. 15 Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams. 16 Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko. Tenebus jiems tatai palaikyta nusikaltimu! 17 Viešpats buvo su manimi ir mane sustiprino, kad per mane toliau skelbimas pasiektų pilnatvę ir visos tautos jį išgirstų; jis mane ištraukė iš liūto nasrų. 18 Viešpats mane vėl ištrauks iš visų piktų kėslų ir išgelbės savo dangaus karalystei. Jam garbė per amžių amžius! Amen.

3,8 *Iš 7,11*
3,8 Pasak padavimo, egiptiečių burtininkai. Žr. Iš 7,11 ir kt.
3,11 *Apd 13,14-52*
3,11 *Apd 14,1-7*
3,11 *Apd 14,8-20*

4,10 *Kol 4,14; Fm 24*
4,10 *2 Kor 8,23; Gal 2,3; Tit 1,4*
4,11 *Kol 4,14; Fm 24*
4,11 *Apd 12,12.25; 13,13; 15,37-39; Kol 4,10; Fm 24*
4,12 *Apd 20,4; Ef 6,21-22; Kol 4,7-8*
4,13 *Apd 20,6*
4,14 *1 Tim 1,20*
4,14 *Ps 62,12; Rom 2,6*

Sveikinimai

[19] Pasveikink *Priską, Akvilą ir *One-
siforo namiškius. [20] *Erastas pasiliko
Korinte, o *Trofimą palikau Milete ser-
gantį. [21] Paskubėk atvykti dar prieš žie-
mą! Tave sveikina Eubulas, Pudentas,
Linas ir Klaudija bei visi broliai.
[22] Viešpats tebūna su tavo dvasia!
Malonė teesie su jumis!

4,19 *Apd 18,2*

4,19 *2 Tim 1,16-17*

4,20 *Apd 19,22; Rom 16,23*

4,20 *Apd 20,4; 21,29*

LAIŠKAS TITUI

Laiškas Titui (gr. *epistolē pros titon*, lot. *epistula ad titum*) apaštalo Pauliaus parašytas greičiausiai apie 65 m. po Kr. savo bendražygiui, tuo metu vadovavusiam Kretos krikščionims.

Paulius aiškina bendruomenės vyresniųjų, moterų, jaunimo, vergų, šeimininkų ir visų tikinčiųjų elgesiui keliamus reikalavimus (1,1–3,11), perduoda asmeninius nurodymus ir sveikinimus (3,12–15).

Laiške pabrėžiama bendruomenės vadovo asmeniškų dorybių ir gerų darbų svarba.

1 Paulius, Dievo tarnas ir Jėzaus Kris-
taus apaštalas, kad vestų Dievo iš-
rinktuosius į tikėjimą bei maldingumą
atitinkančios tiesos pažinimą 2 su am-
žinojo gyvenimo viltimi – jį tiesakal-
bis Dievas pažadėjo prieš amžinuosius
laikus, 3 o atėjus nustatytam metui ap-
reiškė savo žodį, man patikėtą skelbti
Gelbėtojo Dievo valia, – 4 *Titui, tik-
ram savo vaikui bendrame tikėjime:
malonė ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir
mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus!

Vyresniųjų paskyrimas

5 Aš tam palikau tave Kretoje, kad su-
tvarkytum, kas buvo likę nesutvarky-
ta, ir paskirtum kiekvienam miestui
vyresniuosius, laikydamasis mano
nurodymų: 6 *jei kas yra be priekaištų,
vieną kartą vedęs*, turįs tikinčius vai-
kus, kurie nekaltinami blogu elgesiu
ar neklusnumu. 7 Juk vyskupas, kaip
Dievo reikalų prievaizdas, turi būti ne-
peiktinas: ne savavaliautojas, ne karš-
tabūdis, ne girtuoklis, ne kivirčius, ne
gobšuolis, 8 bet svetingas, trokštantis
gero, santūrus, teisingas, šventas, su-
sitvardąs, 9 tvirtai laikąsis tikrojo mo-
kymo, kad, dėstydamas sveiką mokslą,
sugebėtų ir paraginti, ir atremti prieš-
ginas.

Kova su klaidomis

10 Mat daugel yra neklusnių, tuščiakal-
bių ir apgavikų, ypač iš apipjaustytųjų.
11 Juos reikia nutildyti, nes jie apverčia
aukštyn kojomis ištisus namus, moky-
dami, kas nedera, dėl gėdingo pelno.
12 Vienas jų, jų pačių pranašas, yra pa-
sakęs: „Kretiečiai visuomet melagiai,
pikti žvėrys, tingūs pilvai“.
13 Teisingai paliudyta! Todėl bark
juos griežtai, kad laikytųsi sveiko tikė-
jimo, 14 *nekreipdami dėmesio į žydų
pasakas ir tiesos nepaisančių žmonių
priesakus. 15 Tyriems viskas tyra, o su-
sitepusiems ir netikintiems nieko nėra
tyro, net jų protas bei sąžinė sutepti.
16 Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbais
jo išsigina; jie pasibjaurėtini, maištingi,
netikę jokiam geram darbui.

Tikinčiųjų priedermės

2 O tu kalbėk, kas sutinka su sveiku
mokslu: 2 kad seni vyrai būtų blai-
vūs, orūs, santūrūs, sveiko tikėjimo,
tikros meilės ir kantrybės. 3 Taip pat,
kad senos moterys elgtųsi, kaip dera
šventoms: neapkalbinėtų, negirtuo-
kliautų, mokytų gero, 4 tai yra skatintų

1,4 *2 Kor 8,23; Gal 2,3; 2 Tim 4,10*

1,6-9 *1 Tim 3,2-7*

1,6 Žr. 1 Tim 3,2.

1,14 *Ps 130,8*

jaunesniąsias mylėti savo vyrus ir vai-
kus, [5] būti santūrias, skaisčias, rūpes-
tingas šeimininkes, geras, klusnias
savo vyrams, kad dėl jų nebūtų šmei-
žiamas Dievo žodis. [6] Taip pat jaunuo-
lius ragink, kad būtų santūrūs. [7] Pats
visais atžvilgiais rodyk gerų darbų pa-
vyzdį: mokymo grynumą, rimtumą,
[8] sveiką ir be priekaištų mokslą, kad
priešininkas liktų sugėdintas, neturė-
damas apie mus pasakyti nieko bloga.
[9] Kalbėk, kad vergai būtų visa kame
klusnūs savo šeimininkams, stengtųsi
jiems įtikti ir neprieštarauti, [10] kad ne-
vogtų, bet parodytų gražią visokeriopą
ištikimybę, kad visu kuo puoštų mūsų
Gelbėtojo Dievo mokymą.
[11] Išganingoji Dievo malonė pasiro-
dė visiems žmonėms* [12] ir moko mus,
kad, atsisakę bedievystės ir pasaulio
aistrų, santūriai, teisingai ir maldingai
gyventume šiame pasaulyje, [13] laukda-
mi palaimintosios vilties ir mūsų di-
džiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kris-
taus šlovės apsireiškimo. [14] Jis atidavė
save už mus, kad išpirktų mus iš viso-
kių nedorybių ir sau nuskaistintų *tau-
tą, uolią geriems darbams.
[15] Taip kalbėk, ragink, bark kuo sva-
riau. Niekas tenedrįsta tavęs niekinti!
3 Primink jiems, kad lenktųsi ir
būtų klusnūs valdovams bei vy-
resnybei, kad būtų pasiryžę kiekvie-
nam geram darbui, [2] nieko neįžeidinė-
tų, nesikivirčytų, būtų romūs, visiems
žmonėms rodytų meilumą. [3] Juk ir mes
kitados buvome neprotingi, neklusnūs,
paklydėliai, vergaujantys įvairiems įno-
riams ir malonumams, stūmėme die-
nas blogybėje ir pavyde, buvome patys
verti neapykantos ir vieni kitų neken-
tėme. [4] Bet kai pasirodė mūsų Gelbė-
tojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms,
[5] jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios
atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovi-
mu ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų,
bet iš savo gailestingumo. [6] Jis mums
dosniai išliejo tos Dvasios per mūsų
Gelbėtoją Jėzų Kristų, [7] kad jo malone
nuteisinti, viltimi taptume amžinojo
gyvenimo paveldėtojais.

Nurodymai ir sveikinimai

[8] Tai tikras žodis. Ir aš noriu, kad tu pa-
brėžtinai mokytum šių dalykų, idant
patikėjusieji Dievu rūpintųsi pirmau-
ti gerais darbais. Tai gera ir naudinga
žmonėms. [9] O paikų klausimų, kilmės
sąrašų, ginčų ir vaidų dėl Įstatymo
venk; visa tai nenaudinga ir tuščia.
[10] Keliančio susiskaldymus, vieną kitą
kartą įspėjęs, šalinkis, [11] žinodamas,
jog jis nukrypėlis ir nusidėjėlis, savo
paties nuosprendžiu pasmerktas.
[12] Kai nusiųsiu pas tave Artemą ar
*Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į
Nikopolį; mat esu nutaręs ten žiemo-
ti. [13] Teisininką Zeną ir *Apolą išleisk
į kelionę gerai aprūpintus, kad jiems
nieko netrūktų. [14] Tesimoko ir mūsiš-
kiai pirmauti gerais darbais būtinoms
reikmėms patenkinti, kad neliktų be-
vaisiai.
[15] Tave sveikina visi esantys su ma-
nimi. Pasveikink tuos, kurie myli mus
tikėjime.
Malonė su jumis visais!

2,11 Arba: „Pasirodė Dievo malonė, visiems žmonėms teikianti išganymą“.
2,14 *Iš 19,5; Įst 4,20; 7,6; 14,2; 1 Pt 2,9*
3,12 *Apd 20,4; Ef 6,21-22; Kol 4,7-8; 2 Tim 4,12*
3,13 *Apd 18,24; 1 Kor 16,12*

LAIŠKAS FILEMONUI

Laiškas Filemonui (gr. *epistolē pros philēmona*, lot. *epistula ad philemonem*) apaštalo Pauliaus padiktuotas nežinomam raštininkui greičiausiai kalint Romoje 61–63 m. po Kr. ir adresuotas, matyt, Kolosų Bažnyčios krikščioniui.

Po įžanginės dalies (1–7) Paulius prašo Filemoną priimti atgal savo pabėgusį bei apsikrikštijusį vergą Onesimą, ragina elgtis su juo kaip su broliu (8–22) ir perduoda sveikinimus (23–25).

Tai trumpiausias, bet kartu subtiliausias ir nuoširdžiausias Pauliaus laiškas.

Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir bro-
lis Timotiejus mūsų mylimajam ben-
dradarbiui Filemonui, 2 seseriai Apfi-
jai, mūsų bendražygiui *Archipui ir
visai tavo namuose susirenkančiai
bendruomenei: 3 malonė jums ir ra-
mybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus
Kristaus, mūsų Viešpaties!
4 Aš visuomet dėkoju savo Dievui,
prisimindamas tave savo maldose,
5 nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir mei-
lę Viešpačiui Jėzui ir visiems šventie-
siems. 6 Meldžiu, kad tavoji tikėjimo
bendrystė būtų veiksminga ir išaug-
tų į pažinimą visokio gėrio mumyse,
nukreipto į Kristų. 7 Aš turėjau daug
džiaugsmo ir paguodos iš tavo meilės,
nes tu, brolau, atgaivinai šventųjų šir-
dis.
8 Nors ir turėdamas Kristuje drąsos
tau liepti, 9 verčiau kreipiuosi meilės
vardu toks, koks esu: aš, Paulius, se-
nas žmogus, o šiuo metu ir Kristaus
Jėzaus kalinys, 10 prašau tave už savo
vaiką, kurio tėvu tapau, būdamas su-
rakintas, už *Onesimą. 11 Seniau jis
buvo tau nenaudingas, o dabar ir tau,
ir man naudingas*. 12 Siunčiu tau jį
kaip savo širdį. 13 Aš norėjau jį pasilai-
kyti, kad jis vietoj tavęs man patarnau-
tų, kol esu kalinamas dėl Evangelijos,
14 tačiau be tavo sutikimo nenorėjau
nieko daryti, kad tavo geras darbas
būtų atliktas laisva valia, o ne tartum
iš prievartos.
15 Galbūt jis tam ir buvo laikinai at-
skirtas nuo tavęs, kad galėtum jį turė-
ti amžinai 16 jau ne kaip vergą, o dau-
giau – kaip mylimą brolį. Jis ypač brolis
man, o juo labiau tau, ir kaip žmogus,
ir kaip Viešpaties tikintysis. 17 Tad
jeigu laikai mane bičiuliu, priimk jį
kaip mane. 18 O jeigu jis yra tau pada-
ręs skriaudą ar turi skolos, įrašyk tai
į mano sąskaitą! 19 Aš, Paulius, rašau
savo ranka: aš apmokėsiu, – kad ne-
sakyčiau, jog ir pats save esi man sko-
lingas. 20 Taip, brolau, aš norėčiau pa-
sinaudoti tavimi Viešpatyje; atgaivink
mano širdį Kristuje!
21 Rašau tau, pasitikėdamas tavo
klusnumu ir žinodamas, jog padarysi
daugiau negu prašau. 22 Tad kartu pa-
ruošk man viešnagę, nes turiu vilties,
jog jūsų maldų dėka būsiu jums malo-
ningai sugrąžintas.
23 Tave sveikina *Epafras, mano ka-
lėjimo bičiulis Kristuje Jėzuje, 24 mano

---

2 *Kol 4,17*

10 *Kol 4,9*

11 Vardas Onesimas reiškia „naudingasis“.

23 *Kol 1,7; 4,12*

bendradarbiai *Morkus, *Aristarchas, *Demas, *Lukas.

25 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė
teesie su jūsų dvasia!

24 *Apd 12,12.25; 13,13; 15,37-39; Kol 4,10*
24 *Apd 19,29; 27,2; Kol 4,10*
24 *Kol 4,14; 2 Tim 4,10*
24 *Kol 4,14; 2 Tim 4,11*

LAIŠKAS HEBRAJAMS

Laiškas hebrajams (žydams) (gr. *epistolē pros ebraious*, lot. *epistula ad hebraeos*), tradiciškai priskiriamas prie apaštalo Pauliaus laiškų, greičiausiai parašytas 67–69 m. po Kr. galbūt iš hebrajų kilusiems krikščionims.

Laišką galima suskirstyti į penkias dalis. Pirmoje dalyje (sk. 1–2) autorius apibrėžia Kristaus padėtį Dievo (1,5–14) bei žmonių (2,5–18) atžvilgiu ir teigia Kristaus kunigystę (2,17). Antroje dalyje (3,1–5,10) parodoma, kaip Kristuje įkūnyti pagrindiniai kiekvienos kunigystės bruožai – atstovavimas pas Dievą (3,1–6) ir žmonių atjautimas (4,15–5,10); autorius gretina jį su Moze (3,2) ir Aaronu (5,4), įterpdamas raginimą krikščionims būti ištikimiems (3,7–4,14). Trečioje dalyje (5,11–10,39) atskleidžiami Kristaus kunigystės bruožai: naujas kunigystės būdas (sk. 7), aukos ypatingumas, vedantis į tikrąją šventovę (sk. 8–9), nuodėmių atleidimas (10,1–18). Ketvirtoje dalyje (11,1–12,13) pabrėžiami pagrindiniai dvasinio gyvenimo bruožai: tikėjimas pagal protėvių pavyzdį (sk. 11) ir ištvermingumas (12,1–13). Penktoje dalyje (12,14–13,25) piešiamas krikščioniško gyvenimo paveikslas, ir tikintieji raginami žengti šventumo keliu.

Laiške išryškėja *Senojo* ir *Naujojo Testamento* vienybė, bet kartu Kristaus atneštojo apreiškimo naujumas ir užbaigtumas.

Dievo Sūnaus didybė

1 Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų
protėviams per pranašus, [2]o dabar
dienų pabaigoje jis prabilo į mus per
Sūnų, kurį paskyrė Visatos paveldėtoju ir per kurį sutvėrė pasaulius. [3]Jis,
Dievo šlovės atšvaitas ir jo esybės paveikslas, palaikantis savo galingu žodžiu Visatą, nuplovęs nuodėmes, atsisėdo Didybės dešinėje aukštybėse [4]ir
tapo tiek pranašesnis už angelus, kiek
prakilnesnį už juos paveldėjo vardą.
[5]Kuriam gi angelų kada nors buvo
pasakyta:

*Tu esi mano Sūnus, šiandien
aš tave pagimdžiau?!

Ir vėl:

*Aš jam būsiu tėvas,
o jis bus man sūnus.*

[6]Toliau, įvesdamas Pirmagimį į pasaulį, jis sako:

Tepagarbina jį visi Dievo angelai.

[7]Angelams sako:

*Jis daro savo pasiuntinius
lygius vėjams,
savo tarnus – kaip ugnies liežuvius.*

[8]O Sūnui:

*Tavo sostas, Dieve,
amžių amžiams,
ir teisingumo lazda
yra tavo karališkoji lazda.
[9]Tu pamilai teisumą ir
nekentei nedorybės,
todėl patepė tave Dievas,
o Dieve*, džiaugsmo aliejumi
gausiau negu tavo bičiulius.*

[10]Ir:

1,5 *Ps 2,7*

1,5 *2 Sam 7,14; 1 Met 17,13*

1,6 *Įst 32,43*

1,7 *Ps 104,4*

1,8-9 *Ps 45,6-7*

1,9 Arba: „patepė tave Dievas, tavo Dievas“.

*Iš pradžių tu, Viešpatie,
padėjai pamatus žemei,
ir dangūs – tavo rankų darbas.
11 Jie išnyks, o tu pasiliksi,
jie visi sudils lyg drabužis,
12 ir kaip apsiaustą tu juos
suvyniosi tartum drabužį,
ir jie bus pakeisti.
Bet tu esi tas pats,
ir tavo metai nesibaigs.*

13 Ar kuriam iš angelų jis yra kada
nors pasakęs:

*Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų?*

14 Argi jie visi nėra tik tarnaujančios
dvasios, išsiųstos patarnauti tiems, ku-
rie paveldės išganymą?

2 Todėl mes turime kuo rūpestin-
giau apmąstyti, ką girdėjome,
kad nepraplauktume pro šalį. 2 Jei per
angelus paskelbtas žodis turėjo galią ir
kiekvienas nusižengimas bei neklus-
numas susilaukdavo teisėtos bausmės,
3 tai kaipgi mes pabėgsime nuo jos, jei
paniekinsime tokį didį išganymą? Juk
jis, prasidėjęs Viešpaties skelbimu, yra
mums patvirtintas tų, kurie patys buvo
girdėję, 4 Dievui prisidedant prie jų liu-
dijimo ženklais ir stebuklais, visokiais
galybės darbais ir Šventosios Dvasios
dovanomis, paskirstytomis jo valia.

Išganymą įvykdė Kristus

5 Ne angelams jis pajungė ateities pa-
saulį, apie kurį kalbame. 6 Beje, kažkas
kažkur yra liudijęs:

*Kas yra žmogus, kad jį atsimeni,
kas Žmogaus Sūnus, kad
juo rūpiniesi?!
7 Padarei jį trumpam laikui
mažesnį už angelus,
didybe ir garbe jį apvainikavai,
8 visa pajungei jo valdžiai.*

Jeigu jau visa pajungė, tai nepali-
ko nieko, kas nebūtų jam pajungta.
Vis dėlto dabar mes dar nematome,
jog visa jam pajungta. 9 Tačiau regi-
me tą trumpam laikui padarytą ma-
žesnį negu angelai, kad Dievo malo-
ne už kiekvieną jis paragautų mirties
– Jėzų, už mirties kentėjimus apvaini-
kuotą didybe ir garbe. 10 Tasai, kuriam
ir iš kurio yra Visata, norėjo daugybę
savo vaikų nuvesti į garbę. Todėl jam
derėjo kentėjimais ištobulinti jų iš-
ganymo vadovą. 11 Juk šventintojas ir
šventinamieji – visi kyla iš vieno. To-
dėl jis nesigėdija juos vadinti broliais;
12 jis sako:

*Aš paskelbsiu tavo vardą
savo broliams,
susirinkime tave šlovinsiu giesme.*

13 Ir vėl:

Aš juo pasitikėsiu.

Ir vėl:

*Štai aš ir vaikai,
kuriuos davė man Dievas.*

14 Kadangi vaikų kraujas ir kūnas
bendri, tai ir jis lygiomis juos prisiėmė,
idant mirtimi sunaikintų tą, kuris turė-
jo mirties valdžią, tai yra velnią, 15 ir iš-
vaduotų tuos, kurie, bijodami mirties,
visam gyvenimui buvo patekę į vergiją.
16 Juk iš tiesų jam rūpėjo ne angelai, o
Abraomo palikuonys. 17 Todėl jis turė-
jo visu kuo tapti panašus į brolius, kad
būtų gailestingas ir ištikimas Dievui
vyriausiasis kunigas ir galėtų permal-
dauti už tautos nuodėmes. 18 Pats iš-
kentęs gundymus, jis gali padėti tiems,
kurie yra gundomi.

Kristus viršesnis už Mozę

3 Taigi, šventieji broliai, dangiškojo
pašaukimo dalininkai, įsižiūrėkite
mūsų tikėjimo išpažinimo apaštalą ir
vyriausiąjį kunigą Jėzų, 2 kuris kaip ir

1,10–12 *Ps 102,25-27*
1,13 *Ps 110,1*
2,6–8 *Ps 8,4-6*
2,12 *Ps 22,22*
2,13 *Iz 8,17*
2,13 *Iz 8,18*

*Mozė visuose jo namuose buvo ištiki-
mas jį paskyrusiam. [3] Juk jis yra pripa-
žintas vertu didesnės garbės už Mozę,
kaip didesnės pagarbos vertas statyto-
jas už namą. [4] Mat kiekvieną namą kas
nors stato, o visa ko statytojas yra Die-
vas. [5] **Mozei patikėti visi jo namai* kaip
tarnui, idant paliudytų tai, kas skelbia-
ma. [6] O Kristus viešpatauja jo namuo-
se kaip Sūnus, ir tie namai esame mes,
jeigu išlaikysime tvirtą pasitikėjimą
ir pasididžiavimą viltimi. [7] Taigi anot
Šventosios Dvasios žodžių:

**Jei šiandien išgirsite jo balsą,*
[8] *neužkietinkite savo širdžių*
kaip per maištą, gundymo
dieną dykumoje,
[9] *kur jūsų tėvai gundė*
mane ir mėgino,
nors buvo regėję mano darbus
[10] *per keturiasdešimt metų.*
Todėl aš įnirtau prieš šią
giminę ir pasakiau:
„Visuomet jie klysta širdyje;
jie nepažįsta mano kelių“.
[11] *Taigi aš užsirūstinęs prisiekiau:*
„Jie neįžengs į mano atilsį!“.

[12] Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų
širdyje neužsimegztų netikėjimo pik-
tybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo.
[13] Verčiau raginkite vieni kitus kasdien
– kol dar tebėra šiandien, – kad kurio
iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasta.
[14] Juk mes esame tapę Kristaus dalinin-
kais, jei tik išlaikysime iki galo tvirtą
pirmykštį pasitikėjimą. [15] Juk pasakyta:

**Jei šiandien išgirsite jo balsą,*
neužkietinkite savo širdžių
kaip per maištą.

[16] *Kas gi buvo tie, kurie išgirdę
maištavo? Ar ne visi Mozės išvestie-
ji iš Egipto?! [17] Prieš ką jis buvo įnir-
tęs per keturiasdešimt metų? Argi ne
prieš nusikaltusius, kurių lavonai krito
dykumoje?! [18] O kam prisiekė, jog ne-
įžengs į jo atilsį, jei ne tiems, kurie jo
neklausė?! [19] Taigi matome, kad jie ne-
galėjo įžengti dėl netikėjimo.

Dievo atilsis

4 Dar galioja pažadas leisti įžengti į
jo atilsį, todėl sergėkimės, kad ku-
ris nors iš jūsų nepasirodytų praradęs
tą progą. [2] Mes, kaip ir jie, esame gavę
Gerąją naujieną. Vis dėlto išgirstas žo-
dis neišėjo jiems į naudą, nes jie tikė-
jimu nesijungė su kitais, kurie buvo
girdėję*. [3] O mes, įtikėjusieji, einame į
atilsį, kaip jo pasakyta:

**Todėl aš užsirūstinęs prisiekiau:*
„Jie neįžengs į mano atilsį“.

Tiesa, Dievo darbai buvo užbaigti
nuo pasaulio sutvėrimo; [4] vienoje vie-
toje jis yra pasakęs apie septintąją die-
ną: **Septintąją dieną Dievas ilsėjosi po
visų savo darbų.* [5] Ir vėl anoje vietoje:

**Jie neįžengs į mano atilsį.*

[6] Kadangi kai kuriems skirta įženg-
ti, o tie, kurie pirma gavo Gerąją nau-
jieną, neįžengė dėl neklusnumo, [7] jis ir
vėl nustato dieną – šią dieną, po tiek
laiko kartodamas Dovydo lūpomis, kas
ir kadaise buvo pasakyta:

**Jei šiandien išgirsite jo balsą,*
neužkietinkite savo širdžių.

[8] Jeigu *Jozuė būtų juos įvedęs į atil-
sį, Dievas jau nebūtų kalbėjęs apie kitą,
vėlesnę dieną. [9] Taigi Dievo tautõs dar
laukia šabo poilsis, [10] nes, kas įžengia
į atilsį, ilsisi po savo darbų, panašiai
kaip *Dievas ilsėjosi po savųjų. [11] Tad

3,2 *Sk 12,7*
3,5 *Sk 12,7*
3,7-11 *Ps 95,7-11*
3,15 *Ps 95,7-8*
3,16-18 *Sk 14,1-35*

4,2 Arba: „nes išgirdusiųjų nepersmelkė tikėjimas“.
4,3 *Ps 95,11*
4,4 *Pr 2,2*
4,5 *Ps 95,11*
4,7 *Ps 95,7-8*
4,8 *Įst 31,7; Joz 22,4*
4,10 *Pr 2,2*

stenkimės įžengti į aną atilsį, kad nie-
kas nebenupultų, sekdamas neklus-
niųjų pavyzdžiu.
12 Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas,
aštresnis už bet kokį dviašmenį kalavi-
ją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios
atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų
ir teisia širdies sumanymus bei mintis.
13 Jam nėra jokių paslėptų kūrinių, bet
visa yra gryna ir atidengta akims to, ku-
riam turėsime duoti apyskaitą.

Vyriausiasis kunigas

14 Mes turime didį vyriausiąjį kunigą,
praėjusį pro dangus Dievo Sūnų Jėzų,
taigi tvirtai laikykimės tikėjimo išpa-
žinimo. 15 Mes juk turime ne tokį vy-
riausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjaus-
ti mūsų silpnybių, o kaip ir mes visaip
gundytą, tačiau nenusidėjusį. 16 Todėl
visiškai pasitikėdami artinkimės prie
malonės sosto, kad patirtume gailes-
tingumą ir rastume malonę gauti pa-
galbą deramu laiku.
5 Juk kiekvienas vyriausiasis ku-
nigas imamas iš žmonių ir ski-
riamas atstovauti žmonėms pas Die-
vą, kad atnašautų dovanas ir aukas už
nuodėmes. 2 Jis sugeba užjausti neži-
nančius ir klystančius, nes ir pats yra
apgaubtas silpnumo 3 *ir dėl jo turi
atnašauti aukas tiek už tautos nuodė-
mes, tiek ir už savo. 4 Ir niekas pats ne-
pasiima tos garbės, vien tik tas, kuris
Dievo šaukiamas kaip *Aaronas.
5 Taip pat ir Kristus ne pats sau su-
teikė garbę tapti vyriausiuoju kunigu,
bet tas, kuris jam pasakė:

**Tu esi mano Sūnus,*
šiandien aš tave pagimdžiau.

6 Kitoje vietoje jis sako:

**Tu esi kunigas per amžius*
Melchizedeko būdu.

7 Savo žemiškojo gyvenimo* die-
nomis, garsiai šaukdamas ir liedamas
ašaras, jis siuntė *prašymus bei mal-
davimus tam, kuris galėjo jį išgelbėti
nuo mirties, ir buvo išklausytas dėl
savo pagarbios baimės. 8 Būdamas
Sūnus, jis savo kentėjimuose išmoko
klusnumo 9 ir pasidaręs tobulas, vi-
siems, kurie jo klauso, tapo amžinojo
išganymo priežastimi, 10 Dievo pava-
dintas vyriausiuoju kunigu Melchize-
deko būdu.

Krikščioniškas brandumas

11 Apie tai mums reikėtų daug kalbėti,
ir sunku jums išaiškinti, nes pasidarėte
nerangūs klausyti. 12 Ir nors žiūrint lai-
ko jūs jau turėtumėte būti mokytojai,
iš tiesų reikia, kad jus vėl kas nors pa-
mokytų pagrindinių dalykų apie Die-
vo apreiškimus. *Jūs tapote tokie, ku-
riems reikia pieno, o ne stipraus valgio.
13 Juk kiekvienas, kas minta pienu, dar
neišmano teisumo mokslo, nes tebėra
kūdikis. 14 Tik subrendusiems dera sti-
prus maistas – tiems, kurie pratybomis
išlavino savo pojūčius ir sugeba atskir-
ti gera nuo bloga.
6 Todėl palikę pradinį Kristaus
mokslą kilkime į tobulumą,
užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo
nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu,
2 iš mokymo apie krikštus, rankų už-
dėjimo, mirusiųjų prisikėlimo ir am-
žinojo teismo. 3 Jei Dievas duos, ir tai
padarysime.
4 Kurie kartą jau buvo apšviesti, pa-
ragavo dangaus dovanos, tapo Švento-
sios Dvasios dalininkais, 5 patyrė gerąjį
Dievo žodį bei būsimojo amžiaus ga-
lybę 6 ir nupuolė, tų nebeįmanoma iš
naujo atgaivinti atsivertimui, nes jie
sau kryžiuoja Dievo Sūnų ir išstato jį
paniekai. 7 Jeigu žemė sugeria dažną

5,3 *Kun 9,7*
5,4 *Iš 28,1*
5,5 *Ps 2,7*
5,6 *Ps 110,4*

5,7 Pažod.: „kūno“.
5,7 *Mt 26,36-46; Mk 14,32-42; Lk 22,39-46*
5,12-13 *1 Kor 3,2*

lietų ir iš jos prasikala želmenys, naudingi tiems, kurie ją dirba, tai ji susilaukia Dievo palaimos, [8]bet jeigu ji teželdo erškėčius bei usnis, tai ji niekam tikusi, ant jos krinta *prakeiksmas, ir galiausiai ji bus išdeginta.

[9]Nors šitaip kalbame, bet jums, mylimieji, tikimės geresnių, į išganymą vedančių, dalykų. [10]Dievas nėra neteisingas. Jis nepamirš jūsų darbų, jūsų meilės, kurią parodėte jo vardui, kai tarnavote ir tebetarnaujate šventiesiems. [11]Todėl mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnį uolumą, idant ištobulintų viltį iki galo, [12]kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir ištverme paveldi pažadus.

Dievo priesaika

[13]Kai Dievas davė Abraomui pažadus, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, jis prisiekė savimi [14]ir tarė:

**Iš tiesų, aš laiminte*
palaiminsiu tave,
dauginte padauginsiu tave.

[15]Ir Abraomas, kantriai laukdamas, gavo, kas buvo pažadėta. [16]Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje patvirtinimui imasi priesaikos. [17]Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo valios pastovumą, pridėjo priesaiką. [18]Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, ieškančius prieglobsčio mums duotoje viltyje. [19]Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiskverbiantis pro *uždangą vidun, [20]kur už mus kaip pirmtakas įžengė Jėzus, *tapęs amžiams vyriausiuoju kunigu Melchizedeko būdu.

6,8 *Pr 3,17-18*
6,14 *Pr 22,16-17*
6,19 *Kun 16,2*
6,20 *Ps 110,4*

Kunigas Melchizedekas

7 *Tasai *Melchizedekas, Salemo karalius, Aukščiausiojo Dievo kunigas, sutiko Abraomą, kai jis grįžo, sumušęs karalius, ir palaimino jį.* [2]Abraomas jam *atidavė nuo visko dešimtinę.* Išvertus jo vardą, jis pirmiausia teisumo karalius, paskui Salemo, arba ramybės, karalius, [3]be tėvo, be motinos, be kilmės sąrašo, neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos, panašus į Dievo Sūnų. Jis lieka kunigas per amžius.

[4]Pažvelkite, koks didis tasai, kuriam patriarchas *Abraomas atidavė dešimtinę nuo karo grobio!* [5]*Beje, ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal įstatymą turi teisę imti iš žmonių dešimtinę, tai yra imti iš savo brolių, nors ir jie kilę iš Abraomo giminės. [6]O tas, kuris savęs iš jų nekildino, yra ėmęs dešimtinę iš Abraomo ir palaiminęs tą, kuris turėjo pažadą. [7]Be abejonių, visuomet žemesnį laimina aukštesnis. [8]Ir čia dešimtines ima mirtingi žmonės, o tenai – žmogus, apie kurį paliudyta, jog jis tebegyvenąs. [9]Ir taip sakant per Abraomą ir Levis yra davęs dešimtines, pats būdamas dešimtinių ėmėjas. [10]Žinoma, jis dar tebebuvo strėnose tėvo, kurį pasitiko Melchizedekas.

[11]Jeigu tobulumas būtų buvęs pasiekiamas per levitų kunigystę – o tauta jos pagrindu buvo gavusi Įstatymą, – tai kam dar būtų reikėję iškilti kitam kunigui Melchizedeko būdu ir nesivadinti kunigu Aarono būdu? [12]Juk besikeičiant kunigystei, būtinai keičiasi ir Įstatymas. [13]O tas, apie kurį tai sakoma, priklausė kitai giminei, iš kurios niekas netarnavo aukurui. [14]Aišku, kad mūsų Viešpats buvo kilęs iš Judo giminės, apie kurios kunigus Mozė nieko nėra kalbėjęs.

7,1-2 *Pr 14,17-20*
7,5 *Sk 18,21*

Kristus kaip Melchizedekas

15 Tai dar labiau paaiškėja, kai iškyla ki-
tas kunigas, panašus į Melchizedeką,
16 tapęs kunigu ne kūniško įstatymo
įsakymu, bet nenykstamo gyvenimo
galybe. 17 Juk liudijama:

*Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko būdu.*

18 Šitaip atšaukiamas ankstesnis
įsakymas kaip silpnas ir bergždžias –
19 Įstatymas juk nieko dar nepadarė to-
bulo – ir įvedama geresnė viltis, kuria
priartėjame prie Dievo.

20 Juo labiau, kad tai neįvyko be
priesaikos, nes anie tapdavo kunigais
be priesaikos, 21 o šis su priesaika to,
kuris jam pasakė:

**Viešpats prisiekė, ir jis nesigailės:
tu esi kunigas per amžius!*

22 Taigi Jėzus yra tapęs geresnės
Sandoros laiduotoju.

23 Anų daugelis tapdavo kunigais,
nes mirtis jiems sukliudydavo ilgiau
pasilikti. 24 O kadangi šitas išlieka
per amžius, jis turi neatšaukiamą ku-
nigystę. 25 Todėl jis per amžius gali
išgelbėti tuos, kurie per jį eina prie
Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos už-
tartų.

26 Mums ir derėjo turėti tokį vy-
riausiąjį kunigą: šventą, nekaltą,
tyrą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir iš-
aukštintą virš dangaus. 27 Jam ne-
reikia, kaip kitiems vyriausiesiems
kunigams, kasdien atnašauti aukas
*pirma už savo nuodėmes, paskui už
tautos, nes jis tai atliko vieną kartą
visiems laikams, paaukodamas pats
save. 28 Įstatymas skirdavo vyriau-
siaisiais kunigais žmones su silpny-
bėmis, o po Įstatymo duotos priesai-
kos žodis paskyrė amžiams tobulą
Sūnų.

Kristaus kunigystė

8 Svarbiausia mūsų svarstymuose
tai, kad mes turime tokį vyriausiąjį
kunigą, kuris danguje *atsisėdo Didy-
bės sosto dešinėje 2 kaip einantis ku-
nigystės tarnybą šventojoje vietoje ir
tikrojoje padangtėje, kurią pastatė ne
žmogus, o Viešpats. 3 Kiekvienas vy-
riausiasis kunigas skiriamas atnašau-
ti dovanas ir aukas, tad ir šitas privalo
turėti, ką atnašauti. 4 Jeigu jis būtų že-
mėje, nebūtų kunigas, nes čia jau yra,
kas pagal Įstatymą atnašauja dovanas.
5 Tie žmonės tarnauja dangiškųjų daly-
kų paveikslui ir šešėliui, panašiai kaip
buvo pamokytas Mozė, kai rengėsi sta-
tyti padangtę: **Žiūrėk,* – sakyta jam, –
*kad viską padarytum pagal tą pavyz-
dį, kuris tau buvo parodytas ant kalno.*

6 Dabar jis užima juo prakilnesnę
tarnystę, juo aukštesnės, svaresniais
pažadais besiremiančios Sandoros tar-
pininkas yra.

7 Jeigu pirmoji Sandora būtų buvusi
be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vie-
tos antrajai. 8 Jis sakė peikdamas juos:

**Štai ateis dienos, – sako Viešpats, –
ir aš su Izraelio namais
ir su Judo namais
sudarysiu naują Sandorą.
9 Ne tokią Sandorą,
kokią buvau sudaręs su jų tėvais
tą dieną, kai paėmiau
juos už rankos,
norėdamas išvesti iš Egipto žemės.
Jie neišsaugojo mano Sandoros,
ir aš juos apleidau, –
sako Viešpats. –
10 Ir štai kokia bus Sandora,
kurią sudarysiu su Izraelio namais,
praslinkus anoms dienoms,
– sako Viešpats:
– Aš duosiu savo įstatymus
jų protams*

7,17 *Ps 110,4*
7,21 *Ps 110,4*
7,27 *Kun 9,7*

8,1 *Ps 110,1*
8,5 *Iš 25,40*
8,8-12 *Jer 31,31-34*

ir juos įrašysiu jų širdyse,
aš būsiu jiems Dievas,
o jie bus man tauta.
11 *Ir nė vienas nebemokys*
savo tautiečio
nei savo brolio sakydamas:
„Pažink Viešpatį!“
Jie visi mane pažins
nuo mažiausio iki didžiausio.
12 *Aš atleisiu jiems nedorybes*
ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių.
13 Sakydamas *naują Sandorą*, jis nu-
rodė, kad pirmoji yra pasenusi. O kas
pasensta ir nukaršta, to greit nebeliks.

Kristaus aukos ypatingumas

9 Tiesa, pirmoji Sandora irgi turė-
jo apeiginių nuostatų bei žemišką
šventyklą. 2 *Buvo pastatyta padang-
tė; priešakinė dalis, kur buvo *žvaki-
dė, *stalas ir padėtinės duonos kepa-
lai, vadinosi šventoji. 3 *Už antrosios
uždangos buvo padangtės dalis, vadi-
nama šventų švenčiausioji. 4 Ten sto-
vėjo *auksinis smilkymo aukuras ir iš
visų šonų auksu apmušta *Sandoros
Skrynia, kurioje buvo *aukso ąsotis
su mana, *išsprogusi Aarono lazda ir
*Sandoros plokštės. 5 *Viršum jos buvo
šlovės kerubai, kurie gaubė permalda-
vimo dangtį. Apie tai dabar nėra reika-
lo smulkiau kalbėti.
6 Esant tokiai sąrangai, *į prieki-
nę dalį visuomet eina kunigai atlik-
ti apeigų, 7 *o į antrąją – tik kartą per
metus vienas vyriausiasis kunigas,
ir tai ne be kraujo, kurį atnašauja už
save ir už tautos paklydimus. 8 Šitaip
Šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į
šventovę dar nėra atviras, kol tebe-
stovi priekinė padangtė, 9 kuri yra da-
bartinio laikotarpio įvaizdis*. Joje at-
našaujamos dovanos ir aukos, kurios
aukotojo negali padaryti sąžinėje to-
bulo, 10 bet apima tik valgius, gėrimus
ir įvairius apiplovimus pagal išorinius
potvarkius, tegaliojančius iki atnauji-
nimo meto.
11 Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gė-
rybių kunigas, pro aukštesnę ir tobu-
lesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra
ne šitos kūrinijos, 12 taip pat ne ožių ar
veršių krauju, bet savuoju krauju vieną
kartą visiems laikams įžengė į švento-
vę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą. 13 Ir jei-
gu *ožių bei jaučių kraujas ir *telyčios
pelenai, kuriais apšlakstomi suteptieji,
pašventina ir suteikia kūno švarumą,
14 tai nepalyginti labiau kraujas Kris-
taus, kuris per amžinąją Dvasią paau-
kojo save kaip nesuteptą auką Dievui,
nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties dar-
bų, idant tarnautume gyvajam Dievui.
15 Ir todėl jis yra naujosios Sando-
ros tarpininkas kad įvykus mirčiai,
kuria jis atpirko pirmojoje Sandoroje
padarytus nusižengimus, pašauktieji
gautų žadėtą amžinąjį paveldą. 16 Kur
tik yra *testamentas*, ten būtina įro-
dyti testatoriaus mirtį. 17 Testamentas
įgyja galią mirus jo sudarytojui, o prie
jo gyvos galvos testamentas negalio-
ja. 18 Štai kodėl ir pirmoji Sandora ne-
buvo įsteigta be kraujo. 19 *Paskelbęs
tautai visus Įstatymo nuostatus, Mozė
ėmė veršių bei ožių kraujo su vande-
niu ir purpurinės vilnos su yzopu ir
apšlakstė pačią knygą bei visą tautą,

9,2 *Iš 26,1-30*
9,2 *Iš 25,31-40*
9,2 *Iš 25,23-30*
9,3 *Iš 26,31-33*
9,4 *Iš 30,1-6*
9,4 *Iš 25,10-16*
9,4 *Iš 16,33*
9,4 *Sk 17,8-10*
9,4 *Iš 25,16; Įst 10,3-5*
9,5 *Iš 25,18-22*
9,6 *Sk 18,2-6*
9,7 *Kun 16,2-34*

9,9 Gr. „parabolė“.
9,13 *Kun 16,15-16*
9,13 *Sk 19,9.17-19*
9,19-20 *Iš 24,6-8*

20 tardamas: *Tai yra kraujas Sandoros,*
kurią priimti įsakė jums Dievas! 21 *Jis
apšlakstė krauju ir padangtę bei visus
apeigų indus. 22 Taip pat bemaž viskas
pagal Įstatymą apvaloma krauju, ir *be
kraujo praliejimo nėra atleidimo.
23 Taigi buvo būtina šitaip apvalyti
dangiškųjų dalykų atvaizdus, o pačius
dangaus dalykus – geresnėmis auko-
mis negu šitos. 24 Mat Kristus įžengė
ne į rankų darbo šventovę – tikrosios
atvaizdą, bet į patį dangų, kad nuo da-
bar mus užtartų, stovėdamas priešais
Dievo veidą. 25 Ir įžengė ne tam, kad
pakartotinai atnašautų save, kaip daro
vyriausiasis kunigas, kuris kasmet įei-
na į šventąją vietą su svetimu krauju;
26 tuomet Kristui būtų reikėję daugelį
kartų kentėti nuo Pasaulio sutvėrimo.
Bet dabar jis vieną kartą visiems lai-
kams pasirodė amžių pabaigoje, kad
save aukodamas sunaikintų nuodėmę.
27 Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą
mirti ir stoti į teismą, 28 taip ir Kristus,
vieną kartą paaukotas, *kad nuimtų
visų nuodėmes, antrą kartą pasirodys
ne dėl nuodėmių, bet jo laukiančiųjų
išganymui.

Kristaus aukos viršenybė

10 Kadangi Įstatymas turi tiktai
būsimųjų gėrybių šešėlį, o ne
patį dalykų vaizdą, jis niekuomet ne-
gali tomis pačiomis atnašomis, kurios
kasmet vis aukojamos ir aukojamos,
tobulų padaryti tų, kurie artinasi prie
Dievo. 2 Argi tos aukos nesiliautų, jei-
gu aukotojai, vienąkart apvalyti, dau-
giau nebejaustų sąžinėje nusikaltimo?
3 Priešingai, jos metai iš metų primena
nuodėmes. 4 Juk neįmanoma, kad jau-
čių ir ožių kraujas panaikintų nuodė-
mes. 5 Todėl ateidamas į pasaulį jis by-
loja:

**Aukų ir atnašų tu nebenori,*
bet paruošei man kūną.
6 *Tau nepatiko deginamosios aukos*
ir aukojimai už nuodėmes.
7 *Tuomet aš tariau:*
štai ateinu, kaip knygos ritinyje
apie mane parašyta,
vykdyti tavo, o Dieve, valios!
8 Anksčiau pasakęs: *Aukų ir atna-
šų, deginamųjų aukų ir aukų už nuo-
dėmes tu nebenori, nemėgsti* – o jos at-
našaujamos pagal Įstatymą, – 9 paskui
jis paskelbė: *Štai ateinu vykdyti tavo
valios.*
Jis panaikina viena, idant nustaty-
tų kita. 10 Dėlei tos valios esame Jėzaus
Kristaus kūno atnašavimu vieną kartą
pašventinti visiems laikams.
11 *Kiekvienas kunigas kasdien sto-
ja tarnauti ir daug kartų atnašauja tas
pačias aukas, kurios niekuomet ne-
gali panaikinti nuodėmių. 12 O šitas,
paaukojęs vienintelę auką už nuodė-
mes, amžiams *atsisėdo Dievo deši-
nėje 13 laukdamas, kol jo priešai bus
patiesti tarsi pakojis po jo kojų. 14 Vie-
nintele atnaša jis šventinamuosius
padarė tobulus amžiams. 15 Tai mums
liudija ir Šventoji Dvasia. Ji yra pasa-
kiusi:
16 **Štai Sandora, kurią aš*
su jais sudarysiu
praslinkus anoms dienoms,
– sako Viešpats:
– Aš duosiu savo įstatymus
jų širdims
ir juos įrašysiu jų mintyse,
17 *ir* daugiau nebeprisiminsiu*
jų nuodėmių
nei jų nedorybių.
18 O kur jos atleistos, ten nebereikia
aukos už nuodėmes.

9,21 *Kun 8,15*
9,22 *Kun 17,11*
9,28 *Iz 53,12*

10,5-7 *Ps 40,7-9*
10,11 *Iš 29,38*
10,12-13 *Ps 110,1*
10,16 *Jer 31,33*
10,17 *Jer 31,34*

Ištikimybė tikėjimui

19 Taigi, broliai, dėl Jėzaus kraujo įgavę
pasitikėjimo įžengti į šventovę 20 nauju
ir gyvu keliu, jo atvertu mums pro už-
dangą, tai yra per jo kūną, 21 turėdami
didį kunigą Dievo Namams, 22 ateikime
su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, *apvalę
širdis nuo nešvarios sąžinės ir nuplovę
kūną švariu vandeniu! 23 Išlaikykime
nepajudinamą vilties išpažinimą, nes
ištikimas tas, kuris yra davęs pažadus;
24 sergėkime vieni kitus, skatindami
mylėti ir daryti gerus darbus. 25 Ne-
praleiskime savųjų susirinkimų, kaip
kai kurie yra pratę, bet raginkime vieni
kitus juo labiau, juo aiškiau įžvelgiate
besiartinančią dieną.

26 O jeigu gavę aiškų tiesos paži-
nimą, mes sąmoningai darome nuo-
dėmes, tuomet jokiõs aukõs už nuo-
dėmes nebelieka, 27 ir tėra kažkoks
baisus laukimas teismo ir *naikinan-
čios ugnies, kuri praris priešininkus.
28 *Kas pamina Mozės Įstatymą, tas be
jokio pasigailėjimo *turi mirti, dviem ar
trim liudytojams paliudijus.* 29 Tik pa-
galvokite, kokiõs dar sunkesnės baus-
mės nusipelnys tas, kuris sutrypia Die-
vo Sūnų, išniekina *Sandoros kraują,
kuriuo buvo pašventintas, ir įžeidžia
malonės Dvasią! 30 Juk žinome, kas yra
pasakęs:

**Mano kerštas, ir aš atsilyginsiu.*

Ir vėl:

**Viešpats teis savo tautą.*

31 Baisu pakliūti į gyvojo Dievo ran-
kas!

32 Prisiminkite ankstesnes dienas,
kada jūs apšviesti ištvėrėte didžią ken-
tėjimų kovą, 33 tiek patys išstatyti vie-
šam pajuokimui ir smurtui, tiek bū-
dami bendrininkai tų, kurie taip buvo
skriaudžiami. 34 Jūs kentėjote drauge
su kaliniais ir linksmai sutikote savo
turto išplėšimą, žinodami, jog turite
geresnį ir nenykstantį lobį. 35 Tad ne-
pameskite savo pasitikėjimo, už kurį
skirtas didelis atlygis! 36 Taip, reikia
jums ištvermės, kad įvykdę Dievo valią
gautumėte, kas pažadėta.

37 **Juk dar trumpa,*
trumpa valandėlė,
ir ateis laukiamasis, ir neužtruks.
38 **Mano teisusis gyvens tikėjimu,*
ir jeigu jis bailiai pasitrauktų,
mano siela juo nebesigėrės.

39 Tačiau mes nesame bailūs pabė-
gėliai savo pražūčiai, bet laikomės ti-
kėjimo, kad išgelbėtume savo sielas.

Protėvių tikėjimo pavyzdžiai

11 Tikėjimas laiduoja mums tai, ko
viliamės, įrodo tikrovę, kurios
nematome. 2 Per jį protėviai gavo gerą
liudijimą. 3 Tikėjimu suvokiame, kad
*pasauliai buvo sutverti Dievo žodžiu,
būtent iš neregimybės atsirado regima.

4 *Tikėdamas Abelis atnašavo ver-
tesnę auką negu Kainas, ir tikėjimas jį
paliudijo esant teisų, nes pats Dievas
patvirtino jo dovanas. Dėl tikėjimo jis
ir miręs tebekalba.

5 *Tikėdamas Henochas buvo per-
keltas, kad neregėtų mirties, ir žmo-
nės jo neberado, nes Dievas jį perkėlė.
Mat prieš perkeliamas gavo liudijimą,
jog patikęs Dievui. 6 Juk be tikėjimo
neįmanoma patikti Dievui. Kas artina-
si prie Dievo, tam būtina tikėti, kad jis
yra ir jo ieškantiems atsilygina. 7 Dėl ti-
kėjimo gavęs apreiškimą apie tuo metu
nematomus dalykus, *Nojus su baime

10,22 *Kun 8,30; Ez 36,25*
10,27 *Iz 26,11*
10,28 *Įst 17,6; 19,15*
10,29 *Iš 24,8*
10,30 *Įst 32,35*
10,30 *Įst 32,36*
10,37-38 *Hab 2,3-4*
10,38 *Rom 1,17; Gal 3,11*
11,3 *Pr 1,1; Ps 33,6.9; Jn 1,3*
11,4 *Pr 4,3-10*
11,5 *Pr 5,21-24*
11,7 *Pr 6,13-22*

pasistatė laivą savo šeimynai išgelbėti;
tikėdamas jis pasmerkė pasaulį ir pa-
veldėjo tikėjimo teisumą.
8 *Tikėdamas Abraomas paklausė
šaukimo keliauti į šalį, kurią turėjo
paveldėti, ir išvyko nežinodamas, kur
einąs. 9 *Tikėdamas jis apsigyveno pa-
žadėtoje žemėje tartum svetimoje, įsi-
kūręs palapinėse su Izaoku ir Jokūbu,
to paties pažado paveldėtojais. 10 Mat
jis laukė miesto su tvirtais pamatais,
kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas.
11 *Tikėdama ir pati Sarà, nevaisinga ir
nebe to amžiaus, gavo galią susilaukti
palikuonies, nes pasitikėjo tuo, kuris
buvo davęs pažadą. 12 Todėl iš vieno
vyro, ir dar apmirusio, gimė palikuo-
nys, gausūs *tartum dangaus žvaigž-
dės ir nesuskaitomi kaip jūros pakran-
tės smiltys.
13 Jie visi mirė tikėdami, dar negavę
pažadėtųjų dalykų, tik iš tolo juos re-
gėdami, sveikindami ir *išpažindami,
jog jie žemėje svečiai ir ateiviai. 14 Taip
kalbėdami jie duoda suprasti, jog ieš-
ko tėvynės. 15 Jeigu jie būtų minėję aną,
iš kurios iškeliavo, jie būtų turėję lai-
ko sugrįžti atgal. 16 Bet dabar jie trośko
geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios.
Todėl Dievui negėda vadintis jų Dievu:
jis parengė jiems Miestą!
17 *Tikėdamas Abraomas atnašavo
Izaoką, kai buvo mėginamas. Jis ryžo-
si paaukoti net viengimį sūnų – jis, ku-
ris buvo gavęs pažadus, 18 kuriam buvo
pasakyta: **Tau bus duoti palikuonys iš
Izaoko.* 19 Jis suprato, kad Dievui įma-
noma prikelti net mirusius, todėl atga-
vo sūnų kaip įvaizdį. 20 *Taip pat Izao-
kas tikėdamas laimino ateičiai Jokūbą
ir Ezavą. 21 *Tikėdamas Jokūbas mirties
valandą palaimino kiekvieną Juozapo
sūnų ir *parimo ant savo lazdos drūt-
galio.* 22 *Tikėdamas merdintis Juoza-
pas paminėjo Izraelio vaikų išėjimą ir
davė nurodymų dėl savo palaikų.
23 Tikėdami *tris mėnesius slėpė
gimusį Mozę gimdytojai, nes matė,
koks kūdikėlis dailus, ir *nepabūgo
valdovo įsakymo. 24 *Užaugęs Mozė
tikėdamas atsisakė vadintis faraono
dukters sūnumi. 25 *Jis* verčiau pasi-
rinko su Dievo tautą kęsti priespau-
dą, negu laikinai džiaugtis nuodėmės
malonumais. 26 Jis Mesijo paniekini-
mą laikė didesniu lobiu negu Egipto
turtus, nes žvelgė į atpildą. 27 Tikė-
damas *jis paliko Egiptą ir nepabūgo
karaliaus rūstybės. *Jis* liko nepajudi-
namas, tarsi regėtų Neregimąjį. 28 *Ti-
kėdamas jis šventė Velykas* ir šlakstė
krauju, kad angelas naikintojas ne-
paliestų jų pirmagimių. 29 *Tikėdama
tauta perėjo per Raudonąją jūrą tar-
tum per sausumą, o tai daryti mėgi-
nantys egiptiečiai prigėrė.
30 *Tikėjimu buvo sugriauti Jeri-
cho mūrai po septynių dienų žygiavi-
mo aplinkui. 31 Dėl tikėjimo paleistuvė
*Rahabà nepražuvo kartu su neklus-
niaisiais, nes *buvo taikingai priėmusi
žvalgus.
32 Ką dar pasakyti? Man neužtek-
tų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie

11,8 *Pr 12,1-5*
11,9 *Pr 35,27*
11,11 *Pr 18,11-14; 21,2*
11,12 *Pr 15,5; 22,17; 32,12*
11,13 *Pr 23,4; 1 Met 29,15; Ps 39,12*
11,17 *Pr 22,1-14*
11,18 *Pr 21,12*
11,20 *Pr 27,27-29.39-40*
11,21 *Pr 47,31–48,20*
11,22 *Pr 50,24-25; Iš 13,19*
11,23 *Iš 2,2*
11,23 *Iš 1,22*
11,24 *Iš 2,10-12*
11,27 *Iš 2,15*
11,28 *Iš 12,21-30*
11,28 ST – Pascha.
11,29 *Iš 14,21-31*
11,30 *Joz 6,12-21*
11,31 *Joz 6,22-25*
11,31 *Joz 2,1-21*

Gedeoną, *Baraką, *Samsoną, *Jeftę*, *Dovydą, *Samuelį ir pranašus,
[33] kurie tikėdami užkariavo karalystes, įvykdė teisingumą, įgijo pažadus, *užčiaupė liūtams nasrus,
[34] *užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų, atsigavo iš silpnumo, tapo galiūnais kovoje, privertė bėgti svetimųjų pulkus.
[35] *Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, kiti leidosi kankinami ir atsisakė laisvės, kad laimėtų prakilnesnį prisikėlimą.
[36] Dar kiti turėjo iškęsti patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir *kalėjimą.
[37] *Jie buvo akmenimis mušami, pjūklais pjaustomi, kalavijo kirčiais žudomi, klajojo prisidengę avikailiais ar ožkenomis, vargo, kentė priespaudą ir kankinimus.
[38] Jie, kurių pasaulis nebuvo vertas, slapstėsi dykumose, kalnuose, olose ir žemės plyšiuose.

[39] Ir jie visi, nors dėl tikėjimo buvo gerai įvertinti, nesulaukė to, kas buvo pažadėta,
[40] nes Dievas geresniuosius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą.

12 Todėl ir mes, šitokio debesies liudytojų apsupti, nusimeskime visas naštas bei nuodėmės pinkles ir ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse,
[2] žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir ištobulintoją Jėzų. Jis vietoj sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.
[3] Apsvarstykite, kaip jis iškentė nuo nusidėjėlių tokį priešgyniavimą, kad nepailstumėte ir nesuglebtumėte dvasia!
[4] O jums dar ir neteko priešintis iki kraujo, grumiantis su nuodėme.

Tėviškas Dievo auklėjimas

[5] Nejaugi būsite užmiršę paguodos žodžius, pasakytus jums kaip sūnums:

**Mano sūnau,*
nepaniekink Viešpaties auklybos
ir nenusimink jo baramas,
[6] *nes Dievas griežtai*
auklėja, ką myli,
ir plaka kiekvieną sūnų,
kurį priglaudžia.

[7] Jums reikia pakentėti dėl drausmės. Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis. O kurio gi sūnaus tėvas griežtai neauklėja?!
[8] Bet jeigu jūs be drausmės, kuri visiems privaloma, vadinasi, jūs ne sūnūs, o pavainikiai.
[9] Jau mūsų kūno tėvai mus pabausdavo, ir mes juos gerbėme. Tad argi nebūsime dar klusnesni dvasių Tėvui, kad gyventume?!
[10] Juk anie savo nuožiūra mus drausmino nedaugeliui dienų, o šis tai daro mūsų labui, kad taptume jo šventumo dalininkais.
[11] Beje, kiekviena auklyba tam kartui atrodo ne linksma, o karti, bet vėliau ji atneš taikingų teisumo vaisių auklėtiniams.
[12] *Todėl pakelkite nuleistas rankas, ištieskite pasilpusius kelius
[13] ir *vaikščiokite, palikdami tiesius pėdsakus, kad kas luoša, neišnirtų, bet verčiau sugytų.

[14] Siekite santaikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties.
[15] Žiūrėkite, kad kas nors nenustotų Dievo malonės, *kad kokia *karti žalinga šaknis neišleistų daigų*

11,32 *Ts 6,11–8,32*
11,32 ST – Gideonas.
11,32 *Ts 4,6–5,31*
11,32 *Ts 13,2–16,31*
11,32 *Ts 11,1–12,7*
11,32 ST – Iftachas.
11,32 *1 Sam 16,1–1 Kar 2,11*
11,32 *1 Sam 1,1–25,1*
11,33 *Dan 6,1-27*
11,34 *Dan 3,1-30*
11,35 *1 Kar 17,17-24; 2 Kar 4,25-37*
11,36 *1 Kar 22,26-27; 2 Met 18,25-26; Jer 20,2; 37,15; 38,6*
11,37 *2 Met 24,21*

12,5-6 *Job 5,17; Pat 3,11-12*
12,12 *Iz 35,3*
12,13 *Pat 4,26*
12,15 *Įst 29,18*

ir daugelis ja nesusiterštų, [16] kad neatsirastų ištvirkėlių ir šventenybių niekintojų kaip Ezavas, *už valgio kąsnį pardavęs pirmagimio teises. [17] *Jūs žinote, kad jis ir paskui, norėdamas gauti palaiminimą, buvo atmestas ir nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.

Senoji ir Naujoji Sandoros

[18] *Jūs prisiartinote ne prie apčiuopiamo ir ugnimi liepsnojančio kalno ar prie audringos tamsos, ar ūkanų, ar viesulo, [19] ar trimito skardesio, ar žodžių skambesio, kurį išgirdę žmonės meldė daugiau jiems nebekalbėti. [20] Mat jie negalėjo pakelti įsakymo: **Net jeigu gyvulys paliestų kalną, jis turi būti užmuštas akmenimis.* [21] Anas reginys buvo toks baisus, jog Mozė pasakė: *„*Bijau* ir visas drebu!“ [22] Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės, prie nesuskaitomų tūkstančių angelų ir iškilmingojo sambūrio, [23] prie danguje įrašytųjų pirmagimių Bažnyčios, prie visų Teisėjo Dievo, prie ištobulintų teisiųjų dvasių [24] ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus bei prie apšlakstymo krauju, kuris byloja geriau už *Abelio kraują.

Ištikimybė Jėzaus Sandorai

[25] Žiūrėkite, kad neatstumtumėte kalbančiojo, nes jeigu anie neišsisuko, kai atmetė tą, kuris žemėje davė įspėjimų, tai juo labiau neišsisuksime mes, nusigręžę nuo to, kuris kalba *iš dangaus. [26] Jo balsas anuomet drebino žemę, o dabar jis žada: **Aš dar kartą sudrebinsiu* ne tik *žemę*, bet ir *dangų!* [27] Žodžiai *dar kartą* rodo, kad sudrebintieji dalykai kaip sutvertieji bus permainyti, kad pasiliktų tai, kas nesudrebinama. [28] Todėl gaudami nepajudinamą karalystę, būkime dėkingi ir deramai tarnaukime Dievui su pagarba ir baime, [29] nes mūsų **Dievas yra ryjanti ugnis.*

13

Teišsilaiko [tikėjimo] brolių meilė. [2] Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, *patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus. [3] Prisiminkite kalinius, tarsi patys būtumėte kartu įkalinti, prisiminkite skriaudžiamuosius, nes patys tebesate kūne. [4] Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas. O ištvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas. [5] Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Dievas yra pasakęs: **Niekada aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu.* [6] Todėl galime su pasitikėjimu tarti:

**Viešpats mano gelbėtojas*
– aš nebijosiu!
Ką man gali padaryti žmogus?!

[7] Atsiminkite savo vadovus, kurie jums paskelbė Dievo žodį. Įsižiūrėkite į jų gyvenimo pabaigą, sekite jų tikėjimu. [8] Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius. [9] Nesiduokite suvedžiojami įvairių svetimų mokslų. Gera, kai širdis sustiprinta malonės, o ne valgių, nedavusių naudos tiems, kurie laikėsi nuostatų dėl jų vartojimo. [10] Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tebetarnauja padangtei. [11] Juk kūnai gyvulių, kurių kraujas vyriausiojo kunigo įnešamas į šventovę

12,16 *Pr 25,29-34*
12,17 *Pr 27,30-40*
12,18-19 *Iš 19,16-22; 20,18-21; Įst 4,11-12; 5,22-27*
12,20 *Iš 19,12-13*
12,21 *Įst 9,19*
12,24 *Pr 4,10*
12,25 *Iš 20,22*
12,26 *Ag 2,6*
12,29 *Įst 4,24*
13,2 *Pr 18,1.8; 19,1-3*
13,5 *Įst 31,6.8; Joz 1,5*
13,6 *Ps 118,6*

aukai už nuodėmes, sudeginami *už
stovyklos. [12] Todėl ir Jėzus, norėda-
mas savo krauju pašventinti tautą,
kentėjo už miesto vartų. [13] Taigi išeiki-
me jo pasitikti už stovyklos ir prisiim-
kime jo paniekinimą. [14] Čia mes netu-
rime išliekančio miesto, bet ieškome
būsimojo. [15] Tad per jį visuomet atna-
šaukime Dievui šlovinimo auką, tai
yra jo vardą garbinančių lūpų vaisių.
[16] Nepamirškite daryti gera ir dalytis
su kitais geru, nes tokiomis aukomis
patiksite Dievui.

[17] Klausykite savo vadovų ir būkite
jiems atsidavę, *nes jie budi jūsų sielų*
labui, būdami atsakingi už jas; tada jie
tai darys su džiaugsmu, o ne dūsau-
dami, nes tai nebūtų jums naudinga.
[18] Melskite už mus, nes mes esame įsi-
tikinę turį ramią sąžinę ir norį visame
kame dorai elgtis. [19] Itin prašau melsti,
kad būčiau greičiau jums sugrąžintas.

[20] Ramybės Dievas, amžinosios
Sandoros krauju išvedęs iš numirusių
didįjį avių Ganytoją – mūsų Viešpatį
Jėzų, [21] tepadaro jus tinkamus viskam,
kas gera, idant vykdytumėte jo valią;
tenuveikia mumyse, kas jo akims pa-
tinka per Jėzų Kristų. Jam šlovė per
amžių amžius! Amen.

[22] Aš maldauju jus, broliai, kantriai
priimkite šį paraginimo žodį: juk pa-
rašiau jums trumpai. [23] Žinokite, kad
mūsų brolis Timotiejus yra išleistas
laisvėn. Jei jis greičiau atvyks, aš su juo
pamatysiu ir jus.

Sveikinimai

[24] Sveikinkite visus savo vadovus ir vi-
sus šventuosius. Jus sveikina broliai iš
Italijos. [25] Malonė teesie su jumis vi-
sais!

13,11 *Kun 16,27*

JOKŪBO LAIŠKAS

Jokūbo laiškas (gr. *iakōbou epistolē*, lot. *epistula jacobi / iacobi*) parašytas Jokūbo ir tradicijos siejamas su Jeruzalės bendruomenės vadovu, vadinamu Viešpaties broliu (80–90 m. po Kr.), adresuotas, matyt, tarp graikų gyvenantiems hebrajams.

Laišką galima suskirstyti į tris dalis. Pirma (sk. 1) ir trečia dalis (3,13–5,20) iš tikrųjų yra aiškios sąrangos neturintys išminties posakių rinkiniai. Antroje dalyje (2,1–3,12) raginama neniekinti vargdienių ir neaukštinti turtuolių (2,1–13), reikalaujama tikėjimo ir darbų vienybės (2,14–26) ir smerkiamas nepažabotas liežuvis (3,1–12).

Nors Jėzaus autoritetu čia tiesiogiai nesiremiama, laiške girdėti evangelijose užrašytų jo posakių aidas.

Išmėginimų prasmė

1 *Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus tarnas, siunčia sveikinimus dvylikai giminių išeivijoje.
2 Laikykite, broliai, tikru džiaugs-
mu, kad pakliūvate į visokius išmėgini-
mus. 3 Supraskite: jūsų tikėjimo išmė-
ginimas gimdo ištvermę, 4 o ištvermė
tesubręsta darbu, kad jūs taptumėte
tobuli, subrendę ir nieko nestokojantys.
5 Jei kuriam iš jūsų trūksta išmin-
ties, teprašo Dievą, kuris visiems
dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir
jam bus suteikta. 6 Tegul prašo tikė-
damas, nė kiek neabejodamas, nes
abejojantis žmogus panašus į jūros
bangas, varinėjamas ir blaškomas
vėjo. 7 Toksai žmogus tegul nemano
ką nors gausiąs iš Viešpaties – 8 toks
dvilypis, visuose savo keliuose nepastovus žmogus.
9 Tegul didžiuojasi suvargęs bro-
lis savo išaukštinimu, 10 o turtingasis
savo pažeminimu, nes jis *išnyks kaip
lauko gėlė. 11 Juk pakyla kaitri saulė, iš-
džiovina žolyną, ir jo žiedas nubyra, jo
išvaizdos grožybė pranyksta. Taip sunyks ir turtuolis savo keliuose.
12 Palaimintas žmogus, kuris ištve-
ria išmėginimą, nes kai bus ištirtas, jis
gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas yra
pažadėjęs jį mylintiems.
13 Ir nė vienas gundomas tenesako:
„Aš esu Dievo gundomas". Dievas ne-
gali būti gundomas į pikta ir pats nieko
negundo. 14 Kiekvienas yra gundomas,
savo geismo pagrobtas ir suviliotas.
15 Paskui įsiliepsnojęs geismas pagim-
do nuodėmę, o subrandinta nuodėmė
gimdo mirtį.
16 Nesiduokite suklaidinami, mano
mylimi broliai! 17 Kiekvienas geras da-
vinys ir tobula dovana ateina iš aukš-
tybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo,
kuriame nėra jokių atmainų ir jokių
sambrėškų. 18 Savo valia jis pagimdė
mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi jo
kūrinių pirmienos.

Tikrasis pamaldumas

19 Žinokite, mano mylimi broliai: kie-
kvienas žmogus tebūna greitas klau-
sytis, bet lėtas kalbėti, lėtas pykti.
20 Žmogaus rūstybė nedaro Dievo tei-
sumo. 21 Todėl atsižadėję bet kokios
netyrybės bei piktybių gausos, su

1,1 *Mt 13,55; Mk 6,3; Apd 15,13; Gal 1,19*
1,10-11 *Iz 40,6-7*

romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris
gali išgelbėti jūsų sielas. 22 Būkite žo-
džio vykdytojai, o ne vien klausytojai,
apgaudinėjantys patys save. 23 Jei kas
tėra žodžio klausytojas, o ne vykdyto-
jas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi
savo gimtąjį veidą veidrodyje. 24 Pasi-
žiūrėjo ir nuėjo, ir bematant pamiršo,
koks buvo. 25 Bet kas geriau įsižiūri į to-
buląjį laisvės Įstatymą ir jo laikosi, kas
tampa nebe užuomarša klausytojas, o
darbo vykdytojas, tas bus palaimintas
už savo darbą.

26 Jei kas mano esąs pamaldus ir ne-
pažaboja savo liežuvio, bet apgaudinė-
ja savo širdį, to pamaldumas tuščias.
27 Tyras ir nesuteptas pamaldumas
Dievo, mūsų Tėvo, akyse yra rūpintis
našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte ir
sergėti save nesuterštą šiuo pasauliu.

Venkite šališkumo

2 Mano broliai, nesutepkite mūsų
šlovingojo Viešpaties Jėzaus Kris-
taus tikėjimo atsižvelgimu į asmenis.
2 Štai į jūsų susirinkimą ateina žmogus,
auksiniais žiedais apsimaustęs, pui-
kiais drabužiais pasipuošęs, taip pat
įžengia vargdienis apskurusiu apdaru.
3 Jūs šokinėjate apie tą, kuris puošniai
apsirengęs, ir sakote: „Atsisėsk čia pa-
togiai", o vargdieniui tariate: „Pastovėk
ten", arba: „Sėskis prie mano kojų".
4 Argi jūs nesate šališki, argi netampa-
te kreivais sumetimais besivadovau-
jančiais teisėjais? 5 Paklausykite, mano
mylimieji broliai: ar Dievas neišsirinko
pasaulio akyse vargdienių, kad jie būtų
turtingi tikėjimo ir paveldėtų karalys-
tę, pažadėtą jį mylintiems? 6 O jūs pa-
niekinote vargšą! Argi ne turtuoliai jus
vargina, ar ne jie tampo jus po teismus?
7 Ar ne jie piktžodžiauja tam gražiam
vardui, kuriuo esate pavadinti?!

8 Jeigu tik vykdote karališkąjį Įstaty-
mą, kaip Raštas reikalauja: **Mylėk savo
artimą, kaip save patį*, jūs gerai daro-
te, 9 bet jeigu pataikaujate atskiriems
asmenims, darote nuodėmę ir esate
Įstatymo kaltinami kaip nusižengė-
liai. 10 Mat kas laikosi viso Įstatymo,
bet nusižengia vienu dalyku, tas lieka
kaltas ir dėl visų. 11 Juk tasai, kuris yra
pasakęs: **Nesvetimauk!* – taip pat yra
pasakęs: **Nežudyk!* Jei nesvetimauji,
bet žudai, vis tiek esi Įstatymo laužy-
tojas. 12 Taip kalbėkite ir taip darykite,
kaip tie, kurie bus teisiami pagal lais-
vės Įstatymą. 13 Teismas negailestingas
tam, kuris nevykdė gailestingumo. O
gailestingumas didžiuojasi prieš teis-
mą.

Tikėjimas ir darbai

14 Kas iš to, mano broliai, jei kas sako-
si turįs tikėjimą, bet neturi darbų?!
Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? 15 Jei bro-
lis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja
kasdienio maisto, 16 ir kas nors iš jūsų
jiems tartų: „Keliaukite sveiki, sušilki-
te, pasisotinkite", o neduotų, ko reikia
jų kūnui, kas iš tų žodžių?!

17 Taip pat ir tikėjimas: jei netùri dar-
bų, jis savyje miręs.

18 Priešingai, kitas pasakys: „Tu turi
tikėjimą, o aš turiu darbus". Parodyk
man be darbų savo tikėjimą, o aš tau
darbais parodysiu savo tikėjimą. 19 Tu
tiki, jog yra vienas Dievas? Gerai da-
rai! Bet ir demonai tiki ir dreba. 20 Ar
nori žinoti, neišmintingas žmogau,
kad tikėjimas be darbų nevaisingas?
21 *Argi ne darbais buvo nuteisintas
mūsų tėvas Abraomas, aukodamas
savo sūnų Izaoką ant aukuro? 22 Ma-
tai, tikėjimas veikė kartu su jo dar-
bais, ir darbai tikėjimą padarė tobulą.
23 Taip išsipildė Rašto posakis: **Abra-
omas patikėjo Dievu, ir tai buvo jam*

2,8 *Kun 19,18*

2,11 *Iš 20,14; Įst 5,18*

2,11 *Iš 20,13; Įst 5,17*

2,21 *Pr 22,1-13*

2,23 *Pr 15,6; Gal 3,6*

įskaityta teisumu, o *jis pramintas
Dievo bičiuliu. 24 Matote, kad žmogus
nuteisinamas darbais, o ne vienu tikė-
jimu. 25 *Taip pat ir paleistuvė Rahaba:
argi ji ne darbais buvo nuteisinta, kai
priėmė pasiuntinius ir kitu keliu juos
išleido? 26 Kaip kūnas be dvasios miręs,
taip ir tikėjimas be darbų negyvas.

Nepažabotas liežuvis

3 Mano broliai, nesistenkite dauge-
lis būti mokytojais. Žinokite, kad
mūsų laukia griežtesnis teismas. 2 Juk
mes visi dažnai nusižengiame.

Kas nenusideda kalbėdamas, tas yra
tobulas žmogus; jis sugebės pažabo-
ti ir visą kūną. 3 Jei mes įbrukame žąs-
lus arkliams į nasrus, kad mums pa-
klustų, mes suvaldome ir visą jų kūną.
4 Štai kad ir laivai: nors jie tokie dideli
ir smarkių vėjų genami, mažytis vai-
ras juos pakreipia, kur nori vairinin-
kas. 5 Taip pat ir liežuvis yra mažas na-
rys, bet moka girtis didžiais dalykais.
Žiūrėkite, kokia maža ugnelė padega
didžiausią girią; 6 ir liežuvis yra ugnis,
nedorybės visetas. Liežuvis glūdi tarp
mūsų narių, suteršia visą kūną, pade-
ga visą gyvenimo ratą, patsai pragaro
padegtas. 7 Kiekvieną žvėrių, paukščių,
šliužų ir jūros gyvūnų padermę tramdo
ir sutramdo žmonių padermė. 8 O lie-
žuvio joks žmogus nepajėgia suvaldyti;
jis lieka vis nerimstanti blogybė, pilna
mirtinų nuodų. 9 Juo šloviname Viešpa-
tį, savo Tėvą, ir juo keikiame žmones,
kurie *sutverti panašūs į Dievą. 10 Iš
tų pačių lūpų plaukia ir laiminimas, ir
prakeikimas. Bet taip, mano broliai, ne-
turi būti! 11 Nejaugi šaltinis iš tos pačios
versmės lieja saldų ir kartų vandenį?
12 Argi gali, broliai, figmedis išaugin-
ti alyvas, o vynmedis figas? Taip pat ir
sūrus vanduo negali duoti saldaus.

Tikroji išmintis

13 Kas tarp jūsų išmintingas ir patyręs?
Teparodo savo kilnų elgesį išmintingo
švelnumo darbais. 14 Bet jeigu jūs savo
širdyje puoselėjate kartų pavydą ir sava-
naudiškumą, tai nesigirkite ir nemeluo-
kite tiesai. 15 Tai nėra išmintis, nužengu-
si iš aukštybių, bet žemiškas, gyvuliškas
ir demoniškas gudrumas. 16 Kur pavy-
das ir savanaudiškumas, ten ir netvarka
bei įvairūs nedori darbai. 17 Iš aukštybių
kilusi išmintis pirmiausia yra tyra, pas-
kui taikinga, maloninga, klusni, pilna
gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka,
nuoširdi. 18 O teisumo vaisius sėjamas
ramybėje tiems, kurie neša ramybę.

Santarvės reikalas

4 Iš kur atsiranda karai, iš kur tarp
jūsų kivirčai? Ne iš kur kitur, tik iš
jūsų užgaidų, kurios nerimsta jūsų są-
nariuose.

2 Geidžiate ir neturite? Tuomet žu-
dote. Pavydite ir negalite pasiekti?
Tuomet kovojate ir kariaujate. Jūs ne-
turite, nes neprašote. 3 Jūs prašote ir
negaunate, nes negerai prašote – tik
savo įnoriams patenkinti.

4 Jūs, svetimautojos! Argi nežinote,
kad draugystė su pasauliu priešinga
draugystei su Dievu? Taigi kas nori būti
pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo prie-
šininku. 5 Gal manote, kad Raštas veltui
sako: „Pavydulingai trokšta jis dvasios,
kurią apgyvendino mumyse"? 6 Bet jis
duoda dar didesnę malonę, ir todėl sa-
koma: **Dievas priešinasi išpuikėliams,
o nuolankiesiems teikia malonę.*

7 Taigi būkite klusnūs Dievui; prie-
šinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.
8 Artinkitės prie Dievo, ir jis artin-
sis prie jūsų. Nusimazgokite rankas,
nusidėjėliai, nusivalykite širdis, be-
siblaškantieji! 9 Pažinkite savo skur-
dą, liūdėkite ir raudokite! Jūsų juo-
kas tepavirsta gedulu, o džiaugsmas

2,23 *2 Met 20,7; Iz 41,8*
2,25 *Joz 2,1-21*
3,9 *Pr 1,26*
4,6 *Pat 3,34*

– liūdesiu. 10 Nusižeminkite prieš Vieš-
patį, tai jis jus išaukštins.
11 Broliai, neapkalbinėkite vieni
kitų! Kas apkalbinėja arba teisia savo
brolį, tas apkalbinėja ir teisia Įstatymą.
O jeigu tu teisi Įstatymą, vadinasi, esi
ne Įstatymo vykdytojas, bet teisėjas.
12 Tačiau tėra vienintelis Įstatymo lei-
dėjas ir teisėjas, būtent tas, kuris gali
išgelbėti ir pražudyti. O kas gi tu toks,
kad teistum artimą?!

Perspėjimai ir pamokymai

13 Nagi jūs, kurie kalbate: *„Šiandien
arba rytoj mes keliausime į tą ir tą
miestą, tenai prabūsime metus, versi-
mės prekyba ir pasipelnysime", – 14 jūs
juk nežinote, kas jūsų rytoj laukia! Ir
kas gi jūsų gyvybė? Esate garas, kuris
trumpam pasirodo ir paskui išnyksta.
15 Verčiau sakytumėte: „Jei Viešpats pa-
norės, gyvensime ir darysime šį bei tą".
16 O dabar jūs giriatės iš savo pasipūti-
mo, ir kiekvienas toks gyrimasis yra
netikęs. 17 Kas moka daryti gera ir ne-
daro, tas nusideda.

5 Nagi dabar jūs, turtuoliai, ver-
kite ir raudokite dėl jūsų lau-
kiančių negandų! 2 *Jūsų lobiai supuvę,
jūsų drabužiai kandžių sukapoti. 3 Jūsų
auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdys
prieš jus liudys ir ės jūsų kūnus kaip
ugnis. Jūs tebekraunate turtus dienų
pabaigoje. 4 *Štai šaukia jūsų laukus
nuvaliusių darbininkų užmokestis,
kurį jūs nusukote, pjovėjų aimanos
prasiskverbė į *Galybių Viešpaties* au-
sis. 5 Jūs prabangiai gyvenote žemėje,
smaguriavote ir nupenėjote savo širdis
skerdimo dienai. 6 Jūs pasmerkėte ir
nužudėte teisųjį; jis jums nesipriešina.
7 Tad būkite kantrūs, broliai, iki Vieš-
paties atėjimo. Antai ūkininkas laukia
brangaus žemės vaisiaus, kantriai jį
globodamas, kol sulaukia ankstyvųjų
ir vėlyvųjų lietų. 8 Ir jūs būkite kantrūs,
sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties
atėjimas arti. 9 Nemurmėkite, broliai,
vieni prieš kitus, kad nebūtumėte tei-
siami. Štai teisėjas jau stovi prie slenks-
čio. 10 Imkite, broliai, vargų pakentimo
ir kantrybės pavyzdžiu pranašus, kurie
kalbėjo Viešpaties vardu. 11 Štai mes va-
diname palaimintais ištverminguosius.
Jūs girdėjote *apie Jobo ištvermę ir ma-
tėte, kokia buvo jam Viešpaties skirta
pabaiga, nes *Viešpats kupinas užuo-
jautos ir gailestingumo.
12 *Bet pirmiausia, mano broliai, ne-
prisiekinėkite nei dangumi, nei žeme,
nei kitokia priesaika. Tebūnie jūsų
„taip" – taip ir „ne" – ne, kad nepakliū-
tumėte į teismą.
13 Kas nors iš jūsų kenčia? Tesimel-
džia. Kas nors džiaugiasi? Tegul gieda.
14 Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia
Bažnyčios vyresniuosius, ir jie tesimel-
džia už jį, *patepdami aliejumi Viešpa-
ties vardu. 15 Tikėjimo malda išgelbės li-
gonį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų
nusikaltęs, jam bus atleista. 16 Tad išpa-
žinkite vieni kitiems nuodėmes ir mels-
kitės vieni už kitus, kad atgautumėte
sveikatą. Daug gali karšta teisiojo mal-
da. 17 *Elijas buvo vargo žmogus, kaip ir
mes. Jis melste meldė, kad nelytų, ir ne-
lijo žemėje trejus metus ir šešis mėne-
sius; 18 ir *jis vėl meldė, ir dangus davė
lietaus, o žemė išželdino savo vaisių.
19 Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nu-
klystų nuo tiesos ir kas nors jį atverstų,
20 težino, kad sugrąžindamas nusidėjėlį
iš klystkelio, išgelbės jo sielą nuo mir-
ties ir **uždengs daugybę nuodėmių.*

4,13-14 *Pat 27,1*
5,2-3 *Mt 6,19*
5,4 *Įst 24,14-15*
5,11 *Job 1,21-22; 2,10*
5,11 *Ps 103,8*
5,12 *Mt 5,34-37*
5,14 *Mk 6,13*
5,17 *1 Kar 17,1; 18,1*
5,18 *1 Kar 18,42-45*
5,20 *Pat 10,12; 1 Pt 4,8*

PETRO PIRMAS LAIŠKAS

Petro pirmas laiškas (gr. *petrou epistolē A*, lot. *epistula petri I*) parašytas apaštalo Petro vardu ir laikomas arba jo paties (64 m. po Kr.), arba vėlesniu (70–80 m. po Kr.) kūriniu, adresuotu greičiausiai pagonių kilmės krikščionims.

Laišką galima suskirstyti į tokias dalis: įžanga (1,1–2), padėka ir išganymo viltis (1,3–12), keturi paraginimai (1,13–4,19), pamokymai vyresniesiems bei jaunesniesiems (5,1–11) ir pabaiga (5,12–14). Pirmu paraginimu (1,13–2,10) iš pagonių kilę krikščionys kviečiami mesti senąjį gyvenimo būdą, antru (2,11–3,12) tikintieji skatinami pavyzdingai elgtis tarp pagonių ir klausyti valdžios, šeimynykščiai – atlikti savo priedermes šeimininkams, sutuoktiniai – vienas kitam ir visi mylėti vienas kitą, trečiu (3,13–4,11) – pasitikėti Kristumi ir neprarasti budrumo, ketvirtu (4,12–19) – džiaugtis dalyvavimu Kristaus kentėjimuose.

Laišku siekiama padrąsinti pavojaus ištiktus krikščionis ir sustiprinti jų tikėjimą.

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas,
pakeleiviams, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje
ir Bitinijoje, išrinktiems 2 išankstiniu
Dievo Tėvo numatymu, Dvasios pašventinimu, kad būtų klusnūs ir pašlakstyti Jėzaus Kristaus krauju.

Tegausėja jums malonė ir ramybė!

Tikinčiųjų viltis

3 Šlovė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvui, kuris iš savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių yra atgimdęs mus
gyvai vilčiai 4 ir nenykstančiam, nesuteptam, nevystančiam palikimui, kuris
laikomas jums danguje.

5 Jus Dievo galybė ir sergsti tikėjimu
išganymui, kuris parengtas apsireikšti
paskutiniu metu. 6 Tuomet jūs džiaugsitės, nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. 7 Taip
jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, kuris ugnimi ištiriamas, bus pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos, kai apsireikš Jėzus Kristus. 8 Jūs mylite jį, nors
ir nesate jo matę; tikėdami jį, nors ir neregėdami, džiūgaujate neapsakomu
ir šlovingiausiu džiaugsmu, 9 nes žinotės gausią savo tikėjimo siekinį – sielų išganymą.

10 Šito išganymo ieškojo ir jį tyrinėjo pranašai, kurie ir pranašavo apie jums skirtąją malonę. 11 Jie nagrinėjo,
kurį ir kokį laiką nurodė juose veikianti Kristaus Dvasia, išpranašavusi Kristaus kentėjimus ir juos lydinčią šlovę.
12 Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau,
bet jums tarnauja tuo, ką dabar jums atskleidė Evangelijos skelbėjai iš dangaus pasiųstos Šventosios Dvasios galia. Į tuos dalykus geidžia pažvelgti net angelai.

Pašaukimas šventumui

13 Todėl susijuosę savo dvasios strėnas,
būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite malone, kuri bus jums suteikta, kai
apsireikš Jėzus Kristus. 14 Kaip klusnūs
vaikai, daugiau nepasiduokite ankstesnėms savo neišmaningumo laikų

aistroms. [15] Šventas yra tasai, kuris jus
pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi
visų savo elgesiu, [16] kaip parašyta: **Bū-
kite šventi, nes aš esu šventas.* [17] Ir jei
kaip Tėvo šaukiatės to, kuris nešališkai
teisia pagal kiekvieno darbą, su baime
elkitės savo viešnagės metu. [18] Juk jūs
žinote, kad esate atpirkti nuo niekin-
gos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne
nykstančiais turtais, sidabru ar auk-
su, [19] bet brangiuoju krauju Kristaus,
to avinėlio be kliaudos ir dėmės. [20] O
jis buvo numatytas dar prieš pasaulio
sutvėrimą ir atskleistas laikų pabaigo-
je jums, [21] per jį įtikėjusiems Dievą, ku-
ris jį prikėlė iš numirusių ir suteikė jam
garbę; todėl ir jūsų tikėjimas bei viltis
kyla į Dievą.

[22] Klusnumu tiesai nuskaidrinę savo
sielas neveidmainiškai brolių meilei,
karštai iš širdies mylėkite vieni kitus.
[23] Jūs esate atgimę ne iš pranykstan-
čios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu
ir pasiliekančiu Dievo žodžiu. [24] Mat

**kiekvienas kūnas –*
tartum žolynas,
ir visa jo garbė – tarsi
žolyno žiedas.
Žolynas sudžiūsta, ir
žiedas nubyra;
[25] *tik Viešpaties žodis*
išlieka per amžius.

Toks yra žodis, paskelbtas jums
kaip Geroji naujiena.

Visuotinė kunigystė ir Dievo tauta

2 Taigi atmetę visokią blogybę, viso-
kią klastą, veidmainystes, pavydą
ir visokias apkalbas, [2] lyg naujagimiai
trokškite dvasinio, neatmiešto pieno,
kad nuo jo augtumėte išganymui, [3] jei
esate *patyrę, *koks meilus yra Viešpats.*

[4] Ženkite prie jo, gyvojo akmens,
tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo iš-
rinkto, brangaus. [5] Ir jūs patys, kaip
gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasi-
nius namus, kad būtumėte šventa ku-
nigystė ir atnašautumėte dvasines au-
kas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.
[6] Todėl Rašte pasakyta:

**Štai dedu Sione kertinį akmenį,*
brangų rinktinį akmenį;
kas tiki jį, nebus sugėdintas.

[7] Tad jums, tikintiesiems, atiteks
šlovė, o netikintiesiems

**tasai statytojų atmestasis akmuo*
tapo kertiniu akmeniu,
[8] **suklupimo akmeniu ir*
papiktinimo uola.

Jie suklumpa, neklausydami žo-
džio; tam jie ir skirti.

[9] O jūs esate **išrinktoji giminė, ka-
rališkoji kunigystė, šventoji tauta,* **įsi-
gytoji liaudis,* **pašaukta išgarsinti šlo-
vingus darbus* to, *kuris pašaukė jus
iš tamsybių į savo nuostabią šviesą.
[10] *Seniau *ne tauta,* dabar *Dievo tauta,*
seniau *neradę gailestingumo,* dabar *jį
suradę.*

[11] Mylimieji, aš maldauju jus kaip
ateivius ir svečius susilaikyti nuo kūno
geidulių, kurie kovoja prieš sielą. [12] Jūsų
elgesys tarp pagonių tebūna pavyzdin-
gas, kad nors dabar jie šmeižia jus kaip
piktadarius, pažinę jūsų gerus darbus
imtų šlovinti Dievą **aplankymo dieną.*

Apie klusnumą

[13] Būkite klusnūs kiekvienai žmonių
valdžiai dėl Viešpaties: tiek karaliui,
kaip vyriausiajam, [14] tiek valdytojams,
kaip jo pasiųstiems bausti piktadarių,

1,16 *Kun 11,44-45; 19,2*
1,24-25 *Iz 40,6-8*
2,3 *Ps 34,8*
2,6 *Iz 28,16*
2,7 *Ps 118,22*
2,8 *Iz 8,14-15*
2,9 *Iš 19,5-6; Iz*
2,9 *Iš 19,5; Įst 4,20; 7,6; 14,2; Tit 2,14*
2,9 *Iz 43,21*
2,9 *Iz 9,1*
2,10 *Oz 2,23*
2,12 *Iz 10,3*

išaukštinti gerųjų. 15 Mat tokia yra Die-
vo valia, kad gerais darbais nutildytu-
mėte neprotingus ir neišmanančius
žmones. 16 Elkitės kaip laisvi, ne kaip
tie, kurie laisve pridengia blogį, bet
kaip Dievo tarnai. 17 Gerbkite visus,
mylėkite brolius, bijokite Dievo, gerb-
kite karalių.

18 Šeimynykščiai, su visa baime bū-
kite klusnūs šeimininkams, ne tik ge-
riems bei švelniems, bet ir įnoringiems.
19 Tai malonė, jei kas pažindamas Dievą
pakelia vargus, kuriuos nekaltai ken-
čia. 20 Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai
esate plakami už nusikaltimus. Bet kai
esate kantrūs, darydami gera ir kentė-
dami, tuomet jums nuopelnas Dievo
akyse. 21 Juk jūs tam pašaukti, nes

ir Kristus kentėjo už jus,
palikdamas jums pavyzdį,
kad eitumėte jo pėdomis.
22 *Jis nepadarė nuodėmės,*
*ir *jo lūpose nerasta klastos.*
23 *Šmeižiamas jis neatsikirtinėjo,
kentėdamas negrasino,
bet visa pavedė teisingajam
Teisėjui.
24 Jis pats savo kūne užnešė
mūsų nuodėmes ant kryžiaus*,
kad numirę nuodėmėms,
gyventume teisumui.
**Jūs esate pagydyti jo žaizdomis.*

25 *Jūs buvote tarsi paklydusios
avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų
ganytoją ir sargą.

Santuoka ir kasdienybė

3 Jūs, *žmonos, būkite klusnios savo
vyrams, kad tie, kurie neklauso žo-
džio, ir be žodžio būtų laimėti [tikėji-
mui] žmonų elgesiu, 2 matydami jūsų
gyvenimo dievobaimingumą ir skais-
tumą. 3 *Tegu puošia jus ne išorė – šu-
kuosena, aukso gražmenos ar ištaigin-
gi drabužiai, – 4 bet žmogaus širdies
slaptuma – nesugadinta, švelni ir tai-
kinga dvasia, kuri brangi Dievo akyse.
5 Juk kadaise taip ir puošdavosi šven-
tos moterys, kurios turėjo viltį Dieve ir
buvo klusnios savo vyrams. 6 Taip Sara
klausė Abraomo ir *vadino jį viešpačiu.
Jūs tapote jos dukterimis, darydamos
gera ir nebijodamos jokių bauginimų.

7 O ir *jūs, vyrai, supratingai gyven-
dami su moterimis, atsižvelkite, kad
jos priklauso silpnesnei lyčiai, pagerb-
kite jas, kaip turinčias kartu su jumis
paveldėti gyvenimo malonę; tada jūsų
maldos nebus trikdomos.

8 Galiausiai visi būkite vieningi, už-
jaučiantys kitus, mylintys [tikėjimo]
brolius, gailestingi, nuolankūs. 9 Ne-
atsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu
už keiksmą, bet priešingai, laiminkite,
nes ir patys esate pašaukti paveldėti
palaiminimo.

10 **Kas trokšta mylėti gyvenimą*
ir matyti gerų dienų,
tepažaboja liežuvį nuo pikto
ir lūpas nuo klastingų kalbų.
11 *Tegu jis bėga nuo pikto*
ir daro gera,
teieško ramybės ir tesiveja ją!
12 *Mat Viešpaties žvilgsnis*
lydi teisiuosius,
ir jo ausys išgirs jų maldas,
bet Viešpaties veidas – prieš
darančius pikta.

13 Kas gi jums pakenks, jei stropiai
darysite gera? 14 *Bet jeigu jums ir tek-
tų kentėti už tiesą, jūs palaiminti! *Jų*
gąsdinimo neišsigąskite ir nesutrikite.

2,22 *Iz 53,9*
2,23 *Iz 53,7*
2,24 Pažod.: „ant medžio".
2,24 *Iz 53,5*
2,25 *Iz 53,6*
3,1 *Ef 5,22; Kol 3,18*
3,3 *1 Tim 2,9*
3,6 *Pr 18,12*
3,7 *Ef 5,25; Kol 3,19*
3,10-12 *Ps 34,12-16*
3,14 *Mt 5,10*
3,14-15 *Iz 8,12-13*

15 Verčiau _šventai sergėkite_ savo širdy-
se _Viešpatį_ Kristų, visuomet pasirengę
įtikinamai atsakyti kiekvienam klau-
siančiam apie jumyse gyvenančią viltį.
16 Bet tai darykite švelniai ir atsargiai,
turėdami gryną sąžinę, kad šmeižian-
tys jūsų gerą elgesį Kristuje liktų sugė-
dinti dėl to, už ką jus šmeižia. 17 Paga-
liau, jei tokia būtų Dievo valia, verčiau
kentėti už gerus darbus negu už pik-
tus.

Kristaus auka

18 Kristus vieną kartą numirė už nuo-
dėmes, teisusis už neteisiuosius, kad
mus nuvestų pas Dievą, beje kūnu nu-
marintas, o Dvasia atgaivintas. 19 Nu-
žengęs žemyn, jis tąja Dvasia skelbė
kalėjime esančioms dvasioms, 20 *ku-
rios kadaise buvo neklusnios, kai No-
jaus dienomis Dievo kantrybė laukė
bestatant laivą, kuriuo nedaugelis, tai
yra aštuoni asmenys, buvo išgelbėti
vandeniu. 21 Ir jus dabar gelbsti tų da-
lykų vaizdinys – krikštas. Jis nėra kūno
nešvaros nuplovimas, bet maldavi-
mas, kad Dievas suteiktų gryną sąžinę
dėl Jėzaus Kristaus prisikėlimo; 22 įžen-
gęs į dangų, jis sėdi Dievo dešinėje, o
jam yra pavaldūs angelai ir valdžios, ir
galybės.

4 Kadangi Kristus kentėjo kūnu,
tai ir jūs apsiginkluokite ta pa-
čia mintimi, jog kas iškentėjo kūnu,
tas jau pametė nuodėmę, 2 kad likusį
laiką žemėje pragyventų nebe žmonių
aistromis, o Dievo valia. 3 Gana, kad
praėjusį laiką buvote pasidavę pago-
nių valiai, gyvendami begėdystėmis,
geiduliais, girtavimu, pokyliavimu, iš-
gėrimais ir neleistinomis stabmeldys-
tėmis. 4 Todėl jiems stebėtina, kad jūs
nebebėgate kartu su jais pasinerti į tą
patį palaidumo verpetą, ir jie piktžo-
džiauja. 5 Betgi jie turės duoti apyskaitą
tam, kuris pasirengęs teisti gyvuosius
ir mirusiuosius. 6 Todėl ir buvo pa-
skelbta Geroji naujiena net mirusiems,
kad jie, nors ir nuteisti kūne kaip žmo-
nės, gyventų Dvasia kaip Dievas.
7 Visų dalykų galas arti. Todėl būki-
te santūrūs ir blaivūs, kad galėtumėte
melstis. 8 Visų pirma turėkite apsčiai
meilės vieni kitiems, nes *_meilė užden-
gia nuodėmių gausybę._ 9 Būkite tarpu-
savyje svetingi be murmėjimo.
10 Patarnaukite vieni kitiems kaip
geri daugeriopos Dievo malonės prie-
vaizdai sulig kiekvieno gautąja malo-
ne. 11 Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo
žodžius; jei kas tarnauja, tegul tarnau-
ja kaip Dievo apdovanotas jėgomis,
kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų
būtų šlovė Dievui. Jam garbė ir valdžia
per amžių amžius! Amen.

Džiaukimės kentėdami

12 Mylimieji, nesistebėkite, kad degi-
na jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę
kas nepaprasta, nes taip darosi jums
išmėginti. 13 Verčiau džiaukitės daly-
vaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir
tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte
džiūgauti ir linksmintis. 14 Jei jus nieki-
na dėl Kristaus vardo, jūs palaiminti,
nes *_garbės_ ir Dievo _Dvasia_ ilsisi ant
jūsų. 15 Tik tegul niekas iš jūsų neken-
čia kaip žmogžudys, vagis, piktadarys
ar įkyruolis. 16 Bet jei nukenčia kaip
krikščionis, tegul nesigėdija, o tegar-
bina šiuo vardu Dievą. 17 Mat jau me-
tas prasidėti teismui nuo Dievo namų,
bet jeigu jis pirmiausia prasideda nuo
mūsų, tai koks galas laukia tų, kurie
neklauso Dievo Evangelijos?! 18 Ir *_jei-
gu teisusis vos ne vos išsigelbės, tai kur
pasidėti bedieviui ir nusidėjėliui?_ 19 To-
dėl kurie kenčia pagal Dievo valią, te-
paveda savo sielas ištikimajam Kūrėjui
ir tedaro gera.

3,20 _Pr 6,1–7,24_

4,8 _Pat 10,12_

4,14 _Iz 11,2_

4,18 _Pat 11,31_

Pamokymai

5 Jūsų vyresniuosius prašau aš, irgi
vyresnysis bei Kristaus kentėji-
mų liudytojas, taip pat šlovės, kuri
bus apreikšta, dalyvis: 2 *ganykite
jums patikėtą Dievo kaimenę ne iš
prievartos, bet su noru, kaip Dievui
patinka, ne dėl bjauraus pelno, bet
gera valia, 3 ne kaip jums pavestųjų
valdovai, bet kaip kaimenės pavyz-
dys. 4 Kai pasirodys Vyriausiasis Ga-
nytojas, jūs gausite nevystantį garbės
vainiką.
5 Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite
klusnūs vyresniesiems. Ir visi būkite
apsivilkę nuolankumu vieni kitiems,
nes **Dievas išpuikėliams priešinasi, o*
nuolankiesiems duoda malonę.
6 *Tad nusižeminkite po galinga
Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus me-
tui atėjus. 7 Paveskite jam visus savo rū-
pesčius, nes jis jumis rūpinasi. 8 Būkite
blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias
kaip **riaumojantis liūtas* slankioja
aplinkui, tykodamas ką praryti. 9 Pa-
sipriešinkite jam tvirtu tikėjimu, žino-
dami, kad tokius pat kentėjimus tenka
iškęsti jūsų broliams visame pasaulyje.
10 O visų malonių Dievas, pašaukęs jus
į savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje,
pats jus, trumpai pakentėjusius, išto-
bulins, sutvirtins, pastiprins, pastatys
ant tvirto pagrindo. 11 Jo valdžia per vi-
sus amžių amžius! Amen.

Sveikinimai

12 Per *Silvaną, ištikimąjį brolį – tokiu jį
laikau, – aš jums trumpai parašiau, ra-
gindamas ir liudydamas, jog tokia tikro-
ji Dievo malonė. Tvirtai jos laikykitės!
13 Jus sveikina kartu išrinktoji Babilone*
ir mano sūnus *Morkus. 14 Sveikinkite
vieni kitus meilės pabučiavimu!
Ramybė jums visiems, kurie esate
Kristuje!

5,2 *Jn 21,15-17*
5,5 *Pat 3,34*
5,6 *Mt 23,12; Lk 14,11; 18,14*
5,8 *Ps 22,14*
5,12 *Apd 15,22.40*
5,13 T. y. Romos krikščionių bendruomenė.
5,13 *Apd 12,12.25; 13,13; 15,37-39; Kol 4,10; Fm 24*

PETRO ANTRAS LAIŠKAS

Petro antras laiškas (gr. *petrou epistolē B*, lot. *epistula petri II*) parašytas apaštalo Simono Petro vardu ir adresuotas greičiausiai Mažosios Azijos krikščionims.

Apibūdinamas krikščionio pašaukimas (1,1–11), remiantis apaštalų ir pranašų liudijimu (1,12–21), pasmerkiami klaidų skleidėjai (sk. 2), patvirtinama, jog Viešpats tikrai ateis antrą kartą (3,1–13), ir baigiama raginimu budėti (3,14–18).

Laiške atskleidžiama, kaip Senojo Testamento pranašystės jungiasi su apaštalų liudijimu ir teikia tvirtą pagrindą tikėjimui.

Šventumo pašaukimas

1 Simeonas Petras*, Jėzaus Kristaus
tarnas ir apaštalas, gavusiems su
mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų
Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus tei-
sumu. 2 Malonė ir ramybė tegausėja
jums su Dievo ir mūsų Viešpaties Jė-
zaus pažinimu.
3 Jo dieviška galybė padovanojo
mums visa, kas praverčia gyvenimui
ir maldingumui pažinimu to, kuris pa-
šaukė mus savo šlove ir jėga. 4 Drauge
jis mums padovanojo ir brangius bei
didžius pažadus, kad per juos taptu-
mėte dieviškosios prigimties dalinin-
kais, pabėgę nuo sugedimo, kurį sklei-
džia pasaulyje geiduliai.
5 Todėl parodykite visą stropumą,
kad savo tikėjimu ugdytumėte dorybę,
dorybe – pažinimą, 6 pažinimu – susi-
valdymą, susivaldymu – ištvermę, iš-
tverme – maldingumą, 7 maldingumu
– brolybę, o brolybe – meilę. 8 Kai šitie
dalykai jumyse gyvuoja ir tarpsta, jie
neduoda jums apsileisti ir likti bevai-
siams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
pažinime. 9 O kam jų trūksta, tas aklas
ir trumparegis, užmiršęs, kad yra ap-
valytas nuo savo senųjų nuodėmių.
10 Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės
sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinki-
mą. Tai darydami, jūs niekada neap-
sigausite. 11 Šitaip dar plačiau atsivers
jums vartai į amžinąją mūsų Viešpa-
ties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus kara-
lystę.

Apaštališkas liudijimas

12 Todėl aš nuolat jums priminsiu ši-
tuos dalykus, nors jūs ir žinote juos ir
esate sutvirtinti turimoje tiesoje. 13 Aš
laikau savo priederme, kol gyvenu ši-
toje padangtėje, žadinti jus paragini-
mais. 14 Žinau, kad veikiai ateis mano
padangtės nugriovimo metas, kaip ir
mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra man
apreiškęs. 15 Bet aš pasistengsiu, kad ir
man iškeliavus jūs kiekvienu metu ga-
lėtumėte tai prisiminti.
16 Mat mes skelbėme jums mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir
atėjimą ne mėgdžiodami gudriai iš-
galvotas pasakas, bet kaip savo aki-
mis matę jo didybę. 17 *Jis gavo iš Dievo
Tėvo garbę ir šlovę, kai iš šlovingosios
didybės nuskambėjo jam balsas: „Šitas
yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš
gėriuosi“. 18 Tą balsą mes girdėjome ai-
dint iš dangaus, kai buvome su juo ant
šventojo kalno.

1,1 T. y. Simonas Petras.

1,17-18 *Mt 17,1-5; Mk 9,2-7; Lk 9,28-35*

19 Mes turime tvirčiausią pranašų
žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo
tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vie-
toje, kol išauš diena ir jūsų širdyse už-
tekės aušrinė. 20 Pirmiausia žinokite,
kad jokia Rašto pranašystė negali būti
savavališkai aiškinama, 21 nes prana-
šystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus
valia, bet Šventosios Dvasios paakinti
žmonės kalbėjo Dievo vardu.

Klaidų skleidėjai

2 Buvo tautoje ir netikrų pranašų,
kaip ir tarp jūsų bus netikrų mo-
kytojų, kurie slapta įves pražūtingų
klaidamokslių, išsigindami net juos
išpirkusio Valdovo, ir užsitrauks greitą
žlugimą. 2 Daugelis paseks jų pasileidi-
mu, ir dėl jų bus piktžodžiaujama tie-
sos keliui. 3 Iš godumo jie bandys jus iš-
naudoti suktais žodžiais. Bet nuo seno
pasmerkimas jų laukia ir jų pražūtis
nesnaudžia.

4 Dievas nepagailėjo nusidėjusių
angelų, bet nubloškė juos į tamsias
pasmerktųjų buveinės* bedugnes, kur
laiko juos teismui. 5 *Jis nepagailėjo
senojo pasaulio, tik išsaugojo teisumo
šauklį Nojų ir dar septynetą, kai siun-
tė bedievių pasauliui tvaną. 6 *Pavers-
damas pelenais Sodomos ir Gomo-
ros miestus, pasmerkė juos žlugti ir
taip davė pavyzdį ateities bedieviams.
7 *Išgelbėjo teisųjį Lotą, varginamą
nedorėlių palaido elgesio; 8 mat tarp
jų gyvenantis teisusis, tai regėdamas
ir girdėdamas, diena iš dienos turė-
jo varginti savo teisią sielą dėl nuo-
dėmingų darbų. 9 Taigi Viešpats žino,
kaip išgelbėti maldingus žmones iš
mėginimo ir kaip išlaikyti nedoruo-
sius teismo dienai ir bausmei, 10 ypač
tuos, kurie pasidavę kūnui pasineria
nešvariuose geismuose ir paniekina
Viešpatystę.

Įžūlūs akiplėšos! Jie nesudreba,
piktžodžiaudami šlovingiesiems*,
11 tuo tarpu angelai, aukštesni jėga ir
galia, Viešpaties akivaizdoje nedrįsta
jiems ištarti pikto sprendimo. 12 Bet jie,
kaip neprotingi gyvuliai, tarsi iš pri-
gimties skirti sugavimui ir užmušimui,
piktžodžiauja tam, ko nesupranta, ir
todėl pražus savo sugedime, 13 kęsda-
mi skriaudą kaip atpildą už savo da-
romas skriaudas. Jie laiko pramoga
smaguriauti viduryje dienos. Jie pur-
vini ir iškrypę, kai vaišindamiesi su ju-
mis mėgaujasi apgavystėmis. 14 Jų akys
kupinos svetimavimo, nepasotinamos
nuodėmės. Jie suvedžioja svyruojan-
čias sielas. Jų širdis išlavinta godulys-
tės.

Jie prakeikimo vaikai. 15 Palikę tie-
sos kelią, jie nuklydo ir pasuko keliu
Bosoro* sūnaus *Balaamo, kuris pami-
lo nedorybės atpildą, 16 tačiau buvo su-
bartas dėl savo nusižengimo; darbinis,
nebylys gyvulys prabilo žmogaus balsu
ir sutrukdė pranašo beprotystę.

17 Jie yra šaltiniai be vandens, au-
dros genami debesys; jiems skirta juo-
džiausia tamsybė. 18 Skelbdami išpūs-
tas ir tuščias kalbas, kūno geismais
ir pasileidimu jie pavilioja tuos, kurie
vos paspruko nuo gyvenančių pakly-
dime. 19 Jie žada šiems laisvę, patys bū-
dami sugedimo vergai; juk nugalėtasis
tampa nugalėjusiojo vergu. 20 Bet jeigu
ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpa-
ties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus paži-
nimu, jie ir vėl jame įklimpę pralaimi,
tai jiems paskui darosi blogiau negu
pirma. 21 Jiems būtų buvę geriau iš viso
nepažinti teisumo kelio, negu jį paži-
nus, nusigręžti nuo jiems duoto šven-
tojo įsakymo. 22 Jiems yra nutikę, kaip

2,4 Gr. Tartaro.
2,5 *Pr 6,1–7,24*
2,6 *Pr 19,24*
2,7 *Pr 19,1-16*
2,10 T. y. dangiškosioms būtybėms.
2,15 ST ir NT kai kuriuose rankr.: „Beoro“.
2,15-16 *Sk 22,4-35*

teisingai sako patarlė: *„Šuo sugrįžo prie savo vėmalo“ ir: „Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne“.

Viešpaties atėjimas

3 Mylimieji, tai jau antras laiškas, kurį jums rašau. Šiais laiškais aš žadinu jūsų tyras mintis prisiminimais, [2]kad atsimintumėte šventųjų pranašų iš anksto paskelbtus žodžius ir jūsų apaštalų perduotą Viešpaties ir Gelbėtojo įsakymą.
[3]Pirmiausia turite žinoti, kad paskutinėmis dienomis *pasirodys šaipūnai, kupini pajuokos. Jie gyvens savo geiduliais [4]ir kalbės: „Kur jo pažadėtas atėjimas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios“. [5]*Mat jiems, to norintiems, lieka paslėpta, kad nuo seno buvo dangūs ir žemė, iš vandens ir per vandenį sutvarkyta Dievo žodžiu. [6]*Todėl ir ano meto pasaulis žuvo, vandeniu aptvindytas. [7]O dabartiniai dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu yra palaikomi ugniai, saugomi teismo ir bedievių žmonių žuvimo dienai.
[8]Tačiau, mylimieji, vienas dalykas neturi likti jūsų nepastebėtas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir *tūkstantis metų – kaip viena diena. [9]Viešpats negaišta ištesėti pažado, kaip kai kurie mano, o kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų. [10]O *Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, stichijos nuo karščio suirs, ir žemė su savo veikalais sudegs.
[11]Jeigu visa turi taip suirti, tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu, [12]kaip laukti Dievo dienos, kaip skubinti jos atėjimą, kai dangūs suirs liepsnose ir stichijos sutirps iš karščio! [13]*Pagal jo pažadą mes laukiame *naujo dangaus ir naujos žemės,* kuriuose gyvena teisumas.
[14]Todėl, mylimieji, šito laukdami stenkitės, kad jo akivaizdoje būtumėte rasti nesutepti, nepeiktini ir taikingi. [15]Mūsų Viešpaties kantrumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums yra parašęs ir mūsų mylimasis brolis Paulius pagal jam duotą išmintį; [16]jis taip kalba apie šituos dalykus visuose laiškuose. Juose esama sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokšos ir nesubrendėliai iškraipo aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai. [17]Tad jūs, mielieji, iš anksto tai žinodami sergėkitės, kad nedorėlių paklydimo traukiami neiškryptumėte iš savo stiprybės. [18]Todėl aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam šlovė dabar ir iki amžinybės dienos! Amen.

2,22 *Pat 26,11*
3,3 *Jud 18*
3,5 *Pr 1,6-9*
3,6 *Pr 7,11*
3,8 *Ps 90,4*
3,10 *Mt 24,43; Lk 12,39; 1 Tes 5,2; Apr 16,15*
3,13 *Iz 65,17; 66,22; Apr 21,1*

JONO PIRMAS LAIŠKAS

Jono pirmas laiškas (gr. *iōannou epistolē A*, lot. *epistula joannis / io(h)annis I*), pasak tradicijos, parašytas apaštalo ir evangelisto Jono Azijos provincijos Bažnyčioms 80–90 m. po Kr.

Po įžanginės dalies (1,1–4) bendravimas su Dievu apibūdinamas kaip gyvenimas Dievo šviesoje (1,5–2,29), kaip Dievo vaikų gyvenimas (3,1–4,6) ir kaip meilė bei tikėjimas (4,7–5,12), o pabaigoje sutvirtinama išganymo viltis (5,13–21).

Tai lyg traktatas apie dvasinį auklėjimą ir kartu autentiško krikščioniško gyvenimo apibendrinimas.

Gyvenimo Žodis

1 *Kas buvo nuo pradžios,
ką girdėjome ir savo
akimis regėjome,
ką patyrėme ir mūsų rankos lietė,
tai skelbiame apie gyvenimo Žodį.
2 *Gyvenimas pasirodė,
ir mes regėjome ir liudijame,
ir skelbiame jums amžinąjį
gyvenimą,
kuris buvo pas Tėvą ir
pasirodė mums.
3 Ką matėme ir girdėjome,
skelbiame ir jums,
kad ir jūs turėtumėte
bendravimą su mumis.
O mūsų bendravimas yra su Tėvu
ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.
4 Ir tai mes rašome,
kad mūsų džiaugsmas
būtų tobulas.
5 Tai žinia,
kurią esame išgirdę iš jo
ir skelbiame jums,
kad Dievas yra šviesa
ir jame nėra jokios tamsybės.
6 Jei sakytume, kad
bendraujame su juo,
o vaikščiotume tamsoje,
meluotume ir nevykdytume
tiesos.
7 O jei vaikščiojame šviesoje,
kaip ir jis yra šviesoje,
mes bendraujame vieni su kitais,
ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas
apvalo mus
nuo visų nuodėmių.
8 Jei sakytume, jog neturime
nuodėmės,
klaidintume patys save,
ir nebūtų mumyse tiesos.
9 Jeigu išpažįstame savo
nuodėmes,
jis ištikimas ir teisingas,
kad atleistų mums nuodėmes
ir apvalytų mus nuo
visų nedorybių.
10 Jei sakytume, kad
nesame nusidėję,
darytume jį melagiu,
ir nebūtų mumyse jo žodžio.
2 Mano vaikeliai,
rašau jums tai, kad
nedarytumėte nuodėmių.
O jei kuris nusidėtų,
tai mes turime Užtarėją pas Tėvą,
teisųjį Jėzų Kristų.
2 Jis yra permaldavimas už
mūsų nuodėmes,
ir ne tik už mūsų,
bet ir už viso pasaulio.

1,1 *Jn 1,1*
1,2 *Jn 1,14*

Meilės įsakymas

[3] Iš to patiriame, jog
esame jį pažinę,
kad laikomės jo įsakymų.
[4] Kas sakosi jį pažinęs,
bet jo įsakymų nesilaiko,
tas melagis, ir nėra jame tiesos.
[5] O kas laikosi jo žodžių,
tas iš tiesų tobulai myli Dievą.
Iš to ir pažįstame, jog jame esame.
[6] Kas tvirtina esąs jame,
tas turi pats taip vaikščioti,
kaip ir jis vaikščiojo.
[7] Mylimieji, aš jums nerašau
*naujo įsakymo,
bet seną įsakymą,
kurį nuo pradžios esate gavę.
Tasai senas įsakymas yra žodis,
kurį jūs girdėjote.
[8] Ir vis dėlto rašau jums
naują įsakymą,
kuris tikras jame ir jumyse,
nes tamsa traukiasi,
o tikroji šviesa jau šviečia.
[9] Kas sakosi esąs šviesoje, o
savo brolio nekenčia,
tas dar tebėra tamsoje.
[10] Kas myli savo brolį,
tas pasilieka šviesoje,
ir jame nieko piktinančio nėra.
[11] Kas savo brolio nekenčia,
tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje
ir nežino kur einąs,
nes tamsa užgulė jam akis.
[12] Rašau jums, vaikeliai:
jo vardu atleistos jums nuodėmės.
[13] Rašau jums, tėvai: jūs
pažįstate tą,
kuris yra nuo pradžios.
Ir jums, jaunuoliai, rašau:
jūs nugalėjote piktąjį.
[14] Parašiau jums, vaikeliai:
jūs pažįstate Tėvą.
Parašiau ir jums, tėvai:
pažįstate tą,
kuris yra nuo pradžios.
Ir jums, jaunuoliai, tai parašiau:
jūs tvirti ir laikosi jumyse
Dievo žodis,
ir jūs nugalėjote piktąjį.
[15] Nemylėkite pasaulio
nei to, kas yra pasaulyje.
Jei kas myli pasaulį,
nėra jame Tėvo meilės,
[16] nes visa, kas pasaulyje,
tai kūno geismas, akių geismas
ir gyvenimo puikybė,
o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.
[17] Praeina pasaulis ir jo geismai.
Kas vykdo Dievo valią,
tas išlieka per amžius.

Antikristas

[18] Vaikeliai, atėjo valanda paskutinė.
Kaip esate girdėję,
ateis Antikristas;
taigi dabar pasirodė
daug antikristų.
Iš to sprendžiame,
jog atėjo valanda paskutinė.
[19] Jie yra išėję iš mūsų,
tačiau nebuvo mūsiškiai.
Jeigu jie būtų buvę mūsiškiai,
jie būtų likę su mumis.
Bet turėjo paaiškėti,
jog ne visi yra mūsiškiai.
[20] Jūs esate gavę Šventojo patepimą
ir visi tai žinote*.
[21] Rašiau jums ne kaip
nežinantiems tiesos,
bet todėl, kad pažįstate ją
ir iš tiesos negali kilti joks melas.
[22] Kas yra melagis, jeigu ne tas,
kuris neigia Jėzų esant Mesiją?
Tasai yra Antikristas,
kuris neigia Tėvą ir Sūnų.
[23] Kiekvienas, kas neigia Sūnų,
neturi ir Tėvo.
Kas išpažįsta Sūnų,
tas turi ir Tėvą.
[24] Tepasilieka jumyse
tai, ką girdėjote nuo pradžios.

2,7 *Jn 13,34*

2,20 Kai kuriuose rankr.: „ir visi žinote tiesą“.

Jeigu tai, ką girdėjote nuo pradžios,
pasiliks jumyse,
tai jūs pasiliksite Sūnuje ir Tėve.
25 Štai pažadas, kurį jis pats
mums yra davęs, –
amžinasis gyvenimas.
26 Aš tai parašiau apie tuos,
kurie norėtų jus suklaidinti.
27 Dėl jūsų
patepimas, kurį iš jo esate
gavę, lieka jumyse,
ir nereikia, kad jus kas
nors mokytų,
nes pats jo patepimas
moko jus visko,
ir jis yra tiesa, o ne melas.
Ir kaip jis jus pamokė, taip
jame ir laikykitės.

Dievo vaikai

28 Taigi dabar, vaikeliai,
pasilikite jame,
kad kai jis pasirodys,
turėtume pasitikėjimą
ir kai ateis, nereikėtų su gėda
nuo jo pasitraukti.
29 Jei žinote, kad jis teisus,
tai žinokite, jog kiekvienas,
kuris daro teisybę,
iš jo yra gimęs.
3 Žiūrėkite, kokia meile
apdovanojo mus Tėvas:
mes vadinamės *Dievo
vaikai ir esame!
Pasaulis nepažįsta mūsų,
nes ir jo nepažino.
2 Mylimieji,
mes dabar esame Dievo vaikai,
bet dar nepasirodė kas būsime.
Mes žinome, kad kai jis pasirodys,
būsime panašūs į jį,
nes matysime jį tokį, koks jis yra.
3 Kiekvienas, kas turi
jame tokią viltį,
skaistina pats save,
nes ir jis yra skaistus.

3,1 Jn 1,12

4 Kiekvienas, kuris daro
nuodėmę, laužo Įstatymą,
nuodėmė – tai Įstatymo
laužymas.
5 Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė,
*kad sunaikintų nuodėmes,
ir nėra jame nuodėmės.
6 Kas tik gyvena jame, tas
nedaro nuodėmių,
o nė vienas nusidėjėlis jo
neregėjo ir nepažino.
7 Vaikeliai! Tegul niekas
jūsų nesuklaidina!
Kas teisiai elgiasi, tas yra teisus,
kaip ir jisai teisus.
8 Kas daro nuodėmę, tas iš velnio,
nes velnias visas nuodėmėse
nuo pat pradžios.
Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus,
kad velnio darbus sugriautų.
9 Kas yra gimęs iš Dievo,
nedaro nuodėmės,
nes jame laikosi Dievo sėkla.
Jis negali daryti nuodėmių,
nes yra gimęs iš Dievo.
10 Taip išaiškėja Dievo vaikai
ir velnio vaikai;
tas, kuris elgiasi neteisiai,
nėra iš Dievo;
taip pat tas, kuris savo
brolio nemyli.

Mylėkime vieni kitus

11 Tokia yra žinia,
kurią girdėjote nuo pradžios:
mes turime *mylėti vieni kitus.
12 Ne kaip *Kainas, kuris
buvo iš piktojo
ir nužudė savo brolį.
Kodėl nužudė?
Kad jo darbai buvo pikti,
o brolio – teisūs.
13 Nesistebėkite, broliai, jei
pasaulis jūsų nekenčia.

3,5 Jn 1,29
3,11 Jn 13,34
3,12 Pr 4,8

14 *Mes žinome, jog iš mirties
esame persikėlę į gyvenimą,
nes mylime brolius.
Kas nemyli, tas pasilieka
mirties glėbyje.
15 Kuris nekenčia savo brolio,
tas žmogžudys,
o jūs žinote,
kad joks žmogžudys neturi
amžinojo gyvenimo,
jame pasiliekančio.
16 Mes iš to pažinome meilę,
kad jis už mus paguldė savo gyvybę.
Ir mes turime guldyti
gyvybę už brolius.
17 Bet jei kas turėtų pasaulio turtų
ir pastebėjęs vargo spaudžiamą brolį
užrakintų jam savo širdį,
tai kaip jame pasiliks Dievo meilė?
18 Vaikeliai, nemylėkite
žodžiu ar liežuviu,
bet darbu ir tiesa.
19 Tuo mes pažinsime, jog
esame iš tiesos,
ir jo akivaizdoje nuraminsime
savo širdį,
20 jei mūsų širdis imtų mus smerkti:
Dievas didesnis už mūsų
širdį ir viską pažįsta.
21 Mylimieji, jei širdis
mūsų nesmerkia,
mes pasitikime Dievu
22 ir gauname iš jo, ko prašome,
nes laikomės jo įsakymų
ir darome, kas jam patinka.
23 O štai jo įsakymas:
kad tikėtume jo Sūnaus
Jėzaus Kristaus vardą
ir *mylėtume vieni kitus,
kaip jo įsakyta.
24 Kas laikosi jo įsakymų,
pasilieka Dieve ir Dievas jame.
O kad jis mumyse pasilieka,
mes žinome iš Dvasios,
kurią jis mums davė.

3,14 *Jn 5,24*
3,23 *Jn 13,34; 15,12.17*

Ištirkite dvasias

4 Mylimieji, ne kiekviena
dvasia tikėkite,
bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo,
nes pasklido pasaulyje
daug netikrų pranašų.
2 Iš to pažinsite Dievo Dvasią:
kiekviena dvasia, kuri išpažįsta
Jėzų Kristų kūne atėjus,
yra iš Dievo,
3 ir kiekviena dvasia, kuri
Jėzaus neišpažįsta,
nėra iš Dievo.
Tokia dvasia iš Antikristo,
apie kurį esate girdėję, jog jis ateisiąs.
Jis jau dabar yra pasaulyje.
4 Jūs esate iš Dievo, vaikeliai,
ir nugalėjote juos,
nes tasai, kuris jumyse,
didesnis už tą, kuris pasaulyje.
5 Jie yra iš pasaulio,
todėl kalba apie pasaulio reikalus,
ir pasaulis jų klauso.
6 Mes esame iš Dievo.
Kas pažįsta Dievą, tas mūsų klauso,
o kas ne iš Dievo, tas
mūsų neklauso.
Iš to mes pažįstame tiesos
Dvasią ir klaidos dvasią.

Dievas yra meilė

7 Mylimieji, mylėkime vieni kitus
nes meilė yra iš Dievo,
ir kiekvienas, kuris myli,
yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą.
8 Kas nemyli, tas nepažino Dievo,
nes Dievas yra meilė.
9 O Dievo meilė pasireiškė
mums tuo,
jog Dievas atsiuntė į pasaulį
savo viengimį Sūnų,
kad mes gyventume per jį.
10 Meilė – ne tai, jog mes
pamilome Dievą,
bet kad jis mus pamilo ir
atsiuntė savo Sūnų
kaip permaldavimą už
mūsų nuodėmes.

[11] Mylimieji, jei Dievas
mus taip pamilo,
tai ir mes turime mylėti
vieni kitus.
[12] *Dievo niekas niekuomet
nėra matęs.
Jei mylime vieni kitus,
Dievas mumyse pasilieka,
ir jo meilė mumyse tampa tobula.
[13] Iš to pažįstame, kad pasiliekame
jame ir jis mumyse:
jis yra davęs mums savo Dvasios.
[14] Taigi mes matėme ir liudijame,
kad Tėvas atsiuntė Sūnų,
pasaulio Gelbėtoją.
[15] Kas išpažįsta, jog Jėzus
yra Dievo Sūnus,
Dievas tame ir tas Dieve pasilieka.
[16] Mes esame pažinę ir
įtikėję meilę,
kuria Dievas mus myli.
Dievas yra meilė,
ir kas pasilieka meilėje,
tas pasilieka Dieve, ir Dievas
pasilieka jame.
[17] Tuo meilė pasiekia
mumyse tobulumą,
kad mes turime tvirtą
pasitikėjimą teismo dieną,
nes koks jis yra, tokie ir mes
esame šiame pasaulyje.
[18] Nebėra meilėje baimės,
bet tobula meilė išveja baimę.
Baimė numato bausmę,
taigi kas bijo, tas dar
netobulai myli.
[19] Mes mylime, nes Dievas
mus pirmas pamilo.
[20] Jei kas sakytų: „Aš myliu Dievą“,
o savo brolio nekęstų,
tasai melagis.
Kas nemyli savo brolio, kurį mato,
negali mylėti Dievo, kurio nemato.
[21] Mes turime tokį jo įsakymą,
kad kas myli Dievą, mylėtų
ir savo brolį.

4,12 *Jn 1,18*

Tikėjimas ir liudijimas

5 Kiekvienas, kas tiki, jog
Jėzus yra Mesijas,
yra gimęs iš Dievo,
ir kiekvienas, kuris myli Gimdytoją,
myli ir iš jo gimusįjį.
[2] Iš to pažįstame mylį Dievo vaikus,
kad mylime Dievą ir
vykdome jo įsakymus,
[3] nes *tai ir yra Dievo meilė –
vykdyti jo įsakymus.
O jo įsakymai nėra sunkūs.
[4] Juk kiekvienas, kuris gimęs
iš Dievo, nugali pasaulį,
ir štai pergalė, nugalinti pasaulį, –
mūsų tikėjimas!
[5] O kas gi nugali pasaulį, jei ne tas,
kuris tiki, kad Jėzus yra
Dievo Sūnus?!
[6] Tasai yra, kuris atėjo
per vandenį ir kraują, – Jėzus Kristus;
ne vien per vandenį,
bet per vandenį ir kraują.
Ir Dvasia tai paliudija,
nes Dvasia yra tiesa.
[7] Mat yra trys liudytojai*:
[8] Dvasia, vanduo ir kraujas,
ir šie trys sutaria.
[9] Jeigu priimame žmonių liudijimą,
tai Dievo liudijimas didesnis.
O Dievo liudijimas toksai:
jis yra paliudijęs apie savo Sūnų.
[10] Kas tiki Dievo Sūnų,
tas turi savyje tą liudijimą.
Kas Dievo netiki, tas jį
melagiu verčia,
nes nepatikėjo liudijimu,
kurį Dievas davė apie savo Sūnų.
[11] *O liudijimas toks:
Dievas mums suteikė
amžinąjį gyvenimą,
ir tas gyvenimas yra jo Sūnuje.

5,3 *Jn 14,15*

5,7 Kai kuriuose rankr. įterpiama: „danguje – Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia, ir tie trys sutaria. Ir yra trys liudytojai žemėje...“

5,11 *Jn 3,36*

12 Kas turi Sūnų, tas turi gyvenimą.
Kas neturi Dievo Sūnaus,
tas neturi gyvenimo.

Malda ir nuodėmė

13 Aš tai parašiau jums, įtikėjusiems
Dievo Sūnaus vardą,
kad žinotumėte turį
amžinąjį gyvenimą.
14 Mes tvirtai pasitikime juo,
nes ko tik prašome pagal jo valią,
jis mūsų išklauso.
15 O jeigu žinome, kad jis mūsų
išklauso, ko tik prašome,
tai ir žinome turį, ko esame prašę.
16 Jei kas mato nusidedant
savo brolį,
tačiau ne iki mirčiai,
teprašo, ir Dievas duos
jam gyvybę,
būtent tiems, kurie nusideda
ne iki mirčiai.
Mat yra nuodėmė iki mirčiai,
ir aš kalbu ne apie ją, kad
būtų prašoma.
17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė,
tačiau esama nuodėmės
ne iki mirčiai.
18 Mes žinome, jog kiekvienas
gimusis iš Dievo nedaro nuodėmių,
bet Dievo Pagimdytasis saugo jį,
ir piktasis jo nepaliečia.
19 Mes žinome, jog esame iš Dievo,
o visas pasaulis yra
piktojo pavergtas.
20 Dar mes žinome, kad
Dievo Sūnus yra atėjęs
ir suteikęs mums nuovokos,
kad pažintume Tikrąjį.
Ir mes esame Tikrajame –
jo Sūnuje Jėzuje Kristuje.
Šitas yra tikrasis Dievas ir
amžinasis gyvenimas.
21 Vaikeliai, sergėkitės stabų!

JONO ANTRAS LAIŠKAS

Jono antras laiškas (gr. *iōannou epistolē B*, lot. *epistula joannis / io(h)annis II*), pasak tradicijos, parašytas apaštalo ir evangelisto Jono 80–90 m. po Kr. vienai iš Azijos provincijos Bažnyčių.

Po įžanginės dalies (1–3) raginama mylėti vieniems kitus (4–6), perspėjama dėl suvedžiotojų, nepripažįstančių Kristaus įsikūnijimo (7–11), ir baigiama sveikinimais (12–13).

Griežtos sąrangos eilutėse apibendrinta autoriaus mokymo esmė, plačiau išskleista ankstesniame laiške.

Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos
vaikams*, kuriuos aš myliu tiesoje, ir
ne tik aš vienas, bet ir visi, kurie yra
pažinę tiesą, 2 dėlei tiesos, pasiliekan-
čios mumyse ir būsiančios su mumis
per amžius. 3 Su mumis bus malonė,
gailestingumas, ramybė nuo Dievo
Tėvo ir nuo Tėvo Sūnaus Jėzaus Kris-
taus tiesoje ir meilėje.
4 Aš labai nudžiugau, radęs tavųjų
vaikų, vaikščiojančių tiesoje, kaip rei-
kalauja iš Tėvo gautasis įsakymas. 5 O
dabar prašau tave, ponia, – ne kaip
rašydamas naują įsakymą, bet kaip
tą, kurį turėjome nuo pradžios, – kad
*mylėtume vieni kitus. 6 O meilė – tai
vaikščioti jo įsakymų keliais. Toks ir yra
įsakymas, kurį girdėjote nuo pradžios:
kad vaikščiotumėte meilės keliais.
7 Po pasaulį pasklido daug suve-
džiotojų, kurie nepripažįsta, kad Jė-
zus Kristus yra atėjęs kūne. O toks
žmogus yra apgavikas ir antikristas.
8 Žiūrėkite, kad nepražudytumėte, ką
esate nuveikę, bet kad gautumėte visą
užmokestį. 9 Kas tik peržengia ribą ir
nesilaiko Kristaus mokslo, neturi Die-
vo. Kas laikosi mokslo, tas turi ir Tėvą,
ir Sūnų. 10 Jei kas ateina pas jus ir ne-
atsineša šitokio mokslo, nepriimkite
jo į namus ir nesveikinkite, 11 nes kas
jį sveikina, tas dalyvauja jo piktuose
darbuose.
12 Turėčiau dar daug ką jums rašy-
ti, bet nenoriu to daryti ant papiruso
ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus atvykti ir
pasikalbėti gyvu žodžiu, kad mūsų
džiaugsmas būtų tobulas.
13 Tave sveikina išrinktosios tavo se-
sers vaikai.

---

1 T. y. krikščionių bendruomenei.

5 *Jn 13,34; 15,12.17*

JONO TREČIAS LAIŠKAS

Jono trečias laiškas (gr. *iōannou epistolē G*, lot. *epistula joannis / io(h)annis III*), pasak tradicijos, parašytas apaštalo ir evangelisto Jono 80–90 m. po Kr. krikščioniui Gajui.

Pradžioje pagiriamas teisumo besilaikantis Gajus (1–3), papeikiamas keliaujančių pamokslininkų nepriimantis bendruomenės vadovas Diotrefas (9–11), palankiai vertinamas Demetrijas (12) ir baigiama sveikinimais (13–15).

Trumpas laiškas leidžia gyvai užčiuopti sunkumus, kuriuos gimstančiai Bažnyčiai kėlė prieštaringos tendencijos.

Vyresnysis mylimajam *Gajui, kurį aš
myliu tiesoje. 2 Mielasis, linkiu, kad
viskas tau taip gerai sektųsi ir būtum
sveikas, kaip sekasi tavo sielai.
3 Aš labai apsidžiaugiau, kai atvy-
kę broliai paliudijo apie tavo teisumą,
kaip tu vaikščioji tiesoje. 4 Aš nerandu
didesnio džiaugsmo, kaip klausytis,
jog mano vaikai gyvena tiesoje.
5 Mielasis, tu ištikimai elgiesi, pa-
gelbėdamas broliams, ypač atvyks-
tantiems iš kitur. 6 Jie ir paliudijo
Bažnyčiai apie tavo meilę. Tu puikiai
padarysi, išruošdamas juos į kelionę
taip, kaip Dievui patinka. 7 Jie leido-
si keliauti jo vardo labui, nieko neim-
dami iš pagonių. 8 Mes turime tokius
žmones svetingai priimti, kad taptume
tiesos bendradarbiais.

1 *Apd 19,29; Rom 16,23; 1 Kor 1,14*

9 Aš esu šį tą parašęs Bažnyčiai. Bet
mėgstantis jiems vadovauti Diotrefas
nepripažįsta mūsų. 10 Todėl jei atvyk-
siu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis
daro skleisdamas apie mus piktas kal-
bas; nesitenkindamas tuo, nei pats ne-
priima brolių, nei kitiems, kurie norė-
tų priimti, neleidžia ir net išmeta juos
iš bendruomenės. 11 Mielasis, nesek
tuo, kas pikta, bet tuo, kas gera. Kuris
daro gera, yra iš Dievo, o kuris pikta,
nėra matęs Dievo.
12 Apie Demetrijų gerai liudija visi ir
pati tiesa. Ir mes liudijame, o tu žinai,
kad mūsų liudijimas tikras.
13 Dar daug ką turėčiau tau rašyti,
bet nenoriu rašyti rašalu ir plunksna.
14 Tikiuosi greitai pamatyti tave ir pasi-
kalbėti gyvu žodžiu.
15 Ramybė tau! Sveikina tave bičiu-
liai. Sveikink draugus pavardžiui!

JUDO LAIŠKAS

Judo laiškas (gr. *iouda epistolē*, lot. *epistula judae / iudae*) parašytas Judo, Jokūbo brolio, vardu ir laikomas arba jo paties (70–80 m. po Kr.), arba vėlesniu (80–90 m. po Kr.) kūriniu, adresuotu galbūt iš hebrajų kilusiems krikščionims.

Po įžanginės dalies (1–2) raginama kovoti dėl tikėjimo (3–4), primenami Dievo nubausti netikintieji, smerkiami piktžodžiautojai ir žadama Dievo bausmė bedieviams nusidėjėliams (5–16), raginama nepamiršti apaštalų mokymo (17–19) ir šlovinamas gelbstintis Dievas (20–25).

Trumpas, bet kandus apokaliptinės nuotaikos laiškas užbaigiamas jaudinančiu religiniu himnu.

*Judas, Jėzaus Kristaus tarnas, Jokūbo
brolis, Dieve Tėve numylėtiems ir Jėzui
Kristui išsaugotiems pašauktiesiems:
2 tebūnie jums gausiai duota gailestin-
gumo, ramybės ir meilės!
3 Mylimieji, aš labai norėjau parašy-
ti jums apie bendrąjį mūsų išganymą
ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą,
kad kovotumėte už tikėjimą, vieną
kartą visiems laikams duotą šventie-
siems. 4 Mat vogčiomis įsiskverbė tarp
jūsų žmonių, kuriems nuo seno su-
rašytas toks kaltinimas: jie bedieviai,
nes mūsų Dievo malonę iškreipia į pa-
laidumą ir neigia mūsų vienintelį Val-
dovą ir Viešpatį Jėzų Kristų.
5 Aš norėčiau jums priminti, nors
jūs jau viską žinote, kad Viešpats, pir-
miau *išgelbėjęs tautą iš Egipto, paskui
*pražudė netikinčius. 6 Taip pat ir tuos
angelus, kurie neišlaikė savo prakilnu-
mo, bet paliko savo buveinę, jis laiko
sukaustytus amžinais pančiais tamsy-
bėje didžiosios dienos teismui. 7 *Taip
pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai
miestai, kurie panašiai ištvirkavo ir
nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pa-
vyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies
bausmes.
8 Taip ir šitie apsvaigę suteršia kūną,
niekina Viešpatystę, piktžodžiau-
ja šlovingiesiems*. 9 Kai arkangelas
*Mykolas, besiginčydamas su velniu,
varžėsi *dėl Mozės kūno, jis neišdrį-
so mesti piktžodiško pasmerkimo, bet
pasakė: **Tesudraudžia tave Viešpats!*
10 Šitie šmeižia, ko neišmano, o ką pri-
gimtimi pažįsta kaip neprotingi gyvu-
liai, nuo to žlugs.
11 Vargas jiems! Jie pasuko *Kaino
keliu, parsidavė *Balaamo paklydimui,
pražudė save *Korės* prieštaravimu.
12 Jie maišosi jūsų meilės pokyliuose,
nesidrovėdami savo purvo, ir tunka.
Jie – lyg bevandeniai debesys, vaikomi
vėjų, tartum bevaisiai medžiai rudenį,
du kartus mirę ir išrauti. 13 Jie lyg šėls-
tančios jūros bangos, putojančios savo

1 *Mt 13,55; Mk 6,3*
5 *Iš 12,51*
5 *Sk 14,29-30*
7 *Pr 19,1-24*
8 Žr. 2 Pt 2,10.
9 *Dan 10,13.21; 12,1; Apr 12,7*
9 *Įst 34,6*
9 *Zch 3,2*
11 *Pr 4,3-8*
11 *Sk 22,1-35*
11 *Sk 16,1-35*
11 ST – Korachas.

begėdyste lyg žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė. [14] Apie juos pranašavo septintasis nuo Adomo [žmogus] *Henochas: „Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų [15] įvykdyti visiems teismo ir nubausti visų bedievių už visus bedieviškus darbus, už visus piktus žodžius, kuriuos prieš jį kalbėjo bedieviai nusidėjėliai".* [16] Jie visada niurzga nepatenkinti savo dalia, gyvena geismais; jų lūpos kalba puikybės žodžius, jie pataikauja žmonėms dėl pelno.

[17] O jūs, mylimieji, prisiminkite žodžius, kurie iš anksto buvo paskelbti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalų. [18] Jie yra sakę: *paskutiniais laikais atsiras šaipūnų, kurie gyvens savo bedieviškais geismais. [19] Tai tie, kurie kelia susiskaldymą, jusliniai, Dvasios neturintys žmonės.

[20] Bet jūs, mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo! Melskitės Šventojoje Dvasioje! [21] Išsilaikykite Dievo meilėje laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui. [22] Vienus, kurie abejoja, mėginkite įtikinti; [23] kitus gelbėkite, traukdami iš ugnies, vėl kitų pasigailėkite su baime, bodėdamiesi net jų kūnų suteršto drabužio.

[24] Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon pastatyti nesuteptus ir džiaugsmingus, [25] vieninteliam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų tebūna šlovė, didybė, valdžia ir galybė prieš visus amžius ir dabar, ir visais amžių amžiais! Amen.

[14] *Pr 5,18.21-24*
[15] Citata iš apokrifinės Henocho knygos, neįeinančios į Šventąjį Raštą.
[18] *2 Pt 3,3*

APREIŠKIMAS JONUI

Apreiškimas Jonui (gr. *apokalypsis iōannou*, lot. *apocalypsis joannis / io(h) annis*), pasak tradicijos, parašytas apaštalo ir evangelisto Jono apie 95 m. po Kr.

Knygą galima suskirstyti į tokias dalis: įžanga (1,1–8), laiškai septynioms Azijos Bažnyčioms (1,9–3,22), Dievo sostas (sk. 4), užantspauduota knyga ir Avinėlis (sk. 5), šešių antspaudų nuplėšimas (sk. 6), išrinktieji danguje (sk. 7), septinto antspaudo nuplėšimas (8,1–5), šeši trimitai (8,6–9,21), angelas ir knygelė (sk. 10), du liudytojai (11,1–14), septintas trimitas (11, 15–19), moteris ir slibinas (sk. 12), du žvėrys (sk. 13), Avinėlis ir atpirktieji (14,1–5), Dievo teismo skelbimas (14,6–13), pjūtis žemėje (14,14–20), septynios negandos (sk. 15), septyni dubenys (sk. 16), Babelės nubaudimas (sk. 17–18), Avinėlio vestuvės (19,1–10), Dievo Žodžio pergalė (19,11–21), tūkstantmetė viešpatija (20,1–6), galutinė pergalė (20,7–10), Paskutinis teismas (20,11–15), Naujoji Jeruzalė (21,1–22,5), pabaiga (22,6–21).

Ši įkvėptų vaizdinių knyga vainikuoja visą biblinį atpirkimo vyksmą.

1 Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį
Dievas jam davė, kad jis atskleistų
jo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per
savo pasiųstą angelą jis padarė jį žinomą savajam tarnui Jonui.
2 Šis paliudijo
Dievo žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą – visa, ką buvo matęs.
3 Palaiminti
pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, tie, kurie laikosi, kas joje parašyta, nes laikas jau arti.

Sveikinimas ir šlovinimas

4 Jonas septynioms Azijos Bažnyčioms:
malonė ir ramybė jums nuo to, *kuris
yra, kuris buvo ir kuris ateis, ir nuo
*septynių dvasių, esančių priešais jo
sostą,
5 ir nuo Jėzaus Kristaus, *ištikimojo liudytojo, mirusiųjų *pirmagimio, žemės karalių valdovo. Tam, kuris
mus myli ir nuplovė savo krauju mūsų
nuodėmes*,
6 ir *padarė iš mūsų karaliją bei kunigus savo Dievui ir Tėvui, –
jam šlovė ir galybė per amžių amžius!
Amen.
7 **Štai jis ateina su debesimis,* ir
išvys jį *kiekviena akis, net ir *tie, kurie
jį perdūrė; ir dėl jo raudos* *visos žemės
giminės. Taip, amen!
8 *„Aš esu Alfa ir Omega“, – sako
Viešpats Dievas, *kuris yra, kuris buvo
ir kuris ateis, Visagalis.

Pirmas regėjimas

9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir sielvarto, karalystės bei ištvermės bendrininkas Jėzuje, buvau saloje, vardu Patmas, dėl

1,4 *Iš 3,14*
1,4 *Apr 4,5*
1,5 *Iz 55,4*
1,5 *Ps 89,27*
1,5 Kai kuriuose rankr.: „išvadavo iš mūsų nuodėmių“.
1,6 *Iš 19,6; Apr 5,10*
1,7 *Dan 7,13; Mt 24,30; Mk 13,26; Lk 21,27; 1 Tes 4,17*
1,7 *Zch 12,10; Jn 19,34.37*
1,7 *Zch 12,10; Mt 24,30*
1,8 *Apr 22,13*
1,8 *Iš 3,14*

Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo. 10 Aš
turėjau dvasios pagavą Viešpaties dieną
ir išgirdau sau už nugaros galingą bal-
są, tarsi trimitą, 11 bylojantį: „Ką matai,
surašyk į knygą ir pasiųsk septynioms
Bažnyčioms: į Efezą, į Smirną, į Perga-
mą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfus ir
Laodikėją“. 12 Tuomet aš atsigręžiau pa-
žiūrėti balso, kalbėjusio su manimi, ir
atsigręžęs išvydau septynis aukso ži-
bintuvus, 13 o žibintuvų viduryje – *pa-
našų į Žmogaus Sūnų, *apsivilkusį ilga
tunika ir persijuosusį per krūtinę aukso
juosta. 14 *Jo galva ir plaukai buvo balti
kaip balčiausia vilna ar sniegas, *jo akys
tarsi ugnies liepsna, 15 jo kojos panašios į
krosnyje įkaitintą skaistvarį, ir *jo balsas
buvo tarytum didžių vandenų šniokšti-
mas. 16 Dešinėje rankoje jis laikė septy-
nias žvaigždes, iš jo burnos ėjo aštrus
dviašmenis kalavijas, o jo veidas buvo
tarytum saulė, žibanti visu skaistumu.
17 Jį išvydęs, aš puoliau jam po kojų
tarsi negyvas. Bet jis uždėjo ant ma-
nęs savo dešinę ir prabilo: „Nebijok!
*Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis, 18 ir
Gyvasis. Aš buvau numiręs, bet štai
esu gyvas per amžių amžius ir turiu
mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus.
19 Tad užrašyk, ką būsi regėjęs, kas yra
ir kas turi vėliau įvykti. 20 Štai septynių
žvaigždžių, kurias regėjai mano deši-
nėje, ir septynių aukso žibintuvų slėpi-
nys: septynios žvaigždės – tai septynių
Bažnyčių angelai, o septyni žibintuvai
– tai septynios Bažnyčios.

Efezo Bažnyčiai

2 Efezo Bažnyčios angelui rašyk: ‘Tai
sako tas, kuris laiko savo dešinėje
septynias žvaigždes, kuris vaikščio-
ja tarp septynių aukso žibintuvų. 2 Aš
žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo
ištvermę. Žinau, kad tu negali pakęsti
piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą
apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos
esant melagius. 3 Žinau, kad esi ištver-
mingas, kad dėl mano vardo nenuils-
damas kentėjai vargus. 4 Bet aš turiu
prieš tave tai, kad palikai savo pirmą-
ją meilę. 5 Taigi prisimink, nuo kur nu-
puolei, atsiversk ir vėl imkis pirmykš-
čių darbų, o jeigu ne, jei neatsiversi, tai
aš ateisiu ir išjudinsiu iš vietos tavo ži-
bintuvą. 6 Savo naudai tu turi, kad ne-
kenti mikalojininkų darbų, kurių ir aš
nekenčiu!’
7 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
skelbia Bažnyčioms: ‘Nugalėtojui aš
duosiu valgyti nuo *gyvybės medžio,
esančio *Dievo rojuje!’

Smirnos Bažnyčiai

8 Smirnos Bažnyčios angelui rašyk: ‘Tai
sako *Pirmasis ir Paskutinysis, kuris
buvo numiręs ir vėl grįžo į gyvenimą.
9 Aš žinau tavo priespaudą ir tavo ne-
turtą – o vis dėlto tu turtingas! – ir kaip
tau piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą
žydai, bet nėra tokie, o tik šėtono sina-
goga. 10 Nebijok būsimųjų kentėjimų!
Štai velnias įmes kai kuriuos jūsiškius
į kalėjimą, kad būtumėte išbandyti.
Jūsų laukia dešimties dienų priespau-
da. Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau
duosiu gyvenimo vainiką!’
11 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
skelbia Bažnyčioms: ‘Nugalėtojas ne-
nukentės *nuo antrosios mirties’.

Pergamo Bažnyčiai

12 Pergamo Bažnyčios angelui rašyk:
‘Tai sako tas, kuris turi aštrų dviašme-
nį kalaviją. 13 Aš žinau, kur tu gyveni

1,13 *Dan 7,13*
1,13 *Dan 10,5*
1,14 *Dan 7,9*
1,14-15 *Dan 10,6*
1,15 *Ez 1,24; 43,2*
1,17 *Iz 44,6; 48,12; Apr 2,8; 22,13*
2,7 *Pr 2,9; Apr 22,2*
2,7 *Ez 28,13; 31,8*
2,8 *Iz 44,6; 48,12; Apr 1,17; 22,13*
2,11 *Apr 20,14; 21,8*

– ten, kur šėtono sostas. Bet tu tvir-
tai laikaisi mano vardo ir neišsigynei
mano tikėjimo net ir tomis dieno-
mis, kada pas jus, kur gyvena šėtonas,
buvo nužudytas mano ištikimasis liu-
dytojas Antipas. [14] Vis dėlto aš turiu šį
tą prieš tave: tu tenai turi besilaikan-
čių mokslo *Balaamo, kuris yra mo-
kęs Balaką viešai suvedžioti Izraelio
sūnus, *kad šie valgytų stabams au-
kojamą mėsą ir ištvirkautų. [15] Ir tu turi
panašiai besilaikančių mikalojininkų
mokslo. [16] Tad atsiversk! O jeigu ne, aš
greitai ateisiu ir kovosiu su jais savo
burnos kalaviju'.
[17] Kas turi ausis, teklauso, ką Dva-
sia skelbia Bažnyčioms: 'Nugalėtojui
aš duosiu paslėptos *manos ir baltą
akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašy-
tas *naujas vardas, kurio niekas neži-
no, tiktai gavėjas'.

Tiatyrų Bažnyčiai

[18] Tiatyrų Bažnyčios angelui rašyk:
'Tai skelbia Dievo Sūnus, kuris turi
akis tarytum ugnies liepsną ir kurio
kojos panašios į skaistvarį. [19] Žinau
tavo darbus, tavo meilę, tikėjimą, tar-
navimą, ištvermę ir kad tavo pasku-
tinieji darbai didesni už pirmuosius.
[20] Bet turiu prieš tave, kad leidi mo-
teriškei *Jezabelei, kuri sakosi esanti
pranašė, mokyti bei suvedžioti mano
tarnus, *kad jie ištvirkautų ir valgytų*
stabams skirtą mėsą. [21] Aš jai daviau
laiko atsiversti, bet ji nenori nusigręž-
ti nuo savo ištvirkavimo. [22] Štai aš ją
nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavu-
sius su ja – į didį vargą, jeigu jie nenu-
sigręš nuo jos darbų. [23] Jos vaikus aš
išžudysiu, ir visos Bažnyčios sužinos,
kad *aš esu tas, kuris permato inkstus
ir širdis; *aš atsilyginsiu jums kiekvie-
nam pagal jūsų darbus. [24] O kitiems
tiatyriečiams, kurie nesilaiko ano
mokslo, kurie sakosi nepažinę vadi-
namųjų šėtono gelmių, aš sakau: ne-
užkrausiu jums kitokios naštos, [25] tik-
tai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu.
[26] Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi
mano darbų, **aš duosiu valdyti pago-*
nis; [27] *jis ganys juos geležine lazda, ir*
jie bus sudaužyti tarsi moliniai indai,
[28] kaip ir aš esu gavęs valdžią iš savo
Tėvo; ir dar duosiu jam aušros žvaigž-
dę'.
[29] Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
skelbia Bažnyčioms!

Sardų Bažnyčiai

3 Sardų Bažnyčios angelui rašyk: 'Tai
sako tas, kuris laiko septynias Die-
vo dvasias ir septynias žvaigždes. Aš
žinau tavo darbus: tave vadina gyvu, o
tu esi miręs. [2] Prabusk ir stiprink, kas
dar tik merdi! Aš nerandu tavo darbų,
tobulų mano Dievo akivaizdoje. [3] Todėl
prisimink, kaip esi priėmęs ir išgirdęs;
laikykis to ir atsiversk! Jeigu nebudė-
si, *aš ateisiu kaip vagis, ir tu nežinosi,
kurią valandą tave užklupsiu. [4] Vis dėl-
to tu Sarduose turi tegul ir nedaugelį
žmonių*, kurie nėra susitepę drabu-
žių. Jie vaikščios su manimi apsirengę
baltai, nes jie šito verti. [5] Taigi nugalė-
tojas bus aprengtas baltais drabužiais,
ir *jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo
knygos. *Aš išpažinsiu jo vardą savo
Tėvo ir jo angelų akivaizdoje'.
[6] Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia
skelbia Bažnyčioms.

2,14 *Sk 22,5.7; 31,16; Įst 23,4*
2,14 *Sk 25,1-3*
2,17 *Iš 16,14-15; 16,33-34; Jn 6,48-50*
2,17 *Iz 62,2; 65,15*
2,20 *1 Kar 16,31; 2 Kar 9,22.30*
2,23 *Ps 7,9; Jer 17,10*
2,23 *Ps 62,12*
2,26-27 *Ps 2,8-9*
3,3 *Mt 24,43-44; Lk 12,39-40; Apr 16,15*
3,4 Pažod.: „vardų".
3,5 *Iš 32,32-33; Ps 69,28; Apr 20,12*
3,5 *Mt 10,32; Lk 12,8*

Filadelfų Bažnyčiai

[7] Filadelfų Bažnyčios angelui rašyk: 'Tai kalba Šventasis, Tiesakalbis, turintis *Dovydo raktą, – tas, kuris atrakina, ir niekas nebeužrakina, užrakina, ir niekas nebeatrakina.
[8] Aš žinau tavo darbus. Štai atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti; žinau, nedaug turi jėgų, bet išlaikei mano žodį ir neatsižadėjai mano vardo.
[9] Štai aš duodu tau kai kuriuos iš šėtono sinagogos, iš tų, kurie tvirtina, jog jie žydai, bet nėra, nes jie meluoja. Taigi aš padarysiu, kad jie *ateitų, pultų tau po kojų ir suprastų, jog *aš esu pamilęs tave.
[10] Kadangi tu laikeisi mano paliepimo ištverti, tai ir aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gyventojai.
[11] Ateisiu netrukus. Sergėk, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.
[12] Nugalėtoją aš padarysiu stulpu savo Dievo šventykloje, ir jis nebeišeis laukan; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, *naujosios Jeruzalės, nužengiančios iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo *naująjį vardą'.

[13] Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia Bažnyčioms!

Laodikėjos Bažnyčiai

[14] Laodikėjos Bažnyčios angelui rašyk: 'Tai skelbia Amen, ištikimasis bei tiesakalbis Liudytojas, *Dievo kūrybos Pradžia.
[15] Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O kad būtum arba šaltas, arba karštas!
[16] Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, aš išspjausiu* tave iš savo burnos.
[17] Tu juk sakai: ‹Aš esu turtingas ir pralobęs ir nieko nebestokoju,› – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas.
[18] Aš tau patariu pirkti iš manęs ugnyje išgryninto aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo pasitepti akims, kad praregėtum.
[19] Aš baru ir ugdau *tuos, kuriuos myliu; tad būk uolus ir atsiversk!
[20] Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.
[21] Nugalėtojui aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo jo soste'.

[22] Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia Bažnyčioms!"

Sostas danguje

4 Paskui aš regėjau: štai atsivėrė vartai danguje, ir pirmasis balsas, kurį buvau girdėjęs man gaudžiant tarsi trimitą, kalbėjo: „Užženk čionai, aš tau parodysiu, kas toliau turi įvykti".
[2] *Bematant mane ištiko dvasios pagava. Ir štai danguje stovėjo sostas, o soste buvo Sėdintysis.
[3] Jo išvaizda buvo panaši į jaspio ir sardžio brangakmenius, o vaivorykštė, juosianti sostą, buvo panaši į smaragdą.
[4] Aplinkui sostą regėjau dvidešimt keturis sostus ir tuose sostuose sėdinčius dvidešimt keturis vyresniuosius baltais drabužiais, o jų galvas puošė aukso vainikai.
[5] Nuo sosto skriejo *žaibai, aidėjo balsai ir griaustiniai; septyni *deglai liepsnojo priešais sostą, o tai yra *septynios Dievo dvasios.
[6] Priešais sostą tviskėjo *tarsi stiklo jūra, panaši į krištolą;

3,7 *Iz 22,22; Job 12,14*
3,9 *Iz 49,23; 60,14*
3,9 *Iz 43,4*
3,12 *Apr 21,2*
3,12 *Iz 62,2; 65,15*
3,14 *Pat 8,22*
3,16 Pažod.: „išvemsiu".
3,19 *Pat 3,12; Hbr 12,6*
4,2-3 *Ez 1,26-28; 10,1*
4,5 *Iš 19,16; Apr 8,5; 11,19; 16,18*
4,5 *Ez 1,13*
4,5 *Apr 1,4; Zch 4,2*
4,6 *Ez 1,22*

sosto viduryje ir aplinkui sostą buvo
*keturios būtybės, pilnos akių iš prie-
kio ir iš užpakalio. 7 *Pirmoji būtybė
buvo panaši į liūtą, antroji būtybė pa-
naši į veršį, trečioji būtybė turinti tary-
tum žmogaus veidą, ketvirtoji būtybė
panaši į skrendantį erelį. 8 *Kiekviena
iš keturių būtybių turėjo po šešis spar-
nus; aplinkui ir viduje jos buvo *pilnos
akių. Ir be perstojo, dieną ir naktį, jos
šaukė:

„Šventas, šventas, šventas
Viešpats, visagalis Dievas,
kuris buvo, kuris yra ir kuris ateis!"

9 Ir kiekvieną kartą, kai Sėdintįjį
soste, Gyvąjį per amžių amžius, bū-
tybės šlovindavo, garbindavo ir jam
dėkodavo, 10 dvidešimt keturi vyres-
nieji parpuldavo prieš Sėdintįjį soste,
pagarbindavo Gyvąjį per amžius ir nu-
mesdavo savo vainikus priešais sostą,
kartodami:

11 „Vertas esi, mūsų
Viešpatie ir Dieve,
priimti šlovę, pagarbą ir galybę,
nes tu visa sutvėrei,
tavo valia visa yra ir buvo sutverta".

Avinėlis ir knyga

5 Dar aš regėjau soste Sėdinčiojo
dešinėje *knygos ritinį, prirašytą
iš vidaus ir iš lauko, užantspauduotą
septyniais antspaudais. 2 Ir pamačiau
galingą angelą, skelbiantį skardžiu
balsu: „Kas bus vertas atverti knygą ir
nuplėšti nuo jos antspaudus?!" 3 Bet
niekas nei danguje, nei žemėje, nei po
žeme negalėjo atverti knygos nė pa-
žiūrėti į ją. 4 Aš graudžiai pravirkau,
kad neatsirado verto atverti knygą ir
pasižiūrėti. 5 Tuomet vienas vyresny-
sis man tarė: „Neverk! Štai nugalėjo
*liūtas iš Judo giminės, *Dovydo atža-
la. Jis atvers knygą ir septynis jos ants-
paudus".

6 Aš išvydau sosto ir keturių būty-
bių bei vyresniųjų viduryje *Avinėlį. Jis
buvo tarytum nužudytas ir turėjo sep-
tynis ragus ir *septynias akis, kurios
yra septynios Dievo dvasios, siųstos į
visą žemę. 7 Jis priėjo ir paėmė knygą iš
soste Sėdinčiojo dešinės. 8 Kai jis paė-
mė knygą, keturios būtybės ir dvide-
šimt keturi vyresnieji parpuolė prieš
Avinėlį, kiekvienas laikydamas ranko-
se arfą ir aukso indus, pilnus smilkalų,
*tai yra šventųjų maldų. 9 Jie giedojo
*naują giesmę, skelbdami:

„Vertas esi paimti knygą
ir atplėšti jos antspaudus,
nes buvai nužudytas
ir atpirkai Dievui savo
krauju žmones
iš visų genčių, kalbų,
tautų ir giminių.
10 Iš jų tu padarei *mūsų Dievui
karalystę bei kunigus,
ir jie karaliaus žemėje".

11 Aš regėjau ir girdėjau balsus *dau-
gybės angelų aplinkui sostą, būtybes ir
vyresniuosius; jų skaičius buvo miria-
dų miriadai ir tūkstančių tūkstančiai.
12 Jie skelbė skambiu balsu:

„Vertas Avinėlis, kuris
buvo nužudytas,
imti galybę ir lobį, ir išmintį,
ir stiprybę, ir pagarbą, ir
šlovę, ir gyrių!"

13 Ir girdėjau, kaip visi kūriniai,
esantys danguje, žemėje, po žeme ir
jūroje, ir visa, kas juose, skelbė:

4,6-7 *Ez 1,5-10; 10,14*
4,7 *Ez 1,10*
4,8 *Iz 6,2-3*
4,8 *Ez 1,18; 10,12*
5,1 *Ez 2,9-10; Iz 29,11*
5,5 *Pr 49,9*
5,5 *Iz 11,1.10*
5,6 *Iz 53,7*
5,6 *Zch 4,10*
5,8 *Ps 141,2*
5,9 *Ps 33,3; 98,1; Iz 42,10*
5,10 *Iš 19,6; Apr 1,6*
5,11 *Dan 7,10*

„Sėdinčiajam soste ir Avinėliui
tebūnie gyrius ir pagarba, ir šlovė,
ir valdžia per amžių amžius!“

14 Keturios būtybės kartojo: „Amen!“ – o vyresnieji puolė ant žemės, reikšdami pagarbą.

Avinėlis atplėšia antspaudus

6 Aš mačiau, kaip Avinėlis atplėšė pirmąjį iš septynių antspaudų, ir išgirdau vieną iš keturių būtybių tartum griaustinio balsu šaukiant: „Ateik!“ 2 Ir aš regėjau: štai pasirodė *baltas žirgas ir ant jo raitelis su lanku rankoje. Jam buvo duotas vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, kad dar nugalėtų.

3 Kai jis atplėšė antrąjį antspaudą, aš išgirdau antrąją būtybę sakant: „Ateik!“ 4 Ir pasirodė *kitas žirgas, ugniaspalvis, ir jo raiteliui buvo leista atimti iš žemės taiką, kad žmonės vieni kitus žudytų; jam buvo duotas didelis kalavijas.

5 Kai Avinėlis atplėšė trečiąjį antspaudą, aš išgirdau trečiąją būtybę tariant: „Ateik!“ Ir aš regėjau: štai pasirodė *juodas žirgas, o raitelis turėjo savo rankoje svarstykles. 6 Ir aš girdėjau tarytum kokį balsą keturių būtybių viduryje skelbiant: „Kviečių stuopa už denarą, trys miežių stuopos už denarą, bet aliejui ir vynui nedaryk žalos!“

7 Kai atplėšė ketvirtąjį antspaudą, aš išgirdau ketvirtosios būtybės balsą sakant: „Ateik!“ 8 Ir aš regėjau: štai pasirodė palšas žirgas, o jo raitelio vardas buvo Mirtis, ir paskui jį sekė mirusiųjų pasaulis. Jiems buvo duota valdžia ketvirtadalyje žemės, *kad žudytų kardu, badu, maru ir žemės žvėrių dantimis.

9 Kai Avinėlis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po aukuru sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurį jie yra davę. 10 Jie šaukė didžiu balsu, klausdami: „Kaip ilgai, Šventasis ir Teisusis Valdove, neteisi ir nekeršysi už mūsų kraują žemės gyventojams?!“ 11 Tuomet kiekvienam jų buvo duotas baltas drabužis, ir jiems buvo pasakyta, kad dar truputį palūkėtų, kol į skaičiaus pilnybę įsijungs jų tarnystės draugai ir broliai, kurie turi būti nužudyti kaip ir jie.

12 Aš mačiau, kaip jis atplėšė šeštąjį antspaudą. Tuomet kilo *didelis žemės drebėjimas, *saulė pasidarė juoda kaip ašutinis maišas, *visas mėnulis paraudo lyg kraujas, 13 o *dangaus žvaigždės ėmė kristi žemėn, tarytum baisaus vėjo purtomas figmedis mestų dar neprinokusius vaisius. 14 Dangus atitrūko tarsi besivyniojantis knygos ritinys, ir *visi kalnai ir salos buvo išjudinti iš savo vietų. 15 Tuomet žemės karaliai, didikai, karo vadai, turtuoliai, galiūnai, visi vergai ir laisvieji *pasislėpė urvuose ir tarp kalnų uolų. 16 Jie **šaukė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus* nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės, 17 *nes atėjo didi jų rūstybės diena, ir kas galės ištverti?!“

Dievo tarnų paženklinimas

7 Paskui aš regėjau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius *keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į medžius. 2 Ir išvydau kitą angelą, pakylantį nuo saulėtekio, turintį Gyvojo

6,2 *Zch 1,8; 6,3.6*
6,4 *Zch 1,8; 6,2*
6,5 *Zch 6,2.6*
6,8 *Ez 14,21*
6,12 *Apr 11,13; 16,18*
6,12 *Iz 13,10; Jl 2,10.31; 4,15; Mt 24,29; Mk 13,24-25; Lk 21,25*
6,12 *Jl 3,4*
6,13–14 *Iz 34,4*
6,14 *Apr 16,20*
6,15 *Iz 2,19.21*
6,16 *Oz 10,8; Lk 23,30*
6,17 *Jl 2,11; Mal 3,2*
7,1 *Jer 49,36; Dan 7,2; Zch 6,5*

Dievo antspaudą. Jis šaukė skardžiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo leista kenkti žemei ir jūrai: [3] „Nekenkite nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol *paženklinsime antspaudu savo Dievo tarnų kaktas!“ [4] Ir aš išgirdau paženklintųjų skaičių – šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai paženklintųjų iš visų Izraelio vaikų giminių:

[5] Iš Judo giminės dvylika
tūkstančių paženklintųjų,
iš Rubeno giminės dvylika
tūkstančių,
iš Gado giminės dvylika tūkstančių,
[6] iš Asero* giminės dvylika
tūkstančių,
iš Neftalio* giminės
dvylika tūkstančių,
iš Manaso giminės dvylika
tūkstančių,
[7] iš Simeono giminės
dvylika tūkstančių,
iš Levio giminės dvylika
tūkstančių,
iš Isacharo giminės
dvylika tūkstančių,
[8] iš Zabulono giminės
dvylika tūkstančių,
iš Juozapo giminės dvylika
tūkstančių,
iš Benjamino giminės dvylika
tūkstančių paženklintųjų.

Išgelbėtieji iš visų tautų

[9] Paskui aš regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su palmių šakomis rankose. [10] Jie šaukė skambiu balsu:

„Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo,
sėdinčio soste,
ir Avinėlio!“

[11] Visi angelai, stovintys aplink sostą, vyresniuosius ir keturias būtybes, parpuolė prieš sostą veidais žemėn ir pagarbino Dievą, [12] giedodami:

„Amen! Palaima ir šlovė, ir
išmintis, ir padėka,
ir garbė, ir galybė, ir stiprybė
mūsų Dievui per amžių
amžius! Amen!“

[13] Tuomet vienas iš vyresniųjų ėmė man kalbėti: „Kas tokie yra ir iš kur atėjo tie, apsivilkę baltais drabužiais?“ [14] Aš jam atsakiau: „Mano viešpatie, tu žinai“. Jis man tarė: „Jie atėjo *iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju.

[15] Todėl jie stovi priešais
Dievo sostą
ir tarnauja jam dieną naktį
jo šventykloje,
o Sėdintysis soste išskleis
ant jų padangtę.
[16] **Jie nebealks, nebetrokš,*
nebekepins jų *saulė nė* jokia *kaitra,*
[17] nes Avinėlis, kuris stovi
priešais sostą,
**juos ganys ir *vedžios*
prie gyvybės vandens šaltinių,
*ir *Dievas nušluostys kiekvieną*
ašarą nuo jų akių“.

Septintasis antspaudas

8 Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje pusvalandžiui pasidarė tylu. [2] Aš išvydau septynis angelus, stovinčius Dievo akivaizdoje, ir jiems buvo įteikti septyni trimitai.

[3] Atėjo dar vienas angelas ir *atsistojo prie aukuro, laikydamas aukso smilkytuvą. Jam buvo duota daug smilkalų, kad jis aukotų juos su visų

7,3 *Ez 9,4.6*
7,6 ST – Ašeras.
7,6 ST – Naftalis.

7,14 *Dan 12,1; Mt 24,21; Mk 13,19*
7,16 *Iz 49,10*
7,17 *Ps 23,1; Ez 34,23*
7,17 *Ps 23,2; Iz 49,10*
7,17 *Iz 25,8*
8,3 *Am 9,1*

šventųjų maldomis ant *auksinio aukuro priešais sostą. [4] Ir pakilo smilkalų dūmai su šventųjų maldomis iš angelo rankų Dievo akivaizdon. [5] Paskui angelas *paėmė smilkytuvą, pripildė jį aukuro žarijų ir sviedė į žemę. Ir *sugriaudė griausmai, pakilo šauksmai, sublyksėjo žaibai, sudrebėjo žemė.

Keturi trimitai

[6] Septyni angelai, turintys septynis trimitus, pasirengė trimituoti.

[7] Ir sutrimitavo pirmasis. Ir radosi *kruša ir ugnis, sumišę su krauju, ir pabiro žemėn. Ir išdegė trečdalis žemės, ir sudegė trečdalis medžių, ir visa žalia žolė nusvilo.

[8] Sutrimitavo antrasis angelas. Ir tartum didžiulis kalnas, liepsnojantis ugnimi, buvo sviestas į jūrą. Trečdalis jūros pavirto krauju, [9] trečdalis jūros padarų, turinčių gyvybę, išgaišo, ir trečdalis laivų buvo sunaikinti.

[10] Ir sutrimitavo trečiasis angelas. Tada iš dangaus nupuolė *didelė žvaigždė, liepsnodama tarsi deglas, ir nukrito ant trečdalio upių ir ant vandens šaltinių. [11] *Žvaigždės vardas yra Mėtėlė. Ir pavirto trečdalis vandenų metėle, ir daugybė žmonių numirė nuo apkartusio vandens.

[12] Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas. Tuomet buvo *užgautas trečdalis saulės, trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių, kad jų trečdalis užtemtų ir diena prarastų trečdalį šviesumo ir tiek pat naktis.

[13] Aš regėjau ir girdėjau dangaus viduriu skrendantį erelį, kuris skardžiu balsu skelbė: „Vargas, vargas, vargas žemės gyventojams nuo besirengiančių užtrimituoti kitų trijų angelų trimitų garsų!“

Penktasis trimitas

9 Ir sutrimitavo penktasis angelas. Aš išvydau žvaigždę, nukritusią iš dangaus žemėn. Jai buvo duotas raktas nuo bedugnės šulinio. [2] Ji atidarė bedugnės šulinį, ir išsiveržė *dūmai iš šulinio, tartum iš milžiniškos krosnies. Ir aptemo saulė ir oras nuo šulinio dūmų, [3] o iš dūmų *pasipylė žemėn skėriai, ir jiems buvo duota galia, kaip turi galią žemės skorpionai. [4] Jiems buvo įsakyta nekenkti žemės žolei nei jokiam žalumynui, nei jokiam medžiui, o vien tik žmonėms, kurie *neturi savo kaktose Dievo antspaudo. [5] Bet jiems buvo leista ne žudyti žmones, o juos kankinti penkis mėnesius. Jų kankinimas it skorpiono, kai jis įgelia žmogų. [6] *Anomis dienomis žmonės ieškos mirties ir jos neras, trokš numirti, bet mirtis bėgs nuo jų.

[7] Skėrių išvaizda *panaši į žirgų, parengtų kautynėms. Ant jų galvų tartum vainikai, panašūs į auksą; jų veidai – tarytum žmonių veidai; [8] jie turėjo plaukus, panašius į moterų plaukus, o *jų dantys buvo lyg liūtų dantys. [9] Jie turėjo šarvus tarsi geležinius krūtinšarvius, o jų sparnų garsas buvo kaip *bildesys galybės vežimų ir žirgų, bėgančių į mūšį. [10] Jie turi uodegas, panašias į skorpionų, ir geluonis uodegose. Jie, turi galią kenkti žmonėms penkis mėnesius. [11] Jie turi sau karalių, bedugnės angelą, kurio vardas hebrajiškai Abadonas*, o graikiškai tas vardas Apolionas.

8,3 *Iš 30,1.3*
8,5 *Kun 16,12; Ez 10,2*
8,5 *Iš 19,16; Apr 11,19; 16,18*
8,7 *Iš 9,23-25; Ez 38,22*
8,10 *Iz 14,12*
8,11 *Jer 9,15*
8,12 *Iz 13,10; Ez 32,7; Jl 2,10.31; 4,15*
9,2 *Pr 19,28*
9,3 *Iš 10,12-15*
9,4 *Ez 9,4*
9,6 *Job 3,21; Jer 8,3*
9,7 *Jl 2,4*
9,8 *Jl 1,6*
9,9 *Jl 2,5*
9,11 T. y. sunaikinimas.

[12] Pirmoji neganda praėjo; štai iš pa-
skos eina dar dvi negandos.

Šeštasis trimitas

[13] Ir sutrimitavo šeštasis angelas. Aš
išgirdau balsą nuo *keturių ragų auk-
sinio aukuro, stovinčio Dievo aki-
vaizdoje. [14] Jis įsakė šeštajam angelui,
turinčiam trimitą: „Paleisk keturis an-
gelus, kurie yra surišti prie didžiosios
Eufrato upės!" [15] Ir buvo atrišti keturi
angelai, parengti nustatytą valandą,
dieną, mėnesį ir metais išžudyti treč-
dalį žmonių. [16] Jų kariuomenės skai-
čius – aš išgirdau jų skaičių – buvo du
miriadai miriadų raitelių. [17] Taigi aš
mačiau regėjime žirgus ir raitelius su
krūtinšarviais – ugniaspalviais, vio-
letiniais ir sieraspalviais; žirgų galvos
atrodė kaip liūtų galvos, o iš jų nasrų
veržėsi ugnis, dūmai ir siera. [18] Treč-
dalis žmonių žuvo nuo šitų piktenybių
– nuo ugnies, dūmų ir sieros, besiver-
žiančių iš jų nasrų. [19] Mat žirgų galia jų
nasruose ir uodegose. Jų uodegos pa-
našios į gyvates ir turi galvas, kuriomis
kenkia.

[20] Bet kiti žmonės, kurie nebuvo
šitų piktenybių išžudyti, vis tiek ne-
pametė savo rankų darbų, kad jau ne-
begarbintų *demonų ir aukso, sidabro,
žalvario, akmens ir medžio stabų, ku-
rie negali nei matyti, nei girdėti, nei
vaikščioti. [21] Jie taip pat nesiliovė žudę,
būrę, ištvirkavę ir vogę.

Angelas su knygele

10 Aš išvydau dar vieną galingą
angelą, nužengiantį iš dangaus,
apsisiautusį debesimi. Jo galvą supo
vaivorykštė, veidas švytėjo kaip saulė
ir kojos – tarsi ugnies stulpai. [2] Jis lai-
kė rankoje išvyniotą knygelę. Ir jis atsi-
stojo dešiniąja koja ant jūros, o kairiąja
ant sausumos. [3] Paskui ėmė šaukti ga-
lingu balsu tartum riaumojantis liūtas.
Kai jis sušuko, atsiliepė septyni griaus-
tiniai savais balsais. [4] Septyniems
griaustiniams prabilus, aš buvau be-
rašąs, bet išgirdau iš dangaus balsą,
sakantį: „Užantspauduok, ką pasakė
septyni griaustiniai, ir to nerašyk!" [5] O
angelas, kurį mačiau stovint ant jūros
ir ant sausumos, *pakėlė dešinę ranką
į dangų [6] ir prisiekė Gyvuoju per amžių
amžius, kuris sutvėrė dangų ir visa,
kas jame, žemę ir visa, kas joje, bei jūrą
ir visa, kas joje: „Laiko daugiau nebe-
bus! [7] Mat kai pasigirs septintojo an-
gelo trimitavimas, bus atbaigtas Dievo
slėpinys, kaip jis yra paskelbęs Gerąją
naujieną savo tarnams pranašams".

[8] *Tuomet balsas, kurį buvau gir-
dėjęs iš dangaus, vėl ėmė kalbėtis su
manimi ir tarė: „Eik, paimk atvyniotą
knygelę iš angelo, stovinčio virš jūros
ir sausumos". [9] Aš nuėjau pas angelą
ir paprašiau, kad duotų man knyge-
lę. Jis man atsakė: „Imk, suvalgyk ją! Ji
bus karti viduriuose, bet burnoje ji bus
saldi kaip medus". [10] Aš paėmiau kny-
gelę iš angelo rankos ir ją suvalgiau. Ji
buvo mano burnoje saldi tartum me-
dus, bet kai prarijau, mano viduriuose
ji apkarto. [11] Tuomet man buvo pasaky-
ta: „Reikia, kad tu ir vėl pranašautum
apie daugelį žmonių, tautų, kalbų ir
karalių".

Du liudytojai

11 Ir buvo man duotas nendri-
nis mastas, panašus į lazdą, ir
buvo liepta: „Kelkis ir *išmatuok Die-
vo šventyklą, aukurą ir tuos, kurie te-
nai meldžiasi. [2] O šventyklos išorinį
kiemą praleisk, nematuok jo, nes jis
skirtas pagonims. *Jie tryps šventąjį
miestą keturiasdešimt du mėnesius.

9,13 *Iš 30,1-3*
9,20 *Ps 115,4-7; 135,15-17; Dan 5,23*
10,5-7 *Iš 20,11; Įst 32,40; Dan 12,7; Am 3,7*
10,8-10 *Ez 2,8–3,3*
11,1 *Ez 40,3; Zch 2,1-2*
11,2 *Lk 21,24*

3 Aš duosiu galią savo dviem liudyto-
jams, kad jie, maišais apsivilkę, pra-
našautų tūkstantį du šimtus šešiasde-
šimt dienų“. 4 Jie yra *du alyvmedžiai
ir du žibintuvai, stovintys visos žemės
Viešpaties akivaizdoje. 5 Jei kas pano-
rės juos skriausti, iš jų burnos išsiverš
ugnis ir praris jų priešininkus. Jei kas
norės jiems kenkti, tas irgi taip žus.
6 Juodu turi galią *užrakinti dangų, kad
jų pranašavimo dienomis nelytų lie-
tus, *turi galią vandenis paversti krau-
ju ir *ištikti žemę bet kokia nelaime,
kada panorės. 7 Kai jie baigs liudyti,
*žvėris, išlindęs iš bedugnės, *kovos
su jais, nugalės ir nužudys juos. 8 Jų la-
vonai gulės aikštėje didžiojo miesto,
kuris dvasine prasme *vadinamas So-
doma ir Egiptu, kur ir jų Viešpats buvo
nukryžiuotas. 9 Tuomet įvairių tautų,
genčių, kalbų ir giminių žmonės galės
žiūrėti į jų lavonus pusketvirtos die-
nos, ir nebus leista jų lavonų palaidoti
kape. 10 Žemės gyventojai džiūgaus ir
linksminsis dėl jų žuvimo, jie siunti-
nės vieni kitiems dovanas, nes tuodu
pranašai vargino žemės gyventojus.
11 O po pusketvirtos dienos **gyvybės*
dvasia nuo Dievo *įžengė į juodu. Jie*
pašoko ant kojų, ir didžiulė baimė pa-
gavo tuos, kurie į juos žiūrėjo. 12 Tada
jie išgirdo galingą balsą iš dangaus,
kuris jiems šaukė: „Užženkite šen!“, ir
*jiedu užžengė į dangų debesyje, o jų
priešai žiūrėjo į juodu. 13 Tą pačią va-
landą kilo *baisus žemės drebėjimas,
ir dešimta dalis miesto sugriuvo. Nuo
žemės drebėjimo žuvo septyni tūks-
tančiai žmonių, o kiti, baimės pagauti,
ėmė garbinti dangaus Dievą.

Septintasis trimitas

14 Antroji nelaimė praėjo. Štai greit ar-
tinasi trečioji nelaimė.
15 Sutrimitavo septintasis angelas.
Danguje pasigirdo galingi balsai, ku-
rie skelbė:
„Pasaulio karalystė tapo
mūsų Viešpaties ir jo
Mesijo karalyste,
ir *jis karaliaus per amžių amžius!“
16 O dvidešimt keturi vyresnieji, sė-
dintys savo sostuose Dievo akivaizdo-
je, parpuolė veidais žemėn ir ėmė šlo-
vinti Dievą, 17 šaukdami:
„Dėkojame tau, Viešpatie,
Visagali Dieve,
kuris esi ir kuris buvai,
kad pasiėmei savo didžiąją galybę
ir ėmei viešpatauti.
18 Tautos įsirdo, tačiau atėjo
*tavo rūstybės laikas,
metas teisti mirusius
ir atsilyginti savo tarnams,
pranašams ir šventiesiems,
ir *visiems bijantiems tavojo vardo,
mažiems ir dideliems,
ir metas sunaikinti tuos,
kurie niokoja žemę“.
19 Ir atsidarė danguje Dievo šventy-
kla, ir pasirodė šventykloje jo Sandoros
Skrynia, ir *sušvytravo žaibai, nuskam-
bėjo balsai ir griaustiniai, kilo žemės
drebėjimas, ir pabiro *baisi kruša.

Moteris ir slibinas

12 Ir pasirodė danguje didis ženklas:
moteris, apsisiautusi saule, po
jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos

11,4 *Zch 4,3.11-14*
11,6 *1 Kar 17,1*
11,6 *Iš 7,17-19*
11,6 *1 Sam 4,8*
11,7 *Dan 7,7; Apr 13,5-7; 17,8*
11,7 *Dan 7,21*
11,8 *Iz 1,9-10*
11,11 *Ez 37,10*
11,12 *2 Kar 2,11*
11,13 *Apr 6,12; 16,18*
11,15 *Iš 15,18; Dan 2,44; 7,14.27*
11,18 *Ps 2,5; 110,5*
11,18 *Ps 115,13*
11,19 *Apr 8,5; 16,18*
11,19 *Apr 16,21*

žvaigždžių vainikas. 2 Ji buvo nėščia ir dejavo, kentėdama sąrėmius bei gimdymo sopulius. 3 Pasirodė ir kitas ženklas danguje: štai didžiulis ugniaspalvis slibinas su septyniomis galvomis, su *dešimčia ragų ir su septyniomis diademomis ant galvų. 4 Jo uodega *nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir nužėrė jas žemėn. Slibinas tykodamas sustojo priešais moterį, kad jai pagimdžius prarytų kūdikį. 5 Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta *ganyti visas tautas geležine lazda. *Kūdikis buvo paimtas pas Dievą, prie jo sosto. 6 O moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta būstinė, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.

7 Ir užvirė danguje kova. *Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai, 8 bet jie pralaimėjo, ir nebeliko jiems vietos danguje. 9 Taip buvo išmestas didysis slibinas, *senoji gyvatė, vadinamas velniu ir šėtonu, kuris suvedžiodavo visą pasaulį. *Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai. 10 Aš girdėjau danguje galingą balsą, sakantį:

„Dabar atėjo mūsų Dievo
išganymas,
galybė, karalystė ir jo
Kristaus valdžia,
nes išmestas *mūsų
brolių kaltintojas,
skundęs juos mūsų Dievui
dieną ir naktį.
11 Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju
ir savo liudijimo žodžiu.
Jie nebrangino savo gyvybės
ir nebijojo mirti.
12 Todėl džiūgaukite, dangūs
ir jų gyventojai!
Bet vargas žemei ir jūrai,
nes pas jus nukrito velnias,
kupinas baisaus įniršio,
žinodamas mažai beturįs laiko“.

13 Slibinas, pamatęs, kad yra nutrenktas žemėn, puolė persekioti moterį, kuri buvo pagimdžiusi berniuką. 14 Bet moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai skristi į dykumą, į savo būstinę, kur bus maitinama ir saugoma nuo gyvatės per *laikotarpį, du laikotarpius ir pusę laikotarpio. 15 Gyvatė paskui moterį iš savo nasrų paleido upę lyg vandenį, kad srovė ją pagriebtų. 16 Bet žemė pagelbėjo moteriai: žemė atvėrė savo žiotis ir sugėrė upę, kurią slibinas buvo paliejęs iš savo nasrų. 17 Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą.

18 O aš stovėjau ant jūros kranto*.

Žvėris iš jūros

13 Ir išvydau *iš jūros išnyrant žvėrį, turintį *dešimt ragų ir septynias galvas, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardai. 2 *Žvėris, kurį mačiau, buvo panašus į leopardą; jo kojos tarytum lokio kojos, o jo snukis – lyg liūto snukis. Slibinas atidavė jam savo galybę, savo sostą ir didelę valdžią. 3 Vieną jo galvų aš regėjau lyg mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį. 4 Žmonės garbino slibiną, kad atidavė valdžią žvėriui, ir šlovino žvėrį, šaukdami: „Kas galėtų

12,3 *Dan 7,7*
12,4 *Dan 8,10*
12,5 *Ps 2,9*
12,5 *Iz 66,7*
12,7 *Dan 10,13.21; 12,1; Jud 9*
12,9 *Pr 3,1*
12,9 *Lk 10,18*
12,10 *Job 1,9-11; Zch 3,1*
12,14 *Dan 7,25; 12,7*
12,18 Kai kuriuose rankr.: „Ir jis atsistojo ant jūros kranto“.
13,1 *Dan 7,3*
13,1 *Apr 17,3.7-12*
13,2 *Dan 7,4-6*

lygintis su žvėrimi, ir kas galėtų ko-
voti su juo!“
[5] Žvėriui buvo duotas *snukis di-
džiuotis ir piktžodžiauti ir duota ga-
lia taip daryti per keturiasdešimt du
mėnesius. [6] Ir jis, atvėręs nasrus, pikt-
žodžiavo Dievui, niekino jo vardą, jo
buveinę – tuos, kurie gyvena dangu-
je. [7] Jam *buvo leista kovoti su šventai-
siais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta
valdžia visoms gentims, tautoms, kal-
boms ir giminėms. [8] Jį garbins visi tie
žemės gyventojai, kurių vardai nuo pa-
saulio sutvėrimo neįrašyti nužudytojo
Avinėlio *gyvenimo knygoje. [9] Kas turi
ausis, teklauso:
[10] *Jei kas skirtas nelaisvei*,
į nelaisvę ir eina.
O kam lemta žūti nuo kalavijo*,
tas ir bus kalaviju nužudytas.
Čia ir pasirodo šventųjų ištvermė
bei tikėjimas!

Žvėris nuo sausumos

[11] Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant
nuo sausumos. Jis turėjo du ragus, pa-
našius į avinėlio, bet kalbėjo kaip sli-
binas. [12] Jis naudojasi visa pirmojo
žvėries galybe jo akivaizdoje ir verčia
žemę bei jos gyventojus garbinti pir-
mąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda už-
gijo. [13] Jis daro didžius stebuklus, net
žmonėms matant nuleisdina ugnį iš
dangaus į žemę. [14] Jis klaidina žemės
gyventojus ženklais, kuriuos jam leis-
ta daryti žvėries akyse. Jis liepia žemės
gyventojams padaryti atvaizdą žvė-
ries, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo,
tačiau išgyveno. [15] Jam leista suteikti
žvėries atvaizdui dvasią, idant žvėries
atvaizdas imtų kalbėti, ir įsakyti, kad
visi, kurie atsisakys pagarbinti žvė-
ries atvaizdą, būtų žudomi. [16] Jis ver-
čia visus, mažus ir didelius, turtuolius
ir vargdienius, laisvuosius ir vergus,
pasidaryti ženklą ant dešinės rankos
arba ant kaktos, [17] kad niekas negalėtų
nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to
ženklo – žvėries vardo ar jo vardo skai-
čiaus. [18] Čia slypi išmintis! Kas išmano,
teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai
žmogaus skaičius, ir jis yra šeši šimtai
šešiasdešimt šeši.

Avinėlis su palyda

14 Ir aš išvydau: štai Avinėlis be-
stovįs ant Siono kalno, o su juo
šimtas keturiasdešimt keturi tūks-
tančiai *turinčių jo ir jo Tėvo vardus,
įrašytus savo kaktose. [2] Aš išgirdau iš
dangaus garsus, tarsi didelių vandenų
šniokštimą ir tarsi galingo griaustinio
dundėjimą. Garsai, kuriuos girdėjau,
buvo tarytum arfininkų, skambinan-
čių arfomis. [3] Jie giedojo naują giesmę
priešais sostą, keturias būtybes ir vy-
resniuosius, ir niekas negalėjo išmokti
tos giesmės, išskyrus tuos šimtą ketu-
riasdešimt keturis tūkstančius, atpirk-
tus iš žemės. [4] Tai tie, kurie nesusitepę
su moterimis, nes jie skaistūs. Jie lydi
Avinėlį, kur tik jis eina. Jie atpirkti iš
žmonijos, pirmienos Dievui ir Avinė-
liui. [5] **Jų lūpose nerasta* melo, jie be
dėmės.

Trys angelai

[6] Ir aš pamačiau kitą angelą, lekian-
tį dangaus viduriu, turintį paskelbti
žemės gyventojams, visoms tautoms,
gentims, kalboms ir žmonėms amžiną-
ją Evangeliją. [7] Jis šaukė galingu balsu:
„Bijokite Dievo ir atiduokite jam pagar-
bą, nes atėjo jo teismo valanda; nuo-
lankiai pašlovinkite dangaus ir žemės,
jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“

13,5-6 *Dan 7,8.25; 11,36*
13,7 *Dan 7,21*
13,8 *Ps 69,28*
13,10 *Jer 15,2; 43,11*
13,10 Kai kuriuose rankr.: „Jei kas ima į nelaisvę“.
13,10 Kai kuriuose rankr.: „O kas žudo kalaviju“.

14,1 *Ez 9,4; Apr 7,3*
14,5 *Sof 3,13*

8 Paskui jį skrido antras angelas,
kuris šaukė: „*Krito, krito didžioji
Bãbelė*, kuri savo paleistuvingo įnir-
šio vynu apgirdė visas tautas!“
9 Ir dar trečias angelas lydėjo juos,
šaukdamas skardžiu balsu: „Kas gar-
bina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant
savo kaktos ar ant rankos jo ženklą,
10 tas turės gerti Dievo įniršio vyno,
įpilto ir neatmiešto *jo rūstybės tau-
rėje, ir bus kankinamas *ugnimi ir
siera šventųjų angelų ir Avinėlio aky-
se. 11 *Jų kentėjimų dūmai rūks per
amžių amžius, ir jie neturės atilsio
nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbi-
na žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo var-
do ženklą“.
12 Čia pasirodo ištvermė šventųjų,
kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus
tikėjimo!
13 Ir aš išgirdau iš dangaus balsą,
kuris liepė: „Rašyk: ‘Nuo šiol bus pa-
laiminti mirusieji, kurie miršta Vieš-
patyje. Taip, – sako Dvasia, – jie turi
atilsėti nuo savo vargų, nes jų darbai
juos lydi’“.

Pjūtis žemėje

14 Ir aš regėjau: štai baltas debesis, o
*ant debesies sėdėjo panašus į Žmo-
gaus Sūnų. Ant galvos jis turėjo auk-
so vainiką, o rankoje – aštrų pjautuvą.
15 Iš šventyklos išėjo dar vienas ange-
las, šaukdamas galingu balsu sėdin-
čiajam ant debesies: *„Paleisk darban
savo pjautuvą ir pjauk, nes išmušė pjū-
ties valanda, ir žemės derlius prinoko“.
16 Tuomet sėdintysis ant debesies nu-
sviedė savo pjautuvą žemėn, ir žemės
derlius buvo nupjautas.
17 Dar kitas angelas išėjo iš dangaus
šventyklos, taip pat turintis aštrų pjau-
tuvą. 18 Ir dar vienas angelas išėjo nuo
aukuro, turintis valdžią ugniai. Jis di-
džiu balsu sušuko turinčiajam aštrų
pjautuvą: „Paleisk darban savo aštrųjį
pjautuvą ir nurink žemės vynmedžio
kekes, nes uogos jau prisirpo“. 19 Tada
angelas numetė savo pjautuvą žemėn
ir nuskynė žemės vynmedį, ir supylė
vynuoges į didįjį Dievo rūstybės spaus-
tuvą. 20 *Spaustuvas buvo minamas už
miesto, ir išsiveržė iš spaustuvo krau-
jas, pakildamas arkliams iki žąslų tūks-
tančio šešių šimtų stadijų atstumu.

Mozės ir Avinėlio giesmė

15 Aš pamačiau danguje dar vieną
didį ir nuostabų ženklą: septynis
angelus, turinčius septynias paskuti-
nes negandas, nes jomis išsibaigia Die-
vo rūstybė. 2 Aš išvydau tarsi stiklo jūrą,
sumaišytą su ugnimi, ir žmones, kurie
buvo pergalėję žvėrį, jo atvaizdą ir jo var-
do skaičių, stovinčius su Dievo arfomis
ant stiklo jūros. 3 Jie giedojo Dievo tarno
*Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę:
„Didingi ir nuostabūs tavo darbai,
Viešpatie, visagali Dieve!
Teisingi ir tikri tavieji
keliai, tautų Valdove!
4 **Kas gi nesibijotų, Viešpatie,*
ir negerbtų tavojo vardo?!
Juk tu vienas šventas!
**Visos tautos ateis ir šlovindamos*
puls veidu prieš tave,
nes paaiškėjo tavo teisūs
sprendimai“.

Septynios negandos

5 Paskui aš regėjau: atsidarė *liudijimo
padangtės šventykla danguje, 6 ir išėjo

14,8 *Iz 21,9; Jer 51,8; Apr 18,2*
14,8 T. y. Babilonas.
14,10 *Iz 51,17*
14,10 *Pr 19,24; Ez 38,22*
14,11 *Iz 34,10*
14,14 *Dan 7,13*
14,15 *Jl 4,13*
14,20 *Iz 63,3; Rd 1,15; Apr 19,15*
15,3 *Iš 15,1*
15,4 *Jer 10,7*
15,4 *Ps 86,9*
15,5 *Iš 38,21*

iš šventyklos septyni angelai su septy-
niomis negandomis. Jie buvo apsivil-
kę tyra, spindinčia drobe ir persijuosę
per krūtines aukso juostomis. 7 Viena
iš keturių būtybių padavė septyniems
angelams septynis aukso dubenis, pil-
nus Gyvojo per amžių amžius Dievo
rūstybės. 8 *Šventykla prisipildė dūmų
nuo Dievo garbės ir galybės, ir niekas
negalėjo įžengti šventyklon, kol nesi-
baigs septynių angelų septynios ne-
gandos.

16 Ir aš išgirdau iš šventyklos
galingą balsą, šaukusį sep-
tyniems angelams: „Eikite ir išpilkite
septynis Dievo rūstybės dubenis že-
mėn!“

2 Ir nuėjo pirmasis, ir išliejo savo du-
benį žemėn. Ir apniko *piktos ir skau-
džios votys žmones, turinčius žvėries
ženklą ir garbinančius jo atvaizdą.

3 Antrasis išpylė savo dubenį jūron;
ji tapo lyg numirėlio kraujas, ir visi gy-
vūnai jūroje išgaišo.

4 Trečiasis išliejo savo dubenį į upes
ir vandens šaltinius, ir *jie pavirto
krauju. 5 Ir išgirdau vandenų angelą
sakant:

„Teisus tu, kuris esi ir
buvai, Šventasis,
kad taip nusprendei.
6 Jie praliejo šventųjų ir
pranašų kraują,
todėl duodi jiems gerti kraują.
Jie to verti!“
7 Aš dar išgirdau aukurą kalbant:
„Taip, Visagali Viešpatie Dieve,
tavo nuosprendžiai tikri ir teisingi!“

8 Ketvirtasis išpylė savo dubenį sau-
lėn, ir jai buvo leista svilinti žmones
ugnimi. 9 Žmones degino baisi kaitra,
o jie keikė vardą Dievo, kuris turi val-
džią šitokioms negandoms. Jie neatsi-
vertė ir neteikė jam pagarbos.

10 Penktasis išpylė savo dubenį ant
žvėries sosto, ir jo karalystė paskendo
*tamsoje, o žmonės krimto savo lie-
žuvius iš skausmo. 11 Jie piktžodžiavo
dangaus Dievui dėl savo sopulių ir vo-
čių, bet nenusigręžė nuo savo darbų.

12 Šeštasis išliejo savo dubenį į di-
džiąją Eufrato upę, ir jos *vanduo iš-
džiūvo, kad pasidarytų kelias kara-
liams iš saulėtekio šalies. 13 Tada aš
pamačiau iš slibino nasrų, iš žvėries
snukio ir iš melagingo pranašo burnos
išeinant tris netyrąsias dvasias, tartum
varles. 14 O tai yra demonų dvasios, da-
rančios ženklus; jos iškeliauja pas viso
pasaulio karalius, kad juos suburtų di-
džiosios Visagalio Dievo dienos kovai.

15 „Štai *aš ateinu kaip vagis. Palai-
mintas, kas budi ir sergi savo drabu-
žius, kad netektų vaikščioti nuogam ir
žmonės nepamatytų jo gėdos!“

16 Jos subūrė juos į vietovę, kuri heb-
rajiškai vadinasi *Harmagedonas*.

17 Septintasis angelas išpylė savo
dubenį į orą, ir nuskambėjo iš šventyk-
los, nuo sosto, galingas balsas: „Įvyko!“
18 Ir *pasipylė žaibai, pasigirdo balsai,
sudundėjo griaustiniai, ir kilo baisus
žemės drebėjimas, kokio nebūta, kiek
žmogus žemėje gyvena; toks smar-
kus buvo drebėjimas! 19 Didysis mies-
tas suskilo į tris dalis, o pagonių mies-
tai sugriuvo. Dievas atsiminė didžiąją
Bābelę, kad jai duotų savo *rūstybės ir
įniršio vyno taurę. 20 *Ir pabėgo visos
salos, ir nebeliko kalnų. 21 *Ledo lui-
tai kaip talentai krito iš dangaus ant
žmonių. Žmonės keikė Dievą dėl ledų

15,8 *Iš 40,34; 1 Kar 8,10-11; 2 Met 5,13-14; Iz 6,4*
16,2 *Iš 9,10*
16,4 *Iš 7,17-21; Ps 78,44*
16,10 *Iš 10,21*
16,12 *Iz 11,15*
16,15 *Mt 24,43-44; Lk 12,39-40; Apr 3,3*
16,16 *2 Kar 23,29; Zch 12,11*
16,16 Hebr. *har megiddō* – Megido kalnas.
16,18 *Apr 8,5; 11,13.19*
16,19 *Iz 51,17*
16,20 *Apr 6,14*
16,21 *Iš 9,23; Apr 11,19*

negandos, nes siaubinga buvo ši ne-
ganda.

Didžioji ištvirkėlė

17 Tuomet atėjo vienas iš septy-
nių angelų, turėjusių septynis
dubenis, ir užkalbino mane: „Eikš, aš
tau parodysiu teismą didžiosios ištvir-
kėlės, *sėdinčios ant didžių vandenų.
2 Su ja ištvirkavo žemės karaliai, ir *jos
ištvirkimo vynu pasigėrė žemės gy-
ventojai“. 3 Ir jis dvasios galia nusinešė
manę į dykumą. Ten aš išvydau mote-
rį, sėdinčią ant skaisčiai raudono *žvė-
ries, pilno piktžodžiavimo vardų, tu-
rinčio septynias galvas ir dešimt ragų.
4 Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir
raudonu drabužiu, išsipuošusi auk-
su, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė
rankoje *aukso taurę, pilną ištvirkimo
šlykštybių ir nešvarumų. 5 Ant jos kak-
tos buvo užrašytas vardas, slėpinys:
„Didžioji Bãbelė, ištvirkėlių ir žemės
šlykštybių motina“. 6 Mačiau tą mo-
terį, girtą nuo šventųjų ir Jėzaus liu-
dytojų kraujo. Ją matydamas, aš labai
stebėjausi. 7 O angelas man tarė: „Ko
stebiesi? Aš tau atskleisiu slėpinį mo-
ters ir ją nešančio žvėries, kuris turi
septynias galvas ir dešimt ragų.
8 *Žvėris, kurį tu regėjai, buvo, bet jo
nebėra; jis ruošiasi iškopti iš bedugnės,
tačiau eina į pražūtį. Žemės gyventojai,
kurių vardai neįrašyti *gyvenimo kny-
goje nuo pasaulio sutvėrimo, stebėsis,
žiūrėdami į žvėrį, kad jis buvo ir jo ne-
bėra, ir jis vėl pasirodys. 9 Čia reikia
proto, apšviesto išminties! Septynios
galvos reiškia septynias kalvas, ant
kurių moteris sėdi. Taip pat yra sep-
tyni karaliai; 10 penki žlugo, vienas te-
bėra, o vienas dar neatėjo; kai jis ateis,
turės trumpam pasilikti. 11 O žvėris, ku-
ris buvo ir kurio nebėra, tai yra aštun-
tasis, bet vienas iš septynių, ir jis eina
į pražūtį. 12 Tie *dešimt ragų, kuriuos
matei, yra dešimt karalių, kurie dar ne-
gavo karališkos valdžios, bet jie gaus ją
vienai valandai kartu su žvėrimi. 13 Jie
turi vieną sumanymą ir savo galybę bei
valdžią atiduoda žvėriui. 14 Jie kovos su
Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes
jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Ka-
ralius, ir su juo visi pašauktieji, išrink-
tieji ir ištikimieji“.
15 Angelas toliau man sako: „Vande-
nys, kuriuos regėjai, kur sėdi ištvirkė-
lė, yra žmonės, minios, tautos ir kal-
bos. 16 Tie dešimt ragų, kuriuos matei,
ir žvėris, – jie ims nekęsti ištvirkėlės,
nuplėš jos drabužius ir paliks ją nuogą,
ės jos kūną ir ją pačią sudegins ugny-
je. 17 Mat Dievas įkvėpė jų širdyse norą
vykdyti jo sumanymą, siekti vieno
tikslo – atiduoti savo karališką valdžią
žvėriui, kol išsipildys Dievo žodžiai.
18 Ta moteris, kurią regėjai, yra didysis
miestas, valdantis žemės karalius“.

Bãbelės žlugimas

18 Paskui aš išvydau kitą angelą,
nužengiantį iš dangaus ir turin-
tį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo
skaistumo. 2 O jis šaukė skambiu balsu:
„*Krito, krito didžioji Bãbelė!
Ji pavirto *demonų buveine,
visų netyrųjų dvasių pastoge,
visokių nešvarių ir nekenčiamų
paukščių landyne.
3 Mat *jos ištvirkimo vynu
nusigėrė visos tautos;
žemės karaliai su ja ištvirkavo,
o žemės pirkliai pralobo iš
nežabotos jos prabangos“

17,1 Jer 51,13
17,2 Iz 23,17; Jer 51,7
17,3 Apr 13,1
17,4 Jer 51,7
17,8 Dan 7,7; Apr 11,7
17,8 Ps 69,28
17,12 Dan 7,24
18,2 Iz 21,9; Jer 51,8; Apr 14,8
18,2 Iz 13,21; Jer 50,39
18,3 Iz 23,17; Jer 51,7

[4]Ir išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį:
„*Išeik iš Bãbelės, mano tauta,
kad nedalyvautum jos nuodėmėse
ir nepatirtum jos negandų!
[5]Mat *jos nuõdėmės
pasiekė dangų,
ir Dievas prisiminė jos piktenybes.
[6]*Atmokėkite jai, kaip
ji jums mokėjo,
ir atiduokite dvigubai
pagal jos darbus.
Dvigubai sumaišykite taurę,
kurią jums ji maišė.
[7]Kiek ji puikavo ir lėbavo,
tiek jai paruoškite kentėjimų
ir nuliūdimo,
nes *ji savo širdyje kalba: 'Aš
sėdžiu kaip karalienė,
nesu našlė ir liūdesio nematysiu'.
[8]Todėl vieną dieną ją
apniks nẽgandos –
mirtis, gedulas, badas,
ir ji bus sudeginta ugnimi,
nes galingas Viešpats Dievas,
kuris nuteisė ją".
[9]*Bãbelės verks ir raudos žemės ka-
raliai, kurie buvo su ja ištvirkavę bei
lėbavę, kai pamatys jos gaisro dūmus.
[10]Jie stovi iš tolo ir, jos kentėjimų išgąs-
dinti, aimanuoja:
„Vargas, vargas, didysis mieste!
Bãbele, galingasis mieste,
per valandą įvyko tavo teismas!"
[11]*Ir žemės pirkliai verkia ir gedi jos,
nes niekas jau nebepirks jų atplukdytų
prekių: [12]*aukso, sidabro, brangakme-
nių, perlų, švelnios drobės, purpuro,
raudono audinio, jokios kvapios me-
dienos, jokių dramblio kaulo dirbi-
nių, jokių brangmedžio rakandų nei
vario, geležies, marmuro, [13]cinamono,
amomo*, kvepalų, miros, smilkalų,
vyno, aliejaus, smulkiųjų miltų, kvie-
čių, galvijų, avių, arklių, vežėčių, vergų
ir žmonių sielų.
[14]„Vaisiai, kurių taip
geidė tavo siela,
nutolo nuo tavęs;
visoks puošnumas ir spindesys
tau pražuvo, ir niekas
jų nesuieškos".
[15]*Tų daiktų pirkliai, iš jos pralobę,
stovės iš tolo, išsigandę jos kentėjimų,
verks ir gedės:
[16]„Vargas, vargas
didžiajam miestui,
vilkėjusiam ploniausia drobe,
purpuru, raudonu drabužiu,
išsipuošusiam auksu,
brangakmeniais ir perlais.
[17]*Per vieną valandą niekais
virto šitokie lobiai!"
Visi laivų vairininkai, visi pakran-
čių laivininkai, visi jūreiviai ir visi, ku-
rie jūroje darbuojasi, iš tolo sustoję ir
[18]*stebėdami gaisro dūmus šaukė:
„Kas galėtų lygintis su
didžiuoju miestu?!"
[19]*Jie bėrėsi žemes ant galvos, ver-
kė, gedėjo ir aimanavo:
„Vargas, vargas didžiajam miestui,
iš kurio prabangos pralobo,
kurie jūroje turėjo laivų!
Per vieną valandą jis
tyrlaukiais virto!"
[20]*Džiūgauk dėl jo, dangau,
ir jūs, šventieji, apaštalai
bei pranašai,
nes Dievas išsprendė jūsų skundą
prieš šitą miestą!

18,4 *Iz 48,20; Jer 50,8; 51,6.45*
18,5 *Pr 18,20-21; Jer 51,9*
18,6 *Ps 137,8; Jer 50,29*
18,7-8 *Iz 47,7-9*
18,9-10 *Ez 26,16-17*
18,11 *Ez 27,31.36*
18,12-13 *Ez 27,12-13.22*
18,13 Aromatinga žolė.
18,15 *Ez 27,31.36*
18,17 *Iz 23,14; Ez 27,26-30*
18,18 *Ez 27,32*
18,19 *Ez 27,30-34*
18,20 *Įst 32,43; Jer 51,48*

21 Tuomet vienas galingas angelas iškėlė akmenį tarsi didelį girnakmenį ir sviedė jį į jūrą, sakydamas:
*„Tokiu smarkumu bus nublokštas
didysis Babelės miestas,
ir *jo nebebus galima rasti.
22 *Niekas daugiau
nebegirdės tavyje
arfininkų, giesmininkų,
vamzdininkų,
trimitininkų balsų.
Niekas neberas tavyje
jokių meno kūrėjų,
ir nebebus girdėti tavyje
*malūno dūzgimo.
23 Tavyje nebešvies
žiburio spindulys,
niekas nebegirdės jaunikio
ir nuotakos balso,
nes tavo pirkliai buvo tapę
žemės didžiūnais,
nes tavo burtais buvo
suvedžiotos visos tautos
24 *ir tavyje rastas sutekėjęs
pranašų ir šventųjų,
ir visų žemėje nužudytųjų kraujas“.

Avinėlio vestuvės

19 Paskui aš girdėjau danguje skar-
džius balsus tarsi didžiulės mi-
nios, skelbiančios:
„Aleliuja! Išganymas,
šlovė ir galybė
priklauso mūsų Dievui,
2 nes tikri ir teisingi jo
nuosprendžiai!
Jis nuteisė didžiąją ištvirkėlę,
kuri sugadino žemę savo
ištvirkavimu;
*jis atkeršijo už savo tarnų kraują,
pralietą jos rankomis“.

3 Ir dar kartą jie skelbė:
„Aleliuja! *Jos dūmai rūks
per amžių amžius!“
4 Dvidešimt keturi vyresnieji ir ke-
turios būtybės parpuolė ir pagarbino
Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen.
Aleliuja!“
5 O nuo sosto nuskambėjo balsas:
„Šlovinkite mūsų Dievą,
visi jo tarnai,
*visi, kurie jo bijote,
maži ir dideli!“
6 Vėl aš išgirdau tarsi gausingos
minios *balsą, lyg didelių vandenų
šniokštimą ar galingų griaustinių dun-
dėjimą, skelbiant:
„Aleliuja! Užviešpatavo *mūsų
Viešpats Dievas, Visagalis.
7 Džiūgaukime ir linksminkimės,
ir teikime jam garbę,
nes prisiartino Avinėlio vestuvės
ir jo nuotaka pasirengusi!
8 Jai buvo duota apsivilkti
spindinčia, tyra drobe;
o ta drobė – tai šventųjų
teisūs darbai“.
9 Ir sako man [angelas]: „Rašyk:
‘Palaiminti, kurie pakviesti į Avinėlio
*vestuvių pokylį’“. Jis pridūrė: „Šie žo-
džiai yra tikri Dievo žodžiai!“
10 Aš puoliau jam po kojų, norėda-
mas jį pagarbinti, bet jis įspėjo: „Žiū-
rėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu
tarnas, kaip tu ir broliai, kurie laikosi
Jėzaus liudijimo. Dievą garbink! O Jė-
zaus liudijimas yra pranašystės dva-
sia“.

Priešų sunaikinimas

11 Aš išvydau *atvirą dangų, ir štai pasi-
rodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis,

18,21 *Jer 51,63-64*
18,21 *Ez 26,21*
18,22 *Ez 26,13; Iz 24,8*
18,22-23 *Jer 7,34; 25,10*
18,24 *Jer 51,49*
19,2 *Įst 32,43; 2 Kar 9,7*
19,3 *Iz 34,10*
19,5 *Ps 115,13*
19,6 *Ez 1,24*
19,6 *Ps 93,1; 97,1; 99,1*
19,9 *Mt 22,2-3*
19,11 *Ez 1,1*

vardu *Ištikimasis ir Teisusis; jis teisin-
gai teisia ir kovoja. [12] *Jo akys švietė kaip
ugnies liepsna, o ant jo galvos daug
diademų ir įrašytas vardas, kurio nie-
kas nežino, tik jis pats. [13] Jis apsirengęs
krauju permirkusiu drabužiu, ir jo var-
das – Dievo Žodis. [14] Jį lydėjo dangaus
galybių pulkai ant baltų žirgų, apsivilkę
tyros baltos drobės drabužiais. [15] Iš rai-
telio burnos ėjo dviašmenis kalavijas,
kuriuo jis ištiks tautas. Ir **jis valdys jas
geležine lazda.* *Jis mina Visagalio Die-
vo įniršio ir rūstybės vyno spaustuvą.
[16] Ant jo drabužio ir ant strėnų* užrašy-
tas vardas: „Karalių Karalius ir viešpa-
čių Viešpats“.

[17] Aš regėjau angelą, stovintį saulė-
je. *Jis garsiai šaukė, kviesdamas vi-
sus paukščius, skrendančius dangaus
viduriu: „Skriskite šen, į didįjį Dievo
pokylį, [18] ir leskite kūnus karalių, karo
vadų, galiūnų, žirgų, raitelių, visų lais-
vųjų ir vergų, didelių ir mažų!“

[19] Tuomet aš išvydau žvėrį ir žemės
karalius bei jų kariuomenes, susirin-
kusias kovoti su raiteliu ir jo kariuo-
mene. [20] *Žvėris buvo sugautas, o kar-
tu su juo netikrasis pranašas, jo akyse
daręs stebuklus ir jais klaidinęs žmo-
nes, kurie buvo priėmę žvėries ženklą
ir garbino jo atvaizdą. Juodu gyvi buvo
įmesti į ugnies ežerą su degančia sie-
ra. [21] Visus kitus išžudė raitelis kalavi-
ju, einančiu iš burnos. Ir visi paukščiai
prisilesė jų lavonų.

Tūkstantmetė viešpatija

20 Ir aš išvydau angelą, nužen-
giantį iš dangaus, laikantį ran-
kose bedugnės raktą ir didžiulę gran-
dinę. [2] Jis nutvėrė slibiną – *senąją
gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas, su-
rišo jį tūkstančiui metų [3] ir įmetė į be-
dugnę, užrakino ją ir iš viršaus užants-
paudavo, kad nebegalėtų suvedžioti
tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų.
Paskui jis turės būti atrištas trumpam
laikui.

[4] Aš pamačiau *sostus ir į juos sė-
dančius, ir jiems buvo pavesta teisti.
Taip pat aš regėjau sielas tų, kuriems
buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudi-
jimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negar-
bino žvėries nei jo atvaizdo ir neėmė
jo ženklo sau ant kaktos ir rankos. Jie
atgijo ir viešpatavo su Kristumi tūks-
tantį metų. [5] Visi kiti mirusieji neatgijo
iki pasibaigiant tūkstančiui metų. Toks
yra pirmasis prisikėlimas. [6] Palaimintas
ir šventas, kas turi dalį pirmajame pri-
sikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi
galios; jie bus Dievo ir Kristaus kunigai
ir viešpataus su juo tūkstantį metų.

Velnio nubaudimas

[7] Kai pasibaigs tūkstantis metų, šėto-
nas bus išleistas iš savo kalėjimo [8] ir iš-
eis suvedžioti tautų, gyvenančių *ke-
turiuose žemės kampuose, *Gogo ir
Magogo, ir surinkti jų kovai. Jų skaičius
kaip pajūrio smiltys. [9] Jie žygiavo per
visą žemės platumą ir apsupo šventųjų
stovyklą ir mylimąjį miestą. Bet nukri-
to *ugnis iš dangaus* ir *juos prarijo,* [10] o
jų suvedžiotojas velnias buvo įmestas į
ugninės sieros ežerą, kur dega žvėris ir
netikrasis pranašas. Jie bus kankinami
dieną ir naktį per amžių amžius.

Pasaulio teismas

[11] *Paskui aš pamačiau didelį baltą sos-
tą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido

19,11 *Ps 96,13; Iz 11,4*
19,12 *Dan 10,6*
19,15 *Ps 2,9*
19,15 *Iz 63,3; Jl 4,13; Apr 14,20*
19,16 Arba: „ant vėliavos“.
19,17-18 *Ez 39,17-20*
19,20 *Apr 13,1-18*

20,2 *Pr 3,1*
20,4 *Dan 7,9.22*
20,8 *Ez 7,2*
20,8 *Ez 38,2.9.15*
20,11-12 *Dan 7,9-10*

pabėgo žemė ir dangus, ir nebeliko
jiems vietos. 12 Ir pamačiau numiru-
sius, didelius ir mažus, stovinčius prie-
šais sostą. Ir buvo atskleistos knygos,
buvo atversta dar viena, būtent gyve-
nimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš
užrašų knygose pagal jų darbus. 13 Jūra
atidavė savo numirėlius, o mirtis ir mi-
rusiųjų pasaulis atidavė savuosius. Ir
kiekvienas buvo teisiamas pagal dar-
bus. 14 Pati mirtis ir mirusiųjų pasau-
lis buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra
antroji mirtis – ugnies ežeras. 15 Kas tik
nebuvo rastas įrašytas gyvenimo kny-
goje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą.

Naujoji Jeruzalė

21 Aš regėjau *naują dangų ir nau-
ją žemę, nes pirmasis dangus ir
pirmoji žemė išnyko, ir jūros taip pat
nebeliko. 2 Ir aš išvydau *šventąjį mies-
tą – *naująją Jeruzalę, nužengiančią iš
dangaus nuo Dievo; ji buvo išpuoš-
ta *kaip nuotaka savo sužadėtiniui.
3 Ir išgirdau galingą balsą, skambantį
nuo sosto: „*Štai Dievo padangtė tarp
žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie
bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais.
4 **Jis nušluostys kiekvieną ašarą* nuo jų
akių; ir nebebus mirties, *nebebus liū-
desio nei aimanos, nei sielvarto, nes
kas buvo pirmiau, tas praėjo“.
5 O Sėdintysis soste tarė: „Štai aš
visa darau nauja!“ Ir sako: „Rašyk,
nes šitie žodžiai patikimi ir tikri“. 6 Ir
jis man atsakė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir
Omega, Pradžia ir Pabaiga. *Trokštan-
čiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvo-
jo vandens šaltinio. 7 Tai paveldės nu-
galėtojas, ir **aš būsiu jam Dievas, o jis
bus man sūnus.* 8 O bailiams, neištiki-
miems, nešvankėliams, žudikams, iš-
tvirkėliams, burtininkams, stabmel-
džiams ir visiems melagiams skirta
dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera;
tai yra antroji mirtis“.
9 Tuomet atėjo vienas iš septynių
angelų, turėjusių septynis dubenis,
pilnus septynių paskutinių negandų,
ir tarė man: „Eikš, parodysiu tau jau-
nąją, Avinėlio sužadėtinę“. 10 Ir *nune-
šė mane dvasioje ant didelio ir aukšto
kalno, ir parodė man šventąjį mies-
tą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus,
nuo Dievo, 11 žėrinčią Dievo šlove. Jos
švytėjimas tarsi brangakmenio, tarsi
jaspio akmens, tviskančio kaip krišto-
las. 12 Ji apjuosta dideliu, aukštu mūru
su *dvylika vartų, o ant vartų dvylika
angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio gi-
minių vardai. 13 Nuo saulėtekio pusės
treji vartai, nuo žiemių treji vartai, nuo
pietų treji vartai ir nuo saulėlydžio treji
vartai. 14 Miesto mūrai turi dvylika pa-
matų, ant kurių užrašyti dvylikos Avi-
nėlio apaštalų vardai.
15 *Kalbantysis su manimi turėjo
aukso mastą išmatuoti miestui, jo var-
tams ir mūrams. 16 Miestas išdėstytas
keturkampiu; jo ilgis ir plotis lygūs. Jis
išmatavo miestą mastu ir rado dvyli-
ka tūkstančių stadijų. Jo ilgis, plotis ir
aukštis lygūs. 17 Jis išmatavo jo mūrą
ir rado šimtą keturiasdešimt uolekčių
žmonių mastu, kurį vartojo ir angelas.
18 *Jo mūras sukrautas iš jaspio, o pats
miestas iš gryno aukso, panašaus į tyrą
stiklą. 19 Miesto mūrų pamatai papuoš-
ti visokiais brangakmeniais. Pirmas
pamatas yra jaspio, antras safyro, tre-
čias chalcedono, ketvirtas smaragdo,

21,1 *Iz 65,17; 66,22; 2 Pt 3,13*
21,2 *Iz 52,1*
21,2 *Apr 3,12*
21,2 *Iz 61,10*
21,3 *Ez 37,27; Kun 26,11.12*
21,4 *Iz 25,8*
21,4 *Iz 35,10; 65,19*
21,6 *Iz 55,1*
21,7 *2 Sam 7,14; Ps 89,26-27*
21,10 *Ez 40,2*
21,12-13 *Ez 48,30-35*
21,15 *Ez 40,3*
21,18-21 *Iz 54,11-12*

[20]penktas sardonikso, šeštas sardžio,
septintas chrizolito, aštuntas berilio,
devintas topazo, dešimtas chrizopra-
zo, vienuoliktas hiacinto, dvyliktas
ametisto. [21]Dvylika vartų – dvylika
perlų, kiekvieni vartai iš vieno perlo.
Ir miesto gatvės – grynas auksas, tarsi
vaiskus stiklas.
[22]Bet aš jame nemačiau šventyklos,
nes Viešpats, visagalis Dievas, ir Avinė-
lis yra jo šventykla. [23]*Miestui apšvies-
ti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes
jį apšviečia tviskanti Dievo šlovė ir jo
žiburys yra Avinėlis. [24]*Tautos vaikš-
čios jo šviesoje, ir žemės karaliai atsi-
neš į jį savo puošnumą. [25]*Jo vartai ne-
bus uždaromi dieną, nes tenai nebus
nakties, [26]ir į jį bus sugabenti tautų lo-
biai ir brangenybės. [27]Bet *ten niekada
nepateks kas netyra, joks nešvankėlis
ar melagis, o tiktai tie, kurie įrašyti
Avinėlio gyvenimo knygoje.

22 Angelas parodė man *gyvy-
bės vandens upę, tvaskančią
tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir
Avinėlio sosto. [2]Aikštės viduryje, tarp
upės atšakų*, auga *gyvybės medis,
duodantis dvylika derlių, kiekvieną
mėnesį vedantis vaisių, o to medžio la-
pai tinka tautoms gydyti. [3]*Nieko pra-
keiktino nebebus. Mieste stovės Dievo
ir Avinėlio sostas, ir jo tarnai garbins jį.
[4]Jie regės jo veidą, ir jų kaktose bus jo
vardas. [5]*Nakties nebebus, jiems ne-
reikės nei žiburio, nei saulės šviesos,
nes Viešpats Dievas jiems švies, ir *jie
viešpataus per amžių amžius.
[6]Tuomet jis man pasakė: „Šie žo-
džiai patikimi ir tikri. Viešpats, prana-
šų dvasių Dievas, atsiuntė savo angelą
parodyti savo tarnams, kas turi įvykti
netrukus. [7]Štai aš veikiai ateinu! Palai-
mintas, kas laikosi šios knygos prana-
šystės žodžių!“

Viešpats ateis

[8]Aš, Jonas, visa tai mačiau ir girdėjau.
Išgirdęs ir pamatęs, aš puoliau po kojų
rodžiusiam angelui, norėdamas jį pa-
garbinti. [9]Bet jis įspėjo: „Žiūrėk, kad to
nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip
tu ir tavo broliai pranašai, ir visi, kurie
laikosi šios knygos žodžių. Dievą gar-
bink!“
[10]Jis sako man: „Neslėpk prana-
šiškų šios knygos žodžių, nes laikas
trumpas. [11]*Piktadarys toliau tedaro
piktadarybes, kas susitepęs, tesusite-
pa dar labiau, teisusis toliau tevykdo
teisumą, ir šventasis dar tepašventė-
ja. [12]Štai aš veikiai ateinu, *atsinešda-
mas atlygį, ir *kiekvienam atmokėsiu
pagal jo darbus. [13]*Aš esu Alfa ir Ome-
ga, Pirmasis ir Paskutinysis, *Pradžia
ir Pabaiga“. [14]Palaiminti, kurie išsi-
plauna savo drabužius*, kad įgytų tei-
sę į *gyvybės medį ir galėtų įžengti pro
vartus į miestą. [15]O lauke lieka šunys,
burtininkai, palaidūnai, žudikai, sta-
bmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir
jį daro.
[16]„Aš, Jėzus, pasiunčiau savo ange-
lą jums tai paliudyti apie Bažnyčias. Aš
esu *Dovydo atžala ir palikuonis, žė-
rinti aušrinė žvaigždė!“

21,23 *Iz 60,19-20*
21,24 *Iz 60,3*
21,25-26 *Iz 60,11*
21,27 *Iz 52,1; Ez 44,9*
22,1 *Ez 47,1; Zch 14,8*
22,2 Arba: „vienoje bei kitoje pusėje“.
22,2 *Pr 2,9*
22,3 *Zch 14,11*
22,5 *Iz 60,19*
22,5 *Dan 7,18*
22,11 *Dan 12,10*
22,12 *Iz 40,10; 62,11*
22,12 *Ps 28,4; Iz 40,10; Jer 17,10*
22,13 *Apr 1,8*
22,13 *Iz 44,6; 48,12; Apr 1,17; 2,8*
22,14 Kai kuriuose rankr.: „kurie vykdo jo įsakymus“.
22,14 *Pr 2,9; 3,22*
22,16 *Iz 11,1.10*

[17] Ir Dvasia, ir sužadėtinė kvie-
čia: „Ateik!“ Ir kas girdi, teatsiliepia:
„Ateik!“ Ir *kas trokšta, teateina, ir kas
nori, tesisemia dovanai gyvybės van-
dens.
[18] Aš pareiškiu kiekvienam, kuris
klauso šios knygos pranašystės žo-
džių: *„Jeigu kas prie jų ką pridės, Die-
vas jam pridės aprašytų šioje knygoje
negandų. [19] Ir jeigu kas atims ką nors
nuo šios pranašystės knygos žodžių,
Dievas atims jo dalį nuo gyvybės me-
džio ir šventojo miesto, kurie aprašyti
šitoje knygoje“.
[20] Tas, kuris šitai liudija, sako: „Taip,
aš veikiai ateinu!“ Amen. Ateik, Vieš-
patie Jėzau!
[21] Viešpaties Jėzaus malonė su jumis
visais!

22,17 *Iz 55,1*
22,18-19 *Įst 4,2; 13,1*

PRIEDAI

MATAVIMO VIENETAI

PAVADINIMAS	TARPUSAVIO SANTYKIS	APYTIKRIS DYDIS
Ilgis		
néndrė	7	3,15 m
úolektis	1	0,45 m
gomėdas	2/3	0,30 m
sprindis	1/2	0,225 m
plãštaka	1/6	0,075 m
pir̃štas	1/24	0,0185 m
Nuotolis		
mylià	8	1480 m
stãdijas	1	185 m
sieksnis	1/100	1,85 m
pėdà	1/600	0,308 m
Tūris		
homèras	10	400 l
kòras	10	400 l
letèchas	5	200 l
artãbė	-	56 l
efà	1	40 l
bãtas	1	40 l
metrètas	1	40 l
sejà	1/3	13 l
káušas	1/3	13 l
hinas	1/6	6,5 l
omèras	1/10	4,0 l
kãbas	1/18	2,2 l
stúopa	1/36	1,1 l
lògas	1/72	0,55 l
Masė		
tãlentas	3600	41400 g
graikų tãlentas		26000 g
minà	60	690 g
graikų minà		430 g
svãras	-	320 g
šèkelis	1	11,5 g
pùsšekelis	1/2	6,75 g
gerà	1/20	0,6 g

KALENDORIUS

MĖNUO	APYTIKRĖS RIBOS	ŠVENTĖS	ŽEMDIRBYSTĖ
pirmas mėnuo abìbas nisānas	kovas – balandis	14d.: Pascha 15-21d.: Neraugintos duonos iškilmės 16d.: Pirmienų (Pirmųjų vaisių) šventė	vėlyvieji lietūs; miežiapjūtė
antras mėnuo zìvas [ijāras]	balandis – gegužė		kviečiapjūtė
trečias mėnuo sivānas	gegužė – birželis	6d.: Sekminės (Savaičių šventė)	ankstyvosios figos
ketvirtas mėnuo [tamūzas]	birželis – liepa		vynuogynų genėjimo pradžia, pirmosios vynuogės
penktas mėnuo [ābas]	liepa – rugpjūtis		
šeštas mėnuo elúlas	rugpjūtis – rugsėjis		vynuogių, datulių, figų, migdolų derlius, pirmosios alyvuogės
septintas mėnuo etanìmas [tìšris]	rugsėjis – spalis	1d.: Trimitų šventė (Rago gausmo diena) 10d.: Permaldavimo diena 15-21d.: Palapinių (Derliaus nuėmimo) šventė 22d.: Iškilminga sueiga	ankstyvieji lietūs; žemės arimo pradžia
aštuntas mėnuo bùlas [marchešvānas]	spalis – lapkritis		sėja, alyvuogių derlius
devintas mėnuo kìslevas	lapkritis – gruodis	25d.: Šventyklos pašventinimo iškilmė (Šviesų šventė)	
dešimtas mėnuo tebètas	gruodis – sausis		
vienuoliktas mėnuo šebātas	sausis – vasaris		
dvyliktas mėnuo adāras ksantikas dioskorintijas	vasaris – kovas	14,15d.: Purimai	vėlyvųjų lietų pradžia; linarovis, citrusinių derlius

LAIKAS

ROMĖNŲ NAKTIES VALANDOS	DABARTINĖS VALANDOS	ROMĖNŲ DIENOS VALANDOS	DABARTINĖS VALANDOS
[pirma valanda] [vidurnakčio] sargyba; pirma sargyba (romėnų)	19	[pirma valanda]	7
		[antra valanda]	8
trečia valanda antra sargyba (romėnų)	21	trečia valanda	9
		[ketvirta valanda]	10
[penkta valanda] vidurinė sargyba	23	[penkta valanda]	11
		šešta valanda	12
[septinta valanda] trečia sargyba (romėnų)	1	septinta valanda	13
		[aštunta valanda]	14
[devinta valanda] rytinė sargyba	3	devinta valanda	15
[dešimta valanda] ketvirta sargyba (romėnų)	4	dešimta valanda	16
		vienuolikta valanda	17
		[dvylikta valanda]	18

PINIGAI

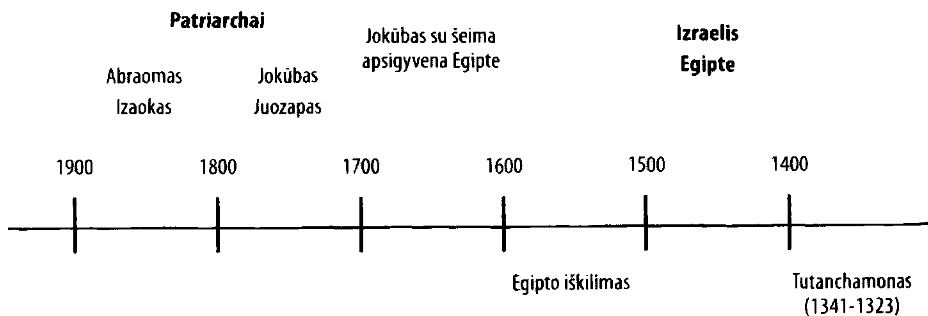
PAVADINIMAS	TARPUSAVIO SANTYKIS
tãlentas	6000
minà	100
dãrikas	20
statéras	4
šèkelis	4
didrachmà	2
drachmà*	1
denãras*	1
[ãsas]	1/16
[kvadránsas]	1/64
[leptònas]	1/144
kesità	?

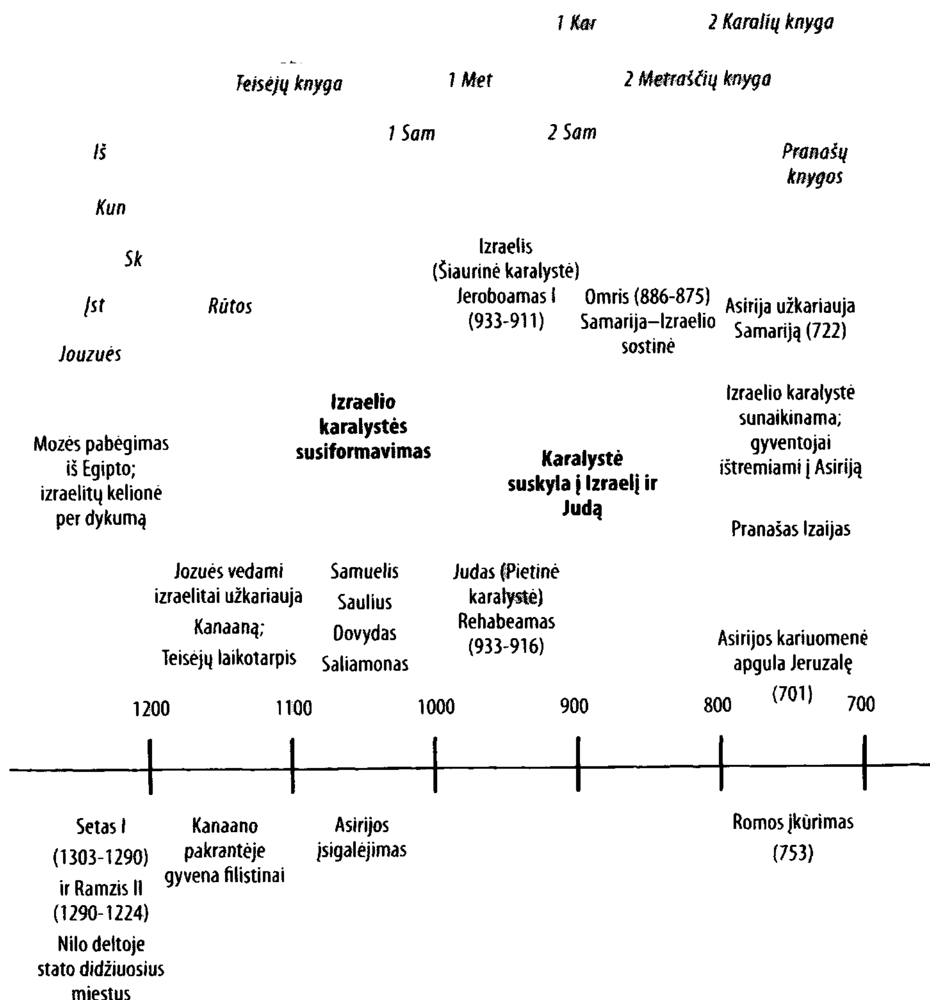
* Darbininko dienos uždarbis

Chronologija

Pradžios knyga

1 Kar
2 Karalių knyga
Teisėjų knyga
1 Met
2 Metraščių knyga
1 Sam
2 Sam
Iš
Pranašų knygos
Kun
Sk
Įst
Rūtos
Jouzuės
Izraelis (Šiaurinė karalystė)
Jeroboamas I (933-911)
Omris (886-875) Samarija–Izraelio sostinė
Asirija užkariauja Samariją (722)
Izraelio karalystės susiformavimas
Izraelio karalystė sunaikinama; gyventojai ištremiami į Asiriją
Mozės pabėgimas iš Egipto; izraelitų kelionė per dykumą
Karalystė suskyla į Izraelį ir Judą
Pranašas Izaijas
Jozuės vedami izraelitai užkariauja Kanaaną; Teisėjų laikotarpis
Samuelis
Saulius
Dovydas
Saliamonas
Judas (Pietinė karalystė)
Rehabeamas (933-916)
Asirijos kariuomenė apgula Jeruzalę (701)
1200
1100
1000
900
800
700
Setas I (1303-1290) ir Ramzis II (1290-1224) Nilo deltoje stato didžiuosius miestus
Kanaano pakrantėje gyvena filistinai
Asirijos įsigalėjimas
Romos įkūrimas (753)

2 Karalių knyga

2 Metraščių knyga *Ezros, Nehemijo*

Pranašų knygos

Antrojo kanono knygos

Judo karalystės merdėjimas

Jošijas (640-609)

Jeremijas (skelbimo pradžia - 627)

Babilonas užkariauja Jeruzalę (597)

Pirmasis gyventojų trėmimas

Tremtis ir sugrįžimas

Jeruzalė sukyla, Babilonas ją užkariauja ir sunaikina (587)

Antrasis gyventojų trėmimas

Kyro įsakas (538)

Pirmasis tremtinių grįžimas

Nehemijas Jeruzalėje, atstatomos miesto sienos (445)

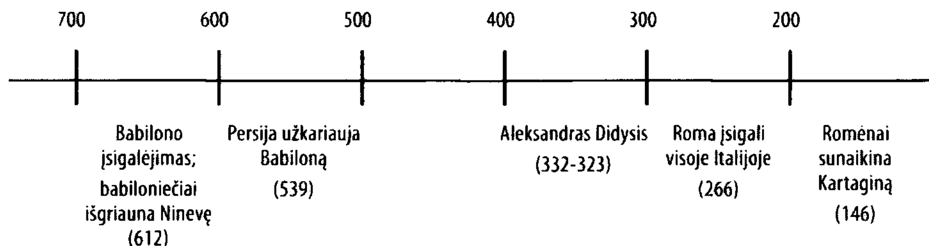
Palestina pavergta Egiptą valdančių graikų Ptolemėjų (320-200)

Palestina pavergta Siriją valdančių graikų Seleukidų (200-142)

Makabiejų sukilimas (167-142)

Nepriklausomą Judėjos karalystę valdo Hasmonėjų dinastija (142-63)

Babilono įsigalėjimas; babiloniečiai išgriauna Ninevę (612)

Persija užkariauja Babiloną (539)

Aleksandras Didysis (332-323)

Roma įsigali visoje Italijoje (266)

Romėnai sunaikina Kartaginą (146)

	Evangelijos	*Apaštalų darbai* *Laiškai*		Konstantino I Milano ediktas; Krikščionybės legalizavimas Romos imperijoje (313) Pirmoji Ekumeninė taryba (Nikėja, 325) Teodosijus Didysis (378-395) įtvirtina krikščionybę kaip valstybinę religiją Laodikėjos (apie 360), Hiponijos (393) ir Kartaginos (397) susirinkimai daro sprendimus dėl Biblijos kanono	
Romėnai užima Jeruzalę (63) Erodas Didysis (37-4) **Jėzus** Jėzaus gimimas (7-6)	Jėzaus mirtis ir prisikėlimas (apie 30) Pauliaus kelionės (apie 45-58) Judėjų sukilimas (66-73) Romėnai okupuoja Jeruzalę (70)	Bar Kochbos vadovaujamas judėjų sukilimas (131-135) Jeruzalė tampa uždrausta izraelitams (135) Krikščionių persekiojimai Romoje Tarnautojai jau vadinami kunigais, diakonais ir vyskupais	Krikščionybė plinta Romos imperijoje; Imperija skiriasi į lotyniškai kalbančius Vakarus bei graikiškai kalbančius Rytus, tas pats vyksta bažnyčioje		Krikščionybė plinta Europoje ir Viduržemio jūros regione
0	100	200	300	400	500
Julijaus Cezario nužudymas (44) Akcijaus mūšis; Romėnai užkariauja Egiptą (31) Imperatorius Oktavianas Augustas (27m. pr. Kr. – 14m.)	Imperatorius Klaudijus (41-54) Imperatorius Neronas (54-68) Imperatorius Domicianas (81-96)	Imperatorius Trajanas (98-117) Imperatorius Hadrianas (117-138) Imperatorius Markas Aurelijus (161-180)	35-40 metų užtrukusi suirutė Romos valdyme	Rytų Romos imperija (Bizantija) oficialiai atskiriama nuo Vakarų Romos imperijos (395)	Nušalinamas Romulas Augustas – paskutinysis Romos imperatorius; germanas Odoakras tampa Italijos karaliumi (476)

ŠVENTOJO RAŠTO KANONAS

JUDAIZME	PROTESTANTIZME	KATALIKYBĖJE	STAČIATIKYBĖJE
	SENASIS TESTAMENTAS	SENASIS TESTAMENTAS	SENASIS TESTAMENTAS
Tora	**Penkiaknygė**	**Penkiaknygė**	Pradžios knyga
Pradžios knyga	Pradžios knyga	Pradžios knyga	Išėjimo knyga
Išėjimo knyga	Išėjimo knyga	Išėjimo knyga	Kunigų knyga
Kunigų knyga	Kunigų knyga	Kunigų knyga	Skaičių knyga
Skaičių knyga	Skaičių knyga	Skaičių knyga	Pakartoto Įstatymo
Pakartoto Įstatymo	Pakartoto Įstatymo	Pakartoto Įstatymo	knyga
knyga	knyga	knyga	Jozuės knyga
Pranašai	**Istorinės knygos**	**Istorinės knygos**	Teisėjų knyga
Jozuės knyga	Jozuės knyga	Jozuės knyga	Rūtos knyga
Teisėjų knyga	Teisėjų knyga	Teisėjų knyga	Samuelio pirma knyga
Samuelio pirma knyga	Rūtos knyga	Rūtos knyga	Samuelio antra knyga
Samuelio antra knyga	Samuelio pirma knyga	Samuelio pirma knyga	Karalių pirma knyga
Karalių pirma knyga	Samuelio antra knyga	Samuelio antra knyga	Karalių antra knyga
Karalių antra knyga	Karalių pirma knyga	Karalių pirma knyga	Metraščių pirma knyga
Izaijo knyga	Karalių antra knyga	Karalių antra knyga	Metraščių antra knyga
Jeremijo knyga	Metraščių pirma knyga	Metraščių pirma knyga	Ezros [pirma] knyga
Ezechielio knyga	Metraščių antra knyga	Metraščių antra knyga	Nehemijo knyga
Ozėjo knyga	Ezros knyga	Ezros knyga	Ezros antra knyga*
Joelio knyga	Nehemijo knyga	Nehemijo knyga	Tobito knyga*
Amoso knyga	Esteros knyga	Tobito knyga	Judito knyga*
Abdijo knyga	**Išminties knygos**	Judito knyga	Esteros knyga
Jonos knyga	Jobo knyga	Esteros knyga	(graikiškoji)
Michėjo knyga	Psalmynas	(graikiškoji)	Jobo knyga
Nahumo knyga	Patarlių knyga	Makabiejų pirma	Psalmynas
Habakuko knyga	Mokytojo knyga	knyga	Patarlių knyga
Sofonijo knyga	Giesmių giesmės	Makabiejų antra knyga	Mokytojo knyga
Agėjo knyga	knyga	**Išminties knygos**	Giesmių giesmės knyga
Zacharijo knyga	**Pranašų knygos**	Jobo knyga	Išminties knyga*
Malachijo knyga	Izaijo knyga	Psalmynas	Siracido knyga*
Raštai	Jeremijo knyga	Patarlių knyga	Izaijo knyga
Psalmynas	Raudų knyga	Mokytojo knyga	Jeremijo knyga
Patarlių knyga	Ezechielio knyga	Giesmių giesmės	Raudų knyga
Jobo knyga	Danieliaus knyga	knyga	Jeremijo laiškas*
Giesmių giesmės knyga	Ozėjo knyga	Išminties knyga	Barucho knyga*
Rūtos knyga	Joelio knyga	Siracido knyga	Ezechielio knyga
Raudų knyga	Amoso knyga	**Pranašų knygos**	Danieliaus knyga
Mokytojo knyga	Abdijo knyga	Izaijo knyga	(su graikiškaisiais skyriais)
Esteros knyga	Jonos knyga	Jeremijo knyga	Ozėjo knyga
Danieliaus knyga	Michėjo knyga	Raudų knyga	Joelio knyga

JUDAIZME	PROTESTANTIZME	KATALIKYBĖJE	STAČIATIKYBĖJE
Ezros knyga	Nahumo knyga	Barucho knyga	Amoso knyga
Nehemijo knyga	Habakuko knyga	Ezechielio knyga	Abdijo knyga
Metraščių pirma knyga	Sofonijo knyga	Danieliaus knyga	Jonos knyga
Metraščių antra knyga	Agėjo knyga	(su graikiškaisiais	Michėjo knyga
	Zacharijo knyga	skyriais)	Nahumo knyga
	Malachijo knyga	Ozėjo knyga	Habakuko knyga
		Joelio knyga	Sofonijo knyga
		Amoso knyga	Agėjo knyga
		Abdijo knyga	Zacharijo knyga
		Jonos knyga	Malachijo knyga
		Michėjo knyga	Makabiejų pirma knyga*
		Nahumo knyga	Makabiejų antra knyga*
		Habakuko knyga	Makabiejų trečia knyga*
		Sofonijo knyga	Ezros trečia knyga*
		Agėjo knyga	
		Zacharijo knyga	
		Malachijo knyga	
	NAUJASIS TESTAMENTAS (27 knygos)	NAUJASIS TESTAMENTAS (27 knygos)	NAUJASIS TESTAMENTAS (27 knygos)

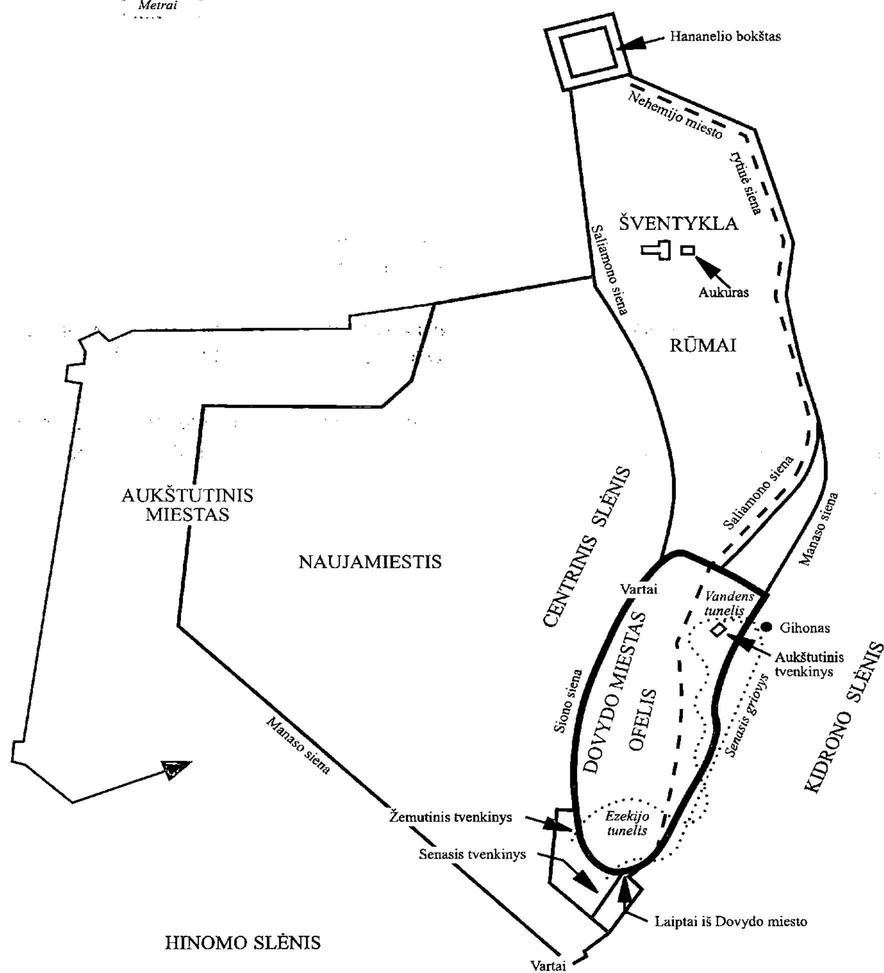
* Protestantai į Senąjį Testamentą įtraukia tik Hebrajų Bibliją sudarančias knygas. Kiti krikščionys jį papildo ir IV-I a. pr. Kr. užrašytomis knygomis; stačiatikių tradicijoje jos dažniausiai būna pažymėtos žvaigždute.

Kanaano krašto pasidalijimas

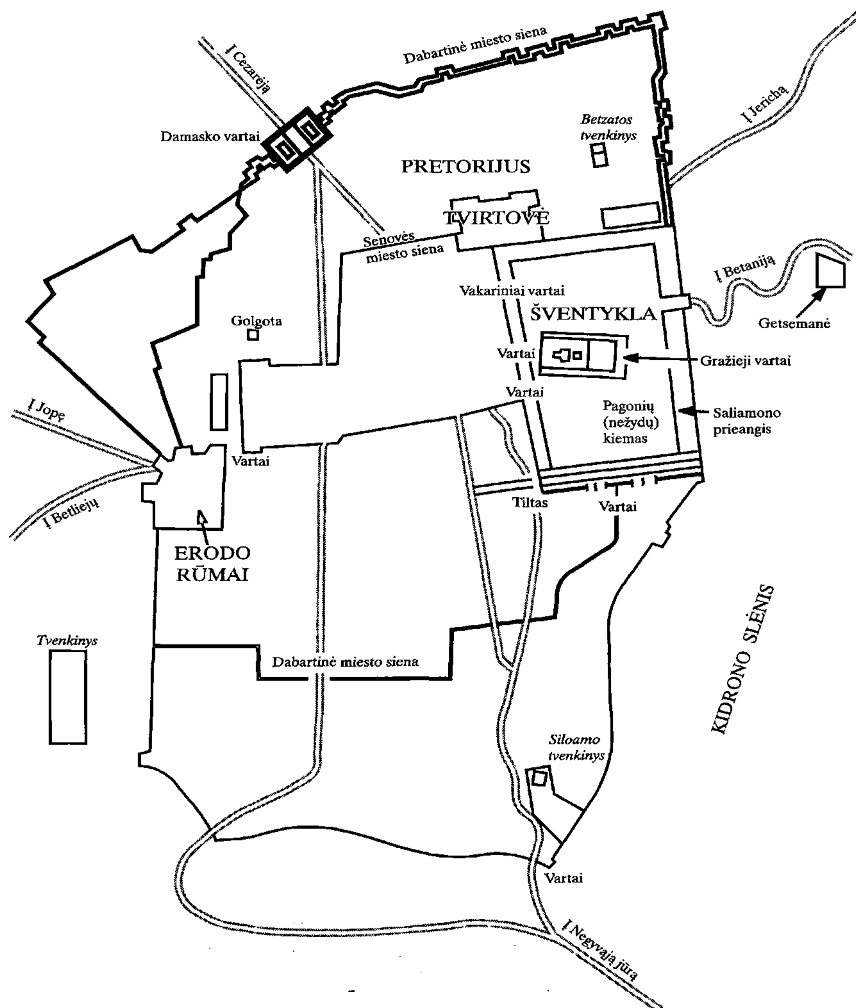

Dvi izraelitų karalystės

JERUZALĖ SENOJO TESTAMENTO LAIKAIS
0
100
200
300
Metrai
Hananelio bokštas
Nehemijo miesto
rytinė siena
Saliamono siena
ŠVENTYKLA
Aukuras
RŪMAI
AUKŠTUTINIS MIESTAS
NAUJAMIESTIS
CENTRINIS SLĖNIS
Saliamono siena
Manaso siena
Vartai
Vandens tunelis
Gihonas
Aukštutinis tvenkinys
Siono siena
DOVYDO MIESTAS
OFELIS
Senasis griovys
KIDRONO SLĖNIS
Manaso siena
Žemutinis tvenkinys
Ezekijo tunelis
Senasis tvenkinys
Laiptai iš Dovydo miesto
HINOMO SLĖNIS
Vartai
En Rogelio šaltinis

JERUZALĖ NAUJOJO TESTAMENTO LAIKAIS

Ankstyvoji Bažnyčia

Palestina Jėzaus laikais

- Dekapolio miestas
- Tvirtovė
- Pagrindiniai prekybos keliai

Damaskas
Hermono k. 2814
Tyras
Pilypo Cezarėja
ITURĖJA
FINIKIJA
Hulės ežeras
TRACHONITIDĖ
Jordanas
GAULANITIDĖ
Ptolemaidė
Chorazinas
Kafarnaumas
Betsaida
GALILĖJA
Genezaretas
Genezareto ežeras
Gergesa?
Magdala
Kana
Tiberiada
Hipas
Dionas?
Sepforis
-212
Jarmukas
Karmelio k.
Nazaretas
Taboro k. 588
Abila
Gadara
Viduržemio jūra
Nainas
Dora
Gilbojos k.
Skitopolis (Bet Šeanas)
Cezarėja
Pela
Salimas
DEKAPOLIS
Enonas
SAMARIJA
Lyguma
Sabastė
Geraza
Sichemas
Garizimo k. 881
Sicharas
Jordanas
Šaronas
Antipatridė
Aleksandrionas
Jabokas
Jopė
Efraimas
Lyda
Filadelfija
Betelis
PERĖJA
Jabnė
Jerichas
Emausas
Kipras
Jeruzalė
Alyvų k.
Azotas
Kumranas
Betfagė
Betanija
Nebojo k.
Betliejus
Hirkanija
Aškelonas
JUDĖJA
Erodionas
Negyvoji jūra
Macherontas
Gaza
Hebronas
Masada
Beer Šeba
Malata
IDUMĖJA
-392

0 10 20 30 kilometrų